

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC

*Vợ yêu được cưng
mà hoảng*

TÁC GIẢ: NI VŨ YÊN

DES BY
MÈO

diendan
LEQUYDON
com

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẠI DIENDANLEQUYDON.COM

Mục lục

<u>Chương 1: Con Mồi Của Lang Vương 1</u>
<u>Chương 2: Con Mồi Của Lang Vương 2</u>
<u>Chương 3: Con Mồi Của Lang Vương 3</u>
<u>Chương 4: Mẹ Kế Đánh Người</u>
<u>Chương 5: Trở Lại Hang Sói 1</u>
<u>Chương 6: Trở Lại Hang Sói 2</u>
<u>Chương 7: Lang Vương Tức Giận</u>
<u>Chương 8: Bạch Tuyết Ủy Khuất 1</u>
<u>Chương 9: Bạch Tuyết Bị Ủy Khuất 2</u>
<u>Chương 10: Người Phụ Nữ Của Lãnh Dạ</u>
<u>Chương 11: Vừa Mừng Vừa Lo?</u>
<u>Chương 12: Trái Tim Bạch Tuyết Ngươi Lạnh 1</u>
<u>Chương 13: Trái Tim Bạch Tuyết Ngươi Lạnh 2</u>
<u>Chương 14: Bạch Tuyết Phán Lại 1</u>
<u>Chương 15: Bạch Tuyết Phán Lại 2</u>
<u>Chương 16: Tranh Giành Con Mồi</u>
<u>Chương 17: Tranh Giành Con Mồi 2</u>
<u>Chương 18: Tranh Đoạt Con Mồi 3</u>
<u>Chương 19: Kế Mẫu Ngoan Độc</u>
<u>Chương 20: Nén Đau Để Sống</u>
<u>Chương 21: Lang Vương Đến</u>
<u>Chương 22: Truyền Máu Cho Bạch Tuyết</u>
<u>Chương 23: Kiếp Trước Giống Như Mộng</u>
<u>Chương 24: Gặp Phải Ngụy Hiếm</u>
<u>Chương 25: Lãnh Dạ Chảy Máu</u>
<u>Chương 25: Bị Người Tính Kế 2</u>
<u>Chương 26: Lãnh Dạ Muốn Giết Người</u>
<u>Chương 27: Phiền Toái</u>
<u>Chương 28: Mẹ Kế Nghi Ngờ</u>

[Chương 29: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến 1](#)

[Chương 30: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến 2](#)

[Chương 31: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 1](#)

[Chương 32: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 2](#)

[Chương 33: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 3](#)

[Chương 34: Bị Người Tính Kế 1](#)

[Chương 35: Nữ Nhân Của Lang Vương](#)

[Chương 37: Truyền Thuyết Mẫu Đơn](#)

[Chương 38: Kim Đan](#)

[Chương 39: Chữa Thương](#)

[Chương 40: Lòng Tham Không Đầy](#)

[Chương 41: Xuất Quý Nhập Thần](#)

[Chương 42: Đưa Bạch Tuyết Đi Học](#)

[Chương 43: Tâm Mang Ý Xấu](#)

[Chương 44: Âm Hại Sau Lưng 1](#)

[Chương 45: Âm Hại Sau Lưng 2](#)

[Chương 46: Giá Cao Của Cái Ác 1](#)

[Chương 47: Giá Cao Của Cái Ác 2](#)

[Chương 48: Sóng Gió Khi Mang Thai 1](#)

[Chương 49: Phong Ba Khi Mang Thai 2](#)

[Chương 50: Phong Ba Khi Mang Thai 3](#)

[Chương 52: Phong Ba Khi Mang Thai 4](#)

[Chương 52: Phong Ba Khi Mang Thai 5](#)

[Chương 53: Phong Ba Khi Mang Thai 6](#)

[Chương 54: Phong Ba Khi Mang Thai 7](#)

[Chương 55: Ngoài Ý Muốn Thấy Lang Vương 1](#)

[Chương 56: Ngoài Ý Muốn Thấy Lang Vương 2](#)

[Chương 57: Linh Đồng Đầu Thai](#)

[Chương 58: Không Giám Nói Thật](#)

[Chương 59: Nhân Vật Thần Bí](#)

[Chương 60: Nhân Vật Thần Bí 2](#)

[Chương 61: Hướng Dẫn Hôn](#)

[Chương 62: Hoài Nghi Lang Vương](#)

[Chương 63: Tu Luyện Ngân Năm](#)

[Chương 64: Lang Vương Rời Đi 1](#)

[Chương 65: Lang Vương Rời Đi 2](#)

[Chương 66: Người Thao Tung Phía Sau 1](#)

[Chương 67: Người Thao Tung Phía Sau 2](#)

[Chương 68: Lần Nữa Lại Bị Bán 1](#)

[Chương 69: Lần Nữa Lại Bị Bán 2](#)

[Chương 70: Lần Nữa Lại Bị Bán 3](#)

[Chương 71: Lần Nữa Lại Bị Bán 4](#)

[Chương 72: Lại Gặp Lang Vương 1](#)

[Chương 73: Lại Gặp Lang Vương 2](#)

[Chương 74: Một Ngân Tuổi](#)

[Chương 75: Một Mực Khăng Khăng 1](#)

[Chương 76: Một Mực Khăng Khăng 2](#)

[Chương 77: Bạch Tuyết Chạy Trốn](#)

[Chương 78: Vừa Chạy Chân Trần Vừa Khóc](#)

[Chương 79: Tự Cầu Thêm Phúc](#)

[Chương 80: Nhân Vật Ngụy Hiếm](#)

[Chương 81: Lang Vương Nổi Giận](#)

[Chương 82: Chuẩn Bị Đầu Thai 1](#)

[Chương 83: Chuẩn Bị Đầu Thai 2](#)

[Chương 84: Lang Vương Cười](#)

[Chương 85: Ngân Năm Có Một](#)

[Chương 86: Giờ Đầu Thai 1](#)

[Chương 87: Giờ Đầu Thai 2](#)

[Chương 88: Đầu Thai Thành Công 1](#)

[Chương 89: Đầu Thai Thành Công 2](#)

[Chương 90: Bạch Lan Hồi Hận](#)

[Chương 91: Lang Vương Hẹp Hòi](#)

[Chương 92: Ngụy Hiếm Tiến Tới Gần](#)

[Chương 93: Yêu Khí Quần Thân](#)

[Chương 94: Sói Con Ra Tay.](#)

[Chương 95: Chảy Máu Mũi](#)

[Chương 96: Uống Rượu](#)

[Chương 97: Giúp Tôi Ấm Giường](#)

[Chương 98: Đau Lòng Cho Sói Mẹ](#)

[Chương 99: Không Cho Phép Nghe Lén](#)

[Chương 100: Lãnh Dạ Biến Thân](#)

[Chương 101: Sói Con Phát Uy 1](#)

[Chương 102: Sói Con Phát Uy 2](#)

[Chương 103: Sau Lương Giở Trò Quý](#)

[Chương 104: Đứa Nhỏ Tham Ăn](#)

[Chương 105: Bạch Tuyết Đánh Người](#)

[Chương 106: Dự Cảm Xấu](#)

[Chương 107: Yêu Lãnh Dạ](#)

[Chương 108: Khắc Tinh Của Sói](#)

[Chương 109: Yêu Lãnh Dạ](#)

[Chương 110: Muốn Làm Dã Nhân?](#)

[Chương 111: Nhớ Đến Phát Diên](#)

[Chương 112: Sẽ Phải Ngồi Tủ?](#)

[Chương 113: Cầm Tinh Con Chó](#)

[Chương 114: Bạch Tuyết Nôn](#)

[Chương 115: Thay Đổi Khẩu Vị](#)

[Chương 116: Một Cước Giảm Chết](#)

[Chương 117: Không Biết Sống Chết](#)

[Chương 118: Sói Con Đồng Lòng](#)

[Chương 119: Là Người Hay Là Yêu?](#)

[Chương 120: Di Truyền](#)

[Chương 121: Mất Tích](#)

[Chương 122: Lãnh Dạ Giả Mạo](#)

[Chương 123: Chưa Biết Sống Chết](#)

[Chương 124: Trao Đổi Linh Hồn](#)

[Chương 125: Chuyện Lớn Không Ổn](#)

[Chương 126: Nhảy Xuống Vực Tự Sát?](#)

[Chương 127: Ghê Tởm Chết Người!](#)

[Chương 128: Thả Hố Về Rừng](#)

[Chương 129: Biến Thành Trá Thủ](#)

[Chương 130: Tôi Giết Ông](#)

[Chương 131: Thân Thể Bán Thiu?](#)

[Chương 132: Có Tiểu Tam?](#)

[Chương 133: Ba Hạt Đậu](#)

[Chương 134: Lang Vương Phúc Hắc](#)

[Chương 135: Chê Tôi Bán?](#)

[Chương 136: Nón Xanh](#)

[Chương 137: Cho Tôi Hút](#)

[Chương 138: Nếu Không Thỏa Mãn](#)

[Chương 139: Tiểu Sắc Nữ](#)

[Chương 140: Hết Sức Trêu Người](#)

[Chương 141: Ba Ké Dờ Hơi](#)

[Chương 142: Tỏa Sáng](#)

[Chương 143: Tim Đập Thịnh Thịch](#)

[Chương 144: Sói Tới](#)

[Chương 145: Kinh Diễm Toàn Trường](#)

[Chương 146: Chưa Kết Hôn Đã Làm Mẹ](#)

[Chương 147: Anh Hủy Hoại Cô Ấy](#)

[Chương 148: Say Không Còn Biết Gì](#)

[Chương 149: Bà Nội Sói Tới](#)

[Chương 150: Bà Nội Sói Đáng Ngờ](#)

[Chương 151: Thuốc Phá Thai](#)

[Chương 152: Thuốc Phá Thai \(2\)](#)

[Chương 153: Bà Nội Sói Xảo Quyết](#)

[Chương 154: Phụ Nữ Có Thai Chạy Trốn](#)

[Chương 155: Em Trai Ma Vương](#)

[Chương 156: Hầm Hại](#)

[Chương 157: Mẹ Con Liên Tâm](#)

[Chương 158: Có Nguy Hiểm](#)

[Chương 159: Bị Bắt Cóc](#)

[Chương 160: Không Phải Người](#)

[Chương 161](#)

[Chương 162: Phụ Nữ Mang Thai Trên Người](#)

[Chương 163: Dã Chung](#)

[Chương 164: Mạnh Mẽ](#)

[Chương 165: Chạy Trốn](#)

[Chương 166: Lãnh Dạ Ghen 1](#)

[Chương 167: Lãnh Dạ Ghen \(1\) Tiếp Theo](#)

[Chương 168: Chơi Đùa Không Dậy Nổi](#)

[Chương 169: Anh Thương Không Dậy Nổi](#)

[Chương 170: Bộc Phát](#)

[Chương 171: Lửa Cháy Đến Nơi](#)

[Chương 172](#)

[Chương 173: Lãnh Dạ Phúc Hắc](#)

[Chương 174: Em Không Sợ Anh](#)

[Chương 175: Động Vật Ăn Thịt](#)

[Chương 176: Bị Nôn](#)

[Chương 177: Bắt Gian](#)

[Chương 178: Tiểu Vũ Trụ Bạo Phát](#)

[Chương 179: Sói Mẹ Sắp Sinh](#)

[Chương 180: Thiếu Chút Nữa Bị Ép Chết](#)

[Chương 181: Bạch Tuyết, Em Không Được Chết](#)

[Chương 182](#)

[Chương 183](#)

[Chương 184: Cha Là Sói](#)

[Chương 185: Biết Trước Tương Lai](#)

[Chương 186: Cảm Giác](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188: Bị Xóa Đi Ký Ức](#)

[Chương 189: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi, Ai Dám Động](#)

[Chương 190: Cha Đứa Nhỏ Rốt Cuộc Là Ai ?](#)

[Chương 191: Khốn Khiếp! Anh Muốn Trước Sau Giết](#)

[Chương 192: Cứu Người](#)

[Chương 193: Cô Gái Nhỏ, Em Muốn Anh Chết](#)

[Chương 194: Anh Không Phải Người, Mà Là Sói](#)

[Chương 195: Ai Dám Chạm Vào Em, Anh Sẽ Giết Hắn](#)

[Chương 196: Đầu Óc Bị Lừa Đá](#)

[Chương 197: Bị Gieo Kỵ Ức Ấc Ý](#)

[Chương 198: Lãnh Dạ Kinh Ngạc](#)

[Chương 199: Khốn Khiếp, Người Đàn Ông Của Tôi Rất Lợi Hại](#)

[Chương 200: Sói Mẹ Nổi Diên Trong Áo Giáp,](#)

[Chương 201: Tức Giận Hoá Thành Cọp Mẹ Hung Dữ](#)

[Chương 202: Đây Là Muốn Mạng Người A!](#)

[Chương 203: Thôi A, Năm Mả Cũng Bị Trúng Đạn](#)

[Chương 204: Bại Hoại, Dám Ăn Trộm Sữa Của Mẹ](#)

[Chương 205: Ác Chính Hồ Ly Tinh](#)

[Chương 206: Lãnh Dạ Hồ Đồ Cũng Quá Bí Thảm](#)

[Chương 207: Cô Là Người Mà Anh Ta Mới Cưng Chiều](#)

[Chương 208: Anh Không Bị Kiểm Chế.](#)

[Chương 209: Vô Lại, Lại Ăn Vụng Sữa Mẹ.](#)

[Chương 210: Vì Bạch Tuyết Báo Thù.](#)

[Chương 211: Vô Định Tam Thiếu](#)

[Chương 212: Đùa Giỡn? Đàn Ông Có Tiền Thì Giỏi Sao.](#)

[Chương 213: Lãnh Dạ Bị Hạ Được, Bạch Tuyết Thê Thảm](#)

[Chương 214: Đánh Tráo](#)

[Chương 215 Bị Cường! \(Siêu Cấp Đặc Sắc\)](#)

[Chương 216.1: Lãnh Dạ Khom Lưng](#)

[Chương 216.2](#)

[Chương 216.3](#)

[Chương 216+4](#)

[Chương 216.5: Lãnh Dạ Khom Lưng](#)

[Chương 217](#)

[Chương 222: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cho Phép Người Khác Chạm Vào \(1\)](#)

[Chương 223: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cho Phép Người Khác Chạm Vào \(2\)](#)

[Chương 224+219: Nước Mắt Đã Bán Đứng Em \(1\)](#)

[Chương 219.2](#)

[Chương 220: Cô Gái, Đúng Là Em Muốn Anh Nhịn Đến Nghen.](#)

[Chương 221: Lang Vương Là Người Đàn Ông Rất Nguy Hiểm. \(1\)](#)

[Chương 228+221: Lang Vương Là Người Đàn Ông Rất Nguy Hiểm. \(2\)](#)

[Chương 229+222: Diễn Kịch 1.](#)

[Chương 230: Diễn Kịch](#)

[Chương 231+224: Bạch Tuyết Là Vợ Của Sói.](#)

[Chương 232+225: Anh Là Lang Vương?](#)

[Chương 226](#)

[Chương 227: Sinh Con! Em Đã Sinh Ra Trứng.](#)

[Chương 235+228.1: Chuột Chạy Qua Đường](#)

[Chương 236+228.2: Chuột Chạy Qua Đường](#)

[Chương 237+229.1: Tiểu Nhân Nịnh Bợ \(Cầu Ưng Hộ\)](#)

[Chương 238+229.2: Tiểu Nhân Nịnh Bợ](#)

[Chương 239+230.1: Muốn Làm Cha Của Chúng Tôi, Lấy Chứng Cứ Ra](#)

[Chương 240+230.2: Muốn Làm Cha Của Chúng Tôi, Lấy Chứng Cứ Ra](#)

[Chương 241+231.1: Các Báo Báo Giáo Huấn Bạch Lan*](#)

[Chương 231.2](#)

[Chương 243: Coi Như Em Ngoan!](#)

[Chương 244: Coi Như Em Ngoan! \(Ti\)](#)

[Chương 245: Kiếp Trước Của Bọn Nhỏ](#)

[Chương 246: Kiếp Trước Của Bọn Nhỏ 2](#)

[Chương 247: Thụ Mẹ Thần Kỳ](#)

[Chương 248: Mắt Bị Mù](#)

[Chương 249: Trúng Tà](#)

[Chương 250: Tiểu Tiên Từ Thần Kỳ](#)

[Chương 251: Là Thần Bảo Vệ Của Mẫu Đơn Tiên Từ](#)

[Chương 252: Phơi Bầy Lời Nói Dối](#)

[Chương 253: Tế Bái Thụ Mẹ, Thụ Mẹ Trùng Sinh](#)

[Chương 254: Tồn Thương Tự Ái!](#)

[Chương 255: Lãnh Tịnh Rơi Vào Vạc Dầm](#)

[Chương 256: Đàn Ông Tốt Đáng Sợ](#)

[Chương 257: Mời Pháp Sư Đuổi Quỷ](#)

[Chương 258: Biết Rồi Em Sợ Sói, Anh Còn Biến Thân](#)

[Chương 259: Lãnh Dạ Là Lang Vương](#)

[Chương 260: Anh Sẽ Yêu Em Bao Lâu](#)

[Chương 261: Anh Sẽ Yêu Em Bao Lâu 2](#)

[Chương 262: Cô Gái Nhỏ Tuyệt Đối Là Khác Tính Của Anh](#)

[Chương 263: Đoan Mộc Biến Thành Ma Cà Rồng](#)

[Chương 264: Vũ Hội Hóa Trang 1](#)

[Chương 265: Vũ Hội Hóa Trang 2](#)

[Chương 266: Vũ Hội Hóa Trang 2 \(Ti\)](#)

[Chương 267: Vũ Hội Hóa Trang 3](#)

[Chương 268: Vũ Hội Hóa Trang 4](#)

[Chương 269: Cha Ngoại Tình](#)

[Chương 270: Cha Ngoại Tình 2](#)

[Chương 271: Giết Người Không Cần Dao](#)

[Chương 272: Thua!](#)

[Chương 273: Chọc Phái Phiến Phức](#)

[Chương 274: Anh, Không Phải Con Người!](#)

[Chương 275: Sĩ Có Thể Chết Không Thể Nhục](#)

[Chương 276: Chạy Trốn](#)

[Chương 277: Đá Bay](#)

[Chương 278: Vượt Qua Ngân Năm Yêu Em](#)

[Chương 279: Lang Vương Là Trẻ Mồ Côi](#)

[Chương 264](#)

[Chương 281: Yêu Nữ Đầu Trí \(2\)](#)

[Chương 282: Đầu Trí Yêu Nữ](#)

[Chương 283: Điện Cuồng Phán Kích \(1\)](#)

[Chương 284: Điện Cuồng Phán Kích \(2\)](#)

[Chương 285: Thay Đổi Rực Rỡ \(1\)](#)

[Chương 286: Thay Đổi Rực Rỡ \(2\)](#)

[Chương 287: Thay Đổi Rực Rỡ \(3\)](#)

[Chương 288: Nhân Nhượng Vì Lợi Ích](#)

[Chương 289: Oan Ưc Được Rửa Sạch](#)

[Chương 290: Khinh Người Quá Đáng](#)

[Chương 291: Đối Đầu Gay Gắt \(1\)](#)

[Chương 292: Đối Đầu Gay Gắt \(2\)](#)

[Chương 293: Đối Chọi Gay Gắt \(3\)](#)

[Chương 294: Phá Kén Chui Ra \(1\)](#)

[Chương 295: Phá Kén Chui Ra \(2\)](#)

[Chương 296: Một Hòn Đá Trúng Hai Con Chim](#)

[Chương 297: Hung Thủ Là Người Khác](#)

[Chương 298: Mượn Dao Giết Yêu](#)

[Chương 299: Một Xác Hai Mạng](#)

[Chương 300: Ông Nội Sói Sống Lại](#)

[Chương 301: Bà Nội Sói Bị Thương](#)

[Chương 302: Xuyên Tới Âm Giới](#)

[Chương 303: Bọ Ngựa Bất Ve, Chim Sẻ Núp Đằng Sau](#)

[Chương 304: Tự Tạo Nghiệt Thì Không Thế Sống](#)

[Chương 305: Có Tật Giật Mình](#)

[Chương 306: Nuôi Dưỡng Sói Mẹ】 Hóa Chiến Liên Miên \(Chiến Tranh Đầy Khói Lửa\)](#)

[Chương 307: 【Nuôi Dưỡng Sói Mẹ】 Lang Vương Thối, Dám Treu Hoa Ghẹo Nguyệt](#)

[Chương 308: Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Em 1](#)

[Chương 309: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Vào Ở Trong Phủ Lang Vương](#)

[Chương 310: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Sát Hạch Lần Thứ Nhất: Rừng Sâu Núi Thâm 1](#)

[Chương 311: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Sát Hạch Lần Thứ Nhất: Rừng Sâu Núi Thâm 2](#)

[Chương 312: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Nhất: Ra Khỏi Rừng Sâu Núi Thâm 3](#)

[Chương 313: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Hai: Đảo Quái Thú 1](#)

[Chương 314: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Hai: Tiễn Anh Về Trời](#)

[Chương 315: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Trẻ Con Đều Là Quý Tinh Ranh](#)

[Chương 316: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Đám Cưới Sập Tới](#)

[Chương 317: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khó Giữ Được Địa Vị](#)

[Chương 318: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Thư Khiêu Chiến,](#)

[Chương 319: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Lang Vương Bị Trúng Độc](#)

[Chương 320: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Phán Bội Lại Lang Vương](#)

[Chương 321: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Hôn Lễ Thần Bí](#)

[Chương 322: Yêu Không Dễ Đến —— Cơm Ngon Không Sợ Muộn](#)

[Chương 323: Yêu Không Dễ Đến —— Cô Dâu Uống Rượu Say](#)

[Chương 324: Yêu Không Dễ Đến —— Động Phòng Gây Ra Chuyện Cười](#)

[Chương 325: Không Thấy Ông Ngoại](#)

[Chương 326: Cô Là Ai?](#)

[Chương 327: Hoàn Hồn Đan](#)

[Chương 328: Số Phận](#)

[Chương 329: Gặp Thoáng Qua](#)

[Chương 330: Bị Thương](#)

[Chương 331: Tôi Chính Là Người Các Người Muốn Tìm](#)

[Chương 332: Phát Hiện Đầu Mối](#)

[Chương 333: Truy Tìm Đầu Mối](#)

[Chương 334: Cơn Ác Mộng Đã Kết Thúc?](#)

[Chương 335: Trung Thành](#)

[Chương 336: Nên Biến Trở Lại](#)

[Chương 337: Lang Vương Ắn Hơi Nhiều Dấm](#)

[Chương 338: Tiếp Tục Chiến Tranh Lạnh](#)

[Chương 339: Chiến Tranh Lạnh Sẽ Kết Thúc, Bạch Tuyết Phản Kích](#)

[Chương 340: Vợ, Làm Sao Anh Năm Chắc Em Đây](#)

[Chương 341: Em Là Vợ Của Anh, Nhớ Kỹ Cho Anh](#)

[Chương 342: Nghe Lời Vợ Nói Không Sợ Mất Mặt](#)

[Chương 343: Cậu Ta Là Một Mối Nguy Hiểm](#)

[Chương 344: Việc Nhỏ Mà Không Nhịn Được Thì Sẽ Làm Hỏng Việc Lớn](#)

[Chương 345: Bạch Tuyết Bị Đánh Tráo](#)

[Chương 346: Tôi Tin Tưởng Vợ Của Tôi](#)

[Chương 347: Đến Thời Cơ Thích Hợp, Nhổ Có Tận Gốc](#)

[Chương 348: Lang Vương Bị Bắt, Bạch Tuyết Cứu Chồng](#)

[Chương 349: Không Hổ Là Người Phụ Nữ Của Lang Vương, Có Quyết Đoán](#)

[Chương 350: Thu Thập Chứng Cứ](#)

[Chương 351: Ai Là Bạn Cũ?](#)

[Chương 352: Đóa Đóa Xảy Ra Chuyện](#)

[Chương 353: Người Phụ Nữ Quá Âm Hiểm](#)

[Chương 354: Hàng Phục](#)

[Chương 355: Mẹ Kế Muốn Trộm Nghiên Cứu Tài Liệu Về Ba Sói Con](#)

[Chương 356: Thổ Lộ Tiếng Lòng](#)

[Chương 357: Thu Phục](#)

[Chương 358: Đóa Đóa Biến Trở Về?](#)

[Chương 359: Sống Chết Không Chia Lìa](#)

[Chương 360: Cứu Mẹ](#)

[Chương 361: Bàn Cờ Biến Thành Bàn Đồ](#)

[Chương 362: Tính Mưu Kế](#)

[Chương 363: Cái Tào Phương Tiện Giao Thông Sau Chạy Trốn](#)

[Chương 364: Bỏ Trốn](#)

[Chương 365: Giáo Huấn](#)

[Chương 366: Chuyển Biến Tốt](#)

[Chương 367: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 368: Nàng Dâu Xấu Hổ Gặp Mặt Mẹ Chồng](#)

[Chương 354](#)

[Chương 355](#)

[Chương 356](#)

[Chương 357](#)

[Chương 358](#)

[Chương 374: Người Phụ Nữ Trên Màn Màn Ảnh Kìa Là Ai?](#)

[Chương 375: Câu Đố Về Thân Thể Của Mẫu Đơn Tiên Tử](#)

[Chương 376: Phụ Nữ Giống Như Một Câu Đố](#)

[Chương 377: Xuất Hiện](#)

[Chương 378: Kiếp Trước Đã Tu Luyện Được Phúc Khí \(May Mắn\)](#)

[Chương 379: Kiếp Trước Đã Tu Luyện Được Phúc Khí \(2\)](#)

[Chương 380: Thuộc Về Ký ức 1](#)

[Chương 381: Thuộc Về Ký ức 2](#)

[Chương 382: Thuộc Về Kỹ Thuật 3—— Vật Lộn](#)

[Chương 383: Thuộc Về Kỹ Thuật 4—— Mất Tích](#)

[Chương 384: Thuộc Về Kỹ Thuật 5—— Cứu Vết](#)

[Chương 385: Thuộc Về Kỹ Thuật - - Chân Tướng](#)

[Chương 386: Thuộc Về Kỹ Thuật - - Được Cứu Vết](#)

[Chương 387: Đại Kết Cục](#)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Con Mồi Của Lang Vương 1

"Cha, có thể không đi được không?" Bạch Tuyết cầu xin nói.

"Phải đi, cha nuôi con nhiều năm như vậy, hiện tại cũng là lúc con phải báo đáp cha, mau nhanh lên xe!" Bạch Hàn thúc giục nói.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ lên xe.

Nửa giờ sau, xe dừng lại ở trước cửa tòa biệt thự xa hoa.

"Xuống xe đi, chính là nơi này, nhớ kỹ lời cha nói, cả nhà chúng ta, còn có công ty phải nhờ con đó?" Bạch Hàn nói xong đem Bạch Tuyết kéo xuống xe, sau đó lái xe rời đi.

Bạch Tuyết mắt rưng rưng nước nhìn theo cha rời đi, đây là cha của cô, ông thực nhẫn tâm. !

Bất lực nhìn tòa biệt thự này, không biết người đàn ông ở bên trong là người như thế nào?

Tay nhỏ bé nhéo góc áo, nước mắt không tiếng động rơi xuống. Cha từng nói qua: Nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ không được về nhà của ông!

Bất đắc dĩ!

Đành phải đi vào biệt thự, kỳ quái là, không cần ấn chuông cửa, mà tất cả cửa đều đã được mở ra, cô nhìn chung quanh xem xét, để xem có người

nào đang ở đây hay không.

"Em đến muộn!" Thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

"Xin, xin lỗi, trên đường bị kẹt xe!" Bạch Tuyết cẩn thận đáp, bởi vì vừa rồi không có người, cô mới dám nhìn xem một chút, nay lại có một người đàn ông xuất hiện, cô không dám ngẩng đầu liếc mắt một cái, mà chỉ hoảng sợ cúi đầu.

Lãnh Dạ tuy rằng nhìn không thấy mặt của Bạch Tuyết, nhưng vẫn nhìn thấy một hàng lông mi dài mê người như vậy. Khóe miệng anh hơi mỉm cười, cô cùng trong tưởng tượng đề giống nhau.

Trong hai năm , anh vẫn không tìm được người nào giống cô—— Bạch Tuyết, người cũng như tên.

Nhưng mà, nhìn cô lớn lên vẫn thật nhỏ bé!

"Thời giờ của tôi rất quý giá, theo tôi lên lầu!" Lãnh Dạ tiến lên từng bước bắt lấy cánh tay Bạch Tuyết, đi lên trên lầu.

Bạch Tuyết sợ hãi bắt đầu run sợ, cô không dám phản kháng, bị Lãnh Dạ lôi kéo đi lên trên lầu. Chăm chú nhìn vào bóng lưng anh, cũng may là một người trẻ tuổi, bằng không cô càng không thể chấp nhận!

Người đàn ông này chính là tổng giám đốc Lãnh Dạ mà cha đã nói, anh có thể làm mưa gọi gió trên thương trường

Sợ, cô rất sợ!

Sợ hãi đến, cô muốn lập tức xoay người chạy trốn, nhưng mà, làm sao có thể nói với cha đây!

Cô cắn lấy môi, than nhẹ một tiếng, yên lặng theo Lãnh Dạ lên lầu!

Phòng ngủ.

"Cạch——" cửa phòng bị Lãnh Dạ dùng sức đóng lại, Bạch Tuyết nghe tiếng đóng cửa, sợ tới mức cả người run lên.

"Có người từng nói qua với em là em rất xinh đẹp như yêu tinh hay không?"

Bạch Tuyết càng thêm sợ hãi, chẳng lẽ lúc này đã muốn bắt đầu?

Cô cả người suy nghĩ làm sao có thể kéo dài thời gian, hoặc có thể cầu anh giúp đỡ cha vượt qua nguy cơ. Nhưng mà cô còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, người Lãnh Dạ toả ra khí lạnh làm cho cô sợ hãi.

Cả người cô càng run lên, cô gắt gao nhắm đôi mắt lại, không dám nhìn tất cả chuyện xảy ra kế tiếp.

Lãnh Dạ nhìn cô gái trước mắt đang run rẩy, cô là đang sợ hãi? Quả nhiên là người rất đáng yêu.

Cảm giác được anh dừng lại động tác , Bạch Tuyết bắt đầu có chút lo lắng, nếu cô làm không tốt chuyện này, công ty của cha sẽ đóng cửa, về đến nhà nhất định sẽ bị đánh!

Từ nhỏ đến lớn, mỗi ngày có chuyện là thường bị đánh. Nhưng, mẹ kể nói, lần này làm không tốt, sẽ đuổi cô ra khỏi nhà!

Ngay lúc Bạch Tuyết mãi suy nghĩ không để ý.

Cô bị đẩy sát vào cửa phòng, bởi vì va chạm mạnh đến ván cửa thân thể còn rất đau!

Anh giống như dã thú hung hãn, cô thì run rẩy đứng đó.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Con Mồi Của Lang Vương 2

Cô rất muốn chạy trốn, cô đang sợ hãi!

Đây là việc từ trước tới nay chưa từng có, nghĩ đi nghĩ lại, anh muốn phụ nữ như thế nào thì cũng có, sao phải ép người như cô!

Cảm giác được chuyện kế tiếp sắp xảy ra, cô có kêu cũng chẳng được gì, cô muốn cầu xin anh thả mình. Nhưng mà, người nhà sẽ không tha thứ cho cô!

"Như thế nào? Em không biết tại sao hôm nay mình lại ở đây?" Lãnh Dạ bỗng nhiên dừng lại, lạnh giọng hỏi.

"Tôi, tôi!" Bạch Tuyết giống con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, một cử động cũng không dám, giống như vừa động sẽ bị ăn vào bụng!

"Muốn đổi ý?"

Bạch Tuyết lắc đầu, cô lo lắng sẽ chọc giận người đàn ông trước mắt này, đến lúc đó cô sẽ không thể quay về!

Tuy rằng bộ dạng Lãnh Dạ rất tuấn tú. Nhưng, trên người anh có loại khí thế áp đảo, làm cho Bạch Tuyết cảm thấy mình chính là một bữa ăn ngon, không thể trốn thoát, chỉ còn đường chết!

Sợ hãi!

"Nếu không đổi ý, vậy thì bắt đầu đi." Lãnh Dạ đẩy Bạch Tuyết lên giường.

Thấy cảm giác mát lạnh đột nhiên ập đến, khuôn mặt Bạch Tuyết đã ửng đỏ, kì lạ là người đàn ông này đang đứng đối diện cô, vậy là ai cởi đi quần áo của cô?

"Anh anh rốt cuộc là?" Bạch Tuyết không kịp chất vấn thắc mắc, anh đã vội đè lên người cô

Đau!

Nước mắt!

Cản loạn!

Đáng sợ là, Bạch Tuyết không biết giờ phút này người tàn phá chính mình lại là người có ý đồ trêu chọc cô, công ty của cha cô có nguy cơ phá sản cũng không phải là ngẫu nhiên, chính xác vì!

Hai năm trước.

Bạch Tuyết bị em gái hãm hại nói cô trộm tiền trong nhà, liền bị mẹ kế đánh cho một trận đòn nặng, sau đó lại bị đuổi ra khỏi nhà, hơn nữa không đến mười giờ không cho phép về nhà.

Bạch Tuyết mới mười sáu tuổi vừa lạnh vừa đói, ngồi trên băng ghế dài ở hoa viên run rẩy co vào một chỗ.

Bởi vì vừa mới có một trận tuyết rơi qua, mọi người đều ở trong nhà sưởi ấm, công viên cũng không có người đi lại.

Không ngờ chuyện lạ xảy ra, một Lang Vương tu luyện ngàn năm từ yêu giới đi vào thế giới con người. Lang Vương là sói Bắc Cực, ở tộc sói đó là loài lợi hại nhất. Trong phút chốc đi vào thế giới loài người, nhìn thấy tuyết

rơi thật dày, nhất thời nổi hứng, liền biến mình thành một con sói con, chơi đùa ở trên tuyết.

Đáng thương, Bạch Tuyết trong lúc vô tình nhìn thấy sói con, liền nhẹ nhàng ôm lấy nó, dấu vào trong ngực đi vào nhà. Trước khi vào cửa, cô cởi bỏ quần áo, giấu sói con ở trong lòng, hơn nữa vụng trộm mang vào trong phòng của mình.

Lang Vương bị Bạch Tuyết giấu ở trong lòng âm thầm chăm bẵm bé con loài người này thật nhỏ, chỉ riêng khuôn mặt này là dễ nhìn một chút!

Cô ban ngày đến trường, buổi tối liền ôm sói con ngủ, hơn nữa còn mỗi ngày đến giờ đều đi tắm rửa, vụng trộm giấu sói con ở trong áo ngủ, ôm vào phòng tắm, trước giúp sói con tắm, sau mới tắm rửa cho chính mình.

Tắm rửa xong, còn cùng sói con nằm ở trong chăn chơi đùa, tay nhỏ bé vuốt ve cái bụng sói con, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của sói con. Lang Vương bị Bạch Tuyết vuốt ve cả người bốc hỏa, nhưng phải nhịn, bởi vì anh hiểu được cô bé này còn là một đứa nhỏ, nhất là, cô bé này rất có khả năng là người anh đang tìm.

Thời gian trôi qua một ngày lại một ngày.

Một hôm giữa đêm, Bạch Tuyết bị đánh thức, nhìn xuống ý muốn thét chói tai. Thì ra là sói con tiến vào trong áo ngủ, " trêu đùa ngực nhỏ của cô! " Bạch Tuyết là thỏ trắng nhỏ, bị ăn đậu hủ! Bạch Tuyết nhìn, sờ sờ đầu của nó, nhất định là nó nhớ mẹ, nó còn nhỏ như vậy mà đã không có ai ở bên!

Giữa đêm hôm sau, Bạch Tuyết lại bị đánh thức, lại nhìn xuống tiếng thét chói tai. Thì ra là sói con lại tiến vào áo ngủ, hút đến hút đi ở trên người cô, thỏ trắng nhỏ cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị hút đến mặt đỏ bừng! Bạch Tuyết nhìn! Ai kêu nó là động vật, cái gì cũng không hiểu, là chính mình suy nghĩ nhiều!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Con Mồi Của Lang Vương 3

Đến đêm ngày thứ ba, Bạch Tuyết lại giật mình tỉnh lại, nhin xuống ý muốn bóp chết sói con. Thì ra là sói con lại tiến vào trong áo ngủ, ăn xong phía trên còn không tính dừng lại, mà lại còn tập kích phía dưới của cô!

Phẫn nộ!

"Mày là đồ đáng ghét, tao chẳng thích mày nữa, mau lăn xuống....."

Bịch ——

Con sói con bị Bạch Tuyết đá một phát từ trên giường xuống.

Sói con bị đá xuống giường, lập tức xuất hiện một làn khói nhẹ.....

"Con người lớn mật, dám đá bốn vương....." ánh mắt Bạch Tuyết khế đảo liên lăn ra hôn mê!

"Đến lúc người đủ mười tám tuổi, bốn vương sẽ lại tới hưởng thụ thân thể của người." Lại xuất hiện một làn khói nhẹ, Lang Vương liền biến mất không thấy.

Sau khi Bạch Tuyết tỉnh lại, trong lòng liền hỗn loạn, phân vân không rõ đó là mơ hay là thật? Cuối cùng cô xác định đó chỉ là một giấc mơ, bởi vì sự thật trong cuộc sống, sẽ không có yêu ma quỷ quái.

Mười tám tuổi.

Ác mộng đã bắt đầu.

Hôm nay Bạch Tuyết đã được mười tám tuổi, hơn nữa sinh nhật vừa mới qua không lâu, cô không nghĩ tới sẽ lại bị cha đưa tới cho người ta làm đồ chơi! cô lại càng không thể nghĩ đến người đàn ông tàn phá mình lúc này lại chính là con sói con hai năm trước kia!

Hạ thân truyền đến từng trận đau đớn, cô lại không dám cầu xin tha thứ, không dám khóc thành tiếng, lại càng không dám nói không cần!

Nhẫn nhịn!

Tất cả đều sẽ qua!

Anh tốt cục dừng lại động tác giống như dã thú !

Lãnh Dạ nhìn chăm chú vào người cô, cô rất đẹp, rất giống như trong tưởng tượng của anh. Bởi vì lo lắng thể lực của cô không chống đỡ nổi, đành phải buông tha cho cô, dù sao cô cũng là con người!

Bạch Tuyết đang nằm ngủ, nói là ngủ, nhưng không bằng nói là ngất xỉu đi, bởi cô không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình đau đến ngất xỉu nữa! Người đàn ông này quá hung bạo, thiếu chút là lấy đi mạng của cô!

Từ hôm nay về sau, cô đã không còn là xử nữ nữa, mà đã trở thành một người phụ nữ rồi!

Sau khi Lãnh Dạ tắm rửa xong, nhìn thấy cô vẫn đang ngủ say, liền vừa lòng rời đi.

Sau khi Bạch Tuyết tỉnh lại đã là ba giờ chiều, cô khẽ lão đảo chạy vào trong phòng tắm, chịu đựng sự run rẩy giữa hai chân tẩy rửa sạch sẽ phía dưới thân thể, kỳ thật, cô hiểu được dù có tẩy bao nhiêu cũng sẽ không sạch sẽ được!

Thương tâm bước xuống lầu, trong lòng suy nghĩ, không biết như vậy có được tính là hoàn thành nhiệm vụ cha giao cho không ?

"Cô tỉnh rồi sao?" Một cô gái đứng ở dưới lầu chào hỏi cô.

Bạch Tuyết sửng sốt, không nghĩ tới ở nơi này của Lãnh Dạ lại bỗng nhiên xuất hiện một cô gái, xem ra tuổi không khác nhau cô là bao nhiêu. Chẳng lẽ là con gái của anh.

Thật xấu hổ!

"Uh....." Bạch Tuyết cúi đầu, nhìn bậc thang, đi từng bước một ra phía ngoài. Ánh nắng chiếu xuống, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, không còn thể diện, và cảm thấy không tốt chút nào!

"Cô đi đâu vậy?" Cô ấy lại hỏi.

"Về nhà!" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời.

Giờ phút này, cô thật muốn tìm cái động để chui xuống, cảm thấy mình thực mất mặt !

"Chẳng lẽ cô không muốn ở lại đây sao?" Cô gái hỏi.

"Đúng vậy....." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết xấu hổ đến đỏ bừng, chịu đựng cả người đau nhức chạy ra ngoài cửa.

Cô gái nhìn Bạch Tuyết hấp tấp chạy đi gấp gáp? Liền lấy điện thoại di động ra.

"Anh, người phụ nữ mới của anh có phải bị anh ép buộc đến sợ hãi rồi không? Làm sao lại khiến cô ấy bỏ chạy vậy!" Hoá ra cô gái này là em gái của Lãnh Dạ gọi là Lãnh Nguyệt. Lãnh Dạ gọi là Lãnh Dạ, em gái gọi là Lãnh Nguyệt, đều có ý nghĩa thích bóng tối.

Lãnh Dạ vốn lo lắng cho Bạch Tuyết sau khi tỉnh lại sẽ thấy đói, vì thế liền gọi em gái cùng tuổi với Bạch Tuyết không kém là bao nhiêu tới tiếp đón cô, không nghĩ tới vẫn dọa cô!

"Đã biết, em trở về đi." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Anh, đây là người mà anh hao tổn tâm cơ muốn cô ấy làm chị dâu sao? Thật nhát gan giống con thỏ, chẳng có cái gì tốt cả!" suy đi tính lại "Vẫn là người trong tộc chúng ta làm chị dâu thích hợp với anh hơn!." Cô gái không đợi Lãnh Dạ nói gì, liền bấu môi, cúp điện thoại.

Bạch Tuyết khóc nước nỡ chạy ra khỏi biệt thự, giờ này cô vốn hẳn là đang ở trường học, nay lại phải ở nơi này bị một người đàn ông giằng co cho tới trưa, hiện tại cô nên về nhà, sau đó ngày mai tiếp tục đi đến trường!

Về đến nhà, cha còn ở công ty chưa có về, mẹ kể lại ra mở cửa, nhìn thấy cô liền giật mình.

"Con nhỏ chết tiệt kia, cô làm gì mà đã trở lại như vậy?" mẹ kể nhìn thấy Bạch Tuyết liền tiến lên chất vấn, một tay còn dùng sức nhéo lỗ tai Bạch Tuyết, tay kia còn dùng sức đánh trên người Bạch Tuyết

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mẹ Kế Đánh Người

Mẹ kế Bạch Tuyết tên là Vương Mai, nhưng Bạch Tuyết thường gọi bà là dì Mai.

Cô vốn không biết mẹ ruột của mình là ai? Lại càng không biết mẹ vì sao lại bỏ rơi mình?

"Dì Mai, dì Mai , mọi việc con đã làm xong hết rồi hu hu."
Bạch Tuyết khóc nói.

Nghe thấy Bạch Tuyết nói đã làm xong mọi việc , bà liền dừng lại việc đánh chửi.

"Cái gì? Nhanh như vậy mà đã làm xong rồi sao? Người đàn ông đó thật sự là rất tốt ruột nha, ban ngày ban mặt mà đã đem cô lên giường rồi!"

"Là buổi sáng." Bạch Tuyết không vui nói.

"Thế nào rồi? Cái vị Lãnh tổng kia đã đồng ý giúp công ty của cha cô rồi sao?" Dì Mai lo lắng hỏi.

"Con, sau khi tỉnh lại con không có nhìn thấy anh ta đâu cả." Bạch Tuyết sợ hãi trả lời, bởi vì sắc mặt dì Mai càng ngày càng đáng sợ.

"Con nhỏ chết tiệt này, người ta còn chưa có đáp ứng giúp công ty nhà chúng ta, vậy mà cô đã trở về rồi? Cút ngay đi, mau quay lại đó, đi hầu hạ

vị Lãnh tống kia ngay, bằng không không cản trở về đây nữa, đồ vô dụng không làm được chuyện gì cả!"

"Cạch ——" Dì Mai liền đóng mạnh cửa lại.

Bạch Tuyết đứng đấy rơi nước mắt, đây thật sự là nhà của cô sao? Trước kia tuy rằng luôn bị đánh chửi, nhưng mà cô còn có thể quay trở về! Hiện tại thì.

Bạch Tuyết không còn cách nào khác đành phải quay lại biệt thự của Lãnh Dạ , nhưng mà, cô lại không có đi vào, bởi vì cô không dám, người ta đến con gái cũng đã có, cô mà làm như vậy thì sẽ cảm thấy mình thật vô sỉ!

Cô không dám đi vào trong đó, cũng không dám trở về nhà, vì thế đành phải ngồi ở trước cửa biệt thự, tựa đầu vào hai chân, chỉ mong mọi việc sẽ qua đi nhanh !

Sau khi Lãnh Dạ trở về nhà, nhìn thấy trên giường lộn xộn, làm cho hằn lại nhớ tới tình cảm mãnh liệt ban ngày, thân thể không hiểu làm sao lại bắt đầu khô nóng, nhưng mà cô lại không còn ở đây nữa!

Đến khi trời tối, Lãnh Dạ cũng không có chịu bật đèn lên, bởi vì đối với anh đêm tối cũng nhìn rất rõ ràng.

Lãnh Dạ đứng ở trước cửa sổ nhìn tuyết rơi từng chút ở bên ngoài, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo. Với hần sẵn bắt là một bản tính vốn có , hần có thể vì một con mồi mình thích mà chờ đợi gần hai năm, huống chi là hiện tại.

Hai tay vòng ở trước ngực, đôi mắt thì híp lại, chậm rãi nhìn chăm chăm con mồi phía trước. Con mồi đang ở ngoài cửa sổ, chỉ cần anh vừa ra tay, tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Bạch Tuyết vừa đói lại vừa mệt, quay đầu nhìn vào trong biệt thự, nhưng lại không thấy gì ngoài bóng tối, chẳng lẽ là tất cả đều đã đi ngủ rồi, nhưng

mà vì sao không có ai ra đóng cửa nhỉ?

Cô đứng dậy, chuẩn bị đi vào trong nhà, dù sao bây giờ cũng không có chỗ nào để đi, cũng không có việc gì phải sợ cả ! Chính mình cho mình thêm can đảm, sau đó đi vào trong biệt thự .

Dựa vào trí nhớ của ban ngày , cô liền lần mò đi lên trên tầng hai, sau đó lại tìm được phòng cô ngủ ban ngày, đứng ở trước cửa thật lâu, cũng không có dám đi vào!

Anh đã có con gái, vậy có khi nào anh cũng có vợ rồi hay không, không biết vợ anh hiện tại có ở bên trong hay không nữa?

Bạch Tuyết khó xử, nghĩ lại việc nghe dì Mai đánh chửi, và những việc cha đã dặn dò , đành phải cắn răng, đem giày cởi ra, một tay cầm giày, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Lãnh Dạ ngồi ở trên ghế, nhìn chăm chú con mồi tiến vào tầm mắt của mình. Bạch Tuyết rón ra rón rén buông giày xuống tới gần giường nhìn xem lại không có ai ở đó?

"Vì sao lại quay trở về?" Thanh âm lạnh lùng đột nhiên truyền tới, dọa Bạch Tuyết dật mình nháy căng lên**.

"Là ai vậy?" Hỏi xong cô liền thấy mình hỏi một câu rất ngu ngốc , đây là nhà của người ta, còn có thể là ai vào đây nữa chứ!

"."

"Là là tôi, Bạch Tuyết, tôi vẫn chưa có rời đi, tôi chỉ là đi dạo ở bên ngoài một chút thôi!" Không có nghe thấy tiếng anh trả lời, cũng không có nhìn thấy biểu tình của anh , bởi vậy Bạch Tuyết mới cuống quýt giải thích, chỉ hi vọng anh sẽ không tức giận !

"Cho em 20 phút, hãy đi tắm rửa sạch sẽ cho tôi, hi vọng em hiểu được hôm nay em tới đây là để làm gì !"

Vâng "Tôi sẽ đi tắm ngay!" Bạch Tuyết vào phòng tắm liền rơi nước mắt, cô đương nhiên là hiểu được cô tại sao lại phải tới đây! Vì cha đã bảo cô đến ngủ với người đàn ông này, sau đó là đổi lấy sự giúp đỡ về tài chính!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trở Lại Hang Sói 1

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Bạch Tuyết đã tắm xong, nhưng cô vẫn tránh ở trong phòng tắm không dám đi ra, ban ngày làm xương sống thắt lưng của cô còn đau, không biết lần này anh có thể hay không nhẹ chút? Vừa rồi anh giống như rất tức giận?

Bạch Tuyết càng nghĩ càng sợ hãi!

Kiên trì, chậm rãi mở ra cửa phòng tắm, trong phòng thực tối đen, thật không rõ anh vì sao không bật đèn? Kỳ thật như vậy cũng tốt, ai cũng nhìn không thấy biểu tình của ai, miễn cho nhìn thấy lại khó chịu!

Sờ soạng tới gần giường, bởi vì không có đồ ngủ, trên người chỉ quấn một tấm khăn tắm.

Xoạt ——

Một hồi cảm giác mát lạnh đánh úp lại.

"A —— khăn tắm của tôi?"

Tuy rằng không có bật đèn, nhưng là, cô cảm giác được Lãnh Dạ ở trên giường vừa động không giám nhúc nhích! Bởi vì bên trong im lặng mà ngay cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, kia rốt cuộc là ai đem khăn tắm của cô cởi ra a?

Chẳng lẽ ngôi biệt thự này không bình thường? Vẫn là người đàn ông này không phải người? Sợ hãi! Đây có hai loại khả năng, mặc kệ là thế nào cũng không tốt!

Cô đỏ mặt, vẫn không nhúc nhích đứng ở bên giường, hai tay ôm mình run rẩy thành một đoàn.

Cô không có dũng khí tới gần người đàn ông kỳ quái này, tuy rằng vừa rồi anh bảo cô tắm rửa, cô hiểu được kế tiếp muốn làm gì! Bạch Tuyết nghĩ đến cô nhìn không rõ ràng đối phương lắm, đối phương khẳng định cũng thấy không rõ cô lắm.

Chẳng biết rằng, Lãnh Dạ chính là hết sức chăm chú nhìn cô, đêm tối cùng ban ngày với anh mà nói không có gì khác nhau. Con mồi trước mắt, làn da bóng loáng trắng mịn, một đầu tóc đen dài tự nhiên đuôi ở trên vai, đôi mắt đen sáng ngời kinh hoàng đánh giá bốn phía, lông mi thật dài một chút nhấp nháy, trên mặt còn vương vài giọt nước mắt!

Hai năm, cô vẫn là mê người như vậy, chính là vì sao cô thương tâm như vậy, nước mắt kia làm cho cho tâm anh đã lâu băng giá, nhẹ nhàng đau một chút. Nếu như không ngoài ý muốn, cô hẳn là người anh muốn tìm, vậy nên anh cảm thấy đau!

Lãnh Dạ hô hấp càng ngày càng nặng nề, bên trong liên tục khó chịu, trong lòng đã muốn châm lửa.

Bên trong vốn im lặng, bỗng nhiên truyền đến tiếng hít thở của người đàn ông, hơn nữa càng ngày càng nặng nề, Bạch Tuyết cuống quýt lấy tay che đi thân thể.

"Đưa tay mở ra." Lãnh Dạ bỗng nhiên toát ra một câu như vậy, Bạch Tuyết sợ tới mức run run.

" Tồi như vậy có thể nhìn thấy sao?" Bạch Tuyết tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng là, vì sự nghiệp của cha, cô vẫn là làm theo, đưa tay ngoan ngoãn buông xuống!

"."

Bên trong lại khôi phục im lặng, anh không có làm ra chuyện gì, Bạch Tuyết bắt đầu hoài nghi người đàn ông này không chỉ cổ quái, còn là một tên biến thái, cuồng rình coi !

Bạch Tuyết đưa tay buông xuống, dáng người kia hoàn hảo hoàn toàn nổi bật hiện ra, chí lực anh đặc ý càng ngày càng yếu ớt, không nghĩ tới là qua thời gian hai năm , thân thể của cô lại biến hóa lớn như vậy, những nơi nên lớn đều lớn, rất đẹp.

"Được rồi , lên đây đi." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Vì sao không bật đèn?" Bạch Tuyết khiếp đảm hỏi, bởi vì trước mắt đen tuyền một mảnh, trong lòng cô luôn bồn chồn, thực sợ hãi!

"Em thích mở đèn?"

"Không không không, anh hiểu lầm, tôi sợ bóng tối!" Thanh âm Bạch Tuyết càng ngày càng nhỏ.

"Tôi thích bóng tối."

"Cho nên anh mới có thể kêu là Lãnh Dạ?" Bạch Tuyết nhìn không thấy biểu tình đối phương, cho nên thốt ra.

Ai ngờ, bỗng nhiên một cái tay vươn tới hung hăng bóp lấy cổ Bạch Tuyết.

"Lãnh Dạ là em có thể kêu sao? Hử?"

"Khụ khụ khụ! Xin xin lỗi! Khụ khụ!" Bạch Tuyết giống như muốn ngừng thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô tốt như vậy anh sẽ không để cho cô chết, anh còn muốn giữ lại chậm rãi chơi đùa.

"A ——"

Tay bóp cổ vừa bỏ ra, Bạch Tuyết cố gắng lấy hơi thở hỗn hển. Ai ngờ, anh một ngụm cắn xuống người của cô, thật là dùng sức cắn, khiến cô đau khóc lên.

Đêm nay, là một buổi tối khủng bố nhất của Bạch Tuyết, cả người bị anh cắn đến khắp nơi đều là dấu răng, không biết còn tưởng rằng cô rơi vào miệng sói !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trở Lại Hang Sói 2

Sau khi xong việc , anh đi vào phòng tắm, Bạch Tuyết nằm ôm mình một chỗ, vụng trộm khóc, nước mắt ướt đầm nửa gối đầu, cô không dám khóc thành tiếng, lo lắng người đàn ông trong phòng tắm nghe được sẽ mất hứng, như vậy cô sẽ không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ cha giao cho cô!

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời chiếu trên giường, Bạch Tuyết lặng lẽ tỉnh, lập tức lại nhắm lại, cả người vẫn là rất đau, nhất là ở giữa hai đùi càng đau hơn. Ngày hôm qua ban đêm cô còn lo lắng Lãnh Dạ đem chân của cô làm đứt từng đoạn! Cũng may vẫn xuống giường được là không có việc gì!

"Xin chào, tôi là Lãnh Nguyệt." Một thanh âm ngọt ngào từ phía sau chuyển tới. Bạch Tuyết quay đầu, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nay xấu hổ mà đỏ bừng, hoá ra là con gái của Lãnh Dạ, cảm giác tội ác thối tới trong lòng.

"Xin chào, thực xin lỗi. Tôi sẽ rời đi" Bạch Tuyết cúi đầu, xấu hổ nói, cô gái này thì ra kêu Lãnh Nguyệt, thật sự là con gái của anh, bọn họ đều họ Lãnh.

"Vì sao phải đi? Anh ấy đối với cô không tốt?"

"Anh?" Bạch Tuyết không nghĩ tới cô gái lại hỏi như vậy.

Còn có, ‘ Anh ’ người này đối với Bạch Tuyết mà nói rất xa lạ

"Cô không nói tôi cũng biết rõ, nhìn xem trên cổ cô này, trên cánh tay, còn có nơi này, nơi đó. Ôi trời —— mạnh mẽ như vậy —— cô còn có thể xuống giường chính là may mắn! cô phải bảo trọng thân thể, đi ăn cơm trước đã, đi thôi." Cô bé nói xong liền xuống lầu, Bạch Tuyết nhìn cô gái xem dấu răng trên người, thế nào còn có mặt mũi ra ngoài!

Chỉ chốc lát sau, dưới lầu có người ấn chuông cửa.

"Bạch Tuyết, cô ra đây một chút." Bạch Tuyết trong phòng ngủ sững sốt, không nghĩ tới cái cô gái kia cư nhiên biết tên của mình, xuất phát từ lễ phép, bước nhanh đi xuống lầu.

Bởi vì ở trong này không có áo ngủ của cô, buổi sáng thức dậy không có gì để mặc, bất đắc dĩ mặc tạm vào một cái áo sơ mi nam màu trắng, đây đương nhiên là quần áo của Lang Dạ nên rất lớn.

"Chuyện gì?" Mới vừa đi ra tới cửa Bạch Tuyết ngừng cước bộ, khó xử đứng ở trên cầu thang, như thế nào lại có đàn ông ở tại nơi này? Làm cô biểu hiện khó xử đứng đấy.

Cô vừa mới tỉnh ngủ, không có đi rửa mặt chải đầu, cũng không có đi giày, một đầu mái tóc đen nhánh rối tung, hé ra khuôn mặt trắng hiếm thấy nhỏ nhắn động lòng người.

Trong phòng khách người đàn ông bị cô gái đứng trên lầu hấp dẫn, không thể tưởng được thế gian còn có những cô gái loại này, sở hữu vẻ xinh đẹp từ ngữ đều không thể diễn tả mỹ mạo của cô, cô tựa như một khối bạch ngọc quý, trong suốt lộ ra. Chỉ là nhìn đến dấu răng trên người Bạch Tuyết, tim của anh đau xót!

"Bạch Tuyết, lại đây, đây là anh họ của tôi —— Bình Tĩnh. ." Lãnh Nguyệt giới thiệu.

"Xin chào, tôi, tôi nên trở về đổi lại quần áo được không?" Bạch Tuyết xấu hổ hỏi.

"Bạch Tuyết mau tới đây, lại đây, quần áo đều ở nơi này, nhìn xem đây đều là tặng cho cô, thật đẹp, anh trai rất bất công!" Lãnh Nguyệt vừa oán nói.

"Anh trai? Nhưng mà tôi không biết anh trai của cô a!" Bạch Tuyết hoang mang.

"Bạch Tuyết cô rất đáng yêu, anh trai của tôi chính là cái người đàn ông đem cô cắn đầy dấu răng." Lãnh Nguyệt nói xong, Bạch Tuyết mặt mày ửng đỏ, như quả táo hồng.

Hoá ra cô gái này không phải là con gái của Lãnh Dạ , mà là em gái của anh . Bị Lãnh Nguyệt nói như vậy , Bạch Tuyết xấu hổ không thôi! Nhưng mà cô lại không thể ngăn cản Lãnh Dạ cắn cô!

Mặc thành như vậy, Bạch Tuyết ngượng ngùng tiến lên, thời điểm đang khó xử, Lãnh Dạ đi tới, giờ phút này Lãnh Dạ nhìn đến Bạch Tuyết mặc thành như vậy, rất không vui!

Trên mặt anh không có vẻ tươi cười, sắc mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng cặp mắt kia lại làm cho người ta sợ hãi, giống như là mắt dã thú, giống như đồ ăn bị cướp đoạt. Làm Bạch Tuyết không hiểu, cô ở trong mắt Lãnh Dạ chính là đồ ăn bị cướp đoạt , Bạch Tuyết rất không giải thích được, anh vì sao lại như thế?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lang Vương Tức Giận

Bạch Tuyết bị khí thế của Lãnh Dạ dọa, sợ hãi cúi đầu, hai tay gắt gao nắm góc áo vò rồi vò, mặc dù quần áo này không phải của cô, nhưng mà đây là thói quen của cô từ nhỏ, cứ sợ hãi liền có thói quen vò góc áo .

Bình Tĩnh hôm nay vốn là chịu sự dận dò của anh họ mà mang vài bộ quần áo của con gái lại đây, còn tưởng rằng là đưa cho Lãnh Nguyệt mặc. Không nghĩ tới gặp phải một màn như vậy, làm cho người ta nhìn đau lòng!

Lúc này đứng ở trên thang lầu cô giống như tiểu bạch thỏ bị chấn kinh, mà anh họ giống như là vương giả hắc ám, bất cứ lúc nào cũng có thể nắm giữ vận mệnh của cô!

"Em chính là cứ như vậy đi ra quyến rũ đàn ông ?" Lãnh Dạ đi đến trước mặt Bạch Tuyết, lạnh giọng nói.

Nhìn đến Bạch Tuyết mặc quần áo của mình, áo có nhiều chỗ không thể che được hết, còn làm lộ cặp đùi đẹp người ra bên ngoài, làm anh hận không thể bóp chết cô! Phụ nữ của anh sao thể để cho người đàn ông khác nhìn!

Bạch Tuyết không có nói chuyện, nước mắt thi nhau rơi xuống !

"Anh, là em làm bảo cô ấy xuống dưới lấy quần áo ." Lãnh Nguyệt thật có lỗi giải thích nói.

"Câm miệng, anh không có hỏi em? Bạch Tuyết, trả lời tôi, em không phải ở đây quyến rũ đàn ông chứ?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, trước kia cô từng quyến rũ anh nay anh quyết không cho phép cô lại làm vậy với kẻ khác!

Bạch Tuyết chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Lãnh Dạ, khuôn mặt góc cạnh

rõ ràng, giống như là thanh kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào trong lòng cô.

Người đàn ông này ở trên giường hành hạ cô còn không đủ sao, nay còn muốn ở đây nhân tiện nhục nhã cô! Nhưng mà cô lại không thể phản kháng!

"Anh họ, cô ấy không có quyến rũ bất luận người nào, anh vì sao lại mang khí thế bức người!" Bình Tĩnh thật sự nhìn không được, đi lên trước nói.

"Cậu, xem chưa đủ sao? Là tự mình biến đi, hay vẫn để anh giúp cậu biến?" Lãnh Dạ tức giận chỉ vào Bình Tĩnh nói.

"Bình Tĩnh, mau đi, nhanh chút!" Lãnh Nguyệt nhìn sự tình không ổn, lôi kéo Bình Tĩnh bước đi.

"Em đây đi trước, Anh họ, phụ nữ là dùng để yêu, không phải dùng để tổn thương!" Bình Tĩnh nói xong liền cùng Lãnh Nguyệt rời khỏi.

Lãnh Dạ không nghĩ đến Bình Tĩnh luôn luôn tôn kính anh như vậy lại nói ra những lời này, xem ra Bạch Tuyết quyến rũ thành công .

"Đi, chính mình tắm sạch sẽ, tôi thật muốn nhìn xem em còn có nhiều khí lực như thế nào đi quyến rũ đàn ông?"

"Tôi không có quyền rũ ai!" Bạch Tuyết ủy khuất khóc lên.

"Chẳng lẽ tôi không phải do em câu dẫn tới tay? Hử?" Lãnh Dạ hỏi lại.

Hai năm trước, Bạch Tuyết mỗi đêm đều ở trên người anh sờ tới sờ lui, còn thân cái miệng của anh, còn quấy nhiễu cái bụng của anh, thậm chí còn đụng đến vũ khí chinh phục phụ nữ của anh, như thế mà còn không gọi là câu dẫn?

Nếu Bạch Tuyết biết chân tướng, nhất định sẽ hô to oan uổng, bởi vì năm đó Bạch Tuyết căn bản không biết anh là Lãnh Dạ, chính là đem anh trở thành một con cẩu, cho anh tắm rửa đương nhiên sẽ đụng tới chỗ không nên đụng, nhất là ngủ cùng nên càng muốn cẩn thận tắm, nếu những thứ này là quyền rũ, vậy những người kia nuôi chó có phải hay không đều bị đối tội danh phi lễ!

Nhưng, ý nghĩ của Lãnh Dạ Bạch Tuyết không biết!

"Tôi, khi nào thì quyền rũ anh?" Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến mức đỏ bừng, khóc nói, không nghĩ tới trong sạch của mình đều cho anh, anh cứ nhiên xem thường mình như vậy, nói cô là cái loại phụ nữ tùy tiện!

"Em quyền rũ tôi như vậy còn thiếu sao? Hả?" Lãnh Dạ nắm cằm Bạch Tuyết hỏi.

"Anh không phân rõ phải trái!" Bạch Tuyết khóc chạy vào phòng tắm, mạnh mẽ đóng cửa lại, vô lực ngồi dưới đất, nước mắt ủy khuất giống như những hạt châu rơi xuống.

Nhìn chính mình trong gương, như thế nào sẽ biến thành như vậy? **, còn bị người khác xem thường!

Bình tĩnh lại, lau khô nước mắt, vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài, bởi vì cô phải hoàn thành nhiệm vụ cha giao cho cô, bằng không cô sẽ không thể

quay về, nghĩ muốn chạy nhanh rời khỏi nơi biến thái này, chỉ có mau chóng làm cho người đàn ông này cao hứng, mới có thể giúp công ty của cha .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bạch Tuyết Ủy Khuất 1

"Tôi không thích nhìn phụ nữ khóc sụt sùi, em muốn khiến tôi cao hứng, tốt nhất trước hết để mình cao hứng đứng lên!" Lãnh Dạ đứng ở phía trước cửa sổ, trong tay nâng một ly rượu đỏ, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Đôi mắt Bạch Tuyết vụng trộm thoáng nhìn, quan sát đối phương. Tuy rằng trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng, đã không có bộ dáng dọa người vừa rồi, trong lòng dễ chịu một chút.

Suy nghĩ một chút lời nói của Lãnh Dạ cũng không có sai, cô nếu muốn sớm một chút rời khỏi người đàn ông này, phải trước đó anh cao hứng, sau đó anh mới có thể giúp cha. Vì thế, miễn cưỡng nở một nụ cười mỉm, tuy rằng tươi cười này thực gượng ép, nhưng, cũng coi như nở nụ cười!

Lãnh Dạ quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Bạch Tuyết cố gắng cười, chính là cười so với khóc còn khó coi hơn!

"Tôi cam đoan về sau ở trước mặt anh sẽ không khóc nữa, chỉ cần anh cao hứng!" Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

Lãnh Dạ hẳn là vì Bạch Tuyết nhu thuận mà cảm thấy cao hứng, nhưng vì sao nhìn biểu tình ủy khuất của cô lại làm cho anh càng không vui!

Trong đôi mắt hiện lên tia không đành lòng!

"Đi xuống dưới lầu cầm quần áo mang lên, mặc quần áo tử tế, theo tôi đi ăn cơm." Lãnh Dạ nói xong, ngồi vào ghế, không có dự định tránh né ý của mình

Bạch Tuyết cầm toàn bộ

quần áo mang đi lên, tùy tiện cầm một bộ, cô hiểu được Lãnh Dạ bảo cô mặc quần áo mới mua, có lẽ là lo lắng sau khi rời khỏi đây sẽ khiến anh mất mặt!

Nhìn Lãnh Dạ ngồi ở chỗ kia chăm chú nhìn vào mình, cô muốn đi vào phòng tắm thay quần áo, coi chừng khi thay quần áo sẽ lại bị anh hiểu lầm, nói quấy rối anh! Ý nghĩ này vừa ra, không nghĩ tới.

"Ở chỗ này đổi, tôi muốn xem." Lãnh Dạ nói, trên mặt vẫn không có biểu tình gì.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, xấu hổ cầm lấy quần áo mặc từng món một. Vốn Lãnh Dạ không có biểu tình, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên rét lạnh, hận không thể đông chết người, anh bước nhanh đến chỗ Bạch Tuyết, một tay bắt lấy cánh tay Bạch Tuyết.

"Em còn dám nói không có quấy rối người? Bên trong lại không có mặc **!" Lãnh Dạ vừa rồi chỉ nhìn đến phía trên

Bạch Tuyết không có mặc **, không nghĩ tới phía dưới cũng không còn mặc.

"Tôi không muốn như vậy, nhưng! Nhưng!" Bạch Tuyết vừa mới nói ở trước mặt anh không khóc, nhưng nước mắt lại không chịu thua kém rơi xuống! Bởi vì áo quần ** của cô bị anh xé hỏng rồi, cho nên cô mới có thể không mặc!

"Thu hồi nước mắt của em!" Lãnh Dạ rống giận, anh không muốn nhìn cô rơi lệ, nước mắt giống như cây châm vô hình đâm đến tâm anh!

"Tôi cũng muốn, nhưng không khống chế không được!" Bạch Tuyết che mặt, ngồi xổm trên mặt đất, cố gắng khống chế tâm tình của mình, dù sao cô mới mười tám tuổi, vẫn là đứa nhỏ, sẽ không khống chế được tâm tình của mình, bị ủy khuất sẽ khóc!

Lãnh Dạ nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ trước mắt, đã thấy cô vất vả chịu đựng nước mắt rơi, không còn hờn giận!

Đáng chết! Cô vì sao lại khóc? Cùng anh ở một chỗ khổ sở như vậy sao? Trong đầu con người rốt cuộc đang suy nghĩ gì? cô vì sao cùng những người phụ nữ khác không giống nhau?

Đúng lúc này, tiếng điện thoại kêu lên, Bạch Tuyết đã đem nước mắt toàn bộ nhẫn lại, nhìn thấy Lãnh Dạ xuống lầu nghe, cô cuống quýt bắt đầu mặc quần áo, miễn cho anh lại trở về nhìn cô mặc!

Dưới lầu.

"Mọi chuyện thế nào rồi?" Lãnh Dạ nghe điện thoại hỏi.

"Chủ nhân, bên kia đã bắt đầu hành động, bọn họ đang ở khắp nơi tìm kiếm vị trí của chủ nhân."

"Uh, đã biết, tiếp tục bí mật giám thị." Lãnh Dạ nói.

"Vâng, chủ nhân." Lãnh Dạ cúp điện thoại, nhìn thấy Bạch Tuyết đã mặc xong quần áo xuống lầu.

Cô đã rửa mặt chải đầu càng thêm mê người, da thịt bên trong trắng hồng, mặt nhìn nhỏ nhắn, tóc đen bao quanh càng thêm trắng. Bên dưới làn

môi, lại hồng mềm mại ướn át như vậy, quả thực so với trái anh đào còn muốn ngon hơn.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bạch Tuyết Bị Ủy Khuất 2

Bạch Tuyết cẩn thận bước tới gần, ý tùy thời có thể xuất phát. Lãnh Dạ không có nói gì, nhấc cánh tay lên, ý bảo cô đến, Bạch Tuyết hiểu ý, ôm lấy cánh tay Lãnh Dạ đi theo anh ra ngoài.

Bọn họ đi vào một nhà ăn kiểu Pháp, Lãnh Dạ gọi hai phần bít tết thịt nướng, đều rất thành thực. Bạch Tuyết nhìn bàn ăn hầu như đều là bít tết tái, nghĩ đến phải ăn cái này đã thấy buồn nôn, cô luôn ăn những đồ ăn chín mà lớn lên, nhưng, tình hình hôm nay

"Tôi không đói bụng, anh ăn trước đi." Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

Lãnh Dạ không nói gì, cầm lấy dao nĩa bắt đầu cắt bít tết, anh biết Bạch Tuyết muốn cái gì. Nhưng, làm người phụ nữ của anh, phải thích ứng việc này, sói thân là động vật ăn thịt để sống, hơn nữa là ăn thịt sống!

"Hi? Bạch Tuyết? Thật là cậu" Ba nam ba nữ đối diện đang đi tới, trong đó có một người là bạn thân của Bạch Tuyết, cũng là người cô chơi

từ nhỏ tên là—— Khang Giai.

"Giai Giai?" Bạch Tuyết giật mình, bắt đầu bất an đứng lên, làm sao có thể khéo như vậy? Nhìn lại Lãnh Dạ ngồi đối diện, ăn một miếng lại một miếng bít tết, Bạch Tuyết thực sự lo lắng!

"Con nhỏ xấu xa, cậu mới mất tích, cuối cùng cũng tìm thấy cậu, cậu có biết tớ lo lắng muốn chết hay không? Chúng tớ lại không dám đến nhà cậu hỏi, mẹ kế của cậu hận không thể ăn thịt chúng tớ!" Khang Giai tiến lên bắt đầu chất vấn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vừa thấy chạy không khỏi, liền kéo vài người

bọn họ đi ra chỗ khác.

"Giai Giai, về sau tớ sẽ giải thích cho cậu, nhưng, hiện tại không được, nhìn thấy các cậu thật tốt, nhưng tớ còn có việc, lần khác lại tán gẫu được không?"

"Không được, cậu có biết anh trai của tớ mấy ngày nay đều than phiền tớ hay không, mỗi ngày đuổi theo tớ hỏi cậu đi đâu?" Khang Giai nói xong, Lãnh Dạ vốn đang ăn bít tết bỗng nhiên dừng lại, lập tức lại đem một miếng tới miệng ăn .

"Nói cho anh ấy biết, tớ tốt lắm! Các cậu đi về trước đi, mấy ngày nữa tớ đi tìm các cậu." Nghĩ đến có người quan tâm, trong lòng Bạch Tuyết

một hồi ấm áp, nhưng cô đã không thể như trước kia!

"Cậu không đi đến trường, rốt cuộc là sao vậy? Vừa rồi cái người soái ca đó là ai vậy?" Giai Giai hỏi.

"Một người bạn!" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời, lo lắng Lãnh Dạ nghe thấy sẽ tức giận .

"Chớ gạt tớ, bạn bè của cậu tớ đều biết, anh ta? Vì sao tớ chưa thấy qua?" Khang Giai bắt mãi chất vấn.

Lãnh Dạ nhìn cô bị hỏi sắp khóc, không khỏi hờn giận!

Người phụ nữ này thật sự là ngu dốt, chỉ biết cúi đầu, trừ bỏ biết đỏ mặt ra thật không biết cô còn có thể làm gì khác! Kỳ thật, cũng chính việc đỏ mặt này làm cho anh không hiểu lại xúc động, có khi muốn đem cô bóp chết ngay tại chỗ.

"Tuyết Nhi, đây là bạn bè của em?" Thanh âm tràn ngập từ tính từ phía sau Bạch Tuyết chuyển tới, Bạch Tuyết không có quay đầu lại cũng biết là ai đang nói chuyện.

"Các cậu đi nhanh đi, lần khác tớ đi tìm các cậu." Bạch Tuyết làm bộ không có nghe thấy, liền đẩy mấy bạn học đi khỏi. Lãnh Dạ đối với việc Bạch Tuyết không nhìn mình, rất không vui!

Kỳ thật, Bạch Tuyết sợ dĩ to gan như vậy muốn bạn học rời đi, chủ yếu là sợ hãi Lãnh Dạ sẽ nói ra quan hệ của bọn họ, đến lúc đó cô làm sao có thể làm người, thật mất mặt đi!

"Bạch Tuyết, đừng đẩy, nói cho tớ biết, anh ta là ai vậy?" Các bạn học cũng nghe được cái người soái ca vừa rồi gọi Tuyết Nhi.

"A? Anh, Anh ấy là." Bạch Tuyết không biết trả lời

như thế nào?

"Tuyết Nhi, em không nói thì tôi sẽ nói?" Lãnh Dạ chuyển biến làm cho Bạch Tuyết sợ hãi, người đàn ông này lại muốn nói cái gì?, trước mặt người khác nhục nhã cô, chẳng lẽ còn muốn ở trước mặt bạn học hủy hoại cô?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Phụ Nữ Của Lãnh Dạ

Bạch Tuyết khó hiểu nhìn Lãnh Dạ, Lãnh Dạ cũng nhìn chăm chú vào cô, đồng thời còn dùng ánh mắt cảnh cáo Bạch Tuyết: Em mà không nói tôi sẽ nói.

"Anh ấy là người bạn vừa về nước của tớ!" Bạch Tuyết đương nhiên hiểu được cảnh cáo của Lãnh Dạ, cô quyết không thể cho Lãnh Dạ cơ hội nói ra!

"Xú nha đầu, cái gì mà bạn bè? Tớ thế nào chưa từng nghe cậu nói? Chẳng lẽ mấy ngày nay cậu đều ở một chỗ cùng anh ta?"

"A? Đúng vậy a, tớ từ trước đến nay cùng anh ấy ở một chỗ, anh ấy định về nước buôn bán, cho nên tớ mang theo anh ấy đi khắp nơi nhìn xem!"

Cạc cạc cạc cạc.

Bạch Tuyết giương mắt nhìn thấy quạ bay đỉnh đầu!

"Việc buôn bán Bạch Tuyết lại không hiểu, có cái gì chỉ dẫn! Soái ca? Anh không phải thích Tuyết Nhi nhà chúng tôi chứ, nói cho anh biết đến sau xếp hàng!" Khang Giai nhìn ánh mắt người đàn ông bá đạo kia, căn bản không tin lời Bạch Tuyết nói như vậy.

"Xếp hàng?" Lãnh Dạ không nghĩ tới những người này lại có phản ứng như thế.

"Đương nhiên phải xếp hàng, nhìn thấy không? Chúng tôi đều là đội ngũ sinh viên năm nhất, người phía sau còn nhiều hơn!" Một cậu bạn học nói.

Bạch Tuyết biết các bạn học là có ý tốt, nhưng là ý tốt này đem cô hại thảm! Người đàn ông bá đạo này về nhà còn không chinh mình!

"Tuyết Nhi, nói cho bọn họ biết tôi không cần phải xếp hàng?" Lãnh Dạ một tay dùng sức ôm chặt vòng eo Bạch Tuyết, cúi đầu đón nhận cô, trong ánh mắt không cho phép Bạch Tuyết phản kháng.

"Giai Giai, các cậu hiểu lầm, tớ cùng anh ấy không phải như các cậu nghĩ đâu!" Bạch Tuyết tuy rằng cảm thấy được sự uy hiếp của Lãnh Dạ, nhưng, cô vẫn không thể thừa nhận, bằng không cô về sau làm thế nào đến trường!

"Tuyết Nhi, em không ngoan nha? Hử?" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

"Buông tay, anh buông Bạch Tuyết ra!" Một cậu nam sinh tiến lên ý đồ nói tay Lãnh Dạ đặt ở trên lưng Bạch Tuyết, nhưng, cậu Nam đó còn chưa có tới gần đã bị thứ gì bắn cậu ta lùi ra ngoài!

Cậu ta kỳ quái nhìn xuống dưới chân, không có nước? Vì sao vừa rồi giống như dưới chân chượt về phía sau ?

"Tuyết Nhi là người phụ nữ của tôi, các cậu về sau ai còn dám xếp hàng, tôi sẽ rất tức giận!"

"Cái gì? Anh nói cái gì?" Mọi người đều cho là mình nghe lầm, hoa hậu giảng đường thanh thuần của bọn họ khi nào thành người phụ nữ của anh ta?

Bạch Tuyết cúi đầu, nước mắt thi nhau rơi xuống, anh vẫn nói ra!

Khang Giai không tin, phe phẩy Bạch Tuyết hỏi sao lại thế này?

Bạch Tuyết lắc đầu, chỉ lo khóc, cái gì cũng không nói, cô có thể nói cái gì? cô là người phụ nữ xấu!

"Hic híc."

Nhìn thấy nước mắt Bạch Tuyết, Lãnh Dạ đành phải mạnh mẽ hôn lên mắt cô, anh muốn hôn lên làn nước mắt!

Từ lúc bắt đầu, người đàn ông này không chỉ biến thái, cư nhiên còn lớn mật ở trước đám đông hôn cô? Bên cạnh còn có bao nhiêu bạn học của cô, cô hoàn toàn bị anh ta hủy hoại!

"Đây là chứng minh, Tuyết Nhi là người phụ nữ của tôi, các cậu thấy rõ ràng, anh đi ra xe chờ em, cho em 10 phút." Lãnh Dạ cả người tản ra khí chất vương giả, mọi người cũng không dám phản bác, cứ như vậy nhìn anh hôn Bạch Tuyết, lại nhìn anh rời đi, hơn nữa trong chốc lát anh còn có thể mang Bạch Tuyết đi!

Bạch Tuyết ngăn người bị Giai Giai lôi kéo, xấu hổ, xấu hổ!

"Bạch Tuyết, cậu chừng nào thì có bạn trai? Chúng tớ như thế nào không biết? Cậu không phải bị bắt buộc chứ? Chúng tớ cùng cậu đi báo án, quốc gia này vẫn là nơi có pháp luật."

Bạch Tuyết biết bọn họ có ý tốt, nhưng, cô là tự nguyện, làm sao có thể đi báo án, nói là vì cha, cô cũng phải nhịn!

"Giai Giai, cảm ơn các cậu, tớ thật sự thích anh ấy, báo án sẽ không tốt! Vì anh ấy, tớ tình nguyện buông tha việc học hành!" Bạch Tuyết nói lời trái lương tâm, kỳ thật, sự tình đã náo loạn thành như vậy, cô chính xác mình không thể quay về trường đi học nữa!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vừa Mừng Vừa Lo?

Trở lại trong xe, Bạch Tuyết ngược lại thoải mái , mỗi ngày đều nghĩ đến khi nào thì mới có thể đến trường, hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc không cần nghĩ đến bài vở và bài tập, cô muốn vĩnh viễn tạm biệt cuộc sống trường học!

Lãnh Dạ bỗng nhiên nhào qua, cắn lấy cổ Bạch Tuyết, Anh hận không thể một ngụm cắn đứt cổ Bạch Tuyết, tiểu Tuyết Nhi không an phận, thật sự làm cho anh ngứa răng !

Bạch Tuyết tuy rằng sợ hãi, nhưng, đây là trong dự liệu của cô, người đàn ông này nhất định sẽ dùng loại phương thức này phát tiết vì vừa rồi cô không ngoan đối với anh!

Lãnh Dạ đem ghế xe nghiêng ra sau, cứ như vậy cùng Bạch Tuyết ở trong xe phát tiết.

"Đàn ông thích em đúng là không ít, khó trách mỗi lần em theo tôi đều khóc?" Lãnh Dạ phần nộ ở trên người Bạch Tuyết phát tiết.

"Tôi đem trong sạch của mình đều cho anh chẳng lẽ còn không đủ?" Bạch Tuyết quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn người đàn ông nhẵn tâm này, cũng không nguyện nhìn vẻ mặt tra tấn mình của anh!

"Nói, em muốn cho ai sự trong sạch?"

"Trong sạch của tôi, trong sạch của tôi cho một tên hồn đản như anh!" Bạch Tuyết nghĩ đến anh ở trước mặt bạn học nói năng linh tinh, bỗng nhiên phần nộ nhìn Lãnh Dạ quát.

Rầm ——

Lãnh Dạ đánh lên cửa kính xe một quyền, cửa kính xe thủy tinh lập tức vỡ nứt.

"Chưa bao giờ có người nào dám nói như vậy với tôi, em đang tìm cái chết ——"

Hành động của Lãnh Dạ làm khuôn mặt nhỏ nhắn của

Bạch Tuyết sợ tới mức trắng bệch, đây là kính thủy tinh chống đạn, anh cứ thế một quyền đánh nứt! Anh, hạ thân còn ra vào trong thân thể cô, thật khiến cho người ta sợ hãi!

Ngay lúc Lãnh Dạ cùng Bạch Tuyết đang triển miên, ở thế giới bên kia.

"Đại vương, đã tìm được nơi Lang Vương hạ xuống, ngài ta đi đến thế giới loài người."

"Pháp Vương, người cùng bốn Vương đến thế giới loài người, lúc này nhất định phải đoạt lấy đầu sói của Lang Vương trở về! Đến lúc đó thiên hạ của Lang Vương chính là của chúng ta."

"Pháp Vương tuân lệnh."

Trên bầu trời bay tới hai đám Lưu Tinh, dừng ở trên địa cầu, kỳ thật, đây chính là Đại Vương và Pháp Vương từ yêu giới bay tới, bọn chúng đang tới giết Lang Vương.

Đang ở trong xe Lãnh Dạ bỗng nhiên dừng lại động tác, khóe miệng nhếch lên, không nghĩ tới hai tên bại hoại kia đã tìm tới nhanh như vậy,

xem ra bọn chúng không chiếm được ngai vàng của anh thì không bỏ qua, nói là vì ngai vàng mà đến, kì thực là vì tiên đan trong thân thể Lãnh Dạ mà đến, phàm là Vương của Lang tộc sẽ có một viên tiên đan, ăn vào tiên đan này, đạo hạnh không chỉ tăng lên, hơn nữa trong lòng muốn gì sẽ dễ dàng thực hiện, không gì không làm được.

Tự xưng Đại vương cùng Pháp vương cũng là hậu đại của tộc sói, bọn hắn vẫn muốn làm Lang Vương, cho nên phải cùng Lang Vương quyết đấu, thắng được mới là Lang Vương. Cái gọi là người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Dưới bãi đỗ xe.

"Xuống xe, tôi đối với em đã chán, trở về nói cho cha em biết, chuyện của ông ta tôi sẽ hỗ trợ!" Lang Dạ đem Bạch Tuyết bỏ ngoài xe, lái xe lạnh lùng rời đi.

Bạch Tuyết không biết nên vui hay vẫn nên buồn, vui là cô tự do, rốt cục thoát khỏi tên BT này, buồn là vừa rồi người đàn ông này còn cùng cô như vậy, lúc này liền nhẫn tâm đem cô vứt tại nơi này! Phụ nữ ở trong mắt của anh rốt cuộc là người như thế nào? Chẳng lẽ chính là công cụ phát tiết?

Bạch Tuyết thật may mắn, lần này anh không có xé nát quần áo của mình, còn có thể gặp người! Sửa sang lại quần áo, đi tới cửa bãi đỗ xe, rốt cục cô có thể về nhà, cô hẳn phải cao hứng, nhưng vì sao cô thầm muốn khóc?

Nước mắt không chịu thua chảy ra bên ngoài, ra khỏi bãi đỗ xe, cô đi ven đường, rất nhiều người đi đường đều nhìn cô, lúc này cô đã không còn cần để ý người khác thấy thế nào, trong lòng cô rất khó chịu, thầm muốn khóc, cô liền như vậy bị cái người đàn ông kia vô tình ném đi, giống như một bộ quần áo, không có một tia lưu luyến!

"Bạch Tuyết, Bạch Tuyết." Có người gọi tên cô, có phải cái người BT kia đã trở lại hay không, nhìn lại, lệ mâu hiện lên một tia thất vọng, là em họ của tên BT kia —— Bình Tĩnh!

Cái người người BT kia căn bản là không cần cô.

Không để ý tới Bình Tĩnh vẫn gọi tên cô, chỉ lo đi lên phía trước, còn muốn chạy càng xa càng tốt!

Ai ngờ, cô bị người từ phía sau chặn ngang ôm lấy, sau đó lại bị nhét vào trong xe!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trái Tim Bạch Tuyết Ngươi Lạnh 1

Bạch Tuyết bị Bình Tĩnh mạnh mẽ ôm lấy, sau đó lại bị nhét vào trong xe, cô thuận thế ghé vào chỗ ngồi phía sau xe khóc lên.

Bình Tĩnh đau lòng nhìn Bạch Tuyết ngồi phía sau xe, vì sao cô lại khóc thương tâm như vậy? Chẳng lẽ?

"Anh ấy không thích hợp với em." Bình Tĩnh dịu dàng an ủi Bạch Tuyết, kỳ thực lời nói của anh rất đúng, Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ căn bản không phải cùng một thế giới, phẩm chất của Lãnh Dạ Bạch Tuyết làm sao có thể chịu được, cô đi theo Lãnh Dạ chỉ biết thống khổ, hiện tại rời khỏi là chuyện tốt, cô gái ngốc vì sao còn muốn khóc?

"Thực xin lỗi. Trong lòng tôi khó chịu." Bạch Tuyết ngẩng đầu, Bình Tĩnh nhìn Bạch Tuyết rơi nước mắt đầy mặt, anh hận không thể ôm cô vào trong ngực an ủi, cũng bảo vệ cô thật tốt, sẽ không làm cho cô thương tâm!

Cô gái đẹp nhất chính là khi cười, mà không phải khóc!

Những giọt nước mắt kia giống như trái bom tàn phá, khiến trái tim Bình Tĩnh như bị bóp nát!

Anh chưa bao giờ vì cô gái nào phiền não, giờ phút này anh lại lao lực ra sức suy nghĩ làm thế nào mới có thể làm cho Bạch Tuyết vui vẻ đứng lên?

"Chẳng lẽ em yêu." Bình Tĩnh nhìn Bạch Tuyết khóc vô cùng thương tâm đoán hỏi.

"Không phải như anh nghĩ." Bạch Tuyết cuống quýt giải thích.

Cô làm sao có thể yêu một người đàn ông luôn coi mình làm đồ chơi? Người đàn ông này một phút trước còn ở trong thân thể cô, ngay sau đó đã ném cô ra ngoài xe, cô làm sao có thể yêu loại người máu lạnh này!

"Cám ơn anh, tôi muốn về nhà!" Bạch Tuyết dự định mở cửa xe.

"Đừng xuống xe, tôi đưa em về nhà." Bình Tĩnh nhanh chóng khởi động xe, chỉ sợ Bạch Tuyết xuống xe, anh muốn đích thân đưa cô trở về mới có thể yên tâm.

"Cám ơn anh." Bạch Tuyết lại nói lời cảm tạ, còn muốn nói thêm điểm gì? Nhưng há miệng thở dốc lại ngậm miệng, cô rất tò mò Bình Tĩnh làm sao mà biết cô ở trong này? Chẳng lẽ là anh ấy báo cho Bình Tĩnh đến sao?

Cẩn thận nghĩ lại, có lẽ chính là trùng hợp đụng phải! Cô nào có vị trí tồn tại trong lòng anh!

Nếu để ý, thì như thế nào bỏ cô lại!

Bạch Tuyết về nhà, cha cùng dì Mai đều rất cao hứng, trên bàn làm rất nhiều món ăn ngon, còn nói đây là nhà của cô, không bằng nói đây là gia đình của họ, ba phần bát đĩa, còn có đầy một bàn ăn ngon, bên cạnh còn có rượu đỏ, giống như muốn chúc mừng chuyện gì?

Bạch Tuyết không để ý đến bọn họ, lập tức đi đến phòng của mình.

"Gọi to! Bạch Tuyết, con đã trở lại, con hiện tại đã làm công lớn cho nhà chúng ta, cha ở công ty mới nhận được một đơn hàng mua bán lớn, chúng

ta sắp phát tài , mau tới mau tới, ăn cơm"Dì Mai đi tới, kéo Bạch Tuyết đến, sau đó đi đến nhà ăn.

Nhìn trên bàn cơm tất cả đều là đồ ăn ngon , Bạch Tuyết nản lòng thoái chí, cái người đàn ông kia tốc độ thật sự là mau, cô chân trước vừa chạy về nhà, anh đã làm tốt mọi chuyện, thật nhanh!

Hoá ra người như vậy làm chuyện gì cũng đều nhanh chóng, chỉ là? Anh hận không thể lập tức cùng cô phủi nhanh quan hệ!

"Bạch Tuyết đến đây, mau ăn, nuôi thân mình cho tốt, vì đã nhiều ngày vất vả."Dì Mai bắt đầu gắp rau cho Bạch Tuyết, cha Bạch Tuyết dùng chân đá đá vợ mình một chút, ý bảo nói chuyện chú ý một chút, bởi vì Bạch Tuyết cúi đầu thấp xuống, xem ra là lại phát khóc.

Loại chuyện này ai thích bị người khác nói ra ngoài miệng, nhất là người nhà mình!

"Mẹ, người không phải uống lộn thuốc chứ? Đây là làm sao? Người là trưởng bối, làm sao phải lấy lòng chị ta như vậy!" Em gái cùng cha khác mẹ của Bạch Tuyết ở một bên chanh chua nói.

"Được rồi, đều nói ít đi một câu, ăn cơm!" Người đàn ông duy nhất trong nhà nói, mọi người đều ngoan ngoãn bưng bát lên ăn, trong mắt Bạch Tuyết tất cả đều là nước mắt, cô không biết là nước mắt rơi cả vào cơm, hay là nguyên nhân khác? Chỉ cảm thấy mỗi một phần cơm ăn lên đều có vị mặn chát, đau khổ

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Trái Tim Bạch Tuyết Ngươi Lạnh 2

Cơm nước xong, Bạch Tuyết trở lại phòng mình không có đi ra ngoài, người ở phía ngoài cũng không phải là những người cô muốn gặp, cô thật không biết lúc trước ở bên Lãnh Dạ mỗi phút cô lại nghĩ đến việc về nhà, rốt cuộc là vì sao? Nơi này một chút ấm áp cũng không có, cùng nơi đó có gì khác nhau!

Cái người đàn ông kia nói muốn cô thì muốn, nói bỏ cô liền bỏ!

Hoá ra người nhà cũng như thế! Lớn như vậy, dì Mai lần đầu tiên gấp rau cho cô, nhưng lại dưới loại tình huống này, thật sự làm cho lòng người đau!

Nước mắt lại rơi, chậm rãi đi ngủ.

Chuyện gì xảy ra đây? mọi thứ đều trắng lóa một mảnh, là Tuyết rơi sao? Nhìn lại chính mình vẫn mặc áo ngủ như cũ, vì sao lại không cảm thấy lạnh?

Hoá ra trái tim đã nguội lạnh còn hơn tất cả gió rét.

"Mẹ, mẹ." Bạch Tuyết nghe thấy có người ở bên kêu mẹ, tò mò quay đầu lại, cứ nhiên nhìn thấy ba con chó nhỏ chạy tới chỗ cô, Bạch Tuyết hoang mang, vừa rồi là chúng nó nói chuyện sao?

Dùng sức nhéo chính mình một phen, không đau, hoá ra đây là mộng, khó trách chó nhỏ có thể nói chuyện. Nhìn thấy trên mặt tuyết chỉ có ba con

chó nhỏ, Bạch Tuyết cảm thấy chúng nó chính là người thân của cô, bởi vì chúng nó thích cô, nhưng mà, mọi người trong nhà đều không thích cô!

Mặc dù dì Mai gấp rau cho cô, đó cũng là giả vờ quan tâm, kỳ thật cô đều hiểu được, cho nên mới thương tâm như vậy!

Có chó nhỏ làm bạn, Bạch Tuyết ở trong mộng rất vui vẻ.

Ngày hôm sau.

Trong phòng khách rộng lớn, có hai người đàn ông kỳ lạ đang nằm, ở khách sạn mọi người đều cho rằng bọn họ là du khách người Mông Cổ tới. Bọn họ ra tay rất rộng rãi, cho nhân viên phục vụ tiền boa cũng rất nhiều, chỉ là trang phục cùng nơi này thực không phù hợp .

"Đại Vương, chúng ta phải thay đổi bề ngoài của mình một chút, giống như những người bên ngoài đó giống nhau, nếu chúng ta đi vào thế giới con người có phải cũng nên nhập gia tùy tục hay không?" Pháp Vương hỏi.

"Được rồi, người trước tiên thay một bộ mặt và dáng dấp mới cho bốn vương nhìn xem?"

"Vâng" Người đàn ông tự xưng Pháp Vương đứng lên, quay ngang người lại, lập tức một người siêu cấp soái ca xuất hiện ở trong phòng, con người màu lam, tóc xoắn.

"Bộ dáng của người rất tốt, bốn vương bỗng nhiên có một ý tưởng, lúc này chúng ta không thể giống như trước, đánh nhau không nắm chắc thắng thua, bốn vương đã tra rõ ràng, Lang Vương vì sao ở lại thế giới nhân loại còn không quay về yêu giới? Hoá ra là vì một cô gái, xem ra cô gái đó ở trong lòng Lang Vương rất quan trọng, chúng ta lần này liền xuống tay với cô gái đó, nhiệm vụ của người chính là bắt cô ta lại, mạnh mẽ kích thích Lang Vương, bốn vương tạm thời đi về trước, chờ người bắt được cô ta, bốn vương sẽ gặp Lang Vương cùng quyết đấu."

"Được rồi"

"Từ giờ trở đi, người không phải Pháp Vương, người là nhân loại, người phải có tên của mình cùng lai lịch, việc này tự người suy nghĩ xem sao, nghĩ xong bắt đầu đi tìm cô gái đó đi! Còn có bây giờ người đang ở thế giới nhân loại, nhân loại có cách sinh hoạt khác người phải làm theo, tận lực không cần sử dụng pháp lực."

"Vâng, Đại vương."

Sau khi Đại Vương phân phó xong mọi việc rõ ràng, liền rời đi.

Soái ca bên trong khóe miệng vừa nhếch, trong lòng giống như đã có chủ ý.

Bạch gia.

"Mau đứng lên, nên đi học." Dì Mai đi vào trong phòng Bạch Tuyết, lay lay Bạch Tuyết nằm trên giường.

"Ừm. A —— Dì Mai?" Bạch Tuyết mơ mơ màng màng ừm một tiếng, nhìn thấy là dì Mai, sợ tới mức cuống quýt ngồi dậy, nếu như là trước kia dậy muộn, sẽ luôn bị mắng, còn bị nhéo lỗ tai! Nhưng hôm nay không có, dì Mai tươi cười nhìn Bạch Tuyết, nụ cười làm cho lòng Bạch Tuyết sợ hãi, không biết nụ cười này lại cất dấu tâm tư gì?

"Nhanh đứng lên, cô và Lan Lan cùng đi học." Lan Lan là em gái Bạch Tuyết, các cô ở chung một khu nhà trong trường học.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bạch Tuyết Phản Lại 1

"Dì Mai , con không muốn đi học!" Bạch Tuyết nghĩ đến các bạn học đã biết việc cô có bạn trai, hơn nữa người đàn ông kia còn ở trước mặt mọi người hôn cô, cô làm sao còn có mặt mũi đến trường, tuy rằng cô không muốn cứ như vậy buông bỏ trường học.

"Không đi sao được, tuổi này cô không đến trường còn muốn làm gì? Nhanh chút ——"

Dì Mai đi ra ngoài, kỳ thật, dì Ma nào có lòng tốt bảo Bạch Tuyết đi đến trường như vậy, Bà một bên bảo Bạch Tuyết đi đến trường, một bên bảo cô vì gia đình kiếm tiền, một khi công ty xuất hiện nguy cơ, Bạch Tuyết chính là lợi thế, đến lúc đó đối phương sau khi nghe thấy Bạch Tuyết vẫn là học sinh, khẳng định sẽ thích, Bạch Tuyết sẽ có giá trị nhiều tiền.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, đơn giản rửa mặt chải đầu xong, ăn chút gì liền cùng Bạch Lan đi học.

Dọc theo đường đi Bạch Lan đều đi rất nhanh, cô chán ghét chị gái này, càng ghen tị dung mạo của chị ta , nhất là nam sinh trong trường học đều thích chị ta!

Rốt cục đến trường học, Bạch Tuyết giống như bình thường đi tới chỗ ngồi của mình, sau đó cầm lấy sách bắt đầu ôn tập.

Khang Giai tiến vào liền nhìn thấy Bạch Tuyết .

"Bạch Tuyết, cậu rốt cục cũng đến, cậu có biết cậu không đến, trong lòng tớ có nhiều điều khó chịu!" Khang Giai đi đến trước mặt Bạch Tuyết nói.

"Nhỏ giọng dùm một chút." Bạch Tuyết không thích bị người khác chú ý. Cô chỉ thích một mình tránh ở góc, im lặng đọc sách, bạn bè duy nhất của cô thì luôn làm nhảm, muốn im lặng đọc sách cũng khó khăn!

Bởi vì giọng Khang Giai rất to, vài bạn học lần lượt quay đầu nhìn về phía Bạch Tuyết.

"Cậu ta vẫn trở về đi học, không phải làm tình nhân để kiếm tiền sao?" Một nữ sinh nhỏ giọng nói .

"Cái gì chính là vui đùa thôi, tớ nghe cha tớ nói cậu ta đi nịnh bợ tổng giám đốc Lãnh Dạ kia , hi vọng người ta cứu tế công ty ba cậu ta khỏi phá sản!"

"Thiệt hay giả? Cậu ta mới mười tám tuổi, là vị thành niên nha? Thực đoán không ra là người như thế!"

"Thật không biết những nam sinh đó có phải mắt bị mù hay không đều thích cậu ta!"

"Hoá ra là giả danh thuần khiết!"

.....

Trong phòng học nháy mắt lời đồn đãi nhảm nhí lan rộng, Bạch Tuyết vẫn cúi đầu, giấu mặt ở sau cuốn sách, nước mắt đã mờ hồ, cô căn bản thấy không rõ trên sách viết gì?

"Tuyết? Cậu thật là vì cha mới cùng cái người đàn ông kia làm người yêu sao?" Khang Giai nhỏ giọng hỏi.

Bạch Tuyết không nói lời nào, chính là khóc.

Khang Giai sinh khí, đứng dậy chuẩn bị đi tìm những người đó lý luận, lại bị Bạch Tuyết giữ chặt.

"Cậu đừng quan tâm, quay về chỗ ngồi đi." Khang Giai nhìn Bạch Tuyết khóc, bất đắc dĩ đành phải ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi của mình, cô biết tính tình Bạch Tuyết yếu đuối, sợ gặp rắc rối, nhưng, cơn tức này cô nhất định phải giúp Bạch Tuyết, không phải hiện tại, vì Bạch Tuyết, nên tạm thời nhịn xuống!

Ngay lúc tiếng xì xào bàn tán càng ngày càng cao, một cậu nam sinh đeo ba lô đi tới, trong phòng học nháy mắt im lặng, mọi người đều nhìn về phía cậu ta mới tiến đến, chỉ thấy cậu ta cao 1m8, con người màu lam, tóc soăn, suât ngây người, không ngờ trong ban bọn họ lại có một soái ca.

Cậu nam sinh tiến vào, cũng không có bị mọi người nhìn chăm chú cảm thấy kỳ quái, mà ở trong phòng học quét một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Bạch Tuyết đang cúi thấp đầu vụng trộm khóc.

Không sai.

Người này chính là Pháp Vương biến thành, hiện tại gọi là —— Lâm Giang. Cậu ta vì bắt Bạch Tuyết, cố ý đi vào nơi này đọc sách, hi vọng gần quan được ban lộc.

Không nghĩ tới là, lần đầu tiên gặp cô gái này cư nhiên lại ở một góc vụng trộm khóc, điều này làm cho cậu ta lúc trước muốn chào hỏi mấy câu tốt đẹp đều ngâm nước nóng!

Thật không biết Lang Vương làm sao có thể thích cô gái nhân loại bình thường này!

Ở yêu giới cô gái kiểu gì cũng có, người người đều là mỹ nữ giai nhân. Nhất là, hậu cung của Lang Vương giai lệ lại không ai bằng, điều này làm cho Lang Nhân người người đều hâm mộ ghen tị!!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bạch Tuyết Phản Lại 2

"Bạn là bạn học mới tới? Đến đây, ngồi ở đây, ngồi ở đây."

Bạn học, ngồi ở bên này, ngồi ở bên này."

Nhất thời Lâm Giang thành tâm điểm, tất cả mọi người hy vọng có thể ngồi cùng bàn với đại soái ca.

"Thực xin lỗi, mình đã có chỗ ngồi của mình, Thầy giáo đã an bài chỗ ngồi tốt rồi." Lâm Giang đi đến chỗ Bạch Tuyết, sau đó anh tuần đem túi sách buông xuống, ngồi vào bên cạnh Bạch Tuyết .

Tất cả nữ sinh đều bắt đầu ghen tị với Bạch Tuyết, hận không thể rút tròng mắt xuống, thật không biết Bạch Tuyết thế nào lại có mạng tốt như vậy, cứ nhiên cùng một soái ca ngồi cùng bàn, ông trời thật là rất bất công!

Vốn âm thầm rơi lệ Bạch Tuyết cảm giác được bên cạnh có người ngồi xuống, cúi đầu nhìn về phía cặp chân lớn kia, chỉ biết không phải Lý Mỹ ngồi cùng bàn, vì thế.

"Bạn học, nơi này đã có người." Bạch Tuyết không có ngẩng đầu nhìn, bởi vì cô biết hiện tại mình rất chật vật, cho nên không quan tâm!

"Người ngồi cùng bàn trước kia đã chuyển đi, là mình cùng bạn ngồi cùng bàn." Lâm Giang vốn định cùng Bạch Tuyết chính thức quen biết, ai

ngờ cô không thềm ngẩng đầu lên, căn bản là không nhìn thấy cậu, làm hại cậu trang hoàng một phen, nhân vật chính lại không thưởng thức!

Chỉ chốc lát sau, thầy giáo vào lớp, Lâm Giang đơn giản giới thiệu về mình, nháy mắt khiến mọi người hoan hô, nhưng là tâm tư của cậu ta đều ở cô gái bên cạnh không để ý kia, đến bây giờ anh cũng không có nhìn thấy mặt Bạch Tuyết là hình dạng gì!

Lang Vương cứ nhiên lại thích một cô bé chưa trưởng thành, chỉ biết khóc! Ngây thơ!

Lâm Giang hiện tại biết Lang Vương vì sao không trở về yêu giới, hoá ra là đang chờ cô bé này lớn lên.

Trong lòng Lâm Giang có bao nhiêu thất vọng, vốn tưởng rằng Lang Vương thích cô gái rất hào phóng, rất nhiệt tình, không nghĩ tới trừ bỏ khóc lóc chính là cúi đầu học tập, đúng là con một sách!

Sau khi tan học.

Bạch Tuyết thu thập sách vở, rời khỏi phòng học, từ đầu tới cuối cô đều không có nhìn Lâm Giang liếc mắt một cái, điều này làm cho sự tự tin của Lâm Giang thực thất vọng cũng ít nhiều chịu đả kích, bao nhiêu bạn học đều thích cậu ta, vì sao cô lại không tò mò bộ dạng cậu thế nào?

Chẳng lẽ cô trừ bỏ là một cô bé thích khóc còn là một cô bé không thích đàn ông ? Nếu là như vậy, mọi chuyện thực phiền toái!

Chẳng lẽ cô ấy còn không biết yêu, như vậy làm thế nào bắt cô về! Chuyện này không có đơn giản như trong dự đoán, vốn tưởng rằng bằng vào bộ mặt anh tuấn có thể thu phục tất cả, xem ra là đã sai!

Lâm Giang đi theo phía sau Bạch Tuyết, đánh giá bóng dáng, nhìn thì cũng giống như người khác, mặc dù cũng là học sinh, váy ngắn, tóc đen

xinh đẹp.

Lâm Giang càng nghĩ càng không hiểu, chính mình cố gắng lấy lòng cô thì lại là một cô bé không hiểu gì!

Bạch Tuyết đã cảm giác được có người phía sau vẫn đi theo mình, cô ngừng cước bộ, xoay người lại.

Bởi vì Bạch Tuyết không nhìn mình, Lâm Giang đã chán ngán thất vọng, cúi thấp đầu suýt nữa đâm vào người cô.

"Ồi." Lâm Giang thật có lỗi ngẩng đầu, vừa định xin lỗi, bởi vì nhân loại khi làm sai chuyện gì đều phải nói xin lỗi, nhưng cậu ta chỉ nói một chữ chữ xin lỗi liền tạm dừng .

Bởi vì cậu ta nhìn thấy cô thì hồn phách phiêu tán, đôi mắt đen nhánh, liên tiếp lóe ra gợn sóng nước, lộ ra luống cuống cùng kinh hoảng.

Cái miệng phấn nộn nhỏ nhắn kia, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm, giờ phút này rốt cục cậu ta cũng hiểu được Lang Vương vì sao vì cô mà ở lại nhân gian?

Lâm Giang chính là cứ nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết như vậy, cậu ta cũng cảm giác bụng dưới căng thẳng, còn muốn xung động với cô, quả nhiên là cô gái cực phẩm, nhìn điềm đạm đáng yêu, lại làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trang Giành Con Mồi

- Xin lỗi bạn có vấn đề gì à? - Bạch Tuyết lễ phép hỏi hân

- Xin chào! Tôi là Lâm Giang, ngồi cùng bàn với bạn.

Nghe thấy Bạch Tuyết trả lời mình, Pháp Vương lập tức trấn tĩnh lại, tự giới thiệu về mình. (Cái chỗ nì mình nghĩ là Lâm Giang nhưng tác giả ghi là PV thì cứ để nguyên vậy.)

- Xin lỗi! Xin lỗi! Cho qua, cho qua!

Không biết từ đâu một nam sinh khác vượt qua Lâm Giang, đứng chắn trước mặt Bạch Tuyết. Người này là anh trai của Khang Giai - Khang Cốc.

Khang Cốc từ ngày đi học liền thích Bạch Tuyết, nhưng Bạch Tuyết suốt ngày chỉ lo đọc sách, học bài, chưa bao giờ thể hiện mình muốn kết giao bạn trai. Ở trong lòng Bạch Tuyết, cô đem Khang Cốc xem như một người anh của chính mình. Bởi vì chỉ cần có người khi dễ cô, Khang Cốc sẽ giúp cô trút giận, điều này thật khiến cô cảm động.

- Khang Cốc? Giai Giai đâu?

Nó nói tan học xong có việc cần làm, không biết chạy đi đâu rồi? Nó nhờ anh đưa em về.

Khang Cốc vui vẻ nói, kỳ thật Khang Giai cũng không nhờ hân đưa Bạch Tuyết về, cái này chỉ là hân lấy cớ mà thôi.

- Cảm ơn anh! Nhưng bây giờ em chưa muốn về nhà, chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống được không?

Bạch Tuyết nghĩ đến căn nhà lạnh lẽo, không có tình người kia, bất giác cảm thấy buồn phiền, cũng không muốn trở về.

- Đương nhiên có thể!

Khang Cốc nghe Bạch Tuyết nói như vậy như mở cờ trong bụng, Bạch Tuyết cư nhiên chủ động hẹn hò với mình, thật tốt, thật tốt. Thật ra, Bạch Tuyết nói như vậy là muốn tìm chỗ nào đó nhờ Khang Cốc kèm cô học bài, gần đây bài học thật là nhiều, bất quá trong đầu cô lại chẳng có chữ gì cả. Cho nên cô phải tìm người ôn tập cho mình đây.

- Bạn học, xin lỗi không tiếp được, chúng tôi đi trước đây. Bye Bye.

Bạch Tuyết đi tới cùng Lâm Giang chào tạm biệt, vừa rồi hắn cũng giới thiệu tên của mình nhưng cô cũng không để ý lắm, bây giờ tốt nhất cứ gọi là bạn học đi cho tiện.

Lâm Giang có chút ngoài ý muốn, bản thân vừa mới tìm được cơ hội tiếp xúc cùng với Bạch Tuyết, không nghĩ tới ở đâu lại xuất hiện một tên nhóc làm bóng đèn thế này.

- Không có việc gì, tôi muốn hỏi bạn mấy vấn đề mà hôm nay thầy giáo giảng. Bạn bận rồi thì để ngày mai đi, ngày mai tôi đến hỏi bạn sau - Lâm Giang ôn tồn đáp lại.

- Là vậy à! Vậy chúng ta cùng nhau đi đi, tôi chính là cũng nhờ anh Khang Cốc giúp tôi ôn bài.

Bạch Tuyết vui vẻ, rủ Lâm Giang cùng đi theo. Lâm Giang nghe vậy mừng thầm trong lòng. Hắn đã đáp ứng với đại Vương sẽ không dùng pháp thuật khống chế cô gái này, điều này hắn sẽ luôn ghi nhớ, có điều lần này

xem như là ngoại lệ đi. Vừa rồi, hắn chính là dùng phép thuật mới biết được ý định của Bạch Tuyết, nên mới nói như thế.

- Khang Cốc! Như vậy có được không? Bạn này là học sinh mới đến! Bạch Tuyết đơn giản giới thiệu về Lâm Giang, bởi cô căn bản cũng chẳng nhớ người bạn này tên là gì.

Cũng được! Khang Cốc mất hứng, nhưng vẫn đáp lại, ngoài mặt thì không biểu lộ gì, nhưng trong lòng thật thất vọng, nguyên lai Bạch Tuyết hẹn hắn là vì vấn đề này.

Ba người đi về phía công viên nhỏ gần đó, nơi đó có bộ bàn ghế đá để sẵn, rất tiện cho việc học.

Ngay sau khi ba người rời khỏi, ánh mắt lạnh lùng phát ra từ chiếc xe đầu phía xa kia. Giờ thì hắn đã hiểu tại sao Pháp Vương không tìm hắn quyết đấu, nguyên lai là muốn dùng phương pháp của con người đến giải quyết. Hắn nghĩ muốn cướp con mồi của chính mình sao? Đê tiện.

Một chiếc xe thể thao màu xanh nghênh ngang rời đi. Thì ra người ngồi trong xe chính là Lang Vương - Lãnh Dạ.

Lần trước, hắn đem Bạch Tuyết bỏ lại là vì nghĩ chính mình phải đi quyết đấu với tên kia. Không nghĩ tới, tên bại hoại đó chuyển mục tiêu sang người phụ nữ của hắn. Hơn nữa còn muốn theo phương thức của loài người giành lấy địa vị của hắn, suy nghĩ của bọn chúng thật quá ngây thơ rồi.

Vì con mồi ngon miệng này, hắn đã phải bí mật lẫn mình chờ đợi 2 năm, sao có thể tặng cho người khác được. Nói sau, khả năng rất lớn Bạch Tuyết chính là người kia.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tranh Giành Con Mồi 2

Ngồi tại công viên, chỉ có duy nhất Bạch Tuyết chăm chú học bài, hai người còn lại thật sự chẳng thèm để ý gì đến sách vở. Qua một hồi lâu, Bạch Tuyết thu dọn sách vở, chuẩn bị về nhà. Ba người bọn họ đã ở đây một tiếng đồng hồ, hiện tại cô phải về nhà để chuẩn bị cơm chiều. Mặc dù, chính mình và Bạch Lan cùng nhau tan học, nhưng bữa tối trong nhà đều do chính cô phụ trách.

- Thực xin lỗi, giờ mình phải về trước, bạn học Lâm nếu có chỗ nào không hiểu thì hỏi anh Khang Cốc vậy. Tạm biệt.

Bạch Tuyết chào hỏi xong, vội vã trở về, không đợi 2 người kia nói ra ý muốn đưa cô về nhà, người đã chạy xa. Cô chạy thật nhanh, khiến hai người còn lại hiểu nhầm cô chính là muốn né tránh bọn họ. Trong lòng không khỏi khổ sở.

Nhìn bóng dáng Bạch Tuyết đã rời đi, hai người thật thất vọng, vừa rồi tuy rằng không thể cùng Bạch Tuyết nói chuyện, nhưng tối thiểu còn có thể nhìn thấy người. Hiện tại thì sao chứ, người đã chạy mất dép luôn rồi.

Bạch Tuyết dọc theo đường tắt đi về, hi vọng có thể tiết kiệm được thời gian, vừa rồi chỉ lo học bài, đã chậm không ít thời gian. Sau khi về nhà, thế nào đi Mai cũng đánh cô cho xem. Người mẹ kế này của cô, cả ngày cũng không chịu nấu cơm, mỗi ngày đều lo ra ngoài đánh bài, đến bữa thì về

nhà. Hôm nào thắng thì không sao, hôm nào thua Bạch Tuyết liền thăm, bà ta liền đem Bạch Tuyết mắng chửi đến khi nào hết giận thì thôi.

Trong lòng không yên, hướng phía nhà mình chạy tới, chính là không ngờ đến, trong ngõ hẻm nhỏ, bỗng nhiên cả người bị tay ai đó túm lấy, ôm vào trong ngực, túi sách vì thế rơi xuống đất, Bạch Tuyết định mở miệng kêu cứu, nhưng người này chính là không cho cô lấy nửa điểm cơ hội, nhanh tay che miệng cô lại, hơn thế cả người bị hắt dắt trên tường cao lạnh lẽo.

- Cô quả thật còn dám đi quyến rũ đàn ông sao? Còn là 2 người đàn ông!

Bạch Tuyết nghe được giọng nói, liền biết đây là người nào. Người mở miệng khép miệng lúc nào cũng nói cô quyến rũ đàn ông còn ai khác ngoài hẳn. Chỉ có hẳn mới thích chì chiết cô như vậy. Người đó chính là Lãnh Dã.

Bạch Tuyết cũng chẳng muốn giải thích làm gì, người này căn bản không biết phân biệt phải trái, hẳn là kẻ máu lạnh vô tình.

Lãnh Dã vốn nghĩ cô sẽ cãi lại, vì thế buông lỏng tay từ người cô ra. Chính là không nghĩ đến, cô cái gì cũng chưa nói đến, chỉ cúi người xuống kiểm tra lại túi xách. Bộ dáng chuẩn bị rời đi, xem như chưa có gì của cô, thật sự đã chọc giận hẳn. Lãnh Dã một tay ôm lấy người Bạch Tuyết, sau đó đi nhanh về phía chiếc xe, mở cửa, hung hăng ném Bạch Tuyết vào trong.

"Ầm"

Cửa xe bị một hồi lực thật mạnh đập vào, vang lên một tiếng. Ngay lập tức, từ phía sau, thân thể người đàn ông đem người Bạch Tuyết đè ép xuống dưới. Bạch Tuyết nhỏ bé mặc cho người đàn ông này định đoạt, hẳn bây giờ là thần tài trong nhà cô. Vì ba mình, cô không dám phản kháng lại hẳn. Tuy trong lòng đã biết chuyện gì sẽ xảy ra ngay sau nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi sợ hãi.

Lãnh Dã từ phía sau đem quần áo của Bạch Tuyết trút đi. Ngay sau đó, nhanh chóng tiến vào thân thể cô. Bạch Tuyết đau đến chảy nước mắt. Giờ phút này, cô tin chắc rằng người đàn ông này tuyệt đối không phải là người (vâng! Hắn chính là sói - không phải là người!), không ai có tâm địa độc ác như hắn. Cô mới 18 tuổi, hắn liền dùng sức như vậy mà tiến vào, đau chết cô mất. Trong lòng lại nghĩ, cô có thể đi trách ai được chứ. Là ba cô đem con gái của mình cho tên ma quỷ, biến thái này, hay là do chính cô tự động dâng tỏ lên miệng sói.

Đau lòng!

Tâm như vỡ nát!

Nước mắt âm thầm chảy xuống! Vĩnh viễn không ngừng!

Cả người cô tựa như bị người đàn ông này xé nát, nơi nơi đau nhức. Nhất là nơi non mềm kia, bị hắn cứng rắn vô tình tàn phá, đau rát không thôi.

Rốt cuộc hết thấy gió em biến lặng (Ý nói mọi thứ đã xong, mặc quần áo nhà ai người đây về! ^^)

Bạch Tuyết nhặt quần áo lên, từ từ mặc vào, tâm tình khiếp đảm liếc nhìn về phía Lãnh Dã. Cô giờ phút này cỡ nào chật vật, mà hắn áo mũ chỉnh tề, ngồi một bên hút thuốc (Thật muốn cho tên này vài cái dép lào!)

- Tôi về nhà được chưa?

Bạch Tuyết cẩn thận hỏi, lo lắng không dám chọc giận tên biến thái này. Hắn đem chính cô tàn phá một lần, cô thật sự rất sợ chính mình chết vì quá đau. Cô giờ phút này chỉ muốn chạy nhanh về nhà tắm rửa. Bởi hạ thân còn lưu lại khá nhiều hàng tốt của hắn, cái loại cảm giác này thật sự rất không thoải mái.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tranh Đoạt Con Mồi 3

Vừa rồi vốn định dùng giấy lau phía dưới, nhưng vì coi chừng tên biến thái này cô không dám làm ra loại động tác lau hạ thân này!

"."Anh không nói gì, chỉ hút thuốc, biểu tình lạnh nhạt, Bạch Tuyết ngồi thẳng thân thể, Lãnh Dạ không nói đi, cô không dám cứ như vậy bỏ đi, vạn nhất anh không giúp cha, đến lúc đó dì Mai lại đánh chửi cô! Dù sao lần đầu tiên đều cho anh, đành nhận mệnh đi!

Bạch Tuyết cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi đó, tay nhỏ bé đặt trên hai chân, tuy rằng hạ thân bị anh vừa rồi hung bạo còn có cảm giác khó

chịu, nhưng, cô có thể nhẫn, chỉ cần anh có thể buông tha cô.

Lãnh Dạ hút thuốc, trong lòng rất rối loạn, vì sao bản thân gần đây luôn mất bình tĩnh, mỗi khi đối mặt với cô nhất gan giống con thỏ thì liền không thể bình tĩnh được!

Người phụ nữ của anh sao có thể cùng người khác dùng chung, mặc dù là bị mãnh thú nhìn chăm chú, anh cũng không cho phép!

Pháp Vương lần này biến hóa thành một đại soái ca, xem bộ dáng dự đoán được muốn tâm của Bạch Tuyết! Sau đó hung hăng cho anh một kích.

Nhưng mà, cô nhóc này vì sao ở cùng bọn họ chung một chỗ lại vui vẻ như vậy, chẳng lẽ cô không thích anh? Nhưng, hậu cung giai lệ của anh đều

thích đến nỗi điên, vì sao cô không thích chứ?

Ở yêu giới, anh luôn luôn là cao thủ chinh phục phụ nữ, chỉ cần là bản thân thích ai, đều dễ dàng chiếm được như trở bàn tay, , không nghĩ tới cô gái nhỏ nhỏ này, anh cứ nhiên không có được.

Một người có thể chiếm lấy thân thể một người, nhưng, tâm là không thể khống chế được !

Con mồi của anh phải đem thân thể cùng tâm nhất tịnh giao cho anh! Anh không chiếm được người khác cũng đừng mơ tưởng được!

Liên như vậy yên lặng ngồi, Bạch Tuyết trong lòng thực vội, bởi vì mẹ kế lúc này đã muốn về nhà, nhìn không thấy cô sẽ mất hứng! Nhưng, người đàn ông này không nói cô có thể rời đi, cô cũng không dám chọc anh mất hứng!

Suy nghĩ một chút hai bên đều sợ hãi, cuối cùng vẫn là quyết tâm lưu lại, cô thà rằng bị mẹ kế đánh một chút, cũng không cần lại bị người đàn ông này thoát cởi quần áo một lần nữa!

Nhưng vào lúc này, Bạch Lan đi tới, cô cùng bạn học đi chơi, chuẩn bị trở về nhà, bị chiếc xe sang trọng ven đường hấp dẫn, nhìn chiếc xe này chỉ có số lượng giới hạn trên thế giới cô liền ngừng cước bộ, đi tới cẩn thận đánh giá chiếc xe.

Bạch Lan nghĩ đến trong xe không có ai, bởi vì xe từ bên ngoài nhìn vào cái gì cũng nhìn không thấy. Nhìn chiếc xe trong đôi mắt cô lóe hăm mộ cùng thích thú, đi về phía cửa kính xe soi gương.

"Nhìn xem này khuôn mặt thật tốt, vì sao đều không có người thích? Cái Bạch Tuyết thối tha kia không thèm quan tâm ai, vì sao mọi người đều thích chị ta!" Bạch Lan lẩm bầm lẩm bầm nói.

Bên trong xe Bạch Tuyết bị dọa mặt trắng bệch, cô bắt đầu cho là mình chết chắc rồi, bị Bạch Lan gặp phải cô cùng Lãnh Dạ ở trong xe, ...hơn nữa cô còn chột vậ, đến lúc đó em ấy lại lấy chuyện này ra chê cười mình!

Cô không dám thở mạnh, nhìn thấy Bạch Lan lăm bầm lâu bầu nói chuyện, còn lấy kính xe làm gương chiếu thì cô không còn sợ hãi như vậy, chẳng qua đến một cử động nhỏ cũng không dám làm, vừa rồi Bạch Lan nói có người thích cô, không biết người đàn ông này có trách cô thể hay không, hoặc là nói cô đi câu dẫn người!

Bạch Lan cuối cùng cũng đi rồi, Bạch Tuyết cũng muốn rời đi, thời gian đã không còn sớm, người đàn ông này này giờ không nói gì, anh rốt cuộc muốn làm gì? Cô về nhà còn phải nấu cơm, cũng không giống như anh rảnh rỗi như vậy! Đây vốn chỉ là suy nghĩ không giám nói ra, căn bản là không dám nói!

Anh nghiêm mặt nhìn cô khó hiểu, cô không nghĩ lại ném thử cái loại cảm giác này, tuy rằng cô có thể có một phút thoải mái như vậy, nhưng, cô chính là hi vọng người đàn ông này có thể buông tha mình!

"Xuống xe."

Bên trong xe rất cực có âm thanh, vẫn là câu hiệ tại Bạch Tuyết muốn nghe nhất trong lúc này, chính là bảo cô xuống xe.

"Vâng."

Bạch Tuyết cầm lấy túi sách mở cửa rời đi, cũng không quay đầu lại chạy vào trong nhà. Chẳng hay biết ác mộng chính giờ mới bắt đầu. . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Kế Mẫu Ngoan Độc

Trong xe lập tức bắn ra hàn quang hai phía, Lãnh Dạ nhìn bóng lưng Bạch Tuyết rời đi, cô muốn thoát khỏi anh như vậy, chẳng qua, mọi thứ anh coi trọng, chưa bao giờ thoát được, Bạch Tuyết cũng sẽ không ngoại lệ.

Bạch Tuyết về đến nhà ngênh đón cô ắt nhiên là những lời đánh chửi. Cuối cùng, mẹ kế rốt cục phát tiết xong, Bạch Tuyết ngoan ngoãn đi làm cơm, trong mắt hàm chứa nước mắt không dám rơi xuống, lo lắng mẹ kế nhìn đến lại mắng cô!

Vốn tưởng rằng ở trong nhà có thể tốt hơn, hy sinh thứ quý giá nhất của mình, có thể đổi lấy sự bình tĩnh trong cuộc sống về sau, không nghĩ tới ác mộng giống như lại bắt đầu! Vừa phải xem sắc mặt mẹ kế, còn phải chịu được em gái châm biếm cùng hăm hại!

Bạch Tuyết ở trong phòng bếp bận rộn, Bạch Lan cùng mẹ cô ở trong phòng khách ăn các loại đồ ăn vặt, hai chân còn gác ở một bên sofa, xem ra thực thoải mái.

"Mẹ, hôm nay một chiếc xe xịn đậu ở nhà chúng ta, không biết là của nhà ai a?" Bạch Lan vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói nói. Vốn đang thái rau Bạch Tuyết nghe thấy Bạch Lan nói đến xe của Lãnh Dạ thì trong lòng hoảng hốt, cắt đứt phải ngón tay!

Cô cuống quýt lấy băng dán bịt vết thương cầm máu, không dám làm cho mẹ kế biết, bởi vì trước đây cô từng cắt vào tay, mẹ kế liền rất tức giận, bởi

vì như vậy làm việc cũng chậm chạp, khiến bà mất hứng!

"Ở nơi này trừ bỏ nhà chúng ta có tiền, những người khác đều là người nghèo, nào có so được nhà của chúng ta! Tám phần là có hồ ly tinh nào quyến rũ người giàu có! Hiện tại phụ nữ thật sự là ghê tởm, một ít đàn ông có tiền, họ sẽ không biết liêm sỉ cùng người ta lên giường. thật sự là không có gia giáo!" Mẹ kế nói những câu này giống một cây đao đâm vào trong lòng Bạch Tuyết, bà chính là mẹ kế mà lại nói những lời này

Trong mắt hàm chứa nước mắt căn bản là nhìn không thấy đao ở nơi nào? Đồ ăn ở nơi nào? Vì thế một đao đi xuống, máu tươi chảy ròng, cô không có cảm giác đau, bởi vì trong lòng đau so với đổ máu còn muốn đau hơn!

Giống như đổ máu mới là phương thức duy nhất có thể phát tiết !

Mẹ kế không có nghe thấy âm thanh trong bếp, biết Bạch Tuyết lại nhàn rồi, nổi giận dùng dùng chạy vào phòng bếp, nhìn thấy trên mặt bàn toàn là máu, nhanh đánh cho Bạch Tuyết một cái tát vào đầu.

"Con nhỏ chết tiệt kia, thái đồ ăn cũng không xong, mày còn có thể làm gì? Có phải sẽ cùng ngủ cùng đàn ông hay không? Hay? Mày không phải muốn chúng tao đói chết, ngốc như vậy, mau băng tay lại nhanh lên, một lần nữa rửa rau làm lại!"

Mẹ kế kéo Bạch Tuyết ra khỏi phòng bếp, Bạch Tuyết cuống quýt đi băng bó, sau đó dùng tay kia bắt đầu thái đồ ăn, rửa rau, cuối cùng chịu đựng đau đớn trên tay bắt đầu thái, máu tươi đã ướt đầm băng gạc, cô không dám ho he một tiếng, cũng không dám để cho mẹ kế nhìn thấy, băng không mẹ kế lại mất hứng, cô sẽ thực thảm!

Rốt cục làm xong toàn bộ đồ ăn, Bạch Lan ngồi xuống bắt đầu ăn, mẹ kế cũng không thèm liếc mắt nhìn tới Bạch Tuyết một cái, tiếp nhận cơm Bạch Tuyết đưa tới ăn .

"Mọi người ăn trước, con không có đói bụng, con đi ra ngoài nhìn xem cha đã trở lại hay chưa!" Bạch Tuyết cầm lấy áo khoác bỏ chạy ra ngoài, kỳ thật, cô không phải đi nhìn xem cha trở về chưa, mặc dù cha ở nhà cô vẫn sẽ bị mẹ kế mắng to, bởi vì cha cũng không yêu thương cô.

Cô khóc chạy đi ra, chỉ có ở bên ngoài cô mới tự do, cô có thể khóc, còn có thể khóc thành tiếng.

Cô không có nơi có thể đi, miệng vết thương trên tay lại bắt đầu chảy máu, nhìn máu thấm ra bên ngoài, cô cũng không cảm thấy đau, hình như là tay người khác đổ máu, cùng cô không có vấn đề gì, mặt của cô càng ngày càng trắng.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nén Đau Để Sống

Bạch Tuyết không muốn để người khác chứng kiến cảnh chật vật của mình lúc này, tiếp tục chạy về phía trước. Nãy giờ vẫn chạy như thế sắc mặt ban đầu trắng bệch do mất máu bây giờ lại càng trắng ra. Buổi tối chưa ăn gì, máu lại chảy thật nhiều, cả người bắt đầu lảo đảo, chẳng lẽ cô sắp chết sao? Mấy năm nay, chịu đựng để người khác đánh chửi, chính là muốn đợi bản thân mình trưởng thành hơn. Sau đó, cô sẽ đi tìm mẹ. Cô tin chắc phải có nguyên nhân nào đó mới khiến mẹ bỏ cô lại mà rời đi. Cô vì mẹ mà nén đau để sống. Hiện tại bản thân đã trưởng thành, nhưng mẹ cô thì ở đâu?

Mọi thứ trước mắt càng lúc càng đen, xuyên thấu qua màn đêm, cô tựa hồ nhìn thấy mẹ. Mẹ đang lại gần cô, mẹ vẫn là người thương yêu cô nhất. Đây là ý thức cuối cùng của Bạch Tuyết trước khi té xỉu. Thân thể được người khác ôm lấy, nhưng người này căn bản không phải mẹ của cô. Cô chưa một lần nhìn thấy mẹ mình, cũng không biết bộ dáng của mẹ mình như thế nào.

Người đến là Lãnh Hạo, hắn cùng Lãnh Nguyệt đi uống rượu. Uống xong lại đưa Lãnh Nguyệt về nhà, chính là không muốn quay về cái hang ổ trống không lạnh lẽo của mình, chân không tự chủ lại đi đến đây. Đây là nơi lần trước hắn đưa Bạch Tuyết về nhà. Cô không chịu để hắn đưa tận lên nhà bắt hắn đậu xe ngoài đường, một mình đi lên. Hắn tò mò không biết một người nhát gan như thỏ để như cô giờ phút này đang làm gì? Hắn muốn gặp cô, nhưng lại sợ khiến cho cô sợ hãi, nghĩ muốn đứng từ xa nhìn cô là đủ rồi. Nghĩ là như thế, hắn liền cho xe chạy ra phía ngoài, không

nghe đến, chính mình lại thấy cô té xỉu nằm trên mặt đất. Lo lắng, hần bước nhanh, chạy về phía Bạch Tuyết đang nằm.

Bạch Tuyết trong lòng nghe đến mẹ, vì thế sẽ sinh ra ảo giác, đem Lãnh Hạo nhìn thành mẹ mình.

Lãnh Hạo đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, chạy nhanh đưa cô vào trong xe. Nhanh chóng khởi động xe, Bạch Tuyết bị thương khá nặng, máu chảy rất nhiều, nhìn xem rất nghiêm trọng. Hần thật muốn chính mình cầm máu cho cô, nhưng nhớ đến lúc trước khi đi đến thế giới con người này, Lang Vương bắt bọn họ phải thề độc, tuyệt đối không được sử dụng ma lực, bằng không chính mình quay người trở về yêu giới, vĩnh viễn không được bước chân đến thế giới này nữa.

Giờ phút này, muốn cứu Bạch Tuyết, hần chỉ có thể chạy đến bệnh viện. Đem xe đạt đến tốc độ cao nhất, Lãnh Hạo suy nghĩ không biết có nên nói cho Lang Vương biết chuyện này hay không? Cuối cùng, sợ bị trách phạt, hần vẫn là không tình nguyện gọi điện thoại cho Lang Vương.

- Anh! Người phụ nữ của anh bị thương, em đang đưa cô ấy đến bệnh viện! - Lãnh Hạo không muốn chấp nhận đây là người phụ nữ của anh mình, nhưng sự thật mãi mãi vẫn là sự thật.

- Là bệnh viện nào ? Lang Vương lạnh lùng hỏi

- Ngũ Dân bệnh viện! Lãnh Hạo đơn giản trả lời, hần phải chuyên tâm lái xe.

Lang Vương không nói gì thêm, lập tức cắt điện thoại đi ra cửa. Trong đầu bắt đầu suy tính, nguyên nhân gì khiến Bạch Tuyết bị thương? Là do bọn Pháp Vương động thủ?

Đê tiện! Dám ở nhân gian sử dụng ma lực.!

Lang Vương nhanh chóng đi đến bệnh viện Ngũ Dân. Nhìn đến bóng dáng Bạch Tuyết nhỏ bé, sắc mặt trắng bệch, nằm trong lòng Lãnh Hạo, ham muốn chiếm giữ nổi lên, hắn một phen đoạt lấy Bạch Tuyết trong tay Lãnh Hạo. Giật giữ, trừng mắt liếc nhìn Lãnh Hạo.

- Cậu liền như vậy nhìn cô ấy chảy máu!

- Em còn có biện pháp gì? Lãnh Hạo oan uổng trả lời, trong lòng hắn so với ai khác đều muốn cứu người, nhưng là hắn sợ hãi mệnh lệnh của Lang Vương. Đó là cho đến chết cũng không được phép bước nửa chân tới nhan gian. Với hắn, nơi này rất có sức quyến rũ, đặc biệt sau khi biết Bạch Tuyết. Hắn rất thích nơi này nha.

- Cậu không còn cách nào khác sao? Lang Vương cảm tức hỏi lại

- Đến nơi của chúng ta! Lãnh Hạo bị Lang Vương trừng mắt sợ hãi, chủ động mở cửa để Lang Vương giúp Bạch Tuyết cầm máu.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lang Vương Đến

Lang Vương ôm Bạch Tuyết chạy vào phòng phẫu thuật.

- Gọi các bác sĩ giỏi nhất đến đây cho tôi. Tôi muốn bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho cô ấy – Lang Vương một tay nắm lấy vết thương của Bạch Tuyết, miệng hô to.

- Anh! Anh ở đây bảo bác sĩ cầm máu cho Bạch Tuyết trước, đợi em 5 phút, 5 phút sau em đảm bảo đưa đến cho anh bác sĩ tốt nhất bệnh viện.

Lãnh Hạo cố gắng chạy nhanh, trong lòng không ngừng oán giận thế giới loài người lạc hậu. Đây mà là yêu giới thì căn bản là không cần đến bác với chẳng sĩ, chỉ cần sử dụng chút xiu ma lực là mọi việc ổn thỏa. Như anh bây giờ, chạy ngược chạy xuôi đi tìm người, chứ như ở yêu giới muốn đi đâu, nháy mắt một cái là đến, căn bản không cần lao lực, từng bước từng bước một thế này.

Hai người đàn ông, người thì hô to quát lớn, người thì vội vội vàng vàng, làm bác sĩ cảm thấy rất kỳ quái. Cô gái kia chỉ trừ sắc mặt tái nhợt thì máu trên tay cũng đã ngừng, chỉ cần xử lý vết thương tí xiu là xong. Hai người kia có cần khoa trương thế không? Còn muốn tìm thấy thuốc tốt nhất, đúng là đại tài tiểu dụng. Nghĩ sao mà muốn tìm bác sĩ tốt nhất, những người tài giỏi như họ chỉ khi nào có giải phẫu đặc biệt thì mới nhìn thấy, loại vết thương tí teo này, bọn họ chính là không thèm liếc mắt.

Năm phút sáu

Lãnh Hạo đứng giờ xuất hiện ở cửa, trên trán còn dính một tảng mồ hôi. Vị bác sĩ này giờ xử lý cho Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Hạo một người đứng ngoài cửa, trong lòng đặc ý cười thầm. Hừ! Xem đi, còn ghét bỏ hãnh tay nghề non kém, kết quả thì sao, không phải là cũng không tìm được người nào hơn hẳn. Nghĩ thì nghĩ thế, vị bác sĩ tiếp tục xử lý vết thương cho Bạch Tuyết.

- Tránh ra! Tránh ra! Để đó cho tôi!

Bông còn trong tay bị người khác đoạt mất, vị bác sĩ này đang muốn mở miệng quát xem ai to gan như vậy, dám cướp đồ trong tay mình. Ai ngờ, vừa ngẩng đầu lên, mắt đã trợn tròn, không dám tin vào mắt mình. Một loạt các bác sĩ trưởng khoa đang đứng một bên chờ, vừa cướp bông còn từ tay mình chính là bác sĩ giỏi nhất bệnh viện, cũng là anh tài không giới y học trong nước. Chính mình làm việc nhiều năm trong bệnh viện rất ít khi nhìn thấy những người này, không ngờ tới hôm nay lại có cơ hội. Càng không ngờ đến, việc tiêu độc sát trùng nhỏ tí thế này lại do chính tay người này làm

Không thể! Không thể tưởng tượng nổi.

Lần nữa quan sát người đàn ông đang ôm cô gái trên tay, người này rất cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao nhiều như vậy quyền uy bác sĩ đều ở đây? Hơn nữa những người này có vẻ rất sợ hãi, ai ai cũng cung kính đứng một bên, mắt nhìn vào cô gái đang bị thương, chỉ sợ cô gái này có việc gì, đến lúc đó mọi lỗi lầm đều từ bọn họ mà ra.

Mọi người đứng trong phòng đều có chung một suy nghĩ : không thể đắc tội với người đàn ông này được. Bình thường đều nghĩ không có cơ hội bỏ đỡ, lần này có cơ hội sao có thể buông tay. Việc này là do chính viện trưởng chỉ đạo, bác sĩ nào có tay nghề cao đều phải tập trung tại đây, cãi lệnh sẽ mất chức. Viện trưởng nếu không phải đang ở Mỹ thì chắc chắn cũng như bọn họ chân chó đứng đây mà thôi.

Vết thương của Bạch Tuyết được tẩy rửa sạch sẽ, được bác sĩ cẩn thận băng bó lại. Từ đầu đến giờ, Lãnh Dạ đều ôm cô trên tay, xem ra người này vì cô rất là đau lòng nha.

Nhìn thấy được Lãnh Dạ rất quan tâm đến Bạch Tuyết, bọn họ cũng không dám có tí ti sơ suất, đem miệng vết thương xử lý thật tốt, cũng băng bó lại cẩn thận, chỉ là Bạch Tuyết mãi vẫn chưa tỉnh.

- Vì sao cô ấy còn chưa tỉnh

- Cô ấy vì mất máu nhiều quá dẫn đến hôn mê, chúng tôi sẽ tiến hành truyền máu, làm phiền anh đặt cô ấy lên giường được không? Vị bác sĩ khó xử nói

- Ai quy định truyền máu phải nằm trên giường – Lang Vương giận dữ hỏi lại

- A! Không ai quy định, không ai quy định cả. Chúng tôi lập tức cho truyền máu, lập tức truyền máu...

Lang Vương vẫn như cũ ôm Bạch Tuyết trên tay, để mặc đám bác sĩ chuẩn bị cho truyền máu.

- Các người rút hết ra, Lãnh Hạo ở lại đây – Lang Vương lập tức nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Truyền Máu Cho Bạch Tuyết

"Đều đi ra ngoài hết đi ——" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Mọi người đều ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết, vuốt ve thân thể mảnh mai của cô.

Vốn sắc mặt Bạch Tuyết trắng bệch nay lại chậm rãi nóng lên, khuôn mặt cũng hồng lên khác thường, Lãnh Dạ cau mày, nhìn Bạch Tuyết đang mơ màng, cô hẳn là đang phát sốt? Bạch Tuyết yếu ớt mất đi ý thức, miệng cũng bắt đầu thăm thì gì đó?

Cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra rồi đóng lại, càng không ngừng lẩm bẩm khe khẽ.

Lãnh Dạ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đóng ra mở vào của cô, để mang cho cô sự an ủi, hai tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô, dường như là sự an ủi của Lãnh Dạ có tác dụng, Bạch Tuyết không còn thăm thì cái gì nữa, mà còn yếu đuối nằm ở trong lòng Lãnh Dạ.

Nhìn thấy Bạch Tuyết đã an ổn, Lãnh Dạ liền nhổ xuống kim truyền máu của Bạch Tuyết, cắm vào mạch máu của mình, nhắm mắt vận khí, dòng máu đỏ tươi của anh chảy từ từ vào trong thân thể Bạch Tuyết

Bình Tĩnh nhìn thấy Lãnh Dạ làm vậy, nghĩ muốn tiến lên ngăn cản, thế nhưng anh là Lang Vương, hẳn không thể dả thương nguyên khí của chính

mình .

"Anh, hãy để em, hãy lấy máu của em." Bình Tĩnh xắn ống tay áo lên ngồi xuống nói.

"Cậu cho là máu của ai cũng thể chuyển sao?Đạo hạnh của cậu còn kém, lấy máu của cậu cô ấy sẽ biến thành thành yêu." Lãnh Dạ nói.

"Thành yêu không phải rất tốt sao, như vậy chúng ta liền giống nhau , đến lúc đó là có thể mang cô ấy rời đi, cô ấy cũng sẽ không già đi, anh cũng sẽ không phải khổ sở như thế này có phải hay không?" Bình Tĩnh nói.

"Sẽ già." Lãnh Dạ trầm tư.

Kiếp trước chính anh để cho cô già đi, vậy nên cả đời này nhất định anh sẽ không để cho cô chết già, anh muốn cô vĩnh viễn ở cùng anh.

Bạch Tuyết chậm rãi khôi phục lại bình thường, Lãnh Dạ nhổ xuống kim tiêm, sờ lên cái trán Bạch Tuyết, thử xem còn nóng sốt không?

"Anh, anh xác định Bạch Tuyết chính là người anh muốn tìm sao?" Bình Tĩnh hỏi.

"Nếu trong số đầu thai không có ghi lầm,thì cô ấy chính là người anh muốn tìm." Lãnh Dạ nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết nói.

"Nhưng, tính cách của hai người hoàn toàn không giống nhau! Có thể Diêm Vương lầm hay không?" Bình Tĩnh lo lắng nói.

Lãnh Dạ lại lâm vào trầm tư.

Bạch Tuyết cùng cô ấy đúng là rất không giống nhau, cô ấy trước kia lá gan rất lớn, lúc trước khi anh biến thành nguyên hình cô đều không sợ, nhưng lại có can đảm cùng anh trên giường, còn Bạch Tuyết này nếu nhìn

thấy nguyên hình của anh nhất định sẽ bị hù chết, năm mười bốn tuổi ấy khi có sự xuất hiện của anh, Bạch Tuyết lúc trước liền bị dọa ngất xỉu đi!

Kiếp trước ở trên người cô còn có một cái bớt đặc thù, hơn nữa là xuất hiện ở ngay phía dưới của cô, chỗ vị trí cũng thực khéo léo, ở trên đó cái bớt hình hoa văn là một đoá hoa mai.

Năm mười bốn tuổi ấy anh đã từng muốn kiểm tra Bạch Tuyết, nhưng ở chỗ đó của cô không có cái bớt nào, nhưng, Diêm Vương đã ghi lại là cô đầu thai thành Bạch Tuyết.

"Đưa xe đến cửa bệnh viện, chúng ta sẽ đi khỏi đây." Lãnh Dạ đau lòng ôm Bạch Tuyết, anh không thể để cho người phụ nữ của anh ở trong bệnh viện.

Chỉ chốc lát sau đã đến biệt thự của Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ lần này liền bật đèn, anh là vì Bạch Tuyết mà mở, Bạch Tuyết nằm ở trên giường, Lãnh Dạ ngồi ở bên giường thương tiếc nhìn cô.

Lông mi cô bắt đầu lay động, Lãnh Dạ biết cô hẳn muốn tỉnh lại, ánh mắt dịu dàng lập tức trở nên lạnh lùng.

Bạch Tuyết cho là mình đang nằm mơ, cô tại sao lại ở chỗ này? Anh không phải đã bỏ cô đi sao?

"Lãnh Dạ, anh như thế nào lại ở trong mộng của tôi?" Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ không thích người khác kêu tên của anh, chỉ biết đây là trong mộng muốn kêu thì kêu sợ cái gì!

Người đàn ông này thật là kỳ lạ, có tên lại không cho gọi, nếu không thì gọi là gì? Chẳng lẽ gọi anh là chú? anh sẽ giết cô mất.

Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết nhìn chăm chú, đồng thời anh cũng nhìn chăm chú vào cô.

Hồi lâu.

"Anh có thích tôi không?" Bạch Tuyết yếu ớt hỏi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kiếp Trước Giống Như Mộng

Lãnh Dạ không nói gì, Bạch Tuyết sao lại dịu dàng như thế, kiếp trước cô ấy thực hung hãn, quả thật hai người hoàn toàn không giống nhau, Diêm Vương có thể đã lầm hay không? Nếu là sai lầm, vậy, cô ấy đang ở nơi nào?

Trừ bỏ cô ấy, anh sẽ không thể yêu bất kì người khác nữa!

Nghĩ đến chuyện này, Lãnh Dạ rất phiền muộn, anh vì người phụ nữ trước kia, mà lại một lần nữa đi vào thế giới con người, bởi vì người đó đã đi đầu thai làm người, hơn nữa rất nhanh sẽ qua năm này sang năm khác, nếu cô không phải là cô ấy, vậy cô ấy rốt cuộc đang ở đâu?

Lúc trước cô vì phản bội anh, cho nên đã trốn tránh anh, chẳng lẽ kiếp này cô còn không muốn gặp anh? Anh thề, cả đời này anh sẽ không để cho cô lại già đi, lại càng sẽ không để cho cô chết đi, cũng tuyệt đối không cho phép cô lại phản bội anh!

Với cô trước kia, anh đối với cô rất cứng chèo sủng nịch, cho nên anh quyết định không thể quá tốt với ai, bằng không đổi lấy lại là sự phản bội!

Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ vẫn trầm mặc, trong lòng bắt đầu khiếp đảm, chẳng lẽ ở trong mộng anh cũng không muốn buông tha cô?

"Hiện tại thân thể tôi không thoải mái, cũng không thể làm được chuyện kia?" Bạch Tuyết yếu ớt nói, cô cho rằng đây chỉ là trong mộng, có lẽ cô có

thể nói không.

"Nếu tỉnh, thì về nhà đi!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Về nhà? Nơi này? Nơi này là nhà của anh sao!" Bạch Tuyết bây giờ mới phát hiện nơi này không phải phòng nhỏ của mình, hoá ra không phải Lãnh Dạ đi vào trong mộng của cô, mà là cô đi vào trong nhà của Lãnh Dạ.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Bạch Tuyết cuống quýt xin lỗi, cô không nghĩ tới chính mình lại nằm ở trên giường của người ta, chẳng lẽ là trong lòng nhớ đến anh, cho nên mới nằm mơ đi đến nơi này, thật sự là dọa người!

Bạch Tuyết xấu hổ đứng lên, không dám liếc mắt nhìn Lãnh Dạ nữa, người đàn ông này lại hiểu lầm và nói cô đi quyến rũ người khác!

Khó trách anh trước kia luôn nói cô đi quyến rũ anh!

Chẳng lẽ trước kia cô là ở trong mộng quyến rũ anh? Bởi vì cô căn bản không biết anh nha, như thế nào lại quyến rũ? Trừ phi là nằm mộng quyến rũ! Rốt cục không biết vì sao anh vẫn hay nói như vậy với cô, thì ra là thế.

Bạch Tuyết mở cửa rời đi, xuống dưới lầu, hết thấy cảm giác chân thật lại, cô hẳn là vì lúc trước phát sốt, mới có thể khiến cho cô bây giờ mới ý thức hoảng hốt.

Lãnh Dạ không có ngăn cản Bạch Tuyết rời đi, mặc dù cô hẳn là người anh yêu kiếp trước, nhưng, anh nhìn không thấy trên người Bạch Tuyết có bóng dáng trước kia, cho nên anh đối với Bạch Tuyết tàn nhẫn, anh hận Bạch Tuyết không giống cô như trước!

Bạch Tuyết rời khỏi biệt thự, nhìn đường để về nhà, cô chẳng lẽ tự đi tới, vì sao không có chút ấn tượng nào?

Như vậy thì phải cần đi rất xa mới có thể về nhà!

Đêm thực tối, thấy bất lực cô muốn khóc!

Cô thực đói cái gì cũng chưa có ăn, giờ cũng đã khuya, ăn mặc thì phong phanh, thân mình bắt đầu phát run, mù mờ quan sát trời tối ban đêm, đèn xe trên đường chợt lóe lờ qua người cô, chiếu lên dáng người đơn bạc, hai tay cô ôm thật chặt thân thể, hi vọng như vậy có thể ấm áp một chút.

Lúc này, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại ở trước mặt Bạch Tuyết .

"Cô em, một đêm bao nhiêu tiền vậy?" Người đàn ông trong xe vươn đầu ra hỏi.

Bạch Tuyết nghĩ đến hẳn là anh ta nói chuyện cùng người khác, liền quay đầu nhìn xem, đằng sau không có ai, bốn phía cũng không có ai, chẳng lẽ người đàn ông này nghĩ cô là cái loại phụ nữ đó?

Thấy thật ủy khuất nước mắt liền rơi xuống, nhưng trong lòng càng thêm sợ hãi, không khỏi bước đi nhanh hơn.

Người đàn ông nghĩ đến Bạch Tuyết không có nghe thấy.

"Cô em, một đêm bao nhiêu tiền?" Anh ta hô to hơn .

"Tránh ra." Bạch Tuyết vốn lạnh lẽo, hiện tại lại đùng tới loại chuyện này, cả người đã run rẩy thành một chỗ.

"Cô em, bao nhiêu tiền mới bán?" Người đàn ông đã bước xuống xe, đi tới chỗ Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bị dọa sợ không biết làm sao chạy trốn, liền ngây ngốc nhìn anh ta đi tới.

Ánh mắt người đàn ông xâm phạm nhìn cô, làm cho khuôn mặt Bạch Tuyết càng trở nên trắng bệch thêm, trên mặt người đàn ông đã nhiễm dục

vọng, làm cho cô nháy mắt nổi lên một tầng da gà, ghê tởm đến buồn nôn, cô liều mạng lắc đầu, hi vọng anh ta không cần lại gần đây.

Làm cho người đàn ông nghi hoặc, cô em xinh đẹp này thật kỳ cục, hơn nữa nhìn lại vô cùng non nớt, làm sao có thể đứng ở ven đường đón khách chứ,.

Trước mắt trông cô thật non nớt, làm hai mắt anh ta sáng lên.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp Phải Nguy Hiểm

Không cần lại gần đây." Bạch Tuyết lấy ra dũng khí cuối cùng hô to, hy vọng có thể ngăn cản người đàn ông này tới gần cô.

"Cô em kia, lần đầu tiên bán sao?"

Anh ta đến gần Bạch Tuyết, một tay bắt được cổ tay Bạch Tuyết, muốn kéo cô vào trong xe, Bạch Tuyết bị nắm chặt liều mạng dẩy trốn phía sau, nhưng, cô rất yếu ớt không phải là đối thủ của người đàn ông này, bị anh ta bắt đi lên phía trước, cổ tay bị anh ta nắm chặt, mặc dù đang rất là sợ hãi, nhưng, cô còn có một chút lý trí cuối cùng, chính là không thể lên xe của anh ta, bằng không sẽ không còn có cơ hội chạy thoát!

Bạch Tuyết hoảng sợ vô cùng, cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm cổ tay cô, cô liền đem toàn bộ khí lực đều tập trung ở ngoài miệng, hận không thể đem da thịt của người đàn ông kia cắn xuống.

"Con mẹ mày —— dám cắn ông mày ——" người đàn ông mắng to, đồng thời Bạch Tuyết cũng cảm giác được trong miệng có vị mặn, chảy máu, người đàn ông buông cánh tay đang cầm tay của Bạch Tuyết ra, Bạch Tuyết thừa cơ hội liền chạy trốn, cô cũng không dám quay đầu lại liền chạy tới khu phố đông người.

Người đàn ông kia cũng không có đuổi theo, nhìn Bạch Tuyết chạy trốn liền lên xe, nghênh ngang rời đi.

Đi vào phố đông người, Bạch Tuyết không còn có sức lực chạy nữa, ngừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thực tối, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có những giọt nước mưa đang rơi ở trên mặt Bạch Tuyết, vốn nước mắt rơi đầy mặt, Bạch Tuyết khóc càng đau lòng hơn.

Ông trời ơ vì sao không thể thương xót cho sự đáng thương của cô? Vì sao muốn cùng nhau khóc chứ?

Bởi vì trời đang mưa, nên bên ngoài vắng vẻ không có người đi đường, Bạch Tuyết nhìn lại đằng trước, còn phải đi rất xa rất xa mới có thể về đến nhà! Căn nhà kia làm cho lòng người lạnh lẽo! Cô lại không thể không trở về, bởi vì cô không còn nơi nào khác có thể đi!

Do dự trong chốc lát, cô liền đi về phía vừa nãy hiện tại đã hết sức, còn không nghĩ muốn về nhà! Cũng phải thôi bởi khi ở bên ngoài thì cô có thể tự do trút hết nỗi lòng mình, về đến nhà cô chỉ có thể biểu hiện sự ngoan ngoãn, bằng không mẹ kế sẽ lại không vui!

Cô hiện tại muốn tìm một nơi nào đó để khóc thỏa thích, bởi vì từ trước đến nay để trút hết nỗi buồn cô đều khóc cho qua đi.

Đi đến một chỗ có thể trú mưa, ngồi ở trên một cái ghế đá, mưa càng rơi xuống càng lớn, một chiếc xe ô tô chạy ngay bên cạnh, những giọt nước ven đường bắn tung tóe lên người Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không tránh né, nhìn bề ngoài chật vật đã không phải là lần đầu tiên, cô không cần gì hơn nữa! Dù sao cha mẹ đều không thương! Không ai để ý đến sự sống chết của cô cả!

Đầu hiện tại thật choáng váng vô cùng, vì thế liền nằm trên ghế đá, nhìn chăm chú ở trước mặt, giống như có người nào đó đang chạy tới chỗ cô, là ai? Chẳng lẽ lại là người muốn cô làm gái, cô bây giờ đã không còn khí lực để chạy nữa rồi.

Chậm rãi nhắm mắt lại.

Hoá ra người chạy tới bên này là Lãnh Dạ, anh dọc theo dấu vết của Bạch Tuyết đi tới đây, Bạch Tuyết sau khi rời khỏi nhà của anh về, trong lòng anh thực bồn chồn, nhìn thấy bên ngoài trời tối đen, vẫn là lo lắng cho cô, vì thế liền lái xe đi tìm, chuẩn bị tự mình đưa cô về nhà, ai ngờ nhìn thấy Bạch Tuyết gặp mưa nằm trên ghế, nhưng mà xe của anh ở bên kia hàng rào không thể tới gần, cho nên anh liền bỏ lại xe chạy tới chỗ Bạch Tuyết.

Ôm lấy dáng người nho nhỏ, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, anh đang làm gì vậy chứ? Cô hiện rất yếu ớt, anh làm sao có thể lại để cho cô rời đi? Chính mình thật sự quá khinh suất!

Bước nhanh đi tới xe.

Ôm Bạch Tuyết vào trong xe, đóng kỹ cửa xe lại, mở ra máy sưởi ấm, nhìn cả người Bạch Tuyết ướt đẫm, trên quần áo còn dính rất nhiều bùn, hình như là bị xe bắn tung tóe lên, ngu dốt, vì sao gặp mưa lại ngồi ở ven đường chứ?

Nhanh chóng cởi quần áo Bạch Tuyết ra, quần áo đã thực bẩn, hơn nữa ướt cả, không thể mặc lại, bằng không sẽ lại bị cảm, cầm lấy cái thảm bên cạnh quần chật Bạch Tuyết, rồi ngồi vào phía trước khởi động xe, chạy về biệt thự.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lãnh Dạ Chảy Máu

Lãnh Dạ vừa lái xe vừa nhìn lại Bạch Tuyết, chỉ lo lắng cô nằm ở phía sau không cẩn thận bị lấn khỏi ghế.

Xe vừa dừng lại ở trước cửa biệt thự, Lãnh Dạ liền đem Bạch Tuyết ôm lên lầu, đặt cô nằm lên giường, đắp kín chăn cho cô. Sau đó liền đi xuống lầu nấu chút cháo cho cô ăn ấm người.

Chờ Lãnh Dạ nấu cháo xong lại đi lên lầu thì đã thấy Bạch Tuyết dần tỉnh lại, cô liền nhìn đến một bóng người mơ hồ hướng cô đi tới, cô liền dấy dựa muốn đứng lên, chẳng lẽ cô lại bị người ta mang đi, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì?

"Là tôi, là tôi, không có việc gì, không có việc gì." Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết dấy dựa liền an ủi cô.

Nhưng mà Bạch Tuyết căn bản là đang mơ mơ màng màng nhìn không rõ người trước mắt, mà chỉ cảm thấy trước mắt có một cái bóng mơ hồ, cô dùng hết toàn lực vùng vẫy hai tay, lo lắng bóng người đó tới gần cô, đẩy bóng dáng đó ra, dùng toàn bộ khí lực hét lên.

"Tránh ra, tránh xa tôi ra, tôi không phải gái bán thân, tôi không phải !" Trong lời nói của Bạch Tuyết lại một lần nữa làm lòng Lãnh Dạ đau đớn, hần nhúu chặt lông mày lại, rốt cuộc lúc trước ở bên ngoài cô đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô lại đem bản thân mình chặt vật như vậy? Nhất định hẳn sẽ phải tìm được cái tên đàn ông đã khi dễ cô và phế đi hẳn.

Lãnh Dạ đi nhanh tới bên giường ,đem Bạch Tuyết đang kêu khóc ôm vào trong ngực, ai ngờ Bạch Tuyết lại một ngum, hung hăng cắn vào cổ tay của hắn, ban đầu Lãnh Dạ không nhúc nhích, để mặc cho cô cắn đến khi cổ tay bắt đầu chảy máu.

Đồng thời, Bạch Tuyết rất tò mò, vì sao người đàn ông này tay đã chảy cả máu , mà hắn còn không chịu buông cô ra? Chẳng lẽ người này không biết đau là gì, nhưng mà, cô đã cảm thấy Hương vị mẫn mẫn của máu tươi.

"Cầu anh buông tôi ra đi, vừa rồi tôi cắn anh là tôi không đúng, lúc này đây, lúc này đây tôi cắn anh là do tôi rất sợ hãi!" Bạch Tuyết khiếp đảm nói nhỏ, cô không biết mình lần này còn có thể chạy trốn được không nữa, cho nên cô quyết định cầu xin tha thứ, hi vọng người đàn ông này tâm tính tốt, sẽ chịu thả cô ra!

Khôn mặt Lãnh Dạ lúc này rất là khó coi, vừa rồi là tên khốn khiếp nào đã khi dễ cô? Nếu tìm được tên đó, hắn nhất định sẽ chặt hết tay chân.

"Bạch Tuyết, là tôi, tôi là Lãnh Dạ, tôi là Lãnh Dạ, đừng sợ, tôi ở trong này, tôi ở trong này." Lãnh Dạ không ngừng lặp đi lặp lại lời nói, chỉ hi vọng Bạch Tuyết trong mơ hồ có thể nghe thấy được.

Bạch Tuyết nghe thấy được tiếng nói quen thuộc, là anh, người ôm cô chính là Lãnh Dạ sao? Không thể tin được ngẩng đầu lên, cố gắng làm cho ý thức của mình thanh tỉnh một chút, một lát sau liền nhìn lại, cô liền chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt , nước mắt theo khuôn mặt liền lăn xuống , cô nhận ra tiếng nói này , cũng nhận ra được khuôn mặt này, cho nên cô mới khóc lên thành tiếng.

"Ô ô. Lãnh Dạ. Ô ô. Nói cho hắn biết. Tôi không phải bán thân. Ô ô. Tôi không bán. Ô ô."
nghe được lời Bạch Tuyết nói nhỏ làm cho Lãnh Dạ giận đến cắn môi, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua tên hỗn đản đó!

Nhìn lại người phụ nữ khóc thương tâm ở trong lòng ngực của hấn , cô càng khóc âm thanh càng khản đặc lại , Bạch Tuyết vừa khóc thân thể vừa kịch liệt run rẩy không ngừng , làm cho cô cực kỳ giống đứa bé chịu ủy khuất.

Bạch Tuyết đang khóc rất khổ sở, trong ánh mắt của Lãnh Dạ nhất thời phảng phất như dao găm sắc bén, lộ ra sát khí lạnh lùng , cô rốt cuộc đã trải qua sự việc gì? Hấn lại một lần nữa tự hỏi chính mình.

Lúc này, hấn rất phần nộ chỉ muốn giết người!

Nhưng mà, nhìn lại người phụ nữ ở trong lòng, giọng điệu của hấn lại trở nên nhẹ nhàng khác thường.

"Đừng sợ, người xấu đã đi rồi, đừng sợ, không có việc gì , cô rất an toàn ."

Lãnh Dạ một bên đỡ Bạch Tuyết, một bên nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của cô, tựa như dỗ đứa nhỏ , chỉ chốc lát sau quả nhiên thấy hiệu quả, Bạch Tuyết đã bình tĩnh lại, ghé vào trên bả vai hấn chậm rãi nằm ngủ, một cánh tay nhỏ bé còn ôm thật chặt cổ của hấn, giống như lo lắng hấn sẽ rời đi?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bị Người Tính Kế 2

Chỉ chốc lát sau, Bạch Tuyết cầm túi chườm nóng đưa cho Lâm Giang.

"Nhanh lên đi, đặt nó lên trên bụng cảm thấy ấm áp sẽ tốt ngay thôi , mỗi lần tôi đau bụng, đều phải dùng biện pháp này đây." Kỳ thực, Bạch Tuyết mỗi lần đau bụng, đều là khi đại di mục tới, Cô nghĩ rằng chỉ cần là đau bụng khẳng định sẽ dùng được cách này, cho nên cô mới có thể gấp gáp như vậy đi mua túi chườm nóng.

Lâm Giang ngẩng đầu, nhìn Bạch Tuyết, không ngờ cô gấp gáp như thế, là vì giúp hãn ấm bụng, áy náy! Rất áy náy!

"Cậu? Cậu? Là chuẩn bị cho tôi sao?" Lâm Giang xấu hổ hỏi.

"Đúng vậy, tôi lại không đau bụng, nhưng dùng biện pháp này rất hiệu quả ." Bạch Tuyết ngây thơ nói.

Kỳ thực, trong lòng Bạch Tuyết rất đau, mặc dù hiện tại toàn thân đều là vết thương, nhưng cũng vẫn như cũ không thể che giấu được nỗi đau trong lòng.

Lâm Giang nhìn khuôn mặt sưng phù của Bạch Tuyết , còn có bên ngoài cánh tay lộ ra những vết bầm tím, tóc mặc dù đã bị cô sửa lại, thế nhưng bộ dáng vẫn vô cùng chật vật không chịu nổi, tim của hãn lại đau xót, hãn vì sao lại muốn gạt người phụ nữ thiện lương như vậy chứ? cô đã không thêm

để ý đến chính mình, mà lại còn giúp hẩn khỏi đau bụng, người phụ nữ như cô hiện nay thật sự là rất ít.

"Tôi có chút đói rồi?" Lâm Giang cố ý nói như vậy, chẳng qua là hẩn muốn mời Bạch Tuyết một bữa ăn, thế nhưng, lo sợ cô sẽ cự tuyệt, cho nên mới nói chính mình đói.

"Cậu chờ đi, để tôi vào phòng bếp nhà cậu xem có cái gì ăn được không?" Bạch Tuyết đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng bếp.

"Không cần phiền phức như vậy đâu , tôi gọi điện thoại là có thể mang đồ ăn đến rồi, cô muốn ăn gì không? Tôi giúp cô gọi." Lâm Giang nói xong liền cầm lên điện thoại, ai ngờ Bạch Tuyết đã đi vào trong phòng bếp.

"Cậu không nên ăn đồ bên ngoài , rất không vệ sinh , nếu không sao lại có thể đau bụng chứ?" Bạch Tuyết mở tủ lạnh ra, nhìn vào liền hoảng sợ, trong tủ lạnh tất cả đều là thịt, hơn nữa tất cả đều là thịt sống , xem ra Lâm Giang bình thường rất thích ăn thịt, hơn nữa còn muốn chính mình làm, nếu không sao tất cả đều là thịt sống chứ?

Bất đắc dĩ, tiện tay cầm một miếng thịt, trong lòng suy nghĩ làm như thế nào để thích hợp cho cậu ta ăn đây? Vốn định làm cho cậu ta vài món , bởi vì hiện tại bụng cậu ta không thoải mái, nên thích hợp ăn chút đồ dễ tiêu hóa. Đáng tiếc trong tủ lạnh không có cái khác !

Lại đi tìm ở mấy cái tủ bên cạnh, thật may là có mì, thế là, liền tính làm một bát mì thịt băm.

Lâm Giang ở trong phòng khách nghe thấy tiếng Bạch Tuyết thái thịt, trong lòng liền ấm áp , mặc dù hẩn càng hy vọng Bạch Tuyết có thể ngồi ở chỗ này cùng hẩn trò chuyện, thế nhưng vừa nghĩ lại, Bạch Tuyết là đang nấu cơm cho hẩn, trong lòng lại rất chờ mong, kế hoạch hẩn đã có chuyển biến, tối thiểu cô không còn ghét hẩn nữa.

Nhưng vào lúc này, có người lại nhấn chuông cửa.

Lâm Giang đi ra mở cửa, hắn không biết là ai lại đến nhà của hắn, thế nhưng hắn đã cảm giác được ở ngoài cửa có luồng không khí áp thấp đang đến. Chẳng lẽ là hắn?

Mở cửa, quả nhiên là hắn.

Hai người không nói lời nào, chuẩn xác mà nói là 2 con sói không nói lời nào.

Người tới chính là Lãnh Dạ, hắn hiện tại cảm thấy Bạch Tuyết đang ở trong này, không ngờ tên Pháp Vương này thực sự là đê tiện, cứ nhiên dám dùng thủ đoạn hèn hạ để lừa con mồi của hắn đến, hắn lạnh lùng đến đây để dành lại con mồi của mình .

không khí càng ngày càng xuống thấp!

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Lâm Giang, trong tròng mắt để lộ ra một tia sắc bén.

Lâm Giang cũng vậy cũng trở nên sắc bén, vừa đối sự ôn nhu đối với Bạch Tuyết đã biến mất giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng khi hắn đối mặt với địch nhân là rất mạnh mẽ.

"Chúng ta lại gặp mặt." Lãnh Dạ nói.

"Lần này ta sẽ không thua đâu." Lâm Giang nói.

"Chớ quên nơi này là thế giới con người, có phải người đang muốn phá hoại quy luật ở đây không, tốt nhất người không nên mang nguy hiểm đến cho người khác, nếu không bản vương sẽ đem người đánh đến hiện nguyên hình." Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lãnh Dạ Muốn Giết Người

Lãnh Dạ không có lập tức buông cô ra, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc chăn bên cạnh đắp lên cho cô, rồi cứ như vậy ngồi ôm cô, làm cho cô nằm dựa ở trên bả vai hân ngủ.

Một lúc sau, cảm giác được Bạch Tuyết trong lòng tựa hồ rất mệt mỏi, thế là nhẹ nhàng đem cô đặt nằm lên trên giường, vì cô đắp kín chăn, rồi đi xuống lầu.

Cầm lên di động, Lãnh Dạ không thể đợi được đến khi trời sáng mới đi tìm tên hỗn đản nào đó.

Bởi vì không yên lòng với Bạch Tuyết, nếu không hẳn sẽ tự mình đi giết cái tên đàn ông động đến Bạch Tuyết .

"Cậu bây giờ lập tức đi tìm một tên đàn ông trên tay có vết cắn cho tôi, thời gian trong khoảng tám giờ bốn mươi phút tới mười giờ tối nay còn đi trên đường, tìm được hẳn đừng cho hẳn dễ chịu, hãy chặt hết tay của hẳn đi!"

Lãnh Hạo cầm điện thoại hiếu kỳ hỏi một câu.

"Anh ,rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lãnh Hạo đã cảm giác được Lãnh Dạ đang tức giận, cho nên lo lắng hỏi.

"Hắn đã động đến người không nên động, nhanh đi tìm hắn, anh chờ tin tức của chú." Lãnh Dạ liền cúp điện thoại, trở lại về phòng ngủ.

Nhìn lại thấy Bạch Tuyết đang ngủ say, mà còn chau mày, Lãnh Dạ cảm thấy rất đau lòng, cô hiện tại ngay cả ngủ cũng không yên sao?

Không khỏi hôn lên chân mày đang nhíu chặt của Bạch Tuyết, sau đó, nắm tay nhỏ bé của cô, ngồi ở trước giường nhìn cô ngủ.

Rất lâu sau, Bạch Tuyết bị cảm giác khô cổ làm khó chịu, cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, chỉ muốn uống ngụm nước, bị ép tỉnh lại, Bạch Tuyết hơi lay động, làm Lãnh Dạ tỉnh dậy, đang nằm ngủ ở bên giường, xuất phát từ bản năng của động vật, hắn nhanh chóng đứng dậy sờ lên trán Bạch Tuyết, lo lắng vô lại phát sốt, rất tốt tất cả đều bình thường.

"Khát nước sao?" Lãnh Dạ hỏi, Bạch Tuyết yếu ớt gật gật đầu, trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ý thức đã rất nhanh thanh tỉnh, nhìn Lãnh Dạ bỗng nhiên trở nên rất ôn nhu, cô cảm thấy rất hoang mang, anh nếu nhìn thấy cô trong bộ dạng này hẳn là phải rất tức giận chứ, vì sao anh lại không có?

"ừm." Bạch Tuyết ngoan ngoãn trả lời.

Lãnh Dạ bưng tới một cốc nước, đem Bạch Tuyết nâng dậy, sau đó ôm vào trong ngực bắt đầu giúp cô uống nước.

"A -- quần áo của tôi --" bị đỡ dậy Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm thấy cả người man mát, mới phát hiện ra mình cái gì cũng không có mặc, toàn thân không có một chút che giấu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng, phảng phất như đám mây hồng rực rỡ tươi đẹp, sự ngượng ngùng của cô đem tâm Lãnh Dạ thật sâu hấp dẫn.

Người phụ nữ trước mắt này thật dễ xấu hổ, kiếp trước cô là một người đã man, căn bản không có một lần nào ngượng ngùng như vậy.

Rối rắm!

Mặc dù hai người đều không giống nhau, thế nhưng hẳn lại tin tưởng vững chắc Bạch Tuyết chính là cô của kiếp này.

"Cô có chỗ nào mà tôi chưa từng thấy qua chứ, hử? Quần áo là tôi đã ném đi,nó đã rất bẩn." Lãnh Dạ nhàn nhạt trả lời.

"Thế nhưng, thế nhưng, như vậy tôi cảm thấy rất không được tự nhiên!" Bạch Tuyết đem chăn kéo lên để che khuất bộ ngực của mình.

"Ngủ loã thế có thể khỏe mạnh sống lâu, nằm xuống ngủ đi." Lãnh Dạ vẫn là rất bình tĩnh trả lời, kỳ thực một phút khi Bạch Tuyết ngồi dậy hạ thân của hẳn đã bị kích thích, hẳn biết cô hiện tại rất suy yếu, nên hẳn phải nhẫn nhịn!

"Thế nhưng tôi từ nhỏ cũng không có thói quen ngủ như vậy! Cũng không thể tìm được cho tôi một bộ quần áo để mặc sao?" Bạch Tuyết dò hỏi nói, đối với người đàn ông ở trước mắt cô vẫn là rất mâu thuẫn.

"Có thể, tôi đã nghĩ ra biện pháp đem người cô che khuất ." Lãnh Dạ nói xong liền thoát hết quần áo của mình nhảy lên giường, sau đó rất tự nhiên đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, Bạch Tuyết bị một loạt động tác của anh làm cho sợ đến không có bất kỳ phản ứng nào, cứ như vậy nhìn anh đem cô ôm chặt, chẳng lẽ ý tứ của anh là dùng thân thể anh che khuất cô sao?

Thế nhưng cô vừa muốn mặc quần áo cũng là bởi vì đối mặt với anh không được tự nhiên, như bây giờ lại càng thêm xấu hổ, mặc dù bọn họ đã tiếp xúc qua từ lâu, thế nhưng, khi trần trụi ở bên cạnh anh, trong lòng vẫn là có cảm giác rất quái lạ, nhất là bộ vị cứng rắn của anh lần lượt chạm đến nơi mềm mại của cô, nghĩ tới những thứ này trong lòng hình như có vài con thỏ con, đang nhảy loạn...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phiên Toái

Bạch Tuyết cứ như vậy bị Lãnh Dạ bao vây thân thể, đến một cử động cũng không dám làm, bởi vì lo lắng nếu động chạm đến anh, chính mình sẽ lại mang đến phiên toái!

Tuy rằng Bạch Tuyết trừ những lúc thanh tỉnh ra thì đều thật biết điều, nhưng là khi đang ngủ cô liền muốn tìm chỗ ngủ thoải mái nhất để ngủ, cũng như cô đem cánh tay của Lãnh Dạ làm thành gối đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn còn gắt gao dựa vào trong ngực Lãnh Dạ, một cánh tay thì còn ôm ở phía sau Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết đang ngủ say, trong lòng thực hạnh phúc, người phụ nữ của hắn cuối cùng đã trở lại, mặc dù các cô không có giống nhau, nhưng là, hắn vẫn muốn có cô.

Sáng sớm.

Bạch Tuyết cảm giác như đang bị người khác nhìn chăm chú, chậm rãi mở mắt ra, trong lòng đang suy nghĩ nên cùng Lãnh Dạ chào hỏi như thế nào, thì ai ngờ?

"A --" Bạch Tuyết bị dọa nhanh nhẹn ngồi dậy, vốn tưởng rằng là Lãnh Dạ, ai ngờ lại là Lãnh Nguyệt, đều là con gái, nhưng mà cảm giác vẫn là rất khó xử, Lãnh Nguyệt có thể hay không nghĩ cô là một người không biết liêm sỉ vì nhờ vả anh trai cô mà làm những việc như vậy?

Bạch Tuyết kêu lên sợ hãi, Khiến Lãnh Dạ mở mắt ra, nhìn thấy là em gái tiến vào, thì lập tức lại nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Kỳ thật, Lãnh Nguyệt vốn ở ngay tại bên dưới lầu ,cô chính là tò mò anh trai mọi hôm luôn luôn dậy sớm hôm nay không biết vì sao mặt trời đã chiếu đến mông rồi mà còn không có dậy, không nghĩ tới là nhìn đến anh trai ôm chặt tiểu bạch thổ ngủ

Kỳ quái là anh trai vốn không thích đem cánh tay làm gối đầu cho phụ nữ nằm, nhưng lần này rốt cuộc là làm sao? Cho nên cô mới tò mò như vậy nhìn đánh giá Bạch Tuyết không dời mắt , cũng bởi vậy Bạch Tuyết mới cảm giác được.

Bạch Tuyết hoang hốt ngồi dậy, chẳng biết rằng khuôn mặt cô bây giờ đang đỏ ửng, đợi cho cô kịp phản ứng ,thì cô lại cuống quýt chui vào trong ổ chăn , Lãnh Dạ liền thuận thế ôm eo nhỏ của cô , Bạch Tuyết tuy rằng thật không hiểu anh ra sao, hiện có người thứ ba ở đây vậy mà anh còn làm như vậy, nhưng mà cô cũng không dám làm trái ý là bảo anh mau bỏ cánh tay không an phận ra, hoá ra Lãnh Dạ không chỉ có ôm, mà một tay còn cầm lấy một bên ngực, lại vừa xoa lại vừa nắm.

"Hai người cứ tiếp tục, thật có lỗi vì đã quấy rầy, em sẽ biến mất, biến mất!" Lãnh Nguyệt cúi đầu khom lưng đi nhanh ra ngoài, Bạch Tuyết rất muốn giải thích điều gì đó, nhưng mà lại không biết nên nói cái gì ? Miệng vốn mở ra rồi lại ngậm lại !

Sau khi Lãnh Nguyệt rời khỏi phòng, Lãnh Dạ liền nhìn cô. Chẳng lẽ đàn ông đều thích nơi đó, trừ bỏ có thịt là nhiều, ngoài ra cũng không có cái gì đặc biệt ?

Bạch Tuyết hiện tại rất là khó hiểu, cô bỗng nhiên thực thích cứ như vậy, bị anh thưởng thức, nhất là bị anh làm vậy.

Chẳng lẽ mình lại thích bị ngược đãi nhỉ !

Nội tâm thực rối bời!

Anh sẽ không bao giờ để ý đến cô, Anh hẳn chỉ là nhất thời cao hứng!

Bạch Tuyết nghĩ đến đêm qua anh thực dịu dàng, nhưng mà nhìn lại anh hiện tại, bỗng nhiên mới thấy cảm giác tất cả đều không chân thật!

Đơn thuần Bạch Tuyết hiểu , đàn ông khi đến thời điểm chinh phục người phụ nữ thì đều sẽ thực dịu dàng!

Nhất là Lãnh Dạ, anh vốn có bản tính của dã thú, cho nên mới thường thường hay dọa nạt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết tuy rằng rất sợ hãi, nhưng là vẫn nhỏ giọng hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Tôi làm sao có thể lại quay trở về đây nữa chứ?" Bạch Tuyết nhớ rõ cô đã đi ra khỏi nơi này , hơn nữa là đi về nhà , cô không nhớ rõ mình tại sao lại đến nơi đây ?

"Vì sao muốn tra tấn chính mình?" Lãnh Dạ ngẩng đầu hỏi.

"Ai sẽ làm vậy chứ!" Bạch Tuyết trả lời. Lãnh Dạ ngáp ngừng một chút, trong lúc đó lập tức đem mặt dựa vào ngực của Bạch Tuyết , Bạch Tuyết nhìn không tới vẻ mặt của anh lúc này, nguyên lai người đàn ông này ở trước mắt chỉ để ý chính là thân thể của cô!

Cô chính là loại con gái vì tiền, có lẽ anh căn bản là rất khinh thường cô!

Lúc trước vì cha chủ động tìm đến anh, nên có phải hay không anh thực xem thường cô, bởi vì cô là vì ích lợi mà đến, khó trách anh luôn nói cô luôn đi quyến rũ anh!

Nếu anh nghĩ như vậy về cô, thì cô cũng không thể trách anh, việc này dù sao cũng là sự thật! Cô ngay từ đầu đơn thuần tiếp xúc với anh cũng là

vì có mục đích, lúc này cô làm sao có thể hy vọng xa vời anh sẽ xem trọng cô dù chỉ liếc mắt một cái!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mẹ Kế Nghi Ngờ

Buổi sáng.

Bạch Tuyết dậy rất sớm, nhưng mà quần áo của cô đều đã bị Lãnh Dạ ném đi hết, cô thấy rất khó xử đi tới trước tủ quần áo, cô nhớ rõ lần trước Lãnh Dạ có đưa cho cô rất nhiều bộ quần áo không biết có còn hay không nữa?

Chậm rãi mở tủ quần áo ra, từng bộ quần áo đẹp đẽ đều treo ở trong tủ quần áo.

Hoá ra anh vẫn còn giữ chúng, vốn tưởng rằng những bộ quần áo này sẽ đưa cho em gái của anh mặc, hoá ra không phải, cô tiện tay cầm lấy một bộ nhìn bình thường nhất ra mặc, kỳ thực, cô vẫn biết mặc dù bộ quần áo này trông bình thường nhưng cũng là rất đắt tiền, bởi cô chưa từng được mặc bao giờ, đều là nhìn thấy qua trong các cửa hàng nổi tiếng.

Mở ra phía dưới ngăn kéo, thật may những bộ đồ lót vẫn ở đây, nếu không cô cũng không thể để bên trong không mặc gì mà đã mặc nguyên quần áo ngoài vào được!

Mặc xong quần áo, đi tới trước giường.

"Tôi, tôi phải đi đây!" Bạch Tuyết cảm thấy hân là nên nói lại với anh một tiếng, thế là nhỏ giọng nói.

"Vì sao đi sớm như thế?" Lãnh Dạ hỏi, kỳ thực, hẳn nghĩ muốn giữ cô ở lại, thế nhưng, xem ra cô lại càng muốn rời đi!

"Tôi còn phải đi học, nếu không xẽ muộn mất! Tạm biệt." Bạch Tuyết liền rời khỏi . Cô hiện tại thật không dám đối mặt với ánh mắt sâu thẳm của Lãnh Dạ , bởi cô thấy nó có thể nhìn xuyên thấu thân thể của cô, làm cho cô rất không được tự nhiên! Cho nên cô nghĩ muốn thoát khỏi đây.

Nhìn bóng lưng Bạch Tuyết rời đi, hẳn chau mày lại, chẳng lẽ cô cứ như vậy không muốn cùng hẳn ở chung một chỗ hay sao? Hay là trong lòng cô đã có người khác?

Về đến nhà.

"Con nhỏ chết tiệt kia, rốt cuộc cô đã chết ở đâu vậy? Cả một đêm đều không có trở về nhà, còn bộ quần áo của cô là ở đâu ra? Mẹ kể liếc mắt nhìn thấy bộ quần áo đắt tiền trên người Bạch Tuyết, làm tất cả lực chú ý đều chăm chú vào đó .

"Dì Mai, con hôm qua ngủ nhờ nhà của bạn học, đây là quần áo của bạn ấy, con còn phải thay ra, để còn trả lại cho cô ấy!"

"Bạn học nào? Sao tôi không biết cô có người bạn học nhà nhiều tiền chứ?" dì Mai phát hiện Bạch Tuyết mặc quần áo tất cả đều là hàng hiệu.

"Là là quần áo của Khang Giai!" Bạch Tuyết nói.

"Là cô ta, cha cô ta không phải là luật sư sao! Làm sao lại có nhiều tiền mua quần áo tốt cho nó!" Hiển nhiên mẹ kể không tin.

"Cha cô ấy gần đây nhận một khách hàng lớn, cho nên mới cho Giai Giai mua." Bạch Tuyết cúi đầu trả lời , trong lòng thực bất an , cô xác thực đúng là có nghe Giai Giai nói cha cô ấy gần đây nhận được một khách hàng lớn.

" Thực sự như vậy, ta cũng nghe nói vậy, xem ra lần này kiếm được không ít. Nếu không sao có thể bỏ tiền cấp con nhỏ kia mua quần áo xịn như vậy!"

Nhìn thấy mẹ kế đã tin, cô cuống quýt chạy vào phòng thay quần áo, sau đó đi vào phòng bếp làm bữa sáng, kỳ quái chính là, hôm qua tay cô rõ ràng bị đứt , vì sao hôm lại không nhìn thấy vết thương đâu, chẳng nhẽ lại khôi phục nhanh như vậy?

Trong lòng mặc dù cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng, thời gian không cho phép cô mãi suy nghĩ , làm xong đồ ăn sáng, cô chỉ ăn qua loa một ít, liền vác cặp sách rời khỏi nhà .

Sau khi nhìn thấy Bạch Tuyết rời đi, Bạch Lan liền chạy vào trong phòng của Bạch Tuyết cầm lên bộ quần áo cô mới thay ra, cô rất thích nó , không thể được, cô nhất định phải bảo cha mua cho cô một bộ như vậy.

Đi tới trường học, thấy Lâm Giang đã tới, hắn tốt bụng đưa cho Bạch Tuyết một túi đồ ăn.

"Đây là mua cho cậu , mau ăn đi."

"Cảm ơn, mình đã ăn sáng rồi." Bạch Tuyết không có nhận lấy.

"Vậy trước tiên cứ cầm lấy, lúc nào đói thì ăn, ăn rất ngon , bữa sáng mình cũng ăn vậy." Lâm Giang không đợi Bạch Tuyết tiếp nhận , liền chủ động đem túi đồ ăn bỏ vào trong ngăn bàn của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết đành chịu, cô không hi vọng lại khiến cho người khác chú ý , cho nên không có tranh cãi nữa, liền tùy ý cậu ta bỏ vào !

"Hi, Bạch Tuyết, đây là sữa anh mua khi tan lớp nhớ uống nó nhé, bye bye." Người đến là Khang Cốc, hắn vừa chào hỏi vừa đặt sữa lên trên bàn

của Bạch Tuyết, sau đó liền đi mất, căn bản không cho Bạch Tuyết cơ hội cự tuyệt.

Cùng lúc đó, Bạch Tuyết đã trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của mấy cô bạn học nữ khác !

Bị đổ kị còn chưa tính, thế nhưng thảm nhất sự tình còn ở phía sau...

Bất quá, đây chỉ là tạm thời, bởi vì không lâu sau Bạch Tuyết đã có bùa hộ mệnh của mình, cô sẽ mang thai, chỉ là trong bụng của cô không biết là người hay là yêu nữa?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến 1

Trong đó, có mấy nữ sinh hung dữ trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, trong lòng đều đang mắng: Người phụ nữ như cô ta bởi vì có hình dáng xinh đẹp, thì luôn luôn đi quyến rũ đàn ông!

Bọn họ nhất định phải báo thù, bởi vì hôm qua Khang Giai bạn thân của Bạch Tuyết có đến tìm họ, đó chính là bí mật cảnh cáo họ, là không cho phép sau này bắt nạt Bạch Tuyết nữa, nếu không cô ta sẽ không khách khí !

Khang Giai cảnh cáo chẳng những không có tác dụng, mà còn làm cho những người đó càng thêm ghét Bạch Tuyết hơn, cũng bởi vậy phiền toái mới đến với Bạch Tuyết !

Sau khi tan lớp, Bạch Tuyết đi vào phòng vệ sinh, thì bị mấy nữ sinh gọi lại.

"Bạch Tuyết, chúng ta nói chuyện một chút nhé." Một nữ sinh trong đó nói.

"Xin lỗi, nhưng sắp vào học rồi." Bạch Tuyết không muốn cùng các cô nói chuyện, bởi vì cô cảm thấy đi theo những người này sẽ không có chuyện gì tốt lành! Bình thường bọn họ hay bắt nạt cô, đương nhiên là có thể trốn liền trốn.

"Cô không muốn mọi người biết đến quan hệ của cô cùng Lãnh Dạ chứ?" Một nữ sinh trong đó nói, đây vốn là tin tức cô lấy được ở chỗ cha,

cha nói rằng Bạch Tuyết và tổng giám đốc Lãnh Dạ của Lang thị có mối quan hệ không đứng đắn, cho nên cô chuẩn bị lấy việc này để uy hiếp Bạch Tuyết rời xa Khang Cốc còn có soái ca mới chuyển tới !

Bạch Tuyết sững sốt, đoán chắc cô ta nhất định là nghe được cái gì đó ? Thế là, cô đành ngoan ngoãn theo bọn họ đi tới một chỗ bí mật ở phía sau trường học.

"Các cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Bạch Tuyết hỏi.

"Làm gì? Mấy người chúng tôi muốn nhìn xem rốt cuộc cô đã làm thế nào để quyến rũ đàn ông ?Đàn ông nhiều tuổi cô muốn, nam sinh cô cũng muốn, thực sự là không đơn giản nha, không ngờ hoa hậu giảng đường của chúng ta lại là một người đàn bà dâm dăng!"

Một người tên là Dương Phi nói bằng lời nói rất ác liệt, Bạch Tuyết mặt liền trắng bệch, cô ta sao lại biết quan hệ của cô và Lãnh Dạ chứ!

"Thế nào bị tôi nói trúng rồi sao? Vì sao không nói lời nào? Nói cho chúng tôi biết cô và cái vị tổng giám đốc Lãnh Dạ kia cùng nhau lên giường mấy lần rồi?" Dương Phi giận dữ trừng mắt ép hỏi Bạch Tuyết .

Bạch Tuyết lắc đầu, nước mắt liền rơi xuống...

"Nói chuyện đi chứ? Hồ ly tinh, đã vì tiền mà đi quyến rũ người khác, làm sao còn không biết xấu hổ ở trong trường học quyến rũ nam sinh? Cô thật là không đơn giản, rốt cuộc tính toán chơi đùa với mấy người đàn ông mới tính dừng lại? Nói?"Mấy nữ sinh hung ác quát lên.

"Không nói lời nào sao! lột đồ cô ta ra, để nhìn xem trên người cô ta có hay không dấu vết của đàn ông lưu lại." Dương Phi đề nghị, những người khác bắt đầu động thủ đi lột sạch quần áo của Bạch Tuyết .

"Không cần... Không cần... Ô ô... Chúng ta là bạn học mà... Các cô không thể làm như thế với tôi..." Bạch Tuyết ra sức ngăn lại hành động lột đồ của mấy người đó. Thế nhưng, cô vẫn là bị họ đem phía trên cởi hết sạch, cô hai tay run rẩy che đi bộ ngực, hoảng sợ nước mắt bất lực rơi xuống...

"Ha ha... mau đến nhìn xem, đây là cái gì?" Dương Phi nói.

"Còn có thể là cái gì? Đây là dấu răng bị đàn ông cắn, thật không biết xấu hổ!" Một nữ sinh khác giễu cợt nói.

"Hai người các người nắm lấy tay cô ta, bởi mình muốn chụp lại, ảnh, để làm cho các học sinh khác đều biết hoa hậu giảng đường của họ có bao nhiêu đậm đàng." Nữ sinh cầm đầu liền cầm lên di động chuẩn đem hình ảnh trần trụi của Bạch Tuyết chụp lại .

Nghĩ muốn đem bộ dạng này chụp lại hết...

"Không được chụp --" Bạch Tuyết ra sức cùng họ chống cự, nghĩ đến cô lập tức sẽ trở thành trò cười cho các bạn học khác , cô liền phát điên vung vẩy hai tay...

"Ba -- "

Một cái tát liền rơi trên gương mặt của Bạch Tuyết, trong nháy mắt xuất hiện năm dấu ngón tay, có thể thấy một tát này là dùng toàn bộ sức lực, Bạch Tuyết cảm giác trong miệng có một cổ vị mặn mặn, hoá ra là đã chảy máu...

Sau Một cái tát hạ xuống , Bạch Tuyết bị bọn họ chụp mấy tấm hình!

"Nói? Đây là người đàn ông nào cắn ? Là Khang Cốc? Hay là do Lãnh Dạ tổng giám đốc? Hay vẫn là cậu nam sinh mới tới?" Dương Phi hỏi.

Dương Phi nhìn Bạch Tuyết một thân chật vật, còn có quần áo bị lột xuống cũng là hàng rẻ tiền, thật không biết là những người đàn ông đó thích cô ở đâu?

Nghe nói cái vị tổng giám đốc Lãnh Dạ của tập đoàn Lang thị rất tuần tú rất lãnh khốc, hơn nữa rất có tiền, và có rất nhiều người phụ nữ xuất sắc đều muốn lên giường của anh ta, cha của Dương Phi đã từng nói với cô như vậy, mà hoa hậu giảng đường ở trường lại chính là người của Lãnh Dạ , lúc đó cô cũng không tin đây là sự thật , Lãnh Dạ tự nhiên lại coi trọng Bạch Tuyết?

Không nghĩ đến hôm nay cô không duyên cớ gì lại bị vũ nhục, một cỗ lửa giận lớn dâng lên trong lòng của Bạch Tuyết.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến 2

Nhưng mà, Dương Phi vẫn như cũ được một tắc lại muốn tiến một thước.

"Đem quần áo của cô ta xé nát, rồi chúng ta đi, mình muốn đem những bức ảnh này phát tán trên mạng, để tất cả mọi người có thể thấy cô ta là một người như thế nào!" Dương Phi nói xong, liền đi đầu bước lên xé nát quần áo của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn thấy quần áo của mình bị xé nát, trong lòng lửa giận phun trào, nếu bây giờ Dương Phi cầm di động rời đi thì cô sẽ không thể làm gì được nữa, đến lúc đó toàn bộ mọi người sẽ biết quan hệ giữa cô và Lãnh Dạ !

Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!

Ngay tại lúc Dương Phi xé rách quần áo của Bạch Tuyết thì Bạch Tuyết đã nhanh tay cầm lấy một cành cây bên cạnh vọt tới trước mặt Dương Phi, điên cuồng đánh cô ta, cô dùng hết toàn lực quất vào người Dương Phi, bất chấp thân trên không mặc gì liền để lộ cảnh xuân ra ngoài, cô cũng chẳng quan tâm !

Dương Phi bị đau liền vứt quần áo đang xé ra, một tay tóm lấy tóc dài rối tung của Bạch Tuyết, một tay kia hung hăng đánh ở trên ngực của Bạch Tuyết.

Trên thân đau đớn chuyển đến, Bạch Tuyết bất chấp tất cả, cô lúc này chỉ biết là không thể để cho bọn họ cầm di động rời đi, bằng không cô sẽ bị bọn họ hủy hoại!

Lúc này Bạch Tuyết phẫn nộ, hung ác. Trong lòng có lửa giận, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy như vậy, lần đầu tiên hung ác ra tay đánh người!

"Đem cây gậy trong tay cô ta ra." Dương Phi hô to, một nữ sinh khác liền đoạt lấy cành cây trong tay Bạch Tuyết.

"Các cậu mau giữ lấy cô ta, và đem cây gậy đến cho mình, mẹ nó, cô dám đánh tôi, hôm nay thế nào cũng phải cho cô biết tay, và để xem lần sau cô có còn dám đi quyến rũ đàn ông nữa hay không!"

Dương Phi cầm lấy cây gậy bắt đầu quật lên người Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bất chấp đau đớn trên người, nâng chân lên ý đồ muốn đá Dương Phi, nhưng là, chân của cô căn bản là không với tới người Dương Phi, cô phát điên lên lại càng thêm dấy dựa, bị Dương Phi đánh, trên người cô đã không còn một chỗ lành lặn, một chỗ xanh một chỗ tím, còn có vết máu!

Cuối cùng, Dương Phi đánh mệt mỏi, liền ném cành cây xuống.

"Phi —— chúng ta đi, đem những tấm ảnh chụp này phát trên mạng thôi." Dương Phi cầm di động cùng mấy người chuẩn bị rời đi.

Bạch Tuyết vừa nhìn thấy bọn họ muốn đi, đành chịu đựng toàn thân đau đớn bò dậy, điên cuồng xô đụng vào Dương Phi, di động liền bị đánh bay, Bạch Tuyết tóc tai bù xù nhặt lên di động, sau đó nắm chặt ở trong tay, mấy người Dương Phi nhìn thấy di động bị Bạch Tuyết lấy được, bắt đầu đối với Bạch Tuyết ra tay đánh, Bạch Tuyết ngời chồm hồm trên mặt đất, đem hai tay giấu vào trong ngực, gắt gao bảo vệ, không cho bọn họ cướp đi!

"Mẹ nó -- con nhỏ chết tiệt, đem di động trả lại cho tao, nếu không thì tao sẽ đánh chết mày --" Dương Phi giống như đánh đến nghiện, cô ta bắt

đầu nắm lấy tóc Bạch Tuyết , còn đánh vào mặt Bạch Tuyết, làm Bạch Tuyết không thể phản kháng, nhưng cô vẫn bảo vệ di động, cô không thể để cho bọn họ đem di động đi!

"Dừng tay ——"

Xa xa truyền đến một tiếng rống giận, Khang Cốc nhìn thấy Bạch Tuyết không mặc gì ngồi chồm hổm dưới đất, còn có mấy người đang đánh cô, Khang Cốc hận không thể lập tức chạy đến, đem những người đánh Bạch Tuyết xử lý.

"Dương Phi, tôi lặp lại lần nữa, dừng tay ——" Khang cốc đã chạy lại đây, hắt một bên chặn những người kia một bên cởi áo khoác của mình khoác lên người Bạch Tuyết , rồi quay đầu lại cảm tức với những người điên này.

"Như thế nào? Mấy cô có phải hay không là muốn bị đuổi học? hả? Nói? Có phải hay không là không muốn sống nữa? Lúc này khi mấy cô còn đánh người thì đã bị tôi chụp ảnh lại toàn bộ rồi, mấy cô cũng biết cha tôi là một luật sư có tiếng, những vụ kiện do ông nhận đều chưa từng thất bại, nên chỉ cần tôi đem những chứng cứ này cho ông, thì các cô sẽ phải đi thu thập sách vở rồi rút khỏi đây! Sau đó mà chờ ngồi tù đi." Khang Cốc phẫn nộ nhìn mỗi người.

"Hừ! it hừ người đi! Cha anh cũng chỉ là một luật sư nhỏ bé mà thôi, cha tôi có tiền, có quan hệ giúp đỡ thì anh có thể làm gì nào!" Dương Phi đắc ý khoe khoang cha của mình, nhất là ở trước mặt bạn bè, càng không thể để mất mặt mũi!

Cha của Dương Phi vốn là cục trưởng cục cảnh sát , cho nên cô mới cần rờ như vậy.

"Cha của cô là ai tôi biết rất rõ ràng, nhưng trong tay của tôi có chứng cứ, nên dù cha cô cũng đừng mong có thể che trở hành vi phạm tội của các

cô được! Hãy chờ bị xét xử đi." Khang Cốc phần nộ quát.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 1

Ba người sau khi nghe được, sắc mặt thoáng cái thay đổi, xem ra lần này Khang Cốc không phải nói đùa, các cô thật vất vả mới xin được vào trường học tốt nhất này, tất cả cũng vì người nhà nhờ quan hệ mới xin được, nếu như bị đuổi học, người nhà mà biết sẽ rất tức giận, chớ nói chi đến việc phải vào tù!

"Anh dám -- "

Dương Phi hiện tại sắp chết liền cố gắng kháng cự.

"Chỉ bằng hành động của các cô, vì sao lại không dám?" Khang Cốc nhìn Bạch Tuyết đang ngồi trên mặt đất khóc, hận không thể lập tức đem bọn họ vào tù.

"Chỉ bằng những tấm hình của anh ư? Tôi tin tám phần anh chỉ là hù dọa người khác mà thôi, vừa rồi anh cách xa như vậy, mà có thể chụp được thì tài quái!" Dương Phi không phục nói.

"Này không cần cô lo lắng, nói chung trong tay tôi có chứng cứ phạm tội của mấy người, vì thế đến trường vốn không thích hợp mấy người, mà ngồi tù mới thích hợp hơn, hình như ở trong đó còn có rất nhiều người phụ nữ còn ác hơn các cô nhiều, tôi tin khi các cô vào đó nhất định sẽ có người chiếu cố các cô ." nghe từng câu từng chữ của Khang Cốc nói, bộ dáng cũng rất nghiêm túc.

"Chúng ta là bạn học, anh không thể làm như vậy được?" Hai nữ sinh khác nói.

"Bạn học? Lúc này mới biết là bạn học sao, lúc các cô bắt nạt Bạch Tuyết sao không thấy nghĩ đến ? Các cô từng người một chính là những người không có quản giáo, Khang Cốc tôi là đàn ông, nên tôi sẽ không đánh phụ nữ , nếu không vừa này tôi cần phải giúp các cha mẹ các cô giáo dục lại các cô! Vì tội dám khi dễ Bạch Tuyết, hừ --" Khang Cốc đang chuẩn bị đi đỡ Bạch Tuyết dậy.

Dương Phi vừa nhìn thấy thời cơ tới, rất nhanh đoạt lấy di động trong tay Khang Cốc , rồi nhanh chân bỏ chạy, ai biết được, Khang Cốc chỉ đưa một chân ra.

"A --" Dương Phi liền bị nhả về phía trước, Khang Cốc nhang tay lấy lại điện thoại di động, cất vào trong túi.

"Muốn từ trong tay tôi cướp đồ sao, cô hãy nằm mơ đi, tôi từ nhỏ đã đi học võ, nên luôn luôn phản ứng rất nhanh ." Khang Cốc nâng Bạch Tuyết dậy, mặt không khỏi hồng lên một chút , bởi vì phía trước Bạch Tuyết bị lộ ra đều bị hẩn thu hết vào đáy mắt.

Cuống quít vì Bạch Tuyết mặc lại áo, ai ngờ Bạch Tuyết hai tay đang che thứ gì đó nhất quyết không chịu di chuyển, vật kia hình như rất quan trọng nên cô mới lo lắng bị người khác cướp đi mất?

"Mau buông tay ra, anh giúp em mặc lại áo có được không?" Khang Cốc ôn nhu hỏi.

Bạch Tuyết nước mắt vẫn cứ rơi, không ngừng lắc đầu!

Khang Cốc đau lòng nhìn Bạch Tuyết trên người chỗ xanh chỗ tím, làn da bị lộ ra ngoài không có một chỗ lành lặn, không biết là toàn thân có phải đều bị thương hay không..

"Qua đây, các cô qua đây cho tôi --" Khang Cốc nổi giận, chỉ vào mấy người Dương Phi quát.

"Anh không nên bị bề ngoài dối trá của cô ta lừa, Anh hãy xem trên người cô ta vẫn còn hiện dấu hôn của đàn ông để lại kia, anh còn tưởng rằng cô ta còn trong trắng sao, sớm đã bị người ta dùng qua rồi..." Nhìn thấy Khang Cốc đau lòng như thế đối với Bạch Tuyết, Dương Phi không phục gào thét.

"Ba -- "

Khang Cốc hung hăng đánh một cái tát, Dương Phi bị dùng sức đánh như thế, lão đảo lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa té ngã.

"Tôi nói rồi tôi không đánh phụ nữ, thế nhưng, tôi chưa nói sẽ không bao giờ đánh, đánh loại người như cô tôi cảm thấy chỉ tổ bẩn tay mà thôi!"

Khang Cốc căm tức nhìn Dương Phi, hắn không cần Dương Phi nhắc nhở, hắn vốn đã nhìn thấy giữa những vết xanh tím còn có vài dấu hôn, bởi vậy hắn mới hung hăng đánh Dương Phi một cái tát, để oán khí trong lòng có chỗ phát tiết, hắn vì Bạch Tuyết chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc là tên khốn khiếp nào đã làm vậy với Bạch Tuyết chứ?

Dương Phi bị dọa sợ, cảm thấy người trước mắt này lại lộ ra sự hung dữ, toàn thân nhuộm sát khí từ địa ngục, toàn thân không khỏi bắt đầu run rẩy, cô thề mình chưa từng thấy qua bộ dạng Khang Cốc hung ác như vậy, cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi anh như vậy, cô luôn coi Khang Cốc như ánh mặt trời dịu dàng, nhưng lúc này cô có loại ảo giác bọn họ không phải cùng một thế giới!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 2

Khang Cốc quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tuyết, Bạch Tuyết vẫn cúi đầu, hai tay vẫn như cũ cầm chặt ? Rốt cuộc đó là cái mà lại khiến cho một cô gái luôn luôn then thùng như cô lại không thềm để ý mình không mặc gì mà chỉ lo che chở ?

Nhìn Bạch Tuyết thật đau lòng, một cổ lửa giận ở trong lòng bùng lên, cô nhất định là đã gặp phải chuyện gì đó kích thích rất lớn, nếu không Bạch Tuyết sẽ không thể khống khống chế được như vậy, lại còn có thể chịu được sự nhục nhã của người khác, từ nhỏ đến lớn, ở trong nhà khi mẹ kế và em gái không ít lần bắt nạt Bạch Tuyết, thế nhưng Bạch Tuyết đều là cười mà cho qua, nhưng chưa bao giờ lại giống hôm nay không quan tâm hình tượng của mình mà khóc nức nở!

"Bạch Tuyết đừng sợ, không có việc gì , chúng ta trước mặc áo vào có được không? Đưa thứ đó cho anh, Anh sẽ giúp em cầm có được không?" Khang Cốc cẩn thận nói, lo lắng không cẩn thận lại kinh động đến cô.

Bạch Tuyết không cho, ra sức lắc đầu, nhìn Bạch Tuyết bị kích thích, Khang Cốc rất đau lòng!

"Mấy người các cô, lập tức tới nói lời xin lỗi với Bạch Tuyết ngay." Khang Cốc nghiêm nghị nói.

"không -- dựa vào cái gì mà phải xin lỗi cô ta ! Cô ta chính là một kẻ âm thầm --" Dương Phi ôm mặt bị Khang Cốc đánh đau khóc quát.

Dương Phỉ rất ủy khuất, bởi vì cô luôn thích Khang Cốc. Nhưng mà, Khang Cốc lại vì người phụ nữ đề tiện kia mà đánh cô, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám đánh cô, nhưng hôm nay người đàn ông cô thích lại vì người phụ nữ khác mà đánh cô! Làm Cô cực kì tức giận!

"Dựa vào cái gì xin lỗi ư? Chỉ bằng toàn thân Bạch Tuyết là vết thương, các cô đã có thể vào tù về tội hành hung! Đừng tưởng rằng cha mình có mấy đồng tiền dơ bẩn, là có thể vẽ đường cho hươu chạy, tôi sẽ để cho cha tôi khiến cha các cô thân bại danh liệt!"

Sắc mặt mấy cô trong nháy mắt bị dọa trắng bệch, vốn chỉ là định hù dọa Bạch Tuyết một chút để làm cho cô ta ngoan một chút, không ngờ sự việc lại thành như vậy, nếu liên lụy đến người nhà thì họ sẽ gặp phiền toái lớn!

"Chúng tôi nói xin lỗi, chúng tôi nói xin lỗi, đừng tố cáo chúng tôi, đừng tố cáo chúng tôi..." Trừ Dương Phỉ không nói lời nào, hai nữ sinh khác đều cuống quýt nói.

"Các cậu --" Dương Phỉ vừa nhìn thấy sự việc thất bại, trong lòng rất không cam tâm, thế nhưng, nhìn lại bộ dạng Khang Cốc rất nghiêm túc, chắc hẳn anh thật sự nói được thì làm được!

"Phỉ tỷ, chúng ta mau nói xin lỗi đi, nếu không muốn lại liên lụy đến người nhà, vả lại chúng ta còn có thể phải vào tù đó!" Một nữ sinh ý bảo Dương Phỉ nhìn những vết thương trên người Bạch Tuyết, đây chính là chứng cứ thật sự!

"Bạch Tuyết, xin lỗi, chúng tôi sai rồi..." Nhìn thấy Dương Phỉ bất đắc dĩ gật đầu, hai nữ sinh liền dẫn đầu xin lỗi trước.

Dương Phỉ nhìn hai người đều đã xin lỗi, tâm can cô không tình nguyện liền đi lên.

"Bạch Tuyết, xin lỗi, tôi sai rồi!"

"Lớn tiếng chút, Bạch Tuyết không có nghe thấy --" Khang Cốc căm tức nhìn Dương Phỉ, lúc này hăn hận Dương Phỉ sao không là đàn ông, như vậy hăn có thể đem tức giận trong lòng phát tiết hết , đánh cô một một trận, thế nhưng cô ta lại là một người phụ nữ đáng ghét!

"Bạch Tuyết, xin lỗi, tôi sai rồi!" Dương Phỉ lại lên giọng nói một lần.

"Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng bắt nạt Bạch Tuyết, nếu không tôi sẽ không khách khí, mặc kệ các cô có là phụ nữ, tôi cũng sẽ đánh người!" Khang Cốc lạnh lùng uy hiếp, ba người trước mắt liền khiếp đảm nhìn Khang Cốc, không thể tin được đây là người đàn ông tỏa sáng dịu dàng, không ngờ khi anh tức giận lại dọa người như vậy!

"Mấy người các cô đừng tưởng rằng lập thành một hội, là có thể bắt nạt các bạn học khác, ở trong trường học tung hoành! Không ngại nói cho các cô biết, từ nhỏ tôi đã đi theo phía cha tôi lên tòa án, đã từng thấy rất nhiều kẻ sấu, loại vô lại nào cũng đã gặp qua, vì vậy để đối phó với một ít người không biết điều có rất nhiều biện pháp, mấy người các cô? Hừ -- sau này còn dám không coi ai vào đâu mà còn làm chuyện xấu nữa , thì tôi sẽ không khách khí đối phó với các cô, muốn đối phó với các cô không cần dùng đến cha tôi, mà chính tôi cũng có thể tự làm được."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 3

Kỳ thực, Khang Cốc là được di truyền từ cha hă, ở trong nước cha hă là một luật sư nổi tiếng, tất cả những vụ kiện do ông nhận đều chưa từng thất bại ,nhưng mà ông chỉ luôn tiếp nhận những vụ án giải oan cho người vô tội , đối với một ít người xấu ông sẽ không bao giờ nhận án!

Nếu không, chỉ bằng thực lực của ông, thì đã sớm thăng chức rất nhanh chứ không chỉ là cái danh xưng hô bây giờ!

Mấy cô liền bị lời nói của Khang Cốc dọa sợ, đây là lời mà một học sinh trung học có thể nói ra sao!

Anh quả nhiên là được cha di truyền, miệng lưỡi, khí thế càng lúc càng dọa người, cha anh có một khí thế rất mạnh mẽ, bất kể là ai làm chuyện xấu, đều bị cha anh nhìn chăm chú đến run sợ!

Như vậy con trai xem ra cũng không phải người dễ chọc ?

"Chúng tôi biết rồi, xin hỏi bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa?"

"Sự việc hôm nay, nếu các cô dám nói ra bên ngoài dù chỉ một chữ, thì sẽ chờ bị trừng phạt đi." Khang Cốc vẫn lạnh lùng nói.

"Không dám, không dám, tuyệt đối sẽ không nói, yên tâm, yên tâm đi..."
Rồi hai nữ sinh kia liền kéo Dương Phi bước nhanh rời khỏi .

"Bạch Tuyết, ở đây không còn người khác nữa rồi, em mau mặc áo vào có được không? Không có việc gì đâu, sau này bọn họ sẽ không lại bắt nạt em nữa, vì có anh ở đây rồi..." Khang Cốc nhìn Bạch Tuyết vẫn còn run rẩy, rất là đau lòng.

Cũng bởi vì thân thể cô run rẩy, mà xuân quang trước ngực cũng theo gợn sóng, làm hấn đỏ mặt, đang định cầm lấy thứ trong tay Bạch Tuyết.

"Bọn họ thật là đã đi rồi chứ?" Bạch Tuyết yếu ớt hỏi một câu, Khang Cốc cuối cùng cũng yên tâm chút ít, tối thiểu cô vẫn còn nói chuyện, làm hấn lo lắng cô bị kích thích liên phong bế chính mình!

"Đều đi rồi, ở đây chỉ còn lại hai chúng ta, mau mặc áo vào được không?" Khang Cốc lo lắng vạn nhất có người đến, Bạch Tuyết lại trong bộ dạng này, thì đến lúc đó sẽ lại mang phiền phức tới cho cô! Cho nên liền nhanh chóng bảo cô mặc áo vào

"Vâng." Bạch Tuyết chậm rãi tỉnh táo lại, một tay đưa ra mặc vào ống tay áo, lại đem di động trong tay cầm sang tay kia, sau đó mặc vào ống tay áo khác.

Khang Cốc nhìn thấy thứ mà Bạch Tuyết liều mạng che chở chính là cái di động này, chẳng nhẽ trong di động có cái gì đó?

Bạch Tuyết cúi đầu đem toàn bộ nút áo đóng lại, Khang Cốc vì cô đem tóc chỉnh lại một chút, ai ngờ lại rơi xuống một nắm sợi tóc, đây nhất định là mấy người kia dặt xuống rồi!

Hắn thật sự rất đau lòng đáy mắt còn có chút hồng hồng, ai nói đàn ông không thể khóc, chỉ là chưa tới lúc đau lòng quá mà thôi!

"Hôm nay em không nên đi học nữa, chốc nữa anh sẽ đến phòng học của em lấy túi sách, và giúp em xin phép nghỉ, sau đó cùng anh đi gặp bác sĩ."

Khang Cốc vẫn là không yên lòng với những vết thương trên người Bạch Tuyết

"Không cần đi bệnh viện, cảm ơn anh, anh chỉ cần giúp em đi xin phép, sau đó lấy cặp sách giúp em ra là được, em chỉ cần về nhà nghỉ ngơi một chút là được rồi." Bạch Tuyết cúi đầu, cô biết mình lúc này có bao nhiêu chật vật, cô hiện tại chỉ nghĩ nhanh lên một chút rồi khỏi đây mà thôi.

"Khang Cốc hiểu"

"Được rồi, em hãy đi ra ngoài trường học chờ anh , anh hiện tại liền đi đến phòng học của em có được không?" Khang Cốc giọng điệu rất là ôn nhu, đã không còn khí thế dọa người như này, cũng phải thôi đàn ông khi đối mặt với người phụ nữ mình thích thì đều ôn nhu như thế , có lẽ đây là lấy nhu thắng cương đi.

Bạch Tuyết gật gật đầu, ý là có thể, sau đó đi ra khỏi trường.

Khang Cốc lấy tốc độ nhanh chóng hướng phòng học Bạch Tuyết chạy tới.

"Nhưng không ai biết rằng Lâm Giang vốn đã biết tất cả mọi chuyện phát sinh, hắn vốn định đợi lúc mấu chốt liền đến làm hùng cứu mỹ nhân, ai biết nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim! Đoạt mất công của hắn, vì lo lắng cho mặt mũi của Bạch Tuyết , hắn liền nhịn xuống không có xuất hiện, miễn cho lại bị Bạch Tuyết chán ghét ,còn ý tưởng anh hùng cứu mỹ nhân liền tiện nghi cho thằng nhóc kia rồi!

nhưng là, cơ hội đang ở trước mắt, vì thế...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bị Người Tính Kế 1

Vì thế Lâm Giang liền trở về phòng học.

Suy nghĩ lại một chút, vừa rồi Bạch Tuyết rõ ràng không mặc gì cả chẳng phải thăng nhóc kia vừa được lợi à, trong lòng hắn liền ghen tị đến phát điên!

Nhưng mà, mấy người khi dễ Bạch Tuyết kia hắn nhất định phải tìm phương thức giáo huấn bọn họ một chút.

Lâm Giang nhìn thấy Khang Cốc đang thu thập túi sách của Bạch Tuyết, liền biết đây là chuẩn bị giúp Bạch Tuyết xin phép nghỉ, vì thế, hắn đoán rằng cơ hội của hắn đã đến rồi, hắn đã đi điều tra qua bối cảnh gia đình của Bạch Tuyết, vì vậy cô lúc này khẳng định sẽ không muốn trở về nhà!

Còn có Khang Cốc khẳng định còn phải tiếp tục ở lại trường học.

Sau khi Khang Cốc hướng thầy giáo xin nghỉ xong, hắn liền đem cặp sách đưa cho Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nói rằng phải về nhà, nên không cần hắn cùng đi, vì vậy Khang Cốc bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn trở lại lớp học!

Bạch Tuyết cúi đầu, tận lực tìm kiếm nơi có ít người đi đến, cô vốn không nghĩ sẽ về nhà, nếu không lại phải hướng mẹ kể giải thích tại sao mình lại biến thành như vậy? Còn có những vết thương trên người nữa, cô không muốn để người nhà nhìn thấy, cô không muốn đối với bất kỳ người

nào nhắc tới chuyện mới vừa rồi xảy ra, đó là sự sỉ nhục lớn nhất từ trước đến nay, bị người ta lột đồ, bị người ta chụp ảnh!

Cô hiện giờ chỉ muốn im lặng tìm một chỗ an tĩnh!

Bạch Tuyết trong lòng đang tính toán đi đâu tìm một chỗ an tĩnh , rồi đợi đến khi trời tối sẽ lại trở về nhà, có lẽ đến lúc đó những vết sưng trên mặt sẽ giảm?

Ngẩng đầu lên, mù quáng nhìn về phía trước, bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc ở phía trước, kia không phải là bạn học mới chuyển đến ngồi cùng bàn với cô sao? Cậu ta như thế nào lại xin nghỉ , xem ra bộ dáng không được thoải mái thì phải?

Bạch Tuyết bước nhanh qua đó.

"Bạn học? Cậu làm sao vậy?"

Bạch Tuyết bất chấp cả người đau đớn, liền tiến đến đỡ Lâm Giang.

Lúc Lâm Giang ngẩng đầu lên, liền đau lòng nhìn qua Bạch Tuyết, nhưng không dám dừng lại một phút ở trên gương mặt bị thương này, bởi vì lo lắng sẽ làm cho cô buồn!

Hắn thề, đây một lần cuối cùng hắn đi lừa người phụ nữ đơn thuần này, vì tranh thủ sự khờ dại của Bạch Tuyết, hắn chỉ có làm như vậy mới có thể khiến cho Bạch Tuyết chú ý!

"Hoá ra là Bạch Tuyết, tôi buổi trưa ăn đồ ăn bị đau bụng, nên phải về nhà nghỉ ngơi, ai biết lúc này bụng lại đau không chịu nổi! Cậu giúp tôi cầm cặp sách được không? Nhà của tôi ở ngay phía trước." Lâm Giang đau đớn nói, Bạch Tuyết vừa nhìn mồ hôi trên trán cậu ta, biết cậu thật sự khó chịu, thế là, thế là đành Cầm lấy cặp sách và đưa Lâm Giang cùng nhau đi về nhà.

Quả nhiên, nhà Lâm Giang rất gần, đi một lát đã đến, chỉ là Bạch Tuyết không ngờ, nhà cậu ta hoá ra lại giàu có như vậy, căn hộ này cùng biệt thự của Lãnh Dạ không kém hơn là bao, Hai! Vì sao lại nghĩ tới anh ta rồi? Cái tên đàn ông lạnh lùng kia cả ngày chỉ biết vô tình tàn phá cô! Căn bản là không biết yêu quý cô, đàn ông như vậy có lẽ là hẳn nên rời xa? Thế nhưng trong lòng vì sao luôn luôn lơ đãng là lại nghĩ đến anh chứ!

Bạch Tuyết theo Lâm Giang đi vào phòng khách.

"Trong nhà của cậu có túi chườm nóng hay không vậy?" Bạch Tuyết hỏi, Lâm Giang cho rằng Bạch Tuyết muốn chườm mặt, bởi vì mặt của cô vừa hồng vừa sưng, tất cả phụ nữ đều thích mình đẹp, vì vậy khẳng định nhìn mình thế này rất không thích, cho nên cô mới có thể gấp như vậy tìm túi chườm nóng.

"Không có túi chườm nóng!" Lâm Giang xin lỗi nói, tôi cũng không có dùng thứ đồ kia, hay là đi mua một cái đi?

"Cậu chờ đấy, tôi sẽ ra ngoài một chút, vừa rồi tôi có nhìn thấy phía dưới có một siêu thị, tôi đi một chút rồi sẽ trở lại ngay." Bạch Tuyết buông cặp sách bước nhanh ra ngoài.

Lâm Giang rất hiếu kỳ, mặt bị sưng thì phải dùng tới túi chườm nóng sao? Người phụ nữ này quả nhiên thật kì lạ, gấp gáp như vậy chạy ra ngoài, cũng không có xem lại chính mình giờ chật vật ra sao!

Chỉ chốc lát sau, Bạch Tuyết đã trở về, cô cầm túi chườm nóng liền hướng phòng bếp đi vào, sau đó đun một bình nước nóng.

Lâm Giang vì giành được đồng tình của phụ nữ, liền tiếp tục ra sức làm bộ khó chịu.

Mà chẳng biết rằng, một lúc nữa thôi hẳn sẽ không thể giả trang nổi nữa, bởi vì Lang Vương tới...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nữ Nhân Của Lang Vương

"Việc này không cần người nhắc nhở, bởi ta sẽ không cho người cơ hội đem ta đánh hiện nguyên hình !" Lâm Giang lạnh lùng trả lời.

"Tùy người?" Lãnh Dạ khinh thường lướt qua, đi vào trong nhà.

"Ở đây bây giờ là nhà của ta, xin hỏi, chủ nhân không cho phép người vào, người có phải hay không là nên ra ngoài, ở đây không có chào đón người!" Lâm Giang thật vất vả mới cùng Bạch Tuyết có tiến triển, nên không thể để cho Lăng Vương này phá hoại được .

"Hừ -- người nghĩ muốn cướp giật con mồi của ta, vậy ta có nên hay không tiến vào?" Lãnh Dạ thoải mái ngồi ở trên sofa, hai tay để trước ngực chờ con mồi xuất hiện.

"Ở thế giới con người , chỉ cần nam nữ chưa kết hôn, thì ai cũng có cơ hội cả, chẳng lẽ Lang Vương đại nhân không có biết chắc việc này?" Lâm Giang không chịu thua ngồi ở đối diện, đồng thời chờ con mồi xuất hiện.

"Tại sao phải biết chắc? Cô ấy đã là người của ta, mặc dù là bản vương không dùng nữa cũng sẽ không nhường cho người!"

"Chiến tranh mới vừa bắt đầu, thắng bại còn chưa có phân rõ, người nói lời này không cảm thấy rất sớm sao?"

"Bản Vương nhất định sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục." Lãnh Dạ lạnh lùng nói, Bạch Tuyết hiện tại đã là của hắn, hắn không tin Bạch Tuyết sẽ lại đem thân thể cho người khác nữa.

Bạch Tuyết bưng một chén mỳ thịt băm đi ra ngoài, không hiểu tại sao vừa rồi luôn ở trong phòng bếp nấu cơm, lại cảm thấy trong phòng bếp rất ấm áp, mà khi bước ra khỏi phòng bếp chưa tới một phút bỗng nhiên đánh một cái rùng mình? Một cảm giác lạnh toát ập vào người, như thể trong phòng khách hiện đang kết băng vậy, rất giống cảm giác của mùa đông đến.

Bạch Tuyết hoang mang nhìn lên điều hòa, không có bật điều hòa a, vì sao tóc gáy đều bị lạnh dựng đứng lên nhỉ?

"A -- "

Bạch Tuyết vừa mới buông bát, liền kêu to một tiếng, không phải là mình hoa mắt chứ, tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ bọn họ quen biết nhau? Sẽ không trùng hợp như thế chứ? Thảm! Mình bây giờ thành bộ dạng này bị anh nhìn thấy, chắc chắn anh sẽ lại nghĩ cô đi quyến rũ đàn ông cho xem!

Vì sao luôn luôn bị anh nhìn thấy và hiểu lầm chứ? Nhất là những lúc chính mình chật vật thì lại xuất hiện?

Quên đi!

Không nghĩ nữa!

Cô và anh hắn là không có chuyện gì đâu, có lẽ bọn họ là người quen? Chỉ là trùng hợp thôi!

Còn hiện tại, Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết trong bộ dáng này, hàn quang trong mắt ngày càng lạnh hơn, người phụ nữ này sao lại dám ở chỗ

này ăn mặc thành như vậy! Rõ ràng là lại đi quyến rũ người khác!

Thế nhưng những vết thương trên người cô!

Hắn đành nỗ lực đem lãnh khí đè thấp xuống!

"Tôi tới đón cô." Lãnh Dạ mặc dù giọng điệu rất lạnh, thế nhưng biểu hiện so với lúc này nhìn thấy bộ dáng của Bạch Tuyết giảm đi không ít.

"đón đón tôi?" Bạch Tuyết giật mình hỏi, cô không nhớ có nói cho anh biết cô ở trong này nha? Vì sao anh lại xuất hiện ở nơi này lại còn bảo đến đón cô chứ? Anh ta đã giúp cha, chẳng lẽ yêu cầu của anh còn chưa đủ, mà vẫn còn muốn cô tiếp tục lấy lòng anh sao?

"Ở đây còn có người khác là người phụ nữ của tôi sao? Ân?" Lãnh Dạ đối với phản ứng của Bạch Tuyết rất không thích!

Khuôn mặt Bạch Tuyết trong nháy mắt trắng bệch, người đàn ông này rốt cuộc tại sao lại lặp đi lặp lại nhiều lần việc nhục nhã cô chứ? Cô là vì công ty của cha nên mới đi tìm anh, vậy mà anh luôn luôn bảo là cô đi quyến rũ anh?

Thế nhưng! Thế nhưng! Anh ta có cần phải luôn luôn ở bên ngoài nhắc tới chuyện này không? Chẳng lẽ còn chưa thấy cô mất mặt đủ sao!

Nhìn lại chính mình, bộ dáng bây giờ còn chưa đủ thảm sao!

Bạch Tuyết ủy khuất nước mắt liên tràn ra khoé mắt, cô không biết phải làm như thế nào hướng Lâm Giang giải thích chuyện này đây? Cô cúi đầu, vò lấy vạt áo, chỉ hận vạt áo không phải là Lãnh Dạ, nếu không sẽ nhéo chết anh vì đã không tôn trọng cô!

Cô hiện tại chỉ có thể ở trong lòng yên lặng phản kháng, bởi vì cô biết cô không thể đắc tội người đàn ông có tiền này, bởi công ty của cha vừa mới

tốt lên, cô không thể để Lãnh Dạ nói cô qua cầu rút ván!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Truyền Thuyết Mẫu Đơn

Bạch Tuyết không thích Lãnh Dạ nói cho người khác biết cô là người phụ nữ của anh , bởi vì nó quá mất mặt!

Thế nhưng, đây là sự thực, cô không thể chối bỏ!

Người đàn ông lãnh huyết này, rốt cuộc muốn như thế nào? Cô là người phụ nữ của anh sao? Làm gì có người đàn ông nào đối xử như vậy với người phụ nữ của mình chứ, nói không cần là bỏ đi! Có đúng vậy hay không?

Cô lại không được hỏi vì sao Lãnh Dạ không hề quan tâm đến quan hệ giữa bọn họ? Đến đêm đầu tiên quý giá nhất của cô cũng đều cho anh, vậy mà anh lại không biết quý trọng còn không tính, lại còn dám nói những lời như vậy, chẳng lẽ người đàn ông này không biết rằng cô chỉ mới mười sáu tuổi, vẫn còn là trẻ vị thành niên, chẳng lẽ anh không biết mình nói như vậy sẽ phải chịu hậu quả như thế nào sao?

Cùng trẻ vị thành niên phát sinh quan hệ đây chính là phạm pháp!

"Bạch Tuyết, hai người quen biết nhau sao?"

Lâm Giang nhìn thấy Bạch Tuyết đang rất xấu hổ, lập tức đem sự lạnh lùng thu vào, hoá ra cô đã là người phụ nữ của Lãnh Dạ!

Nhưng mà hắn sẽ không buông tay, vì đem Lãnh Dạ lật đổ, hắn nhất định sẽ không buông tay khỏi Bạch Tuyết, nếu như Lãnh Dạ đã có được Bạch Tuyết thì hắn sẽ cướp đi, việc này sẽ càng làm Lãnh Dạ thống khổ hơn, giống như người phụ nữ trước kia, Hắn sẽ lại bị kích thích rất lớn .

Trước đây Lãnh Dạ vốn là một người đàn ông lý tưởng trong lòng có thể dựa vào của nhiều người phụ nữ

Thế nhưng, từ sau lần đó Lãnh Dạ đã thay đổi, trở nên lãnh huyết, vô tình.

"Ừm?" Bạch Tuyết xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, không biết nên trả lời như thế nào?

"Đâu chỉ là quen biết! Chúng tôi còn tiếp xúc rất thân mật !" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết xấu hổ vô cùng, mất hết cả mặt mũi, người đàn ông này đang nói cái gì vậy chứ? Cái gì gọi là tiếp xúc thân mật? Nhất định anh phải nói như vậy để nhục nhã cô sao?

Ý vào chính mình có mấy đồng tiền dơ bẩn, là có thể không tôn trọng người khác!

Lãnh Dạ anh hãy chờ đấy, tôi nhất định phải đến trường học hành, tương lai trở nên nổi bật, sau đó đem tất cả vũ nhục toàn bộ trả lại cho anh! Chỉ là hiện tại cô chỉ có thể nhịn!

Trong nháy mắt sắc mặt của Lâm Giang liền rất khó coi , xem ra mọi việc có chút phiền phức. Lại lần nữa nhìn qua Bạch Tuyết, hắn lại lộ ra sự mỉm cười hào phóng.

"Bạch Tuyết, Bạn của cậu thật biết nói đùa, nhưng mà mình rất thích tính cách của anh ta, rất đặc biệt!" Lâm Giang nhẹ nhàng đem xấu hổ của Bạch

Tuyết đánh tan.

Bạch Tuyết không ngờ Lâm Giang sẽ nói như vậy, cuối cùng cũng có người chợ giúp.

Bị Lãnh Dạ nói ra mọi chuyện, trong lòng khó chịu rất muốn khóc, thế nhưng, đối mặt với sự dịu dàng của Lâm Giang, cô cảm thấy hẫng là nên lễ phép mỉm cười một chút! Thế nhưng cuối cô cùng cũng cảm thụ được việc dở khóc dở cười!

"Cậu thích? Nhưng tôi không thích! Tuyết nhi, cầm cặp sách lên đi theo tôi." Lời nói kia tựa như mệnh lệnh, không cho phép phản kháng, mà phải phục tùng.

Bạch Tuyết không muốn lại mất mặt, cũng lo lắng Lãnh Dạ nói thêm điều khó nghe hơn, thế là, vẫn quyết định rời đi trước.

"Lâm Giang, cậu mau ăn đi, tôi đi về trước." Bạch Tuyết nói.

Đi tới cửa Lãnh Dạ quay đầu lại, lạnh lùng nhìn bát mì kia.

"Tuyết nhi, cậu ta thích ăn thịt." Lãnh Dạ nói xong khoe miệng nhếch lên, mở cửa rời khỏi, hẫng rất tự tin, Bạch Tuyết sẽ đi theo, quả nhiên khi hẫng vẫn chưa đi đến thang máy, Bạch Tuyết đã ra theo.

Bạch Tuyết chắc chắn bọn họ hẫng là biết nhau, bởi vì Lãnh Dạ biết nhà của Lâm Giang, còn biết cậu ta thích ăn thịt, vừa rồi trong tủ lạnh tất cả đều là thịt, điều này nói rõ ràng là thật, chỉ là xem ra quan hệ của bọn họ cũng không được tốt!

Nhìn thấy trên người Bạch Tuyết toàn là vết thương, Lãnh Dạ liền cảm thấy đau lòng, đem cô kéo vào dưới tay, rồi tiến vào thang máy.

Khi cửa thang máy đóng lại, Bạch Tuyết toàn thân run lên, bởi vì cô rất sợ hãi khi phải một mình ở chung với Lãnh Dạ, bầu không khí rất gượng gạo, toàn thân không được tự nhiên!

Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt sưng phù, đau lòng mà nhúu chân mày, mấy kẻ chết tiệt kia bọn họ thực sự là hung ác, gương mặt xinh đẹp như vậy ,lại bị đánh đến xanh tím!

Nếu như là ở yêu giới, hẳn nhất định sẽ đem những người đó ném vào trong chảo dầu đun sôi rồi mang cho sói ăn, thế nhưng ở đây không phải yêu giới, hẳn chỉ có thể trừng trị bọn họ một chút cũng chẳng đáng gì.

Nhưng mà hôm nay Lãnh Dạ đang ở công ty bỗng nhiên cảm thấy Bạch Tuyết có chuyện xảy ra, vì thế liền đi tìm cô

Hắn có thể cảm giác được Bạch Tuyết gặp nguy hiểm là vì trong thân thể hắn có một viên kim đan, mà viên kim đan này cũng là thuộc yêu giới, nhưng mà tiên đan này chỉ có Vương mới xứng có được

Truyền thuyết nói rằng viên kim đan là do Mẫu Đơn tiên tử lúc trước để lại , năm đó vị Mẫu Đơn tiên tử này có yêu một con Lang yêu, Và viên kim đan này chính là do Mẫu Đơn tiên tử đưa cho con Lang yêu kia, về sau con Lang yêu trở thành Vương, bởi vậy viên kim đan này liền được lưu truyền tới nay.

Thế nhưng, Mẫu Đơn tiên tử kia lại bởi vậy mà bị Ngọc Đế trừng phạt, đẩy xuống phạm gian...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Kim Đan

Pháp Vương và Đại Vương vẫn luôn luôn muốn khiêu chiến với Lang Vương, và càng muốn giết chết Lang Vương, chính là vì muốn có được viên kim đan.

Mấy trăm năm nay Pháp Vương và Đại Vương vẫn luôn tìm Lang Vương để quyết đấu, nhưng cũng không thể thực hiện được, nên bọn họ vẫn tu luyện và tu luyện, chỉ hy vọng có thể đánh bại được Lang Vương, và đạt được vương vị cùng viên kim đan.

Không chỉ ở Lang tộc mà các yêu quái khác cũng muốn có được kim đan, bởi vì có kim đan là có thể đạt được pháp lực mạnh hơn gấp nhiều lần, vốn cũng đã có một số yêu ma có dã tâm luôn luôn rình vây xung quanh Lang Vương. Và một số yêu ma khác cũng không dám tùy tiện hành động, bởi vì bọn họ cũng đều biết mình không phải là đối thủ của Lang Vương, cho nên mỗi một người đều đang chờ đợi thời cơ đến.

****đường phân cách*****

Trong thang máy.

Lãnh Dạ hôn đến chỗ nào thì liền đem vết thương được xoa dịu đến đấy, vết sưng trên mặt Bạch Tuyết cũng đã chuyển biến tốt hơn. Thế nhưng, Bạch Tuyết cũng không biết mục đích thật sự của Lãnh Dạ là cái gì? Cô cho rằng Lãnh Dạ chính là một người vô tình, cô bây giờ đều chật vật như

vậy, anh lại còn nhẫn tâm tra tấn cô ? Nhưng kì lạ vì sao vết thương trên mặt lại không còn đau đớn như trước nữa?

Chẳng lẽ là ma lực tình yêu?

Dùng sức véo chính mình một cái, Cô đang nghĩ gì thế chứ?

Sao có thể? Cô và anh chỉ là một cuộc giao dịch, không hề tồn tại cái loại tình yêu này nọ!

Bạch Tuyết đôi mắt hiện lên một tia mất mát, anh muốn cô tất cả chỉ là vì đòi lại tổn thất của anh, vì anh đã giúp đỡ công ty của cha ,và cô đành phải chấp nhận!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Bạch Tuyết.

Cửa thang máy mở ra, Lãnh Dạ mới dừng lại việc hôn Bạch Tuyết, liền thuận tay cởi áo khoác đưa cho cô.

"Mặc nó vào." một câu nói lạnh lùng không mang theo một tia độ ấm, liền xoay người đi ra ngoài.

Bạch Tuyết không hiểu, người đàn ông này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Ai lại chọc giận anh ta sao? Lúc nào cũng lạnh lùng, vừa nãy anh còn đang ở trên người cô sờ tới sờ lui, vì sao lại không thể cùng cô nói tốt vài câu, không nên hạ thấp áp sát như vậy làm cho người ta sợ hãi!

Nhận lấy áo khoác mặc vào, đành ngoan ngoãn đi theo ra ngoài.

Vì báo đáp công ơn cha nuôi dưỡng, cô đành phải nén giận làm việc mà chính mình không thích, cô còn nhỏ như vậy! Đã lại cùng đàn ông có quan hệ mập mờ, Tóm lại là cảm thấy chuyện này rất mất mặt!

Lãnh Dạ sờ dĩ cầm áo khoác cởi ra, không đếm xỉa đến hình tượng của mình, là bởi vì ở trong thang máy khi hắn đụng chạm đến Bạch Tuyết liền

phát hiện bên trong người cô cái gì cũng không có mặc, đáng chết! Cô tự nhiên không có mặc áo lót, còn mặc một cái áo t-shirt của con trai ở trước mắt hẳn lúc ẩn lúc hiện, điều này làm cho hẳn rất không vui!

Nghĩ đến chủ nhân của chiếc áo có thể nhìn thấy toàn bộ người Bạch Tuyết khi không mặc gì, trong nháy mắt hoả khí trong lòng có thể thiêu đốt mọi thứ

Thế nhưng, hẳn phải nhẫn nhịn, bởi vì Bạch Tuyết không phải là cô của chức đây, hiện tại Bạch Tuyết này rất nhát gan giống như thỏ! làm cho người vô tình như hẳn, cũng phải vì cô mà nhẫn nhịn !

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ mang về biệt thự, Bạch Tuyết vừa đi vào, cửa đã bị Lãnh Dạ đóng thật mạnh, sau đó một bàn tay đem Bạch Tuyết kéo vào trong lòng, lạnh lùng cầm tức nhìn Bạch Tuyết.

"Vì sao không mặc áo lót liền cùng tên khốn khiếp kia ở trong nhà ? Hả? Cô lại muốn đi quyến rũ người khác nữa sao?" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, Bạch Tuyết trong lòng vốn đã rất ủy khuất, lại bị anh nói xấu như thế, trong lòng càng khó chịu, thẳng thắn đem mặt quay sang một bên không thèm nói gì! Dù sao nói cái gì cũng đều vô ích, bởi cô ở trong lòng người đàn ông này chính là loại phụ nữ không biết xấu hổ!

Lãnh Dạ mạnh mẽ đem mặt của Bạch Tuyết quay lại đây, hung hăng nắm chặt cằm của cô, làm cho cô không thể không nhìn thẳng vào hẳn.

"Nói chuyện đi?"

"Là, tôi đang đi quyến rũ người khác, anh cũng chính là do tôi quyến rũ ! Chỉ cần là đàn ông có tiền, tôi đều muốn đi quyến rũ, Anh đã hài lòng chưa?" Bạch Tuyết tức giận, Lãnh Dạ không ngờ Bạch Tuyết luôn luôn dịu dàng bỗng nhiên liền biến thành một con mèo xù lông.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chữa Thương

"Đem tất cả quần áo cởi ra"

Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết đẩy lên giường, người phụ nữ này và cô trước kia không hề giống nhau ! Điều này làm cho hắc không hiểu sao mà lại tức giận!

Bạch Tuyết bị một sức lực đẩy lên trên giường, cô cũng hiểu được người đàn ông này chính là chỉ cần thân thể của cô, đối với cô căn bản không có một tia thương hại!

Tròng mắt thoáng qua một tia buồn bã, chậm rãi cầm lấy quần áo cởi ra, Lãnh Dạ nhìn thấy trên người Bạch Tuyết toàn là vết thương, liền đau lòng không ngớt, những kẻ khốn kiếp kia, ra tay thật độc ác, hắc thật không nên nường tay với chúng!

Lãnh Dạ cởi ra quần áo của mình, đè lên ôn nhu hôn lên mỗi một tắc da thịt của Bạch Tuyết, đến mức làn da đều đã trở nên tốt hơn , hắc giống như là cái máy hút bụi, từng chút từng chút đem vết thương trên người Bạch Tuyết hút đi hết mà chỉ còn da thịt trắng nõn mới thôi.

Bạch Tuyết thấy rất kỳ quái, vốn phía trước ngực có rất nhiều vết bầm tím, vì sao khi bị Lãnh Dạ hôn thì toàn bộ vết bầm tím đều biến mất, mà chỉ còn lưu lại chính là da thịt hoàn hảo.

Cô rất không hiểu được, vừa rồi những ủy khuất cũng đã quên mất không còn, chẳng lẽ hôn còn có thể trị liệu vết thương? Cô chỉ biết là khi động vật trên người bị thương thì đều liếm lên vết thương thì liền khỏi hẳn, chỉ là bọn họ là con người tiên tiến , nên sẽ chẳng bao giờ trị liệu bằng cách này?

Đoán được anh là đang vì cô mà liếm vết thương , bỗng nhiên liền mềm lòng giờ tay sờ đầu của anh,

Lãnh Dạ đem vết thương trên người Bạch Tuyết toàn bộ biến mất, hẳn một lần nữa trở lại phía trên, hiện tại hẳn muốn đòi lấy thứ mình muốn , mà không phải là vì chữa thương cho cô nên mới hôn.

Bạch Tuyết toàn thân không có bất kỳ khó chịu, bị mấy nữ sinh kia đánh cũng không còn đau nữa, hoá ra liếm vết thương thế nhưng cũng có thể dùng được, trong lòng cô có một ti ấm áp, vì vậy người đàn ông này không chỉ muốn tra tấn cô, mà còn muốn đem vết thương trên người cô chữa tốt, cô bỗng nhiên cảm giác được anh đã không còn có xấu xa như vậy nữa.

Cô chậm rãi ngênh đón nụ hôn của Lãnh Dạ, bởi vì vừa tự mình chứng kiến được nụ hôn ma lực, nên cô cũng muốn nếm thử một chút sự thần kì của hôn môi . Vì thế, cô chấp nhận đáp lại sự đùa giỡn của Lãnh Dạ , bắt đầu chậm rãi đón nhận theo , hoá ra đây chính là cảm giác hôn môi, nó mang lại cảm giác tung bay, hoá ra hôn môi còn có thể làm cho người ta quên đi phiền não cùng thống khổ.

Cảm giác được Bạch Tuyết đón nhận, Lãnh Dạ bị một cỗ dòng điện cường đại tập kích, hơn nữa thẳng đến hạ thân, vũ khí đàn ông thì ngày càng giơ cao, hẳn không thể nhịn được liền rên lên một tiếng, người phụ nữ bé nhỏ này bình thường đều bị động ,tất cả đều do hẳn muốn như thế nào thì như thế đó, thế nhưng lúc này cô lại chịu đáp trả lại hẳn, làm cho hẳn cảm nhận được sự kích thích chưa bao giờ có.

Bạch Tuyết hiện tại cảm giác được vật phía dưới càng ngày càng cứng rắn , trên mặt thoáng cái nóng bùng , hoá ra anh ta vẫn là muốn cô, thế nhưng vì sao có đôi khi cô lại không cảm giác được vật kia? Có lúc thì lại cứng rắn như thép?

Cô vừa tò mò, không biết vật thô ráp cứng rắn kia làm thế nào mà cất giấu được chứ?

Lòng hiếu kỳ của thiếu nữ đúng là từ tâm mà sinh ra!

Ngay lúc cô đang thất thần,thì lại bị Lãnh Dạ phát hiện

"A -- "

Bạch Tuyết không phòng bị liền bị anh dùng vũ khí hung hăng đâm vào người cô, anh ta vẫn là ác tâm như vậy!

"Đây là nhắc nhở cô, muốn thoải mái thì không được phân tâm, nếu không tôi sẽ hung hăng nhắc nhở cô!" Lãnh Dạ cảm giác được Bạch Tuyết bởi vì hần bỗng nhiên tiến vào, thân thể hoà làm một, làm hần cảm thấy rất thoải mái, đây là lần đầu tiên cô chịu chủ động chiều theo hần, hôm nay cô hần là rất thoải mái, bởi vì hần cảm giác được.

Đúng vậy, hôm nay Bạch Tuyết chính xác thấy được một loại cảm thụ, thảo nào người đàn ông này nhìn thấy cô liền muốn cùng cô như vậy, hoá ra là anh thích loại cảm giác này.

Đây chỉ mới là sự khởi đầu, Bạch Tuyết sau này còn phải đối mặt đầu chỉ là sự kết hợp với Lãnh Dạ, mà còn là hạt giống của Lang Vương, liệu hạt giống có nảy mầm không, sự kết hợp giữa hạt giống của sói sẽ ra sao...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Lòng Tham Không Đáy

Bạch Tuyết cứ như vậy xinh đẹp ngủ thiếp đi, nằm vùi ở trong ngực Lãnh Dạ ngủ rất ngon lành, bây giờ còn là ban ngày, nhưng cô chính là không muốn tỉnh dậy, giống như mới vừa rồi bị Lãnh Dạ đẩy lên tầng mây, nên không muốn xuống nữa .

Thấy Bạch Tuyết đang ngủ, trong đôi mắt đen của Lãnh Dạ thoáng qua một tia dịu dàng, nghiêm túc quan sát gương mặt này, cô lại đẹp như vậy, đẹp giống như yêu tinh chuyên đi quyến rũ hồn phách của đàn ông,

Đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt mềm mại kia, mắt của cô đang nhắm chặt, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt , xem ra mới vừa rồi đã làm cho cô rất hưởng thụ.

Vì vĩnh viễn muốn có được Bạch Tuyết, hắn sẽ không giống như trước kia nữa đem cô cứng chiều ở trong lòng bàn tay , nếu như không phải là kiếp trước hắn đối với cô muốn gì được đó, thì cô làm sao lại dám phản bội hắn! Kiếp này hắn sẽ không cho cô thêm một cơ hội phản bội hắn nữa !

Bóng đêm từ từ xuống.

Lãnh Dạ đứng dậy, hắn hiện tại muốn đi đến thế giới của hắn xem một chút, mặc dù những năm này hắn vẫn luôn sống ở trong thế giới con người, nhưng là, mỗi khi đến đêm, hắn sẽ lại trở về.

Trăng sáng thật cao lơ lửng trên bầu trời đêm, một ngôi sao băng sáng chói từ từ bay qua bầu trời, đó chính là Lãnh Dạ, hẳn đang đi về yêu giới.

Sáng sớm.

Bạch Tuyết tỉnh lại, thấy trên giường không có ai, cho là Lãnh Dạ đã đi làm. Xoa xoa mái tóc, cô làm sao lại ngủ quên như vậy chứ, đến nỗi không có cảm giác được anh rời đi!

Xem thời gian cũng đã đến lúc phải về nhà mới phải, nhưng là, cô chợt có chút thích nơi này. Mặc dù, ngày hôm qua Lãnh Dạ đã gọi điện thoại tới cho cha cô, nói muốn cô ở lại biệt thự nhà họ Lãnh, cha đương nhiên là rất đồng ý cho cô ở lại chỗ này!

Cô vẫn biết cha luôn muốn tìm cơ hội nịnh bợ Lãnh Dạ, bởi vì ông có lòng tham không đáy, muốn lấy được nhiều hơn!

Bạch Tuyết chuẩn bị rời đi, nhưng là quần áo ngày hôm qua cô mặc lại không tìm thấy đâu, chẳng lẽ là Lãnh Dạ lại vứt đi của cô ? Người đàn ông này tại sao lại lãng phí như vậy, Động một chút là ném hết quần áo đi! Cái quần kia nhưng là cái cô thích nhất, cứ như vậy lại bị anh vứt!

Chẳng lẽ anh không thích cô mặc đồ không tốt?

Không có tìm được quần áo của mình, vì vậy quần một cái chần xuống giường, dù sao Lãnh Dạ đã xin phép qua cha, vì thế cô không muốn về nhà, thì lại càng có lý do không phải trở về , chờ chút nữa sẽ trực tiếp đi học, bởi vì cô không muốn nhìn thấy mẹ kế ,bởi khi nhìn thấy cô thì vẻ mặt bà như gặp phải ôn thần vậy!

Đi tới trước cái tủ , cô biết ở trong đó có quần áo của mình, hơn nữa đều là quần áo tốt, cô chỉ muốn tìm một bộ trông bình thường để mặc, vì cô không muốn trở thành tiêu điểm của các bạn học khác, phát hiện trong tủ có nhiều quần áo hơn, chẳng lẽ là của Lãnh Nguyệt ?

Nhìn kỹ, hẳn là không phải , trong này trừ quần áo của cô, còn có của Lãnh Dạ, mà tất cả đồ nữ lại đều là đồ mới, đến nhãn hiệu vẫn còn.

Cầm lên một bộ mới mua lên xem một chút, tất cả đều là số đo của cô.

Thì ra đây là quần áo mới cho cô! Là anh mua sao ?

Bạch Tuyết chợt thấy cảm động lỗ mũi đau xót, trái tim có vẻ rất vui sướng, mặc dù biết người đàn ông này tại sao lại mua quần áo cho cô , hẳn là vì không muốn cô cho anh ta mất mặt đi! Nhưng là, trong lòng vẫn rất ấm áp.

Từ nhỏ đến lớn không có ai mua cho cô quần áo mới, ngay cả cha của mình cũng không có, chỉ có Lãnh Dạ là người đầu tiên mua quần áo cho cô, hơn nữa còn mua rất nhiều, rất đầy đủ, từ trong đến bên ngoài đều có.

Cầm một bộ màu trắng thuần khiết thả lên giường, sau đó mở ra ngăn kéo phía dưới để lấy áo lót, bởi vì lần trước cô đem tất cả đồ lót đều để vào trong ngăn kéo phía dưới, khi cô mở ra, bên trong gấp đầy các bộ đồ lót, hồng , xanh , phấn , đen

Tóm lại màu gì cũng đều có.

Nhìn những chiếc áo lót kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt liền đỏ bừng, đây cũng là Lãnh Dạ mua sao? hẳn là anh phân phó người khác đi làm? Không khỏi có chút tò mò, Lãnh Dạ mỗi ngày gương mặt đều lạnh lùng, nên sẽ không bao giờ làm những chuyện này đâu!

Chẳng biết rằng, Bạch Tuyết dịu dàng sắp sửa đem Lang Vương lạnh lùng từng chút từng chút hòa tan.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Xuất Quỷ Nhập Thần

Cầm lấy một bộ áo lót màu đen, có thể nói đây là lần đầu tiên cô mặc màu đen, thế nhưng hình như Lãnh Dạ rất thích màu tối thì phải, bởi vì anh ta rất thích đêm tối.

[~==~Có liên quan sao?]

Mặc đồ vào xong, lại thấy rất thích hợp, chẳng lẽ là Lãnh Dạ mua? Chỉ có anh mới biết kích cỡ của cô như thế nào, bởi lúc ở trên giường anh thích nhất chính là nắm bóp chêu đùa ngực của cô,

**** Nhưng Bạch Tuyết lại không biết rằng Lãnh Dạ không phải thích mà đó còn là thói quen? *****

Lãnh Dạ giống như không nắm thì không thể ngủ được? có lẽ là khi còn bé đã thành thói quen, như vậy nên thích nắm ngực của cô rồi ngủ, cũng có thể khi còn bé cũng thích nắm của mẹ mà ngủ ? Bạch Tuyết rất cục suy nghĩ ra như vậy.

Mặc vào chiếc áo lót màu đen, ở trong gương nhìn lại, vốn là da thịt đã trắng nay lại mặc màu đen càng tôn lên làn da hơn.

Lãnh Dạ chợt xuất hiện ở cửa phòng, hắn liền bị Bạch Tuyết mặc áo lót hấp dẫn, một đầu mái tóc đen nhánh xinh đẹp xoã ở phía sau, áo ngực màu đen, vòng eo mảnh khảnh, cái mông xinh đẹp vểnh lên, đôi chân dài nhỏ nhắn, đi chân trần đứng ở trước gương.

Bạch Tuyết chợt cảm giác có người đang nhìn mình, ánh mắt liền rời khỏi gương, hướng một bên nhìn ngó.

"A —— Anh, rốt cuộc anh đã đứng đó từ bao giờ vậy?" Bạch Tuyết sợ hết hồn, Lãnh Dạ lúc nào thì đã tiến vào, cô tại sao không có nghe được tiếng mở cửa? người đàn ông này luôn luôn xuất quỷ nhập thần , thật là dọa người!

"Rất đẹp." Lãnh Dạ chỉ nói hai chữ, hắt liền hướng Bạch Tuyết đi tới, nhìn cô mặc vào đồ lót mà hắt mua, làm hắt thật cao hứng, thế nhưng hắt lại không có biểu hiện gì.

Bạch Tuyết bị ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào người, không khỏi đánh một cái rùng mình , một đôi tay liền thuận thế đem cô kéo lại ôm rất chặt, hắt không đem cô hòa vào thân thể anh.

Lãnh Dạ ôm lấy Bạch Tuyết, mặc dù vóc người của cô không cao lắm, nhưng là khi ôm cảm giác cũng rất tốt, vóc người rất mềm mại, da rất mịn màng, mùi thơm thật mê người.

"Mặc quần áo tử tế vào, rồi đi xuống dưới ăn sáng thôi, một lát nữa tôi sẽ đưa cô đi học."Giọng nói của Lãnh Dạ vẫn rất lạnh lùng , không thể cảm giác được một tia quan tâm!

Nghe được Lãnh Dạ nói muốn đưa cô đi học, Bạch Tuyết liền khẩn trương, bởi vì không cẩn thận sẽ bị bạn học hoặc là thầy giáo thấy bọn họ ở chung một chỗ sẽ lại đem tới phiền toái!

"Không không không cần, tự tôi có thể đi được, anh cứ đi làm việc của anh là được rồi!" Bạch Tuyết lo lắng đến lúc đó sẽ lại bị nói bóng nói gió, ngày hôm qua cũng là bởi vì anh, nên cô mới có thể bị người ta đánh!

Cô không dám để cho Lãnh Dạ đưa đi học, nhưng mà lại không dám nói thẳng, không thể làm gì khác hơn là tìm cách cự tuyệt vậy.

"." Lãnh Dạ không để ý đến lời nói của Bạch Tuyết, liền trực tiếp đi ra ngoài, ý là muốn đưa cô đi!

Bạch Tuyết gấp gáp bắt đầu ở trong lòng nghĩ làm sao bây giờ? Không được, cô không thể để cho anh ta xuất hiện ở trường học, buổi sáng ở trường học ra vào rất nhiều người, không được! không được!

Cuối cùng, đành nghĩ đến việc xuống xe trước một đoạn, rồi chạy đến trường, chỉ cần Lãnh Dạ không bị các bạn học thấy là được!

Thấp thỏm mặc xong quần áo tử tế, đơn giản rửa mặt một cái, sau đó xuống lầu.

Nhìn phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có một mình Lãnh Dạ ngồi ở chỗ đó. Bạch Tuyết liền cẩn thận ngồi xuống ở đối diện Lãnh Dạ , bởi vì khi ở nhà cô thường có thói quen, không dám ngẩng đầu, không dám nói lời nào, không dám gây tiếng động, và yên lặng cúi đầu cầm lên một chiếc bánh bắt đầu ăn.

Trước kia khi ở nhà, Cô không giám gây ra âm thanh quá lớn, nếu không mẹ kế sẽ rất tức giận! Cho nên yên lặng ăn cơm, đây đã là thói quen của cô!

Lãnh Dạ nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết ngồi đối diện, tại sao nhìn cô lại sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện ngày hôm qua, cô đang lo lắng sao?

Bạch Tuyết chợt cảm giác được một nguồn khí lạnh chiếu trên đỉnh đầu, lo sợ không cần ngẩng đầu cũng đã đoán được, nhất định là Lãnh Dạ đang nhìn chăm chăm cô.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đưa Bạch Tuyết Đi Học

"Lãnh Nguyệt không có ở đây sao?" Vì để cho mình có lý do ngẩng đầu lên, cô đành quan tâm hỏi.

"Tôi để cho nó rời khỏi đây rồi." Vẫn là giọng nói lạnh lùng.

"Ho khan một cái." Bạch Tuyết mới ăn được một miếng bánh mì còn chưa kịp nhai nuốt, một hơi liền nấc nghẹn , ho khan, nhanh chóng bưng lên cốc sữa tươi bên cạnh uống, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, cô tiếp tục cúi đầu xuống ăn sáng, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Lãnh Dạ để cho em gái mình chuyển đi, chẳng lẽ là muốn cho cô sau này thường xuyên đến đây hay sao? Hay là em gái hấn chê cô ở chỗ này chướng mắt?

Vốn là đang thấp thỏm lo lắng, hiện tại càng thêm không yên lòng!

Đây có phải là nói trong một thời gian dài Lãnh Dạ sẽ không đem cô bỏ đi?

Không nghĩ ra cũng chẳng thèm nghĩ nữa, đành ngoan ngoãn ăn sáng xong, rồi cùng Lãnh Dạ ra cửa, dọc theo đường đi ai cũng không nói lời nào, Lãnh Dạ hết sức chăm chú lái xe, còn Bạch Tuyết thì vẫn luôn nhắc nhở mình phải nói xuống xe trước.

Nhanh đã đến gần trường học.

"Ở trước mặt dừng lại là được rồi?" Bạch Tuyết nhỏ giọng hỏi.

"Còn chưa tới."

"Tôi tôi muốn đi xuống mua chút đồ dùng học tập!" Bạch Tuyết chột dạ nói.

Xe liền vững vàng dừng ở bên đường, Bạch Tuyết cầm lên túi sách rồi xuống xe, quay đầu lại cho Lân Dạ một cái tạm biệt, sau đó liền hướng phía trước đi tới.

Nhìn bóng dáng đeo túi sách càng ngày càng nhỏ dần về phía trước, hăn khẽ nhú mày, tại sao cô bị ủy khuất mà không chịu nói ra? Lại muốn một mình giấu ở trong lòng!

Kiếp trước Bạch Tuyết cũng không phải là một người như thế, có người khi dễ mình, trước tiên cô sẽ hướng hăn tố cáo, sau đó để cho hăn hung hăng đánh người ta một trận. Vậy mà, bây giờ, cái gì cũng không chịu nói, ngày hôm qua khi thấy điện thoại di động của cô trong túi sách, thừa dịp lúc cô đang ngủ liêng mở ra xem, vừa nhìn hăn liền đau lòng, trong điện thoại di động cô điền đậm đáng yêu như vậy, thân thể lại trần truồng, trên mặt còn có lưu lại dấu đánh, hăn lúc ấy hận không thể đem mấy người kia ném tới yêu giới , để cho bọn họ làm nô bộc cho lang yêu.

Bạch Tuyết đi tới trường học, tất cả mọi chuyện đều như thường ngày, chẳng qua là mấy người khi dễ cô ngày hôm qua tất cả trên mặt đều bị nứt nẻ ,mọi người cũng rất tò mò, hiện tại cũng không phải là mùa đông, tại sao bọn họ chỉ trong một đêm đều bị nứt nẻ?

Thật ra thì, sau khi Bạch Tuyết bị người ta khi dễ, thì Lân Dạ cũng đã chạy tới, nhưng lúc ấy Bạch Tuyết đã rời đi, nên Lân Dạ liền đem mấy người khi dễ Bạch Tuyết kia hung hăng dạy dỗ một trận, hăn vốn cũng không có trực tiếp ra tay, chẳng qua là tại phòng học thể dục, làm cho bọn họ cùng mấy bạn học khác phát sinh tranh chấp, lợi dụng người khác mà ra

tay hung hăng dạy dỗ, vậy mà những chỗ bị đánh toàn bộ đều bị nứt da, mấy người đó vốn là tính xin nghỉ nhưng cũng không được.

Bởi vì, buổi tối, mỗi người đều gặp một cơn ác mộng giống nhau, nếu như bởi vì trên mặt nứt da mà không chịu đi đến trường học, thì sẽ nhanh chóng bị lan ra toàn thân, cho nên bọn họ sợ cả người đều bị nứt, nên đành phải nhắm mắt đi tới trường học, bởi thà bị mê tin còn hơn không

Mọi người thấy trên mặt mấy người họ đều bị nứt da liền cười ha ha.

"Cười cái gì mà cười? Chúng tôi là ăn lẩu bị dị ứng!" Dương Phi rất buồn bực giải thích.

Bạch Tuyết cũng không thèm quan tâm những người kia bị làm sao, bởi cô chỉ quan tâm sẽ không có người đến tìm cô gây thêm phiền toái là được!

Về phần những người đó, nên nhận hai chữ: đáng đời.

Lãnh Dạ thấy Lâm Giang đi tới, liền mở cửa xuống xe, sau đó động tác rất nhàn nhã tựa vào bên cạnh xe, Lâm Giang vừa nhìn thấy nghĩ là đang chờ hẳn, vì vậy, liền trực tiếp đi tới.

"Người ở đây là chờ ta?"

"Người ư? Còn không xứng!"

"Buồn cười, vậy người xuất hiện ở nơi này không phải là trùng hợp chứ?"

"Dĩ nhiên không phải là trùng hợp, ta đưa người phụ nữ của ta đi học." Lãnh Dạ hai tay vất trước ngực, nhìn chăm chú vào người Pháp Vương đang trong bộ dạng học sinh này, không khỏi cảm thấy rất muốn cười!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tâm Mang Ý Xấu

Lâm Giang sau khi nghe xong, khuôn mặt liền biến sắc, thì ra là bọn họ ngày hôm qua luôn luôn ở cùng nhau! Nghĩ đến Bạch Tuyết không mặc gì bị Lang Vương ôm, còn làm chuyện trên giường, trong lòng hẳn rất không thoải mái!

Nhưng mà, hiện tại hẳn vẫn không thể nhận thua! Mặc dù Bạch Tuyết bị Lang Vương chiếm được, hẳn cũng muốn dùng hết sức đem cô cướp được, chỉ như vậy mới có cơ hội lấy được viên Kim Đan, để nâng cao pháp lực của mình.

"Có cái gì vui mà cười chứ?" Lâm Giang giả vờ không quan tâm hỏi.

"Đường đường là Pháp Vương của lang tộc lại vì con mồi của ta mà biến thân thành một học sinh!" Nghe thấy Lãnh Dạ chê cười, Lâm Giang trong nháy mắt sắc mặt rất khó coi, nhưng là, ngay sau đó lại trở về dáng vẻ không sao cả, cười cười, đeo lên cặp sách chuẩn bị rời đi.

"Quan trọng là ..., thời gian ở trường học Bạch Tuyết đều thuộc về ta, ta tin tưởng mình có thể bắt và nắm giữ được tâm của Bạch Tuyết." Lâm Giang rất kiên quyết nói.

Mặc dù Lãnh Dạ bị lời của hắn làm chấn động, nhưng là, hắn tin tưởng Lâm Giang sẽ không có cơ hội đến ngày đó, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không cho Bạch Tuyết có cơ hội thích hắn!

"Ta chờ xem người thành công như thế nào" Lãnh Dạ nhàn nhã nói.

"Pháp lực của ta không có cao như người, lần này chúng ta liền theo như phương thức của loài người quyết đấu! Không cần pháp lực, tranh đoạt con mồi mình thích."

Lâm Giang nghĩ thầm: hắn đem người phụ nữ mà Lang Vương quan tâm bắt lại, sau đó Đại Vương sẽ cùng hắn quyết đấu, đợi đến khi hai người bọn họ lưỡng bại câu thương, thì lại đem bọn họ cùng nhau giết, đến lúc đó lang tộc chính là của hắn, còn có người phụ nữ của Lang Vương cũng sẽ là nha hoàn ấm giường của hắn.

"Người thích con mồi của ta? Người thích Bạch Tuyết? Hừ —— người muốn cái gì Bốn vương sao lại không biết chứ?" Tròng mắt đen của Lãnh Dạ chợt trở nên ác liệt.

Lâm Giang tựa hồ bị nói trúng tâm tư, sắc mặt liền tái nhợt, ngay sau đó lại dối trá cười một tiếng.

"Ta hiện tại chỉ muốn là con mồi của người—— Bạch Tuyết." Lâm Giang ánh mắt cũng rất sắc bén đáp lễ lại Lãnh Dạ.

Hắn không sợ Lang Vương trở mặt, bởi vì hắn biết Lang Vương là rất tuân thủ cách sinh tồn ở lang tộc, mà hắn lại đang ở thế giới con người, hắn tuyệt đối sẽ không làm loạn, cho nên hắn mới dám lớn lối như vậy, dám cùng Lang Vương thách thức, nếu như là ở yêu giới, mượn hân mười lá gan hân còn phải suy tính một chút, bởi vì nếu thách thức Lang Vương đó chính là muốn chết!

Ở yêu giới không vâng lời Lang Vương, cũng bị Lang Vương phế pháp lực, đánh trở về nguyên hình, đây là hình phạt tàn khốc cỡ nào!

Cho nên đại đa số yêu quái đều là đối với Lang Vương tôn kính, bội phục, tâm phục.

Chỉ có một vài yêu quái cá biệt ngoại tộc tâm mang ý xấu mới dám không nghe!

Và Pháp vương chính là thuộc nhóm ngoại yêu đó, bị Đại Vương thu làm thủ hạ , thật ra thì, tên Đại vương ngu ngốc kia căn bản là vẫn luôn bị Pháp Vương hãm lợi dụng, hãn là cố ý đến gần Đại vương, hãn sờ dĩ đi tới lang tộc chính là vì kim đan.

Hãn đã thấy tận mắt Pháp lực của Lang Vương , cũng biết uy lực của kim đan, cho nên hãn vẫn kiên nhẫn chờ cơ hội hạ thủ.

Hiện tại bắt Bạch Tuyết lại chẳng qua là bước đầu tiên, phía sau sẽ càng thêm đặc sắc.

Bạch Tuyết thế nào cũng sẽ không nghĩ tới đây chỉ là vẻ ngoài đẹp trai mà thôi , bởi vì bên trong con người Lâm Giang còn cất giấu một con cở âm hiểm.

Thật ra thì, chuyện cũng không phải giống như Lâm Giang nghĩ đơn giản như vậy, mọi vật đều có tương sanh tương khắc, có một ít người âm ngoan thủ đoạn, cũng sẽ không ngoại lệ, bọn họ cũng có khắc tinh của mình, chỉ là bọn họ còn không có phát giác thấy mà thôi!

Trong phòng học Bạch Tuyết đang nghiêm túc nghe giảng, đến tiết sau thì hiệu trưởng giống như có chuyện muốn tuyên bố?

Sau khi tan lớp, tất cả học sinh cũng xách ghế ngồi đi trong sân trường, hiệu trưởng thì đứng trên bục phát biểu, phía sau là màn ảnh máy tính thật to, và trong màn ảnh lớn sẽ xuất hiện một màn kinh người .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Âm Hại Sau Lưng¹

Hiệu trưởng muốn nói là về việc trường học của bọn họ muốn xây dựng rộng hơn một hoạt động trung tâm, mọi người có đề nghị gì thì có thể hướng chủ nhiệm lớp đưa ra văn bản đề nghị, như vậy trường học sẽ từ trong đó chọn lấy đề nghị tốt nhất để áp dụng.

Kế tiếp là hiệu trưởng chiếu phim về bố cục đơn giản của bản thiết kế hoạt động trung tâm, cho mọi người tạm thời xem xét một chút.

Ai ngờ, ở trong cuộn phim tất cả lại đều là hình ảnh nude của Dương Phi, còn dưới bực giảng chọt truyền ra những ánh mắt khác nhau.

"Oa ——"

"Oẹ ——"

Các Nam sinh thì hô hào, còn các nữ sinh thì thấy thật ghê tởm!

Hiệu trưởng thấy rất tò mò, quay đầu lại nhìn xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tại sao các học sinh lại có phản ứng vượt qua sức tưởng tượng của ông như vậy, vốn cho là mình đã khổ cực nghiên cứu nhất định sẽ phải nhận được sự công nhận của các bạn học, ai ngờ, các bạn học nữ lại thấy kinh tởm là sao!

Hiệu trưởng đang rất buồn bực quay đầu lại, liền tròn tròn mắt, trên màn ảnh lại xuất hiện một cô gái cực lớn, hơn nữa trên người cái gì cũng không

có mặc, ông cho là mắt mình đã lão hoá , đây không phải là tài liệu của ông. Lấy kính xuống lau đi mắt kính, ông lại nhìn lên, đúng là một cô gái không có mặc đồ!

Cuống quít đi đóng lại máy chiếu.

Dưới đài Dương Phi bị dọa choáng váng, đây là chuyện gì xảy ra? Cô thì lúc nào đã làm như vậy chứ? Là ai làm trò đùa dai như vậy, mẹ kiếp đây là muốn đùa chết cô!

Trong lòng tức giận thầm mắng, cô cũng không phải là người dễ chọc !

Ánh mắt âm độc bắt đầu hướng về phía Bạch Tuyết, chẳng lẽ là Bạch Tuyết ở sau lưng hãm hại cô? Ngày hôm qua cô có hành hạ cô ta như vậy, nhưng là cô ta lại biểu hiện giống như gặp phải cảnh khốn cùng, thì ra là đang giấu ngấm trả thù sau

lưng!

Dương Phi bị hiệu trưởng gọi vào phòng làm việc, kể cả chủ nhiệm lớp cũng cùng nhau bị gọi vào khiển trách một trận, Dương Phi không chỉ phải viết kiểm điểm, mà vấn đề rất nghiêm trọng, còn phải gọi người nhà tới.

Dương Phi chưa từng làm những thứ kia, nên cô chắc chắn là bị người hãm hại , nhưng là, lúc ấy lại không thể biện minh, nên chỉ có thể chịu đựng trước!

Về đến nhà, Dương Phi liền đem việc mình bị người ta hãm hại nói cho cha cô biết, bởi vì thầy giáo nói muốn gặp cha mẹ, nên nếu cô không nói, thì thầy giáo cũng sẽ nói, cho nên cô chỉ còn khóc lóc hướng cha cô tố cáo bị người ta hãm hại.

Cha Dương phi nghe xong rất tức giận, là ai dám to gan như vậy, dám hại con gái của cục trưởng cục cảnh sát!

Khi Dương Phỉ nói cho cha cô biết là Bạch Tuyết làm, , thì ông vốn đang tức giận biểu tình liền cứng đờ!

"Con gái của ta, con thế nào lại đi trêu chọc tới cô ta, cô ta có người đứng sau, cha không phải đã nói với con cô ta là người phụ nữ của Lãnh Dạ, nên không chọc được!"

Cha Dương Phỉ cũng rất là đau lòng cho con gái, nhưng mà lại không có biện pháp, tất cả đều phải nhin, nếu không may người đứng phía sau việc này chính là Lãnh Dạ, thì ông chính là lấy trứng gọi đá, ngoài ra sẽ không còn việc làm!

Cha, con mặc kệ, cha nhất định phải giúp con, nếu không con làm thế nào còn đặt chân đến trường học được nữa, các bạn học đều cười nhạo con!" Dương Phỉ khóc sụt sùi nói..

"Không phải cha không giúp con, là vì cô ta có người hậu thuẫn lớn lắm, cha cũng bất lực, đến lúc đó làm không được chúng ta còn có thể mất bát cơm!" Cha Dương Phỉ lo lắng nói.

"Cái gì mà mất bát ăn cơm? Cô ta không phải chỉ là một người tình, một người phụ nữ dân đảng ,Lãnh Dạ sao phải quan tâm cô ta như thế nào chứ, cô ta không phải là đã bất hòa với Lãnh Dạ sao?" Dương phỉ phát hiện Bạch Tuyết mỗi ngày đều cùng em gái đến Trường , nó thể hiện rằng bọn họ ở cùng một chỗ, cũng chính là Bạch Tuyết đã trở về nhà, cô ta cùng Lãnh Dạ sẽ không còn quan hệ gì.

"Bảo bối à, trong này có rất nhiều chuyện con không hiểu, chỉ cần đã là người phụ nữ của Lãnh Dạ, thì đó chính là treo lên quyền sở hữu của Lãnh Dạ, người bình thường không ai dám động vào, nếu như động vào cô ta, đó chính là động vào Lãnh Dạ, con nghĩ xem Lãnh Dạ có thể quan tâm hay không?"

"Vậy, con phải làm sao bây giờ? Cứ như vậy bị bọn họ tính toán? Không được, con nhất định phải báo thù!" Dương phỉ khóc lóc nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Âm Hại Sau Lưng 2

"Phỉ Phỉ, chuyện này coi như bỏ qua đi, sau này ít đi trêu chọc Bạch Tuyết kia có biết hay không, nếu không sẽ khổ cho con đó, không làm được gì lại còn có thể liên lụy đến cha, con có biết hay không thủ đoạn của lãnh Dạ rất độc ác! Con đừng tưởng rằng cha làm cục trưởng cục cảnh sát, thì con liền không coi ai ra gì, ta cũng biết chút ít về Bạch Tuyết, cô ta cũng không phải là người hay gây chuyện, có phải hay không con đi trêu chọc người ta trước, nên người ta mới có thể trả thù con? Thật ra thì, những việc con làm ở trường học cha đều biết hết, chuyện lần này coi như xong, nếu làm to chuyện cha cũng không cứu được con!"

"Cha, cha không nên nghe những người đó nói hươu nói vượn!"

"Phỉ Phỉ, cha không muốn con chở thành một người như thế này, cha chỉ hy vọng con đến trường thật tốt, còn những chuyện khác không cần suy nghĩ nữa. Rất nhiều chuyện, con cho rằng không ai biết, nhưng thật ra thì, những thủ đoạn nhỏ ấy của con, ở trong mắt Lãnh Dạ đều là trò trẻ con, lần này cũng chính là cho con một lời cảnh cáo, căn cứ vào tính tình của hần trước kia, cha của con đã phải dọn dẹp đồ về nhà, chuyện lần này con làm sai, cha không đành lòng trách cứ con, nên con hãy tự giác, sau này không gọi bạn bè đi khi dễ bạn học khác có biết hay không?"

"Con không có đi khi dễ bạn học, bây giờ con gái cha bị người ta khi dễ, cha là cha của con, mà lại không giúp con gái hả giận, bây giờ lại còn trách cứ con?"

"Con vì sao mà bị người ta khi dễ? Không phải là con đi khi dễ người ta trước sao, con có biết hay không người con khi dễ chính là người phụ nữ của Lãnh Dạ, con động vào người của hần, hần đối với con như vậy đã là nhẹ tay, có thể là hần nhìn con còn nhỏ nên bỏ qua! Nhớ sau này không được động vào cô ta, con mạo phạm người phụ nữ của hần chính là tương đương với mạo phạm hần, chỉ cần hần động thủ, cha con sẽ phải từ chức khỏi cục cảnh sát, con cho rằng cha con là quan rất lớn sao? Ta ở trước mặt Lãnh Dạ chính là một kẻ thấp hèn mà thôi!"

Cha Dương Phi tận tình khuyên bảo con gái, chỉ hi vọng cô không nên lại đi trêu chọc Bạch Tuyết, bởi người phía sau cô ta rất nguy hiểm !

Ông thật không yên tâm về tính khí của con gái mình, từ nhỏ cái gì cũng theo ý cô, cũng không để cho cô bị ủy khuất, cũng khó trách hiện tại không chịu nghe lời! Mặc dù đau lòng cho con gái, nhưng ông quyết lần này sẽ không cho phép Phi Phi tùy hứng như vậy nữa, dù sao đây cũng không phải là đùa giỡn, làm không tốt sẽ táng gia bại sản!

Không ai đoán ra được thế lực của Lãnh Dạ lớn nhường nào, trong giới chính trị có hần, hần lại còn là lão đại đầu rỗng trong giới thương nghiệp, trong quân đội cũng có người của hần, đến ông cũng không biết thế lực của Lãnh gia rộng cuộc trải rộng bao nhiêu? Nói chung ông biết thế lực của Lãnh gia rất lớn, Chỉ cần thế lực của Lãnh gia rút lui ra khỏi quốc gia, thì quốc gia này sẽ gặp phải tê liệt, hoặc là xuất hiện khủng hoảng kinh tế!

Chính vì nhân vật lớn như vậy nên ông không thể chọc nổi!

"Cha, cha là cảnh sát, tại sao phải sợ hần? Phải là hần sợ cha mới đúng?" Dương Phi rất kỳ quái, cha cũng không có sợ người nào, tại sao lại sợ Lãnh Dạ như vậy? Hần là người làm ăn, cha là cảnh sát, phải là hần sợ cha mới đúng!

"Cha là cục trưởng thì sao! Ngay cả sếp của cha cũng phải nhường hẳn ba phần, huống chi cha chỉ là một cục trưởng! Phỉ Phỉ, sau này ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc Bạch Tuyết nữa, bắt đầu từ ngày mai con hãy tốt hơn với cô ta có biết hay không? Và lại, cha gần đây bề bộn nhiều việc, , có một vụ án giết người mãi không phá được đây!"

Thì ra là, mấy năm gần đây luôn có vài người đàn ông trẻ tuổi bị giết, hơn nữa sau khi chết cũng không có phát hiện manh mối gì, nên vẫn không tìm được hung thủ, mọi người cũng hoài nghi đây là một vụ gây án vì tình cảm nam nữ ? Nếu không tại sao lại có thù oán với đàn ông!

"Quan hệ tốt hơn? Không có khả năng!" Dương Phỉ vẫn là nuốt không trôi đi cục tức này, cô sẽ không quan tâm những lời cha nói , nhất định đó chỉ là hù dọa của cô mà thôi, không phải là cha luôn muốn nịnh bợ vị Lãnh Dạ kia, bởi vì người ta có tiền!

Trong lòng âm thầm suy tính, cha nếu không giúp cô, thì cô chỉ có dựa vào chính mình.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Giá Cao Của Cái Ác 1

"Phỉ Phỉ, da của con luôn luôn rất đẹp, sao lại thành ra thế này?" Cha Dương phỉ nhìn gương mặt nứt da của con gái không hiểu hỏi, da của Dương Phỉ là được di truyền từ mẹ của cô, từ nhỏ đến lớn cũng rất trắng mịn, chưa bao giờ bị như vậy cả!

"Cha, thật ra thì, con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra? Có thể là bị dị ứng thôi!" Dương Phỉ nói.

"Con có muốn cha đưa con đi bệnh viện xem một chút xem có phải là bị dị ứng hay không?"

"Không cần đâu cha, tự con có thể đi khám." Dương Phỉ bị cha mình nhắc như thế , bỗng nhiên trong đầu có một biện pháp có thể xử lý Bạch Tuyết rồi .

Khóe miệng Dương Phỉ khẽ nhếch lên, thầm nghĩ: Bạch Tuyết cô hãy chờ đi, trò hay chỉ mới bắt đầu thôi!

Dương Phỉ sau khi đến bệnh viện không có đi thẳng đến bác sĩ khoa da, mà là đi tới khoa phụ sản nơi dì của Dương Phỉ làm việc.

Thì ra dì của Dương Phỉ là một bác sĩ khoa phụ sản .

"Phỉ Phỉ, con làm sao vậy? " Dì của Dương Phỉ chỉ vào khuôn mặt luôn luôn trắng trẻo hỏi.

"Dì, vì nó nên con mới phải tới bệnh viện đây!" Dương Phỉ làm nũng nói.

"À, vậy con cũng phải đi khoa da chứ?"

"Con muốn Dì cùng đi với con, giúp con tìm tìm một Bác sĩ tốt nhất."

"Không thành vấn đề, nhưng mà con phải vào phòng làm việc của dì chờ một chút, Bởi vào lúc này dì có chút bận rộn, một lát ta liền dẫn con đi có được hay không?"

"Vâng, cảm ơn dì, vậy con đi đến phòng làm việc chờ dì trước nhé." Dương Phỉ đắc ý cười một tiếng, chuyện đang đúng theo kế hoạch của cô từng bước từng bước phát triển, cô cũng không tin không dựa được vào quan hệ của cha thì cô liền không báo được thù!

Dì của Dương Phỉ vốn rất bận rộn , hiện còn phải đi kiểm tra phòng, Dương Phỉ biết Dì của mình sẽ đi lâu, vì vậy yên tâm hơn.

Cô đi tới phòng làm việc của dì, thấy máy tính còn mở, trong lòng liền mừng rỡ.

Mở ra các bệnh án của bệnh nhân, tìm được một bệnh nhân mang thai sáu tháng, sau đó đem tên số tuổi đổi thành của Bạch Tuyết , lại nhanh chóng in ra, sau đó lại đem tên bệnh nhân đổi trở về, rồi đem máy tính đóng lại như ban đầu, cầm lên tờ in xét nghiệm, lại ấn lên con dấu của bệnh viện, liền hài lòng cười một tiếng, bỏ vào trong túi sách.

Không bao lâu sau, Dì của Dương Phỉ trở lại, thả tài liệu bệnh án của bệnh nhân xuống.

"Chúng ta mau đi thôi, buổi sáng dì đều phải đi kiểm tra phòng, cho nên con lần sau tới thì hãy tránh thời gian này nhé, nếu không con sẽ phải đợi dì hết bận mới có thể cùng con đi kiểm tra!"

Dương Phỉ nghe dì nói vậy, liền nhớ ra mặt của mình còn phải tới kiểm tra, mặc dù hiện tại ra cửa cũng mang theo khẩu trang, nhưng là những chỗ lộ phía ngoài nhìn cũng rất dọa người !

Nghe được Dì của cô nói, Dương Phỉ chỉ cười cười, thật ra thì, cô là đặc biệt chọn thời gian này để tới, như vậy mới có thể áp dụng kế hoạch của mình.

Dì của Dương Phỉ cùng cô đi sang khoa da, nhưng ngoài ý muốn chính là, những vết nứt trên mặt cô không phải là nứt da bình thường, cũng không phải là bệnh mãn trùng, mà là một loại bệnh ngoài da không biết tên, nhìn vẻ mặt Bác sĩ nói như vậy hình như rất phiền khó chữa!

Dương Phỉ bắt đầu có chút lo lắng, vốn tưởng rằng là bị dị ứng, xem ra còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng!

"Bác sĩ, Phỉ Phỉ nhà ta rốt cuộc là mắc bệnh ngoài da gì? Anh cứ nói thật đi? Chúng ta cũng đều là đồng nghiệp nhiều năm rồi, nên không cần phải quanh co."

"Thật ra thì, tôi cũng không biết đây là căn bệnh ngoài da gì, tôi lo lắng việc chữa khỏi còn có thể kéo dài, bệnh ngoài da này rất kỳ quái! Lúc trước tôi chưa bao giờ thấy qua loại bệnh này ! Tôi muốn nghiên cứu một chút rồi sẽ cho cô câu trả lời chắc chắn." Bác sĩ chuyên khoa da rất khó nói, bởi vì hẳn cũng không biết đây là căn bệnh gì, đại khái coi là bệnh ngoài da thôi!

Thật ra thì, thứ này so với bệnh ngoài da càng đáng sợ hơn.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Giá Cao Của Cái Ác 2

Dì của Dương Phỉ có chút lo lắng , một người phụ nữ mà trên mặt có nhiều vết nứt như vậy, thì người đàn ông nào nhìn thấy sẽ thích chứ! Liền không khỏi vì Phỉ Phỉ mà lo lắng!

"Bác sĩ nhất định phải nghĩ biện pháp chữa khỏi cho tôi?" Dương Phỉ cũng nóng nảy, vốn tưởng rằng chỉ là bị dị ứng, mấy ngày nữa sẽ tốt thôi, ai ngờ Bác sĩ lại nói nó nghiêm trọng như vậy? Thế có phải là những vết nứt này sẽ rất lâu mới khỏi hay không?" "Không thể như vậy được".

Dương Phỉ ngày càng lo lắng, vậy phải làm sao bây giờ? Cô còn phải dựa vào khuôn mặt này để đi kiếm bạn trai nữa!

"Phỉ Phỉ, con đừng lo lắng, cứ đi về trước, chờ ta cùng Bác sĩ xem xét tình hình rồi sẽ gọi điện thoại báo cho con, đến lúc đó con tới kiểm tra lại có được hay không?" Dì Dương Phỉ đau lòng an ủi.

Dương Phỉ đành gật đầu một cái, cầm lấy thuốc bác sĩ đưa cho rồi đi về trước.

Dương Phỉ trong lòng nghĩ: nhất định là bác sĩ khám nhầm rồi, làm gì có bệnh da kì quái như vậy chứ! Bác sĩ chỉ hù dọa người khác thôi, nhất định là bác sĩ nhầm! Dương Phỉ tự mình an ủi bản thân.

Đem thuốc bỏ vào túi sách, lấy ra tờ xét nghiệm kia, trong lòng liền tốt hơn, bởi vì cơ hội báo thù đã tới.

Hai ngày này, Bạch Tuyết đúng giờ đi học, đúng giờ tan học, việc duy nhất không giống chính là, sau khi tan học cô đều bị Lãnh Dạ đón trở về biệt thự!

Thật ra thì, giờ khắc này ở trong lòng cô trở về nơi nào đều cũng đều như nhau, về nhà lại phải nhìn sắc mặt của mẹ kế! Trở về biệt thự của Lãnh Dạ cũng phải đối mặt với khuôn mặt lạnh như băng mà thôi, nhưng nếu cho cô lựa chọn, thì cô lại muốn ở bên cạnh Lãnh Dạ hơn!

Trong lòng có chút khổ sở, có phải hay không ý nghĩ của mình càng trở nên xấu xa hơn!

Cô có nhà của mình, cô nên về nhà mới đúng a!

Trong lòng rất mâu thuẫn, muốn đi, rồi lại không dám đi!

Thật ra thì cũng không muốn đi!

Trước kia cô chỉ muốn cuộc sống của mình khôi phục sự yên ổn như trước kia , không bị người nhà gây khó khăn, bản thân vẫn còn trong sạch! Nhưng bây giờ có phải cô lại bị điên mất rồi , có lúc tự nhiên lại hy vọng có thể vẫn được như vậy ở cùng người đàn ông lạnh lùng này!

Cô càng biến thành kẻ xấu? Uy khuất lắc đầu, nếu như cô thật sự trở nên xấu xa? Thì đó cũng là một tay cha phá hủy cô, bởi cô vốn không phải là một người như thế!

Bạch Tuyết mỗi ngày đều bị Lãnh Dạ đưa đi đón về, Lâm Giang rất là sốt ruột, nhưng mà hẳn nhất định phải thận trọng, bởi vì Bạch Tuyết rất nhát gan, không thể gấp gáp, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại hù dọa cô chạy mất!

Hẳn biết Bạch Tuyết là một người phụ nữ thiện lương, hẳn cũng đã từng không muốn chờ đợi mà dùng mọi thủ đoạn để có được Bạch Tuyết !

Nhưng mà hiện tại hắn suy nghĩ cẩn thận lại, hắn muốn chính là Kim Đan, hắn không thể vì một người mà làm trễ nãi đại sự của mình, ở yêu giới còn có một đám phụ nữ chờ hắn, hắn không thể giống như Lang Vương chỉ vì một con người mà ở chỗ này lãng phí thời gian!

Nơi này vốn không thuộc về hắn, hắn chỉ cần giết chết Lang Vương, sau đó lấy được Kim Đan trở về yêu giới, thì vị trí Lang Vương chính là của hắn, nghĩ tới đây hắn lại có thêm động lực, đối với Bạch Tuyết, hắn không cần mềm lòng, bất kể hãm hại hay lừa gạt chỉ cần tới tay là được, đến lúc đó không thắng được còn có thể dùng người phụ nữ này uy hiếp Lang Vương giao ra Kim Đan.

Lâm Giang mỉm cười nhìn Bạch Tuyết ngồi bên cạnh, trong lòng lại suy nghĩ làm như thế nào để bắt được cô? Ngay lúc này chính là tình huống sôi động lốt người, Bạch Tuyết thiện lương còn mỉm cười đáp lễ lại hắn.

"Có chuyện gì sao?" Bạch Tuyết nhìn thấy cậu bạn ngồi cùng bàn nhìn mình cười cười, liền hỏi.

"Tôi, tôi thật ra thì muốn bạn giúp tôi cùng học tập, bởi vì tôi mới chuyển trường, nên có nhiều chỗ theo không kịp!" Lâm Giang khó sử nói.

"Không thành vấn đề a, dù sao tôi cũng muốn ôn tập, sau khi tan học chúng ta tìm một chỗ cùng nhau học là được."

Bạch Tuyết quá thiện lương, liền bị bề ngoài đáng thương của Lâm Giang lừa, không hề nghĩ ngợi đã đáp ứng, cô lại quên mất bây giờ mình còn ở tại biệt thự của Lãnh Dạ, chứ không phải ở nhà mình, vì vậy Lãnh Dạ sẽ đến đón cô về nhà.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Sóng Gió Khi Mang Thai 1

Bạch Tuyết không có ý thức được việc này, lúc ấy cô chỉ nghĩ nên trợ giúp bạn học mà thôi.

Sắp đến giờ học, Dương Phi mang theo khẩu trang đi vào lớp.

Dáng vẻ rất kì lạ, cổ cùng cánh tay da thịt đều trắng noãn , riêng chỉ có gương mặt là đáng sợ!

Dương Phi ở bên ngoài có thể mang theo khẩu trang, nhưng vì muốn đi học nên cô đành phải cởi xuống!

Các bạn học đều chỉ chỉ chỗ chỗ? Có vài người không dám đắc tội với cô, nhưng là đều ở đây trong lòng len lén đắc ý, trong lòng nghĩ: đáng đời! Bình thường lớn lối như vậy, khiến bây giờ gặp báo ứng rồi. Hơn nữa còn là cả nhóm cùng nhau gặp báo ứng, những người từng bị bọn họ khi dễ qua, khi gặp cả ba người đều bị giống nhau, thì rất hả lòng hả dạ.

Bạch Tuyết không thèm nhìn tới bọn họ, cũng không nghị luận gì, hiện giờ cô cái gì cũng không muốn quan tâm cả, bởi trong lòng cô bây giờ chỉ có học tập mà thôi.

Bạch Tuyết không biết rằng, Dương Phi đem tất cả oán giận đều đổ lên đầu cô

Chỉ chốc lát sau thầy chủ nhiệm tiến vào lớp, cầm trong tay là bài thi của cuộc thi hôm qua.

"Các bạn học, ngày hôm qua sau khi có thành tích của cuộc thi , lớp chúng ta đã có ba người làm rất tốt, hiện tại tôi sẽ đem bài thi của ba người này để cho mọi người cùng xem, và xem xem họ làm bài như thế nào bởi bài viết rất tinh tế, thầy hi vọng các bạn học lấy họ mà làm gương."

Thì ra là thầy giáo đem bài thi của ba người làm tốt nhất đến, sau đó cho vào trong máy vi tính, thông qua màn ảnh lớn cho mọi người xem xét.

Khi thầy giáo mở ra bài thi thứ nhất, tất cả mọi người đều hâm mộ và ghen tỵ , vì sao bài thi kia không phải là của mình? Vì sao người ta có thể làm tốt như vậy? Trong lòng rất bất bình!

Bài thi thứ hai cũng làm được rất tốt,lỗi viết tinh tế, mọi người nhìn đến số điểm 100 màu đỏ, thì trong lòng thật là hâm mộ!

Thầy giáo chuẩn bị giờ lên bài thi thứ ba.

"Các bạn học, đây là bài thi của Bạch Tuyết, bình thường Bạch Tuyết rất chăm chỉ học tập, lần này cô cũng thi rất tốt, rất hoàn mỹ, nên mọi người phải hướng Bạch Tuyết học tập một chút."

Bài thi vừa mở ra.

Cả lớp liền xuất hiện nháo động.

"Trời ạ ——"

"Trời ạ ——"

"Thầy giáo là muốn chúng em học tập cái này sao?" Một bạn học nam ha ha ha cười nói, thầy chủ nhiệm tò mò phản ứng của mọi người, quay đầu nhìn lại, liền sửng sờ.

"Sao lại thế này tại sao có thể như vậy?" Thầy giáo tức giận đến nói không lên lời, người nào gan to như vậy dám nghịch ngợm tới cả hăn, này rõ ràng là giáo trình do hăn sắp xếp sao lại thành ra như thế chứ?

Nhanh chóng đóng máy tính lại.

Nhìn nhìn vẻ mặt vô tội của Bạch Tuyết bị dọa sợ đến choáng váng, Từ khi làm chủ nhiệm đến giờ hăn luôn thấy Bạch Tuyết rất ít nói và chăm chỉ, vì thế nên rất tin tưởng cô, cô sẽ không làm ra chuyện này, bởi chuyện này không phải là chuyện đùa, nếu không tốt sẽ bị đuổi học ngay!

Vì vậy.

"Chuyện này, thầy sẽ tra rõ ràng, hôm nay những gì các em thấy đều không được phép nói ra nghe chưa, thầy sẽ cho mọi người một lời giải thích, còn Bạch Tuyết em hãy theo tôi tới phòng làm việc."

Bạch Tuyết là người trong cuộc, nên rất cần thiết cùng cô gặp mặt nói chuyện.

Bạch Tuyết ủy khuất đi đến phòng làm việc của thầy giáo.

Chờ sau khi thầy giáo đi, thì Lâm Giang cũng đi ra ngoài, hăn là phải đi nghe xem Bạch Tuyết nói thế nào? Chẳng lẽ cô cùng Lang Vương đã có hài tử, mới vừa rồi tờ giấy kia rõ ràng là tờ xét nghiệm của người mang thai, hơn nữa đã một tháng.

Chờ thầy giáo vừa đi, trong phòng học nháy mắt liền nổ tung, Dương Phi để lại một ánh mắt, ý là thầy không cho nói thì đừng nói sao? Các cô lại càng muốn nói, hơn nữa cô sẽ vận dụng toàn bộ mối quan hệ quen biết để toàn trường đều biết, lần này thế nào cũng phải bôi xấu Bạch Tuyết!

"Trời ạ —— Bạch Tuyết mang thai?" Tất cả mọi người đều kêu lên.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phong Ba Khi Mang Thai 2

"Ê? Mọi người ,nói xem người đàn ông kia là ai a?"

"Việc này không thể đoán chính xác được, có nhiều người thích cô ta như vậy, ai biết là người nào?"

"Có phải là Khang Cốc hay không ?"

"Nói bậy —— Khang Cốc làm sao cùng cô ta được chứ! Khang Cốc sẽ không cần cô ta!" Một người ái mộ Khang cốc nói.

"Đứa bé kia là của ai?"

.....

Trong phòng học trong nháy mắt lời đồn đãi bay đầy trời.

Trong phòng làm việc của chủ nhiệm lớp.

Bạch Tuyết cúi đầu, tay nhỏ bé nhéo lấy vạt áo của mình, trong lòng tràn đầy ủy khuất không có chỗ phát tiết, cặp mắt đã ướt ướt.

Chủ nhiệm lớp nhìn cô học sinh rất ít nói này, làm sao lại phải đối mặt với loại chuyện như vậy chứ!

Nhưng là, nhất định phải hỏi cho ra, nếu không chuyện sẽ không giải quyết được!

"Bạch Tuyết? Đừng sợ, nói đi, chuyện gì xảy ra?" Thầy giáo cẩn thận hỏi.

"Thưa thầy" Nghe được thầy giáo thân thiện hỏi, cô rất ủy khuất nâng lên đôi mắt thật to đẫm lệ, con người đen nhánh nổi lên một tầng hơi nước, làm cho người ta nhìn trông diêm dăm đáng yêu!

Bạch Tuyết không biết nên nói như thế nào? Cô không biết chuyện gì đã xảy ra? Mặc dù cô bây giờ không còn là xử nữ, cũng không thể nói cô sẽ mang thai, nhất định tờ báo cáo xét nghiệm kia là giả, bởi vì cô căn bản cũng không có đi qua bệnh viện! Thì ở đâu ra tờ xét nghiệm?

"Tờ xét nghiệm kia em nên giải thích như thế nào?"

Mặc dù là không đành lòng, nhưng là vẫn phải hỏi, cũng là vì muốn giúp đỡ Bạch Tuyết, cô học tập rất tốt, nên hẳn không hy vọng cô sẽ bị buộc nghỉ học, cho nên hẳn mới có thể phong bế tin tức, muốn tự mình giải quyết, hi vọng có thể giữ được Bạch Tuyết, mà chẳng biết rằng, hiện tại lời đồn đãi đã bắt đầu tản ra, chỉ qua một thời gian ngắn mà trở thành tin tức lớn.

"Thầy giáo, em không biết, em căn bản cũng không có đi đến bệnh viện, tại sao có thể có!" Bạch Tuyết khóc thấp giọng nói.

"Vậy em suy nghĩ một chút là ai muốn hại em như vậy? Điều này rất quan trọng, nếu không em sẽ bị nghỉ học! Và thầy không hy vọng em từ bỏ việc học, dù sao em cũng đã nỗ lực lâu như vậy rồi!"

Thầy giáo rất tiếc hận nói. Liếc tuyết nhìn dáng vẻ kia? Đến cuối cùng là ai muốn làm như vậy? Đơn giản là quá tàn nhẫn!

"Thưa thầy. Em cũng không biết." Bạch Tuyết nghe được việc phải nghỉ học càng khóc lớn hơn, cô không có chứng cứ không thể suy đoán lung tung, bởi vì đây không phải là chuyện nhỏ!

"Thầy tin tưởng em, nhưng là những bạn học khác làm sao bây giờ? Em là đứa bé thiện lương, có một số việc em không thể quá mềm yếu!" ý của thầy là, đã có người muốn hại cô, cô nên bảo vệ mình, không phải cứ khóc như vậy cái gì cũng không giải quyết được!

Thầy giáo lo lắng chuyện càng lớn, đến lúc đó hắn cũng sẽ bị xử phạt, bởi vì loại chuyện này đã có phòng giáo vụ xử lý, hắn không được phép xem vào. Một khi bị hiệu trưởng biết chuyện như vậy, Bạch Tuyết coi như là nói sự thật cũng sẽ bị thôi nghỉ học, bởi vì trường học rất quan tâm đến danh tiếng, ông ta sẽ không cho phép một học sinh làm ảnh hưởng đến danh dự của trường học !

"Em,em!" Bạch Tuyết bây giờ không có chứng cứ, cô cũng không biết là người nào? Chỉ nghĩ là do Dương Phi mới dám làm như thế, nhưng là, cô không có chứng cứ, lại không thể nói là Dương Phi làm, bởi vì Dương Phi biết quan hệ của cô cùng Lãnh Dạ, một khi bị thầy giáo biết cô cùng Lãnh Dạ có quan hệ, thì tờ xét nghiệm kia cũng không cần giải thích nữa!

Khóc!

Nhẫn nhịn!

Đem khổ sở để trong bụng ,bởi cô chỉ có thể làm như vậy!

Thầy giáo rất sốt ruột, bởi vì Bạch Tuyết cái gì cũng không chịu nói, hắn đành vô lực giúp cô!

Bạch Tuyết vẫn như cũ cúi đầu, nước mắt vẫn rơi, vạt áo đã bị cô vạt thành một nắm, cô rất sợ, sợ hơn là bị mọi người biết cô vì tiền mà đi làm tình nhân cho Lãnh Dạ!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phong Ba Khi Mang Thai 3

Núp ở trong bóng tối Lâm Giang không có nghe được gì nhưng cũng biết rõ đáp án!

Ánh mắt thầy giáo nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết , tựa hồ rất đau lòng? Cô gái này thật là có ma lực, bất kể là một người đàn ông nào khi thấy cô như thế cũng hận không thể xông lên bảo vệ cô, có lẽ là bởi vì hắn là thầy giáo của Bạch Tuyết, nên luôn luôn đè nén thứ tình cảm đó chẳng?

Lâm Giang nhìn Bạch Tuyết ủy khuất, quay người rời đi, trở lại phòng học, làm cho hắn thật bất ngờ, những người này tự nhiên lại không nghe lời của thầy giáo, thầy đã bảo không cho nói, bọn họ đều là người điếc hay sao? Cư nhiên lớn tiếng như vậy để thảo luận, làm các học sinh lớp bên cạnh đều vây xem, xong rồi! Chuyện đã truyền ra.

Mọi người đều biết hoa khôi của trường bọn họ đang mang thai!

Đang lúc thầy giáo còn rối rắm không biết nên giúp Bạch Tuyết thế nào để tránh đi việc này, thì có người gõ cửa.

"Thưa thầy, hiệu trưởng cho gọi ạ." Một học sinh nói.

Thầy giáo chợt có một loại dự cảm xấu.

"Được rồi."

"Bạch Tuyết, em hãy về phòng học trước đi, thầy phải đi ra ngoài một lát, chuyện này rất nghiêm trọng, em tốt hơn là nhớ thật kĩ xem là ai đã làm?" Thầy giáo vẫn tin tưởng Bạch Tuyết là bị oan uổng.

Lấy được sự tin tưởng của thầy giáo, Bạch Tuyết rất cảm động, nhưng mà cũng rất đau lòng, bởi vì cô đã không còn trong trắng, bởi tờ xét nghiệm kia chính là bằng chứng chứng minh cô đã không còn là xử nữ ! Bạch Tuyết thật khó chịu, vì đã để cho thầy giáo thất vọng!

Lau nước mắt đi, rồi ra khỏi phòng giáo viên.

Không ngờ, mới đi ra liền có mấy người ở phía sau chỉ trỏ, Bạch Tuyết không có dũng khí quay đầu lại nhìn, tay nhỏ bé níu chặt vạt áo bước nhanh đi vào phòng học, kỳ quái chính là, trong phòng học rất yên tĩnh, Bạch Tuyết vốn tưởng rằng mọi người sẽ cười nhạo cô.

Mặc dù mọi người không nói gì, nhưng mà những ánh mắt kia đã nói cho Bạch Tuyết biết bọn họ không thích mình, mà ghét mình, xem thường mình!

Thật ra tất cả là Lâm Giang giải quyết hết mọi chuyện trong lớp, cảnh cáo mọi người ai dám nói hươu nói vượn, liền đem chuyện xấu của bọn họ giao cho trường học, vừa mới bắt đầu, mọi người cũng không ai tin, cũng cho Lâm Giang là bạn học mới tới làm sao biết được cái gì chứ? Chỉ là hù dọa mà thôi!

Ai ngờ lúc Lâm Giang nói ra vài chuyện xấu của mấy người, thì tất cả mọi người trở nên á khẩu không nói gì được, đành ngoan ngoãn ngồi một chỗ, cái gì cũng không dám nói!

Dương Phi trong lòng không phục, cơ hội tốt như vậy không chê cười Bạch Tuyết, chẳng phải rất đáng tiếc!

Cô không tin Lâm Giang biết chuyện gì đó của cô!

Vì vậy.

"ai nha người mẹ chưa lập gia đình mới trở về." Dương Phi vẫn chưa kịp nói gì, liền mở ra điện thoại di động nhìn tin nhắn mới gửi, liền nhất thời cứng họng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ánh mắt không tin nhìn Lâm Giang, nhưng mà người đàn ông đó lại tràn đầy sát khí lạnh lùng , ý là nếu không sợ chết thì cô cứ nói!

Dương Phi đánh cái rùng mình đành quay đầu lại, trong lòng thầm nghĩ: tại sao Bạch Tuyết đang mang thai, mà còn có người thích cô ta chứ?

Còn Bạch Tuyết không có mặt mũi nào đối mặt với chuyện này, cô nằm lì ở trên bàn, một đôi tay dịu dàng vỗ lên người cô.

"Tuyết, nếu không cậu về nhà trước đi, mình sẽ xin nghỉ cho có được hay không?" Nói chuyện là Khang Giai, mới vừa rồi thấy tờ xét nghiệm kia cô cũng phải trợn tròn mắt, cô cũng hoài nghi Bạch Tuyết nhất định là bị người ta hãm hại, nhưng mà một thời gian trước Bạch Tuyết có xin nghỉ không đi học, lại cùng người đàn ông kia ở chung một chỗ, nên không có lửa làm sao có khói?

"Tuyết, nếu không để mình xin nghỉ cho cậu trở về có được hay không?" Khang Giai nhỏ giọng hỏi, cô thường là một người rất nhanh mồm nhanh miệng , nhưng mà, lúc này cô lại không biết nên nói những gì để an ủi Bạch Tuyết!

"Mình chỉ là muốn ngủ một chút mà thôi, Giai Giai cậu trở về chỗ ngồi đi! Không cần phải để ý đến mình." Bạch Tuyết nằm ở trên bàn, vẫn không có ngẩng đầu, Khang Giai không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi, trong lòng thầm nghĩ: Bạch Tuyết rốt cuộc có mang thai thật hay không?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Phong Ba Khi Mang Thai 4

Thầy chủ nhiệm của Bạch Tuyết đi tới phòng của hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng ông tìm tôi?"

"Thật là hồ nháo, trong lớp của anh xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao không báo cáo?" Hiệu trưởng cau gợn hỏi, chủ nhiệm lớp cả kinh, chuyện mới vừa phát hiện, làm sao lại nhanh truyền tới tai hiệu trưởng như vậy? Hơn nữa hần còn cố ý dấn dò học sinh không cho phép nói ra, hiệu trưởng làm như thế nào mà biết?

Thấy chủ nhiệm lớp giật mình, hiệu trưởng rất tức giận quát.

"Anh không cần phải để ý đến việc tôi làm sao mà biết? Nói? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có học sinh mang thai?" Hiệu trưởng chỉ quan tâm chuyện xảy ra thế nào?

Thật ra thì, chính hần cũng muốn biết? Nhưng mà Bạch Tuyết lại không nói gì, hần cũng không biết phải làm sao!

"Hiệu trưởng, tôi cũng vừa mới biết chuyện này, vốn định hỏi trước người trong cuộc xem chuyện gì đã xảy ra? Còn chưa kịp hỏi, liền bị ông gọi tới." Thầy chủ nhiệm hi vọng có thể vì Bạch Tuyết tranh thủ một chút thời gian.

"Nếu, anh cũng không biết, thì chuyện này anh không cần phải để ý đến, để phong giáo vụ xử lý là được rồi, bọn họ sẽ điều tra rõ ràng! Nếu quả thật có chuyện này, thì học sinh này sẽ bị đuổi học ngay, anh trở về đi." Hiệu trưởng là quyết không cho phép có học sinh nào bôi nhọ đến danh tiếng của trường học.

Thấy hiệu trưởng đáng vẻ rất kiên quyết, chủ nhiệm lớp cũng không tiện nói cái gì nữa? Bất đắc dĩ đi về.

Trở lại trong phòng học.

Thấy Bạch Tuyết nằm lì trên bàn, Thầy giáo cũng không nói gì nữa, mà tiếp tục dạy học.

Hắn biết Bạch Tuyết là học sinh giỏi, đi học đều rất nghiêm túc nghe giảng, lần này xem ra là rất khó khăn! Chuyện lớn như vậy ai có thể chịu được!

Sau khi tan lớp, Bạch Tuyết bị gọi vào phòng giáo vụ, kết quả cùng giống thầy chủ nhiệm lớp, Bạch Tuyết nói cái gì cũng không biết? Cô không thể đem Lãnh Dạ bị dính líu vào! Cho nên chỉ có thể ngậm miệng nói không biết!

"Bạch Tuyết em nếu nói không biết, thì chúng ta cũng sẽ có biện pháp tra được, một khi thật sự có chuyện này, em sẽ bị đuổi học!" Thầy giáo nhắc nhở Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết gật đầu một cái, ý là đã hiểu.

Nhìn Bạch Tuyết khóc sưng cả mắt, Dương Phi trong lòng rất đặc ý, tất cả mọi chuyện đều đúng như dự đoán của cô, hiện tại chỉ chờ phòng giáo vụ tra ra Lãnh Dạ cùng Bạch Tuyết có quan hệ, sau đó sẽ đem Bạch Tuyết đuổi học.

Bạch Tuyết không có tâm tình đi học, vì vậy thu thập một ít sách vở , nói với thầy giáo một tiếng rồi đi về.

Lâm Giang cũng tìm một lý do xin nghỉ.

Hắn vẫn luôn đi theo Bạch Tuyết, lo lắng cô có chuyện!

"Tôi không sao, cậu trở về đi !" Ra khỏi cổng trường Bạch Tuyết cũng biết có người đi theo mình, vì vậy, cô quay đầu lại nói với Lâm Giang để cho cậu ta trở về.

"Bụng của tôi chưa khỏi hẳn, cho nên mới xin nghỉ. Không bằng cô đi đến nhà tôi ngồi một chút đi , bây giờ cũng không phải là giờ tan học , nên cô có thể đợi đến giờ tan học thì về nhà." Bị cậu ta nói trúng , Bạch Tuyết đang suy nghĩ không biết đi nơi nào cho hết thời gian đây, cô hiện tại không muốn về nhà, nhà của Lãnh Dạ cũng không muốn trở về, dù sao nơi đó cũng không phải là nhà của cô!

Cô không muốn lại bị người ta nói: cô vì tiền mà làm tình nhân cho người khác nữa **!

Xảy ra chuyện tờ xét nghiệm, cô muốn cùng Lãnh Dạ cắt đứt quan hệ! Bởi vì không cắt đứt quan hệ, sớm muộn gì cũng sẽ bị trường học phát hiện ra chuyện này!

Mặc dù anh trợ giúp cho công ty của cha, nhưng cũng không thể không kết thúc mối quan hệ này!

Nhìn bạn học có ý tốt, vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Kỳ quái là Lãnh Dạ cũng không có tới đón Bạch Tuyết trở về, liên tiếp mấy ngày cũng không có xuất hiện, cũng không có tìm cô.

Bạch Tuyết trong lòng có nhàn nhạt mất mát!

Lắc lắc đầu, tại sao lại cảm thấy mất mát? Đây không phải là cô đang muốn hoàn toàn rời đi anh sao.

Cha Bạch Tuyết vốn tưởng rằng mấy ngày trước Lãnh Dạ đem con gái của mình đón về, chẳng lẽ là đã thích Bạch Tuyết? Trong lòng đang vui vẻ, thì không nghĩ tới Bạch Tuyết lại trở về nhà!

Ông đang suy nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể để cho Bạch Tuyết giúp ông lấy thêm được đơn đặt hàng khác nữa?

Lần trước Bạch Tuyết ở cùng Lãnh Dạ, ông liền kiếm một lần được những ba trăm ngàn. Vụ mua bán đó rất có lời.

Nhưng Bạch Hàn lại không nhìn đến sự tồn tại của Lãnh Dạ, chỉ cần là người phụ nữ mà Lãnh Dạ chạm qua thì liền vĩnh viễn là người của hắn, người khác nếu muốn, đó chính là tự đào hố chôn mình

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Phong Ba Khih Mang Thai 5

Mấy ngày nay Bạch Tuyết đi học hết sức áp lực, mặc dù không có bạn học nào nói gì trước mặt, nhưng mà cô hiểu bọn họ đều ở sau lưng nói không ít! Kỳ quái là phòng giáo vụ vẫn không có tìm cô để hỏi thêm gì, hẳn là vẫn đang điều tra!

Mấy ngày nay Dương Phỉ cũng không tốt hơn là bao, trong bệnh viện có gọi điện thoại tới, nói cô không phải là mắc bệnh ngoài da, mà là bệnh AIDS một loại đã bị biến đổi!

Dì của Dương Phỉ nghe thấy tin này quả thực là sấm sét giữa trời quang!

"Bác sĩ, điều này sao có thể? Con bé vẫn còn là con nít, vẫn luôn giữ mình trong sạch, có phải là nhầm rồi hay không?" Dì Dương Phỉ gấp gấp hỏi.

"Rất xin lỗi, tôi đã tìm rất nhiều chuyên gia nghiên cứu về da, đây là một loại bệnh AIDS biến đổi, hơn nữa còn có thể lây bệnh, hi vọng cô hãy bảo người bệnh mau nằm viện nhanh, và sớm cách ly, nếu không những người bên cạnh rất nguy hiểm, có thể sẽ bị lây bệnh!" Bác sĩ vừa nói, Dì Dương Phỉ sợ đến toát ra mồ hôi lạnh, cái gì? Người bên cạnh cũng sẽ bị lây bệnh? Quá đáng sợ đi!

Cô dì không có giám đi đến nhà Dương Phỉ, cũng không có ở trong bệnh viện chờ Dương Phỉ tới, mà chỉ gọi một cú điện thoại liền vội vã rời khỏi bệnh viện.

Tự mình còn đi đến phòng tiêu độc, tiến hành trừ độc toàn thân.

Dương Phỉ nhận được điện thoại của dì, liền ngu ngơ, cô chắc không phải là nghe lầm chứ, bệnh AIDS? Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Nhưng là, nghe được giọng nói của dì, cô biết đây là sự thật, nhưng mà làm thế nào nói cho cha mẹ biết đây?

Dì có nói ở trong điện thoại là loại bệnh này sẽ lây bệnh, hơn nữa lúc phát bệnh rất đáng sợ!

Dương Phỉ vẫn vui mình ở trong phòng ,còn gì của cô len lén gọi điện cho mẹ cô, đem tình hình tỉ mỉ nói lại một lần, mọi người đều là không tin như nhau, không có khả năng này!

Nhưng mà lời của Bác sĩ đều không có thể tin, nhưng tin tưởng còn hơn không?

Người một nhà được một phen kinh hồn mang theo Phỉ Phỉ đi tới bệnh viện, để nằm viện, hơn nữa còn bị lập tức cách ly, cha mẹ của cô cũng bị bắt ở lại quan sát xem có hay không bị lây bệnh?

Mặc dù cha Dương Phỉ gần đây vì những vụ án giết người kia mà bận rộn, nhưng cũng không khỏi không nằm viện quan sát.

Dương Phỉ hơn nữa còn nói cho bác sĩ là có hai người bạn trên mặt cũng bị loại bệnh này!

Bệnh viện lập tức liên lạc ngay cho người nhà họ, hai người bạn học kia của Dương Phỉ cũng có phản ứng giống nhau, vội vã nằm viện, người thân cũng ở đây quan sát vài hôm, hơn nữa không thể đi khỏi ra bệnh viện nửa bước!

Chuyện của ba người Dương Phi mắc bệnh AIDS rất nhanh liền bị truyền ra, không có một người bạn học nào quan tâm đến bọn họ, cũng không có bất kỳ người thân họ hàng nào đi xem bọn họ, tất cả bọn họ cùng người nhà hoàn toàn bị vứt bỏ, đều sợ hãi bọn họ lây bệnh, hơn nữa hàng xóm đi qua nhà bọn họ cũng phải đi trừ độc mới dám trở về nhà mình!

Sau khi quan sát người nhà không có bị lây bệnh, họ mới được tự do, chỉ còn ba người Dương Phi bị cách ly, đến người nhà của bọn họ cũng không được đi thăm, cho nên không thể làm gì khác hơn là về nhà!

Bởi vì cha của Dương Phi là cục trưởng, nên trước đây có rất nhiều hàng xóm nịnh bợ, hiện tại những người hàng xóm kia thấy bọn họ giống như là chuột thấy mèo, tránh rất nhanh!

Sau khi cha Dương Phi về đến nhà, liền bắt đầu liên lạc với chuyên gia tốt nhất hi vọng có thể chữa trị cho Dương Phi!

Thời gian một ngày lại một ngày qua đi, mọi người đều biết con gái của cục trưởng bị bệnh AIDS, hơn nữa còn là bệnh biến dị! Tất cả cảnh sát đều không dám nói gì, nhưng sau lưng đều cười nhạo cục trưởng luôn luôn uy vũ cũng có ngày hôm nay!

Mọi người khi tiếp xúc gần đồ vật gì với cục trưởng, cũng sẽ len lén trừ độc mới dám sử dụng.

Nói chung, lần này con gái của cục trưởng Dương mắc bệnh AIDS mọi người đều biết, hơn nữa giới truyền thông cũng đã đưa tin về việc này, để khiến cho các hộ cư dân cẩn trọng, phát hiện bị bệnh như vậy phải đưa vào bệnh viện ngay, hiện tại ba người vị thành niên mắc bệnh AIDS đã được khống chế, và có hi vọng chữa khỏi.

Bạch Tuyết không quan tâm chuyện của mấy người Dương Phi như thế nào? Mà chỉ quan tâm chuyện của mình đã qua chừng mấy ngày, tại sao

vẫn không có kết quả? Mặc dù rất tò mò, nhưng cũng không dám hỏi, dù sao đây cũng là chuyện xấu!

Các bạn học cũng không dám nói, nhưng là cũng len lén liếc nhìn bụng của Bạch Tuyết, xem cô rốt cuộc có mang thai hay không ?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phong Ba Khi Mang Thai 6

Mấy người Dương phi lần này đúng là bị hoảng sợ rất lớn, cũng may bác sĩ nói là có cơ hội chữa khỏi, nếu không bọn họ không chết vì bệnh, thì cũng sẽ bị hù chết! Bình thường khi dễ bạn học thì không sợ trời không sợ đất, nhưng bây giờ mọi chuyện rơi vào người mình, thì sợ muốn chết, thật ra thì, gặp phải chuyện như vậy nếu đặt vào người nào khác cũng không tốt hơn được là bao!

Tất cả đều là báo ứng!

Hôm nay, Bạch Tuyết bị phòng giáo vụ gọi đi, trong lòng rất lo sợ, không biết bọn họ có tra được quan hệ của Lãnh Dạ cùng cô hay không, bất kể như thế nào, cô cũng đã kiên quyết không thể thừa nhận, nếu không cô sẽ liên lụy rất nhiều người, bao gồm cha của mình cũng sẽ bị liên lụy!

"Bạch Tuyết, chuyện đã tra ra rõ ràng." Thầy giáo vụ nói.

Bạch Tuyết cả kinh, chuyện đã tra rõ rồi sao?

Không biết bọn họ đã tra được chuyện gì?

Bạch Tuyết không dám hỏi, chỉ có lẳng lặng chờ đợi, lúc này, cô cảm giác mình chính là một phạm nhân đang phạm tội, nội tâm sợ hãi chờ đợi bọn họ tuyên bố! Là tội chết? Còn không là sống?

Cô cùng Lãnh Dạ có quan hệ là thật, cô cũng không phải là xử nữ cũng là thật! Những chuyện này đối với một người vị thành niên mà nói đều là lỗi!

Nhưng mà tất cả đều là bị buộc nên đành bất đắc dĩ!

Mặc dù là bị như thế, nhưng cô vẫn không muốn bọn họ tra ra Lãnh Dạ, tra ra quan hệ giữa bọn họ, Người đàn ông máu lạnh đó nếu như bởi vì cô, mà bị người khác điều tra ra, lại hại anh ta mất mặt! Không biết anh có thể hay không bóp chết cô luôn?

Thiếu nữ sợ hãi trong nháy mắt ở trong lòng Bạch Tuyết xuất hiện.

cô sợ bọn họ tra ra chân tướng, sợ bởi vì bạn học hãm hại mà dính líu đến Lãnh Dạ !

Nhưng mà mặc cho các bạn học khác khi dễ, cũng không có biện pháp ngăn trở phòng giáo vụ điều tra cô, nên cô chỉ có thể không giúp đỡ mà chịu đựng tất cả!

Bạch Tuyết cúi thấp đầu, rất lo lắng kể tiếp thầy giáo vụ sẽ nói ra lời muốn nói.

Cô thật là sợ từ trong miệng bọn họ nghe được cái tên Lãnh Dạ này!

Cô sợ thầy giáo sẽ hỏi mình: em có biết Lãnh Dạ hay không? Em cùng Lãnh Dạ có quan hệ như thế nào?

"Bạch Tuyết, ngẩng đầu lên, em còn có chuyện gì muốn nói với chúng ta không ?" Thầy giáo hỏi.

Bạch Tuyết sợ hãi, chẳng lẽ thầy giáo đã biết tất cả mọi chuyện? Muốn cho chính cô thẳng thắn thừa nhận?

"Thưa thầy? Em." Bị thầy giáo hỏi, Bạch Tuyết biết không trả lời là không lễ phép, nhưng mà nếu trả lời. Cô tuyệt đối sẽ không thể thừa nhận cô biết Lãnh Dạ, như vậy Lãnh Dạ sẽ không bị dính líu gì?

"Em có lời gì cứ nói hết đi?" thầy giáo nói.

Bạch Tuyết trong tâm hoàn toàn lạnh, xem ra chuyện đã tra ra chân tướng rõ ràng, đây là thầy giáo cho cô cơ hội cuối cùng để nhận tội?

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết hai mắt thật to trong nháy mắt nổi lên một tầng hơi nước.

Nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thầy giáo, cô biết mình đã gây họa, hiện tại cô không quan tâm đến danh tiếng của mình thế nào? Dù sao ở trong trường học cũng chính là như vậy, đi tới chỗ nào đều bị người ta đâm sau lưng! Cô chỉ hi vọng không nên làm liên lụy tới Lãnh Dạ, vì anh cũng là người có mặt mũi!

Thầy giáo thấy Bạch Tuyết khóc, biết cô bị ủy khuất, cho nên mới phải cho cô một lời giải thích tốt.

"Thầy biết em bị ủy khuất, nhưng mà chuyện đã tra rõ ràng, em cũng không cần lo lắng nữa mọi chuyện cũng đã qua, cũng không phải là lỗi của em!" Thầy giáo từng câu từng chữ nói.

Bạch Tuyết sửng sốt.

Lời của thầy giáo rốt cuộc là có ý gì? Tại sao thầy lại nói không phải là lỗi của cô? Chẳng lẽ bọn họ đồng tình vì cô là người bị hại? Hay là bọn họ ngay cả lai lịch của cha cũng đã tra ra được, biết là cha ép cô đi bồi Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết nhìn thầy giáo, trong đầu bắt đầu xuất hiện các loại phỏng đoán.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Phong Ba Khi Mang Thai 7

"Em là bị oan uổng, tại sao không nói?" Thầy giáo hỏi.

Bạch Tuyết càng sợ hơn , xem ra bọn họ đã tra ra được cha, nếu không sẽ không nói cô bị oan uổng, như vậy cha có thể hay không bị cảnh sát bắt lại? Cô còn là thiếu nữ vị thành niên, lại bị cha đưa đi làm loại giao dịch này là phạm pháp!

Thầy hỏi cô tại sao không nói? Cô nào dám nói chứ!

Một là vì cha, một là vì nhân vật mình không chọc nổi!

Mặc dù Lãnh Dạ lấy đi tấm thân xử nữ của cô, nhưng mà cũng là do cô chủ động đi đến nhà của người ta !

Các thầy giáo xem ra là bởi vì cô còn chưa trưởng thành cho nên mới nói không phải là lỗi của cô! Nhưng mà Lãnh Dạ có phải cũng có chút bị oan? Giúp cha cô mà lại còn bị cảnh sát bắt vì bị tố cáo cưỡng bạo trẻ vị thành niên!

"Thưa thầy, không đúng không đúng như các thầy nghĩ đâu!" Bạch Tuyết cuống quýt giải thích, cô vừa nghĩ tới Lãnh Dạ bị tố cáo vì cưỡng bạo vị thành niên, trong lòng liền hoảng hốt, cuống quýt hô.

"Hả?" Thầy giáo giật cả mình.

"Thầy Không nên trách bọn họ." Bạch Tuyết thấp giọng nói, cô nói bọn họ nhưng thật ra là cha cùng Lãnh Dạ, trong lòng cô đều hiểu tất cả chuyện này là bởi vì cha không thương mình, ông thà hy sinh con gái của mình cũng muốn giành được lợi ích!

Vậy mà thầy giáo cho là cô nói mấy người Dương Phi khi dễ cô.

"Bạch Tuyết em là học sinh tốt, nhưng mà bọn họ làm sai sẽ phải tiếp nhận trừng phạt, nếu không sau này bọn họ còn có thể lại khi dễ em!" Thầy giáo cho là Bạch Tuyết lo lắng bọn họ bị đuổi học, nên mới chối bỏ hành vi phạm tội.

Thật ra thì, ý của thầy giáo cùng Bạch Tuyết hoàn toàn là hiểu lầm.

"Thưa thầy, bọn họ không có khi dễ em, cầu xin thầy không nên truy cứu nữa được không?" Bạch Tuyết lo lắng chuyện càng lớn, cho nên hèn mọn cầu xin thầy giáo tha thứ!

"Nhưng mà em vì bọn họ suy nghĩ, chưa chắc bọn họ sẽ cảm ơn em, làm như thế hậu quả chính là em sẽ bị đuổi học có biết hay không?" Thầy giáo đây là lần đầu tiên nhìn thấy một học sinh thiện lương như vậy.

Mình bị người ta hãm hại, lại còn phải vì người khác suy nghĩ!

"Em, em tình nguyện bị đuổi học, cũng hi vọng thầy không truy cứu trách nhiệm nữa!" Bạch Tuyết khó chịu trả lời.

Mặc dù cha đối với cô nhẫn tâm, nhưng mà cô là không cách nào tiếp nhận cha bởi vì cô mà bị cảnh sát bắt đi, cho nên cô thà lựa chọn nghỉ học, cũng không cần để cho chuyện này bị tra ra được nữa!

"Em? Em lại vì người như vậy mà tình nguyện buông bỏ việc học hành sao?" Thầy giáo không thể tin được đứng lên, kích động nói, ông vốn không tin lời thầy chủ nhiệm của Bạch Tuyết, giờ phút này ông thật sự tin.

Chủ nhiệm lớp nói rằng Bạch Tuyết là một cô gái rất đơn thuần, cũng không đặc tội với ai, hơn nữa luôn vì người khác mà suy nghĩ.

Lúc đó, ông cho rằng giáo viên chủ nhiệm của Bạch Tuyết chỉ là biện hộ cho cô, không ngờ Bạch Tuyết thật sự là người như vậy, mình bị người ta hãm hại, cô lại còn lo lắng người khác bị xử phạt!

Thì ra là mấy ngày nay, các thầy giáo từ trước đến nay đều bí mật điều tra về tờ xét nghiệm của Bạch Tuyết, bọn họ đi bệnh viện ghi trên tờ xét nghiệm của Bạch Tuyết, căn cứ vào một loạt điều tra, phát hiện Bạch Tuyết căn bản không có đi qua bệnh viện kia, hơn nữa tờ giấy xét nghiệm có con dấu của bác sĩ lại là di của Dương Phi, cũng vì vậy bọn họ bắt đầu điều tra Dương Phi.

Về sau ở bệnh viện theo dõi có nhìn thấy Dương Phi từng đi đến bệnh viện kia, hơn nữa còn là khoa phụ sản, trọng yếu hơn là thời gian Dương Phi đi bệnh viện cùng với ngày trên tờ xét nghiệm của Bạch Tuyết là giống nhau

Mấy ngày nay Dương Phi bởi vì mắc bệnh AIDS, nên thầy mới không có cách nào đối với Dương Phi tiến hành điều tra, cho nên chuyện vẫn kéo dài, cho tới bây giờ mới cho Bạch Tuyết một công đạo, nhưng mà những chuyện này Bạch Tuyết còn không biết, hơn nữa cô còn hiểu lầm thầy giáo đã đem chuyện của cô tra ra hết.

Bạch Tuyết mới có thể tình nguyện bị đuổi học cũng không cần đem chuyện làm lớn, cũng vì vậy mà thầy giáo cho là cô vì bạn học mà suy nghĩ.

Thấy thầy giáo đứng lên, Bạch Tuyết cả kinh, hình như thầy rất tức giận, có phải là định đem cha cùng Lãnh Dạ đưa vào ngục không?

"Thưa thầy? Thưa thầy? Chuyện là như vậy." Bạch Tuyết bằng bất cứ giá nào, cùng lắm thì nói là mình thích Lãnh Dạ, cam tâm ở cùng anh, chỉ có như vậy, mới có thể bảo vệ cha cùng anh!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ngoài Ý Muốn Thấy Lang Vương 1

Chẳng qua là những ý nghĩ này của Bạch Tuyết còn chưa có nói ra, liền bị tiếng điện thoại cắt đứt.

"Alo?" Thầy giáo vù cầm điện thoại lên.

"Vâng vâng, tôi lập tức tới ngay." Thầy giáo đáp, Bạch Tuyết thấy ông hình như là có chuyện quan trọng phải đi xử lý, như vậy không phải là cô trước hết sẽ tránh được một kiếp sao!

"Cái đó, Bạch Tuyết em hãy đi về lớp học trước đi, thầy còn có chuyện phải xử lý." Thầy giáo cuống quýt cầm lên áo khoác mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Tuyết sau đó cũng đi ra theo, nhưng mà sau khi rời khỏi đây cô liền trợn tròn mắt, trong sân dừng một chiếc xe nhìn rất quen mắt nha? Đó không phải là xe của Lãnh Dạ sao.

Cô ngây ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích, thì ra mọi chuyện đã tra ra được Lãnh Dạ, chẳng lẽ trường học gọi anh tới là để tra hỏi?

Khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi trắng bệch, nhìn người đàn ông cao lớn lạnh lùng đi xuống xe, tâm Bạch Tuyết run lên một cái, xong rồi! Cô đã gây họa, người đàn ông này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Không được, cô không thể để cho thầy giáo thăm vấn anh được!

Liền cuống quýt chạy đến trước mặt Lãnh Dạ.

"Anh? Lãnh. , chuyện đã được giải quyết rồi, cùng anh không có bất cứ quan hệ gì, vì tôi không có nói gì cả, nên anh mau đi nhanh lên?" Bạch Tuyết muốn gọi Lãnh Dạ, nhưng mà khi thấy khuôn mặt lạnh lùng kia, cô đành thu miệng lại, không có kêu lên tên của anh, chỉ muốn để cho anh nhanh lên rời khỏi nơi này, tránh cho bị liên lụy tới!

Nhìn dáng vẻ Bạch Tuyết điềm đạm đáng yêu , làm cho tâm Lãnh Dạ dao động, chuyện kia không phải là đã giải quyết xong rồi sao, vì sao cô còn lo lắng như vậy?

"Bạch Tuyết, em tại sao vẫn còn ở nơi này?Thầy còn có việc, em mau về phòng học trước đi!" Thầy giáo tự nhiên thấy Bạch Tuyết ở chỗ này, bọn họ hôm nay phải tiếp đón chính là vị đại nhân vật này, có quan hệ trực tiếp đến tương lai của trường học, nên mới không dám chậm trễ, cho nên toàn thể thầy cô giáo đều phải trình diện nghênh đón.

Bạch Tuyết bị các thầy chen đến một bên, nhìn Lãnh Dạ bị bọn họ bao vây.

Lỗ mũi liền đau xót, lặng lẽ khóc.

Thì ra là mọi chuyện đã huyên náo lớn như vậy.

Cô vốn cho là mình gánh hết trách nhiệm về chuyện này thì xong rồi, không nghĩ tới các thầy giáo còn muốn điều tra anh, lại còn coi trọng chuyện này như vậy , ngay cả hiệu trưởng cũng tới.

Thấy Bạch Tuyết bị sợ khóc, tâm Lãnh Dạ đau xót.

"Xin lỗi không tiếp được, Bạch Tuyết là con gái người quen của tôi, tôi phải đi xem một chút." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ trừng lớn hai mắt, bọn họ không nghĩ tới Bạch Tuyết biết nhân vật lợi hại như thế.

"Anh cứ đi, mời."

Bạch Tuyết không nghe được bọn họ nói gì? Nhưng mà cô nhìn thấy Lãnh Dạ đang hướng chỗ cô đi tới, anh không phải là tới hỏi tội cô chứ ?

Lãnh Dạ đến gần.

"Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý!" Thấy Lãnh Dạ đến gần, Bạch Tuyết khóc nói.

"Tại sao lại nói xin lỗi?"

"Bởi vì, bởi vì tôi, anh mới?" Bạch Tuyết nhìn một chút những người phía sau, Bạch Tuyết không có dũng khí nói ra, ủy khuất giống như đứa bé, chỉ biết là khóc.

"Đem nước mắt lau đi, cô đã không còn là hài tử nữa rồi, điểm này tôi so với ai khác đều rõ ràng." Lãnh Dạ nói.

"Bọn họ có thể hay không đem anh đưa vào tù?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi, cô mặc dù nhát gan, nhưng cô còn hiểu một chút kiến thức pháp luật, cô là trẻ vị thành niên, Lãnh Dạ lại cùng cô phát sinh quan hệ chính là phạm pháp! Cho nên anh có thể hay không bị phán xét tội?

"Cô là đang lo lắng cho tôi?" Lãnh Dạ hỏi.

"Cảnh sát có thể bắt anh hay không?" Bạch Tuyết chỉ lo lắng anh thể hay không bởi vì cô mà phạm tội!

"Tại sao phải bắt tôi?" Lãnh Dạ nghi ngờ, chẳng lẽ chuyện ở trong trường học còn chưa có cho Bạch Tuyết một câu trả lời thuyết phục?

"Bởi vì bởi vì tôi còn chưa có là vị thành niên!" Bạch Tuyết thanh âm rất nhỏ. Cô biết Lãnh Dạ chắc cũng hiểu ý của mình.

"Uh, không biết cô sau khi trưởng thành có thể hay không lớn hơn nữa, bất quá, hiện tại, vẫn có cảm xúc, buổi tối đi về nhà tôi đi." Lãnh Dạ xoay người rời đi . Bạch Tuyết vốn cúi đầu, nghe thấy lời nói của Lãnh Dạ , liền giật mình ngẩng đầu lên, ý của anh là gì? Cái gì mà còn có cảm xúc ? Cô là đang nói anh có thể vì chuyện này mà ngồi tù hay không mà!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ngoài Ý Muốn Thấy Lang Vương 2

Chẳng lẽ anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra sao? Đây chính là việc có thể ngồi tù đấy. Vậy mà bây giờ anh còn có tâm tình muốn chuyện kia, lại còn bảo cô buổi tối đến nhà anh nữa chứ, có phải vì cô làm liên lụy khiến anh mất mặt nên muốn cùng cô tính sổ hay không?

Nhìn Lãnh Dạ bị các thầy vây quanh rời đi, sau đó lên tầng thang máy của trường, Bạch Tuyết rất không an tâm, không biết được họ có thể đi báo cảnh sát bắt anh hay không?

Cô còn nhỏ như vậy! Mà lại cùng Lãnh Dạ xảy ra quan hệ!

Cô hiểu, đây là sự thật!

Cẩn cẩn môi dưới, cô liền hướng phòng làm việc của hiệu trưởng đi tới.

Nếu chuyện này bởi vì cô mà làm lớn, cô nhất định không gánh nổi hậu quả, cô phải nói cho các thầy rằng cô yêu Lãnh Dạ, cho nên mới cam tâm tình nguyện ở cùng anh, chứ không phải là anh cố ý khi dễ trẻ vị thành niên.

Đi vào phòng của hiệu trưởng, rất an tĩnh, không biết những người kia đã đem anh mang đi đâu rồi?

Tìm mãi mà không có ai, vì vậy, cô liền lặng lẽ hướng phòng họp trên tầng lầu hai đi tới.

Quả nhiên, bên trong có thanh âm nói chuyện.

Bạch Tuyết trong lòng rất khẩn trương cũng rất sợ hãi, thân thể không khỏi bắt đầu run lên.

Nghĩ tới bên trong có nhiều các thầy cô, thì cô lại không có dũng khí đi vào, nhưng mà nếu không đi sẽ có thể khiến cho Lãnh Dạ bị liên lụy? Trong lòng liền sốt ruột!

Từng chút từng chút lại gần trước cửa sổ, xem bên trong rốt cuộc là tình huống nào!

Để cho cô ngoài ý muốn chính là, Lãnh Dạ không phải bị tra hỏi như cô tưởng tượng, cũng không có bị thẩm vấn, mà là rất lạnh lùng ngồi ở trên ghế, giống như là một vị vương giả, hoặc như là một vị lãnh đạo nghiêm túc đang cùng nhân viên hội họp vậy.

Bạch Tuyết xoa xoa hai mắt, xem xem có phải mình đang gặp ảo giác hay không, sợ mình luôn hi vọng Lãnh Dạ sẽ không bị liên lụy, cho nên sinh ra ảo giác .

Lần nữa nhìn vào trong phòng, tất cả cảnh tượng mới vừa rồi, chính là ngoài ý muốn của cô, hiệu trưởng lại tự mình dâng trà cho Lãnh Dạ, thầy giáo vụ còn cầm một tập tài liệu đưa cho Lãnh Dạ xem, Bạch Tuyết nhất thời không biết rõ đây là tình huống gì?

Nhìn thấy tất cả các thầy giáo khuôn mặt đều mỉm cười, Bạch Tuyết không hiểu ra sao!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhìn Lãnh Dạ có thể giải quyết được mọi chuyện, Bạch Tuyết liền lặng lẽ rời đi.

Khi Bạch Tuyết quay đầu rời đi chưa tới một giây, thì ánh mắt Lãnh Dạ khẽ đảo qua cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch lên, ngay sau đó lại khôi phục trạng thái vừa rồi.

Bạch Tuyết nghi hoặc trở lại phòng học.

Không có tâm tình cầm lên quyển sách đọc, trong đầu lại toàn là những hình ảnh mới vừa thấy, trong lòng lại xuất hiện vô số suy đoán, nhưng mà lại không nghĩ ra các thầy giáo tại sao lại có cái loại vẻ mặt lấy lòng đó?

Chẳng lẽ là Lãnh Dạ dùng tiền mua chuộc bọn họ? Bọn họ đều là những người được tôn kính, sẽ không trắng trợn thu nhận hối lộ như vậy chứ ?

Mặc dù cô biết xã hội này hiện tại bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, tựa như cô có ngày hôm nay đều là do cha cô một tay tạo thành tất cả!

Nếu quả thật là Lãnh Dạ đi mua chuộc các thầy giáo, thì cô có phải hay không lại thiếu Lãnh Dạ một cái nhân tình, khó trách anh ta lại nói buổi tối để cho cô đến nhà của anh, thì ra là!

Rốt cục suy nghĩ minh bạch mọi chuyện , cô liền nghiêm túc bắt đầu đọc sách.

Trong lòng Lâm Giang mang theo kế hoạch nham hiểm quan sát lấy Bạch Tuyết.

Người phụ nữ này nhất gan như vậy trong lòng rốt cuộc thích thứ gì? Hẳn phải làm như thế nào mới có thể để cho cô không chống lại hắn đây?

Ai!

Thật là chuyện nhức đầu, phương thức cầu xin yêu đương của con người thật là phiền toái!

Ở yêu giới, chỉ cần nhìn vào mắt là có thể ở chung, thậm chí là con cháu đầy đàn rồi.

Chợt, Lâm Giang nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc, nếu như Bạch Tuyết cùng Lang Vương ở chung, vậy thì Bạch Tuyết có thể mang thai thật hay không?

Dùng ma pháp xem một chút trong bụng Bạch Tuyết rốt cuộc có mang thai với Lang Vương hay không .

"Cậu đang nhìn cái gì vậy?" Lâm Giang đang tập trung tinh lực nhìn xem bụng của Bạch Tuyết , ai ngờ Bạch Tuyết chợt quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Giang, hơn nữa rất mất hứng hỏi hằn.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Linh Đồng Đầu Thai

"Hả? Tôi, tôi mới vừa rồi đang suy nghĩ vài chuyện nên ngần người mà thôi." Lâm Giang trả lời.

"Cậu không phải là cũng cùng bọn họ nghĩ giống nhau chứ, tò mò tò xét nghiệm kia là thật?" Bạch Tuyết vẫn cho rằng cái người ngồi cùng bàn này cũng không tệ lắm, không nghĩ tới cậu ta cũng ở sau lưng len lén quan sát bụng của cô, làm cho tâm của cô cảm thấy đau đớn!

"Nào có chuyện đó? Tôi biết cậu là bị oan uổng mà!" Lâm Giang cười cười nói.

"Thật ra thì, tôi cũng không thể trách cậu nghĩ như vậy, cho dù là ai cũng sẽ tò mò! quên đi, mau đọc sách đi!" Bạch Tuyết rất khổ sở, cô cùng Lãnh Dạ đã xảy ra quan hệ, nên bị mọi người hiểu lầm cũng không thể trách được! Là mình có lỗi trước, nên sao có thể ngăn cản người khác nghĩ như thế nào về mình chứ!

Lâm Giang biết Bạch Tuyết không vui, không nghĩ tới chính mình vì nhất thời tò mò, nên dẫn đến để cho Bạch Tuyết chán ghét hẳn, thật là hoàn toàn ngược lại ý muốn mà!

Người phụ nữ nhát gan này! Ai! Thật đúng là phải cẩn thận khi tiếp xúc cùng, nếu không, không cẩn thận sẽ lại để cho Bạch Tuyết chán ghét hẳn.

Sau khi tan học, Bạch Tuyết không biết nên nói thế nào với cha đây, Lãnh Dạ nói để cho cô tối nay qua đó, xem ra vì chuyện lần này được giải quyết, cho nên mới để cô dùng chuyện này báo đáp lại anh!

Cúi đầu, nhìn đoạn đường dưới chân, từng bước từng bước đi về phía trước, mà chẳng biết rằng có một chiếc xe vẫn chậm rãi đi theo cô.

Cuối cùng, đi tới một trạm điện thoại công cộng, cầm điện thoại lên gọi cho cha .

"Cha, là con."

"Bạch Tuyết? Có chuyện gì sao?"

"Cha, buổi tối con có chuyện, nên tối nay sẽ không trở về nhà đâu !" Bạch Tuyết nói ra miệng.

"Không trở về nhà vậy con đi đâu? chờ một chút, có phải hay không là đi?" Bạch Hàn bởi vì bên cạnh có người, nên không tiện nói ra tên của Lãnh Dạ, nhưng mà Bạch Tuyết đã hiểu hết.

"Phải ạ. . . ." Bạch Tuyết lúng túng trả lời.

"Tốt tốt, vậy con đi đi, hãy chơi cho vui, cha bận đang bận, bái bai." Bạch Hàn cao hứng cúp điện thoại.

Bạch Tuyết mặt mày đỏ bừng, đây là cha của cô sao? Cư nhiên lại nói cô chơi cho vui!

Trả tiền điện thoại xong, liền xoay người rời đi.

Không nghĩ đến lại thấy chiếc xe quen thuộc trước mắt, cửa xe mở ra Lãnh Dạ đã ngồi ở bên trong.

"Lên xe đi." Vẫn như trước kia lạnh lùng nói, không mang theo một tia tình cảm nào mà chỉ là mệnh lệnh!

Bạch Tuyết lên xe, cô không biết anh tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là lo lắng cô hôm nay sẽ không đi tìm anh, cho nên mới tới đây.

Ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh ghế lái, cúi thấp đầu xuống, chủ yếu là lo lắng bị bạn học nào đó thấy cô ngồi trên xe của một người đàn ông, thì đến lúc đó sẽ lại dẫn lời đồn đãi, chuyện nhảm nhí!

Lãnh Dạ đã sớm nhìn thấy Bạch Tuyết, liền bỏ qua lời mời chiêu đãi, mà muốn phụng bồi người phụ nữ bé nhỏ này đi ăn cơm.

"Muốn ăn cái gì?" Lãnh Dạ hỏi.

Bạch Tuyết nghĩ đến lần trước cùng anh đi ăn cơm liền đụng phải bạn học, trong lòng bắt đầu sợ hãi lại bị người quen gặp phải, chuyên ở trường học còn chưa có lắng xuống, nên cô cũng không muốn lại cuộn lên một làn sóng to khác!

"Tôi muốn về nhà ăn, tôi sẽ nấu cơm, thật đấy, anh muốn ăn cái gì thì tôi sẽ làm cái đó?" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, làm vẻ mặt cầu xin nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nhìn gương mặt bất lực này, tại sao cô lại luôn luôn có sáng vẻ lo lắng hãi hùng như vậy chứ? Bạch Tuyết trước mắt này lại không giống cô của trước kia không sợ trời không sợ đất !

Nghĩ đến Bạch Tuyết có thể không phải là người mình muốn tìm, hẳn liền rất không vui!

Thật ra thì, Lãnh Dạ luôn không ngừng tìm kiếm người phụ nữ trước kia, ngay cả cấm địa của yêu giới, một nơi thần bí cũng đã tìm

"Các người là lũ phế vật, lại không tìm được hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử sao?" Ở bên trong một hang đá, truyền ra âm thanh âm trầm kinh khủng .

"Hồi bẩm Ma vương, còn không có tìm được hướng đi của Mẫu Đơn tiên tử ạ, nhưng mà ba tiểu linh đồng ở trên núi trời tu luyện lại không thấy đâu cả!" Bên ngoài hang động có một con yêu quái giống Ngưu Ma Vương bẩm báo.

"Khốn kiếp, linh đồng tất nhiên là phải đi đâu thai rồi, cái này nói rõ ràng Lang Vương đã tìm được hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử rồi , phế vật, còn không mau đi tìm!"

Thế giới loài người.

Lãnh Dạ đột nhiên thay đổi, cấp tốc lái xe đi về nhà, xe lao nhanh trên đường phố sầm uất đông người .

Bạch Tuyết sợ hãi nắm lấy giây an toàn, trong lòng suy nghĩ: Anh là đang tức giận, cũng bởi vì cô không có nghe lời! Nhưng mà cô thật sự không muốn gặp phải chuyện lần trước nữa!

Về đến nhà, Lãnh Dạ liền xuống xe, Bạch Tuyết cũng ngoan ngoãn xuống xe theo, sau đó tự giác để xuống cặp sách, đi vào trong nhà bếp, đương nhiên là để chuẩn bị cơm tối.

"Tôi muốn ăn cô trước." Dọc theo đường đi Lãnh Dạ cũng không có cùng Bạch Tuyết nói chuyện gì, không nghĩ tới vừa về đến nhà câu nói đầu tiên lại làm cho Bạch Tuyết thiếu chút nữa ngã nhào vì lời nói kinh động.

Lúc này đứng ở trước

mặt Bạch Tuyết chính là cái người đàn ông lãnh khốc đẹp trai, nếu cô mà biết người đàn ông này không phải là người, mà là một Lang Vương tu luyện ngàn năm, thì không biết cô có thể hay không.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Không Giám Nói Thật

"A!"

Bạch Tuyết mặc dù biết khi đã tới đây thì sẽ không chạy thoát được.

Nhưng mà lại không nghĩ tới Lãnh Dạ lại gấp gáp như vậy muốn cô, tựa như lần đầu tiên, khi nhìn thấy cô liền lập tức đem cô ăn ngay tại chỗ, bây giờ lại còn làm như thế, thì không muốn cũng không thể làm gì khác!

Trong lòng có chút mất mát bước lên lầu, sau đó chính mình đi tắm, vì người đàn ông này mỗi lần làm việc đó đều bắt cô phải tắm sạch sẽ mới nguyện ý muốn cô! Nên đành ủy khuất bước vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, cô không biết gương mặt này rốt cuộc có chỗ nào đẹp mắt, mà tại sao đàn ông đều thích chứ?

Nếu như không phải là bởi vì gương mặt này, thì ở trong trường học cô cũng sẽ không bị khi dễ, nên cô rất ghét nó.

Bởi vì gương mặt này, cô đã đánh mất tự tôn, đánh mất thứ quý giá nhất của mình!

Ban đầu, khi cha để cho cô đi tìm Lãnh Dạ, cô đã từng ở sau lưng khóc cầu xin cha, nhưng mà cha đã nói gương mặt này chính thứ mà đàn ông thích nhất, lúc ấy cô càng hận gương mặt này hơn!

Cô hiểu gương mặt này là mẹ cho cô , bởi vì dáng dấp cô một chút cũng không giống cha, như vậy cô nhất định là giống mẹ của mình, xem ra mẹ nhất định cũng rất đẹp. Vì tương lai có thể tìm tới mẹ, cũng vì tương lai khi mẹ nhìn thấy cô thì có thể nhận ra cô, nên cô lại càng phải trân trọng nó!

Cạch ——

Cửa phòng tắm bị mở ra.

Bạch Tuyết hoảng sợ quay đầu lại, thì ra là Lãnh Dạ, anh vào đây để làm gì? Trước kia anh đều là nằm ở trên giường chờ cô, chẳng lẽ là bởi vì cô làm mất nhiều thời gian, cho nên mới không kịp chờ đợi!

"Tôi tôi lập tức sẽ xong ngay!" Bạch Tuyết cuống quýt mở vòl tắm, nhưng mà Lãnh Dạ vẫn không có ý định rời đi, Bạch Tuyết không thể không biết xấu hổ mà để anh nhìn cô tẩy rửa hạ thân!

Xoay người lại, trước đem trên người tắm sạch một lần, sau đó quay đầu nhìn thấy Lãnh Dạ vẫn còn ở đó? Thì anh vẫn như cũ đứng đó, hơn nữa còn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô, Bạch Tuyết lúng túng quay đầu lại, người đàn ông này thật là BT, cái gì cũng không nói, cứ như vậy đứng ở đó, nhìn cô tắm rửa!

Cô giống như một con thỏ nhỏ sợ bị thịt mà nhanh chóng rửa sạch thân thể.

"Phía dưới còn chưa có tắm." Lãnh Dạ nuốt một ngụm nước miếng, dĩ nhiên là thanh âm này đã bị tiếng nước chảy che giấu mất, mà lời của Lãnh Dạ cũng không cao không thấp, nhưng chỉ có Bạch Tuyết là vẫn nghe được chính xác , trong nháy mắt lỗ tai đều ửng đỏ, mới vừa rồi chẳng qua là đỏ mặt, vào lúc này càng thêm mắc cỡ khó coi hơn!

Bạch Tuyết đưa lưng về phía Lãnh Dạ bắt đầu rửa sạch hạ thân, nếu anh đã đề nghị, thì nhất định phải tắm, nếu không anh sẽ lại tức giận!

Lãnh Dạ thường thức làn da bóng loáng của Bạch Tuyết! một đầu tóc đen dài, vòng eo mảnh khảnh, cái mông vênh lên, cặp đùi đẹp thon dài, nhìn quá dụ hoặc.

Phía dưới lại bắt đầu cứng lên, hấn liền đi về phía Bạch Tuyết, từ phía sau ôm lấy cô.

Bạch Tuyết thân thể cứng đờ, bởi vì cô cảm giác được mông bị vật cứng cọ vào, đây là cái gì? Hiện tại cô rất rõ ràng.

Cô không dám động, không dám phản kháng, mặc cho Lãnh Dạ hôn lên vành tai cô, Bạch Tuyết chỉ có thể chịu đựng, mà không có quyền ngăn cản !

Một lát sau,

Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết đẩy tới cách bồn tắm , để cho cô tựa ở phía trên sau đó không có bất kỳ khúc dạo đầu nào mà hung hăng xâm nhập,

Bạch Tuyết chỉ cảm thấy hạ thân đau xót, cô thậm chí ngay cả dừng khí kêu đau cũng không có, đành cắn chặt răng nhẫn nhịn.

"Rất đau sao?" Lãnh Dạ rên lên một tiếng rồi hỏi, Bạch Tuyết không nghĩ tới anh sẽ lại hỏi chuyện như vậy, nhìn gương mặt lạnh băng kia, cô không biết nên trả lời như thế nào? Nói thật anh ta nhất định sẽ tức giận, như vậy liền bày tỏ bản lãnh của anh không tốt? Nên mới không dám nói sự thật, là rất đau!

Bạch Tuyết không nghĩ tới người đàn ông này da mặt lại dày như vậy, đột nhiên lại hỏi loại chuyện này, là sao chứ !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhân Vật Thần Bí

Sợ chọc Lãnh Dạ mất hứng, cô liền lắc đầu một cái.

Lãnh Dạ thì mặt nhăn cau có, cô thật sự không hề giống cô trước kia, vì nếu như hắc dâm làm đau cô, cô sẽ nổi dóa, cời lên thân hắc, hung hăng trả thù hắc, hai người thực sự không hề giống nhau, không biết có thật sự nhầm lẫn hay không nữa, ngay cả Diêm Vương cũng nói Bạch Tuyết chính là người hắc muốn tìm. Nhưng cô làm thế nào mà giống kiếp trước được chứ!

Hắc cũng đã căn cứ theo sinh tử luân hồi mà tìm được Bạch Tuyết , tại sao cả hai lại có sự tương phản lớn như vậy?

Nghĩ tới đây hắc liền hung hăng dùng sức ra vào trong cơ thể cô.

Cuối cùng đến khi chân Bạch Tuyết run rẩy gần như đứng không được, thì Lãnh Dạ mới phát tiết song, đem bồn tắm xả đầy nước, sau đó ngồi vào trong.

"Đi vào đây." Lạnh lùng ném hai chữ cho Bạch Tuyết.

"Tôi ở chỗ này tắm là được rồi!" Bạch Tuyết đỏ mặt trả lời, cô cũng không muốn cùng nhau tắm chút nào, nhìn sự nghiêm túc đó, thường xuyên để cho cô vô cùng khấn trương!

"Đi vào." Giọng nói của Lãnh Dạ rõ ràng không giống vừa rồi, Bạch Tuyết lo lắng chọc tới Lãnh Dạ, liền ngoan ngoãn đi tới, cẩn thận giơ chân lên đi vào, sau đó dừng lại tìm xem mình có thể ngồi đâu, bởi vì vóc dáng Lãnh Dạ rất cao, đầu anh lại tựa vào một bên này, còn chân thì đặt ở bên kia, Bạch Tuyết đứng ở giữa hai chân Lãnh Dạ, dáng vẻ rất là lúng túng, người đàn ông này để cho cô đi vào, vậy cô sẽ ngồi ở nơi nào?

Quả nhiên cùng ý nghĩ với Bạch Tuyết !

Lãnh Dạ đem chân hơi co lại, liền xuất hiện một chỗ trống giữa hai chân hẳn, ý bảo Bạch Tuyết ngồi xuống.

Bạch Tuyết biết ý tứ của Lãnh Dạ, cúi đầu lúng túng ngồi vào trong, Bạch Tuyết không dám nhìn thẳng vào Lãnh Dạ, đành xấu hổ cúi thấp đầu xuống, nhưng là phía dưới lại còn có vật đó đặt ở đấy, Bạch Tuyết cúi đầu không được, ngẩng đầu lại không xong .

Không thể làm gì khác hơn là làm bộ tắm, rồi nước lên cánh tay, lên cổ, ai ngờ khi cô ở trong bồn tắm vốc nước, không cẩn thận đụng phải vật cứng rắn! Cô thề, cô không phải cố ý, bởi vì lúng túng, mới có thể lấy tay chà rửa cánh tay, cho nên bỏ quên mất trong nước còn có vụ khí của đàn ông!

"Xin xin lỗi..." Bạch Tuyết nhỏ giọng áy náy nói..

"Giúp tôi tắm đi." Lãnh Dạ nhắm mắt lại, trên mặt vẫn rất nghiêm túc, mặc dù bị nhiệt khí hơi nước làm có chút hồng, nhưng những thứ khác đều như cũ, lãnh khốc.

"A?" Bạch Tuyết kinh ngạc a lên một tiếng, anh để cho cô giúp tắm nơi đó? Nhưng mà! Nhưng mà! Bạch Tuyết không khỏi bội phục da mặt Lãnh Dạ thật dày, đến nơi đó của đàn ông, anh cứ nhiên lại để cho cô tắm giúp!

Không giúp thì sẽ như thế nào? Trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Thật ra thì, Lãnh Dạ là muốn giống như hai năm trước, khi Bạch Tuyết tắm cho hắc, lúc ấy hắc không được biến thân, thân hình vẫn chỉ là một con sói mà thôi, Bạch Tuyết mỗi ngày đem hắc giấu trong áo ngủ , sau đó ôm vào trong phòng tắm, trước giúp hắc tắm, mỗi một nơi cũng tắm rất cẩn thận, bao gồm cả chỗ đó, cuối cùng cô mới tự mình tắm rửa.

Về suy nghĩ của Lãnh Dạ, Bạch Tuyết không hề hay biết, nếu Bạch Tuyết biết mình cùng xx chính là một con sói toàn lông, không biết cô sẽ có phản ứng gì? Bất quá đây là sự thật, cô sớm muộn cũng phải biết !

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, từ từ đưa ra tay nhỏ bé!

Đối với Bạch Tuyết mà nói, không khí càng trở nên lúng túng thêm, nhưng là, đối với Lãnh Dạ mà nói thì rất tự nhiên, bởi vì ở yêu giới hắc bị phục vụ đã là thói quen, cho nên một ít chuyện này đối với hắc mà nói sẽ chẳng là gì.

Lúc này, ở một không gian thần bí .

Nhân vật thần bí thứ nhất: "Người xác định hậu nhân của Mẫu Đơ tiên tử ở chỗ này sao?"

Nhân vật thần bí thứ hai: "Tất nhiên, thỉnh thoảng ta đã cảm giác được."

Nhân vật thần bí thứ ba: "Vây! Không cần học cách sinh sống của loài người có được hay không?"

Nhân vật thần bí thứ hai: " Vì chúng ta lập tức sẽ phải ở chỗ này tạo dựng một cuộc sống tạm thời , nên học một ít cũng được mà!"

Nhân vật thần bí thứ nhất: "Đi, mau bay xuống xem một chút."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nhân Vật Thần Bí 2

Thật ra thì, Bạch Tuyết cũng rất oan uổng, nơi này là bồn tắm, tất cả không gian đều bị Lãnh Dạ chiếm hết, cô chỉ có thể ủy khuất giúp anh tẩy rửa được ở phần chân, căn bản cũng không có hoạt động được chỗ khác!

Mặc dù cảm thấy ủy khuất, nhưng là cũng không dám biểu lộ, ai kêu mình lại chủ động tìm đến, nay đã là người của người ta, nên chỉ có thể mặc cho người sai sử!

Nghĩ đến việc cô cứ như vậy lấy lòng Lãnh Dạ, cha chắc chắn sẽ rất cao hứng, cũng vì vậy mà có thể sẽ đối với cô khá hơn một chút!

Cô không hy vọng xa vời mẹ kế đối với cô thật tốt, mà chỉ hy vọng bà ít tìm cô gây phiền toái cũng rất thỏa mãn rồi!

Bạch Tuyết chưa bao giờ giúp người khác tắm rửa, cho nên không có kinh nghiệm, chỉ có ở bên ngoài nhẹ nhàng xoa xoa, mặt cô đã liền đỏ ửng, tại sao đàn ông lại có thứ đó? Mà phụ nữ lại không có? Loài người thật đúng là thần kỳ, nam nhân có một cây gậy, nữ nhân có một cái động, bọn họ ghép vào lại đầy đủ.

Lãnh đêm mở mắt ra, thấy Bạch Tuyết đang nhìn vũ khí của hắn, khóe miệng vừa kéo. "Thích nó sao?" Lãnh Dạ hỏi.

Thật ra thì, chính là cái này ‘ nó ’ có lúc cũng sẽ khai ra họa sát thân, mấy năm gần đây có vài người đàn ông bị cắt đi của quý, không biết là tên

sát thủ BT nào lại chỉ lấy nguyên vật này mà những khác chỗ không dùng? Tóm lại là làm cho bất kể người đàn ông nào cũng hoang mang, lo lắng ngày nào đó gốc rễ của mình cũng sẽ bị người ta để mắt tới!

Bạch Tuyết cuống quít ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng, cô không biết phải làm như thế để trả lời vấn đề này của Lãnh Dạ? Nói không thích anh sẽ tức giận, nói thích thì cô sẽ trở thành một người hạ tiện! Vì thích vật kia của đàn ông chính là một người phụ nữ hư hỏng?

"Nó, nó!" Bạch Tuyết cà lăm nhìn Lãnh Dạ, anh vẫn như cũ tựa vào bồn tắm, hai tay mở rộng đặt ở hai bên bồn tắm, đôi chân dài cường tráng cũng tự nhiên mở rộng .

"Không trả lời chính là cam chịu." Lãnh Dạ nhìn vẻ then thùng của Bạch Tuyết, rất khác những người phụ nữ của hắn , cô động một chút là đỏ mặt, thỉnh thoảng sẽ xấu hổ, khi ở trong mắt hắn thì đây là một loại quyến rũ làm cho người ta thích.

Những người phụ nữ kia trăm phương ngàn kế muốn lấy lòng hắn, muốn ở cùng hắn. Vậy mà khi hắn làm cùng họ thì rất ít kích thích ! Nhưng Bạch Tuyết đều lại làm được, sẽ để cho hắn xung động, hung hăng muốn cô, nhưng mà cô là con người, thân thể sẽ không chịu nổi!

Bạch Tuyết cúi đầu, cũng không có nói gì, cô không có cách nào trả lời loại vấn đề này!

Chỉ có thể chuyên tâm tắm rửa cho Lãnh Dạ!

Bạch Tuyết mới phát hiện, thứ đó lại có một lớp ngoài liền cầm lấy kéo ra, mà chẳng hay biết động tác này lại hung hăng kích thích Lãnh Dạ, theo từng động tác của Bạch Tuyết mà thoải mái ừm một tiếng.

Bạch Tuyết không có chú ý tới sự khác thường của Lãnh Dạ, mới vừa rồi chẳng qua là đơn giản cọ rửa bên ngoài, hiện tại mới phát hiện vật này lại

còn có lớp ngoài, cho nên vì để cho Lãnh Dạ cao hứng, khẽ cắn răng!, mặt dày mày dạn vì hấn nghiêm túc tẩy trừ bên trong kia.

(trời ngại quá ta cứ để nguyên văn vậy_bạn nào hiểu thì hiểu không hiểu thì thôi ^=.^=)

Lãnh Dạ không chịu nổi, bị Bạch Tuyết cọ xát toàn thân bốc hỏa, đương nhiên vũ khí cũng trở nên phá lệ cứng rắn.

Hấn dùng chân quấn lấy, Bạch Tuyết bị buộc liền hướng vào thân thể té ở trên người Lãnh Dạ.

Hoàn hảo hai chân còn có thể chống đỡ ở dưới đáy bồn tắm , nếu không miệng hội gặm phải trên mặt Lãnh Dạ, cô hai tay chống đỡ ở trên bộ ngực của Lãnh Dạ, hai chân nỗ lực chống đỡ thân thể, nhưng không thể đứng lên, bởi vì hai chân Lãnh Dạ đã ngăn chặn chân của cô.

Nhìn Bạch Tuyết không cam lòng ngã xuống , Lãnh Dạ nhếch môi, một cước đem hai chân Bạch Tuyết chống đỡ nâng lên, Bạch Tuyết hai chân rời khỏi bồn tắm , thân thể cũng không được chống đỡ liền nằm úp sấp vào Lãnh Dạ, mà miệng lần này cũng hung hăng hôn lên môi Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết kinh hoàng muốn rời đi, Lãnh Dạ làm sao mà bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy được, liền đè lại Bạch Tuyết đang tránh né, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn , dùng sức mút thậm chí không cho cô cơ hội thở dốc.

Không gian thần bí lại xuất hiện.

"Người xác định đây là người chúng ta sẽ đầu thai sao?" Nhân vật thần bí thứ nhất nói.

"không phải nhầm chứ." Nhân vật thần bí thứ hai.

"Nhưng mà, cô ta vẫn còn là con nít!" Nhân vật thần bí thứ ba.

"Người có thấy con nít nào lớn như vậy lại cùng đàn ông tắm chung , ngủ chung, lại còn hôn miệng nữa sao?" Nhân vật thần bí thứ nhất.

Ba nhân vật thần bí đều đồng thời lắc lắc! ! !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hướng Dẫn Hôn

Bạch Tuyết chặt vật nằm ở trên người Lãnh Dạ, bị hôn đến cả người như nhũn ra, vậy mà thân thể Lãnh Dạ lại vẫn cứng rắn như cũ .

"Đến hôn cũng không biết sao?" Lãnh Dạ dừng lại động tác nhìn Bạch Tuyết thờ dốc.

Bạch Tuyết không nghĩ tới Lãnh Dạ lại hỏi câu này nên không biết trả lời ra sao!

Đó là bởi vì trước khi biết Lãnh Dạ cô chưa bao giờ hôn ai dĩ nhiên là sẽ không biết, nhìn kỹ thuật của anh nhất định là đã hôn quá không ít người, khó trách lại rất có kinh nghiệm!

Nhìn kỹ người đàn ông trước mắt, dáng dấp rất tuấn tú, cũng rất có tiền, nhất định là có rất nhiều người phụ nữ muốn ở cùng anh!

"Bởi vì tôi chưa từng hẹn hò với bạn trai, cho nên không biết!" Bạch Tuyết yếu ớt trả lời, thật ra thì, đã từng tuổi này, mà còn cất giữ nụ hôn đầu thì không nhiều lắm, nhất là, xã hội bây giờ, có rất nhiều nữ sinh đều đã có bạn trai, duy chỉ có mình cô, là chỉ biết đến học tập, nên chưa bao giờ cùng bất kỳ nam sinh nào lui tới .

Không nghĩ tới chính mình luôn giữ gìn sự trong sạch, lại bị chính cha ruột phá hủy, hơn nữa còn là hủy đi tất cả!

Chuyện như vậy Bạch Tuyết không hề muốn xảy ra?

"Hiện tại tôi sẽ dạy cho cô, bắt đầu hôn đi, hai tay cầm mặt của tôi." Lãnh Dạ nghiêm túc nói, Bạch Tuyết nghĩ đây hẳn là số mệnh của cô vì vậy lo lắng sẽ chọc anh mất hứng, đành ngoan ngoãn làm theo.

Đầu tiên chính là nằm úp sấp trên người Lãnh Dạ, sau đó hai tay ôm mặt anh, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đỏ bừng hôn lên.

Bởi vì đang nằm, lại vừa chủ động hôn Lãnh Dạ, nên vẫn có chút không thoải mái, không có hai tay chống đỡ, chỉ có thể đem thân thể tựa vào trên người Lãnh Dạ mới có thể hoàn thành.

Bạch Tuyết hôn lên đôi môi khêu gợi kia, mặc dù đã nhìn thấy cách Lãnh Dạ hôn, nhưng lại không dám làm tiếp đành bất động, bởi vì đầu óc phân tâm, đang suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào?

Chỉ cảm thấy một tay Lãnh Dạ cầm một chân của cô, đặt qua bên hông, rồi không có làm động tác nào khác. Bạch Tuyết liền an tâm, thì ra là anh để cho cô ngồi ở trên người, chính xác hơn là cưỡi ở trên người, mặc dù cái tư thế này khẳng định là chướng tai gai mắt, nhưng mà lại thư thái không ít.

Ba! Cảm giác được Bạch Tuyết phân tâm, Lãnh Dạ liền đánh một cái để nhắc nhở Bạch Tuyết.

"Tiếp tục, làm bất cứ chuyện gì đều phải chuyên tâm, tựa như khi đi học tập vậy, chuyện này cô cũng phải nghiêm túc học tập." Bạch Tuyết mặt ửng đỏ, cái này làm sao có thể giống học tập, đó là chuyện quang minh. Nhưng mà chuyện này đối với cô mà nói thủy chung là không phải!

Nghiêm túc học?

Hiện tại cỡi lên người anh cô cảm giác được mình là một người lả lơ, không thể chờ đợi thêm được mà chỉ muốn có một người đàn ông, nhất là cô còn là một thiếu nữ, đã sớm sảy ra quan hệ như vậy đối với cô mà nói đó là lẽ tự nhiên!

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng này, Bạch Tuyết cả người liền mềm nhũn, dù sao nhân vật này cô bây giờ còn không có đặc tội nổi! Cha để cho cô lấy lòng người đàn ông này, thì cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời là được!

Cúi người lần nữa hôn lên làn môi mỏng của Lãnh Dạ, lần này cô không có phân tâm, nghiêm túc cảm thụ cái cảm giác kia, lắng nghe hơi thở của đàn ông, mùi cơ thể cũng rất dễ chịu, không giống như những bạn học nam trên người đều là mùi hôi, bởi vì bọn họ luôn len lén hút thuốc lá, đó là biểu hiện bọn họ đã trưởng thành, có mùi của đàn ông!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hoài Nghi Lang Vương

Thật ra thì, Bạch Tuyết không thích nhất chính là mùi thuốc là , nhưng tại sao mùi của Lãnh Dạ lại dễ chịu như vậy, cảm thấy có chút mê mẩn mà hôn say đắm, hai tay còn bắt đầu càn rỡ quàng ra sau cổ Lãnh Dạ, để cho mình có thể dựa vào gần hơn, cô hôn càng ngày càng mãnh liệt, tựa hồ không thể dừng lại khát vọng này, và còn học theo cách của Lãnh Dạ, cô liền dùng lưỡi cạy khai hàm răng của anh ra, dĩ nhiên cũng không cần phải cạy bởi Lãnh Dạ đã mong đợi giờ khắc này từ lâu.

Giờ phút này, cô mới phát hiện, thì ra hôn lại tốt như vậy, khó trách lúc xem ti vi, đều có một vài cảnh nam nữ ôm hôn.

Có lúc, đi ở trên đường phố, cũng từng thấy một vài nam nữ như vậy, lúc ấy cô còn cảm thấy rất chán ghét, không nghĩ tới mình cũng có một ngày như thế, hơn nữa so với mình tưởng tượng còn sớm hơn . Cô vốn đã có kế hoạch sau khi học xong, sẽ tìm một công việc tốt, mình có thể không cần dựa vào kinh tế của gia đình mà sống, sau đó thì chuyển đi... Bởi cô không muốn cùng mẹ kế sinh hoạt chung một chỗ, cô muốn tự mình nuôi sống bản thân, tự mình tự lực cánh sinh.

Chờ sau này khi có tiền, rồi thì mới bắt đầu đi tìm kiếm người mẹ thất lạc nhiều năm, cô đã lớn lên, và cô tin tưởng mẹ nhất định vẫn còn sống, hơn nữa ở một nơi nào đó đau khổ, suy nghĩ đến cô, và chờ cô đi tìm.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ kể đều nói mẹ của cô là gái điếm, là người đàn bà xấu xa! Nhưng cô không tin, mẹ nhất định là người tốt, cho dù đã làm ra chuyện gì không tốt, cũng nhất định là bị bắt buộc, hoặc là giống như tình cảnh của cô bây giờ cũng là bất đắc dĩ, mới có thể làm đồ chơi cho người ta!

Nghĩ đến mẹ kể là người, có lòng dạ độc ác, Bạch Tuyết tin tưởng mẹ nhất định là bị bà uy hiếp, mới có thể đã nhiều năm như vậy mà vẫn không dám lộ diện, thử hỏi có người mẹ nào lại nhẫn tâm bỏ con của mình mà đi sống nột cuộc sống khác chứ!

Ai lại cam lòng!

Đáng tiếc, tại thời điểm mẹ bỏ đi, thì cô còn là một đứa trẻ, lúc ấy không có quyền lựa chọn con đường sống!

Cô tin tưởng mình sẽ tốt lên, sẽ có năng lực chiều cổ bản thân, cô sẽ vì mình mà sống, sau đó sẽ tìm được mẹ, và không bao giờ cùng mẹ tách ra.

Ba —— cái mông của Bạch Tuyết lại bị Lãnh Dạ đánh một cái, phục hồi tinh thần lại, mới biết người đàn ông này là đang nhắc nhở cô phải chuyên tâm.

"Thật xin lỗi!"

Bạch Tuyết xuất phát từ một thói quen, liền cuống quýt nói xin lỗi, từ nhỏ đến lớn dù không phải là lỗi của cô, thì cô cũng phải nói xin lỗi, đến khi em gái phạm sai lầm, cũng đều là lỗi của cô, dù có ngoan ngoãn xin lỗi cũng sẽ bị trách mắng! Cho nên nói xin lỗi đã là một thói quen.

Lãnh Dạ nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Bạch Tuyết, tâm lại đau, khẽ nhíu mày, cô thật là nhát gan! Hẳn chỉ là muốn để cho cô ở trong lòng có hắc, chẳng lẽ cô cứ như vậy sợ hắc sao?

"Tôi không muốn nghe cô nói ba chữ thật xin lỗi này nữa, sau này nhớ lấy!"

"Ừ." Bạch Tuyết ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Lãnh Dạ lập tức đem Bạch Tuyết ôm lấy, rời khỏi phòng tắm, hẳn không có lau đi nước trên người , mà tùy ý để hai người ướt sũng , đi tới bên giường, Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết buông xuống, Bạch Tuyết lo lắng sẽ làm sàn ướt, liền cuống quýt chạy vào phòng tắm, lấy khăn tắm ra vì Lãnh Dạ lau thân thể, sau đó lại lau khô thân thể cho mình, rồi khôn ngoan ở bên cạnh Lãnh Dạ, ngượng ngùng leo lên giường

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết đến xuất thần, còn Bạch Tuyết bị nhìn chăm chú trong lòng liền sợ hãi, cô không biết người đàn ông này lại muốn cái gì? Có phải vì cô không ngoan nên để cho anh tức giận ?

Bởi vì mới vừa rời khi học hôn cô lại tiếp nhận kỹ thuật không tốt?

Nhưng vào lúc này, trong không gian thần bí .

"Người đàn ông này thật sự là Lang Vương sao?" Nhân vật thần bí thứ nhất.

"Đúng vậy ! Ta cũng là rất hoài nghi." Nhân vật thần bí thứ ba.

"Câm miệng, không nên nói chuyện linh tinh!" Nhân vật thần bí thứ hai.

"Cái gì chứ! Tương lai chúng ta không phải là sẽ sống ở chỗ này sao!" Nhân vật thần bí thứ nhất.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tu Luyện Ngàn Năm

Trong lòng Bạch Tuyết suy nghĩ xem có nên thử lại lần nữa hay không, để cho Lãnh Dạ cao hứng một chút, cô quyết định lần này sẽ không phân tâm nữa, mà sẽ nghiêm túc hôn .

Trong lòng suy nghĩ như vậy, liền từ từ đi tới gần Lãnh Dạ.

Đầu cúi xuống, muốn nhéo vạt áo của mình, nhưng cả người lại không có mặc quần áo, muốn nhéo cũng không được! Vì vậy một tay cầm ngón trở một tay khác mà nhéo, bởi cô đang bắn khoả Lãnh Dạ rất cao, đoán chừng phải nhón chân lên mới có thể hôn đến cái miệng ?

Lãnh Dạ cúi thấp đầu từ từ nhìn Bạch Tuyết đang đến gần, cô lại muốn làm gì?

Bạch Tuyết thấy cặp chân dài kia , liền ngừng cước bộ, từ từ ngẩng đầu, chân của Lãnh Dạ rất dài, khó trách anh lại cao như vậy. Trên đùi còn có lông chân khiêu gợi , trước kia cô không thích nhìn thấy lông chân của đàn ông , nhưng mà lúc này cô lại thấy rất hấp dẫn . Nhìn tiếp lên trên chính là vũ khí của đàn ông, đang có ý chí chiến đấu sục sôi.

Thẹn thùng! Rất xấu hổ nhìn nó! Nó đem cô cùng người đàn ông này ở chung một chỗ. Là nó để cho cô biến thành phụ nữ, là nó để cho cô biết đến mọi thứ hạnh phúc mà chưa từng thấy, vậy mà cô lại giống như từ từ bắt đầu thích cái loại hạnh phúc này.

Bị Bạch Tuyết như vậy nghiêm túc quan sát vũ khí kiêu ngạo của mình, Lãnh Dạ cảm thấy rất tự hào, cho tới nay Phụ nữ của hắn cũng chỉ thích 'nó'. Nhưng đáng chết cũng vì nó mà bao nhiêu năm nay đàn ông lại mất đi tính mạng, vậy mà hung thủ vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!

Ban đầu Lãnh Dạ còn tưởng rằng Bạch Tuyết không thích niềm kiêu ngạo của hắn, thì ra là cô cũng đang từ từ thích nó.

Bạch Tuyết lại nhìn tiếp lên, Lãnh Dạ thật rất khỏe mạnh, tám khối cơ ngực, người đàn ông này lại có tám khối cơ ngực, trước kia ở trên ti vi cô có thấy Lý Tiểu Long có tám khối, nghe nói Lý Tiểu Long cả ngày đều luyện tập mới được như vậy, nhìn Lãnh Dạ Bạch Tuyết lại thấy rất giật mình, Lãnh Dạ cả ngày đều ngồi ở trong phòng làm việc , tại sao có thể có nhiều cơ ngực như vậy? Độ cứng thì cô đã thử qua nhiều, chợt cảm giác dựa vào và được ôm trong ngực sẽ rất an toàn.

Nhưng mà người này không thuộc về cô, anh chẳng qua là đang nhận sự báo đáp, bởi vì đã trợ giúp công ty của cha, cho nên anh mới có thể để cho cô ở lại bên cạnh !

Đều nói đàn ông có tiền cái gì cũng đều có, nên chỉ thích phụ nữ, thì ra là thật như vậy!

Còn nghe nói đàn ông có tiền sẽ không có tình yêu, bởi vì bọn họ bên người chưa bao giờ thiếu tình yêu, bởi mọi phụ nữ đều dành hết tình yêu cho họ, và đều là sự yêu thương nhưng nhớ

Bạch Tuyết hiểu, khó trách Lãnh Dạ vẫn không thích cười , nguyên lai là thói quen được yêu thích, có thể đoán được người yêu anh rất nhiều, bởi anh có tiền lại đẹp trai, vóc người lại đẹp, là một người đàn ông hoàn mỹ !

Vậy mà mẹ chỉ để lại cho cô mỗi một khuôn mặt để nhìn còn cái gì cũng không có!

Bạch Tuyết có lúc rất tự ti, có lẽ là bởi vì từ nhỏ không có sự ấm áp của gia đình, không có tình yêu của cha mẹ, không có em gái yêu thích!

Cô có chính là từ nhỏ đã phải bắt đầu làm việc nhà, thỉnh thoảng còn bị mẹ kế đánh, vậy mà người cha ruột lại chỉ ngồi nhìn! Cô còn luôn bị em gái hãm hại, từ nhỏ em gái chỉ cần làm sai chuyện đều đổ tội cho cô, như chẳng ai thèm quan tâm đúng sai, mà chỉ biết đánh chửi!

Còn người đàn ông trước mắt này, mặc dù đối với cô mà nói chẳng qua là cùng cha làm một cuộc giao dịch. Nhưng mà anh lại là người đầu tiên mua quần áo cho cô, là người đầu tiên đưa đón cô đến trường, còn là người đầu tiên ôm cô, và là người đàn ông đầu tiên của cô!

Thế nhưng cô cũng sẽ không nghĩ đến người đàn ông cao lớn trước mắt sẽ lại là Lang Vương tu luyện ngàn năm!

Cô lại càng không thể nào nghĩ tới pháp lực của Lang Vương cao cường như thế nào.

Nhưng mà cô chỉ hi vọng người đàn ông này ở trong lòng có Cô! Vậy mà, tình yêu của Lang Vương với cô thì cô lại không thể hiểu được !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lang Vương Rời Đi 1

Cho nên bất kể người đàn ông này cần phụ nữ hay là coi cô như một món hàng giao dịch, thì cũng không sao, hiện tại cô chỉ muốn hôn Lãnh Dạ, bởi vì ngoài mẹ ra, Lãnh Dạ là người duy nhất đối tốt với cô. Nhón chân lên, hai tay bám vào vai Lãnh Dạ, thối một hơi lên khuôn mặt lạnh lùng, rồi đưa đôi môi ngon ngào lên hôn.

Lãnh Dạ thật sự là rất cao, bởi Bạch Tuyết phải kiễng chân lên mới có thể miễn cưỡng hôn đến môi .

Lãnh Dạ cuối cùng cũng hiểu ra Bạch Tuyết là lại muốn tiếp tục, xem ra cô đã từ từ thích cảm giác được hôn, chỉ tiếc nhìn dáng dấp của cô đã cố hết sức, vì vậy.

Hai tay Lãnh Dạ liền nhấc Bạch Tuyết lên ôm lấy, sau đó hai tay thuận thế kéo lấy cô, ôm vào trong ngực, nhìn tư thế giống như người cha đang ôm con vậy. Bạch Tuyết sửng sốt, không dám phân tâm nữa, mà lại tiếp tục hôn.

Người đàn ông này để cho cô mê ly, cô vốn là rất sợ anh , nhưng là, giờ phút này cô thật sự thích anh, muốn cùng anh mãi như vậy!

Cuối cùng, Bạch Tuyết đương nhiên là bị Lãnh Dạ ăn ngay tại chỗ.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nghĩ: có nên hỏi anh một chút , xem hôm nay các thầy đã nói thế nào không ? Có

làm khó anh không? Bọn họ có định đi tố cáo cảnh sát không nữa?

"Đã ngủ chưa?" Bạch Tuyết nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Lãnh Dạ vẫn nhắm hai mắt trả lời.

"À, tôi muốn hỏi, hôm nay anh đến trường học, các thầy có nói gì hay không?" Bạch Tuyết thấp thỏm hỏi, cô không biết các thầy giáo đối với anh nói cái gì?

Nhưng là, nhất định không phải là chuyện gì tốt? Nhất định sẽ hỏi Lãnh Dạ có biết Bạch Tuyết hay không? Tại sao để cho cô mang thai?

Bạch Tuyết càng nghĩ càng sợ, Lãnh Dạ vẫn nhắm mắt lại có phải bởi vì đang phiền lòng không?

Từ nhỏ đã có thói quen suy đoán lòng người , bởi vì chỉ có như vậy cô mới có thể tránh được ý định của mẹ kế.

"Ừ, nói." Lãnh Dạ vẫn là nhắm hai mắt hỏi, hai tay mở rộng , Bạch Tuyết nằm ở trong ngực Lãnh Dạ rất biết điều nhu thuận .

Bạch Tuyết bắt đầu bất an, thầy giáo thật sự nói.

"Sự việc kia, bọn họ có nói phải làm sao không?" Bạch Tuyết nhỏ giọng hỏi.

"Ngày mai sẽ ký hiệp nghị."

"Ký, ký hiệp nghị?" Bạch Tuyết chột hiểu, thì ra là Lãnh Dạ thật sự dùng tiền để giải quyết tất cả, khó trách Lãnh Dạ lại biểu hiện bình tĩnh như vậy , bộ dạng không sao. Trường học nhận lấy tiền của Lãnh Dạ, đây không phải chính là bịt miệng sao, người có tiền đều xử lý mọi chuyện như vậy?

Có thể có một ngày nào đó anh cũng sẽ ném cho cô một chút tiền, sau đó để cho cô làm bộ không biết anh không?

Có thể có một ngày như vậy không?

Bạch Tuyết có chút khổ sở, có rất nhiều chuyện cô không cách nào nắm giữ được, từ trước đến nay cô đều sống ở sau lưng người khác, giống như là ở nhà, cô chính là một người không có tiếng nói gì!

Cho nên bất kể Lãnh Dạ dùng phương thức gì đối với cô, cô cũng sẽ lặng lẽ rời khỏi anh, tuyệt đối sẽ không sẽ dây dưa tới nữa!

Bạch Tuyết cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lãnh Dạ cảm giác được người phụ nữ trong ngực rất an tĩnh, mở mắt ra xem một chút, hoá ra cô đã tựa vào hăn để ngủ thiếp đi.

Nhìn ra phía ngoài trời đã tối đen, là lúc hăn nên trở về bên kia một lúc, nhẹ nhàng đứng dậy, vì Bạch Tuyết đắp chăn lên, sau đó chuẩn bị rời đi.

Hăn rất muốn ôm cô cùng nhau ngủ, nhưng là bên kia có rất nhiều chuyện cần hăn phải đi xử lý, mặc dù hăn đã có Vương Phi rất hiền huệ, giúp hăn xử lý một số chuyện, nhưng mà hăn vẫn phải trở về, dù sao hăn cũng thuộc về nơi đó.

Sớm muộn hăn cũng phải trở về yêu giới, chẳng qua là lần này hăn sẽ không một mình trở về, hăn lại càng không để Bạch Tuyết chết đi, hăn sẽ mang cô cùng nhau rời đi nơi này, để cho cô vĩnh viễn thuộc về hăn.

Lãnh Dạ rất mâu thuẫn, bởi vì cô của kiếp trước cùng kiếp này không giống nhau, khác biệt một trời một vực!

Nhưng là, sinh tử luân hồi cũng đã chứng minh Bạch Tuyết là hậu nhân củ Mẫu Đơn tiên tử, như vậy hăn lại càng không sẽ bỏ qua cho cô.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lang Vương Rời Đi 2

Yêu giới.

Lãnh Dạ vừa đi tới yêu giới, thì Vương Phi của hắn đã tiến lên tiếp đón.

"Đại vương, thiếp thân rất nhớ người, người có thể để cho thiếp thân phụng bồi bên cạnh không?"

"Bên kia không phải là nơi các người nên tới, Bốn vương là có chuyện quan trọng phải làm." Lãnh Dạ nói.

Mặc dù vị ái phi này, trong lòng rất muốn phụng bồi bên cạnh Lang Vương, nhưng là chỉ cần Lang Vương không đồng ý, thì cô ta sẽ không dám rời đi yêu giới .

"Người là phi tử của bốn vương , nên cũng phải hiểu chuyện, chỉ cần phi tử người quản giáo vài thiếp thất tốt là được, không nên để cho bốn vương phiền lòng! Còn có, bên cấm địa ra sao rồi?"

"Thần thiếp hiểu, Đại vương yên tâm, cấm địa bên kia tất cả đều bình thường, Ma vương không có động tĩnh gì."

"Ừ, rất tốt, chuyện bên kia khi nào làm xong, Bốn vương sẽ trở lại."

"Đại vương có phải hay không rất thích cô gái con người kia?" Vị ái phi này to gan hỏi, thật ra thì trong lòng cũng rất sợ, sợ Lang Vương sẽ tức giận!

Quả nhiên, Lãnh Dạ ngẩng đầu lên, nhìn về phía phi tử dịu dàng này, cũng là tâm phúc của hã, chậm rãi nói.

"Đây không phải là chuyện người phải quan tâm . Hãy trông nom hậu cung cho tốt đó là chức trách của người , người thân là người đứng đầu hậu cung có biết hay không?" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Thần thiếp sai rồi, xin Đại vương trách phạt?" Vương Phi liền quỳ trên mặt đất, Lãnh Dạ nhìn cô ta một chút, sau đó thì đỡ cô đứng dậy.

"Gần đây có chuyện gì xảy ra không?" Lãnh Dạ hỏi.

"Tất cả đều rất bình thường ạ, mọi người đều có bốn phận đi tu hành, cũng không có Tiểu Yêu nào sinh sự." Vương Phi trả lời.

"Rất tốt."

Mặc dù, Lãnh Dạ thường trở lại, nhưng mà hã cũng rất ít cùng vị Vương Phi này thân thiết, ban đầu khi chọn Vương Phi, đều là do lũ yêu lựa chọn, mặc dù Vương Phi này rất hiền huệ, nhưng là Lãnh Dạ lại không thích loại phụ nữ này, vì thuận theo ý của chúng yêu, nên chỉ có thể bất đắc dĩ lấy về. Đến thời gian cùng phòng cũng rất ít.

Ở yêu giới, hã thích nhất là một phi tử thuộc bạch lang yêu, cùng hã thuộc một lang loại, nhưng vị phi tử đó hiện tại cũng rất ít khi có cơ hội nhìn thấy Lang Vương, biết Lang Vương đêm khuya mới trở lại, cho nên liền cố ý núp ở bên đường chờ Lang Vương đi qua để được gặp một lần.

Quả nhiên, khi Lãnh Dạ chuẩn bị trở về , thì nhìn thấy không xa có một bóng dáng quen thuộc.

"Ái phi?"

"Đại Vương." Bạch lang ái phi lập tức nước mắt tuôn rơi.

"Làm cái gì vậy, chẳng lẽ nhìn thấy Bốn vương liền mất hứng?" Lãnh Dạ vì cô mà lau khô nước mắt.

"Không phải thần thiếp rất vui vẻ, chẳng qua là cao hứng nên khóc, tại sao Đại vương lại không đến cung của thần thiếp chứ?" Nữ yêu tò mò hỏi, Lang Vương luôn luôn rất thích cô, càng không thể rời bỏ cô, nên hiện tại là vì sao?

"Bốn vương lần sau sẽ đến cung của người, ngoan, ta phải đi." Lãnh Dạ ôm ái phi rồi rời đi.

Lúc này, hẳn thật hối hận ban đầu tại sao lại muốn nạp nhiều phi tử như vậy? Hiện tại hẳn chỉ muốn cùng Bạch Tuyết một người ở chung một chỗ, những nữ nhân khác hẳn không muốn thân cận!

Nhìn bóng lưng Đại vương đi, Tiểu Bạch yêu khóc, chẳng lẽ lời đồn đãi là thật, họ nói Đại vương hạ thân có vấn đề, không thể **, cho nên mới phải trốn đến thế giới loài người để tu luyện.

Đại vương không được sao?

Nhưng khi thấy nhìn thấy thân thể còn rất cường tráng!

Chẳng lẽ là phía dưới bất lực?

Tại sao lại như vậy?

Sau khi Lãnh Dạ trở lại thế giới con người, thì Bạch Tuyết đã tỉnh, mặc quần áo tử tế, định ra khỏi cửa để đến trường học.

"Tôi sẽ đưa cô đi." Lãnh Dạ nói.

"Cám ơn, anh còn bề bộn nhiều việc, tự tôi có thể đi." Bạch Tuyết khéo léo nói. Vả lại!

"Gần đây bên ngoài không yên ổn!" Lãnh Dạ rất thích xem tin tức, gần đây tên sát thủ BT hẳn cũng xem qua, thật ra thì tất cả tin tức đều được thông báo thường xuyên, điều này làm cho tất cả cảnh sát rất bất lực, bởi vì bọn họ lại không tìm được một chút manh mối liên quan tới hung thủ !

"Hung thủ đó chỉ giết đàn ông. " Bạch Tuyết mặt đỏ lên nói, bởi vì hung thủ đó chỉ cần thứ đó của đàn ông, cho nên Lãnh Dạ mới có chút ngượng ngùng nói chỉ có có vật kia mới có nguy hiểm.

Lúc này, trong không gian thần bí.

"Nhanh đến lúc chúng ta đầu thai đến một cuộc sống mới rồi. " Thần bí thứ nhất nói.

"Biết rồi, chúng ta rời đi Thiên Sơn để tới nơi này không phải là vì đầu thai sao!" Thần bí thứ hai nói.

"Ta cũng rất mong đợi ngày đó nga, nhất định sẽ rất đặc biệt." Thần bí thứ ba nói.

"Đây là dĩ nhiên, chúng ta là linh đồng chuyển thế, lại đầu thai vào trong bụng của Mẫu Đơn tiên tử , sẽ cùng những kẻ đầu thai kia không giống nhau." Thần bí thứ nhất nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Người Thao Túng Phía Sau 1

Lãnh Dạ gật đầu một cái, không có đưa Bạch Tuyết đi.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết rời đi, sau đó, bấm điện thoại.

"Bệnh viện bên kia như thế nào rồi?" Hắc lạnh giọng hỏi.

"Lãnh tiên sinh tất cả đều theo như phân phó của ngài mà làm việc, hiện tại mấy người họ đã không có bất kỳ hành động gì nữa, đoán chừng là bị dọa sợ rồi." Đối phương rất cung kính trả lời.

"Đấy chỉ là khởi đầu, lần này chẳng qua là cho họ một chút dạy dỗ, nên có thể thả người."

"Vâng, Lãnh tiên sinh, chúng tôi sẽ làm ngay."

Lãnh Dạ cúp điện thoại.

Bạch Tuyết đi tới trường học, tất cả mọi người đều ở sau lưng xì xào bàn tán, làm cho cô có cảm giác rất bất an, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Lãnh Dạ không phải là đã dùng tiền giải quyết chuyện này rồi sao, tại sao mọi người vẫn không buông tha cho cô?

Cúi đầu đi vào phòng học.

Vốn phòng học đang ồn ào, trong nháy mắt liền an tĩnh.

Ánh mắt cũng len lén liếc về phía Bạch Tuyết.

Nhưng vào lúc này, loa truyền thanh vang lên.

"Toàn thể học sinh cấp tốc đến hội trường họp, hiệu trưởng có lời muốn nói." Mọi người sau khi nghe xong , đều sách ghế ngồi đi ra ngoài, Bạch Tuyết cũng đi theo ra hội trường, trong lòng càng bất an, chẳng lẽ chuyện này có quan hệ với cô?

Tất cả học sinh đều đến đông đủ, hiệu trưởng ngồi ở phía trên, hướng về phía dưới hắng giọng nói.

"Các em học sinh, hôm nay triệu tập mọi người là có một chuyện cần giải thích rõ ràng, bởi vì chuyện này đã ảnh hưởng đến cả trường."

Bạch Tuyết biết chắc là nói về chuyện tờ xét nghiệm, quả nhiên có liên quan tới cô, khó trách hôm nay các bạn học đều nhìn cô.

"Vài hôm trước đã phát hiện ra một tờ xét nghiệm khám thai, hiện tại trường học đã điều tra rõ ràng, nên bây giờ cần cho các bạn học một lời giải thích."

Bạch Tuyết cúi thấp đầu xuống , cảm giác rất mất mặt, sớm biết vậy cô liền trực tiếp rời đi, tránh cho bị hiệu trưởng nói lại lần nữa!

Cô chắc không còn cách nào đợi tiếp nữa ! Xem ra phải chuẩn bị về việc đuổi học thôi!

Chẳng lẽ Lãnh Dạ không có giải quyết chuyện này? Còn có các thầy giáo căn bản cũng không có nhận tiền?

"Tờ xét nghiệm khám thai kia có ký tên của học sinh Bạch Tuyết , trải qua việc điều tra của các thầy giáo , đã phát hiện tờ mang thai kia căn bản

không phải của Bạch Tuyết, các thầy đã đến bệnh viện tìm hiểu, điều tra kết quả là Bạch Tuyết căn bản cũng không có đi đến bệnh viện kia, cho nên đây là sự hãm hại! Bạch Tuyết là một học sinh ưu tú , hôm nay thầy đem chuyện này giải thích, tờ xét nghiệm cùng Bạch Tuyết không có bất cứ quan hệ gì."

Vốn Bạch Tuyết đang khó chịu , chợt ngẩng đầu lên, tình huống này là thế nào? Sao lại ra kết quả này, thật là ngoài ý muốn.

Nhưng mà trong lòng cô lại dễ chịu hơn, dù sao tờ xét nghiệm kia thật sự không phải là của cô!

Mặc dù cô không phải là xử nữ , nhưng cũng không thể chắc chắn là cô sẽ mang thai!

Bạch Tuyết còn nhỏ tuổi căn bản không có biết thân thể của mình ra sao, cô còn không có loại ý thức đó, chính là chỉ cần cùng đàn ông phát sinh quan hệ thì sẽ có khả năng mang thai.

Cô đã cùng Lãnh Dạ có quan hệ rất nhiều lần, như vậy tỷ lệ mang thai vẫn phải có, chỉ tiếc cô còn không có hiểu những thứ này!

Cái kết quả này, tất cả mọi người đều bất ngờ.

Thật ra thì, hiệu trưởng vốn sẽ không nhúng tay vào chuyện này, nhưng cũng bởi vì ngày hôm qua Lãnh Dạ nói Bạch Tuyết là con gái của bằng hữu hắn, nên hiệu trưởng đã bắt đầu lưu ý tới Bạch Tuyết, hơn nữa không thể đắc tội em học sinh này, vạn nhất cô ở trước mặt Lãnh Dạ nói gì đối với trường học bất lợi, đến lúc đó chuyện Lãnh Dạ đầu tư vào trường học của bọn họ rất có nguy cơ hủy bỏ!

Thì ra là ngày hôm qua Lãnh Dạ là tới khảo sát, hắn nghe nói trường này muốn xây dựng mở rộng hơn, còn là vì học sinh xây dựng một trung tâm hoạt động , cho nên Lãnh Dạ liền chuẩn bị đầu tư, nói là đầu tư, kì thực

chính là làm việc thiện, cho trường học đầu tư mà không thu lợi nhuận, vì vậy toàn trường đều mừng rỡ, lại có công ty giúp đỡ trường học của bọn họ, hơn nữa còn là tập đoàn Lang thị nổi tiếng, cho nên bọn họ cũng không dám chậm trễ

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Người Thao Túng Phía Sau 2

Lúc này, Trong lòng hiệu trưởng cảm thấy thật may mắn vì Bạch Tuyết bị oan uổng, nếu không lại đem Bạch Tuyết đuổi học, thì đến lúc đó chuyện đầu tư có thể sẽ bị ảnh hưởng?

Vì vậy, hiệu trưởng mới nói rõ với mọi người, một là vì sợ Bạch Tuyết trong lòng gần đây bị ủy khuất, hai là lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc đầu tư. Cho nên ông mới có thể tự mình xử lý chuyện này, và tỏ rõ ông đối Bạch Tuyết rất coi trọng.

"Về phần, tờ xét nghiệm là do ai làm, thì trường học đã tra rõ, bởi vì, người đó bây giờ không có ở trong trường học, cho nên trước tạm thời đem việc này gác xuống, nhưng mà các em học sinh yên tâm, thầy là hiệu trưởng nên nhất định sẽ xử lý công bằng."

Thật ra thì, hiệu trưởng chỉ đang mượn cớ từ chối nói ra người làm, hiện tại tập đoàn lang thị đối với trường học đang trong thời gian khảo sát, nên ông quyết định trước không truy cứu chuyện này, vả lại ông còn phải gặp mặt gia đình người hãm hại để nói chuyện, để tránh trường học lại xảy ra chuyện xấu, ảnh hưởng đến danh tiếng của trường học.

Bạch Tuyết cuối cùng cũng yên tâm, rốt cục cũng có thể tiếp tục đi học, vì cô thích học, cũng muốn dựa vào học hành để hy vọng có thể thành người, bởi vì cô còn có chuyện cần làm, chính là kiếm ra tiền rồi rời ra khỏi

nhà, sau đó đi tìm mẹ ruột, bởi cô vẫn tin chắc mẹ nhất định là bị mẹ kế uy hiếp, cho nên mới không muốn đến tìm cô.

Vì mẹ, cô vẫn phải cố gắng đi học, để mẹ có thể dựa vào cô.

Cuối cùng việc tờ xét nghiệm mang thai cũng đã qua!

Làm mọi người sợ bóng sợ gió một hồi!

Nhưng sự thật thì, Lâm Giang đã đoán được, chuyện này nhất định là do Lãnh Dạ ở sau lưng giải quyết. Hiện tại hẳn rất tò mò là, Bạch Tuyết rốt cuộc có mang thai hay không ?

Mới vừa rồi hẳn có len lén dùng pháp lực nhìn vào bụng của Bạch Tuyết, phát hiện bụng của Bạch Tuyết lại bị một tầng màng che kín, không cách nào thấy bên trong có sói con hay không?

Làm hẳn lo lắng bởi vì ở thế giới loài người pháp lực sẽ suy yếu đi, vì vậy liền nhìn thử về phía bạn học bên cạnh Bạch Tuyết, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ trong bụng, vậy tại sao với Bạch Tuyết lại không cách nào nhìn thấy?

Hẳn muốn biết Bạch Tuyết cùng Lang Vương có thể mang thai hay không? Cũng muốn biết đứa con của bọn họ là người hay là sói?

Hẳn hiện tại phải biết Bạch Tuyết rốt cuộc có mang thai hay không? Nếu như mang thai, mọi chuyện sẽ rất phiền toái!

Đến lúc đó, Bạch Tuyết sẽ đi theo Lang Vương, cho nên hẳn không thể để cho Bạch Tuyết có con với Lang Vương được!

Nhưng mà bây giờ lại không thể xác định được Bạch Tuyết rốt cuộc có mang thai hay không, nên hẳn không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh đánh rã động rừng!

Hắn nghe Đại vương nói qua, ở thế giới con người lâu, pháp lực sẽ yếu dần, nhưng mà chỉ cần trở lại yêu giới lập tức sẽ khôi phục công lực, chẳng lẽ hắn hiện tại là người nên pháp lực mới suy yếu?

Còn có, Lang Vương ở trên người Bạch Tuyết làm pháp thuật, để cho hắn không thể nhìn thấy bụng của Bạch Tuyết.

Chuyện này rất có thể, bởi vì Lang Vương có Kim Đan hộ thể, cho dù là ở thế giới loài người thật lâu, cũng sẽ không bị suy yếu pháp lực, cho nên hắn bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy được Kim Đan. Đến lúc đó hắn chính là vương của yêu giới.

Vì lấy được Kim Đan, trước hết hắn phải giải quyết Bạch Tuyết. Bởi Lang Vương vì một người phụ nữ mà cam tâm ở lại thế giới con người, cho nên nói rõ Bạch Tuyết ở trong lòng hắn rất quan trọng, chỉ cần đem người phụ nữ hắn yêu cướp đi, hắn sẽ bị đả kích, đến lúc đó chính là thời cơ tốt để giết hắn.

Nhưng Lâm Giang lại không biết là, bây giờ Lang Vương đã không phải là Lang Vương của trăm năm trước, khi trải qua lần mất đi người phụ nữ mình yêu thích, nên hắn sẽ không ngu ngốc như vậy lại phạm sai lầm, bọn họ muốn người phụ nữ của hắn phản bội hắn, đó là không thể.

Thật ra thì, Lang Vương cùng Bạch Tuyết đã có một sự gắn kết. Khi Mẫu Đơn tiên tử đầu thai chuyển thế, đã phải trải qua mười mấy luân hồi . Vì Mẫu Đơn tiên tử năm đó đã phạm phải luật của trời là hạ giới, sau lại yêu một con lang yêu, nên tất cả đều là số mệnh đã được chỉ định, cho dù là đầu thai đến nhân gian, cũng vẫn dây dưa không rõ.

Trong không gian thần bí.

"Lão Đại, người sớm như vậy liền tạo ra lưới phòng hộ để làm chi , hiện tại chúng ta còn không biết lúc nào thì đầu thai đây!" Nhân vật thần bí thứ hai nói.

"Người không thấy tên Pháp vương đó sao, hễ mỗi ngày đều nhìn chăm chăm bụng của của Bạch Tuyết xem có mang thai hay không? Nếu bây giờ chúng ta vào trong đó, không phải sẽ bị hễ phát hiện sao! Cho nên ta đã nói trước phải làm xong lưới phòng hộ, thì khi vào đó, tên khốn kia cũng đừng hòng nhìn thấy chúng ta!" Nhân vật thần bí thứ hai đắc ý nói.

"Cũng tốt, cũng tốt." Nhân vật thần bí thứ ba nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lần Nữa Lại Bị Bán 1

Lang Vương dù có lợi hại hơn nữa, pháp lực cao hơn nữa, thì hắn cũng không biết được Bạch Tuyết sẽ xảy ra chuyện gì, bởi sẽ có ba nhân vật thần bí chui vào trong bụng của cô.

Lang Vương yêu Bạch Tuyết.

Thế nhưng, hắn cũng tuyệt đối sẽ không giống lần trước nữa chiều chuộng cô, bởi vì đối lấy chỉ có sự phản bội, hắn lần này cần chiếm lấy con mồi của mình, ai mà dám không coi hắn vào trong mắt mà động đến con mồi, thì hắn liền một chưởng đập chết!

~~~~~**~~~~~

Bạch Tuyết chợt nhận được điện thoại của cha, nói rằng thân thể ông không thoải mái, nên muốn Bạch Tuyết đến công ty tìm ông.

Bạch Tuyết thấy rất kỳ quái, cha cũng không có gọi điện thoại cho cô mấy lần, chẳng lẽ là thật sự không thoải mái? Nhưng mà tại sao không bảo mẹ kể đến?

Mặc dù rất kỳ quái, nhưng cô vẫn là xin thầy chủ nhiệm cho nghỉ học.

Thầy chủ nhiệm liền cho cô nghỉ học, cô liền thu thập sách vở vào túi rồi rời đi.

Đeo túi sách đi tới công ty của cha, hôm nay cô không có mặc đồng phục học sinh, bởi vì ngày hôm qua cô ở nhà Lãnh Dạ , mà chỗ đó không có đồng phục học sinh, nên cô không thể làm gì khác hơn là mặc một bộ quần áo Lãnh Dạ đã mua cho cô, hơn nữa Bạch Tuyết biết mình là một học sinh, nên cũng biết lựa chọn bộ phù hợp ?

Những bộ đồ kia rất đẹp cô chẳng qua chỉ xem một chút, sau đó lấy một bộ kiểu dáng bình thường nhất mặc vào.

Mặc dù bộ đồ này trông bình thường nhưng cũng rất đắt tiền đến những người phụ nữ khác nằm mơ cũng không có được, Lãnh Dạ đã vì cô mà mua tất cả những thứ tốt nhất, chỉ là Bạch Tuyết không hiểu lắm về những thương hiệu quốc tế này !

Bởi hôm nay cô mặc bộ đồ này là do một nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế tạo ra, hơn nữa còn là số lượng có hạn, cả nước tổng cộng chỉ có ba bộ, mà nghe nói một bộ để cho vợ hãnh mặc, cho nên còn lại có hai bộ, mà Bạch Tuyết không biết bộ y phục này lại đắt giá như vậy. Mà bộ quần áo này khi mặc ở trên người cô có vẻ càng thêm thanh thuần, làm cho người ta nhìn thấy không thể không thích.

Cô đeo lên túi sách, đi vào công ty của cha.

Bạch Tuyết rất ít khi tới công ty của cha, trước kia tới cũng chỉ đi qua có mấy lần, cho nên không có ai biết cô là người nào? Lại nhìn cách ăn mặc của cô hẳn sẽ tưởng là thiên kim của nhà ai đó, bởi vì tuổi của cô nhìn còn rất nhỏ, hơn nữa còn đeo túi sách, vừa nhìn liền biết là học sinh.

"Em gái, em đến tìm ai?" Cô lễ tân hỏi Bạch Tuyết.

"Xin chào, tôi đến tìm Bạch tổng." Bạch Tuyết đơn giản trả lời, cô không hy vọng người khác biết cô là con gái của Bạch Hàn, đến lúc đó sẽ có một số người lấy lòng cô, bởi cô chỉ muốn an tâm đi gặp cha, xem ông có chỗ nào không thoải mái?

"Thật xin lỗi, Bạch tổng hiện tại rất nhiều việc, hiện đang đi họp, nếu em không có hẹn trước, sợ rằng không thể đi vào!" cô lễ tân xin lỗi nói.

Bên cạnh còn có mấy người nhìn Bạch Tuyết từ trên xuống dưới , nhìn Bạch Tuyết một thân hàng hiệu, nhất là thấy chiếc áo khoác hàng hiệu làm cho bọn họ đều hâm mộ con người thiếu chút nữa rớt xuống!

Thật không biết cô bé này là thiên kim nhà nào, lại có phúc như vậy.

"Tôi đã có hẹn trước, là cùng tổng giám đốc của mấy người trực tiếp liên hệ , không tin cô có thể gọi điện thoại hỏi một chút." Bạch Tuyết lễ phép đáp.

Cô lễ tân liền điện thoại cho tổng giám đốc của họ, quả nhiên là đã có hẹn .

"Tổng giám đốc mời em đi vào." Cô lễ tân nói, Bạch Tuyết liền đeo túi xách đi vào.

Đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc , cha quả nhiên không có ở đây, hỏi một thư kí mới biết là đang đi họp, cha không phải là không thoải mái sao? Tại sao còn phải đi họp? Trong lòng có chút quan tâm.

Một lát sau thư kí đi tới.

"Bạch tiểu thư, tổng giám đốc bảo cô đem phần tài liệu này đưa vào , sau đó giúp tổng giám đốc thuyết trình tài liệu." Thư kí đối với Bạch Tuyết nói, làm Bạch Tuyết sửng sốt.

Cái gì? Thuyết trình? Cô cái gì cũng không hiểu, tại sao cha lại để cho cô thuyết trình?

Thấy Bạch Tuyết kỳ quái, bí thư giải thích.

"Đây là một phần hợp đồng, bởi vì tổng giám đốc hiện tại không thoải mái, cho nên muốn để cho cô thay ông ấy đọc hợp đồng, chẳng qua là đọc lại, rất đơn giản ." Thư kí an ủi Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lại bắt đầu khẩn trương, bởi cô chưa bao giờ làm việc như vậy, không hiểu cha tại sao không để cho thư kí đi? Chẳng lẽ là chuyện cơ mật, không muốn bị người khác biết?

Bạch Tuyết nhận lấy tài liệu mà thư kí đưa tới, còn rất dày, khó trách cha lại để cho cô đọc, có thể là văn kiện cơ mật, vì vậy, hít sâu một hơi, nghĩ thầm coi như là lúc đọc bài khoá trên bục giảng đi.

Đem túi sách để xuống, cầm tài liệu đi theo thư kí vào phòng họp.

Bạch Tuyết đơn thuần không biết rằng, cô lại một lần nữa bị cha bán đi, cô lại còn ngây ngốc lo lắng thân thể của cha như thế nào?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Lần Nữa Lại Bị Bán 2

Thì ra là cha của Bạch Tuyết đang cùng khách hàng bàn bạc về một hợp đồng, bởi vì đối phương nói công ty bọn họ nhỏ, lo lắng không hoàn thành được công trình lớn như vậy, cho nên chuẩn bị đem một nửa công trình giao cho người khác làm.

Nhưng là, Bạch Hàn lại muốn toàn bộ công trình , sau đó sẽ nhận thầu cho người ngoài làm, cho nên ông mới gọi điện thoại cho Bạch Tuyết nói mình không thoải mái, bởi vì người khách hàng lớn này có danh háo sắc, thích phụ nữ đẹp.

Ông cũng biết Bạch Tuyết nhà bọn họ chính là siêu cấp mỹ nhân, hiện tại không dùng, thì đợi đến lúc nào !

Hai bên đang cố đàm phán, thì ông chủ đối phương liền nói .

"Công ty của các người quy mô quá nhỏ, vẫn là đem năm mươi phần trăm công trình giao cho người khác làm đi, cáo từ." Đối phương đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này Bạch Tuyết đang cầm hợp đồng chuẩn bị gõ cửa, thế nhưng tay còn chưa có đụng tới, thì cửa đã bị mở ra từ bên trong , Bạch Tuyết một tay giơ lên , một tay ôm hợp đồng, tròn mắt thật to nhìn người chuẩn bị rời đi, cô hiển nhiên có chút kinh ngạc.

.

"Vị này là?" Triệu tổng chuẩn bị rời đi liền tò mò hỏi, không nghĩ tới nơi này lại có một người xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn là một cô bé, cả người tản ra hơi thở ngây thơ.

"Xin chào, tôi định đưa cho...!"

"Tuyệt Nhi?" Cha cô làm bộ như thật tò mò vì dáng vẻ cô xuất hiện ở cửa.

"Cha, đây là hợp đồng của cha, con đã giúp cha mang tới!" Bạch Tuyết nhìn ra, đối phương là muốn rời đi, nên không dám chậm trễ, lo lắng nói sai gì đó, lại để cho cha trách cứ.

Đối phương nghe được Bạch Tuyết kêu cha, trong lòng liền mừng rỡ, cô bé này là con gái của Bạch Hàn, như vậy hẳn sẽ có cơ hội có được, hẳn là người có tiền, duy chỉ không có mấy người phụ nữ để cho hắn hài lòng, nhưng cô gái này lại khác, chỉ mới nhìn trong lòng đã ngứa ngáy!

"Tuyệt Nhi, xem ra hợp đồng này không dùng được rồi! Cha không có bản lãnh, nên công trình giống như!" Bạch Hàn làm bộ dạng rất khổ sở, một là giành được sự đau lòng của Bạch Tuyết, hai là làm cho đối phương thấy, hẳn đối với hạng mục này rất khát vọng.

"", Bạch tổng, chúng ta còn chưa có rời đi, vẫn còn có hi vọng, cần gì bi quan như thế, tới tới, chúng ta lần nữa nghiên cứu phương án khác." Triệu tổng đó tự nhiên lại ngồi trở lại chỗ.

Bạch Tuyết đơn thuần dĩ nhiên còn không biết chuyện gì xảy ra? Thương trường là nơi khốc liệt, nên cô có thể không biết một chút gì, đến người cha vì ích lợi, cũng không tiếc hy sinh hạnh phúc của con gái.

Vậy mà, vậy mà Bạch Tuyết trong lòng chỉ biết nghe lời, không muốn cha không vui, cho dù là mình không thích việc này, thì cô cũng sẽ ủy khuất mà làm, chỉ hy vọng lấy được sự quan tâm của cha.

Cô liền đi theo mấy người bạn họ cùng nhau vào trong, sau đó ngồi vào chỗ bên cạnh cha, nghĩ thầm: Cô có thể rời đi được chưa?

Vốn định xem cha có cần giúp đỡ hay không , nhưng mà cha căn bản cũng không để ý tới cô!

Vậy mà ông chủ của đối phương vẫn liếc nhìn Bạch Tuyết, trong lòng bắt đầu tính toán nên làm thế nào có thể chiếm được cô, nhìn ra được chuyện tình cờ gặp mặt này là do cha cô cố ý an bài, xem ra chuyện đã thành công một nửa, chẳng qua là, cô bé Tuyết Nhi này, nhìn giống như có chút khẩn trương, xem ra hẳn phải tốn chút thời gian mới dụ dỗ được.

"Cha? Mọi người cứ nói chuyện đi, con nên về trường học rồi." Bạch Tuyết đứng lên, nhắm mắt nói ra ý nghĩ của mình, bởi cô muốn rời đi nơi này, muốn lập tức rời đi nơi này, ai ngờ.

"Ngồi xuống, cha còn có chuyện, con trước ngồi ở chỗ này chờ một lát." Bạch Hàn vỗ vỗ bả vai Bạch Tuyết, ý bảo cô ngoan ngoãn.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đùi, tay nhỏ bé lại bắt đầu vắn nhéo mép áo.

Cô không dám ngẩng đầu lên, và cũng cảm giác được người đàn ông mập mạp ngồi đối diện luôn luôn nhìn cô, để cho cô rất lo lắng.

Lúc này, trong không gian thần bí .

"Cái tên mập kia thật đáng chết!" Nhân vật thần bí thứ ba nói.

"Xuyt -- đừng ầm ĩ!" Nhân vật thần bí thứ hai nói.

"Cái gì mà đừng ầm ỉ? Chúng ta thừa dịp bây giờ còn có tự do hưởng thụ mấy ngày, nếu không ngày nào đó đến thời cơ thích hợp, chúng ta liền biến thành tiểu sói con!" Nhân vật thần bí thứ ba nói.

"Chúng ta vốn là linh đồng, cho dù có biến thành tiểu sói con cũng sẽ có pháp lực vô biên." Nhân vật thần bí thứ nhất nói.

"Kia? Chúng ta muốn quan sát bao lâu mới đi đầu thai?" Thần bí thứ hai hỏi.

"Phía trên sẽ hạ chỉ thị, đến lúc đó sẽ thông báo cho chúng ta." Thần bí thứ nhất đáp.

"Nhìn cô thân thể gầy yếu như vậy ta cảm thấy lo lắng thân thể cô làm sao có thể chịu đựng được chúng ta!" Thần bí thứ hai nói.

"Yên tâm đi, cô gái con người này cũng không phải là người bình thường, bởi cô là. . . . ." Thần bí thứ ba nói.

"Câm miệng —— thiên cơ bất khả lộ!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lần Nữa Lại Bị Bán 3

Triệu tổng vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết.

"Thiên kim của Bạch tổng thật là người cũng như tên, lớn lên giống tuyết thật đẹp, không biết bây giờ đang nhậm chức ở bộ phận nào?" Triệu tổng ánh mắt vẫn không rời đi Bạch Tuyết, hỏi.

"Triệu tổng quá khen, con bé còn chưa có tốt nghiệp, bây giờ vẫn là học sinh." Bạch Hàn khiêm tốn trả lời, trong lòng có chút vui vẻ, xem ra Tuyết Nhi lần này có thể giúp ông một chuyện lớn. Lấy được công trình lần này của họ Triệu, sau đó còn có công trình của Lãnh Dạ, ông sẽ không cần phải lo lắng gì nữa, chờ thu tiền là được.

Nghĩ tới đây, liền cười trong lòng.

Triệu tổng nghe nói Bạch Tuyết còn là học sinh, trong lòng vui mừng, nói rõ cô rất đơn thuần, cũng rất non nớt, hẳn liền thích như vậy, thật thỏa mãn, .

"Về hợp đồng chúng ta sẽ từ từ nói chuyện, hôm nay không còn sớm, không bằng cùng đi ăn một bữa cơm?" Triệu tổng liền đề nghị nói, bởi vì rất nhiều chuyện phải dựa vào ăn cơm mới xong, nhất là, Bạch Tuyết là do Bạch Hàn cố ý an bài, cho nên hiện tại hẳn chỉ cần đem Bạch Tuyết xử lý là được, trong lòng bắt đầu tính toán nhất định phải tìm nơi tốt nhất đi ăn.

Còn Bạch Tuyết đơn thuần nghe được bọn họ nói đi ăn cơm, nghĩ thầm rất cục có thể giải thoát, bởi bọn họ đi, thì cô có thể đi về.

"Cũng tốt, tôi mời khách." Bạch Hàn nói, sau đó đứng dậy.

Nhìn tất cả mọi người đứng lên, Bạch Tuyết cũng đứng dậy, ý là đưa bọn họ rời đi, ai ngờ?

"Tuyết Nhi, người đem tài liệu để vào trong phòng làm việc của ba, sau đó chúng ta cùng đi." Bạch Hàn nhìn Bạch Tuyết, cười cười nói.

Bạch Tuyết giật mình ngẩng đầu lên, cô không muốn đi, nhưng là, cha đã nói thế, ánh mắt còn mang ý cảnh cáo cô nhất định ngoan ngoãn nghe lời.

"Cha, con không đi được, bởi con còn có rất nhiều việc phải làm!"

"Công việc buổi tối làm tiếp, nhanh lên một chút, chúng ta chờ con!" Bạch Hàn dùng ánh mắt hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Tuyết một cái, ý là phải đi.

Bất đắc dĩ!

Rất bất đắc dĩ gật đầu một cái, đi cất tài liệu, trong lòng tự nói với mình, ông là cha của cô, sẽ không làm thương tổn cô lần thứ hai, về việc của Lãnh Dạ ông cũng là bị bắt buộc, nếu không công ty sẽ bị phá sản!

Bạch Tuyết tin tưởng hiện tại công ty rất tốt, nên cha sẽ không ép cô làm những chuyện khó coi đó nữa!

Vừa đi vừa tự an ủi mình.

Đi theo bọn họ ngoan ngoãn lên xe, quả nhiên, Triệu tổng đã tìm nhà hàng tốt nhất mời bọn họ ăn cơm.

Bạch Hàn trong lòng bắt đầu vui vẻ, xem ra sắp ký được hợp đồng. Lần này lại là một vụ mua bán lớn, mặc dù cùng vụ buôn bán của Lãnh Dạ không thể sánh bằng, nhưng cũng không tệ, đối với những công ty khác mà nói đây chính là miếng thịt béo, rất nhiều mỡ.

Trên bàn rượu, Bạch Tuyết không dám ngẩng đầu nhìn người đối diện, chỉ nhìn món ăn, rồi từ từ ăn, bởi vì người đàn ông mập đó vẫn nhìn chăm chăm quan sát cô, mặc dù tất cả đồ ăn đều là thứ ngon, nhưng cô căn bản không có ăn ra mùi vị gì, trong lòng ngoại trừ khẩn trương chính là bất an, cô không tin cha lại nhìn không ra người đàn ông này có ý nghĩ không đúng đắn!

Trong lòng không khỏi rất khó chịu, cô không hy vọng chuyện ngày hôm nay là cố ý an bài, cô chỉ hi vọng đây là việc ngoài ý muốn.

"Bạch Tuyết năm nay bao nhiêu tuổi, đáng đáp thật là tốt, tương lai tốt nghiệp có thể tới công ty của tôi, tôi nhất định sẽ cho cô một chức vụ tốt." Triệu tổng bắt đầu hướng Bạch Tuyết nói.

"Cám ơn Triệu tổng đã nâng đỡ, Tuyết Nhi có thể đi vào công ty của ông, thì đó chính là có phúc, Tuyết Nhi mau mau cám ơn Triệu tổng." Bạch Hàn bưng lên một ly rượu khách khí nói, còn dùng ánh mắt cảnh cáo Bạch Tuyết phải nghe lời.

Nhận được sự cảnh cáo của cha, Bạch Tuyết đành bắt đặc dĩ, chậm rãi bưng ly rượu lên.

"Cám ơn Triệu tổng." Sau đó nâng rượu lên uống.

"Tốt, tốt tôi sẽ không khách khí, tôi và cha cô là bạn bè hợp tác thân quen, nên chuyện này chỉ là một cái nhắc tay, tôi cũng hi vọng tương lai cô có thể có tiền đồ tốt, công ty của tôi ở nước ngoài cũng có nhiều chi nhánh, đến lúc đó nếu cô nghĩ muốn qua bên đó làm việc thì cũng có thể, bên kia tiền lương cũng rất cao."

Lúc này, trong không gian thần bí .

"Nha ! Không nghĩ tới Bạch Tuyết này lại nhát gan như vậy!" Thần bí thứ nhất nói.

"Thỉnh thoảng ta cũng hoài nghi Bạch Tuyết không phải là người kia?" Thần bí thứ ba nói.

"Các người yên tâm đi, không thể sai được, Lang Vương cũng đã tìm tới cửa, đó chính là chuyện ván đã đóng thuyền, cô dù có nhát gan? Thì sau này không phải là còn có chúng ta sao. Trò hay còn ở phía sau . . . . ."

Thần bí thứ hai nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lần Nữa Lại Bị Bán 4

Triệu tổng biết bây giờ con gái đều thích được ra nước ngoài, bởi như vậy mới có tiền đồ, cho nên hẳn mới nói như vậy, hơn nữa trong các trường học còn có nhiều người cũng muốn ra nước ngoài, dĩ nhiên sẽ không bao gồm cả Bạch Tuyết. Vì Bạch Tuyết chỉ hy vọng có thể đi học.

"Cám ơn, hiện tại tôi chỉ muốn tiếp tục đi học, chuyện tương lai sau này hẵng hay." Bạch Tuyết không cao không thấp nói, cô không thích người đàn ông mập này, trong lòng càng thêm mâu thuẫn.

Thấy khuôn mặt cha tự tin mỉm cười, không khỏi khiến cô từ từ sợ hãi, chẳng lẽ cha. . . . .

Sẽ không. . . . .

Ông là cha của cô, sẽ không hại cô lần thứ hai nữa. . . . .

"Bạch Tuyết tiểu thư, ta vừa lúc gần đây muốn đi sang Mỹ để xem các công ty bên đấy một chút, nếu như cô có thời gian có thể cùng đi sang bên kia khảo sát một chút, thuận tiện đi chơi mấy ngày."

Triệu tổng nhìn Bạch Tuyết nói, ánh mắt kia giống như là một con con ruồi nhìn chăm chăm món điểm tâm ngọt vậy, làm cho Bạch Tuyết nhìn thấy liền ghê tởm, buồn nôn, muốn ói.

"Thật xin lỗi, cha, con đi vào phòng rửa tay một chút." Bạch Tuyết đứng dậy rời đi, Triệu tổng cũng thờ ơ, nếu cha của cô đã cố ý an bài, như vậy thì cùng cha cô nói chuyện một chút ngược lại cơ hội sẽ cao hơn.

"Bạch tiểu thư thật là làm cho người khác thích." Triệu tổng nhìn hướng Bạch Tuyết rời đi, chậm rãi nói, đây thật ra cũng là lời nói thật, hẳn đã bị Bạch Tuyết hấp dẫn, hẳn từng có rất nhiều phụ nữ, cũng có nhiều người giống như Bạch Tuyết trẻ tuổi, nhưng mà, những người kia đều không bằng một phần ba sắc đẹp của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhìn thấy rất ngưỡng mộ, còn giống như rất nhát gan, nhưng mà mỗi một lần cô giương mắt nhìn sang bên này, ánh mắt kia tựa như câu hồn đoạt phách.

"Cám ơn đã khích lệ." Bạch Hàn lễ phép trả lời.

"Chuyện về hợp đồng , ngày mai là có thể ký kết, và toàn bộ hạng mục đều do ông phụ trách, nhưng mà tôi muốn Bạch Tuyết phải cùng tôi đi sang Mỹ, nếu không hợp đồng không bàn nữa." Triệu tổng dứt khoát nói.

Ánh mắt Bạch Hàn sáng lên, lại là toàn bộ hạng mục, đây chính là một hạng mục không nhỏ, vậy ông sẽ phát đạt hơn, nói không chừng công ty cũng sắp đến lúc mở thêm chi nhánh .

Suy nghĩ cho Bạch Tuyết một chút , dù sao đã làm qua một lần , nên nhiều lần cũng không có sao, đi ra ngoài cùng vị Triệu tổng này chơi mấy ngày, đến lúc đó công ty sẽ được lời.

Ở trong lòng âm thầm nghĩ một cái, công ty vẫn quan trọng hơn! Chỉ cần có lần đầu tiên, sau này cũng đều như nhau, cô con gái này đáng đáp cùng mẹ của nó đều xinh đẹp như nhau, năm đó khi ông mới mở công ty, cũng là nhờ mẹ của Bạch Tuyết , hôm nay ông nhất định phải lợi dụng tốt Bạch Tuyết, để giành ích lợi cho mình.

Bạch Tuyết đi vào phòng vệ sinh rửa tay, nhìn mình trong gương , chẳng lẽ chính là gương mặt này khiến mình gây họa?

Nghĩ đến người đàn ông mới vừa rồi trong lời nói đã lộ ra nhiều ý tứ, làm trái tim Bạch Tuyết càng lạnh! Cô đã vô số lần hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ đến cha, cũng đều bị cha không để ý, chẳng lẽ cha lại muốn giống như lần trước, để cho cô. . . . . cùng . . . . . Người đàn ông này sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết nhẹ nhàng run rẩy.

Tại sao lại làm như vậy? Cô đã hèn mọn cùng một người đàn ông ở chung, ở trên giường cô cũng đều cẩn thận từng li từng tí đi hầu hạ Lãnh Dạ, đâu không dám nói, khóc lại không dám để nhìn thấy, lại luôn phải nhìn sắc mặt, bởi lo sợ sẽ làm Lãnh Dạ mất hứng!

Vì mình bị ép ở cùng đàn ông, nên cô ở trước mặt người khác không có tự ái, không có tự tin, chỉ sợ người ta nói cô vì tiền mà ngủ cùng đàn ông!

Cô chỉ mới mười sáu tuổi, cha lại luôn nói cô đã trưởng thành, nên vì trong nhà làm chút chuyện! Nhưng mười sáu tuổi làm sao có thể trưởng thành chứ?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Lại Gặp Lang Vương 1

Bạch Tuyết không thể nói cô chưa trưởng thành? Mặc dù biết mình còn chưa trưởng thành, nhưng cô cũng đã là nữ nhân, khi mười lăm tuổi cô lần đầu tới kì, mười sáu tuổi liền bị đàn ông chiếm dụng. . . . .

Suy nghĩ đến những việc mà cha đã làm, khiến cho cô rất tuyệt vọng!

Đã cùng một người đàn ông, chẳng lẽ còn muốn thêm một người nữa sao?

Ông là cha cô, là người thân ruột thịt, thì ông không nên làm như thế! Cô đã ti tiện một lần rồi, ông sẽ không để cho cô lại như thế nữa chứ!

Thống khổ lắc đầu, trong lòng không khỏi an ủi mình, hy vọng là cô hiểu lầm cha, hy vọng là tự mình suy nghĩ nhiều, hi vọng đây chỉ đơn thuần là đi ăn cơm, hi vọng người đàn ông mập đó không có đánh chú ý lên cô. . . . .

Càng nghĩ càng sợ, nước mắt đã không nhịn được, theo gương mặt lạnh lẽo chảy xuống.

Lại lần nữa nhìn vào chính mình trong gương , mặt trái xoan, mặt mày rõ ràng, mũi rất cao, môi mỏng vừa phải, chính là gương mặt này hấp dẫn đàn ông sao?...

Chẳng lẽ năm đó mẹ cũng bởi vì sắc đẹp của mình mà bị hủy hoại? Cha đã có dì Mai, vì sao lại cùng mẹ sinh ra cô?

Suy nghĩ lại thì cô so với Bạch Lan còn lớn hơn, vậy phải là mẹ biết cha trước mới đúng a, vậy tại sao mẹ lại rời khỏi ba?

Chẳng lẽ năm đó cha cũng là người như thế, vì tiền không tiếc làm bất cứ chuyện gì!

Chẳng lẽ mẹ cũng là bị cha bán đi?

Bạch Tuyết nghĩ đến mẹ, lòng rất chua xót, không hiểu tại sao mẹ lại quen biết cha? Để cô bây giờ có người cha như vậy!

Không nhìn được trong lòng khổ sở, hai tay che mặt, thương tâm khóc lên.

Nghĩ đến cha cùng người đàn ông mập kia vẫn còn ở bên ngoài! Lại lo lắng có người đi vào thấy dáng vẻ chật vật của cô!

Mở ra vòi nước, rửa mặt, cũng thuận thế lau đi nước mắt, như vậy cho dù có người đi vào cũng không có ai chú ý tới việc cô đang khóc!

Vào lúc này, trong phòng vệ sinh rất an tĩnh, không có ai quấy rầy, những ủy khuất trong lòng được dịp phát tiết, tay nhỏ bé lần nữa che mặt, bắt đầu nước nở.

"Có chuyện, tại sao không gọi điện thoại cho tôi?"

Một bàn tay dịu dàng đem cô ôm vào trong ngực.

Trong không gian vắng lặng, lại lại truyền tới âm thanh quen thuộc.

Bạch Tuyết kinh ngạc bỏ tay xuống, nâng lên con người.

Là Lãnh Dạ, gương mặt lạnh lùng kia, anh, luôn là như vậy vô thanh vô tức xuất hiện!

Anh? tại sao lại ở trong nhà vệ sinh nữ ?

Nhưng là, lúc này, Bạch Tuyết đang thương tâm nên cái gì cũng không muốn nói! Cái gì cũng không muốn hỏi!

Trong lòng vô cùng khó chịu, nhất là sự xuất hiện của anh, làm cho cô cảm giác càng khó chịu!

"Tại sao không gọi điện thoại cho tôi? tôi luôn luôn đi tìm cô." Lãnh Dạ lần nữa ở bên tai cô nói nhỏ, không có ý trách cứ, tựa hồ rất lo lắng , Bạch Tuyết không biết có phải là mình nghe nhầm hay không? Lãnh Dạ làm sao sẽ quan tâm đến cô, anh chẳng qua là cần thân thể của cô!

Mấy ngày nay, anh đều lạnh như băng , chưa bao giờ cười, ngay cả khi ở trên giường cũng như thế.

Thấy Bạch Tuyết thương tâm, Lãnh Dạ trong lòng liền tức giận, còn có đau lòng cùng thương hại!

Buông Bạch Tuyết ra, nghiêm túc nhìn cô, cô gái này tại sao lại ngu như vậy? chẳng lẽ cô không biết cha của cô hiện muốn làm gì sao? Tại sao còn muốn đi theo tới đây?

Bạch Tuyết nâng lên tròng mắt nhìn về phía Lãnh Dạ, vẻ mặt tái nhợt, hai hàng nước mắt trong suốt chảy ra trên mặt cô, xẹt qua đôi môi hồng, ở trong mắt Lãnh Dạ , cô làm cho người ta hít thở không thông, vẻ đẹp của cô, ở nơi nào lẳng lặng nở rộ. Lúc này, cô đang khóc, nước mắt rưng rưng nước nhìn hắt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nhìn xinh đẹp đến chết người.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lại Gặp Lang Vương 2

"Đi theo tôi." Lãnh Dạ nói.

Bạch Tuyết giờ phút này rất muốn cùng Lãnh Dạ rời đi, nhưng mà không biết đến lúc đó làm thế nào nói cho cha đây?

"Nơi này không phải là chỗ anh có thể vào, anh mau đi ra ngoài đi!" Bạch Tuyết biết đây là nhà vệ sinh nữ, anh lại là đàn ông, làm sao có thể đứng đợi ở đây chứ! Vì vậy mới hối thúc anh rời đi.

"Đi theo tôi."

"Không được, tôi còn có chuyện, ah đi trước đi!" Bạch Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Chuyện? Chuyện gì? Chẳng lẽ là vì cái tên mập chết tiết kia? Hả?" Giọng nói Lãnh Dạ lộ ra sự tức giận, nhưng cũng không quá lớn, dù sao nơi này cũng không thích hợp để nói lớn tiếng!

"Ang hiểu lầm rồi, ông ta là bằng hữu của cha, chúng tôi chẳng qua là đi ăn một bữa cơm!" Bạch Tuyết chột dạ trả lời.

"Bằng hữu? Cô không cần nói cho tôi là cô không biết cha cô dẫn cô tới đây để làm gì chứ?" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết kinh hoàng!

Đúng vậy a! Cô dĩ nhiên là đoán được ý của cha, chẳng qua cô chỉ hi vọng đó là mình đã đoán sai!

"Là anh suy nghĩ nhiều thôi, nên hãy trở về đi !" Bị người khác biết cha mình làm như vậy, Bạch Tuyết rất khó chịu!

Lãnh Dạ một tay kéo Bạch Tuyết kéo vào trong ngực.

Bạch Tuyết liền tránh ra khỏi.

"Nơi này là nhà vệ sinh nữ, anh không phải nên nhanh dời khỏi đây sao?" Bạch Tuyết rất muốn khóc, thanh âm cũng mang theo tiếng nước nở nói.

"Cô dám. . . . ." Nhìn người Bạch Tuyết nhát gan , Lãnh Dạ liền dừng những lời muốn nói, hăn lo lắng sẽ hù dọa cô! vì cô, Lãnh Dạ đều có thể nhượng bộ!

"Cô không phải lại lừa gạt mình như vậy, hôm nay tên mập kia có tâm tư gì, trong lòng cô phải rất rõ ràng! Mà lại, Cô còn là người phụ nữ của tôi làm sao có thể cho kẻ khác đụng vào chứ !" Lãnh Dạ bởi vì tức giận, giọng nói âm trầm mấy phần.

"Người phụ nữ của anh? Không bằng nói là đồ chơi của anh đi!" Bạch Tuyết thương tâm nói, thật ra thì, cô ở trong mắt Lãnh Dạ được coi là cái gì! Không phải là một kẻ làm ấm giường sao! Chỉ vì ích lợi mà lên giường!

Ban đầu cha để cho cô ngủ cùng Lãnh Dạ, không phải là vì muốn giành được ích lợi sao!

Lãnh Dạ không nghĩ tới người nhát gan như cô cũng sẽ nói như vậy, càng không nghĩ đến cô lại dám nói như vậy!

Cho tới nay, đối mặt khó khăn cô chỉ biết khóc!

Hôm nay cô lại phản bác, vì mình mà phản bác, đây không phải là đã có một chút tiến bộ?

Chẳng qua là hãnh không hy vọng cô sẽ phản bác hãnh!

"Bị tôi nói trúng rồi chứ gì? Anh cùng người đàn ông ngoài kia thì có cái gì khác nhau, cũng muốn lên giường với tôi không phải sao?" Bạch Tuyết thê lương nói, Lãnh Dạ xuất hiện ở nơi này là sao ? Mang cô đi khỏi đây, sau cùng anh lên giường? Anh không thương cô, đây là Bạch Tuyết cảm giác được!

Vậy mà, Bạch Tuyết hao tổn tâm tư chỉ muốn anh yêu cô!

Cho nên cô không nên ở bên anh nữa cô đối với người đàn ông này mà nói, chính là một kẻ tình phụ! Hai chữ này đối với Bạch Tuyết đó chính là sự vũ nhục, bởi vậy cô mới có can đảm chống đối Lãnh Dạ như thế , mặc dù biết anh sẽ mất hứng, thế nhưng cô chính là muốn vậy!

"Im miệng, cô dám đem những người đó cùng tôi so sánh! Chớ quên, là cô đã chủ động quyến rũ tôi!" Lãnh Dạ nổi giận.

"Anh nói rất đúng, là tôi quyến rũ anh, tôi là một người đê tiện, tôi không biết xấu hổ được chưa, hiện tại tôi không cần anh nữa ,tôi lại muốn đi quyến rũ người khác, nên anh hãy đi đi!"

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ chạm vào chỗ đau, tâm rất đau đớn , Lãnh Dạ nói tất cả đều là đúng, là cha đưa cô đến trước cửa của anh, là cô chủ động đi vào nhà, là cô quyến rũ người đàn ông lãnh khốc này!

Thật ra thì, ý của Lãnh Dạ, vẫn là bởi vì hai năm trước, Bạch Tuyết đối với hãnh hành hạ tinh thần, nên hãnh mới có thể nói là Bạch Tuyết quyến rũ hãnh!

Trời mới biết, Bạch Tuyết hảo tâm đổi lấy lại là điều xấu, cô chỉ hảo tâm thu lượm một con cầu , mà chẳng biết rằng, mình đã trêu chọc để một kẻ nguy hiểm là Lang Vương tu luyện nhiều năm!

Nhưng mà, đêm hôm đó cũng là Lãnh Dạ cố ý đi tiếp cận Bạch Tuyết, hơn nữa khiến cho Bạch Tuyết chú ý, chỉ là Lãnh Dạ không nghĩ đến, Bạch Tuyết lại thích tắm rửa cho hần như thế , cho nên hần mới có thể nói Bạch Tuyết đi quyến rũ hần.

Lúc này, trong không gian thần bí.

"Cô gái này có phải là rất ngu hay không?" Thần bí thứ nhất nói.

"Cô không phải là ngu, mà vì cô quá yêu Lang Vương , cô cũng muốn mình có tự ái ở trước mặt Lang Vương, cô không muốn bị Lang Vương thấy tình cảnh chật vật như vậy!" Thần bí thứ hai.

"Vậy cô tại sao không nói thẳng là cô yêu Lang Vương?" Thần bí thứ ba hỏi.

"Bởi vì yêu làm người ta lú lẫn. . . . ." Thần bí thứ nhất nói.

"Ta bất kể cái gì là có yêu hay không , ta chính là muốn biết chúng ta lúc nào thì đầu thai?"

"Nhanh thôi, thời gian đầu thai chỉ còn tính theo giờ. . . . ."

"Tính giờ? Bọn họ đều ở cùng nhau, chúng ta làm thế nào có thể đầu thai!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Một Ngàn Tuổi

Hai năm trước, Bạch Tuyết đối với Lãnh Dạ tử mĩ chiều cổ cũng bị hăn coi là quyến rũ!

Bởi vì khi đó Bạch Tuyết chỉ tắm cho sói con liền vuốt ve thân thể hăn, nên hăn mới có thể nói Bạch Tuyết quyến rũ hăn!

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ nói như vậy, trong lòng rất căm tức, cô khi nào thì nghĩ muốn đi quyến rũ đàn ông? Nếu như không phải là bởi vì cha ép buộc, thì cô làm sao có thể chủ động đi tìm Lãnh Dạ, hơn nữa lại phát sinh quan hệ!

Cô chỉ mới vừa qua sinh nhật mười sáu tuổi, cái gì cũng không hiểu! Liền bị người đàn ông máu lạnh này đè lên giường, không có một tia dịu dàng cùng thương tiếc, cả người cơ hồ bị hăn xé rách!

Nhưng tất cả cô đều nhin!

Ai kêu cô lại có người cha độc ác như vậy !

Nhưng mà tại sao tim của cô lại đau như vậy !

Bạch Tuyết rất khổ sở, người đàn ông này cũng giống những kẻ khác, liền muốn cùng cô lên giường, cho nên cô không muốn lại bị xem thường! Cô quyết định lấy ra dũng khí rời xa anh!

Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết đang tức giận mới nói vậy.

"Không nên tùy hứng, cùng tôi rời khỏi nơi này." Lãnh Dạ lôi kéo tay Bạch Tuyết chuẩn bị rời đi, ai ngờ lại bị Bạch Tuyết dùng sức hất ra, thật ra thì, Lãnh Dạ nếu như không phải là lo lắng thương tổn đến cô, thì cô căn bản cũng không có cơ hội né ra sự kiềm chế của hắn.

"Tôi tại sao phải cùng anh rời đi? Giao dịch giữa chúng ta đã kết thúc, anh mau đi đi!" Bạch Tuyết lạnh lùng nói. Đúng vậy a, quan hệ của Lãnh Dạ và cô chỉ là quan hệ giao dịch! Cô ngủ cùng Lãnh Dạ, anh trợ giúp công ty của cha cô.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết liều chết giây giụa, đau lòng không dứt, vốn định dùng sức đem cô mang đi, ai ngờ lại có một bác gái đi vào .

Bà ta đầu tiên là kêu to, sau đó liền thấy Bạch Tuyết lệ rơi đầy mặt, còn có một người đàn ông đẹp trai.

"Hai người ,nơi này không phải là phòng vệ sinh sao? Tôi không phải là đi nhầm nơi chứ?" Bác gái vừa mới đi vào cà lăm hỏi.

"Bác gái à, anh ta muốn đùa giỡn cháu, cháu căn bản cũng không biết anh ta là ai!" Bạch Tuyết chột nói, cô là không còn cách nào đối mặt với Lãnh Dạ nữa, người đàn ông như vậy, luôn làm cho cô có một loại cảm giác hít thở không thông, để cho Bạch Tuyết cảm giác mình rất hèn mọn, cho nên cô chỉ muốn nhanh lên đem Lãnh Dạ đuổi đi, mới có thể cầu cứu bác gái này.

"Là lưu manh đùa giỡn? Đừng sợ, cô bé có bác gái ở đây, đừng sợ." Bác gái này liền kéo Bạch Tuyết ra phía sau bảo vệ.

Lãnh Dạ không nghĩ tới sẽ xuất hiện một phụ nữ trung niên lúc này! Đây là thế giới con người, hắn không thể làm loạn.

"Bạch Tuyết, nói cho Bác gái biết cô biết tôi!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết nói không biết hẳn, làm cho hẳn rất khó chịu!

"Tôi tôi không biết anh." Bạch Tuyết khóc nói, cô chỉ muốn Lãnh Dạ nhanh rời đi, cô không muốn bị Lãnh Dạ thấy cô bị cha bán đi!

"Cô thật sự không biết tôi? Chẳng lẽ cô thích ngủ cùng người đàn ông khác? Nói?" Lãnh Dạ tức giận.

Bạch Tuyết mặt mũi sấm sét, người đàn ông này thật là không để ý tới bây giờ là lúc nào mà còn nói đến chuyện đó!

Cô cũng không thèm đếm xỉa gì!

"Tôi làm sao sẽ cùng anh. . . . . Số tuổi của anh cũng xấp xỉ cha tôi rồi, tôi làm sao sẽ cùng anh. . . . ." Bạch Tuyết thương tâm nói, không nghĩ tới người đàn ông này lại bất chấp lí lẽ như vậy, nói chuyện chưa bao giờ quan tâm đến cảm thụ của cô, chẳng lẽ anh không biết cô vẫn còn là học sinh sao? Mở mồm là nói tới chuyện ngủ, bảo cô sau này làm người như thế nào!

Bọn họ đều là đàn ông nên không quan tâm đến những thứ này, nhưng là cô còn muốn có chút mặt mũi!

Lãnh Dạ đen mặt , không khí chung quanh cấp tốc giảm xuống!

Bạch Tuyết biết những lời này sẽ tổn thương Lãnh Dạ, lần này anh sẽ phải rời đi ?

Quả nhiên, Lãnh Dạ nhìn chăm chú vào cô hồi lâu, không nói gì, liền xoay người rời đi.

Chẳng lẽ Bạch Tuyết là ghét bỏ hẳn lớn tuổi sao? Đúng vậy, cô còn trẻ như vậy, chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng mà hẳn đã hơn một ngàn tuổi!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Một Mực Khăng Khăng 1

Lãnh Dạ rời đi, Bạch Tuyết cũng không có nhẹ nhõm chút nào, nhìn theo bóng lưng của anh , tâm của Bạch Tuyết cũng vỡ nát!

Bạch Tuyết cảm thấy sợ , tại sao gần đây tim của mình luôn vì người đàn ông này mà đập lên? Nhìn anh rời đi, tại sao tâm lại đau như vậy? Cô không thể thích Lãnh Dạ được, vì người đàn ông này không thích cô, anh là một người có địa vị, nhiều tiền đếm không hết, có nhiều người phụ nữ xung quanh!

Còn cô chỉ là một người bình thường, nên anh làm sao có thể coi trọng cô chứ!

Bạch Tuyết rất tự ti, cũng sợ mình càng lún sâu hơn!

Lãnh Dạ rời đi , cô liền thương tâm khóc lên, kỳ thực trái tim cô đều hi vọng anh sẽ ở lại, thế nhưng, cô lại sợ lòng mình càng tham lam muốn có hạnh phúc!

Lần nữa lại rửa mặt, sau đó đi ra ngoài, Bạch Hàn vốn nhìn ra cô đã khóc, nhưng là lại làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra, vẫn như cũ cùng Triệu tổng uống rượu, vậy mà Triệu tổng thấy Bạch Tuyết khóc, trong lòng lại vui vẻ, nói rõ cô gái này thật đúng là rất đơn thuần, loại chuyện như vậy chỉ sợ là lần đầu tiên tiếp xúc, mới có thể sợ hãi khóc.

Hắn rất thích những cô gái như vậy, rất mới mẻ, cho dù là tốn thêm chút tiền hắn cũng nguyện ý.

Bạch Tuyết vẫn cúi đầu không nói lời nào, làm cho mình trông như đang xấu hổ thỉnh thoảng gắp chút đồ ăn để khỏi phải ngẩng đầu.

Triệu tổng nhìn Bạch Tuyết ngượng ngùng , biết cô gái này phải từ từ dẫn dụ, nếu không sẽ mất hết.

Bạch Tuyết cuối cùng cũng đợi được đến khi xong bữa ăn , cha liền mang theo cô chuẩn bị rời đi, đương nhiên là do Triệu tổng mời khách , một bàn thức ăn này tốn đến mấy vạn mà hắn cũng không quan tâm, hắn chỉ để ý lúc nào mới có thể mang được cô về nhà, bởi hiện nay những cô gái đơn thuần như vậy không còn nhiều lắm.

Bạch Tuyết ngồi cạnh ghế lại, cha thì lái xe, nhưng hai người đều trầm mặc, ai cũng không nói gì?

Bạch Tuyết vì những gì cha đã làm mà lo lắng, vậy mà cha cô lại đang nghĩ kế làm thế nào để Bạch Tuyết giúp ông kiếm thêm nhiều ích lợi hơn, về phần cô con gái này ông rất yên tâm, rất nghe lời, đến lúc đó chỉ cần hò hét vài câu là được, lần trước chuyện với Lãnh Dạ tiến triển cũng rất thuận lợi, xem ra lần này, Bạch Tuyết cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự an bài của ông.

Nhưng Bạch Hàn không biết rằng trước kia Bạch Tuyết chưa từng thích bất kể ai, cho đến khi tiếp xúc với Lãnh Dạ, mặc dù Lãnh Dạ luôn lạnh lùng, nhưng là, tâm của Bạch Tuyết không cách nào thoát khỏi bể tình, nhưng hôm nay Bạch Tuyết đem Lãnh Dạ tức giận bỏ đi, thật ra là lo lắng mình càng ngày càng lún sâu! Cũng là muốn ở trước mặt người mình thích có chút tôn nghiêm!

Cô thích Lãnh Dạ, nhưng là lại sợ anh có một ngày đem cô vứt bỏ, đến lúc đó lòng của cô sẽ đau đến chết, cho nên cô mới có thể làm như vậy!

"Cha, con nghĩ mình nên đến trường học cho tốt." Bạch Tuyết cố lấy dũng khí thử một lần, cô muốn cha dừng lại việc tính kế cô.

"Con không phải vẫn luôn đi học sao?" Bạch Hàn vừa lái xe vừa trả lời.

"Thế nhưng, hôm nay con lại xin nghỉ !" Bạch Tuyết ý nói là lần trước vì ở cung Lãnh Dạ cô đã phải nghỉ học rất lâu, hôm nay lại nghỉ nửa ngày nữa, cô lo lắng ngày nào đó cha lại đem cô kéo đến trước biệt thự của người khác, cô sợ hãi có một ngày như vậy !

"Tuyết Nhi, con đã trưởng thành, rất nhiều chuyện phải giúp cha, cha đã già rồi, có lúc sẽ lực bất tòng tâm!" Bạch Hàn cậy già lên mặt nói.

Bạch Tuyết lại không muốn nghe nhất chính là cô đã trưởng thành, trước kia nói như vậy không sao, nhưng bây giờ nói, cô lại cảm thấy sợ, trưởng thành có phải sẽ bị an bài đi tiếp đàn ông hay không?

Chợt cô thật ghét việc mình lớn lên, trước kia mặc dù bị mẹ kế ngược đãi, nhưng mà cô vẫn còn sạch sẽ , hiện tại cô rất sợ đối mặt với cha, bởi vì chính tay cha đã phá hủy cô, đáng sợ là, cha còn khăng khăng một mực, hại cô một lần còn chưa đủ, hôm nay lại an bài tiếp, cha lại dùng cô đi quyến rũ người đàn ông mập đó!

Lúc này, trong không gian thần bí.

"Tên Bạch Hàn này thật đáng hận! Ta thật muốn một cước đem ông ta đá ra ngoài bầu trời!" Thần bí thứ nhất nói.

"Đá ra ngoài bầu trời còn tiện nghi cho ông ta quá, ta muốn một cước giết chết!" Thần bí thứ hai nói.

"Dừng, chúng ta rốt cuộc lúc nào thì đầu thai đây?" Thần bí thứ ba nói.

"Nhanh thôi." Thần bí thứ hai đơn giản trả lời.

"Cái gì mà nhanh! Lang Vương đi rồi, bọn họ không có ở cùng nhau chúng ta sao không đi đầu thai!" Thần bí thứ ba nói.

"Người thật ngu ngốc? Lang Vương đã từ yêu giới xa xôi đi tới nơi này, không phải là vì Bạch Tuyết sao? Nên Hắc sẽ buông tha ?"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Một Mục Khăng Khăng 2

Thật ra thì, Lãnh Dạ nói không sai, là cô đã quyến rũ anh! Hiện tại lại bị cha an bài đi quyến rũ người khác!

"Cha, chúng ta cần nhiều tiền như vậy có ích lợi gì?" Bạch Tuyết biết công ty của ba không thiếu tiền, nhưng tại sao ông vẫn còn phải hy sinh cô đi lấy lòng những người đàn ông kinh tởm kia!

Cô cảm thấy thật may mắn vì lần đầu tiên cha đã an bài cô cho Lãnh Dạ, nếu ban đầu cha đem cô đến trước cửa nhà người đàn ông hôm nay, thì cô sẽ điên mất!

"Tuyết Nhi, chúng ta làm gì có tiền, tiền cha kiếm được cũng phải phát tiền cho công nhân viên, còn dư lại cũng đã bù vào sinh hoạt phí! Con cho rằng cha rất có tiền có phải hay không, thật ra thì công ty của cha thật ra không tốt! bất kì lúc nào cũng có thể đóng cửa!"

Bạch Hàn bắt đầu giả bộ đáng thương, còn Bạch Tuyết không biết lời cha nói có đúng không, nhưng mà tại sao con cái của người khác sẽ không bị cha mình đưa đi làm đồ chơi cho người ta, mà cô lại phải làm việc không tình nguyện đây?

Nhìn những người bạn của cô ở nhà luôn có cha và mẹ thương yêu, sủng ái, cô thật hâm mộ! Cô biết không có người nào để ý tới sự tồn tại của cô, cũng không có ai quý trọng sự tồn tại của cô, cô tin mẹ nhất định là người quan tâm cô, mặc dù vẫn bà vẫn chưa có tới tìm cô, nhưng cô tin tưởng

vững chắc mẹ là có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng, giống như là hiện tại cô bị cha bức bách như nhau! Cũng có lẽ là mẹ hận cha, cho nên mới không muốn gặp lại con của ông là cô!

Bạch Tuyết cái gì cũng không có nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, Bạch Hàn thấy Bạch Tuyết không nói gì, biết là cô đã chấp nhận, trong lòng cũng yên tâm không ít. Như vậy là có thể an bài với Bạch Tuyết .

Mấy ngày kế tiếp Bạch Tuyết cũng bị cha kêu đi xã giao.

Cũng may cha vẫn luôn đi theo, cô sợ chính là, không biết một ngày cha lại đem cô mang ra ngoài, sau đó sẽ đột nhiên biến mất, để thành toàn cho người đàn ông đáng ghét kia! trong lòng liền run sợ .

Ngày hôm nay, cha lại kêu cô đi, ai ngờ cơm còn chưa có ăn, cha nói nhận được một cú điện thoại, có một khách hàng quan trọng muốn gặp, để cho Bạch Tuyết ở lại ăn cơm cùng Triệu tổng .

Triệu tổng dĩ nhiên hiểu, Bạch Tuyết cũng biết dụng ý của cha ,cảm giác lúc này của cô như đứng ở bên vách núi, tùy thời có thể nguy hiểm ngã xuống , cô sợ hãi, cô rất sợ hãi!

Nhìn cha đi ra ngoài, liền cuống quýt đuổi theo ra.

"Cha, con cùng cha trở về?" Bạch Tuyết cầu khẩn nhìn cha, hi vọng ông sẽ mang cô đi, nhưng là cha lại tránh khỏi tay của Bạch Tuyết.

"Mau vào trong, Triệu tổng này rất thích con, hẳn sẽ đối tốt với con, cha cũng là nhìn hẳn không tệ mới dám giới thiệu cho con , ngoan ngoãn nghe lời." Bạch Hàn đem Bạch Tuyết đẩy mạnh đi, mình thì rời đi, Bạch Tuyết nhìn cha lại một lần nữa vì tiền đem cô bán, tâm liền vỡ nát!

Vì sao người đàn ông là cha cô lại nhẫn tâm như vậy?

Tại sao ông ngay cả con gái của mình đều không bỏ qua?

Tại sao cô lại vì cha mà bị bán?

Lau đi nước mắt, liền đi vào, cầm lên túi của mình.

"Thật xin lỗi, tôi có chút không thoải mái muốn đi về trước!" Bạch Tuyết đứng dậy chuẩn bị rời đi, ai ngờ Triệu tổng giành trước đem Bạch Tuyết ngăn lại.

"Cha cô đã có ý tứ chẳng lẽ cô vẫn không rõ, cô chỉ cần rời khỏi nơi này, công ty của cha cô sẽ phải đóng cửa, ông ta sẽ phải bồi thường một số lớn!"

Bạch Tuyết không nghĩ tới Triệu tổng sẽ nói như vậy! Trong lòng liền lạnh, chẳng lẽ cô thật sự phải làm như vậy một lần nữa?

Triệu tổng cười cười, loại người thanh thuần như cô dụ dỗ rất tốt, chỉ cần hù dọa, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Bạch Tuyết ngồi xuống, Triệu tổng cũng ngồi ở bên cạnh, hai người chỉ đơn giản ăn một chút, sau đó Triệu tổng liền đi tính tiền, bởi vì hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, chính là thưởng thức cô bé trước mắt, mà chẳng biết, sau đó hắn thưởng thức chính là. . . . .

***

Trong không gian thần bí.

"Chúng ta có nên ra giúp hay không?" Nhân vật thần bí thứ nhất.

"Không được, thế giới con người có khổ có ngọt, đây là cách sinh tồn, chúng ta không thể xen vào." Thần bí thứ nhất.

"Nhưng mà cái tên mập chết bầm kia rất ghê tởm nga!" Nhân vật thần bí thứ ba nói.

"Chờ đợi, thời cơ lập tức tới ngay, chúng ta chỉ cần chờ. . . . ."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Bạch Tuyết Chạy Trốn

Bạch Tuyết mất hồn đi theo Triệu tổng ra khỏi nhà hàng, sau đó lên một chiếc xe.

Thình thoảng Triệu tổng liếc nhìn sang Bạch Tuyết, lại còn nhìn chăm chăm vào ngực của cô, Bạch Tuyết tuy nhỏ tuổi, nhưng nơi đó cũng không nhỏ chút nào.

Bạch Tuyết hoảng sợ đem túi sách ngăn ở trước ngực.

Trong không gian thần bí.

"Ta thật muốn móc mắt cái tên mập chết tiệt kia ra!" Nhân vật thần bí thứ nhất nói.

"Không được làm càn, chúng ta phải có quy tắc, nơi này là thế giới con người, chúng ta không thể làm trái với sinh tồn quy luật ở đây, nếu không sẽ phải chịu trừng phạt !" Nhân vật thần bí thứ hai lại một lần nữa nói.

"Thế nào khắp nơi đều có kẻ bại hoại, ở yêu giới Ma vương vẫn luôn muốn ăn thịt chúng ta, nhờ có chúng ta vẫn luôn lẩn trốn ở Thiên sơn, nếu không chúng ta đã sớm biến thành đồ nhắm của hắn rồi !" Nhân vật thần bí thứ ba nói.

"Cái gì mà đồ nhắm? Đó là trước kia, hiện tại chúng ta cũng không phải là quả hồng mềm mại cho người nhai nuốt!" Nhân vật thần bí thứ nhất nói.

"Mặc kệ thế nào, chuyện ở đây bây giờ còn không phải do người quản , chỉ có thể thuận theo tự nhiên." Nhân vật thần bí thứ hai nói.

***

Triệu tổng đem Bạch Tuyết đưa đến trước một căn biệt thự.

"Đến nhà, Tuyết Nhi, chỗ này sẽ là nhà của cô, đây là chìa khóa, sau này cô có thể tùy lúc đến ở." Triệu tổng chuẩn bị thật thỏa đáng, lại vì Bạch Tuyết mà mua nhà ở. Xem ra là định bao nuôi Bạch Tuyết lâu dài.

"Không cần, tôi không muốn nhận chìa khóa." Bạch Tuyết nhỏ giọng cự tuyệt, cô sẽ không ở nơi này, cô lại càng không cần cái chìa khóa kia!

Người đàn ông này khiến cho cô ghê tởm, cô ghét ông ta!

Người đàn ông mang Bạch Tuyết vào trong nhà, Bạch Tuyết ngồi ở trên ghế sa lon, còn ông ta cởi đi áo khoác, đem Bạch Tuyết kéo vào trong ngực.

Bạch Tuyết sợ hãi né tránh, bây giờ vì đang ở nhà, nên Triệu tổng cũng sẽ không khách khí , mạnh mẽ nhào tới Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bị áp ở trên thảm, ra sức giãy giụa. Vì là đàn ông nên có khí lực lớn hơn so với cô, nên hai tay cô cũng bị khống chế lại, duy nhất có thể động chính là chân, vì vậy, cô liền dùng sức đá vào hạ thân của Triệu tổng.

A ——

Triệu tổng kêu to, hai tay che hạ thân thống khổ mắng.

"Ồồồồ, cô dám đá Lão Tử!" Bạch Tuyết thấy thế, sợ hãi cuống quýt bò dậy, liều mạng chạy ra khỏi biệt thự, túi cũng không có cầm, bởi vì mới vừa rời giày giụa, giày cũng không biết rớt từ lúc nào, rời khỏi biệt thự , cô mới phát hiện mình không có mang giày, nhưng lại lo lắng người đàn ông mập kia đuổi theo tới, nên cũng không dám quay đầu lại cứ chạy đi.

Cô chỉ biết là đến chỗ có nhiều người thì sẽ an toàn, thấy trước mặt một tòa Cao ốc thật cao, cô cứ vậy hướng bên kia chạy tới.

Thật ra thì, tòa Cao ốc trước mặt chính là tập đoàn Lang thị , là công ty của Lãnh Dạ.

Người ở đây rất nhiều, Bạch Tuyết an tâm, dừng bước lại, dồn dập thở dốc!

Có lẽ là đã là thiên ý định trước ,có lẽ là nghiệt duyên muôn đời muôn kiếp, trong bể người mờ mịt Bạch Tuyết lại thấy người đàn ông mình luôn nghĩ đến kia, không thể tin là cô lại gặp anh, cô liền dụi dụi đôi mắt đã khóc sưng, rồi nhìn sang, là anh? Thật sự là anh?

không thể tin được, nháy mắt nhiều lần , anh vẫn như cũ còn đứng ở nơi đó, mặc dù bên cạnh có người qua lại không ít, nhưng mà cô vẫn như cũ nhìn thẳng anh —— Lãnh Dạ.

Đó là người đàn ông đầu tiên của cô, là người cô luôn nhớ đến, là người có địa vị mà cô không thể với được, anh lại đang ở nơi này.

Nhìn Lãnh Dạ vẫn có thần thái khí phách mười phần, bị mọi người vây vào giữa, một thân tây trang màu đen bao quanh vóc người trắng kiêu , nhìn kỹ anh lại anh tuấn ưu tú như vậy, khó chách cô làm sao không động tâm!

Thấy Lãnh Dạ đứng ở bên đường đối diện, trước cửa tập đoàn Lang thị, tim của cô đập lên, lòng của cô cũng chỉ vì anh mà sao xuyến.

Cô không có cách nào khống chế tim của mình không nghĩ tới anh nữa, càng không có cách nào để cho mình không nhớ đến anh, mấy ngày nay, cô chỉ cần nhắm mắt lại, trong lòng chính là nhớ anh. . . . .

Nhìn anh hình như muốn rời khỏi, bên cạnh có người kéo theo hành lý, còn có một chiếc xe dừng ở bên cạnh, chẳng lẽ anh muốn bỏ đi?

Lãnh Dạ không không cần cô nữa!

Có phải bởi vì ngày đó ở trong nhà vệ sinh cô đã nói anh già, nên đã làm tổn thương anh?

Hay là anh đã có người mới?

Đàn ông ưu tú như vậy nhất định không thiếu phụ nữ! Thật ra thì, mấy ngày nay Lãnh Dạ không có đi tìm Bạch Tuyết, là bởi vì cái tên sát thủ Bt lại ra ngoài gây án, lại một người trẻ tuổi bị cắt đi gốc rễ mà chết, hơn nữa người bị hại lại là quản lý trong công ty hân, mới đầu là một nghiên cứu sinh, vừa tốt nghiệp, tham gia làm việc mới một năm, bởi vì biểu hiện tốt được đề cử thăng chức làm quản lý, cho nên mấy ngày nay hân có chút bận rộn.

Bạch Tuyết nghĩ đến Lãnh Dạ muốn rời khỏi, liền khóc, lòng của cô cũng sẽ vì anh mà rời đi, hai chân của cô liền mất khống chế hướng đối diện chạy tới. . . . .

Cô đụng vào người đi đường bên cạnh, liền bị người đi đường mắng to: "Mẹ kiếp —— người vội vàng đi đầu thai hay sao mà không để ý" Bạch Tuyết cái gì cũng không có nghe thấy, trong mắt cô bây giờ tất cả đều là người mà cô nhớ thương.

Nhìn Lãnh Dạ chuẩn bị rời đi , Bạch Tuyết khóc thành tiếng, cô không thể để cho anh rời đi!

Hôm đó khi ở trong nhà vệ sinh, cô đã không thể khống chế miệng của mình mà nói ra những lời tuyệt tình, nhưng cô cũng không thể đối gạt trái tim mình.

Chân cô cứ thế mà chạy, chỉ muốn chạy đến trước mặt anh , nói cho anh biết, cô muốn cùng anh ở chung một chỗ, cô không cần anh sẽ yêu cô, dù chỉ là lên giường, cô cũng muốn ở với anh, vì anh, cô không cần tự ái, vì anh, cô không cần danh phận, nhưng mà chỉ xin anh đừng đi, Bạch Tuyết tựa như điên vậy hướng đối diện chạy qua. . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Vừa Chạy Chân Trần Vừa Khóc

Bạch Tuyết thương tâm vì đã mất đi tất cả, cô cái gì cũng không có!

Trước kia mặc dù ở trong nhà chịu ủy khuất, nhưng mà vẫn còn có trong sạch, nhưng hiện tại cô lại bị cha ép buộc cái gì cũng không còn!

Cô biết có rất nhiều người đàn ông muốn có được thân thể của cô, nếu như vậy, cô thà ở bên Lãnh Dạ còn hơn, cô chỉ hi vọng thân thể của mình vĩnh viễn đều thuộc về anh !

Bạch Tuyết lúc này, trong con người tất cả đều là bóng dáng của Lãnh Dạ, cô không biết hiện tại mình chạy như vậy có bao nhiêu nguy hiểm! Cô không hề quan tâm xe cô đang chạy, đường phố ồn ào, cũng không để ý người bị cô đụng vào nhục mạ cô!

Bởi trong mắt cô lúc này chỉ có bóng dáng của Lãnh Dạ, chạy qua ô tô, làm người lái xe bị cô hù dọa, dùng sức đạp thắng xe, lo lắng đâm phải cô gái xinh đẹp như vậy, lo lắng cô trở thành oan hồn của mình!

Người tốt tính thì nhắc nhở: "Nhìn xe kìa——"

Người nóng giận sẽ mắng to: " Mẹ người muốn chết a ——"

Trong nháy mắt, trước tập đoàn Lang thị liền loạn thành một đồng, tiếng còi xe, tiếng thắng xe, tiếng chửi rủa, kêu to. . . . . Loạn thành một đồng,

nghe tiếng thắng xe, tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài cửa sổ xem cô gái đang phát điên này rốt cuộc muốn làm gì?

Toàn bộ đoạn đường lúc này xe tới xe đi, Bạch Tuyết một đường chạy như bay, xuyên qua hàng xe cộ, liều mạng chạy, chỉ mong kịp giữ Lãnh Dạ lại.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng hướng người khác yêu cầu gì, lần này cô chỉ muốn cầu xin Lãnh Dạ vì cô mà lưu lại, bởi vì cô có nghe cha nói qua, thỉnh thoảng anh sẽ phải ra nước ngoài, vừa đi chính là thật lâu!

Thật lâu!

Đối với Bạch Tuyết mà nói chính là phải chờ đợi!

Cô lo lắng mình sẽ không có hơi sức chờ đợi , gần đây cha luôn thúc ép cô, nên cô không lúc nào an toàn trừ ban ngày đi học, nhưng cũng lo lắng cha sẽ gọi điện thoại cho cô!

Cô hiện tại mỗi lúc mỗi chỗ đều rất đau khổ, bởi cô không chắc mình còn có khí lực đợi đến Lãnh Dạ trở lại?

Thật ra thì, Lãnh Dạ căn bản cũng không phải muốn rời đi, hẳn chẳng qua là chuẩn bị đi đến biệt thự gần biển, sau đó thuận tiện mang Bạch Tuyết theo, dĩ nhiên vì biết lòng tham của cha Bạch Tuyết nên sẽ không bạc đãi ông, hiện tại Lãnh Dạ giao phó cho thư kí đem một hạng mục lớn cho Bạch Hàn làm, thuận tiện cảnh cáo các công ty khác, ai dám vì lợi ích mà trao đổi với con gái của Bạch Hàn thì chính là cùng đối nghịch với Lang thị !

Lãnh Dạ căn bản cũng không có buông tha cho Bạch Tuyết, hẳn chỉ là để cho Bạch Tuyết thấy rõ xã hội này tàn khốc ra sao, cho dù là cha của mình, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, hẳn cũng vì để cho Bạch Tuyết tỉnh ngộ, biết ai mới chân chính đối tốt với cô, mặc dù hẳn đã đoạt lấy cô,

nhưng mà trong lòng hắn rất yêu Bạch Tuyết , không có cô bên cạnh cả ngày lẫn đêm Lãnh Dạ liền không có cách nào ngủ được!

Kể từ sau khi cùng Bạch Tuyết phát sinh quan hệ , hắn đối với phi tử hậu cung đều mất đi hứng thú, mỗi lần vừa tiếp xúc gần những phi tử kia, trong lòng lại chẳng còn hứng thú! Hiện tại các phi tử của hắn cũng cho là Đại vương về phương diện kia không dùng được!

Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết quá đơn thuần, cũng quá nghe lời, gần đây lại bị Bạch Hàn mang theo khắp nơi đi xã giao, điều này làm cho Lãnh Dạ không thể nhịn được nữa, nhưng bất kể như thế nào ông ta thủy chung vẫn là cha của Bạch Tuyết, vì Bạch Tuyết nên hắn vẫn luôn bỏ qua , nếu không lấy tính cách của hắn, hắn sẽ làm công ty của Bạch Hàn trong nháy mắt liền biến mất!

Đang giao phó mọi chuyện Lãnh Dạ cũng bị việc hỗn loạn trên đường phố mà để ý, ngẩng đầu, nhìn lên thì lại thấy người phụ nữ của hắn chân trần đang chạy đến, tim của hắn chỉ muốn ngừng đập, cô đang muốn tìm cái chết sao? Tất cả xe cộ trên đường đều cấp tốc dừng lại, chỉ sợ sẽ đụng vào cô!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tự Cầu Thêm Phúc

Lãnh Dạ liền khẩn trương, thân thể cứng ngắc, tứ chi không có phản ứng, nhìn bóng dáng Bạch Tuyết trong mắt càng ngày càng rõ ràng, khoảng cách với Lãnh Dạ càng ngày càng gần. . . . .

Bạch Tuyết thở hổn hển đứng ở trước mặt Lãnh Dạ, vì chạy chân trần, mà một cái chân đã chảy máu, Lãnh Dạ tâm đau đớn nhìn Bạch Tuyết như phát điên chạy đến.

"Lãnh Dạ, lãnh Dạ." Bạch Tuyết biết anh không thích người khác kêu tên của anh, nhưng mà nếu không gọi tên thì cô không biết nên xưng hô như thế nào? Cô lại không muốn gọi là Lãnh tổng, cũng không muốn gọi Lãnh tiên sinh!

Cô chỉ muốn kêu tên của anh, bởi vì cô chỉ muốn gọi như vậy, cho dù là chọc anh mất hứng, cũng muốn gọi!

Lãnh Dạ cau mày nhìn Bạch Tuyết, không biết cô lại có chuyện gì xảy ra? Không có đeo giày, không có mặc áo khoác!

Nghe cô gọi Lãnh Dạ, những người bên cạnh sợ hãi cũng không dám thở mạnh, trong lòng bắt đầu cầu nguyện: nữ thí chủ tự cầu xin nhiều phúc đi!

Không người nào dám xưng hô như vậy với tổng giám đốc của bọn họ , cho dù là thị trưởng cũng rất tôn kính Lãnh tổng của bọn họ, nhưng cô bé

này không biết sống chết trực tiếp gọi như vậy, tám phần là thần chí không rõ! Nếu không vì sao lại vậy chật vật, giày cũng không đeo!

"Không cần đi!" Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ không nói lời nào, liền gấp gáp. Chẳng biết rằng người cô hiện tại cầu xin cũng không phải là con người, mà là Lang Vương có pháp lực cao thâm.

Bạch Tuyết không thêm để ý đến những ánh mắt khác thường kia, cô chỉ lo lắng Lãnh Dạ cứ như vậy ngồi lên xe rời đi, đến lúc đó hi vọng duy nhất của cô cũng không còn, bởi cha gần đây luôn bắt ép cô, Bạch Tuyết sợ hãi, cũng không làm gì được!

Những người đàn ông trước mắt này lại có thể giúp cô, bởi vì cha sợ anh, chỉ có anh mới có thể giúp cô tránh những chuyện này!

Nếu như anh rời đi, cô sẽ chỉ có một con đường chết!

Lãnh Dạ vẫn không nói gì, Bạch Tuyết nhìn người đàn ông lạnh lùng này, không biết trong lòng anh muốn thế nào ?

Chẳng lẽ anh vẫn ghét bỏ cô, bởi vì cô trừ thân thể, cái gì cũng không có! Xã hội này chẳng lẽ không có tiền thật không có biện pháp sinh tồn sao?

"Cầu xin anh không cần đi, không cần đi, em sẽ thật biết điều, em sẽ không phung phí, tiền, nên anh chỉ cần cho em một chỗ ở là được!" Bạch Tuyết chờ đợi nhìn Lãnh Dạ, nước mắt vẫn chảy xuống.

Những người bên cạnh tròn tròn mắt, chẳng lẽ cô bé này không biết hiện tại đang đối mặt với ai chẳng? Chẳng lẽ cô không biết Lãnh tổng rất giàu có sao? Cô lại còn không biết vị Lãnh tổng này có nhiều nhà đếm không hết sao? Tại sao còn nói đáng thương như vậy? Đầu óc nhất định có vấn đề!

Lãnh Dạ cũng không nói gì, một tay kéo lấy Bạch Tuyết vào trong ngực, đau lòng nhắm mắt lại !

Cô rốt cuộc lại bị kích thích gì, tại sao lại nói như vậy ? Hắc đã bao giờ nói qua muốn rời khỏi đây?

Cho dù là rời đi, hắc cũng sẽ không bỏ cô lại, nhưng vì sao cô luôn luôn ăn nói khép nép như thế , để cho hắc rất đau lòng!

Bị Lãnh Dạ ôm vào như vậy , Bạch Tuyết liền khóc lớn lên, giống như rốt cuộc tìm được người có thể dựa .

"Ô ô. . . . . Em muốn ở cùng anh, ô ô. . . . . Em không muốn trở về cái nhà đó nữa!"

Lãnh Dạ đau lòng đem Bạch Tuyết ôm lấy, ngồi vào trong xe . Không hiểu cô rốt cuộc bị sao vậy!

Đem cô bỏ vào trong xe, còn mình ngồi ở bên cạnh, tài xế thấy thế liền cuống quýt lên xe, vững vàng lái xe rời đi chỗ đoạn đường hỗn loạn này, bởi vì đã có rất nhiều cảnh sát giao thông đi tới hỏi thăm chuyện gì xảy ra, nên thư kí phải đem chuyện này ra giải thích rõ, công bố chuyện mới vừa rồi toàn bộ do hắc phụ trách!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nhân Vật Nguy Hiểm

Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết ôm lấy, để cho cô ngồi ở trong ngực hân.

Bởi vì Bạch Tuyết chân trần chạy trốn, nên một bên chân đã chảy máu.

Lãnh Dạ liền nâng chân bị thương của Bạch Tuyết lên, làm Bạch Tuyết lúng túng cúi đầu, nhìn ngón tay thon dài kia nắm bàn chân đã bẩn, trong lòng cô rất xin lỗi, có phải là anh sẽ lại tức giận không, mới vừa rồi cô không quan tâm đến mặt mũi của anh mà đã chạy đến trước mặt anh nói: muốn ở cùng anh!

Cô biết anh là người có địa vị, cô lại làm mất thể diện của anh, nên anh có thể hay không không đáp ứng cho cô ở lại? Trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng!

Lúc này, thân hình cao lớn của Lãnh Dạ giống như đang ôm một đứa bé bị uỷ khuất, tài xế thì vẫn vững vàng lái xe, không dám nhìn lung tung, tránh lại chọc tới gương mặt lạnh lùng của tổng giám đốc, bọn họ cũng đều biết tính khí của tổng giám đốc, rất lạnh lùng, rất dọa người! .

Nhưng cô gái này hình như không hề sợ tổng giám đốc của họ thì phải, lại để chân trần chạy tới, chẳng phân biệt được trường hợp liên hô to muốn tổng giám đốc lưu lại, lại còn muốn ở cùng với tổng giám đốc. Những năm này có rất nhiều người phụ nữ thích tổng giám đốc, nhưng là không có một ai mà tổng giám đốc coi trọng , càng không có được hân mang về nhà , vậy

mà nhìn cô còn chưa có trưởng thành, cứ nhiên lại muốn ở cùng với tổng giám đốc, có phải là nói giỡn hay không!

"Không cần đi. . . . ." Bạch Tuyết vẫn lo lắng Lãnh Dạ cứ như vậy bỏ đi, bởi vì cô không có thẻ căn cước, nên không thể đi xa được!

Còn anh tùy thời có thể đi, nhưng Bạch Tuyết lại không thể! Cô cũng không muốn lại bị cha lợi dụng, mà anh lại là người duy nhất có thể giúp, nên Bạch Tuyết hi vọng anh có thể giúp mình!

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Bạch Tuyết , Lãnh Dạ lại thấy đau lòng! Rất đau!

Thấy Lãnh Dạ vẫn không nói gì, Bạch Tuyết lo lắng khóc lên.

"Có phải là em lại gây thêm phiền toái không? Em bảo đảm sẽ không gây phiền toái, em chỉ muốn anh nói với cha là em. . . . ." Bạch Tuyết khóc nhìn Lãnh Dạ, hi vọng anh sẽ giúp cô, bởi vì cô đã không còn đường có thể đi, vừa rồi cô lại còn đá Triệu tổng , cô biết mình làm vậy rất nguy hiểm, người đàn ông kia nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, cô lại không muốn cùng người đàn ông mập kia có bất kỳ quan hệ nào, nhưng cô tình nguyện trao thân thể của mình cho Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ ấn xuống một cái nút, trong nháy mắt bên trong xe liền bị cách ly, tài xế thì bị ngăn cách bởi bên ngoài, hiện tại bên trong xe không gian chỉ có Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nhìn cô bởi vì khóc thút thít mà cái miệng nhỏ nhắn hé mở , hẳn liền không nghĩ tới người nhát gan như Bạch Tuyết sẽ nói ra những lời như thế, không biết cô rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

"Bạch Hàn lại ép em sao, đây hẳn là ông ta không nhìn đến sự tồn tại của tôi!" Lãnh đêm liền căm hận nói, xem ra lần trước cho Bạch Hàn lời quá

hiều, ăn được lại muốn thêm , cho nên ông ta lại mang con gái ra ngoài bán!

Bạch Tuyết nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Dạ, trong mắt tất cả đều là hung ác, nhìn đáng sợ giống như là muốn giết người vậy, nếu như cô đem chuyện của cha làm nói ra, thì người đàn ông này có thể hay không sẽ giết cha, còn nhớ anh đã từng nói qua người phụ nữ của anh thì không cho phép người khác đụng vào, mà mới vừa rồi người đàn ông mập kia đụng vào cô, Lãnh Dạ có thể hay không cũng sẽ đem ông ta giết? Bạch Tuyết càng nghĩ càng sợ, người đàn ông này bây giờ mặc dù là người duy nhất cứu mạng cô, nhưng cũng là một nhân vật nguy hiểm!

Nên cô vẫn phải cẩn thận một chút, chỉ cần yêu cầu anh cho cô ở lại là được rồi, nên không muốn lại liên lụy đến cha!

Về phần Triệu tổng đó đã bị cô đá một cái như vậy , cũng cũng coi như là trừng phạt đi!

Bạch Tuyết đến bây giờ vẫn thiện lương như vậy , cô vẫn còn vì người khác mà suy nghĩ! Nhưng lại càng không nghĩ tới những việc họ làm đều là hãm hại cô!

Cho nên Lãnh Dạ cái gì cũng không nói, chỉ cần Bạch Tuyết trong khoảng thời gian này có thấy rõ cha cô là người như thế nào?

"Cha không có ép em làm chuyện gì cả, là em muốn ở cùng anh!" Thanh âm Bạch Tuyết càng ngày càng nhỏ giống như chỉ mình cô có thể nghe thấy được.

"Là em muốn ở cùng tôi? Còn căn nhà đó không thể ở nổi nữa sao?" Lãnh Dạ hỏi, rõ ràng cô đang nói dối, cô vốn đơn thuần giống như tờ giấy trắng, trong lòng nghĩ cái gì cũng viết hết ở trên mặt!

Cô chắc chắn là bị cha ép đến đường cùng , vậy mà vẫn còn che chở cho người cha khốn khiếp kia, Bạch Hàn thật là kẻ cặn bả, có con gái tốt như vậy , lại không biết quý trọng!

Người phụ nữ của hắn sao có thể cho người khác đụng đến , nếu đã có người không thành thật, thì hắn nên. . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Lang Vương Nổi Giận

Cho tới nay hắn luôn nghĩ Bạch Tuyết là con gái của Bạch Hàn, thì ông ta sẽ không ác tâm ép Bạch Tuyết như vậy, không nghĩ tới Bạch Hàn lại dám không nhìn đến sự hiện hữu của hắn, để kẻ khác chạm vào người phụ nữ của hắn, loại ý niệm này vẫn vang vọng ở trong đầu .

Mặc dù hắn vẫn không có tỏ thái độ Bạch Tuyết là người phụ nữ của hắn, nhưng chỉ cần hắn đã chạm qua , liền vĩnh viễn là người phụ nữ của hắn, người khác muốn cũng không thể được! Bao gồm tên Lâm Giang đó.

"Em muốn ở cùng với anh!" Bạch Tuyết chợt dạ nói, ngay sau đó cúi đầu, bởi vì ngồi ở trong ngực Lãnh Dạ, nên cũng không dám có bất kỳ động tác gì, đôi tay nhỏ bé lại bất an bắt đầu nắm vạt áo.

Bạch Tuyết đã nói dối Lãnh Dạ, bởi vì cô không thể nói ra việc cha làm, mặc dù cha rất ác độc, nhưng cô không có cách nào trả thù cha!

"Xem ra em vẫn không nỡ bỏ tôi, tốt lắm, tôi hiện tại thấy đói bụng, trước để tôi ăn no em đã." Lãnh Dạ vừa nói liền đem áo của Bạch Tuyết cởi ra, Bạch Tuyết cả kinh, nhìn ra ngoài cửa sổ, lo lắng sẽ bị người bên ngoài nhìn thấy.

"Yên tâm , bên ngoài cái gì cũng không thấy được!"

Lãnh Dạ nói xong, đem Bạch Tuyết đặt lên ghế ngồi, bởi mấy ngày nay hắn đã sớm muốn cô, Muốn thân thể mềm mại này biết bao nhiêu.

Lãnh Dạ hung mãnh hôn lên môi của Bạch Tuyết, hung hăng mút lấy cách môi mềm mại ,ngửi mùi thơm cơ thể ngọt ngào. Không nhịn được lại tăng thêm lực đạo, trong nháy mắt một cảm giác tê dại lan đến toàn thân, thân thể của hắn cũng nóng lên, làm hắn có chút mất khống chế, chước đây hắn luôn luôn rất có định lực, duy chỉ khi đối mặt với Bạch Tuyết hắn liền mất đi khống chế, bởi cô giống như cốc cà phê, thế nào uống cũng không đủ, làm cho người ta cảm nhận được dư vị.

Trong khoảng thời gian này không có Bạch Tuyết, hắn cũng muốn nhờ phi tần hậu cung an ủi, nhưng mỗi lần cùng họ tiếp xúc, luôn không có cảm giác hấp dẫn hắn như Bạch Tuyết, cũng không có kích thích khi cùng Bạch Tuyết thân thiết, nói chung là rất vô vị!

Bạch Tuyết rất khác biệt, để cho hắn mê muội, để cho hắn khống chế không được thân thể của mình , nhưng lúc này hắn liền muốn cô, muốn cô. Mở ra cái miệng nhỏ nhắn, kêu gọi , bắt đầu trêu chọc, làm Bạch Tuyết cùng hắn đều động tình. Bởi vì khi cô động tình bộ dáng đó làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Thân thể mềm mại phía dưới giống như không xương, Lãnh Dạ muốn như thế nào vuốt ve thì như thế ấy, vậy mà Bạch Tuyết lại mặc cho Lãnh Dạ làm xằng làm bậy, bởi vì cô đã nhận định thân thể của cô chỉ thuộc về người đàn ông bá đạo này.

Gần đây Lãnh Dạ không thể không thừa nhận ban đêm khi nghĩ đến Bạch Tuyết thân thể đều khó chịu, hắn thừa nhận trong lòng hắn vẫn luôn trống rỗng, nhưng mà lại chỉ muốn cô tới an ủi cho hắn, hắn muốn thân thể của cô, chỉ nghĩ muốn thân thể của cô.... Hạ thân lúc này như muốn nổ tung , chẳng lẽ đây chính là yêu thương. Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ hôn đến choáng váng, thân thể không khỏi bắt đầu cọ xát, mà chẳng biết động tác nhỏ này chính là thêm dầu vào lửa, để cho lửa đang muốn bùng phát lại không thể ngừng!

Lãnh Dạ đã sớm nghĩ muốn cô đến phát điên, nếu như không phải hắn có định lực kinh người, thì đã sớm hung hăng muốn cô, đến cả ngày lẫn đêm đều chiếm hữu , bù đắp tưởng niệm mà vô gây ra cho hắn. Vì con mồi này, hắn đã ở chỗ tối chờ lâu lắm rồi, hắn muốn Bạch Tuyết phải trả lại những đêm giày vò đó, hắn muốn Bạch Tuyết động tình làm thoả mãn cuồng bạo thú tính trong lòng.

Ngay khi hắn phá tan định lực cuối cùng, nghĩ muốn dẫn cô tạm thời rời đi, sau đó hảo hảo thỏa mãn hắn, thì cô lại chính mình chạy tới, khóc muốn hắn lưu lại, muốn ở chung với hắn, thì hắn làm thế nào có thể chịu được!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chuẩn Bị Đầu Thai 1

Ngô ——

Bạch tuyết Bị Lãnh Dạ xoa nắm kích thích, không khỏi rên lên một tiếng, không biết từ lúc nào lòng của cô lại vì Lãnh Dạ mà giao động, cũng không biết từ lúc nào thân thể của cô cũng vì anh mà chấp nhận ?

Nhìn người đàn ông đè lên mình, cô cảm thấy anh là người làm cô lưu luyến, làm cho cô yêu thích, như vậy cô càng muốn được anh yêu, nhưng người đàn ông này có thể hay không sẽ thích người ngu ngốc như cô? Cái gì cũng không có? Trừ gương mặt này ra, thì anh còn có thể thích gì ở cô đây?

Nghĩ tới đây, trong mắt Bạch Tuyết lộ ra hốt hoảng cùng luống cuống, cái miệng nhỏ nhắn giống như hoa hồng bắt đầu nở rộ, tựa như muốn cầu xin sự yêu mến. . . . .

"Em mà dám phân tâm, tôi sẽ lại trừng phạt em?" Lãnh Dạ nói nhỏ. Bạch Tuyết liền cuống quýt thu hồi cái nhìn chăm chú vào Lãnh Dạ, người đàn ông này luôn làm cô nhìn đến thất thần. Mới vừa rồi thật mất thể diện, cứ nhìn chăm chăm vào người ta, như muốn chảy nước miếng, lại còn muốn có được sự yêu mến! Bạch Tuyết cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ai ngờ Lãnh Dạ vừa nói cánh tay vốn không an phận kia một đường sờ xuống phía dưới, làm thân thể Bạch Tuyết không khỏi uốn éo, có lẽ là phản ứng tự nhiên, cũng có lẽ là động tình? Bất kể là loại nào cũng hung hăng

kích thích Lãnh Dạ, hần liền thở hỗn hển, động tác bắt đầu trở nên hung mãnh, quần áo trên người Bạch Tuyết càng thêm chịu khổ, chỉ nghe một tiếng, quần áo liền bị ném đi.

Lãnh Dạ nhìn toàn bộ thân thể trắng nõn, mái tóc đen nhánh. Vốn cái miệng nhỏ nhắn, bởi vì bị hôn mạnh quá, lúc này liền trở nên hồng hồng, vô cùng kiều diễm, để cho hần nhìn thấy nhịp tim liền tăng nhanh, tựa như trước kia ở trên thảo nguyên khi bắt con mồi thì tim sẽ đập nhanh.

Bạch Tuyết thấy trong mắt của Lãnh Dạ có dục lửa thiêu đốt, thật ra thì, đã hơn nửa tháng qua Lãnh Dạ đã không có chỗ phát tiết nên thân thể càng rất khó chịu. Lần trước khi ở trong nhà vệ sinh bị Bạch Tuyết cự tuyệt, hần liền vẫn nhẫn nhịn, nên lúc này, chỉ muốn tâm tâm niệm niệm nghĩ muốn thân thể mềm mại ở phía dưới, làm hạ thân liền căng thẳng lạng lẽ ngẩng đầu.

Hần thật hận người phụ nữ này giống như là yêu tinh đang câu hồn phách của hần, hần hận mỗi lần đối mặt với cô hần liền không khống chế được, giống như là một đứa trẻ mới trưởng thành muốn được nếm trái lần đầu! Cũng không muốn che giấu cũng như sự nhẫn nại thú tính của mình , giống như giờ khắc này hần đã đợi thật lâu, chỉ muốn chiếm lấy hung hăng đụng cô, hung ác đoạt lấy cô.

Nhìn mặt của Lãnh Dạ vạn vọ cũng trầm xuống, tràn đầy hung quang, Bạch Tuyết liền sợ hãi, khóc lóc cầu xin tha thứ, xin Lãnh Dạ nhẹ một chút!

Nhưng mà lúc này Lãnh Dạ cái gì cũng nghe không lọt, không nghe được Bạch Tuyết cầu xin tha thứ, không nghe được Bạch Tuyết đang khóc thút thít, bởi hần chỉ có một ý niệm hung hăng muốn cô, bởi vì hần đã chờ đợi giờ khắc này quá lâu, nên hần nhất định phải phát tiết thú tính của mình. Đến hung quang trong mắt cũng hận không thể đem Bạch Tuyết ép chết.

Bạch Tuyết lúc này ý thức được Lãnh Dạ là nhân vật nguy hiểm cỡ nào, đây chính là người đàn ông trong lòng cô muốn có sao? Tại sao Bạch Tuyết lại cảm giác thấy anh muốn dùng biện pháp này để đem cô giết chết?

Vậy mà chính lúc Bạch Tuyết ý thức được mình cách tử vong không xa, thì cô lại được Lãnh Dạ mang tới một cảm giác như tiên cảnh, chẳng lẽ đây chính là sung sướng trước khi chết sao?

Trong không gian thần bí.

"Uy? Lão Đại thời cơ đã đến chưa? Người ta cũng đã làm xong hết chuyện rồi!" Nhân vật thần bí thứ hai nóng nảy hỏi.

"Chớ quấy rầy, còn chưa có nhận được thông báo, nên thời cơ chưa tới!" Thần bí thứ nhất trả lời.

"Thật là phiền toái! Có mỗi việc đầu thai mà phải rắc rối như vậy!" Thần bí thứ ba tức giận nói.

"Ai kêu chúng ta là linh đồng, hơn nữa lại còn đầu thai vào hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử, dĩ nhiên sẽ không giống người khác!" Thần bí thứ hai nói.

Rồi cả ba linh đồng lại phải chờ đợi !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chuẩn Bị Đầu Thai 2

Bạch Tuyết cảm thấy mình đang càng học thói xấu ? Tại sao mới vừa rồi Lãnh Dạ hung hăng muốn cô như vậy , tại sao cô lại còn có cảm giác được một tư vị hạnh phúc như vậy.

Hiện tại Bạch Tuyết cảm thấy toàn thân như bị phanh thây, xụi lơ nằm ở trên ghế ngồi, tùy ý Lãnh Dạ đè lên. Kỳ quái là, cô không có cảm giác được sức nặng, liền cảm thấy bị Lãnh Dạ nắm như vậy cũng không tệ lắm.

Thực ra sau khi phát tiết xong Lãnh Dạ lại lo lắng đè nặng cô, nên hai tay liền chống vào ghế ngồi, nhìn chăm chú vào bộ dạng động tình của cô, bởi bộ dáng này càng thêm mê người.

Lãnh Dạ lạnh lùng , khuôn mặt lần nữa đè ép xuống, nhưng lại dịu dàng đi rất nhiều, tựa hồ muốn trấn an vì đã khiến Bạch Tuyết hoảng sợ.

Bạch Tuyết cảm giác đã tốt hơn, mới vừa rồi thật sự là bị Lãnh Dạ hù dọa, nhưng sau đó đã đỡ, chẳng qua là cô không muốn nói, bị Lãnh Dạ dịu dàng hôn, Bạch Tuyết vô cùng then thùng, nghĩ đến trước mặt còn có một tài xế, Bạch Tuyết liền cả kinh mở to mắt.

"Mới vừa rồi, anh ta có thể nghe thấy hay không ?" Bạch Tuyết then thùng chỉ ghế lái phía trước.

"Ừ." Lãnh Dạ đơn giản ừ một tiếng, thật ra thì tấm ngăn này đều giống như phòng cách âm , hơn nữa hiệu quả rất tốt, chẳng qua là, Lãnh Dạ muốn

trêu chọc Bạch Tuyết, nên mới có thể ừ một tiếng.

"A? Mắc cỡ chết người!" Bạch Tuyết cuống quýt, dáng vẻ rất khó coi, như vậy, mới vừa rồi lúc cô kêu lên có phải cũng bị tài xế nghe được không? Thực sự cô không muốn kêu lên, nhưng là không nhịn được, hạ thân lại còn truyền tới tiếng va chạm có thể cũng bị tài xế nghe được hay không? Ai nha! Mắc cỡ chết người!

khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết liền quỳnh lên!

Lãnh Dạ thì cười cười, nhìn bộ dáng xấu hổ hiện tại của cô thật là quá mê người, nếu như không phải bởi vì sắp đến nhà, thì hẳn nhất định sẽ tiếp tục.

Bạch Tuyết nhìn sang Lãnh Dạ, hình như là không có chuyện gì, trong lòng không khỏi bội phục da mặt thật dày, bị người ta nghe được chuyện đấy mà cũng không quan tâm! Loại đàn ông như vậy thật hiếm có?

Bạch Tuyết làm sao có thể biết, người đàn ông này sẽ không vì những chuyện đó mà xấu hổ, bởi khi còn chưa có tu luyện thành yêu, hẳn đều rất thoải mái cùng sói cái ở trên thảo nguyên kết hợp, căn bản là không cần che giấu!

"Chúng ta bây giờ đang đi đâu?" Phục hồi lại tinh thần Bạch Tuyết hỏi.

"Về nhà."

"Trở về nhà nào cơ?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi. Bởi vì cô phát hiện Lãnh Dạ vẫn mang theo hành lý, chẳng lẽ là chuẩn bị đi nên mới đưa cô về nhà, cho nên mới gấp gáp như vậy ở trong xe muốn cô.

"Nhà của em."

"Em?" Bạch Tuyết ủy khuất lập tức muốn khóc, thì ra là người đàn ông này vẫn là muốn đi, vốn tưởng rằng mới vừa rồi cứ thế muốn cô liền đại biểu anh đã đáp ứng, không nghĩ tới anh lại còn đem cô đưa trở về!

Trong lòng bắt đầu hối hận mình lỗ mãng, xem ra đàn ông đều giống nhau, không có một ai có thể tin tưởng, bao gồm cả cha ruột của mình!

Hôm nay cô đã hèn mọn như vậy cầu xin anh lưu lại, cầu xin anh chứa chấp cô, nhưng anh lại muốn đem cô đưa trở về!

Sớm biết như vậy không bằng cô đã nghe theo việc an bài của cha, tối thiểu sẽ không bị làm nhục một lần nữa như vừa rồi , lại còn bị tài xế chế giễu!

"Không trở về nhà, vậy em muốn trở về chỗ cũ sao?" Lãnh Dạ hỏi.

"A?" Bạch Tuyết kinh ngạc?

"A cái gì mà a?" Lãnh Dạ siết chặt cằm của Bạch Tuyết , nhìn cô bây giờ hẳn chỉ muốn cắn cô một cái. Cô thật là khờ, không phải mới vừa rồi muốn cùng hắn ở chung sao? Đương nhiên là phải về nhà rồi, hơn nữa sau này nhà của hắn cũng chính là nhà của cô không phải sao?

Chẳng lẽ cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung?

Lắc đầu một cái, thật là không có cách nào với cô, khả ái giống như đứa bé vậy!

"Vậy em sẽ trở về nơi nào?" Bạch Tuyết còn không có hiểu ý tứ của Lãnh Dạ?

***

Trong không gian thần bí ba linh đồng vốn rất an tĩnh chờ đợi thời cơ, lại bị Bạch Tuyết đánh bại, lảo đảo tí té ở trong không khí! ! !

Chẳng lẽ, người dẫn độn phản ứng chậm như vậy tương lai chính là mẹ của bọn họ ? ? ?

Cứu mạng a ——

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Lang Vương Cười

"Là ai khóc lóc kêu muốn ở cùng tôi, như vậy sau này nhà của tôi không phải là nhà của em sao? Trừ khi em muốn thay đổi chủ ý!" Lãnh Dạ cố tỏ ra kinh ngạc nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết liền bưng tỉnh, nguyên lai là mình hiểu lầm, Lãnh Dạ nói nhà của anh sau này sẽ là nhà của cô, có thật không? Như vậy là anh đã đáp ứng cho cô ở lại, như vậy cô cũng không cần lo lắng bị cha bức bách làm những chuyện cô ghét nữa .

Vốn đang khổ sở khuôn mặt nhỏ nhắn liền vui vẻ lại.

"Em không có thay đổi chủ ý, em đi theo anh nhất định sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không xài tiền bậy bạ, cũng sẽ không để cho anh phải mua thêm quần áo, bởi những bộ mà anh mua cho em rất nhiều, nếu muốn mặc hết cũng phải dùng được nhiều năm. Nhưng anh hãy chờ , tương lai khi em có công việc, em sẽ mua cho anh một bộ đồ đẹp, sẽ đối tốt với anh như anh đã đối tốt với em." Bạch Tuyết ngây ngốc nói, thật ra thì những thứ này đều là lời trong lòng của cô, tương lai khi có công việc nhất định sẽ thương yêu anh thật nhiều, dù hiện tại cô không có gì cả, cũng không có năng lực, nhưng không có nghĩa là trong lòng cô không có anh.

Lãnh Dạ lỗ mũi đau xót, cô thật ngốc, tại sao khi nói chuyện luôn dè dặt như vậy, không có một chút tự tin, chẳng lẽ cô không có nghĩ tới hấn căn bản cũng không thiếu tiền sao!

"Tôi đối với em rất tốt sao?" Lãnh Dạ nghe được câu nói cuối cùng của Bạch Tuyết , tâm liền nhéo.

Trước kia cũng bởi vì hắn đối với cô quá tốt, cho nên cô cái gì cũng không thiếu, cuối cùng hắn đối lấy cũng là sự phản bội!

Bạch Tuyết chợt thấy có đó gì không đúng, chẳng lẽ là mình nói sai? Nếu không sao nhìn Lãnh Dạ giống như mất hứng vậy?

Thấy Bạch Tuyết bắt đầu suy đoán , chẳng lẽ cô đều luôn chịu đựng như vậy , dù người khác có làm gì tức giận cũng phải nhịn sống qua ngày sao?

Lãnh Dạ không khỏi chua xót, hắn nào cô lại không muốn trở về, chẳng lẽ người nhà đối với cô một chút cũng không tốt sao? Nhưng nhớ tới năm cô mười bốn tuổi trông cô sinh hoạt cũng rất vui vẻ mà.

Thật ra thì, Bạch Tuyết từ nhỏ liền bị khinh bỉ, nhưng Lãnh Dạ lại làm cho là vui vẻ cũng bởi vì có hắn làm bạn, mà Bạch Tuyết lại rất thích tiêu động vật, cho nên mỗi lần cùng Sói con ở chung một chỗ đều vui cười , vì vậy Lãnh Dạ mới cho là cô có một gia đình vui vẻ, nhưng lại không nghĩ tới sẽ là như vậy!

"Đến rồi ạ."

"A?" Bạch Tuyết cuống quýt nhặt lên quần áo, đáng tiếc, đã không thể mặc được , dù mặc vào cũng không che đậy được thân thể!

Khóe miệng Lãnh Dạ liền co rút, trong lòng cười thầm. Liền đem áo khoác của mình cởi xuống, cho Bạch Tuyết mặc vào, đáng tiếc, cổ áo của tây trang lại không thể giấu được xuân quang trước ngực Bạch Tuyết , bởi vì Lãnh Dạ vốn rất cao, Bạch Tuyết vóc dáng lại nhỏ thấp, mặc áo vào, thì cổ áo vừa lúc dừng ở bộ ngực, vì vậy, Lãnh Dạ liền cởi xuống áo sơ mi của mình, cho Bạch Tuyết mặc vào, còn mình chỉ mặc áo khoác.

Nhưng đến quần lót của Bạch Tuyết cũng không thể mặc được, vì Lãnh Dạ đã lấy nó làm rẻ lau, cũng bởi nơi này không phải ở nhà có thể đi tắm rửa, mà đây là đang ở trong xe, căn bản cũng không có thể dùng thứ gì, nên quần lót màu hồng của Bạch Tuyết liền bị Lãnh Dạ chọn làm mục tiêu, dùng để lau thân cho cô, dĩ nhiên là không thể mặc được nữa ! Bởi phía trên đã dính đầy thứ nhầy nhụa đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lần nữa đỏ lên! Cô lúc này lại bởi vì bị Lãnh Dạ làm hồng đồ mà quỳnh lên!

--Vậy khi tương lai một khi cô biết Lãnh Dạ không phải là người, thì cô sẽ như thế nào?

Làm sao có thể tiếp nhận được đây! Cô lại còn không ngừng yêu thương Lãnh Dạ, hơn nữa còn có thể sẽ mang thai? Bởi bây giờ cô đang là mục tiêu của ba linh đồng.

Chỉ thấy Lãnh Dạ đem quần lót của Bạch Tuyết vò lại mấy cái sau đó bỏ vào túi áo khoác của mình, sau đó mở cửa xe chuẩn bị xuống , nhưng mà Bạch Tuyết vẫn ngượng ngùng, bởi vì trừ một cái áo sơ mi, bên trong cái gì cũng không có mặc, chỉ lo lắng đi ra ngoài, sẽ bị tài xế nhìn thấy, thì thật lúng túng!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ngàn Năm Có Một

Nhìn Lãnh Dạ xuống xe, sau đó xoay người đưa ra một cái tay ý bảo cô đi xuống.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ đưa bàn tay nhỏ bé ra , chỉ chỉ người tài xế trước mặt, Lãnh Dạ liền cho Bạch Tuyết một ánh mắt an tâm , Bạch Tuyết hiểu ý, ai ngờ, mới vừa bước từng bước ra, mới phát hiện ở trong xe bị Lãnh Dạ làm khổ nên hai chân hiện rất đau, có lẽ là bởi vì hạ thủ quá nặng, cũng có lẽ là bởi vì trong xe không gian quá nhỏ, hoặc nằm tư thế không thoải mái!

Tóm lại là, hiện tại có chút đứng không vững, cộng thêm còn không có mang giày!

Lãnh Dạ biết cô không có mặc gì bên trong , cho nên không thể ôm cô, vì như vậy rất dễ dàng bị lộ, cho nên mới phải để cho cô chân trần đi vào trong , Bạch Tuyết xuống xe hai chân như nhũn ra , một cái tay ôm thật chặt eo Lãnh Dạ, hi vọng giữ vững thăng bằng, còn cô thì bị Lãnh Dạ dùng dưới nách kẹp , hai chân không phí bất kỳ sức lực liền đi vào.

Đi vào trong biệt thự, trong nhà không có ai, bởi vì nơi này chỉ có một mình Lãnh Dạ, hẳn là không thích thuê người làm, vì mỗi đêm hẳn đều phải trở về yêu giới, cho nên nơi này trước kia em gái của hắn ở nơi này, sau lại bởi vì Bạch Tuyết tới, nên hắn liền để cho em gái chuyển đến gần Lãnh Hạo ở.

Lãnh Dạ khom lưng, đem Bạch Tuyết vác trên vai , đi lên lầu, Bạch Tuyết sợ hãi, ôm thật chặt cổ Lãnh Dạ, chỉ sợ mình từ trên người hắt rớt xuống.

Đi vào phòng ngủ, đem Bạch Tuyết để xuống, liền tháo ra áo sơ mi trên người Bạch Tuyết , Bạch Tuyết giật mình nhìn người đàn ông trước mắt , rốt cuộc anh muốn làm gì? Mới vừa rồi ở trong xe làm chẳng lẽ còn không đủ?

Hai tay Lãnh Dạ ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết mà hôn, vẫn là hung hăng hút lấy đôi môi Bạch Tuyết, Bạch Tuyết liền cảm giác được, nụ hôn của Lãnh Dạ thật điêu luyện , hiển nhiên là cao thủ, Bạch Tuyết đáng thương, cái gì cũng không biết, cho nên chuyện nam nữ đều bị Lãnh Dạ chủ động , chỉ chốc lát sau liền bị Lãnh Dạ hôn đến chóng mặt.

"Dạ. . . . ." Bạch Tuyết động tình kêu tên Lãnh Dạ, mà chẳng biết một chữ Dạ này càng khiến cho Lãnh Dạ bị dục hỏa đốt người!

Nụ hôn càng trở nên hung hăng, Bạch Tuyết muốn ngăn cản dừng lại, nhưng lại phát hiện càng ngăn cản Lãnh Dạ giống như càng hôn càng mạnh mẽ hơn, người đàn ông này, muốn như thế nào chứ? Mới vừa rồi chẳng lẽ còn không đủ sao?

Lãnh Dạ cái gì cũng không nói, cái gì cũng không quan tâm , chính là vẫn hung hăng hôn Bạch Tuyết, cùng sức lực trên xe chẳng khác là bao, hắt hển không thể đem Bạch Tuyết ăn vào trong bụng, bởi chỉ cần tiếp xúc với Bạch Tuyết liền không thể thu hồi, chỉ muốn hung hăng phát tiết, dù vừa mới làm, nhưng vẫn để cho hắt lưu luyến muốn tiếp.

Mới vừa rồi ở trên xe không gian quá nhỏ, nên đối với hắt mà nói chẳng qua bữa ăn nhẹ, hiện tại mới là bữa ăn chính, hắt muốn Bạch Tuyết phải thỏa mãn thú tính mà hắt vẫn đè nén, giờ khắc này hắt không muốn ngại trang nữa, mà hung hăng muốn cô. Không giống như trước kia vậy, lo lắng

cô không chịu nổi, hiện tại hẳn chính là muốn cho mình ăn no một lần, thỏa mãn một lần, có lẽ là bởi vì thời gian dài trong lòng vẫn trống không, cho nên lần này hẳn chỉ muốn hưng hăng ăn một bữa. Vậy mà, trước mắt cô lại rất hợp miệng của hẳn, nên không thể lãng phí.

Bạch Tuyết hai chân như nhũn ra bị Lãnh Dạ để ở trên tường hôn, gặm, cắn. . . . .

Bạch Tuyết thật sự là không chịu được việc gặm cắn này, liền nhỏ giọng nói.

"Em muốn lên trên giường , chân mềm mất rồi..." Lãnh Dạ khước miệng nhếch lên, còn chưa có bắt đầu, mà chân đã mềm nhũn ra, tuy cô là người phàm, thế nhưng cô cũng là hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử , vì sao không có một chút thích ứng?

Trong không gian thần bí.

"Lão Đại, mắc cỡ chết người, chính người nhìn chăm chăm đi! Khi nào đến lúc đầu thai thì nhớ gọi bọn ta!" Thần bí thứ ba che mắt nói.

"Các người? Quá đáng!" Lão Đại không vui quay đầu nhìn về phía lão Nhị cùng lão Tam nằm một bên chuẩn bị ngủ .

Bất đắc dĩ, đành tiếp tục kiên trì, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, nên bọn họ đã chờ đợi ngày này mấy trăm năm . . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Giờ Đầu Thai 1

Bạch Tuyết không nghĩ tới cô vẫn chưa nằm lên trên giường, đã bị Lãnh Dạ đặt nằm ở mép giường, rồi ngoa tâm từ phía sau đâm vào thân thể của cô, theo tiếng kêu của Bạch Tuyết, Lãnh Dạ rất hài lòng, hắn đã sớm nghĩ muốn từ phía sau hung hăng muốn cô, chinh phục cô.

Bạch Tuyết bị sự bá đạo dã man của Lãnh Dạ hù dọa, mà cô lại không được cầu xin tha thứ, bởi vì mỗi lần cầu xin tha thứ cũng là hung hăng kích thích Lãnh Dạ, để cho Lãnh Dạ thoải mái, thoải mái đến cuồng bạo, làm cho Lãnh Dạ nhiệt huyết sôi trào. Càng thêm phát tiết muốn cô. Nhưng Bạch Tuyết thân là người phàm làm sao có thể chịu được sự đụng chạm mãnh liệt của Lang Vương tu luyện ngàn năm chứ, liền té xỉu ở mép giường!

Nhưng mà Lãnh Dạ vẫn không có dừng lại hành động, vẫn như cũ hung hăng đụng mềm mại của Bạch Tuyết. Hắn không phải là không thương tiếc Bạch Tuyết, mà do lửa trong thân thể hắn vẫn chưa dập tắt, cho nên hắn không kịp quan tâm cảm thụ của Bạch Tuyết, hắn chính là muốn cô, hung hăng muốn cô!

Hồi lâu, Bạch Tuyết hôn mê liền tỉnh lại, phát hiện Lãnh Dạ vẫn như cũ ở trên người cô ra sức, chẳng qua là không phải từ phía sau, mà là phía trước, cô chỉ có thể vô lực phản kháng, người đàn ông này khí lực quá lớn, cô đã thật sự cảm nhận được, tròn mắt tối sầm lần nữa hôn mê ngã xuống

giường, Lãnh Dạ không thể làm gì khác hơn là tự mình nhấc lên chân của cô hung hăng ra vào!

Hắn là Lang Vương tu luyện ngàn năm , dục vọng của hắn đã bị đè rất lâu nên chốc chốc vẫn không thể thỏa mãn hết, nên hắn càng muốn đem sự đè nén toàn bộ phát tiết ở trên người Bạch Tuyết .

Một chút cũng không để lại!

Chốc chốc Bạch Tuyết lại tỉnh dậy cổ họng đều kêu la, nhưng cũng không đổi lại được sự thương hại của Lãnh Dạ, Bạch Tuyết rút cuộc mình bạch tim của Lãnh Dạ tàn nhẫn như thế nào, cô đành khóc cầu xin anh dừng lại, nhưng anh cũng không có mềm lòng, chỉ lo khát vọng của mình, làm Bạch Tuyết lúc tỉnh lúc mê, ý thức sau cùng, thì người đàn ông này tuyệt đối không phải là người, hắn là dã thú đang xé xác cô, làm nơi đó rất đau , nhất định bị sưng rất lợi hại!

Bạch Tuyết lần cuối cùng tỉnh lại, khắc ra một câu: "Em sẽ bị anh x chết. . . . ." Sau đó lại hôn mê!

Lãnh Dạ nhìn người phụ nữ bị hắn đánh bại, liền cười. Đương nhiên Bạch Tuyết không có cơ hội nhìn thấy Lãnh Dạ tươi cười, bởi vì cô lại ngất đi.

Vì Bạch Tuyết đã làm hắn thỏa mãn. Nên sau này hắn sẽ không cần phải kiềm chế khát vọng , càng không cần tích lũy khát vọng, mặc dù cô lần lượt cầu xin tha thứ, thế nhưng, cô cũng được hắn dẫn tới cao trào vô số lần. Đem Bạch Tuyết ôn nhu ôm lấy, hướng phòng tắm đi đến. Hắn nên vì cô mà tẩy trừ phía dưới, vì hắn đã đem Bạch Tuyết chặt vật, nhất là, trên giường đệm cũng bị ướt một mảng lớn, nên hắn phải đi thay lại, đặt Bạch Tuyết vào bồn tắm , dùng một cái phao cấp cứu đem cô cố định , sau đó liền đi vào phòng ngủ đổi đệm chăn.

Kỳ thực, phao cấp cứu là do em gái Lãnh Nguyệt của hãn bình thường khi tắm vui đùa, vừa vặn lúc này dùng tới, để Bạch Tuyết đang hôn mê nằm, sẽ không bị sặc nước, còn có thể giảm bớt mệt mỏi, mặc dù cô vẫn bị động , đều là Lãnh Dạ tự mình chơi đùa, thế nhưng phía dưới bị hãn ra ra vào vào vô số lần nhất định là rất mệt!

Trong không gian thần bí .

"Có lầm hay không? Người ta cũng đã làm xong chuyện rồi, phía trên tại sao còn không có ra lệnh! Nha ! Người đưa tin không phải là ngủ quên đi, nên lắm giờ chúng ta đầu thai !" Thần bí thứ hai bò dậy nói.

"Sẽ không lầm giờ đâu, chúng ta lần này đầu thai, nhưng là trời cao đã an bài, nên chờ một chút!" Thần bí thứ nhất không chớp mắt nhìn chăm chăm Bạch Tuyết trong bồn tắm , bởi vì tín hiệu đầu thai sẽ xuất hiện ở trên người Bạch Tuyết.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Giờ Đầu Thai 2

Lãnh Dạ đem ga giường thay xong mới trở lại phòng tắm, thấy Bạch Tuyết trong bồn tắm vẫn ngủ mê man, hắc lần nữa cười, cô hiện tại thật giống như một đứa bé, ngoan ngoãn ở trên mặt nước. Còn Bạch Tuyết đang hôn mê đã bỏ qua hai lần cơ hội, không được nhìn thấy Lãnh Dạ cười, bởi vì cô vẫn luôn mong đợi người đàn ông này cười, cô cho rằng khi người đàn ông này cười chính là cao hứng, vậy mà Lãnh Dạ lại không có cười đối với cô.

Nếu cô biết hôm nay đã bỏ lỡ mất hai lần được nhìn thấy Lãnh Dạ cười, thì cô có lẽ sẽ vui mừng chút.

Lãnh Dạ nhẹ nhàng ở trong nước ôm lấy Bạch Tuyết, dùng khăn tắm bao lấy cô, đi vào phòng ngủ, đem cô đặt lên trên giường, mở ra khăn tắm, quả nhiên, phía dưới đã sưng đỏ làm cho người ta đau lòng, khó trách cô sẽ cầu xin hãm dừng lại, xem ra là rất khổ cực, dù sao cô còn rất nhỏ, chỉ có mười sáu tuổi, mà chột phải chịu đựng thời gian đụng chạm dài như vậy cũng có chút không chịu nổi!

Đau lòng lấy tay vuốt ve nơi đó, tựa hồ là rất đau, cũng có thể là phản ứng của bản năng, Bạch Tuyết đang hôn mê khẽ động, hơn nữa phát ra ngân yêu kiều.

Chỉ thấy chỗ sưng đỏ sau khi bị Lãnh Dạ vuốt ve, thì đã thay đổi tốt hơn, bởi hãm không thể nào nhẫn tâm để cô thống khổ vì hạ thân khó chịu,

dù sao tất cả đều bởi vì hắc mà tạo ra, hôm nay thật là quá đáng , ở yêu giới hắc nếu như vậy muốn những phi tử kia, sợ rằng bọn họ cũng sẽ không chịu nổi!

Lãnh Dạ đơn giản đi tắm rửa thân thể một lần, sau đó lên giường đem Bạch Tuyết ôm vào, nhắm mắt nghỉ ngơi, hắc đã thật lâu không có ăn no như vậy, cho nên lúc này hắc chỉ muốn an ổn ngủ.

Ngày thứ hai, Bạch Tuyết xoa xoa mí mắt, đập vào mắt chính là một gương mặt tuấn tú, người đàn ông này rốt cục cũng xong chuyện, mà cô vẫn còn sống, thật vô cùng may mắn, vốn tưởng rằng sẽ bị Lãnh Dạ ép chết chứ, không nghĩ tới sự chịu đựng của mình rất tốt, nhẹ nhàng vén chăn lên nhìn thân thể của mình, một chút, chủ yếu là kiểm tra chân còn có thể động không, còn có nơi đó có khác thường không? Bị Lãnh Dạ ra vào nơi đó lâu như vậy, nhất định sẽ rất sưng !

Mặc dù động tác của Bạch Tuyết rất nhỏ nghĩ muốn kiểm tra thân thể, nhưng là vẫn đánh thức Lãnh Dạ. Tất cả lực chú ý của Bạch Tuyết đều ở trên người mình, nên cũng không có thấy một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, Bạch Tuyết một tay vén chăn, nhìn vào trong, cẩn thận động động chân của mình, hoàn hảo bình thường, nhìn lại hạ thân nơi đó, không có khác thường, vốn tưởng rằng sẽ bị Lãnh Dạ lấn qua lấn lại như vậy, sẽ rất khó chịu!

Có lẽ bị thương ở bên trong, chẳng qua là không thấy được đi!

Vừa định thu hồi ánh mắt, phát hiện không riêng gì cô cái gì cũng không có mặc, ngay cả Lãnh Dạ cũng không mặc gì!

Nhìn thấy vũ khí của đàn ông, lại thấy Lãnh Dạ đang ngủ, liền muốn len lén xem một chút cái đó rốt cuộc tại sao lợi hại như vậy? Ngày hôm qua thiếu chút nữa muốn mạng của cô, cũng may nghỉ ngơi một đêm đã không sao, nếu không lại phải xin nghỉ!

Lấy lại tinh thần, nhìn thứ đó, thấy nó rất dài rất lớn, chẳng lẽ nó đều không ngủ, không nghỉ ngơi, vẫn luôn như vậy dựng đứng ở nơi đó sao?

Nhớ có lúc khi Lãnh Dạ ngủ đều là mềm nhũn , tại sao bây giờ không phải là trạng thái đó? Thật ra thì, lúc Bạch Tuyết đang kiểm tra thân thể mình , nó vốn đang mềm nhũn, chẳng qua là bị Bạch Tuyết nhìn như vậy, mới thức tỉnh! Dĩ nhiên sẽ hùng dũng hiên ngang đứng ngay ngắn , dù sao đây là thay chủ nhân làm vẻ vang .

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ lên, nhìn thứ ở giữa hai chân kia , chính là thứ đâm vào thân thể của cô, để cho cô thiếu chút nữa bị Lãnh Dạ sát chết!

Bạch Tuyết nhìn chăm chăm nó, có chút xuất thần, gần đây trên TV luôn phát tin có nhiều người trẻ tuổi bị giết, sau đó vật dấy cũng không cánh mà bay, chẳng lẽ cái này còn có thể dùng vào việc khác? Tại sao hung thủ lại tàn nhẫn như vậy cắt rơi nó? Cái này khi ở trên người đàn ông thì rất lợi hại, nhưng hung thủ cắt đi thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ hung thủ là nữ nhân? Cô ta hận thứ này của đàn ông, cho nên liền. . . . .

Nghĩ tới đây, cô liền lấy tay búng nó một cái, ai ngờ nó cứ nhiên sẽ run rẩy, Bạch Tuyết không hiểu, nó trừ bị Lãnh Dạ khống chế, chẳng lẽ còn có thể tự động?

Bạch Tuyết thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, hiện tại người bị cô búng cũng không phải là người, mà là Lang Vương tu luyện ngàn năm ! Bạch Tuyết lại còn sắp nghênh đón ba con sói con nữa , nghĩ đến tương lai, Bạch Tuyết còn phải tự cầu xin nhiều phúc đi!

Lần nữa nhìn về phía thứ đó.

Nó giống như hướng Bạch Tuyết thị uy, bị lòng hiếu kì của thiếu nữ xui khiến, Bạch Tuyết lại búng nó một cái, để dạy dỗ.

Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết liên tiếp kích thích hai cái, cả người bị một trận tê dại , phía dưới càng thêm chiến đấu sục sôi, trướng lên khó chịu!

Lúc này, trong không gian thần bí .

Vốn linh đồng đang cúi đầu ủ rũ chợt có tinh thần , bị đầu thai hấp dẫn

---

"Chớ ôm hy vọng, đợi thêm nữa đi! Bọn họ giăng co lâu như vậy, phía trên cũng không có ra lệnh cho chúng ta đi vào! Tám phần là quên chuyện đầu thai chúng ta rồi !" Thần bí thứ nhất thất vọng nói.

"Sẽ không, chúng ta lần này đầu thai còn kinh động đến Ngọc đế, phía trên nhận được chỉ dụ, nhất định phái người hoàn thành nhiệm vụ, những người kia làm sao có thể khinh thường!" Thần bí thứ hai nói.

"Vậy tại sao vẫn không có tín hiệu đầu thai ?" Thần bí thứ ba không hiểu hỏi.

"Người cho rằng là một mình đầu thai sao? Chúng ta là ba, không phải là một, chỉ có Lang Vương làm ra ba chỗ cho chúng ta, thì chúng ta mới có thể đi vào a!" Thần bí thứ hai nói.

"Ta tin tưởng Lang Vương có thực lực đó tạo ra . Nhưng là, ta lo lắng người mẹ tương lai làm sao mà chịu được chúng ta xâm lấn ? Chúng ta nhưng là linh đồng, cùng những kẻ khác không giống nhau!" Sói con thứ nhất nói.

Quýnh quýnh quýnh! ! !

Ba khuôn mặt nhỏ nhắn đều quýnh lên ! ! !

Nhìn Bạch Tuyết nhỏ gầy ,vì tương cũng là mẹ của bọn họ chảy một đồng mồ hôi!

Cùng nhau mong đợi thời khắc đầu thai kia. . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đầu Thai Thành Công 1

"En là đang đùa với lửa!" Tiếng nói lạnh lùng truyền từ đỉnh đầu Bạch Tuyết đến, vốn đang đưa đầu vào trong chăn Bạch Tuyết sợ hãi không dám động, anh đã tỉnh, có phải hay không là bị mình chọc tỉnh?

Hư!

Hư!

Trong lòng thầm kêu không tốt, bởi vì thanh âm của Lãnh Dạ nghe rất khàn khàn, giống như rất khó chịu?

Bạch Tuyết chậm rãi từ trong chăn lộ đầu ra, thấy hé ra rõ ràng ngũ quan lạnh lùng, không sai chính là gương mặt tuần tú này đem linh hồn nhỏ bé của Bạch Tuyết câu đi, may nhờ cả ngày Lãnh Dạ đều hé ra mặt lạnh, nếu không Bạch Tuyết sẽ chón lấp sâu hơn!

"Em chỉ là tò mò nó tại sao vẫn dựng thẳng?" Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

"Chính em đang đốt lửa, nên em sẽ phải nghĩ biện pháp dập tắt, nếu không. . . . ."

"Em biết, em biết. . . . ."

Bạch Tuyết liền hiểu ý, là lỗi của cô, không nên đi búng thứ đó của anh! Nhưng là, nơi đó đang phát lửa? Thì phải dập tắt như thế nào?

"Em biết? Tốt lắm, vậy mau dập tắt nó." Lãnh Dạ tò mò, cô lại còn nói mình biết, chẳng lẽ cô biết phải làm như thế nào?

"Dùng nước sao?" Bạch Tuyết hỏi.

"Em cho là một chút nước có thể dập tắt được lửa sao?"

"Kia? Kia? Vậy phải dập tắt như thế nào . . . . ." Bạch Tuyết không biết nói.

Nhìn Bạch Tuyết giống như một đứa bé , hướng ánh mắt cầu giúp với Lãnh Dạ, hẳn không thể làm gì khác hơn đơn giản nói cho cô biết.

"Chỉ cần em có thể để cho nó nằm xuống, chính là đã dập tắt!" Lãnh Dạ chỉ chỉ phía dưới, đơn giản trả lời, Bạch Tuyết còn không hiểu lắm, để cho nó nằm xuống, nó sẽ nằm xuống sao?

Bạch Tuyết đưa bàn tay nhỏ bé ra, lần nữa nhìn vào trong chăn, thấy nó tựa hồ là cố ý cùng cô đối nghịch, giống như còn cứng rắn hơn hồi nãy một chút!

Bạch Tuyết khó xử dùng tay ấn lên nó .

"Em nếu còn mạnh mẽ ép nó xuống như vậy sẽ đoạt tuyệt luôn đấy?" Lãnh Dạ nhắc nhở Bạch Tuyết nói.

"A?" Bạch Tuyết giật mình, không thể dùng tay ấn nó sao?

Bạch Tuyết toát mồ hôi, không biết làm sao đành ngồi nhìn , Lãnh Dạ tựa hồ có chút nóng nảy, không biết cô núp ở trong chăn làm gì? Tại sao còn chưa động thủ?

Bạch Tuyết vắt hết óc muốn làm như thế nào mới có thể hạ nhiệt?

Cô biết nơi đó của mình có thể giúp lửa, nhưng là, người đàn ông này không nhúc nhích, tựa hồ muốn để cho cô tự mình nghĩ biện pháp, Bạch Tuyết ngượng ngùng!

Chẳng lẽ muốn như vậy?

Bạch Tuyết đơn thuần không dám cười lên người Lãnh Dạ!

Thật ra thì, không cười còn có một biện pháp, chính là lấy tay a?

Nhưng Bạch Tuyết ngây thơ cho là phải động mới có tác dụng, cho nên lấy miệng nhỏ của mình ngậm lấy.

Lãnh Dạ chờ đến nóng nảy, ai ngờ một cổ cảm giác thật ấm áp, trong nháy mắt đem vũ khí của mình bao vây. Chỉ cảm thấy chung quanh nhiệt độ nóng quá, cũng rất thoải mái. Hắn không khỏi rên lên một tiếng.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết bị nhét đầy, cô thật ra thì không muốn như vậy, nhưng là, trên người trừ phía dưới chính là còn phía trên miệng, có thể bỏ nó vào!

Có lẽ là quá yêu người đàn ông này, có lẽ là bởi nó là của Lãnh Dạ, và cùng nó tiếp xúc lâu dài, nên Bạch Tuyết lại không chê nó bẩn, hơn nữa rất thích nó.

Lãnh Dạ không nghĩ tới Bạch Tuyết then thùng sẽ dùng loại phương thức này giúp hắn tắt lửa, rất không ngờ, nhưng là cũng vô cùng kích thích, hắn bị Bạch Tuyết hành hạ cặp mắt đỏ bừng, tựa hồ là bản năng ánh mắt của sói hiện ra, ánh mắt đói khát, hồng như lửa.

***

Trong không gian thần bí.

"Chú ý, ánh mắt Lang Vương đã thay đổi." Thần bí thứ nhất nói.

"Thay đổi có ích lợi gì, chúng ta vẫn phải chờ cả đêm!" Thần bí thứ ba ai oán nói.

***

Bạch Tuyết núp ở trong chăn vẫn không dám ra , cũng không dám dừng lại, bởi vì cái đó tựa hồ đang cùng cô đối nghịch, vẫn mang ý chí chiến đấu sục sôi, căn bản không có ý nằm xuống!

Bạch Tuyết có chút nóng nảy, muốn làm thế nào nó mới bằng lòng nằm xuống đây? Chẳng lẽ bất kể dùng miệng làm như vậy với động còn khác nhau sao?

Bạch Tuyết phỏng đoán Lãnh Dạ nhất định tức giận, đã lâu rồi, cô còn không có giải quyết được nó!

Không có cách nào, đem vật ở trong miệng bỏ ra ngoài, nhìn đi nhìn lại , cùng mới vừa rồi giống nhau như đúc, không có dấu hiệu mềm đi!

Chẳng lẽ là cô quá ngu ngốc!

Vẫn là dùng cái biện pháp kia mới được!

Bạch Tuyết không biết làm như vậy sẽ chỉ đổ dầu vào lửa, động tác của cô quá chậm, vật đó sao có thể nằm xuống!

Lặng lẽ ở trong chăn liếc nhìn Lãnh Dạ một cái, thấy Lãnh Dạ đang nhắm mắt , chẳng lẽ là đang ngủ? Thế nhưng vì sao nó vẫn không có ngủ !

Đây là người đàn ông cô thích, mặc dù cô không biết anh có thích cô hay không! Nhưng là cô cũng quyết định sau này sẽ đi theo anh , còn ngôi nhà đó, cô không muốn trở về, cô càng không muốn cùng người đàn ông khác tiếp xúc, bởi cô chỉ cần Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết không thể nào nghĩ tới, cô lúc này khăng khăng một mực muốn đi theo Lãnh Dạ sống qua ngày căn bản không phải người, mà là Lang Vương, hơn nữa hậu cung của hắn còn có rất nhiều mẫu sói thủ vững trận địa! Người nhát gan như cô nếu như biết tất cả thì không biết sẽ như thế nào?

Cẩn cẩn môi dưới! Chậm rãi bò lên trên người Lãnh Dạ, cẩn thận đem thân thể mềm mại dán lên cơ thể cứng rắn, chỉ cảm thấy hạ thân cứng rắn trong nháy mắt để ở mềm mại của cô. Ngượng ngùng đem mặt giấu ở hõm cổ Lãnh Dạ, không dám ngẩng đầu, không dám nhìn anh!

"Em không phải là người phụ nữ hư?" Bạch Tuyết nói thầm, cô không thể tin được đây là mình, chẳng lẽ cô thật muốn đem cái vật đó bỏ vào trong thân thể mình? Vậy Lãnh Dạ có thể hay không xem thường cô, sau đó còn nói cô đi quyến rũ anh!

"Em là người phụ nữ của tôi, ai dám nói em là người hư hỏng!" Lãnh Dạ khàn khàn nói, bị động tác chậm rãi của Bạch Tuyết hành hạ cơ hồ muốn đại hỏa!

"Vậy anh có thể hay không còn nói em quyến rũ anh?" Bạch Tuyết thanh âm rất nhỏ lại hỏi, cô là muốn xác định một chút hình tượng của mình trong tâm Lãnh Dạ! Mặc dù có thể sẽ khiến cho cô thất vọng, nhưng là, cô chính là muốn hỏi một chút, nếu không lại lo lắng.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lãnh Dạ mở ra tròng mắt đỏ rực, Bạch Tuyết cả kinh, ánh mắt của anh thế nào lại có màu sắc này? Sắc bén giống như là tròng mắt của dã thú, hồng hồng giống như là ánh mắt của sói, rất hung ác, rất dọa người!

"Mắt của anh. . . . ." Bạch Tuyết bị hoảng sợ nói, không dám lớn tiếng, không dám nói thẳng ánh mắt của hắn là màu đỏ, chẳng qua là cẩn thận nhắc một cái, hi vọng người đàn ông này biết tròng mắt mình bây giờ là

màu gì, nào có màu sắc như vậy chứ, có lúc cha cô uống rượu sẽ hồng hồng , nhưng anh cũng không có uống rượu, làm sao sẽ?

"Là em khiến tôi như vậy, chẳng lẽ em còn muốn thiêu cháy tôi sao?"
Lãnh Dạ lạnh giọng hồi đáp.

"A? Thật sao? Nghiêm trọng như thế!" Bạch Tuyết xấu hổ nói.

***

Lúc này, trong không gian thần bí .

"Thật không biết phía trên đang làm cái gì! Hôm qua để cho chúng ta ở trong này chờ, nha! " Nhân vật thần bí thứ nhất nói.

"Hừ, người chớ quên chúng ta là ba người, chẳng lẽ người nghĩ để một người trong đó lưu lại? Chúng ta phải đợi chính là vị trí cho ba người, chứ không phải là một hoặc là hai!" Thần bí thứ nhất nói.

"Rốt cuộc cô bé này có được hay không ? Nhìn dáng dấp quá nhu nhược, thế nào tiếp nhận được ba người chúng ta!" Thần bí thứ hai nói.

"Cái gì mà cô bé? Lập tức cô chính là mẹ đó." Thần bí thứ ba nói.

Ba linh đồng nhìn Bạch Tuyết nhỏ gầy , cẩn thận lặng lẽ thay Bạch Tuyết cố gắng lên! !

Đồng thời, lại ở trong lòng nói thầm: Phía trên có lầm hay không? Cô gái như thế làm sao có thể là hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử được chứ! Cười giỡn sao! Xem ra sau này không phải là tiểu mẹ bảo vệ sói con, mà là sói con bảo vệ tiểu mẹ!

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, cô chỉ mới thấy mắt sói của hắc đã sợ như vậy, nếu có một ngày cô biết hắc là ai , nhìn thấy chân thân của hắc, cô có thể hay không. . . . .

Lãnh Dạ không dám nghĩ tiếp, cô có thể hay không tiếp nhận hắn là yêu ?

Nhưng mà ngày này sớm muộn gì cũng tới, bởi vì hắn muốn dẫn cô rời đi nơi này, trở về thế giới của hắn, vì cô, hắn đã ở chỗ này lưu lại quá lâu, hiện tại không đi trở về, chính là đang đợi Bạch Tuyết lớn lên, trở nên kiên cường. Nếu không khi đến bên kia cô sẽ không thích ứng được!

"Anh đừng gấp gáp, em sẽ giúp anh dập lửa!" Bạch Tuyết lo lắng nói, bởi vì cô chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt dọa người như vậy ! Hồng như lửa.

Bạch Tuyết ngốc nghếch nằm bò ở trên người Lãnh Dạ, xấu hổ vươn tay nhỏ bé nắm vật kia, sau đó đặt hướng hạ thân, bất chấp khó coi, nhìn thấy Lãnh Dạ bị hỏa thiêu ,mắt đỏ bừng, vẫn là rất lo lắng .

"Chuẩn bị xong chưa? Em muốn bắt đầu nga?" Bạch Tuyết nhỏ giọng hỏi thăm, Lãnh Dạ hận không được đè nhanh Bạch Tuyết xuống, sau đó hung hăng ra vào, mặc dù bị cô hành hạ khó chịu, nhưng là, hắn phải luôn luôn nhẫn lại, bởi vì hắn chính là thích xem bộ dạng then thùng của Bạch Tuyết, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mà hồng hồng không thua gì ánh mắt hắn.

Bạch Tuyết không có được câu trả lời, không dám cầm bỏ vào, chập vật ngẩng đầu lên hi vọng lấy được sự đồng ý?

"Em nghĩ muốn tôi nén chết à, cứ tiếp tục đi ,chậm quá!" Lãnh Dạ là đang nhắc nhở Bạch Tuyết động tác của cô quá chậm, vì vậy phải nhanh lên. Nhưng là, cô là lần đầu tiên làm như vậy a! Nhìn anh vẫn bất động, khiến cô không biết làm thế nào để cho nó đi vào.

"Ngồi lên!" Lãnh Dạ lo lắng nói ra hai chữ.

"A?" Bạch Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu lên, người đàn ông này nói ngồi lên, vậy sẽ không ngồi gãy chứ!

"Cứ ngồi lên!" Lãnh Dạ vốn đã nhìn ra cô đang nghĩ gì, cô thật là khờ và khả ái! Để cho cô ngồi lên, cứ nhiên lại lo lắng ngồi gãy vũ khí của hắc, chẳng lẽ định không bỏ vào ! Bất đắc dĩ đành phải nhắc nhở !

"A?" Bạch Tuyết mặt nóng hừng hực , Lãnh Dạ nói trực tiếp như vậy, có phải hay không chính là dùng nơi đó của cô, đúng vậy, nhất định là thế , cầm, nhắm ngay. . . . .

Theo Bạch Tuyết ngồi xuống, Lãnh Dạ thoải mái rên lên một tiếng, cuối cùng cũng chịu ngồi xuống, làm hắc thiếu chút nữa mất kiên nhẫn, đem cô áp đảo, nhưng là vì rèn luyện cô, hắc luôn luôn phải đè nén mình , hi vọng cô tiếp thu hắc, cho nên hắc mới có thể vẫn kiên nhẫn chờ đợi, bị cô hành hạ không sai biệt lắm, Lãnh Dạ không muốn làm khó Bạch Tuyết , vì vậy lật người Bạch Tuyết nằm ở dưới , sau đó đương nhiên là bị Lãnh Dạ hung hăng muốn cô, cũng chính là theo lời Lãnh Dạ dập lửa!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đầu Thai Thành Công 2

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, mới sáng sớm không có chuyện gì làm, lại đi búng nơi đó, chọc cho tròng mắt của Lãnh Dạ đều là màu đỏ ! Hiện tại đành phải chịu số phận, chỉ cầu Lãnh Dạ chớ muốn cô quá lâu, mặc dù ngày hôm qua bị một phen lăn qua lăn lại, không khiến cô có cảm giác khó chịu, vì cô có thể chống đỡ được, hiện tại như vậy nữa, sợ rằng sẽ không chịu nổi!

Thân thể của Bạch Tuyết quả nhiên là có hiệu quả, Bạch Tuyết nhìn tròng mắt của Lãnh Dạ từ từ thay đổi bắt đầu bình thường trở lại, đây mới là ánh mắt nên có, mới vừa rồi ánh mắt kia khiến cô có một loại ảo giác, là người đàn ông này không phải là người! Hoàn hảo do đã tiếp nhận giáo dục của con người, nếu không thật đúng là hoài nghi Lãnh Dạ là yêu quái! Bởi vì anh có khí lực kinh người, lại có ánh mắt hồng dị thường, còn có chính là buổi chiều khi cho anh lần đầu của mình, thì quần áo của cô không biết tại sao lại bị cởi ra, đến bây giờ mới nghĩ đến chuyện đó?

A ——

Nhìn Bạch Tuyết phân tâm, Lãnh Dạ hung hăng đụng Bạch Tuyết, ý muốn trừng phạt cô.

Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ tại sao mới vừa rồi lại kịch liệt như vậy, vì vậy không dám suy nghĩ lung tung nữa, cố gắng để mình tập trung tinh lực. Cô

rất nhanh đã bị Lãnh Dạ dẫn tới cao trào, vậy mà thứ đó vẫn đựng cô, Bạch Tuyết cau mày, có chút không chịu nổi!

Nhưng vào lúc này, thời gian chợt yên lặng.

Một đạo ánh sáng theo hướng Bạch Tuyết, một thanh âm thần thánh từ bầu trời truyền đến.

"Ba người các người còn không mau đi, thời cơ đã đến, nhớ, hãy chăm chỉ tu luyện, mới có thể tu thành chánh quả, , tự giải quyết cho tốt, tự giải quyết cho tốt..."

Lúc này, trong phòng ngủ của Lãnh Dạ, bên mép giường quý ba linh đồng khả ái , bọn họ đang dập đầu tạ ơn.

"Đa tạ Bồ Tát dạy, đệ tử nhớ kỹ." Sau đó ba linh đồng nhìn về phía Bạch Tuyết, chỉ thấy bụng Bạch Tuyết chợt hiện lên hồng quang, bọn họ biết đã đến giờ.

"Lão Đại, người tới trước, ta hi vọng người vẫn còn là lão Đại của chúng ta ." Thần bí thứ hai nói thật nhỏ. Trong giọng nói có một ít ưu thương.

"Chúng ta muốn vĩnh viễn nhớ đến dáng vẻ trước khi đầu thai ." Ba linh đồng bắt tay nhau, sau đó lão Đại biến thành một luồng ánh sáng chui vào trong bụng Bạch Tuyết , sau đó là lão Nhị, cuối cùng là lão Tam.

Từng người một bay vọt tới, chui vào trong bụng Bạch Tuyết.

Thời gian lại hồi phục bình thường, Lãnh Dạ vẫn như cũ đang nỗ lực. . . .

Cuối cùng, Lãnh Dạ hài lòng nằm ở trên người Bạch Tuyết, vậy mà Bạch Tuyết suy yếu đã hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng có chút trắng bệch, Lãnh Dạ tâm hơi đau nhìn cô ở phía dưới, cô còn nhỏ, lần này

là hẳn có chút quá đáng, vốn không coi lại mới là buổi sáng mà đã muốn cô nữa. Nhưng tất cả cũng là bàn tay nhỏ bé của cô không an phận, mới có thể khiến cho hẳn bốc cháy, mà thân thể mềm mại đó cũng chính là ngòi nổ, hơn nữa bị cô chủ động vuốt ve như vậy, hẳn làm sao có thể chịu được!

Đứng dậy xuống giường, vì Bạch Tuyết làm chút thức ăn bồi bổ thân thể, Bạch Tuyết vẫn vui ở trên giường ngủ mê man, người đàn ông này lại một lần nữa đem cô uy ăn no, cô lại còn ở trên giường bị đánh bại vô số lần, giống như ngủ mê man là việc duy nhất cô có thể làm.

Hồi lâu, Bạch Tuyết mới mơ mơ màng màng mở ra cặp mắt, cô nhớ cô lại bị Lãnh Dạ đoạt lấy vô số lần, nói vậy lần này tỉnh lại cả người sẽ đau nhức, hoặc chân như nhũn ra, thân thể sẽ giống như lão bà tám mươi tuổi có bộ dạng vô lực, ai ngờ, cô cũng không có những cảm giác này, chẳng lẽ là thể lực của cô rất tốt, còn có gần đây thường xuyên cùng anh như vậy nên đã thành thói quen?

Tối hôm qua rõ ràng cô ngủ mê man rất nhiều lần, nhưng là tại sao hiện tại hạ thân không có một chút cảm giác khó chịu? Chỉ có cảm giác đói bụng thôi à.

Nếu như không phải là Lãnh Dạ thấy đau lòng, nên mới dùng phép thuật chữa khỏi phía dưới cho cô, nếu không bị Lãnh Dạ tà ác muốn cô như vậy, thì hiện tại đoán chừng cô căn bản là không dậy nổi, sẽ xụi lơ ở trên giường, dù sao cô cũng là người phạm, Lãnh Dạ lại là yêu thì dục vọng rất cường đại, nên cô há có thể chịu được!

Nghĩ đến tối hôm qua cùng Lãnh Dạ kích tình, Bạch Tuyết đang ở trong chần nhe răng trợn mắt cười trộm, lúc ấy tại sao lại đau như vậy? Nhưng bây giờ lại không có một chút cảm giác, chỉ nhớ rõ cảm giác rất thoải mái, bị Lãnh Dạ đụng, chẳng lẽ là lúc ấy mình sinh ra ảo giác?

Nhìn nhìn trên giường đệm chăn đều thay đổi, xem ra là đã thay mới, nghĩ đến thứ từ trong vật đó phun ra ngoài , khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết liền đỏ lên, thật là kỳ quái những thứ đó ở đâu mà ra vậy?

Bạch Tuyết đơn thuần chỉ biết cười khúc khích, mà chẳng biết những thứ này chính là nòi giống của Lãnh Dạ, mà cô cũng có thể sinh nở hậu đại , nhưng là Bạch Tuyết dù sao vẫn còn nhỏ, không có những ý thức này, chỉ đem mặt giấu ở trong chăn ha hả nở nụ cười, đây là nụ cười phát ra từ nội tâm , nguyên nhân chính là sau này cô đều có thể cùng anh ở chung một chỗ, không trở về cái nhà đó nữa!

Cô lại vừa cười, suy nghĩ muốn ôm gối đầu của Lãnh Dạ, người thấy mặt trên còn có mùi của anh. Cho là Lãnh Dạ đi làm, Bạch Tuyết to gan lén qua lén lại, trong ngực như cũ ôm chiếc gối, cao hứng vẫn cười khúc khích.

Lúc này, trong bụng của Bạch Tuyết .

"Có phải sau này sẽ phải gọi cô ta là tiểu mẹ hay không?" Sói con thứ nhất nói.

"Dĩ nhiên, hơn nữa Lang Vương sau này sẽ là cha của chúng ta ." Sói con thứ hai nói.

"Ta thật thích, bởi vì cha còn rất đẹp trai nga." Sói con thứ ba vui vẻ nói.

"Đẹp trai ư? Chớ quên hân nhưng là sói, cả người đều có lông!" Sói con thứ nhất hù dọa thứ ba nói.

"Có lông cũng rất đẹp, nói không chừng sau này chúng ta còn có lông đây!" Sói con thứ ba nói.

.....

Nháy mắt trong bụng Bạch Tuyết liền trầm mặc, chẳng lẽ bọn họ thật sẽ như vậy?

Bạch Tuyết ở trên giường vẫn ha hả cười khúc khích.

Cuối cùng, cảm giác mình như vậy cười có chút dọa người, vì vậy miễn cưỡng ngăn lại, thoải mái duỗi thắt lưng, từ trong chăn chui ra đi tìm quần áo, bởi vì ngày hôm qua quần áo đã bị Lãnh Dạ độc thủ, xé thành mảnh vụn!

Ngây ngốc đứng ở trước gương, nhìn thân thể mềm mại xích loã, làn da trắng nõn, bên trên còn có dấu Lãnh Dạ lưu lại, Bạch Tuyết vuốt ve những vết hôn, đây là anh lưu lại, là Lãnh Dạ lưu lại, và cô rất thích anh làm vậy.

Thẹn thùng cười khúc khích đứng lên, người đàn ông này nhìn lạnh như băng, không nghĩ tới trong thân thể lửa lại mạnh mẽ như vậy! Bạch Tuyết đỏ mặt, nghĩ đến thân thể nóng bỏng của Lãnh Dạ đè lên thân thể mềm mại của cô, hết sức ngượng ngùng! Liều mạng lắc đầu một cái, mới đưa Lãnh Dạ ném ra khỏi đầu, không muốn nghĩ đến anh nữa, thời gian không còn sớm, phải đi học rồi, không biết hôm nay cha có đi tìm cô hay không? Còn có cái Triệu tổng đó sẽ đi đến trường học tố cáo cô không?

Càng nghĩ càng sợ, cô liền quên mặc quần áo, ủy khuất ngồi ở trên giường. Còn Lãnh Dạ vẫn đứng một bên nhìn chăm chú Bạch Tuyết chột khẽ nhú mày, cô mới vừa rồi còn thật cao hứng, tại sao chột khó chịu như vậy? Nhìn cô ở trên giường lăn qua lăn lại, rất vui vẻ, vì vậy không có quấy rầy cô, ẩn thân ở một bên lẳng lặng thưởng thức vẻ đẹp, nhưng vào lúc này lại làm sao?

Đau lòng đi về phía Bạch Tuyết, sau đó cũng khiến cho Bạch Tuyết có thể nhìn thấy hẳn.

"Thế nào" Lãnh Dạ dịu dàng hỏi, Bạch Tuyết nâng lên đôi mắt đắm lệ, nhìn ra cửa, xem Lãnh Dạ là từ nơi nào chui ra? Tựa như lần trước ở trong

nhà vệ sinh, Bạch Tuyết cũng thấy tò mò, anh làm sao sẽ chột xuất hiện ở nơi đó?

Quá nhiều nghi vấn, chẳng lẽ là bởi vì mình có tập chung chú ý , nên không có phát hiện anh tới gần?

"Hôm nay có thể nói cho cha em đi, nói em là người. . . . ." Bạch Tuyết chỉ nói một nửa, ý là sau này cô là người phụ nữ của Lãnh Dạ, nhưng cô đơn thuần không nói nên lời, cũng rất then thừng!

Vậy mà, Lãnh Dạ lại không cho là như vậy, hân thích trêu cợt cô, thích nhìn bộ dạng then thừng, cho nên.

"Là cái gì?" Lãnh Dạ làm bộ không hiểu hỏi.

"Chính là, chính là. . . . . Em sau này sẽ ở nơi này, không trở về cái nhà đó nữa. . . . . Có được hay không?" Bạch Tuyết khó nói.

"Ừ." Lãnh Dạ đơn giản ừ một tiếng, Bạch Tuyết không hiểu là có ý gì? Rốt cuộc anh có đi tìm cha hay không, Bạch Tuyết rất lo lắng hôm nay cha sẽ lôi kéo cô đi ra ngoài xã giao, còn có Triệu tổng nhất định sẽ không bỏ qua!

Nghĩ tới những thứ này cô liền sợ, cho nên chỉ nhắm mắt để cho Lãnh Dạ bảo vệ !

"Anh hiểu có phải hay không?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"Ừ." Lãnh Dạ vẫn là trả lời một chữ.

"Không phải, em là nói cái kia, em là nói... Anh , anh, đi tìm cha em... Nói cho ông biết... Nói cho ông biết... Sau này em là của anh..." Bạch Tuyết xấu hổ đỏ mặt nói.

"Ừ." Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết đỏ mặt giống như quả táo mê người, hận không được đi lên cắn một cái.

"Anh không nên chỉ ừ thôi, em là muốn anh nói cho cha, em... Em là, em là người phụ nữ... Của anh... Có được không?" Bạch Tuyết thanh âm nhỏ dần chỉ có chính cô có thể nghe thấy, thế nhưng đã bị Lãnh Dạ nghe được tất cả, bởi vì hắn đã thú linh mẫn rất tốt.

"Anh sẽ đi nói."

"Cám ơn anh, còn có một việc, em sợ. . . . ." Bạch Tuyết ấp a ấp úng nói, cô lo lắng Triệu tổng tìm cô phiền toái, tất cả chỉ cầu Lãnh Dạ giúp một tay đi nói một chút.

"Chuyện gì? Nói."

"Có người ngày hôm qua. . . . . Ngày hôm qua. . . . . Em, Em. . . . . Ô ô. . . . . Ô ô. . . . ." Bạch Tuyết sợ khóc, nghĩ đến lời nói của người kia, sẽ để cho công ty của cha đóng cửa, đến lúc đó cha sẽ hận chết cô, nên làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Gấp gáp khóc.

"Là —— người nào ——" Lãnh Dạ hiện tại rất dọa người, trong tròng mắt lộ ra sát khí hung ác .

Bạch Tuyết nghe ra trong giọng của Lãnh Dạ đáng sợ, không dám khóc, mắt rưng rưng nước nhìn Lãnh Dạ.

"Thật ra thì, thật ra thì, cũng không có. . . . . Nghiêm trọng như vậy, chính là. . . . . Chính là hắn muốn đối với em. . . . . Nên em đá nơi đó của hắn, chỉ sợ. . . . . Hắn có thể hay không tìm em gây phiền toái!" Bạch Tuyết nước nức nói, lo lắng mình lại gây chuyện !

Tại sao cô luôn gây chuyện như vậy?

Ở trong trường học bị bạn học hăm hại nói cô mang thai, còn bị bạn học lột đồ chụp được hình! Hiện tại lại chọc tới Triệu tổng trong giới thương trường nữa. Người đàn ông mập đó vốn không giống như là dễ trêu đùa, có thể hay không trả thù cô?

Lãnh Dạ thấy sự kinh hoàng trong mắt Bạch Tuyết, tựa hồ là muốn che giấu một ít chuyện, người nhát gan như cô luôn để khổ sở trong lòng, ngày hôm qua tại sao không nói cho hắn? Vốn tưởng rằng cô bởi vì thấy hắn mới chạy tới, đem giày quăng mất, không nghĩ tới là có người khi dễ cô, khó trách cô lại muốn ở cùng nhau, là lo lắng có người tìm mình gây phiền toái.

"Còn có chuyện gì gạt Tôi hay không, nói hết ra?" Lãnh Dạ thấp giọng hỏi. Cô thật ngốc chẳng lẽ không biết hắn có thể bảo vệ cô sao? Tại sao lại nhát gan như vậy chứ? Đừng nói là đại nhân vật nào khi dễ cô, đến thị trường khi dễ Bạch Tuyết, hắn cũng sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ cho người khi dễ Bạch Tuyết hung hăng dạy dỗ!

"Không có không có !" Bạch Tuyết không muốn Lãnh Dạ vì mình mà làm quá đáng, vì người đàn ông này tàn bạo đến cô không thể nhận thức!

Những chuyện này Lãnh Dạ sẽ đi điều tra, Bạch Tuyết đã có ý giấu giếm, hắn cũng sẽ không ép cô! Vì cô nhát gan, hắn hiểu!

"Đi xuống ăn chút gì không." Lãnh Dạ chợt chuyển giọng nói, không có hung ác như vừa rồi, tựa hồ có chút dịu dàng, đây là Bạch Tuyết cảm giác được, cô không biết có phải là ý nghĩ kỳ lạ của mình hay không, nhưng gần đây luôn có loại cảm giác, Lãnh Dạ tựa hồ có lúc rất dịu dàng.

Đối với Bạch Tuyết mà nói, chỉ cần Lãnh Dạ không tức giận chính là dịu dàng, hơn nữa chủ động cùng cô nói chuyện cũng là một loại dịu dàng cùng quan tâm, bởi vì từ nhỏ bị vắng vẻ nhiều. Cơ hồ đi tới chỗ nào đều là bị lơ đi, nên hiện tại trong mắt Lãnh Dạ có cô, cô cũng rất hiểu.

Nghe được Lãnh Dạ nói ăn cái gì, trông mắt Bạch Tuyết liền sáng lên, bởi vì cô đã đói bụng lắm, từ nhỏ đã thành thói quen, chưa bao giờ dám biểu đạt cảm thụ của mình, bao gồm đói bụng cũng không dám nói!

Vội vàng mặc quần áo tử tế, Bạch Tuyết đi xuống lầu, phát hiện phía dưới có rất nhiều đồ ăn ngon, xem một chút trong phòng bếp, không có người khác a, là ai làm cơm đây?

Bạch Tuyết tò mò ngồi xuống, trong lòng cô nghĩ, chẳng lẽ những thứ này là Lãnh Dạ làm?

Nhìn gương mặt lạnh lùng kia, không giống như anh có thể làm cơm ?

"Thế nào? Sợ tôi hạ độc?" Lãnh Dạ nói, sau đó đem một miếng thịt nhét vào trong miệng nhai .

"A? Những thứ này? Những thứ này là anh làm?" Thanh âm Bạch Tuyết nhỏ đi rất nhiều, Lãnh Dạ cư nhiên sẽ nấu cơm? Rất không giống nha.

"Ừ." Vẫn là đơn giản trả lời, Bạch Tuyết đã có chút thói quen.

"Sau này, chuyện nấu cơm liền giao cho em đi, em không thể ở chỗ này ăn chùa ở đậu như vậy được, nấu cơm, dọn dẹp gian phòng, giặt quần áo liền để em phụ trách, anh chỉ cần để cho em ở lại nơi này là được, sau đó. . . . . Cho em ăn cơm. . . . . Giúp em đóng học phí. . . . ."

Bạch Tuyết nhỏ giọng nói, cô không có gì cả, sau này lại phải dựa cả vào chính người đàn ông này, công việc thì không tìm được, Bạch Tuyết chỉ có thể làm kẻ ăn bám. Gần đây, Bạch Tuyết luôn đi khắp nơi để tìm công việc, hi vọng mình có thể làm ra tiền, sau đó rời đi cái đó nhà.

Nhưng là bởi vì cô mới chỉ có mười sáu tuổi, còn không có chứng minh thư, thật ra thì hiện tại cô đã có thể đi làm chứng minh thư, chẳng qua là mẹ kế vẫn ngăn trở, không biết tại sao?

Mặc dù, không có chứng minh thư, nhưng cô vẫn không buông tha đi tìm việc làm .

Rời đi cái nhà đó, cha sẽ không cho cô tiền đóng học phí, nên cô phải tự mình nghĩ biện pháp đi làm kiếm ra tiền, cô còn nhỏ, hiện tại nhất định phải đi học, tương lai mới có thể tìm công việc tốt, mới có tư cách đi tìm mẹ.

Bạch Tuyết không biết mẹ hiện tại sống như thế nào? Cũng không biết cha tại sao muốn vứt bỏ mẹ? Hoặc là mẹ cũng đối với cha thất vọng nên mới có thể rời đi!

Bạch Tuyết đã đoán rất đúng, mẹ của cô đích xác là bị cha cô thương tổn rất sâu. Mẹ của cô hận Bạch Hàn, hận đàn ông, và càng hận vật dẫn vật phụ nữ kia...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bạch Lan Hối Hận

"Em còn phải đi học, những chuyện này không cần phải làm, tôi sẽ an bài một người giúp việc, đến lúc đó những chuyện này để cho người ta làm. Thật ra thì, đây là ý tưởng sáng sớm hôm nay Lãnh Dạ mới nghĩ đến, nếu Bạch Tuyết muốn vào đây ở, như vậy cũng nên tìm người giúp việc mới phải.

"Không cần tìm người giúp việc, không cần tìm người giúp việc, em có thể làm những việc này, em có thể buổi sáng dậy sớm làm bữa ăn sáng, sau đó sẽ đi học, buổi trưa anh đi làm, em cũng đi học, buổi chiều em lại tan giờ học sớm hơn anh, cho nên sẽ đi làm cơm tối là không có vấn đề .

Bạch Tuyết không hy vọng mình ăn chùa ở đậu như vậy, nếu Lãnh Dạ muốn tìm người giúp việc, thì sau này khi cô ở lại đây, cũng nên đảm đương những chuyện này. Trước kia ở nhà cô đều phải làm như thế, đã thành thói quen, mỗi ngày dậy sớm làm bữa ăn sáng, sau đó đi học, buổi tối làm xong cơm rồi đi làm bài tập, cái gì cũng không làm trễ nãi.

"Những chuyện này sẽ có người làm, em cái gì cũng đều không phải làm, hảo hảo đi học là được." Lãnh Dạ là đau lòng cho Bạch Tuyết, vì nhìn ánh mắt kia làm cho người ta cảm thấy rất đau lòng!

Cô trước kia rốt cuộc đã sống như thế nào? Tại sao luôn tự ti như vậy? Còn không có tự tin! Bây giờ những người giống cô có mấy ai sẽ chịu nấu

cơm , lại còn làm việc nhà ! Nhưng là, cô lại phải làm tất cả mọi việc, để cho Lãnh Dạ rất đau lòng!

"Anh. . . . . Có phải hay không ghét bỏ em. . . . . làm không tốt!" Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ cự tuyệt mình, có chút tổn thương!

Kì thực, cô vẫn luôn làm những việc này, tại sao khi ở nơi này lại không thể làm? Cô không muốn mình biến thành kẻ ăn bám, cho nên có thể giúp Lãnh Dạ làm chút việc nhà trong lòng thật cao hứng.

"Nếu em thích liền thử một chút đi!" Thấy ánh mắt bi thương của Bạch Tuyết , Lãnh Dạ lại một lần nữa nhượng bộ, gật đầu đáp ứng.

"Cám ơn." Bạch Tuyết ngay sau đó lộ ra mỉm cười ngọt ngào, Lãnh Dạ thấy kỳ quái, chẳng qua là để cho cô làm giúp việc nhà, cô cư nhiên sẽ vui vẻ như vậy, thật không biết trong đầu nhỏ đó đang suy nghĩ gì?

Thấy Lãnh Dạ nhìn mình, Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ cũng đoán được cô đang suy nghĩ gì?

"Sau này chúng ta sẽ ở cùng nhau, như vậy. . . . . Chúng ta chính là người một nhà. . . . . , cho nên em muốn vì anh giặt quần áo, nấu cơm, anh yên tâm cơm em nấu nhất định sẽ không khó ăn, anh cho em ăn cơm, em vì anh giặt quần áo, rất công bình a."

Bạch Tuyết nói xong mặt đỏ lên, vừa nghĩ tới sau này muốn theo người đàn ông này cùng nhau ăn ở, trong lòng tựa như giấu một con thỏ, sôi nổi, trong lòng lại muốn, ban ngày đến trường, có phải hay không buổi tối cô sẽ lại bị anh như vậy?

Lãnh Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ lên, cô luôn là dễ dàng đỏ mặt như vậy. Chẳng lẽ cô gái trước mắt thật là người hân muốn tìm sao? Hân bắt đầu hoài nghi!

Khi vừa tới nơi này, Lãnh Dạ đã đến âm phủ tra xét sinh tử , biết Bạch Tuyết chính là cô của kiếp trước , vì vậy, hắn mới có thể trực tiếp đến công viên, sau đó ngoài ý muốn chính là gặp cô, hắn còn không có nghĩ đến nhận biết Bạch Tuyết, liền bị Bạch Tuyết đem hắn thành cầu lưu lạc ôm trở về nhà, sau đó chính là cả ngày lẫn đêm bị Bạch Tuyết vuốt ve, chơi đùa, tắm, hôn nhẹ. . . . .

Làm cho toàn thân Lãnh Dạ như lửa đốt! Nhưng là, hắn vẫn không có quên được mục đích đến đây, đó chính là tìm cô của kiếp trước , thông qua sinh tử luân hồi, Lãnh Dạ xác định Bạch Tuyết chính là cô, nhưng lại không nghĩ tới chính là, Bạch Tuyết cùng cô trước đó cư nhiên một chút cũng không giống, điều này làm cho Lãnh Dạ đau khổ đợi lâu như vậy , hắn không biết có nhầm lẫn hay không? Hắn càng lúc càng cảm giác Bạch Tuyết không phải cô!

Bạch Tuyết ăn rất nhiều, cô cảm thấy sẽ đói rất nhanh, hơn nữa lượng cơm ăn so trước kia lớn hơn rất nhiều.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết ăn rất ngon, rất vui mừng, bất kể Bạch Tuyết có phải cô kiếp trước hay không, thì kiếp này hắn cũng sẽ không bỏ qua cho cô, mang cô trở về yêu giới, đây là điều hắn muốn làm nhất .

"Ăn no đi, tôi đưa em về nhà lấy sách vở, sau đó thuận tiện nói cho cha em biết sau này em sẽ đi theo tôi." Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết vẫn không yên, cũng là bởi vì chuyện của cha cô chưa có giải quyết, còn có người ngày hôm qua khi dễ cô cũng làm cho cô sợ.

"Cám ơn." Bạch Tuyết lễ phép nói tạ ơn, trong lòng yên tâm, Lãnh Dạ rốt cục cũng đáp ứng tìm cha để nói chuyện.

Sau khi ăn xong.

Bạch Tuyết thấp thỏm cùng Lãnh Dạ về đến nhà.

Bạch Hàn không nghĩ tới người ấn chuông cửa nhà mình chính là Lãnh Dạ, có chút cả kinh, ngay sau đó mỉm cười rất cung kính, bộ dáng lấy lòng, bởi đại nhân vật này là người ông nằm mộng cũng muốn thấy, hôm nay đại nhân vật này cư nhiên tự mình đến gia đình ông, để cho ông giật mình, bất quá thấy Bạch Tuyết sau lưng, cũng biết là có chuyện gì xảy ra? Khó trách Triệu tổng bức bối gọi điện thoại tới nói Bạch Tuyết chạy mất, nếu không để cho Bạch Tuyết hầu hạ thì việc buôn bán không bàn nữa.

"Cha."

"Tuyết Nhi, mau mời Lãnh Tổng đi vào a." Bạch Hàn luống cuống tay chân mở toàn bộ cửa ra, nghênh đón khách quý.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ ý là mời vào, dù sao cô cùng Lãnh Dạ có quan hệ để cho người nhà thấy rất lúng túng, nhất là cha gọi Lãnh Dạ là Lãnh tổng, nhưng cô lại không muốn gọi như vậy, bởi cô chỉ muốn kêu tên của Lãnh Dạ, cho nên cô cũng không nói gì, chẳng qua là dùng ánh mắt mời Lãnh Dạ đi vào, Lãnh Dạ không có làm khó Bạch Tuyết, tự nhiên đi vào.

Sau đó quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết.

"Em đi dọn dẹp một chút đồ dùng là được, tôi và cha em còn có lời muốn nói, quần áo không cần mang, bên kia đã có. Chỉ cần đem đồ dùng học tập là tốt rồi." Giọng nói Lãnh Dạ không cao không thấp, nhưng là để cho Bạch Tuyết lại an tâm không ít.

Bạch Tuyết ngoan ngoãn đi vào phòng, đây là nguyên nhân Lãnh Dạ thích Bạch Tuyết, cô luôn rất nghe lời, thật biết điều, cũng rất khả ái, tim của hắn đã bị cô lấp đầy, cũng không thể cho người khác! Bạch Tuyết mặc dù không giống kiếp trước của mình, nhưng Lãnh Dạ lại đem tình yêu đối với kiếp trước cũng cho Bạch Tuyết.

Thật ra thì, Lãnh Dạ gần đây rất mâu thuẫn, mâu thuẫn Bạch Tuyết cùng kiếp trước không phải là một người, và hắn yêu rất cuộc là. . . . .

Đau lòng quay đầu lại, ngay sau đó khôi phục dĩ vãng lạnh như băng.

Bạch Hàn ngồi ở đối diện Lãnh Dạ, bị Lãnh Dạ cường thế đè ép, chung quanh nhiệt độ chợt cấp tốc giảm xuống, Bạch Hàn không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ cường đại như vậy làm áp suất thấp đi Bạch Hàn khó có thể chống đỡ , chỉ chốc lát sau trán Bạch Hàn liền bắt đầu đổ mồ hôi, đương nhiên là mồ hôi lạnh!

"Bạch Tuyết sau này sẽ ở cùng tôi , chuyện của Bạch Tuyết tôi đã biết một chút, ông để cho tôi rất thất vọng, Bạch Tuyết là người phụ nữ của tôi, như vậy liền vĩnh viễn , loại chuyện như vậy sau này không cho phép phát sinh, dĩ nhiên, ông dưỡng dục cô ấy nhiều năm như vậy, tôi sẽ không bạc đãi ông, trên phương diện làm ăn tôi sẽ an bài." Bạch Hàn nghe được câu nói sau cùng, trong nháy mắt mặt mày hớn hở.

Lúc này, Bạch Lan cùng mẹ của mình từ bên trong đi ra, Bạch Lan tròn mắt, trong nhà làm sao lại ngồi một vị đại soái ca, đẹp trai ngây người, lại lãnh khốc, có phải hay không mình hoa mắt, xoa xoa ánh mắt, người đẹp trai quả nhiên còn ngồi ở chỗ đó.

"Cha, bằng hữu của cha sao?" Bạch Lan đi lên phía trước chào hỏi, Lãnh Dạ căn bản đều không nhìn cô một cái. Cô gái này chính là em gái của Bạch Tuyết , hẳn biết, khi Bạch Tuyết đem hắc thành tiểu cầu ôm trở về nhà, hẳn cũng đã biết nhưng hẳn lại rất ghét cô.

Vì vậy, đứng dậy.

"Các người tán gẫu, ta đi xem Tuyết Nhi một chút ." Lãnh Dạ lạnh lùng rời đi, Bạch Lan sững sờ, tại sao người đàn ông đẹp trai như vậy tức giận hướng trong phòng Bạch Tuyết đi tới?

Chẳng lẽ người đàn ông này không nhìn thấy cô là một người đẹp đứng ở chỗ này chờ hắn đến gần sao?

Chẳng lẽ trên thế giới này đàn ông ai cũng đều thích Bạch Tuyết , cái loại có bộ dạng đáng thương đó sao?

Trong đầu liên tiếp nghi vấn.

"Ba ba, anh ta là ai?" Bạch Lan vội vàng hỏi, mặc dù Lãnh Dạ đã đi vào, Bạch Hàn lại như cũ rất cung kính mỉm cười.

Bị con gái hỏi như vậy, mỉm cười cuống quýt nhỏ giọng ra dấu tay, ý là người này cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Bạch Lan nhìn vẻ mặt cổ quái của cha, lại nhìn hoàn cảnh chung quanh, không sai a, nơi này là nhà của mình a, tại sao cha ở nhà của mình cũng có dáng vẻ sợ sệt nhỉ?

Bạch Hàn đem Bạch Lan kéo đến trong phòng khác , đóng kín cửa, nhỏ giọng nói.

"Vị này chính là Lãnh tổng, tổng giám đốc tập đoàn Lang thị, không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ tới nhà của chúng ta. Hắn là người có uy thế trong giới buôn bán ,ngay cả thị trường đều phải kính sợ hắn ba phần, huống chi là nhân vật nhỏ bé như chúng ta ."

"Cái gì?" Bạch Lan khiếp sợ.

Lúc trước cha từng nói với cô, trong công ty gặp nguy cơ, muốn đi tìm vị Lãnh tổng này giúp đỡ một chút, lúc đó Bạch Lan cho rằng tập đoàn Lang thị lợi hại như vậy , nhất định là do một người đàn ông trung niên quản lý, chứ bình thường người trẻ tuổi chỉ biết ăn chơi, có mấy ai quan tâm sự nghiệp , cho nên cô quyết đoán cự tuyệt thỉnh cầu của cha, đem nhân vật

gian khổ này giao cho Bạch Tuyết làm, trong lòng vẫn còn đắc ý, Bạch Tuyết bị lão già làm nhục.

Đừng thấy Bạch Tuyết là chị gái, kỳ thực, tuổi của họ đều bằng nhau, chỉ là sinh nhật của Bạch Tuyết so với cô sớm hơn một chút.

Hiện tại phát hiện Lãnh tổng lại là một vị đại soái ca như vậy , không nghĩ tới Bạch Lan cô lại tự tay đem một khối thịt béo nhét vào trong miệng Bạch Tuyết , thật hối hận!

Nếu không phải tự mình làm nhất định sẽ bị mình tức chết!

Áo nào!

Mình lại khinh bỉ như vậy !

Làm gì lúc ấy không đáp ứng!

Tiền nghi Bạch Tuyết kia không công lượm được một vị đại soái ca!

Không cam lòng a!

Bạch Tuyết ở trong phòng dọn dẹp quần áo, mặc dù Lãnh Dạ không để cho cô mang quần áo, nhưng những quần áo này vẫn có thể mặc, không thể liên ném ở nơi này! Quá lãng phí. Cô biết người đàn ông này có tiền, nhưng là sau này cô còn chưa muốn tiêu của Lãnh Dạ quá nhiều tiền.

Lãnh Dạ đi vào gian phòng quen thuộc, nhìn đến chiếc giường nhỏ, nghĩ đến lúc trước mình hóa thành sói con tiếp xúc với Bạch Tuyết, không có phát giác gian phòng này nhỏ hẹp, hiện tại đi vào, thân cao một thước chín , cơ hồ để cho hắn không có chỗ đứng, Bạch Tuyết dọn dẹp rất sạch sẽ, duy chỉ có không gian nhỏ đến đáng thương.

"Em sớm nên rời khỏi đây!" Lãnh Dạ đau lòng nói.

"Hiện tại có anh thì có thể đi, nhưng trước kia không có anh, em làm sao có thể đi được?" Bạch Tuyết khổ sở nói, thật ra thì nơi này cô một chút đều không lưu luyến, nhưng là không có cách nào, cô lúc ấy còn nhỏ như vậy, không dựa vào cha thì có thể làm gì!

"Sau này tôi sẽ chiếu cố em, quần áo không cần mang." Lãnh Dạ đến bên bàn Bạch Tuyết dọn dẹp túi sách vở.

"Để em làm." Bạch Tuyết đứng dậy, chuẩn bị đi lấy đồ trong tay Lãnh Dạ. Lãnh Dạ chịu thu lưu mình, Bạch Tuyết cũng thấy rất đủ, còn làm thế nào không biết xấu hổ để anh giúp cô xách đồ chứ.

"Em cầm những thứ nhẹ đi, khí lực của tôi lớn, chẳng lẽ em không biết? Vậy thì em cảm thụ không đủ sao? Hả?" Lãnh Dạ cúi đầu cắn cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết, mập mờ nói, làm cho Bạch Tuyết đỏ mặt.

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ nhìn Lãnh Dạ, người đàn ông này là trời cao phái tới giải cứu cô sao?

"Em nếu muốn cảm động, thì tôi cũng sẽ xúc động đấy, em hẳn biết khi tôi xúc động hậu quả là gì." Lãnh Dạ không muốn nhìn thấy đôi mắt đắm nước mắt của Bạch Tuyết, bởi nước mắt làm cho hằn tan nát cõi lòng.

Bạch Tuyết biết ý tứ trong lời nói của Lãnh Dạ, dùng tay nhỏ bé lau nhang nước mắt, sau đó ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười, tay nhỏ bé thuận thế ôm lấy cái túi Lãnh Dạ đang cầm.

"Anh thật tốt."

Lãnh Dạ nhắm mắt lại, cô lúc nào cũng vậy, trong lúc vô tình vén lên khát vọng của hắn!

Bạch Tuyết nghe được thanh âm túi sách rơi xuống đất, sau đó chính mình bị đè ở trên giường nhỏ.

Lãnh Dạ chợt điên cuồng hôn Bạch Tuyết, nhỏ giọng nói nhỏ.

"Em không phải từ Hoả Tinh tới chứ? Tại sao luôn để cho tôi không khỏi thiêu đốt?"

Bạch Tuyết giật mình nhìn Lãnh Dạ, cô lúc nào thì đốt lửa, cô chẳng qua là cảm động, muốn cho anh một cái ôm cảm tạ , chẳng lẽ điều này cũng sai lầm sao? Nơi này chính là nhà của mình, vạn nhất có người đi vào thì làm sao bây giờ?

Tay nhỏ bé cuống quýt che miệng Lãnh Dạ lại, lo lắng anh lại làm lung tung.

"Hừ —— đây là trong nhà của em, sẽ có người tiến vào, trở về có được hay không? Trở về có được hay không?" Bạch Tuyết mới mười sáu tuổi giống như dụ dỗ đứa bé vậy, nhìn Lãnh Dạ, hi vọng anh sẽ gật đầu.

Lãnh Dạ miệng bị tay nhỏ bé che lại, chỉ có thể gật đầu.

Bạch Tuyết an tâm buông tay nhỏ bé ra, vội vàng sửa sang lại quần áo của mình, tránh cho bị người khác nhìn ra cô thiếu chút nữa bị người đàn ông này giày xéo!

Lãnh Dạ nhặt đồ lên, Bạch Tuyết theo ở phía sau đi ra khỏi phòng.

"Lãnh tổng ngài đi thông thả, có rảnh rồi thì trở lại, ngày khác nhất định sẽ tới cửa báỉ phỏng." Bạch Hàn hèn mọn cung tiễn Lãnh Dạ, Bạch Tuyết khó chịu lên xe của Lãnh Dạ, cô khó chịu không phải là mình rời đi, mà là hành động hèn mọn của cha, đây không phải chính là bán con gái sao?

Lãnh Dạ thấy vẻ mặt của Bạch Tuyết, cũng đoán được cô là bởi vì hành động của cha mình mà khổ sở, Đúng vậy a, cho dù ai cũng không muốn người cha như vậy, ai cũng sẽ khó chịu!

Bạch Tuyết đáng thương rốt cục thoát đi khỏi ngۆợc đấi của mẹ kế , thật ra thì, mới vừa rồi mẹ kế luôn luôn đứng ở bên cạnh, còn có Bạch Lan, bọn họ cũng không có nói chuyện. Nhưng Bạch Tuyết cũng không hy vọng bọn họ sẽ giữ mình lại, bởi vì bọn họ cũng sẽ không giữ cô lại, bởi ở trong mắt họ cô giống như là vật phẩm, có thể đổi lấy ích lợi !

Mặc dù là chính cô tìm tới Lãnh Dạ, cũng muốn đượ ở chung với anh, thế nhưng vì sao hiện tại cảm giác như mình bị bọn họ bán để đổi lấy tiền bạc vậy !

Trong lòng nguội lạnh khó chịu, bây giờ không nhìn đượ, ngồi trên ghế ô ô khóc. . . . .

Nhìn Bạch Tuyết giống như đứa bé bị người nhà vứt bỏ vậy , Lãnh Dạ tâm rất đau, nhưng là, Bạch Tuyết cần từ từ lớn lên, cô quá thiện lương, cũng quá đơn thuần, như vậy cô cần hảo hảo rèn luyện, tương lai mới có thể thích ứng cuộc sống ở yêu giới!

Không có bất kỳ lời nói quan tâm nào , không có bất kỳ cử động an ủi , cứ như vậy mặc cho cô ô ô khóc thút thít. Mặc dù lúc này tâm của Lãnh Dạ cũng bị Bạch Tuyết khóc bể, hẳn cũng phải nhìn , bởi vì Bạch Tuyết cần quá trình lớn lên này!

Không biết qua bao lâu, phía sau không có tiếng khóc, không có tiếng thở dốc, hết thấy đều an tĩnh, Lãnh Dạ mới quay đầu lại xem một chút, mới phát hiện Bạch Tuyết cư nhiên khóc xong liền ngủ thiếp đi, lắc đầu một cái, thật là một cô bé, mới vừa rồi còn thương tâm như vậy , vào lúc này cư nhiên có thể ngủ!

Thật ra thì, Bạch Tuyết hoàn toàn bởi vì tối ngày hôm qua bị Lãnh Dạ lôi chân chơi đùa mệt mỏi , vô số lần đoạt lấy, mới có thể khiến Bạch Tuyết như vậy mệt mỏi, khóc khóc liền ngủ thiếp đi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Lang Vương Hẹp Hòi

Bị Lãnh Dạ giăng co một buổi chiều còn không có được dừng, vốn chỉ được nghỉ ngơi một lát, buổi tối lại tiếp tục đến tận nửa đêm, khó trách Bạch Tuyết sẽ mệt như vậy, nằm ở chỗ ngồi liền ngủ thiếp đi.

Lãnh Dạ lấy điện thoại di động ra, bấm gọi điện thoại.

"Cậu lập tức tới ngay, tôi ở. . . . ." Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết ngủ say, lại không đành lòng đánh thức cô dậy, nhưng lại không thể an tâm lái xe, không thể làm gì khác hơn là đem Lãnh Hạo gọi tới, thật ra thì, trong khoảng thời gian này Lãnh Hạo phải đi về yêu giới, mới vừa trở lại không lâu.

Lãnh Dạ an bài cho hắn đi làm một ít chuyện quan trọng, hắn cũng là mới vừa trở lại thế giới con người.

Chỉ chốc lát sau, Lãnh Hạo đã xuất hiện ở trước mặt Lãnh Dạ.

"Anh, ở chỗ này thật phiền toái, còn phải chú ý an toàn giao thông, chứ ở nơi chúng ta một cái chớp mắt muốn đi đâu thì đến?" Lãnh Hạo đứng ở ngoài xe nói.

Nhìn Lãnh Hạo oán trách xong, Lãnh Dạ đem cửa sổ xe kéo xuống, mới vừa rồi không mở cửa sổ là bởi vì lo lắng sẽ đánh thức Bạch Tuyết.

"Im lặng, lên xe." Lãnh Dạ cau mày nói.

Lãnh Hạo chột cả kinh đứng nhìn, tình huống này là sao? Chẳng lẽ có kẻ thù?

Nhìn chung quanh, không có phát hiện bất kỳ thứ gì không ổn, lên xe mới biết tại sao để cho hấn câm miệng, nguyên lai là Bạch Tuyết ở trong xe ngủ. Si ngốc lui về phía sau nhìn. Bộ dáng kia đã thật lâu hấn không có gặp được rồi, thật đúng là muốn cô.

Ba ——

Cái ót của Lãnh Hạo hung hăng bị một cái tát.

Lãnh Dạ để cho hấn câm miệng, hấn không dám nói lời nào, nhưng là tại sao lại đánh hấn? Chẳng lẽ sau ót của hấn viết chữ đánh sao!

"Nước miếng cũng chảy ra rồi, lái xe đi!"

Lãnh Hạo ủy khuất khởi động xe, Lãnh Dạ ở phía sau đem Bạch Tuyết ôm lấy. Vóc người Bạch Tuyết rất nhỏ nhắn, Lãnh Dạ thì rất khôi ngô, ôm Bạch Tuyết giống như ôm một đứa trẻ đang ngủ. Lại còn rúc vào trong ngực Lãnh Dạ, nhìn dáng dấp ngủ rất ổn định.

"Chuyên tâm lái xe." Lãnh Dạ trầm thấp nhắc nhở.

Anh họ thật hẹp hòi !

Lãnh Hạo không nói gì, bởi vì Lãnh Dạ không để cho hấn nói chuyện,

Thật là hẹp hòi, cô gái của anh nhìn cũng không cho nhìn! Trông bộ dáng ngủ ngon của Bạch Tuyết đối với bản thân chính là một cảnh đẹp, bỏ lỡ như vậy thật sự là đáng tiếc!

Ba ——

Cái ót lại lần nữa bị một cái tát.

Ô ô. . . . .

Khóc không ra nước mắt a!

Anh họ thối , thật hẹp hòi!

Lại đánh hấn !

Lần này Lãnh Hạo không dám nhìn lên phía sau nữa, mà chuyên tâm lái xe.

Bất quá hấn ngược lại thấy rất kỳ quái, tại sao anh họ luôn luôn hung ác sẽ kiên nhẫn ôm Bạch Tuyết như vậy ?

Bộ dạng này cùng tính cách của anh không giống chút nào !

Nếu như là hấn ôm như vậy sẽ rất xứng đôi.

Ba ba ——

Lãnh Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, mắt nổ đom đóm.

Ô ô. . . . .

Lãnh Dạ hẹp hòi lại đánh người!

Hấn không có nhìn, cũng không có sờ Bạch Tuyết mà, chẳng qua là suy nghĩ một chút cũng không cho phép sao?

Vì sao lại đánh hấn chứ? Vì sao?

Ô ô. . . . .

Muốn khóc ra nước mắt a ! ! !

Chẳng qua hắn là Lang yêu đẹp trai , nên không thể tự hủy hình tượng được! Nhẫn! Nhịn một chút!

Cuối cùng đem nước mắt thu về!

Hiện tại hắn cái gì cũng không dám suy nghĩ!

Vì không muốn chết a!

Thần thượng Lang Vương hẹp hòi như vậy, đơn giản là bi ai của lang tộc!

"Đưa chúng ta trở về biệt thự, sau đó cậu đi đến trường của Bạch Tuyết , Xem ở trường có xảy ra chuyện gì không, còn có cái tên Pháp vương đó có động tĩnh gì không? Thuận tiện xin nghỉ cho Bạch Tuyết , nói hôm nay Bạch Tuyết không thoải mái, nên nghỉ." Lãnh Dạ phân phó nói.

"Vâng" Lãnh Hạo trả lời.Tên Pháp vương đó pháp lực cùng hắn không phân cao thấp, nên hắn đã lưu ý lâu rồi.

"Còn có đi thăm dò một chút, chiều hôm qua là tên khốn kiếp nào cùng Bạch Tuyết ở chung một chỗ, trở lại nói cho tôi biết." Lãnh Dạ nhất định phải biết là ai đối Bạch Tuyết ra tay, hắn sẽ không cứ như vậy bỏ qua.

"Vâng" Lãnh Hạo nghiêm túc trả lời, bởi vì chuyện có liên quan tới Bạch Tuyết , thì hắn hoàn toàn chuyển sang trạng thái khác.

Thật ra thì, khi Lãnh Dạ phân phó Lãnh Hạo đi thăm dò đối phương , thì Triệu tổng cũng đã bí mật điều tra Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ có quan hệ như thế nào, đáp án là hắn không nghĩ tới người phụ nữ mình thích lại có liên quan tới tổng giám đốc của Lang thị.

Hắn vốn biết Lãnh Dạ, là người lòng dạ độc ác, nhưng bên người chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào xuất hiện qua, vì sao Bạch Tuyết nho nhỏ

sẽ là của hần *?

Hần hi vọng những tin tức này đều là giả, đến lúc đó Bạch Tuyết có cơ hội là của hần.

Đối với Bạch Tuyết hần vẫn là chưa từ bỏ ý định, bởi bộ dạng của Bạch Tuyết đã đem hồn hần câu đi , mặc dù, ngày hôm qua Bạch Tuyết đá hần, đến bây giờ vẫn còn đau ! Nhưng là, hần không trách cô, bởi vì Bạch Tuyết nhìn trẻ tuổi như thế, hần hối hận mình lúc ấy quá nóng lòng, nên phải từ từ dịu dàng đối đãi, nếu không sẽ giống như ngày hôm qua bị hù dọa chạy mất!

Bạch Tuyết không có đi đến trường học, nhưng là, trong trường học lại xảy ra một đại sự.

Chính là mấy người Dương Phi đã trở lại trường, mấy người họ mặc dù sợ bóng sợ gió một cuộc, nhưng mà các bạn học nhìn thấy họ cũng không dám đến gần, chỉ lo lắng bị họ lây bệnh AIDS, nghe nói còn là bệnh AIDS biến dị ?

Trừ Dương Phi trong lòng khó chịu, những người khác ở trong bệnh viện cũng đã thay đổi , an phận không ít.

Thầy giáo tìm Dương Phi nói chuyện, đem tờ xét nghiệm đưa cho Dương Phi, lúc ấy Dương Phi trong lòng còn rất đặc ý, cho là Bạch Tuyết nhất định đã bị đuổi học, bởi vì hôm nay cô không có nhìn thấy Bạch Tuyết.

Thật ra thì, chuyện cũng không phải là như vậy.

"Dương Phi , em tại sao muốn ngụy tạo tờ xét nghiệm này? Em có biết hay không làm như vậy là rất nghiêm trọng! Bởi vì gần đây trường học muốn cải cách, đã đem chuyện này tạm thời đè xuống, để tránh ảnh hưởng đến danh dự của trường học .

Chuyện này, trường học đã điều tra xong, em là thế nào mang thai ? Em có biết hay không trường học là không cho phép nói yêu thương , lại càng không cho phép có quan hệ Nam nữ?"

Chủ nhiệm lớp Dương Phi cúi kính hỏi, trường học đem chuyện này giao cho chủ nhiệm lớp xử lý, hẳn cũng là rất nhức đầu, dù sao cha của Dương Phi là cục trưởng cục cảnh sát, trường học lại muốn xử lý nhẹ nhàng, cũng là lo lắng đặc tội cục trưởng, vạn nhất cục trưởng tức giận, khiến trường học gặp phiền toái!

"Cái gì? Thầy đang nói cái gì vậy? Cái gì mà mang thai? Cái gì quan hệ nam nữ? Em không biết thầy đang nói cái gì?" Dương Phi thật bất ngờ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chuyện làm sao sẽ thành như vậy?

"Chúng tôi đã đi đến bệnh viện điều tra, trong hồ sơ bệnh viện ghi rõ là em mang thai , bất quá bệnh viện đã chứng minh em đã bỏ cái thai! Hi vọng sau này em không nên tiếp tục làm những chuyện hồ đồ này nữa, mau trở về đi , suy nghĩ thật kỹ!" Chủ nhiệm lớp cũng rất khó xử lý, trường học không muốn đặc tội con gái của cục trưởng , nhưng sẽ khiến cho hẳn đặc tội với người khác, chuyện này cứ như vậy cho qua đi , dù sao Bạch Tuyết cũng không có cừ oán phải trả , nói vậy Bạch Tuyết cũng sẽ không nói gì? Chỉ cần người bị hại không nói cái gì thì cứ như vậy đi!

Dương Phi khó có thể tin cầm hồ sơ bệnh án, nhìn lại, tại sao lại như vậy? Phía trên có đóng dấu đảng hoàng. Nhìn ra là thật, cô căn bản không có mang thai, tại sao lại có những hồ sơ thứ này ?

Chẳng lẽ là Bạch Tuyết ở trong bệnh viện tìm người động tay chân, cố ý hãm hại mình.

Dương Phi như có điều suy nghĩ đi ra ngoài. Thầy giáo nếu không truy cứu, thì cô cũng không có nói gì? Dù sao loại chuyện như vậy càng xóa sạch càng tốt, thầy giáo sẽ bỏ qua chuyện này!

Dương Phỉ vốn muốn mượn cơ hội lần này đem Bạch Tuyết đuổi ra khỏi trường học, không nghĩ tới xui xẻo cũng là mình, còn mang tảng đá đập chân của mình!

Nhìn Dương Phỉ đi ra ngoài, thầy giáo bất đắc dĩ lắc đầu một cái, còn nhỏ như vậy mà đã mang thai. Đến hẵn đã ba mươi tuổi rồi , còn chưa có kết hôn, chớ nói chi là có con! Thầy giáo chủ nhiệm ngồi ở trong phòng học chột cảm khái.

Trường học mặc dù đem chuyện này đè xuống, nhưng là Dương Phỉ lại không có an phận , cô nhận định là Bạch Tuyết hãm hại mình! Nên đổ tất cả oán khí lên đầu Bạch Tuyết.

Vì vậy cùng Bạch Tuyết có cừ hận lớn hơn!

Cô chột nghĩ đến một người có thể giúp mình, trong nháy mắt toát ra vẻ âm ngoan , mặc dù người kia là một nhân vật nguy hiểm, nhưng nhất định có thể đối phó với Lãnh Dạ, Dương Phỉ biết Bạch Tuyết không có thủ đoạn gì, những chuyện này nhất định là Lãnh Dạ ở sau lưng chỉ điểm, hiện tại chỉ có đi tìm người kia, hẵn mới là đối thủ của Lãnh Dạ.

Sau khi tan học, Dương Phỉ không có trực tiếp về nhà, đeo cặp sách, đi tới một quán rượu.

Ở nơi này cô có quen một người pha rượu , quầy rượu này cũng chính là của người kia , Dương Phỉ tới nơi này chính là hi vọng hỏi thăm tìm kiếm người kia .

Người pha rượu gọi là A Ly, giáo hoạt tựa như một con hồ ly, cho nên mọi người mới có thể cho hẵn cái danh A Ly

"Hai, người đẹp lâu như vậy không đến uống rượu?" A ly vừa pha rượu vừa nói nói.

"Chẳng lẽ anh không có xem ti vi! Tôi gần đây nhưng là rất nổi danh a!" Dương Phi khổ sở nói.

"Nga, có phải hay không bởi vì bệnh AIDS? Tôi nói này, rốt cuộc em đã cùng ai dính vào loại bệnh này? Nếu muốn đàn ông, sao không đến tìm anh , tại sao lại đi tìm những kẻ không sạch sẽ kia chứ, noi cho em biết anh rất sạch sẽ, cái này em yên tâm." A Ly cười nói, thật ra thì, hắn vẫn luôn muốn kết giao với con gái cục trưởng, chẳng qua là người ta là đại tiểu thư nhìn không thấy hắn! Cho nên mới phải nói như vậy.

"Sạch sẽ cái rắm! Người có tin hay không ta có bệnh?" Dương Phi nhỏ giọng hỏi.

"Anh tin tưởng có ích lợi gì, vấn đề là em có bệnh đó hay không ?" A Ly đầu đưa qua nhỏ giọng hỏi Dương Phi.

"Làm gì có! Tôi ngay cả cùng đàn ông có tư vị gì cũng không biết, thì làm sao có thể có cái loại bệnh đó!" Dương Phi cũng là rất khốn đốn, đừng xem nhân phẩm của cô không phải là rất tốt, nhưng về phương diện này cô còn chưa dám , bởi trong lòng cô vẫn thích Khang Cốc, thì làm sao có thể cùng người đàn ông khác !

"Hả, em nói là thật?" A Ly mừng rỡ, không nghĩ tới Dương Phi lại còn , vậy có phải hay không hắn sẽ có hi vọng.

"Mẹ kiếp ! Tôi thấy rất kỳ quái, tôi ngay cả lông của đàn ông cũng không có đụng vào, thế nào thì có bệnh đó?" Dương Phi uống một ly rượu. Nói chuyện cũng bắt đầu mang chữ thô tục.

"Em à, anh không ngại để cho em đụng đâu." ALy nói xong hắc hắc cười.

"Cút, Ai cần đụng của anh!" Dương Phi mắng.

Bởi vì cha của Dương Phỉ là cục trưởng, nên A Ly cũng không dám đắc tội cô, phụng bồi một bên tươi cười.

"Vậy, em thích đụng người nào?" A Ly gian xảo hỏi.

"Hắn có ở đây hay không?" Dương Phỉ chợt hạ thấp giọng nói.

"Người nào?" A Ly không hiểu hỏi, bởi vì dáng vẻ Dương Phỉ thay đổi rất thần bí, thanh âm cũng rất nhỏ.

Dương phỉ lấy tay dính một giọt rượu, ở trên quầy ba viết một chữ "Cung."

Trong nháy mắt mặt A Ly thay đổi, người này chính là người khiến cho người ta nghe tên đã sợ mất mật, trốn còn không kịp, ai dám chủ động trêu chọc!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nguy Hiểm Tiến Tới Gần

"Em có phải phát sốt hay không ? Người này không phải là người bình thường có thể trêu chọc! Đừng gây chuyện, anh xem em là bạn tốt mới nhắc nhở em!" Thanh âm A Ly rất thấp, nếu không lắng nghe cũng sẽ không nghe được.

"Nói đi, có biết hấn ở đâu hay không ?" Dương Phi lại hỏi, dáng vẻ chưa từ bỏ ý định , nhất là mới vừa rồi nghe được A Ly nói người này không phải là người bình thường có thể trêu chọc, trong lòng chợt nhận định chính là hấn, chỉ có hấn mới có tư cách đối phó Lãnh Dạ, đến lúc đó Bạch Tuyết không còn người chống đỡ, thì cô muốn thế nào đối phó với Bạch Tuyết liền thế đó. Hôm nay bị khuất nhục, cô sẽ bồi gấp đôi cho Bạch Tuyết.

"Biết, nhưng là anh không thể nói cho em biết, người này em không chọc nổi! Hôm nay rượu anh mời, uống xong nhanh rời đi!" A Ly mặc dù là một tên côn đồ, thế nhưng trong tâm cũng không phải rất xấu, hấn biết Dương Phi còn nhỏ, cho nên hảo tâm nhắc nhở cô một chút.

"Anh nếu như có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ đáp ứng anh một chuyện." Dương Phi nói.

Vốn vội vàng pha chế rượu bỗng nhiên dừng lại, hấn rất tò mò Dương Phi tìm người kia làm gì? Lại khiến cho cô lấy điều kiện chao đổi với hấn, cô luôn biết hấn vẫn muốn cái gì mà? Vậy mà còn dám nói như thế, chẳng lẽ cô liền không lo lắng hấn nói muốn thân thể cô?

"Lời nói của tôi là chắc chắn, chỉ cần anh nói cho tôi biết, tôi sẽ đáp ứng anh một chuyện." Dương Phỉ thấy A Ly động lòng nói. Hiện tại ở trong lòng cô không có gì quan trọng bằng việc báo thù. Từ nhỏ đến lớn cô không có bị bất kỳ ủy khuất nào, cho nên hiện tại trải qua chuyện này làm sao có thể chịu được!

"Em biết anh vẫn muốn cái gì? Kia, em cũng sẽ đáp ứng?" A Ly không xác định hỏi.

"Bất cứ chuyện gì cũng có thể, chỉ cần anh giúp tôi tìm được hắc." Dương Phỉ chờ đợi nói, hiện tại cô cái gì cũng không quan tâm, bao gồm đem thân thể cho hắc.

"Hảo, một lời đã định, chỉ cần em nói thời gian, đến lúc đó anh sẽ dẫn em đi tìm hắc là được." A Ly hạ quyết tâm, vì có được Dương Phỉ hắc chịu bất chấp tất cả.

A Ly năm mớ cũng không có nghĩ đến vì Dương Phỉ hắc đã đem số mệnh của mình chấm hết! Hơn nữa còn ngay cả thân thể của Dương Phỉ cũng chưa có kịp đến gần.

"Tốt, liền hiện tại đi, anh có thời gian hay không?" Dương Phỉ không thể chờ đợi phải tìm được người kia, cô bây giờ đã bị cừu hận xông lên toàn thân, mà không biết mình muốn tìm người nguy hiểm cỡ nào, cô tương lai cũng vì sự lỗ mẫn này mà hối hận!

A Ly sửng sốt, hắc không nghĩ tới Dương Phỉ vội vã như vậy, trong lòng không khỏi vui mừng một trận, hình như là hạnh phúc tới quá nhanh, có chút không tin được!

"Em hãy chờ, anh đi nói một tiếng với quản lý ." A Ly cười cười, nhìn Dương Phỉ , trong lòng vui không tả nổi.

Cuối cùng, những vướng mắc của Dương Phi đã tốt hơn, kỳ thực, những vướng mắc này cũng là do Lãnh Dạ tạo ra, hẳn không đánh nữ nhân, thế nhưng hẳn lại dùng biện pháp như thế giáo huấn cô, hi vọng cô sẽ biết sửa, cho nên mới làm bác sĩ trong bệnh viện nói cô mắc bệnh AIDS biến dị.

Bây giờ Dương Phi đã khôi phục bộ dáng trước kia , bởi vì tuổi trẻ chiếm ưu thế, cho nên vẫn là người thật hấp dẫn .

A Ly cùng quản lý xin nghỉ, sau đó mang theo Dương Phi trở về chỗ ở của mình , hẳn vạn lần không ngờ lần này rồi đi chính là vĩnh viễn không quay lại , càng không nghĩ đến hẳn ngay cả lông của Dương Phi cũng không có rụng đến thì đã chết.

Bởi vì người Dương Phi muốn tìm vốn là Lão Đại đầu rồng của xã hội đen : Cung Hàn, cũng là đầu lĩnh của một tổ chức bí mật. Người này tới vô ảnh đi vô tung, không có ai biết hẳn rốt cuộc ở nơi nào, hơn nữa người này xuất quỷ nhập thần, chỉ cần là chuyện hẳn muốn, không có gì không làm được, cho nên người người đều sợ hãi hẳn, không dám đắc tội với hẳn.

Cung Hàn có thế lực của Hắc bang, hơn nữa còn có một tổ chức bí mật , chính là thay người giết người, chỉ cần là mục tiêu của bọn họ, cũng chưa có thất bại, Dương Phi làm sao có thể biết hẳn đây?

Bởi vì cha Dương Phi là cục trưởng, hẳn bạch từ trước có tiếp xúc qua, hơn nữa cha của Dương Phi cũng không phải là người tốt gì, tự nhiên cũng có tiếp xúc với những nhân vật như thế , nên Dương Phi đã sớm nghe nói qua người này, cũng biết người này thủ hạ là sát thủ giỏi, đặc biệt giết người, cho nên cô tìm Cung Hàn chính là muốn thuê người giết Lãnh Dạ.

Sự trả thù của Dương phi cuối cùng đã vượt qua sức tưởng tượng, cha của cô thế nào cũng không nghĩ đến đứa con gái bốc đồng của mình dám tìm người giết Lãnh Dạ, người đến thị trường cũng phải sợ . Mà con gái

ông lúc này đang bắt đầu tiến hành kế hoạch của mình, nếu như ông biết sẽ bị hù dọa đến ngất , đây chính là cầm trứng gà đập tảng đá!

Cha Dương phỉ gần đây vì trong cục có vụ án bận rộn , đều là bởi vì tên giết người BT , hơn nữa còn là liên tiếp phát sinh, nên lãnh đạo đã rất giận dữ, vì không phá được án, nên cái ghế cục trưởng cũng khó giữ được!

A Ly mang theo Dương Phỉ trở lại chỗ ở của mình , đem cửa khoá lại, sau đó cởi áo khoác, cười hì hì quay đầu lại.

"Anh đi tắm một cái, em đợi nhé?" A Ly thật ra thì muốn cùng Dương Phỉ tắm uyên ương , chẳng qua là bị Dương Phỉ cự tuyệt!

"Anh tắm đi, em chờ anh, nhưng là có một chuyện nhất định phải nhắc nhở anh, chính là ti nữa phải mang bảo hộ!" Dương Phỉ nói.

"Tốt, tất cả nghe theo em." A Ly hướng phòng tắm đi tới, Dương Phỉ sẽ không nghĩ tới A Ly đi như vậy sẽ không ra ngoài nữa.

Đợi đã lâu, Dương Phỉ tò mò, một người đàn ông sao lại tắm lâu như vậy?

Tựa đầu ghé vào cửa phòng tắm nghe một chút, có tiếng nước chảy.

"Này? Đã xong chưa vậy? Nếu không ra tôi sẽ vào đấy!" Dương Phỉ hô.

Không có ai đáp lại, Dương Phỉ thấy kì lạ?

"Cái đó, tôi vào đây!" Dương Phỉ muốn đi vào xem một chút tình huống ra sao?

Vẫn là không có ai đáp lại.

Dương Phỉ đưa tay vặn khoá cửa phòng tắm , từ từ đẩy ra . . . . .

Dương Phi sợ hãi, vừa định kêu to, lại cảm giác trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết?

Dương Phi đang hôn mê bị một chén nước lạnh làm tỉnh, xoa xoa đầu, cô nhớ mình đang ở nhà A Ly, sau đó. . . . .

Chợt cô hoảng sợ ngẩng đầu lên, cô nhớ mình đẩy cửa phòng tắm, thấy A Ly nằm trên mặt đất, cả người cái gì cũng không có mặc, máu chảy lênh láng, làm sàn nhà đã bị nhuộm thành màu đỏ , Dương Phi còn chưa kịp kêu to, người liền hôn mê, sau đó làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

Nhìn chung quanh một chút, nơi này là một khu nhà cấp cao, cô tại sao lại tới nơi này? Chẳng lẽ cô bị người ta bắt cóc?

Và người nơi này chính là người đã giết chết A Ly, cô tin chắc A Ly đã chết, bởi vì mặt hắc tối sầm lại, bất quá hắc tại sao phải chết? Là ai giết hắc? Tại sao cô không có nghe được bất kỳ thanh âm gì? Tên sát thủ này thật là lợi hại!

Sát thủ? Dương Phi chợt nghĩ đến sát thủ, chẳng lẽ là người kia sai thủ hạ làm?

Là Cung Hàn sao?

Trừ hắc ra dám lộ liễu giết người như vậy , còn có ai dám làm?

Dương Phi ở trong lòng suy nghĩ.

"Cùng nhau tới đây dùng cơm." Chợt sau lưng có người nói chuyện, Dương Phi trong lòng run sợ quay đầu lại, chẳng lẽ người này không phân rõ ràng liền giết người sao?

Dương Phi có chút hối hận đã tìm đến hắc, còn làm liên lụy tới A Ly bị giết!

Vốn tưởng rằng phía sau là một người xấu xí, đáng vẻ hung hãn mang bộ dáng sát thủ, ai ngờ Dương Phỉ quay đầu lại một khắc, lại thấy là một người đàn ông trẻ tuổi.

Dương Phỉ thật bất ngờ, người này làm sao sẽ biết cô? Còn muốn cùng nhau dùng cơm.

"Anh là? Chúng ta quen biết sao?" Dương Phỉ nhỏ giọng hỏi, mặc dù người đàn ông này luôn cắt thịt nướng, nhưng là, cô cũng cảm giác được người đàn ông này trên người có loại hơi thở rất nguy hiểm .

Vì trả thù Bạch Tuyết, Dương Phỉ ưỡn ngực, tận lực để cho mình biểu hiện bình tĩnh.

"Tới đây dùng cơm đi, là đồ mỹ vị đấy." Người đàn ông đem một khối thịt nướng cắt thành miếng , thả vào hai cái đĩa. Dương Phỉ thấy nơi này không có người khác, chẳng lẽ chiếc đĩa kia là cho cô? Nhìn cái bộ dáng người này hẳn không phải là Cung Hàn, bởi Cung Hàn là một nhân vật lợi hại, làm sao lại không có ai phục vụ? Hơn nữa còn tự mình động thủ chuẩn bị bữa trưa!

"Cám ơn, tôi không đói bụng!" Dương Phỉ không dám ăn, cô lo lắng trong thức ăn có độc! Cô không biết người này, vạn nhất người này hại cô thì làm sao bây giờ?

"Lo lắng có độc?" người đàn ông nói.

"Không phải , là tôi thật không đói bụng!" Dương Phỉ bị ánh mắt của hắn dọa sợ hết hồn, giống như đó không phải là ánh mắt của con người, rất đáng sợ, chẳng qua là ánh mắt đó chợt lóe lên.

"Không ăn đừng mơ tưởng rời đi nơi này." Người đàn ông bắt đầu tự mình ăn, Dương Phỉ có chút bất an, kia, có phải hay không nếu ăn là có thể rời đi? Trong lòng suy nghĩ, đi về phía bàn ăn.

Ngoan ngoãn ngồi vào một bên, cầm lên nĩa cầm một miếng thịt thả vào trong miệng, di? Mùi thật đúng là không tệ, hơn nữa thịt cũng rất mới lạ.

Dương Phỉ nằm mơ cũng không có nghĩ tới đây là thịt. . . . .

Nhìn kỹ một chút, thịt này tất cả đều nạc , không có một chút mỡ , dù sao cô cũng không thích ăn thịt mỡ.

"Thịt này ăn thật ngon, cũng rất mới lạ?" Dương Phỉ cố bình tĩnh nói.

"Dĩ nhiên."

Dương Phỉ xem một chút thịt trong đĩa, nhìn người đàn ông này giống như rất có tiền, không nghĩ tới lại hẹp hòi như vậy!

"Thịt này phân lượng rất ít, nhưng là tuyệt đối là tinh hoa cũng là bổ dưỡng, không nên lãng phí." Người đàn ông nhìn Dương Phỉ, lại bổ sung.

Dương Phỉ cả kinh, chẳng lẽ người đàn ông này có thể nhìn thấu lòng người, nếu không tại sao cô mới nghĩ như vậy, người đàn ông này đã biết cô đang suy nghĩ gì?

"Đây là thịt bò sao?" Dương Phỉ nhìn miếng thịt trong đĩa không giống như là thịt lợn, bởi vì thịt lợn không giống như vậy, cũng sẽ không ăn ngon như vậy.

"Mau ăn đi, không nên lãng phí, loại thịt rất tươi , mới lấy từ trên con vật xuống , sau đó sẽ nhanh chóng mang đi nướng , trên mặt còn có nhiệt độ của con vật, cho nên thịt mới có thể mới mẻ mỹ vị như vậy.

"À." Dương Phỉ dùng dao cắt một miếng cho vào trong miệng, ăn.

Chỉ chốc lát sau Dương Phỉ đem thịt nướng ăn hết tất cả, lau khoé miệng, trong lòng đang suy nghĩ có nên rời đi hay không? Người này chưa chắc đã

để cho cô rời đi? Còn chuyện A Ly chết cùng có liên quan tới hẳn hay không?

"Cô tại sao lại giết người?" Người đàn ông nghi hoặc hỏi, Dương Phỉ sợ đến choáng váng, người đàn ông này tại sao lại nói như vậy? Cô lúc nào thì giết người?

"Tôi không có giết người. . . . ." Dương Phỉ không dám lớn tiếng nói, nhỏ giọng giải thích, bởi vì đây là chuyện giết người , vạn nhất bị người khác nghe được thì rất phiền toái, dù sao lúc ấy cô cũng ở hiện trường!

"Người nào sẽ tin tưởng cô? Lúc ấy cô cũng ở đó mà." Người đàn ông lại nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Yêu Khí Quấn Thân

"Tôi muốn hỏi một chút, anh họ gì vậy?" Dương Phi bất an hỏi, cô suy đoán nhất định là người mang cô tới nơi này, có thể là hung thủ?

Nghĩ đến A Ly, Dương Phi sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Họ Cung." Người đàn ông nhàn nhạt trả lời, Dương Phi mặt mày trắng bệch, hẳn quả nhiên là Cung Hàn, kẻ giết người không nháy mắt, là người có thể lực trong Hắc bang, ngay cả cảnh sát cũng không có cách nào bắt được hắn !

"Thế nào? Cô biết tôi?" Người đàn ông hỏi.

"Tôi chỉ là mới nghe nói qua!" Dương Phi sợ hãi trả lời.

Mới vừa rồi vốn cho rằng hắn không phải là người kia, cho nên trong lòng yên tâm không ít. Bởi vì cha của mình, Dương Phi biết người bình thường không dám trêu chọc cô, hiện tại biết người này là Cung Hàn, trong lòng bắt đầu sợ hãi, vì người này đến cha cũng không dám chọc, giống như cha không dám đắc tội Lãnh Dạ, vì có thể lực trong giới buôn bán. Vậy mà người này lại có thể lực trong tổ chức Hắc bang, thủ hạ lại là rất nhiều sát thủ, cho nên người như vậy ai cũng sợ, nếu như đắc tội người như thế, chết thế nào cũng không biết!

"Bọn họ nói tôi thế nào?" Cung Hàn hỏi.

"Nói, nói anh rất lợi hại, là là cái này. . . . ." Dương Phi giơ ngón tay cái lên, cố làm mình bình tĩnh , thật ra thì, trên trán đã đổ rất nhiều mồ hôi lạnh.

"Lợi hại? Tôi còn có một bản lãnh lợi hại hơn, mà người khác không có cơ hội thấy, vậy cô có muốn thử một chút không?" Cung Hàn nhìn Dương Phi trước mắt cười nói, chẳng qua là tiếng cười kia làm cho người ta sợ hãi!

"Tôi tôi tôi. . . . ." Dương Phi không biết trả lời thế nào. Người đàn ông này có ý gì? Chẳng lẽ là coi trọng cô? Có phải đang ám chỉ về việc kia?

"Cô đoán rất đúng, tôi chính là lợi hại về việc đó , có muốn thử một lần hay không ?" Dương Phi trợn tròn mắt, người này thật là lợi hại, cô chỉ mới vừa nghĩ như vậy , mà hắn lại đoán trúng.

"Cô không có lựa chọn, A Ly chết là bởi vì cô." Cung Hàn rét lạnh nói.

"Tôi không có giết anh ta, tôi không có giết người, anh phải tin tưởng tôi, tôi chỉ là muốn cùng anh ta, muốn cùng . . . . ." Dương Phi sợ hãi cơ hồ muốn khóc.

"Cô không có giết A Ly? Người nào sẽ tin tưởng!" Cung Hàn thưởng thức một hớp cà phê nói.

"Anh làm sao biết tôi ở hiện trường ?" Dương Phi to gan hỏi.

"Thấy." Cung Hàn nói.

"Vậy anh cũng ở hiện trường?" Dương Phi lại hỏi.

"A Ly là nhân viên của tôi , các phòng ở đây đều có giám sát, tôi thấy A Ly bị giết , phát hiện cô ở ngay trong phòng ngủ bên cạnh." Cung Hàn bình tĩnh nói.

"Vậy anh có thấy hung thủ hay không?" Dương Phi ngây thơ hỏi.

"Không có, chỉ thấy cô." Cung Hàn nhìn Dương Phỉ nói.

"Nhưng là, nhưng là, tôi không có giết người!" Dương Phỉ gấp gáp muốn khóc.

"Tôi tin tưởng cô, nhưng là cảnh sát không tin cô, bởi vì trong băng theo dõi chỉ có bóng dáng của cô! Đúng rồi, cha cô là cục trưởng có đúng hay không? Nhưng cũng vô dụng thôi, bởi có rất nhiều bằng chứng!" Cung Hàn nghĩ đến cha Dương Phỉ là cục trưởng, thật ra thì, hẳn là cố ý nói như vậy.

"Vậy làm sao bây giờ?" Dương Phỉ cúi đầu, biết mình đã gây họa!

"Bởi vì chỉ có tôi mới có băng theo dõi, cho nên cô tạm thời sẽ an toàn !! " Lời của Cung Hàn để cho Dương Phỉ thật bất ngờ, tạm thời? Có ý gì? Hẳn là muốn giúp cô sao? Nhưng là tại sao?

"Chỉ cần anh không đem băng theo dõi cho người khác xem, tôi cái gì cũng nghe theo anh!" Dương Phỉ nói..

"Được rồi, vậy cô liền chuẩn bị biết lợi hại của tôi đi." Cung Hàn nói vậy để cho Dương Phỉ yên tâm, thì ra là người đàn ông này coi trọng cô, xem ra đàn ông đều khó qua ải mỹ nhân, như vậy cũng tốt , sau này cô có chỗ dựa vững chắc, thì có thể đối phó Bạch Tuyết .

"Tôi vào phòng vệ sinh một lát." Dương Phỉ đơn giản đi chuẩn bị một chút, cô là muốn cho Cung Hàn một ấn tượng khó quên.

Ai ngờ Cung Hàn có sở thích rất đặc biệt. . . . .

Dương Phỉ từ phòng vệ sinh đi ra ngoài.

"Tới đây, giúp ta thổi tiêu (nguyên văn nhé ^^)." Cung Hàn lạnh lùng nói.

"Thối tiêu?" Dương Phỉ không hiểu hỏi, chẳng lẽ người đàn ông này thích thối tiêu? Nhưng là, cô không biết thối a!

"Thối nó, nếu như thối tốt , cô sẽ không sao, nếu không, cô chính là hung thủ giết A Ly." Cung Hàn âm lãnh nói. Dương Phỉ sợ run , thì ra đó chính là thối tiêu.

Cũng may trước kia có xem qua phim A, bên trong còn nhớ một chút kỷ xảo, mặc dù chưa có thử qua, cũng chỉ cố hết sức mà thối!

Dương Phỉ học theo trong đó bắt đầu thối cho Cung Hàn. Len lén nhìn người đàn ông này, hình như rất thoải mái, bởi vì hắn đang thở dốc, còn giống như rất hưởng thụ.

Cuối cùng, Dương Phỉ mệt mỏi không có khí lực thối, bởi vì cô đã thối một canh giờ, miệng cũng đã mệt mỏi, nếu thối nữa chỉ sợ liền ói ra!

"Tốt lắm." Cung Hàn nói.

Dương Phỉ đứng dậy, ngồi chồm hổm một canh giờ, chân cũng tê lại, mới vừa đứng lên, dưới chân liền rời khỏi mặt đất, cả người bị Cung Hàn khiêng đứng lên, sau đó hướng gian phòng đi tới, Dương Phỉ biết người đàn ông này muốn làm gì, nên đành chịu!

Lần đầu tiên của cô liền bị Cung Hàn hung hăng cướp đi, lưu lại chỉ có đau đớn, trong lòng đau, trên người cũng đau. . . . .

Cô đem tất cả hận ý cùng đau đớn này hết thảy đều đổ lên đầu Bạch Tuyết , hôm nay cô bị ủy khuất tương lai cô sẽ khiến Bạch Tuyết phải chịu lại!

Cuối cùng, sau khi phát tiết xong, Cung Hàn rất không thoải mái nói.

"Mẹ kiếp ! Đều là một dạng! Không có gì mới mẻ!" Dương Phi len lén nhìn Cung Hàn một chút, đây là đối với thân thể cô không hài lòng sao? Nhưng mà cô là lần đầu tiên a, dĩ nhiên sẽ không chơi nổi!

Bất quá hình như là một cơ hội trả thù Bạch Tuyết.

"Sợ rằng chỉ có cô ấy mới có thể làm cho anh hài lòng, nhưng cô ấy luôn có người giám sát, tiếc nuối anh không có hi vọng rồi!" Dương Phi tiếc hận nói.

"Nga? Chỉ cần là tôi nghĩ muốn , không có gì không tới tay !" Cung Hàn lạnh lùng nói nói.

"Cô ấy là bạn học của tôi, gọi là Bạch Tuyết, vóc người rất đẹp, nam sinh trong trường học đều thích cô ." Dương Phi mặc dù không muốn nói tốt cho Bạch Tuyết , thế nhưng, hiện tại cô phải nói như vậy, Cung Hàn mới có thể đối Bạch Tuyết có hứng thú.

"Tốt lắm, cô mang cô gái đó tới gặp tôi."

"Mặc dù dáng dấp cô ấy rất tốt, nhưng là tính khí có chút cổ quái, chính là càng chủ động đưa tới cửa , thì cô ấy không cần, mà chỉ thích đàn ông đặc biệt ."

"Đưa đàn ông tới cửa, không đúng là cô đem cô ấy đến đây, chứ không phải là tự tới đến cửa!" Người đàn ông hừ lạnh một tiếng.

"Là tôi dẫn, nhưng anh vẫn nên đi tìm cô ấy, bởi cô ấy sẽ không dễ dàng mắc câu."

"Trong lòng tôi đều biết, cô trở về đi, đây là điện thoại tôi cho cô, đến lúc đó chờ tôi điện thoại." Cung Hàn hiện tại cái gì cũng không thiếu, đã nghĩ chỉ muốn tìm một người phụ nữ mình cảm thấy hứng thú vui đùa một chút, cũng tìm thật lâu lại không có một ai hần thích, bao gồm con gái của cục

trường cùng những những người phụ nữ kia một dạng, duy nhất không giống chính là phía dưới rất chặt, cảm giác là lần đầu tiên của cô.

Người phụ nữ này có thể cho hân lợi dụng, bởi vì cô là học sinh, hân có thể thông qua cô giúp hân tìm phụ nữ hân thích.

Dương Phi cầm lên điện thoại bên cạnh , bỏ trong túi. Chuyện này cùng trong dự đoán của cô, người đàn ông này tương lai nhất định có thể giúp cô đối phó Lãnh Dạ, bởi vì hân cho cô điện thoại, nói đúng là sau này còn có thể liên lạc, chỉ cần liên lạc thì có cơ hội lợi dụng hân đối phó Lãnh Dạ. Cô nhất định phải hảo hảo nắm chặt chỗ dựa này, để đả kích Bạch Tuyết, để cho người đàn ông BT này đoạt lấy Bạch Tuyết, đến lúc đó hân và Lãnh Dạ sẽ bắt đầu chiến tranh .

Cung Hàn đối với những gì Dương Phi nói về Bạch Tuyết rất có hứng thú, bởi vì hân hiện tại cũng không có phiền não gì, nhiều tiền xa hoa, chỉ muốn tìm một người phụ nữ vui đùa một chút, để giải buồn, nhưng mà mãi vẫn không tìm được, nên Bạch Tuyết này hân rất mong đợi được gặp.

Sau khi Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ mang về biệt thự .

Lãnh Dạ liền nhận một cú điện thoại đi ra ngoài, hân biết Bạch Tuyết một chốc sẽ không tỉnh được, bởi vì cô rất mệt.

Bạch Tuyết nằm mềm nhũn ở trên giường, ngủ rất ngon, có lẽ là muốn ở cùng người đàn ông mình thích, cũng có lẽ là được rời đi căn nhà bị ngược đãi từ nhỏ, nên trong lòng dễ chịu, cho nên ngủ được như vậy.

Nhưng vào lúc này, một đạo khói trắng, ở bên cạnh Bạch Tuyết xuất hiện, ngay sau đó một một người đàn ông lãnh khốc đứng ở mép giường.

Người này chính là Cung Hàn, hân đã không thể chờ đợi mà muốn gặp Bạch Tuyết ngay, đi vào giường, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc đen nhánh xõa ở trên giường. Lãnh Dạ cũng đã vì Bạch Tuyết thay xong áo

ngủ, nên trong áo ngủ cái gì cũng không có mặc, bởi vì đây là nhà của Lãnh Dạ, nên sẽ không có ai đến, cũng không có ai dám đến, hắn mới có thể đem Bạch Tuyết yên tâm để ở nhà như vậy , đi làm một số chuyện quan trọng.

Cung Hàn ngồi ở mép giường, đưa tay vuốt ve thân thể Bạch Tuyết , Bạch Tuyết trong lòng biết mình đã thuộc về Lãnh Dạ, cho dù là đang ngủ , cô cũng cho là mình thuộc về Lãnh Dạ , cho nên ý thức giữ tại nói cho cô biết, là Lãnh Dạ đang vuốt ve thân thể của mình , theo bản năng của thân thể không có phản kháng còn nhẹ nhàng ngân một tiếng.

Trong nháy mắt Cung hàn liền có phản ứng, không nghĩ tới người phụ nữ này, chỉ đơn giản ngân một tiếng như vậy liền hung hăng kích thích hắn, để cho cả người hắn nhiệt huyết sôi trào, Nếu như cùng cô lên giường ,có thể hay không càng mất hồn?

Bạch Tuyết đổi một tư thế thoải mái lại tiếp tục ngủ, cô quả thật là quá mệt mỏi, bị Lãnh Dạ làm khổ quá nhiều lần, cho nên tốt hơn là cô nên ngủ, để bổ sung thể lực.

Cung Hàn chưa bao giờ khát vọng một người phụ nữ như vậy, hắn ừng ực nuốt nước miếng, đưa tay bóp bộ ngực nhô lên, nga, co dãn mười phần, quả nhiên là con mồi thượng hạng , trong lòng chợt hiểu mình nên làm như thế nào , lần này hắn tuyệt đối không mạnh bạo. Nhờ Dương Phi đã nhắc nhở hắn, Bạch Tuyết rất đặc biệt, là con mồi tốt mới tìm được. Nên hắn không thể nóng nảy, phải từ từ chơi, hắn nhất định phải làm cho cô cam tâm tình nguyện leo lên giường của hắn.

Đang lúc Cung Hàn chuẩn bị rời đi, bởi vì hắn phát hiện Bạch Tuyết sắp tỉnh, nếu như bị cô bây giờ nhìn thấy , chuyện cũng không tốt.

Đang định rời đi , hắn chợt ngừng cước bộ, bởi vì hắn cảm thấy được một cỗ yêu khí, là từ trên người Bạch Tuyết truyền tới, quay lại bên người Bạch Tuyết , nghiêm túc quan sát, cô là người phạm.

Tại sao lại có yêu khí?

Rất kỳ quái a?

Chỉ Là một người phụ nữ sao lại có yêu khí trên người, chỉ có thể nói rõ cô bị yêu thương.

Thật ra thì Cung hàn phỏng đoán cũng không sai, bất quá Lãnh Dạ lo lắng yêu khí của mình làm tổn thương đến Bạch Tuyết, nên đã sớm đem kim đan lực vận cho Bạch Tuyết một chút, để cho được lực của kim đan chống cự Lãnh Dạ tiến vào thân thể Bạch Tuyết lúc mang yêu khí ra

Như vậy yêu khí nhân nhật này đến từ nơi nào? Bạch Tuyết Là người phạm, tại sao lại có yêu khí?

Thật ra thì, trên người Bạch Tuyết không chỉ có yêu khí đơn giản như vậy, mà cô còn là. . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Sói Con Ra Tay.

Thật ra thì, Cung Hàn cảm giác được yêu khí chính xác là từ trong cơ thể Bạch Tuyết mà ra , nhưng hấn lại cho là Bạch Tuyết bị yêu thương. Kì thực là hiện tại thân thể Bạch Tuyết vốn đang mang theo yêu khí.

Không có ai nói với Bạch Tuyết rằng, cùng đàn ông quan hệ sẽ mang thai, cũng không có nói với cô, một khi mang thai con của Lang Vương thì rốt cuộc sẽ ra sao? Là sói con? Hay vẫn là loài người giống Bạch Tuyết ?

Không có ai biết!

Càng không có người nào biết cái thai cũng có lúc sẽ khác lạ, kể như cách cái bụng mà đánh người, cách cái bụng mắng chửi người, cách cái bụng sử dụng pháp lực. . . . .

Đem thế giới của Bạch Tuyết không còn bình yên nữa , bởi vở bi kịch sắp diễn ra ở trên người Bạch Tuyết !

Cung Hàn tò mò, chẳng lẽ còn có con yêu khác cũng ở đây à? Chẳng lẽ Bạch Tuyết cũng bị con yêu đó để mắt tới?

Lần nữa quan sát Bạch Tuyết, đúng vậy a, một con mèo thượng hạng như vậy nhất định sẽ có đàn ông nuôi, nhưng mà cô nhìn còn nhỏ như vậy! Chẳng lẽ liền bị người ta bao nuôi?

Khóe miệng khê nhếch, hắn liền thích chơi đùa với phụ nữ của người khác, từ trong tay người khác cướp đoạt con mồi cảm giác đó mới gọi là kích thích. Bạch Tuyết cho dù cô là của ai, hắn cũng sẽ đoạt lấy .

Trước kia thời điểm hắn chưa có tu luyện thành hình người , hắn cũng rất thích cùng con sói khác cướp đoạt con mồi, còn thích đoạt lấy phối ngẫu của sói.

Chuẩn bị dùng pháp lực nhìn xem Bạch Tuyết có phải là xử nữ hay không, thì hắn nhìn không thấy gì?

Đây là hiện tượng trước kia chưa bao giờ có , chỉ cần hắn muốn nhìn , vừa nhìn liền biết, tại sao bụng của Bạch Tuyết lại không nhìn thấu, mà bị một tầng màng cản trở, cái gì cũng không thấy được!

Hoang mang, lại thử một lần, phát hiện vẫn là nhìn không thấu.

Lo lắng Bạch Tuyết tỉnh lại, xuất hiện luồng khói trắng liền biến mất không thấy, hắn cho là bởi vì mình gần đây lười , không có tu luyện, cho nên pháp lực không tốt , nên chột vội vã trở về tu luyện .

Thật ra thì, cũng không phải là pháp lực của hắn không tốt, mà là. . . . .

Sau khi Cung Hàn rời đi, một thanh âm tức giận từ trong bụng Bạch Tuyết truyền tới.

"Tên thối yếu đó, muốn ăn đậu hũ của mẹ! Đừng mơ tưởng!" Nói chuyện là một bé trai.

"Mới vừa rồi người tại sao ngăn cản ta? Tại sao không để cho ta dạy dỗ tên bại hoại đó!" Lại là thanh âm của bé trai .

"Chớ quấy rầy, mẹ đang ngủ, cái tên yếu đó hãy để cho cha xử lý hắn đi, còn chúng ta đang ở trong bụng mẹ phải ngoan ngoãn đợi mới phải, ngủ,

ngủ." Một thanh âm bé gái truyền tới.

Thật ra thì, đây chính là ba người trong không gian thần bí. Cũng chính là ba linh đồng đến từ Thiên Sơn , bọn họ đều đều thai thành con của Lang Vương .

Bạch Tuyết đang ngủ say tựa hồ bị thanh âm gì đó đánh thức, mơ hồ mở ra con mắt, không có ai, chẳng lẽ là mình nằm mơ?

Vì vậy, ngã đầu lại ngủ, không biết gần đây thế nào? Bạch Tuyết luôn cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa còn đặc biệt ăn nhiều.

Đoạn thời gian trước Lãnh Dạ phái Lãnh Hạo trở về thăm dò , phát hiện ở yêu giới có một con yêu trốn ra , hơn nữa không phải là hiện tại mới trốn ra được , bởi ở yêu giới có một tiêu hồn khóa, một loại khóa dùng cho yêu quái phạm vào tội lớn. Rất nhiều năm trước Lãnh Dạ có bắt được một con yêu, sau đó đem hắc khóa vào tiêu hồn khóa để trừng phạt hắn, ai ngờ lần này Lãnh Hạo đi thăm dò , phát hiện tiêu hồn khóa không có, con yêu quái kia cũng không thấy !

Lãnh Hạo tra lần tất cả yêu giới, cũng không có tìm được con yêu phạm tội kia, cho nên Lãnh Dạ hoài nghi con yêu đó đã tới thế giới loài người, nên lần này Lãnh Dạ cùng Lãnh Hạo đi ra ngoài chính là vì chuyện này.

Lãnh Dạ cùng Lãnh Hạo bất lực trở về, bọn họ không có tìm được một chút yêu khí ở đây, mặc dù bọn họ cũng là yêu, nhưng Lãnh Dạ đã đem yêu khí trên người bọn họ che lại, nên hiện tại trên người hắn đều là hơi thở của loài người , không có một chút yêu khí, cho nên giả như có yêu quái đến thế giới này, Lãnh Dạ sẽ cảm ứng được, nhưng là hắn không có nhận được bất kỳ tin tức gì, chẳng lẽ là mình đã đoán sai, con yêu kia không có ở đây , mà là đi đến không gian khác?

Lãnh Dạ không có tìm được yêu phạm tội, nhưng lại tìm được thi thể của A Ly, mà bây giờ còn không có ai phát hiện A Ly chết, Lãnh Dạ cẩn thận

quan sát hiện trường, cũng nghiêm túc quan sát phía dưới, thì ra là hắc là bị người ta cắt đi vật đó mà chết , tại sao chết một chút cũng không thấy đau khổ?

Bởi vì vẻ mặt của hắc còn giống như rất vui vẻ ? Trừ phi là hung thủ xuất thủ rất nhanh, nên người chết còn không có phát hiện hung thủ, **liền rớt.

Lãnh Dạ phân tích, có thể thần không biết quỷ không hay đem vật quan trọng của đàn ông cắt đi, hơn nữa còn là tốc độ cực nhanh, tuyệt đối không giống như con người có thể làm được !

Hung thủ tại sao muốn vật đó? Có ích lợi gì?

Lãnh Dạ bắt đầu suy tư, chợt hắc nghĩ đến cái gì? Chẳng lẽ là tên yêu bỏ trốn đó, hắc dùng vật đó của đàn ông để che dấu yêu khí trên người , như vậy cho dù là đi đối diện, Lãnh Dạ cũng sẽ không phát hiện được trên người của hắc có yêu khí, bởi vì lâu dài ăn vật này, thân thể sẽ có một nửa là mùi của con người , dù sao hắc ăn là mệnh căn của đàn ông.

Không ngờ tên yêu này lại giao hoạt như vậy, muốn dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để che dấu yêu khí!

Bắt được hắc nhất định không thể tha cho được!

Đang lúc Bạch Tuyết mới vừa tỉnh ngủ, thay xong quần áo, chuẩn bị đi làm cơm, cho là Lãnh Dạ đi công việc, mà cô cũng đáp ứng mọi việc trong nhà, liền bắt đầu.

Ai ngờ, có người nhấn chuông cửa, Bạch Tuyết tò mò, chẳng lẽ là Lãnh Dạ không có mang theo chìa khóa? Liền cuống quýt chạy ra mở cửa.

Không nghĩ tới chính là mẹ kế cùng em gái Bạch Lan.

"Dì Mai ? Lan Lan?" Bạch Tuyết ngoài ý muốn, chẳng lẽ là họ không tìm được cô phát tiết, vì vậy mới tới nơi này tìm cô gây phiền toái, trong lòng không khỏi có chút bận tâm.

"Tuyết Nhi, có thể vào xem một chút không? Con không biết mấy ngày con không ở nhà, chúng ta rất nhớ con a, nhất là cha con, ngày ngày nói thầm, không biết con ở đây có quen không!" Mẹ kế Bạch Tuyết nói rất khoa trương, thật ra thì, bọn họ là muốn tiếp tục lợi dụng Bạch Tuyết nên mới vậy.

Bạch Tuyết đơn thuần nghĩ đến cha, liền đỏ mắt, thật ra thì mẹ kế cố ý nói như vậy, những cũng là điều Bạch Tuyết bận tâm, chỉ cần quan hệ đến cha , cô cũng tạm nhân nhượng vì lợi ích , bởi vì cô là một đứa bé hiếu chuyện, cũng rất nghe lời.

"Mau vào đi." Bạch Tuyết mời họ vào nhà , Bạch Lan trợn tròn mắt, trong lòng thầm nghĩ: Nha đầu chết tiệt kia đơn giản là được rơi vào trong nhung lụa, khu nhà cao cấp này quá lớn , Bạch Lan vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, hận a!

Cô đưa mẹ kế cùng Bạch Lan vào trong phòng khách, sau đó pha một chút nước trái cây mời họ, dáng vẻ giống như cô chủ vậy, để cho mẹ kế trong lòng rất không vui!

Tại sao? Bà năm đó bại bởi mẹ của cô, hôm nay Lan Lan cũng lại bại bởi Bạch Tuyết. Người đàn ông Lãnh Dạ đó có thể nói là rất hoàn mỹ, có khu nhà cao cấp, có xe hơi, có tiền của. . . . .

Nếu như Lan Lan tìm người đàn ông tốt như vậy, cho dù là làm tình nhân cho người ta bà cũng nguyện ý. Con nhỏ đó , đúng là vận cứt chó, tìm được một người tốt như vậy .

Kỳ thực, lúc trước Bạch Hàn nói nhượng Bạch Tuyết đi đến chỗ Lãnh Dạ , giúp đỡ công ty khởi tử hồi sinh, trong lòng bà còn rất đặc ý, cho rằng

Lãnh Dạ là một người trung niên, không ngờ là một người đàn ông hoàng kim. Thực sự là Bạch Tuyết chó ngáp phải ruồi mà, xem ra hiện tại ở trong này rất thoải mái ,ăn mặc cũng khá, trên mặt cũng béo lên, phòng ốc lại lớn.

Hâm mộ!

Ghen tỵ!

Đỏ mắt!

Nhưng là, những thứ này cũng chỉ có thể ở trong lòng nghĩ muốn, mặt mũi còn không có để lộ, bởi vì hiện tại bà cần một chỗ dựa, không phải là con nhỏ này sao, muốn đánh liền đánh muốn mắng mắng cũng không được rồi!

"Lãnh tổng đi làm sao?" Mẹ kế Bạch Tuyết hỏi.

"Vâng, anh ấy đi làm." Bạch Tuyết ngượng ngùng trả lời, dù sao cô cùng Lãnh Dạ không có kết hôn, nên cũng khó coi, bởi cô cũng không có cách nào a!

"Con đang nấu cơm? Chúng ta vừa lúc mưa rất nhiều cua, con nên chưng cho Lãnh tổng ăn đi, để ta giúp con rửa một chút." Mẹ kế vừa nói, liền sách túi cua vào phòng bếp, Bạch Tuyết bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo , Bạch Lan thì giống như chủ nhân đi khắp nơi bắt đầu đi thăm thú.

Hâm mộ chết mất, phòng ngủ thật to, nhất là cái giường lớn của Lãnh Dạ cùng Bạch Tuyết , cô thật ghen tỵ đến chết, được một người đẹp trai ôm ngủ nằm mơ cũng đều ngọt.

Bạch Tuyết khiếp đảm cùng mẹ kế ở trong phòng bếp nấu cơm, Bạch Tuyết bắt đầu bất an, chẳng lẽ mẹ kế cùng Bạch Lan muốn ở chỗ này ăn

cơm, không biết Lãnh Dạ trở lại có tức giận hay không? Dù sao nơi này cũng không phải là nhà của cô, cô cũng chỉ ở nhờ nơi này!

Một lát sau Bạch Lan xuống, nhìn Bạch Tuyết liên sinh khí, trong lòng rất không thoải mái, tại sao Bạch Tuyết lại may mắn như vậy ?

Vì vậy, cầm lên một con cua tới gần cái mông của Bạch Tuyết , chỉ thấy con cua giương càng lớn đến gần cái mông của Bạch Tuyết , Bạch Tuyết lại không biết có nguy hiểm sau lưng, như cũ cùng mẹ kể nấu ăn.

"A ——"

Một tiếng thét chói tai, nhưng tiếng thét chói tai không phải là Bạch Tuyết, mà là Bạch Lan, bởi vì con cua kẹp lấy cái mông của Bạch Lan. Thì ra khi cô còn chưa có đem con cua thả vào Bạch Tuyết ,thì phía sau không biết làm sao lại có một con cua lớn bò ra ngoài , hơn nữa hung ác kẹp lấy cái mông của Bạch Lan !

"Thế nào? Thế nào?" Mẹ kể đau lòng hỏi, thấy Bạch Lan gấp đến độ muốn khóc, bà gấp gáp hỏi.

"Phía sau, phía sau. . . . ." Bạch Lan không dám động, bởi vì đau muốn chết.

"Má ơi! Con cua lớn như vậy làm sao lại chạy tới đây?" Mẹ kể kinh ngạc kêu to, cuống quýt kéo con cua ra.

"Lan Lan, đừng động, chảy máu!" Bạch Tuyết hảo tâm nhắc nhở nói, sau đó đi lấy thuốc tiêu viêm .

Nhìn Bạch Tuyết rời đi, Bạch Lan còn không ngừng oán trách mẹ của mình.

"Mẹ, con rốt cuộc không phải con gái của mẹ mà, tại sao một người đàn ông tốt như vậy lại cho chị ta? Mẹ xem, nơi này thật tốt, còn có người đàn ông đẹp trai kia!" Bạch Lan chính là rất thích trai đẹp, mới vừa rồi còn ôm hình Lãnh Dạ nhìn nhiều lần, tóm lại là càng xem càng thích.

"Mẹ làm sao sẽ biết Lãnh Dạ còn trẻ như vậy, ta còn tưởng rằng hắn là người trung niên đã kết hôn đấy! Nếu biết như thế này, mẹ nhất định để cho con tới." Thật ra thì, nếu là Bạch Lan tới cũng không dùng được, Lãnh Dạ muốn chính là Bạch Tuyết, cũng không phải là Bạch Lan, mặc dù Bạch Lan cời hết năm ở nơi đó, Lãnh Dạ cũng không thèm nhìn, loại phụ nữ này hắn không thích, không phải là bởi vì là người nhà của Bạch Tuyết !

Lãnh Dạ là ai?

Hắn chính là Lang Vương, hắn thích đều là những người phụ nữ ưu tú, ở yêu giới Vương Phi của hắn chính là người hiền huệ , còn giống như Bạch Lan chỉ biết đến tiền , nên dù cho không hắn, hắn cũng không cần!

Bạch Lan cùng mẹ cô chẳng qua là năm mộng giữa ban ngày.

"Mau nói, con không ngồi im một chỗ lại tới đây làm gì? Còn con của này làm sao lại cặp con bị thương?" Mẹ kể nghi hoặc nói, bà nhớ mình đem cua đổ vào trong chậu , bốn phía rất trơn, vậy con của này làm sao bò lên? Thật là kỳ quái, nhìn Bạch Lan đứng vị trí cách chậu nước một đoạn a?

Bạch Tuyết đi tới, đem thuốc đưa cho mẹ kể để bà bôi cho Bạch Lan. Hình như vết thương rất đau, bởi vì vết thương đã chảy máu , khó trách mới vừa rồi lại kêu lớn tiếng như vậy, xem ra con của đã kẹp mất một miếng thịt!

"Mai đi, hai người đi vào trong phòng khách ngồi đi, nơi này để con làm." Bạch Tuyết đem con của vớt ra ngoài, sau đó chuẩn bị làm, Bạch Lan liền kỳ quái, mới vừa rồi khi cô cầm con của , chúng đều muốn giương càn như muốn ăn người! Tại sao Bạch Tuyết cầm , bọn chúng đều nằm

im? Trông rất sợ Bạch Tuyết , còn giống như mặc cho Bạch Tuyết làm thịt vậy?

Bạch Lan lại càng không hiểu, vì sao cô cầm con cua đi kẹp Bạch Tuyết, chính mình lại bị kẹp? Vì sao a...

Lúc này, ở cấm địa.

"Phế vật, tất cả đều là phế vật, bốn tôn đã cảm giác được ba linh đồng kia đã đầu thai! Các ngươi nhất định phải tìm được ba tên súc sinh đó, ta muốn dùng máu của bọn họ để cởi phong ấn, còn không mau đi ——" Thanh âm âm trầm từ trong cột đá truyền tới. Phía dưới Tiểu Yêu sợ hãi liền lăn một vòng chạy đi.

Trong cột đá chính là Ma Vương, năm đó Ma vương bị Mẫu Đơn tiên tử dùng vạn niên hàn băng đóng băng lại, hơn nữa còn đem pháp lực của hắc phong ấn, nên chỉ có dùng máu hài tử của Mẫu Đơn tiên tử cùng Lang Vương mới có thể phá giải phong ấn, cho nên hắc luôn luôn chờ đợi ngày này. . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Chảy Máu Mũi

Bạch Lan trở lại trong phòng khách, ngồi cũng không dám ngồi, đứng lại cảm thấy mệt mỏi!

Bạch Tuyết nhìn về phía phòng khách, thấy mẹ kế cùng Bạch Lan không tính đi về! Nhưng mà cô không phải là chủ nhà này, lại đi chiêu đãi người nhà như vậy, Lãnh Dạ có thể tức giận hay không?

Trong lòng rất thấp thỏm, bất an làm cơm, cũng suy nghĩ xem Lãnh Dạ trở lại gặp họ sẽ như thế nào ?

Ngay khi làm xong đồ ăn, Lãnh Dạ mới trở lại. Vẫn là biểu tình lãnh khốc , nhìn thấy người nhà của Bạch Tuyết , không ngoài ý muốn, không có kinh ngạc, không có nổi giận.

Bạch Tuyết không biết giải thích chuyện ngày hôm nay thế nào, cô muốn nói cho Lãnh Dạ là họ tự tới, chứ không phải cô mời, nhưng những lời này cuối cùng chẳng qua là suy nghĩ ở trong lòng một chút, chứ không thể nói !

Lãnh Dạ thấy họ ngồi ở trong phòng khách, Bạch Lan thấy Lãnh Dạ tròn mắt cũng sáng lên, tựa hồ gặp được kho báu mà mừng rỡ, mẹ kế Bạch Tuyết cũng làm bộ tươi cười tiến lên chào hỏi.

Lãnh Dạ ghét bộ mặt này của họ, đối với Bạch Tuyết thuần khiết thì họ là lòng dạ độc ác , miệng luôn nói là nhớ Bạch Tuyết, kì thực là muốn mượn cơ hội lấy lòng hân, sau đó từ hân lấy được nhiều ích lợi. Những năm

này ở thế giới con người hẳn thường thấy những kẻ lấy lòng như thế này rồi, nhưng không thể tránh !

"Hai người cứ ngồi, tôi đi xem Tuyết Nhi một chút." Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, sau đó đi tới nhà bếp, hẳn vừa vào cửa cũng chưa có thấy người phụ nữ của hắn đâu? Mà lại thấy mấy gương mặt đáng ghét này, sau lại nghe được trong phòng bếp có thanh âm, liền biết cô đang nấu cơm, trong lòng liền ấm áp.

Khẩn chương muốn gặp Bạch Tuyết ngay, vì vậy bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều, đi tới cửa phòng bếp, hẳn không có vội đi vào, mà tựa vào cửa nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ nhắn, còn Bạch Tuyết vẫn nghiêm túc nấu ăn.

Một đầu tóc đen lại bị cô đơn giản buộc ở trên đầu, nhìn kỹ bóng lưng xinh đẹp này, thật là có phong thái của nữ chủ nhân, mặc tạp dề, thuần thực làm bữa ăn tối.

Bạch Tuyết chợt cảm giác sau lưng có người nhìn chăm chăm mình, bất an quay đầu lại, thật ra thì, cô cũng đã đoán được người nào đang nhìn chăm chăm mình, không biết Lãnh Dạ có tức giận không? Bởi trong nhà có người đến có thể mất hứng hay không?

Bạch Tuyết dừng lại mọi việc, ngơ ngác đưa lưng về phía Lãnh Dạ. Lãnh Dạ thấy Bạch Tuyết đứng bất động ở đó, chắc là trong lòng đang suy nghĩ?

Vì vậy, đi tới, từ phía sau ôm cô. Đem miệng sát lại bên tai Bạch Tuyết .

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

"Anh đã trở lại? Em đang nấu cơm, lập tức liền có thể ăn!" Bạch Tuyết có chút khẩn trương nói, mặc dù cô cùng Lãnh Dạ đã trải qua động chạm nhiều lần. Nhưng mà hiện tại mẹ kế cùng Bạch Lan đang ở bên ngoài, nên Bạch Tuyết rất lo lắng bị họ nhìn thấy sẽ chê cười cô không đứng đắn!

Vì vậy, cuống quít nói sẽ nhanh ăn cơm, để Lãnh Dạ đi rửa tay, chuẩn bị một chút.

"Để cho tôi ăn em trước." Lãnh Dạ từ phía sau đưa hai tay qua bắt đầu từ eo tiến lên người Bạch Tuyết , cho đến bộ ngực thì dừng lại, sau đó hung hăng cầm nắm Bạch Tuyết , hung hăng bóp nhẹ một cái, lại đem thân thể Bạch Tuyết quay qua, hung hăng cắn một cái trên cái miệng nhỏ nhắn, mới hài lòng liếm môi.

"Ừ, mùi vị không tệ, hi vọng em làm thức ăn hợp khẩu vị." Lãnh Dạ như không có chuyện gì xảy ra rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết liền đỏ. Mùi vị không tệ, chẳng lẽ cô còn có mùi sao? Không khỏi hỏi ngược lại mình, còn mùi đó giống như trên người Lãnh Dạ, để cho cô mê ly lưu luyến?

Mỗi một lần Lãnh Dạ đến gần Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cũng bị mùi hương trên người Lãnh Dạ hấp dẫn, mùi thơm đó rất đặc biệt, là mùi thơm cơ thể khiến cho cô si, để cho cô say, để cho cô có loại cảm giác an toàn.

Nhìn bóng lưng Lãnh Dạ rời đi , người đàn ông này có thể bảo vệ cô có phải hay không? Anh có thể cho cô an toàn không ? Anh có thể cho cô sự ấm áp hay không? Hay có thể cho cô một ít tình yêu?

Bởi vì từ nhỏ không được ai coi trọng, nên Bạch Tuyết rất tự ti, vẫn cho rằng mình không xứng với Lãnh Dạ, cũng không xứng lấy được tình yêu của anh, cũng cho là Lãnh Dạ sẽ không yêu mình! Nhưng người đàn ông này quá ưu tú, để cho Bạch Tuyết cảm thấy mặc cảm!

Cô mặc dù ngoài miệng nói, chỉ cần anh nuôi cô, cung cấp cho cô ăn học là được, nhưng trong lòng cô cũng có khát vọng người đàn ông này sẽ yêu cô một chút xíu, cô hi vọng giữa bọn họ không đơn thuần là sự giao dịch!

Bạch Tuyết làm xong cơm tối, bọn họ chuẩn bị ăn bữa ăn tối. Nhưng mà lúc này Cung Hàn lại không có tâm tình ăn bữa tối, bởi vì hắn cho là mình

không nhìn thấu tốt nữa !

Cung Hàn trở lại chỗ ở của mình , trong lòng thật tò mò tại sao nhìn không thấu bụng của Bạch Tuyết, vì vậy hắn dùng pháp thuật nhìn chăm chăm những người tản bộ trên đường, cứ nhiên có thể nhìn thấu thân thể của bọn họ, hơn nữa còn có thể thấy được những người đi đường kia ai là xử nữ, ai không phải là xử nữ.

Trong lòng bắt đầu suy nghĩ thân thể Bạch Tuyết tại sao cùng người khác không giống nhau?

Thật ra thì, loại suy nghĩ này còn có Lâm Giang cũng vậy, gần đây hắn mặc dù không có quần lấy Bạch Tuyết, nhưng là hắn cũng bề bộn nhiều việc.

Hắn vẫn không tìm được cơ hội tiếp xúc với Bạch Tuyết , bởi vì Lang Vương nhìn rất chặt, hắn dứt khoát để xuống ý niệm có được Bạch Tuyết !

Nhưng hắn tìm được Triệu tổng người bị Bạch Tuyết đá, hơn nữa còn nói rõ ý đồ, nói hắn có thể giúp Triệu tổng lấy được Bạch Tuyết. Nghe nói thế ánh mắt Triệu tổng sáng lên. Bởi mấy ngày nay Triệu tổng vẫn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể có được Bạch Tuyết?

Mặc dù đã điều tra Bạch Tuyết được Lãnh Dạ bao nuôi, thế lực của hắn mặc dù không lớn như Lãnh Dạ. Nhưng xí nghiệp cũng không nhỏ. Hắn không quan tâm đến tiền, bởi vì tiền quá nhiều, hắn hiện tại chỉ muốn có được Bạch Tuyết, nhất là Bạch Tuyết là người thứ nhất dám đá hắn, không nghĩ rằng cô bé như vậy, kì thực rất khó chơi, vì vậy, hắn rất muốn nếm thử một chút cảm giác chơi đùa Bạch Tuyết như thế nào?

Hắn vốn tính toán chờ Lãnh Dạ chơi chán, không cần, thì sẽ thuộc về hắn, nếu như là người khác bao nuôi Bạch Tuyết, hắn nhất định sẽ làm cho người kia biến mất! Nhưng là, người này là Lãnh Dạ! Nên hắn phải suy nghĩ thật kỹ!

Võn Triệu tổng đã nghĩ thông suốt , không biết từ đâu chui ra một thằng nhóc, lại còn nói phải giúp giúp hăn lấy được Bạch Tuyết!

"Nhóc con, mày từ đâu thì về đó đi! Nhìn dáng vẻ của mày vẫn là học sinh thôi? Đoán chừng Lãn Dạ là ai cũng không biết! Nên ngoan ngoãn trở về trường học đọc sách đi, tôi còn bề bộn nhiều việc!" Triệu tổng hiển nhiên không tin lời của hăn.

"Tôi là học sinh không sai, Lâm Giang trầm ổn nói, hoàn toàn không bởi vì Triệu tổng coi thường mà luống cuống, điều này làm cho Triệu tổng có chút ngoài ý muốn, thằng bé này nhìn là học sinh, thế nhưng học sinh trên người làm sao có loại táo bạo này, không lông bông và không coi ai ra gì.

Triệu tổng chợt nghĩ đến Bạch Tuyết cũng là học sinh, chẳng lẽ bọn họ học cùng trường ?

"Nói nghe một chút."Triệu tổng là người từng trải, mặc dù đối với Lâm Giang trong lòng tò mò, nhưng cũng không có biểu hiện ra, càng không có biểu hiện đối với hăn cảm thấy hứng thú , chẳng qua là dáng vẻ nhàn nhã .

Lâm Giang biết hăn là đang giả bộ, hăn đã thấy hứng thú, còn giả vờ không sao cả, thế nhưng, hiện tại Lâm Giang ở thế giới nhân loại không phải đối thủ của Lang Vương , nên chỉ có thể tìm một kẻ có tiền có thể cùng Lang Vương chống lại giúp đỡ hăn một chút, mặc dù hăn không chiếm được Bạch Tuyết cũng không sao cả, hăn chỉ cần Kim Đan ở trong bụng Lang Vương , chỉ cần có thể dùng Bạch Tuyết hung hăng đả kích Lang Vương là được.

Đến lúc đó hăn thông báo với yêu giới và Đại vương, bọn họ sẽ liên thủ giết Lang Vương.

"Tôi cùng Bạch Tuyết học cùng trường , cũng ngồi cùng bàn, cho nên có rất nhiều chuyện tôi biết, và cùng cô ấy có quan hệ không tệ lắm!"

"Không tệ? Người làm như vậy còn nói không tệ?" Triệu tổng hỏi ngược lại.

"Không dối gạt tôi cùng Lãnh Dạ có cừ oán, cho nên tôi muốn chia rẽ bọn họ, để cho Lãnh Dạ khó chịu."

Theo lời nói của Lâm Giang, Triệu tổng có vẻ tin tưởng.

Thật ra thì Lâm Giang biết Triệu tổng này là lão hồ ly, nếu lý do quá khiên cưỡng hăn hăn ta sẽ không tin tưởng hăn, cho nên không bằng nói thẳng ra cùng Lãnh Dạ có cừ oán, để lão hồ ly này tin tưởng hăn, an tâm cùng hăn hợp tác, đối phó tập đoàn Lang thị, đến lúc đó tập đoàn Lang thị xuất hiện nguy cơ, Lãnh Dạ sẽ phải tập chung vào công việc, hăn liền nhân cơ hội lấy được Bạch Tuyết, về phần lão hồ ly này hăn căn bản cũng không xứng có được thân thể Bạch Tuyết, chỉ có Pháp Vương mới xứng có thân thể Bạch Tuyết. Dù sao đây là con mồi của Lang Vương, nếu như có thể từ trong tay Lang Vương đoạt con mồi, thì ở yêu giới đây cũng là một loại vinh dự.

Cho nên Bạch Tuyết, hăn nhất định phải có được, lấy được Bạch Tuyết cũng là vinh dự một phần. vốn là trực tiếp giết Bạch Tuyết cũng có thể đả kích Lang Vương, nhưng là, như vậy không vui, trước hết để cho Lang Vương mất đi con mồi, tới thống khoái.

Trước phải đến con mồi, sau mới giết Lang Vương, như vậy mới có cảm giác thành tựu.

Đang lúc Lâm Giang cùng Triệu tổng thương lượng kế hoạch tập kích công ty của Lãnh Dạ, thì Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ còn có mẹ kế, Bạch Lan, đang vây quanh bàn ăn dùng cơm. Lãnh Dạ thì vẫn không nói, ngược lại ăn cơm mùi vị rất ngon, hăn thật bất ngờ, Bạch Tuyết lại làm thức ăn ngon đến vậy, mùi thật tốt.

"Vẫn là Tuyết nhi làm cơm ngon, ai cũng không làm được hơn, đến Mai di cũng cảm thấy không bằng con!"

Mẹ kế Bạch Tuyết nhìn ra Lãnh Dạ rất thích đồ ăn Bạch Tuyết làm, bởi vì hần từng miếng từng miếng rất ngon, vậy mà Bạch Tuyết lại làm bộ bất an !

Mẹ kế Bạch Tuyết giao hoạt quan sát quan hệ giữa Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ đã đến trình độ nào, bởi vì bà còn có một kế hoạch muốn tiến hành, cho nên trước hết phải thăm dò tình thế, nên hôm nay bà mới mua nhiều cua tới như vậy. Thấy Lãnh Dạ vẫn không cười một lần nào, giống như đối với Bạch Tuyết cũng không phải là rất tốt, trong lòng có bao nhiêu vui vẻ. Xem ra hôm nay kế hoạch có thể áp dụng.

Bạch Lan lại giống như hoa si một dạng, đến thức ăn cũng không biết mùi vị gì, bởi ánh mắt không thể rời khỏi người đàn ông đẹp trai này khiến cho cô cũng phải chảy máu mũi.

Nghĩ đến muốn chảy máu mũi, Bạch Lan cư nhiên thật sự chảy máu mũi, lão Thiên a, cô chỉ là nghĩ thôi, tại sao thật sự chảy máu mũi? Quá mất mặt.

Cuống quít chạy đi rửa sạch .

Đem máu mũi đơn giản lau qua, vốn tính trở về tiếp tục nhìn trai đẹp, ai ngờ, vừa định rời đi, lại thấy bàn chải đánh răng của Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ đặt ở nơi đó, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ ý niệm tà ác.

Nhìn Bạch Tuyết sống tốt như vậy cô một chút cũng không phục. Từ nhỏ đến lớn những thứ tốt nhất đều là của mình, hiện tại người đàn ông này vô cùng muốn, , không thể để con nhỏ Bạch Tuyết được tiện nghi!

Vì vậy, ý tưởng bắn thiêu từ tâm mà sinh ra . . . . .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Uống Rượu

Sau khi ăn tối xong.

Mẹ kế cùng Bạch Lan cuối cùng cũng rời đi, Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, một bữa cơm sợ đến nỗi cũng không dám thở mạnh, chỉ lo Lãnh Dạ sẽ trách cứ cô, ghét mẹ kế cùng Bạch Lan, thật ra thì, cô còn ghét họ hơn, nhưng không có cách nào khác, dù sao ở chung một chỗ sinh sống nhiều năm, sẽ có rất nhiều chuyện cô phải nhịn không ít!

Bạch Tuyết ngoan ngoãn dọn dẹp chén đĩa, Lãnh Dạ vẫn ngồi ở trong phòng khách xem ti vi.

Bạch Tuyết len lén liếc Lãnh Dạ một cái, thấy không lộ vẻ gì, thật không biết trong lòng Lãnh Dạ hiện có tâm tình gì?

Thế là."Xin lỗi!" Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

Lãnh Dạ quay đầu lại, nhìn Bạch Tuyết, hẳn nhớ cô không có làm sai chuyện gì, tại sao lại nói xin lỗi?

"Em không có bảo họ tới, là do họ tự mình tới!" Bạch Tuyết thấy Lãnh Dạ nhìn chăm chú vào mình không nói lời nào, vì vậy cuống quýt giải thích, thật ra thì, những gì cô nói đều là sự thật, cô không có bảo họ tới!

"Ừ." Lãnh Dạ ừ một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục xem ti vi.

Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ nói rất ít, trong lòng cũng biết Lãnh Dạ đã nhận lời xin lỗi của mình ! Vì vậy, cầm lên túi sách ở một bên bắt đầu làm bài tập.

Lãnh Dạ như cũ đang nhìn TV, hiện tại trên TV đang báo tin A Ly chết, xung quanh lại có rất nhiều người vây xem , có người cho là tự sát, có người cho là bị giết, bởi vì vật đó đã không còn , ký giả phỏng đoán là bởi vì hắn ta đối với tình yêu không chung tình, sau đó bị bạn gái cắt mất vật đó, vì vậy mới bỏ mạng.

Vậy mà cảnh sát lại không cho là như vậy, bởi vì mấy năm gần đây không ngừng có nhiều người mất đi vật đó, cho nên cho đây là do sát thủ BT làm.

Cảnh sát hiện tại đã có thêm một bước điều tra, mục tiêu đặt ra với ba người bị tình nghi , có hai người bị tình nghi là bởi vì chồng vứt bỏ, sau đó bị kích thích, hiện tại cảnh sát đang theo dõi điều tra, còn có một người bị tình nghi nữa, cũng là điểm đáng ngờ số một, cô ta tên là Tuyết Hoa, không có ai biết tên thật là gì, cô ta là người nơi khác, nghe nói lúc còn trẻ bị một người người đàn ông lừa gạt, hơn nữa sinh ra một đứa con gái, về sau còn bị người đàn ông kia bán với giá cao!

Thế nhưng, Tuyết Hoa kia trong một đêm biến mất vô tung vô ảnh, từ đó về sau thì có người bị cắt đi vật đó, cho nên hiện tại cảnh sát đã bắt đầu truy lùng người tên Tuyết Hoa này.

Lãnh Dạ xem tin tức trên ti vi , hắn không cho là A Ly tự sát hoặc là bị giết?

Xem song tin tức, Lãnh Dạ vẫn không có biểu tình gì.

Tắt ti vi, mở máy vi tính, lục tìm những vụ án này, ngoài ý muốn phát hiện bên trong có rất nhiều người bị cắt đi vật đó mà chết, hơn nữa người chết không hề có biểu hiện gì, không đau khổ, đã nói lên hung thủ không

phải người bình thường, giả như là con người làm chỉ cần tới gần người chết, nhất định sẽ bị phát hiện, người chết sẽ rất sợ hãi, hoặc là giấy giụa, bởi vậy suy nghĩ trên, tên hung thủ này rất có thể chính là con yêu bỏ trốn.

Lãnh Dạ cảm thấy áy náy, đây cũng là thất trách của chính mình !

Chính người Lang tộc của hắc, ở nhân loại gây hại, hắc nhất định sẽ tìm ra hung thủ, sau đó giết hắc, để cho mọi người một công đạo.

Khi Lãnh Dạ trở về phòng ngủ , Bạch Tuyết đã ở trong phòng tắm, đây cũng là quy định của của Lãnh Dạ , trước khi lên giường nhất định phải tắm, cho nên Bạch Tuyết ghi nhớ việc này, ngoan ngoãn đi tắm.

.

Ngoài ý liệu là, Lãnh Dạ không có xông vào phòng tắm, đem Bạch Tuyết chêu đùa, mà rót hai ly rượu vang đỏ, chờ Bạch Tuyết cùng nhau hưởng thụ, nhưng hắc lại không biết , tửu lượng của Bạch Tuyết không tốt, cho dù là rượu vang đỏ cũng sẽ say.

Không lâu sau, Bạch Tuyết từ trong phòng tắm đi ra ngoài, chỉ mặc mỗi áo choàng tắm, tóc rối bù, mặc dù tóc đã lau qua, nhưng vẫn còn nước ẩm.

Lãnh Dạ lấy ra máy sấy.

"Tới đây."

Bạch Tuyết ngoan ngoãn đi qua, định cầm lấy máy sấy, ai ngờ?

"Ngồi xuống."

Bạch Tuyết sợ hãi, người đàn ông này làm gì vậy? Cư nhiên lại chủ động sấy tóc cho mình. Bạch Tuyết lấy làm lạ!

Động tác của Lãnh Dạ rất dịu dàng, nhưng vẻ mặt lại không có một tia dịu dàng , sau khi tóc được sấy khô, liền đem máy sấy cất đi.

"Cám ơn."

"Tới đây, theo tôi uống một ly."

"Vâng." Bạch Tuyết ngoan ngoãn đáp ứng, thấy là rượu vang đỏ, trong lòng yên tâm không ít, bởi vì cô biết mình không thể uống rượu, vừa uống liền say!

Lãnh Dạ cầm ly lên, đưa cho Bạch Tuyết một ly, hai người đụng ly một cái.

Bạch Tuyết ngửi thấy được nhàn nhạt hương vị ngọt ngào, xem ra rượu này nhất định rất quý, bởi Lãnh Dạ rất có tiền, uống rượu nhất định là rượu tốt, kỳ thực, Bạch Tuyết đoán rất đúng, rượu này xác thực rất trân quý.

Bạch Tuyết học bộ dạng Lãnh Dạ uống một ngụm, bởi vì khi uống rượu vang đỏ phải rất chú ý , cho nên lo lắng mình bị cười nhạo, thế là học theo, trước hết nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó thưởng thức một ngụm nhỏ, vẫn không thể nuốt ruột nuốt xuống, mà ngậm ở trong miệng một lát sau đó từ từ nuốt xuống. Bạch Tuyết cảm giác được mùi vị rất ngon a.

Bất tri bất giác Bạch Tuyết uống liền ba ly, dĩ nhiên không phải đầy lắm, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã bắt đầu đỏ lên. Bởi vì rượu , cử chỉ có chút mất khống chế, đầu cũng bắt đầu choáng váng , nói chuyện cũng bắt đầu lộn mạt .

"Uống ngon thật, còn muốn uống nữa ? Dạ , có thể hay không?" Bạch Tuyết điềm điềm kêu Lãnh Dạ, không nghĩ tới một tiếng ‘ Dạ ’ này, đã khiến cho Lãnh Dạ trong nháy mắt bùng cháy, nhưng hãn lại không có biểu hiện ra, như cũ bình tĩnh ngồi ở đó, nhìn Bạch Tuyết ở trước mắt.

Lúc này, dáng vẻ Bạch Tuyết rất xinh đẹp, bởi vì rượu đã tác quái, tay nhỏ bé cũng bắt đầu đung đưa lung tung. Đến cái miệng nhỏ nhắn cũng trở nên hồng hồng , giống như là trái anh đào vậy.

"Dạ. . . . . Có được hay không ? . . . . . Em còn muốn. . . . . Uống một chén. . . . . Uống ngon thật. . . . ." Bạch Tuyết nói chuyện cũng bắt đầu không khống chế, nhìn Lãnh Dạ không cho mình rót rượu, vì vậy, tự mình đứng dậy, chuẩn bị đi rót rượu.

Hiện tại cả người Bạch Tuyết đã không còn thẳng bằng, lảo đảo một cái không có đứng vững, lắc lư nhiều lần , hắc hắc. . . . . cười ngây ngô mấy tiếng, hướng trai rượu đi đến, ai ngờ thân thể nghiêng một cái, mất đi trọng tâm, té ở trên người Lãnh Dạ. Lãnh Dạ thì vẫn ngồi như vậy, hần vốn tính toán đỡ cô, ai ngờ cô từ trên người Lãnh Dạ một đường trượt xuống, cuối cùng ngồi ở trên thảm.

"A?" Bạch Tuyết tựa hồ là phát hiện cái gì? A một tiếng, sau đó cúi đầu nghiêm túc bắt đầu quan sát.

Vốn chuẩn bị đi ngủ , Lãnh Dạ mặc rất ít, chỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ, bên trong cái gì cũng không có mặc, đồ ngủ lại còn có dây lưng lại bị Bạch Tuyết làm tuột mất , cho nên đã tự mở rộng.

Lãnh Dạ đương nhiên biết Bạch Tuyết đang nhìn cái gì, chỉ là, hần không có ngăn cản cô.

"Thật kỳ quái... Bình rượu... Em muốn uống... Rượu..." Bạch Tuyết tựa hồ rất vui vẻ, bởi vì cô rốt cuộc đã tìm được bình rượu .

Lãnh Dạ cảm giác được, một cái tay nhỏ bé nắm chặt vật đó của hần , sau đó bắt đầu kéo lên.

Lãnh Dạ là ai? Hần chính là Lang Vương tu luyện ngàn năm , nên Bạch Tuyết không gây được thương tổn cho hần , nên khi Bạch Tuyết nắm vật đó

rút ra, giống như thế nào cũng không ra được!

"A? Vì sao lấy không được? Cái bình này thật nặng!" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn nhìn Lãnh Dạ, Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, bởi vì Bạch Tuyết đẩy lên dục vọng, làm toàn thân hắn bị một cỗ điện lưu cường liệt kích thích thẳng đến hạ thân!

"Buông tay, cầm không được thì bỏ đi! Ngày mai uống nữa có được hay không?" Lãnh Dạ giọng nói dịu dàng đi, dáng vẻ giống như là dụ dỗ đứa bé vậy.

"Không —— Em muốn uống. . . . . Em muốn uống. . . . . Em sẽ phải. . . . . Uống, Anh? Không muốn. . . . . Để cho em uống? Có phải hay không? Có đúng hay không? Bởi vì anh. . . . . Không thích. . . . . Em. . . . . ." Bạch Tuyết ủy khuất muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng là, tay vẫn không có buông Bình rượu ra.

"Được rồi ! Em uống đi!" Lãnh Dạ không nghĩ tới Bạch Tuyết uống rượu say sẽ như vậy, khi cô thanh tỉnh hoàn toàn khác nhau, khi thanh tỉnh cô chỉ biết phục tùng, sẽ không phản kháng. Vậy mà, uống rượu say cô lại phản kháng.

"Anh nói nha? Em muốn uống. . . . . ." Không nghĩ tới chính là, Bạch Tuyết cúi đầu dùng miệng uống rượu trong bình , chẳng qua là cô không biết thứ mình nắm chính là rượu gì ? Cũng không biết mình lúc này đang đùa với lửa, còn là lửa rất lớn , sợ rằng một đêm cũng khó khăn dập tắt hết!

Bộ vị nhạy cảm của Lãnh Dạ bị cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết hút, làm hắn phát ra từng trận ngâm, rất thoải mái.

"A? Không có rượu? Đều bị anh... Uống hết!" Bạch Tuyết ủy khuất nhìn Lãnh Dạ, hình như là chỉ trích hắn không có cho cô chút ít!

"Đến đây, tôi cho em uống!" Lãnh Dạ đã không chịu nổi, một phen đem Bạch Tuyết ôm đến trên giường, sau đó hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không an phận này, đem áo ngủ của cô xé ra, Bạch Tuyết trong nháy mắt loã thể ở dưới thân hắn.

"Ừm!"

Bị Lãnh Dạ hôn Bạch Tuyết thở hổn hển ừm một tiếng, thanh âm kia tựa hồ như hạnh phúc, cũng giống như là thỏa mãn.

Đêm nay, Bạch Tuyết vừa bị Lãnh Dạ lôi chân làm sống, bởi vì say không còn biết gì nên Bạch Tuyết căn bản sẽ không phối hợp, cũng không có khí lực phối hợp, , một trận mê man quá đi, một trận lại bị Lãnh Dạ hung hăng lăn qua lăn lại thanh tỉnh!

Bạch Tuyết cứ như vậy ở trên giường bị Lãnh Dạ kéo tới túm đi, giống như là chơi trò chơi, hoặc như là chơi kỹ năng đặc biệt, vậy mà Bạch Tuyết thân thể không có xương càng thêm dễ dàng cho hắn, chẳng qua cô đều bị động ! Khi Bạch Tuyết vừa mới bắt đầu còn có chút phản ứng, sau đó tất cả đều là Lãnh Dạ tự mình ứng phó, Bạch Tuyết căn bản là không làm gì được!

Cả quá trình, Bạch Tuyết đã khóc, Bạch Tuyết cũng đã cười qua.

Còn Lãnh Dạ không biết cô vì sao khóc, là hạ thân bị hắn hung hăng đụng khiến cho cô khóc, hiện tại hắn cái gì cũng bất chấp, hắn nhất định phải dập lửa, thân thể phát hỏa bị cô đốt lên, thì hắn muốn hung hăng đụng cô, mới có thể dập tắt!

Sau khi Lãnh Dạ hoàn toàn thỏa mãn đã là ba giờ sáng, Bạch Tuyết mềm nhũn nằm lỳ ở trên giường, không nhúc nhích, vậy mà, Lãnh Dạ vẫn đi vào phòng tắm, gột rửa toàn thân, bởi vì cả người ra rất nhiều mồ hôi, tắm một cái sẽ thoải mái hết, về phần Bạch Tuyết , không thể làm gì khác hơn là

giúp cô lau một chút , bởi hân không muốn đánh thức cô, nên sẽ để cho cô nghỉ ngơi .

Chờ Lãnh Dạ sau khi rời đi, Bạch Tuyết ngủ rất say sưa.

"Cha thật là xấu! Người xem mẹ phải chịu đến mệt mỏi rồi !" Một thanh âm tức giận từ trong bụng Bạch Tuyết truyền tới.

"Cha cũng làm như vậy để đem chúng ta tạo nên hay sao?" Lại một đứa bé lại hỏi.

"Hừ —— nhỏ giọng một chút, đừng dọa đến mẹ, mẹ còn nhỏ a! Thanh âm bé gái nói.

"Hừ! Mẹ mà còn nhỏ, vậy chúng ta chính là đứa trẻ nho nhỏ à !"

"Chúng ta cùng mẹ không giống nha, chúng ta có pháp lực, chúng ta tương lai chính là vương tử, chúng ta sau này phải bảo vệ mẹ có biết hay không?"

"Nhưng mà mẹ còn không biết chúng ta tồn tại!"

"Vậy chúng ta có phải hay không nên làm chút gì đây? Để mẹ có thể phát hiện."

"Ok." Sói con cư nhiên lại còn dùng tiếng Anh nói ra, nếu như Bạch Tuyết nghe thấy, nhất định sẽ hôn mê!

"Hì hì..."

"Ha ha ha. . . . ."

Ba người ở trong bụng Bạch Tuyết vui vẻ ha ha ha nở nụ cười, nhưng khi Lãnh Dạ sắp từ trong phòng tắm đi ra, trong phòng ngủ nháy mắt an tĩnh như lúc ban đầu.

Lãnh Dạ mặc dù là Lang Vương, hắn cũng không có nghĩ đến hạt giống của chính mình đã ở trong bụng Bạch Tuyết nảy mầm, càng không nghĩ đến ba đứa nhỏ này pháp lực tương lai sẽ ở trên hắn , hơn nữa còn dùng pháp thuật che mắt, cũng là bởi vì như vậy, Lãnh Dạ mỗi lần nằm bò ở trên người Bạch Tuyết cái gì cũng nhìn không thấy nguyên nhân!

Ba tiểu gia hỏa, ở trong bụng Bạch Tuyết liền chế ra một phòng nhỏ để ở, bọn họ không hi vọng người ngoài quấy rầy, cho nên mới phải lặng lẽ trốn đi. Tới khi thời cơ đến, bọn họ tự nhiên sẽ cùng mẹ chào hỏi.

Ban đầu Bạch Hàn đưa Bạch Tuyết tới biệt thự của Lãnh Dạ , trong lòng cũng suy nghĩ về chuyện này, lo lắng Bạch Tuyết mang thai, dù sao cô mới mười sáu tuổi!

Thế nhưng lại vừa nghĩ, Lãnh Dạ nhất định không thiếu phụ nữ, càng nên biết tránh thai mới đúng, cho nên ông mới không có nói với Bạch Tuyết chuyện tránh thai ,bởi vì xấu hổ, dù sao cũng là con gái của mình!

Nhưng mà, Lãnh Dạ cũng không thể hại chết con của chính mình , bởi nhiệm vụ của hắn chính là tạo ra người nối dõi, đem lang tộc phát đại, như thế nào có thể tránh thai ,bởi việc này là đại nghịch bất đạo !

Bạch Tuyết không hiểu, Lãnh Dạ cũng không có hỏi, duy nhất quan tâm Bạch Tuyết có phải mang thai hay không chính là Lâm Giang, hắn lần lượt dùng pháp thuật nghiên cứu bụng của Bạch Tuyết , nhưng là cái gì cũng không thấy!

Bọn họ thường ở chung một chỗ, làm sao sẽ không có?

Nếu như Bạch Tuyết vạn nhất mang thai. . . . .

Giết ——

Chẳng biết rằng, tương lai đối mặt với sói con trong bụng Bạch Tuyết , còn không biết là ai bị giết đây! Bọn họ cũng không phải là sói con bình thường , bọn họ cũng không phải là thai nhi nhu nhược, bọn họ cũng không giống như tiểu mẹ mềm yếu như vậy ! Mà bọn họ rất đáng sợ. . . . .

Lâm Giang thầm nghĩ: hi vọng Bạch Tuyết đừng trách hăn lòng dạ ác độc, vì đánh ngã Lãnh Dạ, hăn sẽ không tiếc bất cứ giá nào, tương lai hăn làm Lang Vương, hăn nhất định sẽ hảo hảo đối bạch tuyết, bởi vì Bạch Tuyết quả thật làm nhịp tim của hăn dao động, nên người phụ nữ dịu dàng như vậy, nhất là người Lang Vương thích , nếu như bị hăn cướp được, đó chính là một loại vinh dự, vì là con mồi của Lang Vương hăn phải bắt buộc!

Ngày hôm sau, Bạch Tuyết ngủ dậy đánh răng, rửa mặt, bởi vì cô muốn chuẩn bị bữa sáng cho Lãnh Dạ , kỳ quái chính là, vừa mới bước xuống sàn lại ngã xuống giường, bởi chân không đứng nổi!

Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết đánh thức, mở ra con ngươi, nhìn Bạch Tuyết bằng ánh mắt lạnh lùng, kỳ thực, đây là ánh mắt thích hợp của Lang Vương, nó là khí thế, đã từ thân mà sinh ra, chung quy không khác được.

"Thật xin lỗi, đã đánh thức anh, chân của em run rẩy rất lợi hại, có thể là bị lạnh !" Bạch Tuyết xoa xoa chân vô lực nói, trong lòng cũng không khỏi khốn hoặc, ngoài chân không ngừng run rẩy, ngay cả chỗ đó cũng rất khó chịu.

Lãnh đêm nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, hăn thật là bị Bạch Tuyết đánh bại, bị làm vô số lần cũng không biết! Xem ra sau này không có hăn, không thể để cho Bạch Tuyết uống rượu! Nếu không bị người khác ăn mất cô cũng không biết!

Bạch Tuyết cẩn thận xuống giường, lo lắng đánh thức Lãnh Dạ.

Đi tới phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người.

Trong lòng còn cố gắng hồi tưởng tối ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô nhớ mình tắm xong, Lãnh Dạ vì cô mà sấy tóc, sau đó bảo cô uống rượu vang đỏ, cô còn nhớ rõ rượu kia rất ngon, chẳng qua là chuyện sau đó rất mơ hồ, cô không nhớ rõ mình lên giường như thế nào , cũng không nhớ giữa bọn họ có làm gì hay không?

Nhưng những cảm giác trên người đã cho cô biết mình lần nữa lại bị Lãnh Dạ hung hăng muốn quá.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Giúp Tôi Ấm Giường

Nghĩ đến cô lại bị Lãnh Dạ hung hăng muốn quá, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn có ngày hôm qua Lãnh Dạ cứ nhiên giúp cô sấy tóc. Từ nhỏ đến lớn không có ai làm như vậy, mà chỉ có Lãnh Dạ là người đầu tiên giúp cô sấy tóc, lúc ấy trong lòng rất cảm động, nhưng mà Lãnh Dạ không thích nhìn cô khóc, cho nên cô vẫn cố nhịn.

Cầm rau trong tay cũng không biết rửa sạch , cứ như vậy đứng ngây ngơ !

Một đôi bàn tay to lớn từ phía sau đem Bạch Tuyết ôm lấy.

"Tôi nhất định phải tìm một người giúp việc, để thay thế cho em, nếu không sáng sớm không có ai giúp tôi làm ấm giường!" Lãnh Dạ nói thật nhỏ.

"Ấm giường?" Bạch Tuyết không muốn ở chỗ này ăn không ngồi rồi, nghĩ đến sau này tiền học phí phải hướng Lãnh Dạ xin, nên cô càng phải làm chút gì đó!

Bạch Tuyết thật ra không biết Lãnh Dạ cho cô ở lại không phải để giúp việc, mà hẳn cần là phụ nữ, người phụ nữ của Lang Vương hẳn, tương lai cũng là Vương Phi người cai quản hậu cung yêu giới .

Thật ra thì, Lãnh Dạ đúng là rất thích Bạch Tuyết làm đồ ăn, mùi vị rất ngon, , thế nhưng, hẳn sao có thể để cô làm những việc này, bởi hẳn sẽ đau

lòng!

"Chờ tôi tìm được người thích hợp, em sẽ không phải làm những việc này!" Lãnh Dạ nói xong liền rời đi. Còn Bạch Tuyết quay đầu lại nhìn, đoán chắc Lãnh Dạ lại sinh khí?

Cô chỉ là không muốn ăn không ở không mà thôi!

Lúc này, ở trong nhà của Bạch Hàn lại xảy ra một vài chuyện.

Buổi sáng Bạch Lan rõ ràng là cầm kem đánh răng cùng bàn chải đánh răng đi đánh răng, cô cũng thấy rõ kem đánh răng chui ra khỏi vỏ, nhưng tại sao vừa cho vào trong miệng thì không phải nữa?

"Nôn ——"

"Nôn ——"

Bạch Lan kịch liệt nôn mửa, bởi vì ở trong miệng thuốc đánh răng cư nhiên lại biến thành xi đánh giày, hơn nữa mùi vô cùng khó ngửi!

Cô la to, nói rằng cha đem xi đánh giày bỏ vào trong tuýp đánh răng của mình !

Mẹ của cô liền gấp gáp đem kem đánh răng của mình cầm vội tới cho cô đánh răng, để dùng kem đánh răng đem xi đánh giày trong miệng rửa sạch!

Ai ngờ!

Nặn ra là kem đánh răng, nhưng vừa cho vào trong miệng lại biến thành xi đánh giày mùi!

Liên tiếp thử nhiều lần, cuối cùng trợn tròn mắt!

Nhưng mẹ của cô đánh răng chính là kem đánh răng, nhưng mà Bạch Lan đánh răng, không hiểu sao lại biến thành xi đánh giầy!

"Lan Lan, không đúng a! Có phải hay không gặp tà ? Có hay không nhìn thấy thứ không sạch sẽ?" Mẹ Bạch Lan vừa hỏi, Bạch Lan sợ tóc gáy đều dựng lên, kinh hoàng nhìn chung quanh một chút!

"Hôm nay không nên đi học, mẹ biết một vị đại sư, mẹ sẽ dẫn con đi xem sao!"

Sau khi dùng bữa sáng, Bạch Lan không có đi học.

Mẹ của Bạch Lan mang theo cô đi gặp đại sư.

Đi tới một căn phòng cổ kính, Bạch Lan nhìn thấy trước mặt để một ít hương, còn có một chút tiền giấy, đây là nhắc nhở người vào cửa, trước lên dâng hương, sau đó mua tiền giấy, rồi mới có thể đi, Bạch Lan bị mẹ của mình dẫn theo, lên dâng hương, sau đó lại mua một ít tiền giấy, liền tiến vào.

Trong phòng rất thần bí, bên trong còn có một người đàn ông đang nhắm mắt ngồi, có lư hương, có chậu, xem ra là dùng để hóa vàng mã , trên tường còn có rất nhiều chân dung thần tiên, mà Bạch Lan không biết!

"Đại sư, xin thầy xem cho con gái con một chút, có hay không bị thứ gì không sạch sẽ quấy lầy?" Mẹ Bạch Lan nhỏ giọng hỏi.

"Trước lên để chút tiền, bày tỏ người thành tâm." Đại sư chậm rãi nói, nhìn dáng dấp thật đúng là giống như hòa thượng trong chùa miếu, nói chuyện chậm rãi.

Mẹ Bạch Lan đặt lên ngưỡng năm tờ một trăm , sau đó hai đầu gối quỳ xuống.

"Bà rất có thành tâm." Đại sư rất hài lòng.

"Mau tới đây." Đại sư chỉ chỉ Bạch Lan nói.

Bạch Lan chậm rì rì đi qua, đại sư đem tóc mái Bạch Lan hớt lên nhìn qua một bên, nghiêm túc quan sát ấn đường, sau đó lại ở phía trên văng một ít thứ gì đó lạnh lạnh, tựa hồ là rượu trắng, bởi vì có mùi rượu .

"Cô gái này chính xác là trêu chọc tới tai họa! Bất quá cũng không phải là thứ không sạch sẽ. Mọi việc đều có giới hạn, cô sau này nên một lòng hướng thiện tất sẽ bình an! Nếu không sẽ có đại nạn!" Đại sư vẫn là chậm rãi nói.

"Ông đang coi thần khí sao? Cái gì mà một lòng hướng thiện, ông có ý gì? Tôi không tốt sao? Tôi vừa không có giết người, vừa không có phóng hỏa, chẳng lẽ còn không tốt? Ông đúng là lừa gạt. . . . ." Bạch Lan còn không có mắng xong liền bị mẹ mình che miệng lại.

"Đại sư, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . . Chúng tôi ngày khác trở lại nhận lỗi!"

Mẹ Bạch Lan lôi kéo con gái chuẩn bị đi ra ngoài.

"Mẹ, tại sao lại chịu nhận lỗi? Ông ta nói hươu nói vượn, chỉ là lừa gạt thôi. . . . ." Bạch Lan bị mẹ của mình mạnh mẽ lôi kéo đi ra ngoài.

Mẹ Bạch Lan nhìn thấy đã cách nhà đại sư một đoạn , mới dám buông tay che miệng Bạch Lan ra.

"Lan Lan, con tại sao không hiểu chuyện như vậy? Vị đại sư kia rất linh, ông ta là từ Hồng không tới, con lần này lại mạo phạm người ta, thì sau này rất khó gặp chúng ta!" Mẹ Bạch Lan gấp gáp nói.

"Hừ! Không thấy thì tốt hơn, con còn không muốn tới đây! Mẹ, con đến trường học đây !" Bạch Lan thở phà phò gọi một chiếc taxi rồi đi lên. Bỏ lại mẹ của mình một người ở trong ngõ hẻm.

Mẹ của cô bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lại quay đầu nhìn hướng nhà đại sư , trong lòng rất lo lắng, mới vừa rồi đại sư nói là có ý gì? Chẳng lẽ Lan Lan ở bên ngoài làm chuyện gì xấu?

Thì ra là ngày hôm qua Bạch Lan đi đến nhà Bạch Tuyết , cô ta đã dùng cây tăm dính rất nhiều xi đánh giày, sau đó đem xi đánh giày bỏ vào kem đánh răng của Bạch Tuyết, muốn chinh Bạch Tuyết một chút .

Nhưng không biết rằng bây giờ Bạch Tuyết đã không phải là Bạch Tuyết khi còn bé , bị cô khi dễ, bị cô hãm hại. . . . .

Kỳ thực Bạch Tuyết vẫn là cô gái thiện lương, chỉ là trong bụng của của cô có ba sói con cũng không dễ chọc !

Hôm nay Bạch Lan gặp phải chính là kiệt tác của ba sói con.

Bạch Lan đi đến trường học, không có trực tiếp trở về phòng học của mình , mà đi đến phòng học của Bạch Tuyết nhìn một chút, qua cửa sổ nhìn vào, Bạch Tuyết đang ngồi học, nhìn dáng dấp không có gì khác thường?

Bạch Lan mới không tin chuyện hoang đường mà đại sư nói , hiện tại có nhiều người làm việc xấu, nếu như cũng coi là xấu xa, thì trên thế giới cũng chưa có người tốt!

Bạch Lan từ nhỏ liền khi dễ Bạch Tuyết, đây đã là một loại thói quen, cô không thể nhìn thấy Bạch Tuyết sống tốt, nếu không trong lòng cũng không thư thái, hiện tại Bạch Tuyết có Lãnh Dạ đẹp trai, nên cô không phục! Cô nhất định phải đoạt lại!

Vậy mà, trong phòng học, Lâm Giang cũng chưa từ bỏ ý định, hắn len lén nhìn chăm chăm nghiên cứu bụng của Bạch Tuyết , chủ yếu là nghiên cứu Bạch Tuyết rốt cuộc có mang thai hay không? Nhưng tại sao không thể nhìn thấu được bụng của Bạch Tuyết ?

Hắn mặc dù sau lưng muốn giết Lang Vương, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn hại Bạch Tuyết, duy nhất muốn chính là đem Bạch Tuyết từ Lang Vương cướp lấy.

Trong phòng học, còn có một người không có tâm tình đi học, chính là Dương Phỉ, cô mấy ngày nay luôn luôn chờ điện thoại của Cung Hàn, hi vọng Cung Hàn chủ động liên lạc cho mình, , như vậy liền tỏ vẻ cô không phải có mục đích tiếp xúc Cung Hàn, bởi chỉ có dựa vào Cung Hàn cô mới có thể giết Lãnh Dạ, sau đó sẽ dẫn vật Bạch Tuyết.

Việc A ly chết không khiến cho Dương Phỉ tỉnh ngộ, vậy mà vẫn khẳng định một mực, đáng thương cho A Ly vì người mình thích mà vứt bỏ tánh mạng. Vậy mà Dương Phỉ không có một chút cảm giác thương tâm, A Ly thật là không đáng giá!

A Ly chết, không có cảnh sát điều tra Dương Phỉ, nguyên nhân cũng không phải là bởi vì cha Dương Phỉ là cục trưởng, mà bởi vì Cung Hàn đã giúp cô giải quyết tất cả, đem bằng theo dõi cô ở nhà A Ly tiêu hủy, như vậy cũng chưa có người biết ngày đó Dương Phỉ đang ở hiện trường giết người .

Nhưng mà, tất cả mọi người đồn đại là giết vì tình, và nói là bạn gái trước đây của A Ly bởi vì đổ kị mà sinh hận, cho nên mới đem vật đó của A Ly cắt đi.

Hiện tại người bị điều tra đều là bạn gái trước của A Ly, mà không phải Dương Phỉ.

Để cho Dương Phi không tưởng được chính là khi tan giờ học Cung Hàn cư nhiên ở cổng trường học chờ , Cung Hàn không có xuống xe, hắn mang theo mắt kính, dáng vẻ rất khốc, nhìn học sinh từng người một đi qua, cuối cùng cũng để cho hắn nhìn thấy con mồi , chính là Bạch Tuyết.

Không ngờ khi cô Thanh tỉnh càng mê người, ngày ấy dùng pháp thuật xuất hiện ở trước mặt Bạch Tuyết , lúc đó cô đang ngủ, nhưng ở trong mắt Cung Hàn chính là một cảnh đẹp, không ngờ khi Bạch Tuyết tỉnh táo càng hấp dẫn hắn, thảo nào Dương Phi nói có rất nhiều người thích cô, bởi đối mặt với một cô gái nhu thuận như vậy là là đàn ông đều sẽ động tâm.

Càng giành lấy con mồi hắn càng thích, như thế mới kích thích, có cạnh tranh, lấy được sau mới có cảm giác thành tựu.

Bạch Tuyết đeo túi sách, từ phía trước xe Cung Hàn đi qua, cô mặc chính là đồng phục học sinh, cho dù như thế cũng không cách nào che kín vóc người xinh đẹp. Còn cung hàn , ánh mắt vẫn dõi theo chuyển động của Bạch Tuyết. Con mồi này hắn nhất định phải có.

Bạch Tuyết dọc theo đường nhỏ trở về nhà của Lãnh Dạ , trước mặt thì có xe buýt, nên cô luôn luôn đều ngồi xe buýt. Hôm nay tâm tình không tệ, bởi vì cô không cần trở về cái nhà đó nữa, mà phải về nhà của Lãnh Dạ, trong lòng cảm giác ấm áp.

Cô thế nào cũng sẽ không nghĩ đến mình bây giờ tựa như một khối thịt ngon miệng , đang bị một đám sói đói nhìn chăm chăm, sẽ chờ cơ hội đem cô ăn vào trong bụng!

Đều nói phụ nữ xinh đẹp là hồng nhan họa thủy, nhưng mà Bạch Tuyết chỉ muốn cuộc sống an tĩnh , an tĩnh đi học, cô không muốn trở thành chò tiêu khiển của mọi người, vì vậy mỗi lần gặp phải chuyện cô cũng chỉ trầm mặc. Cô cho là trầm mặc sẽ khiến cho chuyện từ từ qua đi!

Kỳ thực, đàn ông có tiền liền thích phụ nữ tới thỏa mãn chính mình, tựa như Triệu tổng , bên cạnh thì có rất nhiều cô gái trẻ tuổi, thế nhưng, gần đây giống như là mê muội, muốn có được Bạch Tuyết , có lẽ thật muốn có được Bạch Tuyết chưa chắc đã biết quý trọng, bởi đây chỉ là dục vọng ở trong lòng quấy phá.

Không chiếm được Triệu tổng cho rằng là tốt nhất, một khi đạt được có lẽ sẽ cảm giác không gì hơn, đây chính là chò tiêu khiển của đàn ông.

Vậy mà, Lâm Giang muốn lấy được Bạch Tuyết là vì đả kích Lang Vương, thừa cơ lấy được Kim Đan.

Hiện tại, bởi vì Dương Phi âm mưu, Cung Hàn cũng nhúng tay vào, hẳn cũng muốn lấy được Bạch Tuyết, nhưng là, hẳn năm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, người đàn ông sau lưng Bạch Tuyết chính là Lãnh Dạ , người đứng đầu tập đoàn lang thị to lớn và cũng là Lang Vương người đứng đầu yêu giới. Pháp lực của hắn dù sao vẫn còn rất yếu, mới có thể không biết tiếng tăm lừng lẫy như Lãnh Dạ, bởi vì trong thân thể Lãnh Dạ còn có Kim Đan, hẳn cho dù cùng Lãnh Dạ đi qua, cũng sẽ không cảm giác được yêu khí trên người Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ thích Bạch Tuyết, nhưng hắn dù sao cũng không phải là người, mà là yêu có pháp lực cao cường .

Nhân yêu kết hợp, không biết hài tử của bọn họ sẽ là gì? Bạch Tuyết nếu thật sinh ra một đám sói con, vậy còn không đem mình hù chết!

Khiếp sợ là, một đám sói con sẽ là một kỳ tích, tương lai bọn họ sinh ra, ngay cả Lang Vương lãnh khốc như Lãnh Dạ cũng sẽ đem miệng cười oai.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đau Lòng Cho Sói Mẹ

Thấy Dương Phi đi ra, Cung Hàn liền nhẩn còi, Dương Phi nghe thấy nhìn về phía bên này, trong lòng rất kỳ quái, là đang gọi mình sao?

Đến gần, vừa nhìn vào xe, trong lòng liền mừng rỡ, hoá ra là Cung Hàn, cô đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho hắn hay không, thì không nghĩ tới hắn đã tới rồi, thật là nghĩ thâm lại được chuyện.

Dương Phi đeo túi sách, đi về phía xe, bởi vì cửa xe đã mở ra.

"Thật không nghĩ tới anh sẽ đích thân tới đón tôi?" Dương Phi cười cười, nói.

"Muốn ăn cái gì? Tôi mời đi ăn cơm." Giọng nói của Cung Hàn không có chút nào mừng rỡ, bởi vì hắn giờ phút này cảm thấy hứng thú chính là Bạch Tuyết, mà không phải Dương Phi hiện tại ngồi ở trong xe!

Nhưng là, vì hiểu rõ Bạch Tuyết, Dương Phi còn có chỗ dùng.

Cung Hàn nhìn thấy Bạch Tuyết, càng thêm xác định là có rất nhiều đàn ông ưu tú theo đuổi cô, bởi cô hoàn mỹ như vậy bên người sao có thể không có đàn ông! Cho nên hắn muốn trước hết hiểu biết về Bạch Tuyết, để có thể nắm chắc mọi việc. Phụ nữ không giống như là giết người, một đao đi xuống liền chết, mà phụ nữ là động vật rất phức tạp, làm cho người ta rất khó suy nghĩ, cho nên hắn muốn kiên trì từng chút từng chút đem Bạch Tuyết công hãm.

Thật ra thì, trước kia hắn từng có rất nhiều phụ nữ, hiện tại bên người cũng không thiếu . Vậy mà, không có một người phụ nữ nào khiến hắn để ý như vậy , cũng không có một người phụ nữ nào khiến cho hắn muốn hao tổn tâm cơ đi lấy lòng. Từ trước đến nay hắn cần phụ nữ, chỉ cần một cú điện thoại liền giải quyết, hơn nữa đẹp xấu tùy hắn chọn.

Vừa nhìn Bạch Tuyết đi qua, hắn bỗng nhiên muốn Bạch Tuyết thích hắn, yêu hắn, vĩnh viễn thuộc về hắn, muốn trong lòng cô chỉ có hắn, mà hắn cũng muốn cùng cô giống loài người trải qua luyện ái, đây là hôm nay nhìn thấy Bạch Tuyết mà nghĩ, muốn cùng Bạch Tuyết bình thường gặp gỡ, giống như là nam nữ qua lại vậy.

Cung Hàn lái xe, nhưng suy nghĩ đều là Bạch Tuyết , nhưng mà Dương Phi vẫn đang suy nghĩ: Có phải sau khi dùng bữa thì Cung Hàn sẽ lại làm việc đó hay không, giống như lần trước, mặc dù vừa mới bắt đầu có chút đau, thế nhưng, về sau cảm giác lại rất thích.

Cung Hàn mang theo Dương Phi đi đến nhà hàng sang trọng.

Dương Phi trong lòng rất đặc ý, cũng mừng thầm, mình rốt cuộc cũng có một chỗ dựa vững chắc. Người đàn ông này trong tay có một tổ chức sát thủ thần bí , đợi đến khi quan hệ giữa bọn tốt hơn, cô sẽ mở miệng nhờ Cung Hàn giúp mình giết Lãnh Dạ, đến lúc đó cô lại có thể dẫn vật Bạch Tuyết .

Hai người rất yên tĩnh ăn cơm, Dương Phi không khỏi có chút bất an, Cung Hàn hôm nay đi trường học đón cô, sau đó lại mang cô đến nhà hàng dùng cơm, chẳng lẽ chính là vì ăn cơm mới tới đón , vì sao này giờ hắn lại không nói gì?

"Ăn thật ngon, cảm ơn anh đã mời tôi." Dương Phi lễ phép nói, đồng thời cũng nghiêm túc quan sát Cung Hàn đang suy nghĩ gì?

"Không cần khách khí." Cung Hàn đơn giản trả lời.

"Anh hôm nay tại sao tới đón tôi?" Dương Phỉ trong lòng sốt ruột, thế là thốt ra.

"Muốn gặp cô." Cung Hàn lại đơn giản trả lời.

Dương Phỉ đối với câu trả lời của hắn thật bất ngờ, bất quá trong lòng nghe xong lại rất vui vẻ, người đàn ông này mặc dù là một nhân vật nguy hiểm, thế nhưng nhìn lại rất đẹp trai.

"Tôi cũng rất muốn thấy anh." Dương Phỉ xấu hổ trả lời.

"Cô không sợ tôi sao?" Cung Hàn hỏi.

Dương Phỉ ngẩng đầu, nhìn người đàn ông ở trước mắt, hắn nhìn thật là yêu nghiệt, cô thậm chí còn hoài nghi hắn đến từ ngoài tinh cầu, bởi vì khí chất trên người hắn không giống người thường, có lẽ sát thủ đều là đặc biệt như thế.

"Không sợ."

"Cô đang nói dối, tôi đã làm cái gì trong lòng cô phải hiểu, đôi tay này đã từng giết rất nhiều người, vậy mà, nó cũng không nường tay. Nhất là, nó thích đồ trân quý hiếm thấy." Cung Hàn nói vậy khiến cho Dương Phỉ toát mồ hôi, người đàn ông này tư tưởng có chút BT, hơn nữa ánh mắt của hắn rất hung ác làm Dương Phỉ khiếp đảm.

"Bất quá, tôi sẽ không giết phụ nữ, bởi vì phụ nữ chính là con mồi của đàn ông, lấy lòng đàn ông."

Cung Hàn lại gọi hai phần điểm tâm ngọt, Dương Phỉ không nghĩ tới hắn là một người đàn ông cư nhiên cũng sẽ ăn điểm tâm ngọt! Khẩu vị thật là đủ đặc biệt.

Biết hắn không giết phụ nữ, Dương Phỉ cũng yên tâm không ít.

"Anh có phải hay không vì Bạch Tuyết mới tới tìm tôi ?" Dương Phi hỏi, kỳ thực, ngay từ đầu cô cũng đã nghĩ tới phương diện này , thế nhưng trong lòng chính là không muốn thừa nhận, nhưng vừa nghĩ đến muốn lấy lòng người đàn ông này, có phải hay không nên biết hẳn đối với mình có cảm thấy hứng thú.

"Tôi hôm nay nhìn thấy cô ta, bộ dáng cũng không tệ lắm." Cung Hàn biểu hiện rất nhàn nhã, thân thể dựa vào ghế , hai tay để trước ngực nhìn Dương Phi.

Dương phi vừa thấy đúng là như vậy! Trong lòng không khỏi khó chịu!

"Cô ta giống như cùng Lãnh Dạ có quan hệ, hơn nữa trong trường học cũng có rất nhiều bạn học nam thích ." Dương Phi không cao không thấp nói, cố ý biểu hiện đối với bạch tuyết không có địch ý, tránh cho bị người đàn ông nguy hiểm này đoán được mục đích của mình.

"Ừ." Cung Hàn đơn giản ừ một tiếng.

Khiến cho hẳn không nghĩ tới chính là, Bạch Tuyết lại bị Lãnh Dạ để mắt tới. Lãnh Dạ đó chính là tổng giám đốc của tập đoàn Lang thị, là một người lãnh khốc vô tình, là người có tiếng trong giới kinh doanh , và không ai là đối thủ của hẳn.

Cung Hàn có thể lực của Hắc bang , những kẻ có tiền chính là nhân vật bọn họ cũng rất tránh tiếp xúc, cũng đều từng có tiếp xúc qua, bất quá không phải là rất quen, bởi vì Lãnh Dạ rất ít nhờ bọn họ làm việc, giống như người này không có chuyện không giải quyết được vậy.

Cung Hàn vì sao không thiếu tiền, dưới tay hẳn phí thuê sát thủ rất đắt, hơn nữa còn vì tiền mà thay người làm việc, khi có người muốn mệnh của ai, chỉ cần chi đủ tiền, bọn họ liền sẽ giết người, sau đó có thể nhận được tiền thuê.

Duy chỉ có Lãnh Dạ chưa bao giờ đi tìm hân, có thể thấy được Lãnh Dạ này trong tay cũng có sát thủ của mình, một khi gặp phải chuyện khó giải quyết, thì tự mình có thể giải quyết, không cần tốn tiền tìm tổ chức sát thủ giải quyết.

Đoán được Bạch Tuyết cùng Lãnh Dạ có thể có quan hệ? Chợt hứng thú, bởi vì hân nghĩ đến lần trước dùng ma pháp tìm được Bạch Tuyết, mặc dù lúc ấy cô đang ngủ, nhưng là, hân nhớ nơi đó hình như là khu biệt thự cao cấp, chẳng lẽ nơi đó là nhà của Lãnh Dạ, nếu như là vậy, thì con mồi thượng hạng này đã là của người khác, hân nếu muốn lấy được con mồi, phải đi chiếm đoạt tới.

Nghĩ tới đây , làm sao một người phụ nữ hoàn mỹ lại không có ai hưởng dụng, đó mới kỳ quái, cô có thể được Lãnh Dạ bao nuôi, đây cũng là trong dự liệu của Cung Hàn, bất quá, hân không để ý Bạch Tuyết bị người khác bao dưỡng, bởi vì cướp thức ăn từ tay người khác mới có thể càng hưởng thụ.

Sau khi ăn xong.

Dương Phi có chút thất vọng, bởi vì Cung Hàn trực tiếp đưa cô về nhà, cũng không có mang theo cô đi làm chuyện khác! Có thể thấy được người đàn ông này đối với Bạch Tuyết sinh ra nồng hậu hứng thú, đây đối với cô mà nói, việc báo thù ở ngày không xa, Lãnh Dạ cùng Cung Hàn trở thành tình địch, có phải hay không đến lúc đó sẽ rất đặc sắc, nghĩ tới đây, trong lòng lại tốt hơn rất nhiều.

***

Bạch Tuyết trở lại biệt thự, để túi sách xuống , đi rửa tay, rồi vào phòng bếp . Mới vừa rồi cô có đi qua chợ, cố ý mua mấy thứ để làm bữa tối, mà trên người lại không có tiền, nên sáng sớm hôm nay lúc đi học, cô đã cầm

tiền ở trong ngăn kéo đi, đây là tiền chi tiêu mà Lãnh Dạ cho cô nói là chi phí trong nhà, nhưng thật ra là một khoản tiền lớn.

Cả một ngăn kéo đầy tiền, khiến Bạch Tuyết nhìn hoa mắt, cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy, mặc dù cha cô cũng mở công ty , nhưng là, cô lại không có cơ hội nhìn thấy nhiều tiền như vậy, bởi vì tiền cha kiếm được đều do mẹ kế nắm giữ, nên Bạch Lan từ nhỏ đã có tiền xài, vậy mà cô trừ đóng học phí thì mới có thể nhìn thấy tiền.

Bạch Tuyết không biết đó là tiền tiêu vặt Lãnh Dạ cho mình mà cô cho đó là tiền trong nhà của Lãnh đêm , thật ra thì gia sản của Lãnh Dạ còn có một quỹ bảo hiểm, bên trong cũng có tất cả đều là tiền mặt , nhưng Bạch Tuyết lại không biết.

Bạch Tuyết lo lắng ngăn kéo tiền không an toàn, cố ý đem đồ lót của mình đặt ở phía trên, che kín số tiền kia, bởi vì bọn họ ban ngày đều không ở nhà, vạn nhất có kẻ trộm vào, đến lúc đó đem số tiền này trộm đi liền thảm, vì vậy, cô liền khéo léo đem số tiền kia giấu đi, hi vọng sẽ không khiến người xấu chú ý tới.

Chỉ có mua thức ăn cô mới có thể cầm tiền trong ngăn kéo , chứ bình thường sẽ không động vào, bởi vì cô biết số tiền kia không phải là của mình, Lãnh Dạ hiện tại đã phải nuôi cô, còn phải cho cô đi học, tương lai sẽ tốn rất nhiều tiền, cho nên cô sẽ tận lực đem tiền dùng để đóng học phí , trong cuộc sống có thể tiết kiệm liền làm.

Lãnh Dạ lúc trở lại, phát hiện Bạch Tuyết đã làm xong cơm tối, vì để về nhà ăn cơm mà hôm nay vài bữa tiệc hân hoan đều đẩy xuống , liền vì trở về bồi cô, mà Bạch Tuyết đơn thuần cũng không biết. Những nhân vật như Lãnh Dạ mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phải xử lý, mà hân vì cô mà mỗi ngày đúng hạn về nhà, cùng nhau ăn cơm. Cũng bởi vì Bạch Tuyết đến ở mà hiện tại mỗi đêm đến, hân cũng không có đi trở về yêu giới nữa, khác với

trước đây hẳn ban ngày ở thế giới nhân loại, buổi tối sẽ đi yêu giới nhìn , đây cũng là trách nhiệm của Lang Vương .

Đêm khuya.

Lãnh Dạ lại làm vài lần, nhìn Bạch Tuyết còn ngủ mê man , liền chuẩn bị trở về yêu giới xem một chút, đắp kín mền cho cô rồi mới rời đi.

Lãnh Dạ rời đi, còn Bạch Tuyết bị lăn qua lăn lại vẫn mê man.

.

"Cha thật đáng ghét, mỗi ngày tối đến đều khi dễ mẹ, làm mẹ đau đến ngất đi!" Thanh âm một bé trai nói.

"Chúng ta có muốn dạy dỗ cha một chút hay không ?" Một thanh âm bé trai khác tức giận nói.

"Nhưng đó là cha chúng ta, lại vừa là Lang Vương!" Một thanh âm bé gái nói.

"Ai kêu cha mỗi ngày buổi tối đều khi dễ mẹ! Mẹ thật đáng thương nga!" giọng bé trai khỗ sở nói.

"Ai nói mẹ đáng thương, ta mới vừa rõ ràng cảm giác được mẹ rất hạnh phúc nga." âm thanh ngọt ngào nói.

"Hồ nháo, sau này khi cha bắt nạt mẹ các người không cho phép len lén nghe, ta nhất định phải đem phòng nhỏ của chúng làm đầy một chút, tránh cho các người không thành thật!" Nói chuyện là thanh âm một bé trai tức giận nói.

"Hừ! Người cho rằng bụng của mẹ lớn lắm sao, ba người chúng ta tương lai còn có thể lớn lên, người lại đem vách tường dày thêm , vậy sau này chúng ta lớn hoạt động như thế nào! Cùng lắm thì sau này cha khi dễ mẹ

chúng ta làm bộ không biết là được?" Thanh âm trẻ con từ trong bụng Bạch Tuyết truyền ra.

"Còn có, sau này người phải gọi ta là vương tử, không cho phép gọi người a!"

"Hì hì... Người vẫn là vương tử, nhưng bây giờ chính là một tiểu tròn tròn! Cách thành hình còn sớm lắm!"

Các vương tử 囧 囧! !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Không Cho Phép Nghe Lén

"Dù sao sau này các người không cho phép nghe lén!"

"Có thể mẹ thích bị cha khi dễ như vậy cũng nên, bởi vì cảm giác được mẹ rất vui vẻ đấy sao!" Thanh âm trẻ con trong phòng vang vọng.

"Chớ quấy rầy , mau ngủ đi, mẹ mệt rồi."

Ba đứa trẻ cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngừng thanh âm lại, bọn họ cũng rất đau lòng cho mẹ, biết mẹ bị cha làm mệt mỏi, cho nên cũng ngoan ngoãn câm miệng.

Bạch Tuyết thì vẫn mê man ngủ, thế nào cũng không có nghĩ đến, ở trong bụng của mình đã có thêm ba sinh mạng, hơn nữa còn không biết là người hay là yêu?

Lúc này ở yêu giới, tất cả các phi tử hậu cung đều bắt đầu hoài nghi thân thể của Lang Vương có vấn đề, bởi vì mỗi lần hần trở về lại không có cùng bất kỳ một phi tử nào cùng phòng, cho dù là phi tử hần trước kia thích nhất hần cũng không có đụng tới.

Trừ Vương Phi là không tin phương diện kia của hần có vấn đề, còn những phi tử khác lại cho là hần không làm được chuyện đó nữa.

Lang Vương cũng rất tín nhiệm Đại vương phi, bởi vì đó là người rất hiền huệ, cho nên mọi chuyện ở yêu giới tạm thời đều do cô ta giúp đỡ hần

xử lý.

Ngày dần dần sáng, Lãnh Dạ cũng đã trở lại. Nhìn Bạch Tuyết vẫn ngủ say , hắn cũng không có quấy rầy cô, mà đi vào một căn phòng khác, đóng kín cửa, sau đó biến thân, y phục cũng rơi trên mặt đất, hắn thoải mái vẩy vẩy bộ lông trên người , nằm trên mặt đất lăn một vòng. Dù sao hắn cũng là yêu, cũng rất thích chân thân của mình.

Hắn đã tu luyện hơn một ngàn năm, rốt cục tu luyện thành hình người, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ hoài niệm chân thân của mình, cho nên tựa như hiện tại.

Lãnh Dạ nằm trên thảm sạch sẽ , ngủ một lúc.

Còn trong phòng ngủ Bạch Tuyết cũng đã tỉnh dậy đứng lên, chuẩn bị đi làm đồ ăn, chợt bị căn phòng bên cạnh hấp dẫn. Căn phòng kia cô chưa bao giờ đi vào, bởi vì nơi này dù sao cũng không phải là nhà của mình , cho nên cô cũng không có tùy ý đi dạo qua, cho nên lúc này, có chút ngạc nhiên, gian phòng kia trong đó rốt cuộc có gì?

Đang lúc Bạch Tuyết chuẩn bị đi vào căn phòng Lãnh Dạ đang nằm, thì ở một ngôi biệt thự khác, cũng trong lúc đó thì một người đàn ông buổi sáng cũng thức dậy , chuẩn bị đi tắm, bởi vì là nhà của mình, cho nên hắn cái gì cũng không có mặc, mà là trực tiếp đi vào phòng tắm.

Người đàn ông này phơi bày vũ khí đàn ông của mình ra bên ngoài, có thể nói là hùng dũng oai vệ , chẳng qua là, hắn vạn lần không ngờ, cũng bởi vì như vậy sẽ khiến hắn gây ra họa sát thân.

Thì ra Cung Hàn thật sự là con yêu bỏ trốn từ yêu giới, những gì Lãnh Dạ suy đoán không hề có sai. Qua một đoạn thời gian Cung Hàn sẽ phải ăn vật đó của đàn ông để che giấu yêu khí trên người , bởi vì hắn cũng sợ Lang Vương phái người tới bắt hắn trở về yêu giới, cho nên hắn nhất định

phải che kín yêu khí trên người mình , mới có thể bình an vô sự sống ở thế giới nhân loại.

Lần trước hắc và Dương Phi cùng ăn thịt nướng đó cũng chính là vật đó của A Ly , vì đã chia nửa cho Dương Phi ăn, nên hắc bởi vì ăn ít đi ,cho nên lần này thời gian duy trì yêu khí cũng ngắn đi rất nhiều, cho bên hắc nhất định phải tìm thêm vật đó hùng dũng để ăn.

Hắc là yêu, bản thân cũng là sói, cho nên đối với thịt để ăn hắc rất thích, huống chi là thịt người, hắc ăn vật đó cũng không có cảm thấy ghê tởm, hơn nữa còn cho đây là thứ bổ dưỡng. Kể từ khi ăn vật đó của đàn ông, đến phía dưới của hắc cũng trở nên rất lớn rất thô, khiến cho những người phụ nữ khác vui sướng muốn chết.

Hơn nữa hắc một đêm một người phụ nữ căn bản là không thể thỏa mãn được. Có một lần, hắc một đêm sẽ phải năm người một lúc, cuối cùng những người phụ nữ kia còn bị hắc hành hạ nửa chết nửa sống, ngay cả giường cũng không xuống được!

Lần trước, lúc hắc chơi đùa Dương Phi, cũng không có sử dụng công phu thật, hắc biết Dương Phi là lần đầu tiên, lo lắng sẽ làm cô ta chết, dù sao cha cô ta cũng là cục trưởng, tương lai còn có thể có nhiều việc hữu dụng.

Còn Dương Phi cho là mình rất thông minh, có thể lợi dụng Cung Hàn đối phó với Lãnh Dạ mà không nghĩ tới, Lãnh Dạ là ai, nếu Cung Hàn biết Lãnh Dạ chính là Lang Vương, Cung Hàn nhất định sẽ cong đuôi chạy trốn .

Ở yêu giới chỉ có một người có thể giết Lang Vương, chính là Ma vương đã bị Mẫu Đơn tiên tử đóng băng , hắc đã thành tinh, nhưng vẫn bị Mẫu Đơn tiên tử phong ấn ma pháp, cho nên không ra được, nếu như Ma vương đi ra, yêu giới sẽ gặp diệt vong!

Lãnh Dạ có pháp lực cao thâm, trên người lại không có một chút yêu khí, hơn nữa còn có thể coi là con người, bởi vì khi hắn cùng Bạch Tuyết kết hợp, hắn đã hấp thụ phần lớn âm khí.

Cho nên Lãnh Dạ cho dù đứng ở trước mặt Cung Hàn, Cung Hàn cũng không biết người ở trước mắt là Lang Vương, dĩ nhiên Lãnh Dạ cũng sẽ không biết Cung Hàn chính là con yêu chạy trốn, đây cũng là mục đích vì sao Cung Hàn thà đi giết người cũng muốn che kín yêu khí, như vậy cũng sẽ không bị Lãnh Dạ cảm thấy yêu khí trên người.

Vậy mà, mới vừa rồi người đàn ông xích lô đó, hắn đi vào phòng tắm, mở ra vòi tắm, đặc ý huýt sáo, chuẩn bị tắm.

Không biết chuyện gì xảy ra? Hắn ta chợt cảm giác rất xung động, muốn bắn, hắn tò mò rằng mình không có làm chuyện kia, tại sao lại muốn bắn?

Nhưng là, thân thể từng trận xung động, từng trận cảm giác kích thích, để cho hắn thoải mái không được, hắn không nhịn được bắt đầu trầm ngâm, đưa tay ra muốn giúp vật đó của mình, hi vọng nó thoải mái hơn chút.

Thì ra trước khi giết người Cung Hàn đều để cho những người đàn ông kia chuẩn bị vui sướng mới có thể động thủ, như vậy tinh hoa của đàn ông mới tập chung ở vật đó, vậy mà hắn ăn như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn, hơn nữa còn đại bổ. Trước kia vật đó của hắn rất nhỏ cũng không phải là rất lớn, hiện tại nó lại trưởng thành gấp đôi, cho nên hắn thà bị hao tổn chút chuyện, cũng muốn thứ đại bổ này.

Hắn đầu tiên chính là tìm được vật đã cứng rắn, còn mềm nhũn hắn lại không thích, ăn hiệu quả cũng không được khá lắm, chỉ những thứ hùng dũng oai vệ ăn mới có hiệu quả tốt, hơn nữa duy trì sẽ lâu hơn.

Tìm được vật đã vừa ý chính là nghĩ biện pháp để cho bọn họ động dục, xung động, cuối cùng đem tinh hoa tụ tập đến vật đó, sau đó nhanh chóng lấy xuống, hơn nữa nhanh chóng trở lại chỗ ở của mình, làm nhanh đồ ăn,

như vậy ăn vào trong bụng hiệu quả mới có thể tốt hơn, có thể đem yêu khí trên người của hắn hoàn toàn che dấu .

Lần trước hắn đem vật đó của ALy làm đốt nướng, lần này hắn chuẩn bị nấu canh, sau đó sẽ đem thịt ăn vào trong bụng.

Vì vậy Cung Hàn đã lưu ý từ lâu rồi, hắn phát hiện người đàn ông này mỗi ngày có thói quen chạy bộ , hơn nữa mỗi ngày buổi tối cùng buổi sáng nhất định phải tắm, nói rõ người này rất thích sạch sẽ, rất phù hợp làm mục tiêu đầu tiên hắn muốn làm thịnh, hắn mới có tâm tình ăn , còn những kẻ không sạch sẽ rất dơ dáy hắn sẽ không lựa chọn.

Người đàn ông này không chỉ có thích sạch sẽ, hơn nữa thân thể cũng rất tốt, mỗi ngày buổi tối đều phải chơi đùa với phụ nữ, hơn nữa thời gian còn rất dài, điều này cũng chứng tỏ vật đó chất lượng rất tốt, có thể thấy được bên trong tinh hoa cũng tràn đầy.

Để cho Cung Hàn hài lòng nữa là vật đó của người đàn ông này rất lớn, nói cách khác cắt đi phân lượng có thể so với những thứ trước kia nhiều hơn, hắn ăn càng nhiều, hiệu quả cũng liền tốt, có một ít người rất nhỏ, hắn ăn sau này nhiều nhất cũng chỉ duy trì được một tháng, còn nếu ăn vật ưu chất này, hắn có thể nửa năm không cần giết người nữa, bởi có thể che giấu yêu khí trên người của hắn nửa năm.

Cho nên con mồi này Cung Hàn lưu ý đã lâu rồi, đoạn thời gian trước vốn định bắt người đàn ông này khai đao, ai ngờ, người đàn ông này lúc ấy lại ra khỏi nhà gặp một ít chuyện, tâm tình lại không tốt, nhưng cho dù như thế hắn cũng cả ngày lẫn đêm ở cùng phụ nữ, nhưng Cung Hàn hiểu, hắn là dùng phụ nữ mà phát tiết bi thương trong lòng. Cho nên Cung Hàn tạm thời bỏ qua thứ tốt như vậy lại đi tìm con mồi mới.

Ai ngờ vừa lúc đi trên nhà A Ly , hắn liền cảm giác được thứ đang chờ hắn, sau khi xuống tới, mới phát hiện căn nhà này bên trong còn có một

người phụ nữ, hơn nữa hẳn có biết cô ta, bởi vì cùng Dương cục trưởng có mấy lần qua lại, nên tình cờ thấy qua con gái cục trưởng , cũng chính là người bên trong.

Cung Hàn thấy ở trong nhà A Ly chính là Dương Phi, vì hôm đó Dương Phi vì muốn tìm được Cung Hàn mà chuẩn bị dùng thân thể của mình trao đổi tin tức, khiến A Ly dù chưa có làm gì chẳng qua vừa nghĩ, hạ thân liền cứng rắn , cũng bởi vì vậy mà dẫn tới họa sát thân!

Cung Hàn đầu tiên để cho A Ly xung động, hưng phấn, sau đó một phút muốn bắn, hẳn liền nhanh chóng cắt xuống vật đó của A Ly, sau đó làm Dương Phi hôn mê rồi mang đi, trở lại biệt thự lại cùng Dương Phi cùng nhau hưởng thụ thứ vừa có được.

Kế tiếp Cung Hàn muốn có thời gian an tâm tiếp xúc Bạch Tuyết, cho nên hẳn quyết định đem vật tốt đó ăn, như vậy tối thiểu nửa năm hẳn không cần lo lắng yêu khí trên người bị phát hiện, đến lúc đó hẳn có thể quang minh chánh đại theo đuổi con mồi của mình , hoặc nói là cướp đoạt con mồi của người khác .

Hẳn đi vào trong nhà của người đàn ông đó, đầu tiên ẩn thân ở một bên quan sát vật cứng rắn kia, sau đó cùng người đàn ông đó vào phòng tắm, hẳn không thấy được Cung Hàn, mà chỉ huyết sáo rồi tắm .

Cung Hàn làm cho người đàn ông kia rất hưng phấn, liền đưa tay xuống giúp vật đó của mình dễ chịu hơn, trước kia khi tắm , bởi vì nước kích thích cũng sẽ hưng phấn, nhưng là không có giống hôm nay hưng phấn như , hận không thể lột cả tầng da, Cung Hàn nghiêm túc quan sát vật đó, hẳn sẽ không cho người đàn ông này có cơ hội bắn ra , như vậy liền lãng phí.

Người đàn ông bị cung hàn kích thích, dùng sức nắm lấy vật đó của mình.

Người nam này chưa bao giờ cảm thấy xúc động như vậy , bởi vì hắn thoải mái mà đến , thật ra thì, đây là Cung Hàn dùng ma pháp kích thích sự thèm muốn của người đàn ông này, hắn để cho người đàn ông này tập trung tinh hoa ở vật đó, như vậy hắn ăn mới có dinh dưỡng.

Đang lúc người đàn ông sắp thoải mái, Cung Hàn liền xuất thủ.

Ừm ——

Vừa định thoải mái người đàn ông chợt cảm giác phía dưới nóng lên, hắn cho rằng tinh hoa của mình được bắn ra , nhưng lại không có cảm giác thoải mái.

Người đàn ông này thân thể cũng thật tốt, bị Cung Hàn ra tay mà không có chết, hắn chỉ cảm thấy phía dưới có một nhiệt lưu nóng chảy, sau đó hắn cúi đầu nhìn về phía dưới, con người thiếu chút nữa rớt xuống, chẳng lẽ là mới vừa rồi hắn dùng sức quá lợi hại, đem vật đó của mình làm đứt, nếu không tại sao hạ thân lại đang chảy máu, vậy mà vật đó của hắn lại không thấy đâu?

Hắn cứ như vậy không nhúc nhích , hai tay vẫn giữ nguyên tư thế, nước vẫn chảy trên người , lại chảy tới phía dưới, lúc này, hắn không có vật mà hắn kiêu ngạo, nơi đó vẫn đang chảy máu, hắn ngu ngốc, cứ như vậy nhìn máu phún ra ngoài, không biết cấp cứu, không biết cầm máu, chỉ biết là tại sao lại không có?

Cung Hàn cầm lấy vật đó bỏ vào một cái túi chuyên chế như vậy mới có thể bảo tồn nhiệt độ của nó.

Hắn đem hung khí bỏ vào túi áo , chuẩn bị rời đi, quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông kia, tại sao vẫn còn đứng đó? Trước kia những người đó đều chết , nhưng hắn vẫn đứng ở nơi đó, hai tay giữ nguyên tư thế, khiến Cung Hàn không khỏi tò mò, đi vào nhìn hắn không có muốn chết .

Trong lòng có chút xin lỗi lắc đầu một cái, vì vậy dùng ma pháp xem một chút người đàn ông này đang nghĩ gì?

Ai ngờ, Cung Hàn thấy, người đàn ông này trong đầu luôn luôn hỏi vật đó của hắn đi đâu? Niềm kiêu ngạo của hắn đi nơi nào?

Xem ra người đàn ông này thân thể không phải tốt Bình thường, bị hắn ra tay mà không có chuyện gì, vì vậy, hắn nâng lên ngón trỏ cùng ngón cái hợp lại, trong miệng đọc một chú ngữ, sau đó lại hướng về phía máu đang bắn ra chỉ thấy hạ thân trong nháy mắt dài ra vật đó, làm hắn hiện tại không chỉ là ánh mắt mở lớn, mà lúc này, miệng cũng há to, không hiểu tại sao

Mình không phải là chưa có tình ngữ chứ?

Chuyện mới vừa rồi không phải là thật có đúng hay không?

Mới vừa rồi niềm kiêu ngạo của hắn không có, hiện tại lại có, tình huống này là thế nào?

Cung Hàn không để ý tới vẻ mặt khoa trương này, cầm lấy vật đó về nhà nấu canh ăn , đến lúc đó trên người hắn cũng sẽ không có yêu khí .

Cung Hàn rời đi, người đàn ông vẫn nhìn chăm chăm, giương miệng, lấy tay nhẹ nhàng đụng vào vật to lớn, nhìn đáng dấp cùng trước kia không quá giống nhau?

Thì ra là mới vừa rồi Cung Hàn đã dùng ma pháp biết ra vật khác cho hắn, nếu người đàn ông này không có chết, đó chính là mệnh của hắn còn dài, vì vậy Cung Hàn mới có thể bù cho hắn một vật khác, chẳng qua là, lúc ấy không cần thận đem vật đó của hắn lộn ngược, xem ra sau này người đàn ông này đều phải cùng phụ nữ làm ngược !

Thật ra thì, Cung Hàn biến ra vật này cũng là đồ thật, chẳng qua hắn không có thích, vì chủ nhân là một kẻ bại hoại háo sắc, hơn nữa thích chơi

đùa phụ nữ lớn tuổi , nên Cung Hàn không cách nào tiếp nhận! Cho nên hắn như vậy biến đổi, liền đem cái đó của hắn đó tới cho người đàn ông kia.

Còn người tên đàn ông bị ối đó đang cùng một người phụ nữ lớn tuổi làm tình, chợt cảm giác hạ thân nóng lên, rút ra nhìn vào lại không có, cứ nhiên vật cứng rắn như cây gậy nay lại biến mất không còn!

Cầu huyết!

"Người đàn ông hướng về phía dưới người phụ nữ hô to, cô dùng sức như vậy làm gì? làm đứt vật đó của tôi rồi . . . . ."

Người phụ nữ động thủ sờ sờ phía dưới, sau đó thọc vào bên trong.

"Tôi không có làm đứt vật đó của anh, bên trong cái gì cũng không có mà!"

Người đàn ông thấy vậy trong nháy mắt bị hù dọa ngất, hắn làm đàn ông hơn nửa đời người , chẳng lẽ ông trời trừng phạt hắn, ngại hắn chèn ép phụ nữ, cho nên để cho hắn làm phụ nữ sao?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lãnh Dạ Biến Thân

Người phụ nữ dưới thân trần chuồng chạy vào phòng vệ sinh, muốn nhìn xem vật đó có phải là thật bị mình làm đứt hay không , liền đi tới phòng vệ sinh, ngồi xổm xuống nhìn vào trong xem sao?

Kỳ quái là cái gì cũng không có? Cô ta thấy vậy liền gọi điện thoại đem người đàn ông đang hôn mê đến bệnh viện, còn chính mình cũng thuận tiện đi siêu âm xem sao, muốn nhìn xem trong tử cung có vật kia hay không, nhưng vui mừng là cái gì cũng không có.

Hiện tại cô ta cũng đã tin tưởng ông trời đang trừng phạt bọn họ, nguyên lai họ là một đôi đang yêu đương vụng trộm, xem ra là lọt vào báo ứng .

Ngay khi đôi nam nữ này bị đưa đến bệnh viện, Bạch Tuyết đã đẩy ra cửa phòng mà Lãnh dạ đang nằm, cũng một khắc ấy khi Bạch Tuyết đẩy cửa, Lãnh Dạ cũng đã tỉnh, nhưng hắn lại không có động tĩnh gì, vẫn tiếp tục nhắm hai mắt lại, bởi vì hiện tại hắn đang hiện thân, lại không kịp biến thân, nên nhất thời không biết làm thế nào đối mặt với Bạch Tuyết!

Biết Bạch Tuyết nhát gan như thỏ, không biết khi cô nhìn thấy sẽ có phản ứng thế nào?

"A?" Bạch Tuyết nhẹ nhàng a một tiếng, đứng ở cửa không có đi vào, bởi vì cô nhìn thấy một con đại cầu trắng muốt đang nằm bò ở trên thảm, nên cô không dám tới gần, lo lắng bị nó cắn, thế nhưng bộ lông tuyết trắng đó lại hấp dẫn cô.

Bạch Tuyết đứng ở cửa chừng năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng rời đi, chạy vào phòng bếp, sau đó đem thứ ăn hôm qua cô và Lãnh Dạ ăn mang tới, lại một lần nữa cẩn thận đi tới bên cạnh nó.

"Mày có phải đói bụng hay không? Nơi này có một ít thức ăn mày có muốn ăn hay không?" Bạch Tuyết chậm rãi ngồi xổm người xuống, đem khay nhẹ nhàng để tới bên miệng Lãnh Dạ, Lãnh Dạ không có mở mắt ra, bởi hắn đang mải suy nghĩ nếu như nói cho Bạch Tuyết biết hắn là ai? Bạch Tuyết sẽ như thế nào?

Bạch Tuyết nhìn thấy đại cầu không có động tĩnh gì, thế là cẩn thận đưa tay ra vuốt ve, ngón tay mảnh khảnh của cô chạm vào bộ lông tuyết trắng, rất chơn trợt, rất mềm mại.

"Đừng sợ..." Kỳ thực, Bạch Tuyết trong lòng đã có điểm sợ hãi, lo lắng con đại cầu này rất hung hãn, vạn nhất cắn người thì làm sao bây giờ? Còn lo lắng nó bị đói bụng, cho nên vẫn nhắm mắt lại.

Ngay khi Bạch Tuyết đang hiếu kỳ, Lãnh Dạ lại mở ra đôi mắt nhìn Bạch Tuyết.

"A ——" Bạch Tuyết vốn đang ngồi xổm, thoáng cái ngã ngồi lên trên mặt đất, bởi vì con đại cầu này rất đặc biệt, ánh mắt của nó là màu hồng, rất hồng, lông nó lại rất trắng, nhìn kỹ, trừ cái mũi màu đen, toàn thân tất cả đều là màu trắng, càng nổi bật đôi mắt màu hồng kia.

Thấy Bạch Tuyết phản ứng như vậy, Lãnh Dạ đã dự liệu từ trước, không ngờ vẫn là dọa cô sợ như vậy!

Thế nhưng, chỉ là đôi mắt đã để cô sợ hãi như thế, giả như cô biết hắn là yêu, cô có thể hay không rời khỏi hắn?

Lãnh Dạ chậm rãi đứng dậy, sau đó vung vẩy một thân tuyết trắng, rất uy nghiêm nhìn Bạch Tuyết, cô gái nhất gan này, hắn nên làm thế nào để cô

tiếp thu việc hăn là yêu đây?

Bạch Tuyết nhìn đại cầu đứng lên, không ngờ nó lại cao như vậy, cái miệng nhỏ nhắn liền hoảng hốt mở ra.

"Mày mày đừng sợ, tao chỉ là mang cho mày một ít thức ăn..." Rõ ràng là Bạch Tuyết đang rất sợ hãi, nhưng cô lại còn đang an ủi Lãnh Dạ đừng sợ, sau đó nhẹ nhàng đem thức ăn đẩy đến gần Lãnh Dạ, ý là có thể ăn.

Lãnh Dạ nhìn về phía Bạch Tuyết, lại nhìn nhìn mấy thứ đồ ăn thừa, ngửa đầu, lãnh ngạo xoay người đi ra ngoài. Bởi hiện tại hăn phải rời khỏi tầm mắt của Bạch Tuyết mới có thể biến thân, nếu không lại hội dọa đến cô!

"Này? Chờ một chút, mày có phải không thích đồ ăn này không, tao có thể làm cho mày thứ khác ăn."

Bạch Tuyết từ nhỏ liền thích động vật, nhất là tiểu cầu, chỉ khác là đây là một con đại cầu! Bất quá nhìn kỹ một chút trông nó không giống như là cầu, giống như, giống như... Bạch Tuyết bỗng nhiên trợn to con mắt, lui về phía sau một bước, chẳng lẽ đây là một con sói? Ở đây tại sao lại có thể có động vật nguy hiểm như vậy, khiến cô lại không dám phát ra âm thanh gì nữa, vừa rồi còn không hi vọng nó rời đi, nhưng lúc này, cô lại hi vọng nó nhanh rời khỏi đây một chút, bởi vì cô phát hiện cái đuôi của nó căn bản không phải là đuôi cầu, mà rất giống là đuôi sói, và tại sao ở đây lại có thể có sói chứ?

Nghĩ đến sói, Bạch Tuyết trán bắt đầu toát mồ hôi.

Lãnh Dạ nghe thấy Bạch Tuyết gọi hăn, thế nhưng, lúc này vì sao lại an tĩnh như vậy, phía sau cũng không có một chút âm thanh nào, thế là quay đầu lại, hăn liền cảm thấy đau lòng, nguyên lai cô là đang sợ hãi, có lẽ cô đã nhìn ra hăn là một con sói, chắc vừa rồi cô hăn là coi hăn thành cầu! Tựa như năm mười bốn tuổi ấy!

Bạch Tuyết vẫn là không nhúc nhích nhìn con sói cách đó không xa, lúc này cô tin chắc đây là một con sói trắng, lo lắng cho mình biến thành bữa sáng của sói, cô chỉ có thể giữ yên lặng, tốt nhất là không nên trêu chọc loài động vật nguy hiểm như vậy.

Lãnh Dạ đau lòng nhắm mắt lại, rời đi !

Bạch Tuyết nhìn con sói rời đi , cẩn thận hướng cửa đi đến, ghé cổ ra phía ngoài nhìn lại, xác định con sói có phải thật sự đi rồi hay không. Không có nhìn thấy con sói đâu, cô liền bắt đầu hướng ngoài cửa đi ra, chuẩn bị nghiêm túc kiểm tra trong nhà một chút, miễn cho con sói không có rời đi, đến lúc đó lại ăn thịt mình thì khổ!

Tất cả các phòng đều cẩn thận kiểm tra từng li từng tí một lần, cái gì cũng không thấy? Kỳ quái, tại sao không có nhìn thấy Lãnh Dạ đi đâu? Bỗng nhiên nghĩ đến vừa rời ở bên cạnh con sói có quần áo của Lãnh Dạ, tròn mắt trong nháy mắt tràn ngập sợ hãi, chẳng lẽ?

Việc này!

Không có khả năng!

Cuống quít đi lấy di động, chuẩn bị gọi cho Lãnh Dạ, xem xem Lãnh Dạ có ở nhà hay không, chỉ cần di động không ở trong nhà thì hẳn đã đi đến công ty, như vậy anh sẽ không có bị con sói ăn thịt!

Trong lòng càng nghĩ càng lo lắng, sốt ruột đến nước mắt bắt đầu chảy ra, cô không thể mất đi Lãnh Dạ, anh hẳn sẽ không có việc gì!

Điện thoại đã kết nối, ngoài ý muốn di động lại vang lên ở gian phòng cách vách , thấy vậy cô liền chạy như bay qua, chỉ hi vọng Lãnh Dạ sẽ ở trong phòng, chỉ là, đẩy cửa vào cái gì cũng không có, phòng ngủ yên tĩnh, chỉ có di động của Lãnh Dạ kêu vang.

"Ô ô... Lãnh Dạ... Lãnh Dạ... Ô ô..." Bạch Tuyết chân trần hướng cửa lớn đuổi theo, cô phải tìm được con sói kia, để xem một chút nó tại sao lại ăn thịt người?

Ngay khi Bạch Tuyết khóc chạy ra ngoài, vừa vặn đâm phải một bức tường người, còn Lãnh Dạ tính đi ra bể bơi, ai biết nghe thấy tiếng di động vang, sau đó liền có tiếng khóc của Bạch Tuyết, cho nên mới phải sốt ruột hướng trong phòng đi đến, mới có thể đụng phải Bạch Tuyết đang khóc chạy ra ngoài.

Bạch Tuyết đụng vào một bức tường người ấm áp, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Lãnh Dạ, người đàn ông khiến cho cô lo lắng vẫn còn sống, vừa rồi cô cho rằng Lãnh Dạ bị con sói ăn thịt rồi chứ!

Thì ra là sợ bóng sợ gió một hồi.

"Làm sao vậy?" Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, đau lòng hỏi.

"Em nghĩ đến anh, em nghĩ đến anh bị..." Bạch Tuyết không dám nói Lãnh Dạ bị sói ăn thịt, như vậy có vẻ vô lí, cho nên Bạch Tuyết nghĩ nghĩ vẫn là không nên nói nữa.

"Em nghĩ rằng tôi bị sói ăn mất sao?"

"Anh nhìn thấy con sói kia sao?"

"Ừm, mỗi ngày đều nhìn thấy nó!" Lãnh Dạ có chút thương tâm, bởi vì ánh mắt của Bạch Tuyết rất sợ hãi khiến hắn đau lòng! Hắn không hi vọng cô sợ hãi hắn, thế nhưng, nhìn ra cô lại rất sợ hãi!

"Ở đây tại sao lại có thể có sói? Đó là động vật rất nguy hiểm ." Bạch Tuyết trên mặt còn vương nước mắt, lo lắng nói, bởi vì Lãnh Dạ nói mỗi

ngày đều nhìn thấy, kia là có ý gì? Chẳng lẽ ở đây không an toàn, lúc trước thường sẽ có sói lui tới?

"Kia đích thực là một con sói, nó sẽ không ăn thịt người, bởi vì nó đã thật lâu không có ăn người! Nó là tôi nuôi, nên liền ở căn nhà bên cạnh." Lãnh Dạ là cố ý nói như vậy, hắn tính toán trước hết để cho Bạch Tuyết chậm rãi tiếp xúc với thân thể của hắn, đợi cô không sợ nữa, sau đó sẽ nói cho cô chân tướng. .

"Anh nuôi? Tại sao lại muốn nuôi động vật nguy hiểm như vậy chứ?" Bạch Tuyết vẫn là rất lo lắng, bởi vì sói rất hung tàn.

"Động vật? Tôi không thích hai chữ này, sau này không nên nói như vậy, nó có tên, gọi là Yêu Tuyết." Lãnh Dạ không thích Bạch Tuyết nói mình là động vật, mặc dù hắn chính là động vật tu luyện thành người, thế nhưng, hắn muốn cùng Bạch Tuyết như nhau, cho nên hắn mới có thể nỗ lực tu luyện như thế, hắn tu luyện một ngàn năm, mới có thể biến thành hình người. .

"Yêu Tuyết? Tên rất hay, lông của nó cũng rất trắng, giống như Tuyết đều đẹp."

"Cũng giống như em vậy." Lãnh Dạ lo lắng nói, kỳ thực, hắn chỉ tùy ý nghĩ ra cái tên này, bởi vì hắn yêu Bạch Tuyết, cho nên mới đặt tên cho thân thể của mình là Yêu Tuyết.

Bạch Tuyết đơn thuần lại không nghĩ ra được Yêu Tuyết chính là nói yêu mình, mà còn tưởng rằng bởi vì con sói kia trông giống tuyết, cho nên mới gọi là yêu Tuyết.

"Tên của em, cha từng nói đây là năm đó lúc mẹ rời đi, đã hy vọng duy nhất chính là đặt tên em là Bạch Tuyết!"

"Bà ấy rời khỏi em, vậy em có hận không?" Lãnh Dạ hỏi.

Bạch Tuyết lắc lắc đầu, cô chưa bao giờ hận mẹ, mà luôn nhớ đến mẹ, bởi vì cô tin mẹ không phải là người phụ nữ không đứng mà người ta nói, cô tin mẹ là người tốt, mặc dù rời khỏi cô, Bạch Tuyết cũng tin mẹ là bị ép mới có thể như vậy!

Nhưng mà, gần đây cảnh sát đã điều tra ra ba người bị tình nghi trong đó có Tuyết Hoa, và bà ta năm đó và Bạch Hàn cũng có một đoạn tình yêu , về sau đột nhiên biến mất biệt tích, cảnh sát đã bài trừ hai người bị tình nghi kia, hiện tại người gọi là Tuyết Hoa đó chính là người duy nhất bị tình nghi.

Cảnh sát đem tình yêu của Bạch Hàn và Tuyết Hoa năm đó bí mật điều tra, kỳ quái chính là, không có ai biết Tuyết Hoa ở đâu, cũng không người nào biết Tuyết Hoa tên thật là gì? Thậm chí họ gì cũng không biết!

Tuyết Hoa chỉ là của nghệ danh mà thôi, nguyên lai năm đó Tuyết Hoa từ nông thôn đến trường, sau đó đi thi biểu diễn tính tình lại hoà nhã, nên được thăng cấp làm vai phụ diễn viên, đây đã là một cơ hội khó có được , ai cũng không biết bà ta là tại sao biết Bạch Hàn? Ai cũng không biết vì sao lại rời khỏi Bạch Hàn?

Bà ta giống như tên của mình, Tuyết Hoa, cuối cùng hình như là Tuyết hóa , biến mất vô tung vô ảnh, không có để lại một dấu vết, cảnh sát hiện tại đã bắt đầu bí mật theo dõi Bạch Hàn, hi vọng Bạch Hàn và Tuyết Hoa có liên hệ, cũng hi vọng tìm được đầu mối phá án.

Cảnh sát vẫn cho rằng Tuyết Hoa là bị kích thích rời đi , sau đó lại che giấu, bắt đầu trả thù đàn ông.

Nhất là nghe nói Tuyết Hoa rất xinh đẹp, như vậy những người phụ nữ như thế rất dễ bị người để ý dòm ngó , cho nên rất có thể gây án .

***

Bạch Tuyết biết kia là con sói Lãnh Dạ nuôi dưỡng, trong lòng chỉ hiểu kỳ tại sao Lãnh Dạ lại nuôi sói ở nhà? Suy nghĩ một chút vẫn là thấy rất nguy hiểm, bởi vì cô rõ ràng nghe thấy Lãnh Dạ nói con sói kia đã thật lâu không có ăn thịt người, như vậy nói là trước đây nó có ăn thịt người!

"Tại sao lại muốn sói ở nhà?" Bạch Tuyết cẩn thận hỏi Lãnh Dạ.

Chẳng biết rằng con sói này chính là người hiện tại cô khẳng khẳng một mực yêu ! Nếu như Bạch Tuyết biết con sói và Lãnh Dạ là cùng một người, chuẩn xác mà nói là yêu thì sẽ như thế nào đây?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Sói Con Phát Uy 1

"Bởi vì nó không phải con sói bình thường, sau này em sẽ biết ." Lãnh Dạ lãnh ngạo đi vào phòng ngủ, Bạch Tuyết giật mình nhìn bóng lưng của Lãnh Dạ, người đàn ông này cư nhiên cái gì cũng không có mặc, hình như lại vừa từ bên ngoài đi tới?

Chẳng lẽ anh ấy trừ thích ngủ loa thể, còn thích chạy lõa thể nữa sao?

Thế nhưng đường đường là tổng giám đốc, lại rất có địa vị, tại sao có thể có loại yêu thích đặc biệt này chứ?

Bạch Tuyết rất hoang mang, kỳ thực, Lãnh Dạ vừa mới biến thân, còn chưa kịp mặc quần áo, cho nên mới bị Bạch Tuyết nhìn thấy thân thể xích lõa.

Bạch Tuyết đi học , cô không để cho Lãnh Dạ đưa mình đi, mà chính mình ngồi taxi đi , cũng vì Lãnh Dạ không đưa cô đi học, trong lòng cô lại rất cao hứng, tối thiểu không cần lo lắng sẽ đụng phải người quen!

Khi đi học, Lâm Giang thỉnh thoảng liếc mắt một cái về phía bụng của Bạch Tuyết, bởi hắn nào có tâm tình đi học, nếu như không phải là vì muốn nhìn thấy Bạch Tuyết, hắn sẽ không ngồi ở chỗ này!

Ai biết, Lâm Giang lại nghiên cứu bụng của Bạch Tuyết, bỗng nhiên.

"A —— "

Trong lớp học, Lâm Giang chột che mắt hét to một tiếng, còn Bạch Tuyết đang chuyên tâm nghe giảng bài quay đầu lại quan tâm hỏi.

"Lâm Giang cậu làm sao vậy?" Bạch Tuyết nhìn thấy hai mắt hấn nhắm nghiền, hình như là rất thống khổ?

"Không biết, bỗng nhiên mắt đau quá!"

Thầy giáo đi tới, nhìn chung quanh một chút, không có ong mật, sao có thể bỗng nhiên bị đau?

Lâm Giang nghĩ muốn mở mắt ra, thế nhưng, tròng mắt đau căn bản không thể động!

"Bạch Tuyết, em trước đưa bạn học Lâm Giang đi ra ngoài xem có thể khá hơn hay không?" Thầy giáo lo lắng ảnh hưởng đến những bạn học khác đang học, thế là kêu Bạch Tuyết mang hấn đi ra.

Cái khác bạn học nữ khác thì đều hâm mộ Bạch Tuyết có thể cùng trai đẹp đơn độc tiếp xúc, kỳ thực thầy giáo không có ý gì khác, cũng bởi vì Bạch Tuyết và Lâm Giang ngồi cùng bàn, cho nên mới phải nhờ Bạch Tuyết đưa hấn đi ra ngoài.

Lâm Giang không biết hai mắt của mình vì sao lại bỗng nhiên đau như vậy? Bất quá phát hiện đây là một cơ hội tốt, có thể cùng Bạch Tuyết đơn độc tiếp xúc một lúc.

"Bạch Tuyết, mình nghĩ nên về nhà trước, cậu cũng biết nhà tôi ở đâu, nên đưa tôi đưa trở về được không?" Lâm Giang lễ độ hỏi, Bạch Tuyết nhìn thấy mắt Lâm Giang đều đã chảy nước mắt, xem bộ dáng là không có cách nào mở ra, thế là, đỡ Lâm Giang hướng nhà cậu ta đi đến.

Nhà Lâm Giang cách trường học rất gần, năm phút đồng hồ đã đến nơi.

Bạch Tuyết để Lâm Giang ngồi vào trên sofa, sau đó cô xuống lầu đem một bác sĩ ở bên dưới đi lên, giúp Lâm Giang nhìn xem trong mắt có phải có gì trong mắt hay không?

Sau khi Bác sĩ kiểm tra xong liền lắc đầu, bởi vì cái gì cũng không có thấy, mắt lại rất đỏ, bác sĩ liền đề nghị Lâm Giang đi bệnh viện.

Bạch Tuyết cũng định đưa Lâm Giang đi bệnh viện, thế nhưng Lâm Giang không đi, hắn nói nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, bởi vì hắn có pháp lực, chờ Bạch Tuyết đi rồi, hắn là có thể trị hai mắt của mình.

Hơn nữa Lâm Giang hoài nghi mắt của hắn bỗng nhiên đau và bụng của Bạch Tuyết có quan hệ, lúc đó cũng là bởi vì hắn ở nhìn lên bụng của Bạch Tuyết, kết quả mắt bỗng nhiên kịch liệt đau đớn, chẳng lẽ là Lang Vương ở trên bụng Bạch Tuyết làm ma pháp, cho nên mới như vậy.

Bạch Tuyết đi vào phòng bếp đun một chút nước sôi, nhưng mà, lúc này, Lâm Giang chậm rãi ngẩng đầu, nỗ lực mở to đôi mắt đỏ ngầu, nhìn bóng lưng Bạch Tuyết, theo trong con ngươi bắn ra hai đạo hàn quang, người phụ nữ này thế nào nhìn cũng không giống như là bị Lang Vương động tay chân, bởi toàn thân cô không có một chút tia sáng nào, nếu như bị Lang Vương làm ma pháp, thân thể cô hẳn sẽ có một ít tia sáng, thế nhưng, Bạch Tuyết lại không có.

Trừ trên người Bạch Tuyết có yêu khí ra, thì không có tia sáng, Lâm Giang gần đây cảm thấy được trên người Bạch Tuyết có yêu khí, hắn cho rằng đó là là yêu khí của Lang Vương truyền cho Bạch Tuyết, bởi vì bọn họ kết hợp, cho nên Bạch Tuyết có yêu khí là rất bình thường.

Kỳ thực, trên người Bạch Tuyết có yêu khí, cũng không phải như Lâm Giang nghĩ, Lãnh Dạ rất yêu Bạch Tuyết, hắn sao có thể để Bạch Tuyết dính vào yêu khí, như vậy Bạch Tuyết rất dễ tổn thương thân thể!

Lúc này, trong bụng của Bạch Tuyết đang ở khai bàn bạc.

Sói con thứ nhất: "Mẹ tại sao muốn giúp đỡ tên bại hoại này chứ! Hẳn chỉ là một con sói đê tiện vô sỉ mà thôi!"

Sói con thứ hai: "Mẹ là con người, với chúng ta không giống nhau, chúng ta có thể nhìn thấy chân thân của hã, thế nhưng, mẹ nhìn không thấy, ở trong mắt mẹ, tên sói thối tha này là người, còn là bạn học của mẹ, cho nên mẹ mới có thể giúp đỡ hã."

Sói con thứ ba: "Nếu không chúng ta giúp mẹ nhìn thấy chân thân của con sói xấu xa này?"

Nghe sói con thứ ba đề nghị, nháy mắt trong bụng Bạch Tuyết liền an tĩnh, bọn họ là đang suy tư, bởi vì đây là một vấn đề rất nghiêm túc, chủ yếu là lo lắng mẹ bị dọa sợ!

Thế nhưng, nhìn mẹ nghiêm túc chiếu cố con sói này, bọn họ không cam lòng, thế là.

Lâm Giang thu hồi cái nhìn nguy hiểm vào Bạch Tuyết, đều do pháp lực còn thấp, nếu không nhất định có thể nhìn thấu Bạch Tuyết.

Mấy năm nay hã khổ tâm tu luyện là vì muốn đánh bại Lang Vương, chỉ là, hã mới tu luyện được năm trăm năm, Nhưng mà Lang Vương đã tu luyện được ngàn năm, nên pháp lực của hã không giết được Lang Vương, xem ra lần này nhất định phải nghĩ cách. Nếu không vẫn thua bởi Lang Vương.

Lâm Giang bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để giết Lang Vương, sau đó lấy đi kim đan, đến lúc đó pháp lực của chính mình liền tăng lên, hã sẽ đem Bạch Tuyết mang theo, cả ngày lẫn đêm bị cùng hã vui vẻ.

Bạch Tuyết trước mắt xác thực khiến Lâm Giang động tâm, làm hã vô số lần nghĩ muốn cô, thế nhưng, như vậy liền vĩnh viễn không chiếm được

tâm của Bạch Tuyết, hẳn hi vọng tương lai người phụ nữ này sẽ cam tâm tình nguyện ở cùng hắn, mà không phải bị buộc bất đắc dĩ.

Kỳ thực, giả như Lâm Giang thật ép buộc Bạch Tuyết, đến lúc đó người bị thương còn không biết là ai đâu!

Lâm Giang vạn lần sẽ không nghĩ tới ở trong bụng Bạch Tuyết sẽ có ba tiểu sói con so với Lang Vương còn khó đối phó hơn.

Mặc dù ba tiểu sói con mới tới đến thế giới này, hơn nữa bọn họ bây giờ chỉ như mấy hạt tròn tròn, nhưng chỉ có chính bọn họ biết bọn họ vì sao thần kỳ như vậy, bởi vì bọn họ đã chờ đợi ngày này từ rất lâu, đừng xem bọn họ nhỏ bé nhưng pháp lực của bọn họ cũng đã vượt qua cha mình.

Bọn họ sở dĩ lợi hại như vậy bởi vì bọn họ là linh đồng chuyển thế, mới có thể có pháp lực vô biên. Nhưng mà bọn họ đều thai trong bụng Bạch Tuyết chính là đã định trước .

Lâm Giang bị trong bụng Bạch Tuyết thương tổn đến mắt, điều này làm cho hắn càng muốn có kim đan, chỉ cần lấy được kim đan trong bụng Lang Vương, hẳn liền so với Lang Vương còn muốn lợi hại hơn, đến lúc đó hắn cũng không cần dựa vào tên Đại Vương ngốc kia, hẳn có thể uy phong trở thành Đại Vương, còn có hậu cung tùy hắn hưởng dụng.

Nghĩ tới những thứ này, Lâm Giang có động lực chiến đấu, hẳn đã cùng Lang Vương đấu một trăm năm , không trừ lúc nào , vậy nên Bạch Tuyết này, hẳn phải chiếm được, tranh thủ khiến Lang Vương bị đả kích.

"Bạch Tuyết, cảm ơn cô đã chiếu cố tôi." Lâm Giang cảm ơn nói.

"Khách khí cái gì, chúng ta là bạ học, vả lại mắt của cậu hiện tại rất bất tiện." Bạch Tuyết quay đầu lại nhìn Lâm Giang, xem ra hắn tối hôm nay không có cách nào làm đồ ăn , thế là, chuẩn bị cho đi nấu cơm cho tốt, sau đó sẽ rời đi.

Cô còn phải về nhà nấu cơm cho Lãnh Dạ nữa, nghĩ đến làm cơm cho Lãnh Dạ ăn, trong lòng liền vô cùng hạnh phúc, có thể cùng ăn cơm với người mình yêu, hơn nữa còn ngủ cùng nhau, trong lòng liền ngọt như mật. Mặc dù cô không biết mình ở trong lòng Lãnh Dạ mình thế nào, thế nhưng, chỉ cần không hề bị cha bức bách đi xã giao cùng người khác, cô thà rằng cứ yên lặng ở bên Lãnh Dạ, thân thể của cô chỉ cho một mình hắn, không muốn bị người nào khác chạm vào!

Bạch Tuyết bỗng nhiên thấy cảm giác giống vợ chồng mới cưới, mặc dù cô còn nhỏ, thế nhưng, cô cũng đã trải qua nhiều chuyện, cho nên ý tưởng của cô và quan niệm này đã bắt đầu trở nên thành thực.

"Bạch Tuyết, cô là bằng hữu tốt nhất của tôi." Lâm Giang nói, hắn vẫn như cũ nhắm mắt lại, không dám mở, bởi vì chỉ cần mắt vừa mở liền đau vô cùng, cho nên hắn không nhìn thấy Bạch Tuyết bởi vì nghĩ đến Lãnh Dạ mà len lén cười, nếu không nhất định sẽ khó chịu.

"Cậu ở đây không có người thân sao?" Bạch Tuyết nhìn Lâm Giang hỏi, đúng vậy, nơi này là lần thứ hai cô đến, nhưng vì sao chỉ có một mình cậu ta ở?

"Không có!" Lâm Giang cúi đầu, biểu hiện rất khổ sở, Bạch Tuyết bỗng nhiên hình như hiểu, chẳng lẽ cha mẹ cậu ta đều mất, thật đáng thương!

Mặc dù người nhà Bạch Tuyết không yêu cô, thế nhưng cô còn có một người mẹ đang chờ cô đi tìm, cho nên Bạch Tuyết cảm giác mình cũng không cô độc.

Cô bỗng nhiên đồng tình với Lâm Giang!

"Đừng khổ sở, sau này cậu có thể xem tôi trở thành người thân, có chuyện cần giúp, cậu có thể nói cho tôi biết."

"Cám ơn cô, sau này cô chính là người thân của tôi, vậy tôi có thể thường xuyên cùng cô nói chuyện phiếm sao?" Lâm Giang trong lòng rất đặc ý, không ngờ Bạch Tuyết dễ lừa như vậy.

"Đương nhiên, chỉ cần tôi có thời gian là có thể." Bạch Tuyết cười nói, cô bỗng nhiên tìm được một người giống mình, đều không có người nhà yêu thương.

Bạch Tuyết tiếp tục làm cơm.

Lâm Giang chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh.

"A —— "

Bạch Tuyết nghe thấy kêu to, vội vội vàng vàng chạy đến, kết quả nhìn thấy Lâm Giang nằm bò trên mặt đất.

"Sao không ngoan ngoãn ngồi ở trên sô pha, lại muốn chạy loạn?" Bạch Tuyết dìu Lâm Giang dậy.

"Tôi, tôi, tôi..." Lâm Giang ấp a ấp úng nói không nên lời giống như đứa trẻ đang ngượng ngùng, kỳ thực, nội tâm hắn đã là lão yêu tinh, đều sống năm trăm năm, nên rất giáo hoạt.

"Cậu muốn làm gì? Tôi giúp cậu." Bạch Tuyết đỡ hần hần dậy hỏi.

"Cái này, cậu không giúp tôi được, cậu không giúp tôi được..." Lâm Giang tiếp tục ra sức diễn kịch, kỳ thực, quỷ kế của hắn sớm bị sói con trong bụng Bạch Tuyết nhìn thấy, chỉ là sói con còn đang đợi thời cơ giáo huấn hắn.

Chờ đợi thời cơ, chủ yếu là vì không để cho mình bại lộ quá sớm, cho nên bọn họ đang đợi cơ hội giáo huấn.

"Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Bạch Tuyết lại hỏi. Bởi vì bọn họ là bạn học, nên Bạch Tuyết ở trước mặt Lâm Giang cũng không có gì lo lắng.

"Tôi tôi muốn đi nhà vệ sinh một chút!" Lâm Giang biểu hiện giống như bị Bạch Tuyết hỏi nên bất đắc dĩ nói.

"À? Để tôi đưa cậu đến phòng vệ sinh, còn cậu cẩn thận đi vào." Bạch Tuyết đỡ Lâm Giang, sau đó hai người hướng phòng vệ sinh đi đến.

Lâm Giang đi vào trong, lắng nghe bên ngoài, phát hiện Bạch Tuyết không có rời đi, xem ra là muốn đỡ hắn trở về chỗ đó. Lúc này, cảm giác cố gắng của mình rốt cuộc có một ít tiến triển, tối thiểu sau này hắn có thể quang minh chính đại tìm Bạch Tuyết nói chuyện phiếm, đây là chính miệng cô nói ra, muốn hắn coi cô là người thân, như vậy chuyện này đã xử lí tốt.

"A ——" trong phòng vệ sinh lại lần nữa truyền đến tiếng sói tru, Bạch Tuyết không thể đi vào, cho là hắn lại ngã sấp xuống . Kỳ thực, lần này so với mắt còn muốn thảm!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Sói Con Phát Uy 2

"Lâm Giang? Lâm Giang? Cậu không sao chứ?" Bạch Tuyết đứng ngoài cửa lo lắng gọi.

"Không được vào, không được vào ——" Lâm Giang thét lên.

"Tôi không đi vào, tôi không đi vào, nhưng cậu không sao chứ?"

"Tôi, tôi rất tốt! ! ! !" Lâm Giang khóc không ra nước mắt nói, hăn dù thế nào cũng là lang yêu tu luyện năm trăm năm, lại sẽ có ngày chật vật như vậy, lại còn mất mặt trước người mình thích nữa! Thực sự là xui xẻo!

Nguyên lai Lâm Giang định đi tiểu, nhưng khóa kéo lại bị hư, thế nào cũng kéo không ra!

Kéo không ra còn chưa tính! Đến việc tiểu tiện còn không khống chế được, rốt cuộc là vì sao a?

Hăn tự nhận là mình có năng lực kiểm chế, vì sao lại tè ra quần? Bi ai còn ở phía sau nữa!

Đã tiểu ra quần, vì sao khóa lại kéo xuống được, , thế nhưng vừa nãy vì sao kéo không ra?

Thế là, Lâm Giang mới có thể thử kéo khóa lại xem có được hay không? Cho nên kéo lên kéo xuống mấy cái, ai biết bi kịch xảy ra, kẹp đến vật không nên kẹp chứ !

Hơn nữa còn là kẹp lấy rất mạnh, mà hắn lại không nhớ mình có dùng sức, vì sao kẹp lại đau như thế? Không biết vật đó còn dùng được hay không ? Bởi đau đến cả người phát run.

Bạch Tuyết đứng ở ngoài cửa lo lắng chờ Lâm Giang ra ngoài, thế nhưng với bộ dạng hiện giờ, trên mắt thì đau muốn chết, phía dưới cũng đau muốn chết! Hơn nữa còn ướt cả quần!

"Lâm Giang cậu đã xong chưa?" Bạch Tuyết nhìn nhìn thời gian, không còn sớm, cô còn phải chuẩn bị đi về , bởi vì Lãnh Dạ sắp tan việc, nếu không quay về làm cơm chiều sẽ trễ!

"Em lại không chịu nổi tịch mịch nữa sao, cứ nhiên lại chạy đến nhà quyến rũ tên hỗn đản này? Hử? Lại còn không thể chờ đợi được canh giữ ở cửa nhà vệ sinh sao!" Thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên theo phía sau Bạch Tuyết truyền tới.

"A ——" Bạch Tuyết bị giọng nói phía sau dọa kêu to, bởi vì vừa rõ ràng chỉ có một mình cô đứng ở chỗ này, bỗng nhiên lại truyền ra một giọng nói, còn là của giọng của Lãnh Dạ, người đàn ông này thực sự là chỗ nào cũng vào được? Lại còn có chìa khóa nhà Lâm Giang nữa sao?

Lâm Giang nghe thấy Bạch Tuyết kêu to một tiếng, đỡ tường, lần mò đi ra, bởi vì hắn vẫn lo lắng Bạch Tuyết có chuyện, vả lại cô còn là mục tiêu để thăng Lang Vương, thế nhưng, trong lúc này hắn vẫn là hi vọng Bạch Tuyết không sao , không nên bị thương.

Lâm Giang mắt vẫn là không tốt, lại không dám mở, hắn liền đỡ tường đi ra, sau đó hướng vị trí Bạch Tuyết vừa đứng đi tìm cô. Lãnh Dạ nhìn thấy Lâm Giang hướng Bạch Tuyết giơ móng vuốt sói, thế là, hắn cấp tốc đứng ở phía trước Bạch Tuyết, đem Bạch Tuyết ngăn ở phía sau.

Lâm Giang mò lấy thân thể của Lãnh Dạ, thuận thế lùi tay về, bởi hắn đã cảm giác được Lãnh Dạ đến, hơn nữa Bạch Tuyết vừa kêu to sợ hãi hắn là

nhìn thấy Lãnh Dạ bỗng nhiên xuất hiện dọa sợ, biết Bạch Tuyết không có chuyện , hăn cũng yên tâm.

"Hóa ra anh lại thích xông vào nhà không hợp pháp như vậy, chỗ này của tôi không chào đón khách không mời mà đến! Mời đi ra." Lâm Giang biết mình hiện tại rất chật vật, mắt đau, phía dưới đau, quần còn ướt! Cho nên mới phải to gan hạ lệnh đuổi khách.

"Tuyết nhi, em ra bên ngoài chờ tôi, tôi có lời phải nói với vị đại soái ca này." Lãnh Dạ nhìn về phía Bạch Tuyết, lạnh lùng nói, hăn muốn cùng Lâm Giang đơn độc nói chuyện, cho nên mới đem Bạch Tuyết đuổi đi.

"Lâm Giang cậu không sao chứ?" Bạch Tuyết nhìn thấy Lâm Giang chật vật, cảm giác bỏ lại hăn như thế không được tốt, cho nên hi vọng Lâm Giang tha thứ cô.

"Bạch Tuyết cô đi ra ngoài đi, tôi không sao, cảm ơn cô đã tới chiếu cố tôi, ngày mai gặp lại." Lâm Giang khẽ cười cười với Bạch Tuyết , Bạch Tuyết nhìn thấy rất áy náy, thế nhưng vừa hận Lãnh Dạ không có thông cảm gì cả, Lâm Giang đều đã thảm như vậy , hăn cư nhiên mặc kệ, thực sự là nhẫn tâm!

Đồng thời, lại không có nghĩ mình sẽ thích người như vậy, còn hăm sâu trong đó! Cho nên mới thấy Lãnh Dạ nói gì nghe nấy.

Bạch Tuyết đi ra , Lãnh Dạ từ trên xuống dưới quan sát Lâm Giang.

"Xem ra cậu đối với người phụ nữ của tôi đã đến trình độ tẩu hỏa nhập ma?"

Lãnh Dạ rất tò mò, nói như thế nào hăn cũng là yêu ở yêu giới, sao có thể khiến cho mình chật vật như thế? Chẳng lẽ là vì giành được sự đồng tình của Bạch Tuyết, mà cố ý như vậy?

"Hiện tại nói là người phụ nữ của anh có phải còn sớm hay không?" Lâm Giang không khuất phục nói.

"Hừ —— bây giờ mỗi ngày tôi đều ở trên thân thể Bạch Tuyết, ra vào thân thể của cô ấy, cậu nói là sớm hay muộn?" Lãnh Dạ rất khí thế nói.

"Anh?" Lâm Giang không ngờ Lãnh Dạ sẽ nói ra lời vô sỉ như vậy, kỳ thực, Lãnh Dạ biết hiện tại không có người thứ ba ở đây, cho nên mới nói như vậy, bọn khi bọn họ còn là động vật, việc này đối với bọn đều là sinh sôi nảy nở đời sau, cho nên Lãnh Dạ mới có thể nói rõ ràng như thế, cũng là vì muốn cho Lâm Giang biết Bạch Tuyết đã là của hắn, khiến Lâm Giang tốt nhất nên hết hy vọng, đừng đánh chú ý lên Bạch Tuyết nữa!

"Cậu

Vẫn là đi soi gương đi, xem thật kỹ hiện tại với bộ dạng này, Bạch Tuyết sẽ thích cậu?" Lãnh Dạ vẫn là không hiểu Lâm Giang vì sao khiến cho mình chật vật như thế, lại còn tè ra quần!

"Không cần anh nhắc nhở! Chỉ cần Lãnh Vương vĩ đại ở sau lưng ám hại, ta liền A di đà phật !" Lâm Giang bắt đầu hoài nghi mình xui xẻo, là Lãnh Dạ ở sau lưng giở trò xấu?

"Ám hại? Ha ha... Chính cậu nghĩ đến phụ nữ mà tè ra quần, chẳng lẽ tôi còn có thể giữ cho cậu đi tiểu sao?" Lãnh Dạ cho rằng đây chỉ là một chò đùa, đồng thời cũng rất buồn cười!

"Chẳng lẽ anh không có ở sau lưng tính kế tôi?" Lâm Giang vẫn là chưa tin Lãnh Dạ không có tính kế hắn, nói như thế nào hắn cũng đã tu luyện năm trăm năm, sao có thể ngốc như vậy tè ra quần? Còn có ánh mắt của hắn rõ ràng chính là bị bụng của Bạch Tuyết thương tổn!

"Buồn cười, tôi Lãnh Vương đối với cậu không cần giở thủ đoạn? Mà công khai cùng cậu so đo."

Lâm Giang hơi nhìn về phía Lãnh Dạ, trông không giống như là nói dối, thế nhưng rốt cuộc là ai hại hắn? Vì sao hiện tại hai mắt của hắn vẫn còn đau, vừa nãy trong nhà vệ sinh hắn cũng đã dùng pháp thuật thử qua, thế nhưng không có dùng được!

"Rốt cuộc là ai?" Lâm Giang không khỏi bày tỏ ý nghĩ trong lòng.

Lãnh Dạ bỗng nhiên có hứng thú, chẳng lẽ Lâm Giang biến thành như vậy không phải là vì giành được đồng tình của Bạch Tuyết? Mà là có chuyện khác?

"Cậu vẫn là tự cầu nhiều phúc đi! Làm yêu quái sẽ phải giữ khuôn phép làm yêu quái, không nên đến yêu cũng không muốn làm."

"Anh có tư cách gì mà giáo huấn tôi, chắc chắn chuyện này cũng có liên quan đến anh!" Lâm Giang không phục nói.

Lãnh Dạ còn muốn nói điều gì? Thế nhưng miệng hơi giật giật, lại cũng không nói ra!

"Người phụ nữ của tôi còn ở bên ngoài chờ tôi về nhà, tôi thấy cậu vẫn là thay quần đi, dù sao tuổi tác cũng không nhỏ, lại tè ra quần hình như rất không nên!" Lãnh Dạ bất đắc dĩ nói, khóe miệng vừa kéo, xoay người rời khỏi.

Đi ra khỏi nhà Lâm Giang, Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết ngồi trên ghế ở bên cạnh thang máy, xem ra có chút bất an.

Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ đi tới, đứng dậy tiến lên đón.

"Về nhà." Lãnh Dạ chỉ nói vậy liền ấn thang máy.

Bạch Tuyết không muốn giải thích, bởi vì cô tin Lãnh Dạ sẽ không tin tưởng mình! Vẫn cho rằng cô thích quyến rũ đàn ông, vừa rồi cô còn sốt

ruột chờ Lâm Giang ở cửa nhà vệ sinh, bị Lãnh Dạ nhìn thấy một màn kia chắc chắn sẽ không tin lời cô giải thích!

Trong thang máy, Lãnh Dạ hai bắt chéo ở sau lưng, Bạch Tuyết thì đứng phía sau, không nói một lời, cẩn thận phỏng đoán Lãnh Dạ định phát tiết giận giữ như thế nào, nhìn ra, người đàn ông này rất bá đạo, chỉ cần là người của hắn xem ra không cho phép người khác tiếp xúc! Vậy có phải hay không sau này cô không thể cùng mấy bé trai nói chuyện phiếm ?

"Vì sao không nói lời nào?" Lãnh Dạ nói chuyện, phá vỡ sự yên tĩnh.

"Em, em nói anh sẽ tin sao?" Bạch Tuyết thăm dò hỏi.

"Em không nói thì làm sao biết tôi có tin hay không?" Lãnh Dạ phản ứng ngoài dự liệu của Bạch Tuyết, vốn tưởng rằng lại sẽ bị anh hung hăng dẫn vật một trận, xem ra lần này lại muốn bình tĩnh giải quyết chuyện này.

"Nga, là như vậy, hôm nay Lâm Giang bỗng nhiên mắt bị đau, nên em đưa cậu ấy trở về, sau đó đó cậu ấy muốn đi vào nhà vệ sinh, thế nhưng thấy không rõ lắm, nên em liền đưa cậu ấy đến cửa, sau đó cậu ấy ở bên trong kêu to, cuối cùng anh lại tới!" Bạch Tuyết đơn giản đem chuyện nói xong.

"Ừ." Lãnh Dạ chỉ ừ một tiếng, sau đó trong thang máy lại an tĩnh.

Lãnh Dạ đang suy nghĩ, vừa biểu tình của Lâm Giang, mặc dù hắn lúc đó mắt không mở ra được, thế nhưng, trên mặt hắn rõ ràng toát ra hắn cảm như vậy là bị người ám hại, hắn là yêu, ai có thể ám hại hắn?

Trừ có con yêu đang tác quái?

Nhưng vì sao vừa rồi đi vào hắn lại không có phát hiện yêu khí khác, mà trong phòng chỉ có mùi của Lâm Giang.

Chẳng lẽ?

Hắn quay đầu nhìn về phía bụng của Bạch Tuyết, ánh mắt rất sắc bén, rất nhạy cảm, mang theo thăm dò, mang theo nghiên cứu...

"Anh nhìn cái gì?" Bạch Tuyết bị ánh mắt Lãnh Dạ dọa đến, chẳng lẽ ở trong thang máy lại muốn cô, vì sao anh lại nhìn chăm chăm vào hạ thân mình như vậy?

Bạch Tuyết tự nhiên che bụng nhỏ khó xử.

"Lấy tay ra." Lãnh Dạ ra mệnh quát, hắn thật không biết, có phải Bạch Tuyết có thai hay không?

Một lát sau, hắn hoang mang quay đầu.

Vì sao?

Vì sao?

Hắn không hiểu hỏi ngược lại, vì sao không thể nhìn thấy bụng của Bạch Tuyết?

Trước đây ở yêu giới, khi có phi tử mang thai hắn đều nhìn thấy sói con lớn lên, bởi vì hắn có pháp thuật, có thể nhìn thấu bên trong bụng, phạm là yêu đều có thể làm như vậy?

Thế nhưng, Lãnh Dạ lại không thể nhìn thấy bụng của Bạch Tuyết!

Đây rốt cuộc là vì sao?

Hắn rất không hiểu!

Lãnh Dạ vẫn là xem nhẹ một điểm, hắn muốn biết Bạch Tuyết có mang thai hay không? Có thể hỏi Bạch Tuyết có đến đại di mộ khay không a.

Thế nhưng, tư duy cũng nhẩn nhụi bỏ xốt, giống như Bạch Tuyết là một người rất cẩn thận, thế nhưng đến chuyện này cô cũng lơ đi , bởi vì gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô có chút đáp ứng không xuể!

Bạch Tuyết cũng tưởng mình bị áp lực quá lớn, cho nên mới bị chậm lại, trước đây từng có loại tình huống này, bởi vì thành tích học tập nên áp lực lớn, nên đại di mục cũng bị lùi lại một tháng, cũng chính là hai tháng mới tới một lần.

"Anh, anh nếu như thật muốn, thì về nhà em sẽ cho anh có được không?" Bạch Tuyết cho rằng Lãnh Dạ ở trong thang máy đã nghĩ muốn mình, cho nên thương lượng với Lãnh Dạ nên về nhà!

Lãnh Dạ đưa lưng về phía Bạch Tuyết, nghe thấy Bạch Tuyết nói vậy, khóe miệng hần vừa khéo cười, chỉ là Bạch Tuyết không nhìn thấy, mà Bạch Tuyết cũng chưa bao giờ thấy Lãnh Dạ cười qua, bởi cô cũng biết anh là cái lãnh khốc, có lẽ loại người này cũng không thích cười!

Bạch Tuyết cũng không ôm hy vọng gì, chỉ cần Lãnh Dạ không tức giận là được!

"Nhớ kỹ lời em vừa nói, về nhà đem mình tắm giữa , nằm dài trên giường chờ tôi." Lãnh Dạ mặt không đỏ tâm không nhảy nói.

"Vâng." Bạch Tuyết xấu hổ vâng một tiếng, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Về đến nhà, Bạch Tuyết không có sốt ruột đi làm cơm, bởi cô còn nhớ lần trước mình muốn đi làm cơm, Lãnh Dạ nói muốn ăn trước mình trước, cho nên lần này vẫn là tự giác một chút đi!

Bạch Tuyết cầm lấy áo choàng tắm, trực tiếp đi vào phòng tắm, sau đó cấp tốc đem tự mình tắm rửa , bởi vì cô lo lắng chậm chạp, Lãnh Dạ sẽ tiến

vào, mà cô lại không muốn ở trong phòng tắm bị làm vậy, cho nên cô tắm rất nhanh, sau đó lại ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Lãnh Dạ đi tới, cởi ra áo choàng tắm của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lại thấy kì lạ , trước đây Lãnh Dạ đều đè lên người cô, lần này vì sao lại trở nên ôn nhu như vậy?

Chỉ thấy Lãnh Dạ nhìn chăm chăm bụng Bạch Tuyết rất lâu, sau đó xoa xoa.

Lãnh Dạ thử nhìn bằng mắt lại không nhìn thấy bên trong, sau đó lại dùng tay của mình để cảm xúc bên trong có tiếng tim đập của sói con hay không, kỳ quái chính là cũng không có cảm giác được khác thường.

Hắn có chút thất vọng, chẳng lẽ lâu như vậy, Bạch Tuyết cũng không có mang thai!

Là cô còn quá nhỏ?

Hay là hắn cùng cô kết hợp không thể có đứa nhỏ?

Thế nhưng, một khi thật sự có đứa nhỏ, không biết hắn và con người kết hợp sinh ra là người hay là yêu?

Lãnh Dạ cũng không hoang mang, hắn mặc dù pháp lực cao thâm, thế nhưng, hắn không phải thần tiên, hắn không phải vạn năng , cho nên hắn một mực nỗ lực, nỗ lực tu luyện, hi vọng có một ngày hắn có thể thành tiên.

Lãnh Dạ mấy năm nay vẫn nghiêm túc tu luyện, hi vọng có một ngày có thể tu thành chính quả.

Năm đó Mẫu đơn tiên tử đem kim đan để lại yêu giới, liền hi vọng tương lai bọn họ tu luyện thành chính quả, đắc đạo thành tiên.

Bạch Tuyết càng không hiểu chính là, Lãnh Dạ không có đem mình ăn, mà xoay người hướng bên cạnh đi đến.

"Em đi làm cơm chiều đi, tôi một hồi sẽ xuống ngay."

"Vâng." Bạch Tuyết không có thất vọng, chỉ là không hiểu, Lãnh Dạ là có tâm sự sao? Vì sao nghiên cứu bụng của cô xong lại không có tiếp tục?

Bạch Tuyết mặc quần áo xuống lầu .

Lãnh Dạ châm một điếu thuốc, ngồi ở trước giường, nhìn ra bên ngoài, trên đường phố đã mở đèn nên ông, hẳn không thích ban đêm bật đèn, nhưng vì Bạch Tuyết hẳn đã bắt đầu thói quen đêm tối mở đèn, vì không cho Bạch Tuyết kinh hoảng, gần đây hẳn không có lại dùng pháp thuật đem quần áo của cô cởi ra, mà đều dùng tay xé rách, vừa mới bắt đầu, chẳng lẽ vì hẳn đã nỗ lực khống chế chính mình không sử dụng pháp thuật, nên pháp thuật mới yếu đi?

Nếu không vì sao mắt nhìn không nhạy ?

Lãnh Dạ và Lâm Giang, còn có Cung Hàn đều cũng vậy, cũng đều cho là mắt mình nhìn không nhạy.

Bọn họ đều muốn nhìn thấu bụng của Bạch Tuyết , nhưng cái gì cũng nhìn không thấy!

Mà càng nhìn không thấy, lại càng nghĩ biện pháp muốn nhìn thấy, cho nên Lãnh Dạ mới có thể trước hết để cho Bạch Tuyết đi xuống lầu làm cơm, mà hẳn ngồi ở trước giường nghĩ biện pháp.

Nếu như không phải trong bụng Bạch Tuyết có thai, thì rốt cuộc là ai đem Lâm Giang chinh được thảm như vậy?

Nhưng mà, ba con sói con lúc này ở trong bụng Bạch Tuyết lại đang bàn luận.

Sói con số một: "Cái tên bại hoại kia thiếu chút nữa bị kẹp hỏng, chỉ tiếc mới bị kẹp nhẹ miệng ấm trà, tính ra hẳn lại gặp may mắn!"

Sói con số hai: "Cái gì mà miệng ấm trà?"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Sau Lưng Giờ Trò Quỷ

Sói con số ba: "Đương nhiên là ấm trà để uống. "

Sói con số một: "Cái gì mà uống trà , là thứ cha dùng để bắt nạt mẹ, chính là là nơi dùng để đi tiểu, hai người thực sự là phiền phức! Đây cũng không hiểu!"

Sói con số ba: "Nói như vậy anh và nhị vương tử sau này cũng sẽ có ấm trà nha?"

Sói con số một: "Đó là đương nhiên, cha đã cho chúng ta nhiều hơn một cục thịt, còn em sẽ không có?"

Sói con số ba: "Hừ —— ai thèm có cái đấy chứ, người ta là công chúa, tương lai giống mẹ đều xinh đẹp, mới không giống hai người nhiều thêm một cục thịt, khó coi chết đi được!"

Bạch Tuyết đang nấu cơm, nhưng lại không biết trong bụng của mình có bao nhiêu náo nhiệt.

***

Lãnh Dạ vẫn nhớ lại biểu tình của Lâm Giang hôm nay, phát hiện rất nhiều điểm khả nghi.

Lâm Giang là Pháp Vương có pháp thuật, hẳn sẽ không để cho mình chặt vật như vậy, mà bọn họ là địch nhân, khi ở trước mặt địch nhân chặt vật

như vậy là đã thua ba phần khí thế, cho nên nhất định có người ở sau lưng giở trò quỷ, hoặc là có yêu sau lưng giở trò quỷ?

Thảo nào Lâm Giang nói hăn ở sau lưng ám hại?

Xem ra ngoại trừ hăn, lúc đó còn có kẻ khác ở đấy, thế nhưng vì sao hăn không có một chút phát hiện nào?

Là mình pháp lực không đủ, hay là đối phương ẩn giấu cao thâm?

Bạch Tuyết làm xong bữa tối, đem một phần xương sườn để ra ngoài, đặt ở bên cạnh.

Lãnh Dạ xuống, nhìn thấy xương sườn bên cạnh rất tò mò, chẳng lẽ bọn họ muốn phân bàn ăn?

Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ nhìn vào xương sườn, liền giải thích.

"Những thứ kia là cho Yêu Tuyết ăn."

"Hả?" Lãnh Dạ có chút giật mình, cô không phải rất sợ sói sao, sao lại còn muốn cho hăn xương sườn, thật là kì lạ.

"Nó có thể ăn thịt người hay không?" Bạch Tuyết hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Sẽ không, em làm xương sườn ăn ngon như vậy, nó sao có thể ăn thịt người, thịt người không ngon!" Lãnh Dạ ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, biểu tình bình thản trả lời Bạch Tuyết.

"À, thật may, em muốn đi đưa cơm cho nó." Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm nói, Lãnh Dạ thật bất ngờ, ngẩng đầu, lãnh mâu nhìn Bạch Tuyết, cô nói muốn đi đưa cơm? Có làm hay không, ngày đó rõ ràng cô sợ đến phát run, chẳng lẽ hôm nay sẽ không sợ sao?

"Em không sợ nó ăn em sao?" Lãnh Dạ hỏi.

"Không phải anh nói nó sẽ không ăn thịt người sao?"

"Thế nhưng trông em vừa trắng lại non mềm như vậy có thể sẽ rất ngon."

"A?" Bạch Tuyết trừng mắt nhìn Lãnh Dạ, không biết là đang nói đùa hay là nói là sự thật nữa?

"Sợ hãi sẽ không muốn đi sao." Lãnh Dạ tiếp tục ăn cơm.

"Anh cũng không thể đi cùng em sao?" Bạch Tuyết lo lắng con sói kia bị đói, đến lúc đó nó có thể ăn thịt người thì sao, nhìn nó khả ái như vậy, mặc dù ánh mắt rất cao ngạo, thế nhưng một thân tuyết trắng, còn có đôi mắt hồng hồng, khiến Bạch Tuyết không khỏi có chút thích thú, nhất là nó còn gọi là Yêu Tuyết, cũng có một chữ Tuyết giống cô, xem ra bọn họ đều có quan hệ, đều thích Tuyết.

Bạch Tuyết bắt đầu tưởng tượng giả như yêu tuyết bò vào trong tuyết khẳng định tìm không được nó, bởi vì lông nó giống như tuyết vậy.

"Không được, tôi rất bận!" Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, hắn làm sao có thể cùng cô đi chứ, đó chính là hắn, mặc dù hắn lợi hại hơn nữa cũng sẽ không thể phân thân!

"Vậy cũng không sao, anh làm việc của mình là được, em đi nhanh về nhanh! Đem thức ăn để lại em sẽ trở về." Nói xong Bạch Tuyết cúi đầu xuống cũng bắt đầu ăn cơm.

"Em thật không sợ nó ăn mình sao?" Lãnh Dạ lại hỏi, bởi vì hắn muốn biết Bạch Tuyết lấy dũng khí ở đâu ra?

"Nó sẽ không ăn em, bởi vì ngày đó nó cũng không có ăn em, vả lại em mang thức ăn cho nó, nó nhìn thấy xương sườn càng sẽ không ăn em."

Bạch Tuyết mỉm cười nói, kia mỉm cười tựa như là sóng điện, khiến toàn thân Lãnh Dạ xung động một chập.

"Tùy em." Lãnh Dạ không có nói cái gì nữa, bởi vì Bạch Tuyết đã muốn đi, hắn cũng nên đi trước Bạch Tuyết một bước, miễn cho cô lại thất vọng.

Sau khi ăn xong Bạch Tuyết bắt đầu thu thập đồ ăn, cô còn cầm một trái táo, hơn nữa đều cắt thành từng miếng, một tay còn bưng xương sườn chuẩn bị lúc trước, lo lắng nó không đủ ăn, lại bỏ thêm mấy miếng thịt gà vào.

Bạch Tuyết lặng lẽ đi đến căn nhà bên cạnh mà Lãnh Dạ nói, cô không có trực tiếp đi vào, mà đứng ở cửa nhìn ngó.

Quả nhiên Yêu Tuyết đang nằm bò ở cách đó không xa.

"Yêu Tuyết, yêu tuyết..." Bạch Tuyết nhẹ nhàng gọi.

Lãnh Dạ nghe thấy Bạch Tuyết gọi hắn, vẫn là lãnh ngạo quay đầu lại.

Nhìn Bạch Tuyết, sau đó đứng dậy, hướng Bạch Tuyết bên này nhìn sang, kỳ thực sự lãnh ngạo của hắn là sinh ra đã có, hắn là sói, không phải người. Cho nên hắn sẽ không ôn nhu, chỉ có hung ác, đây cũng là vì sự sinh tồn của động vật, bởi quá ôn nhu sẽ bị ăn thịt, trở thành con mồi của cường giả.

Cường giả sống, người yếu tử!

Tuy nói có chút tàn nhẫn, thế nhưng đây là quy tắc sinh tồn tự nhiên, cũng vì vậy mà hắn mới có thể lên làm Lang Vương, cùng lãnh ngạo khí thế là nhịp thở.

"Yêu tuyết, yêu tuyết, tao tới mang đồ ăn cho mày, tao có thể vào không?" Bạch Tuyết ôn nhu hỏi, Lãnh Dạ nhìn cô cái điềm đậm đáng yêu

trước mắt, cô rõ ràng rất sợ hãi, vì sao còn muốn đến?

Lãnh Dạ gật gật đầu, ý là có thể tiến vào, Bạch Tuyết kinh hãi đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, mới vừa rồi không phải là mình hoa mắt chứ, vì sao cô lại nhìn thấy yêu tuyết gật đầu? Chẳng lẽ nó nghe hiểu được tiếng người nói?

Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết cứng đờ, thế là xoay người, cao ngạo rời đi, một bộ không để ý tới tư thế của Bạch Tuyết!

Bạch Tuyết nhìn thấy yêu tuyết rời đi, thế là, chậm rãi hướng trong nhà đi đến.

"Yêu tuyết, mày có thể nghe hiểu tao nói gì đúng không? Vừa nãy mày gật đầu đúng không? Mày là đồng ý cho tao tiến vào đúng không?" Bạch Tuyết liên tiếp hỏi, khiến Lãnh Dạ đều nhanh bị cô vòng đến hôn mê, phụ nữ thực sự là phiền phức!

"..." Lãnh Dạ không nói, cũng không có lại gật đầu, rất có khí thế vương giả nhìn Bạch Tuyết.

"Mày đừng lo lắng, tao sẽ không làm thương tổn mày, tao là tới cho mày đồ ăn, mày xem đây là xương sườn nha, là tao làm đấy, ăn rất ngon ." Bạch Tuyết dùng chiếc đũa gấp một khối, đưa đến miệng Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ không hề muốn ăn chút nào, bởi vì hắn đã ăn rất no, thế nhưng, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Bạch Tuyết, hắn vẫn là há miệng ra, đem thịt Bạch Tuyết đưa tới ăn vào trong bụng.

Bạch Tuyết nhìn thấy con sói ăn, trong lòng yên tâm hơn, nói rõ nó rất ngoan, sẽ không ăn thịt người, thảo nào Lãnh Dạ lại nuôi nó.

Bạch Tuyết lại gấp một miếng táo đưa đến bên miệng, Lãnh Dạ không muốn làm cho Bạch Tuyết thất vọng, thế là ngoan ngoãn ăn.

Chỉ chốc lát sau liền đem tất cả thức ăn Bạch Tuyết mang đến ăn vào trong bụng, khiến Bạch Tuyết hài lòng ngồi ở bên cạnh.

"Mày có biết hay không nhìn mày rất giống tiểu cầu tao nhất được lúc mười bốn tuổi, lông nó cũng rất trắng, hơn nữa mắt cũng giống mày." Bạch Tuyết nói đến đây, chợt nhớ tới đến cái gì đó.

"Có lẽ nó và mày giống nhau, cũng là sói, chẳng qua là khi đó tao không biết!"

Lãnh Dạ nằm bò trên mặt đất, hân ăn hơi nhiều, cho nên nghĩ nằm nghỉ một lúc.

Bạch Tuyết vẫn ngồi vậy , quay đầu nhìn thấy yêu tuyết rất ngoan, nghĩ muốn sờ lông của nó, thế nhưng, trong lòng vẫn là có chút không dám, lo lắng thú tính của nó nổi lên sẽ ăn thịt mình!

"Tao có thể sờ mày không? Mày rất giống tiểu Bạch tao từng nuôi." Năm mười bốn tuổi ấy, Bạch Tuyết đều gọi Lãnh Dạ là tiểu Bạch.

Lãnh Dạ không có phản đối cũng không có gật đầu, Bạch Tuyết to gan vươn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó, thật mềm, thật mượt, bởi vì Bạch Tuyết xoa, Lãnh Dạ cũng rất thoải mái nhắm mắt lại.

Bạch Tuyết chỉ biết trước mắt chính là một con sói nhìn rất đẹp, mà chẳng biết nó hiện tại chính là người đàn ông mỗi ngày mỗi đêm hung hăng muốn cô, nếu như cô biết mình mỗi ngày bị một con sói yêu hung hăng xx, không biết còn có thể bình tĩnh hay không...

"Mày vì sao lại ở trong này?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi, sói không phải hân là ở trong rừng rậm sao? Vì sao lại bị Lãnh Dạ trở thành súc vật nuôi dưỡng?

Bạch Tuyết phát hiện yêu tuyết rất ngoan hiền, thế là to gan bắt đầu lấy tay xoa đều thân thể, kỳ thực Bạch Tuyết không có ý tứ gì khác, cô chỉ là muốn tốt với nó.

Nhưng mà, Lãnh Dạ vốn rất hưởng thụ bị Bạch Tuyết xoa thân thể lại bắt đầu nóng lên.

Một lát sau, Bạch Tuyết nhìn thấy thời gian, cần phải trở về, bởi vì Lãnh Dạ yêu cầu cô trước mười giờ phải lên giường nghỉ ngơi, nếu không sẽ trừng phạt, mặc dù phương thức trừng phạt có chút đặc biệt, thế nhưng, Bạch Tuyết vẫn là không hi vọng mình bị chỉ trích liền chuẩn bị rời đi

"Yêu tuyết, đã khuya, tao phải đi về , bởi vì chủ nhân của mày yêu cầu trước mười giờ phải lên giường nghỉ ngơi nếu không sẽ lại mất hứng , tạm biệt , ngày mai tao sẽ trở lại thăm mày, tao sẽ còn mang đồ ăn ngon đến." Bạch Tuyết rời đi mà Lãnh Dạ thì hướng bên cạnh đi đến, bởi hắn cũng muốn về nghỉ ngơi!

Mới vừa rời bị Bạch Tuyết sờ tới sờ lui, chờ chút nữa hắn cũng muốn ở trên người Bạch Tuyết sờ tới sờ lui.

Bạch Tuyết trở lại phòng ngủ, cầm áo ngủ chuẩn bị đi tắm, vừa muốn đi vào, phát hiện cửa phòng ngủ mở ra , Lãnh Dạ không mặc gì từ bên ngoài tiến vào, Bạch Tuyết mặc dù không chỉ một lần nhìn thấy thân thể Lãnh Dạ , thế nhưng, như thế một người đàn ông lãnh khốc không mặc quần áo, còn ngông nghênh đi tới.

Chỉ thấy Lãnh Dạ tuần mỹ , mặt như điêu khắc ngũ quan rõ ràng. Bề ngoài thoát nhìn rất lạnh khốc, nhưng trong mắt lơ đãng toát ra tinh quang làm cho người ta không dám xem thường. Đầu tóc đen nhánh, một đôi mày kiếm tràn đầy đa tình, làm cho người ta không cẩn thận liền luân hãm . Cái mũi cao, đôi môi dày vừa phải đỏ hồng lúc này lại khiến người khác hoa mắt. Chỉ thấy vóc người vĩ ngạn, màu da cổ đồng, ngũ quan hình dáng rõ

ràng mà thâm thúy, như tượng điêu khắc Hy Lạp, con người u ám thâm thúy, có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị gợi cảm. Là tập thể ngũ quan tuần mỹ, cả người phát ra một loại uy chấn thiên hạ, khí thế vương giả, tà ác mà tuần mỹ trên mặt lúc này phóng đẳng không câu nệ cao ngạo.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ không mặc gì vẫn có cảm giác là lạ !

"Cái kia, anh hết bận rồi sao, em đi tắm rồi sẽ nghỉ ngơi." Bạch Tuyết giả vờ trấn định nói, hướng phòng tắm đi đến.

Lãnh Dạ nhìn nhìn Bạch Tuyết, lại nhìn nhìn chính mình, hiện tại hắn không có mặc quần áo, còn không phải vì cô sao, cô muốn xem chân thân của hắn, hắn đương nhiên không thể mặc, có ai thấy qua sỏi mặc đồ bao giờ chứ, đây không phải là quá khô hài sao?

Vì Bạch Tuyết, hắn đi tới đó, còn bị ánh mắt kỳ quái của cô quan sát, hắn thế nào nuốt chồi chuyện này, đã thế cô còn thích xoa hắn, nếu vậy hôm nay hắn sẽ để cho cô sờ đủ, Lãnh Dạ liền hướng phòng tắm đi vào.

"Anh? Em rất nhanh liền tắm xong." Bạch Tuyết cuống quýt mở vòi tắm, cô cho rằng Lãnh Dạ lại chờ sốt ruột, cho nên tăng nhanh động tác trên tay.

"Tôi cũng muốn tắm!" Lãnh Dạ hướng Bạch Tuyết đi đến, thấy vậy, Bạch Tuyết liền ngoan ngoãn đi đến bể, bắt đầu chuẩn bị nước tắm.

Ngay khi Bạch Tuyết vì Lãnh Dạ chuẩn bị nước tắm.

Lâm Giang ở trong biệt thự đau đến nhe răng nhếch miệng, hắn đang tu luyện, hi vọng pháp lực có thể đè nén đau đớn xuống. Hiện tại hắn càng hoài nghi là Lãnh Dạ ở sau lưng ám toán hắn, bởi vì ánh mắt của hắn mặc dù đi bệnh viện cũng trị không hết, bởi vì hắn dùng lực đều trị không hết, lại càng không nói đến mấy thứ ở đây có thể trị được !

Còn có vật đàn ông đáng thương của hắn đã sừng lên, hắn nhẹ nhàng dùng tay sờ sờ, vừa thô vừa lớn, là hắn hận đến nghiến răng!

Trong lòng bắt đầu mắng to Lãnh Dạ không phải sói!

Đê tiện vô sỉ!

Sau lưng ám toán hắn!

... ..

Lãnh Dạ bị mắng.

Hắt xì ——

Hắt xì ——

Hắt xì ——

Lãnh Dạ liên tiếp đánh ba cái hắt xì, Bạch Tuyết cuống quýt đi thử nước ấm.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đứa Nhỏ Tham Ăn

"Nước đâu có lạnh, vì sao lại hắt xì? Có phải tại anh không mặc gì chạy lung tung nên bị cảm lạnh rồi không?" Bạch Tuyết suy đoán, có lẽ Lãnh Dạ vừa từ bên ngoài bị nhiễm lạnh !

Ai biết, Lãnh Dạ đang căm tức nhìn Bạch Tuyết, cái gì gọi là thích không mặc gì chạy? Hẳn là vì cô mới có thể biến thân ! Chứ những những người phụ nữ khác muốn nhìn hắn không mặc gì đến phát điên, vậy mà cô được nhìn chân thân của hắn mà không biết quý trọng, lại còn nói vậy!

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ giận dữ nhìn, biết mình nói sai, ngoan ngoãn cầm miệng, giúp Lãnh Dạ chà lưng phía sau

"Qua đây hôn tôi." Lãnh Dạ bỗng nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi.

"A?" Bạch Tuyết hiển nhiên là rất giật mình.

"Hôn tôi." Lãnh Dạ lại lặp lại một lần nữa , trong giọng nói mang theo mệnh lệnh, và không cho phép chống cự.

Bạch Tuyết sắc mặt ửng đỏ, thế nhưng vẫn là rất ngượng ngùng, đem miệng đưa tới, nhẹ nhàng hôn một cái lên miệng Lãnh Dạ, sau đó liền lui về .

"Không đủ."

Lãnh Dạ lúc này tựa như một đứa nhỏ tham ăn, khiến Bạch Tuyết không khỏi muốn cười, thế nhưng người đàn ông này lại không có vì vậy mà ngượng ngùng, vẫn lạnh lùng biểu tình nghiêm nghị, chờ Bạch Tuyết đưa lên cái hôn thật sâu.

Bạch Tuyết then thùng, vươn tay nhỏ bé, cầm lấy khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Dạ, hôn lên môi, bắt đầu cho Lãnh Dạ cái hôn nhiệt tình.

Lãnh Dạ vừa nãy vốn bị Bạch Tuyết xờ tới cũng đã bốc cháy, lúc này còn chịu sự chủ động của Bạch Tuyết, khiến hắn không muốn nhịn nữa, cũng không cần nhẫn, hắn bây giờ chỉ muốn cô, thế là đứng dậy, đem Bạch Tuyết ôm lấy, hai tay hắn nhấc chân Bạch Tuyết lên, sau đó bàn tay nắm chắc ngang hông, hai tay còn thuận thế ép sát bộ ngực của Bạch Tuyết lại, Bạch Tuyết thân thể khẽ run lên, tựa hồ bị Lãnh Dạ liên tiếp kích thích đến, nhẹ nhàng run rẩy đã bị Lãnh Dạ cảm nhận được, khóe miệng hắn vừa kéo, cô luôn luôn dễ dàng động tình như vậy, khúc nhạc dạo còn chưa có bắt đầu, thì đã có phản ứng.

Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết đi vào phòng ngủ, đem Bạch Tuyết áp ở trên giường.

"Bé con, em chỉ biết nghịch lửa, chẳng lẽ không định dập tắt lửa sao? Ừm?" Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết mềm mại không xương kích thích khiến phía dưới đã sớm có ý chí chiến đấu sục sôi.

Hắn không thể chờ đợi được , hung ác , không có bất kỳ khúc dạo đầu , hung hăng xâm nhập vào thân thể Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lập tức kêu một tiếng a --

Lãnh Dạ bàn tay to nắm lấy vòng eo Bạch Tuyết, vì để cho chính mình mỗi một lần tiến vào có thể tiến sâu hơn, Bạch Tuyết vẫn như cũ không có cách nào thích ứng sự hung ác này, đành cực lực nhẫn nại, người đàn ông này vì sao khát khao như thế? Anh không phải mỗi ngày buổi tối đều phải

làm sao? Vì sao luôn luôn giống như con sói đói, hận không thể đem cô chia sẻ sau đó ăn vào trong bụng!

Bạch Tuyết ý thức chậm rãi rồi, theo Lãnh Dạ mỗi một lần tiến vào bắt đầu mơ hồ, chốc chốc hô hấp dồn dập, chốc chốc cắn răng nhin xuống, nhưng mà Lãnh Dạ khắp nơi lần lượt hung hăng chiếm hữu, hận không thể đem thân thể Bạch Tuyết xỏ xuyên qua.

Bạch Tuyết mơ màng bắt đầu đã không ý thức được, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, tròn mắt híp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bởi vì Lãnh Dạ ra vào, Bạch Tuyết thân thể run lên...

Cuối cùng, nhiệt lưu cuộn cuộn như Trường Giang hướng bên trong phóng tới, hết thủy đều chảy vào trong thân thể Bạch Tuyết...

Xong việc, Lãnh Dạ rời khỏi thân thể Bạch Tuyết, xoay người nằm ngửa ở bên cạnh, Bạch Tuyết thì vẫn tư thế cũ, không có di động, nhắm mắt thờ dốt.

Lãnh Dạ nhìn về phía Bạch Tuyết, khóe miệng nhếch lên, đẩy ra tóc đen trên gương mặt Bạch Tuyết, bởi vì ra mồ hôi, mà tóc đã dính ở trên gương mặt, Bạch Tuyết híp mắt, tròn mắt hẹp dài buông xuống, xem bộ dáng là rất mệt mỏi.

"Lần này em không có té xỉu, có tiến bộ." Lãnh Dạ nói thật nhỏ.

Kỳ thực, lần này Lãnh Dạ lo lắng cô lại té xỉu, nên mới xong việc sớm, nếu không hẳn còn có thể hung hăng muốn Bạch Tuyết tiếp, bởi vì hẳn không phải là con người, hẳn là Lang Vương tu luyện ngàn năm, hẳn có thể lực kinh người.

Nhìn người phụ nữ trong lòng mệt mỏi, nhìn thân thể của cô không phải tốt lắm, rất cần rèn đúc thêm.

"Sau này xem ra phải cùng em vận động nhiều hơn".

"Thế nhưng mệt mỏi quá!" Bạch Tuyết trả lời, vẫn là nhắm hai mắt lại.

"Đây là một loại vận động rất hưởng thụ, nhưng mệt? Nên em chỉ có thể cần phải chăm chỉ rèn luyện, đến lúc đó cũng không biết mệt mỏi."

Bạch Tuyết nghe thấy Lãnh Dạ nói vậy, mở mắt ra nhìn Lãnh Dạ, anh vừa nói là chăm chỉ rèn luyện, có phải anh đã rèn luyện rất nhiều, vậy đã có bao nhiêu người phụ nữ cùng làm? Khó trách thân thể tổ chất lại tốt như vậy, thì ra là nguyên nhân này.

Trong tròng mắt thoáng qua một tia ghen tuông, nghĩ đến Lãnh Dạ và những người phụ nữ khác rèn luyện trong lòng có điểm ưu thương!

"Thế nào?"

"Khó trách anh không biết mệt!" Bạch Tuyết trả lời.

"Em không phải là người phụ nữ đầu tiên của tôi, thế nhưng tôi sẽ là người đàn ông cuối cùng của em, ở đây sau này không được bắt luận kẻ nào khác đi vào.

Nhớ kỹ." Lãnh Dạ chỉ chỉ hạ thân Bạch Tuyết nghiêm nghị nói.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ, thật là bá đạo, anh có thể cùng người khác rèn luyện, nhưng mà lại không cho phép cô...

Đương nhiên, không cần Lãnh Dạ nói, cô cũng sẽ không để cho người khác tiến vào thân thể của mình, lòng của cô, người của cô, cô chỉ nghĩ cho anh -- giữ lại cho Lãnh Dạ.

Thế nhưng, anh lại...

"Vậy lúc không có em, trước kia anh không phải thường xuyên ở cùng người khác sao?" Bạch Tuyết ở trước mặt Lãnh Dạ hỏi, dám nói ra ý nghĩ của mình, cũng không giống như lúc vừa mới bắt đầu, chỉ lo lắng, không dám chọc giận.

Vừa mới bắt đầu, bởi vì cha, lo lắng đặc tội người đàn ông này, cha sẽ không có được sự giúp đỡ, thế nhưng, hiện tại cô không muốn bởi vì cha lấy lòng Lãnh Dạ, cô muốn nói ra suy nghĩ của mình, muốn Lãnh Dạ biết một chút, cho nên lúc ban đầu khi cha bức ép, cô mới tìm đến người đàn ông này, cô mới có thể cầu sự giúp đỡ, chao thân thể cho hắn.

"Đúng." Lãnh Dạ quyết đoán trả lời, hắn không muốn giấu giếm cô, hắn đã hơn một ngàn tuổi, trong lúc đó hắn đã từng có rất nhiều phụ nữ, thế nhưng, sau này, hắn chỉ nghĩ muốn ở cùng cô, không muốn cùng những người phụ nữ khác bên cạnh! Mặc dù thân là Lang Vương, có hậu cung là chức trách của hắn.

Thế nhưng, hắn lúc này thà rằng thất trách, cũng không muốn những phi tử ấy, cho nên hiện tại các phi tử ở yêu giới mỗi người đều lo lắng phát bực, một ít sóng ngầm đã bắt đầu khởi động...

Lãnh Dạ đã xem nhẹ tâm của những người đổ kỵ thật đáng sợ, xem nhẹ họ vì đàn ông sẽ làm ra càng nhiều chuyện đáng sợ, cho nên với một người sáng suốt, khi gặp việc phải xử lý hậu cung, cũng phải hết sức cẩn thận!

Bạch Tuyết thấy rất thất vọng, cũng là trong dự liệu của mình, dù sao Lãnh Dạ đã thành công như thế, đương nhiên phụ nữ không thể nào có mình cô, chỉ là, cô muốn biết hiện tại anh có còn người khác hay không?

"Vĩnh viễn nhớ kỹ lời nói của tôi, ở đây vĩnh viễn không cho bất luận kẻ nào đi vào có biết hay không?" Lãnh Dạ vẫn là chỉ chỉ phía dưới Bạch Tuyết, mới vừa rồi không thấy Bạch Tuyết trả lời, hắn lại một lần nữa cường điệu nói.

"Em sẽ không để cho người khác đi vào, thế nhưng anh..." Bạch Tuyết nhìn người đàn ông bá đạo này muốn nói: Cô tuyệt đối sẽ không để cho người khác có được thân thể của mình, vậy anh định tiến vào thân thể bao nhiêu người phụ nữ khác?

Thế nhưng, Bạch Tuyết thủy chung cuối cùng cũng không có nói ra, nhìn ánh mắt Lãnh Dạ, cô liền dừng lại ý nghĩ của mình, dù sao cũng là cô chủ động trêu chọc anh trước, lại là cô chủ động cầu anh nhận lấy cô, nên cô có tư cách gì yêu cầu anh vì cô mà thủ thân! Có lẽ lúc đó anh thấy cô đáng thương, có lẽ anh hiện tại đối với cô có hứng thú, một khi đã không có hứng thú, anh có thể coi cô như quần áo mà vứt đi!

"..." Lãnh Dạ không nói gì, hẳn sẽ không hứa hẹn với Bạch Tuyết, bởi vì hẳn chỉ biết dùng hành động chứng minh tim của mình, bởi đây là Lang Vương.

***

Cung Hàn nằm ở trên giường, đang suy nghĩ làm thế nào để cùng Bạch Tuyết có cuộc gặp mặt đặc biệt?

Bỗng nhiên, hẳn nhận được tin tức từ yêu giới truyền đến, ngoài ý muốn chính là...

Khó trách, Lãnh Dạ vẫn hiếu kỳ, con yêu phạm vào tội lớn đã bị Tiêu Dao khóa khóa lại, thế nhưng làm sao có thể trốn đi? Bởi vì Tiêu Dao khóa là một pháp khí, trừ Lãnh Dạ, không ai có thể mở cái Tiêu Dao khóa kia, thế nhưng mà con yêu phạm tội cư nhiên có thể thoát được, và chạy trốn!

Nhưng mà, lúc này Cung Hàn liền nhận được chỉ thị từ yêu giới truyền đến, nói như vậy, hẳn ở yêu giới còn có đồng đảng, như vậy hẳn chạy trốn có thể có sự trợ giúp của kẻ khác mà rời đi?

Chỉ là, này Lãnh Dạ còn chưa có phát hiện!

Lúc trước biết khi biết hắc đào tẩu, đầu tiên Lãnh Dạ liền nghĩ đến là có kẻ giúp hắc, bởi vì chính mình hắc căn bản không có biện pháp đào tẩu!

Thế nhưng về sau phái Lãnh Hạo trở về yêu giới điều tra, kết quả là không có bất kỳ đầu mối! Cho nên cái ý niệm này cũng là buông xuống, trước mắt việc chính là phải bắt được yêu phạm tội, miễn cho hắc nguy hại nhân gian!

Cung Hàn nhận được chỉ thị ở yêu giới , hắc cung kính gật đầu, ý là minh bạch.

Về phần Cung Hàn nhận được chỉ thị gì? Ai cũng không biết!

Hắc ở yêu giới rốt cuộc là vì ai làm việc? Cũng không người nào biết!

Duy nhất biết đến, chính là nguy hiểm đang ở hướng Bạch Tuyết từng bước một tới gần!

Cung Hàn cắt đứt liên lạc với yêu giới , lại lần nữa nằm ở trên giường, hắc có chút không hiểu, hắc không biết bề trên có ý gì? nhưng mà,việc này tựa hồ là cơ hội cho hắc tiếp xúc với Bạch Tuyết .

Ngày hôm sau, Bạch Tuyết lại chuẩn bị đi học.

Lãnh Dạ ăn xong bữa sáng, vốn định đưa Bạch Tuyết đi, sau đó sẽ đến công ty, ai biết hắc bỗng nhiên nhận được tin tức từ yêu giới truyền đến , đây là đặc quyền của vương phi gửi đến, có việc gấp có thể dùng pháp thuật thông báo cho hắc, mà đây là lần đầu tiên Lãnh Dạ nhận được tin tức từ Vương Phi , bởi vậy đoán được nhất định là có chuyện trọng yếu, nếu không sẽ không dám cả gan sử dụng đây tín hiệu!

"Em đi học đi, tôi hôm nay có một chút bận." Lãnh Dạ nói xong thì đi lên lầu.

Bạch Tuyết thấy vậy đeo túi sách liền đi ra ngoài, ở trong mắt Bạch Tuyết, Lãnh Dạ trừ buổi tối bận, kỳ thực ban ngày cũng rất bận, nên cô không có tò mò, tiếp đi.

Lãnh Dạ nhận được tin tức của vương phi là, mẫu thân của hãn bối bỗng nhiên lâm trọng bệnh, muốn hãn cấp tốc trở lại.

Lãnh Dạ cũng rất tò mò, mẫu thân hãn là yêu, hơn nữa thân thể rất tốt, tự thân lại có pháp lực, bình thường không thể nào sinh bệnh, lại nói hãn cũng thường xuyên mang cho mẫu thân một ít thứ đại bổ dưỡng sinh, sao có thể bỗng nhiên bệnh nặng?

Mặc dù hoài nghi sự tình có chút kỳ quặc, thế nhưng, Lãnh Dạ vẫn chuẩn bị cấp tốc quay về.

Hãn báo cho Lãnh Hạo và Lãnh Nguyệt cùng nhau trở lại, bởi vì mẫu thân thích nhất ba người bọn họ, tin chắc khi nhìn thấy ba người bọn họ trở lại, mẫu thân nhất định sẽ rất cao hứng, rồi đi một phút, Lãnh Dạ lại gọi điện cho Bạch Tuyết.

"Tuyết nhi, tôi phải rời đi một khoảng thời gian, bởi vì có việc gấp phải về nhà một chuyến, chính mình chiếu cố tốt bản thân, chờ tôi trở về, tan học thì trở về nhà, đâu cũng không được đi, buổi tối khóa kỹ cửa, đừng cho bất luận ai vào nhà!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bạch Tuyết Đánh Người

Bạch Tuyết nghe thấy tin tức này, cũng không nói gì, chỉ có chút khó chịu và bất mãn, cô và Lãnh Dạ mới ở cùng nhau, anh nói phải rời đi một thời gian, rốt cuộc là bao lâu? Lãnh Dạ vẫn chưa đi, Bạch Tuyết cũng đã bắt đầu tưởng niệm, nói thật, Bạch Tuyết không hi vọng Lãnh Dạ đi, thế nhưng, cô không thể ngăn cản anh, bởi vì anh không hoàn toàn thuộc về một mình cô!

Đúng là vẫn còn lẽ độ, chịu đựng nước mắt...

"Anh yên tâm đi đi, em sẽ hảo hảo chiều cố chính mình, chờ anh trở về."

"Ngoan." Lãnh Dạ cúp điện thoại, Bạch Tuyết sau khi điện thoại cúp nước mắt cũng không ngừng được rơi xuống, cô điên cuồng chạy về hướng phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm, cô muốn xin nghỉ, cô phải đi về, cô muốn trông thấy Lãnh Dạ, cho dù anh còn có thể trở về, thế nhưng, cô chính là muốn tạm biệt anh.

Ra khỏi trường học, lấy từ trong túi số tiền chuẩn bị mua thức ăn, lên một chiếc taxi liền đi hướng đường về nhà...

Thế nhưng!

Chờ Bạch Tuyết tới nơi, Lãnh Dạ cũng đã đi mất, Bạch Tuyết đem cặp sách vứt xuống trên mặt đất, điên cuồng hướng trên lầu chạy đi, mỗi gian phòng đều không có tìm được Lãnh Dạ, biết rõ anh khả năng đã đi, thế

nhưng cô vẫn là chưa từ bỏ ý định tìm khắp mỗi gian phòng , đến nhà vệ sinh cô cũng tìm, nhưng vẫn là không có bóng dáng của Lãnh Dạ , liền thất vọng ngồi dưới đất khóc lên!

Lãnh Dạ đi rồi, anh đi thật, nói là đi một khoảng thời gian, rốt cuộc đoạn thời gian này dài bao lâu? Cô đã có thói quen nhìn anh, coi chừng anh, đã có thói quen bị anh bắt nạt, lúc này Bạch Tuyết tựa như một cô vợ vừa mới kết hôn không lâu , như vậy luyến tiếc Lãnh Dạ rời đi, cho dù là một buổi tối cô cũng không muốn!

Lãnh Dạ lại còn nói phải đi một khoảng thời gian, điều này làm cho Bạch Tuyết vô cùng khó chịu!

Sau khi Lãnh Dạ rời đi, Bạch Lan cũng biết được, bởi vì cha của cô ta nói, Bạch Lan trong lòng không phục nghĩ muốn bắt nạt Bạch Tuyết, thế là kêu mấy anh em không tệ cùng nhau đến tìm Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không có đi đến trường, bởi vì là cuối tuần, cô liền dậy rất trễ, Lãnh Dạ cũng không có ở đây, khiến cô không có tâm tình đứng lên, lười biếng chuẩn bị đi rửa mặt, nghe thấy có người gõ cửa, trong lòng vui vẻ, sớm như vậy, sẽ là ai? Chẳng lẽ là Lãnh Dạ trở về ? Anh quên mang chìa khóa, cho nên mới phải gõ cửa.

Bạch Tuyết cao hứng chạy đi mở cửa, trong miệng hào la hét: "Tối, tối..."

Mở cửa ra trong nháy mắt, Bạch Tuyết tròn mắt, không phải là người mình tưởng niệm , mà là người đáng ghét, từ nhỏ đến lớn, người này luôn luôn bắt nạt cô, hãm hại cô, chẳng lẽ cô chuyển đi rồi thì vẫn không buông tha sao? Bạch Tuyết đứng ở cửa, không có ý cho bọn họ đi vào , hơn nữa phía sau còn có một vài người không phải là người cô quen biết, cô cảm thấy không cần phải để cho bọn họ tiến vào!

Lần trước Bạch Lan đến, là bởi vì có mẹ kế, Bạch Tuyết không dám cự tuyệt, lần này cô sẽ không cần lại cho bất luận kẻ nào mặt mũi nữa, Lãnh Dạ cũng đã nói, không cho bất luận kẻ nào tiến vào, sớm biết là bọn họ, cô liền không mở cửa !

Có chút hối hận chính mình sốt ruột đi mở cửa, muốn xem người đến là ai !

"Anh em , đây chính là chị gái tôi, có phải rất đẹp hay không ? Mấy người còn chưa có nhìn thấy anh rể nha, anh ta thế nhưng lại là siêu cấp soái ca." Bạch Lan cười nói, Bạch Tuyết trong nháy mắt đỏ mặt, cô không nghĩ đến Bạch Lan dám nói Lãnh Dạ là anh rể, điều này làm cho Bạch Tuyết mới mười sáu tuổi xấu hổ không ngớt! Nhất là có nhiều người ở đây như vậy, trước đây bắt nạt cô còn chưa tính, bây giờ còn dám chạy đến nơi đây tiếp, Bạch Tuyết phẫn nộ nhìn Bạch Lan liếc mắt một cái, Bạch Lan có chút bất ngờ, xem ra con mèo chỉ bị ức hiếp nay lại chuẩn bị phải phản kích!

"Tôi rất bận, xin lỗi, không thể mời mọi người đi vào, hôm khác lại đến đi." Bạch Tuyết chuẩn bị đóng cửa, ai biết Bạch Lan nhanh nhạy lách vào trong nhà, thân thể đã chen tiến vào.

Cô ta hôm nay là có mục đích đến, mục đích không có đạt được, sao có thể rời đi?

"Chị, chúng ta ở gần đây chơi, có hơi mệt chút , tạm thời ở trong này nghỉ chân một chút, một hồi liền rời đi, yên tâm, yên tâm." Bạch Lan cười nói, sau đó rất không khách khí ngồi vào trên sofa.

Bạch Tuyết vừa nhìn, đây là chuẩn bị chơi xấu, thế là, đi lên lầu , cô hiện tại đang mặc áo ngủ, nên muốn đi lên thay quần áo, cho nên không có cùng họ nói chuyện tào lao!

Nhìn Bạch Tuyết lên lầu, Bạch Lan hướng về phía một tên thanh niên bên cạnh cho một cái ánh mắt, chỉ thấy Bạch Tuyết đi lên, cậu ta cũng theo sát phía sau, mà Bạch Tuyết đơn thuần không nghĩ đến em gái cùng cha khác mẹ còn có thể giống hồi bé hăm hại cô, mà cô cho rằng những người đó đều ở dưới lầu.

Bạch Tuyết bắt đầu thay quần áo, chỉ là cô không biết ở chỗ tối có một bóng dáng đang chụp ảnh mình, sau đó Bạch Lan cũng lặng lẽ đi lên đây, còn tên kia đưa mấy ảnh cho Bạch Lan, sau đó rất nhanh chạy hướng Bạch Tuyết, từ phía sau ôm lấy Bạch Tuyết đang thay quần áo, hắn ta cúi thấp đầu xuống, đem mặt giấu ở phần cổ Bạch Tuyết, còn Bạch Lan núp trong bóng tối trong nháy mắt chụp ảnh tách tách--

Bạch Tuyết kinh hoảng giãy giụa, còn hắn ta đoán được đã làm xong việc của mình cũng thuận thế buông Bạch Tuyết ra.

Ba --

Bạch Tuyết quay đầu lại, hung hăng quăng cho hắn ta một cái tát.

"Lưu manh --" Bạch Tuyết ủy khuất hô to, nguyên lai Bạch Lan mang người tới là vũ nhục cô, không ngờ cha lại có đứa con gái như vậy, hồi bé bắt nạt cô còn chưa tính, hiện tại cứ nhiên dùng thủ đoạn hèn hạ như thế bắt nạt cô! Bạch Tuyết trong lòng nguyền rủa, đây là em gái cùng cha khác mẹ của cô sao?

"Tôi là lưu manh, cô không phải là kẻ dâm đăng sao! Kêu cái gì kêu!" Bạch Tuyết không nghĩ đến người này sẽ nói như vậy, cô ủy khuất ngẩng đầu, chẳng lẽ Bạch Lan đem chuyện của cô nói cho người ngoài?

Cô nhưng là vì cha mới có thể đi lên con đường này, cô là vì giúp người nhà mới có thể đi lên con đường này, chẳng lẽ đây là lỗi của cô sao?

"Cút mau--" Bạch Tuyết tựa như phát điên, cầm lên cần câu của Lãnh Dạ hướng người kia xua đi.

"Con mẹ nó giả nghiêm chỉnh đi, cô chính là một con đĩ, đưa tiền liền bán thân!" Hắn ta hùng hùng hổ hổ chuẩn bị xuống lầu, ai biết tới cửa thang lầu, hắn ta bỗng nhiên cảm giác bước chân trượt khỏi nền, thế là ùng ục ùng ục ngã lăn xuống, ngã đến mặt mũi bầm dập.

Nguyên lai mấy người này nhìn là học sinh, kỳ thực, đều là mấy tên côn đồ xã hội đen, nhưng mà, bọn họ là những kẻ nhỏ nhặt, cho nên không có đã biết mình động phải ai, giả như bọn họ biết hôm nay bắt nạt người phụ nữ của ai, thì dự đoán sợ đến hội tè ra quần!

Bạch Lan hài lòng cất máy ảnh vào trong cặp sách, hướng về phía trên lầu hô to.

"Chị, chúng em nghỉ ngơi được rồi, đi đây, cúi chào." Mấy người hỉ hả chuẩn bị rời đi, ai biết người vừa bắt nạt Bạch Tuyết bỗng nhiên kêu to, hơn nữa hai tay đen thui đau vô cùng, nâng tay lên vừa nhìn, nguyên lai hai cánh tay đều bị ong đốt quanh, vài nơi đã sưng thành bọng lớn, Bạch Lan mấy người nhìn lên không trung, kỳ quái, đây là trong nhà, tại sao có thể có ong mật, ai biết?

Ong ong ong ong ong...

Lúc này từ bên ngoài bay vào được rất nhiều ong mật, đen thui một tảng lớn đuổi theo mấy người họ, Bạch Lan trên mặt cũng bị đốt, những người khác cũng như thế.

Bạch Tuyết ở trên lầu khóc, bỗng nhiên nghe thấy dưới lầu có tiếng thét chói tai, thế là, chạy đến vừa nhìn, mấy người bọn hắn người trên đỉnh đầu có một đám ong mật, đuổi theo bọn họ chạy, Bạch Tuyết cũng không khóc, chỉ là hiếu kỳ ở đâu tới nhiều ong mật như vậy? Bất quá nhìn mấy người

kia bị đốt đến nhe răng nhếch miệng , trong lòng cô ngược lại rất cao hứng, đáng đời!

Bạch Tuyết cứ như vậy vẫn nhìn, cô không dám đi xuống, vạn nhất ong lại đốt cô thì làm sao bây giờ?

Thế nhưng mấy kẻ bại hoại này vì sao không chạy?

Bạch Tuyết hiểu kỳ, cửa lớn ngay ở trước mắt họ, mà họ cứ nhiên vây quanh gian phòng chạy tới chạy lui?

Xem ra là bị đốt đến ngốc , cũng không biết chạy trốn!

Kỳ thực, mấy người bọn họ đương nhiên là biết chạy trốn, chỉ là chân này không nghe sai khiến a!

Mà lại hướng trong phòng chạy, chính là khiong thể chạy ra ngoài, xem ra làm chuyện xấu, còn chưa đi liền gặp báo ứng !

Cuối cùng, ong giống như hiểu tính người, nhìn trên mặt trên người mấy người họ đều bị đốt sưng, sau đó hài lòng bay đi, còn mấy người Bạch Lan cũng được tự do , liền hướng phía ngoài chạy đi, bọn họ là muốn đi gặp bác sĩ, bởi vì đây cũng không phải là đùa giỡn , làm không tốt sẽ mất mạng!

Trong bệnh viện thoáng cái tới bốn năm nam nữ bị ong đốt, hơn nữa đều là trọng thương, bởi vì chỉ cần da thịt lõa lồ bên ngoài không có một chỗ tốt. Trên mặt, trên tay, trên cánh tay, máu me nhầy nhụa rất dọa người!

Thực sự là cha nào con nấy, lần trước Dương Phi mấy người bắt nạt Bạch Tuyết, Lãnh Dạ chính là trừng phạt bọn họ, hơn nữa còn dị bệnh AIDS . Khiến mấy người Dương Phi ở trong bệnh viện bị mấy bác sĩ điên cuồng trị liệu.

Lần này ong mật đốt người, đương nhiên là kiệt tác của sói con a , sói ba không ở nhà, sói con đương nhiên là có nghĩa vụ bảo hộ sói mẹ thiện lương , tiểu hài tử sao, đương nhiên thích đùa nghịch, cho nên bọn họ liền gọi tới ong mật, suy cho cùng họ chỉ biết ham chơi, quên mất đem máy ảnh trong tay Bạch Lan phá hủy, cũng bởi vậy khiến sói mẹ mang đến tai họa, là tai họa này đương nhiên là khiến Lãnh Dạ phẫn nộ!

Bạch Lan bị bác sĩ cho hút thạch cao, sau đó lại tiêu độc, xử lý tốt vết thương, lại cho họ thuốc tốt, sau đó mấy người cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Người đi trên đường phố cũng kỳ quái quan sát mấy người họ bằng bó như là xác ướp , còn cho là bọn họ đang quay phim?

Hay là muốn tham ra vũ hội hóa trang ?

"Uy? Mấy người muốn đi vũ hội hóa trang sao?" Một người đi đường nhìn không được tò mò hỏi.

"Mẹ người, lão tử là... Ai hét..." hắn ta còn chưa có mắg xong, liền bị đau đớn khiến câm miệng, bởi vì vừa nói, mặt cũng bởi vì lôi kéo rất đau.

"Mẹ người nhìn xem, những thứ kia không phải là xác ướp?" Một đứa trẻ chỉ vào mấy người bọn hấn hô to, Bạch Lan quả thực là tức muốn chết rồi, nhưng là không thể nói chuyện, bởi vì chỉ cần mặt khẽ động liền đau!

"Mummy, người xem cái kia giống cái bánh chưng hay không ?" Có một đứa bé gái khác nói, mọi người đều cười rời đi, chẳng biết rằng mấy người họ bị tức chết , vốn hôm nay thu tiền của Bạch Lan, để khi dễ chị gái cùng cha khác mẹ của cô, không ngờ sự tình lại thành như vậy!

Mấy người đàn ông này đều hối hận đến chết, kiếm không được nhiều tiền, lại còn bị hủy dung!

Thế nhưng, Bạch Lan lại không hối hận , thân thủ sờ sờ máy ảnh trong cặp sách , rồi cuộc có chứng cứ đem Bạch Tuyết bôi xấu, đến lúc đó Lãnh Dạ liền hội ghét chị ta, đến lúc đó cô liền có cơ hội thừa cơ mà xen vào, tranh dành soái ca.

Kỳ thực, dù cho Bạch Lan có cời hết muốn cầu Lãnh Dạ , thì Lãnh Dạ cũng đều cảm thấy buồn nôn!

Giả như bị Lãnh Dạ biết Bạch Lan hôm nay đối với Bạch Tuyết làm tất cả chuyện này, thì cô ta sẽ không được dễ chịu!

Cô ta sẽ vì hành động hôm nay mà trả giá ! Nhưng mà kẻ vừa ôm lấy Bạch Tuyết sẽ thảm hại hơn, bởi vì hãm động vào người phụ nữ của Lãnh Dạ!

Bất quá, giấy là không gói được lửa...

***

Lâm Giang biết Lãnh Dạ rời đi, cơ hội tới , lại là cuối tuần, trong lòng mừng thầm.

Bấm điện thoại của Bạch Tuyết, thế nhưng, Bạch Tuyết đã không còn ở nhà , cô hôm nay và Khang Giai đi ra ngoài, gần đây Khang Giai có bạn trai, cho nên rất ít đi tìm Bạch Tuyết chơi, hôm nay cũng là Khang Cốc buộc em gái mình gọi điện thoại cho Bạch Tuyết, Khang Cốc đã thật lâu không có cùng Bạch Tuyết gặp mặt, nên hẳn mới cầu em gái của hắn thật lâu, Khang Giai mới đáp ứng hẳn đem Bạch Tuyết gọi ra.

Khang Cốc ở trong công viên chờ Bạch Tuyết, bọn họ đã hẹn nhau ở hồ Đại Minh , nói là đi chèo thuyền.

Bạch Tuyết đi tới hồ Đại Minh , không nhìn thấy Khang Giai, thế là đi mua hai bình nước, chỉ chốc lát sau Khang Cốc và Khang Giai đều tới, bên

cạnh còn theo một nam sinh khác,Khang Giai lo lắng Bạch Tuyết nói mình bán bạn bè, nên cũng mang bạn trai cùng nhau đến, đến lúc đó cô và bạn trai làm một con thuyền ,còn Bạch Tuyết và anh trai của cô một con thuyền.

Như vậy tức là đang giúp anh trai, cũng sẽ không bị Bạch Tuyết nói cô là có dự mưu gặp mặt.

Như Khang Giai muốn, Bạch Tuyết và Khang Cốc ngồi một con thuyền , Khang Giai cùng bạn trai ngồi một chiếc thuyền khác.

Bạch Tuyết ngồi ở trên thuyền nhỏ , nhận được điện thoại của Lâm Giang , thực ra những người này cũng biết Lãnh Dạ đã rời đi, cho nên cũng bắt đầu hạ thủ cướp giật Bạch Tuyết.

"Khang Cốc, cậu ta là bạn trai của Giai Giai sao?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy, em gái anh đều có bạn trai, em xem anh theo đuổi em nhiều năm như vậy, em vì sao không để ý tới anh? Tuyết nhi, nói cho anh biết, em tại sao lại muốn đi tìm Lãnh Dạ? Vì sao không tới tìm anh? Anh có thể nuôi em, thực sự, tại sao muốn tìm người đàn ông lãnh huyết kia chứ?" Khang Cốc đã biết chuyện của Bạch Tuyết , chỉ là không có cơ hội hỏi Bạch Tuyết, hôm nay bốn phía không ai, hẳn muốn hỏi Bạch Tuyết vì sao?

Bạch Tuyết đối với Khang Cốc vẫn là cảm tình của anh trai, anh từ nhỏ đến lớn, vẫn giúp đỡ Bạch Tuyết, thế nhưng Bạch Tuyết với anh không có cảm tình nam nữ !

"Khang Cốc,anh ở trong lòng em tựa như anh trai, em vẫn coi anh thành ta người thân, thực sự." Bạch Tuyết nói.

"Anh không muốn làm anh trai của em, chẳng lẽ em liền không cảm giác được trái tim của anh, mấy năm này trong lòng anh chưa từng nghĩ đến bất kì cô gái nào khác, chỉ có em, không có em đồng ý, anh ngay cả tay cũng

không dám động, vì sao? Em lại đem thân thể cho người đàn ông kia? Có phải hay không cha em ép em? Ông ta đây là phạm pháp!" Khang Cốc càng nói càng tức giận, hẳn biết Bạch Tuyết là cô bé tốt, Khang Giai nói cho hẳn biết, nói Bạch Tuyết vì cha mà đem Tuyết nhi đi bán!

Khang Cốc rất tức giận!

"Xin lỗi, Khang Cốc, anh ở trong lòng em thực sự là anh trai, chỉ là anh trai mà thôi." Bạch Tuyết không ngừng lặp lại, cô không muốn lừa dối Khang Cốc, hi vọng anh có thể hiểu được!

"Không phải là bởi vì em đem lần đầu tiên cho hẳn, nên muốn theo anh ta chứ, Tuyết nhi, anh không quan tâm lần đầu tiên của em, em hãy rời khỏi anh ta đi, anh sẽ thuê nhà ở cho em, có được không?" Khang Cốc bất đắc dĩ nói, không có cách nào, vì hẳn quá thích Bạch Tuyết, từ nhỏ chính là vậy vậy không có biến đổi!

Ngay khi Bạch Tuyết rất bất đắc dĩ đối mặt với Khang Cốc, điện thoại của Lâm Giang lại gọi đến, bởi lần đầu tiên gọi đến Bạch Tuyết vừa định tiếp, liền bị Khang Cốc tắt máy, lần này Bạch Tuyết không cho anh cơ hội, bởi vì hiện tại cô và Khang Cốc đang trong bầu không khí rất xấu hổ, vừa vặn có thể tìm một cơ hội rời đi!

Cuống quít tiếp nhận điện thoại.

"Uy?"

"Bạch Tuyết, tôi là Lâm Giang, cậu đang ở đâu? Tôi nghĩ muốn cô giúp tôi ôn tập, cô có thời gian hay không?" Lâm Giang rất lễ độ hỏi.

"Tôi ở, tôi ở hồ Đại Minh, tôi một lúc nữa sẽ đi tìm cậu có được hay không?" Bạch Tuyết đáp ứng trước, bởi vì Khang Cốc rất thống khổ, cô biết, thế nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng!

Lâm Giang cao hứng cúp điện thoại, trong lòng suy nghĩ, cơ hội đã tới ...

Chẳng biết rằng, mặc dù Lãnh Dạ không ở bên cạnh Bạch Tuyết , thế nhưng sói con hiện tại xác thực tồn tại , cho nên sao, trò hay bắt đầu trình diễn...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Dự Cảm Xấu

"Khang Cốc, em có việc, nên đi về trước đây!"

"Ai? Ai cho em trả lời điện thoại, có phải là anh ta hay không?" Khang Cốc phần nộ hỏi.

"Không phải anh ấy, thật không phải mà, xin lỗi, em rất xin lỗi khiến anh khổ sở!" Bạch Tuyết nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Khang Cốc rất khổ sở, khiến cô không muốn thương tổn anh, thế nhưng, mấy năm nay anh không có giống hiện tại bức cô như vậy, vì sao hôm nay anh lại nhắc tới?

Kỳ thực, nếu như không phải là bởi vì Lãnh Dạ xuất hiện, Khang Cốc còn có thể một mực yên lặng coi chừng Bạch Tuyết như thế.

Trước đây, hẳn cho rằng Bạch Tuyết sớm muộn sẽ nghĩ thông suốt, hẳn cũng biết tình huống gia đình Bạch Tuyết, cô là một đứa trẻ khổ, cha không thương mẹ không yêu, nên hẳn tin chỉ cần hẳn vẫn chờ Bạch Tuyết, yêu Bạch Tuyết, Bạch Tuyết liền sẽ là của hẳn, chỉ là bọn họ còn nhỏ, cho nên Khang Cốc chưa từng làm quá phận sự, không ngờ chính là, nửa đường chui ra một Lãnh Dạ đến, đem Bạch Tuyết ăn mất, hơn nữa lại còn đóng gói mang đi, khiến hẳn vẫn yêu Bạch Tuyết bỗng nhiên không có một tia hi vọng!

Yêu đã không có, thậm chí ngay cả thấy cô liếc mắt một cái cũng rất khó khăn!

Hắn sáng sớm thấy được Lãnh Dạ đưa Bạch Tuyết đến trường, hắn rất ảo não, hắn không ngờ hắn ở trong lòng Bạch Tuyết không có một chút địa vị!

Nếu như là bởi vì Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ cướp đi lần đầu tiên, Bạch Tuyết mới có thể đi theo anh ta, vậy hắn thực sự là hối hận vì sao mình không phải là người cướp đi lần đầu tiên của cô!

Người đàn ông kia không xứng yêu Bạch Tuyết, anh ta chỉ là một khách qua đường, anh ta không phải người ở đây, nhà của anh ta cũng không ở nơi này, nên sớm muộn cũng sẽ rời đi, thế nhưng Bạch Tuyết không thể rời đi!

"Tuyết nhi, Lãnh Dạ không chỉ có một mình em, người tại sao em lại muốn khẳng định một mực theo anh ta như thế ? Anh còn là xử nam, không có chạm qua bất kỳ người nào, chỉ cần em gật đầu, cả đời này anh chỉ yêu em, tuyệt đối không có người khác bên ngoài."

"Khang Cốc, anh không nên nói nữa, chúng ta mau trở về đi!" Bạch Tuyết không muốn nghe Khang Cốc nói như vậy, kỳ thực chính cô cũng từng nghĩ, Lãnh Dạ hiện ở bên ngoài có còn người phụ nữ khác hay không?

Mà cô lại không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ...

"Em có phải cũng hoài nghi anh ta hay không ? Anh ta lần này về nhà, em biết anh ta đi làm gì? Có lẽ trong nhà anh ta đã có vợ, còn em chỉ là món điểm tâm ngọt mà thôi!"

Cha của Khang Cốc là luật sư, nên hắn đã thấy qua quá nhiều loại chuyện tương tự, đàn ông có tiền, cũng có vợ, thế nhưng bên ngoài vẫn nuôi kim ốc tàng kiều, hơn nữa bên ngoài đều là những cô gái trẻ tuổi, cho nên Khang Cốc không hi vọng Bạch Tuyết sau này bị thương tổn, hắn không hi vọng Bạch Tuyết tương lai bị vứt bỏ, bị người nói là tiểu tam!

"Khang Cốc? Cầu anh, không cần nói..." Trong mắt Bạch Tuyết tất cả đều là nước mắt ứa khuất , cô kỳ thực cũng len lén nghĩ tới chuyện này ,thế nhưng, cô không có dũng khí đi tiếp thu tất cả, cho nên cô vẫn trốn tránh, không dám nghĩ việc này!

Lần này anh lại đi vội vội vàng vàng như thế , Bạch Tuyết liền có một loại dự cảm xấu, mà cảm giác anh không phải vì làm việc mà rời đi!

"Hiện tại rời khỏi anh ta không phải muộn, em còn nhỏ, không cần chờ anh ta vứt bỏ em!" Khang Cốc cho rằng Bạch Tuyết quá đơn thuần, cho nên đành khuyên bảo , hi vọng cô rời khỏi Lãnh Dạ, Bạch Tuyết còn quá nhỏ, không nên làm tình nhân của người ta! Khiến cuộc đời của cô liền bị Lãnh Dạ làm hỏng! Hắn không thể nhìn tiền đồ của Bạch Tuyết cứ như vậy xong!

Đều là vì người cha nhẫn tâm hại cô, Khang Cốc nhìn Bạch Tuyết, nàng vẫn là một đứa trẻ, ai có thể nghĩ đến cô đã không phải là xử nữ ! Khang Cốc trong lòng rất khó chịu!

"Em rời khỏi anh ấy, vậy em có thể đi đâu!" Bạch Tuyết hạ xuống hai hàng lệ, cô biết mình ban đầu là ở dưới tình huống nào đi tìm Lãnh Dạ, cô cũng biết cha của mình có bao nhiêu nhẫn tâm!

Nếu như trở lại , lại bị cha ép buộc cuộc sống của mình, như vậy cô thà rằng theo Lãnh Dạ, làm tình nhân của anh!

Tối thiểu cô yêu người đàn ông này, sẽ không để cho cô ghét.

"Em yêu anh ta đúng hay không? Em bỏ không được anh ta có phải hay không?" Khang Cốc cơ hồ muốn giận giữ.

"Anh không nên hỏi..." Bạch Tuyết trong lòng nàng rất phiền muộn, Lãnh Dạ đã đi một ngày một đêm,anh cư nhiên không có gọi cho cô một cú điện

thoại! Bạch Tuyết vốn bị ủy khuất,nay lại bị Khang Cốc nói như thế, trong lòng không chịu nổi, nằm bò ở trên đùi ô ô khóc lên.

"Hào hảo, anh không nói, em đừng khóc có được không? Tuyết nhi em nếu quả thật thích anh ta, thì nah sẽ không lại miễn cưỡng em!" Khang Cốc không thể thấy Bạch Tuyết khó chịu, càng không chịu nổi việc cô khóc!

"Anh ấy đã rời đi một ngày một đêm, lại không có gọi cho em một cú điện thoại nào!" Bạch Tuyết khóc nói.

"Lãnh Dạ ,tên khốn kiếp -- Tuyết nhi? Anh ta không gọi cho em, vậy em sẽ không biết gọi cho anh ta sao? Hiện tại em ở bên anh ta, chẳng lẽ gọi điện thoại cũng không được sao?"

Khang Cốc nhìn thấy Bạch Tuyết nước mắt rưng rưng nhìn hắn, hồi bé chỉ cần Bạch Tuyết bị mẹ kể và Bạch Lan khi dễ, cô liền hội khóc đến tìm hắn, hắn liền vội an ủi cô, dụ dỗ cô vui vẻ, hình như đây đã là một loại thói quen , Khang Cốc vừa rồi còn muốn Bạch Tuyết rời khỏi Lãnh Dạ, lúc này lại thay đổi một trăm tám mươi độ , bắt đầu dụ dỗ Bạch Tuyết cao hứng, giúp cô nghĩ biện pháp.

"Em? Em? Em không biết nói cái gì!" Bạch Tuyết ủy khuất nói, kỳ thực,cô chính là nhớ anh, không hơn, nhớ anh mà nghĩ muốn khóc, khóc là bởi vì trong lòng anh không có cô, nếu không vì sao không cùng cô liên hệ!

"Đem đi động cho anh, anh gọi cho anh ta!" Khang Cốc liền muốn lấy đi động của Bạch Tuyết .

"Không cần, cảm ơn anh!" Bạch Tuyết lau lệ nói.

"Đem đi động cho anh." Khang Cốc lại lần nữa nói, bởi vì hắn biết nếu như hôm nay không gọi điện thoại, Tuyết nhi hồn cũng không yên! Sớm theo tên hồn đản nào đi mất rồi!

"Không cần, em sẽ gọi cho anh ấy, chờ sau khi lên bờ, em sẽ gọi, anh bây giờ đưa em trở lại được không?" Bạch Tuyết không khóc, cô là đang suy nghĩ cẩn thận, anh không gọi cho cô, cô liền gọi cho anh.

Khang Cốc lo lắng Bạch Tuyết khó chịu, cho nên ngoan ngoãn đẩy thuyền hướng trên bờ đi đến.

Chỉ chốc lát sau, thuyền tới bờ, Bạch Tuyết xin lỗi quay đầu lại, nhìn nhìn Khang Cốc, cô biết Khang Cốc đau lòng cho mình, nên mới không hề làm khó, anh là người tốt, cô không thể lại thương tổn anh!

"Khang Cốc, anh vĩnh viễn đều là bạn tốt của em hoặc là anh trai, được quyền biết anh là may mắn của em." Bạch Tuyết quay đầu rời đi.

Cô đi về phía trước đi, sau đó lấy ra di động, thấp thỏm nhìn số điện thoại của Lãnh Dạ rất lâu, cuối cùng rút cuộc cố lấy dũng khí dè xuống phím gọi.

Không ngờ chính là, "Xin lỗi, số quý khách gọi điện thoại đã tắt máy..." Bạch Tuyết khó có thể tin nhìn di động, anh là đại lão bản, có rất nhiều chuyện, cô nhớ Lãnh Dạ đã nói, buổi tối cũng muốn mở máy, nếu không sẽ bỏ lỡ rất nhiều việc, thế nhưng, thế nhưng, bây giờ là ban ngày, đây là tình huống gì?

Bạch Tuyết hai mắt trong nháy mắt mờ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy !

Chẳng lẽ anh thực sự như Khang Cốc nói, đã có vợ, hoặc là hiện tại đang cùng người khác...

Không dám nghĩ tiếp, không dám nghĩ tiếp...

Không cam lòng gọi tiếp, kết quả vẫn là như nhau, Bạch Tuyết triệt để thất vọng !

Anh tắt điện thoại,anh đã nói có rất nhiều việc, không thể tắt máy, thế nhưng, anh vẫn là tắt điện thoại!

Người đàn ông thần bí này, Bạch Tuyết với anh hiểu biết được bao nhiêu!

Anh từng chính miệng đã nói cô không phải người phụ nữ đầu tiên của anh, đúng vậy, nói anh như vậy còn có người khác!

Bạch Tuyết bỗng nhiên trong lòng rất khó chịu, ai biết điện thoại bỗng nhiên vang lên, Bạch Tuyết cuống quýt lau nước mắt, làm cho mình rõ ràng nhìn thấy rõ có phải hay không Lãnh Dạ gọi cho cô.

Ai biết!

Thất vọng, không phải của Lãnh Dạ, mà là của Lâm Giang.

Hăng giọng, nhận điện thoại.

"Uy?"

"Bạch Tuyết cô bây giờ ở nơi nào? Lâm Giang chờ mãi không nhận được, Bạch Tuyết vẫn không có đi tìm hắn, khiến hắn có chút thiếu kiên nhẫn , thế là tính toán tự mình đến đón Bạch Tuyết .

"Chúng ta trước không nên ôn bài có được không? Tôi muốn uống rượu, cậu bồi tôi có được không?" Bạch Tuyết như là thất tình, cũng giống người bị vứt bỏ , trong lòng rất khó chịu, chỉ muốn cho chính mình không gian thanh tĩnh, không nên nghĩ đến Lãnh Dạ, không nên nghĩ đến người đàn ông vô tình kia!

"Uống rượu? Chỗ này của tôi có rượu, cô qua đây đi, tôi ở nhà chờ cô."

"Tốt lắm, tôi sẽ đi qua." Bạch Tuyết lau nước mắt, đứng dậy rời đi, dọc theo đường đi,cô không ngừng nhìn di động, nhưng mà cái gì cũng không

có!

Lãnh Dạ tại sao lại tắt máy? Tại sao muốn tắt máy? Bạch Tuyết ở trong lòng không hiểu hỏi.

Kỳ thực, Lãnh Dạ đương nhiên phải tắt máy, bởi vì hắn đã rời khỏi thế giới nhân loại, chỗ đó không có tín hiệu, căn bản không thể gọi điện thoại, cho nên nói yêu giới mặc dù có pháp lực cao cường, nhưng là bọn hắn thủy chung là rút lại phía sau chủng loại, còn con người mặc dù không có pháp lực hoặc là ma pháp, nhưng lại phát minh khoa học kỹ thuật tiên tiến .

Lâm Giang ở dưới lầu chờ Bạch Tuyết, nhìn thấy Bạch Tuyết từ trong xe đi ra, mắt hồng hồng , xem bộ dáng là đã khóc!

Bị lời kích thích của Khang Cốc, Bạch Tuyết nghĩ đến Lãnh Dạ có thể cùng người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, liền khó chịu!

Cô không ngờ mình đã hãm được sâu như vậy, cô đã yêu anh yêu sâu như vậy, Khang Cốc nói anh có thể có vợ, Bạch Tuyết tâm rất đau, hắn có vợ? Như vậy anh gấp gáp trở lại như vậy có phải hay không là trở lại bởi cô ta?

"Bạch Tuyết?" Lâm Giang cắt ngang Bạch Tuyết tự hỏi.

"Nga, Cậu ở nơi này." Bạch Tuyết phờ phạc nói.

"Đi thôi, tôi cùng cô đi ăn ngon, còn có uống rượu đỏ."

"Cám ơn cậu, ta không thể ở lâu lắm, ngời lúc sẽ phải trở về đi!" Bạch Tuyết bỗng nhiên không muốn đi vào , cô biết tư lượng của mình không tốt, lo lắng cho mình uống say luống cuống! Mặc dù bọn họ ngồi cùng bàn, quan hệ cũng không tệ lắm, thế nhưng cậu ta dù sao cũng là nam!

Bạch Tuyết tính toán không uống rượu , Lâm Giang lại có bài muốn ôn tập, cô liền chuẩn bị giúp đỡ hẳn ôn tập một chút, rồi mới trở về .

Lên lầu, Bạch Tuyết không ngờ Lâm Giang kêu nhiều thứ như vậy, hơn nữa đều là những thứ đắt tiền.

"Lâm Giang cậu ở đâu ra nhiều tiền như vậy? Chỉ có hai người chúng ta, cậu vì sao gọi nhiều thức ăn như vậy ?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Không nhiều, không nhiều, tôi ăn nhiều, thực sự." Lâm Giang rất lễ độ kêu Bạch Tuyết ngồi xuống.

"Cậu không phải có bài cần ôn tập sao? Chúng ta trước ôn tập , sau đó tôi còn có việc." Bạch Tuyết cảm giác rất xin lỗi, phiền phức đến cậu ta, khiến cậu ta tiêu pha, chứ cậu ta là học sinh ở đâu ra tiền mua đồ chứ, lại nói cậu ta lại không có thân nhân!

"Bài tập, tôi đã nhờ bạn học khác, bọn họ đã giúp rồi, cô đói bụng không, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Lâm Giang cũng ngồi xuống, ngậm lớn ăn, hình như là rất đói .

"Xem ra cậu thực sự là đói bụng, ăn nhiều một chút." Bạch Tuyết cũng cùng ăn.

"Có muốn ở lại lâu hơn không?" Lâm Giang hỏi.

"Không được, cảm ơn."

"Hôm nay cảm ơn cậu có thể đi theo tôi!" Bạch Tuyết phát hiện Lâm Giang hình như có tâm sự?

"Đừng khách khí, cậu có tâm sự?" Bạch Tuyết quan tâm hỏi.

"Hôm nay là ngày giỗ của cha tôi!" Lâm Giang biết Bạch Tuyết là một người rất mềm lòng, cho nên mới phải nghĩ đến chiều này, giành được đồng

tình từ Bạch Tuyết , đồng thời cũng sẽ khiến Bạch Tuyết không mâu thuẫn hẳn.

"Ngày giỗ? Bọn họ là cùng một ngày..." Bạch Tuyết khổ sở hỏi.

Bạch Tuyết thiện lương chính là dễ dàng tin tưởng người khác như vậy ...

Lâm Giang chỉ là muốn cô lưu lại mới mượn cớ, cô cứ nhiên liền tin!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Yêu Lãnh Dạ

"Là, một cuộc tai nạn xe cộ.... Tôi đã vĩnh viễn mất đi bọn họ!" Lâm Giang cúi thấp đầu, không có tâm tình ăn tiếp!

"Xin lỗi!" Bạch Tuyết không ngờ Lâm Giang lại cùng một ngày mất đi người thân nhất của mình, trong lòng rất khổ sở.

"Trong lòng tôi khó chịu, bởi tôi uống một chút được không?" Lâm Giang vẫn là rất lễ độ hỏi, chủ yếu là lo lắng giọng điệu của mình sẽ khiến Bạch Tuyết bài xích, quả nhiên, Bạch Tuyết nhìn thấy Lâm Giang như vậy, trong lòng cũng yên tâm, đoán cậu ta hẳn không phải là kẻ hư hỏng.

"Được rồi, tôi chỉ uống một chút." Bạch Tuyết cầm lên rượu đỏ bên cạnh cùng Lâm Giang nhẹ nhàng đụng một cái, uống một hớp nhỏ, cũng bởi vậy, cô nhớ lại một đêm kia cô và Lãnh Dạ uống rượu đỏ, lúc này, Bạch Tuyết không thể khống chế chính mình, cô nhìn thấy cái gì cũng sẽ nhớ tới Lãnh Dạ, cái người làm cho cô tâm tâm niệm niệm nhớ đến, người kia tại sao lại tắt máy?

Bạch Tuyết vẫn là không hiểu được hỏi lại, cô mất đi tin tức của Lãnh Dạ!

Nghĩ đến Lãnh Dạ tắt máy, Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, uống cạn sạch ly rượu đỏ trong tay, Lâm Giang đã đoán được Bạch Tuyết vì sao uống rượu, bởi vì hẳn biết Lãnh Dạ đã rời đi, chẳng lẽ Bạch Tuyết rất khổ sở? Cô thực sự yêu Lãnh Dạ sao?

Cái kẻ cao cao tại thượng kia, không ai bì nổi Lãnh Dạ, thật sự tốt như vậy sao? Cư nhiên khiến Bạch Tuyết khó chịu như vậy!

Lâm Giang nhìn Bạch Tuyết nhú mày, không biết là bởi vì uống ngụm rượu nhiều, hay là bởi vì trong lòng khó chịu, mà nhìn cô rất thương tâm, nhìn Bạch Tuyết thương tâm, Lâm Giang cảm thấy đau lòng!

Mấy trăm năm qua, cuộc đời của hắn mục tiêu chính là tu luyện, làm cho mình trở nên lợi hại, sau đó ngồi lên Vương vị , vì đạt được mục đích này hắn không tiếc bất cứ giá nào, trước mắt Bạch Tuyết cũng là một phần trong kế hoạch của hắn , thế nhưng vì sao nhìn thấy Bạch Tuyết thương tâm, hắn lại không hiểu đau lòng! Chẳng lẽ?

Lâm Giang lắc lắc đầu, cũng một ngụm uống cạn sạch ly rượu đỏ, hắn là Sói yêu, hắn muốn có kim đan, viên kia đan mà Mẫu Đơn tiên tử đã lưu lại ở nhân gian, chứ hắn không cần yêu!

Không ngừng nhắc nhở chính mình, hắn hiện tại chỉ cần khiến Bạch Tuyết rời khỏi Lãnh Dạ, Lãnh Dạ liền bị kích thích, khiến hắn có thể cùng Đại Vương nhân cơ hội giết hắn, còn việc khác không nên suy nghĩ nhiều!

Ngẩng đầu, mỉm cười lại rót một ly cho Bạch Tuyết , thế nhưng, vì sao hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ kia tràn ngập thương tâm, tim của hắn cũng sẽ khó chịu!

Uống rượu , Bạch Tuyết càng thêm nhớ Lãnh Dạ, cô đã hai ngày, một buổi tối không có nhìn thấy anh, rốt cuộc anh ở nơi nào? Lại rốt cuộc đang làm gì?

"Anh ấy có phải không yêu tôi một chút nào hay không?" Uống rượu Bạch Tuyết chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lâm Giang, thương tâm hỏi hắn, mặc dù Bạch Tuyết cũng không nói tên ai, thế nhưng Lâm Giang cũng biết Bạch Tuyết nói tới ai? Nhất định là Lãnh dạ, cái tên đáng chết kia!

"Anh ấy?" Lâm Giang làm bộ không hiểu, bởi vì hắn muốn nói không yêu, thế nhưng hắn lo lắng Bạch Tuyết sẽ càng thương tâm hơn!

"Anh ấy đi rồi! Tôi tìm không được anh ấy..." Bạch Tuyết mắt rưng rưng nước nhìn Lâm Giang, hi vọng cậu ta có thể nói cho cô vì sao?

"Anh ta có lẽ có việc không thể từ bỏ!" Lâm Giang lo lắng nói, kỳ thực, đây là cơ hội tốt, có thể chửi bới Lãnh Dạ, nói cho Bạch Tuyết người đàn ông kia có vợ, hơn nữa còn là rất nhiều, thế nhưng hắn lo lắng Bạch Tuyết nghe xong chịu không nổi...

"Có việc? Anh ấy đã nói, không thể tắt máy, thế nhưng anh ấy vẫn tắt máy!" Bạch Tuyết nghĩ đến Lãnh Dạ tắt máy, trong lòng ủy khuất khóc lên, là yên lặng khóc, không có khóc ra thành tiếng.

"Bạch Tuyết, cô không nên khổ sở, có lẽ hai người không thích hợp, cô không biết anh ta, anh ta là hạng người gì cô hoàn toàn không biết? Bên cạnh anh ta lại có ai, cô cũng không biết?" Ý của Lâm Giang là còn có người khác? Hắn biết Bạch Tuyết minh bạch, chỉ mấy lời, không cần phải nói sáng tỏ, chỉ cần đơn giản nhắc tới là được.

Quả nhiên, Bạch Tuyết nghe thấy Lâm Giang nói vậy, nâng lên ly rượu, một hơi uống cạn sạch.

Lãnh Dạ tắt máy, thực sự là bởi vì có người khác sao? Có lẽ là anh không muốn bị quấy rầy!

Bạch Tuyết cũng đã bắt đầu tin Lãnh Dạ đi gặp người phụ nữ khác, nếu không anh sao có thể đến một tin tức cũng không có!

Bạch Tuyết uống quá nhiều rượu, đến ba đứa trẻ trong bụng, đã bắt đầu choáng váng đầu.

Sói con thứ ba (đây là một tiểu công chúa mỹ lệ , không chịu nổi rượu.):
"Mẹ thật đáng ghét, tại sao lại uống mấy thứ này, khiến ta đầu thật choáng váng!"

Sói con thứ một (đại vương tử): "choáng sao? Vì sao ta không bị? Uống cũng tốt nha."

Sói con thứ hai (nhị vương tử): "Nhất định, Nhất định, phải uống."

Bạch Tuyết bỗng nhiên rất muốn uống rượu, hơn nữa kỳ quái chính là, lần này uống rượu, chỉ là đầu có chút choáng, thế nhưng, ý thức lại rất rõ ràng, không mơ hồ.

"Lại cho tôi một ly." Bạch Tuyết đem cái ly đưa cho Lâm Giang.

"Hào." Lâm Giang không ngờ Bạch Tuyết tửu lượng cũng không tệ lắm, vốn tưởng rằng cô hai chén liền say, không ngờ đã ba chén , còn chưa có chuyện gì, nhìn loại rượu đỏ này, kỳ thực tác dụng chậm!

"Cám ơn cậu, vì bằng hữu ,cung ly." Bạch Tuyết giơ lên ly rượu, ừng ực ừng ực lại thấy đầy, một hơi lại uống cạn sạch.

"Bạch Tuyết uống chậm một chút , rượu này tác dụng chậm đấy!" Lâm Giang nhìn Bạch Tuyết thương tâm, trong lòng hẳn bỗng nhiên rất đau lòng, thế là cũng quên mất mục đích chính mình đem Bạch Tuyết gọi tới , nhưng mà, nhiệm vụ của ba tiểu sói con là, chỉ cần mẹ không có nguy hiểm, bọn họ sẽ không xuất thủ, bởi vì bọn họ cũng không muốn bị người ta phát hiện bọn họ tồn tại, bọn họ còn muốn thanh nhàn sống qua ngày ! Đến lúc đó bụng mẹ lớn lên, bọn họ hiểu rõ cũng không thể nhàn rồi , cho nên không nên bại lộ thân phận, cũng là tôn chỉ của bọn họ.

"Rượu này uống ngon thật, tôi chưa bao giờ nghĩ uống nhiều rượu như vậy, hôm nay chính là rất muốn uống, lại thêm một ly." Kỳ thực không phải Bạch Tuyết muốn uống, mà là con trai trong bụng muốn uống.

Lâm Giang giật mình nhìn Bạch Tuyết, cô lại còn muốn uống!

"Cuối cùng một lay ." Lâm Giang rót cho Bạch Tuyết .

"Tốt, một chén cuối cùng , uống xong ly rượu này tôi phải trở về , đã khuya, anh đã nói tôi phải ngoan ngoãn ở nhà ,tôi không ngoan ngoãn, lại chạy tới cùng cậu uống rượu!" Bạch Tuyết không khóc , lời nói có chút cảm giác say, thế nhưng, lời của Lãnh Dạ , cô đều ghi tạc trong lòng, bởi vì đó là lời nói của người đàn ông cô nhớ thương.

"Anh? Cậu cứ như vậy thích anh ta?" Lâm Giang hỏi, lúc này, hẳn không muốn đối với Bạch Tuyết mạnh bạo , hẳn bỗng nhiên nghĩ chậm rãi cùng Lãnh Dạ chơi, tranh thủ đem tâm Bạch Tuyết kéo trở về.

"Anh ấy, ở trong này." Bạch Tuyết chỉ chỉ tim của mình nói.

Lâm Giang nhíu mày, cúi đầu, hai tay nắm chặt ly rượu, như vậy trong nháy mắt, hẳn lại ngẩng đầu, sau đó một hơi uống cạn sạch rượu, nếu như có người giống Bạch Tuyết yêu hẳn như vậy, hẳn có lẽ sẽ không buông tha mà kiên trì theo đuổi...

Năm đó Mẫu Đơn tiên tử yêu Lang yêu, vì chứng minh vĩnh hằng, cô đã đem chính mình tu luyện kim đan đưa cho Lang yêu, cho nên viên kim đan này không ngừng có thể giúp trợ đề thăng pháp lực, hơn nữa đạt được kim đan người đồng thời cũng nhận được tình yêu, đây chỉ là một truyền thuyết, rốt cuộc có phải thật vậy hay không, ai cũng không biết, thế nhưng ở yêu giới yêu đều tin truyền thuyết này, bởi vì đích xác có rất nhiều người yêu Lãnh Dạ, cho nên các yêu quái khác đều hướng tới kim đan, nó đại biểu có quyền lực và phụ nữ.

Nhưng mà, Mẫu Đơn tiên tử bởi vì kim đan đưa cho Lang yêu, cũng bởi vì đã yêu Yêu, bị biếm hạ phạm gian...

"Cô hiểu biết anh ta sao?" Lâm Giang lại hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không trả lời, lắc lắc đầu.

"Anh ta là người tốt hoặc là người xấu, cô hoàn toàn không biết, anh ta có thể lừa cô hay không ?" Lâm Giang cẩn thận nói, nhìn biểu tình Bạch Tuyết chậm rãi thay đổi.

Việc này, Bạch Tuyết có nghĩ tới, thế nhưng hiện nay cô còn nhỏ, cô không có lựa chọn, nghĩ đến nhà của mình, nghĩ đến người cha nhẫn tâm kia, Bạch Tuyết thà rằng cứ như vậy theo Lãnh Dạ, chứ không muốn khác.

"Cảm ơn ý tốt của cậu, tôi thích anh ấy, không quan tâm anh ấy là ai."

"Anh ta thì có gì tốt? Không phải là bởi vì tiền?" Lâm Giang không hiểu hỏi.

"Anh ấy có tiền, thế nhưng, tôi không thấy lạ, tôi cũng không muốn tiêu phí quá nhiều tiền, chỉ cần anh ấy nuôi tôi ăn , sau đó lên đại học là được." Bạch Tuyết nói là lời nói thật, cô không phải yêu tiền , dù từ nhỏ có khổ cô cũng chịu được, thế nhưng, cô chịu không nổi bị cha mang bán!

"Đến trường? Tôi cũng có thể làm được." Lâm Giang thăm dò hỏi.

"Cậu không phải anh ấy, trái tim của tôi đã cho anh. Mặc dù tôi không biết trong lòng anh có tôi hay không !" Bạch Tuyết xót xa trong lòng nói.

"Anh ta tuổi này hẳn là từng có rất nhiều người phụ nữ!" Lâm Giang nhắc nhở Bạch Tuyết.

"Tôi đã đoán được , anh cũng đã nói tôi không phải là người phụ nữ đầu tiên, thế nhưng, anh muốn tôi chỉ coi anh là người đầu tiên và cuối cùng, có phải thật sự rất bá đạo hay không?" Bạch Tuyết nghĩ đến Lãnh Dạ từng nói, rất bá đạo, thế nhưng, cô lại không ngừng thích.

"Anh ta rất quá đáng!"

"Là, rất quá đáng, thế nhưng, tôi chính là không quản được tim của mình!" Bạch Tuyết hôm nay nói tất cả đều là lời nói thật, cô cảm giác có thể tin Lâm Giang, mới có thể đem bí mật của mình nói cho cậu ta biết, vì lần đầu đến nhà Lâm Giang, Lãnh Dạ đã tìm đến, anh cũng chính miệng nói Bạch Tuyết là người phụ nữ của anh, cho nên Bạch Tuyết biết Lâm Giang hẳn là minh bạch cô và Lãnh Dạ có quan hệ gì, mới có thể như thế không có băn khoăn bày tỏ bí mật của mình.

Kỳ thực, trong trường học có một ít học sinh đã nghị luận, Bạch Tuyết bị người bảo dưỡng, thế nhưng, đều bị Khang Cốc ở sau lưng bí mật đề xuống, mà Bạch Tuyết không biết, bởi vì những người đó bị Khang Cốc cảnh cáo, đây là xâm phạm quyền lợi, cho nên mọi người đều ngoan ngoãn sau lưng nói riêng, không dám chõ mõm vào mà bị Khang Cốc phát hiện.

"Vì sao không thử khiến tim của mình không nghĩ tới anh ta chứ?" Lâm Giang nói, nhìn Bạch Tuyết cúi đầu, hẳn lại bắt đầu nghiên cứu bụng của Bạch Tuyết, bởi vì hẳn vẫn là hiếu kỳ, Bạch Tuyết có mang thai hay không?

Đây là vấn đề vẫn quấy nhiễu hẳn!

Bạch Tuyết theo Lãnh Dạ vài ngày rồi, cô rốt cuộc có mang thai hay không? Hẳn không hiểu vẫn đang suy nghĩ vấn đề này!

"Cái kia, Bạch Tuyết? Thân thể cô có sao không?" Lâm Giang hỏi, kỳ thực, hẳn là nghĩ nhắc nhở chuyện Bạch Tuyết mang thai. Thế nhưng, Bạch Tuyết cho là hẳn hỏi chính là, uống quá nhiều rượu.

"Tôi không sao, tôi rất tốt, hôm nay cảm ơn cậu, tôi phải đi." Bạch Tuyết đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tôi tiễn cậu." Lâm Giang hôm nay không muốn xuống tay với Bạch Tuyết, cô là vô tội, còn chuyện giữa hẳn và Lãnh Dạ là chiến tranh, hẳn không thể hi sinh Bạch Tuyết, hẳn có thể dùng hành động đạt được tâm

Bạch Tuyết , thế nhưng hắn không thể nhường Bạch Tuyết cho Lãnh Dạ, hắn làm không được, hắn không đành lòng!

Chẳng biết rằng khi Bạch Tuyết lên xe , một người đã sớm chờ ở trong xe, chờ con mồi chậm rãi tới gần hắn...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Khắc Tinh Của Sói

Giả như là người khác, không phải Bạch Tuyết, hắn sẽ không chút do dự mà lấy tâm Bạch Tuyết , sau đó trở về yêu giới, khiến Lãnh Dạ tận mắt nhìn thấy người phụ nữ trong lòng mình là dạng gì ? Khiến Lãnh Dạ sụp đổ, thế nhưng, người phụ nữ này là Bạch Tuyết, hắn làm không được, hắn không muốn thương tổn Bạch Tuyết, hắn không thể!

Hắn đem Bạch Tuyết đưa xuống dưới lầu, nhìn Bạch Tuyết lên xe, mới yên tâm, nhìn Bạch Tuyết rời đi, bỗng nhiên có loại cảm giác tình nhân chia cắt, như vậy lưu luyến! Chẳng lẽ tim của hắn cũng không cách nào không chế sao?

Đều nói lấy nhu thắng cương, chẳng lẽ là thật sao?

Lãnh Dạ rất uy nghiêm rất lạnh khốc , hắn bị Bạch Tuyết ôn nhu từng chút từng chút hòa tan.

Pháp Vương (Lâm Giang) là người rất âm hiểm , hắn âm ngoan chẳng lẽ cũng cùng ôn nhu của Bạch Tuyết tương khắc?

Lãnh Dạ vẫn đau khổ tìm kiếm người đó, chính là Bạch Tuyết kiếp trước, như vậy Bạch Tuyết rốt cuộc có phải thật là người kiếp trước không?

Bạch Tuyết ngồi lên xe, nhắm mắt lại ngủ một hồi, bởi vì phải ngồi vài trạm mới có thể đến nơi, có lẽ là bởi vì uống quá nhiều rượu, có chút mệt mỏi.

Khi Bạch Tuyết lên xe , có người cũng theo lên xe, hơn nữa hắn còn nhìn thấy Lâm Giang, hắn còn biết Lâm Giang không phải người, là yêu, là một Sói yêu.

Bạch Tuyết không biết phía sau mình đang có đôi mắt nhìn chăm chăm.

Người này chính là Cung Hàn, cho tới bây giờ Cung Hàn không có hành động, là bởi vì hắn hoài nghi bên người Bạch Tuyết có yêu quái xuất hiện, bởi vì Bạch Tuyết trên người có yêu khí, hôm nay hắn mới hiểu được thảo nào Bạch Tuyết trên người có yêu khí, nguyên lai bạn ngồi cùng bàn của cô là sói yêu, chính là người vừa cùng Bạch Tuyết uống rượu .

Cung Hàn khoe miệng vừa kéo, Bạch Tuyết xinh đẹp như thế, bị để mắt tới cũng không có gì kỳ quái, bất quá, Lâm Giang hắn lại không để trong mắt, bởi vì hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra Lâm Giang mới tu luyện năm trăm năm , mà hắn lại là tu luyện tám trăm năm , pháp lực so với hắn cao hơn, ở yêu giới, trừ Lang Vương và Vương phi thì không có yêu nào là đối thủ của hắn, cho nên Lang Vương mới có thể dùng tiêu hồn khóa trân quý chơi hắn lại, nếu không bình thường lao ngục căn bản là chống không lại được hắn.

Năm đó, hắn có thể an toàn chạy trốn, hơn nữa có thể thuận lợi đem tiêu hồn khóa cùng nhau mang đi, thì ít nhiều là nhờ nhân vật thần bí ở yêu giới , cho nên hiện tại hắn vẫn vì người đó cố gắng.

Không ngờ lần này nhận được mệnh lệnh sẽ là Bạch Tuyết?

Lần trước, nhận được nhiệm vụ là người phụ nữ của Lang Vương, lúc trước hắn mặc dù ẩn giấu rất bí mật, thế nhưng cũng suýt nữa bỏ mạng, nếu như không phải nhân vật thần bí ở yêu giới kia, Cung Hàn đã sớm đi đời nhà ma !

Hắn vì báo ân, trước sẽ giết người phụ nữ kia, vì cùng Lang Vương đối nghịch, cơ hồ chính là tự tìm đường chết, hoàn hảo lúc đó mạng lớn, tránh

được một kiếp!

Cung Hàn nghĩ đến 100 năm trước người phụ nữ kia, cũng là người phạm, Lang vương thích cô ta , yêu cô ta , sủng cô ta...

Thế nhưng, Cung Hàn lại nhận được mệnh lệnh của người trên, chính là giết người phụ nữ đó, thế là, Cung Hàn mạo hiểm đem cô ta mang đi, sau đó giết .

Mặc dù lúc đó, hắc buộc cô ta viết một phong thư, nói cô thích người khác, đã yêu người khác, không có mặt tái kiến hắc, cho nên đi rồi!

Cung Hàn hơn nữa dùng pháp thuật đem cô ta giấu đi, như vậy Lang Vương cũng không biết cô ta ở nơi nào?

Lang vương thế nào cũng sẽ không nghĩ đến kiếp trước người cướp đi người phụ nữ hắc yêu mến chính kẻ bây giờ hắc tìm khắp nơi .

Nguyên lai con yêu phạm tội này đã trốn ra ngoài hơn một trăm năm, rốt cuộc là ai ở yêu giới lừa dối giấu giếm được Lang Vương ?

Cung Hàn nhận định yêu khí trên người Bạch Tuyết là bởi vì Lâm Giang tạo thành , hắc nếu như biết hiện tại người ngồi trên xe buýt là người phụ nữ của Lang Vương, dự đoán sẽ bị dọa chân mềm, thế nhưng, hắc không biết Lãnh Dạ chính là Lang Vương, hắc năm đó chạy ra khỏi yêu giới, liền không còn có trở lại , đương nhiên là không dám trở lại, cũng bởi vậy hắc không biết Lang Vương đã ở thế giới nhân loại.

Bạch Tuyết mơ mơ màng màng ngủ, đầu dựa vào cửa sổ, liên tiếp ngồi đi qua mấy trạm, loáng thoáng nghe thấy báo dừng, cô mở mắt ra, biết mình nên xuống xe.

Đứng dậy, đeo túi xách, xuống xe.

Trên sân ga, Bạch Tuyết vừa mới đứng vững, một người đàn ông từ phía sau dượt túi của cô rồi bỏ chạy.

"Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm..." Bạch Tuyết hô to.

Cung Hàn mới vừa mới chuẩn bị xuống xe , cấp tốc hướng kẻ chộm chạy theo, Bạch Tuyết cũng đuổi sau đó, Cung Hàn cảm giác được Bạch Tuyết đuổi theo, khóe miệng vừa kéo, loại anh hùng cứu mỹ nhân mặc dù cũ, nhưng lại dùng được.

Cung Hàn đuổi theo kẻ chộm, từ phía sau duệ ở Bạch Tuyết túi xách, một tay hướng về phía hấn ta, kẻ chộm thấy vậy cũng không tỏ ra yếu kém, một quyền lại đổi trở về, Cung Hàn khóe miệng xuất huyết, đương nhiên đây chỉ là khổ nhục kế, vì để cho Bạch Tuyết tin, hấn chỉ có ra lệnh cho thủ hạ đánh hấn một quyền mới càng thật.

Bạch Tuyết ở một bên không có cách nào, nhìn người giúp mình bắt kẻ chộm, trong lòng cô vô cùng cảm kích, trên thế giới vẫn là còn nhiều người tốt, thế nhưng kẻ chộm hình như rất lợi hại, Bạch Tuyết bắt đầu tìm đông tây, để giúp đỡ, thế là cô để mắt đến cục gạch, ngay khi hai người đều gặt gao lôi kéo, Bạch Tuyết giơ tay lên ném cục gạch.

Ba --

Tên trộm kia si ngốc quay đầu lại, liếc mắt nhìn cô gái phía sau, khó có thể tin ngã xuống , hấn có lẽ đang suy nghĩ, một người ôn nhu xinh đẹp như thế cư nhiên cũng sẽ sử dụng bạo lực!

"Đi mau --" Cung Hàn kéo Bạch Tuyết bỏ chạy, Bạch Tuyết sợ choáng váng, có phải hay không người kia đã chết ? Cô có phải hay không đã giết người?

Chạy đến một địa phương an toàn , Bạch Tuyết còn chưa có hồi thần!

"Cô gái? Cô gái? Cô không sao chứ? Này, đây là túi của cô." Cung Hàn nhìn Bạch Tuyết phát ngốc, sợ là vừa bị dọa đi? Thật không nghĩ tới cô lá gan nhỏ như vậy, hiển nhiên là ngoài ý muốn, thế nhưng cuối cùng vẫn biết là cô.

"Hắn có phải đã chết hay không? Tôi giết hắn sao?" Bạch Tuyết mở to tròn mắt, con người đen bóng, thế nhưng, chính là xinh đẹp như vậy , lại tràn đầy kinh khủng và sợ hãi, có vẻ là điềm đậm đáng yêu như vậy

"Hắn chưa chết, chỉ là tạm thời té xỉu, một hồi liền tỉnh thôi." Cung Hàn đem túi đưa cho Bạch Tuyết , trả lời .

"Tôi không phải cố ý, ai bảo hắn cướp đồ!" Bạch Tuyết rất xin lỗi nói, cô là không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, vừa nãy chỉ là vì túi xách.

"Không có việc gì , về nhà đi, tôi cũng phải đi đây, tạm biệt." Bạch Tuyết tiếp nhận túi, Cung Hàn xoay người rời đi.

"Cám ơn anh, cảm ơn..." Bạch Tuyết tiếp nhận túi, mới phản ứng kịp, còn chưa có cảm ơn người tốt, thế là, nhìn bóng lưng người nọ rời đi hô hai câu cảm ơn.

Bạch Tuyết đeo túi trên lưng, cũng chuẩn bị rời đi , ai biết phát hiện trên mặt đất có một chiếc đồng hồ đeo tay, chính là vị trí người kia đứng, thế là, Bạch Tuyết nhặt lên, rất nhanh đuổi theo, thế nhưng người nọ đã đi xa!

Bất đắc dĩ, tạm thời đưa tay cất vào cặp sách , sau đó về nhà.

Về đến nhà, khóa kỹ cửa, sau đó lấy ra di động, cô muốn gọi cho Lãnh Dạ.

Lấy di động ở trong phòng khách đi tới đi lui, lông mi thật dài cong cong trong nháy mắt nhìn di động, dừng lại bước đi thong thả , tròn mắt nhìn

hàng dây số, đây là số của Lãnh Dạ, Bạch Tuyết chần chừ, có muốn gọi điện thoại cho anh hay không ?

Anh? Anh có thể còn đang tắt máy hay không ? Có thể gọi được hay không ?

Cô cắn cắn môi nhỏ, con người đen nhánh vẫn như cũ nhìn chăm chăm dây số, chỉ cần đề xuống là biết anh có mở máy hay không?

Do dự lại do dự, cuối cùng, vẫn là vươn ngón tay nhấn xuống gọi, nhìn số điện thoại một mực chớp động, cô cuống quýt đưa điện thoại di động đến bên tai, tâm thoáng đề thật cao, không biết có thể gọi được hay không? Không biết anh có gọi được không? Không biết anh có nghĩ đến cô hay không ? Không biết anh có vợ hay không ...

Các loại nghi ngờ ở trong đầu Bạch Tuyết hiện ra .

Không ngờ bên trong vẫn như cũ truyền đến tiếng nói phục vụ: Xin lỗi, số bạn gọi tạm thời không liên lạc được, xin gọi lại sau.

Bạch Tuyết vô lực thả tay xuống, trong lòng không tiếp thu, chẳng lẽ là lo lắng bị cô quấy rầy, cho nên mới phải tắt máy.

Chẳng nhẽ, ngoài dây số này còn một số khác, khả năng là vậy nếu không anh là tổng giám đốc, làm sao có thể vẫn tắt máy?

Chẳng lẽ anh không muốn tiếp điện thoại của cô, cho nên liền tắt điện thoại? Bạch Tuyết bắt đầu lung tung nghi ngờ, nằm ở trên giường ngủ không được, lật qua lật lại, rất khổ sở, chẳng lẽ anh thực sự một chút cũng không thích cô, chỉ là cần thân thể của cô sao?

Nghĩ tới đây, rất đau lòng, cô yêu một người không yêu mình sao?

Lãnh Dạ rời đi, cô rất nhớ anh, nghĩ nghĩ đến phát điên, đây chính là yêu sao!

Bạch Tuyết biết khi mình đem thân thể cho Lãnh Dạ, cô liền bị anh bắt làm tù binh, chỉ là, không ngờ chính mình lại hãm vào sâu như vậy!

Vạn nhất, vạn nhất có một ngày biết anh đã có vợ, cô có thể tiêu sái rời đi anh hay không ?

Vạn nhất, vạn nhất có một ngày anh không cần cô, cô có thể lý trí rời đi hay không ?

Giờ phút này, tựa hồ mất đi cảm thụ, trong lòng cô phát điên, tựa hồ muốn điên mất, cô không dám tưởng tượng cuộc sống không có Lãnh Dạ thì mình sẽ như thế nào? Không dám nghĩ, không dám nghĩ...

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết nhớ tới Yêu Tuyết, trong nhà sau không phải còn dưỡng một con sói sao, nó có thể giúp cô tìm được Lãnh Dạ ở nơi nào hay không ?

Thế là, chân trần chạy ra ngoài, Bạch Tuyết mặc một bộ áo ngủ màu trắng , tóc đen nhánh rối tung, như là thiên sứ xinh đẹp đến nhân gian , thoát tục.

Kết quả, Bạch Tuyết tìm khắp toàn bộ căn nhà, cũng không có, không có bóng dáng của Yêu Tuyết , nó cũng theo anh rời đi, anh cứ nhiên mang theo sói rời đi, lại không có hỏi cô một chút có muốn đi hay không ?

Chẳng lẽ cô đến một con sói cũng không bằng?

Ngẩng đầu, thương tâm ngưỡng nhìn bầu trời, trên trời mấy ngôi sao nhỏ tinh quang chợt lóe chợt lóe , giống như là giọt nước mắt trong suốt , lập tức sẽ rơi xuống .

"Dạ -- anh ở đâu?" Bạch Tuyết bỗng nhiên hướng về phía bầu trời hô to.

Thanh âm tựa hồ có hồi âm, lại lần nữa vang lên lần thứ hai.

Lúc này, yêu giới.

Lãnh Dạ từ khi trở về vẫn bồi ở bên người mẫu thân, mẫu hậu hẳn vẫn rất khỏe mạnh, lần này không biết vì sao lại đột nhiên bị bệnh?

Vốn đang nằm bò ở bên giường mẫu thân Lãnh Dạ bỗng nhiên nghe thấy nội tâm truyền đến một tiếng hô to, tựa hồ là Bạch Tuyết kêu hẳn trở lại, chột ngắc đầu, nhìn chung quanh một chút, đây là yêu giới, tại sao có thể có thanh âm của Bạch Tuyết? Có lẽ là rất nhớ cô, có lẽ là không yên lòng vì cô? Mới có thể nghe lầm!

Lãnh Dạ đã kiểm tra thân thể mẫu thân, không có chuyện gì, chẳng lẽ là mẫu thân tuổi tác lớn, nếu không vì sao có thể suy yếu như thế? Ngày ấy hẳn nhận được tin tức của Vương Phi, nói bà thân thể khó chịu, cơ hồ là không thể xuống giường hành tẩu, mới có thể thỉnh hẳn trở lại.

"Vương nhi, người đi nghỉ ngơi đi, có Vương Phi của người hầu hạ mẫu thân là được." Mẫu thân hẳn đau lòng nhìn hẳn, từ khi trở về Lãnh Dạ vẫn luôn ở cùng mẫu thân, trừ khi xử lý một ít là sự tình ở yêu giới mới rời đi, còn thời gian khác đều ở cùng mẫu thân.

"Nhi tử không mệt, mẫu thân không sao chứ?" Lãnh Dạ quan tâm hỏi.

"Mẫu thân tuổi tác lớn!"

"Người sẽ không có việc gì đâu, chúng ta đã tu luyện mấy năm nay, sẽ không chết, người quên rồi sao?" Lãnh Dạ an ủi nói.

"Mẫu thân cũng không muốn làm lão yêu tinh nữa!"

"Người không nên suy nghĩ nhiều, nhi tử đi một chút rồi sẽ trở lại." Lãnh Dạ đi ra ngoài, nhưng là, hắc cũng không có rời đi.

Nhìn nhi tử đi ra , Mẫu thân Lãnh Dạ thấy vậy rất áy náy nhìn bóng lưng nhi tử .

"Hắc có thể hay không sẽ trách ta lừa hắc?" Mẫu thân Lãnh Dạ hỏi Vương Phi.

"Đại vương lưu luyện nhân gian, thế nhưng, ở đây dù sao mới là nhà của ngài!" Vương phi khổ sở nói.

"Thế nhưng, tính tình của hắc người cũng biết , vạn nhất bị hắc biết ta không có sinh bệnh, hắc sẽ rất tức giận !"

Lúc này, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Lãnh Dạ lạnh lùng đứng ở nơi đó.

"Mẫu thân, người lừa nhi tử?"

"Nhi tử, nường cũng là muốn người về nhà mới vậy?"

"Mẫu thân yên tâm, nhi tử sớm muộn sẽ trở về, nhưng là không phải hiện tại, ta ở nơi đó còn có chuyện vẫn chưa làm xong, nên phải trở lại." Lang vương nói xong, xoay người rời đi.

Lang vương mặc dù tức giận, thế nhưng đó cũng là nường của mình , hắc cũng không thể nói cái gì quá đáng , cũng không thể làm bất luận chuyện gì, hắc chỉ có thể rời đi, nhanh lên trở lại bên người phụ nữ của mình.

Bạch Tuyết vừa hướng về phía trời cao kêu tên Lãnh Dạ, cảm giác trong lòng không còn khó chịu như vậy nữa , thế là, lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

"Lãnh Dạ -- Anh ở đâu?"

Lãnh Dạ còn chưa có xuống cũng đã nghe thấy Bạch Tuyết gọi hân, là thanh âm của cô, không thể sai được!

Nháy mắt, hân đã đứng ở phía sau Bạch Tuyết , chỉ thấy màn đêm đen tối, chỉ thấy một điểm sáng ngời ở trong sân, chỗ đó đúng là nơi hân từng nằm , nhưng cô tại sao lại ngời ở chỗ này làm gì? Là muốn tìm hân? Hay là...

Bạch Tuyết cúi đầu, mặc dù hô to giọng nói trong lòng không còn ghen khuất như vậy, thế nhưng, trong lòng vẫn như cũ nhớ Lãnh Dạ!

"Anh không cần mình sao?Anh thấy mình phiền sao?Anhmuốn vứt bỏ mình sao?" Bạch Tuyết tự lẩm bầm một mình, đây chính là điều mà cô sợ hãi , chỉ là không ngờ sẽ đến nhanh như vậy, Lãnh Dạ đã rời đi hai ngày , không có gọi cho cô một cú điện thoại, có phải hay không đã đem cô quên mất!

Bạch Tuyết ở nơi đó nhỏ tiếng, Lãnh Dạ đau lòng nhú chân mày, không có đi về phía trước.

Tựa hồ là tâm linh đang thương tiếc, có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ cảm thấy, Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm giác phía sau có người.

"Ai ở nơi đó?" Bởi vì không có mở đèn, đêm rất tối, nên cô nhìn không thấy phía sau có người hay không, chỉ có một loại cảm giác chỗ đó hình như là có người?

"Yêu Tuyết? Là mày sao? Mày đã trở về? Kia, vậy anh sao chưa có trở về?" Bạch Tuyết chỉ trông mong Lãnh Dạ nhanh trở về một chút , cho nên trong lòng mới phải bày tỏ sự chờ đợi.

"..." Lãnh Dạ không nói gì , Bình tĩnh chờ con mồi của mình, tựa hồ đã là một loại thói quen.

"Lãnh Dạ tại sao lại tắt máy? Vì sao?" Bạch Tuyết khỗ sở nói.

"..." Vẫn là không có trả lời.

"Anh có thể có người khác rồi hay không ..." Bạch Tuyết mặc dù trẻ tuổi, thế nhưng cô cũng sẽ ghen, cũng sẽ hi vọng người mình thích chỉ thích mình, cũng không hi vọng anh chần chừ, thế nhưng, đây có phải đại biểu cô trở nên có lòng tham không? Lúc trước chỉ là vì dựa vào Lãnh Dạ mà không phải bị chathiết kế đi ứng phó với người đàn ông khác, nhưng bây giờ cô có phải có chút lòng tham hay không ?

Nếu như Bạch Tuyết biết người đàn ông mình thích là Lang Vương tu luyện ngàn năm , không biết còn có thể khăng khăng một mực yêu như thế hay không...

Bạch Tuyết bắt đầu kiểm điểm chính mình, ban đầu là chính mình tìm tới Lãnh Dạ, nên nếu anh quả thật có người phụ nữ khác hoặc là đã có vợ, thì còn có thể trách ai!

"Dạ,còn có thể trở về hay không ?" Bạch Tuyết ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, bởi vì cô biết Lãnh Dạ thích bầu trời đêm, cho nên cô cũng cảm giác bầu trời buổi tối cũng có sức quyến rũ như thế .

"Nhớ tôi sao ?" Lãnh Dạ theo bóng đen đi đến.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Yêu Lãnh Dạ

"Anh? Anh? Anh --" Bạch Tuyết nói lắp nhìn người đàn ông đứng ở trước mặt mình , anh đến đây từ lúc nào? Vì sao không có nghe thấy tiếng mở cửa?

"Là tôi."

"Anh trở về lúc nào vậy? Tại sao em không có thấy anh?" Bạch Tuyết nhìn về phía cửa, lại nhìn về phía Lãnh Dạ, không hiểu anh là từ đâu tiến vào?

"Nghĩ đến tôi sao?" Lãnh Dạ nghiêm nghị hỏi.

"A?" Bạch Tuyết cuống quýt đứng lên, Lãnh Dạ mới phát hiện, cô cứ nhiên đi chân chần, ngồi ở trong sân, người phụ nữ ngu ngốc này cũng không biết trên mặt đất lạnh sao?

"Trả lời tôi, có phải nghĩ đến tôi hay không ?" Lãnh Dạ tất phải đem cô bức đến mặt đỏ bừng mới bỏ qua.

"Lãnh Dạ --" Bạch Tuyết nhảy nhót đi lên phía trước nắm lấy cánh tay Lãnh Dạ, quả nhiên là anh, vừa rồi còn tưởng rằng là ảo giác, tưởng là chính mình rất nhớ anh, nên mới gặp phải ảo giác. Lúc này, nắm lấy cánh tay anh, quả nhiên là thực sự.

"Nói? Nhớ tôi không?"

Bạch Tuyết biết cô không trả lời ,người đàn ông này sẽ không dứt, thế là, cắn môi, cúi đầu, chân trái giẫm chân phải, rất xấu hổ .

"Nghĩ..."

Mềm mại, nhu nhu giống như một người vợ mới, trả lời có chút ngượng ngùng, có chút ý vị làm nũng.

"Là muốn tôi, nên vẫn nghĩ ngợi lung tung? Hử?" Lãnh Dạ nắm cằm Bạch Tuyết , mạnh mẽ làm cho cô nhìn thẳng vào hắn, bởi vì là buổi tối, Bạch Tuyết nhìn không rõ ràng biểu tình của Lãnh Dạ , thế nhưng Lãnh Dạ lại nhìn rất rõ cô.

Tròng mắt thật to , lông mi cong cong vút sáng , cái miệng hồng hồng hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì hắn bức bách nói có nhớ hắn hay không mà xấu hổ , tức khắc mái tóc đen nhánh rối tung, rất đẹp, mà ở trong mắt Lãnh Dạ không có buổi tối và ban ngày , mặc dù trời tối, hắn vẫn như cũ có thể nhìn Bạch Tuyết rõ ràng , nhưng mà Bạch Tuyết lại thấy không rõ lắm về mặt của hắn.

"Em em không có nghĩ ngợi lung tung..." Bạch Tuyết như là đứa nhỏ làm sai vừa vụng bị người nắm lấy bím tóc khiến chân tay luống cuống.

"Ân? Mới vừa rồi là ai đang suy nghĩ tôi có phải có người phụ nữ khác hay không ?" Lãnh Dạ cúi đầu ở ngoài miệng Bạch Tuyết cắn một miếng.

"Em không có..." Bạch Tuyết bị nắm phải việc phạm tội, chỉ có chút ăn vạ!

"Không có?" Lãnh Dạ nói xong lại là một ngụm, hơn nữa còn là hung hăng cắn cái miệng Bạch Tuyết một ngụm.

"A--" Bạch Tuyết che miệng lại, không ngờ người đàn ông này nhỏ mọn như vậy, không thừa nhận, liền cắn người!

"Còn chưa có sao?"

"Có!" Bạch Tuyết bất đắc dĩ, đành phải thừa nhận, mới vừa rồi là nghĩ tới Lãnh Dạ có người khác hay không !

"Có cái gì?" Lãnh Dạ tiếp tục thăm vấn.

"Có! Có! Em là đang suy nghĩ anh có ,người khác hay không!" Bạch Tuyết ập a ập ứng trả lời.

"Người khác? Cái gì là người khác?" Lãnh Dạ không phục hỏi, Bạch Tuyết biết tránh không thoát, chỉ là cô không nghĩ đến một người như vậy lại truy cứu đến cùng, khiến cô thật thất bại, mỗi lần nói chuyện với Lãnh Dạ, cô cũng nói không lại !

"Di động của anh không có gọi được, khiến em đang suy nghĩ anh có phải có người phụ nữ khác hay không !" Bạch Tuyết nói xong cúi đầu, đoán được Lãnh Dạ nhất định sẽ sinh khí.

Thế nhưng, một lát sau, Lãnh Dạ cũng không nói gì, mà là, mà là...

Hắn cầm Bạch Tuyết tay hướng dưới thân chính mình sờ soạng, Bạch Tuyết cảm giác được chỗ đó cứng rắn, là rất cứng rắn.

"Chờ một chút nó sẽ nói cho em biết tôi có người phụ nữ khác hay không?" Lãnh Dạ giọng điệu rất nghiêm túc nói.

"Ai ai muốn nó chứng minh..." Bạch Tuyết ngượng ngùng trả lời, mang theo làm nũng hỏi.

Lãnh Dạ cái gì cũng không có nói tiếp, hắn đã vài ngày không có chạm qua ai, từ khi có Bạch Tuyết, thân thể này vẫn luôn là của cô, nhưng mà, cô lại cứ nhiên hoài nghi hắn, như vậy hắn có phải hay không hắn là làm cho cô nhớ lâu một chút ?

Bàn tay của hắn nóng bỏng dọc theo bờ vai Bạch Tuyết đi xuống , sau đó tới trước ngực rất tròn, hắn không nhẹ không nặng vuốt ve ddiemr lồi lên, lộ ra một cổ khó nhìn điên cuồng, hắn hình như nín thật lâu không có phụ nữ, cũng như là lần đầu tiếp xúc với phụ nữ mà đói khát .

Song, bàn tay hắn lại một đường chượt xuống phía dưới, với vào trong áo ngủ của Bạch Tuyết , sau đó là bên ngoài nội y, rồi lại hướng tiếp vào trong, khiến thân thể Bạch Tuyết run lên .

"Không nên a!" Bạch Tuyết e thẹn ngăn cản Lãnh Dạ xâm nhập,người đàn ông này đưa vào bên trong là muốn làm gì?

"Không nên? Tôi muốn kiểm tra em có nghĩ đến tôi hay không ?"

"Không,không cần kiểm tra, em rất nhớ anh, rất nhớ..." Bạch Tuyết đưa tay ngăn cản, thế nhưng sức lực của cô quá nhỏ,vốn không phải là đối thủ của Lãnh Dạ , ngón tay hắn liền tiến vào, theo ngón tay dài tiến vào, Bạch Tuyết tựa hồ là bị kích thích đến, không khỏi ừ một tiếng.

"Tôi tin em sẽ nghĩ đến tôi." Lãnh Dạ khoe miệng vừa , cười, thế nhưng, Bạch Tuyết e thẹn cúi đầu, mặc dù là ngẩng đầu cũng nhìn không thấy Lãnh Dạ cười, bởi vì là buổi tối, căn bản là nhìn không thấy vẻ mặt của hắn!

Lãnh Dạ một phen đem cô bế lên, hướng trong phòng ngủ đi đến, Bạch Tuyết giống đứa nhỏ tựa ở trong ngực Lãnh Dạ, ngửi mùi vị quen thuộc, hai cánh tay còn bao quanh thân thể của hắn, tựa hồ lo lắng hắn sẽ rời đi .

Trở lại phòng ngủ,Lãnh Dạ đem cô đặt trên giường, áo ngủ của cô cũng đã rơi trên đất, lộ ra nội y màu đen bên trong, đây là Bạch Tuyết cố ý vì Lãnh Dạ mà mặc, bởi vì cô biết Lãnh Dạ thích màu đen, cho nên cô mới có thể mặc áo lót màu đen .

Bạch Tuyết ngượng ngùng không có bất kỳ động tác, bị Lãnh Dạ đặt xuống liền ngoan ngoãn nằm ở nơi đó? Một bộ dáng vẻ mặc cho người làm thịt, hoặc là chờ bị Lãnh Dạ chà đạp , cũng làm cho Lãnh Dạ dục hỏa sôi trào. Hắn có chút không nhịn được, đem giày đá lung tung , cấp tốc lên giường.

... .Xoạt!

Lãnh Dạ tay trái cầm lấy áo ngủ bên trái Bạch Tuyết , tay phải cầm lấy áo ngủ bên phải, Xoạt...một tiếng đem áo ngủ xé rách, Bạch Tuyết cứ như vậy như bị Lãnh Dạ như bóc bánh chưng thoáng cái đã bại lộ ở trước mặt Lãnh Dạ .

"A -- Anh?" Bạch Tuyết nhìn áo ngủ bị xé nát khê gọi, đây là bộ đồ ngủ cuối cùng đó, lúc trước tuy còn vài bộ, thế nhưng đều có kết quả như hôm nay , quang vinh hi sinh!

Lãnh Dạ không để ý tới Bạch Tuyết, hắn ghét chương ngại vật trên người cô, hắn muốn nhìn thấy hết hoàn toàn. Hắn cũng không thể sử dụng ma pháp đem Bạch Tuyết rút đi quần áo, bởi lo lắng dọa đến cô, cho nên hắn chỉ có thể xé rách.

Hai tay hắn sờ lên ngực Bạch Tuyết , mặt cũng thuận thế đến gần, một ngụm hàm trụ đỉnh lồi dùng sức hút một chút, sau đó lại đem mặt chôn ở trên người Bạch Tuyết , tựa hồ là ngửi thấy mùi vị trên người cô , đích thực là, mùi mà hắn nghĩ tới phát điên, là hắn bị Bạch Tuyết làm mê muội.

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ kích thích khê ngâm một tiếng, nếu không để ý nghe thật đúng là nghe không được, thế nhưng, Lãnh Dạ là ai, hắn là động vật có sự bén nhạy cảnh giác, nên khi đang chôn ở trên người Bạch Tuyếtkhóe miệng vừa kéo, cô nhanh như vậy liền động tình , thực sự là dễ thỏa mãn .

Trong tròng mắt hần bắt đầu phát hỏa, Bạch Tuyết đã cảm giác được phía dưới bị nhiệt nóng cứng rần , hình như là tư thế nộp vũ khí đầu hàng?

Bạch Tuyết bỗng nhiên vậy, trong lòng liền cười trộm, ai biết, lòng dạ hẹp hòi của cô làm sao có thể thoát được cảnh giác của Lãnh Dạ ,cô đơn giản giống như là giấy trắng, Lãnh Dạ vừa nhìn liền biết cô đang suy nghĩ gì.

"Em rất nhàn rồi?" Lãnh Dạ bỗng nhiên ái muội hỏi.

"A?" Bạch Tuyết không hiểu lời hoang mang, là có ý gì? Rất nhàn rồi? Hiện tại chẳng lẽ còn muốn làm chuyện khác sao? Dưới loại tình huống này còn có thể làm chi?

Bạch Tuyết ngây thơ nhìn Lãnh Dạ, hé ra khuôn mặt tươi cười đã bởi vì động tình mà trở nên đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, rất không hiểu Lãnh Dạ là có ý gì?

"Cho em tự mình làm." Lãnh Dạ cầm lên cái tay Bạch Tuyết liền hướng xuống dưới, Bạch Tuyết biết là cái gì, chỗ đó cô đã từng sờ, chẳng lẽ Lãnh Dạ lại để cho cô sờ chỗ đó?

"Em không phải rất nhàn rồi sao, cho em đồ chơi đó, chơi đi." con người đen nhánh của Lãnh Dạ chăm chú nhìn chăm chăm Bạch Tuyết, khuôn mặt tuần mỹ chậm rãi tới gần Bạch Tuyết, nhìn Bạch Tuyết mặt đỏ tim đập.

Bạch Tuyết mặc dù bị mang tới nơi đó, thế nhưng cũng không dám to gan sờ.

"Nó nó thế nào lại là đồ chơi?" Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Sờ --" mệnh lệnh khàn khàn, lại tràn đầy tư vị ái muội, khiến Bạch Tuyết tai đều đỏ, chẳng lẽ anh cũng thích bị sờ chỗ đó? Nếu như anh thật thích, vậy cô sẽ sờ đi.

Bàn tay nhỏ bé bắt đầu mở rộng, nghĩ đến phải sờ vật cứng rắn, tâm thành thích nhảy loạn lên. Khi Bạch Tuyết nắm cứng rắn của Lãnh Dạ, hẳn liền khê rên, tựa hồ là thoải mái đến cực điểm, nặng nề hôn lên Bạch Tuyết, Bạch Tuyết thân thể lập tức nóng lên, lúc này nóng không chỉ có mình cô.

"Nó nóng quá." Bạch Tuyết thở hỗn hển nhỏ tiếng nói.

Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, đối với cô ngực này khiến hấn thật không biết làm sao, bị bàn tay mềm mại nhỏ bé nắm thoải mái như vậy , nó có thể không nóng sao? Vả lại địa phương này vốn cũng đã rất mạnh.

Bạch Tuyết nghe thấy Lãnh Dạ kêu rên, chẳng lẽ bị cô nắm, nên rất kích thích, thế là, Bạch Tuyết bắt đầu trên dưới di động, ai biết nó càng nóng, cơ hồ có chút phồng tay, chỉ là lần này Lãnh Dạ bị cô trên dưới di động hung hăng kích thích đến, thoải mái ngâm da thịt trên người Bạch Tuyết , thoải mái ngâm lên.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ đem mặt chôn ở trên người mình, thế là cẩn thận quan sát Lãnh Dạ, anh thư thái như vậy là bởi vì cô sao? Chẳng lẽ cô cũng có lớn sức rung động lớn như vậy , tựa như anh mang cho cô cảm giác như nhau sao? Nghĩ đến người đàn ông này mỗi ngày khiến cô như vậy ,thì cô cũng muốn anh có thể cảm giác được thoải mái , thế là, Bạch Tuyết tăng nhanh động tác trên tay, Lãnh Dạ vẫn không có ngừng đầu, mặt vẫn chôn ở trên người Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ toát mồ hôi, Bạch Tuyết nhìn thấy vậy, chẳng lẽ anh không vận động cũng ra mồ hôi sao? Thế nhưng vẫn động chính là cô a. Cô hiện tại tay có chút mỏi, thế nhưng, cô không có dừng lại, cô muốn tiếp tục, bởi vì cô biết thế nào mới là thoải mái hưởng thụ nhất , rốt cuộc công sức không phụ lòng người, một cổ nóng bỏng dính dính chảy ra, rơi tới trên tay Bạch Tuyết , còn có một chút cư nhiên rơi tới bụng của của cô, mà cô cách anh còn có một đoạn, không ngờ chỗ đó uy lực mạnh như vậy.

Bạch Tuyết cúi đầu, nhìn về phía kiệt tác của mình, cô cứ nhiên khiến anh bắn ra, hơn nữa còn là tự tay mình hoàn thành , khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi xấu hổ muốn rỉ máu.

Lãnh Dạ cúi đầu nhìn người trong lòng, cô giúp hắn hoàn thành một lần, như vậy hắn liền thiếu một lần hung hăng muốn cô, ? Nhìn cô cúi đầu không nhúc nhích ở bên cạnh hắn, trên bụng còn có thứ hắn lưu lại.

"Hôm nay có thể ít đi một lần." Lãnh Dạ không hiểu nói một câu như vậy, Bạch Tuyết lại nghe không hiểu, có ý gì? Hoang mang hé ra khuôn mặt, mắt chớp chớp nhìn người đàn ông vừa động , da mặt đúng thật là dày, cứ nhiên không có ý tứ xấu hổ , vừa này rõ ràng là Lãnh Dạ đâm tới trên người cô và trong tay. Thế nhưng vì sao anh lại tự nhiên như vậy? Bội phục!

Bội phục sát đất!

"Cái gì ít một lần?" Bạch Tuyết bất đắc dĩ hỏi.

"Muốn em ít đi một lần."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Muốn Làm Dã Nhân?

"A?" Bạch Tuyết ngượng ngùng cúi đầu, không dám liếc mắt nhìn Lãnh Dạ một cái, anh vừa mới bắn, lại còn muốn việc này!

"Chẳng lẽ em không muốn ít một lần? Ân? Tốt thôi, tôi liền tặng lại cho em một lần, coi như là tôi rời đi một buổi tối, hai ngày, nên vốn muốn em bảy lần, hiện tại xem ra tặng thêm cho em một lần, như vậy là tám lần đi."

"Không không, không anh hiểu lầm rồi." Bạch Tuyết cuống quýt giải thích.

"Tôi rất ít khi hiểu lầm em." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Anh?" Bạch Tuyết nhìn thấy mình bị đùa bỡn, bởi vì trong ánh mắt Lãnh Dạ hấp dẫn sự đùa giỡn, thế là, Bạch Tuyết đưa tay lấy một ít dịch bôi lên trên người Lãnh Dạ .

"Lần này trả lại cho anh... Hì hì..." Bạch Tuyết e thẹn nói.

"Em thật có gan yo, dám tạo phản , xem tôi như thế nào thu thập em."

"Là là anh bắt nạt em trước, em chỉ là đem thứ anh tặng trả lại cho anh." Bạch Tuyết ngây thơ nhìn Lãnh Dạ mềm giọng nói, bởi vì cô đã cảm giác được phía dưới lại có vật cứng để ở thân mình, hơn nữa còn rất lớn...

Xong!

Bạch Tuyết biết trốn không thoát, thế là, biến thành tiểu cừu nhỏ, bị đại chó sói ăn sạch sẽ, thế là Bạch Tuyết lại bị vô số lần chiếm hữu, cuối cùng lại bị cánh tay Lãnh Dạ chơi đùa khắp nơi .

Cuối cùng Lãnh Dạ nằm ở bên cạnh Bạch Tuyết , dồn dập thở gấp,giống như vừa chạy marathon xong, khiến hắt ra rất nhiều mồ hôi, còn Bạch Tuyết e thẹn đứng dậy, sau đó chậm rãi đem chính mình cái miệng nhỏ nhắn đưa tới, nhẹ nhàng , ôn nhu hôn lên trán Lãnh Dạ , khiến hắt không ngờ, mở mắt, con người đen thẳm càng thêm sâu không lường được.

"Lãnh Dạ..." Bạch Tuyết ôn nhu kêu một tiếng, sau đó nằm tại chỗ, haha cười. Mà chẳng biết cô lúc này có bao nhiêu câu hồn, Lãnh Dạ mặc dù không có dao động quá lớn , thế nhưng, lãnh tâm, đã bắt đầu chậm rãi tan chảy...

Lãnh Dạ lần này không có đi tắm, bởi vì hắt không muốn làm trễ nải thời gian ở cùng cô, thế là, hơi nghiêng thân mình, đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, sau đó nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ, Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ ôm như thế lúc , thẳng thắn xoay người lại, chăm chú dán vào lồng ngực Lãnh Dạ , còn đem mặt cọ hai cái, tựa hồ là tìm tư thế thoải mái, quả nhiên, không có bao lâu cô liền đi ngủ.

Nhìn Bạch Tuyết ngủ, Lãnh Dạ mở mắt ra , nhìn người trong lòng , cô thực sự là quá đơn thuần, khi hắt không ở bên cô chẳng lẽ cô cũng không biết bảo vệ mình sao?

Lúc trước khi rời đi, đã nói với cô, tan học trở về nhà, sau đó khóa chặt cửa, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào, chẳng lẽ cô đem lời nói của hắt như gió thoảng bên tai!

Hắt mặc dù rời đi thế nhưng, hắt không có mặc kệ cô, hắt đã phái người bí mật bảo hộ chỉ là bí mật bảo hộ, nói đúng là không có nguy hiểm sẽ không hiện thân, thế nhưng, cô cứ nhiên cùng Lâm Giang đi uống rượu,

hơn nữa còn không phải cùng một người đàn ông gặp mặt, nhưng cũng may cô không có uống say, nếu không hẳn nhất định sẽ giết người!

Vốn sau khi trở về muốn giáo huấn cô, thế nhưng, khi nhìn thấy cô ngồi ở trong sân, ngẩng đầu nhìn trời, hô tên của hắn, muốn hắn trở về, giống như cô biết hắn đã từ phía trên đi xuống vậy?

Hắn bỗng nhiên không đành lòng chỉ trích cô ngốc này, hắn mở không nổi miệng giáo huấn cô, nên hắn chỉ nghĩ hung hăng yêu cô, hung hăng muốn cô...

Thế nhưng, Bạch Tuyết quá đơn thuần, rất dễ bị thương!

Lãnh Dạ biết Bạch Lan mang người đến nhà hắn, hơn nữa còn cố ý tìm người nhục nhã Bạch Tuyết, khiến hắn rất tức giận!

Mà mấy người kia, hiện tại hắn không có thời gian chỉnh, lúc trước định để cho mấy người kia vui vẻ mấy ngày, chỉ là, hắn rất hiếu kỳ, hôm qua Bạch Lan mang người đến, rốt cuộc là ai âm thầm giúp đỡ Bạch Tuyết ? Chẳng lẽ là Lâm Giang? Không có khả năng!

Suy nghĩ một chút, loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này hắn sao lại không hiện thân! Cũng không cần phải giả thần giả quỷ!

Kia rốt cuộc là ai giúp trợ Bạch Tuyết ? Trong nhà sẽ không vô duyên vô cớ có nhiều ông đến vậy!

Sau khi trở về hắn vẫn chờ Bạch Tuyết nói cho hắn biết, chỉ là cô lại không nói tới một chữ, khiến hắn rất không thích, chẳng lẽ cô không biết hắn có thể bảo vệ mình sao? Chẳng lẽ cô còn không biết hắn rất cường đại, cường đại đến cô hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Lãnh Dạ quyết định trước không thu thập Bạch Lan, giữ lại cô ta, dùng để tôi luyện Bạch Tuyết, bởi vì cô quá thiện lương, cần tôi luyện, cần nhận

rõ sắc mặt của những người này , cần chính mình từng chút từng chút thay đổi.

Lãnh Dạ muốn thay đổi Bạch Tuyết, bởi vì cô hiện tại tính cách không thích hợp ở yêu giới sinh tồn, chỉ có làm cho cô thay da đổi thịt, tương lai mới có thể ở thế giới của hắc sinh tồn .

Hắc nhẹ nhàng nhắc lên đệm chăn trên giường , lấy ra một đồ lót của nam, đây là kẻ bắt nạt Bạch Tuyết cố ý lưu lại , cũng là vì hãm hại Bạch Tuyết vụng trộm, Lãnh Dạ nhìn người phụ nữ trong lòng , cô làm sao biết lòng người rất hiểm ác.

Lúc này, Lãnh Dạ đã không muốn biết Bạch Tuyết rốt cuộc có phải là cô kiếp trước không , hắc hiện tại chỉ nghĩ hảo hảo quý trọng Bạch Tuyết cả ngày lẫn đêm, sau đó đến thời cơ thích hợp, liền đem cô mang đi, rời khỏi nơi này, đã vậy Diêm Vương đều nói Bạch Tuyết chính là cô kiếp trước, như vậy đây là thiên ý, mặc dù hai người không giống nhau, thế nhưng, khả năng đây là cô cho hắc một kinh hỉ, chính là Bạch Tuyết biết nghe lời, chỉ cần hắc vung tay, cô liền sẽ ngoan ngoãn , hoàn toàn không giống kiếp trước , rất dã man, rất bá đạo, cũng rất lớn mật.

Bạch Tuyết ôn nhu động lòng người, rất nhu thuận, cũng rất nhát gan.

Mặc dù như vậy, thế nhưng, Bạch Tuyết vẫn như cũ rất câu hồn, giống như tiểu yêu tinh ôn thuận, dễ dàng đem tim của hắc làm tù binh, chỉ là quá trình này Bạch Tuyết mặc dù cái gì cũng không làm, hắc cũng đã bị cô quyến rũ, câu rất vững chắc, rất bền chắc.

Ngày hôm sau, Lãnh Dạ dậy rất sớm, ai cũng không biết hắc đi làm chi?

Bạch Tuyết lúc thức dậy, trên giường đã không có người, cô ngồi dậy, bốn phía nhìn quanh, không có bóng dáng Lãnh Dạ , nàng cuống quýt xuống giường, xốc lên tấm chăn trên người , sau đó tìm Lãnh Dạ khắp nơi .

"Lãnh Dạ? Lãnh Dạ? Lãnh Dạ..." Tất cả gian phòng tìm khắp vài lần, nhưng không có ai!

Anh đi rồi, lại đi nữa rồi?

Bạch Tuyết đã đã trải qua cảm giác tách khỏi Lãnh Dạ, nên cô không muốn lại gặp lần thứ hai, bởi vì cái loại cảm giác đó rất giãy vò, rất khó chịu!

Bạch Tuyết không có đi dép, coi là từ nhỏ cô liền thích ở trong phòng của mình chân trần chơi đùa, đương nhiên chỉ cần ra khỏi phòng nhỏ cô liền sẽ ngoan ngoãn , rất lễ phép làm đứa bé ngoan, bởi vì nếu như không ngoan,mẹ kế liền sẽ đánh cô.

Mà ở đây không có người bắt nạt , cho nên cô luôn luôn quên việc phải mang dép, chân trần ngồi ở trong phòng khách, suy nghĩ Lãnh Dạ đã đi đâu?

Bỗng nhiên có thanh âm mở khóa , nàng vội vã hướng cửa chạy tới.

"Lãnh Dạ?"

Lãnh Dạ vào cửa, bắt tận nơi, nhìn thấy Bạch Tuyết không có đi dép, nhú mào.

"Vì sao không không đi dép? Trên mặt đất rất lạnh, hôm qua ban đêm em cũng đi chân trần khắp nơi chạy, muốn làm dã nhân sao? Hả?" Lãnh Dạ giống như chỉ trích, cũng giống như đau lòng.

Bạch Tuyết căn bản không có đem lời của Lãnh Dạ vào tai, mà là, lo lắng kéo cánh tay hắn, kiễng đầu ngón chân, đưa cổ muốn cho Lãnh Dạ một cái hôn, bất đắc dĩ, vẫn là với không tới mặt của hắn!

"Tối hôm qua chưa ăn no sao?" Lãnh Dạ , hỏi.

Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

"Không phải như anh nghĩ, em tối hôm qua ăn rất no! Em là muốn cho anh một cái hôn mà thôi!" Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ cơ hồ muốn rỉ máu.

"Oh, đến đây đi." Lãnh Dạ phối hợp khom lưng, cúi đầu, Bạch Tuyết lại lần nữa kiễng đầu ngón chân, rớt cuộc với tới, ôn nhu hôn một chút lên hai má Lãnh Dạ, sau đó đem cái miệng tiến đến bên tai Lãnh Dạ nhỏ giọng nói.

"Em nghĩ anh lại rời đi, cũng may anh đã trở về." Bạch Tuyết nói xong cúi đầu, Lãnh Dạ thiếu chút nữa bật cười, tưởng là chuyện gì lớn, nhìn bộ dáng khẩn trương như vậy, thì ra là lo lắng hân rời đi. Đưa tay vỗ một cái lên đầu Bạch Tuyết, "Đi mang dép vào, tôi không thích dẫm chân." "

"Oh." Bạch Tuyết xoay người ngoan ngoãn đi mang dép, Lãnh Dạ nhìn bóng lưng của cô liền cười, Bạch Tuyết đi tới phòng ngủ, đóng kín cửa, trong lòng vui vẻ lên, Lãnh Dạ là đang quan tâm đến cô, bởi vì anh lo lắng cô bị cảm lạnh, nên bắt cô mang dép, mặc dù phương thức không phải rất tốt, thế nhưng, ẩn giấu không được sự quan tâm.

"Ây da..." Bạch Tuyết ở trong phòng ngủ ngây ngô cười, sau đó hung hăng đem chính mình nằm lên giường lớn, tay nhỏ bé nắm lấy cái chăn lăn một vòng, đem chính mình bao lại, sau đó lại lăn một vòng, chính mình lại từ trong chăn chui ra, như là đứa nhỏ vui mừng.

Chẳng biết rằng Lãnh Dạ đã ở trong phòng, thế nhưng Bạch Tuyết nhìn không thấy hân, có đôi khi Lãnh Dạ chính là muốn nhìn một chút xem khi không có hân, cô là đang làm gì?

Nguyên lai cô thật đúng là một đứa bé, như thế thích ở trên giường lăn lộn, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, khiến Lãnh Dạ không hiểu có một loại tội ác, cô còn nhỏ như vậy, còn có rất nhiều chuyện không có kinh

nghiệm, hắn cũng đã đem cô hung hăng biến thành phụ nữ của hắn, vì để cho chính mình an lòng, hắn sẽ kiên trì chờ cô lớn lên.

"Hi hi..." Bạch Tuyết ôm chần cười, bởi vì cô nghĩ đến Lãnh Dạ hôm qua bấn ở trong tay mình , hơn nữa bộ dáng kia hình như là rất thoải mái, nói như vậy cô vẫn là rất lợi hại.

Vốn cho là mình không có kinh nghiệm, khiến Lãnh Dạ không động tình, xem ra anh cũng là người thường như nhau , chẳng qua là da mặt dày, sẽ không đỏ mặt mà thôi!

Bạch Tuyết cảm giác mình cũng có thể khiến Lãnh Dạ động tình, bỗng nhiên thật vui vẻ, xoay người nằm bò ở trên giường, nhấc lên hai chân, ôm gối đầu Lãnh Dạ ngửi mùi trên đó.

"Mùi vị của anh thật dễ ngửi." Bạch Tuyết hung hăng ngửi một chút, sau đó nằm bò ở phía trên, bộ dáng giống như là ôm Lãnh Dạ vậy.

Kỳ thực, Lãnh Dạ hôm nay dậy sớm như vậy ra ngoài, là phải đi tìm mấy kẻ bắt nạt Bạch Tuyết , bởi người phụ nữ của hắn không phải ai cũng có thể đụng!

Vì vậy, Bạch Lan và mấy người kia phải vào bệnh viện, về phần người ôm lấy Bạch Tuyết từ phía sau cũng không biết vì sao nghĩ quẩn trong lòng, nhảy lều tạt sát.

Lãnh Hạo biết chuyện này, hắn muốn thay Lãnh Dạ đi làm, thế nhưng,Lãnh Dạ nói đây việc tư của hắn, người phụ nữ của hắn, đương nhiên phải do hắn tự mình đến bảo hộ.

Lại lần nữa nhìn về phía người trên giường , cô vẫn như cũ say sưa ở thế giới của mình lý.

"Dễ ngủ sao?" Lãnh Dạ đi vào hỏi, Bạch Tuyết say sưa còn chưa có lấy lại tinh thần .

"Phải , rất dễ ngủ." Bạch Tuyết vẫn là nằm bò , nhắm hai mắt, lông mi cong cong lặng lẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nhàn nhạt phấn hồng, mái tóc đen nhánh rơi lả tả ở trên giường.

Bạch Tuyết trả lời xong, cảm giác không đúng, ai ở trong này? Ai hỏi cô vậy?

Bỗng nhiên mở thật to tròng mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại, nguyên lai là Lãnh Dạ đã đi vào, đang nhìn Bạch Tuyết.

"A?" Bạch Tuyết cả kinh, thất thanh kêu ra.

"Tôi còn chưa có đi vào em đã kêu? Ủ?"

"Lãnh Lãnh Dạ anh vào từ lúc nào vậy?" Bạch Tuyết giống như là bị người ta phát hiện bí mật của mình chân tay luống cuống ngồi ở chỗ đó.

"Tôi có đi vào sao?"

"Anh đây không phải là đã tiến vào thì là gì ." Bạch Tuyết không hiểu, tròng mắt chớp chớp nhìn Lãnh Dạ, lông mi thật dài vụt sáng .

"Tôi tiến vào sao? Vì sao lại cảm giác như có lực hút nhỉ?" Lãnh Dạ vô tội nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Nhớ Đến Phát Điên

"Lực hút?" Bạch Tuyết không hiểu hỏi, trong lòng suy nghĩ cái gì là lực hút?

"Em chính là lực hút." Lãnh Dạ lặp lại .

"A, Anh? Anh? Anh nghĩ cái gì thế..." Bạch Tuyết mặt đỏ tim đập nói, thuận thế đem mặt giấu ở trong chăn.

Lãnh Dạ lên giường, đem Bạch Tuyết ôm lấy, như là ôm đứa nhỏ để cô ngồi trên đùi hân.

"Có gì muốn nói với tôi không?" Lãnh Dạ hỏi, hân muốn nhìn cô mở miệng nói cho hân biết hai ngày đã phát sinh chuyện gì, bởi đêm qua mãi bận chính sự , không có thời gian hỏi nên hiện tại hân muốn nghe chính miệng cô nói cho hân biết, khi hân không ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tuyết ngẩng đầu, nhìn Lãnh Dạ, lông mi vụt sáng , trong lòng suy nghĩ không biết Lãnh Dạ muốn nghe cái gì nói? Kỳ thực, những người đã bắt nạt mình cô đều đã sớm quên, dù sao bọn họ đã bị ong đốt, cũng coi như bị trừng phạt rồi , cho nên cô cũng không có để trong lòng, về phần chuyện cô uống rượu, cô đương nhiên không dám nói cho Lãnh Dạ biết. Vì người đàn ông này luôn suy nghĩ nhiều, anh không thích cô và nam sinh khác nói chuyện phiếm,cô biết, bởi vì Lãnh Dạ chính là một kẻ bá đạo , anh cũng chính miệng đã nói người phụ nữ của anh không cho phép bất luận kẻ nào động vào.

"Em em muốn nói... Anh có hay không... Nhớ em?" Bạch Tuyết mặt đỏ bừng, rốt cuộc cô cũng có thể nói ra, bởi vì Lãnh Dạ rời đi hai ngày này, cô rất nhớ anh, nhớ đến phát điên! Thế nhưng, cô không biết trong lòng Lãnh Dạ có mình hay không, cho nên cô ấp a ấp úng nói.

"Em chỉ muốn nói thế thôi sao?" Lãnh Dạ nhìn cô e thẹn, nghĩ thầm: Bạch Tuyết bị người ta khi dễ, chẳng lẽ cô không cảm thấy ủy khuất sao? Nàng vì sao không nói cho hẳn? Khiến hẳn giúp cô trút giận! Từ trước đến nay đàn ông bảo hộ phụ nữ đều là chuyện hiển nhiên.

"Ừ, em chỉ muốn biết anh có hay không..." Bạch Tuyết cho là Lãnh Dạ sinh khí, bởi vì thoát nhìn Lãnh Dạ hình như so với vừa nãy nghiêm túc hơn.

"Xem ra hôm qua em chưa hiểu hết sâu về tôi, cư nhiên không biết trong lòng tôi nghĩ như thế nào có phải hay không? Hả?"

"Hôm qua? Không không, em biết, em biết, rất sâu, thực sự rất sâu!" Bạch Tuyết hai tay không ngừng lắc chối, khiến làn da trắng nõn lúc này giống như quả táo chín hồng.

Bạch Tuyết nghĩ đến hôm qua bị Lãnh Dạ hung hăng xỏ xuyên qua, cổ cũng xấu hổ đến đỏ lên, người đàn ông này cư nhiên đem chuyện kia lấy ra nói như vậy, việc này có thể đánh đồng sao? Loại chuyện đó tại sao có thể bị anh nói xong đương nhiên như thế!

"Em biết? Tốt lắm, nói đi, em biết cái gì?" Lãnh Dạ tiếp tục truy vấn, hẳn là rất thích nhìn cô xấu hổ, thích nhìn mặt cô hồng lên.

"A? Thật là phải nói..." Bạch Tuyết thăm dò nhìn Lãnh Dạ, ý là có thể không nói được không?

"Phải nói." Lãnh Dạ lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

"Kia, là anh muốn em nói, em nếu nói không tốt, không cho phép sinh khí nga?" Bạch Tuyết yếu xìu hỏi, kỳ thực, trong khoảng thời gian này cô và Lãnh Dạ mỗi đêm đều thâm giao, rất nhiều chuyện cô cũng hiểu một ít. Chỉ là có chút hiểu thì tốt rồi, nói ra thì lại rất thẹn thùng, mà cũng bởi vì hiểu một chút, cho nên hôm nay mới có thể vui vẻ ở trên giường lăn lộn như vậy .

"Nói."

"Chính là, chính là chỗ đó của anh hình như... Hình như... Rất đói, cho nên, cho nên anh hẳn là nghĩ muốn em đi." Bạch Tuyết nói xong cũng cúi đầu, không dám nhìn Lãnh Dạ, cô không biết anh nghe xong lời cô nói thì sẽ như thế nào? Nói chung cô cũng rất thẹn thùng!

Kỳ thực, Bạch Tuyết đêm qua cũng biết,người đàn ông này ở bên ngoài nhất định không có làm chuyện xấu, bởi vì chỗ đó của anh hình như rất đói khát ? Cả đêm hận không thể ăn cô,vậy hẳn là bởi vì một thời gian dài không có phụ nữ cho nên mới có thể như vậy đúng chứ. Đây cũng là Bạch Tuyết cho mình một lời giải thích, cũng là nói rõ.

Bởi vì Lãnh Dạ tắt máy,cô còn tưởng rằng anh bên ngoài có người khác? Hiện tại cô cũng không có nghi ngờ nữa,người đàn ông này ít nhất bây giờ là của cô.

Nhìn thấy Bạch Tuyết đỏ bừng mặt cơ hồ muốn rỉ máu, Lãnh Dạ cười, im lặng cười, nụ cười của hắn chính là khoe miệng vừa kéo nhếch lên.

Thế nhưng, mặc dù là vậy Bạch Tuyết đều chưa từng thấy qua, mà cô cho là người đàn ông này sẽ không cười, có lẽ loại đại nhân vật này đều nghiêm túc, đều thói quen xì mặt, lạnh như băng .

Bạch Tuyết hiện tại cũng có thói quen , Lãnh Dạ không cười, cũng không hoàn toàn đại biểu hắn không vui.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, cô cũng có sự thay đổi, cư nhiên sẽ lại nói như vậy, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Rất lâu, Lãnh Dạ vẫn không nói gì, Bạch Tuyết bất an, chẳng lẽ lại sinh khí? Vì sao không có phản ứng?

Nhưng vào lúc này, trong phòng ngủ yên tĩnh, di động Bạch Tuyết vang lên, vừa nhìn là cha của cô gọi tới, Lãnh Dạ xoay người nằm ở trên giường, hai tay để ở sau đầu, nhàn nhã nhìn trần nhà.

Bạch Tuyết vội vã đi nghe điện thoại.

"Uy? Cha." Bạch Tuyết ngọt ngào kêu một tiếng, bởi vì cô nói chuyện luôn luôn đều là ôn nhu như thế.

"Tuyết nhi, cha hỏi con, gần đây có cảnh sát tìm con hay không?" Bạch Hàn khổ não hỏi.

"Cảnh sát?" Bạch Tuyết hoang mang, cảnh sát tại sao lại muốn tìm cô? Chẳng lẽ cảnh sát biết chuyện cha ép cô là tình nhân của Lãnh Dạ, nếu không cha tại sao lại hỏi như vậy? .

"Mấy ngày nay cha ra cửa luôn có người đi theo, về sau cha mới biết, những người kia là cảnh sát mặc thường phục, bọn họ là đang điều tra cha." Bạch Hàn khiếp đảm nói, ông mấy năm nay buôn bán, đã làm không ít chuyện phạm pháp, cho nên rất sợ hãi, cũng chột dạ, thế nhưng, cụ thể vì sao bị theo dõi, ông cũng không rất rõ ràng, hình như chuyện này rất quan trọng, bởi vì ông đã dùng tiền mua được mấy người cảnh sát, kết quả là cái gì cũng không có hỏi được!

Về sau ông nhìn thấy tin tức đưa tin nói có sát thủ BT, chuyên môn cắt vật đó của đàn ông, khiến đã chết rất nhiều người! Cảnh sát suy nghĩ hung thủ là một người tên là Tuyết Hoa. Bạch Hàn về sau liền hiểu chuyện, thì ra là hoài nghi mẹ của Bạch Tuyết gây án, chính là Tuyết Hoa, là Tuyết

Hoa mẹ của Bạch Tuyết , cảnh sát bây giờ hoài nghi cô ta có động cơ gây án , chỉ là tìm không được người.

Bạch Hàn vừa nghe liền sợ, chẳng lẽ là vì chuyện năm đó ... Hiện tại cô ta lại về trả thù !

Cho nên Bạch Hàn mới có thể gấp gáp hỏi Bạch Tuyết như vậy có cảnh sát tìm cô điều tra tình huống hay không , kỳ thực đương nhiên là có cảnh sát muốn tìm Bạch Tuyết điều tra, chỉ là đều bị Lãnh Dạ cự tuyệt, hử sao có thể để cảnh sát đến quấy nhiễu Bạch Tuyết, lại nói Bạch Tuyết vẫn yêu mẹ của mình, hi vọng có một ngày có thể tìm được mẹ, nếu để cho cô biết cảnh sát bây giờ hoài nghi mẹ của cô là hung thủ giết người, hơn nữa còn là sát thủ BT như thế , Bạch Tuyết nhất định sẽ suy sụp !

Lãnh Dạ biết mẹ Bạch Tuyết là vô tội , bởi vì hử hoài nghi hung thủ có là người khác. Hoặc hung thủ chính là yêu.

"Cha, là chuyện của chúng ta bị cảnh sát phát hiện?"

Bạch Tuyết hạ giọng nói, cô lo lắng Lãnh Dạ sẽ nghe thấy, dù sao đây cũng không phải chuyện gì đáng nói, Lãnh Dạ cũng hiểu cô vì sao làm vậy, thế nhưng, đó là ý nghĩ lúc ban đầu , hiện tại cô là thích ở cùng một chỗ với Lãnh Dạ, nên tính chất đã thay đổi.

Hiện tại, cô không phải vì lấy lòng Lãnh Dạ mới tiếp xúc với anh, cô cũng không phải vì tiền mới tiếp xúc , nàng là bởi vì thích Lãnh Dạ mới ở cùng nhau , cô cũng là vì trốn tránh cha mới có thể như vậy.

"Chuyện của chúng ta?" Bạch Hàn có chút hồ đồ, bởi vì đây cũng không phải là chuyện trước mắt, Bạch Tuyết theo Lãnh Dạ cũng đã một khoảng thời gian , hử cảm thấy chuyện này rất tự nhiên.

Chỉ là Bạch Tuyết vẫn sợ hãi chuyện của cô bại lộ, đến lúc đó sẽ bị mất mặt, sợ rằng Lãnh Dạ bị cảnh sát bắt đi, bởi vì cô hiện tại và Lãnh Dạ có

quan hệ gọi là ở chung phi pháp , đây cũng là phạm pháp .

Nghĩ đến Lãnh Dạ, Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch.

"Cha, có phải cảnh sát bắt đầu điều tra người hay không ?" Bạch Tuyết cảnh giác hỏi.

"Cảnh sát theo dõi ta, đã không phải là một ngày hai ngày !" Bạch Hàn không có cần thận nghe ý tứ trong lời nói của Bạch Tuyết ,bởi trong đầu ông lúc này đều là chuyện năm đó ông làm đối với Tuyết Hoa, nếu như bại lộ sẽ rất phiền phức !

"Cha, hiện tại làm sao bây giờ? Cảnh sát sẽ tới tìm con hay không ?" Bạch Tuyết gấp gáp hỏi.

"Cha nghĩ là sẽ, nhưng con có thể tìm Lãnh tổng giúp thoát khỏi quan hệ? Có lẽ sự tình sẽ được giải quyết. Lúc trướcchalàm như vậy, cũng là có bất đắc dĩ, dù sao ta là cha con đúng hay không, con không thể không giúp cha đi?" Bạch Hàn khổ sở nói, ý tứ của ông là hắn năm đó đối với mẹ của cô cũng là rất bất đắc dĩ , không có cách nào khác!

Thế nhưng, Bạch Tuyết và cha mình nói hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, Bạch Tuyết căn bản cũng không có nghĩ đến trong ti vi đăng tin sát thủ BT cùng cha có quan hệ, nếu như cô biết sự đồn đại sát thủ BT chính là mẹ mình, hơn nữa còn là người duy nhất bị tình nghi, cô sẽ suy sụp mất!

Cô sở dĩ lo lắng đứng ở chỗ này nói điện thoại, hoàn toàn là bởi vì cô cho rằng cha đang nói đến chuyện đưa cô làm tình nhân cho Lãnh Dạ, đến cùng chuyện cô và cha đang nói đến lại không phải cùng một chuyện tình!

Vì Bạch Hàn thẹn với lòng, nên khi nói chuyện với Bạch Tuyết cũng không dám nói quá rõ ràng, chỉ là ám chỉ với Bạch Tuyết , nhưng mà Bạch Tuyết lại bởi vì cô và Lãnh Dạ có quan hệ xấu hổ, nên nói chuyện cũng vậy, càng không có ý nói tên Lãnh Dạ ra , mà cha cô cũng không dám

hướng Bạch Tuyết nhắc tới chữ mẹ, lo lắng Bạch Tuyết thương tâm, bởi vậy mới có thể hiểu lầm!

Cũng bởi vì như vậy, hai người nói hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Bạch Hàn nói là chuyện sát thủ BT , hi vọng Lãnh Dạ giúp đỡ ông , khiến những cảnh sát kia đừng theo dõi nữa, hiện tại ông đến một điểm tự do cũng không có, chớ nói chi là thấy tình nhân của mình, nguyên lai ông ta đã có hai con gái, cư nhiên cũng ở bên ngoài dưỡng một tiểu tình nhân .

Nếu như Bạch Tuyết biết công ty cha mình, lúc trước cũng không có thảm hại như vậy, mà là cha cô muốn dùng cô kiếm nhiều tiền hơn, cô sẽ rất thương tâm!

Bạch Tuyết nghe thấy cha nói nhờ Lãnh Dạ chuyện này, thế nhưng anh là đương sự, ra mặt có thể có phiền phức hay không ? Lần trước truyện ở trường học, anh cũng mới giúp, hơn nữa cha đã mở mồm xin cô đi hỏi Lãnh Dạ, nếu như cô không tìm anh giúp,cha có thể ngồi tù hay không ? Lãnh Dạ có thể ngồi tù hay không ?

Bạch Tuyết bắt đầu lo lắng.

"Cha, người đừng lo lắng, con sẽ hỏi anh ấy có làm biện pháp nào hay không ?" Bạch Tuyết khó khăn nói, bởi vì cô chỉ muốn đi theo Lãnh Dạ sống cuộc sống yên bình, không ngờ sự tình vẫn là liên tiếp phát sinh, bỗng nhiên cảm giác mình là một trói buộc!

Kỳ thực, cuộc sống của Bạch Tuyết , chỉ là mới vừa bắt đầu, đặc sắc còn ở phía sau.

Bạch Tuyết cúp điện thoại, chậm rì rì đi tới bên giường, khó xử nhìn Lãnh Dạ.

"Làm sao vậy?" Lãnh Dạ xoay người, nằm nghiêng, một tay nâng má, đối mặt với Bạch Tuyết.

"Cha vừa, gọi điện thoại tới nói, hình như là chuyện của chúng ta bị... Cảnh sát biết!" Bạch Tuyết như là đứa nhỏ phạm lỗi, rất áy náy nhìn Lãnh Dạ, không phải là bởi vì cô khiến anh lần lượt gặp phiền phức, cũng không phải bởi vì cô tìm tới anh, mới có thể khiến anh không thích cười, nên anh có phải rất phiền hay không ?

"Em có phải rất phiền hay không ? Em lúc nào cũng khiến anh gặp phiền phức, hiện tại em bỗng nhiên hi vọng mình đã trưởng thành, như vậy anh cũng sẽ không có phiền toái! Thế nhưng, em lại còn rất nhỏ, làm sao bây giờ?" Bạch Tuyết bất đắc dĩ, cô cũng không muốn khiến Lãnh Dạ phiền phức, lúc trước bị cha buộc đến tìm anh, cho rằng bởi anh liền không có chuyện gì, nhiệm vụ của cô hoàn thành, không ngờ sự tình cho tới hôm nay lại đến bước này! Thực sự là một bước lạc đường !

Sự tình đã không có biện pháp quay đầu lại, cô và Lãnh Dạ gạo đã nấu thành cơm, không có cách nào vãn hồi rồi!

Chỉ có nghĩ biện pháp giải quyết, thế nhưng cô không có biện pháp nào, biện pháp duy nhất chính là tìm Lãnh Dạ, xem ra cô lại thiếu anh càng nhiều!

"Một chút cũng không nhỏ, vừa năm." Lãnh Dạ nói.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ, hẳn là đang đùa giỡn hay sao? Lúc nào rồi, còn có tâm tình nói đùa, anh là danh nhân, vạn nhất sự tình bại lộ, đến lúc đó tin tức, báo chí, tạp chí sẽ trắng trợn tuyên truyền, đến lúc đó nghĩ vãn hồi cũng không có cách nào vãn hồi nổi!

Bạch Tuyết càng nghĩ càng sốt ruột!

"Lúc nào rồi? Anh còn nói đến chuyện này, anh không sợ cảnh sát bắt anh sao?" Bạch Tuyết bò lên giường, ngồi vào bên cạnh Lãnh Dạ , lo lắng nhìn hần.

Lãnh Dạ vẫn là biểu tình lãnh khốc , đây là thói quen của hần, gặp phải chuyện gì, cũng không vui không buồn.

"Em cứ như vậy thích tôi bị cảnh sát bắt đi? Hả?" Cũng khó trách Lãnh Dạ sẽ nói như vậy, lần trước sự kiện mang thai , Bạch Tuyết lo lắng cảnh sát bắt hần, lần này là về án tử sát nhân và hần có quan hệ sao? Chẳng lẽ ở Bạch Tuyết trong lòng hần chính là một người xấu xa như vậy?

Nghĩ tới đây, Lãnh Dạ bỗng nhiên mặt tối sầm, chẳng lẽ cô đều nghĩ như vậy, hần chính là thường xuyên làm chuyện xấu sao? Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, trong con ngươi bắn ra một luồng hàn quang.

Bạch Tuyết run lên, Lãnh Dạ lại sinh khí, tròng mắt sâu không lường được kia, khiến Bạch Tuyết ý thức được chính mình lại chọc giận anh, anh vì sao nhỏ mọn như vậy, luôn thích nổi giận, vẫn là tính cách trời sinh lãnh ngạo ?

"Lãnh Dạ anh đừng hiểu lầm,em sao lại hi vọng anh bị cảnh sát bắt đi chứ! Ta là sợ hãi anh bị cảnh sát bắt đi!" Bạch Tuyết cúi đầu, ủy khuất cơ hồ muốn khóc, cô nhớ anh không thích mình khóc, gần đây cô cũng một mực ẩn nhẫn, trừ phi là nhịn không được mới có thể rơi lệ!

Lúc này, cô cảm giác không thể khống chế nước mắt của mình , cho nên cúi đầu, không dám nâng lên.

"Em tại sao lại sợ? Tôi không có sát nhân." Nhìn thấy bộ dáng Bạch Tuyết ủy khuất , Lãnh Dạ lại một lần nữa nhượng bộ, đem hàn quang thu hồi, tận lực làm cho mình ôn hòa một chút, miễn cho dọa đến cô.

"Cha nói cảnh sát một mực theo dõi ông, nên em lo lắng, lo lắng cảnh sát biết cha lúc trước bức em việc làm!" Bạch Tuyết yếu ớt nói, cũng không quan sát biểu tình của Lãnh Dạ, lo lắng mình không nói tốt sẽ lại khiến anh tức giận, đối với loại đại tổng giám đốc này có phải đều là lãnh khốc như thế, hơn nữa thích biến sắc mặt dọa người!

"À?" Lãnh Dạ tựa hồ đã hiểu, cô và cha hàn huyên lâu như vậy, lại là nói hai chuyện khác nhau! Thực sự là thua cô, năng lực hiểu biết có phải có chút quá kém hay không, nhìn kỹ một chút, cũng không thể trách cô, cô là đơn thuần như vậy, có lẽ tư tưởng không có dơ bẩn gì đó! Mà người cha xấu xa kia, thế nhưng cô cũng không có bị ô nhiễm.

"Anh có biết lúc trước em tại sao lại đến tìm anh hay không, kỳ thực, em là bị cha kéo tới, nếu như bị cảnh sát biết em không muốn cha sẽ bị ngồi tù, còn có, còn có, còn có anh..." Bạch Tuyết cuối cùng ấp a ấp úng nói, cô không dám có quá nhiều miêu tả quan hệ của Lãnh Dạ cùng mình, chỉ hi vọng anh có thể nghe hiểu.

"Tôi thì làm sao?" Lãnh Dạ cố ý làm khó dễ, cô càng không muốn nói, hắn càng muốn buộc cô nói.

"Anh biết, chính là em và anh là, là, phi pháp, ở chung..." Bạch Tuyết thanh âm cơ hồ nghe không thấy, thế nhưng, Lãnh Dạ có thính giác rất lợi hại, Bạch Tuyết nói gì hắn cũng nghe thấy hết. Khóe miệng vừa kéo, nguyên lai cô là lo lắng chuyện bọn họ ở chung.

Bạch Tuyết hiện tại sợ chính là quan hệ ở chung của bọn họ, không biết tương lai biết thân phận Lang Vương, có thể hay không sợ hơn? Còn có những kẻ trong bụng mà Lang Vương lưu lại, đó cũng không phải là người bình thường!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sẽ Phải Ngồi Tù?

"Đúng vậy, chúng ta ở chung phi pháp, vậy nên phải làm sao bây giờ?" Lãnh Dạ nhướn mày, nói một câu như vậy. Còn Bạch Tuyết cúi đầu, bởi vừa thấy nói ở chung nên rất xấu hổ, cho nên không dám nhìn Lãnh Dạ, thế nhưng bị Lãnh Dạ nói như vậy, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ anh cũng không có cách nào sao?

"Anh phải nghĩ biện pháp a? nếu không sẽ phải ngồi tù !" Bạch Tuyết lo lắng nắm lấy cánh tay Lãnh Dạ, nhắc nhở hắn chuyện này rất nghiêm trọng .

"Có biện pháp gì tốt, đây là sự thực, chắc hẳn cảnh sát theo dõi cha em, có lẽ là đã nắm giữ được một ít chứng cứ !

"A?" Bạch Tuyết kinh hoàng chột từ trên giường đứng lên, khiến Lãnh Dạ vừa tiện nhìn vào trong áo ngủ của cô, thực sự là một phen mỹ cảnh.

"Tôi có biện pháp." Bạch Tuyết xuống giường, sau đó cầm lên di động, lại nằm bò trên giường, còn nằm ở trong lòng Lãnh Dạ, cố ý hướng trong ngực hắn chui chui, xác định rất gần, cầm lên di động, hướng về phía hai người chụp ảnh...

Sau đó, lại cầm lên cánh tay Lãnh Dạ, đặt lên trên người mình, tay nhỏ bé còn cố ý ôm, ngọt ngào tựa vào cánh tay Lãnh Dạ, rồi chụp vài kiểu ảnh.

Cuối cùng, cô nằm bò phía sau Lãnh Dạ , còn Lãnh Dạ nằm nghiêng , cô thuận theo dựa đầu vào vai Lãnh Dạ , cố ý biểu hiện rất vui vẻ, sau đó lại chụp hình.

"Đây là biện pháp của em?" Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết trêu ghẹo một trận như thế , hạ thân không khỏi lại dựng thẳng lên .

"Vâng." Bạch Tuyết kiên định nói.

"Em định làm gì?" Lãnh Dạ hiếu kỳ hỏi, cô nhát gan như vậy, sẽ làm như thế nào?

"Ngộ nhỡ có một ngày cảnh sát tìm tới anh, anh liền ăn ngay nói thật, nói là em chủ động tìm tới anh, đến lúc đó cảnh sát nhất định sẽ tới tìm em." Bạch Tuyết đưa điện thoại di động cất vào trong túi, nhìn thấy chiếc đồng hồ trong túi , khiến cô bất đắc dĩ, đó là của người tốt kia làm rơi, thế nhưng cô không biết trả lại cho người ta thế nào !

Kỳ thực, đồng hồ đeo tay là của Cung Hàn, đây là kế hoạch Cung Hàn bày ra để vô tình gặp được Bạch Tuyết , khiến Bạch Tuyết biết hắn là người tốt, như vậy Bạch Tuyết sau này cũng sẽ không đề phòng hắn, không bài xích hắn, hắn liền rất nhẹ nhàng cùng Bạch Tuyết gặp gỡ, đến lúc thời cơ thích hợp, liền đem cô đưa đi...

Đây là nhiệm vụ mà người trên ban cho, nên hắn phải phục tùng, nếu không hắn cũng sẽ bị triệu hồi về yêu giới, tiếp tục ở địa lao!

Hắn không muốn có loại cuộc sống đó , ở đây sống rất vui vẻ, hắn thích thế giới nhân loại, hắn có thể muốn làm gì thì làm, chỉ là lần này sợ rằng phải hi sinh Bạch Tuyết , tưởng cho là mình tìm được một con mồi yêu thích, xem ra con thú săn còn có lai lịch, nếu không sao có thể kinh động đến yêu giới.

Trước mắt chỉ có đem Bạch Tuyết đoạt vào tay, sau đó vui đùa một chút, sau đó lại giao cho người trên cũng không muộn! Cung Hàn vạn lần không nghĩ đến kế hoạch không có gì thay đổi, đợi đến khi nhìn thấy Bạch Tuyết một ngày, thì tất cả kế hoạch của hắn đều biến thành bọt nước.

Mặc dù một đêm kia, hắn chỉ đứng ở bên cạnh Bạch Tuyết, nhìn cô, hắn liền có cảm giác súc động, quả nhiên cái cực phẩm, chỉ nhìn thôi đã câu hồn.

Bạch Tuyết cùng ai gặp gỡ, Lãnh Dạ mặc dù rời đi, thế nhưng, hắn biết tình huống của Bạch Tuyết, bởi vì hắn đã an bài người bảo hộ ở bên Bạch Tuyết, nên hắn có thể biết được mọi chuyện.

Khang Cốc hận Bạch Tuyết hắn biết, nhưng Lãnh Dạ không có động vào cậu ta, bởi vì mấy năm nay cậu ta vẫn luôn chiều cố Bạch Tuyết, lại chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận, cho nên Lãnh Dạ mới buông tha.

Thế nhưng, Lâm Giang?

Lãnh Dạ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, hắn lấy danh nghĩa bạn học của Bạch Tuyết để tiếp xúc với Bạch Tuyết, mặc dù không có chuyện gì mạo phạm Bạch Tuyết, nhưng là lòng tham của hắn lớn!

Sáng sớm hôm nay hắn đem Bạch Lan cùng mấy tên côn đồ hung hăng đánh một trận, song đó, công Triệu tổng ty gần đây bỗng nhiên đối mặt với khủng hoảng kinh tế, đây chính là lần đầu tiên Triệu tổng kinh đối mặt với loại tình huống này, nhưng Bạch Tuyết rất ít xem tin tức kinh tế, nên hiện tại trong ti vi khắp nơi đều đưa tin về công ty Triệu thị đối mặt khủng hoảng kinh tế, mà Bạch Tuyết biết nhất định sẽ nghĩ đây là do Lãnh Dạ giờ trò quỷ.

Không tệ, đích thực là Lãnh Dạ giờ trò, khi hắn đến nhà Bạch Tuyết nói cho Bạch Hàn biết Bạch Tuyết là người phụ nữ của hắn, thì ngày hôm sau hắn liền bắt đầu đối phó tập đoàn Triệu thị, mặc dù lúc đó không có gì dao

động, thế nhưng, đây chỉ là mặt bề ngoài, hiện tại tập đoàn Triệu thị của Triệu tổng đã sút đầu mẽ trán .

Bất quá, lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, nên chuyện của Triệu tổng vẫn chưa có hoàn toàn kết thúc, bởi vì Lâm Giang đã giúp đỡ, cũng chính là Pháp Vương, nên có pháp thuật, sẽ cùng Triệu tổng đối phó với công ty của Lãnh Dạ , sở dĩ lúc đó Lâm Giang không có ra tay giúp đỡ, là bởi vì hắn muốn cho họ Triệu gặp nguy nan mới ra tay, như vậy họ Triệu sẽ rất cảm kích hắn, sau này cũng nhất định nghe theo hắn .

Kỳ thực, Lâm Giang cũng có biện pháp nhanh hơn , chính là khiến Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ là yêu quái, như vậy Bạch Tuyết nhất định sẽ rời khỏi Lãnh Dạ, thế nhưng, làm như , Bạch Tuyết có thể sẽ bị hù chết, Lâm Giang không muốn mạo hiểm như vậy, tương lai hắn còn lấy được Bạch Tuyết, cho nên hắn hi vọng không thể thương tổn Bạch Tuyết dưới tình huống này, giết lang vương, sau đó Bạch Tuyết chính là của hắn.

Kỳ thực, sự tình đã không còn bị Lâm Giang khống chế, khi hắn vừa đến thế giới nhân loại , trong lòng Lâm Giang chỉ có kim đan và địa vị của Lang Vương.

Mà bây giờ, trong lòng hắn Bạch Tuyết là thứ nhất, kim đan và địa vị là thứ hai, hắn là đang từng chút từng chút biến hóa, chỉ là hắn còn chưa có phát giác.

***

Bạch Tuyết nhìn nhìn đồng hồ đeo tay kia, lại để trở lại, sau đó lại trở lại trên giường.

"Vậy em muốn làm như thế nào?" Lãnh Dạ nhìn cô cảm thấy hứng thú hỏi.

"Em liền nói không có bất kỳ người nào bức em, là em thích anh, là em cam tâm với anh , cùng lắm thì bọn họ giáo dục giáo em thôi!" Bạch Tuyết tràn đầy tự tin nói, chỉ có nói như vậy, cha và Lãnh Dạ mới có thể thoát tội.

"Vậy em có thể bị tạm giữ !" Lãnh Dạ nói.

"Ừ! em biết... Tối thiểu như vậy , sẽ không liên lụy đến anh, còn có tuổi cha cũng đã cũng lớn!" Bạch Tuyết kỳ thực đã nghĩ đến kết quả, thế nhưng cô cho rằng đi vào một, so với đi vào hai tốt hơn.

"Em cho là cảnh sát sẽ tin tưởng em?" Lãnh Dạ hỏi.

"Cho nên , những tấm ảnh chụp chính là chứng cứ, bởi vì em rất vui vẻ a, nếu như là bị ép, em làm sao có thể cười ra tiếng chứ." Bạch Tuyết lại khôi phục bộ dáng vừa rồi, tựa hồ sự tình đã được giải quyết , có lẽ là biện pháp cô nghĩ đến , cũng đã hài lòng.

"Vui vẻ? Nói cho tôi biết em vui vẻ sao? Tôi muốn nghe lời nói thật."

"Rất vui a, được cùng anh ở một chỗ em cảm giác rất an toàn, không có người bắt nạt em." Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ nói, cô nói là lời nói thật, nghĩ đến bị cha mang đi xã giao ,cô liền sợ hãi, sợ hãi những kẻ có tiền nhìn mình, sợ hãi cha lại lần nữa đem cô đi bán!

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết khó chịu nằm ở trong lòng Lãnh Dạ . Vì vậy người cô thích, cho nên cô thà rằng làm tình nhân của anh, cũng không cần lại bị cha mang bán!

"Em không biết trong lòng anh có thấy em phiền hay không ? Thế nhưng, em rất thích cùng anh ở với nhau, sau này em sẽ học ngoan, không chọc giận anh sinh khí, em bảo đảm." Bạch Tuyết giống đứa nhỏ phạm lỗi hướng gia trưởng bảo đảm vậy, kỳ thực đây cũng là chuyện cô thường làm ở nhà , chính là bị mẹ kể trách mắng, sau đó phải xin lỗi, hoặc là bị trừng phạt mới có thể buông tha.

Nhìn Bạch Tuyết như vậy, Lãnh Dạ rất đau lòng.

"Đi thay quần áo đi, hôm nay tôi mang em ra ngoài."

"Em, Em có thể cùng cùng đi ra ngoài với anh sao?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi, ý là bị người ta nhìn thấy bọn họ ở chung, đến lúc đó cảnh sát sẽ tới tìm tới bọn họ nhanh hơn thì sao.

"Em là người của tôi, không cùng tôi ra ngoài, chẳng lẽ em muốn cùng người khác đi, hay là lúc tôi không có ở đây, em đi với người khác ? Hả?"

Lãnh Dạ vẫn là không thể chịu đựng được chuyện Bạch Tuyết gạt hăn cùng Khang Cốc đi chèo thuyền, còn cùng Lâm Giang đi uống rượu, nghĩ đến Bạch Tuyết uống say, Lãnh Dạ liền lo lắng, lo lắng Bạch Tuyết say lộn xộn lại gây hại, nhưng cũng may đêm đó cô không có uống say, chỉ là kỳ quái, vì sao hăn cùng Bạch Tuyết uống rượu với nhau, Bạch Tuyết liền say lộn xộn, mà cùng Lâm Giang uống rượu từ lượng lại rất tốt? Chẳng những không có uống say, hơn nữa chính mình còn có thể tìm được đường về nhà, hoàn toàn không giống khi cùng hăn uống rượu !

Mặc dù Lãnh Dạ không thích Bạch Tuyết gạt hăn cùng người khác uống rượu, thế nhưng, hăn lại không thể chịu đựng được, cũng không có trừng phạt cô! Bởi vì Lãnh Dạ luôn luôn lãnh khốc bất tri bất giác bị Bạch Tuyết từng chút từng chút hòa tan...

"Em chỉ là cùng bạn học đi ra ngoài, không có ở cùng người nam nào hết!"

"Bạn học cũng có nam !"

"Vậy, sau này em sẽ chú ý, anh không nên tức giận có được không?" Bạch Tuyết nhìn người đàn ông bá đạo này, xem ra sau này vẫn là ít cùng người nam gặp mặt, nếu không bị anh biết sẽ lại phát giận!

"Tốt, nhớ kỹ lời em nói, rời xa những kẻ khác giới !" Lãnh Dạ cũng bắt đầu thay quần áo.

"Vâng." Bạch Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, kỳ thực, trong lòng suy nghĩ, người khác giới, mà anh cũng là người khác giới a.

Ai ngờ?

"Nhớ kỹ tôi là người đàn ông của em, cho nên ngoại trừ tôi." Lãnh Dạ khí phách uy nghiêm nói.

Bạch Tuyết sửng sốt, Lãnh Dạ vừa mới nói anh là người của cô, Bạch Tuyết liền hạnh phúc cười.

"Vâng , sẽ nhớ kỹ, anh cũng phải nhớ kỹ, em là người của anh." Bạch Tuyết nói xong cũng chạy đi, bởi cô không có dũng khí nhìn Lãnh Dạ , nói chung là cô muốn nói theo, cho nên mới có thể nói xong đã bỏ chạy.

Chẳng biết rằng, cô sẽ hối hận khi bỏ chạy , bởi vì Lãnh Dạ đã cười, là hạnh phúc cười, nếu như cô ở lại, tin rằng lần này nhất định có thể nhìn thấy Lãnh Dạ cười, đáng tiếc!

Lãnh Dạ cầm lấy túi xách của Bạch Tuyết , cũng theo xuống lầu .

Đi xuống lầu, Bạch Tuyết đã ở cửa chờ .

Lãnh Dạ cũng không có đi hướng Bạch Tuyết, mà là, hướng trên bàn trà đi đến, chỗ đó có một giấy túi, Lãnh Dạ lấy ra hai chiếc hộp hình chữ tinh xảo , đi tới chỗ Bạch Tuyết, hắn cầm trong tay một hộp, đưa cho Bạch Tuyết một hộp.

"Này, đeo lên đi." Bạch Tuyết vừa nhìn là chiếc kính.

Lãnh Dạ mở cửa mình là kính râm ,liền đeo lên.

Bạch Tuyết nhìn về phía hắc, môi mím chặt, ngũ quan tựa điêu khắc , vóc người cao to khôi ngô , bộ âu phục màu đen vừa vặn với người, hợp với kính mắt siêu khốc , khiến Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ nhớ lại trong phim ảnh diễn đồ thần -- Phát ca.

Nhìn xuyên qua mắt kính, Lãnh Dạ nhìn vào Bạch Tuyết.

"Thế nào? Không đẹp sao?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"..." Bạch Tuyết vẫn là ngựa đầu, ngưỡng vọng suy nghĩ đến sự đẹp trai lãnh khốc , Lãnh Dạ mặc dù mang theo kính mắt, thế nhưng cô biết đằng sau chiếc kính có một đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị, sâu không lường được.

"Em mấy tuổi rồi? Còn chảy nước miếng!" Lãnh Dạ nhìn chăm chăm Bạch Tuyết phát ngốc nói, hắc không có cúi đầu, chỉ là tròng mắt rũ xuống, quét qua Bạch Tuyết liếc mắt một cái.

Bạch Tuyết ha ha cười.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cầm Tinh Con Chó

Lãnh Dạ lắc lắc đầu, mở cửa rời đi, cùng lúc xuất hiện một nụ cười, không nghĩ tới cô nhanh như vậy liền mê luyện hẳn, xem ra hôm nay mua chiếc kính râm này rất đáng giá, đây chính là hẳn đặt hàng từ Mỹ định , là bản có số lượng hạn chế .

Bạch Tuyết thất thần bỗng nhiên nghe thấy tiếng đóng cửa, thoáng cái phục hồi tinh thần .

"A? Anh đi rồi! Vừa rồi? Ô trời... Mất mặt!" Bạch Tuyết chính mình trốn ở sau cánh cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nghĩ đến Lãnh Dạ có thể đang ở bên ngoài chờ mình, trong lòng như giấu một con thỏ, khẩn trương không gì.

Mở ra hộp của chính mình là một cái kính, cô trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên cô thấy qua cái kính xinh đẹp như vậy, hình như là giống như chiếc của Lãnh Dạ ?

Rồi nhìn lại quần áo chính mình , thấy nó với chiếc kính có chút không hợp, thế là, kéo cửa ra, vươn đầu nhỏ, mềm giọng hô.

"Lãnh Dạ, em muốn trở về đổi bộ quần áo khác?"

Lãnh Dạ quả nhiên chờ Bạch Tuyết ở cửa , nhìn thấy Bạch Tuyết lộ ra cái đầu nhỏ vẫn như cũ hồng hồng , hơn nữa nói chuyện giọng điệu nhu động lòng người, Lãnh Dạ sao có thể nói không đi.

"Ra tôi nhìn xem nào." Lãnh Dạ hiếu kỳ Bạch Tuyết tại sao muốn đi thay quần áo.

Bạch Tuyết đi từ từ ra, đứng ở trước mặt Lãnh Dạ , đôi mắt đen long lanh nhìn Lãnh Dạ, khiến Lãnh Dạ nhìn đến hận không thể đi lên cắn một ngụm.

"Ừm, rất mới mẻ." Lãnh Dạ nhìn da thịt nhẵn nhụi của Bạch Tuyết không khỏi bày tỏ, kỳ thực, hắn còn chưa có nhìn Bạch Tuyết hôm nay mặc cái gì? Có lẽ là bởi vì mang theo kính râm, nên bấy giờ mới có thể nghiêm túc quan sát cô như thế, cô quả nhiên rất mê người, cũng rất trắng nõn. Hắn mới có thể không tự chủ nói một câu rất mới mẻ.

"Cái gì?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Y phục màu sắc hảo rất mới mẻ." Lãnh Dạ thuận miệng lại nói.

"Mới mẻ?" Bạch Tuyết nhìn nhìn cái áo hồng nhạt đang mặc, anh nói là hồng nhạt mới mẻ sao?

"..." Lãnh Dạ không trả lời Bạch Tuyết, con người phía sau chiếc kính của Lãnh Dạ nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết .

"Lãnh Dạ, em cho rằng anh như vậy rất khố, em nghĩ,em nghĩ muốn cùng anh giống như nhau, nên bộ quần áo này không thích hợp với chiếc kính xinh đẹp như vậy có phải hay không?" Bạch Tuyết nói thầm , không biết mình nói đúng hay không, nói chung cô thấy bộ hồng nhạt này không thích hợp đeo chiếc kính.

Bạch Tuyết thế nào cũng sẽ không nghĩ đến người đàn ông đẹp trai trước mắt mười phần sẽ là một Lang yêu tu luyện ngàn năm , giả như có một ngày cô biết, không biết còn có thể như thế mê luyện Lãnh Dạ hay không ?

Thế nhưng, sớm muộn cũng phải biết , Lãnh Dạ một mực tìm cơ hội nói cho cô biết thân phận của mình.

Bạch Tuyết nói chuyện, cắt ngang mạch suy nghĩ của Lãnh Dạ , hắt lại một lần nữa quan sát Bạch Tuyết , cô mặc áo sơ mi hồng nhạt , mặt trên in chữ tiếng Anh to đùng, quần đa phần là màu trắng , nhìn qua rất xinh đẹp, rất mê người, còn cái mông phía sau nhìn co giãn mười phần, chọc tròng mắt Lãnh Dạ sáng lạng.

Nhìn người phụ nữ của mình, cô thiên sinh lệ chất, tựa hồ mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, đều có vẻ rất hợp, mặc dù là hàng bán hàng vỉa hè có cho cô mặc vào, cũng không che đậy được khí chất trên người .

"Tôi chờ em." Lãnh Dạ nói.

Nghe thấy Lãnh Dạ nói chờ mình, Bạch Tuyết trong lòng vui rạo rức , Lãnh Dạ đối với cô càng ngày càng tốt , nghĩ tới đây liền cao hứng, thế là, cô cười ha hả hướng Lãnh Dạ xông tới, vươn đôi tay trắng mịn, kiễng đầu ngón chân, ôm lấy cổ Lãnh Dạ , đem đầu của anh kéo thấp, bởi vì chiều cao của cô không đủ, mặc dù là đầu ngón chân đã kiễng lên, vẫn như cũ là với không tới mặt của anh, mà cô chỉ là muốn hôn một chút, thế nhưng tựa hồ có chút khó khăn, mới có thể ôm cổ Lãnh Dạ, đưa anh kéo thấp, sau đó in lại một nụ hôn ngọt ngào , lông mày cong cong cười nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ sửng sốt, chẳng lẽ đeo mắt kính như thế rất có sức quyến rũ? Kỳ thực, chủ yếu là cặp kính đã che khuất hàn quang của Lãnh Dạ , nên Bạch Tuyết không có kiềm chế như vậy , cho nên hôm nay mới to gan như vậy.

Bị Bạch Tuyết hôn trong nháy mắt, con người lãnh khốc đen ôn nhu cơ hồ muốn chìm nổi trên mặt nước . Chỉ là Bạch Tuyết nhìn không thấy, bởi vì kính râm che khuất biến hóa này.

"Anh thật tốt, em đi nhanh về nhanh." Bạch Tuyết cười ha hả nói.

Ngay khi Bạch Tuyết rời đi, Lãnh Dạ mãnh vươn tay đem Bạch Tuyết kéo vào trong lòng, hung hăng ở trên môi cô cắn một miếng.

"Nhanh đi, nếu không tôi cắn chết em." Lãnh Dạ hung hãn nói, hẳn hôm nay không chỉ một lần bị Bạch Tuyết phóng hỏa, thân thể cũng đã ấn nhận có chút khó chịu, trong cơ thể vẫn đang cường chế , sẽ chờ cơ hội phóng xuất.

Bạch Tuyết e thẹn sửng sốt, Lãnh Dạ nói muốn cắn chết cô, anh như thế nào thích cắn người như vậy, đôi môi Bạch Tuyết luôn luôn bị cắn đau, chẳng qua là không dám kháng nghị!

Lãnh Dạ là bởi vì quá yêu cô, mới sẽ thích cắn cô, hẳn luôn luôn nghĩ hung hăng muốn cô, hình như như vậy mới có thể phát tiết chính mình!

"Anh là cầm tinh con chó sao , hi hi..." Bạch Tuyết nói xong cũng chạy trốn.

Quả nhiên, Bạch Tuyết tốc độ rất nhanh, bởi vì cô không thích trang điểm, chỉ là đổi thay quần áo là được, lần này mặc chính là một thân trang phục màu đen do Lãnh Dạ mua, rất phong cách , mà trước đây vẫn không có mặc qua, nên đây là lần đầu tiên mặc, nếu như không có việc gì cần, thì bình thường đến trường cô đều không thích quá rêu rao, cho nên vẫn để đấy, nhưng hôm nay mặc vào chính thích hợp.

Lãnh Dạ là một thân màu đen, cô cũng mặc một thân màu đen, nơi cổ áo có một vòng hoa, bên hông có khảm viền đai lưng, lấp lánh chiếu sáng, rất chói mắt, cũng khéo diệu làm đẹp màu đen .

Bạch Tuyết đem tóc đơn giản xử lý một chút, cho rằng tóc của cô rất tốt,nên ít để ý, nhưng cũng rất nhu thuận xinh đẹp.

Bạch Tuyết là chạy tới, cô mặc dù không cao lắm, thế nhưng cô lại không thích mang giày cao gót, chỉ đeo một chiếc giày búp bê nhỏ xinh

đứng ở trước mặt Lãnh Dạ .

"Lãnh Dạ anh thấy thế nào?" Kỳ thực, Bạch Tuyết hoàn toàn là vì muốn hợp với Lãnh Dạ , nên mới mặc nhìn rất thành thực như vậy , cũng rất gợi cảm. Bởi vì màu đen, có vẻ da thịt của cô càng thêm trắng nõn mỹ lệ.

Lãnh Dạ trông mắt lại là sáng ngời, cô bỗng nhiên hình như trưởng thành một chút, nhất là bộ ngực, trước đây nhìn cô mặc áo rộng thùng thình , khiến mỹ cảnh trước ngực đều không thấy rõ ràng, hiện tại mặc vào một thân âu phục, không mất đi sự đáng yêu, hơn nữa còn rất rõ ràng, chính là trước ngực hai luồng rất đầy.

Bạch Tuyết nhìn không thấy Lãnh Dạ đang nhìn chăm chăm ở đâu , chỉ biết là anh đang nhìn cô, về phần nhìn bộ vị nào cô không phải rất rõ ràng.

"Không dễ nhìn?" Bạch Tuyết hồ nghi hỏi, bởi vì cô phát hiện Lãnh Dạ khóe miệng tựa hồ hơi nhếch, chẳng lẽ anh muốn cười?

"Rất đẹp." Lãnh Dạ đơn giản trả lời.

Hắn mặc dù trả lời rất đơn giản, thế nhưng vẫn là khiến Bạch Tuyết đơn thuần khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhìn thấy Bạch Tuyết xấu hổ, Lãnh Dạ đi lên phía trước, đem kính râm đeo cho Bạch Tuyết , mà tay Lãnh Dạ cơ hồ quên rời khỏi Bạch Tuyết , bởi khi cô đeo kính râm mê người, thảo nào Bạch Tuyết vừa nhìn hắn lại nhập thần như vậy.

Cô, lúc này cũng đồng dạng mê người, hai má trắng nõn, hơi phiểm mây đỏ, đôi mắt đeo kính râm có vẻ rất thần bí, cũng rất gợi cảm, rất có thể lên khiến đàn ông dấy lên dục vọng.

"Tôi hi vọng không có thay đổi quá lớn, cho nên mới phải mặc như thế."

Kỳ thực, ở trong mắt Lãnh Dạ Bạch Tuyết biến hóa quá lớn , vừa rồi còn là một cô bé tràn ngập sức sống , chỉ là ngăn ngủi mấy phút, liền biến thành

một tiểu thư nhà giàu gợi cảm mê người .

Mặc dù cô mang chiếc kính râm thật to , vẫn là không thể che khuất phong thái hoàn toàn, ngược lại càng chọc người chú ý.

"Đi thôi, một lúc nữa không nên chạy loạn."

"Chúng ta đi chỗ nào?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Đi chơi, đi dạo, hôm nay nghe lời em, em muốn đi đâu? Tôi liền cùng em đi ?" Lãnh Dạ sủng nịch nói.

"Anh?" Bạch Tuyết ngừng cước bộ, cảm động cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu run rẩy run run, Lãnh Dạ vừa nhìn biết đây là muốn khóc.

"Thế nào không thích tôi cùng em đi chơi?"

"Nào có? Anh làm em cảm động muốn khóc, chưa từng có người nào với em tốt như vậy, anh là người thứ nhất." Bạch Tuyết mặc dù mang theo kính râm, thế nhưng Lãnh Dạ biết cô đang cực lực chịu đựng làm cho mình không khóc.

"Đã thích, liền phải cao hứng."

"Uh, em sẽ sửa, sau này sẽ ít khóc."

"Còn có, nhớ kỹ tôi không phải cầm tinh con chó ." Lãnh Dạ nghĩ đến Bạch Tuyết vừa nói hần là cầm tinh con chó , mới có thể cắn người, kỳ thực, hần biết Bạch Tuyết chính là thuận miệng nói, thế nhưng hần tựa hồ cảm giác đây là một cơ hội thăm dò của Bạch Tuyết, cho nên mới phải lại nhắc tới đề tài mới vừa rồi.

"Vậy là anh thuộc gì gì đó?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Sói." Lãnh Dạ quyết đoán trả lời, không chút do dự nói ra sói, nhìn nhìn phản ứng thích hợp của Bạch Tuyết .

"Anh, không muốn nói coi như thôi, làm gì có cảm tình nào thuộc sói !" Bạch Tuyết cười ha hả nói.

"Nói lại lần nữa xem, tôi là thuộc sói ." Lãnh Dạ bỗng nhiên nghiêm túc.

"Cho nên anh mới thích cắn em đúng hay không?" Bạch Tuyết vẫn là cười ha hả , đối với Lãnh Dạ nghiêm túc, cô đã quen rồi, nên cô cho rằng Lãnh Dạ chính là loại người nghiêm túc , mặc dù là đang nói đùa, cũng có loại vẻ mặt này.

"Đi thôi!" Lãnh Dạ tiếp tục đi về phía trước , hắn là không dám tưởng tượng Bạch Tuyết biết hắn là yêu quái sẽ ra sao? Hắn không thể mạo hiểm, vạn nhất Bạch Tuyết rời khỏi hắn, hoặc là dọa cô sợ, thì hắn không muốn như vậy!

"Nói đi, hôm nay muốn đi nơi nào chơi?" Lãnh Dạ hỏi.

"Em nghĩ đi ăn gì đó, bởi vì gần đây miệng rất tham ăn, luôn luôn nghĩ ăn ngon , hơn nữa còn đói rất nhanh." Bạch Tuyết sờ sờ bụng nói. Lãnh Dạ theo động tác của Bạch Tuyết cúi đầu nhìn về phía bụng nhỏ của cô, ánh mắt rất kỳ quái.

Hắn vẫn hoang mang, vì sao bụng của Bạch Tuyết nhìn không thấu, bên trong rốt cuộc có hay không? Cô rốt cuộc có mang thai hay không? Căn cứ vào lời nói của Bạch Tuyết vừa rồi, rất khả nghi.

Chẳng biết rằng, lúc này, trong bụng Bạch Tuyết lại đang họp nghị.

Sói con số một (đại vương tử): "Tính sói mẹ có lương tâm, còn biết cho chúng ta ăn no , nếu không chúng ta lúc nào mới có thể trưởng thành!"

Sói con số hai (nhị vương tử): "Cái gì mà sói mẹ, phải gọi là mẹ, nơi này là thế giới nhân loại, anh cho là chúng ta đang ở đâu!"

Sói con số ba (tiểu công chúa): "Chính là chính là, muốn gọi mẹ, nói như thế nào chúng ta cũng là bán nhân loại, không hoàn toàn là yêu."

Sói con số một: "Mẹ thật là người sao? Thế nhưng vì sao anh cảm giác mẹ là..."

Sói con số ba: "Xuyt -- không nên nói bậy, anh muốn chết a? Chúng ta thật vất vả mới đầu thai, chẳng lẽ anh nghĩ muốn chưa có nhìn thấy bộ dáng cha và mẹ liền bị làm thịt?"

Sói con số một: "Thế nhưng, nếu như mẹ thực sự là... Như vậy chúng ta đã có thể phát đạt."

Sói con số ba: "Anh muốn tìm cái chết, không nên kéo theo chúng ta, chúng ta còn muốn biết kiến thức ở thế giới nhân loại là dạng gì a!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Bạch Tuyết Nôn

Sói con số hai: "Anh hiện tại bắt đầu hoài nghi em có phải là tiểu công chúa của Lang Vương hay không , lá gan nhỏ như vậy, chớ quên chúng ta cũng có pháp lực ."

Sói con số ba: "Đương nhiên em là tiểu công chúa của cha rồi, em chỉ là nhất gan thôi! Chứ đâu có biện pháp nào, đây là di truyền, mẹ chính là cũng nhất gan như vậy, cha không phải vẫn yêu mẹ sao."

Sói con số một: "Mẹ có phải là người hay không , sau này sẽ biết, chỉ là, hiện tại chúng ta ở trong bụng mẹ có thể có nguy hiểm gì! Thực sự là nhất như chuột!"

Sói con số ba: "Cái gì mà nhất như chuột,em là tiểu công chúa của Lang Vương , cha lại đứng đầu yêu giới , nên em cũng là tiểu công chúa cao quý xinh đẹp ."

Sói con số một: "Ha ha ha... Chưa từng thấy công chúa nào nhất gan như vậy , còn nói là con của Lang Vương , nói ra không sợ người khác cười nhạo!"

Sói con số ba: "Em nếu như không phải tiểu công chúa, như vậy anh cũng không phải nha, tương lai chúng ta đều cùng đi ra khỏi cái cửa này, từ trong bụng đi ra nha."

Sói con số hai: "Đáng tiếc mẹ còn không biết có chúng ta!"

Sói con số một: "Mẹ thật ngốc, chúng ta đều đã tới lâu như vậy, mẹ cứ nhiên một chút cũng không có phát hiện!"

Sói con số ba: "Mẹ còn rất nhỏ, đương nhiên sẽ không nghĩ tới có chúng ta ! Đều là cha không thể chờ đợi được đem chúng ta mang đến, nếu không chúng ta bây giờ còn nhàn nhã ở trên núi tu luyện a!"

Sói con số một: "Nói nhỏ chút, cẩn thận cha nghe thấy, dù pháp lực không có cao bằng chúng ta , thế nhưng cha cũng là rất lợi hại ."

Sói con số ba: "Yên tâm, căn phòng này của chúng ta là phòng cách âm , nên cha sẽ không nghe được , mà những người bên ngoài đều muốn nhìn thấy chúng ta, may mà lúc trước thiết kế căn phòng này, mới đem chúng ta bảo vệ, nếu không sẽ rất phiền !"

Sói con số một: "Chúng ta vẫn là mau nhanh tu luyện, tranh thủ ra thời gian thiên hạ vô địch."

Sói con số hai (nhị vương tử) nói rất ít, tính cách của hắn rất giống tính cách của Lãnh Dạ, lãnh khốc yên tĩnh.

Sói con số ba (tiểu công chúa) rất giống tính cách của Bạch Tuyết, đặc biệt nhát gan, nhưng là lại có một thân tuyệt kỹ, pháp lực không dưới vương tử .

Sói con số một (đại vương tử)có tính cách là sự kết hợp của Lãnh Dạ và Bạch Tuyết , chốc chốc lãnh khốc, chốc chốc đáng yêu.

Lãnh Dạ nghe thấy Bạch Tuyết muốn ăn ngon , thế là lái xe mang cô đi lấp đầy bụng.

"Muốn ăn cái gì?" Lãnh Dạ hỏi.

"Muốn ăn thịt." Bạch Tuyết không chút do dự nói ra, ngay cả chính mình cô cũng giật nảy , trước đây cô không phải rất thích ăn thịt, vì sao gần đây lại nghĩ ăn những thứ đầy mỡ đấy?

Bạch Tuyết trả lời, Lãnh Dạ cũng cả kinh, quen biết Bạch Tuyết lâu như vậy, mỗi lần ăn cơm đều thấy cô thích ăn thanh đạm , không phải rất thích ăn thịt, nhưng mà, gần đây cô hình như bỗng nhiên có khẩu vị, đặc biệt thích ăn thịt ? Chẳng lẽ thực sự là?

"Thịt có rất nhiều loại,em muốn ăn loại nào?" Lãnh Dạ lái xe hỏi.

"Em muốn ăn ớt trộn thịt bò ." Bạch Tuyết lại không chút do dự nói ra, chính cô lại bị dọa tới, che miệng lại, nhìn nhìn Lãnh Dạ, cô là không dám ăn cay , mà Lãnh Dạ cũng biết, bởi vì có một lần cô ăn ớt liền bị dị ứng, toàn thân nổi mụn, thế nhưng, cô hiện tại chính là muốn ăn ớt trộn thịt bò nha?

Rất muốn ăn!

Phi thường muốn ăn!

Thậm chí là có chút thêm đến khó chịu!

Nhưng mà, ngay khi Bạch Tuyết nói vậy, Lãnh Dạ liền phanh xe gấp, quay đầu lại không rời mắt nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết vừa mới nói muốn ăn ớt trộn thịt bò?

Kia là thứ hẳn thích ăn nhất, mà ai cũng hẳn cũng chưa nói qua mà chỉ có hẳn tự mình biết, hẳn liền thích ăn như vậy , cho nên thường xuyên sẽ tự mình làm ăn, hôm nay Bạch Tuyết lại còn nói muốn ăn ớt trộn thịt bò?

Không thể tưởng tượng nổi!

"Xin lỗi, xin lỗi, em có phải yêu cầu có chút quá đáng hay không , nếu như anh không thích ăn, chúng ta liền đi ăn khác thứ khác..." Mặc dù Bạch Tuyết nói như vậy, thế nhưng trên mặt biểu tình vẫn là thật đáng tiếc, tiếc nuối ăn không được ớt trộn thịt bò! Nghĩ tới đây cô cũng rất thèm, không khỏi nuốt một chút nước bọt, Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết nuốt nước miếng, khóe miệng vừa kéo, xem ra đây là dấu hiệu, vài ngày trước nhìn không ra, có lẽ là còn chưa có? Xem bộ dáng là đã tới .

"Em thích, chúng ta liền đi ăn, nhưng mà ớt trộn thịt bò rất cay, mà tôi nhớ em không thể ăn cay mà?"

"Em đúng là không thể ăn cay, bởi vì ăn vào sẽ bị dị ứng, toàn thân nổi mụn! Cho nên từ năm 6 tuổi ấy vẫn không có ăn ớt!"

Bạch Tuyết trả lời Lãnh Dạ rất hài lòng, như vậy theo hẳn suy đoán có thể là thật?

"Vậy còn muốn ăn ớt trộn thịt bò?"

"Thế nhưng, em hiện tại rất muốn ăn, thậm chí là có chút thèm! Xin lỗi nha..." Bạch Tuyết xin lỗi nói, cô cũng không cách nào hiểu vì cái gì bỗng nhiên rất muốn ăn ớt hơn nữa còn phải ăn thịt.

"Vậy đi ăn đi." Lãnh Dạ mang theo kính râm, Bạch Tuyết nhìn không thấy ánh mắt của hắn, kỳ thực, hiện tại ánh mắt Lãnh Dạ rất ôn nhu, rất vui vẻ.

Lãnh Dạ mang theo Bạch Tuyết đi ăn ớt trộn thịt bò, hắn tìm một nhà hàng đắt tiền, mang theo Bạch Tuyết đi vào.

Lãnh Dạ cao to khôi ngô, anh khí bức người, Bạch Tuyết xinh xắn linh lung, mỹ lệ mê người.

Phàm là những người đi bên cạnh bọn họ , đều không khỏi bị hấp dẫn , đều quay đầu lại nhìn quanh, cũng bởi vậy còn đụng phải người khác, tạo thành hỗn loạn.

Bạch Tuyết vẫn mang theo kính râm, bởi vì cô lo lắng gặp phải bạn học, đến lúc đó lại phiền phức.

Ai biết?

Kỳ thực, càng lo lắng sự tình lại dễ phát sinh.

Bọn họ vừa ngồi xuống, còn chưa có gọi cơm, Lãnh Dạ liền bị người để mắt tới.

Nguyên lai là Khang Cốc và bạn bè tới dùng cơm, nên hẳn liền nhận ra Lãnh Dạ, mà bởi vì Bạch Tuyết , hẳn gần đây đều lưu ý Lãnh Dạ , người đàn ông này đã cướp đi người hắn thích, nên Lãnh Dạ mặc dù biến thành quỷ hắc cũng nhận ra được!

Khiến Khang Cốc càng tức giận chính là, Lãnh Dạ cư nhiên ở sau lưng Bạch Tuyết có người phụ nữ khác, thảo nào Bạch Tuyết lại khóc, nguyên lai anh ta lại hoa tâm như thế !

Khang Cốc đi lên phía trước, Bạch Tuyết vừa mới chuẩn bị đem kính râm lấy xuống, ai biết ngẩng đầu nhìn thấy Khang Cốc đi tới, Khang Cốc không có nhìn Bạch Tuyết, bởi vì vừa vào cửa , hắn chỉ liếc qua một cái, vừa nhìn Lãnh Dạ liền nghĩ không phải Bạch Tuyết, nên lực chú ý đều ở trên người Lãnh Dạ , không có quan sát Bạch Tuyết nhiều hơn .

"Lãnh tổng, thế nào? Đối người phụ nữ khác sao?" Khang Cốc lạnh lùng nói, trong ánh mắt bắn ra phần nộ.

"Xin lỗi, chúng ta quen biết sao?" Đây là nơi công cộng, Lãnh Dạ vẫn biết thân phận của mình, không có đối với tiểu tử này nổi giận, chỉ hơi

ngẩng đầu, hàn quang nhìn lướt qua, giọng điệu không cao không thấp hỏi, lập tức lại cúi đầu nhìn thực đơn.

"Anh là đại tổng giám đốc khả năng không biết tôi, thế nhưng, tôi biết anh rất rõ, mà anh không thấy có lỗi với cô ấy sao?" Khang Cốc nghĩ đến Bạch Tuyết ngọc ngà nhất định đang trốn ở nơi nào đó thương tâm ! Cho nên hẳn nhất định phải thay Bạch Tuyết xả giận.

"Xin lỗi, tôi không biết cậu đang nói tới ai?" Lãnh Dạ đầu cũng không có ngẩng, vẫn như cũ giúp Bạch Tuyết chọn món, hiện tại có thể là đồ cho Bạch Tuyết ăn, hoặc là sói con cùng ăn, cho nên hẳn muốn nghiêm túc chọn.

"Người phụ nữ này là ai? Là tình nhân mới sao?" Nhìn thấy Lãnh Dạ mặt không đỏ tâm không động vẫn như cũ nhìn thực đơn, Khang Cốc có chút nổi giận, thế nhưng, hẳn cũng biết nơi này là nơi nào, nên phải nhẫn nhịn.

Bạch Tuyết nghĩ tiến lên ngăn Khang Cốc lại, thế là, đứng dậy, nắm kính mắt, vừa định lấy xuống, để Khang Cốc nhìn thấy cô chính là Bạch Tuyết, miễn cho anh lại bị xấu hổ. Ai biết?

Bạch Tuyết nhìn thấy hiệu trưởng trường cô cư nhiên ở bên kia dùng cơm, nên cô đã đứng lên, lại không có ngồi nữa mà đi thẳng về phía phòng vệ sinh.

Lãnh Dạ rất không thích nhìn thấy Khang Cốc, là cậu ta khiến người phụ nữ của hắn mất hứng?

"Người phụ nữ này đi rồi cũng tốt, anh đã có 'Cô ấy', vì sao còn muốn dính lấy mấy bông hoa này?" Khang Cốc nói cô trong miệng chính là Bạch Tuyết, Lãnh Dạ cũng minh bạch.

Hơn nữa biết cậu ta cũng thích Bạch Tuyết không phải một ngày hai ngày , mà là đã rất nhiều năm, nếu như không phải bởi vì hắn là chính nhân

quân tử, vẫn bảo hộ Bạch Tuyết, Lãnh Dạ sẽ không nường tay, vì dám mạo phạm hân như thế, chính là đáng đánh đòn!

"Bây giờ cậu lập tức rời khỏi bàn ăn của tôi, nếu không tôi sẽ kêu quản lý đem cậu đuổi ra!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, không ngờ ăn một bữa cơm cũng sẽ khó chịu như thế, kỳ thực, chủ yếu là bởi vì nhà hàng này thức ăn rất ngon, nên hiệu trưởng của Bạch Tuyết, cũng mang theo người nhà tới dùng cơm một lần.

Bạch Tuyết đi tới cửa toilet, cũng không có đi vào, mà là đi ra cửa, vì cô không thể ở trong này ăn cơm, vạn nhất hiệu trưởng nhìn thấy cô thì phiền toái!

Bạch Tuyết đi tới bãi đỗ xe, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ vừa nhìn là Bạch Tuyết gọi, cũng đoán được chuyện gì.

"Lãnh Dạ, chúng ta đi thôi, em không ăn nữa!" Bạch Tuyết nói thật nhỏ, Lãnh Dạ đoán được khi Bạch Tuyết rời đi, thì cô cũng sẽ không trở về ăn, thế là đã giúp cô kêu hai phân đóng gói mang đi.

Chỉ chốc lát sau, Lãnh Dạ mang theo hai phân ớt trộn thịt bò đi ra, xa xa nhìn thấy Bạch Tuyết chán ngán thất vọng dựa vào trong xe, rất đau lòng.

Bạch Tuyết trong lòng cũng không chịu nổi, bởi vì hai chữ tình nhân kia thủy chung làm cho cô khó chịu, cô cùng Lãnh Dạ có quan hệ thế nào? Kỳ thực cô biết, thế nhưng cô lại không muốn thừa nhận cô là tình nhân của anh!

"Lên xe." Lãnh Dạ mang theo giọng điệu ra lệnh nói, Bạch Tuyết ngoan ngoãn mở cửa xe tiến vào, đi vào trong xe đã ngửi thấy một mùi vị mê người. .

"Thơm quá." Bạch Tuyết bỗng nhiên có tinh thần tỉnh táo, vừa rồi còn bởi vì Khang Cốc nói mà khỗ sở, lúc này liền bị mỹ vị hấp dẫn.

"Ăn đi, nguội sẽ không ngon ." Lãnh Dạ cầm ra một tờ báo, đặt ở trên đùi Bạch Tuyết , chủ yếu là lo lắng cô làm rơi dầu mỡ lên người, sau đó lại đem một phần ớt trộn thịt bò đưa cho Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hài lòng nhận lấy, mở ra đã thấy mùi thơm mê người .

"Em có thể ăn sao?" Bạch Tuyết lễ phép hỏi.

"Đương nhiên." Lãnh Dạ mang kính râm lên, nổ máy xe.

"Em không biết gần đây tại sao lại trở nên rất tham, luôn luôn muốn ăn một vài thứ, nên anh có thể nói em tham ăn hay không ?" Bạch Tuyết cúi đầu hỏi.

"Thích ăn liền ăn, có cái gì tham mới không tham, nhanh ăn đi, nguội sẽ không ngon.",

"Uh, cảm ơn anh." Bạch Tuyết gấp một miếng giấy một chút, sau đó dùng tay nhỏ bé hứng, lo lắng rót, liền cẩn thận đem miếng ớt trộn thịt bò đưa đến bên miệng Lãnh Dạ .

"Anh ăn trước đi." Lãnh Dạ đang lái xe, biết cô muốn ăn , nên lái xe rất ổn, thế nhưng, không ngờ cô cư nhiên không phải để mình ăn trước, mà là gấp một miếng để cho hắn ăn, hơn nữa còn là bón cho hắn.

Thế là, Lãnh Dạ giảm phanh lại dừng lại.

"Dùng miệng bón tôi ăn."

"A?" Bạch Tuyết kinh hãi, Lãnh Dạ vừa nói cái gì? Dùng miệng bón ?

"Nhanh lên một chút." Lãnh Dạ không kiên nhẫn nói.

"Em sẽ không..." Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn mắt cỡ đỏ bừng, đáng tiếc Ớt còn chưa có ăn, mặt đã đỏ.

"Tôi dạy cho em, Lãnh Dạ nói song, cầm lên chiếc đũa, sau đó gắp một miếng Ớt tương trộn thịt bò để tới bên miệng, cắn một miếng, rồi dựa vào hướng Bạch Tuyết, sau đó một tay lại đem đầu Bạch Tuyết ôm chầm kéo đến, mà Bạch Tuyết xấu hổ khuôn mặt nhỏ nhắn như muốn rỉ máu, thế nhưng, không có cách nào, bàn tay của Lãnh Dạ đã khống chế đầu của cô, nên cô đành phải chậm rãi mở miệng, ăn thịt bò trong miệng Lãnh Dạ, Bạch Tuyết cắn thịt bò dùng sức xé ra, rốt cuộc ăn vào, chỉ là trong miệng Lãnh Dạ cái gì cũng không có, bởi miếng thịt bò đều tiến vào trong miệng Bạch Tuyết.

Đây là lần đầu tiên Lãnh Dạ mớm cho người khác, có lẽ là bởi vì hãn hoài nghi trong bụng Bạch Tuyết có sói con, có lẽ là hãn đã yêu Bạch Tuyết vô pháp không thể thoát khỏi! Khiến tâm đóng băng đã lâu đang từng chút từng chút tan chảy.

"Thật cay, thật cay..." Bạch Tuyết phe phẩy cánh tay nhỏ bé, cái miệng nhỏ nhắn bị cay đỏ bừng, thế nhưng trong lòng chính là muốn ăn, mặc dù ngoài miệng cay đến chịu không nổi!

"Mau, uống nước cho đỡ." Lãnh Dạ đưa lên một chai nước cho Bạch Tuyết.

"Ừng ực ừng ực..." Bạch Tuyết liên tiếp uống vài ngụm.

"Sợ cay liền không nên ăn."

"Thế nhưng, thực sự ăn thật ngon, em còn muốn ăn!"

"Em không sợ bị dị ứng?" Lãnh Dạ hoài nghi hỏi.

"Sợ! Thế nhưng, thực sự rất muốn ăn, hình như không ăn trong lòng sẽ khó chịu!" Bạch Tuyết ủy khuất nói, cũng vì mình bỗng nhiên biến tham như thế liền khổ não!

Bạch Tuyết nói xong gấp một miếng tiếp tục ăn, bị cay liền chu cái miệng nhỏ lên.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, hẳn đã kết luận suy đoán của mình là đúng. Ngoài ý muốn chính là, Bạch Tuyết đã ăn hết tròn một hộp, cái miệng nhỏ nhắn cay đã đỏ bừng, hai má cũng rất hồng .

"Ăn thật ngon, thế nhưng rất cay!" Bạch Tuyết dùng khăn tay lau miệng nói.

"Thích là được." Lãnh Dạ khoe miệng vừa kéo cười, hẳn tiếp tục lái xe, Bạch Tuyết cúi đầu dọn dẹp hộp không , căn bản lại không có chú ý Lãnh Dạ đang cười.

"Phiền toái anh, có thể mang em đi bệnh viện không." Bạch Tuyết rất xin lỗi nói.

"Đi bệnh viện?" Lãnh Dạ hiếu kỳ hỏi, chẳng lẽ Bạch Tuyết cũng hoài nghi mình mang thai?

"Uh, em ăn cay liền dị ứng, đến lúc đó nổi mụn, em lo lắng đến lúc đó dọa đến anh, cho nên em muốn hỏi bác sĩ có phải uống thuốc hay không?" Bạch Tuyết lo lắng đến tối sẽ nổi mụn, đến lúc đó Lãnh Dạ sẽ ghét bỏ của cô!

"Uống thuốc? Không được --" Lãnh Dạ kiên quyết cự tuyệt, Bạch Tuyết không hiểu, vì sao nói uống thuốc, anh phản ứng mãnh liệt như vậy?

"Thế nhưng, em không uống thuốc sẽ dị ứng, lại rất khó chịu, cũng không dễ nhìn, khiến anh bị dọa !" Bạch Tuyết bất đắc dĩ nói.

"Yên tâm, dị ứng chắc chỉ là hồi bé bị thôi, hiện tại em đã lớn , sẽ không bị tiếp đâu."

"Thế nhưng, em còn là lo lắng ..." Bạch Tuyết nghĩ đến hồi bé bị vậy đúng là ác mộng, bởi vì nổi mụn, mà bị mẹ kể đuổi ra khỏi nhà, nên phải ngồi xồm ở cửa cả đêm, vừa lạnh vừa đói, nên cô sợ hãi không phải trên người bị nổi mụn, mà là bị người ra ghét bỏ!

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết rất đau lòng!

Hai mắt vô thần nhìn ra ngoài xe, trong lòng thì thảo tự nói: Cô đã trưởng thành, cũng đã lớn lên , cô tốt cuộc cũng trưởng thành, hồi bé sợ hãi, sợ hãi bị cha và mẹ kể \vứt bỏ, hiện tại cô tốt cuộc rồi đi cái ác mộng kia !

Ác mộng?

Kỳ thực, ác mộng mới vừa bắt đầu, thế giới của Bạch Tuyết, đặc sắc còn ở phía sau! Còn có người cô khẳng khẳng một mực yêu căn bản cũng không phải là người, không biết cô biết mình yêu là một Lang yêu toàn thân đầy lông thì sẽ như thế nào? Còn có sói con trong bụng nữa...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Thay Đổi Khẩu Vị

Lãnh Dạ nhìn thấy ánh mắt Bạch Tuyết ưu thương, đau lòng đem đầu của cô quay lại, nắm cằm của cô làm cho cô đối diện với hắn.

Bạch Tuyết đem tầm mắt chuyển qua trên người Lãnh Dạ , kìm lòng không được đưa tay đến khuôn mặt Lãnh Dạ .

"Anh thật sự có tồn tại sao? Có đôi khi em cảm giác đây chỉ là một giấc mơ, không chân thực ! Bởi vì anh đối với em quá tốt, cho nên em rất sợ..." Bạch Tuyết là sợ hãi có một ngày Lãnh Dạ không ở bên mình, thì cô sẽ chịu không nổi!

"Sau này em chỉ có thể nhìn tôi." Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết nói, hắn không thích bộ dáng vừa rồi của Bạch Tuyết ,nó làm cho người ta đau lòng !

"Có anh thật tốt."

Khiến Bạch Tuyết không ngờ chính là, cô mặc dù đã cách xa tầm mắt của mẹ kế , thế nhưng, mẹ kế vẫn như cũ độc ác -- nhớ đến cô, vẫn không có tính toán buông tha cô!

Lãnh Dạ mang theo Bạch Tuyết đi dạo các cửa hàng quần áo, bởi vì do hắn có tính bạo lực, nên áo ngủ của Bạch Tuyết đều phải chịu khổ .

"Chúng ta là muốn đi đâu?" Bạch Tuyết vươn tay nắm lấy tay Lãnh Dạ , mặc dù Lãnh Dạ là Lang Vương cao cao tại thượng , cũng vẫn là luôn đơn độc một mình, nên hẳn không thích ở nơi công cộng bị phụ nữ nắm, thế nhưng khi cánh tay nhỏ bé của Bạch Tuyết chạm vào, hẳn cũng không có cự tuyệt, không có phản đối, không có tức giận, trong lòng lại là ấm áp , rất thoải mái.

"Đi đến cửa hàng Quý." Lãnh Dạ đơn giản trả lời.

"Tại sao lại muốn đến đây?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi, bởi vì cô biết Quý là cửa hàng hạng sang, chỉ có người có tiền mới mua nổi đồ ở đó, chỗ đó vật phẩm đều rất đắt giá.

"Mua áo ngủ." Lãnh Dạ vẫn là đơn giản trả lời Bạch Tuyết.

"Anh muốn mua sao?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Mua cho em."

"Cho em?" Bạch Tuyết đứng lại, cô biết chỗ đó áo ngủ đến mấy trăm tệ, thậm chí là vài ngàn tệ.

"Uh, có vấn đề sao?" Lãnh Dạ hỏi.

"Chúng ta không nên đi chỗ đó mua, nếu mua áo ngủ, chúng ta đến cửa hiệu đồ ngủ bình thường là được, chỉ cần mặc dễ chịu em liền thích." Bạch Tuyết cười ha hả nói.

"Em còn muốn tiếp tục mặc mấy cái áo phim hoạt hình đó sao, hoặc là áo ngủ rộng dài? Tôi liền không đồng ý." Lãnh Dạ bá đạo nói.

"Vì sao? Như vậy rất thoải mái, em vẫn luôn mặc áo ngủ đó mà." Bạch Tuyết không giải thích được nói.

"Em nếu dám lại mặc mấy loại áo phim hoạt hình đó, ta liền cho em lỏa thể đi ngủ!" Lãnh Dạ rất nghiêm túc nói.

"Anh không phân rõ phải trái, em mặc đồ ngủ tự do cũng không được sao?" Bạch Tuyết ủy khuất nói, chẳng lẽ mặc đồ ngủ cũng phải xin mới được sao?

"Tôi không muốn bị em nhắc nhở mỗi ngày người dưới thân tôi còn là một đứa nhỏ, em có biết vì như vậy tôi thấy mình rất có tội! Ha?" Lãnh Dạ mang theo kính râm thật to. Bạch Tuyết nhìn không thấy ánh mắt của hắn, thế nhưng biết hắn nổi giận.

"Nga, em nghe lời anh, đi mua đồ thành thực có được không?" Bạch Tuyết hiểu, chính mình chỉ thích phim hoạt hình, không có lưu ý cảm thụ đến cảm thụ của Lãnh Dạ!

"Đi thôi, nhớ kỹ chờ chút nữa phải mua đồ thành thực mặc, còn thứ đồ giống của đứa nhỏ không nên!"

"Vâng." Bạch Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, giống một đứa nhỏ nghe lời.

"Chờ chút nữa, em sẽ đi chọn áo ngủ, thế nhưng, anh cũng không thể đi được phải ở một bên chờ em, bởi vì chỗ đó đều là nội y của phụ nữ, nếu anh đi có thể ..." Bạch Tuyết nghĩ đến mấy thứ nịt ngực, nội y, mặt liền nóng bừng!

"Cũng tốt, tôi sẽ ở một bên chờ em, đây là thẻ, không nên sai tiền mặt, lại càng không nên tiết kiệm tiền, phải chọn đồ tốt nhất mua có biết hay không, nếu không tôi sẽ mất hứng!" Lãnh Dạ như ra mệnh lệnh, hoặc như là biến thành quan tâm, bởi vì hắn biết Bạch Tuyết chỉ biết nhìn giá tiền mới mua đồ, tiết kiệm cũng là một thói quen. Hắn tại sao có thể khiến người phụ nữ của hắn thiếu tiền!

"Hảo, tất cả nghe theo anh, em chỉ nhìn quần áo không nhìn giá, nhất định xẽ mua xong có được không?" Bạch Tuyết tiếp nhận chiếc thẻ Lãnh Dạ đưa tiến vào, mà Lãnh Dạ đi vào một phòng nghỉ, muốn một ly cà phê uống, hẳn không có lấy xuống kính mắt, bởi vì nơi này tùy thời sẽ có người nhận ra hẳn, hẳn chỉ nghĩ yên tĩnh cùng Bạch Tuyết dạo quanh, không muốn bị quấy rầy.

Bạch Tuyết đi vào, đem kính râm đẩy lên đỉnh đầu , sau đó bắt đầu chọn áo ngủ, vừa nãy Lãnh Dạ nói cô phải mua nhiều mấy bộ, chẳng lẽ anh tính toán tiếp tục xé áo ngủ của cô sao? Nếu như là như vậy mua đồ đắt có thể rất lãng phí hay không , mặc không được mấy lần liền bị anh xé nát, kia không phải là là xé tiền sao!

Tùy ý liếc một cái giá, má ơi! Hơn hai ngàn --

Bạch Tuyết hít một hơi! Không phải chỉ là áo ngủ thôi sao, sao lại đắt như vậy !

Nhân viên phục vụ nhìn thấy biểu tình của Bạch Tuyết, liền biết cô bị giá tiền trên đó dọa, trong lòng đều hiểu rõ , xem ra là người không có tiền, thế nên tiếp đãi cũng không nhiệt tình lắm.

"Tiểu thư, mời xem hàng!"

Bạch Tuyết nhẹ nhàng ừ một tiếng, ở trong cửa hàng đi qua đi lại.

Lúc này, lại tiến vào vài người, Bạch Tuyết thế nào cũng sẽ không nghĩ đến là Bạch Lan, là em gái cùng cha khác mẹ .

Hai người bắt đầu ai cũng không có chú ý tới lẫn nhau , Bạch Lan là cùng bạn học cùng đi , mà vị bạn học này cùng Bạch Lan đều giống nhau không tốt lành gì, ỷ vào lão cha có tiền cũng là đi bắt nạt người khác, tựa như Dương Phi cũng như vậy , chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Bạch Lan và Bạch Tuyết đồng thời coi trọng một bộ đồ ngủ, hai người đều đưa tay ra lấy, nhìn thấy đưa tay qua, hai người đều ngẩng đầu, nhìn về phía đó, Bạch Lan há hốc mồm, không ngờ mấy ngày không thấy Bạch Tuyết lại xinh đẹp như vậy !

Trong lòng rất đổ kị!

Bất quá cô ta coi như thông minh, trước kiểm tra bốn phía, phát hiện chỉ có Bạch Tuyết một người tới, thế là trong lòng yên tâm, chỉ cần Lãnh Dạ không ở cùng, tính cách của Bạch Tuyết cô hiểu, nhất gan sợ phiền phức, chỉ cần hù dọa liền khóc.

Thế là.

"Là chị?"

"Lan Lan?"

Bạch Tuyết giật mình hô, cô không ngờ ở trong này sẽ đụng phải Bạch Lan, nơi này đắt như vậy không ngờ nó cũng đến, cha thực sự là yêu thương em gái, cứ nhiên cho nó nhiều tiền như vậy tới nơi này mua quần áo, hơn nữa còn là áo ngủ, Bạch Tuyết cho rằng đi ngủ mặc quần áo đắt rất xa xỉ!

"Thực sự là đúng dịp, hai chúng ta cứ nhiên lại coi trọng cùng một bộ đồ!" Bạch Lan chanh chua nói.

"Lan Lan, em thích thì cứ lấy, chị không sao cả, chính là tùy tiện dạo qua thôi." Bạch Tuyết không muốn sinh sự, đây đã là từ hồi bé cô đã tập thành thói quen, gặp được Bạch Lan thì có thể cho qua liền cho qua.

Thế nhưng, xưa đâu bằng nay, Bạch Tuyết nghĩ nhường nhịn, thế nhưng trong bụng sói con cũng sẽ không nhường , lúc này sói ba không ở bên người sói mẹ, bọn họ có thể sử dụng pháp lực.

Nếu như sói ba ở cùng, bọn họ không thể bởi vì như vậy có thể sẽ bại lộ bọn họ.

Bạch Tuyết vừa mới nói tặng cho Bạch Lan, ai biết cô thế nhưng lại vươn tay cầm lên bộ đồ ngủ, hướng về phía nhân viên phục vụ hô.

"Cái này tôi muốn."

Bạch Lan mặt mũi trắng bệch, Bạch Tuyết nói một đằng làm một nẻo, vừa rồi còn nói tặng cho cô, cư nhiên sau đó liền nói mình muốn! Đây không phải là hướng về phía cô khoe khoang sao!

Người phụ nữ thối tha, không phải chỉ là bên cạnh có người giàu có sao, có cái gì tốt chứ!

"Bạch Tuyết? Mấy ngày không thấy lá gan lớn hơn a?" Bạch Lan quát.

Bạch Tuyết hiếu kỳ nhìn nhìn hai tay của mình, vừa là chuyện gì xảy ra? Cô không muốn cùng Bạch Lan kiểm chuyện, vì sao chính mình bỗng nhiên lại như thế?

"Lan Lan?" Bạch Tuyết nghĩ nên giải thích, thế nhưng, chính cô cũng không biết chuyện gì xảy ra?

Và Bạch Lan cùng đi với người khác, đứng ở trước mặt Bạch Tuyết, liếc mắt từ trên xuống dưới Bạch Tuyết một cái, nhìn ra đây là một người rất nhu mềm, cô cũng yên lòng, đối phó với loại ôn nhu này chỉ là chuyện còn con.

"Là cô muốn cùng bạn của tôi cướp đồ sao?" Cô gái kia gọi là Vương Linh.

Bạch Tuyết không nói, liếc mắt nhìn người đứng ở trước mặt mình, làm cho người ta rất chán ghét.

"Tôi nhớ chị luôn luôn thích áo ngủ hoạt hình , vì sao bỗng nhiên thay đổi khẩu vị? Thích loại áo ngủ khêu gợi như thế? Có phải muốn quyến rũ ai hay không ?" Bạch Lan đem miệng tiến đến bên tai Bạch Tuyết nói.

Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, cô sẽ không lại mua áo ngủ hoạt hình nữa, bởi vì Lãnh Dạ nghiêm trọng cảnh cáo cô, không cho phép mua đồ hoạt hình ! Mà cô đã đáp ứng , cho nên cô sẽ không mua.

Bạch Lan nói như vậy, Bạch Tuyết rất thương tâm, chính mình có ngày hôm nay là vì cái gì? Lại là vì ai? Em gái hiện ở trong tay có tiền có thể chính là do cha đem cô bán đổi lấy ? Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết rất khó chịu, không khóc, bởi vì cô không cho phép ở trước mặt họ khóc, không thể để cho em gái lại bắt nạt mình!

Căn căn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch.

"Thế nào lại cảm thấy ? Vẫn là tôi giúp chị chọn đi, nhìn nhìn cái này rất thích hợp với chị, chuột Mickey , tôi nghĩ chị nhất định thích mặc như vậy, các người có thể ở trên giường chơi mèo vờn chuột a?" Bạch Lan nhìn thấy Bạch Tuyết không nói, bắt đầu được một tắc lại muốn tiến một bước nói.

"Nhân viên phục vụ, bộ đồ ngủ này tôi bỏ, cho cô ấy đi." Bạch Tuyết hướng về phía nhân viên phục vụ hô.

Bạch Lan cười cười hài lòng, Bạch Tuyết vẫn là Bạch Tuyết, từ nhỏ đến lớn, chị ta không bao giờ tranh giành được với cô, trước đây như vậy, hiện tại cũng là như thế!

"Coi như người thức thời!" Bạch Lan cao ngạo đi qua Bạch Tuyết.

"Nhân viên phục vụ, đem đồ kia bọc lại, tôi muốn, phiền mau quét thẻ đi." Bạch Tuyết nói với nhân viên, không có một bộ dáng sinh khí , hình như mới vừa rồi không có người làm khó dễ cô vậy.

"Tiểu thư, bộ đồ này ở trong cửa hàng là đồ có số lượng hạn chế , tổng cộng có hai bộ, cô nhất định muốn mua sao? Giá thế nhưng rất..." Nhân viên phục vụ lo lắng Bạch Tuyết trả không nổi tiền, hảo tâm nhắc nhở.

Bạch Tuyết hơi căng thẳng, mặc dù cô không biết Lãnh Dạ cho cô bao nhiêu tiền, thế nhưng mua bộ đồ ngủ này hẳn là không có vấn đề gì, vừa này cô cũng đã nhìn giá tiền, chính là những 5 vạn tệ.

Cô mặc dù thấy dùng 5 vạn để mua tâm cũng đang rỉ máu, thế nhưng, lúc này cô chính là muốn bộ đồ ngủ kia, nàng nghĩ kỹ bộ đồ ngủ này sau khi trở về cô sẽ cho Lãnh Dạ giấy nợ, tương lai khi cô đi làm việc sau này sẽ trả lại cho Lãnh Dạ , dù sao không phải số lượng nhỏ!

"Bạch Tuyết chị điên rồi? bộ đồ kia những 5 vạn!" Bạch Lan khiếp sợ nói, cô không ngờ Bạch Tuyết theo Lãnh Dạ lại không tiếc dùng tiền. Càng không có nghĩ tới Lãnh Dạ sẽ đổi với Bạch Tuyết tốt như vậy, trong lòng càng thêm đổ kị và hâm mộ!

"Ghi hóa đơn đi." Bạch Tuyết nói, nhân viên phục vụ bắt đầu hối hận vừa mới bắt đầu không có chiêu đãi vị này , thiếu chút nữa bỏ lỡ một người có tiền như vậy!

"Chờ một chút?" Vương Linh cùng đi với Bạch Lan hô, sau đó đi tới trước mặt nhân viên phục vụ .

"Bộ đồ này không thể bán cho chị ta, tôi đã sớm đặt hàng, không tin cô hãy cho người quản lý gọi điện thoại, xe có phải người tên Vương Linh đã đặt nó hay không?" Vương Linh nhìn Bạch Tuyết đặc ý nói.

Bạch Tuyết minh bạch, cô bé này là cố ý !

"Đã dự định, vì sao còn bày ở trong này?" Bạch Tuyết nhìn nhân viên phục vụ hỏi.

"Này chị, chị tốt nhất đừng tranh với tôi, ngày hôm qua tôi đã đặt nó, có lẽ họ còn chưa có nhận được tin ?" Vương Linh nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Một Cuộc Giã Chết

"Thực sự xin lỗi, tôi sẽ gọi điện thoại hỏi xem có phải là có việc này hay không ?" Nhân viên phục vụ nói với Bạch Tuyết, sau đó cầm lên điện thoại gọi cho quản lý.

Điện thoại vừa chuyển máy, nguyên lai vị quản lý này là cha của Vương Linh ,ba ông rất sủng ái con gái mình, chỉ cần là Vương Linh thích, hết thấy ông đều mua cho cô, cho nên Vương Linh mới có thể tự tin cha mình sẽ giúp.

Quả nhiên, nhân viên phục vụ có được đáp án thật đúng như Vương Linh nói, Bạch Tuyết nhìn thấy biểu tình của nhân viên phục vụ cũng đoán được kết quả.

Bạch Lan thật bất ngờ, không hiểu bạn học của mình làm thế nào có thể làm được?

"Bộ đồ này hôm qua cô đã dự định đặt, thế nhưng nhân viên không có nhận được điện thoại báo, vẫn như cũ bày ở trong này bán, nói như vậy bộ đồ ngủ này hiện tại ai ai ra giá chước thì là của người đó!" Bạch Tuyết tỉnh tỉnh nói, không vội không nóng nảy, mặc dù lòng bàn tay đã bắt đầu toát mồ hôi, thế nhưng cô vẫn như cũ bình tĩnh nhìn Vương Linh.

Bạch Tuyết không tin trên người bọn họ sẽ mang theo 5 vạn , dù sao đây cũng không phải là số tiền nhỏ, thế nhưng, cô tin Lãnh Dạ nhất định có

hiều tiền như vậy, bởi vì cô biết Lãnh Dạ rất có tiền, bởi ngân kéo trong nhà tất cả đều là tiền, nên 5 vạn không hề thiếu!

"Bộ đồ này là tôi đặt trước , chính là của tôi ." Kỳ thực, Vương Linh cũng không phải là muốn mua bộ đồ ngủ này, cô chỉ là sinh khí với Bạch Tuyết, hơn nữa cảm giác cô và Bạch Lan không thể thua Bạch Tuyết, nếu không thật không có có mặt mũi, cho nên cô mới có thể nói sớm đã đặt trước , chờ Bạch Tuyết đi rồi tính, cô cũng không cần mua. Không chỉ không mất mặt mũi, hơn nữa còn không cần dùng tiền.

Thế nhưng, không ngờ Bạch Tuyết sẽ nói như vậy, trên người cô ta thật sự có nhiều như vậy tiền, bộ đồ ngủ này là 5 vạn , đây chính là tiền tiêu vặt nửa năm của cô a!Nên cô làm sao có thể mua nó!

"Nhân viên phục vụ thấy vậy chuẩn bị ghi hóa đơn?" Bạch Tuyết nhìn thấy Vương Linh do dự, thế là lấy thẻ ra, hướng nhân viên tính tiền.

"Thế nhưng, thế nhưng..." Nhân viên phục vụ khó xử nhìn Vương Linh, bọn họ là không dám đắc tội với Vương Linh, mặc dù họ rất muốn bán bộ đồ này, thế nhưng họ cũng lo lắng đắc tội người có thân phận, mà dường như Vương Linh và quản lý rất quen biết, vừa nãy khi trò chuyện với quản lý nhân viên đã cảm thấy vậy.

Bởi vì quản lý ở trong điện thoại nói: "Cô ấy nói đặt trước liền đặt trước đi." Nhân viên không biết bọn họ có quan hệ như thế nào, thế nhưng, cảm giác được nhất định là rất thân mật .

Wương Linh nhìn thấy nhân viên phục vụ không ghi hóa đơn cho Bạch Tuyết , trong lòng rất đắc ý, thế là càng thêm kiêu ngạo lớn lối.

"Này cô, không phải của mình thì đừng nghĩ giành, là tôi không muốn vi phạm giao hẹn, dù sao cũng là tôi muốn bộ y phục này, thật xin lỗi!" Vương Linh tựa trên quầy thu ngân, kiêu kỳ nhìn Bạch Tuyết, hơn nữa cầm lên tấm thẻ trên tay Bạch Tuyết thưởng thức.

"Này cô? Đây là tiền của đàn ông đưa cho cô sao? Ít ở trước mặt cô nãi nãi tôi đùa giỡn !" Vương Linh nhìn Bạch Tuyết chính là quả mềm hồng, thế là nghĩ hung hăng bắt nạt cô.

Thế nhưng, cô đã sai rồi, mười phần sai, cô sẽ vì hành bây giờ của mình mà hối hận!

Bạch Tuyết bị cô ta nói như vậy, hiển nhiên có chút phần nộ, nắm chặt nắm đấm.

"Tiền này của tôi là ai đưa, chẳng lẽ còn phải hướng cô hội báo? Nhân viên phục vụ? Nếu không ghi hóa đơn cho tôi, tôi sẽ đi khiếu nại cô? Cô nên chọn đi!" Bạch Tuyết có chút phát hỏa, không phải là tiến vào mua bộ đồ ngủ sao, về phần bị cô ta cầm thẻ vàng kiêu ngạo ở đó cười nhạo mình thì sao?

Nhân viên phục vụ sau khi nghe thấy vậy, có chút nóng nảy, cuống quýt cầm lên thẻ chuẩn bị ghi hóa đơn, ai ngờ?

Vương Linh một phen đem thẻ của Bạch Tuyết ném ra ngoài, vừa vịn đập đến người đang đi vào , Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn tức khí trắng bệch.

"Cô? Vô sỉ!" Bạch Tuyết phần nộ.

"Mẹ nó, cô dám mắng tôi?" Vương Linh đi lên phía trước muốn phát uy.

"Dừng tay, cha lo lắng con gặp rắc rối, nên mới nhanh chóng đi đến, không phải con đến mua bộ đồ ngủ sao? tại sao lại cùng người ta phát cáu?" Người tới chính là cha của Vương Linh, cũng là quản lý ở đây -- Vương quản lý.

Ông ta thuận tay nhặt lên tấm thẻ bị Vương Linh vứt bỏ , mà mới chỉ dùng mắt đảo qua liền biết tấm thẻ vàng này rất đặc biệt, đây chính là tấm

thẻ đặc biệt cấp, sợ rằng không có tới năm người có, thế nhưng ông sợ hơn chính là trong năm thẻ đặc biệt cấp thì có hai thẻ do một người giữ, hơn nữa người kia quả thực chính là thần tài trong lòng bọn họ , chộc không được .

"Tiểu thư xin lỗi, đây là thẻ của cô, xin hãy cất đi." Vương quản lý dù sao cũng ở thương trường làm việc hơn mười năm, chỉ cần vừa nhìn, ông liền minh bạch , cô bé trước mắt mặc dù nhìn rất ngây ngô, hơn nữa tuổi tác còn giống như rất nhỏ, thế nhưng, trong tay đặc biệt có thẻ vàng thế nên không thể lờ đi !

"Cha -- cha làm gì thế ? Con mới là con gái của cha!" Vương Linh vốn nhìn thấy cha tới, trong lòng rất hài lòng, ai biết cha sẽ để ý Bạch Tuyết như thế , khiến cô tức khí giậm chân.

Bạch Tuyết không có tiếp lấy tấm thẻ vàng, cô chậm rãi đem kính râm từ đỉnh đầu đeo xuống, bởi vì cô cảm giác được người đàn ông này giống như đang nghiên cứu mình, chẳng lẽ là quen biết? Bạch Tuyết không có ấn tượng, nghĩ đến Lãnh Dạ là danh nhân, Bạch Tuyết không muốn gây chuyện, cho nên đem kính râm đeo vào, hi vọng có thể che một phần dung mạo.

"Tôi giúp cô thanh toán." Vương quản lý nhìn thấy Bạch Tuyết không nói lời nào, cũng không có tiếp nhận thẻ vàng, thế là cung kính đi ghi hóa đơn, ông đem thẻ vàng đi đến quầy thu ngân, chính mình thì đứng ở một bên, vì Bạch Tuyết lưu ra một vị trí, hi vọng cô sẽ tới, cũng hi vọng chuyện này mau nhanh cho qua! Chớ chộc xảy ra chuyện gì lớn, bởi vì ông nhìn thấy tấm thẻ liền sợ hãi, không biết chủ nhân của tấm thẻ là nhân vật nào, nói chung là có thể một cước giẫm chết ông!

Bạch Tuyết cũng muốn mau mau kết thúc, bởi vì cô cũng không muốn khiến Lãnh Dạ gặp phải chuyện phiền phức! Cho nên chuẩn bị đến quầy thu ngân, ai biết Vương Linh ôm lấy cánh tay Bạch Tuyết .

"Cô đứng lại, cô dựa vào cái gì muốn bộ đồ ngủ kia?"

"Buông tay --" thanh âm lạnh lùng , sắc bén theo cửa truyền vào .

Lãnh Dạ đi tới, hắn chỉ là uống một ly cà phê , không ngờ cô ở nơi này bị ủy khuất, hắn đi về hướng Vương Linh, lạnh lùng đặt tay Vương Linh ra, vốc người cao to khôi ngô đứng ở bên cạnh Bạch Tuyết , thuận thế đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực.

Quay đầu nhìn về phía Vương quản lý và người bán hàng ở đây.

"Tôi muốn bộ đồ này, lập gọi giám đốc của mấy người gọi tới, tôi có chuyện muốn nói." Lãnh Dạ nghiêm nghị nói, hắn vẫn như cũ mang theo kính râm, bởi vì thường xuyên lên ti vi , cho nên tại nơi công cộng nên hắn vẫn phải khiêm tốn, miễn cho mọi người xôn xao.

Người ở chỗ này đều nhìn về Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, mặc dù hai người bọn họ đều mang theo kính mát, nhưng vẫn là nhìn ra nam tuấn, nữ xinh. Hai người khí chất đều không giống người thường, nam nhìn ra thuộc loại hình lãnh khốc , nhưng mà nữ tựa hồ thuộc loại hình ôn nhu , đây là cảm giác của mọi người .

Vương quản lý bắt đầu phát huy kinh nghiệm làm việc nhiều năm , người này chính là chủ nhân của tấm thẻ, hai người bọn họ đều mang kính râm, hiển nhiên ở đây không hợp lắm, nhưng bởi vì bọn họ xinh đẹp như vậy , làm cho người ta cảm thấy chính là mốt và khốc.

Ông nghiêm túc quan sát kính của Lãnh Dạ, tựa hồ có chút nhìn quen mắt, bất quá không nhớ gì cả.

"Xin lỗi, ngài có chuyện gì có thể cùng ta nói, ta là quản lý ở đây vương..." Cha Vương Linh cung kính đi tới trước mặt Lãnh Dạ , ông cũng không dám đi tìm giám đốc, biết mình ở đây gây sự, vậy chẳng phải là chuẩn bị cuốn gói sao!

" Vương quản lý, lập tức đem Lãnh Hạo gọi tới." Lãnh Dạ nghiêm nghị ra lệnh.

Vương quản lý vừa nghe người đàn ông này biết tên của mình, hơn nữa dám trực tiếp xưng hô tên của giám đốc , như vậy người này chẳng lẽ thực sự là nhân vật trong truyền thuyết ?

Hắn?

Lãnh tổng?

Nếu như là vậy?

Chết chắc rồi!

Chỉ chốc lát sau Lãnh Hạo đã tới.

"Anh, đến làm khách sao." Lãnh Hạo cười ha hả đi tới, thế nhưng ánh mắt lại liếc về phía Bạch Tuyết bên cạnh Lãnh Dạ , mặc dù Bạch Tuyết mang theo kính râm, thế nhưng hắn liếc mắt một cái liền đã nhận ra.

Lãnh Dạ lấy xuống kính mát, nhíu mày, lạnh ý liếc mắt qua Lãnh Hạo một cái!

Lãnh Hạo thu được sóng điện, lập tức thần sắc bình thường.

Nhưng mà, ở khi Lãnh Dạ lấy xuống kính mát một khắc, Vương quản lý sắc mặt đại biến, trong đầu thoáng qua hai chữ -- xong!

"Lãnh... Lãnh tổng!" Thanh âm ông ta run rẩy, chết đã đến nơi nên sợ hãi.

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn về phía ông, khuôn mặt kia quá tuấn mỹ, khiến những người trong phòng chấn động, thoáng cái hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Bạch Tuyết cũng theo những người đó nhìn về phía Lãnh Dạ, khí thế của Lãnh Dạ rất mạnh, biểu tình lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng mà cũng hấp dẫn người, khiến tâm Bạch Tuyết cũng chấn động, người ưu tú như vậy có thể vẫn thuộc về cô sao?

Lãnh Dạ cảm thấy được Bạch Tuyết khác thường, quay đầu lại, khí thế vừa nãy bỗng nhiên biến thấp.

"Làm sao vậy?" Lãnh Dạ ôn nhu hỏi.

"Chúng ta vẫn là đi thôi, được chứ?" Bạch Tuyết không muốn trở thành tiêu điểm, vạn nhất có truyền thông theo dõi, đến lúc đó cho mọi chuyện bị phơi ra ánh sáng, việc học hành của cô, còn có Lãnh Dạ cũng sẽ bị cảnh sát điều tra! Nên cô không nên khiến Lãnh Dạ có phiền phức, cô chỉ nghĩ yên tĩnh cùng Lãnh Dạ ở chung cuộc sống như thế, không hi vọng bị người ngoài quấy rầy.

Bên cạnh Vương quản lý nhìn thấy đại tổng giám đốc ngày kiểm tỷ bạc của bọn họ cư nhiên lại mềm giọng đối với cô bé này nói chuyện, tựa hồ cùng lời đồn đại không giống nhau, đồn đại nói Lãnh Dạ không quan tâm nữ sắc, bên người chưa bao giờ có bạn gái làm bạn, đây là có chuyện gì? Xem ra đồn đại chính là đồn đại, không thể tin!

Ông càng không nghĩ đến đại tổng giám đốc này lại cùng giám đốc có quen, thực sự là bất hạnh, xem ra bát ăn cơm sắp đánh mất!

"Được rồi!" Lãnh Dạ vì Bạch Tuyết lại lần nữa nhượng bộ, bên cạnh Lãnh Hạo lú lờ, không hiểu đây có phải là Lang Vương hay không, cư nhiên lại nghe người khác đề nghị, trước đây đều tự mình quyết đoán cự tuyệt người khác, lại càng không đếm xỉa đến phụ nữ, mà bây giờ lại mềm giọng nói nhỏ, khiến bình tĩnh đều hoảng sợ!

"Vương quản lý, ông hãy một năm một mười đem sự tình hôm nay hướng Lãnh Hạo báo cáo một lần, hơn nữa ta muốn ông từ chức."

Lãnh Dạ nói xong, kéo Bạch Tuyết chuẩn bị rời đi, Bạch Tuyết đi hướng quây thu ngân, đem thẻ vàng Lãnh Dạ đưa cho cầm lên, lễ phép nói: "Xem ra tôi không phải rất thích hợp với bộ đồ này, hay vẫn là bán cho cô ta đi."

Bạch Tuyết tỉnh tỉnh nói, tựa hồ là trong lòng nói, cũng tựa hồ ẩn chứa hàm ý khác, mới vừa rời nhân viên bán hàng đối với cô không nhìn, cô liền cảm giác được, chỉ là luôn luôn nhẫn, nếu Lãnh Dạ đã tới, cô liền không cần phải sợ, hào phóng cầm lại thẻ vàng, trong lòng suy nghĩ không mua tốt hơn , vì quá mắc!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Không Biết Sống Chết

"Tuyệt nhi, chờ một chút, bộ đồ này tôi tặng cô." Lãnh Hạo đi về phía trước, đem món áo ngủ 5 vạn, lấy tới.

Lãnh Dạ nghe thấy Lãnh Hạo gọi Tuyệt nhi, hàn quang bắn ra, Lãnh Hạo lập tức khôi phục bình thường, đoán chừng bây giờ đang ở cửa hàng, nếu như không có người ngoài dưới tình huống này, Lang Vương keo kiệt nhất định lại đánh sau ót của hắn ! Bị thương a!

Lang vương rất bạo lực!

Thật không biết cô bé xinh đẹp này làm thế nào chịu được hắn!

"Người đẹp, cầm lấy, đây là tặng cho cô." Lãnh Hạo bỗng nhiên đổi giọng, hắn biết Bạch Tuyết là học sinh, không thể gọi tên của cô, vạn nhất bị người ta biết, lại sẽ xảy ra chuyện, cho nên gọi người đẹp, hơn nữa hắn còn bất đắc dĩ nhìn về phía Lãnh Dạ, ý là Bạch Tuyết không nhận lấy! Chính mình sẽ mất mặt!

"Cầm đi, thuận tiện đem bộ kia, còn có kia nữa, món bên này này, cái này đều bọc lại cho tôi." Lãnh Dạ phân phó nói, người bán hàng luống cuống tay chân bắt đầu đóng gói, còn Lãnh Hạo ngoan ngoãn đi theo phía sau Lãnh Dạ và Bạch Tuyết .

Người phía sau đều tròn tròn mắt, ngay cả giám đốc của bọn họ đều hèn mọn hầu hạ hai người kia như thế , vậy bọn họ là ai? Là nhân vật như thế

nào?

"Chờ một chút." Bạch Lan vẫn trầm mặc đi lên phía trước. Cô đi tới trước mặt Lãnh Dạ , đưa tay vào cặp sách, lấy ra một cái máy ảnh.

Bạch Tuyết thấy vậy, không biết Bạch Lan lại giở trò quỷ gì?

Bạch Lan mở máy ảnh, tìm được tấm hình Bạch Tuyết bị người đàn ông khác ôm kia đưa cho Lãnh Dạ nhìn, trong lòng cũng đặc ý chờ kết quả của Bạch Tuyết .

"Đây là bộ mặt thật sự của người anh thích, xem thật kỹ đi." Bạch Lan nói.

"Lan Lan đừng làm rộn?" Bạch Tuyết bận tâm cô là con gái của cha, nên vẫn không muốn cùng cô náo, cho nên xuất khẩu nhắc nhở , có lẽ Lan Lan còn không biết người đàn ông này cũng không dễ chọc, tốt nhất thức thời một chút.

Lãnh Dạ nắm máy ảnh, tay liền dùng lực, chỉ thấy máy ảnh của Bạch Lan từng khối từng khối rơi xuống, trong máy ảnh là bộ dáng Bạch Tuyết ở trần bị người từ phía sau ôm lấy , hử sao chịu đựng được, nháy mắt máy ảnh liền thành mảnh nhỏ.

"Anh?" Bạch Lan ngoài ý muốn không biết người đàn ông này khí lực sẽ lớn như vậy, chẳng lẽ là bởi vì những tấm ảnh chụp đấy mà sinh khí ? Nói vậy, Bạch Tuyết chẳng phải là sẽ rất thảm hại sao!

"Cô nếu như không muốn cùng cái máy này như nhau, lập tức xéo đi --" Lãnh Dạ lạnh lùng căm tức nhìn Bạch Lan.

"Anh anh thế nào như vậy? Cũng không phải tôi phản bội anh, anh lấy tôi ra trút giận cái gì!" Bạch Lan tức giận nói, cô còn không biết đây là bao nhiêu chuyện nguy hiểm!

Lãnh Dạ đi hướng trước, Bạch Tuyết lo lắng Lãnh Dạ sẽ bóp chết Bạch Lan, cha sẽ rất đau lòng nếu như Bạch Lan có việc, cha sẽ khổ sở , vì cha, Bạch Tuyết đưa tay níu Lãnh Dạ lại, nhìn hằm, mặc dù cô đang mang kính râm, thế nhưng Lãnh Dạ biết cô là đang cầu hằm buông tha Bạch Lan!

Bạch Tuyết lắc lắc đầu, ý là quên đi, mặc dù cô không biết trong máy ảnh có cái gì? Thế nhưng, Lãnh Dạ sinh khí, nhất định không phải thứ gì tốt!

Lãnh Dạ đóng chặt con ngươi, cô là quá mềm lòng, như vậy làm sao có thể đi đâu? Tương lai trở lại yếu giới, rất dễ bị người ám hại !

Thế nhưng trên cánh tay truyền đến sức nắm, nói cho Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết cầu hằm, bởi vì Bạch Tuyết cầm lấy tay Lãnh Dạ rất dùng sức, cô lo lắng Lãnh Dạ đi qua, sẽ bóp nát máy ảnh như nhau, đem Bạch Lan bóp nát thì phiền toái! Cô mặc dù cũng sợ hãi Lãnh Dạ, thế nhưng, lúc này bằng bất cứ giá nào , không thể trở mắt nhìn người cha thương yêu bị bóp chết !

"Buông tay --" Lãnh Dạ ra lệnh, vì rên đúc Bạch Tuyết hằm phải nhắm mắt, không thể một mực theo cô!

"Con bé không phải cố ý, quên đi được không?" Bạch Tuyết mặc dù mang kính râm, thế nhưng miệng cô bắt đầu run rẩy, có chút ủy khuất, dù sao cũng là vì người từ nhỏ đến lớn vẫn bắt nạt mình cầu tình, trong lòng rất khó chịu, tất cả đều là vì cha , mà cô không muốn tương lai cha oán giận mình vô tình vô nghĩa !

"Em biết cô ta làm cái gì sao?"

Bạch Tuyết ủy khuất lắc lắc đầu, cô không biết, thế nhưng cũng đoán được nhất định là ảnh chụp tốt , hơn nữa nhất định cùng cô có quan hệ, bởi vì từ nhỏ đến lớn Bạch Lan cũng thích cùng cô đối nghịch, thích chinh cô!

"Tôi thật nên để cho em nhìn!" Lãnh Dạ lo lắng Bạch Tuyết xấu hổ, thương tâm, cho nên trực tiếp bóp nát máy ảnh, không ngờ cô thiện lương như vậy, vì người hãm hại mà cầu tình, như vậy sẽ chết rất thảm!

"Xin lỗi, bất kể là vì cái gì? Em hướng anh nói xin lỗi!" Bạch Tuyết sợ hãi Lãnh Dạ phát giận, lo lắng hẳn sẽ giết Bạch Lan, cha sẽ nói cô cùng người ngoài bắt nạt người nhà! Mà cô không muốn bị mẹ kể và cha nghĩ như vậy!

"Đồ ngu ngốc, cô chớ ở trước mặt tôi giả bộ làm người tốt, sự tình hôm nay cùng tôi có quan hệ gì? Là cô không đứng đắn, chọc giận anh ta, rồi còn liên lụy đến tôi!" Bạch Lan còn không biết sống chết la hét.

Kỳ thực, lúc này đã không có người ngoài, chỉ có Lãnh Hạo và Bạch Lan, Bạch Tuyết và Lãnh Dạ bốn người, còn những người đó đều bị ánh mắt Lãnh Hạo đuổi ra, sau đó đóng kỹ cửa, vì hẳn không hi vọng bị người ngoài nhìn đến chuyện này.

"Lan Lan, em mau trở về nhà đi, không nên lại nói hươu nói vượn!" Bạch Tuyết nhìn thấy mặt Lãnh Dạ âm lãnh dọa người, liền nhắc nhở.

"Tôi nói hươu nói vượn, rõ ràng là chị không mặc quần áo, cùng người khác làm loạn, tôi chỉ là nhắc nhở anh ta một chút thôi!" Bạch Lan hình như điên rồi nói ra tất cả, trong nháy mắt sắc mặt Bạch Tuyết đại biến, vừa rồi cô có nghe lầm hay không, cái gì người khác? Cái gì làm loạn? Bạch Lan rốt cuộc đã chụp ảnh gì? Mà khiến Lãnh Dạ tức giận như vậy, bóp chặt lấy máy ảnh!

"Em?" Bạch Tuyết đến gần Bạch Lan, trong tròng mắt đã có ngọn lửa phần nộ.

Bình thường bắt nạt cô, hãm hại cô còn chưa tính, hôm nay cư nhiên ở trước mặt Lãnh Dạ hãm hại, thực sự là rất quá đáng!

"Chớ có trách tôi đem chuyện của chị nói ra ngoài, chị thừa dịp anh ta không ở nhà cùng người đàn ông khác tư hội, đừng tưởng rằng không có ai biết!" Bạch Lan nghĩ triệt để đem Bạch Tuyết bôi xấu, thế là bắt đầu ăn nói lung tung.

"Em nói bậy!" Bạch Tuyết lại cũng không cách nào yên lặng nữa, vừa rồi cô còn lo lắng cha mất đi con gái thương yêu, cho nên mới phải mạo hiểm che chở. Ai biết, cô lại đáng ghét như thế!

"Nói bậy, có muốn xem chứng cứ trước đó hay không?" Bạch Lan vươn ngón tay cái về phía sau chỉ chỉ, bộ dáng vừa nhìn liền không giống cô bé tốt, đảo mà giống nữ lưu manh!

"Em vì sao phải đối với tôi như vậy?" Bạch Tuyết thương tâm nói, Lãnh Hạo có chút không nhìn tiếp được, nghĩ muốn đi lên phía trước ngăn cản Bạch Lan, ai biết Lãnh Dạ lại lắc đầu ngăn lại. Hắn là muốn nhìn Bạch Tuyết rốt cuộc sẽ mềm yếu tới trình độ nào?

"Là chính chị không biết cảm thấy thẹn, chẳng lẽ còn không muốn bị người ta nói ra?" Bạch Lan lời thật đả thương Bạch Tuyết, không biết cảm thấy thẹn?

Cô là không biết cảm thấy thẹn?

Cô khiến Lãnh Dạ làm tình nhân!

Thế nhưng, tất cả đều làm sao phát sinh, chẳng lẽ nó liền không rõ?

"Em cú-- tôi không muốn nhìn thấy em nữa!" Bạch Tuyết trừng mắt mang kính râm lưu lại một vết nước mắt.

"Tôi cú? Nên cú chỉ sợ là chị đi? Chị khiến Lãnh Dạ đội nón xanh, chị cho là anh ta còn có thể muốn chị sao, loại người vì tiền thì ai cũng thể qua lại, ai sẽ thích cơ chứ!" Bạch Lan còn không biết sống chết hạt ồn ào, cô

cho rằng Lãnh Dạ sẽ tin, kỳ thực, Lãnh Dạ là đang khảo nghiệm Bạch Tuyết ranh giới cuối cùng rốt cuộc là bao xa?

Nghe thấy Bạch Lan nói, Lãnh Dạ và Lãnh Hạo trán đã bắt đầu nổi gân xanh! Hận không thể đem Bạch Lan ném tới sông Hoàng Hà cho cá ăn!

Bạch Tuyết không có khóc, cô quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Dạ, cô muốn biết Lãnh Dạ nhìn những tấm ảnh ấy sẽ nghĩ gì, anh sẽ tin cô, hay vẫn tin tưởng Bạch Lan nói?

Người đàn ông này đã từng nói, cô là của người phụ nữ của anh, không cho phép người khác động vào! Thế nhưng, ngày đó đích xác có người đụng chạm, chỉ là, cũng không phải là như Bạch Lan nói như vậy! Cô là bị Bạch Lan hãm hại !

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ, bọn họ đây đều mang kính râm, Bạch Tuyết nhìn thấy ngũ quan tức khí nổi cả gân xanh , liền biết đáp án! Tan nát cõi lòng quay đầu lại,anh vẫn tin tưởng Bạch Lan nói, anh cứ nhiên không tín nhiệm cô!

Bạch Tuyết nhìn về phía Bạch Lan.

"Em? Thực sự là không có thuốc nào cứu chữa được, uống phí cha đối với em kỳ vọng, từ hôm nay trở đi, tôi Bạch Tuyết và em không có bất cứ quan hệ nào, còn đây là tặng cho em." Bạch Tuyết nói xong hung hăng cho Bạch Lan một cái tát, sau đó không quay đầu lại đi ra ngoài, còn người đàn ông phía sau đã không tin cô, thì cô hà tất phải cầu xin tha thứ!

Bạch Tuyết rời đi, Lãnh Dạ không có đuổi theo, hắn một bước đi đến trước mặt Bạch Lan , một phen nắm trụ cổ của cô ta, lúc đó liền nghe đến các đốt ngón tay khắc khắc vang lên, đây là điều mà Bạch Lan không nghĩ đến , cô ta cho rằng Lãnh Dạ sẽ vứt bỏ Bạch Tuyết, sau đó cô ta sẽ có cơ hội .

Lãnh Dạ sẽ không giết Bạch Lan, bởi vì cô ta là quân cờ có thể giúp Bạch Tuyết rèn đức , cho nên hẳn sẽ giữ lại để tôi luyện Bạch Tuyết.

"Cô lad đang muốn chết -- vì Bạch Tuyết nên hôm nay tôi sẽ không giết cô, cúť --" Lãnh Dạ buông tay ra, Bạch Lan bởi vì ngắñ thiếu dưỡng khí, sắc mặt đã tím bầm, hơn nữa còn đặt mông ngòì vào trên mặt đất, hít thở.

Bạch Lan vạn lần không nghĩ đến người đàn ông này nguy hiểm như vậy, cô chỉ biết anh là một soái ca, chẳng lẽ soái ca không phải rất thích người đẹp sao? Vì sao anh ta lại đối với một mỹ nhân như cô mà ra tay nặng như vậy chứ?

Bạch Tuyết sau khi rời đi, chạy ra khỏi cửa hàng, lập tức lên một chiếc xe, bởi vì tức giận mà không có để ý đây có phải taxi hay không , vốn tưởng rằng dừng ở ven đường nhất định là taxi, không ngờ chiếc xe cô lên là xe riêng.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết đánh người, cô không biết vừa lấy đâu ra dũng khí như vậy, liền vung tay cho Bạch Lan một cái tát, bất quá bây giờ suy nghĩ lại một chút, một điểm cũng không hối hận.

"Tài xế, đến bờ biển." Bạch Tuyết là muốn đến một nơi yên tĩnh một lát, cô hiện tại không biết Lãnh Dạ như thế nào? Cô chỉ nhớ rõ anh rất tức giận! Rất tức giận!

"Vâng." Tài xế đơn giản trả lời .

Chờ đến bờ biển, Bạch Tuyết mới phát hiện, xe mình ngòì không phải taxi, dọc theo đường đi trong đầu toàn là bóng dáng của Lãnh Dạ , cứ nhiên lại lờ đi người mặc trang phục sang trọng trong xe .

"Tài xế? anh không phải taxi? Xin lỗi xin lỗi, tôi nghĩ thấy anh dừng ở ven đường là là..." Bạch Tuyết ảo não một cúť đầu, chính mình thực sự là hồ đồ!

"..." Người đàn ông thấy vậy xuống xe, đối mặt với Bạch Tuyết.

"Anh? Anh? Trông thật quen mặt?" Bạch Tuyết giật mình không biết mình đã thấy qua anh ta ở đâu?

"..." Mà người xuống xe chính là Cung Hàn, hẳn không nói gì, mà dựa vào xe, châm một điếu thuốc, hít vào một hơi.

"Chúng ta trước đây từng gặp qua sao?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Cô không cảm thấy mình bắt chuyện rất già bộ sao?" Cung Hàn quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tuyết, không thể phủ nhận hôm nay Bạch Tuyết lại để cho trong mắt hẳn sáng ngời, hẳn bỗng nhiên không muốn làm quân tử, muốn làm tiểu nhân, bởi vì làm quân tử còn cần thời gian chờ đợi, chờ đợi cô đối với hẳn có hảo cảm!

Nhìn thấy con mồi mê người, Cung Hàn cảm thấy cổ họng khô khốc, lại một lần nữa hít một hơi thuốc.

"Tôi tôi không phải như anh nghĩ, tôi chỉ là thực sự đã từng thấy qua anh mà thôi?" Bạch Tuyết cuống quýt giải thích.

"Ha ha..." Cung Hàn cười lạnh mấy tiếng, tựa hồ không tin lời Bạch Tuyết nói.

"Tôi có thể cho cô tiền, tôi nghĩ anh là taxi? Cho nên..." Bạch Tuyết cúi đầu, cô thực sự không phải cố ý, cô lúc đó vốn không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn mau nhanh rời đi, không muốn tiếp tục mất mặt!

"Tiền?" Cung Hàn nói, Bạch Tuyết khiếp đảm ngẩng đầu, người đàn ông này chẳng lẽ là một nhân vật nguy hiểm, vì sao trên người anh ta cũng có khí thế âm lãnh như Lãnh Dạ vậy?

Mà khi Bạch Tuyết còn chưa có suy nghĩ ra, một bàn tay vươn ra nắm cằm của cô, thân thể lập tức áp sát với Bạch Tuyết.

Cung Hàn cảm giác thân thể của cô rất mềm mại, thực sự là cực phẩm.

Cung Hàn ngửi mùi thơm của cơ thể Bạch Tuyết .

"Anh? Anh muốn làm gì?" Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn người đàn ông ở trước mắt.

"Ngô..." Bạch Tuyết bị người đàn ông này dùng miệng che môi lại, cô sợ hãi bắt đầu run rẩy, thế nhưng, cô tại sao có thể bị người đàn ông khác ngoài Lãnh Dạ hôn chứ, bằng bất cứ giá nào cô cũng muốn bảo vệ mình.

"A --" Cung Hàn kinh hãi kêu một tiếng, lập tức rời khỏi đôi môi mềm mại kia, hắn không ngờ Bạch Tuyết dám cắn hắn, bất quá chêu đùa như vậy tựa hồ rất vui, lúc trước nghĩ làm theo kế hoạch, nhưng bây giờ mọi thứ đều hủy bỏ, hắn muốn đi đường tắt, như vậy có thể rất nhanh thường thứ mùi vị của con mồi ,rất mê người, rất thú vị.

"Anh không được đi qua, còn như vậy, tôi sẽ đi báo cảnh sát." Bạch Tuyết lui lại vài bước, bảo trì một khoảng cách quát, cô nhìn thấy môi anh ta chảy máu, cũng là cô đã cắn sao? Hôm nay không hiểu sao mình tại sao bỗng nhiên bạo lực như thế ? Cô vốn rất nhát gan, rất ít phản kháng, ngay cả lần đầu tiên cho Lãnh Dạ cô cũng không có phản kháng, trừ lần trước bị Dương Phỉ bắt nạt, bị lột trần để họ đánh, hôm nay là lần thứ hai vì bảo vệ mình mà phản kháng.

Cung Hàn liếm môi, tựa hồ là nếm thử vị máu, Bạch Tuyết bị động tác đó dọa đến ngã ngối trên mặt đất, người đàn ông này rất dọa người,anh ta không lãnh khốc như Lãnh Dạ , mà giống như có chút BT!

Nghĩ đến BT? Bạch Tuyết càng thêm sợ hãi!

Cung Hàn từng bước một tới gần Bạch Tuyết, Bạch Tuyết dùng tay chống đỡ thân thể, lùi dần về phía sau, chợt phát hiện dưới thân là cát vàng.

Mà ngay khi Cung Hàn ngồi xổm xuống một khắc, Bạch Tuyết nằm lên một nắm cát hướng về phía hắc ném qua.

Bạch Tuyết lập tức xoay người bò dậy, chuẩn bị chạy, ai biết Cung Hàn liền kéo lấy cổ chân cô, mắt hắc xác thực là bị Bạch Tuyết làm bị thương , thế nhưng, hắc vẫn là không có để Bạch Tuyết chạy trốn .

Lúc này, Bạch Tuyết trong bụng đã bắt đầu hành động.

Sói con số một: "Chúng ta là trực tiếp đem tên bại hoại đánh đi, hay là khống chế thân thể của mẹ đây?"

Sói con số ba: "Khống chế thể mẹ, anh chớ quên chúng ta là hi vọng duy nhất có thể tiêu diệt Ma Vương , không thể quá sớm bại lộ, nếu như chúng ta không thể thuận lợi sinh ra, thì chúng ta xong rồi!"

Sói con số hai: "Rất đúng, hiện tại chúng ta vẫn không thể bại lộ, nhất là, bên ngoài còn là một con sói, mà ở thế giới nhân loại hiện tại lại xuất hiện nhiều yêu như vậy , có thể chính là Ma Vương phái tới tìm chúng ta đây? Chỉ cần hắc lấy được máu của chúng ta , hắc liền có thể đột phá phong ấn, đến lúc đó ngay cả cha và mẹ cũng đánh không lại hắc, còn yêu giới coi như xong rồi!"

Sói con số một: "Được rồi, lấy đại cục làm trọng, như vậy chúng ta liền khống chế thân thể mẹ đi, đem con sói kia đuổi đi!"

Sói con số hai: "Không nên xem thường con sói này, hắc dù sao cũng đã tu luyện tám trăm năm, chúng ta vẫn là phải cẩn thận một chút mới tốt!"

Sói con số ba: "Ta nhớ chứ, chính là hắc đã từng giết chết Mẫu Đơn tiên tử ,làm hại chúng ta phải đợi một trăm năm, lần này quyết không thể cho

hắn cơ hội này, chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt tiểu mẹ."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Sói Con Đồng Lòng

"Tốt, anh em đồng lòng, hợp lực giết địch." Sói con số một khí thế hô.

"Tốt, anh em đồng lòng, hợp lực giết địch." Sói con số hai cùng kêu lên nói.

"Cái gì cơ? Ngân gia là công chúa, cái gì mà anh em đồng lòng!" Sói con số ba quát.

"Ha ha..."

"Được rồi, không nên náo loạn, bắt đầu hành động."

Hội nghị cấp tốc kết thúc.

Bạch Tuyết bị Cung Hàn nắm lấy cổ chân, chạy không được, trong lòng sốt ruột, nhưng mà lại không có ý chí khuất phục, bởi vì cô biết đó là một tên BT, không thể bị bắt được.

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết cảm giác mình có thêm sức lực, giơ chân còn lại lên, hung hăng đập vào cái tay đang nắm cổ chân, Cung Hàn không ngờ cô bề ngoài mềm mại lại có khí lực như thế, sau mấy cái bị đập đau hăn liền buông tay ra, một cái tay khác thì bịt mắt bị cát thương tổn.

Hắn vốn không định dùng pháp lực đối phó với Bạch Tuyết, bởi vì Bạch Tuyết là con người, vẫn là một cô bé, còn hắn một người đàn ông mà không khống chế được cô sao! Không ngờ chính mình lại trở nên chật vật! Thế là,

ngón trỏ chạm ngón giữa chuẩn bị cách dùng lực đem mắt chữa tốt, bởi hạt cát dính vào trong mắt, khiến mắt hấn rất khó chịu!

Bạch Tuyết hai chân thu được tự do, sau đó cấp tốc đứng dậy, chạy về phía trước mặt , Cung Hàn dùng qua pháp lực đem cát trong mắt loại bỏ sạch sẽ, sau đó hướng Bạch Tuyết đuổi theo, ở đây không ai, là bờ biển rộng, nên cô trốn không thoát đâu.

Bạch Tuyết thấy Cung Hàn đang đuổi theo, thế là bỗng nhiên ngồi xổm thân thể xuống, sau đó cấp tốc vươn chân phải ngoắc vào cổ chân Cung Hàn đang chạy tới , bởi vì Cung Hàn một mực đuổi theo Bạch Tuyết, mà không ngờ Bạch Tuyết sẽ nhanh chóng dừng lại, sau đó còn làm ra loại tư thế này, nhất thời không có ngừng lại cước bộ, bị Bạch Tuyết một cước lật ngã trên bờ cát, còn tròn mắt vừa sử lý sạch sẽ, lại suýt chút nữa ngã tiếp, nhưng cũng may hấn là yêu, liền phi thân một cái sau đó bình ổn rơi xuống đất.

Bạch Tuyết lú lẫm, không ngờ anh ta lại có thân thủ lợi hại như vậy, thế nhưng, cô cảm giác mình hiện tại cũng rất lợi hại, toàn thân có sức lực không nói, hình như cũng có thể cùng anh ta đấu lại? Đã chạy không được, liền thẳng thắn đứng lại.

Bạch Tuyết đứng vững, mắt nhìn đối phương, còn Cung Hàn cũng đồng dạng nhìn Bạch Tuyết, bất quá trong ánh mắt tựa hồ có thêm sắc tình gì đó, khiến Bạch Tuyết cảm thấy một trận buồn nôn, nghĩ đến buồn nôn, Bạch Tuyết liền nôn.

"Nôn --" Bạch Tuyết nôn khan một tiếng.

"Cô không phải là mang thai chứ? Ha ha... Phụ nữ tôi chê đùa rất nhiều, nhưng phụ nữ có thai? Thật đúng là không có thử quá!" Cung Hàn âm hiểm nói.

"Biến thái!" Bạch Tuyết căm tức nhìn hấn.

"Như vậy có từng chơi đùa với biển tai chưa?" Cung Hàn không cảm thấy thẹn nói.

Bạch Tuyết xốc lên túi xách của mình ném về phía Cung Hàn , Cung Hàn nhìn thấy túi xách bay tới , thế là phi thân, nhưng lại nghĩ đến cái móc chân của cô định dừng lại, ai ngờ Bạch Tuyết vào lúc này đã tới gần, một đôi bàn tay trắng như tuyết đánh về phía mắt Cung Hàn , sau đó lại cấp tốc nắm lấy túi xách trên không , còn Cung Hàn bị đau dụi mắt ,đồng thời lại bị cô đá cho một quyền đánh vào yếu điểm .

"Đông --" Cung Hàn lại bị đánh một quyền.

"Mẹ kiếp! Con quỷ nhỏ hóa ra cô còn biết đánh nhau, thực sự là xem nhẹ rồi ." Hắc nhĩ Dương Phi đã nói, Bạch Tuyết rất đặc biệt, khó đối phó, lúc trước hắc nhĩ còn chưa tin, cho rằng cô chỉ là một cô bé mà thôi, không ngờ thật đúng là khó đối phó, chỉ bằng khí lực kia, tối thiểu từ nhỏ đã tập võ, nếu không sẽ không có lực như thế , hơn nữa mỗi chiêu đều đánh vào bộ phận quan trọng, mẹ nó! Thật đúng là đau!

Kỳ thực, Bạch Tuyết rất hoang mang, không hiểu là mình sao? Sao có thể lợi hại như vậy?

"Anh không nên lại qua đây, nếu không tôi sẽ không khách khí --" Bạch Tuyết chỉ vào Cung Hàn nói.

Cung Hàn cười, hắc đường đường là sát thủ trong giới cao thủ, còn là yêu tu luyện tám trăm năm, lại bị một cô bé uy hiếp, thực sự là đáng cười nhạo!

"Tôi là muốn nhìn xem em không khách như thế nào?" Cung Hàn đi về phía Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn thấy anh ta đi tới, hai tay nắm chặt, che ở trước người, làm ra tư thế muốn đánh người.

Chính là ngay thời khắc mấu chốt.

Sói con số một: "Các người vì sao thu tay lại?"

Sói con số hai: "Ta đã cảm giác được sói cha đang chạy tới, đây là anh hùng cứu mỹ nhân phải để lại cho cha biểu hiện chứ!"

Sói con số ba: "Em chính đang chơi đùa, bây giờ lại cứ như vậy thu tay lại, không có tinh thần gì cả!"

Sói con số hai: "Chẳng lẽ em không muốn để cha và mẹ có cơ hội tốt sao? Bọn họ vừa nãy ở trong cửa hàng đã không vui, chẳng lẽ em đã quên?"

Sói con số ba: "Anh còn nói, vừa nãy em muốn dạy dỗ Bạch Lan kia, còn anh vì sao lại ngăn cản?"

Sói con số hai: "Chúng ta chỉ cần nhìn thấy mẹ không có nguy hiểm, những chuyện khác nên để chính mẹ xử lý, mẹ còn quá nhỏ, cần rèn đức, nếu không tương lai chúng ta xuất thế, ai chiếu sẽ cố chúng ta! Nếu không khi chúng ta sinh ra liền biết đi, biết chạy ? Vậy còn không phải sẽ hù chết mẹ sao!"

Sói con số một: "Em trai, em là có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta còn phải giống những đứa trẻ khác uống sữa , sẽ không chạy, sẽ không đi sao?"

Sói con số ba: "Đương nhiên, chúng ta phải từng chút từng chút lớn lên a."

Sói con số một: "Không nên -- "

Sói con số hai: "Không nên -- "

Hai người cùng kêu lên .

Sói con số ba: "Hai người nói không cần là không cần sao? Chúng ta ban đầu là linh đồng, bây giờ không phải mà biến thành một đứa trẻ sao, còn có cái gì không thể !"

"Cứu mạng a -- ta không muốn uống sữa mẹ -- "

"Cứu mạng a -- ta cũng không muốn uống sữa mẹ -- "

Đại vương tử và nhị vương tử đồng thời bị ai hô, bọn họ mặc dù là linh đồng, thế nhưng tuổi tác cũng sắp hai trăm tuổi, nói như thế nào cũng là lão linh đồng , bỗng nhiên phải đối mặt với chuyện này, nên rất khó tiếp thu!

Cung Hàn đi đến gần Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bỗng nhiên toàn thân vô lực, hai tay cũng chống xuống, còn những nơi vừa tranh đấu cảm giác được rất đau đớn!

Cung Hàn sửng sốt, Bạch Tuyết bỗng nhiên trở nên ôn nhu, khiến hắn không đành lòng đối với cô hạ tay, chỉ là hai tay bỗng nhiên đem cô ôm vào trong ngực, mà Bạch Tuyết ra sức muốn đẩy ra.

"Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi sẽ báo cảnh sát..." Bạch Tuyết sợ hãi khóc, điều này làm cho Cung Hàn rất hoang mang, cô nhóc này vừa này còn lợi hại như vậy? Thế nào thoáng cái đã thay đổi?

"Tôi nếu sợ cô báo cảnh sát thì sẽ không ôm cô !" Cung Hàn liền ở trên mặt Bạch Tuyết hôn một cái, hơn nữa rất tham luyến hương vị của Bạch Tuyết .

"Anh buông tay, tôi là người phụ nữ của anh ấy, nên anh không thể đụng vào tôi, anh ấy sẽ giết anh..." Bạch Tuyết hét lớn, vừa lúc lại bị Lãnh Dạ nghe thấy.

"Anh? Con anh nào chứ? Ở nơi này, còn chưa có người khiến tôi sợ hãi!"

"Anh nếu dám thương tổn tôi, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua --" Bạch Tuyết cảm tức nhìn người đàn ông buồn nôn này, khiến cô lại cảm thấy một trận buồn nôn!

"Nôn --" Bạch Tuyết nôn khan một tiếng.

"Mẹ nó! Cô có phải mang thai hay không ..." Cung Hàn ôm Bạch Tuyết nói, bất quá lời còn chưa nói hết liền bị một câu lạnh lùng cắt ngang.

"Buông cô ấy ra --" theo thanh âm, Lãnh Dạ đã đứng ở đối diện Cung Hàn .

Cung Hàn ngẩng đầu, nhìn về phía rất người vừa đi tới, vừa hiên lên biểu tình khiêu khích , hẩn mím môi, ánh mắt thâm trầm, cả người lộ ra một cổ lãnh khốc không rõ ràng , hẩn vẫn như cũ ôm Bạch Tuyết, nhìn thấy Lãnh Dạ đi tới, cũng không có ý buông ra !

Bạch Tuyết nhìn về phía Lãnh Dạ, vẫn như cũ mang kính râm thật to , mặc quần áo đen bó sát người , làm cho cho ở đâu cũng có thể tồn tại, không từ bất cứ việc xấu nào mà cảm giác thần bí mang đến, biểu tình âm lãnh lại mang theo chiếc kính râm, làm cho người ta nhìn vào liền sợ hãi.

Mà hai người đàn ông này khiến Bạch Tuyết cảm thấy tương tự, mà cái người biến thái kia đã không còn tồn tại, bọn họ lãnh khốc, trên người của bọn họ đều lộ ra âm ngoan giống nhau.

Cung Hàn lập tức giữu cột nhếch miệng, thần sắc băng lãnh.

"Tại sao tôi phải buông cô ấy ra?" Cung Hàn thấy là Lãnh Dạ, hẩn đã dám đối với Bạch Tuyết như thế , căn bản cũng không có đem Lãnh Dạ để vào mắt. Mà Lãnh Dạ trừ có tiền ra, cùng những kẻ kia có cái gì khác nhau!

" Cậu đang ôm người phụ nữ của tôi, nên có tha ra hay không!"

"Người phụ nữ của anh ? Có ký hiệu sao? Là ở đây? Hay là ở đây?"
Cung Hàn nhanh tay ở trước ngực Bạch Tuyết sờ xoạn, sau đó còn sờ trên mặt cô hôn một cái.

Mà lúc này, trời yên biển lặng lại nổi lên một trận gió lạnh, đương nhiên gió lạnh là đến từ Lãnh Dạ .

Khiến thân thể Cung Hàn chấn động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết sợ đến trắng bệch, tính tình của Lãnh Dạ cô biết, anh có thể sẽ giết người đàn ông biến thái này?

Cung Hàn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Lãnh Dạ, kể từ khi đến đây hắn còn chưa có gặp qua một đối thủ nào. Lúc này, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác đối đầu với kẻ địch mạnh , mà Lãnh Dạ giống như rất khó đối phó? Làm sao có thể? Vừa rồi người đàn ông này chạy tới , hắn cư nhiên không có phát giác, nếu như là trước đây, chỉ cần có người tới gần, trong vòng vài trăm dặm hắn sẽ cảm ứng được, thế nhưng, người này đến trước mắt hắn mới phát hiện được!

Hắn hiểu kỳ tại sao mình không có nhận thấy được Lãnh Dạ tới gần? Chẳng lẽ thân thủ của hắn đã đến trình độ giết người vô hình?

Lúc này, Lãnh Dạ đã phóng ra toàn thân sát khí, nhưng mà thân thể Cung Hàn cũng căng thẳng , toàn thân cũng khó nén sát khí, xem ra người này ở bên ngoài cũng là một sát thủ rất tàn khốc !

Lãnh Dạ không nói gì, một bước tiến lên nắm lấy cổ Cung Hàn , tốc độ của hắn cực nhanh, khiến Cung Hàn cũng không có kịp phản ứng liền bị nắm trụ.

Cung Hàn buông Bạch Tuyết ra, Bạch Tuyết được tự do, cuống quýt trốn ra phía sau Lãnh Dạ , chăm chú dựa vào phía sau lưng của hắn.

"Anh?" Cung Hàn thật bất ngờ, và khiếp sợ!

Người này tốc độ nhanh như vậy, hãn cơ hồ không cơ hội xuất thủ mà đã nắm được cổ hãn!

"Tôi là người đàn ông của cô ấy, cậu dám động vào người phụ nữ của tôi, không phải là không muốn sống nữa chứ? Cung Hàn?" Lãnh Dạ kêu lên tên Cung Hàn .

"Không ngờ Lãnh Dạ oai phong một cõi lại có thân thủ tốt như vậy, hôm nay thật là được mở mang tầm mắt!" Cung Hàn âm ngoan nói.

"Đã biết là tôi, vì sao còn muốn xuống tay với cô ấy? Hả?" Lãnh Dạ hàn quang đảo qua, buông Cung Hàn ra .

Mà khi Cung Hàn còn chưa có hô hấp kịp, vốn mới quay đầu nhìn về phía Bạch Tuyết Lãnh Dạ bỗng nhiên xoay người, sau đó một phi chân, Cung Hàn bị đá ra hơn mười mét, thực sự nằm bò ở trên bờ cát.

Hôm nay Cung Hàn xem như là mở mang kiến thức về sự lợi hại của Lãnh Dạ , thảo nào mấy năm nay hãn chưa bao giờ nhận được vụ buôn bán nào từ Lãnh Dạ , nguyên lai chính hãn cũng lợi hại như vậy, căn bản là không cần mưu sát thủ!

Cung Hàn cấp tốc hướng về phía Lãnh Dạ đá qua , Bạch Tuyết phía sau Lãnh Dạ kêu lên một tiếng , muốn gọi né tránh, chỉ thấy Lãnh Dạ thân thể chợt lóe, đơn giản tránh thoát khỏi Cung Hàn, Cung Hàn thu chân, ra quyền đả đả sát khí hướng Lãnh Dạ đến, Lãnh Dạ tay trái tay phải đánh về phía Cung Hàn một chiêu âm ngoan cản xuống, hãn trái một quyền phải một quyền hung hăng đánh về phía bụng và sườn của Cung Hàn .

Lãnh Dạ làm nóng người xong, thế là, cởi áo ra, lộ ra áo sơ mi trắng, hãn nâng lên hai tay, hướng Cung Hàn ngoắc ngoắc tay.

"Thân thủ không tệ, bất quá so với tôi, chính là tầm nhắm người!"

Cung Hàn híp mắt, mà bình thường trong tròng mắt của sói cũng lóe lên hung quang , hăn lạnh lùng hừ hừ, nhìn chăm chăm Lãnh Dạ, hai người đều làm ra tư thế tranh đấu , hai người đàn ông đột nhiên đều rống to một tiếng, hướng đối phương tập kích . Hai người động tác đều rất nhanh, như là tia chớp cấp tốc ra quyền, Bạch Tuyết nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía!

Hai người ra quyền rất nhanh, Bạch Tuyết nhìn hoa cả mắt, thế nhưng, cô biết lúc này rất nguy hiểm.

Ai biết, Cung Hàn bỗng nhiên dừng lại động tác, cấp tốc lui về phía sau mấy bước, sau đó tà mị cười.

"Lãnh Dạ anh cho cô ấy là người của mình sao ? Nói cho anh biết, tôi và Tuyết nhi đã ngủ cùng nhau,lúc đó không biết anh đang ở nơi nào a?" Kỳ thực, Cung Hàn cố ý nói như vậy, hăn muốn gây xích mích, ly gián tình cảm của bọn họ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Là Người Hay Là Yêu?

Lãnh Dạ biến sắc, trở nên cực vi khó coi.

Bạch Tuyết đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, anh ta đang nói hươu nói vượn cái gì vậy? Cô căn bản là không có biết anh ta! Muốn hại chết cô sao? Không cần tàn nhẫn như vậy chứ! Sát nhân còn muốn mượn người khác !

"Anh nói bậy bạ gì đó? Tôi căn bản là không biết anh!" Bạch Tuyết gấp đến độ rống to hơn.

"Không biết tôi? Mà chiếc đồng hồ trong túi cô chính là của tôi , bởi vì cô quên không được tôi, cho nên mới vẫn mang theo." Cung Hàn nói.

Bạch Tuyết bỗng nhiên hiểu ra, thảo nào vừa mới bắt đầu đã cảm giác người này có chút quen mặt, nguyên lai là đêm hôm đó chính là cái người giúp cô đoạt lại túi xách, thế nhưng đó hẳn là người tốt mà? Tại sao là vô lại như vậy!

Bạch Tuyết lại hoảng lại loạn, cô nhìn về phía Lãnh Dạ, bởi vì trong túi cô thật có một chiếc đồng hồ đeo tay, vạn nhất Lãnh Dạ không tin thì làm sao bây giờ?

"Anh tin tưởng anh ta hay tin tưởng em?" Bạch Tuyết mắt rưng rưng hỏi Lãnh Dạ.

"Cậu ít ở đây kiêu căng đi, tôi cũng không ngại nói cho cậu biết, Bạch Tuyết ở cùng tôi là khi còn xử nữ, màng trinh của cô ấy là do tôi đâm thủng."
Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

Bạch Tuyết cúi đầu, người đàn ông này cái gì cũng đều nói ra! Lãnh Dạ trán nổi gân xanh, anh là đang sinh khí, đang nổi giận!

Lãnh Dạ đi về phía Bạch Tuyết, cầm lên túi xách trong tay cô, mở ra vừa nhìn, đồng hồ đeo tay quả nhiên là ở bên trong.

Bạch Tuyết vốn tưởng rằng Lãnh Dạ sẽ giận dữ, thế nhưng, cô ngàn vạn không nghĩ đến, Lãnh Dạ một tay nâng lên cằm của cô, cúi đầu, hung hăng hôn lên, còn dùng răng nhẹ nhàng cắn môi Bạch Tuyết một chút, Lãnh Dạ nâng lên tròng mắt, liếm môi một chút, rất ngạo khí nhìn Cung Hàn, ý là: Hiện tại có thể tùy tiện hôn cô ấy chỉ có thể là tôi.

"Anh đang hôn cái miệng vừa bị tôi thân quá." Cung Hàn không cảm thấy thẹn nói, Bạch Tuyết nghe thấy liền buồn nôn.

"Nôn -- "

"Nhìn thấy không? Anh hôn, cô ấy liền buồn nôn. Nhưng mà, vừa nãy tôi hôn, cô ấy thế nhưng rất hưởng thụ nha." Cung Hàn nói.

"Lưu manh -- hỗn đản --" Bạch Tuyết ôm ngực, khó chịu nói.

Cô thích Lãnh Dạ hôn mình, như thế nào lại buồn nôn, sợ dĩ buồn nôn, hoàn toàn là vì lời biến làm cho cô không thể chịu đựng được!

Lãnh Dạ tròng mắt nổi lên tơ máu, hẳn hiện tại không thể chịu đựng được, từ khi đi tới thế giới nhân loại, hẳn không muốn giết người, xem ra hôm nay hẳn đành phải phá lệ.

Hắn tàn bạo xông tới, nhắm ngay mắt Cung Hàn đánh một quyền, chỉ thấy Cung Hàn thử dùng sức mở mắt, tựa hồ là không mở ra được .

"Cung Hàn, cậu dám động người của tôi chính là muốn chết, đừng tưởng rằng tôi không dám giết người!" Lãnh Dạ âm ngoan nói.

"Hừ! Đừng cho là tôi sẽ sợ anh! Chọc phải lão tử cũng sẽ diệt người!" Lời Cung Hàn khiến Bạch Tuyết cả kinh, người đàn ông này là ai? Vì sao anh ta lại không sợ Lãnh Dạ? Hơn nữa bọn họ còn giống như quen biết, bởi vì đều biết tên.

" Ít giả bộ thôi , cậu biết tôi, tôi cũng biết rõ lai lịch của cậu, người trong tổ chức Liệt Hỏa sợ cậu, chứ tôi không sợ, cách cách người phụ nữ của tôi xa ra một chút, nếu không tôi nhất định sẽ giết cậu!" Lãnh Dạ đi về phía Bạch Tuyết, hắn vẫn là không yên lòng với Bạch Tuyết, xem ra cô rất khó chịu, kỳ thực, Bạch Tuyết chỉ có chút buồn nôn, hơn nữa lại tăng sự chán kinh , tự nhiên cũng không thoải mái.

Lãnh Dạ đi về phía Bạch Tuyết, Cung Hàn từ phía sau tập kích lên. Lãnh Dạ đầu cũng không có quay lại, bay lên một cước đem Cung Hàn đập bay, hắn hôm nay nếu như không phải bận tâm Bạch Tuyết ở đây, lo lắng dọa đến cô, hắn đã sớm hạ ngoan độc, cần phải phế đi hắn ta!

Cung Hàn chưa từ bỏ ý định, cũng biết Lãnh Dạ là một nhân vật lợi hại. Thế nhưng, Bạch Tuyết là con mồi không ngừng khiến hắn muốn, ngay cả người trên ở yêu giới cũng muốn Bạch Tuyết, cho nên vì hoàn thành nhiệm vụ, hắn không thể không...

Cung Hàn dù đánh không lại Lãnh Dạ, hắn còn có pháp lực, hắn xoa miệng một chút , đứng dậy, xoa đi cát trên người .

Lãnh Dạ đau lòng nhìn Bạch Tuyết, hắn không ngờ Cung Hàn còn dám phản kích.

Lãnh Dạ đưa lưng về phía Cung Hàn, Bạch Tuyết đối mặt với Cung Hàn, cô khóc nhìn Lãnh Dạ, chợt phát hiện Cung Hàn ném thứ gì đó, vì tưởng là ám khí hoặc là phi đao, cô một phen liền đẩy Lãnh Dạ ra , kỳ thực, mặc dù Cung Hàn pháp lực bắn trúng Lãnh Dạ, cũng không thể gây thương tổn cho hắn được ,thế nhưng, Bạch Tuyết cho rằng kia là ám khí, thế là, kết quả.

"A -- "

Bạch Tuyết chỉ cảm thấy bụng truyền đến một trận đau nhức, lập tức trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết!

Lãnh Dạ ôm lấy Bạch Tuyết, trong mắt phun lửa nhìn về phía Cung Hàn, Cung Hàn cũng không có nghĩ đến Bạch Tuyết lại làm như vậy!

Bạch Tuyết hôn mê.

Lãnh Dạ cố không quan tâm đến Cung Hàn , mà trước mắt chỉ lo Tuyết nhi sẽ không có chuyện gì, còn tên hỗn đản đó hắn sớm muộn sẽ giết chết.

Bạch Tuyết được Lãnh Dạ ôm lên xe, nhưng không có sốt ruột mang cô đi bệnh viện, bởi vì đây không phải là bị cảm mạo, không phải là bị trầy da, đây là?

Lãnh Dạ bỗng nhiên hiểu ra, Bạch Tuyết rốt cuộc là bị thương ở đâu?

Chẳng lẽ là đứa bé trong bụng của cô có nguy hiểm?

Hôm nay Bạch Tuyết la hét muốn ăn ớt trộn thịt bò, Lãnh Dạ cũng đã hoài nghi Bạch Tuyết mang thai, chỉ là không có được chứng thực mà thôi!

Vậy mà khi cô té xỉu lại ôm bụng, chẳng lẽ là?

Lãnh Dạ nhắm mắt, hai tay đặt lên trên bụng Bạch Tuyết , mặc kệ thế nào, nhất định phải vận chút chân khí cho cô, nếu không Bạch Tuyết sẽ rất nguy hiểm!

Sau khi Lãnh Dạ dừng lại vận khí để Bạch Tuyết giảm đau, thế nhưng, Bạch Tuyết vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn liền cởi áo của Bạch Tuyết ra, khiếp sợ chính là, trên bụng Bạch Tuyết có một vùng tím bầm.

Lãnh Dạ liền đè xuống bộ đàm trong xe , hắn là gọi gấp cho Lãnh Hạo .

"Lập tức phái người truy sát Cung Hàn, tôi muốn tự tay làm thịt tên đó." Cắt đứt liên lạc, Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết nâng dậy , ấn xuống tấm kính cách ly, sau đó từ phía sau bắt đầu chữa thương cho Bạch Tuyết .

Bạch Tuyết là bị nội lực gây thương tích, nhất định phải dùng nội lực chữa thương mới được! .

Lãnh Dạ cũng bắt đầu hoài nghi thân thể của Bạch Tuyết đã bị tiết lộ.

Chẳng lẽ những con yêu khác đã biết Bạch Tuyết là hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử ?

Nhưng trên người Cung Hàn không có yêu khí, chẳng lẽ hắn chính là con yêu phạm tội? Nhưng mà xem ra không phải, bởi vì con yêu kia năm đó bị hắn khóa lại , mà tiêu hồn khóa trực tiếp khóa đến xương quai xanh , ngoại trừ hắn ra, không ai có thể gỡ xuống tiêu hồn khóa, trừ phi là Ma Vương mới có thể gỡ xuống, thế nhưng Ma Vương đang bị đóng băng ở băng trụ , không thể nào là hắn được!

Kỳ thực, kẻ nguy hiểm hơn chính là ở bên cạnh, chỉ là Lãnh Dạ quá nặng tình nghĩa, nên mới không để mắt đến!

Gần đây vẫn không có vụ án nào xảy ra, nên Lãnh Dạ đã suy đoán con yêu phạm tội đã rời khỏi nơi đây, có thể đã đi nơi khác gây án ! Mà hắn đã bí mật phái thủ hạ đuổi theo điều tra.

Còn Cung Hàn không đơn giản, hắn rốt cuộc là người hay là yêu?

Sau khi Lãnh Dạ giúp Bạch Tuyết chữa thương, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đã hơi hồng lên, hắn sờ dĩ không có mang Bạch Tuyết đến bệnh viện, bởi vì hắn biết trong bệnh viện sẽ không cứu được Bạch Tuyết, mà nội lực đã thương Bạch Tuyết không đơn giản, rất giống dị năng?

Kỳ thực, Lãnh Dạ đoán vậy cũng không có sai, Bởi khi Cung Hàn chạy khỏi yêu giới, mỗi lần tu luyện cũng không dám tu luyện pháp lực yêu giới , lo lắng đem Lãnh Dạ dẫn tới, nên hắn đều phải tu luyện một loại dị năng .

Đây cũng là lý do Lãnh Dạ không nghi ngờ Cung Hàn là con yêu đó, lại hoài nghi Cung Hàn là nhân sĩ dị năng , cũng đến từ bên ngoài không gian.

Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết đặt nằm trên ghế trước, dùng thuật xuyên thấu nhìn về phía bụng Bạch Tuyết ...

Một lát sau.

Hắn vẫn là phải thất vọng, vì sao vẫn nhìn không thấu, Tuyết nhi rốt cuộc có mang thai hay không ?

Ai biết?

Sói con số một: "Ai ui -- bại hoại, đau chết tôi rồi!"

Thanh âm trẻ con tức khí ở trong xe yên tĩnh truyền tới, nguyên lai mới vừa rồi bị Cung Hàn cho một kích, phòng hộ cách âm của bọn họ đã bị phá hư, hiện tại chỉ còn lại có tầng màng , nên đây cũng chính là vì sao Lãnh Dạ không nhìn thấy ba người bọn họ .

Lãnh Dạ ngừng thở, không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào bụng Bạch Tuyết .

Sói con số hai: "Đều tại anh, vừa rồi đã bảo phải giáo huấn tên hỗn đản kia, anh lại nói muốn để cha làm anh hùng cứu mỹ nhân ! Nên bây giờ xem

, chúng ta thiếu chút nữa teo!"

Sói con số ba: "Đầu em cũng thật choáng váng! Tên hồn đản đó hạ thủ cũng thật ngoan độc! A ! Sau này đừng cho ta gặp lại, nếu không nhất định sẽ không nường tay!"

Sói con số một: "Không tốt, phòng của chúng ta bị phá mất rồi, cha còn ở bên ngoài, người có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện hay không ?"

Sói con số ba: "Anh yên tâm đi! Anh xem đi chông cha ngốc như vậy, giống như nghe thấy chúng ta nói chuyện sao? Người là đang nghiên cứu thương thế trên bụng của mẹ thế nào? Nếu như cha nghe thấy chúng ta nói chuyện, làm sao còn có loại biểu tình đó! Bất quá, nếu như cha biết có chúng ta không biết sẽ như thế nào a?"

Sói con số hai: "Cha là Lang Vương, làm sao có thể ngốc chứ? Nếu như cha biết có chúng ta nhất định sẽ rất vui vẻ đúng hay không? Bởi vì cha yêu mẹ của chúng ta , cho nên cũng sẽ yêu chúng ta . Còn có mau nhanh sửa lại phòng ốc, nếu không rất nguy hiểm! Nhớ kỹ sau này không được nói cha như vậy , cái gì mà giống ngốc ? Rõ ràng chính là một lão soái ca."

Lãnh Dạ cơ hồ muốn điên, đây là chuyện dở hơi gì vậy? Nhỏ như vậy mà đã có thể nói, còn giống như có pháp lực, chẳng lẽ pháp lực của hắc di truyền cho bọn nhỏ ? Khó trách hắc vẫn nhìn không thấu bụng của Bạch Tuyết , thì ra là vậy.

Sói con số một: "Lão nhị, cha tại sao là lão soái ca a?"

Sói con số hai: "Bởi vì chúng ta là tiểu soái ca , anh thật ngốc. vả lại, cha đã hơn một ngàn tuổi, chẳng lẽ còn không già! Nhớ kỹ không nên bị bề ngoài đẹp trai lừa, người dù sao cũng đã tu luyện hơn một ngàn năm, tuổi tác đương nhiên là già rồi!"

Lãnh Dạ gần như muốn dựng lông, mấy thằng nhóc ranh con, chuyện này cũng biết, chẳng lẽ bọn nó cái gì cũng biết?

Sói con số ba: "Em mặc kệ tuổi tác của cha có bao nhiêu, nói chung em cũng yêu cha, giống như mẹ yêu cha vậy. Em muốn tu luyện, mới vừa rồi bị tên khốn kia cho một kích, hiện tại rất không thoải mái nga!"

Sói con số một: "Làm sao em biết mẹ yêu cha, mẹ hình như rất sợ hãi cha nha?"

Sói con số ba: "Mẹ đương nhiên yêu cha , nếu không, vừa rồi tại sao muốn đẩy cha ra ? Kia còn không phải là vì bảo hộ cha sao!"

Sói con số hai: "Cha lợi hại như vậy mới không cần mẹ bảo hộ, cha là Lang Vương, rất lợi hại nha, đương nhiên cùng chúng ta so ra vẫn kém!" Thanh âm trẻ con tràn đầy tự tin nói.

Sói con số ba: "Thế nhưng mẹ cũng không biết cha là Lang Vương nha, mẹ chúng ta nhát gan như vậy, không biết có một ngày biết cha là Lang Vương có thể giống như bây giờ, té xỉu hay không ?" Sói con lo lắng nói.

Sói con số hai: "Ai! Việc này không cần chúng ta bận tâm ! Đây là chuyện của cha, cha sẽ có biện pháp ."

Kỳ thực, chuyện này khiến Lãnh Dạ cũng rất đau đầu, lúc này, hẳn thật hy vọng ba đứa nói tiếp, giúp hắn nghĩ biện pháp, hẳn không muốn dọa đến Bạch Tuyết nhát gan ! Thế nhưng, hẳn là Lang Vương không thể thay đổi. Bạch Tuyết sớm muộn cũng phải biết, còn có mấy đứa trẻ này, không biết chúng giống mẹ hay giống tổ tiên hắn như nhau (là sói)?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Di Truyền

Sói con số ba: "Em muốn đi tu luyện, nếu không sau này sẽ không đẹp!"

"Phụ nữ thực sự là phiền phức!"

"Phụ nữ thực sự là phiền phức!"

Hai tiểu vương tử đồng thanh nói.

Sói con số ba: "Cái gì mà phụ nữ ? Mẹ mới là phụ nữ! Còn người ta là tiểu công chúa. Sau này phải gọi là tiểu công chúa có biết hay không?"

Còn Lãnh Dạ cơ hồ muốn cười to, thế nhưng trên mặt lại vẫn là dáng vẻ suy tư, mới có thể đem ba tiểu gia hỏa lừa gạt .

Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết không có việc gì, chỉ cần đứa nhỏ không có việc gì, Bạch Tuyết cũng sẽ không có việc gì, cô chỉ là bị khiếp sợ mà thôi!

Lãnh Dạ coi như không có việc gì đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, sau đó lái xe hướng nội thành chạy tới, dọc theo con đường này, trong lòng hắn rất hưng phấn a, nghĩ đến bây giờ ôm không phải một, mà là bốn, thật hạnh phúc , mỹ mãn a.

Hắn rốt cuộc biết Bạch Tuyết vì sao bỗng nhiên muốn ăn ột trợn thịt bò, Thì ra là bọn nhỏ di truyền khẩu vị của hắn , bởi Bạch Tuyết từ năm sáu tuổi bởi vì dị ứng nên không có ăn ột nữa, mà lần này cô lại một lần ăn

nhiều như vậy, xem ra là bọn nhỏ muốn ăn, chỉ là mượn miệng của mẹ mà thôi.

Trở lại biệt thự, Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết ôm đặt trên giường, sau đó liền hướng phòng bếp đi đến, hẳn biết mình bình thường thích ăn cái gì, cho nên hẳn muốn làm cho bọn nhỏ ăn, mà Bạch Tuyết chạy cả một buổi trưa như thế nhất định sẽ đói bụng.

Hắn liền đem thịt bò trộn, sau đó lại quay về phòng ngủ, mà Bạch Tuyết đã có ý tình dậy, lông mi bắt đầu vụt sáng.

"Tuyết nhi? Tuyết nhi?" Lãnh Dạ kêu lên hai tiếng.

Bạch Tuyết chóng mặt còn chưa có thấy rõ ràng người trước mắt là ai? Nhưng cô liền bị hai tiếng Tuyết nhi hấp dẫn, chỉ có người đàn ông cô yêu mới có thanh âm dễ nghe như vậy, ngoại trừ anh thì còn có ai?

Nghĩ đến là Lãnh Dạ, cô liền ngốc nghếch hì hì cười rộ lên.

Lãnh Dạ sợ hãi, chẳng lẽ Tuyết nhi bị đánh đến ngốc ?

"Tuyết nhi? Bạch Tuyết? Em biết tôi là ai không?" Lãnh Dạ có chút lo lắng hỏi.

"Đương nhiên." Bạch Tuyết thanh tỉnh, nhìn người đàn ông đẹp trai lãnh khốc này, anh cứ nhiên gọi cô là Tuyết nhi, thật dễ nghe.

"Nói cho tôi biết, tôi là ai?" Lãnh Dạ nghiêm túc hỏi.

Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm thấy lạ bật dậy, chẳng lẽ anh lại sinh khí? Mới vừa rồi ở bờ biển người đàn ông kia hôn cô, còn vu cáo cô, có phải khiến Lãnh Dạ sinh khí hay không ? Hay là anh tin lời anh ta nói.

Nhìn chung quanh một chút, bọn họ đã trở về, như vậy người kia thế nào ? Căn cứ vào tính tình Lãnh Dạ người kia sẽ bị Lãnh Dạ ném ra biển cho cá

ăn đi!

Cô còn nhớ Lãnh Dạ đối nói với người kia: Cô là người phụ nữ của anh , anh là người đàn ông của cô.

"Nhanh lên mau trả lời tôi?" Ngờ khí Lãnh Dạ có chút lo lắng.

"Anh là, anh là người đàn ông của em..." Bạch Tuyết đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu xuống, còn Lãnh Dạ tâm rớt cuộc cũng được buông xuống, hần giờ cầm Bạch Tuyết lên, hung hăng cắn lên môi cô một ngậm, đây chính là sự trừng phạt.

"Như vậy mới ngoan."

"Anh? Anh không tức giận sao?" Bạch Tuyết bất an hỏi, còn có chuyện xế chiều hôm nay , Bạch Lan mang ảnh chụp cho anh nhìn, Bạch Tuyết nhớ Lãnh Dạ lúc đó rất tức giận, như vậy hiện tại anh cắn cô có phải coi như là trừng phạt hay không?

"Vốn là rất tức giận, nhưng hiện tại tôi rất vui vẻ." Lãnh Dạ nghĩ đến mấy đứa kia , trong lòng liền vui vẻ.

"Vui vẻ là được rồi!" Bạch Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đói bụng Không? Tôi đã làm đồ ăn, có muốn đi xuống ăn chút hay không ?" Lãnh Dạ giọng điệu coi như ôn nhu, chỉ là biểu tình kia vẫn như cũ không có thay đổi gì!

Bạch Tuyết đã quen rồi, cô cũng cho rằng Lãnh Dạ có lẽ chính là như vậy, không yêu thích cười đi!

"Ừm, cũng hơi đói, nhưng mà em không muốn ăn đồ ăn trong nhà , em rất muốn ăn..." Bạch Tuyết nói ăn cũng có chút tham ăn món ớt trộn thịt bò, có lẽ là ăn rất ngon, nên cô vẫn còn muốn ăn.

"Trước đi nhìn một chút, nếu không muốn ăn cũng không sao." Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết ôm lấy đi xuống lầu.

"Không cần làm phiền, em có thể tự mình đi." Bạch Tuyết có chút giật mình nói, chẳng lẽ anh bởi vì ở trên bờ đấy anh ra ? Nên bây giờ mới có thể đối với cô tốt như vậy.

"Nhớ kỹ sau này không cho phép em làm việc ngốc như hôm nay, tôi rất khỏe, không ai có thể tổn thương tôi có biết hay không? Nhưng mà em? Quá gầy yếu, sau này không được ngốc như thế!" Bạch Tuyết nghe thấy Lãnh Dạ nói như vậy, trong lòng hiểu ra, thật đúng là bởi vì hôm nay cô ở bờ biển đấy anh!

"Vâng!" Bạch Tuyết nhỏ giọng đáp ứng , bỗng nhiên bị một hương vị hấp dẫn, khiến cô giãy từ trong lòng Lãnh Dạ , chân trần hướng bàn ăn đi đến.

"Trời ạ -- là ớt trộn thịt bò, em muốn ăn, em muốn ăn. . .

. . ." Bạch Tuyết giống như đứa nhỏ gấp một miếng cho vào trong miệng ăn rất ngon.

Kỳ thực, thịt bò này còn có một loại gia vị đặc biệt, bởi vì Lãnh Dạ đã biết Bạch Tuyết mang thai sói con, thế nhưng, ngoài ý muốn mấy tên nhóc này lại là bảo bối, vài ngày như vậy đã có thể nói, hơn nữa còn có pháp lực.

Kinh hãi nhất chính là, bọn nó cư nhiên làm phòng hộ , không cho hãn nhìn thấy, không cho hãn biết bọn nó tồn tại, mà đây là con của hãn, hãn tại sao có thể chịu đựng các con ích kỷ như thế được!

Thế là, Lãnh Dạ đem vài giọt máu của chính mình nhỏ vào thức ăn của Bạch Tuyết , chỉ cần Bạch Tuyết ăn có chứa máu , sau này mấy sói con ở trước mặt hãn sẽ không có bí mật, mà phòng hộ của bọn nó liền bị cha phá giải.

Hiện tại các soi con còn không muốn cho hẳn biết bọn nó tồn tại, hẳn đành phải tạm thời giả vờ không biết , mà nhìn xem mấy đứa nhỏ rốt cuộc muốn làm gì?

Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực bón cho cô ăn, còn Bạch Tuyết thấy vậy không hiểu tình huống này là sao? Người đàn ông này luôn luôn không thích lấy lòng phụ nữ, lúc này có thể tính là lấy lòng không?

Mặc dù Bạch Tuyết không biết Lãnh Dạ nghĩ thế nào , thế nhưng, trong lòng cô vẫn là rất ngọt ngào .

"Anh vì sao tốt với em như vậy?" Bạch Tuyết ngây ngốc hỏi.

Mấy sói con trong bụng vội vàng ăn thức ăn , nghe thấy sói mẹ hỏi như vậy, mỹ vị trong miệng thiếu chút nữa phun ra, thực sự là thua mẹ!

"Bởi vì em quá gầy, khiến tôi ôm không thoải mái, cho nên muốn tăng cho em chút thịt, miễn cho sau này nằm khỏi gác qua tôi!"

Bạch Tuyết vốn ăn đang ăn cay , khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm bị cay đỏ bừng, lại còn bị Lãnh Dạ không biết xấu hổ nói như thế , cả tai cũng đỏ bừng.

Cúi đầu, lặng lẽ nhìn lướt qua thân thể của mình, thực sự là ghét bỏ cô gầy sao? Thế nhưng, phía trước không phải có hai đệp thịt sao? Sao có thể gác qua anh chứ?

Các sói con thấy vậy không nhịn được.

"Cha thật đáng ghét, luôn luôn chê đùa mẹ, may mà chúng ta không giống mẹ! Nếu không thì sẽ thảm!" Sói con sổ một nói.

"Giống như cha cũng không có gì tốt! Anh quên cha là gì sao? Đây chính là Lang Vương, không biết chúng ta có thể biến thành bộ dáng của tổ tiên

hay không?" Sói con số hai nói.

"Cái gì? Tổ tiên? Không nên, em không muốn toàn thân có lông! Em là tiểu công chúa, mỹ lệ tiểu công chúa, em không muốn có lông dài!" Sói con số ba cơ hồ muốn phát điên.

"Vậy em vẫn là cầu khẩn cho mình giống mẹ đi! Nếu không, nói không chừng lúc đi ra không ngừng toàn thân mọc lông dài, hơn nữa còn có đuôi!" Sói con số một nói.

"Đuôi? Cứu mạng a -- Em không muốn đuôi, em là công chúa, em không thể..." Sói con số ba ở trong bụng Bạch Tuyết vừa khóc vừa náo, nếu như không phải có phòng hộ , Bạch Tuyết đã sớm bị dọa hôn mê, nên cái gì cũng nghe không được.

Nhưng mà, Lãnh Dạ rất nhanh đã có thể nghe thấy, bởi vì thức ăn đã ăn vào, hiện tại hắn chỉ cần vênh tai nghe mà thôi.

Bạch Tuyết ăn rất ăn no, Lãnh Dạ đem cô ôm đến trên sofa, muốn cô ít đi lại , vì nghĩ đến sói con trong bụng , hắn thật hưng phấn.

Bạch Tuyết ngồi ở trên sofa, Lãnh Dạ ngồi ở bên người Bạch Tuyết , hắn là rất muốn quan sát động tĩnh trong bụng Bạch Tuyết .

Quả nhiên, không có bao lâu.

"Gào to--" một thanh âm trong bụng Bạch Tuyết truyền tới, trong nháy mắt Lãnh dạ tinh thần phấn chấn.

Bạch Tuyết cầm lên sách học , Lãnh Dạ thì cầm một quyển sách toàn tiếng Anh , mà không ai sẽ nghĩ tới lúc này người nhìn tiếng Anh chính là Lang Vương tu luyện ngàn năm chứ? Nhưng mà, tinh lực của Lãnh Dạ toàn bộ đặt ở sói con trên người Bạch Tuyết .

"Rốt cuộc cũng ăn no, có thể đi ngủ rồi." Sói con số một hài lòng nói.

"Không ngờ tay nghề của cha tốt như vậy, ăn rất ngon nha." Sói con số hai cũng hài lòng nói.

"Thế nhưng em không muốn ăn cay , trên mặt sẽ nổi mụn!" Sói con số ba tức giận nói.

"Trên mặt? Van xin, mặt của em ở nơi nào a? Còn nói anh chỉ là hạt đậu, nhìn lại chính em đi không phải cũng là hạt đậu sao!" Sói con số một nói.

"Em bây giờ chỉ bằng hạt đậu không sai, thế nhưng, qua mấy tháng nữa, em sẽ có mặt thôi! Nếu như hiện tại khó dưỡng da, đến lúc đó thì xong rồi!" Sói con số ba nói.

"Làm đẹp, em nhìn mẹ mà xem cái gì cũng không có bảo dưỡng, nhưng thế nào cũng đẹp nha!" Sói con số hai.

"Đó là bởi vì trong người mẹ chảy dòng máu..."

"Câm miệng, nói biết bao nhiêu lần rồi, không cho nói đến thân thể của mẹ, chẳng lẽ em muốn hại chết chúng ta? Không nên quên chúng ta cũng kế thừa máu của mẹ, em không sợ vạ nhất..." Sói con số một nghiêm khắc nói.

"Anh không phải nói chúng ta có vông phòng hộ rồi sao? Người ở phía ngoài nghe không được !"

Sói con số ba ủy khuất nói.

"Có vông phòng hộ chuyện này cũng không thể nói, đây là mạng người quan trọng, nhất là, hiện tại mẹ còn kém như vậy , em không muốn mẹ có phiền phức chứ!" Sói con số hai nói.

"Ô ô... Em biết rồi! Các người không nên trách em? Em chỉ là quan tâm mẹ, sau này không nói thì thôi !" Sói con số ba ô ô khóc nói.

Lãnh Dạ đang xem sách, khoe miệng vừa kéo, xem ra tiểu công chúa này thích khóc rất giống Bạch Tuyết, bị ủy khuất liền sẽ khóc!

Hắn đã không thể chờ đợi được muốn biết sói con có hình dáng ra sao? Đáng tiếc Bạch Tuyết ăn máu của hắn vẫn như cũ không thể nhìn thấu bên trong. Bất quá có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện cũng không tồi, sau này hắn sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp phá vỡ phòng hộ bọn nhỏ .

"Anh đang nhìn cái gì? Hình như rất vui?" Bạch Tuyết nhìn thấy biểu tình Lãnh Dạ tựa hồ rất vui vẻ?

"Nga, một chuyện xưa, không tệ, em có muốn nhìn hay không ?" Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết hỏi.

Bạch Tuyết nhìn thấy toàn tiếng Anh, đầu liền choáng.

"Không muốn! Rất nhiều nó nhận thức em, mà em lại không biết nó! Em mệt mỏi rồi, muốn đi ngủ?" Bạch Tuyết vịn thắt lưng, ngáp một cái nói.

Lãnh Dạ kéo Bạch Tuyết, vốn Bạch Tuyết vừa mới đứng lên bỗng nhiên ngã vào trong lòng Lãnh Dạ .

Lãnh Dạ đè Bạch Tuyết lại , ở trên môi mềm mại vừa cắn lại vừa gặm.

Bạch Tuyết rất dễ động tình, một hồi liền bắt đầu thở hồng hộc.

Lãnh Dạ rời khỏi môi, nhìn bộ ngực cô phập phồng .

"Có đau bụng không? Tên hỗn đản đó, nhất định tôi phải giết hắn!" Ánh mắt Lãnh Dạ vốn ôn nhu bỗng nhiên sắc bén , thế nhưng một tay lại ôn nhu che bụng Bạch Tuyết .

"Không nên, không nên vì em giết người, giết người sẽ phạm trọng tội! Bụng của em cũng không có việc gì, thực sự là không có việc gì." Bạch Tuyết sốt ruột nói, cô không nên để Lãnh Dạ giết người, như vậy thật đáng sợ!

"Có cảm thấy không thoải mái hay không?" Lãnh Dạ mềm giọng hỏi.

"Em không có mảnh mai như vậy, trái lại, hôm nay ở trong cửa hàng, Lan Lan không có sao chứ?" Bạch Tuyết biết tính tình Lãnh Dạ, hẳn là người không dễ chọc, hơn nữa rất bá đạo, tính tình cũng không tốt!

"Cô ta? đồ đê tiện, nếu như không phải là bởi vì em, tôi đã trực tiếp vện cổ cô ta!" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Em muốn đi tắm, Anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút!" Bạch Tuyết đối với Bạch Lan chỉ có thất vọng và đau lòng, thế nhưng dù sao đây cũng là em gái cùng cha khác mẹ, bây giờ trước mặt người bên ngoài tính kế cô thế nào, cô cũng rất khổ sở!

Bạch Tuyết trở lại phòng ngủ, di động vang lên, thì ra là cha cô gọi tới, Bạch Lan về đến nhà bị mẹ của nhìn thấy vết bầm trên cổ, thế là đem sự tình đại khái nói ra, chẳng qua tất cả đều đổ lỗi cho Bạch Tuyết, căn bản là cũng không muốn thật thà!

Bạch Hàn trong lòng bất an, gần đây cảnh sát đang điều tra ông, ông chính là đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, mà Lãnh Dạ lại không dám đắc tội, ông còn muốn trông chờ Lãnh Dạ giải quyết chuyện của mẹ Bạch Tuyết, sợ bị người điều tra ra được chuyện tuổi trẻ đã làm? Còn có vạn nhất bị Bạch Tuyết biết chuyện của mẹ mình, sợ rằng Bạch Tuyết sẽ hận ông!

Nghĩ tới những việc này, đến lúc đó hẳn cây ra tiền đã không thể nhờ vả!

Càng nghĩ càng là không an lòng, thế là mới có thể gọi điện thoại tới cho Bạch Tuyết , tìm hiểu một chút tâm tình Lãnh Dạ thế nào?

"Cha?" Bạch Tuyết cảm thấy một tí ấm áp, chẳng lẽ là cha nhớ mình? Vẫn là lo lắng cô sao? Ai biết? Bạch Tuyết mừng rỡ một chút hoàn toàn không còn !

"Tuyết nhi, sự tình hôm nay cha đã biết, cha hỏi con, Lãnh tổng giám đốc có tức giận không? Anh ta có thể bởi vì chuyện hôm nay mà không giúp cha đối phó với cảnh sát hay không ?" Bạch Hàn lo lắng hỏi, không có đối Bạch Tuyết gửi lời hỏi thăm, không có đối với con gái nhớ mong, chỉ có chuyện của mình!

"Cha nếu như không có chuyện gì khác, con muốn đi ngủ!" Bạch Tuyết vốn bởi vì chuyện của Bạch Lan trong lòng đã rất khó chịu, hiện tại cô không muốn nhắc lại chuyện này nữa!

"Tuyết nhi, chuyện của cha con không thể không quan tâm? Chẳng lẽ con muốn cha ngồi tù sao?" Bạch Hàn khoa trương nói, kỳ thực, chuyện từ tuổi trẻ , đã không có chứng cứ gì, ông hiện tại lại dính vào vụ diệt người này, dù sao tên sát thủ biến thái này đã rất nổi, vạn nhất một ngày kia điều tra ra hung thủ thật sự là mẹ của Bạch Tuyết làm, đến lúc đó ông cũng sẽ bị điều tra , dù sao cũng là năm đó ông đem mẹ của cô bán đi với giá cao , cũng là bởi vì chuyện này mới có thể bị kích thích!

"Cha, những chuyện này cha không cần lo lắng, cha cũng sẽ không phải ngồi tù, con đã nói với anh ấy, anh nói sẽ không có chuyện gì." Bạch Tuyết cho rằng cha đang nói tới chuyện của mình và Lãnh Dạ ở chung, cho nên cô mới có thể nói với cha mình như thế , bởi vì Lãnh Dạ sẽ xử lý việc này .

"Thực sự? Thế nhưng, vì sao cảnh sát mấy ngày nay vẫn vẫn theo dõi cha? Cha trừ có lỗi với con, cũng chưa từng làm chuyện phạm pháp a!" Kỳ thực, Bạch Hàn làm chuyện phạm pháp rất nhiều, ông không ngừng đem

con gái của mình đưa cho người khác làm tình nhân, mà chính mình còn nuôi một cô bé để phục phụ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Mất Tích

Đáng sợ chính là tình nhân của ông ta lại là bạn học của Bạch Tuyết , về phần là ai thì chưa rõ?

"Cha nếu cha chưa từng làm chuyện gì phạm pháp, như vậy thì càng không cần phải lo lắng." Bạch Tuyết ngây thơ nói, mà chẳng biết rằng cha cô vì mình mà nói sáo, nếu như ông không làm chuyện phạm pháp, thì sao phải sợ hãi cảnh sát điều tra! Chỉ là, Bạch Tuyết không có suy nghĩ nhiều như thế, mà tin lời cha nói, bên kia cha của cô nghe xong cũng nóng nảy!

"Tuyết nhi a? Cha không có lo lắng, thế nhưng cha đã từng tuổi này, nếu như lại bị cảnh sát điều tra, thì còn đâu mặt mũi nữa! sẽ khiến cho hàng xóm nghĩ như thế nào?" Bạch Hàn lại bắt đầu cật lực lên mặt!

Ông lúc này nói mình lớn tuổi, thế khi bao dưỡng tiểu tình nhân thì tại sao không có nghĩ đến tuổi của mình! Không cảm thấy thẹn, không có cảm giác phạm tội sao?

Vậy mà, Lãnh Dạ sở dĩ không cho Bạch Tuyết mặc mấy bộ đồ ngủ phim hoạt hình, cũng là bởi vì không muốn tưởng tượng mình đang đè ép đứa nhỏ, điều này làm cho hắn cảm thấy tội ác, cho nên hắn kiên quyết phản đối Bạch Tuyết mặc áo ngủ hoạt hình, mà lúc trước hắn vì không muốn cô lại mặc mấy bộ đồ ngủ đó, cho nên trực tiếp xé rách.

"Cha, con biết, người cũng đừng có suy nghĩ nhiều, con cúp máy đây!" Bạch Tuyết rất mệt mỏi, đến mắt cũng không mở ra được.

"Được rồi, cha sẽ cúp máy, nhưng chuyện về cảnh sát con đừng quên nhờ Lãnh tống giúp đỡ, đừng để cho bọn họ theo dõi cha, đừng để cho bọn họ điều tra về cha có được hay không?" Bạch Hàn vẫn là lo lắng chuyện năm đó bại lộ!

"Vâng, hẹn gặp lại." Bạch Tuyết ghét cha làm như vậy, luôn luôn bắt cô đi tìm Lãnh Dạ giúp mọi việc, chẳng lẽ cha thật sự cho rằng đem cô bán cho Lãnh Dạ sao? Vì thế cô ngay không sợ chết đúng tìm người nhà giúp!

Nếu như mình không có làm chuyện gì trái với lương tâm, thì sao phải sợ cảnh sát gõ cửa!

Bạch Tuyết cúp điện thoại, giày còn chưa kịp cởi, di động cũng không có cất lại vào trong túi, một tay cầm di động, liền nằm ngửa ở trên giường ngủ.

Kỳ thực, Bạch Tuyết không đến mức mệt mỏi như vậy, cô là bởi vì chịu ảnh hưởng của sói con mới có thể không mở nổi mắt, bởi vì trong sói con trong bụng sau khi ăn uống no đủ , cho nên liền vù vù vù vù đi ngủ , nên Bạch Tuyết không chịu nổi ảnh hưởng của bọn nó, cũng vù vù vù vù ngủ .

Lãnh Dạ không có trực tiếp đi vào, hắn vẫn là đang suy tư làm thế nào có thể phá giải võng phòng hộ của các con, mặc dù có thể nghe thấy bọn nó nói chuyện, thế nhưng vẫn là nhìn không thấy bọn nó! Khiến hắn không thể biết bọn nhỏ lớn lên giống hắn hay giống mẹ?

Di động Lãnh Dạ bỗng nhiên vang lên.

"Anh, tìm được Cung Hàn rồi, hắn đang ở câu lạc bộ Thế Kỷ."

"Hiện tại không nên hành động thiếu suy nghĩ, chờ tôi qua đó." Lãnh Dạ cúp điện thoại hướng phòng ngủ đi đến, hắn là muốn lên nói cho Bạch Tuyết một tiếng.

Ai biết, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy Bạch Tuyết đang nằm ngủ rất say sưa, khiến hắc liên đem Bạch Tuyết ôm lấy cô, để cho cô nằm thoải mái một chút, lấy đi di động trong tay để qua một bên, sau đó đem giày Bạch Tuyết cởi ra, đắp chăn lên cho cô liền đi ra ngoài.

Rất nhanh, Lãnh Dạ đã tới câu lạc bộ thế kỷ .

"Cậu ở bên ngoài coi chừng, tôi sẽ đi vào." Lãnh Dạ nói.

"Em cùng đi với anh." Lãnh Hạo lúc này cũng đã hoài nghi Cung Hàn không phải nhân loại , cho nên hắc muốn đi vào.

"Không cần." Lãnh Dạ không cho Lãnh Hạo đi vào, hắc là người đàn ông của Bạch Tuyết , hắc muốn đích thân vì người phụ nữ của mình trả thù.

Sau khi tiến vào, quả nhiên liền thấy một người dựa lưng ngồi ở trên bàn công, trong tay bưng ly rượu đỏ, xem ra rất nhàn nhã.

"Tâm tình không tệ, nhưng mà rất nhanh xẽ không còn được như vậy nữa!" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

Nhưng hắc không quay đầu lại, vẫn đưa lưng về phía Lãnh Dạ.

Bỗng nhiên Lãnh Dạ cảm giác người này có chút kì lạ, thế là một bước tới trước mặt, tức thì trong lòng giận dữ.

"Đáng chết --" Lãnh Dạ hung hăng nắm cổ người này.

"Anh anh?" Người đàn ông này chỉ có thể kịp phát ra hai từ anh, liền không thể hít thở, hắc không ngờ sẽ có người muốn giết mình? Thảo nào Cung Hàn bảo hắc mặc quần áo giả trang thành hắc, thì ra là thay hắc ta chết!

"Nói? Cung Hàn đang ở đâu đâu?" Lãnh Dạ thả lỏng tay một chút, hi vọng người này còn có thể lên tiếng, ai ngờ, hắc sắp chết mà còn không

biết hồi cải, khiếp đảm giận dữ trừng mắt liếc nhìn Lãnh Dạ, miệng thì đóng thật chặt.

Lãnh Dạ không nói hai lời, cầm lên bình rượu đỏ bên cạnh đập lên đầu hắc, khiến toàn thân là rượu đỏ, hắc ta sợ hãi trừng mắt với Lãnh Dạ, không biết người đàn ông này muốn làm gì? Sự phẫn nộ của của người đàn ông này giống như muốn nuốt trửng hắc.

Lãnh Dạ dùng bình rượu hung hăng đâm vào bụng người đàn ông, sau đó lại rút ra, khiến máu trong nháy mắt theo từ bụng hắc chảy ra bên ngoài .

"Xem ra máu của mày không ít, thật đúng là không ít, nhưng mà không biết có thể chảy được bao lâu!"

Người đàn ông sợ hãi, đây là muốn hắc chết , bị bình rượu đâm một lỗ lớn như vậy, thì chỉ một lúc máu sẽ không còn !

"Đại ca tha mạng, đại ca tha mạng, Cung Hàn chỉ là đem đấm quần áo của hắc để lại, bắt tôi phải giả trang thành hắc, còn cái khác cũng không có nói gì!" Người đàn ông quỳ phục trên mặt đất, hai tay dùng sức che máu chảy trên người, lo lắng máu sẽ chảy hết!

"Khốn kiếp --" Lãnh Dạ rất nhanh đi ra khỏi cửa, hắc bỗng nhiên có loại dự cảm bất an, chính là Cung Hàn có thể đi tìm Bạch Tuyết.

Đi tới cửa.

"Coi chừng ở đây, đem dây điện thoại cắt đứt, cũng đừng cho tên này mất máu chết nhanh như vậy!" Lãnh Dạ nói xong liền rời đi.

Hắc rất nhanh đã trở về nhà, không có lái xe, không có đi bộ, đây là lần đầu tiên từ khi hắc đến thế giới nhân loại mà sử dụng pháp lực về nhà.

Nhưng trong phòng ngủ không ai, hắn đã tìm khắp tất cả gian phòng cũng không có Bạch Tuyết!

Cũng may ở cửa có camera, hắn vừa lén xem, liền tròn tròn mắt, Bạch Tuyết bị ôm đi!

Chỉ là, người ôm Bạch Tuyết đi lại chính là Lãnh Dạ, không biết tên nào dám biến thành dáng vẻ của hắn đem Bạch Tuyết ôm đi! Thảo nào thủ vệ không có chặn !

Lúc trước hắn đã phân phó thủ vệ , chỉ cần Bạch Tuyết buổi tối tan học trở về, liền không cho phép cô đi đâu, càng không thể cho cô mở cửa, trừ phi là hắn thì mới được.

Lúc này, Lãnh Dạ biết Cung Hàn không phải nhân loại , hơn nữa pháp lực chỉ kém hơn hắn!

Lãnh Dạ ngồi xếp bằng, hắn phải mau nhanh tìm được tung tích của Bạch Tuyết, mà trên người Cung Hàn lại không có yêu khí, nên Lãnh Dạ không thể tìm được dấu chân của hắn , mà đành phải lần theo mùi của Bạch Tuyết .

Kỳ thực, Cung Hàn lo lắng Lãnh Dạ sử dụng cảnh lực, đến lúc đó sẽ có một đám chó chuy lòng sẽ lần được mùi của Bạch Tuyết, cho nên, Cung Hàn đem một gói thuốc bí mật điều chế đặt ở trên người Bạch Tuyết , mà cũng vì thuốc này khiến mấy nhóc con trong bụng Bạch Tuyết tạm thời hôn mê , bởi vì gói thuốc này không phải gói thuốc bình thường nó là từ yêu giới mang đến !

Bạch Tuyết bị cảm giác lão đảo đánh thức, mở mắt ra nhìn, không hiểu tại sao mình lại ở trong xe, cô không phải đang ngủ ở nhà sao? Sao có thể nằm ở trong xe?

Ngồi dậy, nhìn thấy Lãnh Dạ (Cung Hàn giả.) ở phía trước lái xe, trong lòng cũng yên tâm.

"Đã trễ thế này, chúng ta đang đi đâu?" Bạch Tuyết dụi dụi mắt hỏi.

"Tôi bỗng nhiên có việc, muốn đi ra ngoài mấy ngày, không yên để em ở nhà, cho nên mang theo em đi." Cung Hàn rất bình tĩnh trả lời, thế nhưng, Bạch Tuyết lại phát hiện có gì không đúng?

Ngữ khí này không giống giọng nói của Lãnh Dạ , còn có chiếc xe này, trước đây cô chưa bao giờ ngồi qua, bỗng nhiên tóc gáy toàn thân đều dựng , Anh ta? Là Lãnh Dạ sao?

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Bạch Tuyết giả vờ trấn định hỏi.

"Đi rồi em sẽ biết, làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Cung Hàn nhìn thấy Bạch Tuyết có chút run rẩy.

"Em có chút lạnh, có thể cho em mượn áo khoác khoác của anh mặc một chút không?" Bạch Tuyết nhìn thấy mình chỉ mặc mỗi một bộ áo ngủ, mà bên trong cũng không có mặc nội y, nên cái gì cũng không có, khiến cao thấp trước ngực có chút bại lộ, cho nên cô mới có thể nói mình lạnh.

Cung Hàn dừng xe, đem áo khoác của mình cởi ra, đưa cho Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết mặc vào, ngửi mùi trên áo khoác, không sai là mùi của Lãnh Dạ, xem ra chính mình ngủ đến mơ hồ rồi, chứ làm sao người lái xe lại có thể không phải là Lãnh Dạ chứ? Mà gương mặt đó và Lãnh Dạ giống nhau như đúc.

"Lãnh Dạ, giọng nói của anh làm sao vậy?" Bạch Tuyết tựa vào ghế ngồi phía sau hỏi.

"Ăn cay , cho nên cổ họng bị nóng!" Cung Hàn cũng bởi gì đã đi qua nhà Lãnh Dạ , thì thấy trong phòng bếp, phát hiện chỗ đó có một ít ớt trộn thịt bò, cho nên mới nói như vậy.

"Xin lỗi, đều là bởi vì em muốn ăn, mà anh cũng phải ăn cho nên mới có thể bị nóng !" Bạch Tuyết xin lỗi nói.

"Tôi không sao." Cung Hàn từ trong gương nhìn về phía Bạch Tuyết, trong con người thoáng qua một tia sáng, thật là một con mèo ngon, quả nhiên làm cho người ta động tình, cô mặc dù ngồi yên lặng ở một chỗ, mặc dù cái gì cũng không có làm, thế nhưng mà phía dưới của hân đã lẳng lẳng ngẩng đầu , muốn hung hăng ở trên người cô phát tiết một trận.

Nhìn tròn mắt thật to của Bạch Tuyết , con người đen nhánh , lông mi dài cong cong vút sáng , đôi môi đỏ mọng, da thịt trắng nõn, nhìn như là da em bé vậy, nhất định khi đặt dưới thân cảm giác nhất định sẽ không tệ, nhưng mà bây giờ còn chưa được, phải mau chóng mang cô đi khỏi đây.

Bởi hân biết thế lực của Lãnh Dạ , mặc dù hân không sợ gì, thế nhưng mang theo Bạch Tuyết, hân không thể không ần núp .

Xe đi suốt một đêm, rốt cuộc cũng ra khỏi tỉnh, mặc dù thế lực bí mật của hân trải rộng khắp nơi, biết Bạch Tuyết không có chứng minh thư, hân không thể mang cô xuất ngoại, nếu không đã sớm mang theo Bạch Tuyết bay lên trời , nghĩ tới đây, liền ngẩng đầu đi lên nhìn nhìn, trong lòng suy nghĩ: Rốt cuộc người ở Yêu giới tại sao muốn Bạch Tuyết, mà bây giờ hân vẫn chưa thể giao cô ra, hân còn chưa có chơi đùa với Bạch Tuyết đủ, vì vậy để chơi xong sau sau đó giao nộp cũng không muộn.

Nơi này là địa bàn của hân, hân đem Bạch Tuyết ôm xuống xe, bởi vì Bạch Tuyết bị hân ôm từ trên giường trong phòng ngủ xuống , nên không có đi giày, không có mặc quần, mà chỉ mặc mỗi một bộ áo ngủ cùng áo khoác của Lãnh Dạ , kỳ thực, chiếc áo khoác này đúng là của Lãnh Dạ,

nhưng mà Cung Hàn đã lấy nó từ tủ quần áo của Lãnh Dạ , nên Bạch Tuyết mới ngửi thấy được mùi vị của Lãnh Dạ lưu lại.

Bạch Tuyết không chỉ một lần được Lãnh Dạ ôm, mà chiếc áo khoác còn có mùi vị của Lãnh Dạ mặc hôm nay,nhưng khi Bạch Tuyết dựa vào trong lòng Cung Hàn , cô đã rất hoảng sợ, và biết người đàn ông này không phải Lãnh Dạ...

Thế nhưng, Bạch Tuyết không có nhúc nhích, cũng không nói gì, cô mặc dù sợ hãi, thế nhưng cũng không có biểu lộ ra ngoài, mà Cung Hàn cũng không có lưu ý tới phản ứng của Bạch Tuyết, hẳn chỉ muốn lát nữa chờ đem Bạch Tuyết ăn vào trong bụng?

Hắn còn đang mãi suy nghĩ xem Lãnh Dạ đã chơi đùa với Bạch Tuyết như thế nào? Là từ phía trên? Là từ phía sau? Hay là từ bên trái hoặc bên phải?

Bạch Tuyết bị mang đến một căn phòng xa lạ .

"Tôi đi tắm rửa một lát, em có muốn đi cùng hay không?" Cung Hàn hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết làm bộ có chút buồn ngủ, cúi đầu, cố ý dụi dụi mắt.

"Anh đi tắm trước đi, lát nữa em sẽ đi." Cô vẫn là không có ngẩng đầu, bởi vì cô lo lắng bị người đàn ông này phát hiện ra ánh mắt sợ hãi của mình, người đàn ông này này rốt cuộc là ai? Vì sao lại giống Lãnh Dạ như đúc? Mặc dù bộ dáng kia cùng Lãnh Dạ giống nhau , thế nhưng Bạch Tuyết liền tin chắc đây không phải là Lãnh Dạ. Bởi lúc tựa vào trong ngực người đó, thì mùi trên người anh ta không phải là của Lãnh Dạ...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Lãnh Dạ Giả Mạo

Mùi vị của Lãnh Dạ trên người anh ta không hề có, đến giọng nói của Lãnh Dạ cũng không giống , nên chắc chắn người này là giả! nếu vậy thì càng nghĩ càng sợ!

Bạch Tuyết nỗ lực bình ổn hơi thở, lo lắng khi anh ta đi ra, cô sẽ bị lộ!

Tay chân Bạch Tuyết bị dọa đến lạnh lẽo, mắt nhìn ra phía bốn phía, mà vừa khi tiến vào, bên ngoài giống như còn có hộ vệ, nếu mà như thế nhất định sẽ không thể trốn thoát!

Chỉ chốc lát sau Cung Hàn đi ra, đương nhiên là thấy bộ dáng Lãnh Dạ đi tới.

"Đi tắm rửa đi, chờ lúc nữa đi ngủ một giấc nghỉ ngơi đã." Cung Hàn đem Bạch Tuyết ngăn trong lòng, mũi dựa vào mái tóc Bạch Tuyết , say sưa ngửi mùi hương phát ra từ Bạch Tuyết, Bất chợt. Phía dưới lại bất tri bất giác ngẩng đầu .

Hắn tựa hồ đã không kịp chờ đợi , thân thủ sờ lên vùng ngực của Bạch Tuyết , thấy vậy thân thể Bạch Tuyết chấn động, bàn tay kia cũng không giống của Lãnh Dạ , khi Lãnh Dạ sờ cô chưa bao giờ nhẹ tay, mà đều hung hăng vuốt ve, hận không thể đem cô tiến vào thân thể, mà người này chỉ chỉ xoa xoa.

Cung Hàn mặc dù chỉ xoa xoa, cũng đã có một luồng điện dâng trào, hần càng không ngờ vóc người cô nhỏ nhắn xinh xắn mà nơi đó lại lớn như vậy, gần như khiến hần sẽ chảy máu mũi! Uy lực rất lớn!

"Em hôm nay không thể, đã đến cái kia rồi!" Đây là biện pháp mà Bạch Tuyết nghĩ ra để tránh thoát đêm nay, mà người đàn ông này trong khi hơi thở gấp gáp, Bạch Tuyết biết anh ta muốn làm gì!

Bạch Tuyết nói xong, trên mặt Cung Hàn rõ ràng hiện sự thất vọng, thế nhưng, không có cách nào khác, phụ nữ mỗi tháng đều đến cái kia, mà hần cũng không thể tiếp tục cùng cô! Mặc dù cảm thấy mất hứng, thế nhưng dù sao cô cũng đã ở trong tay, chỉ cần chờ trên người cô sạch sẽ, hần là có thể muốn.

"Ngồi một đêm trên xe, em chắc cũng đã mệt mỏi, kia là phòng ngủ, nên đi nghỉ ngơi đi." Cung Hàn buông Bạch Tuyết ra nói.

"Ừ." Bạch Tuyết ngoan ngoãn hướng phòng ngủ đi đến, tất cả đều rất tự nhiên, kỳ thực, trong lòng cô rất hoảng loạn!

Bạch Tuyết đi vào phòng ngủ, chuẩn bị đóng cửa, nhìn thấy người giống Lãnh Dạ đang ở trong phòng khách nhin cô cười, khiến cô cũng phải mỉm cười ngọt ngào, lập tức đóng kín cửa, sau một phút, Bạch Tuyết toàn thân run rẩy, nhưng mà ở ngoài cửa Cung Hàn cũng lập tức cũng thu hồi tươi cười, lộ ra ánh mắt âm ngoan.

Bạch Tuyết cuống quýt chạy về hướng cửa sổ, nhìn ra bên ngoài xem đây là đâu?

Xong rồi!

Phía sau cũng có người gác!

Còn Cung Hàn đứng dậy rời đi, hẳn muốn đi tìm phụ nữ hạ hỏa, bị Bạch Tuyết thiêu cháy lại không được dập hỏa thì không thể nào ngủ được!

Sau khi Lãnh Dạ cho sói truy lùng không thấy dấu vết của Bạch Tuyết, giống như Bạch Tuyết bốc hơi khỏi thế gian vậy, không có một chút đầu mối!

Kỳ thực, khi Cung Hàn đem gói thuốc bỏ vào trong túi áo ngủ của Bạch Tuyết, mà Bạch Tuyết cũng không biết, ngay cả sói con trong bụng Bạch Tuyết cũng mơ mơ màng màng mê man, không ngờ thuốc này lại thần kỳ như vậy, không phải là vật ở thế gian mà từ yêu giới lấy được, vốn lúc trước hẳn nghĩ dùng cho mình, dùng để che khuất yêu khí trên người mình, thế nhưng, hiệu quả không tốt lắm, nhưng mà khi dùng trên người Bạch Tuyết lại dư dả.

Tìm không được Bạch Tuyết, Lãnh Dạ như phát điên!

Nhưng mà, cùng lúc Bạch Tuyết mất tích, Bạch Hàn lập tức liền bị cảnh sát bắt đi, bởi vì cảnh sát hoài nghi đây vụ án bắt cóc, Bạch Tuyết mất tích, nhất định và bị cùng sát thủ biến tai có quan hệ.

Mấy ngày nay cảnh sát nắm giữ một ít chứng cứ phạm tội của Bạch Hàn, mặc dù ông ta không có trực tiếp sát nhân, thế nhưng, mười sáu năm trước ông đã đem bạn gái của mình là Tuyết Hoa bán cho một đại gia, nghe nói vị đại gia năm ấy đã gần bảy mươi.

Hơn nữa khi ở trên giường lại là một người biến thái, thích dùng các loại dương cụ dẫn vật phụ nữ, khiến một đêm không để cho Tuyết Hoa nghỉ ngơi một khắc, còn hành hạ bà cả đêm, mà theo lời nữ giúp việc ở trong nhà đại gia năm đó, Tuyết Hoa gần như không có cách nào đứng lên, bà là nằm bò rời khỏi ngôi nhà đó!

Cũng bởi vậy từ đó tin tức về Tuyết Hoa hoàn toàn không còn, mà qua nửa năm sau, ở đây liền xuất hiện các vụ án mưu sát liên hoàn, người chết

đều là đàn ông, hơn nữa đều bị cắt đi hạ thân.

Cho nên cảnh sát hoài nghi hung thủ là Tuyết Hoa, cũng là mẹ của Bạch Tuyết , cũng đã từng là phụ nữ của Bạch Hàn .

Bạch Hàn tiếp nhận điều tra, khiến ông trong một đêm già hơn mười tuổi, Bạch Tuyết mất tích, ông lại không trông chờ Lãnh Dạ sẽ giúp mình! Bởi hiện tại Lãnh Dạ đã bắt đầu lục soát mọi nơi tìm Bạch Tuyết , hơn nữa Lãnh Dạ còn phái Lãnh Hạo trở về yêu giới xem có yêu quái nào trở lại hay không, hoặc là có thể dò thăm tin tức của Bạch Tuyết .

Bạch Tuyết mất tích, Lãnh Dạ không có báo án, nhưng mà là Lâm Giang, hẳn theo lời nói của Bạch Lan mà biết được

Bạch Hàn bị bắt, Bạch Tuyết vẫn không có ra mặt, Lâm Giang đã hoài nghi Bạch Tuyết xảy ra chuyện, thế nhưng, hẳn từ trong miệng Bạch Lan nói ra, mới biết Bạch Tuyết mất tích, tung tích còn chưa rõ!

***

Sau khi Cung Hàn phát tiết trở về, Bạch Tuyết đã nằm ở trên giường, cô tin Lãnh Dạ nhất định sẽ tới cứu mình. Cô cũng đã tìm khắp tất cả các phòng, ở đây điện thoại lại không thể thông ra ngoài, nên cô càng thêm vững tin chính mình đang bị bắt cóc !

Cung Hàn không phải tỉnh táo trở về , mà hẳn đã uống rượu , hình như uống rất nhiều? Điều này làm cho Bạch Tuyết càng thêm xác định người này không phải Lãnh Dạ, rốt cuộc anh ta là ai?

Bạch Tuyết nghe thấy thanh âm mở cửa rất lớn, hình như cố ý nhắc nhở Bạch Tuyết hẳn đã trở về.

Bạch Tuyết kinh hãi từ trên giường ngồi dậy, nhìn người đàn ông đang đi tới.

Chỉ thấy thân hình người đó dao động hướng Bạch Tuyết đi đến, Cung Hàn nhìn chăm chăm tròn mắt Bạch Tuyết , dường như đang nhìn chăm chăm con mồi, hần liền ngồi xuống bên cạnh Bạch Tuyết ,Bạch Tuyết người thấy được nồng đậm mùi rượu.

Anh uống rượu !

Bản năng cảm giác được nguy hiểm, Bạch Tuyết bất động, cái gì cũng không nói, hi vọng sẽ không kích thích đến người đàn ông guy hiểm này, anh ta đã giả dạng Lãnh Dạ tiếp xúc với cô, nhất định không có ý tốt!

Mà Bạch Tuyết lại rất ghét người nào uống rượu, như thế cũng rất nguy hiểm, chuyện gì cũng có thể làm ra !

Rượu say loạn tính!

Vì khi còn bé cha cô thường uống rượu ở bên ngoài rồi chơi đùa phụ nữ, nên cô đã nghe thấy mẹ kể và cha thường cãi nhau.

Cô từ từ kéo chân qua, đạp lên chân của mình, hi vọng hai chân sẽ không gây chuyện, bởi mỗi lần Lãnh Dạ nhìn chân của cô, đều sẽ sờ đi lên. Cho nên cô không muốn bị người này để mắt tới chân!

Tròng mắt Cung Hàn thoáng qua một tia cười khế, thế nhưng Bạch Tuyết khiếp đảm lại không nhìn tới, bởi vì ánh đèn trong phòng rất mờ tối , nên cô không thấy rõ lắm, chỉ biết anh ta đang nhìn mình, nhưng mà Cung Hàn cũng là Lang yêu tu luyện tám trăm năm , nên buổi tối thị lực cũng rất tốt , cho nên ý nghĩ trong mắt Bạch Tuyết đều bị hần nhìn thấy, đồng thời, hần cũng đem Bạch Tuyết nghiêm túc quan sát , người phụ nữ này thực sự là rất đẹp, không có trang điểm, không có thoa phấn, chỉ có sự xinh đẹp tự nhiên.

Khiến Cung Hàn bỗng nhiên thò người ra phía trước, Bạch Tuyết thấy vậy xê dịch mông, thân thể lùi về phía sau, cô biết người này muốn làm gì,

thế nhưng, cô không thể cho anh ta! Bởi người này không phải Lãnh Dạ, không phải người cô yêu!

Trái tim thì giống như động cơ sung điện "Thành thích thành thích" kịch liệt đập loạn xạ, máu thì như như dòng nước sôi trào chảy khắp nơi tàn sát toang thân. Thậm chí cô còn có thể cảm giác được rõ ràng mỗi một sợi tóc gáy dựng thẳng không ngừng run rẩy .

Cô muốn khóc, thế nhưng, cô phải nhẫn, bởi vì trước đây cô vừa khóc, Lãnh Dạ liền hôn cô, ngăn chặn miệng của cô, nên cô lo lắng người này cũng sẽ dùng biện pháp như thế ngăn lại tiếng khóc, cho nên cô không dám khóc, ngàn lần không thể rơi lệ!

Tròng mắt thật to , con người đen nhánh nổi lên tia sáng, nhưng trước sau không có rơi xuống, điều này làm cho Cung Hàn cảm thấy đau lòng, gãi gãi đầu, chuyện gì xảy ra vậy? Hắn chỉ mới thấy qua cô ba lần, thì sao lại đau lòng vì cô chứ!

Bạch Tuyết thừa dịp hắn vò đầu, lại lui về phía sau , bởi vì cô cảm thấy cách anh ta gần quá sẽ không an toàn, khiến cô thậm chí có ý nghĩ xuống giường chạy trốn .

Thế nhưng, vì muốn anh ta không quá phẫn, cô liền giả vờ không biết quỷ kế đang diễn ra, như vậy chính mình cũng sẽ không có nguy hiểm.

Ngay khi Bạch Tuyết trầm tư , Cung Hàn bỗng nhiên tiến tới, như là sói đói chụp lấy con mồi , bóng dáng cao lớn đen kịt hướng Bạch Tuyết đè ép , mà cô không kịp trốn, chớ nói chi là chạy , cứ như vậy bị Cung hàn ngăn chặn, sau đó nằm bò ở trên người Bạch Tuyết tà mị cười, muốn chạy? Hừ hừ... Ở trong lòng phát ra một trận cười tà.

Bạch Tuyết không dám nói hắn không phải Lãnh Dạ, nhưng là trong ánh mắt của cô đã nói cho Cung Hàn biết hắn không phải Lãnh Dạ .

"Anh anh muốn làm gì?" Bạch Tuyết lắp bắp hỏi, kinh hoảng nhìn người đang ở trên.

"Em biết tôi là ai đúng hay không?"

Bạch Tuyết vốn giãy giụa , bỗng nhiên cứng đờ.

"Anh tại sao lại làm như vậy?" Bạch Tuyết nhỏ giọng hỏi, lo lắng chọc tới nhân vật nguy hiểm này.

"Vì em, vì muốn ở cùng một chỗ với em, vì muốn nhìn thấy em." Cung Hàn trầm thấp nói, nói thật, gần đây vì Bạch Tuyết hần đã phí không ít tâm tư, thế nhưng, cô hình như đối với Lãnh Dạ một mực chung thủy , cho nên hần mới có thể bất đắc dĩ mượn hình dạng Lãnh Dạ đổi lấy tình yêu của Bạch Tuyết .

"Thế nhưng, thế nhưng tôi không biết anh!"

"Bây giờ hãy nhìn tôi?" Cung Hàn đã biến trở về.

Bạch Tuyết đem đầu nghiêng sang bên cạnh nhìn lại, bởi vì Cung Hàn đè nặng lên mình, nên cô chỉ có thể nghiêng đầu mới có thể nhìn thấy mặt của hần.

"A -- Anh? Anh?" Bạch Tuyết bị dọa sợ , đây là người đàn ông ở bờ biển, Lãnh Dạ gọi anh ta là Cung Hàn?

"Chính là tôi." Cung Hàn thừa nhận.

"Vừa nãy? Mặt của anh? Mặt của anh?" Bạch Tuyết đã bị dọa khiếp sợ, chẳng lẽ thế giới này còn có thợ trang điểm lợi hại như vậy ? Không có khả năng, không có khả năng!

Không thể có thợ trang điểm lợi hại như vậy , mặt của anh ta lúc nãy giống như đúc Lãnh Dạ , hiện tại làm sao lại biến trở về được?

"Đừng sợ, đó là thuật dịch dung, tôi đã học được ở Nhật Bản ." Cung Hàn lừa Bạch Tuyết nói, nhìn thấy bộ dáng cô khiếp sợ , hần lại lần nữa không hiểu đau lòng.

Bạch Tuyết trợn to mắt, không nói một lời, tiếp tục phòng bị này! Nàng đem hai chân đóng chặt, lo lắng hần tập kích nơi đó!

"Đừng sợ, tôi sẽ không miễn cưỡng em, nhưng mà tôi uống quá nhiều rượu, có chút váng đầu, muốn ngủ một lúc!" Cung hàn nói xong cũng nhắm mắt lại ngủ, Bạch Tuyết giương cái miệng nhỏ nhắn , vậy thì phải làm sao bây giờ? Anh ta cứ như vậy đè ép cô, thì rất nguy hiểm !

"Này? Anh có muốn nằm xuống hay không ? Như vậy sẽ thoải mái hơn." Bạch Tuyết nhỏ giọng kêu gọi.

"Tôi thích như vậy ngủ hơn, đè ép phụ nữ mới ngủ được." Cung hàn mặt chôn ở căn cổ Bạch Tuyết nói, hần ngửi ngửi mùi thơm cơ thể Bạch Tuyết , khước miệng nhếch lên, thầm nói: "Rất thơm a!"

"A? Đó là mùi sữa tắm a! Anh nếu muốn ngủ, vậy thì nhanh đi ngủ đi!" Bạch Tuyết lo sợ nói, người đàn ông này nếu quả thật ngủ cũng là chuyện tốt, tối thiểu so với hiện tại an toàn hơn!

Bạch Tuyết mặc dù bị đè ép có chút khó chịu, nhưng là vẫn không dám nhúc nhích, lo lắng kích thích đến người đàn ông này, đến lúc đó vạn nhất thú tính đại phát, cô nhất định sẽ phải chết. Không khỏi nhìn chung quanh một chút, Lãnh Dạ anh ở đâu? Tại sao còn chưa tới cứu em?

Nghĩ đến Lãnh Dạ liền muốn khóc, nhưng mà cô không thể khóc, bởi cô chỉ có thể khóc trước mặt Lãnh Dạ!

Hồi lâu, Bạch Tuyết quan sát thấy Cung Hàn quả nhiên đã ngủ thiếp đi, liền thở phào nhẹ nhõm, mà cô bị chèn ép chút khó chịu, sử dụng cả tay

chân, đẩy Cung Hàn một cái, rốt cục cũng đem Cung Hàn từ trên người đẩy xuống, nặng nề hít một hơi, thiếu chút nữa bị đè chết!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chưa Biết Sống Chết

Cẩn thận muốn lật người đứng lên, Bạch Tuyết tính toán thừa dịp lúc Cung Hàn ngủ say sau đó nghĩ biện pháp chạy trốn, thế nhưng, cô chỉ mới động nhẹ thân thể, vẫn chưa có hoàn toàn ngồi dậy, liền bị một cánh tay áp đảo, người đàn ông này rất khỏe , liền cứng rắn đem Bạch Tuyết đè lại, Bạch Tuyết sợ hãi đánh thức hân dậy, thì thân thể khó giữ được. Nên không có dám tiếp tục giãy giụa!

Không ngờ bàn tay Cung Hàn đặt trên người Bạch Tuyết lại không có an phận, ở ngang hông Bạch Tuyết làm bậy, sau đó ôm Bạch Tuyết thật chặt tiếp tục ngủ ...

Bạch Tuyết đưa tay kéo cánh tay hân ra, lại không thể kéo được!

Nên Bạch Tuyết vẫn không dám động, hi vọng người đàn ông này mệt mỏi, sẽ đổi lại tư thế khác ngủ, đến lúc đó có lẽ mình sẽ an toàn!

Không ngờ,người đàn ông này cư nhiên đem thân thể cô ép sát, đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, sau đó bàn tay còn bá đạo khoác lên thắt lưng Bạch Tuyết , cầm đặt ở đỉnh đầu Bạch Tuyết cọ cọ, giống như rất thoải mái , lại tiếp tục ngủ.

Bạch Tuyết sợ hãi **, cho nên không dám lộn xộn, bị anh ta ôm liền ôm đi, chỉ cần anh ta không không động đến cô là được, cuối cùng chống không lại Chu Công kêu gọi, Cô cũng liền vù vù ngủ...

Ngay khi Bạch Tuyết ngủ , Cung Hàn nghe thấy hô hấp của cô bình ổn rất nhiều , trong đêm đen hắc bổng nhiên mở ra con người,một đôi mắt trong trẻo, trong suốt, lại không có nửa phần say !

Hắn nhìn chăm chăm màn đen hư không, khóe miệng hiện ra một mặt tà mị mỉm cười.

Hắn bổng nhiên thích cảm giác được ôm Bạch Tuyết , thân thể của cô rất mềm mại. Cô không dám ngủ, lo lắng hắn đem cô áp đảo, đừng nói là cô không phải đối thủ của hắn, mà dù đến mười Bạch Tuyết cũng không phải là đối thủ của hắn, nên nếu hắn muốn cô, còn cần giả bộ say sao!

Bạch Tuyết mất tích đã là ngày thứ ba, ba ngày nay khiến Bạch Tuyết vui mừng chính là Cung Hàn không có làm khó cô, vì cô nói đến tháng, nên anh ta này liền không còn muốn cùng cô động tay động chân!

Nhưng Bạch Tuyết vẫn luôn chờ Lãnh Dạ đến tìm mình, thế nhưng đã ba ngày rồi , vì sao còn chưa có tìm đến? Trong lòng cô thực vội! Chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện?

Bạch Tuyết muốn tìm Cung Hàn hỏi cho rõ ràng, không hiểu anh ta bắt giam cô bao lâu, Bạch Tuyết mặc quần áo Cung Hàn mua cho mình, bởi vì ban đầu cô mặc áo ngủ tối, không có cách nào khác, đành phải mặc đồ anh ta mua, chỉ là đồ này đều bị Cung Hàn động thủ , chính là đều bị gói thuốc che lấp mùi.

Có hộ vệ đi theo Bạch Tuyết,cô đã tìm vài nơi mà cũng không có tìm được Cung Hàn.

Bạch Tuyết hiện tại đang ở một tòa trang viên rất lớn , ở đây cái gì cũng có, quán bar, ca hát, phòng tập thể thao, quán trà vân vân. Cung Hàn chỉ thị, Bạch Tuyết có thể ở tại đây tùy tiện đi lại, thế nhưng phải có hộ vệ đi theo.

Bạch Tuyết đi vào một nhà quán bar, nhìn lướt qua bên trong, để xem có Cung Hàn hay không ?

Ai ngờ một người đàn ông đi tới, đứng ở trước mặt Bạch Tuyết , mà Bạch Tuyết nói có chút lạnh, muốn hộ vệ đi lấy áo khoác giúp cô, nên anh ta không có suy nghĩ nhiều, biết biệt thự này có hộ vệ canh gác mà cô cũng không thể đi ra được, thế là liền đi khỏi nên Bạch Tuyết hiện tại chỉ có một mình.

"Đến xem này, ở đây có một cô nhóc. Em gái em mấy tuổi rồi, anh mời em uống một chén nhé?" Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết ra ngoài, nên không có ai biết cô và Cung Hàn có quan hệ, nếu như bọn họ biết cô nhóc là con gái của Cung Hàn , chắc chắn sẽ ngoan ngoãn rút qua một bên, thế nhưng không có ai biết Bạch Tuyết là ai!

"Tôi không biết anh, mời đi ra!" Bạch Tuyết vừa nói, liền lộ ra bộ dạng thiếu nữ ngây ngô, khiến người đàn ông kia càng lớn mật , đem Bạch Tuyết kéo vào trong lòng, rồi đi vào, Bạch Tuyết đi vào, phát hiện bên trong có nam có nữ, hơn nữa đều ôm ấp cùng hôn môi, có người còn ở trên người cô gái khác sờ tới sờ lui, thậm chí là đưa tay vào bên trong sờ!

Người đàn ông kéo Bạch Tuyết vốn không có tìm được người chơi đùa, trong lòng tịch mịch khó nhin ! Nên nhìn thấy Bạch Tuyết đứng ở cửa , trong lòng liền trợn ngửa, thế là đem Bạch Tuyết kéo tiến vào.

"Anh buông tay ra, tôi không biết anh!" Bạch Tuyết không chịu đi vào, thế nhưng chống không lại khí lực lớn của người này, mà anh ta bị cô làm mất mặt , thế là, thẳng thắn trực tiếp đem Bạch Tuyết hướng cawn phòng thuê đi đến, muốn hung hăng giáo huấn cô.

Bạch Tuyết kinh hoàng bị người này kéo đi về phía trước, thấy mình sẽ bị kéo vào phòng, cô liền nắm lấy chai rượu đỏ trên bàn bên cạnh liền đập vào anh ta, khiến anh ta bị đau che mặt, Bạch Tuyết thấy thế liền bỏ chạy.

"Mẹ nó! đồ con điếm, dám đánh tôi!" Người đàn ông liền đuổi theo.

Bạch Tuyết chạy tới một vườn hoa, hóa ra trang viên này được xây trên đỉnh một ngọn núi , Bạch Tuyết chạy tới ven bờ trang viên mới biết vì sao Cung Hàn không cho cô tự do hoạt động, hóa ra nơi này ba mặt đều là vách núi vách đá, chỉ có duy nhất một lối ra, hơn nữa còn có hộ vệ canh gác.

"Anh không được đi qua, không được đi qua..." Bạch Tuyết kinh hoàng đứng ở bên vách núi , quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông đang đuổi theo.

"Người phụ nữ đáng chết, anh sẽ khiến cho em rất thoải mái , đến đây đi, ném thử tư vị bị đàn ông xem nào? Em sẽ thích ngay!" Lời nói của hắn khiến Bạch Tuyết buồn nôn.

"Nôn --" Bạch Tuyết nôn khan một tiếng, ai biết nhân cơ hội này người đàn ông tiến lên đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, hắn rất khát khao, hắn điên cuồng xé rách quần áo Bạch Tuyết , biết ở đây không có ai đến, hắn hiện tại rất muốn đem Bạch Tuyết làm, vì cô khiến hắn có thể giải khát.

Bạch Tuyết nhìn thấy đục vọng trong mắt người đàn ông này, cô dùng cả tay chân, ra sức đánh hắn.

Trên mặt hắn ta bị Bạch Tuyết cào vài đường, có chút tức giận, hướng về phía Bạch Tuyết mặt hung hăng tát.

Bạch Tuyết sững sốt, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, hắn ta thuận thế đè lên Bạch Tuyết, đem cô đè trên mặt đất, một tay thoát đi quần Bạch Tuyết .

Lúc này, Bạch Tuyết trong đầu thoáng qua: Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!

Cô một cước đạp vào đũng quần hắn ta, lão đảo bò dậy, thê thương quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông trên mặt đất .

"Thân thể của tôi là của anh ấy, các người cũng không xứng đụng vào tôi!" Bạch Tuyết nói xong liền phi thân nhảy xuống.

Vách núi cao ngất!

Nhưng vào lúc này, Cung Hàn từ đằng xa chạy tới, hăn nghe thấy thủ hạ bẩm báo, nói Bạch Tuyết tìm hăn, mấy ngày này hăn vẫn không có miễn cưỡng cô, chẳng lẽ cô đã nghĩ thông suốt, trong lòng không khỏi có chút hài lòng, ai biết trong quán bar thấy nhân viên phục vụ nói, khiến hăn nổi bão tại chỗ , đem theo hộ vệ của Bạch Tuyết một phát bắn chết !

Hăn đỏ mắt, như dã thú tức giận, bộ dáng rất đáng sợ.

Đi tới bên vách núi thượng, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua bốn phía, thấy người đàn ông chập vạt trên mặt đất vẫn như cũ ôm hạ thân, bộ dáng rất thống khổ, lại nhìn thấy áo khoác hăn mua cho Bạch Tuyết bị ném trên mặt đất, tròng mắt hăn bắt đầu xông máu.

"Mẹ nó -- mà đã làm gì với cô ấy?" Cung Hàn đi lên cho hăn một đấm, khiến hăn sắp bất tỉnh

"Đại ca, đại ca tha mạng, đại ca tha mạng..."

"Con mẹ người , phụ nữ của tao mà mày cũng dám --" Cung Hàn lại ra một đấm, lúc này, răng của của hăn ta đều rớt, miệng chảy đầy máu, khiến hăn rớt cuộc hiểu rõ, Hóa ra cô nhóc đó là người của đại ca , xong! Xong rồi!

Đại ca thủ đoạn độc ác, lần này chết chắc rồi.

"Mẹ nó -- Cô ấy đâu? Cô ấy sao rồi..." Cung Hàn rống to, mắt khắp tìm khiếm bóng dáng Bạch Tuyết .

Người đàn ông trên mặt đất đã bị dọa ngất, hăn cho dù chết một trăm lần đại ca cũng sẽ không bỏ qua hăn! Bởi vì hăn giết phụ nữ của đại ca, xem ra đại ca rất để ý cô ta, xong xong!

Đây là khi hăn ta té xỉu liền ý thức được!

"Con mẹ nó mày đứng lên, nói cho tao biết cô ấy ở đâu?" Cung Hàn nắm người đàn ông trên mặt đất lên, một cái tát đem hăn hôn mê đánh tỉnh, giận trừng mắt quát.

"Đại ca, cô ta, cô ta, cô ta..." Hăn ta không dám nói Bạch Tuyết rớt xuống vách núi, hăn chẳng qua là chỉ chỉ vách đá, Cung Hàn liền hiểu.

"Khón khiếp-- mày giết phụ nữ của tao-- người đâu, người đâu --" Cung Hàn thống khổ buông hăn ta ra, hai tay bất lực ôm lấy đầu, lo lắng ở tại chỗ vòng vo vài vòng, không biết làm thế nào cho phải?

Bên vách núi bỗng xuất hiện rất nhiều hộ vệ.

"Mẹ nó! Chúng mày là một đám phế vật, một người phụ nữ cũng bảo hộ không tốt, đem tên này treo ngược lên, đeo hăn đến bên vách núi cho Điều ăn-- lúc nào ăn còn lại xương cốt thì buông xuống! Còn bây giờ lập tức phái người đi xuống núi tìm người, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, đều báo cho tao cú--" Cung Hàn giận dữ.

Người đàn ông kia bị bắt treo trên dây thừng, còn tất cả mọi người xuống núi đi tìm Bạch Tuyết, mà Cung Hàn cũng phi thân hướng vách núi bay xuống, hăn là muốn điều động mọi người, chính vì nhanh chóng tìm thấy Bạch Tuyết, hi vọng còn kịp...

Tất cả mọi người không có nhìn thấy Cung Hàn nổi trận lôi đình như thế bao giờ, xem ra người phụ nữ này ở trong lòng đại ca rất quan trọng!

Bạch Hàn bị cảnh sát bắt giam ba ngày , Bạch Tuyết mất tích cũng ba ngày , ông ta không lo lắng con gái của mình có sao không, ông chỉ lo lắng cho mình có thể bị xử phạt hay không ? Còn có công ty của mình?

Công ty hiện tại đã ngừng kinh doanh để kiểm tra, cảnh sát cũng đã nắm giữ chứng cứ Bạch Hàn trốn thuế lậu thuế , nên hiện tại chỉ chờ tòa án xét xử !

Còn về vụ án giết người liên hoàn , mặc dù ông ta không là hung thủ, thế nhưng, ông ta cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho hung thủ sát nhân ! Cho nên cảnh sát vẫn đem ông giam giữ !

Bạch Lan và mẹ của mình vì chuyện của cha mà sốt ruột, Bạch Tuyết không ở đây, lại trông chờ không được.

Thế là, Bạch Lan muốn đi tìm Lãnh Dạ thử xem thế nào?

Kỳ thực, người thông minh liền trốn Lãnh Dạ rất xa, nếu không chính là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Bạch Lan còn chưa có đi vào liền nghe thấy Lãnh Dạ ở trong phòng gọi điện thoại, thanh âm rất cao, giọng điệu không tốt, hình như rất nôn nóng, đương nhiên, Bạch Tuyết đã mất tích ba ngày, tin tức hoàn toàn không có, lo lắng là Cung Hàn không phải người! Không biết sẽ đối xử với Bạch Tuyết như thế nào?

Nghĩ đến Bạch Tuyết đã mang thai, trong lòng càng thêm lo lắng, thế nhưng, không phải mấy nhóc con trong bụng Bạch Tuyết có pháp lực sao? Tại sao không cho hẳn chút tin tức nào?

Hoặc là, bọn nó còn quá nhỏ, nên không thể truyền tin tức?

Lãnh Dạ trăm mối nghi ngờ không giải thích được?

Kỳ thực, mấy nhóc con trong bụng Bạch Tuyết pháp lực có thể truyền tin tức, chỉ là trên người Bạch Tuyết mang theo một gói thuốc, nhưng mà gói thuốc không phải thứ tầm thường, nó là một loại bảo vật ở Yêu giới, vừa vặn đem ba sói con bị đánh mê, nên bọn nó bây giờ đều ở trong bụng Bạch Tuyết vù vù đi ngủ ! Căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như bọn nó biết mẹ của mình bị người ta khi dễ, bọn nó sẽ gấp đến độ từ trong bụng mẹ nhảy ra ngoạn , thế nhưng, bọn nó lại không biết gì a!

Đáng thương cho Bạch Tuyết sinh tử chưa biết thế nào!

Mí mắt Lãnh Dạ bỗng giật giật rất nhiều, giống như cảm giác có chuyện không tốt đã xảy ra!

Hắn hiểu biết Bạch Tuyết, nhìn cô rất nhu nhược , kỳ thực, tính tình của cô rất cương liệt , chỉ là tuổi tác của cô còn nhỏ, có đôi khi sẽ không phát tiết phần nộ của chính mình , giống như lần trước cô khóc lóc chạy đến tìm hắn, nói muốn ở cùng hắn , đã nói lên cô có ý nghĩ của riêng mình, cô cũng như một liệt nữ trung trinh , nhưng Lãnh Dạ vẫn có điều lo lắng chính là !

Bạch Tuyết lớn lên càng trở nên xinh đẹp, vạn nhất có người hoặc yêu đối với cô có ý nghĩ biến thái, cô có thể hay không? Cô còn rất nhỏ, không biết làm thế nào để ứng biến chọn bạn, đến lúc đó sẽ làm ra chuyện thương tổn chính mình!

Lãnh Dạ càng nghĩ càng bất an, phải mau nhanh tìm được Bạch Tuyết!

Bạch Lan ở ngoài cửa bồi hồi thật lâu, cuối cùng vẫn không dám đi vào, cô biết Lãnh Dạ hung ác, ngày đó khi ở cửa hàng, cô ta thiếu chút nữa đã bị người đàn ông này bóp chết, do dự một lúc , vẫn là quên đi!

Cảnh sát chỉ biết là Bạch Tuyết mất tích, còn không biết là Cung Hàn đem Bạch Tuyết bắt cóc, chỉ có Lãnh Dạ và Lãnh Hạo biết Bạch Tuyết bị ai mang đi!

Lãnh Dạ đi vào phòng tắm, cầm lên chiếc lược Bạch Tuyết chải đầu , từ phía trên cẩn thận gỡ xuống hai sợi tóc của cô, chỉ có thể thử một lần !

Hắn đem tóc đặt ở trong lòng bàn tay, hai tay tạo thành chữ thập, lúc này, tóc Bạch Tuyết ở trong lòng bàn tay càng lúc càng nóng, Lãnh Dạ triển khai lòng bàn tay, bàn tay mở rộng.

"Nói cho ta biết Bạch Tuyết đang ở đâu?" Chỉ thấy bàn tay vọt lên một ngọn lửa, trong ngọn lửa hiện ra một chỗ, có núi, có nước, còn có cỏ dại...

Lãnh Dạ hết sức chăm chú nhìn chăm chăm ngọn lửa hiện ra , đây là nơi nào? Vì sao không nhìn thấy Bạch Tuyết?

Vị trí lại tiếp tục di chuyển, cuối cùng Lãnh Dạ cũng nhìn thấy Bạch Tuyết, cô đang nằm bò ở trên tảng đá, mặt hướng xuống, không nhúc nhích, bên cạnh còn có một người đàn ông nằm, đó là Cung Hàn, Lãnh Dạ liền bật.

"Khốn kiếp --" Lãnh Dạ nổi giận, Bạch Tuyết vì sao bất động? Hắn dùng sức gãi gãi đầu , phát điên, Lãnh Dạ trực tiếp chạy vội ra ngoài.

Nguyên lai khi Bạch Tuyết nhảy xuống vách núi , bởi vì thân thể hướng xuống dưới, mà gói thuốc trong túi áo liền rơi xuống.

Khiến mấy nhóc con đang mê man , cũng cũng bắt đầu chậm rãi thức tỉnh.

"Tình huống này là sao?" Sói con số một kịp phản ứng, bởi vì tiểu thân thể của mẹ vì sao lại bay lên trên không? Hơn nữa đang dần dần rơi xuống.

"Muốn chết à-- nơi này là vách núi, anh không thấy được bên cạnh là vách đá sao?" Sói con số hai kêu to.

"Không tốt, mẹ đang tự sát?" Sói con số ba vừa thanh tỉnh, nói thầm một câu.

"A -- "

"A -- "

"A -- "

Mấy nhóc con nghe thấy tự sát, đồng thời kêu to.

Sau khi kêu xong.

"Mẹ thật là ích kỷ, người không muốn sống nữa, cũng không thể liên lụy đến chúng ta chứ?" Sói con số hai nói.

"Chớ nói nhảm, anh đoán mẹ là bị người ta làm hại? Ai lại muốn chết chứ!" Sói con số một nói.

"Ai dám hại mẹ, em sẽ phế hãn!" Sói con số ba tức khí hỏi.

"Trước không nên quan tâm, cứu người quan trọng hơn!" Sói con số một nói.

Ba nhóc con bắt đầu cách cái bụng điều khiển thân thể Bạch Tuyết từ xa, chỉ thấy Bạch Tuyết đang rơi xuống bỗng nhiên ngừng lại ,ở ngay trên không trung.

"Đang làm gì vậy? Đi phía trái mau?" Sói con số một hét lên.

"Cái gì mà phía trái? Hướng bên phải hướng bên phải!" Sói con số hai cũng kêu la.

"Hai người đều không đúng, là đi xuống." Sói con số ba quát.

Bạch Tuyết vốn cho là mình sẽ bị ngã thành thịt vụn , không ngờ thân thể còn chưa có ngã xuống, liền treo ở trên không trung, khiến cô muốn ngã, cũng sợ hãi muốn chết!

"A -- "

Ngay khi cả ba nhóc con la hét, Bạch Tuyết bỗng nhiên cũng kêu to, vì cô biết mình sắp chết , ủy khuất sống lâu như vậy, đến chết cũng muốn kêu gào một chút !

Thế là, cô phát điên kêu to lên, khiến trong bụng Bạch Tuyết trong nháy mắt an tĩnh.

Một lát sau.

"Em nhưng lại nghe thấy? Mẹ hình như bị dọa sợ ,mau nhanh để mẹ đi xuống đi, còn không cứ treo mãi như thế em lo lắng mẹ sẽ bị dọa sợ!" Sói con số ba lo lắng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Trao Đổi Linh Hồn

"Được rồi." Sói con số một tán thành.

"Được rồi." Sói con số hai tán thành.

Ai ngờ, khi các sói con chuẩn bị đem Bạch Tuyết đặt xuống, thì Cung Hàn từ phía trên nhảy xuống, hắn là nghe thấy tiếng thét chói tai của Bạch Tuyết mới tìm được Bạch Tuyết, nghe thấy cô thét lên, liền biết rằng vẫn còn hi vọng.

Nhưng mà, tiếng thét chói tai của mấy sói con, hắn lại không nghe được, bởi vì họ có võng phòng hộ, nên hắn nhìn không thấy cũng nghe không được.

Không ngờ chính là, Bạch Tuyết bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía trên, thấy Cung Hàn từ phía trên rơi xuống, cô liền hoảng sợ vừa muốn ghen ngào, không ngờ người đàn ông này sẽ nhảy theo cô, mà đây lại là vách núi?

Cuối cùng mấy sói con cũng biết xảy ra chuyện gì, thảo nào mẹ lại muốn tự sát, thì ra là do tên hỗn đản này hại mẹ.

"Anh, anh phụ trách bảo hộ mẹ, em và em gái sẽ đối phó với hắn!" Sói con số hai hô lên.

"Được, mẹ không phát uy, hăn tưởng rằng mẹ là mèo bệnh sao? Hôm nay liền mượn tay mẹ hung hăng giáo huấn tên hỗn đản này một chút .

Bạch Tuyết vốn mặt hướng xuống dưới núi, bỗng nhiên dừng lại, đối mặt với Cung Hàn.

Cung Hàn vốn rất lo lắng, nhìn thấy cô không nhúc nhích, vốn tưởng rằng là bị thứ gì cản lại, không ngờ cô lại đang đứng trên không chung, cô vốn là người phạm, sao có thể bay lên được chứ?

Hăn mặc dù là yêu, thế nhưng, lúc này cũng bị dọa sợ!

Nhìn thấy Cung Hàn bị dọa , mấy sói con liền vui vẻ. Thế là.

"Đáng chết, là anh hại chết tôi, tôi muốn bóp chết anh, bóp chết anh --" Thanh âm Bạch Tuyết mặc dù có chút tức giận, thế nhưng nghe rất âm trầm, làm cho người ta không khỏi lông tơ đều dựng đứng!

Hơn nữa, cô còn giơ hai tay lên hướng cổ Cung Hàn nắm lấy, bộ dáng rất giống nữ quỷ lấy mạng .

"Bạch Tuyết? Bạch Tuyết?" Cung Hàn hô lớn, hăn không biết Bạch Tuyết xảy ra chuyện gì ? Thế nhưng, hăn xác định Bạch Tuyết chưa có chết! Thế nhưng hết thảy chuyện trước mắt nên giải thích thế nào?

"Bạch Tuyết, đừng sợ, tôi giúp em đi xuống!" Cung Hàn nhìn xuống dưới chân Bạch Tuyết , mặc dù cô hiện tại đang đứng lơ lửng, thế nhưng, hăn vẫn lo lắng Bạch Tuyết sẽ ngã xuống!

Lúc này, ngay cả hăn cũng không hiểu, mình chưa bao giờ quan tâm đến người khác, chưa từng có đau lòng vì ai, thế nhưng, hiện tại hăn lại thấy đau lòng cho người phụ nữ trước mắt này, lo lắng mà an ủi cô! Lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện!

"Khốn kiếp, anh cách xa tôi một chút --" Bạch Tuyết chỉ vào Cung Hàn quát, thanh âm vẫn là thỉnh thoảng giống như bề trên nói , thỉnh thoảng sinh khí giống như trẻ con nói chuyện.

"Bạch Tuyết, đừng làm rộn, rất nguy hiểm, đi xuống trước có được không?" Cung Hàn lo lắng nói.

"Không muốn! tôi muốn bay như vậy, chơi rất vui nha, còn anh -- xéo đi, nếu không, tôi sẽ không khách khí --" Bạch Tuyết trừng mắt quát Cung Hàn .

"Không được tôi muốn dẫn em đi xuống, như vậy quá nguy hiểm!" Cung Hàn hướng Bạch Tuyết bay tới.

Bạch Tuyết bỗng nhiên bay lên ,một cước đạp vào Cung Hàn, thân thể Cung Hàn liền hướng về phía sau tránh thoát chân của Bạch Tuyết , thuận thể hai tay nắm lấy chân cô, hướng về phía mình kéo qua.

"Nghe lời, có gì ủy khuất đi xuống rồi nói có được hay không?" Cung Hàn dỗ mồm hời , Bạch Tuyết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"Hử, bại hoại, buông tôi ra --" Chân Bạch Tuyết bị Cung Hàn lôi kéo, hơn nữa thân thể đã đánh phải hấn.

"Em và em gái, mau sử dụng tuyệt chiêu." Sói con số một vừa thấy Cung Hàn khó đối phó, thế là từ bên cạnh chỉ huy .

"Không được, em lo lắng sẽ làm bị thương đến thân thể của mẹ !" Sói con số hai rống to hơn, bọn họ sợ dĩ còn chưa có đối phó với Cung Hàn, chủ nếu là không có xuất ra bản lĩnh thật của mình, hiện tại chỉ mới dùng ba phần công lực.

"Tên này rất khó đối phó, chúng ta phải nghĩ biện pháp!" Sói con số một hét lớn.

"Nếu không để em ra giáo huấn hử?" Sói con số ba nói.

"Nói bậy bạ gì đó? Chúng ta ai cũng không thể rời khỏi thân thể của mẹ, nếu không thì xong rồi, đến lúc đó mẹ sẽ sinh non, còn chúng ta liền không có cách nào đầu thai , mà lại phải đợi thêm một trăm năm nữa mới có thể đầu thai !" Sói con số một lo lắng hô lớn.

"Em có biện pháp ,em không rời khỏi thân thể của mẹ, em đi xuống rốn của mẹ rồi đánh lén hử có được không?" Sói con số ba dò hỏi.

Bọn họ ai cũng không dám rời khỏi thân thể Bạch Tuyết , bởi vì bọn họ biết chuyện này rất nghiêm trọng , nếu như lần này bọn họ vẫn không thể an toàn sinh ra, hiện tại Ma Vương bị phong ấn thời gian chính xác là 989 năm, mà nếu như hử bị phong ấn sau một ngàn năm , linh đồng vẫn không thể chuyển thể đầu thai, thì phong ấn của Ma vương sẽ tự động phá giải, hơn nữa người đầu thai vào phải là Mẫu đơn tiên tử , cho nên bọn họ biết lần này bọn họ phải cẩn thận, ngàn vạn không thể có sơ xuất.

Ma vương nếu đi ra, thế giới sẽ có đại nạn!

"ok em đi đánh lén hử, phải cẩn thận đấy." Sói con số một hô.

Cung Hàn đã đem Bạch Tuyết ôm lấy, hử muốn dẫn cô đi xuống, hử không đành lòng động thủ đánh Bạch Tuyết, cho nên chỉ có thể xuống tới mặt đất rồi nói tiếp!

Ai ngờ!

Sói con số ba xuất ra tuyệt kỹ độc môn của mình là gió lốc lôi điện.

Hóa ra tất cả ba người họ đều có tuyệt kỹ của riêng mình.

Sói con số một là: Gió lốc băng điện. Sói con số hai là: Gió lốc hỏa điện.
Sói con số ba là: Gió lốc lôi điện.

Ngoài ý muốn xảy ra.

Cung Hàn lôi kéo Bạch Tuyết, thì bỗng từ rốn Bạch Tuyết lại phát ra lôi điện tấn công, chỉ thấy lôi điện từ trong thân thể Bạch Tuyết bay ra, truyền đến cơ thể Cung Hàn , nhưng lại không có dừng lại, mà lại từ người Cung Hàn đi tới thân thể Bạch Tuyết , lúc này, thân thể hai người bỗng nhiên nổi lên lôi điện cường đại , xung quanh rất nhiều nham thạch đều bị rung động, vỡ tan.

"A -- "

"A -- "

...

Cung Hàn kêu to, Bạch Tuyết kêu to, mà các sói con trong bụng cũng kêu to, mà theo đó hai người đồng thời rơi xuống phía dưới .

Bạch Tuyết và Cung Hàn ngã sấp xuống vách núi phía dưới, tình huống thế nào còn chưa biết?

Mà đây chính là cảnh tượng Lãnh Dạ đã nhìn thấy , Bạch Tuyết nằm dưới đất , Cung Hàn cũng vậy.

Lãnh Dạ và Lãnh Hạo rất nhanh đã tới nơi.

Nhìn thấy Bạch Tuyết vẫn nằm đó, hắn liền chạy qua, đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực. Thở dò hơi thở, cũng may, cô còn sống.

Lãnh Dạ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có hơi thở là được.

Chẳng biết rằng! Sự tình cũng không giống như Lãnh Dạ nghĩ đơn giản như vậy!

"Bạch Tuyết? Bạch Tuyết..." Lãnh Dạ đau lòng la lên với Bạch Tuyết, mà thân thể Bạch Tuyết không có tỉnh lại, thế nhưng, Cung Hàn bên cạnh đã tỉnh.

Hắn mở mắt ra liền nhìn thấy Lãnh Dạ tới, thế nhưng, trong ngực lại đang ôm, đây không phải là...

Hai hàng lệ theo mắt Cung Hàn chảy ra, tròng mắt chẳng đầy tơ máu, sắc mặt trắng bệch, hắn cắn chặt môi đến chảy ra máu ,thế nhưng hắn vẫn như cũ không cảm giác được đau, bởi vì thực tế không ngờ tàn nhẫn như vậy!

Lãnh Dạ ôm được người kia là là...Bạch Tuyết

Trong lòng có thứ gì tan nát!

Lệ, từ từ chảy xuống!

Cung Hàn trừng mắt nhìn về phía Lãnh Dạ, tựa như một mảnh hắc ám!

Nước mắt thì giống như là suối , cuộn cuộn trong con người chảy ra, trượt xuống khuôn mặt!

Hắn (cô) không muốn khóc!

Hắn (cô) đã nói nước mắt của mình vì anh mà rơi!

Thế nhưng!

Hiện tại hắn (cô) nhận không được muốn khóc, trong lòng quá khó tiếp nhận!

Cung Hàn lão đảo hướng bờ sông đi đến, ngồi xổm người xuống, nhìn về phía hình ảnh trong nước, âm âm --

Đầu óc một mảnh tiếng sấm, hắn ngã ngồi trên tảng đá!

Đây chính là cô sao?

Người này không giống người, quý không giống quý chính là cô sao?

Mười sáu năm đã phải sống hèn mọn như thế , chẳng lẽ còn không đủ!
Còn muốn như thế nào? Còn muốn như thế nào?

Chẳng lẽ muốn cô phải chết mới thôi!

Cung Hàn ngồi ở bờ sông nhỏ ôm đầu khóc!

Lãnh Hạo nhìn thấy vậy phun một bãi nước miếng.

Phi --

Cái gì mà lão đại hắc bang ! Giống như đàn bà vậy!

"Anh? Bạch Tuyết thế nào rồi? Chúng ta nhanh lên đi thôi! Tên khốn khiếp kia vừa nhìn liền thấy buồn nôn, khóc suốt mướt! Chẳng khác đàn bà chút nào!"

Lãnh Dạ ôm lấy Bạch Tuyết và Lãnh Hạo rời khỏi.

Chẳng biết rằng người trong lòng rốt cuộc là ai...

Cung Hàn ngẩng đầu, nhìn Lãnh Dạ rời đi, hăn muốn gọi lãnh Dạ ở lại, thế nhưng!

Miệng hé mở, thủy chung cũng không nói một lời nào , cứ như vậy nhìn bọn họ rời đi!

Lãnh Dạ mang theo Bạch Tuyết trở lại biệt thự, đem cô đặt lên trên giường, giúp Bạch Tuyết thay áo ngủ sạch sẽ , sau đó đắp kín chăn cho cô, an vị ở bên người chờ Bạch Tuyết tỉnh lại.

"Cậu đi chuẩn bị một đồ ngon , và một ít ớt trộn thịt bò." Lãnh Dạ phân phó Lãnh Hạo đi chuẩn bị, Lãnh Hạo mặc dù lo lắng Bạch Tuyết thế nào? Thế nhưng có Lãnh Dạ ở đây hẳn sẽ không có việc gì! Cho nên liền đi ra ngoài.

Không bao lâu, lông mi Bạch Tuyết nhấp nháy, chậm rãi mở mắt ra con người.

Vừa mở mắt ra , ai ngờ chợt trợn to hai mắt nhìn Lãnh Dạ, nhìn chung quanh một chút, lại nhìn người đàn ông trước giường này!

Hắn cảnh giác xê dịch về phía sau! Giống như đang đối đầu với kẻ địch vậy.

Thế nhưng?

Anh mắt hắn vì sao lại ôn nhu như thế?

Mình đã cướp đi người phụ nữ của hắn ta, nên hắn sẽ hận chết mình mới đúng a? Vì sao bây giờ lại có loại ánh mắt này? Làm người ta khó hiểu!

"Anh..." Bạch Tuyết chỉ nói ra được một chữ, liền trợn tròn mắt.

Cô đẩy Lãnh Dạ ra , chạy như bay xuống, đây rốt cuộc là tình huống gì? Vì sao thanh âm của hắn lại là giọng của phụ nữ?

Nhìn ngó lại chính mình lúc này hắn mới phát hiện dưới thân là cặp đùi đẹp, mái tóc thật dài xõa xuống.

"A --" Bạch Tuyết kêu to, cầm lấy tóc, bộ dáng rất khủng bố!

"Tuyết nhi, Tuyết nhi, đừng sợ, đã về đến nhà, không có việc gì , đều đã qua." Lãnh Dạ đi về phía Bạch Tuyết, tính toán ôm lấy cô.

Ai biết, Bạch Tuyết thoáng cái rút lui, chỉ vào Lãnh Dạ dùng giọng nữ ngọt ngào hô to.

"Đừng tới đây-- "

Lãnh Hạo vốn đang ở dưới lầu, ai ngờ nghe thấy trên lầu có tiếng động, liền chạy tới.

"Anh? Làm sao vậy?" Lãnh Hạo nhìn thấy Bạch Tuyết giống như là bị khiếp sợ, kỳ thực, Lãnh Dạ cũng cảm thấy như vậy, Bạch Tuyết nhất định là bị khiếp sợ, mới có thể khác thường như thế!

"Tuyết nhi, là tôi, Lãnh Dạ, tôi là Lãnh Dạ, không có việc gì đâu, em đã về nhà." Lãnh Dạ ôn nhu nói, hướng Bạch Tuyết đi đến.

"Lãnh gì chứ, cách xa Lão tử một chút -- cô ấy? Cô ấy đâu rồi?" Bạch Tuyết hùng hùng hổ hổ hét lớn.

Lãnh Dạ cho rằng Bạch Tuyết nói đến Cung Hàn?

Kỳ thực, thân thể này là của Bạch Tuyết, thế nhưng bên trong đã đổi chủ!

"Em thích hắn ta?" Lãnh Dạ thương tâm nói, hắn cho rằng lịch sử lại lần nữa tái diễn, vốn biểu tình ôn nhu bỗng nhiên trở nên cực lãnh!

"Ai thèm quản anh! Đi, mau tìm quần cho tôi, lão tử không muốn mặc váy!" Bạch Tuyết vẫn là hùng hùng hổ hổ.

Lãnh Dạ một bước đi tới gần Bạch Tuyết, nắm lấy cằm của cô, một tay sờ lên má Bạch Tuyết .

"Nói cho tôi biết, có phải em đã thích hắn hay không ?" Lãnh Dạ âm ngoan hỏi.

"Tôi thích ai, mẹ khiếp chuyện đó liên quan gì tới anh! Bạch Tuyết trừng Lãnh Dạ mắng.

Lãnh Hạo bị dọa đến đổ mồ hôi, cô gái này tám phần là bị ngốc rồi?

Dám chọc vào Lãnh Dạ đây chính là tội chết!

"Anh, anh không phát hiện Bạch Tuyết rất khác thường sao? Đây không giống như là cô ấy!" Lãnh Hạo hoảng sợ bước lên phía trước ngăn họ lại, lo lắng Lãnh Dạ tức giận , sẽ bóp chết Bạch Tuyết .

"Cô ?" Bị Lãnh Hạo nhắc tới mới tỉnh , Lãnh Dạ liền buông lỏng Bạch Tuyết một chút, đúng vậy, Bạch Tuyết không giống như thế, hử sao có thể khi đối mặt với cô liền mất đi chừng mực đây?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chuyện Lớn Không Ổn

"Buông tay --" Bạch Tuyết hất tay Lãnh Dạ ra, sau đó tự mình đi tới tú quần áo tìm quần, cầm lên một cái quần của Lãnh Dạ mặc vào, ai ngờ mặc vào thấy quần vừa rộng vừa lớn, nên không còn biện pháp nào lại tìm một chiếc quần đùi mặc vào.

"Cô là ai?" Lãnh Dạ âm ngoan hỏi, người này không phải là Bạch Tuyết, thế nhưng, cô ta lại có thân thể của Bạch Tuyết .

Bạch Tuyết đi tới trước gương, nhìn thấy người đẹp trong gương , lắc lắc đầu, phiền muộn cực kỳ!

Rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Hắn biết mình là Cung Hàn, nhưng tại sao lại biến thành Bạch Tuyết chứ!

"Mẹ kiếp! Lão tử là ai cũng không có quyền quản?" Cung Hàn liên tiếp nói thô tục, khiến Lãnh Dạ mồn giơ tay lên đánh , thế nhưng, nhìn thấy thân thể Bạch Tuyết , bộ dáng của Bạch Tuyết, thì tay hắn tạm dừng trên không trung!

Đây nhất định là thân thể của Bạch Tuyết không thể sai, nên hắn không thể đánh cô!

"Cô ấy đang ở đâu?" Lãnh Dạ âm trầm hỏi.

"Mẹ kiếp! Tôi còn muốn hỏi anh cô ấy đang ở đâu?" Cung Hàn bỗng nhiên cảm giác có chuyện không ổn!

"Chẳng lẽ?"

"Cô ấy không phải chết rồi chứ? Bạch Tuyết có phải chết rồi hay không?" Cung Hàn bỗng nhiên rống to.

"Mày là tên khốn đó--" Lãnh Dạ bỗng nhiên hiểu ra, chẳng lẽ linh hồn đã trao đổi?

Lãnh Dạ đi tới tủ quần áo của Bạch Tuyết, đem quần áo của Bạch Tuyết lấy ra một đồng lớn, sau đó mặc vào thân thể Bạch Tuyết. Thẳng đến khi đem thân thể Bạch Tuyết bị che kín hoàn toàn.

"Lãnh Hạo, cậu hãy coi chừng hăn, không cho phép hăn bước khỏi căn phòng này nửa bước, không cho phép hăn nhìn thân thể Bạch Tuyết, không cho phép hăn sờ thân thể Bạch Tuyết, còn anh sẽ đi tìm Bạch Tuyết." Lãnh Dạ chạy vội ra ngoài, chẳng lẽ Cung Hàn kia chính là Bạch Tuyết?

Hăn nào lúc đó nhìn thấy Cung Hàn khóc sụt sùi, hóa ra cô là Bạch Tuyết!

Đợi đến khi Lãnh Dạ chạy tới nơi, thì Bạch Tuyết đã không còn ở nơi đó!

Cô hăn đã rất thương tâm, cho rằng kiếp này sẽ không còn được gặp lại Lãnh Dạ, kiếp này cũng không có cách nào được hăn ôm trong lòng, thế nhưng, khi cô đi tới bờ sông, từng bước một lội xuống!

Ngay lúc đó Lãnh Dạ đã chạy tới, hăn lập tức nhìn thấy Cung Hàn đang chìm dưới nước, chuẩn xác mà nói chính là Bạch Tuyết.

Hăn rất nhanh nhào tới, bơi tới nơi Bạch Tuyết biến mất.

Đem Bạch Tuyết hôn mê ôm đi lên, mặc dù hình thể có chút lớn, thế nhưng, hẳn tin chắc trong thân thể Cung Hàn có Bạch Tuyết.

"Buông tôi ra..." Bạch Tuyết khóc lớn, chẳng lẽ là mình đã chết, nếu không sao người đàn ông này lại đang ôm cô?

Nâng tay lên nhìn , vẫn như cũ là tay đang ông, sờ sờ hai má, lại còn có râu, cô liền tuyệt vọng, chẳng lẽ tự sát cũng không xong?

"Tuyệt nhi, là tôi." Lãnh Dạ ôn nhu nói.

"Xin để tôi xuống, cầu anh?" Bạch Tuyết khóc nước nở quát, cô không nên để cho Lãnh Dạ biết đây là cô! Bởi bây giờ nhìn cô như quái vật, không nam không nữ!

"Cùng tôi về nhà nào!" Lãnh Dạ ra lệnh nói, nhưng ẩn nhẫn là sự đau lòng!

"Tôi không muốn cùng anh về nhà --" Bạch Tuyết nghĩ đến Lãnh Dạ ôm một người đàn ông trở về, nếu mọi người nhìn thấy sẽ thế nào! Cô liền giãy giụa từ trong lòng Lãnh Dạ xuống, hai người đã ở trên bờ, Bạch Tuyết thui lùi, nhìn Lãnh Dạ.

"Bạch Tuyết, nghe lời, chúng ta về nhà thôi?" Ngữ khí Lãnh Dạ hòa hoãn hơn rất nhiều, hẳn không biết ở trên người Bạch Tuyết đã xảy ra chuyện gì? Thế nhưng, cô nhất định là bị ủy khuất rất lớn !

"Không -- anh nhận lầm người rồi, tôi không phải Bạch Tuyết, tôi không phải Bạch Tuyết, tôi là đàn ông , tôi là đàn ông... Ô ô... Đàn ông..." Bạch Tuyết xoay người bỏ chạy, cô hiện tại trong bộ dạng này, làm sao có thể đối mặt với Lãnh Dạ, cái người làm cho cô động tâm , cái người làm cho cô ngớ thưng, cho nên cô không muốn cho anh nhìn thấy mình, cô không nên! Không nên!

Cô cảm giác mình hiện tại rất xấu xí, là quái vật nên cũng chính điểm này đau khiến Bạch Tuyết đau nhói!

Lãnh Dạ ôm lấy Bạch Tuyết.

"Đi theo tôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp, tin tôi đi." Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết khó chịu, tim của hắn cũng đau rất!

"Tôi không phải là Bạch Tuyết của anh, tôi không phải, anh cách tôi xa một chút, cách tôi xa một chút..." Bạch Tuyết chán ghét bộ dáng chính mình, mà cô cảm thấy mình bị tên biến thái động vào rất dơ, nghĩ tới đây, cô liền không thể chịu đựng được! Ngay cả cô cũng không thể chịu đựng được, huống chi là Lãnh Dạ!

Anh vẫn kiêu ngạo như vậy, ngạo khí như vậy, như vậy bá đạo, như vậy sẽ không cho phép người khác động vào phụ nữ của mình, thì sao có thể tiếp nhận việc cô biến thành đàn ông!

"Bạch Tuyết -- tin tôi, tôi nhất định sẽ có biện pháp!" Lãnh Dạ lo lắng hét lớn

"Anh không nên đi qua, nếu bước tới nữa tôi sẽ chết cho anh xem!" Bạch Tuyết bỗng nhiên rút ra một con dao nhỏ sắc bén, trừng mắt nhìn Lãnh Dạ, ý là, nếu bước tới nữa, thì sẽ tự sát.

Lãnh Dạ lo lắng kích thích đến Bạch Tuyết, sợ cô nhất thời không tiếp thu được sự thật này, nên hắn cũng không dám bức cô!

"Em chớ làm loạn, tôi sẽ không đi qua, sẽ không đi qua." Đúng lúc này, có rất nhiều đàn em đi qua. Những người này đều là người của Cung Hàn.

Mà Bạch Tuyết muốn Lãnh Dạ buông tha mình, bởi cô chẳng khác nào quái vật, làm sao có thể cùng nhau ngủ, cùng nhau ở!

Thế là!

"Mấy người ngăn anh ta lại cho tôi, còn mấy người dẫn tôi trở về!" Bạch Tuyết hướng về phía những người đó ra lệnh.

"Em đứng lại --" Lãnh Dạ rống to hơn.

Bạch Tuyết đứng lại, nhưng không có quay đầu lại, trong mắt đã che đầy một tầng hơi nước.

"Em thật sự không muốn trở lại cùng tôi?" Lãnh Dạ kêu lên đau đớn, Bạch Tuyết biết, cô không thể trở lại!

"Tôi tại sao phải trở về với anh, anh đi đi!" Bạch Tuyết đi nhanh rời đi.

Lãnh Dạ phẫn nộ, sự tình đã nghiêm trọng, chỉ thấy hắc phi thân một cái, bốn năm người đều ngã xuống, hắc đem sự phẫn nộ hết thảy phát tiết ở trên người những người đó , những người đó tự nhiên thành bao cát để hắc trút giận .

Bạch Tuyết vẫn chưa đi xa, liền nghe thấy mấy thủ hạ phía sau thống khổ kêu rên!

"Dừng tay --" Bạch Tuyết lại quay trở về.

"Cùng tôi trở lại --" Lãnh Dạ âm ngoan gầm nhẹ.

"Tôi lặp lại lần nữa, tôi không phải người anh muốn tìm, còn có, không cần đi theo tôi, mấy người kia, mau đi theo tôi." Bạch Tuyết lại lần nữa rời đi.

Những lời này giống như tia chớp bổ trúng Lãnh Dạ, không ngờ cô lại dám nói như vậy!

Thế nhưng, hẳn lại muốn mạnh mẽ đem cô mang về, bởi vì ý nghĩ trong lòng Bạch Tuyết , hẳn đều hiểu, Bạch Tuyết là không cách nào đối mặt với hẳn, bởi bọn họ đã từng ở trên giường triền miên, thân thiết, thậm chí cùng nhau tắm , nhưng hiện tại Bạch Tuyết bỗng nhiên biến thành đàn ông, khiến cô không thể tiếp thu sự việc này!

Thế nhưng!

Thế nhưng...

Hẳn muốn mang cô về nhà, hẳn sẽ nghĩ biện pháp, mặc dù không biết tại sao chuyện lại như vậy, thế nhưng nhất định sẽ có biện pháp!

Bạch Tuyết và những người kia trở lại sơn trang.

Cô này giờ cũng không nói gì, vì lo lắng bị lộ.

"Mấy người đi xuống đi, tôi đói bụng rồi, mang cho tôi một ít thức ăn đến, không có việc gì đừng tới làm phiền tôi!" Bạch Tuyết đi vào nhà .

Ở đây có lẽ là nơi tạm thời cho cô chú ở, vì ở đây rất bí mật, lại không có người tới quấy rầy, bên ngoài còn có người bảo vệ, nên Lãnh Dạ không thể tìm đến!

Bởi nếu để cô đối mặt với Lãnh Dạ trong bộ dáng này, thì cô thà rằng đi tìm chết còn hơn!

Cô không nên để người đàn ông mình thích nhìn thấy cô giống như yêu quái, cô muốn cho Lãnh Dạ nhớ kỹ một mặt tốt của mình trước kia, mà không phải người đàn ông có râu này!

Chợt muốn đi vệ sinh, thế nhưng, thân thể này cô còn chưa quen thuộc!

Đành chịu đựng không đi!

Bởi vậy cũng không dám uống nước!

Trong biệt thự Lãnh Dạ, vốn Lãnh Hạo căn bản không phải là đối thủ của Cung Hàn, thế nhưng, bất đắc dĩ hiện tại thân thể lại yếu đuối, khiến hắc cũng không muốn đem thân thể Bạch Tuyết làm đau, thế là, vẫn luôn chờ Lãnh Dạ đem Bạch Tuyết mang về nghĩ biện pháp gì có thể đổi trở về hay không ? Mà Cung Hàn là đàn ông, hắc cũng không muốn sau này làm phụ nữ, hắc còn là thích thưởng phụ nữ, mặc dù thân thể này là người hắc thích, thế nhưng, chuyện này còn rất khó tiếp thu!

Vì bên trong là là đàn ông, bên ngoài lại là phụ nữ!

Đến ngay cả Cung Hàn cũng không thể tiếp thu, huống chi là Bạch Tuyết!

Không ngờ chính là, Lãnh Dạ lại tay không mà về!

Cung Hàn một bước tiến lên, tóm lấy Lãnh Dạ.

"Mẹ nó! Anh không có tìm được cô ấy sao? Vì sao đã về rồi? Bạch Tuyết đâu? Bạch Tuyết đã đi nơi nào rồi?" Cung Hàn hét lớn, hắc không dám tin Bạch Tuyết vì sao chưa có trở về? Nhìn thấy Lãnh Dạ giống như rất khổ sở, chẳng lẽ là Bạch Tuyết đã mất?

"Khốn kiếp-- tao muốn giết mày -- nếu không phải tại mày, Bạch Tuyết làm sao thể gặp chuyện không may chứ? Đều là do mày--" Lãnh Dạ liền xông lên đánh cho Cung Hàn một quyền, mà nghe thấy Lãnh Dạ rống to hơn, Cung Hàn trợn tròn mắt, chẳng lẽ cô ấy đã chết thật ?

Thân thể của hắc đã chết , linh hồn Bạch Tuyết cũng đi rồi sao?

Hắc ngồi trên mặt đất, nhìn ra rất khó chịu, hắc không có đánh trả, bị Lãnh Dạ đánh vài quyền.

"Anh, anh đang đánh là Bạch Tuyết, thân thể Bạch Tuyết , tên đó đang ở bên trong mà! Nếu như thân thể này không phải là của Bạch Tuyết, tôi đã sớm con mẹ nó đánh hấn , dám bắt cóc Bạch Tuyết, không muốn sống nữa sao!" Lãnh Hạo ôm lấy Lãnh Dạ đang phát điên .

Lãnh Dạ bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy thân thể Bạch Tuyết , ảo não ôm lấy đầu.

"Cậu đi lấy một chút thuốc bôi nên mặt cho Bạch Tuyết đi! Xem trọng hấn, anh phải bình tĩnh một chút!" Lãnh Dạ liền đi khỏi.

"Mẹ nó! Lão tử không phải phụ nữ, tôi muốn đi tìm cô ấy." Cung Hàn bỏ dậy hướng phía ngoài chạy đi.

Lãnh hạo đuổi tới, mà Lãnh Dạ cũng nhìn thấy , như hấn không có ngăn , bởi Bạch Tuyết ở chỗ đó hấn cũng không yên lòng, thế là, một đạo tia sáng, xuất hiện ở cửa, Cung Hàn chạy đến, nhìn thấy Lãnh Dạ đã ở trong xe.

"Mang tôi đi hang ổ của cậu , cô ấy ở nơi đó!" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

Cung Hàn vốn biểu tình thương tâm , thoáng cái đã khá hơn nhiều, cô ấy chưa chết,cô ấy chưa chết?

Thật tốt quá.

Cô ấy lại giả chính mình đi trở về.

Trong lòng không khỏi có chút mừng rỡ, chẳng lẽ cô cũng thích chỗ đó của hấn , còn thích ở chung với hấn?

"Chớ đắc ý, cô ấy là không tiếp thụ được bộ dáng bây giờ, mới không bằng lòng theo tôi trở về, còn chuyện của cậu, tôi và cậu chưa xong đâu! Lên xe, Lãnh Hạo, cậu ra quá lái xe." Lãnh Dạ xuống xe, cùng Cung Hàn ngồi vào chỗ ngồi phía sau .

Hắn muốn để ý tên này, miễn cho hắn đối với thân thể Bạch Tuyết không tốt.

Ba người cuối cùng cũng biết Bạch Tuyết ở hắc bang , đều lo lắng cô ứng phó không được, cho nên đều vội vã lên xe, sau đó dựa theo chỉ thị của Cung Hàn , hướng sơn trang đi.

Ai ngờ, đi được nửa đường.

Ở trong bụng Cung Hàn lại lần nữa truyền đến thanh âm tức giận, đương nhiên, thanh âm này chỉ có Lãnh Dạ mới có thể nghe thấy.

"Nha ! Tại sao có thể như vậy?" Sói con số ba rất không hiểu nổi!

"Em gái, chiêu gió lốc lôi điện lúc nào còn có loại chiêu thức đổi hồn này vậy?" Sói con số một hỏi.

"Cái gì mà đổi hồn? Em căn bản cũng không biết chuyện gì xảy ra?" Sói con số ba trả lời.

"Không ngờ hồn phách của mẹ và cái tên bại hoại lại bị thay đổi, chúng ta bây giờ ở trong thân thể mẹ không sai, thế nhưng, ở trong thân thể người cũng không phải là mẹ!" Sói con số hai phân tích nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Nhảy Xuống Vực Tự Sát?

"Em không phải cố ý, em cũng không biết thế nào ? Mẹ sao có thể lệch vị trí linh hồn chứ? Ô ô... Thế này là sao? Em có phải là đứa nhỏ hư hay không ? Ô ô..." Sói con số ba thương tâm khóc lên.

"Ô kìa! Được rồi! Em còn chưa tính là đứa nhỏ, bây giờ chúng ta đều như nhau, chỉ là một hạt nhỏ, cách thời gian lớn thành hình còn sớm lắm!" Sói con số một nói.

Lãnh Dạ lắng tai nghe lời mấy đứa nói, trong lòng đã suy nghĩ, thì ra là mấy đứa sự dụng công lực nên mới có thể tạo thành chuyện như vậy, mà hắn vừa nghe được cái gì mà gió lốc lôi điện? Chẳng lẽ chính là một chiêu này khiến linh hồn đổi vị?

Hắn không trách các con, bọn nó nhất định là muốn bảo hộ mẹ mới ra tay .

"Đều là do tên sói thối tha kia, nếu không phải là hắn bắt cóc mẹ, chúng ta sao có thể gặp rắc rối? Nếu không phải là tên khốn kia bắt nạt tiểu mẹ, mẹ sao có thể nhảy vách núi tự sát?"

Lãnh Dạ bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, cái gì?

Bạch Tuyết tự sát?

Bạch Tuyết nhảy xuống vực?

...

Lãnh Dạ cảm thấy đau đớn!

Tên khốn này hần dám bức Bạch Tuyết!

"Nhảy xuống vực! Tự sát!" Mấy chữ này lại lần lượt hiện lên , cô vì thủ thân mà tự sát...

Hắn ngẩng đầu, cảm tức nhìn Cung Hàn, nhưng khi hắn nhìn thấy thân thể Bạch Tuyết ,cuối cùng hắn lại không hạ thủ được! Đây là thân thể của Tuyết nhi , hắn không thể đánh!

"Em không nên nói hắn là sói thói tha! Sau này chúng ta cũng có thể mang theo đuôi sói đấy!" Sói con số hai nói.

"Cái gì? Đuôi? Em không thể đuôi... Em không muốn có đuôi... Em là tiểu công chúa... Tiểu công chúa không thể có đuôi!" Sói con số ba nghĩ đến mình phải có đuôi, liền bị dọa muốn khóc, đúng là tính cách thích khóc , nhưng cũng rất giống Bạch Tuyết , cô ấy cũng rất thích khóc.

"Đúng vậy, không chừng sẽ có đuôi, là baby óc đuôi nha." Sói con số một cố ý nói.

"A? Không nên -- không nên --" sói con số ba phát điên.

"Được rồi, đừng làm rộn, cha là Lang Vương, chúng ta đương nhiên là sói con ." Sói con số một nói.

"Nhưng hiện tại không biết mẹ như thế nào? Vậy mà hai người còn có tâm tình quan tâm chuyện có đuôi hay không ? Thật không có lương tâm?" Sói con số hai quát.

"Chúng ta hiện tại cũng bất lực, chúng ta không thể rời khỏi thân thể này, nếu không em nhất định sẽ có phương pháp đem mẹ đổi trở về, thế nhưng,

em phải đi ra mới được!" Sói con số ba nói.

"Không được -- ai cũng không thể rời khỏi căn phòng này nếu không chúng ta không có cách nào an toàn sinh ra!" Sói con số một khẩn trương gầm nhẹ.

"Bây giờ chỉ có thể dựa vào Lang Vương nghĩ biện pháp !" Sói con số hai nói.

"Cái gì mà Lang Vương? Đó là cha của chúng ta, sau này không được đem từ liên quan đến sói nói ra, em không thích!" Sói con số ba không muốn nghe từ sói, sẽ làm bé nghĩ đến đuôi chó sói!

"Vậy được rồi, chúng ta cũng không thể luôn luôn gọi cha là Lang Vương, Bạch Tuyết đã là mẹ, như vậy hắc cũng chính là cha của chúng ta ." Sói con số một nói.

"Chuyện này được rồi , nhưng mà cha có biện pháp nào đem mẹ đổi trở về đâu?" Sói con số ba nói.

"Chờ xem, đến lúc đó sẽ biết! Chúng ta hay là trước ngủ đi, tranh thủ nhanh lớn lên một chút !" Mấy nhóc con trong thân Bạch Tuyết cũng đều an tĩnh , mà Lãnh Dạ thì rất vui mừng, hài tử của hắc cũng không có chuyện gì, trước mắt chính là phải nghĩ biện pháp đem Bạch Tuyết đổi trở về!

Cung Hàn mang theo Lãnh Dạ đi vào trong, bị trông cửa ngăn lại.

"Mẹ nó! Mấy tên khốn khiếp này, không muốn sống nữa có phải hay không? Lão tử là..." Cung Hàn bỗng nhiên ý thức được chính mình là Bạch Tuyết , liền dừng lại một chút.

"Mở cửa, ta là người phụ nữ của Cung Hàn !"

"Cậu tốt nhất đừng hoảng một chút, đừng tưởng rằng có thân thể của cô ấy tôi liền không có cách! Nhớ kỹ Bạch Tuyết là người phụ nữ của tôi, còn cậu? Kiếp này cũng đừng nghĩ đến!" Lãnh Dạ hàn quang bắn về phía Cung Hàn.

"Cô ấy bây giờ là của anh , thế nhưng sau này liền khó nói!" Cung Hàn đặc ý nói, tựa hồ rất nắm chắc .

"Cô ấy nếu như là của cậu , sao lại nhảy xuống vực tự sát, sau này tôi sẽ cùng cậu tính sổ!" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Mở cửa --" Lãnh Dạ lạnh lùng một tiếng, khiến mấy người canh giữ không khỏi run lên, giống như hắn là người không dễ chọc , thế là, ngoan ngoãn mở cửa .

"Các người một đám chết tiệt kia, lão tử quay về sẽ lại thu thập các người!" Cung Hàn cảm giác không còn mặt mũi, cư nhiên dọa không được đám ranh con, kỳ thực, là bề ngoài Bạch Tuyết ôn nhu không có khí thế!

Mà mấy người hộ vệ, trái lại bị khí thế của Lãnh Dạ chấn áp.

Ba người tiến vào.

"Mấy ngày nay, tôi và Bạch Tuyết thế nhưng mỗi ngày đều ngủ cùng một chỗ, cô ấy rất ôn nhu nha!" Cung Hàn vui cười nói.

Kỳ thực, hắn và Bạch Tuyết ngủ một cái giường là thật, bất quá, hắn chỉ là ôm Bạch Tuyết ngủ, cũng không có làm khó Bạch Tuyết, chủ yếu là lo lắng dọa đến cô, lo lắng cô bị thương tổn , không ngờ chính là, hắn không có thương tổn , cư nhiên bị thủ hạ của hắn dọa, ghê tởm chính là, còn bị buộc nhảy núi!

Cái kẻ thương tổn Bạch Tuyết bị treo ở bên vách núi kia, chỉ qua có một ngày liền bị điều hâu trong núi ăn sạch sẽ, chỉ còn lại có một đồng xương

khô.

Khiến mọi người nhìn thấy mà giật mình, không ngờ đại ca sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy giết chết hần!

Đi tới nơi ở của Bạch Tuyết, Cung Hàn đi vào trước, bởi vì đây là địa bàn của hần, nên hần rất quen thuộc.

Bạch Tuyết nghe thấy có người lên lầu, cô liền cuống cuống quít chạy đến.

Bất lực nhìn xuống dưới lầu, cô liền ngây dại, anh tại sao lại tới? Cái người khiến cho cô quan tâm lúc này tại sao lại ở chỗ này?

Cung Hàn bước đi lên.

"Không nên tới đây--" Bạch Tuyết hướng về phía thân thể của mình hô to, thân thể là của cô, thế nhưng, bên trong lại là một người khác, nhìn thật là dọa người!

"Là tôi, Bạch Tuyết, là tôi?" Cung Hàn chỉ vào chính mình nói.

"Anh không cần nói ra, tôi biết anh là ai!" Chạy xuống hai hàng lệ, cô thê thương nói.

Lãnh Dạ đau lòng nhìn trên mặt Bạch Tuyết, hai tay nắm chặt thành quyền, không có chỗ phát tiết, đúng vậy, hần hiện tại nghĩ hung hăng giáo huấn Cung Hàn, thế nhưng, thân thể Bạch Tuyết không thể thương tổn, trước mắt thân thể Cung Hàn cũng không thể thương tổn, bởi vì trong thân thể có người hần yêu !

"Lãnh Dạ, anh cùng tôi tiến vào!" Ngoài ý muốn chính là, Bạch Tuyết cư nhiên kêu tên Lãnh Dạ , hơn nữa yêu cầu hần đi lên, mà đối với Lãnh Dạ là an ủi lớn lao, Bạch Tuyết vẫn bài xích hần, khiến hần rất đau lòng!

Lãnh Dạ đi lên, theo Bạch Tuyết vào phòng ngủ.

Bạch Tuyết đưa lưng về phía hăn, cô không muốn bị Lãnh Dạ nhìn thấy mặt mình!

"Anh giúp em có được không?" Bạch Tuyết bất lực nói.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho hai người đổi trở về, tin tôi đi."

"Đi theo tôi." Bạch Tuyết mang theo Lãnh Dạ đi vào phòng vệ sinh, Lãnh Dạ không rõ Bạch Tuyết có ý gì?

"Em, em muốn..." Bạch Tuyết ấp ập úng úng nói không nên lời, cô muốn đi tiểu, thế nhưng, không muốn xem chỗ đó của Cung Hàn , cho nên cô muốn Lãnh Dạ giúp mình!

"Tôi hiểu rồi." Lãnh Dạ đi lên phía trước.

Bạch Tuyết đưa tay cầm lên khăn mặt bên cạnh che mặt mình, Lãnh Dạ liền giúp cô kéo, sau đó giúp cô đi tiểu.

"Có thể, đi được rồi." Lãnh Dạ hận không thể giết chết Cung Hàn, khiến Tuyết nhi bị ủy khuất, chịu tội!

Thế nhưng, hiện tại thân thể Cung Hàn vẫn không thể động, bởi vì đến lúc đó người thống khổ chính là Bạch Tuyết, hiện tại Bạch Tuyết là chủ nhân thân thể này ! Chỉ có trước nhin một chút!

"Tôi sẽ đem ủy khuất em nhận được đòi lại hết, nên trước hết em tạm thời nhin một chút, chờ tôi nghĩ đến biện pháp liền đổi hai người trở về." Lãnh Dạ đau lòng nói, mà khăn mặt vẫn không có giơ lên, bất quá thân thể lại bắt đầu nức nở.

Lãnh Dạ giúp cô kéo khóa lên, muốn ôm lấy lấy cô.

"Không nên đụng vào em, ô ô... Em là quái vật... Ô ô..." Bạch Tuyết đem mặt trốn ở khăn mặt ô ô khóc, cô trong cái dạng này làm sao có thể ôm chứ, cô hiện tại thân thể là đàn ông! Đàn ông!

Nước mắt như hồng thuye chảy mãi không ngừng, mà đoán rằng Cung Hàn chưa bao giờ khóc, đây có thể là lần đầu tiên khóc, ai ngờ bởi vì linh hồn Bạch Tuyếtkhóc, khiến thân thể cũng không khống chế được, mà ở bên ngoài Lãnh Hạo và Cung Hàn ngồi ở trong phòng khách, bỗng nhiên mũi Cung Hàn cay cay, liền khóc lên, thương tâm không được.

"Anh mặc dù hiện tại chiếm lấy thân thể Tuyết nhi, thế nhưng, bây giờ là đàn ông, không nên khóc sụt sướt như thế có được hay không? Rất buồn nôn có biết hay không? Mà anh còn là lão đại hắc bang, đều ném đi mặt mũi rồi?" Lãnh Hạo nhìn người bên cạnh khóc không thành tiếng đành lắc lắc đầu!

"Mẹ nó! Lão tử... Mới không muốn khóc... Thế nhưng nhịn không được... Trong lòng khó chịu... Nước mắt chính là cứ chảy... Cậu nói tôi phải làm sao bây giờ?" Cung Hàn hùng hùng hổ hổ quát, lại khóc thở không ra hơi.

Trong phòng ngủ, Bạch Tuyết đã được Lãnh Dạ an ủi tỉnh táo không ít, ngồi ở bên giường, cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu, không muốn nhìn thấy biểu tình phức tạp của Lãnh Dạ !

"Ngoan, tin tôi, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp, tin tôi." Lãnh Dạ lo lắng Bạch Tuyết luẩn quẩn trong lòng, đành cường điệu khiến Bạch Tuyết tin tưởng hẳn.

Vốn cường đề xuống ghen ngào, lại bị Lãnh Dạ ôn nhu an ủi như thế, cô lại khóc lên, thân thể run lên một cái, run rẩy cũng rất lợi hại, khó chịu khóc mà Lãnh Dạ kinh hồn táng đảm, lập tức đem cánh tay dài đuổi ra ôm lấy Bạch Tuyết.

Mặc dù ngửi không thấy mùi thơm của cơ thể Bạch Tuyết , thế nhưng, cái người khóc kia chỉ có thể là Tuyết nhi của hã.

Bạch Tuyết không có trốn, cô rất hi vọng được cái ôm an toàn và ấm áp này ,thì cô không tiếc rời đi, thế là an tâm nhắm mắt lại, thân thể nghẹn ngào một chút .

Nhìn Bạch Tuyết thương tâm, Lãnh Dạ chân mày xuất hiện thật to vết hõm, Cung Hàn -- tao muốn làm thịt mày.

Nhưng mà, dưới lầu còn thảm hại hơn!

Cung Hàn càng khóc càng lợi hại, hã rốt cuộc cũng hiểu thân thể phụ nữ là nước ,hiện tại hã ở trong thân thể Bạch Tuyết hiểu, lần đầu tiên phát hiện mắt có thể nhìn người, lại có thể là vùi nước, hã đã khóc thật lâu, nước mắt vẫn ào ào chảy, hơn nữa trong lòng rất khó chịu, rất muốn người ta an ủi một chút , thế là, hã khóc nhìn về phía Lãnh Hạo.

"Ôm ta một cái... Ô ô..." Nếu như bây giờ người này là Bạch Tuyết nói như vậy, Lãnh Hạo chịu mạo hiểm bị Lãnh Dạ đánh cũng sẽ không chút do dự đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, hảo hảo an ủi .

Thế nhưng, thân thể này hiện tại mặc dù là Bạch Tuyết , thế nhưng bên trong cũng không phải, suy nghĩ một chút liền sợ hãi!

Cung Hàn khịt khịt, vành mắt hơi đỏ lên, ý là, người không ôm ta, ta còn khóc!

Nhìn thấy Lãnh Hạo không ôm hã, hã xót xa trong lòng lại rốt xuống nước mắt, tên đàn ông này không đồng tình sao, người ta đã khóc thành như vậy, hã là một người đàn ông cũng không quan tâm!

Thật không có phong độ!

Lãnh Hạo nhìn thân thể Bạch Tuyết cũng không chịu nổi, thế là hắn thở dài một tiếng !

"Tôi là nhìn mặt mũi Bạch Tuyết mới ôm anh, về phần anh? Tôi hận không thể giết anh." Lãnh Hạo bất đắc dĩ đem Cung Hàn ôm vào trong ngực.

Hắn còn ở trong lòng chửi mình không đủ tâm ngoan, biết rõ thân thể này là Cung Hàn, thế nhưng, hắn chính là không kháng cự được đôi tay này! Hoàn hảo người thấy được mùi thơm của cơ thể Bạch Tuyết , khiến hắn vui mừng không ít.

Chỉ là, nghe người thấy được mùi thơm của cơ thể Bạch Tuyết , khiến tay hắn ôm Cung Hàn càng ngày càng gấp, tròng mắt thống khổ bị mí mắt che khuất, thật thấp thỏm dài!

"Nếu như anh bây giờ là cô ấy thì tốt bao nhiêu ! Chỉ sợ lúc trở lại, sẽ không cần tôi!" Lãnh Hạo thống khổ nhỏ tiếng. Hắn ở lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tuyết liền vì cô mà tâm động, chỉ là cô là người của Lãnh Dạ, nên hắn không thể!

Thế nhưng, tâm luôn luôn nghĩ đến cô, nhớ cô!

Cung Hàn ghen ngào, lau lệ. Hơi ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Hạo.

Hình như nước mắt đàn ông đều chảy vào trong lòng, vì nhìn hắn cũng rất đau lòng?

Giãy khỏi cái ôm ấp của Lãnh Hạo.

"Tôi hiểu..." Cung Hàn nhỏ giọng nói, hắn trước đây phóng dăng không kiềm chế được, chưa bao giờ khiến hắn tâm động với ai, thẳng đến khi hắn nhìn thấy Bạch Tuyết, thì kế hoạch của hắn đều bị ngâm nước nóng, ý nghĩ của hắn bị thay đổi, tất cả đều bởi vì Bạch Tuyết. Bởi cô tựa hồ đem hồn

phách của hắc câu đi, vì không muốn tổn thương Bạch Tuyết, hắc tìm người khác giải tỏa, hắc cũng không muốn dọa đến Bạch Tuyết!

Mà người trước mắt này xót xa trong lòng cũng chính là cảm thụ của hắc, hắc hiểu trong lòng Bạch Tuyết thích ai, chỉ là hắc không cam lòng!

Nghĩ đến chỗ này, hắc giơ lên tay nhỏ bé lau ẩm ướt hai má, trước bởi vì khóc quá khó khăn, tâm tình nhất thời không cách nào điều khiển, hắc tận lực khắc chế nước mắt không nên rơi xuống, tiểu vai phập phồng, bộ dáng vừa đáng thương vừa đáng yêu, khiến Lãnh Hạo nhìn vò có chút thất thần, hắc cảm giác Bạch Tuyết đã trở về.

Đây chính là bộ dáng Bạch Tuyết, cô luôn luôn làm cho người ta nhìn không được muốn bảo hộ, muốn đau lòng, lại rất đáng yêu.

"Tôi không phải cô ấy..." Ai ngờ, khi Lãnh Hạo cho rằng Bạch Tuyết trở lại, Cung Hàn bỗng nhiên nói một câu như vậy, khiến Lãnh Hạo phục hồi tinh thần lại.

"Anh? Cách tôi xa một chút, ít lấy thân thể Bạch Tuyết mê hoặc tôi, anh em là đàn ông, không thích đàn ông!" Lãnh Hạo quát.

"Nhưng người ta hiện tại là phụ nữ, cậu xem xem, đây là cái gì?" Cung Hàn nói xong nâng tay lên chỉ hướng ngực Bạch Tuyết.

"Ba --" cách tay nhỏ bé bị Lãnh Hạo hung hăng đánh một cái.

"A-- cậu bây giờ đánh là thân thể của Bạch Tuyết, còn tôi không sao cả!" Cung Hàn cố ý nói như vậy.

"Anh -- chờ anh rời khỏi thân thể Bạch Tuyết, nhìn xem gia thế nào giáo huấn anh." Lãnh Hạo rống giận.

Lãnh Dạ cuối cùng cũng đem Bạch Tuyết du ngủ, đắp kín chăn cho cô, sau đó xuống lầu.

"Cậu? Có muốn đi nhà vệ sinh hay không ?" Lãnh Dạ hỏi.

"Làm chi?" Cung Hàn hỏi.

"Thân thể Bạch Tuyết đừng mơ tưởng nhìn, đi, tôi mang cậu đi !" Lãnh Dạ đem Cung Hàn xốc lên hướng nhà vệ sinh đi đến, chỉ là nhẹ nhàng xách, hẳn cũng lo lắng quá dùng sức khiến thân thể Bạch Tuyết bị thương , đều đi đến nhà vệ sinh, hẳn đem Cung Hàn che mắt, sau đó cởi quần soóc của Cung Hàn ra .

"Ngồi xổm xuống --" Lãnh Dạ ra lệnh một tiếng.

"Không muốn, lão tử vẫn luôn đứng tiều!" Cung Hàn lẩm bẩm nói.

"Ba --" Lãnh Dạ phát một cái lên mông.

"Nếu không muốn tè ra quần thì đứng tiều!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Ghê Tởm Chết Người!

Quả nhiên Cung Hàn chậm rãi ngồi xổm xuống.

"Mau ra ngoài." Cung Hàn hô.

"Tại sao tôi phải ra, thân thể của Tuyết nhi không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy, đây là thân thể người phụ nữ của tôi, đương nhiên tôi phải coi chừng, nhanh lên một chút, mau tiểu đi --" Lãnh Dạ nghiêm nghị ra lệnh.

"Hừ -- anh dữ dội như vậy tôi không đi tiểu được!"

"Cùng lắm thì tôi không nói lời nào, mau tiểu đi!"

Cung Hàn bất đắc dĩ, nhin một hồi, đành phải ngoan ngoãn đi tiểu.

Sau đó.

Hai người đi ra.

"Cậu, hôm nay sẽ phải ngủ cùng tôi." Lãnh Dạ chỉ vào Cung Hàn nói.

"Vì sao? Tôi không thích đàn ông, tôi thích ôm phụ nữ ngủ, nhất là Tuyết nhi." Cung Hàn da mặt dày nói.

Lãnh Dạ dơ tay muốn đánh hấn, thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết nhi, hấn cũng không cách nào hạ thủ!

"Cậu nghĩ rằng tôi nguyện ý ngủ cùng cậu sao, tôi là trông coi thân thể người phụ nữ của mình, nếu không dù cậu có quỳ xuống cầu xin tôi, cũng tôi cũng không thềm ngủ!" Lãnh Dạ rống giận.

"Thật phiền chết đi được --" Cung Hàn ôm đầu hướng một căn phòng khác đi ngủ , Lãnh Dạ cũng vội vàng đi theo.

Nhìn Lãnh Dạ như hình với bóng, Cung Hàn có chút phiền chán .

"Mẹ kiếp! Anh luôn đi theo tôi, tôi lại không đi tắm thì không có cách nào đi ngủ được!" Cung Hàn rống giận.

Lãnh Dạ đưa tay ra, bỗng nhiên đem Cung Hàn kéo đến trước mặt, giận trừng mắt nhìn hằm.

"Không phải bởi vì thân thể của cậu bây giờ là người phụ nữ của tôi, nếu không cậu cho là mình bây giờ còn có thể đứng ở đây sao?" Hằm đối mặt với thân thể Bạch Tuyết, giọng điệu vẫn như cũ không tốt, tầm mắt băng lãnh nhìn chăm chăm Cung Hàn trong thân thể , tựa hồ muốn nhìn thấu thân thể Bạch Tuyết để nhìn thấy Cung Hàn bên trong, khiến Cung Hàn rất ít khi có ánh mắt run sợ như vậy, vì ánh mắt vừa rồi rất dọa người, không thể nghi ngờ! Ánh mắt đó rất đáng sợ!

Hằm giãy giụa một chút, rời khỏi kiềm chế của Lãnh Dạ.

"Nếu như không phải bởi vì bị thân thể Tuyết nhi vướng chân , anh nghĩ rằng tôi sẽ cho anh cơ hội hạ thủ sao?" Cung Hàn cũng sắc bén trả lời một câu, bất quá thanh âm lại thiếu rất nhiều khí thế, bởi vì thanh âm của Bạch Tuyết quá ngọt, nói ra lời luôn luôn thiếu rất nhiều lực đạo.

"Tuyết nhi? Tuyết nhi là cậu có thể gọi sao? Nếu như cậu chân chính là Cung Hàn, tôi sẽ lập tức xé nát miệng của cậu!" Lãnh Dạ âm ngoan nói.

"Có thể gọi Tuyết nhi hay không cũng không đến phiên anh quan tâm, cô ấy có quyền kết giao bằng hữu tự do!" Cung Hàn cũng không cam lòng, tiếp tục mở miệng , nếu như hần biết người này là Lang Vương, hần nhất định sẽ bị dọa tè ra quần, thế nhưng, hần lại không ngờ tới Lang Vương sẽ ở thế giới nhân loại, hần lại càng không nghĩ tới tới người Lang Vương cao cao tại thượng sẽ là Lãnh Dạ này!

Hần đến chết mới hiểu được chính mình mạo phạm phụ nữ của Lang Vương lãnh khốc ! Nếu như hần sớm biết một chút , hần nhất định sẽ kẹp đuôi chạy trốn , tuyệt đối không biết sống chết đứng ở chỗ này, còn dám tự xưng mình là lão tử!

Lãnh Dạ sở dĩ có thể chịu được Cung Hàn vô lễ, chủ yếu là bởi vì Cung Hàn trốn ở trong thân thể Bạch Tuyết , cũng bởi vì thân thể hần còn có bảo bối của mình , đây cũng không phải là nói đùa! Hần nhất định phải nhẫn nại, không thể khinh thường.

"Đã khuya, đi ngủ thôi!" Lãnh Dạ ra lệnh, hần là muốn cho bảo bối được nghỉ ngơi.

"Không muốn, tôi muốn chơi dã chiến!" Cung Hàn cũng rất bức bối, hần tại sao phải nghe người này khoa tay múa chân!

Lãnh Dạ một phen bắt Cung Hàn gắt gao vây khốn, sau đó mạnh mẽ áp ở trên giường, lại đắp chăn lên, hơn nữa dùng cả tay chân đè nặng hần, ép buộc hần nằm xuống, nói chung tất cả là vì các bảo bối trong bụng , bằng không hần sẽ không có lòng tốt như vậy!

"Phục anh , ngủ thì ngủ ! Cách tôi ra một chút, tôi hiện tại cũng không là phụ nữ của anh! Anh lại còn đè nặng tôi, tôi sẽ cho rằng anh muốn thương tôi!" Cung Hàn bị Lãnh Dạ đè nặng, trong lòng là lạ , thế là chịu thua .

"Không muốn bị tôi thương, vậy hãy ngoan ngoãn đi ngủ đi, nếu không hiện tại tôi liền muốn, ghê tởm chết người!" Lãnh Dạ uy hiếp quát.

"Tôi cho anh biết a? Không cho phép xằng bậy, giữ một khoảng cách, tôi liền đi ngủ." Cung Hàn bị Lãnh Dạ dọa sợ, hiện tại thân thể này là phụ nữ, nếu như hắn bị thương, cũng là chuyện có thể, hắn cũng không nên bị làm bẩn! Còn không bằng giết hắn đi!

Lãnh Dạ buông lỏng Cung Hàn ra, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi, kỳ thực, hắn là đang suy nghĩ biện pháp, đồng thời còn muốn giám sát Cung Hàn không nên sờ xoạng thân thể Bạch Tuyết.

Hắn sử dụng cách Cung Hàn gần như vậy, chủ yếu là muốn biết tình huống của bảo bối, bọn nhóc nói chuyện có lẽ sẽ giúp đỡ hắn, dù sao đây bảo bối do mình tạo thành, bọn nhóc hắn là sẽ nghĩ tới chuyện xảy ra không may này?

Quả nhiên.

Mấy nhóc con ngủ no rồi.

"Ân -- nghĩ muốn vặn thắt lưng, bỗng nhiên nhớ đến chúng ta vẫn chỉ là một hạt đậu, không có thắt lưng a!" Sói con số một nói.

"Anh còn có tâm tình đuổi người! Cha thiếu chút nữa đem thân thể mẹ thương!" Sói con số hai không vui nói.

"Nói bậy!" Sói con số ba nói.

"Em không nói bậy, là cái tên bại hoại nói, hắn nói cha muốn thương hắn!" Sói con số một nói.

"Đúng rồi, cái gì là thương? Em không hiểu a!" Sói con số ba nói.

"Ngốc a , thượng cũng không hiểu? Chính là đi lên đi xuống ý ! Thực sự là phiền phức!" Sói con số một nói.

"Anh mới là phiền phức! Em là không biết đi lên đi xuống là gì! Em cũng không biết cha muốn đi đâu a!" Sói con số ba vẫn không hiểu lắm lắm.

"Còn có thể đi đâu? Trước đây cha đều thượng trên người mẹ đấy thôi! Thật là không hiểu, cha là Lang Vương, lại luôn luôn thích đè người!" Sói con số một lại nói.

Dừng thẳng tai nghe mấy nhóc con nói khiến mặt Lãnh Dạ cũng đỏ, không ngờ bọn nó cái gì cũng đều biết! Như vậy hẳn sau này cùng Bạch Tuyết thân thiết không phải là không có bí mật hay sao!

Hóa ra lại có một đám nhóc nguy hiểm như vậy đi nghe trộm!

Suy nghĩ một chút quá nguy hiểm, bọn nó đều còn nhỏ như vậy, Bạch Tuyết có đôi khi nhịn không được sẽ kêu rên, nếu như bị bọn nhỏ nghe thấy, không phải quá then thùng sao, không được sau này khi ở cùng Bạch Tuyết , hẳn phải nghĩ biện pháp ngăn chặn cái miệng của cô mới được, không thể để cho mấy đứa nghe thấy, đấy là thứ không thích hợp với thiếu nhi!

Huống chi bọn họ cũng không phải thiếu nhi!

Chỉ là một hạt đậu

"Mấy người có thể nói chuyện khác hay không? Thượng cái gì mà thượng, không thấy phiền sao? Mẹ hiện tại ở trong lòng đang rất khó chịu a! Hai người còn có tâm tình nói chuyện này!" Sói con số hai nói.

"Em biết, đều là lỗi của em, là em hại mẹ!" Sói con số ba khổ sở nói.

"Vậy thì tốt nghĩ biện pháp đi, xem có thể đổi trở về hay không ?" Sói con số hai nói.

"Trừ phi... Ai nha! Không được, như vậy mẹ sẽ rất nguy hiểm!" Sói con số ba lẩm bẩm.

"Em có phải nghĩ ra biện pháp rồi hay không ? Nói một chút xem?" Sói con số một hỏi.

"Không được, cái phương pháp kia không được, em phải nghĩ lại." Sói con số ba an tĩnh, còn hai người kia cũng an tĩnh, bởi vì bọn họ đều đang suy nghĩ.

Lãnh Dạ dựng thẳng tai nghe, vừa nãy đứa thứ ba rõ ràng đã nghĩ ra biện pháp , vì sao không nói ra chứ?

Làm Lãnh Dạ sốt ruột a!

Không có biện pháp, bên trong hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ thanh âm gì!

Cung Hàn đã vù vù ngủ.

Lãnh Dạ lại không có buồn ngủ chút nào, hửn tại sao có thể ngủ được, nếu như không tìm được biện pháp, Bạch Tuyết sẽ luẩn quẩn trong lòng , vì đến đi vệ sinh cũng không muốn nhìn thân thể đàn ông, huống chi là mỗi ngày phải đối mặt, đây là một loại dẫn vật a!

Cô còn rất nhỏ, những người khác lớn bằng cô bây giờ cái gì cũng không biết, được cha mẹ sủng ái hưởng thụ cuộc sống ! Thế nhưng, Bạch Tuyết lại phải đối mặt dẫn vật tàn khốc như thế !

Hửn mặc dù có một ngàn năm tu hành, thế nhưng, lại không có cách nào đem linh hồn của con người trao đổi !

Ngày hôm sau.

Bạch Tuyết vẫn chưa rời giường, ngoài phòng liền có rất nhiều người chờ đợi.

"Đại ca, hôm nay là ngày mấy anh không nhớ sao?" Bạch Tuyết mơ mơ màng màng bị đánh thức, mở cửa, ngoài cửa đứng rất nhiều đàn em, mỗi người đều chờ xuất phát.

Bạch Tuyết mặc dù trong lòng cả kinh, thế nhưng, cô biết mình bây giờ là Cung Hàn, không thể mặc bang được.

"Chuyện gì?" Bạch Tuyết hỏi một câu.

"Đại ca, hôm nay ngài phải cùng Triệu lão tam đàm phán mà, cái tên kia gần đây không thành thật, muốn thâm tóm làm ăn bên này, anh đã hẹn hẳn hôm nay gặp mặt, thời gian không sai biệt lắm." Một thủ hạ nói.

"À, biết rồi, các anh chờ thêm chút nữa, đợi một lúc là được." Bạch Tuyết bỗng nhiên đóng kín cửa, hướng phòng ngủ Cung Hàn chạy tới.

"Tuyết nhi?" Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết vội vã chạy vào.

"Hắn đã thức chưa?" Bạch Tuyết không dám nhìn thẳng ánh mắt Lãnh Dạ, thấp giọng hỏi một câu.

"Chuyện gì?" Lãnh Dạ hỏi.

"Bên ngoài có rất nhiều người tìm hắn."

"Mẹ kiếp! Tôi nhớ ra rồi, hôm nay còn có một vụ đàm phán quan trọng ! Mẹ kiếp -- nhưng bây giờ đi thế nào được!" Cung Hàn nhìn nhìn chính mình.

"Rời ngay đi!" Bạch Tuyết nhìn Cung Hàn nói.

"Không được -- , lão đại bên đó xẽ cho là tôi sợ, như vậy sẽ chết ngay, bọn họ sẽ đem ta đuổi cùng giết tận! Mà tôi không thể liên lụy nhiều anh em như vậy , dù sao hiện tại ở thân thể tôi chính là cô? Tôi không muốn cô có việc gì!" Cung Hàn mặt không đỏ tâm không đập nói.

Lại rước lấy hàn quang Lãnh Dạ đảo qua.

"Đã như vậy, vậy chúng ta liền đi thôi." Lãnh Dạ không thể để cho Bạch Tuyết có nguy hiểm, nhất là, hiện tại Bạch Tuyết không thể làm gì!

"Thế nhưng, tôi rất sợ!" Bạch Tuyết nói là trong lòng nghĩ vậy, cô vừa mới mới nhìn đến bên ngoài có rất nhiều người khẩn trương mà nói không nên lời !

"Đừng sợ, có tôi, tôi và em cùng đi." Lãnh Dạ nói.

"Hả? Anh còn có nhiều việc ở công ty cần xử lý, làm sao có nhiều thời gian ở chỗ này cùng tôi như vậy , anh yên tâm đi làm việc là được, Bạch Tuyết, tôi sẽ chiếu cố ." Cung Hàn nhàn nhã nói.

"Câm miệng, nếu như không phải cậu, Bạch Tuyết sẽ biến thành như vậy sao?" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

Cung Hàn ngoan ngoãn câm miệng, nhìn thấy ánh mắt Bạch Tuyết kinh hoàng, hắn không muốn lại dọa đến cô, chuyện này cũng là do hắn gây ra, như vậy hắn nên bị người ta oán giận! Vì Bạch Tuyết mà nhận!

"Tốt lắm, tôi đi thu thập một chút, rồi chúng ta sẽ xuất phát." Cung Hàn nói xong đi ra .

Một lát sau, Bạch Tuyết mở cửa.

"Đại ca, có thể xuất phát chưa? Bên kia đã gọi điện thoại tới nói chúng ta sợ rồi hay không, mà không dám đi ?" Thủ hạ cung kính hội báo.

"Chúng ta ..." Bạch Tuyết muốn nói, chúng ta sẽ đi đâu,thế là, Cung Hàn cướp trước một bước đi qua.

"Nói cho bọn hăn biết, thúc cái gì thúc, lão... Cô nãi nãi và Hàn ca có chuyện tốt đều bị con mẹ nó phá bĩnh!" Cung Hàn chân chính hét lớn, ai cũng không có nghĩ tới một cô gái ôn nhu lại nói chuyện dã man như thế, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn!

Nhìn thấy đại ca không nói lời nào, bọn họ ai cũng không dám lên tiếng, cúi đầu, chờ lão đại xuất phát.

"Hàn ca, chúng ta đi thôi?" Cung Hàn hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không nói gì, đi về phía trước , Lãnh Dạ cũng đã dặn Bạch Tuyết ít nói, đến lúc đó có bọn họ lo.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thả Hố Về Rừng

Lãnh Hạo lái xe, Lãnh Dạ và Bạch Tuyết ngồi phía sau, Cung Hàn thì ngồi phía trước.

"Cung Hàn, chờ một chút nữa nói chuyện thì đằng hoàng một chút, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi cảnh cáo cậu, nếu muốn sống lâu một chút, thì không nên nói hươu nói vượn! Tôi Lãnh Dạ hôm nay vì người phụ nữ của mình mà hạ mình cùng cậu, hi vọng tự cậu giải quyết cho tốt, nếu không... Hừ!" Ý Lãnh Dạ là nếu không chờ bọn họ đổi trở về, hẳn sẽ làm cho Cung Hàn sống không bằng chết! Nhưng mà bởi vì Bạch Tuyết ở bên cạnh, nên hẳn vẫn là nuốt xuống những lời như thế, vì thấy được Bạch Tuyết rất khẩn trương, nên hẳn không muốn lại dọa đến cô!

"Đồ tự đại, tôi cũng là vì Bạch Tuyết mới cùng anh ở đây phí miệng lưỡi, chúng ta là nước giếng không phạm nước sông, anh nghĩ rằng tôi muốn cùng anh giao tiếp sao, tôi là muốn tiếp xúc với Bạch Tuyết, còn anh? Không có hứng thú!" Cung Hàn trả lời một câu.

"Hai người đều không cần nói nữa, nói chung đều là lỗi của anh, tôi căn bản là không biết anh, anh là ai tôi cũng không có hứng thú, mà tôi biến thành như vậy hoàn toàn là bởi vì anh, mà hiện tại tôi ngồi ở đây cùng anh đi gặp người kia? Anh nghĩ rằng tôi nguyện ý sao? Dừng xe, tôi muốn xuống xe, ai đi đường đấy!" Bạch Tuyết đột nhiên nóng nảy đứng lên.

"Tuyệt nhi, là lỗi của tôi, là lỗi của tôi, ngoan, tôi sai rồi có được không?" Cung Hàn bỗng nhiên quay đầu lại nói, lúc này Lãnh Dạ và Lãnh Hạo đồng thời bắn qua hàn quang, hận không thể bóp chết cái tên mặt dày mày dạn này!

"Không được gọi tôi là Tuyệt nhi, tôi và anh không quen!" Bạch Tuyết cơ hồ muốn khóc lên.

"Được được, tôi không gọi, tôi không gọi!" Cung Hàn nâng tay lên, biểu hiện bộ dáng rất nghe lời, mà Bạch Tuyết không hề nhìn hăn, hướng hai mắt nhìn ra ngoài.

Xe dừng lại ở bờ biển, nơi đàm phán lại là ở trên tàu.

Lãnh Dạ giúp Bạch Tuyết đeo một chiếc kính râm, sau đó mình và Lãnh Hạo cũng đeo một bộ, chủ yếu là lo lắng bị người khác nhận ra, mà hăn cũng không muốn cùng Cung Hàn có dính dáng!

Nói chung là, tất cả vì Bạch Tuyết.

Cung Hàn kéo Bạch Tuyết đi lên trên thuyền, đối phương nói rằng không muốn làm cho cảnh sát chú ý, cho nên chỉ có thể để mấy người đi theo lên thuyền, những người khác đều ở trên bờ chờ.

Thế là, Cung Hàn kéo Bạch Tuyết đi lên phía trước, Lãnh Dạ và Lãnh Hạo theo phía sau, nhìn lại chính là hai hộ vệ.

Bọn họ tổng cộng bốn người đi lên thuyền.

Lãnh Hạo lúc này, trong lòng cực kì bội phục Lãnh Dạ, trước đây Lãnh Dạ là người cuồng ngạo như vậy, bây giờ vì một Bạch Tuyết, mà buông tha giá trị con người, cam nguyện trở thành hộ vệ, có thể thấy vị trí của Bạch Tuyết ở trong lòng anh có bao nhiêu nặng, hăn rốt cuộc hiểu rõ vì sao Lãnh Dạ vì Bạch Tuyết một mực đến thế giới nhân loại mà không trở về yêu giới,

thậm chí là chờ cô chậm rãi lớn lên. Xem ra anh đối Bạch Tuyết yêu không phải người thường có khả năng tưởng tượng được! Lúc này, hẳn cảm thấy không bằng!

Bọn họ đi vào khoang thuyền, nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở trên ghế, trong miệng ngâm xì gà, nhìn thấy bọn họ tiến vào, ánh mắt nhìn lướt qua, không có đứng dậy.

"Trước đây chỉ nghe nói Hàn ca thích muện, ta còn chưa tin, hôm nay vừa thấy, quả là thế, nhưng mà... thời gian của tôi là vàng bạc, hôm nay tôi ở trong này đã lãng phí một giờ, nên anh dù sao cũng phải cho tôi một lý do!" Người đàn ông nói xong một chân dùng sức đạp, một cái ghệt xông thẳng qua Bạch Tuyết .

Lãnh Dạ nhanh trước một bước tiến lên nắm lấy.

"Đại ca mời ngồi." người đàn ông sừng sốt, nhìn lướt qua Lãnh Dạ.

"Tại sao không nói chuyện? Có phải sợ rồi hay không ? Không có việc gì, tôi là người rất dễ nói chuyện, chỉ cần anh đem cô nhóc bên cạnh cho tôi chơi đùa một chút, chuyện hôm nay coi như xong!" Vị hắc bang lão đại kia nói, một đôi mắt tam giác không ngừng nhìn chăm chăm thân thể Bạch Tuyết , cũng chính là Cung Hàn hiện tại .

Bạch Tuyết phản nộ, lại không biết như thế nào cho phải, chỉ là phản nộ nắm chặt quyền!

"Haizz-- xem ra ngài là coi trọng tôi ?" Không ngờ Cung Hàn đi lên phía trước, Lãnh Dạ cũng theo sau.

Hắn là không cho phép thân thể sạch sẽ của Bạch Tuyết bị người đàn ông đó sờ soạng được!

"Vẫn là cô nhóc thức thời! Không giống vài người kia..." Người đàn ông nói xong, liền hướng Cung Hàn đưa tay ra, chuẩn bị sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng kia.

Lãnh Dạ vừa định ngăn lại, ai ngờ!

"Dừng tay -- "

Theo tiếng rống to.

Lãnh Dạ và Lãnh Hạo còn có Cung Hàn đều sửng sốt, người nói chuyện lại là Bạch Tuyết.

Trong giọng nói mang theo phần nộ, trong ánh mắt mang theo hung dữ! Lãnh Dạ sửng sốt, đây là ánh mắt mà Tuyết nhi nên có sao?

Kỳ thực, dù dàng hoàng cũng có lúc sinh khí, con thỏ nóng nảy còn biết cắn người ! Huống chi Bạch Tuyết hiện tại đối mặt là thân thể của mình sẽ bị mất tam giác kia sờ soạn, cô làm sao có thể cho phép!

Cô không thể nào cho phép!

Nhất là còn có người cô thích!

Cho nên cô phần nộ!

Cô xác thực nổi giận!

Bạch Tuyết đi qua, một phen đem Cung Hàn kéo lại, sau đó ôm vào trong ngực, mặc dù cảnh tượng này ở trong mắt Lãnh Dạ rất chói mắt, thế nhưng, hiện tại dưới tình huống như vậy, cũng chỉ đứng nhìn! Tuyết nhi lại khó có khi phần nộ, nên hẳn đương nhiên phải phối hợp !

Cung Hàn vẫn luôn là người ôm phụ nữ, hôm nay bỗng nhiên bị Bạch Tuyết lôi kéo , vừa mới bắt đầu còn có chút không thoải mái, cảm giác

mình như là nắm cơm mềm, thế nhưng vừa nghĩ tới người ôm hẳn là Tuyết nhi nên cũng dễ chịu hơn, dù sao hẳn cũng thích cô, vì cô, liền chấp nhận một lần được! .

Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn có biểu tình không thoải mái , trong lòng rốt cuộc có một tí an ủi, khiến hẳn một hắc bang lão đại bị Bạch Tuyết ôm như thế , cảm giác cũng là không tệ !

"Đó là người phụ nữ của tôi, trừ tôi, ai cũng không cho phép động vào." Bạch Tuyết lẩm lẹ nói, ánh mắt rất lạnh rất khốc.

Lãnh Dạ nghe thấy câu này, tựa hồ cảm giác rất quen thuộc? Kỳ thực, đây là Bạch Tuyết học lại lời nói của hẳn , trước đây Lãnh Dạ cũng đã nói lời như thế, hẳn nói: Người phụ nữ của hẳn sao có thể cho người khác động vào, chỉ cần theo hẳn, liền vĩnh viễn là người của hẳn, ai cũng không cho phép động!

Mũi Cung Hàn đau xót, thẳng thắn ôm lấy Bạch Tuyết, Bạch Tuyết mặc dù không thích, thế nhưng, hiện tại cũng không thể đẩy hẳn ra, làm bộ bình tĩnh nhìn người đối diện .

Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn thừa cơ động chạm, thế là muốn dơ tay tóm lấy. Vừa định dùng sức, phát hiện đây là thân thể của Bạch Tuyết, quên đi! Đành phải nhịn!

"Tốt -- nếu Hàn ca đã nói vậy, vậy thì chúng ta liền giải quyết việc chung, hôm nay anh tới muộn một giờ, sẽ phải bù đắp tổn thất cho tôi!" Tên lão đại không chiếm được mỹ nữ, liền trở mặt.

Bạch Tuyết không nói gì, bởi vì cô không biết phải làm như thế nào, thế là, cô xoay người, ôm Cung Hàn chậm rãi hướng chỗ ngồi đi đến. Mà khi xoay người một phút, liền ám chỉ Cung Hàn tiếp nên làm như thế nào?

Cung Hàn nghĩ: Thế nào khiến Bạch Tuyết làm mới có thể không bị lộ? Nếu như là hãn, hãn sẽ tiến lên nắm lấy cổ áo, sau đó hung hãn nói: Muốn tồn thất? Không có cửa đâu, tốt nhất là ở đâu tới thì về lại đó! Nếu không sẽ đưa hãn chở lại trong bụng mẹ đi!

Thế nhưng, những lời này không thể nói cho Bạch Tuyết, cô nhất định nói không nên lời!

"Những chuyện nhỏ nhặt này, không nhọc phiền Hàn ca, tôi liền có thể trả lời ." Lãnh Dạ đi lên phía trước.

"Anh không phải là muốn thu tóm vụ buôn bán sao? Tôi hiện tại liền nghiêm túc nói cho anh biết, đừng mơ mộng hão huyền, ở đây tất cả cùng anh không có vấn đề gì, anh nếu muốn cướp, lão đại của chúng tôi sẽ phụng bồi --" Thanh âm Lãnh Dạ rất lạnh, trong giọng nói lộ ra âm ngoan, hãn vốn bởi vì chuyện của Bạch Tuyết mà vẫn ghen khuất, nhìn Cung Hàn không thể đánh, trong lòng một mực nhẫn nhịn, lúc này, trong lòng hãn đang từng chút từng chút phát tiết ra bên ngoài .

"Mày là ai, dám cùng tao đàm phán!" Tên lão đại tức giận, mặc dù hãn bị khí thế người mang kính râm trước mắt chấn trụ, thế nhưng, nói như thế nào hãn cũng đã vào nam ra bắc là đại ca hắc bang , kiến thức tự nhiên không ít, người xấu hãn cũng đã gặp, nhưng người đàn ông trước mắt này khiến hãn có một chút nao núng! Thế nhưng, hãn là lão đại, cũng không thể đánh mất mặt mũi!

Nếu như bị người ngoài biết hãn đường đường là lão đại, bị một thủ hạ dọa sợ, thì vị trí lão đại liền ngồi không yên!

"Tôi và anh đàm phán là còn coi trọng anh, không nên không biết sống chết tìm đường chết --" Lãnh Dạ giơ một chân lên, giẫm nát trên đùi hãn ta, sau đó dùng sức một chút, chỉ nghe được tiếng răng rắc, chỉ thấy trán hãn bắt đầu đổ mồ hôi, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Mày, mày không muốn sống sao, dám động thủ với tao? Người đâu, đến..." Tên lão đại kêu cứu, tiến vào rất nhiều người, thế nhưng, đều không phải người của hãn, vì bọn chúng đã bị Lãnh Hạo tiêu diệt!

Tên lão đại trợn tròn mắt, không ngờ một thuyền người của hãn cư nhiên bị hai người bọn họ hạ gục, mà người của Cung Hàn cũng không mang theo, đồn đại bản lãnh của Cung Hàn cũng được, không ngờ hộ vệ của hãn cũng lợi hại như vậy.

"Bây giờ còn có muốn đàm phán hay không ? Hả? Nói --" Lãnh Dạ giận dữ.

"Họ Cung kia, anh dám đề hộ vệ của mình làm xằng làm bậy sao?"

Bạch Tuyết đứng lên, đi tới, có Lãnh Dạ ở đó, cô cũng an tâm hơn, bởi vì cục diện đã định , nàng chỉ cần kết thúc công việc là được.

"Tôi Cung Hàn luôn luôn không phải quả hồng mềm, một ít kẻ không biết sống chết nếu không sợ bị thương tay, thì xem như như hôm nay cho anh một bài học, nếu như còn dám không thành thật, cũng không phải là hiện tại được may mắn như vậy !" Bạch Tuyết không muốn giết người, cho nên nói như vậy, Lãnh Dạ cũng biết chuyện, mà nếu như để cho hãn chạy thoát, người này nhất định sẽ quay đầu trả thù, thế là, hãn dùng lực giẫm một phát.

"Rắc -- "

Tiếng xương đùi của hãn bị chặt đứt, có thể thấy độ mạnh có bao nhiêu, mà lòng bàn tay Bạch Tuyết cũng đỏ mồ hôi, cô là bị dọa sợ, may mắn mang theo kính râm, nếu không nhất định sẽ bị lộ, bởi vì tên đó sẽ không tin tưởng Cung Hàn chưa từng thấy mau me thể này, chỉ là xương đùi bị gãy, trong mắt Cung Hàn nếu có sợ hãi, đến lúc đó ai sẽ tin tưởng đây là Cung Hàn thật sự!

Sự tình cuối cùng cũng tạm thời được giải quyết.

Vì vậy Cung Hàn và Lãnh Dạ đều đã nhìn ra, nhưng để coi chừng Bạch Tuyết, bọn họ không thể ra tay hơn, lo lắng dọa đến cô, nên liền bỏ qua cho hẳn!

Thật ra thì thả hổ về rừng, tất sẽ có hậu hoạn!

"Bạch Tuyết, em nên cùng tôi trở về, ở đây quá nguy hiểm, không thích hợp với em, còn có cậu, cũng cùng tôi trở về." Lãnh Dạ nghiêm nghị nói, hẳn không thể để cho Tuyết nhi ngây thơ , ở chỗ nguy hiểm như vậy.

"Tôi tại sao phải đi?" Cung Hàn gầm nhẹ.

"Vì bây giờ cậu đang dùng là thân thể của Bạch Tuyết , lên xe --" Lãnh Dạ ra lệnh, Cung Hàn nhìn thấy Bạch Tuyết lên xe, bất đắc dĩ, cũng theo lên xe, hẳn cũng muốn đổi trở về a, làm Phụ nữ một chút cũng không tốt, đây là chân thật mới hiểu ra, mỗi lần tiểu tiện không ngừng phải ngồi xổm xuống, hơn nữa còn bị người ta bịt kín mắt không cho phép nhìn lên, quả thực so với ngồi tù còn khó chịu hơn!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Biến Thành Trả Thù

Cung Hàn bất đắc dĩ, mỗi ngày bị Lãnh Dạ gắt gao nhìn chăm chăm, như là nhìn kẻ trộm vậy, trước đây hắn ở yêu giới bị tiêu hồn khóa khóa lại, cũng so với hiện tại tự do hơn!

Trở lại biệt thự của Lãnh Dạ .

Bạch Tuyết đi vào phòng ngủ của mình, nhưng mà Lãnh Dạ lại là vẫn theo Cung Hàn, bởi vì bận rộn một ngày, hắn vẫn không có nghe được động tĩnh của mấy đứa trẻ, hắn an bài Lãnh Hạo đi chuẩn bị đồ ăn, nhất là món ớt trộn thịt bò.

"Này? Nói như thế nào anh cũng là đại tổng giám đốc, cũng không thể mỗi bữa đều ăn như nhau đi?" Cung Hàn ngửi thấy lại là ớt trộn thịt bò, có chút nhức đầu!

"Tôi thích ăn." lãnh Dạ chỉ là đơn giản trả lời một câu, sau đó theo bên người Cung Hàn ngồi xuống, cố ý cầm lên một quyển sách làm bộ đọc sách, thật ra là đang nghe nghe mấy nhóc con có tin tức gì?

"Anh thích ăn, cũng nên suy nghĩ một chút xem người khác có được không? Mỗi ngày đều ăn cay , rất dễ thương phát cáu có biết hay không?" Cung Hàn quát lớn, bởi vì hắn vẫn ăn kiêng, không ăn cay, như vậy sẽ giảm ngắn thời gian hắn che yêu khí trên người , hắn ăn vật đó là để che khuất yêu khí trên người , thế nhưng nếu như ăn ớt, sẽ giảm ngắn khoảng thời gian này! Cho nên hắn liền kháng nghị không ăn cay, mặc dù đã ăn một lần

, đương nhiên cũng là Lãnh Dạ muốn, Cung Hàn nhìn Lãnh Dạ ăn, vẫn chịu đựng không ăn, nhưng lại nhịn không được vẫn là ăn, mà lần này Lãnh Dạ lại nói phải ăn cái này , khiến Cung Hàn rộng to hơn.

Hắn biết một khi nhìn thấy trộn thịt bò hắn cũng sẽ nhịn không được muốn ăn!

Thế nhưng, như vậy sẽ rất nguy hiểm, dễ bị Lang Vương tìm ra hắn, mà chẳng biết rằng, hiện tại mỗi ngày phụ trách việc tiểu tiện của hắn chính là Lang Vương vĩ đại , hắn nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến mình còn có loại vinh dự này, bị Lang Vương xử lý sinh hoạt hằng ngày!

Nhưng vào lúc này.

"Này? Hai người có đã nghe chưa? Cha nói người cũng thích ăn ớt trộn thịt bò da, nguyên lai là chúng ta di truyền khẩu vị từ cha." Sói con số một nói.

"Hai người thích ăn, thế nhưng em không thích, quá cay!" Sói con số ba nói.

"Em đương nhiên không thích, em là giống mẹ nha, cho nên không thích ăn cay!" Sói con số một nói.

"Uy? am gái, em rốt cuộc đã nghĩ đến biện pháp mang mẹ đổi trở về chưa?" Sói con số hai hỏi.

"Em đã nghĩ ra biện pháp , nhưng mà phải chờ cơ hội thôi!" Sói con số ba lười biếng nói.

"Hả? Em có lương tâm hay không a? Đó là mẹ của chúng ta, em sao lại không quan tâm!" Sói con số hai có chút tức giận.

"Anh rống với em làm gì? Cũng không phải em nguyện ý làm như vậy, hiện tại mẹ như vậy cũng khiến em rất khổ sở! Thế nhưng, chuyện đã như vậy, chỉ có chờ cơ hội thôi!" Sói con số ba xin lỗi nói.

"Hay nói một chút xem biện pháp của em là cái gì?" Sói con số hai quan tâm hỏi.

"Kỳ thực cũng không có cái gì! Chính là chúng ta muốn tìm..." Nhưng vào lúc này.

"Ăn cơm thôi --" Lãnh Hạo kêu một tiếng, cắt ngang hội nghị, mà Lãnh Dạ vốn tập trung tinh thần nghe, bị Lãnh Hạo kêu một tiếng như thế, làm chuyện then chốt còn chưa có nói ra, đã bị dán đoạn.

Hắn lạnh lùng từ trong sách ngẩng đầu.

"Ăn cơm liền ăn cơm, kêu to làm cái gì!"

"Anh, em vẫn luôn nói như vậy a! Cái gì gọi là kêu to? Mà lại em thật lâu không có gọi! Đều là nói chuyện có được hay không!" Lãnh Hạo oán giận nói, hắn đã thật lâu không có sói tru nha, đều bị Lãnh Dạ nhắc tới tình trong lòng thật đúng là tưởng niệm cái loại tự do tự tại trên thảo nguyên hàng ngày!

"Ba --" Lãnh Hạo hậu đầu đã trúng một cái tát.

Đương nhiên là Lãnh Dạ đánh, hắn là nhắc nhở Lãnh Hạo nói chuyện phải chú ý!

"Anh? Anh vì sao lại đánh người? Em đâu có chọc giận anh !" Lãnh Hạo ủy khuất nói.

"Ba -- "

"Uy -- Anh, !" Lãnh Hạo cái ót lại bị đánh một cái tát!

"Đi lên gọi Tuyết nhi xuống dùng cơm." Lãnh Dạ đi về phía bàn ăn.

"Cô ấy là người phụ nữ của anh , vì sao anh không đi gọi!" Lãnh Hạo ủy khuất oán giận nói, tự dừng lại trúng hai cái tát, trong lòng rất bị thương, cho nên tự nhiên không nghe lời .

"Có phải còn muốn anh đánh hay không ? Nhanh đi --" Lãnh Dạ không yên lòng với Cung Hàn, cho nên hăn muốn ở lại chỗ này.

"Thực sự là không phân rõ phải trái! Xin hỏi Lãnh tiên sinh, hiện tại phải ăn cơm, tôi cũng không thể đem áo khoác cởi sao, rất không thoải mái a, bên ngoài lại không lạnh, anh lại luôn luôn ép buộc tôi mặc áo dài quá chút kì lạ không?" Cung Hàn đi đến chỗ Lãnh Dạ không cam lòng hỏi.

"Cậu nếu dám cởi, tôi liền rút tất cả quần áo trên người Bạch Tuyết , khiến thân thể của cậu lộ hết đấy!" Lãnh Dạ hung hăn nói, trong lòng hăn rất phiền, Bạch Tuyết không biến trở lại, hăn so với ai khác đều sốt ruột!

"Có bị bệnh không a? Anh đây là đang trả thù!" Cung Hàn gầm nhẹ.

"Không tin cậu liền thử xem." Lãnh Dạ lạnh giọng nói. Bắt đầu vì Bạch Tuyết chia thức ăn, hăn đem thứ Bạch Tuyết thích ăn để vào một chén nhỏ , chờ cô tới ăn.

Cung Hàn không dám cởi áo khoác, hiện tại thân thể Bạch Tuyết là của hăn, thân thể hăn ở chỗ Bạch Tuyết , giả như Lãnh Dạ thật sự làm như vậy, đến lúc đó hăn còn thể nào !

"Cho tôi một ít thịt bò!" Cung Hàn nhìn ớt trộn thịt bò trên bàn cơm , liền thềm ăn, hăn chính mình cũng không biết hăn lại thích ăn thứ này!

"Cậu không có tay sao? Chính mình cắp đi." Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn lướt qua Cung Hàn, thế nhưng, đập vào mắt lại là thân thể của Bạch Tuyết , tâm không khỏi nhéo, cầm lên chén nhỏ đưa cho Cung Hàn.

"Này là vì thân thể Bạch Tuyết mới cho cậu , không nên tự mình đa tình!" Lãnh Dạ tức giận nói.

"Hiện tại cô ấy chính là tôi, tôi chính là cô ấy." Cung Hàn nói thầm một câu, Lãnh Dạ việc múc canh, nhìn về phía hắn.

Cung Hàn cảm giác được hàn quang bắn qua đây.

"Nếu như anh muốn tôi tiêu hóa tôi, thì đừng dùng ánh mắt đó trừng tôi, dù sao thân thể này gãy, không thể trách tôi!" Cung Hàn vô lại thực sự là không ai bằng!

Lãnh Dạ cắn răng một cái, nhẫn! Vì thân thể Bạch Tuyết, vì nhóc con, hắn thu hồi ánh mắt, không hề nhìn lại !

Cung Hàn liên tiếp ăn hai chén ớt trộn thịt bò, miệng cay xè, hắn lúc này chỉ biết mình muốn ăn cay , hơn nữa còn thèm ăn không được, khẩu vị rất tốt, hắn biết mình ăn ớt sẽ ra sao, thế nhưng chính là nhịn không được, cùng lắm thì lại đi tìm thứ đó ăn .

Nghĩ tới đây, hắn liền muốn đi ra ngoài dạo qua, hơn nữa còn là lấy thân thể Bạch Tuyết đi, không biết sẽ như thế nào?

Bạch Tuyết đi xuống.

Cô mặc là đồ của Lãnh Dạ , nàng không muốn nhìn thấy quần áo của Cung Hàn, cho nên liền thay thế , Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết mặc đồ của mình, cũng đoán được Bạch Tuyết không muốn thấy thứ xa lạ, mới có thể mặc vào quần áo của hắn, như vậy tối thiểu nhìn quen thuộc hơn.

"Mấy người từ từ ăn đi, tôi mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi, xin hỏi gian phòng ngủ của tôi ở đâu?" Cung Hàn đứng dậy hỏi.

"Lãnh Hạo cậu dẫn cậu ta đi." Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết ngồi xuống, sau đó đem cơm nước đưa cho cô.

"Ăn đi." Lãnh Dạ cúi đầu cũng ăn, hắn vẫn không có ăn, là chờ Bạch Tuyết.

"Cám ơn anh." Bạch Tuyết vành mắt đỏ lên.

"Ăn cơm trước, tôi nhất định sẽ nghĩ đến biện pháp , tin tôi đi." Lãnh Dạ giọng điệu mặc dù nghe rất ôn nhu, thế nhưng gương mặt đó vẫn lãnh khốc .

Kỳ thực, Lãnh Dạ chính là biểu tình lãnh khốc, hắn rất ít khi cười.

"Nếu như, vĩnh viễn đều không đổi trở lại..." Bạch Tuyết rất sợ hãi, cô là không muốn làm hắc bang lão đại! Cô chỉ muốn làm Bạch Tuyết.

"Sẽ không , tôi sẽ có biện pháp, em phải tin tưởng tôi." Lãnh Dạ lại một lần nữa nhấn mạnh hắn sẽ có biện pháp, hi vọng Bạch Tuyết không nên suy nghĩ bậy bạ.

Lãnh Hạo lại ăn cơm.

"Cậu thế nào lại xuống?" Lãnh Dạ hỏi.

"Em xuống dùng cơm a, em còn chưa có ăn no." Lãnh hạo bưng lên bát bắt đầu ăn.

"Cơm có thể để lát nữa ăn, thế nhưng, cậu không thể rời khỏi Cung Hàn , hắn sẽ đối với thân thể Bạch Tuyết ..." Lãnh Dạ đứng dậy đi lên lầu.

"Anh, không cần đi, hắn đang ngủ, nên em mới xuống ." Lãnh Hạo nói.

"Lãnh Dạ, ngồi xuống ăn cơm đi, hắn đang ngủ anh yên tâm." Bạch Tuyết gấp một miếng thịt cho Lãnh Dạ, cô biết Lãnh Dạ thích ăn thịt. Kỳ

thực đến bây giờ mới cô mới phát hiện, cô mới biết anh thích ăn thịt? Nhưng trước đây cô thế nào lại không phát hiện!

Nhìn Lãnh Hạo từng ngậm từng ngậm ăn thịt, bộ dáng kia ăn thật là ngon, còn có Lãnh Dạ cũng vậy, chỉ cần gấp thức ăn chính là thịt, rau dưa các loại giống như rất ít ăn?

Cho nên Bạch Tuyết cũng gấp thịt cho Lãnh Dạ .

Nghĩ đến Cung Hàn đang ngủ, hẳn là không có việc gì đâu, cho nên Lãnh Dạ liền ngồi xuống, chẳng biết lần này ngồi xuống, chính là tận tám tiếng đồng hồ mới nhìn thấy Cung Hàn, bởi vì khi bọn họ đang ăn cơm , Cung Hàn liền theo cửa sổ nhảy ra ngoài , hẳn muốn đi ra ngoài dạo , trong lòng cũng phiền.

Thế nhưng, chính là khi Cung Hàn nhảy ra từ cửa sổ , chân còn chưa có đứng vững, liền bị người dùng bao tải trùm vào, sau đó còn đem bao buộc lại, hẳn bị ném vào một chiếc xe, sau đó chóng mặt liền ngủ, hóa ra là trong bao tải sớm đã có thuốc mê .

Hẳn bị mê hôn mê.

Lãnh Dạ phái người khắp nơi lục soát tìm tung tích Cung Hàn , kỳ quái chính là, hẳn chưa có trở về hang ổ, hộp đêm, quán bar cũng không có, tìm khắp nơi đều không có tìm được!

Chờ Cung Hàn tỉnh lại , đã là ba giờ chiều .

Hẳn bị người cột vào ghế, tay chân đều bị trói buộc .

Ngồi đối diện là một tên béo, hẳn nhận ra, trước đây hẳn còn cùng người kia hợp tác qua. Người này chính là Triệu tổng, chính là người mà cha Bạch Tuyết muốn ký hợp đồng , hẳn bởi vì mạo phạm Bạch Tuyết, hiện tại bị Lãnh Dạ chinh đến người không có đồng nào, lần này hẳn sợ dĩ bất cập

Bạch Tuyết, cũng là bởi vì hắn quyết định phải rời khỏi đây, đi nhờ vả em trai hắn.

Hắn không cam lòng, hắn rơi vào tình cảnh hiện tại chính là bởi vì Bạch Tuyết, lúc trước vì muốn có được Bạch Tuyết, hắn cầm hợp đồng cùng Bạch Hàn làm giao dịch, không ngờ không có được Bạch Tuyết, còn đắc tội với Lãnh Dạ, khiến công ty hắn bị tập đoàn Lang thị thôn tính, nhà còn bị niêm phong, nhờ lúc trước có được Bạch Tuyết đã mua cho Bạch Tuyết một căn hộ, vốn tính toán dùng để bao nuôi phụ nữ, không nghĩ tới bây giờ thành ra hắn phải ở chỗ này tránh nạn!

Hiện hắn phải gặp hạn rất thảm!

Tất cả đều bởi vì Bạch Tuyết!

Cho nên hắn muốn trả thù, chính là đem Bạch Tuyết từ bên người Lãnh Dạ đưa đi.

Cung Hàn mở mắt ra vừa nhìn thấy Triệu tổng trước đây? Trong lòng không ngờ lão gia hỏa này thảm như vậy, chẳng lẽ là tên Lãnh Dạ kia làm như vậy, nhưng mà nguyên nhân trong đó xem ra cũng bởi vì Bạch Tuyết, nếu không hắn sao có thể bắt cóc Bạch Tuyết, hoặc là hắn vì trả thù Lãnh Dạ mới bắt cóc Bạch Tuyết, chắc chắn là hai loại khả năng này.

"Ông muốn thế nào?" Cung Hàn hỏi.

"Muốn thế nào? Lão tử muốn làm thịt cô -- muốn cắn chết cô--" Triệu tổng bởi vì mất đi tất cả, đã có một chút tinh thần hoảng loạn, hình như là bị kích thích rất lớn?

Kỳ thực, cho dù ai từ một gia tài bạc triệu bỗng nhiên thoáng cái biến thành kẻ nghèo hàn, ai cũng không tiếp thu được, hắn còn sống chính là vô cùng may mắn! Có vài người coi tiền như mạng, không có tiền tài liền tự sát!

Mà Triệu tổng mặc dù hiện tại người không có đồng nào, thế nhưng hắc chưa từng nghĩ muốn chết, bởi vì ở châu Á hắc còn có một em trai lợi hại , hắc còn có đường lui, cho nên hắc hiện tại chỉ nghĩ mang theo Bạch Tuyết rời đi, nếu không hắc thua quá thảm, hắc muốn đem Bạch Tuyết mang đi, khiến Lãnh Dạ khó chịu.

Cung Hàn vừa nghe liền sốt ruột , hiện tại hắc sợ nhất chính là bị đàn ông thương, hắc bên trong là đàn ông a? Mặc dù hiện tại thân thể này là phụ nữ, khiến đàn ông có thể áp chế, thế nhưng hắc sẽ buồn nôn đến chết !

Nói như thế nào hắc cũng là hắc bang lão đại, không thể bị tên đầu tử hại buồn nôn chết!

"ông cột tôi làm cái gì, như vậy khiến tôi rất khó chịu a có biết hay không? Mau cởi chổi cho tôi được không?" Cung Hàn lúc này mới cảm giác thanh âm Bạch Tuyết là ngọt như vậy, là do hắc từ từ đón nhận cơ thể này cảm thấy được, chịu không nổi nhất chính là thanh âm của Bạch Tuyết , quá ngọt, hắc là đàn ông, nói mà ngọt như vậy khiến nổi cả da gà ! Thế nhưng, lúc này, hắc chỉ có phát huy thanh âm ngọt ngào đến này, trước lừa ông ta buông ra dây thừng, đến lúc đó hắc có thể chạy trốn, hiện tại là thân thể của Bạch Tuyết , hắc không có pháp lực, chỉ có dựa vào ký ức phát huy công phu mèo quào!

Chỉ tiếc thân thể Bạch Tuyết quá nhu nhược! Còn lo lắng thương tổn đến làn da của cô!

Bỗng nhiên, Cung Hàn nhớ lần đó ở bờ biển Bạch Tuyết hình như rất lợi hại?

Thế nhưng, từ lúc tiếp thu thân thể này tại sao không có cảm giác được thân thể Bạch Tuyết luyện qua võ a?

"Thả người? Lão tử muốn dẫn cô rời khỏi đây, tới châu Á, lão tử sẽ từ từ chơi đùa với cô, sau đó khiến những huynh đệ kia cũng chăm sóc cô, Lãnh

Dạ đã tạo áp lực khiến tôi thống khổ, tôi sẽ trả gấp trăm lần ở trên người của cô!"

"Ông có ý gì? Châu Á?" Cung Hàn có chút thiếu kiên nhẫn .

"Lão tử phải rời khỏi đây, còn cô vẫn là mau nhanh hô hấp không khí một chút , nếu không lát nữa hô hấp không được!"

"Khốn kiếp, con mẹ người -- buông ra lão tử, Lãnh Dạ làm hại ông, ông đi mà tìm anh ta tính sổ a? Ông bắt cóc tôi mà gọi là đàn ông à--" Cung Hàn rống to.

Triệu tổng vẫn nhìn thấy đều là Bạch Tuyết ôn nhu , lúc này Bạch Tuyết vừa nghe nói phải rời đi, liền nóng nảy?

"Ha ha... Lão tử nghĩ cô vốn là thực nữ ? Hóa ra chỉ là một đồ dê tiện -- làm bộ thực nữ, cô có biết hay không cô hại chết lão tử !" Họ Triệu bỗng nhiên rống to, trong lòng hằn rất khó chịu, không còn gì cả ! Hẳn liều mạng sinh sống mười mấy năm, hiện tại lại thành ăn mày! Hẳn thế nào nuốt hạ cơn tức này!

"Mẹ nó! Lão tử lúc nào nói mình là thực nữ , còn dám nói muốn đâm đạp , có tin tôi đem đầu của ông xuống làm cầu đá?" Cung Hàn thích Bạch Tuyết, hẳn không thể chịu đựng được người khác nói Bạch Tuyết là đồ dê tiện!

"Ha ha ... Tôi cho rằng người phụ nữ của Lãnh Dạ không có nhiều? Lại khiến Lãnh Dạ bảo vệ cô như thế , hóa ra trò chơi còn chưa có bắt đầu, cô liền bị dọa đến nói năng lộn xộn ! Thực sự là đáng thương a! Bất quá đáng thương còn ở phía sau, đến lúc đó , lão tử sẽ chơi đùa với cô, liền đem cô mang bán, cho cô đi làm điếm-- mỗi ngày đều bị người chà đạp -- "

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tôi Giết Ông

Nghe thấy Triệu lão tử nói, Cung Hàn bị chọc giận!

Bởi vì bị cột vào ghế , không thể đứng lên, hăn đành phải khom người, bảo trì tư thế ngồi ,hướng chỗ Triệu lão tử bước nhỏ bước nhỏ xê dịch đến gần, hăn muốn giáo huấn tên mập này.

"Ai nha! Cái dạng này là không kịp đợi tôi sao? Không thể chờ đợi mà tới tìm tôi sao." Triệu lão tổng căn bản không có đem người trước mắt để vào mắt, hăn biết một người phụ nữ có thể gây nguy hiểm gì, thế nhưng, hăn đã sai rồi! Là sai lầm rất lớn!

Rốt cuộc tới gần người đàn ông mập này, Cung Hàn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, cấp tốc xoay tròn ghế tựa, hăn và ghế tựa cùng nhau xoay tròn, khiến Triệu lão tổng còn chưa có kịp phản ứng liền bị chân ghế đánh bay rất xa.

"Mẹ nó!Miệng ông đầy lời bẩn thỉu, lão tử nếu như không phải bị cột, liền giết chết ông!" Cung Hàn dùng giọng nữ ngọt ngào uy hiếp , nghe càng có một chút nghi ngờ!

"Cô là ai? Cô là ai?" Triệu tổng bắt đầu hoài nghi người này không phải là Bạch Tuyết, bởi vì kiểu nói chuyện này, còn có thân thủ vừa rồi, thật sự không đơn giản!

"Tôi là ông nội ông--" Cung Hàn dùng giọng nữ ngọt ngào nói.

"Điên rồi! Điên rồi! Cô so với tôi còn điên hơn!" Triệu tổng cho rằng Bạch Tuyết đầu óc có vấn đề , bởi vì Bạch Tuyết nói chuyện bừa bãi, còn tự xưng là ông nội!

"Người đâu--" Triệu tổng hướng về phía cửa hô to.

Chỉ thấy tiến vào hai người đàn ông, rất to cao, bọn họ là hộ vệ của Triệu tổng.

"Triệu tổng."

"Hai người các cậu đã trung thành và tận tâm đi theo tôi, mà tôi không có gì cho các cậu, nên con nhóc này thưởng cho các cậu , đêm nay hãy thỏa thích chơi đùa, ngày mai chúng ta liền rời khỏi đây." Triệu tổng lấy ra máy ảnh, lần nữa nâng cái ghế dậy , ngồi xuống, hình như không có ý muốn rời đi?

"Hiện tại bắt đầu, trước cởi quần áo của cô ta ra, lão tử muốn chụp ảnh."

"Khốn khiếp, nếu dám động vào thân thể này, lão tử liền giết ông --" Cung Hàn hét lớn.

"Cô giết tôi, chỉ bằng cô, vẫn là chờ một lát bị hai người bọn họ giết đi!"

"Tôi rửa ngươi tám đời tổ tông nhà ông, tên mập chết bầm, lão tử sớm biết ông là loại người này, lúc trước đã giết ông, con mẹ nó --" Cung Hàn mắng to, bởi vì hai người đàn ông đã đi tiến lên, cầm trong tay hai thanh kiếm, vừa nhìn liền biết chuẩn bị cản bỏ quần áo của hắn.

Tròng mắt hắn đỏ bừng, nếu như thân thể Bạch Tuyết ở trong tay hắn xảy ra chuyện, Bạch Tuyết nhất định sẽ không tha thứ cho hắn, càng nghĩ càng giận, hiện tại ở trong tay tên mập chết bầm này , đến thân thể người phụ nữ mình thích cũng không bảo vệ, vậy hắn còn gì là đàn ông!

"Dừng tay -- tên mập chết bầm này cho các người bao nhiêu tiền mà các người vì ông ta bán mạng? Các người có biết tôi là người phụ nữ của ai hay không ? Tôi là người phụ nữ của Cung Hàn, các người nếu như dám đụng đến một ngón tay của tôi, tôi bảo đảm các người sẽ chết rất khó coi!" Cung Hàn quát lớn, hẳn cũng không muốn nói Bạch Tuyết là người phụ nữ của Lãnh Dạ !

"Chờ một chút." Triệu tổng vung tay lên.

"Đồ đê tiện, cô là người phụ nữ của ai?" Người đàn ông mập đi tới hỏi.

"Lão tử là người phụ nữ của Cung Hàn !" Cung Hàn nói chuyện ôn tồn khôì hài, trờng mắt đưng thẳng , giọng điệu ác liệt thô tục, thế nhưng thanh âm lại ngọt ngào đáng yêu!

Triệu tổng bị làm bối rối! Tình huống này là sao? Bạch Tuyết không phải là người phụ nữ của Lãnh Dạ sao?

"Không ngờ cô thực sự là hồng nhan họa thủy! Lão tử gục đổ trong tay cô, cô lại còn chơi đùa với hai người đàn ông, còn đều là nhân vật lợi hại như thế, không đơn giản a?" Triệu tổng thật bất ngờ, Bạch Tuyết cư nhiên cùng Cung Hàn có quan hệ, đây thực sự là một tin tức lớn.

"Buông ta ra --" Cung Hàn dùng sức giãy giụa.

"Buông cô ra? Mơ tưởng -- bọn họ thích cô, lão tử hiện tại hận chết cô, nếu không phải là cô, lão tử sẽ táng gia bại sản sao?" Triệu tổng càng nghĩ càng giận.

"Chẳng lẽ ông không sợ Cung Hàn giết ông sao?" Cung Hàn hỏi, lúc trước hẳn và Triệu tổng từng có tiếp xúc, lúc trước Triệu tổng dùng tiền mướn Cung Hàn giúp hẳn giết người, cho nên người này nên biết Cung Hàn là ai.

"Sợ? Cô cho là cô nói mình là người phụ nữ của hần thì chính là thật sao? Lão tử sẽ không bị lừa đâu, Lãnh Dạ từng nói: Bạch Tuyết là người phụ nữ của hần, ai cũng đừng có ý nghĩ xấu xa, nếu không chính cùng hần đối nghịch! Cô nói là người phụ nữ của Cung Hàn , vậy Lãnh Dạ vì sao không có làm gì cô?" Triệu tông rất không hiểu được, không ngờ người phụ nữ này có bối cảnh phức tạp như thế?

"Tốt lắm, để tôi cho ông biết, bảo đảm cho ông tâm phục khẩu phục, năm nay ngày 18 tháng 3, ông đã chi hai trăm vạn thueeu Cung Hàn giết một phú thương ở Giang Nam , ông ta họ --Lý. Còn có muốn tôi nói lại tỉ mỉ hay không?"

"Cô cô? Sao có thể biết được việc này? Đây là tin tức tuyệt đối không được tiết lộ! Cung Hàn cư nhiên lại nói cho cô?" Triệu tông nghe xong sửng sốt.

"Hiện tại tin tôi là người phụ nữ của anh ta chưa?" Trên mặt Cung Hàn có một ít vui mừng.

"Không tin! Cô nếu như là người phụ nữ của hần, Lãnh Dạ sẽ không bỏ qua cho Cung Hàn ! Hần sẽ đối phó với Cung Hàn như với tôi !" Triệu tông nghĩ lại những chuyện trước đây, chậm rãi chấp vá lại mọi hình ảnh, hần nhớ rất rõ Lãnh Dạ đã nói người phụ nữ của hần ai cũng không thể động! Mà lời đó không giống như là khoe khoang?

"Mẹ kiếp -- dựa vào cái gì mà không tin? Lão tử chính là người phụ nữ của hần ." Cung Hàn vừa vui mừng đã không còn, đối lấy chính là tức giận!

"Cô là người phụ nữ của Cung Hàn? Lãnh Dạ sẽ chịu đựng để cô ở lưng phản bội sao? Đứa ngốc mới tin tưởng!"

"Bà nội người liền thích bắt cá hai tay -- mẹ người quản nhiều làm gì?" Cung Hàn chửi ầm lên.

"Nhưng mà, cô nói chuyện trái lại rất giống Cung Hàn, nói là người phụ nữ của hần thì tôi không tin!" Triệu tổng cũng không phải ăn cơm trắng , mấy năm nay có thể có thành tích khá như vậy cũng không phải kẻ ngu, hần cũng là người rất có tâm kế ,Bạch Tuyết nếu là người phụ nữ của Cung Hàn, Lãnh Dạ tuyệt đối sẽ không cho phép, cho nên không có khả năng, lúc trước hần chỉ là muốn đến gần Bạch Tuyết liền bị Lãnh Dạ chinh phục như vậy, huống chi nếu như ngủ với người phụ nữ của hần,đó là một con đường chết!

Lãnh Dạ rất bá đạo, âm ngoan sẽ không cho phép người phụ nữ của mình bắt cá hai tay !

"Mẹ người, bà nội tôi thích chính là Cung Hàn."

"Phải không?" Thanh âm lạnh lùng theo cửa truyền tới.

"Lạnh lùng..." Triệu tổng trừng mắt, giương miệng, không dám tin Lãnh Dạ sẽ tìm được nơi hẻo lánh như vậy!

"Vốn định cho ông đường sống, xem ra là dư thừa!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Cậu vì sao chỉ đối phó với tôi? Người phụ nữ của cậu bắt cá hai tay chẳng lẽ cậu không biết, cô ta vừa rồi còn nói mình thích Cung Hàn nữa!" Triệu tổng toàn thân run rẩy nói.

"Ông không phải cũng không tin sao? Người phụ nữ của tôi, tôi sao lại không biết?" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Không tin, cậu hỏi cô ta đi?" Triệu tổng lo lắng Lãnh Dạ giết mình, dù sao hần bắt cóc Bạch Tuyết, thì người đàn ông này nhất định sẽ không bỏ qua cho hần, cho nên hần chỉ có thể đem chuyện Cung Hàn và Bạch Tuyết nói ra, hi vọng Lãnh Dạ phân tâm, đến lúc đó, hần liền có cơ hội đào tẩu .

"Cô ấy? Tôi tự nhiên sẽ hỏi, thế nhưng, không phải hiện tại. Nói? Ông muốn chết như thế nào?" Lãnh Dạ hỏi.

"Không không không, cậu không thể giết tôi, tôi còn có một em trai, nó mà biết sẽ không bỏ qua cho cậu !" Triệu tổng bỗng nhiên quỳ xuống mặt đất cầu xin tha thứ nói, còn đem em trai hắt ra đe dọa Lãnh Dạ.

"À? Tôi muốn xem anh ta báo thù cho ông thế nào . Ông đã muốn chết, không ngại nói cho ông biết, Bạch Tuyết là phụ nữ của tôi, vĩnh viễn đều vậy, ông là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, có biết hay không?" Lãnh Dạ nói chuyện quay đầu lại nhìn Cung Hàn nói, ánh mắt rất lạnh, Cung Hàn đương nhiên nhìn thấy Lãnh Dạ bắn quahàn quang, hắt làm bộ không nhìn tới, nhàn nhã huýt sáo.

"Tôi căn bản cũng không có chạm qua Bạch Tuyết, cậu liền muốn giết tôi, không phải quá độc ác hay sao? Cung Hàn cũng đã ngủ cùng cô ta..."

"Ba -- "

Triệu tổng còn chưa nói hết, liền bị Lãnh Dạ hung hăng đánh một đấm ngã trên mặt đất, khoe miệng chảy ra máu, hắt đi lên phía trước, một cước giẫm trên cổ Triệu tổng, dùng sức giẫm một cái.

"Loại người như ông, sống cũng làm nguy hại cho con người, tôi hôm nay liền thay trời hành đạo, diệt ông, miễn cho ông lại hại người nữa!" Lãnh Dạ trên chân liền dùng lực, Triệu tổng liền thè lưỡi ra, trong miệng ói ra rất nhiều máu, bên cạnh bảo vệ từ đầu tới cuối cũng không có nhúc nhích, bởi vì bọn họ biết Lãnh Dạ không dễ chọc , nhìn thấy chủ của mình chết , biết mình cũng trốn không thoát!

"Động thủ đi?" Hai người đàn ông nhắm mắt lại, một bộ nhận lấy cái chết .

Lãnh Hạo, đem bọn họ mang đi.

Lãnh Dạ không muốn giết quá nhiều người, thế nhưng, chỉ cần uy hiếp được Bạch Tuyết, hẳn tất sẽ giết !

"Hôm nay nếu như không phải cậu ở trong thân thể Bạch Tuyết , thì cậu sẽ có kết quả như ông ta. Thân thể Bạch Tuyết , trừ tôi ra, ai cũng không cho chạm vào." Lãnh Dạ âm ngoan nói, Cung Hàn sớm muộn hẳn cũng động thủ , bởi vì cậu ta đã mạo phạm thân thể Bạch Tuyết, hẳn không cho phép, cũng không thể chịu đựng được!

"Kẻ ích kỷ! phụ nữ của anh không được bắt cá hai tay, chẳng lẽ anh sẽ không có chơi đùa với người phụ nữ khác?" Cung Hàn nghe thấy lời của Lãnh Dạ , thay Bạch Tuyết ủy khuất.

"Đây không phải là chuyện cậu có thể bận tâm , phụ nữ của tôi đều là cam tâm tình nguyện theo tôi, nhất là Bạch Tuyết." Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

"Phụ nữ của anh? Nếu cô ấy ở bên cạnh anh sẽ là người của anh, nhưng nếu có một ngày cô ấy rời khỏi anh, thì sẽ không phải người phụ nữ của anh!" Cung Hàn cũng lạnh giọng nói.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Căm tức nhìn đối phương.

Trùng mắt đây đó!

"Cậu bây giờ nên cảm tạ thân thể Bạch Tuyết , nếu không!" Lãnh Dạ hung hãn nói.

" Xem tôi có bản lĩnh này hay không --" Cung Hàn cũng không tỏ ra yếu kém.

"Giết cậu , giống như giẫm chết một con kiến, chẳng qua là lớn hơn con kiến một chút mà thôi!" Lãnh Dạ vù lấp miệng em nói.

"Con kiến? Anh cho mình là mãnh thú sao? Tôi không đâu, chúng ta cứ chờ xem, Bạch Tuyết là của ai còn không nhất định!" Cung Hàn nói xong , hắn không chút khách khí ngồi lên xe Lãnh Dạ , bởi vì hắn phải đi về tìm Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ cũng lên xe, hắn ngồi ở bên cạnh Cung Hàn .

Hắn một mặt lo lắng thân thể Bạch Tuyết , một mặt còn lo lắng cho các con của mình. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn vẫn luôn nhìn Cung Hàn .

Ai ngờ.

"Cha giết người, hai người có nhìn thấy không?" Sói con số ba khiếp đảm nói đến.

"Nhìn thấy , thật là tàn nhẫn a!" Sói con số một nói.

"Cha là Lngag Vương, hai người đã quên sao? Lang Vương mà không hung dữ thì sao thu phục được chúng." Sói con số hai nói.

"Ô ô..." Sói con số ba bỗng nhiên khóc lên.

"Em gái em làm sao vậy?" Sói con số một hỏi.

"Em đem mẹ làm thảm như vậy , cha biết có giết em hay không? Em rất sợ nha! Cha vừa nói mình giết người giống như là nghiền chết một con kiến vậy, rất đáng sợ đó!" Sói con số ba khóc nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Thân Thể Bản Thủ?

"Cha sao có thể giết em, chúng ta là con của người nha." Sói con số một nói.

Lãnh Dạ trong lòng rất áy náy, lúc này đã dọa đến các con, lúc đó chỉ biết xúc động, xem nhẹ mấy đứa trong bụng, may mà ngày ấy Bạch Tuyết ăn vào máu của hắn, nếu không hắn thật đúng là không hiểu biết con của mình ra sao?

Nếu như có thể nhìn thấy bọn chúng thì tốt bao nhiêu!

Không biết bọn chúng trông giống mẹ, hay là giống hắn? Hoặc là giống tổ tiên, có đuôi, là tiểu sói con.

Bất kể là loại nào hắn đều thích, bởi vì hắn và hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử rất cuộc cũng có đứa nhỏ, như vậy có thể ngăn cản phong ấn Ma Vương không bị phá giải, hóa ra đứa nhỏ của Lang Vương và Mẫu Đơn tiên tử có thể phá giải phong ấn của Ma Vương, lại có thể ngăn cản Ma Vương xuất hiện.

Năm đó Mẫu Đơn tiên tử đem Ma Vương phong ấn, đã từng nói, phong ấn này chỉ có thể duy trì một ngàn năm, chỉ cần một ngàn năm sau, phong ấn của Ma Vương sẽ tự động phá giải. Thế nhưng, chỉ cần Lang Vương có thể yêu hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử, hơn nữa khiến hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử mang thai đứa nhỏ, mà đứa nhỏ bình an sinh ra, sau đó trưởng thành, liền đem phong ấn Ma Vương kéo dài một ngàn năm.

Mặc dù như vậy có thể vĩnh viễn vây khốn Ma Vương, thế nhưng, hài tử của bọn họ còn có một nguy hiểm, chính là đứa nhỏ có thể kéo dài phong ấn Ma Vương , lại có thể phá giải phong ấn Ma Vương .

Nên đứa nhỏ của Lang Vương và hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử ngàn vạn không thể bị người của Ma Vương bắt được, nếu như sói con bị bắt được, Ma Vương sẽ uống máu của bọn chúng là có thể phá giải phong ấn, thu được tự do.

Đáng sợ chính là, Ma Vương uống máu sói con còn có thể nâng cao ma pháp lực của mình, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm , hắn sẽ diệt tất cả Lang giới , còn có thể phá hủy tất cả nhữ gì Mẫu Đơn tiên tử lưu lại .

Lúc này, tại cấm địa yêu giới.

"Các người là một đám phế vật, còn không có tìm được hậu nhân cầu Mẫu Đơn tiên tử sao? Bản tôn đã cảm giác được con của Lang Vương trưởng thành, bản tôn tuyệt sẽ không để cho bọn họ sinh ra, phải tìm được bọn chúng, sau đó đem bọn chúng từ trong bụng hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử moi ra, cấp bản tôn mang đến, bản tôn muốn uống máu của bọn chúng, bản tôn phải rời khỏi đây, sau đó đem Lang yêu hết thảy giết chết." Trong Băng trụ truyền ra thanh âm âm trầm khủng bố .

"Vâng, tiểu yêu nghe lệnh, Ma tôn yên tâm, chúng ta đã kiểm tra xem Lang Vương ở đâu trong không gian, chỉ cần có biết được địa phương nhất định có thể tìm được hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử ."

"Khốn kiếp, một đám phế vật, thời gian dài như vậy các người một mực tìm Mẫu Đơn tiên tử ở nơi nào ? Phế vật, phế vật, Mẫu Đơn tiên tử năm đó bị biếm hạ nhân gian , lúc đó là ở nhân gian , còn cần người các tra không gian sao? Người còn ở đó lãng phí thời gian của Bản tôn , qua đây Bản tôn cho người pháp bảo, người sẽ trở nên rất lợi hại." Thanh âm âm trầm lại lần nữa vang lên.

Tiểu yêu vừa nghe ma tôn muốn thưởng pháp bảo khác, lập tức mừng rỡ như điên, đi lên phía trước, ai ngờ!

"A --" Ngay khi tiểu yêu tới gần băng trụ , tiểu yêu bỗng nhiên bị hút đến băng trụ , thân thể và Ma Vương chỉ cách một tầng băng.

"Người bỏ lỡ thời gian của bản tôn , nếu như hài tử của bọn họ sinh ra, bản tôn sẽ phải đợi một ngàn năm nữa mới có thể đi ra, cho nên người đáng chết." Ma Vương âm ngoan nói, tiểu yêu bị băng hút lại đã không thể nhúc nhích, trong ánh mắt tất cả đều là không tin được cùng sợ hãi, hắn sẽ không nghĩ tới chính mình trung thành và tận tâm hầu hạ Ma Vương lâu như vậy, Ma Vương sẽ giết hắn, hắn lại càng không nghĩ tới Ma Vương ở trong Băng trụ vẫn có thể giết được hắn.

Lúc này, hắn bỗng nhiên hiểu ra một chuyện, chín trăm năm nay thường thường sẽ có mấy con yêu nhỏ mất tích, hơn nữa đều không có tìm được, chẳng lẽ là Ma Vương ăn bọn chúng? Hắn biết mình sắp chết, hắn không thể tưởng nổi nhìn Ma Vương, ý là ta vẫn trung thành và tận tâm thuần phục người, vì sao?

Ma vương tựa hồ hiểu ánh mắt của hắn, thế là.

"Người đã muốn chết, bản tôn không buồn nói cho người biết, trong chín trăm năm tới nay, người không hiểu chuyện gì, những tiểu yêu đều là bản tôn ăn , bản tôn thích uống máu của bọn chúng, nóng hầm hập , bản tôn ở trong này rất lạnh, cho nên máu của bọn chúng có thể cho bản tôn thoải mái, ta uống trước máu của bọn họ, lại ăn thịt bọn họ , cái này không thể trách bản tôn, nếu như bọn họ không tiến vào sẽ không phải chết, cho nên tiểu yêu đáng chết, chỉ cần có thể đi vào, bản tôn cũng sẽ không cho bọn hắn ra cơ hội! Hiện tại bản tôn cũng làm cho người biết một chút bị hút khô máu sẽ như thế nào, ha ha ha ha ha..." Tiếng cười khủng bố truyền khắp toàn bộ cấm địa.

Tiểu yêu thậm chí ngay cả cơ hội hồi hận cũng không có, liền bị Ma Vương bắt đầu hút máu, hắn cảm giác đỉnh đầu mình mở ra một vết thương, bắt đầu sùng sục sùng sục chảy ra máu, giống như là suối phun ra ngoài , máu đem băng trụ một mảnh nhuộm đỏ, máu theo băng trụ chảy vào , hắn còn giống như nghe thấy Ma Vương sùng sục nuốt xuống, lại một tiểu yêu tiến vào trong bụng Ma Vương , thế nhưng, chỉ có Ma Vương tự mình biết hắn muốn nhất chính là máu của ai, chính là sói con trong bụng Bạch Tuyết , như vậy Ma Vương mới có thể rời khỏi băng trụ, rời khỏi cấm địa, lấy được tự do, đến lúc đó hắn sẽ tiếp tục nằm trong tay yêu giới, thậm chí là nhân gian!

Lúc này, trong thế giới nhân loại.

Mấy người Lãnh Dạ trở về đến biệt thự, nhưng mà, Bạch Tuyết lại không thấy đâu .

"Đều là do tên khốn kiếp này, mẹ nó, cậu không ở yên một chỗ , cư nhiên dám chạy trốn, hiện tại tốt rồi, Bạch Tuyết lại không thấy, vạn nhất Bạch Tuyết có chuyện gì, tôi sẽ không tha cho cậu!"Lãnh Hạo chỉ vào Cung Hàn quát

Lãnh Dạ không nói gì, ai cũng cảm giác được hắn tức giận, trán hắn nổi gân xanh, tròng mắt hướng Cung Hàn bắn ra hàn quang, hận không thể giết người, thế nhưng, hắn lại không thể động vào một sợi lông của Cung Hàn , bởi vì thân thể kia là của Bạch Tuyết , hắn không thể động!

"Con mẹ nó , tôi hiện tại mặc dù là thân thể Bạch Tuyết , thế nhưng tôi có tự do , các người thế nhưng giam lỏng tôi là phạm pháp có biết hay không, cẩn thận lão tử đi kiện các người!" Cung Hàn đâu chịu được Lãnh Hạo oán trách , tức giận phản bác.

"Khốn kiếp, nếu như không phải do anh, Bạch Tuyết sẽ biến thành như vậy sao? Anh có nghĩ tới cô ấy hiện tại thống khổ thế nào hay không , mỗi

ngày đều đối mặt với thân thể bẩn thỉu này, buồn nôn cũng đến chết!" Lãnh Hạo thở phì phì quát. .

"Mẹ nó -- thân thể bẩn thỉu? Lão tử thân thể rất quý giá, cậu nghĩ rằng tôi cao hứng như vậy sao? Tôi hận không thể lập tức biến trở về , rời khỏi các người !" Cung Hàn không nghe theo quấy nhiễu quát.

"Con Quỷ đáng ghét? Chọc vào tiểu gia, tiểu gia liền..." Lãnh Hạo rống giận, hẳn muốn nhắm vào Cung Hàn, nhưng nhìn đến Lãnh Dạ bắn qua hàn quang, kịp thời thẳng lại!

"Liền cái đầu cậu! Cậu ít hướng về phía tôi rống to đi! Lão tử không bỏ qua cho cậu!" Cung Hàn không tỏ ra yếu kém gào thét.

Lãnh Dạ một bước tới gần Cung Hàn, nắm lấy cổ áo của hắn, căm tức nhìn hắn.

"Ngậm cái miệng thú của cậu lại, nếu không hiện tại tôi liền cho cậu lên giường! Không tin liền thử xem!"

Cung Hàn bị dọa tới, hẳn cũng không thể bị đàn ông động vào được! Vẫn là giết hắn đi!

"Hiện tại đi tìm Bạch Tuyết, tìm không được Bạch Tuyết ai cũng không cho phép trở về. Cung Hàn, Bạch Tuyết nếu có chuyện gì , tôi nhất định sẽ giết cậu." Lãnh Dạ buông hắn ra, nói xong liền đi ra ngoài.

Lãnh Hạo đi tới trước mặt Cung Hàn , dùng ngón tay trỏ chỉ vào hắn nghiêm nghị nói: "Anh chết chắc rồi! Tự cầu phúc đi!" Sau đó cũng đi tìm Bạch Tuyết .

Cung Hàn đương nhiên cũng lo lắng Bạch Tuyết xảy ra chuyện, hẳn còn muốn trở về chính mình cơ! Hẳn mặc dù thích Bạch Tuyết, thế nhưng, hẳn

nhưng không thích chính mình biến thành Bạch Tuyết, hẳn muốn là ở cùng Bạch Tuyết , mà không phải đổi thân!

Hắn vẫn không thể hiểu, ngày đó ở vách núi vẫn tốt, vì sao ngã xuống liền biến thành như vậy?

Hắn thế nhưng là yêu, ở nơi này có thể nói là không gì không làm được, thế nhưng chuyện này hẳn cái gì cũng không cảm giác được?

Ba con sói yêu nhao nhao rời biệt thự đi tìm Bạch Tuyết.

Kỳ thực, Bạch Tuyết rời biệt thự là đi đến đồn cảnh sát, bởi vì cô ở nhà nhận được một cuộc điện thoại, là Bạch Lan gọi tới , cô ta muốn tìm Lãnh Dạ , ở trong điện thoại cô nói: Bạch Tuyết theo Lãnh Dạ lâu như vậy, hi vọng Lãnh Dạ cứu giúp cha của mình, cha cô hiện tại bị cảnh sát hành hạ rất lợi hại, tuổi tác lại lớn như vậy, không chịu được dày vò...

Bạch Tuyết không biết cha bị cảnh sát bắt đi, sau khi cô nghe được rất bất ngờ, cũng có chút lo lắng cho cha, mặc dù cha từng thương tổn cô, thế nhưng, cô vẫn như cũ ngoan không ít lần nhớ đến, thế là, liền đi đến đồn cảnh sát thăm cha.

Đi tới đồn cảnh sát mới phát hiện, cha cũng không có như lời Bạch Lan nói thăm như vậy , mặc dù tóc có bạc một ít, thế nhưng, cái khác cũng không có cái gì bất đồng, cô biết trước đây tóc cha cũng bạc nhưng vì nhuộm tóc đen nên hiện tại ở đây đương nhiên không thể nhuộm tóc, Bạch Tuyết vốn đề tâm buông xuống, cha hiện tại thăm như vậy đều do cha một tay tạo thành , nên chẳng trách người khác được!

Bạch Tuyết ngồi trong phòng, nhìn thấy cha bị cảnh sát đưa vào.

"Cậu là?" Bạch Hàn sửng sốt.

"Tôi là bạn của Bạch Tuyết, muốn đến xem ông ra sao."

"À, cảm ơn, con bé có khỏe không?" Bạch Hàn đơn giản hỏi một câu, sau đó ngồi xuống.

"Cô ấy rất tốt! Bác trai bác có lời gì muốn chuyển cho cô ấy sao?" Bạch Tuyết mong đợi hỏi, mấy năm nay cô vẫn hi vọng đạt được cha quan tâm, hi vọng trong mắt cha có cô, hi vọng cha có thể đặt sự yêu thương Bạch Lan như với cô, thế nhưng...

"Cậu nếu như có thể gặp con bé, phiền chuyển cho nó rằng, để nó nghĩ biện pháp đem tôi ra khỏi đây, ở đây một ngày cũng muốn ngây người!" Bạch Hàn bất đắc dĩ nói.

Bạch Tuyết không ngờ cha sẽ nói như vậy, rất thất vọng, chẳng lẽ cô ở trong lòng cha chỉ coi như giá trị vật phẩm sao?

"Bác trai, cô ấy chỉ là một đứa bé, sợ rằng không có bản lĩnh lớn như vậy!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Có Tiểu Tam?

"Cái này không cần cậu quan tâm, chỉ cần con bé muốn giúp , nhất định nó sẽ có biện pháp." Bạch Hàn không chút do dự nói.

"Bác có từng nghĩ tới cảm thụ của Bạch Tuyết hay không , bác làm như vậy chẳng lẽ không thương hại cô ấy sao? Cô ấy còn nhỏ như vậy!" Bạch Tuyết chua xót nói.

"A? Hình như quan hệ của hai người rất tốt? Chẳng lẽ con bé và cậu có chuyện gì sao?" Bạch Hàn chợt thấy hứng thú.

"Bác đã làm gì, trong lòng mình phải hiểu rõ!" Bạch Tuyết nhìn thấy biểu tình có chút phản cảm của cha, chẳng lẽ cha còn muốn cô và Cung Hàn hiện tại có quan hệ! Có loại cha như vậy , thực sự là bi ai!

"Tôi đã làm gì không cần cậu nhắc nhở, con bé là con gái của tôi, tôi muốn làm sao thì làm vậy." Bạch Hàn nhìn thấy biểu tình biến hóa của Bạch Tuyết thay đổi .

"Cô ấy là con gái của ông, thì ông có thể thương tổn cô ấy như vậy sao?" Bạch Tuyết thương tâm nói, cô vẫn muốn biết nhìn cô như thế nào, cô ở trong lòng cha rốt cuộc tính là gì!

"Thương tổn? Tôi lúc nào thì thương tổn nó? Tôi chỉ muốn cho nó thứ tốt nhất, còn tốt hơn thế!"

"Phải không?" Bạch Tuyết nói xong cúi đầu hạ xuống hai hàng lệ, , lúc này, cô rất cuộc hiếu cha của mình tàn nhẫn như thế nào, có bao nhiêu vô tình, có bao nhiêu đáng sợ, ông mặc dù đã dưỡng dục cô lớn lên người, thế nhưng, Bạch Tuyết lúc này rất sợ hãi !

"Đương nhiên, Bạch Tuyết là con gái của tôi, tôi sao có thể thương tổn nó chứ!" Bạch Hàn ngụy biện nói.

Bạch Tuyết thật là bội phục cha của mình, nói dối mà không chớp mắt, không có một chút bộ dáng chột dạ nào ! Quá làm cho cô thất vọng !

"Tôi phải đi đây, ông hãy bảo trọng đi!" Bạch Tuyết liền chuẩn bị rời đi.

"Không giải thích được!" tức giận nói cho Bạch Hàn một câu.

"Còn có, tôi nghĩ chuyện ông muốn , Bạch Tuyết không thể làm được!" Bạch Tuyết nói xong xoay người rời đi.

Lại vừa vặn đụng phải Bạch Lan và mẹ của cô ta đi vào, mẹ và con gái hai người trong miệng đang huyền thuyên nói về Bạch Tuyết, Bạch Tuyết không có rời đi , bởi vì bọn họ đang thảo luận về cô, cô rất muốn nghe xem họ nói như thế nào .

"Mẹ, cha thực sự là nuôi không cái hồ ly tinh kia, vong ân phụ nghĩa , cha bị bắt, chị ta lại không thấy bóng dáng!"

"Cha con là đang còn trông chờ nó đem ông cứu ra nha! Chứ mẹ cũng không thích nó chút nào, nhưng không biết nó đã trốn đến nơi nào, lúc trước cho rằng để nó đi hầu hạ Lãnh Dạ, nhà chúng ta sẽ không có gì đáng lo ngại , xem ra chẳng qua là là được một lúc!" mẹ Bạch Lan lắc lắc đầu nói.

"Mẹ, lúc trước nếu như con đi tìm Lãnh Dạ, nhà chúng ta nhất định không phải thành ra như vậy, con sẽ khiến Lãnh Dạ giúp đỡ cha nhiều hơn ,

Bạch Tuyết đáng ghét sẽ không còn trong mắt chúng ta, càng đừng nhắc tới giúp chúng ta !" Bạch Lan ở một bên bắt đầu châm ngòi thổi gió, mẹ của cô chắc chắn sẽ được hưởng thụ.

"Đúng rồi, ta còn có một kế hoạch chưa có sử dụng, nếu không ngại hiện tại liền thử một lần?" mẹ Bạch Lan tựa hồ bình tĩnh .

"Mẹ? Kế hoạch gì?" Bạch Lan cảm thấy rất hứng thú hỏi.

"Ở đây nhiều người, chúng ta về nhà lại nói, như vậy đi, trước không đi tìm cha con, chúng ta về nhà thương lượng một chút đi." mẹ Bạch Lan kéo Bạch Lan chuẩn bị rời đi.

"Mẹ? Tại sao không đi xem cha? Cha đã gọi điện thoại nói nhớ chúng ta a!" Bạch Lan hỏi.

"Ông ta nhớ chúng ta? Cha con là ai ta còn không biết sao! Ông ta chính là nớ tiểu tam thì có! Nghĩ tới đây mẹ liền tức giận, không đi, không đi nhìn cái kẻ không lương tâm , đi thôi!" Mẹ Bạch Lan bỗng nhiên biến sắc , tức giận nói.

"Mẹ? Ý mẹ là gì? Cái gì mà tiểu tam a?" Bạch Lan không hiểu hỏi.

"Chính là người cha không có lương tâm của con, ông ta ở bên ngoài nuôi một tiểu tam, là cảnh sát nói cho ta biết , nói là bạn học cùng lớp với Bạch Tuyết , con thử nói xem mấy năm nay ta khẳng khẳng một mực theo hầu ông ta? Hiện tại ta già rồi, ông ta liền ghét bỏ ta ! Ô ô..." Mẹ Bạch Lan nói xong liền khóc lên, Bạch Lan nghe vậy, kéo mẹ cấp tốc rời đi.

Bạch Tuyết đứng ở nơi đó, ngây ngốc !

Cô có nghe lầm hay không,cha nuôi tiểu tam? Sao có thể? Còn là bạn học của cô! Không có khả năng a, cha đã lớn tuổi như vậy! Bạn học của cô mới mười sáu tuổi, càng nghĩ càng không thể tin! Sau đó liền rời đi.

Chờ Bạch Tuyết về đến nhà, nhìn thấy trong nhà cũng không có người nào, thế là liền gọi điện thoại cho Lãnh Dạ .

"Sao mấy người vẫn chưa về? Có phải Cung Hàn chạy rồi hay không ?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi, nếu như Cung Hàn chạy, như vậy cô cũng sẽ cả đời phải làm đàn ông, cho nên cô rất quan tâm rốt cuộc có tìm được Cung Hàn hay không?

"Tuyết nhi, em ở nhà sao? Tôi bây giờ lập tức trở lại, em ở nhà chờ tôi, đâu cũng không được đi có biết hay không?" Lãnh Dạ nhận được điện thoại ở nhà, nghe thấy là thanh âm của Cung Hàn , biết là Tuyết nhi đã trở về, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm, hẳn không ngờ Bạch Tuyết lại đến đồn cảnh sát, cho nên vẫn không có tìm được Bạch Tuyết, trong lòng lại rất sốt ruột, lo lắng cô luẩn quẩn trong lòng, hiện tại rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Dạ gọi cho Lãnh Hạo và Cung Hàn, bởi vì Cung Hàn cũng nhất định phải trở về, cậu ta phải mang theo thân thể Bạch Tuyết, còn có các con của hắn, nên hiện tại Cung Hàn ở trong lòng Lãnh Dạ cũng rất quan trọng .

Ba con sói yêu rất nhanh vừa tới biệt thự của Lãnh Dạ .

Lãnh Dạ mặc dù rất vội, thế nhưng, khi vào cửa, biểu tình lập tức khôi phục bình tĩnh, hẳn không muốn làm cho Bạch Tuyết biết bọn họ là ra ngoài tìm cô, hẳn không muốn Bạch Tuyết biết bọn họ cho rằng cô nghĩ quẩn trong lòng, hoặc là lo lắng cô gặp chuyện không may, nên Lãnh Dạ không muốn Bạch Tuyết biết được việc này.

"Tuyết nhi chúng ta đã trở về." Lãnh Hạo tiến lên chào hỏi nói.

Bạch Tuyết lễ phép trả lời, thế nhưng, cô càng hy vọng chào hỏi chính là Lãnh Dạ, bởi vì trong mắt cô chỉ có Lãnh Dạ, cô quan tâm vị trí của mình trong lòng Lãnh Dạ , người đàn ông này rốt cuộc đối với cô là loại tình cảm gì? Cô vẫn không biết được, hiện tại cô biến thành như vậy, người đàn ông

lạnh lùng này cũng không có đem cô đuổi đi, còn đem cô mang về, có phải là anh cũng thích cô hay không ?

"Anh đã đi đâu?" Bạch Tuyết đứng đối diện Cung Hàn hỏi.

Cung Hàn nhìn Bạch Tuyết, nhìn về bề ngoài, cô có ngũ quan của hắc phụ trợ có vẻ có chút lạnh lùng, có chút phần nộ.

"Tôi chính là ra ngoài đi dạo!" Cung Hàn không muốn Bạch Tuyết nhìn chăm chăm hắc như thế , thế là quay đi, ngồi vào trên sofa, cầm lên một quả táo gặm một cái. Kỳ thực, trước đây hắc không phải rất thích ăn hoa quả, chính là khi cung Bạch Tuyết trao đổi thân thể , hắc trở nên thích ăn hoa quả, trở nên thích ăn cay. Nghĩ tới đây, hắc bỗng nhiên ý thức được chính mình nên đi tìm đồ ăn , che dấu yêu khí , nếu không hắc sẽ bị Lang Vương phát hiện, hắc cũng không muốn bị Lang Vương bắt đi a!

"Anh có biết không thấy anh, mọi người đều rất lo lắng hay không? Cầu xin anh nên nhớ thân thể đó là của tôi, không nên mang thân thể tôi đi!" Bạch Tuyết bỗng nhiên gặm nhẹ , cô biết Lãnh Dạ còn ở bên cạnh, thế nhưng, cô nhìn không được, nhìn không được mà muốn phát giận, cô cũng không hiểu bây giờ mình hình như cái gì cũng không sợ!

Vì gia đình cô đã thất vọng cực độ, muốn người thân yêu quý càng không thể ! Vốn muốn cùng người đàn ông mình thích sống qua ngày, lại bị tên biến thái này bắt cóc, vì giữ thân thể trong sạch, cô thà rằng nhảy xuống vực tự sát, nhưng vì sao còn không buông tha cho cô?

Nhìn nhìn chính mình bây giờ như là quái vật, nửa đêm đều bị dọa dựng đứng tóc gáy , thế nhưng người đàn ông này không nghĩ biện pháp trở về , lại còn chạy trốn! Bạch Tuyết làm sao có thể không vội!

"Tuyết nhi, em không nên tức giận có được không? Tôi không phải cố ý, tôi là bị người ta bắt cóc, lúc đó mấy người ở trong phòng khách ăn cơm, sau đó tôi liền bị người ta mang đi, còn bị đánh thuốc mê chối vào bao tải,

chờ tỉnh lại mới biết mình bị bắt cóc , hơn nữa kẻ bắt cóc chính là Triệu tổng của tập đoàn Triệu thì gần đây bị đóng cửa ." Cung Hàn lúc này trong lòng rất cảm tạ Triệu tổng đã bắt cóc hắn, nếu không hắn làm sao có thể như thế hùng hồn đứng ở trước mặt Tuyết nhi nói chuyện!

"Cái gì? Là ông ta?" Bạch Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, cô biết cái Triệu tổng kia bị phá sản , cô cũng hoài nghi là Lãnh Dạ làm, thế nhưng, cô không nghĩ đến ông ta sẽ bắt cóc cô!

"Em còn giận tôi sao, tôi là thay em bị bắt cóc nha!" Cung Hàn ủy khuất nói.

"Như vậy, thì quên đi! Anh bắt cóc tôi một lần, anh lại bởi vì tôi mà bị bắt cóc một lần, chúng ta liên huề nhau!" Bạch Tuyết nói xong đi lên lầu , cô hiện tại hình như cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể trốn đi, bởi vì cô bây giờ là quái vật, nam không nam nữ không nữ!

"Đứng lại." Lãnh Dạ bỗng nhiên hô to, Bạch Tuyết đứng lại, cô biết câu này là nói với mình , vì khi anh vừa vào cửa liền đánh mặt, hiện tại rốt cuộc cũng nói chuyện.

"Tôi đói bụng, muốn ăn mỳ thịt băm!"Lãnh Dạ đã ở trên sofa pha ngồi xuống, hơn nữa còn ngồi bên cạnh Cung Hàn .

Bạch Tuyết không biết là tối hay xấu, thế nhưng, vẫn là ngoan ngoãn đi làm.

"Tuyết nhi, tôi cũng đói bụng, cho tôi một bát nhé." Lãnh Hạo cột nhà nói.

Lãnh Hạo cười hì hì sau đó ngồi xuống, lại lọt vào hàn quang lạnh lẽ của Lãnh Dạ.

"Anh, Tuyết nhi là của anh, em chỉ là muốn một bát mỳ ăn thôi, không hề quá phận nha?" Lãnh Hạo làm bộ nhìn không thấy hàn quang sắc bén .

"Cậu có muốn ăn không?" Bạch Tuyết hỏi Cung Hàn.

"Nếu như có thể, đương nhiên là được ." Cung Hàn cũng cợt nhả nói, dù sao Tuyết nhi không tức giận .

Chỉ chốc lát sau, Bạch Tuyết bưng một bát mỳ ra, để ở trước mặt Lãnh Dạ.

"Ăn đi." Bạch Tuyết nói một câu, sau đó định đi vào bếp tiếp.

"Ngồi xuống, bọn họ có tay, để chính bọn họ đi lấy!"

Lãnh Hạo đứng dậy đi vào bếp, ánh mắt len lén liếc mắt Lãnh Dạ một cái, bộ dáng rất đáng thương.

"Ai! Chính mình bưng liền chính mình bưng, ai kêu tôi mệnh khổ, không ai yêu, không ai thương!" Lãnh Hạo lẩm bà lẩm bẩm đi vào bếp.

Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn không có động, vẫn như cũ xem ti vi, hình như không tính đi ăn thì phải.

"Cậu, lập tức đi --" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói với Cung Hàn, hẳn cũng không muốn Cung Hàn đói bụng đến thân thể Tuyết nhi , còn có các con trong bụng .

"Ai! Đều là như nhau , chênh lệch sao lại lớn như vậy chứ?" Cung Hàn cũng lắc lắc đầu đi phòng bếp .

"Uy? Cung Hàn, anh là anh, chúng tôi là chúng tôi, anh cùng tôi cũng không như nhau được!" Lãnh Hạo giải thích, bắt đầu từng ngậm từng ngậm ăn mì.

"Tôi còn muốn ăn ớt trộn thịt bò!" Cung Hàn bưng mặt, đáng thương nhìn Bạch Tuyết nói, Bạch Tuyết cũng thật khó chiều, cô cũng không có làm món đó, mà trong nhà không có thịt bò!

"Tôi nhớ vào-- anh thật sự coi nơi này là địa bàn của mình sao? Có thứ ăn là tốt rồi, đừng không có việc gì liền tìm kiếm kích thích!" Lãnh Hạo quát.

"Mẹ nó -- trước đây có cho tôi , tôi cũng sẽ không ăn! Tôi không thích ăn cay , thế nhưng, hiện tại tôi chính là thèm ăn , rất muốn ăn, cậu nghĩ rằng tôi nguyện ý tìm kiếm kích thích sao?" Cung Hàn nghĩ đến chính mình ăn cay sẽ phát ra yêu khí trên người , trong lòng liền sốt ruột! Thế nhưng hắn là không có biện pháp khống chế miệng của mình !

Hắn là nghĩ rằng, Bạch Tuyết thích ăn cay, cho nên hắn mới có thể thích ăn như thế , thật ra là mấy góc con trong bụng muốn ăn.

Điểm này Lãnh Dạ đương nhiên cũng biết, Lãnh Dạ vốn cúi đầu ăn mì , liền ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Hạo.

"Cậu đi mua cho cậu ta ăn đi." Lãnh Dạ ra lệnh.

Người khác không biết chuyện gì xảy ra? Nhưng Lãnh Dạ biết chuyện gì xảy ra, hắn không thể để cho các con thất vọng.

"Anh? Anh có phải là anh của em không đây? Đó là ai a? Đó là Cung Hàn, anh không thể bị bề ngoài lừa, Bạch Tuyết chân chính ở bên cạnh anh a!" Lãnh Hạo trừng mắt không dám tin những gì nghe thấy , Lãnh Dạ cư nhiên muốn hắn đi mua! Lãnh Dạ lúc nào lại thiện lương như vậy ? Lang vương lúc nào lại đổi tính ?

Cuối cùng, vẫn là bất đắc dĩ đứng lên, kỳ thực, không chỉ Lãnh Hạo không hiểu, ngay cả Cung Hàn cũng giật mình?

"Cậu đừng quá đặc ý, tôi chỉ là đau lòng cho thân thể Tuyết nhi , cậu chỉ là được nhờ Tuyết nhi mà thôi , chờ hai người đổi trở về, cậu vẫn là tự cầu phúc đi!" Lãnh Hạo vẫn tương đối hiểu biết Lãnh Dạ , hiện tại Lãnh Dạ đối với Cung Hàn nhẫn nại càng nhiều, tương lai trừng phạt sẽ càng nặng!

"Nha ! Mặc kệ thế nào, bây giờ cậu phải mua cho tôi ăn, cảm ơn a?" Cung Hàn được một tắc lại muốn tiến một thước nói.

"Anh -- hừ hừ! Anh không được quên bây giờ thân thể là phụ nữ, chộc tới tiểu gia, cẩn thận tôi ... Mà, còn chộc tới anh tôi, cẩn thận anh ấy mạnh hơn , cho anh ném thử bị đàn ông thượng sẽ có tư vị gì!" Nhìn thấy Cung Hàn mặt trắng toát, Lãnh Hạo biết hòa nhau một ván, đặc ý rời đi.

Lãnh Dạ tiếp tục ăn mì, hăn mặc kệ hội bọn họ buồn chán , hiện tại trọng yếu nhất là, làm thế nào để đem Bạch Tuyết và Cung Hàn đổi trở về, lần trước thấy mấy đứa nói là có biện pháp, chỉ là đang chờ đợi thời cơ, rốt cuộc là tới lúc nào cơ? Có thể không đợi thời cơ được không?

Thế nhưng hăn không biết chúng đang chờ thời cơ gì!

Rất nhanh đem một bát mì ăn xong, Bạch Tuyết thu thập bát đĩa, Lãnh Dạ ngồi gần Cung Hàn, sau đó lại cầm lên một quyển sách bắt đầu nhìn.

"Này anh, tôi bây giờ là Cung Hàn, không phải Bạch Tuyết, không nên ngồi gần như vậy? Anh thích thân thể này, thế nhưng trong lòng hăn là thích phụ nữ, mà anh một người đàn ông ở gần tôi như vậy không cảm thấy kỳ quái sao?" Cung Hàn bất đắc dĩ hỏi, Lãnh Dạ ngẩng đầu nhìn nhìn Cung Hàn, thế nhưng, đập vào mắt lại là da thịt xinh đẹp của Bạch Tuyết , tim của hăn nhin không được mà động!

"Van anh! Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi thấy buồn nôn!" Cung Hàn quả nhiên nôn khan một tiếng, Lãnh Dạ thấy thế nhưng không thể trách, có lẽ đây cũng là phản ứng có thai ? Cung Hàn bây giờ là thay Bạch Tuyết buồn nônđi!

Cúi đầu lại lần nữa bắt đầu đọc sách, kỳ thực, tâm tư hoàn toàn không có trong sách, hẳn là muốn nghe xem mấy nhóc con ra sao?

Quả nhiên.

Em đói bụng!" Sói con số ba nói.

"Chờ một chút đi , em không nghe thấy cha đã gọi người đi mua ớt trộn thịt bò chúng ta thích ăn sao?" Sói con số một hài lòng nói.

"Cha làm sao biết chúng ta thích ăn ớt trộn thịt bò ? Nên không phải là daddy có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện, hoặc là nhìn thấy chúng ta chứ?" Sói con số hai lo lắng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ba Hạt Đậu

"Không được, anh phải kiểm tra lại vồng phòng hộ một chút xem có bị tổn hại hay không ?" Sói con số một nói.

Chỉ chốc lát sau.

"Em trai, em đừng đoán mò nữa, vồng phòng hộ rất tốt không có bị tổn hao gì, cha tuyệt đối không thể nghe được, càng không thể thấy chúng ta, cho nên hiện tại sự tồn tại của chúng ta còn là một bí mật." Sói con số một lại nói.

"Em không muốn ăn ớt, lo lắng sẽ bị mọc mụn như hạt đậu! Thế nhưng, món ớt trộn thịt bò kia ăn rất ngon nha ." Sói con số ba nói.

"Hạt đậu? Nói cho em biết hiện tại chúng ta ba người đều chỉ như hạt đậu !" Sói con số hai nói.

Lãnh Dạ mặc dù xem sách, thế nhưng, sự chú ý của hắn tất cả đều hướng về các con của mình . Hắn lại lần nữa bị chúng chọc cười , không ngờ chúng thật là đáng yêu.

"Em gái, chúng ta lúc nào thì đổi mẹ trở về?" Sói con số hai có chút gấp gáp hỏi.

"Anh đừng thúc giục ! Việc này không gấp được !" Sói con số ba trả lời.

"Đừng thúc? Mẹ bây giờ là đàn ông nha! Em chẳng lẽ không gấp, anh còn thật lo lắng cha sẽ nóng nảy, đến lúc đó hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!" Sói con số hai nói.

"Có nghiêm trọng ra sao?" Sói con số ba hỏi.

"Em không có nghe thấy Lãnh Hạo nói sao, Cung Hàn có thể sẽ bị cha bắn chết, như vậy thân thể của mẹ cũng sẽ bị cha bắn đả thương, nên anh cũng không hy vọng trên người mẹ có mấy lỗ thủng!" Sói con số hai lo lắng nói.

"Cha thật sự sẽ bắn thân thể mẹ sao?"

"Khó nói! Thân thể của mẹ hiện tại do Cung Hàn nắm giữ, cha không thích hấn, nhưng cha vẫn một mực nhấn nhin,nên anh lo lắng cha không nhin được nữa, sẽ bắn vào thân thể của mẹ!" Sói con số một nói.

(

"Đã vậy chúng ta sau này khi ở chỗ này lớn lên, thì phải học một ít ngôn ngữ ở đây cũng không có gì sai ! Theo phong trào một chút, cũng không có gì sai." Sói con số một ha ha cười nói.

"Ha ha..."

"Hì hì..."

"Ha ha..."

Mấy nhóc con lại vui vẻ, bọn họ đã tìm được cách tráo đổi trở về, hiện tại chỉ có thể chờ thời cơ, cho nên trong lòng cũng không lo lắng gì.

Tại nhà bếp Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ dựa vào Cung Hàn ngồi xuống, biết anh còn thích thân thể của cô, trông mắt thoáng qua thương tâm, anh mặc dù có tiền, thế nhưng, anh không phải thần tiên, anh không có bản lĩnh

đem bọn họ biến trở về, có lẽ là ông trời nhìn thấy có quá nhiều đàn ông yêu thích vẻ đẹp của cô, cho nên đem cô biến thành đàn ông, làm cho cô có thể an toàn sống tốt!

Bạch Tuyết cho rằng tất cả những gì mình đã trải qua đều bị thần tiên nhìn thấy, mới làm ra thế này!

Cô không mê tín, thế nhưng, chuyện phát sinh ở trên người mình thì nên giải thích thế nào đây!

Cho nên cô không thể không tin có thần tiên tồn tại.

Cô nghĩ thông suốt, chính mình biến thành đàn ông, có lẽ cũng là chuyện tốt, tối thiểu cô không cần lo lắng bị cha lên kế hoạch trong cuộc sống của mình, cô có thể yên tâm sống, không cần lo lắng Triệu tổng kia, không cần lo lắng người khác đối với mình có ý nghĩ kỳ quái !

Chỉ là, hiện tại thân thể này không thích hợp tiếp tục cuộc sống, bởi vì Cung Hàn làm gì cô cũng đã đoán được, anh ta chính là một hắc bang lão đại, cô chỉ muốn sống an ổn , thế là, cô nghĩ đến một kế hoạch chạy trốn , chính là rời xa nơi này, rời xa người nơi này , đi tìm kiếm cuộc sống mình muốn, cũng có thể đi tìm việc làm, tìm mẹ...

Nghĩ đến mẹ, tâm ý đã quyết, thế là, buổi tối thừa dịp mọi người đều ngủ say .

Cô tỉnh tỉnh ngồi ở trong phòng ngủ, bởi vì thân thể của cô ở chỗ Cung Hàn , cho nên Lãnh Dạ vẫn cùng Cung Hàn ngủ, đương nhiên là giám thị Cung Hàn vắng bật.

Bạch Tuyết cầm lên album ảnh của Lãnh Dạ , từ bên trong rút ra một tấm ảnh, cầm ở trong tay, gương mặt này cô đã nhìn mấy nghìn lần, thế nhưng vẫn làm cho cô mê muội, vẫn vì anh mà động tình, động tâm ! Chính mình

thực sự là không hiểu nổi, hiện tại cô cũng đã là đàn ông. Tại sao có thể lại hi vọng xa vời được anh yêu!

Đêm khuya.

Trên bàn trà trong phòng khách , tĩnh tĩnh đặt tờ giấy hé ra.

Mặt trên còn có vết nước mắt chưa khô , Bạch Tuyết đi rồi, liền lưu lại tờ giấy này.

Lãnh Dạ:

Em đi rồi, Anh đối với em rất tốt, chỉ sợ kiếp này không thể nào trả nợ!

Nếu có kiếp sau, em nguyện ý làm người phụ nữ của anh, xin tha thứ em đi không từ biệt, em thực sự không thể dùng bộ dáng này đối mặt với anh, có lẽ đây là thiên ý, em giống như một bụi cỏ nhỏ, nhưng mà, anh như cây đại thụ cao to chọc trời , em vĩnh viễn với không tới , cho nên ông trời mới an bài như thế này!

Còn có chuyện này, em hi vọng anh sẽ đem xua em cứu ra, em biết anh có bản lĩnh này, coi như là em trả lại ơn dưỡng dục nhiều năm như vậy cho ông!

Em đã ở trong ngăn kéo cầm một ít tiền, sợ rằng không có cơ hội trả lại anh !

Đối với anh?

Em chỉ có lỗi!

Bạch Tuyết .

Nửa tiếng đồng hồ trước.

Bạch Tuyết nhìn chăm chăm phong thư này, rơi lệ đầy mặt, nước mắt lưng tròng mơ hồ của cô ê ẩm , tâm đau gần chết! Trong đầu kêu loạn , không biết làm như vậy có thể chọc giận Lãnh Dạ hay không , thế nhưng, cô tin tưởng anh, cho nên cô mới có thể cầu xin anh cứu cha ra tù!

Nghĩ đến cái người đàn ông làm cho mình mất ngủ, đành nhịn xuống xúc động muốn khóc , trong lòng mặc dù đã khóc tràn lan, thế nhưng, cô vẫn muốn nhịn xuống, sau này cô không thể khóc, sau này cô sẽ là đàn ông, một người đàn ông!

Bên cạnh còn có một phong thư, là cho Cung Hàn .

Cung Hàn:

Tôi đi rồi, tôi biết chúng ta không thể đổi trở lại, cho nên tôi quyết định, sau này sẽ làm Cung Hàn. Mà anh, anh chính là tôi -- Bạch Tuyết. Tôi cầm đi tất cả chứng minh thư của anh, nên tự giải quyết cho tốt ! Tạm biệt.

Bạch Tuyết .

Hành lý của Bạch Tuyết rất đơn giản, cô cầm một ít quần áo của Lãnh Dạ , mấy ngày nay cô cũng toàn mặc đồ của Lãnh Dạ, kỳ thực, cô lấy đi quần áo của Lãnh Dạ hi vọng đem theo mùi vị của Lãnh Dạ mang đi, cô biết mình mặc dù quyết tâm làm đàn ông , thế nhưng, lòng của cô sẽ vẫn nhớ đến người đàn ông này, nhớ Lãnh Dạ!

Tâm là không thể nào quản được !

Yêu thì không cách nào dừng lại!

Mặc dù rời đi , yêu vẫn luôn tồn tại !

Bạch Tuyết ngồi lên taxi , nghĩ đến Lãnh Dạ, nghĩ đến cái người tâm tâm Niệm Niệm nhớ thương!

Nước mắt rồi cuộc không nhìn được, cô không muốn khóc, hiện tại bề ngoài của cô là đàn ông, sẽ bị người ta chê cười ! Thế nhưng, cô chính là nhìn không được! Khóc rất lớn, khóc rất khổ sở!

Nước mắt như hạt châu theo hai má lăn xuống !

Cô còn chưa có rời đi cũng đã bắt đầu nhớ cái người đàn ông cô yêu !

Tài xế thấy rất kỳ quái nhìn Bạch Tuyết, không ngờ một người đàn ông sẽ khóc thương tâm như vậy! Không khỏi bắt đầu đồng tình với hắn !

"Chàng trai , có chuyện gì khó khăn trong lòng vậy , cậu giống tôi một đời tài xế, có rất nhiều chuyện không như ý mình, thế nhưng nếu là quá khứ , thì đừng nên khổ sở !" Người đàn ông bị nước mắt của Bạch Tuyết cảm động, người đàn ông nghĩ rằng có thể thân nhân mới mất, nếu không sẽ không khóc thương tâm như vậy!

Bạch Tuyết nước mắt đi, cắn cắn môi, nỗ lực hít sâu, làm cho nước mắt của mình không chảy ra nữa, thế nhưng, nước mắt hình như cố ý cùng cô đối nghịch, vẫn là ào ào rơi!

Bạch Tuyết vì sao lấy tiền của Lãnh Dạ , bởi vì cô biết tính tình của Lãnh Dạ , anh nhất định sẽ không tha thứ việc cô rời đi, cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, cho nên cô nhất định phải có tiền chạy trốn .

Cô đi tới nhà ga, mua vé đi Sơn Tây , sau đó lại xuống xe, ở nửa đường lại mua vé đi Hàng Châu, nhưng không ngồi vào trạm cô lại xuống xe, cả đêm không ngừng mua vé, đổi xe, chính là vì tránh Lãnh Dạ truy xét đến cô.

Cô biết Lãnh Dạ tính tình rất cao ngạo, hơn nữa khống chế rất mạnh, anh sẽ không cho phép cô rời đi, anh nhất định sẽ nổi giận, thậm chí còn lợi hại hơn, cô cũng biết quan hệ của Lãnh Dạ rất lớn, anh nhất định sẽ nghĩ biện

pháp ở khắp nơi phát lệnh truy nã cô, cho nên cô không thể ngồi máy bay, không thể ngồi xe lửa, nên đành lựa chọn đi ô tô đường dài .

Đã lựa chọn rồi đi, như vậy có thể đi xa liền đi xa một chút ! Miễn bị anh tóm trở lại!

Bên này, Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn đang ngủ, đứng dậy đi xem Bạch Tuyết, ai ngờ đẩy cửa phòng ngủ ra, trên giường không có ai, đập vào mắt chính là tập ảnh của hân, bên trong thiếu hai ảnh hân chụp, đó là ảnh Bạch Tuyết thích nhất, bởi vì Bạch Tuyết nói hai ảnh kia hân đã cười, mà cô chưa từng thấy qua hân cười, cho nên cô thích tấm ảnh đó.

Lãnh Dạ mở ngăn kéo, hân đưa cho cô trang sức và quà đều đặt ở bên trong, chỉ là hình xếp giấy không thấy, đó là, hân vì Bạch Tuyết mà làm, không thấy, trước đây cô cũng luôn bày ở trên đèn bàn , chỉ là, hiện tại đã không còn!

Dự cảm không tốt lan chàn toàn thân, chạy như bay xuống lầu, nhìn thấy trên bàn trà trong phòng khách bày hai mảnh giấy.

Phần nộ cầm lên , người phụ nữ ngọc này liền tính toán rồi đi như thế sao!

"Cung Hàn -- tên khốn kiếp này, mẹ người lăn ra đây!" Luôn luôn rất ít nói tục nay Lãnh Dạ khuya khoắt hung bạo nói lời thô tục !

Cung Hàn và Lãnh Hạo nhao nhao chạy đến, theo Lãnh Dạ trong giọng nói, bọn họ biết đã xảy ra chuyện, vẫn là chuyện lớn, hơn nữa nhất định và Bạch Tuyết có quan hệ, bởi vì chỉ có Bạch Tuyết mới khiến Lãnh Dạ phát điên!

"Chuyện gì vậy anh?" Lãnh Hạo vừa tiến vào phòng khách cũng cảm giác được một trận gió lạnh thổi qua, mà trận gió lạnh này đương nhiên là đến từ Lang Vương vĩ đại .

"Cậu lập tức đi ra sân bay, tìm kiếm có Bạch Tuyết hay không , cô ấy nhất định sẽ dùng tên Cung Hàn mua vé." Lãnh Hạo không nhìn Bạch Tuyết nữa, cũng biết Bạch Tuyết đã rời đi.

"Cậu, cái tên khốn kiếp, đều là mẹ người làm hại Bạch Tuyết!" Lãnh Hạo mắng Cung Hàn một câu, sau đó rất nhanh hướng sân bay chạy đi.

"Cậu? Nếu như còn muốn làm chính mình, bây giờ lập tức đi trạm xe lửa tìm kiếm!" Lãnh Dạ xốc lên áo khoác của mình cũng chạy ra ngoài.

Lãnh Dạ lái xe không có đi sân bay, không có đi trạm xe lửa, hẳn là đi bến xe, chỉ tiếc, lúc này Bạch Tuyết đã ở chỗ rất xa!

Cung Hàn lái xe, cầm trong tay thư tín Bạch Tuyết để lại cho hắn, bàn tay nhỏ bé có chút run rẩy, hắn không ngờ Bạch Tuyết sẽ rời đi, hắn càng không có nghĩ tới Bạch Tuyết để hắn làm Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lại muốn làm Cung Hàn!

Cô biết bọn họ không đối trở lại được, cho nên cô tuyệt vọng, lựa chọn rời đi, lựa chọn trốn tránh, nhịn đau tiếp nhận thân thể của hắn!

Lúc này, mấy nhóc con bắt đầu triệu mở cuộc họp khẩn cấp, bởi vì bọn nó đã biết xảy ra chuyện gì, Mẹ mất tích, đó là chuyện lớn cỡ nào!

"Anh , làm sao bây giờ? Mẹ sẽ đi đâu?" Sói con số ba gấp gáp hỏi.

"Bình tĩnh, bình tĩnh..." Sói con số hai nhỏ tiếng.

"Ô kìa -- chúng ta phải bình tĩnh, suy nghĩ một chút xem mẹ sẽ đi đâu?"

Ba phút sau...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Lang Vương Phúc Hắc

Cung Hàn bỗng nhiên quay ngược tay lái trở lại, ngay cả chính hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra? Hắn vốn là muốn đi đến trạm xe lửa, thế nào bỗng nhiên muốn đi đến bến xe?

Bến xe, Lãnh Dạ nhìn thấy xe Cung Hàn cũng tới nơi, thế là theo đi lên.

"Không phải bảo cậu đi đến trạm xe lửa sao?" Lãnh Dạ nghiêm nghị chất vấn Cung Hàn.

"Chuyện này -- tôi vốn chuẩn bị lái xe đi đến trạm xe lửa a, ai ngờ đi tới nửa lại không hiểu sao đột nhiên thay đổi, sau đó liền đến nơi này!" Cung Hàn không hiểu gãi gãi đầu, là bởi vì đây không phải là thân thể của hắn, nên hiện tại xuất hiện phản ứng bài xích sao? Vừa nãy trong đầu hắn rõ ràng chuẩn bị lái xe đi trạm xe lửa, nhưng tay chân của hắn cũng không nghe sai khiến bắt đầu chuyển động tay lái!

Lãnh Dạ sửng sốt.

"Cậu xác định cậu chuẩn bị đi đến trạm xe lửa?" Lãnh Dạ lại hỏi lần nữa.

"Đương nhiên, Tuyết nhi đã biến mất, tôi cũng thực vội vàng, chẳng lẽ anh cho rằng chỉ có anh lo lắng cho cô ấy sao, cô ấy ở trong lòng tôi cũng là trân bảo!" Cung Hàn trừng liếc mắt với Lãnh Dạ một cái, liền trả lời.

Lãnh Dạ cũng hiểu, chẳng lẽ là mấy nhóc con ở trong thân thể Bạch Tuyết điều khiển? Chỉ có khả năng này.

Hắn tới gần Cung Hàn, quả nhiên, mấy đứa đã sốt ruột tìm kiếm tung tích Bạch Tuyết.

"Anh, anh không chế thân thể mẹ, chúng ta sẽ rất nguy hiểm, cha rất thông minh, người có thể nghĩ đến trong bụng mẹ có chúng ta hay không?" Sói con số hai lo lắng hỏi.

"Không có việc gì đâu, đó là cha của chúng ta, biết cũng sẽ không làm thương tổn chúng ta!" Sói con số một đặc ý nói.

"Chúng ta bây giờ không thể bại lộ, không thể để bất cứ người nào biết chúng ta tồn tại, bởi vì Ma Vương hiện tại phái tới rất nhiều yêu quái đến tìm chúng ta, hắn cần máu của chúng ta phá giải phong ấn, chúng ta nhất định phải cẩn thận, Ma Vương mặc dù bị nhốt ở trong băng trụ, thế nhưng, hắn vẫn như cũ pháp lực ngập trời, hắn phái nhiều yêu ra như vậy, đã nói lên hắn đã biết chúng ta tồn tại, chúng ta nếu như bại lộ, mẹ sẽ rất nguy hiểm, hắn muốn là máu đứa nhỏ của Lang Vương và hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử, chỉ có như vậy hắn mới có thể đi ra khỏi Băng trụ, chúng ta nếu như bị thủ hạ của hắn phát hiện, hắn sẽ đem chúng ta từ trong bụng mẹ moi ra, sau đó mang đi, đến lúc đó, mẹ khó giữ được tính mạng, hơn nữa chúng ta cũng là lành ít dữ nhiều!" Sói con số hai phân tích nói.

"Chuyện này anh đều biết! Thế nhưng, chúng ta nếu như không đem mẹ tìm trở về, chúng ta cũng gặp lành ít dữ nhiều a!"

Lãnh Dạ cúi đầu, tựa hồ đang suy tư, hắn chỉ có thể làm như vậy, vì khiến Cung Hàn không nổi lòng nghi ngờ, Cung Hàn cho rằng Lãnh Dạ đang suy tư xem Tuyết nhi đã đi nơi nào.

Kỳ thực, Lãnh Dạ đang nghe các con nói chuyện, hắn lại một lần nữa khiếp sợ!

Bọn nhỏ cứ nhiên cái gì cũng đều biết, hơn nữa điều hãn không biết , chúng cũng biết!

Ma vương bị phong ấn, đây là bao nhiêu chuyện bí mật, Ma Vương bị phong ấn ở trong băng trụ đã 900 năm, mà chúng cũng biết!

Chúng lại còn biết Ma Vương cần dùng máu của chúng để phá giải phong ấn!

Hãn tự biết mình không phải đối thủ của Ma Vương, nếu như Ma Vương tái hiện giang hồ, thế giới sẽ có đại tai nạn!

Phía sau lưng Lãnh Dạ không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

"Này? Anh không sao chứ?" Cung Hàn nhìn thấy trán Lãnh Dạ toát mồ hôi hột hỏi.

"Vô liêm sỉ, đều là cậu làm hại Tuyết nhi, bây giờ lập tức đi với tôi tìm Tuyết nhi!" Lãnh Dạ nổi giận.

"Đi đâu tìm a?" Cung Hàn nhìn nhìn nhà ga, nhiều xe như vậy, muốn đi tìm Tuyết nhi ở đâu mới được a?

"Tôi đã biết cô ấy ở trạm thứ nhất đi đâu, lên xe." Lãnh Dạ mở cửa xe Cung Hàn, hơn nữa ngồi ở chỗ ghế phụ.

"Này? Chúng ta có nhất thiết phải ngồi chung một chiếc xe sao? Không phải anh cũng có xe sao, vì sao lại ngồi một chiếc xe với tôi?" Cung Hàn không thích gương mặt lạnh lùng của Lãnh Dạ, hình như thiếu hãn mười phần uất ức vậy!

"Lời vô ích, lái xe --" Lãnh Dạ đi theo Cung Hàn chính là vì các con của hãn, bọn chúng nhất định có thể cảm ứng được Bạch Tuyết ở nơi nào?

"Cậu nghĩ rằng tôi là bởi vì cậu nên mới cùng cậu ngồi chung một chiếc xe sao! Tôi là vì thân thể Tuyết nhi , nếu như không phải bởi vì cậu bây giờ đang ở trong thân thể của Tuyết nhi , tôi nhất định sẽ hung hăng đánh cậu một trận! Dám bắt cóc người phụ nữ của tôi!" Lãnh Dạ âm ngoan nói, hắc bây giờ là không còn cách nào, Cung Hàn đang trong thân thể Bạch Tuyết , hắc làm sao có thể thương tổn thân thể Bạch Tuyết chứ, cho nên chỉ có thể nhẫn!

"Anh nghĩ rằng tôi nguyện ý cùng anh ngồi chung một chiếc xe sao, tôi cũng bất đắc dĩ chứ, nếu như không phải thân thể Bạch Tuyết yếu đuối như thế , đến lúc đó bị đánh còn không biết là ai đâu?" Cung Hàn không tỏ ra yếu kém phản kích lại.

Nếu như hắc biết người hiện tại chống đối chính là Lang Vương vĩ đại , hắc nhất định sợ đến tiêu cả ra quần, thế nhưng, hiện tại Lãnh Dạ và trước đây hoàn toàn khác nhau, trước đây Lãnh Dạ không chỉ lãnh khốc, hơn nữa rất phúc hắc, tim của hắc tuyệt đối làm bằng băng, thế nhưng, hiện tại Lãnh Dạ và Lang Vương của yêu giới hoàn toàn khác nhau, hắc vì Bạch Tuyết mà một mực nhẫn nhịn!

Bởi vậy Cung Hàn không có một chút hoài nghi về thân phận của Lãnh Dạ, hắc cho rằng Lãnh Dạ chỉ là một doang nhân, chẳng qua là nhìn lãnh khốc một chút.

"Lái xe --" Lãnh Dạ không thể nhẫn nhịn nữa, cũng là lo lắng dọa đến các con, chúng mặc dù rất lợi hại, thế nhưng, bọn chúng suy cho cùng còn quá nhỏ, đến hắc đều nhìn không thấy!

"Lái xe? Đi đâu?" Cung Hàn không tình nguyện hỏi.

Lãnh Dạ lại nhắm mắt lại, không nói chuyện, kỳ thực, hắc còn không xác định đi đâu? Bọn nhỏ có lẽ biết, mẹ con liên tâm.

Lãnh Dạ nhắm mắt dưỡng thần, thật ra là đang chờ đợi mấy đứa hành động, quả nhiên không qua vài phút, chân tay Cung Hàn bắt đầu không nghe sai khiến, hắn vốn đi về phía trước , bỗng nhiên lại là quẹo thật nhanh , xe cấp tốc quay đầu, trở về .

"Này? Hình như không ổn, nếu không anh lái xe đi?" Cung Hàn nhìn Lãnh Dạ nói, hắn hiện tại thân thể là của Bạch Tuyết, hắn có nghĩa vụ bảo vệ tốt thân thể Bạch Tuyết, hắn cũng không muốn tương lai Bạch Tuyết hận hắn, nhìn tay chân mình không nghe sai khiến , hắn rất lo lắng xảy ra tai nạn xe cộ! Cho nên mới phải yêu cầu Lãnh Dạ giúp lái xe.

"..." Lãnh Dạ không nói, vẫn như cũ nhắm mắt dưỡng thần.

"Tôi hỏi anh đấy? Thân thể của tôi hiện tại không thoải mái, anh lái xe đi --" Cung Hàn có chút nóng nảy.

"Thân thể không thoải mái?" Lãnh Dạ nhìn như rất tò mò hỏi.

"Chỉ sợ là thân thể không phù hợp đi, hiện tại tôi không thể khống chế thân thể Bạch Tuyết , tôi vốn định tiếp tục lái xe, thế nhưng, đôi tay này cùng tư tưởng tôi đối nghịch, anh xem chúng ta lại quay đầu trở về chỗ cũ!" Cung Hàn nhìn xe trở lại đường cũ, trong lòng thực vội.

"Ừ." Lãnh Dạ cũng không nói gì, chỉ là nhàn nhạt ừ một tiếng, lại nhắm mắt lại.

"Này? Lúc nào rồi? Anh còn bày ra bộ dạng đó, tôi không dám cam đoan chúng ta có thể lái xe khai đi tiếp!" Cung Hàn rống lớn , bởi vì hắn rất lo lắng xuất hiện thời điểm chân của mình sẽ không nghe lời, không cách phanh xe! Hắn không muốn thân thể Tuyết nhi bị thương!

"Không chết được, tiếp tục đi!" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

"Nha ! Anh không phải rất lo lắng cho Tuyết nhi sao? Thân thể này anh cũng không quan tâm sao?" Cung Hàn không hiểu hỏi.

Kỳ thực, Lãnh Dạ sao có thể không lo lắng thân thể của Bạch Tuyết, còn có các con chưa xuất hiện, hẳn biết Cung Hàn sở dĩ khống chế không được thân thể Bạch Tuyết , đó là bởi chúng nó đã khống chế thân thể Bạch Tuyết . Cho nên hẳn mới có thể nén được áp bức, không ra tay trợ giúp Cung Hàn.

Lúc này, mấy nhóc con.

"Này? Anh cả anh có được không a, nếu không để em đến phụ trách thân thể mẹ, người xem mình queo trái queo phải , rất nguy hiểm nhaa! Em cũng không muốn còn chưa có sinh ra liền bị anh hại chết!" Sói con số ba lo lắng hỏi.

"Yên tĩnh,anh không phải là đang khống chế rất tốt sao? Chớ quên chúng ta mới đến, đối với nơi này tất cả cũng không quen thuộc, nên phải từ từ sẽ đến, em xem cha một chút , bây giờ không phải là rất tốt sao, chúng ta là ai? Chúng ta thế nhưng là con của Lang Vương , nhất định sẽ không có vấn đề gì --" sói con số một tràn đầy tự tin nói.

"A -- "

"A -- "

Theo tiếng kêu to, đương nhiên, tiếng kêu này Cung Hàn nghe không được. Cung Hàn nhanh quay ngược tay lái, bởi vì sói con số một lái xe phân tâm, thiếu chút nữa gặp chuyện không may! Lãnh Dạ mặc dù khẩn trương, thế nhưng, hẳn hiện tại phải vững vàng, bởi vì hẳn tin các con của mình nhất định sẽ làm tốt , đứa lớn nói không sai, bọn họ là con của Lang Vương, sao có thể không biết lái xe, đây là học của người phàm , bọn chúng thế nhưng là yêu, nhất định sẽ làm rất tốt.

"Đại ca anh muốn chết a? Xuống, để em đến khống chế thân thể mẹ, em cũng không muốn bị anh hại chết!" Sói con số hai nói, mà trong ba đứa trẻ có tâm tư tốt, hơn nữa tính cách rất lạnh khốc, cũng là tương đối giống Lãnh Dạ, đứa thứ ba tính cách rất giống Bạch Tuyết, thích khốc. Đứa lớn tính cách vừa giống Bạch Tuyết và Lãnh Dạ tổng hợp lại, lúc giống Bạch Tuyết lúc giống như Lãnh Dạ.

"Được rồi, em tới khống chế thân thể mẹ, anh đi truy tìm khí tức của mẹ!" Sói con số một rõ ràng cảm giác được em trai có giọng điệu lạnh khốc, cho nên thức thời nhường ra.

"Hai người đều có chuyện làm, em nên là gì đây?" Sói con số ba ngọt ngào hỏi.

"Ô kìa -- chuyện của em cũng rất quan trọng, em vội vàng suy nghĩ một chút làm thế nào đem mẹ và tên hỗn đản này đổi trở về đi! Nếu không mẹ còn có thể chạy trốn!" Đứa lớn trả lời một câu.

"Đều là lỗi của em, em nhất định sẽ nghĩ biện pháp tốt hơn đưa bọn họ đổi trở về, chờ chúng ta tìm được mẹ, em sẽ phát công đưa bọn họ đổi trở về, hai người cứ yên tâm đi, bản cô nương nói làm được." Sói con số ba rất tự tin nói.

Lãnh Dạ yên tâm.

"Này? Anh thật không muốn sống nữa sao? Tôi hiện tại thực sự không thể khống chế thân thể Bạch Tuyết, chẳng lẽ là thân thể Bạch Tuyết bài xích tư tưởng chỉ huy của tôi, vì sao tôi không thể nắm trong tay thân thể Bạch Tuyết? Anh vừa không thấy được nguy hiểm sao! Nếu tiếp tục như vậy, chúng ta tìm không được Bạch Tuyết, chúng ta liền diện kiến Diêm vương đấy!" Cung Hàn khẩn trương kêu to.

"Yên tâm, Diêm vương sẽ không thu cậu, cậu chết cũng phải xuống địa ngục!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Anh -- thật ngông cuồng, tôi bây giờ là nhìn mặt mũi Bạch Tuyết mới không cùng anh tính toán, chờ tôi khôi phục thân thể nhất định khiến anh biết sự lợi hại của tôi!" Cung Hàn không phục quát.

"Chờ mong ngày đó, cậu nói những lời này chính là những gì tôi muốn nói ." Lãnh Dạ vẫn lạnh lùng vậy.

Hai người (hai sói) lúc này trên người đều toát ra khí thế âm lãnh , không ai phục ai! Cung Hàn cho là hắn đã tu luyện tám trăm năm , sao lại bị người phàm dọa chứ!

Nhưng mà khí thế của Lãnh Dạ cường đại cũng không phải ít , nghĩ rằng: Mặc dù hắn là Lang Vương, thế nhưng, hắn bây giờ là con người, hắn cũng không sợ hắc bang lão đại trước mắt . Lãnh Dạ ở thế giới nhân loại vẫn an phận thủ thường, mặc dù làm người có chút lãnh khốc và nghiêm túc, thế nhưng hắn rất ít sử dụng pháp lực,luôn luôn lạnh như băng , kỳ thực trong lòng vẫn rất tôn trọng cách sinh tồn của nhân loại.

Bởi vậy Cung Hàn không có hoài nghi Lãnh Dạ rốt cuộc là ai? Hắn nếu như biết mình hiện đang khiêu chiến chính là Lang Vương, hắn nhất định không dám phạm thượng, năm đó hắn bị tiêu hồn khóa giam giữ chính là Lang Vương tự tay khóa lại , nghĩ đến việc này hắn vẫn là rất sợ hãi ! Chỉ là hiện tại hắn cho rằng Lãnh Dạ là người phàm , không phải vị Lang vương cao cao tại thượng ở yêu giới , cho nên hắn mới dámcuồng ngôn.

Lúc này mấy nhóc con.

"Chú ý, phía trước ở giao lộ quẹo trái." Sói con số một chỉ huy .

"Thu được mệnh lệnh, lập tức quẹo trái , Đại ca anh cứ yên tâm." Sói con số hai nghiêm túc trả lời .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Chê Tôi Bẩn?

"Hai người chơi thật vui, em cũng muốn chơi cùng hai người?" Sói con số ba hâm mộ nói.

"Em vẫn là nên phát công lực cảm ứng xem tình huống của mẹ thế nào đi? Mặc dù cha chúng ta là Lang Vương, thế nhưng bây giờ thân thể mẹ đang ở chỗ tên khốn khiếp này, nên cha không ví cách nào cảm ứng được vị trí của mẹ , thế nhưng, chúng ta không giống nhau, chúng ta và mẹ huyết mạch tương thông, có thể cảm ứng tâm linh a. Nên bây giờ em liền cảm ứng xem tình huống của mẹ đi, chúng ta liền tận lực hướng chỗ đó đuổi theo!" Sói con số hai nói.

"Tuân mệnh, thượng giáo, em bây giờ lập tức ** cảm ứng tình hình gần đây, của mẹ sau đó hồi báo cho mọi người." Sói con số ba bắt đầu chuẩn bị.

"Cái gì là thương giáo! Em vẫn là đừng tìm người nơi này học nói chuyện, khiến cho bọn anh đều nghe không hiểu!" Sói con số một không hiểu hỏi.

"Thực sự ông cụ non, thượng giáo cũng không biết là gì? Anh thực sự là đầu gỗ! Nói cho anh biết , thượng giáo chính là người quản lý ở trường học (cái này dịch bừa), Anh thật ngốc!" Sói con số ba giải thích.

Kỳ thực, bọn họ mặc dù là linh đồng chuyển thế, vẫn có pháp thuật, thế nhưng đối với xã hội nhân loại hiện nay, bọn họ có rất nhiều văn hóa và

dùng từ nói chuyện không cách nào hiểu ! Mặc dù sói con số ba hay học nói theo ti vi hoặc là radio, kỳ thực có ý gì nó còn không biết!

Lãnh Dạ suýt nữa bật cười, thực sự là thua bọn trẻ ! Cho tới hôm nay hẳn mới biết thượng giáo chính là cái này.

"Em cảm ứng được mẹ, chú ý nghe nha, em chỉ nói một lần, sẽ không nói lại , cho nên mọi người phải lắng tai nghe nga." Sói con số ba nói, nhắm mắt dưỡng thần tai Lãnh Dạ bỗng nhiên phá lệ trở nên linh mẫn, bởi vì hẳn cũng nghe đứa thứ ba nói: Chỉ nói một lần, cho nên hẳn nên lắng tai nghe. Bởi vậy vênh tai lên, hai tay khoanh trước ngực, năm tay năm lại có chút chặt, chờ chúng hồi báo.

Lúc này, tất cả đều an tĩnh , liền ngay cả Cung Hàn cũng không có phiền phức, kỳ thực, Cung Hàn là khẩn trương nhìn về phía trước, mặc dù hẳn không thể điều khiển thân thể Bạch Tuyết , thế nhưng có đôi khi vẫn có thể khống chế, cho nên hẳn phải tập trung tinh thần lái xe, hẳn nhất định phải bảo vệ tốt thân thể Bạch Tuyết , ngàn vạn không thể để cho thân thể Bạch Tuyết xảy ra chuyện, đến lúc đó Bạch Tuyết còn không hận hẳn cả đời!

"Tín hiệu của mẹ không tốt lắm, thế nhưng còn có thể cảm ứng được một ít, em cảm giác được mẹ đang thu dọn phòng..."

Kỳ thực, Bạch Tuyết một đường chạy trốn, rốt cuộc tìm được một địa phương cho rằng an toàn, thế là thuê một gian phòng để ở , sói con số ba cảm ứng rất chuẩn xác, Bạch Tuyết lúc này thực sự đang thu dọn gian phòng.

"Không tốt -- một người đàn ông đi qua chỗ mẹ ." Sói con số ba sốt ruột quát.

Lãnh Dạ vốn nhắm mắt tròng mắt bỗng nhiên run lên, hai tay cũng nắm thật chặt.

"Làm cái gì vậy? Bây giờ mẹ là đàn ông nha, sợ cái gì!" Sói con số một nói.

"Em là lo lắng cho mẹ chứ sao! Trước đây những người đàn ông kia nhìn mẹ giống như nhìn thấy thịt kho tàu, đều muốn cắn một ngụm! Cho nên em mới có thể khẩn trương vậy! Chúng ta nếu như cách mẹ gần, em sao có thể sợ chứ? em hiện tại không có cách nào bảo hộ mẹ, đương nhiên sẽ gấp gáp!" Sói con số ba giải thích.

"Đừng nói nhảm! Tiếp tục hồi báo!" Sói con số hai lo lắng hỏi, kỳ thực, mấy người bọn chúng đều rất lo lắng cho mẹ.

"Mẹ đi theo người đàn ông kia, bên ngoài có chút âm ỉ, em không cảm ứng được bọn họ nói gì!" Sói con số ba xin lỗi nói.

Mặt Lãnh Dạ thoáng cái đen, Bạch Tuyết cư nhiên cùng một người đàn ông ra ngoài, hắn không phải đã cảnh cáo cô, không cho phép cô đơn độc ra ngoài cùng đàn ông, cô cư nhiên đem lời của hắn như gió thoảng bên tai! Lãnh Dạ nắm tay buông lỏng một chút lại lần nữa nắm chặt, hít một hơi lại thở ra, cô bé này chính là thiếu quân giáo!

Nghĩ đến Bạch Tuyết chạy trốn, nghĩ đến Bạch Tuyết ở cùng một người đàn ông xa lạ, Lãnh Dạ rất không thích!

Cô bé này! Tìm được em nhất định sẽ biết tay!

Lãnh Dạ nổi giận!

Sự tình rất nghiêm trọng!

"Tín hiệu lại được rồi, em có thể rõ ràng cảm ứng được tiểu mẹ tồn tại." Sói con số ba cao hứng nói.

"Đừng dong dài, nhanh lên một chút nói cho chúng ta biết mẹ thế nào?"
Sói con số hai nói.

"Người đàn ông kia đi rồi, mẹ ngồi đối diện một người phụ nữ, rất xinh đẹp, oa -- ba ba thật lớn nha." Sói con số ba thán phục nói.

"Ba ba? Cái gì là ba ba?" Sói con số một không hiểu hỏi.

"Cáo này mà Anh cũng không hiểu, tương lai sao ở chỗ này sinh tồn được a!" Sói con số ba khinh thường nói.

"Anh biết rồi, ba ba chính là bá chủ rau chân vịt, tên gọi tắt ba ba đúng hay không?" Sói con số một bừng tỉnh đại ngộ hỏi.

"Em ngất -- nói cho anh biết, anh sau này ngàn vạn đừng tìm phụ nữ ba ba , đề chết anh!"

"Hắc hắc... em yên tâm đi, bản thân anh không thích ăn rau chân vịt, càng không ăn rau chân vịt hiệu bá chủ!" Sói con số một đắc ý nói.

"Cái người ba ba kia đi tới chỗ mẹ , cô ta dựa vào, ngồi xuống trên đùi mẹ, còn ôm cổ mẹ!" Sói con số ba hiểu kỳ nói.

Nguyên lai người đàn ông vừa đem Bạch Tuyết mang đi kia là một thủ hạ của hắc bang lão đại , bất đồng chính là, hắc bang lão đại này là phụ nữ, cô ta chính ba ba mà sói con số ba nói, chính là ngực siêu cấp lớn, tên gọi tắt là ba ba.

Nữ nhân này thích Cung Hàn, trước đây cùng Cung Hàn từng có quan hệ, bởi vì bọn họ không cùng một thành thị, cho nên cũng chính là loại quan hệ đặc biệt đó, lần này, cô ta nghe thủ hạ báo cáo, nói Cung Hàn tới địa bàn của cô ta, cho nên cô ta này phái người chuyên môn đi mới Bạch Tuyết qua.

Người phụ nữ này nhìn phi thường đẹp, khuôn mặt thon gọn, toàn bộ trang phục được tỉ mỉ thiết kế , có vẻ quyến rũ, cô ta rất sùng với hai chữ diễm lệ này.

Cô nhìn qua rất thành thực, rất có bộ dạng thù mị, mùi nước hoa nồng nặc, mặc dù không tầm thường, nhưng lại rất có hứng thú, cô ta mặc rất nóng bỏng, khêu gợi, bộ ngực thật to, chính là ba ba trong miệng sói con số ba nói.

Mọi người đều gọi người phụ nữ này là Long tử, cô ta còn có một người anh trai mà mọi người đều gọi hắn là Long ca, người này ở đây là đầu rồng lão đại, Anh trai cô ta nằm trong tay Mạch máu kinh tế , Long tử nằm trong tay thế lực hắc bang , Anh em hai người ở đây chính là như cá gặp nước.

Mặc dù em gái là hắc bang lão đại, thế nhưng,mọi người nghe thấy danh hiệu Long ca này lại sợ hơn! Bởi vì một khi đắc tội với người này, trực tiếp chính là đối mặt với táng gia bại sản, hoặc là kết quả cửa nát nhà tan!

Long tử ngồi ở trên đài Bạch Tuyết , cô không biết mình hiện tại ở đâu chính là phụ nữ, bởi vì thân thể Bạch Tuyết hiện tại là của Cung Hàn, cho nên cô mới nhận định đây là Cung Hàn.

" Anh Hàn, mấy ngày không thấy anh liền đem em gái Long quên sao?" Long tử quyến rũ hỏi.

" Cô? Quen biết tôi sao?" Bạch Tuyết nhìn tính tính người phụ nữ này, ngồi ở trên chân cô, một đôi tay còn không thành thật châm lửa lung tung , mà cô và Lãnh Dạ từng có quan hệ nam nữ, tự nhiên biết động tác này có bao nhiêu mê hoặc, bất quá đối với cô lại là vô dụng, bởi vì cô là Bạch Tuyết.

"Thôi đi anh! giả vờ cái gì, lần trước ở trên giường không phải anh rất điên cuồng sao? Hiện tại làm sao vậy? Tượng sương đánh cà -- ừ ừ ?" Long tử bất mãn nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cấp tốc tìm được đáp án,

hiện tại thân thể cô là của Cung Hàn, như vậy người phụ nữ này nhất định cho rằng cô chính là Cung Hàn, cho nên nói cô ta và Cung Hàn chính là cái loại quan hệ Nam nữ đó, bởi vì cô ta vừa nhắc tới trên giường!

"À, là cô, bất quá tôi vẫn không nhớ cô tên gì ?" Bạch Tuyết làm bộ không nhớ, khó xử gãi gãi đầu.

Cô ta có chút không vui!

Đứng dậy đi tới đối diện ngời xuống, châm một điếu thuốc, hít một hơi, sau đó phun ra nồng đậm khói trắng.

"Nói, anh có phải chê tôi bẩn hay không! Mẹ nó -- lão nương nếu bẩn, con mẹ nó anh cũng không sạch sẽ đâu? Anh dám nói sau khi rời khỏi tôi không có lên giường cùng người phụ nữ khác?" Long tử tức giận.

Bạch Tuyết biết cô ta không đơn giản, Cung Hàn là đại ca hắc bang , trước ngực cô ta có hình xăm, trên cổ còn một con bò cạp, nhìn ra cũng là người đáng sợ. Cô không thể trêu vào, cũng không muốn tìm phiền toái.

"Tôi là nói thật cho cô biết , tôi hiện tại không chỉ không biết cô, coi như là mẹ ruột tôi đứng ở đối diện tôi cũng không nhận ra!" Bạch Tuyết thẳng khí nói, kỳ thực, cô thực sự là không nhận ra mẹ ruột Cung Hàn, cho nên cô không có nói sai, thế nhưng, nếu như nói cô là phụ nữ, căn bản cũng không phải là Cung Hàn, dự đoán cô ta cũng không tin, cho nên nói lời nói thật không được.

"Mẹ nó -- anh rốt cuộc đang chơi trò gì vậy?" Long tử cảm thấy hứng thú hỏi.

"Tôi nào có chơi gì! Tôi mất trí nhớ !" Bạch Tuyết khổ sở nói.

Long tử nhìn ra Cung Hàn có bộ dáng khó chịu?

Cô đang làm gì chứ?

Là đại tỷ hắc bang, người nào chưa từng thấy qua, muốn ở trước mặt cô nói dối, không dễ dàng như vậy, theo ánh mắt Cung Hàn cô nhìn thấy ánh mắt rất thống khổ, anh ta không có nói dối.

Kỳ thực, Bạch Tuyết không cần làm bộ, chính mình bỗng nhiên biến thành đàn ông, cô sao có thể không khó chịu!

"Gì chứ -- tính viết tiểu thuyết ngôn tình sao? Nói mất trí nhớ liền mất trí nhớ!" Long tỷ mặc dù tin Bạch Tuyết, thế nhưng, cô lại không có biểu lộ ra.

"Tin hay không tùy cô, dù sao hiện tại tôi không biết cô!" Bạch Tuyết nói xong, bưng ly cà phê lên uống.

Theo sát ánh mắt sắc bén của Long tỷ quét trên người Bạch Tuyết, Bạch Tuyết đương nhiên cũng nhận thấy được ánh mắt sắc bén này, cô không thể không bội phục một phụ nữ lại có ánh mắt sắc bén như thế, rất khó có được, cũng rất ít thấy!

Bất quá, cô ta lợi hại hay không cùng cô có quan hệ gì? Cô hiện tại chỉ muốn cuộc sống yên tĩnh, không muốn bị quấy rầy, cùng lắm thì ngày mai sẽ rời khỏi ở đây!

"Chờ một chút, tôi phái người đem hành lý của anh đến đây, anh nói thế nào cũng là đại ca một phương, tại sao có thể ở nơi địa phương đó chứ! Đi đến chỗ tôi trước đó đi!" Long tỷ bỗng nhiên nói, Bạch Tuyết không hiểu được, đúng là ngoài ý muốn!

"Không, không cần làm phiền cô, tôi ở ở đó rất tốt, lại nói hiện tại tôi ai cũng không biết, còn quá khứ phiền phức, đến lúc đó mọi người lại nói tôi chèo cao, không biết lượng sức!" Bạch Tuyết sốt ruột nói, cô cũng không muốn có quan hệ gì với người phụ nữ này, nhìn bộ dạng khát khao của cô

ta, Bạch Tuyết liền sợ hãi, cô thể nhưng là phụ nữ, không có bản lĩnh thỏa mãn người phụ nữ này!

"Gì chứ -- khách khí với tôi cái gì! Trước đây ở chỗ tôi, đuổi anh cũng không đi, hiện tại không nhớ gì liền thanh cao a ! Mẹ nó -- nếu như không phải gương mặt này còn có vóc người này, tôi con mẹ nó đích thực nghĩ anh là đàn bà, nói chuyện xoay tới xoay lui , ra cái loại gì !" Lời Long tử khiến Bạch Tuyết hoảng sợ, cô đã tận lực học bộ dáng của đàn ông , nói chuyện tận lực lớn tiếng, ngôn hành cử chỉ tận lực hào phóng một chút, không ngờ người phụ nữ này khiến Bạch Tuyết thoáng cái nản lòng !

Cô làm phụ nữ thất bại, làm đàn ông cũng không được sao!

"Quên đi! Anh bây giờ mất trí nhớ tử cũng không cùng anh chấp nhận, đi thôi!" Long tử mang theo Bạch Tuyết rời đi.

Bạch Tuyết không muốn đi, thế nhưng, bị người phụ nữ này kéo đi , cô không ngờ một người phụ nữ sẽ có khí lực lớn như vậy! Xem ra chính mình thật có rất nhiều thứ phải học , đầu tiên chính rèn luyện thân thể, nếu không tương lai gặp phải chuyện gì, chính mình không có cách nào bảo vệ mình!

Bọn người Cung Hàn và Lãnh Dạ vốn đã gần đó, trên đường Cung Hàn yêu cầu nghỉ ngơi một chút, hắc đã lái một ngày một đêm, rất mệt, thế nhưng, Lãnh Dạ không cho phép hắc nghỉ ngơi, hơn nữa Cung Hàn cũng không cách nào khống chế thân thể Bạch Tuyết, hắc bị ép ngồi ở chỗ ghế lái, , cứ lái cứ lái, thẳng đến khi gần chỗ thành thị Bạch Tuyết đến.

"Bạch Tuyết sao có thể tới nơi này?" Cung Hàn có chút ngoài ý muốn, trước đây hắc thường xuyên đến, bởi vì nơi này là mạch máu kinh tế của Long ca, rất nhiều chuyện Cung Hàn đều qua đây hợp tác với hắc, còn có em gái Long ca Tiểu Long Nữ, Cung Hàn đều gọi hắc bang lão đại kia là Tiểu Long Nữ, chính là người đem Bạch Tuyết mạnh mẽ mang đi Long tử.

"Cậu đã tới đây?" Lãnh Dạ hỏi.

"Nếu như Bạch Tuyết thật sự ở nơi này, thì tôi biết đi đâu tìm cô ấy , bởi vì nơi này tất cả đều là địa bàn của Long gia , hiện tại thân phận Bạch Tuyết là tôi, cô ấy hẳn là ở Long gia, chúng ta đi." Cung Hàn lái xe hướng biệt thự của Long tử chạy tới, hẳn không hiểu nhìn lại tay chân của mình, có thể nắm giữ.

"Gì chứ -- có phải tôi và Bạch Tuyết không thể rời khỏi quá xa hay không, hiện tại khi ở gần Bạch Tuyết , đôi tay này lại là của tôi , có thể muốn làm gì thì làm đấy!" Cung Hàn có chút đắc ý sờ sờ chiếc mũi xinh xắn của Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ đem tay Cung Hàn sờ mũi gạt ra.

"Thân thể phụ nữ của tôi tốt nhất đừng sờ xoạc!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Hư -- phụ nữ của anh? Trên người có nhãn sao? Có viết là của Lãnh Dạ hay không?" Cung Hàn không sợ sống chết phản bác.

"Lái xe --" Lãnh Dạ nổi giận, nhưng lại không có nói cái gì nữa, bởi vì hẳn đang chờ đợi, chờ đợi Bạch Tuyết và Cung Hàn đổi trở về , đến lúc đó hẳn sẽ không chút do dự giáo huấn hẳn. Thế nhưng, hiện tại không được!

Cung Hàn lấy được tự do, hẳn mang theo Lãnh Dạ rất nhanh tìm được biệt thự của Long tử.

Ấn chuông cửa vang lên, là nữ giúp việc mở cửa, nhìn thấy người xa lạ, nữ giúp việc không để cho bọn họ đi vào.

"Mở cửa nhanh, ta là tới tìm Tiểu Long Nữ ." Cung Hàn gầm nhẹ.

"Là ai to gan như vậy? Dám xưng hô tên tôi !" Long tử từ bên trong đi ra ngoài.

"Tiểu Long Nữ, nhanh lên một chút bảo cô ta mở cửa, để tôi đi vào."
Cung Hàn kêu Long tử đi ra, vẫn yên tâm, mặc dù người phụ nữ này là một nhân vật lợi hại, thế nhưng Cung Hàn lại đem cô ta đối đãi như phụ nữ, cho nên hẳn gọi là Tiểu Long Nữ, dù sao bọn họ cũng từng có cuộc tình.

Nhưng mà, Long tử rất tò mò, trên thế giới này chỉ có hai người gọi cô như vậy, một là anh trai của cô Long Thiên, chính là Long ca mà mọi người hay gọi, một chính là Cung Hàn người mất trí nhớ trong phòng kia dám gọi cô như vậy, còn người khác không ai dám gọi như vậy!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Nón Xanh

"Mở cửa --" Long tử ra lệnh, nghe thấy trong giọng nói có chút phần nộ, cô sở dĩ cho người giúp việc nữ mở cửa, chủ yếu là cô tin, vẫn chưa có người nào dám ở trên địa bàn của mình dương oai, cô cũng muốn xem người phụ nữ nào không biết sống chết, dám lớn mật xông đến nhà của cô!

Cung Hàn đi vào trực tiếp đi đến chỗ Long tử.

"Cung Hàn có đến đây hay không?" Cung Hàn chỉ hỏi như vậy, bởi vì hiện tại thân thể hần là của Bạch Tuyết, thân phận Bạch Tuyết mới là Cung Hàn.

Long tử nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt, giống như nghĩ đến gì đó?

Thảo nào, cô ta còn nhỏ tuổi dám kêu cô là Tiểu Long Nữ, xem ra là Cung Hàn nói cho cô ta, cô ta và Cung Hàn rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

"Tôi không muốn trả lời vấn đề của cô?" Long tử nhìn cô gái trước mắt, hai mắt thật to, lông mi thật dài cong cong, làn da trắng nõn không có một chút phấn, lại vẫn như cũ lộ ra non nớt mềm mại, trong trắng hồng hào, người thật hấp dẫn.

Trong lòng không khỏi đổ kị với cô bé trước mắt, giống như cô ta đem hào quang của cô lấn át!

"Cô không nói cho tôi, tự tôi đi vào tìm!" Cung Hàn chuẩn bị đi vào tìm, ai ngờ, Long tử cầm lấy cánh tay Cung Hàn, khí lực trên tay rất lớn, Cung Hàn mặc dù rất lợi hại, thế nhưng, hiện tại thân thể hắc dùng là của Bạch Tuyết, có chút yếu ớt, có chút lực bất tòng tâm, cho nên hắc không cách nào tránh khỏi tay Long tử, bị đau nhói mảy một cái.

"Nhìn bộ dạng cũng không khỏi chê? Chỉ là tính tình của cô cũng không được tốt có biết hay không?" Long tử nhìn bọn họ từ lúc vào cửa liền nhìn ra cô gái này ngôn hành cử chỉ rất không lịch sự, nếu như không phải có thêm bộ da bên ngoài, cô ta càng giống đàn ông, lúc này, dáng đứng cũng không đẹp mắt! Thấy thế nào cung không được thoải mái!

"Sao vậy-- Tiểu Long Nữ! Cô làm thật?" Cung Hàn nhìn cổ tay Bạch Tuyết cũng bị nắm đỏ, hắc cũng rất đau lòng, cho nên mở miệng quát. Long tử kia không cho phép có người ở trước mặt cô quát tháo, đây là mạo phạm và bất kính đối với cô, thế là dùng sức muốn hung hăng trừng phạt cô gái không có lễ phép này.

Bên cạnh Lãnh Dạ đương nhiên sẽ không cho cô cơ hội này, hắc đưa tay nắm lấy vai Long tử, bóp một cái.

Tay Long tử lập tức mất đi sức lực, sức lực trên tay biến mất, cô không thể không buông tay ra. Cung Hàn bóp bóp lấy cổ tay.

"Mấy ngày không thấy, cô vẫn như thế!" Cung Hàn lầm bầm một câu, tự mình đi vào trong phòng .

Nhưng mà, trông mắt Long tử nhìn chăm chăm vào Lãnh Dạ, cô chưa từng thấy qua người đàn ông nào tuần mỹ lạnh lùng như thế.

Ánh mắt cao ngạo dường như không có tiêu cự, sâu trong đáy mắt tràn đầy phẫn nộ, tóc đen nhánh. Tuần mỹ không thể không khiến người âm thầm thán phục, bên cạnh hắc vây quanh hơi thở lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Anh ta có thể khiến đàn ông cũng nhin không được động tâm! Huống chi cô là phụ nữ, là một nữ lão đại cô đơn!

"Cô ấy là phụ nữ của tôi, trừ tôi ra, không ai có thể làm cô ấy bị thương."
Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Long tử không nói gì, nhìn Lãnh Dạ không rời mắt.

Cô bị một đôi mắt sắc bén nhìn đến, đó là trầm tĩnh cùng cao ngạo, cô bị ánh nhìn lạnh lẽo soi vào, đó là nghiêm túc cùng uy nghiêm, lại bị một câu nói giết chết, đó là trực tiếp thẳng thắn, cô bị loại tinh thần này khuấy phục, đó là kiên trì cùng nghị lực, người đàn ông lạnh lùng, giống như anh ta mới là chủ nhân chân chính.

Ngũ quan nhìn gần rất hoàn mỹ, bị một cái liếc mắt dường như sẽ kết băng trong đó không nhìn ra bất luận cảm tình gì, trừ qua mức hoàn mỹ, lại không có nửa tia cảm tình nhìn phụ nữ, chẳng lẽ cô chưa tính là người đẹp sao?

Lòng tự trọng rất bị thương, người đàn ông này đặt ở trên vai cô chỉ thoáng dùng lực như vậy, toàn bộ cánh tay cô liền tê dại, không dám cử động, hóa ra anh ta không chỉ có bộ dạng đẹp đẽ, xem ra bản lãnh cũng rất tốt!

"Thật là khâm phục, bây giờ còn có người đàn ông si tình như thế ! Nhưng mà người anh thích lại đang vội vàng tìm người đàn ông khác! Chẳng lẽ còn thích đội nón xanh?" Long tử có thể lên làm hắc bang lão đại, cũng không phải không có mỗi cái danh, mặc dù Lãnh Dạ sắc bén nhìn soi mói, cô vẫn như cũ không sợ.

"Có vài người muốn tôi quý trọng, cô còn không xứng!" Lãnh Dạ buông Long tử ra cũng tiến vào, Long tử nhìn nhìn hai người cũng không hiểu được, quay đầu lại nhìn ra cửa lớn, nơi này là nhà cô a, hai cái người này không có lễ phép, chủ nhân còn chưa có đi vào, bọn họ đã vào...

Không biết còn cho đây là nhà của họ!

Cung Hàn đi vào trong, liền gọi to.

"Cung Hàn, anh đi ra cho tôi, tôi biết anh ở đây!" Cung Hàn bất đắc dĩ, đành phải tự mình gọi mình, bởi vì nơi này quá nhiều phòng, hễ nếu như tìm từng phòng một thì cần rất nhiều thời gian, cho nên không bằng hô to hiệu quả tốt hơn!

Ở phòng khách nghỉ ngơi Bạch Tuyết bỗng nhiên ngồi dậy, cô nghe thấy âm thanh của mình, bọn họ tới tìm? Hay vẫn là anh tình mình? Cái cái người cô nhớ thương có đến theo hay không?

Bạch Tuyết kích động ở trong phòng đi tới đi lui.

Cung Hàn không có nghe thấy đáp lại, lúc này, Lãnh Dạ và Long tử cũng tiến vào, Lãnh Dạ đã cảm giác được Bạch Tuyết ở trong này.

"Tôi biết cậu ở trong này, lập tức xuống cho tôi!" Lãnh Dạ lạnh lùng quát.

Long tử sửng sốt!

Người đàn ông này và Cung Hàn có quan hệ gì? Vì sao bộ dáng lại tức giận như vậy ?

Bạch Tuyết nghe thấy thanh âm của Lãnh Dạ, lo lắng sự tình vẫn là xảy ra, anh tới tìm!

Không ngờ nhanh như vậy!

Làm sao chuẩn xác tìm được đến đây!

Thực sự là đánh giá thấp thế lực của anh!

Bạch Tuyết đi từ trong phòng khách đi ra.

"Mấy người đã tới!" Thanh âm Bạch Tuyết không cao không thấp nói một câu, giống như đem sự tức giận của Lãnh Dạ bốc khói, bọn họ vì tìm cô, một ngày một đêm không chợp mắt, cô lại còn giống như không có chuyện già sảy ra!

Lãnh Dạ một bước đi qua, một tay nắm lấy cằm Bạch Tuyết!

"Làm như vậy chơi rất vui phải không?" Lãnh Dạ nghiêm túc hỏi.

"Tôi, tôi, chuyện của tôi không cần anh quan tâm!" Bạch Tuyết biết bây giờ cô là đàn ông, căn bản không thể cùng Lãnh Dạ giống như trước tình chàng ý thiếp, cho nên cô hạ quyết tâm thật lớn, đã như vậy, thì nhẫn tâm rời khỏi anh là được rồi!

"Không cần tôi quản?" Lãnh Dạ bởi vì tức giận, trên tay cũng dùng sức.

"Này? Anh làm gì vậy? Như vậy sẽ làm cô ấy đau! Buông tay!" Cung Hàn kêu to đi lên phía trước, Lãnh Dạ quay đầu lại cầm tức nhìn hắn.

"Tất cả đều là tại cậu, tương lai tôi nhất định sẽ đòi lại!" Lãnh Dạ tức giận buông lỏng tay ra, hai tay thả xuống sai bước, có chút lo lắng đi tới trước cửa sổ, đối với Bạch Tuyết hắn không hạ thủ được, thế nhưng đối với Cung Hàn hắn càng không hạ thủ được, trong lòng tức giận càng lúc càng lớn, hắn khi nào phải ẩn nhẫn như vậy!

Vì người phụ nữ này, hắn luôn nhẫn nhịn, cô lại không biết sống chết dám né hắn ra!

Hắn sao có thể không tức giận!

Người phụ nữ đáng ghét!

Long tử khiếp sợ!

Chẳng lẽ soái ca vừa phóng điện với cô là một thủy tinh?

Cô quan sát nhìn nhìn Cung Hàn, lại nhìn nhìn Bạch Tuyết, chẳng lẽ anh ta lường tính?

Gì chứ--

Có lầm hay không? Cái quan hệ lộn xộn này!

"Mấy người có coi tôi là chủ nhân ở đây không vậy? Mấy người tốt nhất làm rõ ràng chuyện này! Tôi cũng không hy vọng mấy người có quan hệ kì lạ ở nhà của tôi khiến cho chương khí mù mịt!" Long tử câu kinh nói.

"Tiểu Long Nữ, cái gì là kì lạ? Cái gì mà chương khí mù mịt? Cô cho là lão tử không phiền a!" Cung Hàn hùng hùng hổ hổ quát.

"Cô có biết cô nói như thế với tôi kết quả ra sao không?" Long tử luôn luôn được người kính trọng, không người nào dám mạo phạm cô như thế, cô đã nhượng bộ lắm rồi!

"Chuyện của mấy người tôi không có hứng thú, mau nhanh rời khỏi nhà tôi!" Long tử hạ lệnh đuổi khách.

"Long nhi đây không phải là đạo tiếp khách, em tại sao có thể đem anh Hàn đuổi đi! Thật không lễ phép !" Thanh âm từ ngoài cửa truyền đến.

Chỉ thấy một người đàn ông thân hình cao lớn khôi ngô đi tới, mắt phượng hẹp dài mang theo đặc biệt cao quý cùng trang nhã của phương đông, nhưng lại vì khóe mắt hơi xoi mói, xinh đẹp mị hoặc. Tròng mắt đen như viên đá sáng, thâm trầm sâu thẳm, vô cùng mênh mông, lênh đênh ẩn hiện nhẹ nhàng đẹp đẽ quý dị đỏ tím cùng đỏ nhạt. Trong chớp mắt, lóe ra sự quyến rũ nguy hiểm, giống như xinh đẹp vốn có cùng tàn khốc, mênh mông mị hoặc, dụ tấn mọi người.

"Anh, sao anh lại tới đây?" Tiểu Long Nữ hỏi.

"Cung Hàn đi tới, anh sao không thể đến chứ." Long thiên đi vào phòng khách.

Tròng mắt đảo qua những người trong phòng khách , kỳ thực không hoàn toàn xa lạ, lúc này, cái người đàn ông đứng ở phía trước cửa sổ, anh ta? Tại sao lại ở chỗ này?

Hóa ra Long Thiên quen biết Lãnh Dạ, kỳ thực, Lãnh Dạ cũng biết Long Thiên.

"Thực sự là khách quý đến?" Long thiên đi đến chỗ Lãnh Dạ, chủ động tiến lên chào hỏi.

Long tử lại sửng sốt lần nữa!

Người đàn ông này là ai?

Anh trai sao có thể cùng anh ta chào hỏi, lại còn là anh chủ động đi qua, nhưng mà cái người đàn ông lưỡng tính kia lại không nhúc nhích đứng ở nơi đó, không có chủ động nghiêng tiếp ý của anh trai, hình như anh là em trai anh ta.

"Anh, không cần để ý tới anh ta!" Long tử nhìn thấy biểu tình Lãnh Dạ lãnh khốc, trong lòng liền không phục, tên đàn ông kì lạ, ở nhà cô tỏ vẻ cái gì!

Long ca không để ý đến em gái, chủ động vươn tay cùng Lãnh Dạ nắm tay.

"Lãnh tổng, đã nghe đại danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền." Bên cạnh Long tử nghe thấy ca ca nói Lãnh tổng, trong lòng

thoáng cái hiểu, chẳng lẽ nam nhân này chính người nghe đồn là nhân vật thần bí, tông tài tập đoàn Lanhg thị -- Lãnh Dạ.

Nười bên ngoài đồn đại nói anh ta không gần nữ sắc, xem ra đều là nói hươu nói vượn, hẳn không gần nữ sắc? Đúng vậy! Anh ta gần nam sắc!

Thật không nghĩ tới một người đàn ông giàu có như vậy lại lưỡng tính, anh ta nhìn Cung Hàn, mặc dù rất tức giận, thế nhưng, bên trong lại có tình yêu.

Còn cô gái này anh ta còn nói là người phụ nữ của anh ta!

Rốt cuộc là ai cùng ai!

Tiểu Long Nữ càng nghĩ càng không hiểu nổi, cái người đàn ông đang cùng anh trai nắm tay kia, toàn thân tản ra khí thế vương giả, thế nào lại là kẻ lưỡng tính chứ?

"Khách sáo, khách sáo, Anh là Long Thiên, tôi cũng đã sớm nghe qua, danh bất hư truyền." Lãnh Dạ gọi thẳng tên của Long Thiên, khiến mặt Tiểu Long Nữ bị dọa đến trắng bệch, cô mặc dù là em gái Long Thiên, thế nhưng tính tình anh trai mình cô vẫn biết, anh không thích người khác gọi tên của anh, càng không cho phép!

Không người nào dám gọi tên anh trai như vậy!

Mặc dù cái người Lãnh Dạ này là kẻ đồng tính, thế nhưng, cô cũng không muốn anh ta chết thảm!

Anh là ai vậy, cô so với ai khác đều hiểu rõ, ở nơi này cô mặc dù là đại tỷ trong bang, thế nhưng, các trưởng lão nghe thấy tên anh trai so với nghe thấy tên của cô còn sợ hãi!

Người đàn ông không biết trời cao đất dày này, ở đây cũng không phải địa bàn của anh ta, tại sao lại không biết sống chết nói năng lung tung! Ai cũng không thể nào cứu được anh ta!

Ai ngờ?

"Ha ha... Lãnh tổng quả nhiên là phong thái phi thường, tư thế cao ngạo tiêu sái, thất lễ thất lễ." Lời của Long Thiên khiến Tiểu Long Nữ khiếp sợ, có nghe lắm hay không? Hôm nay những người này đều làm sao vậy? Hoàn toàn khác thường!

Đàn ông không giống đàn ông!

Đàn bà không giống đàn bà!

Anh trai không giống anh trai!

Cô cũng không giống chính mình!

Nếu như là trước đây, trong nhà bỗng nhiên xuất hiện những người quái lạ này, cô nhất định sẽ đem bọn họ đuổi hết đi, sau đó để cho bọn họ chạy trở về nhà của mình, thế nhưng, hôm nay cô không có làm như vậy, cô cũng không muốn làm như vậy!

Mới vừa rồi cái người Lãnh Dạ kia gọi thẳng tên của anh trai, anh chẳng những không có nổi giận, còn khen hăng, quá khác thường!

"Anh hai, anh vào đây một chút, em có chuyện muốn nói." Tiểu Long Nữ đi tới bên người Long Thiên nói nhỏ.

"Lãnh tổng xin tự nhiên, đến đây coi như đang ở nhà mình, không nên khách khí. Xin lỗi không tiếp được, xin lỗi không tiếp được." Long Thiên đi theo em gái sang phòng bên cạnh.

Khi Long tử đóng kín cửa, khuôn mặt Long Thiên vốn mỉm cười vừa rồi liền thu hồi nụ cười, hiện ra biểu tình lạnh lẽo.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Cho Tôi Hút

"Anh, anh làm gì vậy? Anh ta không phải chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn? Anh vừa rồi làm gì vậy? Thật mất mặt!" Tiểu Long Nữ không hiểu hỏi.

"Anh ta tại sao lại đến chỗ của em?" Long Thiên nghiêm nghị hỏi.

"Anh ta theo chân người phụ nữ của mình đến tìm Cung Hàn! Thật không nghĩ tới anh ta lại là kẻ lưỡng tính! Rất đáng ghét!" Tiểu Long Nữ nói.

"Lưỡng tính? Em tin anh ta lưỡng tính sao?" Long Thiên chất vấn.

"Em cũng không muốn tin a, thế nhưng ánh mắt anh ta vừa nhìn Cung Hàn rõ ràng trong đó có tình yêu!" Tiểu Long Nữ tin tưởng mình sẽ không nhìn nhầm.

"Mặc dù có tình yêu, anh cũng không tin anh ta là đồng tính luyến ái! Bên ngoài đồn đại nói anh ta không gần phụ nữ, lúc đó anh đã thấy kỳ quái, anh ta có tiền như thế, có địa vị như thế, tại sao lại không có phụ nữ? Thì ra là nuôi dưỡng một cô bé."

"Anh? Anh có ý gì?"

"Cô gái trong phòng khách kia và Lãnh Dạ tuyệt đối có quan hệ mờ ám, nếu không Lãnh Dạ sẽ không nửa đêm theo cô ta tới nơi này! Chẳng lẽ anh ta thích cô gái này, cô gái này lại thích Cung Hàn?" Long Thiên suy đoán.

"Anh ta sao có thể cho phép người phụ nữ mình thích cho mình đội nón xanh?" Tiểu Long Nữ cũng nhìn ra Lãnh Dạ không phải người dễ chọc, anh ta đã quen biết anh trai, lại không sợ đắc tội anh, nhất định thế lực của anh ta rất lớn. Thế nhưng, anh ta vì sao không quan tâm người phụ nữ của mình đi tìm người đàn ông khác, chính mình còn theo đến, quan hệ thật lúng túng!

"Có lẽ anh ta không muốn đội nón xanh, mới có thể đi theo cô gái này, bởi vậy mới xuất hiện ở nơi này." Long Thiên suy đoán nói.

"Anh, em mặc kệ anh ta là ai? Hiện ở nơi này là địa bàn của chúng ta sao phải sợ?" Tiểu Long Nữ không cam lòng hỏi.

"Anh làm việc luôn có chừng mực, người này đắc tội không nổi, anh cũng không thể trêu vào! Cẩn thận vẫn tốt hơn!" Long Thiên nhắc nhở em gái nói.

"Vì sao? Anh ta lợi hại hơn nữa cũng đang ở chỗ chúng ta, tại sao ta phải để ý tới anh ta!" Tiểu Long Nữ tức giận nói.

"Long nhi, bối cảnh của người này không phải người ta có thể trêu chọc tới, bối cảnh của anh ta rất phức tạp, nghe nói trong quân đội sĩ quan đều là người của Anh ta, người lãnh đạo các quốc gia cũng có người của anh ta, anh ta chỉ cần chuyện muốn làm, không gì làm không được, rất nhiều chuyện, em còn không biết, bên ngoài là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

"Hừ! Cái gì đây!" Tiểu Long Nữ không phục.

"Được rồi, đi ra ngoài đi, ở lâu cũng không tốt!" Long Thiên đi ra .

"Thực sự là xin lỗi, để các vị đợi lâu, tôi sẽ lập tức đi thu xếp chỗ ơt cho mấy vị" Long Thiên nói , lấy điện thoại, chuẩn bị đặt khách sạn, ai ngờ?

Tiểu Long Nữ cười nói: "Anh không Cần đặt khách sạn, chỗ này của em còn nhiều phòng để ở mấy vị có thể thoải mái ở, vả lại ở khách sạn bất tiện có phải hay không? Trong nhà so với bên ngoài vẫn tốt hơn, cứ quyết định như vậy, bà Vương bà đi chuẩn bị cơm chiều, tôi phải mời khách dùng cơm." Tiểu Long Nữ không chờ mọi người đồng ý liền đi an bài.

"Lãnh tổng ngài xem như vậy có được không? Ở đây nếu ngài không hài lòng có thể đến ở khách sạn?" Long thiên Lại hỏi Lãnh Dạ.

"Ở đây rất tốt, không nên phiền toái."

"Tốt lắm, tôi đi chuẩn bị, các vị mời ngồi." Long Thiên đi giúp em gái, kỳ thực, hẳn là hiếu kỳ trong lòng em gái mình nghĩ như thế nào? Vừa rồi còn rất ghét đám người này, lúc này cư nhiên chủ động thỉnh mời bọn họ ở tại nhà mình? Rất kỳ quái!

"Long nhi, em có ý gì? Bọn họ đi rồi, không phải em sẽ nhàn rồi sao? Tại sao phải giữ anh ta lại ở nơi này?" Long Thiên hỏi.

"Anh không phải không tin anh ta không gần phụ nữ sao? Em cũng không tin, thế nhưng em cũng không tin anh ta không thích Cung Hàn, cho nên em muốn thử một chút xem người đàn ông này rốt cuộc có phải lưỡng tính không?"

"Em không nên làm vậy a, mặc dù anh rất ít quản chuyện riêng của em, thế nhưng, người đàn ông này cũng không thể tùy tiện trêu chọc! em cách anh ta càng xa càng tốt!"

"Em biết rồi, em cũng không phải tiểu hài tử, biết phải làm sao!"

Cơm chiều.

Mọi người đều đói bụng, Lãnh Dạ thì như đang ở nhà mình, vẫn biểu tình lãnh khốc, giống như tất cả mọi người thiếu hẳn mấy trăm vạn vậy!

Ngược lại, Cung Hàn lại ăn rất ngon!

Sau khi ăn xong.

Mỗi người một gian phòng.

Trong nhà nữ giúp việc vương tẩu mang cho mỗi phòng một ly cà phê.

Lãnh Dạ tắm rửa xong, mặc Long tử vì bọn họ chuẩn bị áo ngủ, sau đó bưng lên cà phê đi đến phòng Cung Hàn, hẳn là muốn giám thị Cung Hàn, hẳn lo lắng tên này có thể nửa đêm chạm vào thân thể Bạch Tuyết chiếm tiện nghi hay không, cho nên hẳn muốn đi ngủ cùng Cung Hàn! Còn có thể nghe thấy mấy nhóc con nói chuyện phiếm, một công đôi việc.

Cung Hàn không có ngủ, nhìn thấy Lãnh Dạ tiến vào, hẳn cũng không thấy kỳ quái, biết người đàn ông này lại tới giám thị hẳn !

Lãnh Dạ đem cà phê đặt lên trên bàn trà.

"Cậu ở trên xe không phải là hết mệt lắm không? Còn không ngủ? Tôi cũng không muốn thân thể người phụ nữ của tôi quá mệt mỏi, nhanh lên nghỉ ngơi!"

"Anh thật là bá đạo đi? Tôi hiện tại bỗng nhiên rất tỉnh táo, không muốn ngủ! Anh quản quá nhiều! Tôi cũng không phải phạm nhân của anh!" Cung Hàn đi về phía trước, bưng lên ly cà phê của Lãnh Dạ uống một hơi, chẳng biết rằng, chén này là Long tử vì Lãnh Dạ đặc chế! Uống không biết sẽ như thế nào?

"Tôi hiện tại muốn ra ban công hít thở không khí, anh không nên đi theo, hiện tại tôi rõ ràng nói cho anh biết, tôi sẽ không động vào thân thể Bạch Tuyết, anh có thể đem phóng bị bỏ vào trong bụng!" Cung Hàn mở cửa rồi đi, Lãnh Dạ không có đuổi theo, hẳn xoay người nằm ở trên giường.

Bên kia trong phòng, Tiểu Long Nữ đem áo ngủ gọi cảm nhất của mình mặc vào, sau đó nhìn đồng hồ báo thức từng chút từng chút đi về phía trước, hiện tại cô sẽ chờ xem Lãnh Dạ có phải kẻ lường tính hay không, rốt cuộc anh ta cần phụ nữ hay là cần đàn ông? Không lâu liền sẽ biết!

Lãnh Dạ ngủ không được, đứng dậy đi đến phòng của Bạch Tuyết, hắn mặc dù đau lòng cho Bạch Tuyết, thế nhưng, lần này Bạch Tuyết dám trốn hắn, hắn thực sự không thể chịu đựng được!

Người phụ nữ này thật là làm cho hắn vừa yêu vừa hận!

Hắn nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng Bạch Tuyết, không biết cô có phải ngủ rồi hay không?

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn ngơ ngẩn!

Hắn nhìn thấy Bạch Tuyết trong miệng ngậm một điều thuốc, tư thế nhìn rất mới lạ, động tác rất ngốc, cô nhẹ nhàng đem khối nhả từ trong miệng ra, hút một ngụm nhỏ.

Lãnh Dạ trong nháy mắt bùng nổ!

Hắn bước nhanh đi vào, đoạt lấy điều thuốc trong tay Bạch Tuyết, trực tiếp hung dữ dùng ngón tay dập tắt, sau đó lại quăng ra ngoài.

Bạch Tuyết ngẩng đầu, mơ hồ nhìn Lãnh Dạ, có chút không hiểu, Lãnh Dạ giống như rất tức giận?

Lãnh Dạ giận tái mặt, túm cổ áo Bạch Tuyết kéo vào trong phòng tắm, khí lực của hắn rất lớn, Bạch Tuyết vẫn luôn biết, cho nên cô không có giãy giụa, cũng giãy giụa không được, chỉ có thể lão đạo bị hắn kéo vào phòng tắm. Tới phòng tắm Lãnh Dạ đưa lên cốc nước cho Bạch Tuyết.

"Súc miệng --" hắn lên tiếng gầm nhẹ.

"Vì sao?" Bạch Tuyết oán thán hỏi.

"Lập tức súc miệng --" Lãnh Dạ cường thế ra lệnh.

"Em bây giờ là đàn ông, đàn ông đều biết hút thuốc?" Bạch Tuyết giống như muốn khóc thành tiếng, dù sao hiện tại đã như vậy, chẳng lẽ muốn làm gì liền làm đi! Đàn ông đều thích hút thuốc và uống rượu, cô cũng muốn thử một chút.

Mà Lãnh Dạ thì cường ép đem cốc nước đổ vào trong miệng Bạch Tuyết.

"Anh làm gì? Ngô ngô..." Bạch Tuyết kêu lên tiếng.

Lúc này, một bóng dáng xuất hiện ở ngoài cửa, ngoài cửa Long tử sắc mặt tái nhợt, chẳng lẽ Lãnh Dạ thật sự thích đàn ông, bọn họ ở trong phòng tắm làm gì? Chẳng lẽ thuốc đã có tác dụng với Lãnh Dạ, anh ta muốn Cung Hàn dùng miệng hút cho mình?

Nhìn nhìn thời gian, thuốc tác dụng so với kế hoạch sớm hơn rất nhiều, quản lý không được, đưa lỗi tai tiếp tục nghe.

"Anh lấy ra, em không thể hít thở, ngô ngô..." Lãnh Dạ cầm cốc nước đổ vào, hẳn muốn đem mùi thuốc lá trong miệng Bạch Tuyết rửa sạch, hẳn không thể để Bạch Tuyết sa ngã! Mặc dù hiện tại thân thể này không phải của cô, hẳn cũng không cho phép tâm linh Bạch Tuyết bị ô nhiễm!

"Rửa cho tôi --" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Ai cần anh lo! Lấy ra, lấy ra, em không muốn như vậy..." Bạch Tuyết phản bác, ngoài cửa Long tử đang suy nghĩ có nên ra tay giúp hay không?

Ai ngờ?

"Được rồi, tôi không ép em, Tự em làm đi--" vẫn là mệnh lệnh cố chấp.

"Anh nói đấy? Buông em ra, em tự mình làm." Bạch Tuyết đưa tay đón lấy cốc nước.

"Được rồi!"

"Được rồi tự làm! Cho em chút cái kia!" Bạch Tuyết chỉ chỉ kem đánh răng nói, cô không thích súc miệng, rức tiếp lấy bàn chải đánh răng, để chút nữa trước khi ngủ cũng không cần phải chà! Cho nên mới nói như vậy, thế nhưng, Long tử lại bị lời của Bạch Tuyết dọa tới!

"Tự làm?"

"Trời ạ?"

Khiếp sợ!

Ở trong mắt Tiểu Long Nữ hiện tại Bạch Tuyết là Cung Hàn, hai người đàn ông bọn họ ở bên trong chẳng lẽ bắt đầu cái kia?

Nhìn lại áo ngủ trên người mình tỉ mỉ chọn, xem ra không phải sử dụng đến!

Nản lòng đi trở về!

"Chà sạch sẽ --" Lãnh Dạ ra lệnh.

"Làm chi? Em cũng không phải hút ma túy! Sao đến nỗi!" Bạch Tuyết hiện tại gặp phải loại tình huống này, cũng không cần phải sợ hãi Lãnh Dạ !

Gần đây chuyện xảy ra quá nhiều, quá hiếm lạ, còn có cái gì cô không thể hiểu biết! Trước đây chỉ biết học tập, cho nên bị Lãnh Dạ lạnh lùng thường thường dọa sợ, hiện tại không sao cả, cô đã như vậy, nam không nam! Nữ không nữ! Còn có cái gì không tiếp thu được !

"Còn tranh cãi? Hừ?" Lãnh Dạ nghiêm nghị hỏi.

"Nào có người như vậy? Không phải chỉ hút một hơi thuốc sao! giống như là người ta phạm phải tội vậy!" Bạch Tuyết liếc Lãnh Dạ một cái, tiếp tục đánh răng, Lãnh Dạ không có tức giận, khoe miệng nhếch lên, cô nhóc này cũng biết nóng nảy!

"Sau này không cho phép hút thuốc, không cho phép làm hư hại chính mình!" Lãnh Dạ vẫn nghiêm túc nói, một chút vui sướng vừa rồi rất nhanh không thấy.

"Hiện tại em trái lại muốn làm hại chính mình, nhưng là không thể a!" Bạch Tuyết miệng đầy bọt nói, Lãnh Dạ lắc đầu một cái đi ra ngoài.

Bạch Tuyết đánh răng xong, đi ra ngoài, ngồi đối diện Lãnh Dạ.

"Lãnh Dạ..." Bạch Tuyết thì thào kêu một tiếng.

Lãnh Dạ không có lên tiếng trả lời, đôi con ngươi lạnh nhạt nhìn cô.

Bạch Tuyết cắn cắn môi, tay nhỏ bé lôi kéo vạt áo lắc lắc.

Lãnh Dạ vẫn như cũ trầm mặc, lẳng lặng nhìn cô, chờ đợi cô mở miệng nói gì đó? Hẳn có thể cảm giác được cô có lời muốn nói với hắn, chỉ là vừa nãy nhiều người, nên không có cơ hội!

"Em, em muốn xin anh buông tha cho em!" Bạch Tuyết dừng cảm nhìn Lãnh Dạ, hoá ra có mấy lời nói ra so với làm còn đơn giản hơn, kỳ thực, cô vẫn không dám nói với Lãnh Dạ muốn rời đi, hiện tại suy nghĩ một chút cũng không có khó khăn như vậy! Một khi mở miệng, cảm giác nói ra khỏi miệng được dễ dàng hơn.

"Em biết, em nợ anh, hiện tại em không có gì để cho anh, coi như trước hết em thiếu anh có được không? Anh hãy buông tha em, để em đi, sau này... Có lẽ sau này cũng không có cơ hội trả lại anh! Còn xin anh, đem cha em cứu ra có được không? Coi như em trả lại ông công ơn nuôi dưỡng!"

Sắc mặt Lãnh Dạ âm trầm, thậm chí có chút đen lại, cô nhóc này còn muốn rời khỏi hắn! Hắn căng thẳng, trầm mặc, hai tay khoanh trước ngực nhìn Bạch Tuyết, bộ dáng rất lạnh lùng. Một lát sau, hắn lạnh lùng hỏi: "Em muốn rời đi tôi?" Âm cuối hơi đề cao, có vẻ rất không vui!

"Em không muốn để anh thấy được bộ dạng này của em! Rất xấu!" Bạch Tuyết ủy khuất cúi đầu!

"Em vẫn là chưa tin tôi? Tôi nói rồi, tôi nhất định sẽ đem em đổi trở về, em vì sao không tin tôi?" Lãnh Dạ nổi giận, mặc dù hiện tại hắn không có biện pháp đem Bạch Tuyết đổi trở về, thế nhưng, ở trong lòng hắn sớm đã có một quyết định, chính là nếu biện pháp của sói con không thể thực hiện được, hắn sẽ dùng kim đan trong cơ thể hắn mạnh mẽ đưa linh hồn cô và Cung Hàn bức ra, sau đó trao đổi trở về.

Hắn không kịp đợi chúng nghĩ biện pháp nữa, hiện tại hắn sẽ phải đem Bạch Tuyết đổi trở về, hắn không thể nhìn cô khó chịu!

"Anh muốn em tin anh? Chúng ta là người, không phải thần! Loại chuyện này anh đã thấy qua trước đây sao? Quá thần kỳ! Quá thái quá!" Bạch Tuyết chất vấn Lãnh Dạ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Nếu Không Thỏa Mãn

Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết chất vấn ngẩn ra, cô nhóc này thực sự đã thay đổi, chẳng lẽ nguyên do bởi vì thân thể?

"Em hỏi trước đây anh đã từng thấy qua chuyện này? Trả lời em?" Bạch Tuyết không khuất phục hỏi.

Lãnh Dạ lắc đầu.

"Cho nên, anh có biện pháp gì! Em muốn tin anh, thế nhưng đây là việc không làm không được, đây không phải là một cuộc phẫu thuật liền có thể giải quyết mọi chuyện! Chuyện này quá kỳ ảo!" Bạch Tuyết gào lên, đây là lần đầu tiên cô đối mặt tức giận với Lãnh Dạ.

"Đi theo tôi, hiện tại tôi sẽ để em biết tôi có thể làm được hay không, tôi sẽ khiến em lập tức trở lại chính mình, đi theo tôi."

Lãnh Dạ kéo Bạch Tuyết ra ngoài, hắn muốn mang Bạch Tuyết đi tìm Cung Hàn, tráo đổi thân thể đương nhiên là cần hai người đều ở đây mới được, nếu không thì làm sao tráo đổi, hắn đã nghĩ kỹ, tạm thời mang hai người bọn họ cách xa không gian này, sau đó dùng kim đan trong cơ thể bức linh hồn của hai người ra, đến lúc đó là có thể trao đổi.

Thế nhưng, một khi kim đan rời khỏi thân thể hắn, hắn sẽ biến thành sói một thời gian, cụ thể là bao lâu thì không nhất định, bởi vì đây là kim đan năm đó mẫu đơn tiên tử để lại yêu giới lúc đó, khi làm chú ngữ, hễ là yêu

nếu tiếp nhận kim đan, kim đan sẽ không thể rời khỏi thân thể, nếu không sẽ biến thành nguyên hình, chú ngữ này chỉ đối với yêu là có hiệu quả.

Bọn họ đi tới gian phòng của Cung Hàn, Cung Hàn không có ở đây, Lãnh Dạ biết hắn ở nơi nào. Cung Hàn vừa mới uống ly cà phê của hắn rồi nói ra ban công hít thở không khí, cho nên hắn là ở ban công.

Hóa ra trong khoảng thời gian này Cung Hàn thật sự ở ban công ngây ngốc, chỉ là, sau đó đã rời khỏi, nguyên nhân đương nhiên là bởi vì ly cà phê kì lạ kia!

Ngay lúc Cung Hàn uống ly cà phê Tiểu Long Nữ đặc chế, hắn ngồi trên ghế ở ban công, nhìn ánh trăng bên ngoài, về sau cảm thấy thân thể bắt đầu nóng ran, hơn nữa còn càng lúc càng nóng, hắn là bị làm sao! Hắn đương nhiên biết loại nóng này là gì!

Chỉ là hắn không ngờ chính mình sẽ bị người ta hạ thuốc, càng không nghĩ đến là Lãnh Dạ hạ thuốc hắn! Chẳng lẽ Lãnh Dạ không chịu nổi, muốn hắn?

Cung Hàn nhận định chính vì uống ly cà phê của Lãnh Dạ mới biến thành như vậy!

Kẻ giả nhân giả nghĩa!

Tên đàn ông ghê tởm!

Hắn mặc dù hiện tại là thân thể của Bạch Tuyết, thế nhưng hắn coi như là đàn ông!

Đáng ghét!

Lãnh Dạ lại muốn dùng biện pháp như thế muốn hắn!

Chẳng lẽ anh ta không kiêng kỵ Bạch Tuyết ở trong thân thể hắn sao?
Đây chính là tâm tư chân thật của anh ta!

Cung Hàn càng nghĩ càng buồn nôn!

Hắn không cho phép mình và đàn ông làm loại chuyện đó!

Quyết không cho phép!

Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Thế nhưng?

Thân thể càng lúc càng nóng, đã có chút kiên trì không nổi!

Lãnh Dạ đáng chết! Rốt cuộc cho hắn bao nhiêu được? Vì sao khó chịu như vậy? Trong thân thể hình như có một vụn con kiến đang cắn hắn! Hắn thật là muốn để cho người ta chui vào thân thể hắn giúp hắn!

Trước mắt hắn bắt đầu mê muội, người đã không thăng bằng, hắn thậm chí muốn đưa tay cởi quần áo trên người, thế nhưng, hai tay vừa mới vừa đụng đến trước ngực hắn liền bối rối!

đây là thân thể Bạch Tuyết, trước ngực có thật nhiều thịt, rất co giãn, hắn dường như ăn một miếng, dốc sức cắn, thế nhưng hắn với không được, cũng cắn không được!

Hắn tức giận! Hắn phẫn nộ!

Hắn không nên tự mình an ủi chính mình, thế nhưng, hắn thật khó chịu!

Thừa dịp mình còn có chút ý thức thanh tỉnh, hắn phải mau rời khỏi đây, nếu không chờ Lãnh Dạ tới, bắt hắn ăn tại chỗ, đến lúc đó một đời thanh danh của hắn liền kết thúc!

Thế là, cố nén dục vọng thân thể đi ra ngoài.

Lãnh Dạ mang theo Bạch Tuyết đi tới ban công, không có ai?

"Đã khuya, vẫn là nên đi về nghỉ ngơi đi! Em tin anh còn không được sao?" Bạch Tuyết biết cô trong bộ dạng này, trong lòng Lãnh Dạ sôi ruột. Thế nhưng, loại này chuyện kỳ quái này làm sao có thể làm được !

"Cậu ta đi đâu? Tên hỗn đản này lại dẫn thân thể của em đi ra ngoài! Em về phòng trước, tôi đi tìm cậu ta trở về!" Lãnh Dạ đi tìm Cung Hàn .

Thực ra Cung Hàn đi không có xa, thân thể hắc rất khó chịu, hắc liền đi đến công viên gần đây, bởi vì là buổi tối, trong công viên đã không còn ai, hắc ngồi ở trên ghế đá , thống khổ giãy vò, bỗng nhiên, hắc loáng thoáng cảm giác có người tới gần!

Người tới chính là Lãnh Dạ, hắc đi dọc đường theo mùi thân thể Bạch Tuyết mà tìm được. Kỳ thực, hắc hoàn toàn có thể sử dụng pháp lực, liền có thể tìm được Bạch Tuyết, thế nhưng, hắc không làm vậy, ở thế giới nhân loại, trừ phi không phải việc bất đắc dĩ, hắc sẽ không sử dụng pháp lực, hắc dùng giác quan mãnh cảm của động vật, cho nên hắc vẫn có thể tìm được thân thể Bạch Tuyết như cũ.

"Khốn kiếp -- đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, chạy ra đây làm chi?" Lãnh Dạ rất không hiểu được, đã trễ thế này, cậu ta ngồi ở chỗ này làm chi!

"Anh anh anh? Không được đi qua --" Cung Hàn bằng vào một chút ý thức còn sót quát lên. Hắc thà rằng chết cũng không muốn bị đàn ông đè. Hắc là đàn ông a!

Mặc dù bị đè, cũng phải là phụ nữ đè hắc a!

Thế nhưng?

Thật đau buồn!

Hiện tại thân thể này, mặc dù là của cô gái đẹp cũng không dùng được!

Bây giờ hắn ở trong thân thể Bạch Tuyết, không có súng! Làm sao nổ súng!

"Có bệnh sao! Cùng tôi trở lại --" Lãnh Dạ không có dừng lại, vẫn đi đến gần Cung Hàn.

Cung Hàn mặc dù đói khát, thế nhưng, hắn dốc sức chống cự người đàn ông này!

Phản nộ đứng dậy! Gào lên.

"Tôi cảnh cáo anh, không được đi qua, nếu không tôi liền sờ thân thể Bạch Tuyết, không tin anh liền thử xem?" Cung Hàn giơ tay lên, làm ra tư thế sờ mó, chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Lãnh Dạ ngừng cước bộ, hắn không có đi về phía trước tiếp, hắn không thể khoan dung thân thể Bạch Tuyết bị tên khốn này xâm phạm, cho nên hắn nhin!

"Tôi có thể không qua,cậu cùng tôi trở về, thân thể của cô ấy, nếu cậu dám chạm một chút, tôi liền chặt tay cậu! Không tin cậu cũng thử xem!" Lãnh Dạ âm trầm nói, mặc dù ý thức Cung Hàn bắt đầu mơ hồ, thế nhưng, hắn biết Lãnh Dạ nói là sự thật, không phải hù dọa hắn!

Người đàn ông này yêu Bạch Tuyết, hắn đã sớm nhìn ra, anh ta vì coi chừng thân thể Bạch Tuyết, một ngày một đêm đi theo hắn, mặc dù đi ngủ cũng không buông tha hắn, ghê tởm hơn chính là đi nhà cầu đều bị anh ta giám sát, quả thực so với ngồi tù còn thống khổ hơn!

Cung Hàn tin nếu như hắn sờ soạng Bạch Tuyết, Lãnh Dạ nhất định sẽ chặt tay hắn. Cũng không phải nói đùa!

"Mẹ kiếp -- người thật con mẹ nó làm vậy, thế nhưng, lão tử không hiềm lạ!" Cung Hàn khó chịu tức giận mắng!

"Cậu?" Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn có vẻ rất lạ!

"Tôi? Mẹ kiếp! Anh không nên giả vờ, hiện tại tôi thành bộ dạng này, tất cả đều là do anh ban tặng! Anh con mẹ nó không thể nhìn nữa sao?" Cung Hàn nghĩ đến Lãnh Dạ bừng cà phê đi vào phòng hắn, sau đó lại nhìn hắn uống xong cà phê, còn không tức giận, lúc đó, hắn đã thấy kỳ lạ, anh ta nào có tốt bụng như vậy, thì ra là ngấm ngầm, muốn đề hắn, Cung Hàn nghĩ tới đây tức giận mắng to!

"Nhìn một chút? Không ngại nói cho cậu biết, tôi vẫn nhìn đó!" Lãnh Dạ trả lời, ý của hắn là nếu như không phải thân thể Cung Hàn bây giờ là Bạch Tuyết, hắn đã sớm không đành lòng!

Cho nên hắn một mực nhẫn, nhìn thật lâu!

"Mẹ kiếp! Vì sao anh không tiếp tục nhẫn nhịn? Tại sao muốn hại tôi? Anh hại tôi chẳng lẽ cũng không quan tâm tới Bạch Tuyết sao?" Cung Hàn mạnh bạo quát.

"Chuyện của tôi và cô ấy, còn không cần người ngoài để ý tới!" Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời.

"Mẹ kiếp! Không cần tôi quản? Vậy anh vì sao hại tôi?" Cung Hàn bởi vì tác dụng của thuốc, luôn mồm nói chữ thô tục, bởi vì khó chịu, khó chịu đã muốn mắng chửi người!

"Hại cậu? Tôi hận không thể giết cậu!" :Lãnh Dạ nổi giận!

"Giết tôi? Đến đây? Giết đi! Lão tử cũng nhẫn nhịn đến vắt vả!" Cung Hàn thật sự là không nhịn được!

"Được thôi--" Lãnh Dạ sai bước về phía trước, giơ một con dao, đem Cung Hàn còn đang mẫn chửi đánh ngất xỉu.

Lãnh Dạ nhìn ra Cung Hàn khác thường, nhưng không thể trực tiếp tới gần, chỉ có thể chọc tức cậu ta, cho là hắn tới gần là muốn giết mình, kỳ thực, Lãnh Dạ vì muốn đánh ngất xỉu cậu ta, sau đó dẫn cậu ta đi.

Lãnh Dạ ôm lấy Cung Hàn sắp sửa té trên mặt đất, sừng sốt, thân thể Bạch Tuyết nóng quá! Nhiệt độ cơ thể cao kinh người!

Cậu ta bị người hạ thuốc?

Nhất định là như vậy, cậu ta sẽ không ngốc tự mình hạ thuốc mình!

Rốt cuộc là ai hạ thuốc?

Bọn họ đi tới nơi này, vẫn ở tại trong biệt thự nhà họ Long, cũng không có đi đâu? Chẳng lẽ là...

Lãnh Dạ hoài nghi là Long Thiên có ý đồ với Bạch Tuyết? Cho nên hạ thuốc cho Cung Hàn uống.

Lãnh Dạ mang thân thể Bạch Tuyết về biệt thự, vừa vặn bị Long tử từ cửa sổ nhìn thấy một màn như vậy, cô ta lại một lần nữa bị chấn động!

Người đàn ông này không ngừng chơi đùa đàn ông, còn muốn chơi đùa phụ nữ?

Anh ta vừa nãy còn cùng Cung Hàn ở trong phòng tắm như vậy, nghe được Cung Hàn dùng miệng hút cho anh ta, hiện tại người đàn ông này lại ôm Bạch Tuyết muốn làm gì? Chẳng lẽ vừa dùng miệng chưa thích? Còn muốn một lần nữa?

Cô ta vội vã xuống lầu, sau đó đi theo Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ ôm Cung Hàn trực tiếp tiến vào phòng tắm, sau đó mở vòi nước lạnh, đặt thân thể Bạch Tuyết vào.

Ở cửa Long tử ngẩn ra, người đàn ông này rất thích ở trong phòng tắm làm việc! Ôm Bạch Tuyết tiến vào phòng tắm!

Có giường lớn không ngủ, Cứ thích ở trong phòng tắm làm chi! Thực sự là khẩu vị đặc biệt kì lạ!

Lãnh Dạ rời khỏi phòng tắm, sau đó đi gọi Bạch Tuyết, hắn muốn hiện tại liền đổi họ trở về, sau đó giúp thân thể Bạch Tuyết dập tắt lửa! Nếu không thân thể Bạch Tuyết sẽ cháy hỏng !

Hiện tại hắn không thể muốn thân thể Bạch Tuyết, hắn biết trong thân thể có tên khốn kiếp kia ở bên trong, hắn không thể chịu đựng được!

Long tử cảm thấy Lãnh Dạ đi ra ngoài, thế là trốn ở bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ mang tới. Sau đó đi vào cửa, sau đó là tiếng đóng cửa.

Thế nhưng hôm nay Long tử được mở rộng tầm mắt, chẳng lẽ người đàn ông này thích chơi song phi, chỉ là, đây là một nữ hai nam chơi song phi!

Bên trong phòng.

"Muộn rồi, anh làm cái gì vậy?" Bạch Tuyết không hiểu hỏi, nhìn ra Lãnh Dạ có chuyện muốn làm, Bạch Tuyết rồi rẫm, buổi tối có thể có chuyện gì muốn làm? Chẳng lẽ anh không chịu nổi, muốn phụ nữ? Bạch Tuyết không khỏi nghĩ đến phương diện kia, mấy ngày này cô biến thành bộ dạng này, Lãnh Dạ vẫn không có cùng cô chung phòng, mặc dù cùng phòng cũng vô dụng!

Bạch Tuyết nhớ rõ, trước đây mỗi ngày tối đến Lãnh Dạ đều muốn cô, hiện tại đã rất nhiều ngày không có như vậy, có phải là anh hiện tại muốn hay không, hẳn là rất muốn! Thế nhưng, hiện tại thân thể cô là đàn ông!

Lãnh Dạ đã trở thể này, kéo cô đến trong phòng của anh, rốt cuộc là muốn làm gì?

"Tôi muốn làm gì em sẽ biết? Em không phải không tin tôi sao, hiện tại tôi sẽ để em tin tôi có thể làm được hay không!" Lãnh Dạ nói, hẳn muốn đổi Bạch Tuyết trở về, từ đầu đến cuối Bạch Tuyết cũng không tin hẳn có thể làm được, kỳ thực, cũng không thể trách Bạch Tuyết, ai sẽ nghĩ tới hẳn là Lang Vương? Ai sẽ biết hẳn là Lang Vương tu luyện ngàn năm?

Bạch Tuyết không ngờ!

Bạch Tuyết cũng không biết hẳn có pháp lực!

Bạch Tuyết càng không biết hẳn không phải người! Mà là một Lang Vương tu luyện ngàn năm!

Nếu như Bạch Tuyết biết tất cả không biết có thể hay không...

Long tử ở cửa kinh ngạc mở to mắt, trời ạ! Người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì?

Cung Hàn là đàn ông, hẳn chẳng lẽ muốn vào thân thể Cung Hàn?

"Em tin anh, thế nhưng đây là chuyện anh làm không được, rất nhiều chuyện không phải tự tin và có tiền là có thể! Lãnh Dạ anh rất mạnh, em biết. Anh rất có tiền, em cũng biết. Thế nhưng, những chuyện ấy và chuyện này không thể giống nhau." Bạch Tuyết tưởng là Lãnh Dạ rất hiểu thẳng, mới có thể muốn cô vẫn tin tưởng.

"Em cái gì cũng không cần nói, chỉ cần ngoan ngoãn chớ lộn xộn, một lát sẽ biết tôi có thể làm được hay không." Lãnh Dạ đi vào trong phòng tắm, đem thân thể Bạch Tuyết(cũng chính là Cung Hàn) từ trong bồn tắm ôm ra.

"Anh ta làm sao vậy?" Bạch Tuyết nhìn thấyCung Hàn hôn mê giật mình hỏi.

"Cậu ta không có việc gì, bị hạ thuốc!" Lãnh Dạ để Cung Hàn toàn thân ướt sũng đặt bên người Bạch Tuyết.

"Thuốc?" Bạch Tuyết không hiểu hỏi.

Lãnh Dạ sắc bén liếc nhìn ra cửa, khóe miệngnhếch lên, người kia ở ngời cửa đã thích nghe trộm như thế, vậy để cho cô ta nghe đủ, ngay khi Lãnh Dạ chuẩn bị để Long tử ở ngoài cửa, mấy nhóc con lại có động tĩnh .

"Nha ! Thế nào khiến làm cho thân thể mẹ nóng như vậy, có phải sinh bệnhhay không?" Sói con số một lo lắng hỏi.

"A nha! trước anh không cần lo thân thể mẹ nóng hay không nóng, hiện tại đối phó với người phụ nữ bên ngoài đi, chờ chút nữa chúng ta tập trung đối mẹ và tên khốn kia trở về a!" Sói con số hai nói.

"Mọi người đừng động tới, người phụ nữ bên ngoài giao cho em, em có biện pháp để cho cô ta nghe cái đủ!" Sói con số ba hưng phấn nói.

Thật là có cha nào con đấy!

Lãnh Dạ vừa muốn để Tiểu Long Nữ nghe trộm cho đủ, hiện tại nhóc con cũng muốn như vậy, thật không hổ là cha và con gái.

"Em không nên để người phụ nữ kia thuận lợi, không bằng chúng ta thu thập những thanh âm ấy phóng cho cô ta nghe thế nào?" Sói con số một

không có ý tốt để nghị nói.

"Thanh âm gì a?" Sói con số ba hiếu kỳ hỏi, vốn nó tính toán để Tiểu Long Nữ nghe tiếng hỗn loạn, kích thích cô ta! Xem ra lão đại còn có biện pháp tốt hơn!

"A nha -- chính là khi cha bắt nạt mẹ đó, chúng ta vì không muốn bị quấy rầy, xây khu cách ly, liền sưu tập thanh âm của cha và mẹ phát ra, sau đó thả vào một túi hơi sao? Chúng ta không có nghe, không ngại để cho cô ta nghe một chút thế nào? Nhất định rất lôi cuốn!" Sói con số một rất hưng phấn nói.

"Tốt tốt -- thế nhưng những m thanh ấy chúng ta đều chưa có nghe?" Sói con số ba tiếc nuối nói.

"Sao em lại ngốc như vậy? Anh hai vì không muốn cho chúng ta nghe thấy những âm thanh ấy mới cố ý xây một khu cách ly, chúng ta là tiểu hài tử, những âm thanh của cha và mẹ không thích hợp với trẻ em nha!" Sói con số một giải thích.

"Không thích hợp với thiếu nhi? Vậy thời điểm chúng ta đầu thai sao hai người không nói không thích hợp với trẻ em! Hiện tại nghiêm chỉnh cái gì!" Sói con số ba oán giận nói.

"Không nói với em, nói không lại em! Anh cũng hoài nghi tương lai em giống ai? Cha lãnh khốc, Mẹ cũng rất an tĩnh, vì sao em không thể giống mẹ an tĩnh một như vậy?" Sói con số một nói.

"Em muốn trông giống mẹ xinh đẹp như vậy, thế nhưng tuyệt đối không muốn yếu đuối giống mẹ, bị người khi dễ!" Sói con số ba hợp tình nói.

"Yếu đuối? Em tin rằng mẹ yếu đuối sao? Dù sao anh không tin! Mẹ thế nhưng là hậu nhân của Mẫu đơn tiên tử, năm đó Mẫu đơn tiên tử vì theo đuổi tình yêu, dám cả gan làm trái thiên đình, phạm phải thiên pháp, bị đầy

xuống trần gian chịu khổ! Người như vậy sao có thể yếu đuối! Dù sao anh vẫn không tin!" Sói con số hai rớt cuộc lên tiếng, hơn nữa còn là lời nói kinh người!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tiểu Sắc Nữ

"Em trai, không phải chúng ta đã nói rồi sao, ai cũng không được nói ra thân thế của mẹ? Em thế nào đến việc quan trọng nhất lại không nhớ được!" Sói con số một oán giận nói.

"Yên tâm, em đã kiểm tra toàn bộ võng phòng hộ của chúng ta một lần, không tổn hao gì, sau này mặc dù chúng ta độc chiếm ở trong bụng, sẽ không bị ai phát hiện chúng ta tồn tại!" Sói con số hai tràn đầy tự tin nói, chẳng biết rằng võng phòng hộ của chúng đã bị cha của nó đánh chiếm!

"Độc chiếm ở trong bụng? Chúng ta bây giờ còn là một hạt tròn, làm gì có bụng ở đâu!"

Khóe miệng Lãnh Dạ co rút, không hề là giống hăn, mỗi người đều tinh ranh.

"Ai! Lớn lên thật chậm!"

"Rốt cuộc lúc nào mới để cho mẹ biết chúng ta tồn tại đây?" Sói con số ba không thể chờ đợi được hỏi.

"Nói chung bây giờ vẫn không được, linh hồn mẹ vẫn chưa trở về!" Sói con số một nói.

"Mẹ nhỏ như vậy, lại rất thích khóc, em đến có thể dọa đến người hay không?" Sói con số ba hỏi.

"Rất lo lắng nga!" Sói con số hai nói.

"Mẹ thật đáng thương! Người không biết người mình thích không phải con người a! Nếu như người biết thân phận của cha, lại biết có chúng ta, không biết có thể sẽ không cần chúng ta hay không!" Sói con số ba bỗng nhiên khó chịu.

"Em gái, em có ý gì? Cái gì mà không cần chúng ta? Chúng ta cũng đã vào ở đây, còn có thể đưa trở về sao?" Sói con số một nổi giận.

"Anh ngốc a! Hiện tại xã hội này, và chỗ chúng ta không giống nhau, ở đây phụ nữ đã hoài thai còn có thể phá thai a! Chính là lấy chúng ta từ trong bụng ra! Thật là tàn nhẫn!" Sói con số ba khùng bố nói.

"Em gái, em lấy tin tức lung tung này từ đâu nghe được?" Sói con số một có chút nóng nảy.

"Anh quát em cái gì? Em từ trong ti vi nhìn thấy ! Những người ấy không muốn có đứa nhỏ đều là ép buộc đưa trẻ trong bụng xóa sạch ." Sói con số ba ủy khuất nói.

"Thảo nào ti vi vừa mở ra, em liền an tĩnh như vậy, thì ra là đang nhìn những thứ lung tung này!" Sói con số một bừng tỉnh hiểu ra.

"Cái gì mà lung tung? Em là đang tìm hiểu xã hội này, ngộ nhỡ một ngày mẹ biết thân phận thật của chúng ta, mẹ có thể cũng giống như những người trong ti vi hay không, lấy chúng ta ra!" Sói con số ba khóc nước mắt nói.

"Đúng vậy, chúng ta nếu như là con người, có lẽ mẹ sẽ tiếp thu được, thế nhưng, cha chúng ta là Lang Vương, không biết tương lai chúng ta là người hay là sói?" Sói con số hai bỗng nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

"A? Hu hu... Em không muốn thành sói con toàn thân lông dài! Hu hu..Em không muốn..." Sói con số ba bỗng nhiên hu hu khóc lên.

Lãnh Dạ nhú mày, mình là sói có lỗi sao? Hẳn chưa bao giờ vì mình là Lang Yêu mà khổ sở, ngược lại hẳn rất tự hào, trước kia toàn thân hẳn là lông sói, trải qua cố gắng của mình, biến thành bộ dáng con người, chính mình nỗ lực tiến bộ, không có gì đau buồn.

Nhưng mà, Lãnh Dạ vẫn như cũ đang cố gắng, hi vọng không lâu tương lai hẳn có thể tu thành chính quả, đắc đạo thành tiên.

"Thật mất mặt! Vẫn là linh đồng chuyển thế, chỉ biết khóc nhè!" Sói con số một oán giận nói.

Lãnh Dạ cả kinh, linh đồng chuyển thế? Chẳng lẽ mấy đứa nó là linh đồng chuyển thế? Khó trách bọn chúng đặc biệt như thế.

"Anh cho là em muốn khóc sao? Anh trước đây thấy qua em khóc nhè như thế sao? Còn không phải bởi vì thân thể em hiện tại, di truyền gien của mẹ! Nước mắt này luôn luôn không chịu thua kém rơi ra ngoài, trách ai chứ?" Sói con số ba ai oán, khóc quát.

Trong lòng Lãnh Dạ vui vẻ, đứa út thật đúng là rất giống Bạch Tuyết, thích khóc nhè bản lãnh cùng mẹ hợp lại.

"Được rồi, không oán em có được không? Là em di truyền từ mẹ, trước đây thật đúng là em không có khóc, nhưng mà bây giờ em thật đúng là có thể khóc! Hi vọng khuôn mặt em nhỏ nhắn cũng di truyền giống mẹ, mẹ chúng ta chính là đại mỹ nữ, không ai bằng." Sói con số một nói.

"Em nếu như di truyền dung mạo của mẹ, như vậy các anh có thể di truyền giống cha hay không? Cha thật là đẹp trai nha, Em rất thích." Sói con số ba ái mộ nói.

"Xấu hổ xấu hổ xấu hổ, em còn chưa có xuất thế, liền bắt đầu thích soái ca !" Sói con số một cãi cọ nói.

"Em chính là thích cha như vậy? Không được sao? mẹ có có thể thích, em cũng có thể thích!" Sói con số ba không thêm phản bác.

"Bất trị! Hết thuốc chữa, em gái, em hết thuốc chữa! Em thay đổi, biến thành tiểu sắc nữ!" Sói con số một nói.

"Chỉ giáo một chút, cái gì là tiểu sắc nữ? Em không hiểu nha!" Sói con số ba hoang mang, nó mỗi ngày học tập tri thức ở đây, vì sao không biết cái gì là tiểu sắc nữ? Cho nên, cảm thấy rất hứng thú, chuẩn bị nghiên cứu một chút.

"Tiểu sắc nữ? Hẳn là mang màu sắc, giống như những người đi trên đường, tóc có màu vàng, màu hồng." Sói con số một giải thích.

Con người Lãnh Dạ nhắm lại, mấy đưa nó thực sự là lật lọng.

Kỳ thực, trong lòng Lãnh Dạ đã bị chúng chọc cười, hẳn am hiểu che giấu vui buồn của mình, cho nên hiện tại trong lòng Lãnh Dạ đã xúc động muốn khóc, thế nhưng, cuối cùng trên mặt vẫn lạnh lùng.

"Được rồi, hai người không nên tranh cãi nữa! Anh cả anh cho người phụ nữ ở ngoài cửa tách khỏi những âm thanh kia a, Em gái, qua đây chuẩn bị đổi linh hồn của mẹ, chúng ta phải đuổi trước cha, không thể để cho cha lấy kim đan trong cơ thể, như vậy sẽ mang những con yêu khác gọi tới! Rất nguy hiểm, viên kim đan này đã lưu truyền mấy trăm năm, không thể bị yêu khác cướp đi! Đây là vinh dự của gia tộc chúng ta, cũng là ý nguyện của Mẫu Đơn tiên tử, năm đó Mẫu Đơn tiên tử để kim đan lại cho gia tộc Lang Vương chúng ta, là hi vọng kim đan có thể giúp gia tộc Lang Vương chúng ta phát huy, bảo vệ yêu giới hòa bình." Sói con số hai nói.

Vốn Lãnh Dạ bị đứa lớn chọc cười, nghe thấy lời của đứa hai, bỗng nhiên nghiêm túc, đứa thứ hai rất giống hần, gặp chuyện gì cũng vững vàng sáng suốt, không hoảng hốt không nóng nảy, tức trí đa mưu.

"Đúng, em trai, anh nhất định để người phụ nữ ngoài cửa nghe được âm thanh của cha và mẹ. Anh làm việc, mấy đứa yên tâm." Đứa lớn mặc dù là giữa bọn chúng là đứng đầu, thế nhưng, nó lại rất nghe lời, hoàn toàn không có dáng vẻ anh cả.

Bên tai Lãnh Dạ nóng lên, những âm thanh ấy nhất định sẽ làm Tiểu Long Nữ chảy máu mũi, đây chính là âm thanh hần và Bạch Tuyết phát ra lúc**, còn có âm thanh nước chảy khi vận động phát ra!

Bất đắc dĩ, mấy đứa chúng muốn làm như vậy, hần cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, Tiểu Long Nữ đã thích nghe **như thế, vậy dứt khoát để cô ta như ý!

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết và Cung Hàn, Bạch Tuyết nhìn thấy Cung Hàn hôn mê, có chút lo lắng, dù sao thân thể Cung Hàn bây giờ là của cô, cô vẫn nôn nóng hần có chuyện gì!

Chẳng biết rằng, lúc này Tiểu Long Nữ ở cửa nghe trộm vốn đưa lỗ tai nghe động tĩnh bên trong, bỗng nhiên cảm giác âm thanh rất rõ ràng, hơn nữa nghe thấy bên trong đã bắt đầu, thật không thể ngờ tới, bọn họ thật sự chơi song phi cùng một chỗ, chỉ là hai người đàn ông phi thể nào thôi?

Chỉ chốc lát sau mặt Tiểu Long Nữ giống như con cua lớn bốc hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên đỏ bừng bừng, người ở bên trong hình như rất thoải mái?

Không ngờ Lãnh Dạ lại lợi hại như vậy, cô tanghe thấy Bạch Tuyết không ngừng cầu xin tha thứ, người đàn ông này thực sự là mạnh mẽ, xem ra Bạch Tuyết vẫn là quá nhỏ, không có kinh nghiệm thực chiến, nếu như là cô ta, còn không thích chết, sao có thể cho mãnh nam dừng lại!

Lúc này, Tiểu Long Nữ muốn có được Lãnh Dạ, hơn nữa muốn thử thực lực chiến đấu của Lãnh Dạ.

Nhưng mà bên trong phòng cũng không giống như Tiểu Long Nữ nghe thấy.

Lãnh Dạ biết mấy đứa nhỏ muốn đổi linh hồn cho mẹ chúng, cho nên hẳn không cần phải quá sốt ruột, nhắm mắt dưỡng thần, làm bộ đang vận khí.

"Em gái, có thể bắt đầu chưa? Cha đang vận khí, chúng ta nhất định phải hành động trước cha." Sói con sổ một thúc giục.

"Được rồi, anh cả phụ trách kéo linh hồn mẹ, anh hai liền phụ trách kéo linh hồn tên hồn đản kia, khi em phát công lực hai người nhất định phải phối hợp với em, em sẽ đem linh hồn mẹ an toàn đuổi về thân thể. Tin em. Sẵn sàng-- "

"Tất cả chuẩn bị ổn thỏa." Anh cả trả lời.

"Tất cả chuẩn bị ổn thỏa." Anh hai trả lời.

Mặc dù Lãnh Dạ khẩn trương, thế nhưng vẫn như cũ bị bầu không khí của chúng khiến cho có chút buồn cười, thực sự là tuyệt, lại có thể giống như ở ngoài không gian.

"Được, bắt đầu -- gió lốc lôi điện, lôi --" Đứa út ra lệnh một tiếng, chỉ thấy trong bụng Cung Hàn bỗng nhiên nổi lên một tia sáng, loại tia sáng này người phàm không nhìn thấy được, chỉ có pháp lực cao thâm như Lãnh Dạ mới có thể nhìn thấy, cho nên Bạch Tuyết trông coi Cung Hàn căn bản không có phát hiện khác thường.

Nhưng vào lúc này, tất cả thời gian dường như muốn dừng lại, thân thể Bạch Tuyết và Cung Hàn cứng đờ.

Chỉ thấy đỉnh đầu Bạch Tuyết chậm rãi mọc lên một luồng sương trắng, xem ra kia là linh hồn của Cung Hàn, Cung Hàn vẫn là lang yêu tu luyện tám trăm năm, lại bị mấy đứa trộm linh hồn đi hẳn đều không ý thức được, có thể thấy pháp lực của chúng thì không cách nào nhận định, mặc dù bọn chúng còn nhỏ, thế nhưng pháp lực lại không thể coi thường.

Giống vậy, đỉnh đầu Cung Hàn cũng mọc lên một luồng sương trắng, đây là linh hồn của Bạch Tuyết.

"Điện --" mặc dù đứ út kêu một tiếng lôi, chỉ thấy linh hồn Bạch Tuyết và Cung Hàn hoàn toàn rời khỏi thân thể.

"Gió lốc lôi, gió lốc điện, vội vàng như ý lệnh, tất cả nghe lệnh ta, linh hồn Bạch Tuyết trở về vị trí cũ, rời --" sói con số ba lần lệ hô lên, lúc này đứa út, dáng vẻ thích khóc nhè lại càng không giống tiểu hạt nhỏ yêu soái ca!

Trước khác nay khác!

Nó lúc này, là nhận sứ mệnh linh đồng, nó mặc dù là một trong ba linh đồng thích khóc, thế nhưng, nó cũng là người khó đối phó, bởi vì nó có thể đồng thời nắm trong tay thể công lôi điện, nhưng mà, tuyệt kỹ của đứa lớn là gió lốc băng điện, đứa lớn có thể đem vạn vật đóng băng. Tuyệt kỹ đứa hai là gió lốc nhiệt điện, nó có thể đem vạn vật trong nháy mắt hóa thành hỏa hoạn.

Khi đứa út ra lệnh một tiếng, linh hồn Bạch Tuyết nhẹ nhàng rời khỏi thân thể của mình.

"Vội vàng như ý lệnh, linh hồn trở về vị trí cũ, rời --" Sương trắng trên đỉnh đầu Bạch Tuyết rơi vào trong thân thể Bạch Tuyết.

Sau đó là linh hồn của Cung Hàn rời khỏi...

Chẳng biết rằng, Lãnh Dạ không thể tiếp tục chú ý phía dưới, bởi vì mấy đứa muốn tạm thời mê hoặc ý thức Lãnh Dạ, bọn chúng không muốn bị cha nhìn thấy nguyên hình của Cung Hàn, bởi vì bọn chúng còn có kế hoạch của mình chuẩn bị thực thi, bọn chúng còn muốn giữ Cung Hàn lại câu con cá lớn, cho nên chỉ có thể ủy khuất Lãnh Dạ một chút, thế là...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Hết Sức Trêu Ngươi

Trong nháy mắt trong bụng Bạch Tuyết yên tĩnh, không có chút động tĩnh, Lãnh Dạ vốn luôn chú ý hành động của chúng, mới vừa rồi khi đổi hồn cho Bạch Tuyết Lãnh Dạ còn có ý thức, vì sao khi đổi cho Cung Hàn, Lãnh Dạ lại không nhớ chuyện gì xảy ra?

Thì ra là sau khi đổi hồn cho Bạch Tuyết, đang chuẩn bị đổi cho Cung Hàn, sói con thứ hai dùng ý chí của mình nhất thời khống chế ý thức của Lãnh Dạ, mặc dù chỉ qua mấy giây, đã hao phí rất nhiều pháp lực của bọn chúng, đây cũng là vì sao mấy đứa hiện tại không có động tĩnh, bọn chúng biết đã thành công, chỉ cần chờ mẹ và Cung Hàn tỉnh lại, bởi vì bọn chúng hao phí rất nhiều pháp lực, hiện tại cần nhất chính là nghỉ ngơi, cho nên trong phòng an tĩnh.

Bọn chúng vừa rồi sợ dĩ muốn mê hoặc ý thức của Lãnh Dạ, chủ yếu là không muốn Lãnh Dạ biết Cung Hàn là yêu, bởi vì sau khi Lãnh Dạ biết Cung Hàn là yêu, sẽ bắt hắn trở về, đến lúc đó sẽ đứt dây động rừng, chúng biết Cung Hàn đang vì một nhân vật thần bí ở yêu giới làm việc.

Thế nhưng, bọn chúng còn chưa biết yêu sau lưng Cung Hàn là ai? Hơn nữa yêu này có thể ẩn nấp ở bên cạnh Lãnh Dạ, cho nên bọn chúng không thể khinh thường, mới có thể quyết định tạm thời mê hoặc ý thức Lãnh Dạ, sau đó đem hồn phách Cung Hàn lấy ra, sau đó đuổi về thân thể hắn.

Lúc ban đầu Lãnh Dạ nhìn thấy đỉnh đầu Bạch Tuyết toát ra chỉ là sương trắng, hẳn không có phát hiện hồn phách Cung Hàn là gì? Thế nhưng, ngay khi sói con thứ ba ra một chiêu cuối cùng, cho thấy linh hồn hình dạng Cung Hàn là sói, đây là lí do đưa thứ hai dùng lực mê hoặc Lãnh Dạ mấy giây.

Lãnh Dạ không có phát hiện Cung Hàn chính là con yêu phạm tội chạy khỏi yêu giới, hẳn lại một lần nữa bị các con lừa, đương nhiên chúng là vì lợi ích của yêu giới mà suy nghĩ, chúng mặc dù nhỏ, thế nhưng, bọn chúng còn biết sứ mạng của mình, chính là bình an được sinh ra, sau đó đem Ma Vương vĩnh viễn phong ấn, thế nhưng, bọn chúng hoài nghi kẻ sau lưng Cung Hàn nhất định không đơn giản, không thể khinh thường!

Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết vào trong ngực, nhìn chăm chú rất lâu, cô đã trở về chưa? Các con có thành công không?

Cô giống như đã ngủ say ngàn năm, Lãnh Dạ kiên trì chờ đợi cô, Bạch Tuyết tuy ngủ say, thế nhưng Lãnh Dạ thương yêu lại kéo dài, kéo dài thành cây xanh um, kéo dài thành núi sừng sững, kéo dài chuyện xưa của họ trên mặt đất thay đổi biến hóa chân thực. Trong chuyện xưa bọn họ dựa vào cây mà đổ lại, bọn họ đứng núi mà ngắm nhìn, hạnh phúc của bọn họ, hẳn nhìn thẳng thẳng cùng bình thản, Lãnh Dạ lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi trái tim mình đem Bạch Tuyết nhẹ nhàng kêu dậy...

Hẳn tin tưởng sẽ có một ngày tâm tư hẳn thông minh sắc sảo, bảo vệ con mồi, sau đó chờ đợi con mồi của mình tới gần hẳn, đây là tự tin trước sau như một của hẳn, chỉ là vì sao khi gặp được Bạch Tuyết, hẳn mất đi phần tự tin?

Lúc này, hẳn có chút lo lắng, Bạch Tuyết trở về chưa?

Chỉ thấy lông mi thật dài khẽ nhúc nhích, giống như muốn tỉnh lại?

Hé ra khuôn mặt trái xoan, nhìn qua dường như chỉ lớn hơn bàn tay một chút, liền giống tiêu chuẩn người đẹp trong truyện tranh; so với người đẹp bình thường mắt to khác biệt, ánh mắt của cô to mà có thần, giống như trong con người có nước dập dập dồn, dường như không lúc nào bộc lộ hết mọi thứ?

Sống mũi thẳng tắp vững vàng, có sự nữ tính xinh đẹp lại có điểm tài hoa phái nam mới có; đôi môi anh đào hồng nhạt mềm mại, hiện ra gần như hồng bảo thạch trong suốt, khi có thể mướt mà dường như liếc mắt nhìn có thể làm cho người ta say mê; một đầu tóc đen dài mềm mại, giống như thác nước chảy xuống, thỏa thích sỏa rối tung ở trên vai...

Lãnh Dạ bị ánh mắt kia lôi kéo, hấp dẫn, không thể dời khỏi, hẳn biết người phụ nữ của hắn đã trở về, bởi vì chỉ có Bạch Tuyết mới có cái loại ánh mắt hút hồn phách người, cô cái gì đều không cần làm, đều có thể thu hắn làm tù binh!

Thế nhưng, những ý nghĩ này, Lãnh Dạ sao có thể cho Bạch Tuyết biết, bởi vì hắn là Lang Vương, Lang Vương có ngạo khí của Lang Vương, đây là khí thể bẩm sinh, chính là tính cách không bao giờ hắn chịu cúi đầu.

"Em đã trở về." Bạch Tuyết ngọt ngào nói, giọng điệu mỉa mai.

Mỉa mai? Đúng lúc này, cô rất mỉa mai.

Lãnh Dạ nhìn người phụ nữ trong lòng, thân thể bắt đầu nóng lên!

Đáng chết, vì sao khi đối mặt với cô, luôn không cách nào khống chế thú tính của mình! Quả thực là mê muội!

Nghĩ đến Bạch Tuyết đã trở về, lại thuộc về hắn, hắn không mong, hắn còn lại ý niệm duy nhất chính là, hung hăng chiếm hữu cô, đoạt lấy cô, để cho cô còn dám né hắn, hắn hẳn là phải trừng phạt cô, cô lại dám chạy trốn!

Hắn thừa nhận, hôm nay lúc ăn cơm tối, Tiểu Long Nữ ở một bên không ngừng châm lửa với hắn, thế nhưng, hắn chỉ muốn người phụ nữ trong lòng, chỉ muốn cô dập tắt lửa cho hắn, trừ cô, người khác không được! Người khác cũng không cách nào dập lửa cho hắn!

Bạch Tuyết nhìn thấy dục hỏa trong mắt Lãnh Dạ, thế nhưng, hiện tại không được, cô đã rời khỏi thân thể này có mấy ngày, cô tốt hơn nên kiểm tra một chút, sau đó đi tắm rửa cho mình, cô không nên để lại ấn tượng xấu trong anh.

"Buông em ra!" Bạch Tuyết kiên quyết muốn gọi tắt dục hỏa trong mắt Lãnh Dạ, hình như chỉ có biện pháp như thế .

"Buông? Mơ tưởng!" Lãnh Dạ nổi giận!

"A! Em không phải phụ nữ của anh, em là Cung Hàn, anh có lầm hay không?" Bạch Tuyết học giọng điệu Cung Hàn nói chuyện, Lãnh Dạ sửng sốt!

"Hồ đồ! Em là ai tôi lại không biết!" Lãnh Dạ không vui!

"Anh không buông tay, người của anh ở nơi đó! Em là đàn ông, buông ra --" Bạch Tuyết mạnh mẽ đứng lên, rời khỏi cái ôm trong ngực Lãnh Dạ, sau đó học bộ dáng đàn ông đứng đó, rất chán ghét trừng mắt với Lãnh Dạ, sau đó mở cửa rời đi!

Lãnh Dạ ngẩn ra, chẳng lẽ vừa là ảo giác của mình, là rất nhớ tiểu cô? Mới có thể...

Chẳng lẽ bọn nhỏ không có thành công?

Thế nhưng, không có khả năng a! Hắn rõ ràng cảm giác được vừa nãy chính là Bạch Tuyết, vì sao cô không phải?

Lãnh Dạ nhìn về phía Cung Hàn còn đang mê man.

Từng bước đi qua, cảm tình trong mắt rất quẩn quýt, mặc dù bọn nhỏ thất bại, đêm nay hắn cũng nhất định phải đem Bạch Tuyết và Cung Hàn đổi trở về, hắn còn có kim đan là biện pháp cuối cùng, thế là, ôm lấy Cung Hàn, chuẩn bị đi tìm Bạch Tuyết thân thể.

Ai ngờ?

Lúc này, Cung Hàn mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt mình ghét!

"Mẹ kiếp! Anh có làm gì hay không? Lão tử là đàn ông, anh làm cái gì? Tôi cho anh biết, nếu anh dám ép tôi, lão tử liền thiến anh!" Cung Hàn quát, hắn biết mình trúng thuốc, hắn còn hoài nghi là Lãnh Dạ hạ thuốc hắn, cho nên hắn nhận định Lãnh Dạ muốn thân thể Bạch Tuyết, thế nhưng, hắn không biết hiện tại mình đã biến trở về, hắn nhìn thấy Lãnh Dạ ôm hắn, hắn cho rằng Lãnh Dạ chuẩn bị ép hắn, cho nên mới chửi ầm lên!

Cung Hàn mắng to, Lãnh Dạ không có tức giận, bỗng nhiên cảm thấy bị người ta đùa giỡn, hơn nữa đùa giỡn hắn lại là Bạch Tuyết, cái cô nhóc vừa rời khỏi đã trở về chính mình, lại còn dám giả bộ không có trở về!

Hừ!

Hắn Lang Vương một đời rạng rỡ! Không ngờ cũng bị tình yêu làm mê muội đầu óc!

Càng không có nghĩ tới lá gan cô lớn thế, dám lừa hắn, chẳng lẽ cô cũng không có nghĩ tới hậu quả sao? Đây chính kết quả cô không giám thừa nhận!

"Ép cậu? Tôi hận không thể ăn cậu!" Lãnh Dạ tức giận gầm lên. Lập tức ném Cung Hàn ra, hắn là bị cô lừa, mới có thể ôm tên khốn khiếp này, tên

khốn này chiếm thân thể Bạch Tuyết lâu như vậy, giết cậu ta? Tiện nghi với cậu ta!

"Mẹ kiếp! Ai ăn ai còn không biết!" Cung Hàn cũng nổi giận, bất quá phát hiện mình đã biến trở về, trong lòng vẫn rất cao hứng .

"Ba --" Khi Cung Hàn còn chưa có kịp phản ứng, trên mặt Cung Hàn bị giáng một đấm.

"Một đấm này là để cho cậu biết có vài người có thể trêu chọc, có vài người là không trêu chọc nổi, trừ phi cậu không muốn sống, tôi không để ý hiện tại giết cậu!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, Cung Hàn bị Lãnh Dạ sắc bén dọa chấn động! Không ngờ ở thế giới nhân loại còn có người mạnh như vậy, trước đây hẳn chưa từng thấy qua có ai có khí thế mạnh mẽ như vậy!

Anh ta không nói gì, chỉ bằng một đấm kia, hẳn tin bản lãnhLãnh Dạ rất cao, thậm chí hẳn hoài nghi Lãnh Dạ là người dị năng, hiện tại ở thế giới nhân loại cũng có rất nhiều người đang tu luyện một ít bản lãnh đặc thù, chẳng lẽ anh ta có dị năng?

Lúc trước hẳn muốn anh ta, anh ta theo không đánh trả, hiện tại thân thể Bạch Tuyết đã trở về, một đấm này anh ta đánh rất nặng, giả như là người phạm, dự đoán sẽ bị đánh gãy xương, người này quả nhiên nguy hiểm, thảo nào mấy năm nay đều đồn đại tổng giám đốc tập đoàn Lang thị là một nhân vật thần thoại!

"Phi -- rốt cuộc anh là ai?" Cung Hàn cực lực nhổ ra một ngụm máu, hỏi, bởi vì một đấm của Lãnh Dạ đánh miệng hẳn chảy máu.

"Tôi là ai cậu không biết? Vẫn là là một đấm đánh cậu ngốc ?" Lãnh Dạ cao ngạo nhìn Cung Hàn, hẳn hiện tại không cần nhìn người này nữa, lúc trước vì bảo hộ thân thể Bạch Tuyết, hẳn nhẫn nhịn! Bây giờ hẳn sẽ không giết chết cậu ta, con mồi phải từ từ ngoạn mới đã nghiền, đương nhiên, con mồi cũng chia rất nhiều loại.

"Anh anh anh?" Cung Hàn không tin anh ta là người thường, rất nghi vấn.

"Không ngại nói cho cậu biết, ngoài bầu trời, đối với con người, cậu cho rằng mình rất lợi hại, mà tôi muốn giết cậu căn bản giống như nghiền chết một con rệp, thế nhưng, tôi sẽ không làm như vậy!" Lãnh Dạ âm ngoan nói.

"Vì sao?" Cung Hàn bị hàn khí trên người Lãnh Dạ chấn động run run.

"Bởi vì như vậy không có thú vị!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Mấy năm nay, tôi cũng chưa bao giờ gặp được người thú vị, cậu? Với tôi mà nói, cũng rất thú vị, tôi cũng không thích trực tiếp giết chết con mồi, tôi sẽ cùng cậu chơi đùa! Thế nhưng, điều kiện tiên quyết là, ở trước mặt Bạch Tuyết chiến tranh tạm thời bỏ dỡ, không có cô ấy cậu sẽ tùy thời lĩnh giáo." Cung Hàn vẫn là không muốn buông tha Bạch Tuyết, bởi vì đây là việc yêu nhân vật thần bí ở yêu giới giao cho hắn, hắn không dám không nghe.

Tiếp cận Bạch Tuyết, sau đó mang Bạch Tuyết đến yêu giới, cái nhân vật thần bí muốn Bạch Tuyết, không biết Bạch Tuyết đối với yêu giới có ích lợi gì? Cung Hàn gần gần nghĩ ngợi, trong đầu chợt lóe lên.

"Cô ấy là phụ nữ của tôi, người khác đừng mơ tưởng! Nếu như cậu không muốn chết quá sớm liền ngoan ngoãn! Nếu không tôi sẽ không chút do dự nghiền nát cậu!" Lãnh Dạ lạnh lùng cảnh cáo Cung Hàn.

"Hừ! Người đàn ông độc tài!"

"Tôi hiện tại sẽ phải đi áp chế người của tôi, cậu có muốn tham quan một chút?" Lãnh Dạ khí thế hỏi.

Hắn là cố ý, bởi vì bây giờ hắn đang ở thế giới nhân loại, vẫn theo khuôn cũ, như vậy tương lai Bạch Tuyết và hắn sẽ tiến triển thuận lợi một ít, ai sẽ

nghĩ tới Lang Vương khí thế dâng trào sẽ nói ra những lời này, cho nên người khác sẽ không tin tưởng hẳn chính là Lang Vương.

Đây cũng là vì sao thủ hạ của Ma Vương vẫn không tìm được tung tích Lãnh Dạ, bởi vì thời gian Lãnh Dạ ở yêu giới, rất quý khí, rất cao ngạo, rất lạnh lùng, rất khí phách, rất có uy nghiêm vương giả, bọn chúng ở thế giới nhân loại còn chưa có phát hiện người này, cho nên bọn chúng tìm không thấy Lãnh Dạ!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Ba Kẻ Dở Hơi

Những thủ hạ tiểu yêu của Ma vương vẫn lấy tiêu chuẩn Lang Vương ở yêu giới để tìm Lang Vương, cho nên vẫn không tìm thấy Lang Vương thật sự, hiện tại Lang Vương đã cùng người nơi này hòa làm một, nếu nhìn qua bề ngoài căn bản là không nhận ra.

Nghe thấy Lãnh Dạ muốn đi tìm Bạch Tuyết, Cung Hàn chỉ có lo lắng, giận trừng mắt Lãnh Dạ một cái, không để ý tới hần.

"Người phụ nữ chảy máu mũi ở ngoài cửa thưởng cho cậu, cậu không ngại làm chuyện tốt, giúp cô ta hạ hỏa, hiện tại tôi muốn đi tìm ta Tuyết nhi." Lãnh Dạ nói xong, lạnh lùng rời đi.

Khi Lãnh Dạ đẩy ra cửa phòng Bạch Tuyết, bên trong phòng im ắng, chỉ có bóng ánh trăng, xuyên qua cửa sổ sát đất thật lớn, xuyên qua rèm cửa, nhàn nhạt chiếu vào trong phòng, mặc dù trong phòng có chút tối, thế nhưng, hần vẫn như cũ có thể thấy rất rõ ràng, thị lực của hần buổi tối rất tốt.

Người phụ nữ nhỏ nhắn xinh xắn nằm ở trên giường, đáng ghét!

Cô lại có thể đang ngủ.

Cô nằm nghiêng người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã khôi phục yên lặng, tròng mắt nhắm chặt lông mi mê người rũ xuống, lông mi rất dày, rất

ting tể, giống như hai bàn chải lông. Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết ngủ say nổi giận!

Người phụ nữ không tim không phổi, bản thân lại có thể ngủ thiếp đi, lừa hăn, chồn tránh hăn, lại còn có tâm tình đi ngủ!

Nhưng mà hăn lúc này, bực bội muốn ăn Bạch Tuyết mới hả hận!

Kỳ thực, Bạch Tuyết cũng không có tính đi ngủ, cô chỉ đang chờ Lãnh Dạ đến, ai biết đâu vừa chạm gối liền ngủ mất!

Chẳng biết rằng, chỉ chốc lát nữa Bạch Tuyết sẽ không có tâm tình ngủ, bởi vì thuốc trong cơ thể lại bắt đầu phát tác, lúc trước Cung Hàn ở trong vườn hoa khó chịu, về sau bị Lãnh Dạ đánh ngất xỉu, nằm vào bồn tắm, về sau lại bị bọn nhỏ đổi linh hồn Bạch Tuyết và Cung Hàn, chờ đợt tấn công lôi điện ngang qua của sói con số ba, thuốc trong thân thể Bạch Tuyết tạm thời bị khống chế, chỉ là, lúc này được hiệu lại bắt đầu chậm rãi phát tác!

Bên giường, Lãnh Dạ căm tức nhìn cô, nghĩ thầm: Rốt cuộc cô thật sự muốn rời đi, lừa hăn, lại vẫn còn ngủ ngon! Cô nhóc lớn mật, rõ ràng bọn nhỏ đã đổi cô trở về, cô còn dám nói mình là tên khốn Cung Hàn kia!

Nhìn cô nhóc này, Lãnh Dạ thực sự phiền não!

Hăn đưa tay sờ lên môi của cô, nặng nề nhéo một cái, Bạch Tuyết kêu lên một tiếng, sau đó mím môi, chân mày nhăn lại, giống như bộ dạng không thích bị quấy rầy, xoay người lại, né tránh hăn, do lúc trước nằm nghiêng nên biến thành nằm ngửa.

Kỳ thực, sau khi Bạch Tuyết trở về, cởi hết toàn bộ quần áo trên người, sau đó tắm rửa một chút, đổi lại quần áo của Lãnh Dạ, đó là quần áo Bạch Tuyết lấy khi rời khỏi Lãnh Dạ, lấy ở trong tủ quần áo Lãnh Dạ, bởi vì lúc đó cô biến thành Cung Hàn, phải mặc quần áo nam, cho nên bên người mới có quần áo của Lãnh Dạ, hiện tại vừa vặn phái dùng tới, sau khi tắm xong,

mặc vào áo sơ mi đắt tiền của Lãnh Dạ làm áo ngủ, bởi vì cô thích mặc quần áo rộng rãi đi ngủ, thoải mái, cho nên áo sơ mi đắt tiền của Lãnh Dạ bị biến thành áo ngủ của Bạch Tuyết.

Áo ngủ rất dài rộng, khi Bạch Tuyết xoay người, áo ngủ đã bị kéo qua một bên, Bạch Tuyết lộ ra cặp đùi đẹp trắng nõn, còn loáng thoáng nhìn thấy vùng tam giác nguy hiểm!

Lãnh Dạ đương nhiên nhận biết Bạch Tuyết mặc áo của hắn, cùng một ngày Bạch Tuyết mất tích, tủ quần áo của hắn thiếu rất nhiều y phục, hắn cũng biết là Bạch Tuyết cầm đi. Nhìn cô thích mặc áo của hắn, trong lòng bỗng nhiên rất đặc ý.

Dù sao hiện tại Bạch Tuyết đã biến trở về, cô còn mặc áo sơ mi của hắn, mặc dù cô lấy áo sơ mi của hắn làm áo ngủ mặc, thế nhưng quan trọng là, cô thích.

Áo sơ mi của hắn rất lớn, mặc vào trên người cô có vẻ Bạch Tuyết càng thêm xinh xắn lạnh lùng, nhìn qua cô giống như đứa nhỏ len lén mặc quần áo người lớn, nút áo sơ mi hơi lộ ra hai quả anh đào trước ngực, còn có da thịt trắng nõn, trong mắt Lãnh Dạ bỗng nhiên nhảy lên đốm lửa, cổ họng hắn hơi khô rát.

Thế là, Lãnh Dạ rất không khách khí đưa tay cởi ra nút áo sơ mi, vóc người trước mắt bị vén lên khoảng rộng!

Đáng chết!

Lại không mặc áo lót!

Cô nhóc đáng ghét, mặc áo của hắn, bên trong lại có thể cũng không mặc gì, có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn dâm loạn áo sơ mi của hắn hay sao!

Nhìn bộ dáng cô, Lãnh Dạ lại nổi giận!

Trời sinh vẻ mặt ngây thơ, bộ dạng lại khiến người khác muốn ngắt bẻ, tuổi tác nhỏ như vậy, vóc người lại tốt như thế! May là hắc có định lực, nếu như đổi lại là người trẻ tuổi, thế nào cũng chảy máu mũi!

Mặc dù hắc đã sống hơn một ngàn tuổi, thế nhưng vẫn khó có thể chống cự lại vóc người trưởng thành! Dục hỏa hắc ẩn nhẫn đã bắt đầu nóng lên, rất mạnh.

Tức khắc hô hấp Lãnh Dạ dồn dập, con người đen nhánh không tự chủ được nhìn xuống dưới, thẳng đến cái hông Bạch Tuyết thì dừng lại. Chỉ chốc lát, hầu kết Lãnh Dạ chuyển động, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Bị Bạch Tuyết khơi lên dục hỏa, cũng khiến cho Lãnh Dạ nặng nề tức giận, hiện tại Bạch Tuyết vẫn là Bạch Tuyết kia sao? Bộ dạng này là cô học của ai, trước đây đi ngủ, trong áo ngủ Bạch Tuyết vẫn mặc nội y, hiện tại ngược lại, bên trong cái gì cũng không có mặc! Hắc cũng không có dạy cô mặc như thế!

Nghĩ tới đây, nhất định phải trách Cung Hàn, nhất định là một ít tư tưởng sấu xa của Cung Hàn ảnh hưởng đến Bạch Tuyết, Bạch Tuyết ngây thơ lúc này lại giống tiểu yêu tinh quyến rũ người!

Ừm!

Bạch Tuyết nhỏ tiếng rên rỉ, đó là bởi vì tác dụng của thuốc, cô bỗng nhiên cảm giác nóng quá, Bạch Tuyết ngủ say mơ mơ màng màng đưa tay bắt đầu xé rách áo sơ mi trên người, hai ba cái Bạch Tuyết đã không còn mảnh vải!

Trông mắt Lãnh Dạ bắt đầu bốc hỏa!

Tiểu yêu tinh thật đúng là hăng hái !

Lãnh Dạ đứng dậy, đứng lên, cởi hết toàn bộ quần áo trên người ra, hắt lên giường, nhào về phía cô, ngang tàn đẩy đôi chân Bạch Tuyết ra, mạnh mẽ xâm nhập nơi mềm mại!

A!

Theo một tiếng kêu lên, Bạch Tuyết bỗng nhiên mở mắt ra, đêm đen kịt, cô không thấy rõ, thế nhưng cô lại biết xảy ra chuyện gì!

"Cứu --" Bạch Tuyết muốn kêu cứu mạng, thế nhưng, miệng bị ngăn chặn. Trước mặt nhào tới là hơi thở đàn ông quen thuộc, là anh.

Lãnh Dạ cúi xuống quen thuộc hôn cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết, mạnh bạo cắn một miếng, "Nói em là ai?"

"Anh? Anh vào bằng cách nào?" Bạch Tuyết không biết phải làm sao, cô nhớ, sau khi tắm xong vốn cho rằng Lãnh Dạ sẽ đến, ai ngờ mình từ từ ngủ mất, người đàn ông này tới là tới, không ngờ tới cứ như vậy không khách khí ngâm nhập thân thể của cô!

"Tôi từ từ tiến vào, chính là như vậy a, bây giờ em biết rồi chứ, có muốn tôi tiến nhiều lần hay không, để em cảm thụ tốt một chút? Hử?" Lãnh Dạ nắm lấy cằm Bạch Tuyết, nghiêm khắc nói.

"Anh!" Bạch Tuyết đương nhiên biết Lãnh Dạ có ý gì! Cô xấu hổ không ngớt!

"Còn dám nói em là Cung Hàn, em là Cung Hàn đêm nay tôi cũng muốn em, nhìn xem em còn mạnh miệng, còn thân thể tôi vẫn muốn!" Lãnh Dạ dùng vũ khí cứng rắn của mình mạnh mẽ tập kích Bạch Tuyết.

"Được rồi, em thừa nhận em là Bạch Tuyết, em không phải cố ý muốn gạt anh! Em chỉ muốn kiểm tra thân thể của mình trước, sau đó, sau đó sẽ..." Bạch Tuyết ủy khuất nói.

"Sau đó thế nào?" Lãnh Dạ xấu xa hỏi.

"Còn có thể làm gì! Dù sao đều bị anh bắt nạt!"

"À? Tôi chỉ nhớ mình nằm thẳng bắt nạt em, lại không nhớ có nằm ngang bắt nạt em a? Hử?" Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, cười, Bạch Tuyết nhìn không thấy, cô chỉ thấy bóng đen lớn, rất áp lực!

Khuôn mặt Bạch Tuyết xấu hổ muốn rỉ máu, da mặt người đàn ông này thật dày, lời như thế lại có thể nói ra!

"Anh nói mình không có nằm ngang muốn em, nhưng trước đây em đều bị anh làm đau ngất đi, ai biết anh có muốn hành em hay không!" Bạch Tuyết phản bác.

Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, cô nhóc mọc răng nanh cái bướng, lại còn ngụy biện!

"Em trước đây đã bất tỉnh, hiện tại tôi sẽ thực chiến cho em xem, hôm nay tôi sẽ không nằm thẳng muốn em." Lãnh Dạ bình tĩnh nói, chẳng qua trong thanh âm ẩn giấu khàn khàn để lộ mình động tình.

"Anh nói? Anh phải giữ lời nha?" Bạch Tuyết khó có thể tin hỏi.

"Đương nhiên chắc chắn, tôi sẽ không nằm ngang, cũng tuyệt đối không nằm thẳng, tôi sẽ muốn em 360 độ, để em không cùng góc độ thỏa mãn em, như vậy em hẳn là hài lòng chưa?" Lãnh Dạ hỏi.

"Anh?" Bạch Tuyết không lời nào để nói, có người đàn ông nào mặt dày như thế hay không? Sẽ không có người mặt dày như vậy? Nhưng vừa vặn khiến cô bị ai đụng tới!

"Tôi? Tôi nghĩ mình đã nói rõ ràng! Chúng ta bắt đầu vận động đi! Còn có thân thể em rèn luyện không tốt, sau này tôi vận động nửa người dưới,

em vận động nửa người trên như thế nào?" Âm thanh Lãnh Dạ khàn khàn hỏi.

"Nửa người trên?" Bạch Tuyết không hiểu, người đàn ông này muốn làm gì?

"Tiểu bạch thả nếu không thể dục sẽ biến thành thả béo! Thiếu sự cố gắng, đến lúc đó sẽ rất ảnh hưởng tới cảm thụ!" Lãnh Dạ nghiêm trang nói.

"..." Bạch Tuyết không nói gì, nói không lại anh!

"Không nói lời nào chính là đồng ý, bắt đầu thôi." Lãnh Dạ mạnh mẽ đâm vào, đôi bạch thủ của Bạch Tuyết lập tức run lên, đây chính là vận động mà anh nói, trên dưới cùng nhau vận động.

Bạch Tuyết e thẹn đè lại đôi bạch thủ bị anh đụng mà đong đưa, thế nhưng!

"Buông tay, tự mình làm thì có gì vui!" Ngực khí Lãnh Dạ là mệnh lệnh, khiến Bạch Tuyết bỏ đôi bạch thủ ra, Bạch Tuyết bất đắc dĩ, chậm rãi chuyển động, tùy ý đôi bạch thủ đong đưa theo Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ dùng bàn tay to của mình nắm eo thon nhỏ của Bạch Tuyết, dùng sức đụng lên người mình, như vậy mặc dù vất vả, nhưng có thể muốn cô sâu hơn, cũng có thể đạt được khoái cảm. Một chút một chút, hăng hăng muốn, cơ hồ muốn xé rách Bạch Tuyết, hiện tại hăng thà rằng Bạch Tuyết chết ở trên người cũng muốn thỏa mãn, cũng muốn ăn no, rất nhanh Bạch Tuyết liền ăn không tiêu, hu hu cầu xin hăng dừng lại, người đàn ông này thú tính đã phát tiết ra, sao có thể dừng được!

Lãnh Dạ thề đêm nay không kiếm đủ, tuyệt không buông tha Bạch Tuyết, nghĩ tới cô muốn rời khỏi hăng, hăng liền hận không thể giết chết cô, để cho cô còn dám rời khỏi hăng!

Cuối cùng, thắt lưng đau, chân đau, miệng đau, nói chung là, toàn thân đều đau, Bạch Tuyết nằm ở trong chăn, cắn răng trừng mắt, tối hôm qua bị người đàn ông này giăng co hơn nửa đêm, thật vất vả tới nửa đêm rạng sáng vốn tưởng rằng có thể an an ổn ổn ngủ thoải mái, ai người đàn ông này đơn giản chờ nghỉ ngơi, lại kéo cô muốn, bắt đắ dĩ! Bị anh kéo lại vận động một hồi, Bạch Tuyết hoàn toàn bị đánh bại, người đàn ông này có phải là người hay không, thể lực tốt đến biến thái! Thế nhưng, anh có thể suy nghĩ cảm nhận chỗ đó của cô hay không, phía dưới đều bị anh hút khô rồi...

Kỳ thực, Bạch Tuyết hoài nghi Lãnh Dạ không phải người, đây chẳng qua là ý nghĩ nổi nóng, nếu như cô biết người cùng mình làm việc không phải là người, không biết sẽ như thế nào? Cô có thể bị dọa điên hay không? Còn có cô nếu như biết trong bụng mình đã có sói con của Lãnh Dạ, cô có thể điên mất hay không?

Bạch Tuyết mệt mỏi, vù vù đi ngủ...

Thế nhưng!

"Anh cả, em rất đói bụng!" Sói con số hai nói.

"Anh cũng đói bụng rồi, thế nhưng, hiện tại trong mắt cha chỉ có mẹ, nào có chúng ta a!" Sói con số một oán giận nói.

"Trong mắt cha đương nhiên không có chúng ta, bởi vì cha không biết chúng ta tồn tại! Không bằng chúng ta lên tiếng gọi cha đi?" Sói con số hai xem ra thực sự rất đói bụng, mới nói như vậy, hôm nay vì giúp Bạch Tuyết và Cung Hàn đổi linh hồn, ba người bọn chúng tiêu hao rất nhiều pháp lực, hiện tại cần bổ sung dinh dưỡng.

"Lão tam?" Sói con số một kêu.

"Lão tam?" Sói con số hai lo lắng hô.

"Phiền toái! Ầm ỉ cái gì! Em đang ngủ để đẹp da! Nói cho hai người biết, sau này không cho phép gọi em là lão tam, cái gì mà lão tam? Khó nghe bao nhiêu, em là tiểu công chúa, tiểu công chúa có biết hay không?" Sói con số ba phát uy .

"Ha ha..."

"Ha ha... Tiểu công chúa hạt đậu xin hỏi em có đói bụng không?" Sói con số một trêu chọc nói.

"Em là tiểu công chúa, không phải Tiểu công chúa hạt đậu!" Sói con số ba giải thích.

"Rõ ràng chính là hạt đậu nhỏ, còn không thừa nhận!" Sói con số một nói không được em gái không cam lòng!

"Sớm muộn gì em sẽ tạm biệt hạt đậu, đến lúc đó chính là tiểu công chúa xinh đẹp."

"Đúng vậy, trên mông còn có thể có một cái đuôi!" Sói con số một.

Lãnh Dạ ngủ say bị đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết đánh thức, khòe miệng khẽ cười, bọn tiểu tử tinh lực thật là tốt, chỉ là hăn và Bạch Tuyết như vậy, không biết bọn nhỏ có nghe trộm hay không?

"Trên mông cha tại sao không có đuôi?" Sói con số ba không vui quá, Lãnh Dạ nhướn mày, đem mông của mình xê dịch vào trong chăn! Cái này sao được... Con gái của mình lại có thể nhìn mông của hăn!

"Em gái? Co phải em lại nhìn lên cha hay không? Nói?" Sói con số một tức giận hỏi.

"Dữ cái gì mà dữ? Em không có nhìn!" Sói con số ba ủy khuất nói.

"Vậy làm sao em biết cha không có đuôi?" Sói con số một hỏi.

"Anh thật ngốc? Nếu cha có đuôi, mẹ sớm bị dọa chạy!" Sói con số ba nói.

Lãnh Dạ nhú mày, tương lai Bạch Tuyết biết hẳn là yêu có thể thực sự bị dọa chạy hay không?

Cô có thể tiếp thu hẳn là yêu hay không?

Cô nhát gan như vậy, hẳn không dám tùy tiện nói cho cô!

Chuyện của bọn nhỏ không giấu giếm được bao lâu, đến lúc đó sớm muộn gì Bạch Tuyết cũng biết !

Sáng sớm ngày hôm sau, Lãnh Dạ mang Bạch Tuyết rời đi, chỉ có Tiểu Long Nữ ra tiễn Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, Cung Hàn vẫn không có lộ diện, hẳn là không còn mặt mũi nhìn Bạch Tuyết, toàn thân bị Tiểu Long Nữ hôn đầy dấu tây, hẳn sao còn mặt mũi gặp người! Nhất là Bạch Tuyết!

Từ trong cửa sổ nhìn Bạch Tuyết rời đi, trong lòng phiến muộn không ngọt, nhưng mà, mặc dù Tiểu Long Nữ và Cung Hàn triền miên cả đêm, thế nhưng Tiểu Long Nữ chỉ vì cần một người đàn ông hạ hỏa, cho nên đành phải dùng Cung Hàn làm đồ chơi, kỳ thực, từ khi Lãnh Dạ xuất hiện, Tiểu Long Nữ liền có hứng thú với Lãnh Dạ, mặc dù Lãnh Dạ lưỡng tính, cô cũng muốn thử một chút, bởi vì cô biết người đàn ông này so với Cung Hàn còn lợi hại hơn! Cô đi qua nghe thấy những âm thanh của bọn nhỏ, cô biết Bạch Tuyết ăn không được, cô rất tự tin mình so với Bạch Tuyết mạnh hơn!

Lãnh Dạ lái xe, trong lòng suy nghĩ: Chờ về đến nhà muốn tìm một cơ hội nói cho Bạch Tuyết chuyện cô đã mang thai! Là thời gian Bạch Tuyết nên biết...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tỏa Sáng

Sau khi Bạch Tuyết và Lãnh Dạ trở về, ở cửa biệt thự nhìn thấy Bạch Lan.

Bạch Tuyết mở cửa, xuống xe.

"Bạch Tuyết? Chị có còn lương tâm hay không, Cha bị cảnh sát bắt đi lâu như vậy, vì sao cô không giúp?" Bạch Lan nhìn thấy Bạch Tuyết, quát.

"Chuyện của cha chị sẽ nghĩ biện pháp, em đi về trước đi!" Bạch Tuyết không muốn gặp lại cô ta, ngồi xe khá lâu, cô cũng hơi mệt, hơn nữa bị Lãnh Dạ hành hạ cả đêm, thực sự cô rất muốn nghỉ ngơi một chút!

"Chị? Đừng tưởng rằng chị có Lãnh Dạ làm chỗ dựa vững chắc liền ra vẻ, cha có phải cha chị hay không? Đồ không có lương tâm!" Bạch Lan không phục quát.

"Không lương tâm! Nếu tôi quả thật không có lương tâm sẽ biến thành như vậy sao? Ch là Cha tôi, thế nhưng, tôi thà không có người cha như vậy, nếu như không phải bởi vì cha, tôi lại ở chỗ này? Tôi lại có nhà không thể trở về?" Bạch Tuyết xót xa trong lòng nói, những đứa trẻ khác ở tuổi này đều ở trước mặt cha mẹ làm nũng, thế nhưng cô lại sớm biến thành phụ nữ!

"Chị thay đổi! Chị thay đổi!" Bạch Lan không ngờ Bạch Tuyết sẽ trả miếng!

"Cho dù ai đã trải qua chuyện như tôi cũng sẽ thay đổi! Cha tôi sẽ lo, em đi đi!" Bạch Tuyết rời khỏi.

Bạch Lan còn muốn ngăn cản Bạch Tuyết rời đi, đưa tay bắt lấy tay Bạch Tuyết, ai ngờ?

"A --" Bạch Lan hét to một tiếng, ngã ngồi dưới đất.

Bạch Tuyết hiểu kỳ quay đầu lại, nhìn Bạch Lan ngồi dưới đất.

Bạch Lan thống khổ nắm cánh tay vừa nắm Bạch Tuyết, vì sao trên người Bạch Tuyết giống như có gai, cô bị đâm một cái, rất đau!

Thì ra là...

"Hừ -- người phụ nữ xấu xa! Muốn bắt nạt mẹ!" Sói con số ba không vui nói.

Vừa tới rồi trong lòng Lãnh Dạ rất vui vẻ, không hổ là con hăn.

Nhìn thấy Lãnh Dạ đi tới, Bạch Lan ngoan ngoãn im lặng, người đàn ông này lợi hại cô cũng đã biết, mặc dù cô ta không cam lòng thua bởi Bạch Tuyết, thế nhưng, bây giờ còn không phải lúc thể hiện, chỉ đành tạm thời nhịn xuống.

Bạch Tuyết trở lại biệt thự, trong lòng rất buồn phiền, có người nhà như vậy thực sự là đau buồn, không có quan tâm, chỉ có chỉ trích và hăm hại!

Thế nhưng, cha...

Bạch Tuyết nhìn về phía Lãnh Dạ, người này có thể giúp cô cứu cha ra không?

Kỳ thực, sau khi Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết rời đi, đã điện thoại báo cho đồn cảnh sát, chỉ qua một tuần sẽ kết thúc vụ án của Bạch Hàn, đương

nhiên Bạch Hàn không có chuyện gì, chủ yếu nguyên nhân là vì Bạch Tuyết, nếu không Bạch Hàn phải chấp nhận hình sự!

"Lãnh Dạ! Chuyện của cha anh cũng không thể giúp một tay sao?" Bạch Tuyết khó xử hỏi, mặc kệ thế nào, đều là cha cô! Cho cô sinh mệnh, cô không thể vong ân phụ nghĩa!

"Chuyện của cha em không cần lo." Lãnh Dạ nói xong đi vào thư phòng.

Bạch Tuyết cho rằng Lãnh Dạ cũng phiền phức, mỗi lần đều có chuyện khiến anh phiền phức! Kỳ thực Lãnh Dạ phải đi tự hỏi chuyện của bọn nhỏ, đến bây giờ hắn cũng không có cách nào nhìn thấy bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp phá giải vòng phòng hộ kìa, nhìn xem rốt cuộc bọn nhỏ là dạng gì? Chờ mấy tháng là có thể nhìn thấy bộ dáng bọn nhỏ, nhưng hắn hi vọng muốn xem bọn nhỏ giống mẹ chúng hay là giống tổ tiên hắn?

Bạch Tuyết vì chuyện của cha sốt ruột, xem ra Lãnh Dạ không giúp, đúng rồi, cô có thể đi tìm Khang Cốc, cha Khang Cốc là luật sư, là luật sư khá giỏi.

"Lãnh Dạ, em muốn đi ra ngoài một chút, đã lâu không có đến trường học, ta muốn đi tìm Giai Giai hỏi tình hình học tập một chút, buổi tối trở về ôn tập." Bạch Tuyết đứng ở cửa thư phòng Lãnh Dạ hỏi.

Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời một câu, Bạch Tuyết cười cười rồi đi.

Bạch Tuyết đi tới nhà Khang Giai, cha mẹ Khang Giai cũng không ở nhà, chỉ có Khang Giai và anh của cô ở nhà, Khang Giai đương nhiên biết tâm ý anh mình.

"Tuyệt nhi, cậu rất lâu rồi chưa có tới tìm mình, mình đi lấy nước trái cây cho cậu, cậu chờ chút." Khang Giai đi ra ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại Bạch Tuyết và Khang Cốc.

"Em có phải có việc tìm anh hay không?" Khang Cốc hỏi, bởi vì nếu như Bạch Tuyết không có chuyện gì sẽ không chủ động đến nhà hắn, từ nhỏ đều như vậy, chỉ cần có tâm sự sẽ đến nhà hắn kể khổ, Khang Cốc rất hiểu Bạch Tuyết.

"Là, em có chuyện tìm anh!"

"Không phải vì chuyện cha em chứ?" Khang Cốc nói chúng tim đen hỏi.

Bạch Tuyết giật mình nhìn Khang Cốc, sao anh có thể biết?

"Tuyết nhi, chỉ cần một ánh mắt anh liền biết em nghĩ gì? Từ nhỏ đến lớn anh vẫn coi chừng em, không ai so với anh hiểu em, thế nhưng, em hiểu về anh bao nhiêu!" Khang Cốc hiển nhiên có chút thất vọng.

"Xin lỗi!" Bạch Tuyết xin lỗi nói.

"Tuyết nhi? Chuyện của cha em không cần lo! Nếu như không phải bởi vì người cha không có trách nhiệm, thì hiện tại em làm sao trở thành bộ dạng này hắn là phải ở trong trường học đọc sách! Mà không phải..." Khang Cốc tức giận nói, nghĩ đến Bạch Tuyết đã thuộc về Lãnh Dạ, Khang Cốc liền không vui.

"Thế nhưng, cuối cùng ông vẫn là cha em, coi như em báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ông đi!" Bạch Tuyết bất đắc dĩ trả lời.

"Đều là ông ta làm hại em, hiện tại ông ta gặp phải báo ứng, hạnh phúc cả đời em đều bị ông ta làm hỏng, cảnh sát nên sớm bắt ông ta!"

"Cứu cha ra, sau này em sẽ không thiếu ông nữa!" Bạch Tuyết khó chịu nói, cô khi nào hi vọng mình có loại cha này, thế nhưng Bạch Hàn lại là cha cô! Đây là sự thực!

"Được rồi, anh giúp em, thế nhưng em phải cùng tôi đi gặp một người, người này có thể giúp em." Khang Cốc nói.

"Được rồi." Bạch Tuyết đáp ứng, Khang Cốc sẽ không hại cô, cô biết, từ nhỏ bị đánh đều là Khang Cốc bảo vệ cô.

"Anh họ anh làm ở sở cảnh sát, chuyện cha em lần này kinh động rất lớn, là rất nhiều chuyện, anh nghĩ anh ấy có thể giúp em." Khang Cốc nói.

"Vâng, cảm ơn anh Khang Cốc." Bạch Tuyết lễ phép nói.

"Nói cảm ơn với anh làm gì! Anh là vì em mới làm như vậy, vốn anh họ đêm nay mời anh qua đây, hôm nay anh ấy ở nhà mở một buổi vụ hội, để anh đi cho vui, anh còn không muốn đi, không bằng em đi cùng với anh, đến lúc đó tìm cơ hội cùng anh ấy nói có được không?" Khang Cốc vốn không muốn đi, nhìn thấy Bạch Tuyết đột nhiên cảm giác được đó là một chuyện tốt, có Bạch Tuyết đi cùng anh sẽ đi.

"Vũ hội? Thế nhưng, em không khiêu vũ!" Bạch Tuyết giật mình nói.

"Không có việc gì, chúng ta không khiêu vũ, chúng ta chỉ qua vui đùa một chút, mọi chuyện nói hảo, sau đó sẽ trở về có được không?" Khang Cốc kỳ thực cũng không thích nơi này, quá giả tạo, mỗi người đều a dua nịnh hót, không có chân thực!

"Được rồi, nói xong chuyện, chúng ta sẽ trở về."

"Đi, anh mang em ra ngoài một chút." Khang Cốc kéo Bạch Tuyết đi ra ngoài.

"Đi đâu?" Bạch Tuyết hỏi.

"Công chúa của tôi, em cũng không thể mặc quần soóc đi tham gia vũ hội được? Tối thiểu phải mặc váy đầm?" Khang Cốc cười cười, Bạch Tuyết

nhìn lại quần áo trên người mình, thật đúng là!

"Thế nhưng, chúng ta đi đâu tìm váy?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Anh dẫn em đi, em sẽ biết." Khang Cốc mang theo Bạch Tuyết đi tới cửa hàng quần áo, đây là cửa hàng của bạn bè.

"Hi -- A Hồng, giúp mình đem vị tiểu thư xinh đẹp này trang điểm càng xinh đẹp càng tốt, cảm ơn." Khang Cốc cười nói, Bạch Tuyết bị A Hồng kéo vào, cô cho rằng chỉ là đi là thử quần áo, không ngờ sau khi đi vào cũng không do cô quyết định, đem cô từ đầu đến chân giăng co một hồi, Bạch Tuyết ngăn lại mấy lần, đều phí công .

Cuối cùng, chỉ có một bộ dạng cho người ta làm thịt, đồng ý cho họ dày vò.

Ba giờ sau, rốt cuộc Bạch Tuyết được giải thoát, nhìn mình trong gương, thật lâu cô mới hồi thần, trong gương chính là mình sao? Cái người đập đó là cô sao?

Cô thấp thỏm bị A Hồng kéo ra ngoài, xấu hổ cúi đầu, cô chưa bao giờ như thế, càng không có hóa trang, mặc dù cô yêu cầu A Hồng không nên làm quá, thế nhưng vẫn làm cho cô rạn rở không ít, lúc này, cô giống như tiên tử mê người, nhìn không được bị cô hấp dẫn.

Khang Cốc cũng thay trang phục, trước đây hẳn theo cha mình tham gia một ít trường hợp này, cho nên lễ phục, đương nhiên là phải mặc. Chỉ là hẳn chưa từng thấy Bạch Tuyết mặc như vậy.

Vốn anh đối với Bạch Tuyết si mê, lúc này...

cuộc sống tự cho là hữu tình, hận này không quan phong cùng nguyệt!

Lúc này, trong mắt Khang Cốc chỉ có Bạch Tuyết, cái gì cũng nhìn không thấy, tim của hắn, người của anh đều vì Bạch Tuyết mà sống, vì Bạch Tuyết sôi trào, vì Bạch Tuyết dâng trào...

"Khang Cốc? Khang Cốc? Khang Cốc..."

Bạch Tuyết đi về phía trước, ở trước mặt Khang Cốc xua tay.

"Khang Cốc? Có phải rất khó nhìn hay không, em muốn mặc !" Bạch Tuyết nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của Khang Cốc, biểu tình phát ngốc, kỳ thực, Khang Cốc là nhìn đến mê li, trong mắt không có mọi vật, chỉ có điểm sáng trước mắt.

"Coi được, coi được, thật là đẹp mắt." Khang Cốc phục hồi tinh thần lại, hì hì cười cười nói.

Nhìn xem đã biến thân, đang nhìn Bạch Tuyết, A Hồng tám phần là cố ý, chẳng qua chàng phục của hắn và Bạch Tuyết là phối hợp cùng nhau, Bạch Tuyết cũng không có chú ý điểm này, thế nhưng Khang Cốc phát hiện, trong lòng vui vẻ không thôi.

Cho A Hồng một ánh mắt cảm ơn.

"A Hồng, cảm ơn nhiều, tôi thiếu em một chuyện này, hôm khác mời em." Nói xong, kéo tay Bạch Tuyết đi ra .

"Khang Cốc, anh chậm một chút, váy của em rất bất tiện vì đi quá nhanh!" Làn váy Bạch Tuyết có chút chặt, Thì ra A Hồng phát hiện vóc người Bạch Tuyết không tẹt, thế là cho cô một bộ váy đuôi cá, bên trên bó chặt, bên dưới xòe ra.

Cho nên đi có chút tốn sức, cần đi từng bước nhỏ một.

Khang Cốc xin lỗi Bạch Tuyết.

"Bạch Tuyết, ngẩng đầu, không nên nhìn dưới chân, coi như chúng ta ở trong trường học biểu diễn tiết mục, anh không nhớ trước đây từng diễn công chúa Bạch Tuyết sao, lúc đó đi đường thế nào, hiện đi như thế là được." Khang Cốc biết Bạch Tuyết rất ít khi mặc như vậy, người cha khốn khiếp nhất định sẽ không mang theo Bạch Tuyết ra ngoài!

Bạch Tuyết nghe thấy Khang Cốc nói tự tin hơn, nếu như không phải là vì cha, cô sẽ không đi tham gia vũ hội cùng Khang Cốc! Cha đã bị giam rất lâu, trong lòng nhất định đang trách cô! Vì để cho mình an lòng, hôm nay Bạch Tuyết bằng bất cứ giá nào!

Chẳng biết rằng, tham gia vũ hội còn có một người, nếu như Bạch Tuyết biết, mặc dù bằng bất cứ giá nào cũng không dám đi ! Đó chính là hôm nay Lãnh Dạ cũng sẽ tham gia vũ hội này, hẳn và anh họ Khang Cốc là người quen.

Nếu như bị Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết mặc thành như vậy, không biết sẽ như thế nào? Đáng thương Bạch Tuyết vẫn nên tự cầu phúc đi!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tim Đập Thành Thịch

"Này? Anh cả, anh có nghe hay không, mẹ muốn đi ra ngoài chơi, nhất định có rất nhiều đồ ăn ngon, em thích, trong ti vi thường xuyên có vũ hội, em sớm muốn đi xem một chút, thật tốt quá." Sói con số ba hưng phấn la hét.

"Em còn ý kiến, em cũng không chịu nghĩ, cha chúng ta nhỏ mọn như vậy, ngộ nhỡ cha thấy mẹ và Khang Cốc cùng xuất hiện ở nơi này, không biết sẽ như thế nào nha?" Sói con số một lo lắng nói, kỳ thực, nó cũng muốn đi xem vũ hội là thế nào?

Kể từ khi tới đây, còn chưa có thời gian chơi đùa chút nào, cuộc sống của mẹ lúc nào cũng luẩn quẩn, đương nhiên bọn chúng không có cơ hội chơi đùa, dù sao cũng là con nít, thích chơi đó là biểu hiện thường tình, linh đồng cũng không ngoại lệ.

"Đau lòng chính là, hôm nay cha cũng sẽ đi nha, em đã tính ra!" Sói con số ba bí ai nói.

"Má ơi -- xong rồi, mâu thuẫn bắt đầu !" Sói con số một nói.

"Không được, hôm nay nhất định em phải giúp đỡ mẹ, không thể để cho mẹ sống như vậy, người đã thâm tâm! Chẳng lẽ không thể đi ra ngoài vui đùa một chút sao? Có công lý hay không!" Sói con số ba hùng hồn nói.

"Em gái? Em không cần nói với anh là hôm nay em phải giúp mẹ đổi phó với cha?" Sói con số một hiểu kỳ hỏi.

"Trừ phi cha không làm khó mẹ, để cho người chơi vui vẻ, nếu không em nhất định sẽ ra tay giúp." Sói con số ba nói.

"Ngất --" sói con số một có dự cảm xấu.

"Anh tán thành." Sói con số hai vẫn không nói gì bỗng nhiên nói.

"Em hai? Em tán thành cái gì? Em có biết em ấy nói cái gì hay không, em lại tán thành!" Sói con số một hỏi.

"Em tán thành việc bảo hộ mẹ, người còn nhỏ, chúng ta không ngại giúp mẹ làm người như thế nào, thế sao để sống vì mình?" Sói con số hai nói, mẹ bọn chúng thực sự quá mềm yếu, xác thực cần huấn luyện.

"A? Các em đều phản kháng sao? Đó là cha chúng ta đấy, Lang Vương a!" Sói con số một.

"Hiện tại bỏ phiếu giải quyết, em đứng ở bên mẹ." Sói con số hai nói.

"Còn có em, em cũng ủng hộ mẹ đi vũ hội, kiếm cuộc sống mới. Đi khỏi ổ sói." Sói con số ba vẫn hùng hồn nói, hình như là đang tuyên thệ, khiến cho rất hào hùng.

"Cái gì mà ổ sói? Không hiểu ra sao!" Sói con số một bất mãn trả lời.

"Cha là sói, chúng ta chính là sói con, đương nhiên mẹ phải đi khỏi ổ sói, đi nghênh đón cuộc sống mới." Những thứ này đều là sói con số ba học từ ti vi.

"Thật máu chó!" Sói con số một cũng đồng nhất.

"Ha ha, bây giờ là hai với một, anh, anh thua, nghe theo em đi." Sói con số ba đặc ý nói.

Bạch Tuyết bị Khang Cốc dẫn tới nhà anh họ, Bạch Tuyết không ngờ nhà bọn họ có thể lớn như vậy, vốn tưởng rằng là vũ hội trong nhà, không ngờ là vũ hội lớn, thảo nào Khang Cốc mang cô đi thay quần áo.

Bạch Tuyết và Khang Cốc xuất hiện, phòng khách chợt im lặng, mọi ánh mắt đều quét về phía Bạch Tuyết.

Cả người cô váy dài màu trắng, tóc thật dài, hơi búi lên trên đầu, rơi xuống vài sợi tóc, lộ ra cần cổ đẹp mê người, nhìn qua, đặc biệt xinh đẹp, bởi vì cô quá xinh đẹp, hầu như vừa bước ra liền hấp dẫn mọi ánh mắt, bao gồm cả anh họ Khang Cốc -- Khang Nghị.

Tất cả mọi người suy đoán cô gái này là ai?

Thầm nghĩ vì sao chưa từng quen biết cô gái này? Đàn ông đều bắt đầu hâm mộ cô gái bên người nam, nhìn tuổi còn rất nhỏ, xem bộ dáng là tiểu tình nhân.

Bạch Tuyết nhìn thản nhiên đứng ở bên cạnh Khang Cốc, kỳ thực trong lòng bàn tay khăn trương bắt đầu ra mồ hôi. Khang Cốc hiểu bọn họ đến đây mang đến chấn động, đương nhiên chấn động này là đến từ Bạch Tuyết, trước đây hắn cũng từng tham gia rất nhiều vũ hội, bầu không khí này lại là lần đầu tiên xuất hiện, hôm nay hắn thực sự là chạm được hào quang của Bạch Tuyết, thế nhưng, hắn lại chán ghét những người đàn ông kia liếc mắt nhìn bộ dáng Bạch Tuyết, thế là, hắn mang Bạch Tuyết đi tới chỗ yên tĩnh.

"Tuyết nhi, em ngồi ở đây một lát, anh đi gọi anh họ trước, một lát anh sẽ dẫn qua chỗ anh ấy, yên tâm, anh họ và anh chơi đùa từ nhỏ đến lớn, con người rất tốt, em không cần khăn trương."

"Cám ơn anh Khang Cốc." Bạch Tuyết biết Khang Cốc tốt hơn ai, nếu như không phải là vì cô, anh sẽ không dùng quan hệ để làm việc! Anh cũng có niềm kiêu ngạo của mình!

"Lại nói cảm ơn với anh, anh liền hôn em." Khang Cốc nói xong liền rời đi, kỳ thực nghe như nói đùa giữa tình nhân, kỳ thực, đây là kích động mà Khang Cốc nhìn thấy Bạch Tuyết xinh đẹp đêm nay, Bạch Tuyết luôn xinh đẹp làm cho người ta muốn hôn cô. Đây là ý nghĩ trong lòng hắn, rất muốn âu yếm, chưa bao giờ xúc động như vậy, hắn yêu Bạch Tuyết tâm lại một lần nữa lần sâu.

Khang Cốc đi qua chỗ Khang Nghị.

"Anh, hôm nay thật náo nhiệt a."

"Tối rồi." Khang Nghị đơn giản trả lời, ánh mắt người này rất sắc bén.

Ngay khi Khang Cốc rời đi, Bạch Tuyết liền bị mọi người bao vây, đương nhiên đều là nam.

Bạch Tuyết cố giữ bình tĩnh, cô biết mục đích hôm nay tới đây, tối thiểu khi chuyện chưa có làm xong cô đều phải bình tĩnh, ghét những người này, cũng phải tạm thời nhẫn nhịn một chút!

Trên mặt Bạch Tuyết lộ ra nhàn nhạt mỉm cười, thế nhưng trong lòng lại dâng lên nồng đậm chán ghét!

Cô bỗng nhiên có loại xúc động, nếu như có thể, cô thật muốn cho những người vài cái tát, rất đáng ghét!

Những người đàn ông này lời ngon tiếng ngọt, hòa theo nịnh hót, thế nhưng, Bạch Tuyết biết bọn họ cũng không có thật lòng, nhiều hơn chính là săn bắt người đẹp, điểm này, Bạch Tuyết nhìn thấy hết.

Từ xưa tới nay người đàn ông nào cũng đều như thế, mặc dù đã thành gia lập nghiệp, tâm tư vẫn không an phận như cũ, vì sao đàn ông không thể trung thành với người phụ nữ?

Bạch Tuyết nhìn những người này, không khỏi thay phụ nữ bên cạnh bọn họ đau xót!

Từ trong mắt những người này, Bạch Tuyết thấy nhiều tâm tư, còn có mấy người âm thầm tỏ vẻ ấn tượng với Bạch Tuyết. Trông bộ dáng mỗi người bọn họ chinh tề, kì thực lòng lang dạ sói làm cho người ta buồn nôn!

Đợi Khang Cốc trở về, cô phải cẩn thận đối phó, dù sao người ở đây hỗn tạp, vì cha, cô phải làm việc cẩn thận thỏa đáng.

"Tôi thấy trái lại cô rất hợp với nơi này!"

Từ âm thanh nhìn lại, Bạch Tuyết sửng sốt!

Cô ta? Là tình nhân của Cung Hàn-- Long tử. Cô ta tại sao lại ở chỗ này?

"Cô khỏe chứ." Bạch Tuyết mặc dù không ngờ, thế nhưng vẫn giấu giếm lễ phép gửi lời hỏi thăm, kỳ thực, cô cũng cố gắng bình tĩnh, không còn cách nào, đã đến đây thì phải chịu!

Những người vây quanh Bạch Tuyết thấy Long tử đến gần, cũng tới tập tẩn đi, đại khái bọn họ đều biết lai lịch của Long tử, cho nên đều tránh xa.

Vốn trước kia Long tử và Khang Nghị là đối thủ, sau lại không đánh nhau thì không quen biết, Khang Nghị bội phục thân thủ Long tử, từ từ hai người trở thành bạn bè, thế nhưng, hễ là liên quan đến công việc, hai người sẽ làm việc chung, chẳng qua cá nhân bọn họ lại thành bạn bè tốt, cho nên hôm nay cô mới tới .

Long tử hôm nay cũng tử mỉ trang điểm qua, không thể nói kinh diễm toàn trường, thế nhưng cũng có thể nổi lên bàn tán!

"Thật không ngờ cô còn xinh đẹp như vậy, khó trách anh ta đối với cô..." Long tử chỉ nói một nửa, ý của cô ta là, Lãnh Dạ sẽ thích cô, thanh danh Lãnh Dạ bên ngoài, đều nói anh không có **, bên người không có bạn gái, không ngờ sẽ đối với người phụ nữ này chung tình và khoan dung, vì cô ta, lại có thể tha thứ cho cô ta làm bậy như vậy!

Ngày ấy Bạch Tuyết đuổi theo Cung Hàn, Lãnh Dạ theo đuôi mà đến. Hôm nay này Bạch Tuyết lại cùng một người đàn ông khác tới tham gia vũ hội, chẳng lẽ Lãnh Dạ cũng không quan tâm? Người đàn ông như vậy cô thật đúng là chưa từng nhìn thấy!

Kỳ thực, lần đầu tiên Long tử nhìn thấy Bạch Tuyết, thân thể Bạch Tuyết và Cung Hàn vẫn chưa đổi trở về, cho nên, lúc đó Long tử nhìn thấy Bạch Tuyết là Cung Hàn, tất nhiên là lúc đó Bạch Tuyết còn đang ở trong thân thể Cung Hàn! Cho nên cô ta mới hiểu lầm với Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không thích người phụ nữ này, vốn muốn né tránh, ai ngờ!

Cô cũng không có cách nào động đậy, chẳng lẽ là ngồi lâu, chân đã tê rần?

Kỳ thực, là bọn nhỏ ra sân, bọn chúng sao có thể cho phép mẹ thua thiệt, bọn chúng làm sao có thể cho phép mẹ bị người ta khi dễ, cho nên, Bạch Tuyết tất nhiên sẽ bị bọn nhỏ điều khiển chống lại, kiên cường.

"Long tiểu thư hôm nay cũng rất xinh đẹp, bản thân tôi có thay đổi hay không, kỳ lạ lắm sao?" Bạch Tuyết như không có việc gì trả lời một câu, Long tử sửng sốt, Bạch Tuyết biến hóa thật lớn, ánh mắt vừa rồi giống như đã thay đổi thành người khác, lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tuyết, cô ta rất thô tục, nói chuyện cũng không có phép tắc, về sau, ở một đêm, trở nên rất nữ tính, như là một cô bé e thẹn, liền bị Lãnh Dạ mang đi.

Hôm nay, cô ta giống như một người phụ nữ mạnh mẽ, toàn thân khí thế mạnh mẽ.

Tự tin, từ trên người cô ta lúc này tràn đầy tự tin và uy nghiêm, hình như hôm nay cô ta mới chính là nữ vương ở đây!

Người ở đây nhìn thấy cô đều nhún nhường ba phần, Bạch Tuyết nhìn thấy cô đến môn cũng không chịu nhắc dậy, lại càng không nói đến lễ phép và sợ hãi cô.

"Cô nói rất đúng, Cô thực sự là thay đổi, giống như cô, tôi thực sự mở rộng tầm mắt, chẳng qua chờ một lát hi vọng cô còn có thể tự tin như thế, nữ thí chủ, tự cầu nhiều phúc đi!" Long tử nói xong rời đi, bởi vì cô biết người kia sẽ tới, cô muốn đi vào phòng rửa tay chẳng điểm lại, hi vọng người bị thu hút.

(mọi người cũng đều đoán được người kia là ai a?)

Đúng vậy, Lang Vương nhà chúng ta đó ^^.)

Bạch Tuyết đơn thuần đương nhiên không biết Long tử có ý gì?

Thế nhưng, bọn nhỏ biết người nợ chính là cha chúng, bọn chúng đã ủng hộ mẹ, cũng đã có chuẩn bị.

Bên kia, Khang Cốc nói nói với Khang Nghị.

Khang Nghị không so đo nói cười, có chút nghiêm túc, có chút uy nghiêm, thế nhưng mọi người coi như chính nghĩa. Có đôi khi đang ở bên ngoài thân bất do kỷ!

"Anh, người bên kia là bạn nhảy hôm nay của em, cô ấy tên là Bạch Tuyết, cũng là học sinh như em, hôm nay kỳ thực em không muốn tới, anh biết em không thích những nơi này, nhưng vì cha Bạch Tuyết gần đây xảy

ra chút chuyện, cho nên muốn hỏi anh chút chuyện." Khang Cốc đối Khang Nghị nói thẳng không che đậy, quan hệ của bọn họ rất thiết, thân hơn anh em ruột, Khang Nghị cũng rất thân Khang Cốc.

"À? Từ nhỏ đến lớn em cũng không cầu xin người khác, em lại vì Bạch Tuyết kia bỏ xuống kiêu ngạo của mình?" Khang Nghị rất bất ngờ.

Ở trong mắt Khang Nghị, Bạch Tuyết ở trong mắt Khang Cốc là đặc biệt.

Khang Nghị đối Khang Cốc quen biết mười tám năm, hẳn chưa từng thấy em họ sẽ vì một cô gái mà bỏ xuống tự tôn đi cửa sau, người khác không biết hẳn, hẳn vẫn rất hiểu em họ, nó có niềm kiêu ngạo của mình, không thích bầu không khí này, giống như đi cửa sau, nó rất chán ghét chính là lấy việc công làm việc tư!

Không ngờ nó lại vì Bạch Tuyết này, buông tha kiên trì của mình!

Nên Bạch Tuyết ở trong lòng nó nhất định chiếm rất vị trí quan trọng.

Thế nhưng, chính là cô gái này, Bạch Tuyết, ngay khi cô vừa tiến vào, tim của hắn thoáng cái đập thành thịch! Đã nhiều năm, tim của hắn vẫn trầm lặng, thế nhưng mới vừa rồi hắn vì Bạch Tuyết đập nhịp, trái tim đáng chết, đập cũng không phải lúc!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Sói Tới

Cô gái khiến Khang Nghị động tâm lại có thể là bạn nhảy của em họ hần, có lẽ còn có quan hệ với em họ?

Tâm không khỏi đau nhức!

Ông trời rất biết giày vò con người, hơn ba mươi năm, hần rất bận rộn trong sự nghiệp, người nhà cũng vì hôn nhân của hần mà lo lắng, thế nhưng hần chính là miễn dịch đối với tất cả phụ nữ, không có cảm giác!

Kỳ thực, trong cuộc sống của hần, hần biết cũng không ít cô gái, đủ loại kiểu dáng, đủ phong tình vạn chủng, cũng có rất nhiều thanh thuần đáng yêu, lấy địa vị xã hội của hần bây giờ, muốn cô gái gì không thiếu, nhưng hần không có cảm giác!

Thế nhưng, ngay vừa rồi, tâm hần bỗng nhiên dao động, bởi vì bạn nhảy của em họ mà động !

Đáng chết!

Nhịp tim đáng chết!

Hần không muốn để em họ tổn thương, nhưng tâm của hần giống như bị cái gì đó nín lại!

Khi vừa nhìn thấy Bạch Tuyết, tầm mắt của hần chỉ có cô, tất cả mọi người bị hần xem nhẹ .

Có lẽ là vừa ấn tượng đầu tiên của Khang Nghị đối Bạch Tuyết quá sâu khắc, cho nên khi Khang Cốc nói tới Bạch Tuyết, hẳn không khống chế được vênh tai nghiêm túc nghe tất cả về Bạch Tuyết, mặc dù biết hôm nay cô gái này có chuyện muốn phiền hắn, thế nhưng, hắn cũng không chán ghét, thậm chí là chờ mong.

"Anh? Bạn nhảy của anh đâu? Mang ra cho em nhìn với?" Khang Cốc nhìn bên người không Khang Nghị có cô gái nào, tò mò hỏi, hắn cũng biết ánh mắt anh mình cao hù người, cho nên hơn ba mươi còn chưa có kết hôn, nếu không đứa nhỏ cũng đã có!

"Anh... Không có bạn nhảy, em biết anh không thích khiêu vũ, nếu như hôm nay không phải ngày đặc biệt, anh sẽ không mở vũ hội này." Khang Nghị nói.

"Đây là việc đặc biệt gì mà khiến anh họ vĩ đại của em mở vũ hội vậy? Chẳng lẽ là có bạn gái?" Khang Cốc cười nói.

"Anh có bạn gái hay không em còn không biết?" Khang Nghị lạnh lùng đảo qua, ý là Khang Cốc biết rõ còn hỏi.

"Anh, rốt cuộc lúc nào anh mới cho tìm chị dâu cho em?"

"Trước kia là không có động tâm với cô gái nào! Hiện tại đã tuổi này, đâu còn cảm xúc mãnh liệt đó!" Khang Nghị có chút thất vọng, vẫn không có cô gái khiến hắn động tâm, hiện tại có, lại là bạn nhảy của em họ! Ông trời thật đùa giỡn.

"Làm cái gì? Bây giờ anh còn rất đẹp trai, chỉ là anh chướng mắt với những người đẹp đấy thôi! Anh là anh em, chẳng lẽ anh không nhìn thấy mấy con bướm bướm bay lượn xung quanh anh sao? Vì sao không bắt một con mang về nhà?" Khang Cốc hỏi.

"Muốn bắt, đã sớm bắt!"

"Đáng tiếc anh lại không thừa hưởng gen truyền lại!" Khang Cốc tiếc nuối nói.

"Tiểu tử thôi, nói nhăng gì đấy!" Khang Nghị bị em họ chọc cười.

"Anh, em phải qua đó, lát nữa sẽ mang Bạch Tuyết đến tìm anh." Khang Cốc nói.

"Đi đi." Khang Nghị mỉm cười trả lời. Trong lòng mắt không khỏi tiện hâm mộ em trai ưu tú tìm được cô gái như vậy.

Khang Cốc xuất hiện, đương nhiên thành người bảo hộ Bạch Tuyết. Những người có ý đồ đối với Bạch Tuyết đều tránh xa, cũng đều hâm mộ ghen ghét nhìn thẳng nhóc nhỏ tuổi này, xem ra cậu ta cũng có chút địa vị, vừa mới nhìn thấy cậu ta và Khang Nghị có quan hệ không bình thường, cho nên không người nào dám trêu chọc Khang Cốc.

Bỗng nhiên, hội trường vang lên tiếng vỗ tay, chỉ thấy Khang Nghị thân sĩ đi lên trước mic.

"Các phu nhân, các tiên sinh, Khang Nghị ở đây cảm ơn mọi người đã bỏ ra thời gian bận rộn để tới tham gia vũ hội, hôm nay mục đích của vũ hội chủ yếu là vì cảm tạ một nhân vật thần bí, qua nhiều năm anh đã luôn luôn ủng hộ công việc của chúng tôi, đã cống hiến rất nhiều đối với xã hội, tôi để tỏ lòng cảm tạ, mở ra vũ hội này, hi vọng mọi người thỏa thích chơi đùa, không cần gò bó, cảm ơn mọi người."

Nhưng vào lúc này, ở cửa dẫn tới một hồi xôn xao, dưới tình huống này, gây nên xôn xao, không phải là có người xấu mặt, chính là có nhân vật lớn tới. Xuất phát từ hiếu kỳ, Bạch Tuyết và Khang Cốc nhìn sang, hai người lập tức tròn mắt.

Lãnh Dạ?

Anh tới?

Làm sao anh lại tới đây?

Khang Cốc nhìn người đàn ông bước vào, trong lòng có chút ảo não, sao người đàn ông này có thể xuất hiện? Hẳn thật vất vả cùng Bạch Tuyết ra ngoài, người này lại có thể xuất hiện! Thực sự là âm hồn không tan!

Khang Cốc không ưa bộ mặt lạnh lùng của Lãnh Dạ! Hờ hững, cao ngạo, bộ dạng ở trên cao! Anh ta đã bao nhiêu lâu không có xuất hiện ở những nơi này, giá trị con người anh ta rất cao, như vậy sợ là nơi này không vào mắt anh ta, anh ta vì sao lại đến? Chẳng lẽ anh ta chính nhân vật thần bí mà anh họ nói? Sẽ không trùng hợp như thế chứ!

Nhớ hai ngày trước hội trưởng thương nghiệp quốc tế tiếng tăm lừng lẫy mời Lãnh Dạ tham gia một yến hội, đều bị anh ta bỏ qua, như vậy vũ hội nhỏ này cũng nên trở về! Giá trị con người của người này rất cao, bình thường chưa bao giờ tham gia yến hội, mặc dù có việc không thể không tham dự, anh ta đều đơn giản lộ diện một chút, sau đó vội vã rời đi, không biết lần này anh ta sẽ ở lại bao lâu? Lúc này Khang Cốc, rất hi vọng anh ta mau rời khỏi.

Anh họ lại có thể mời Lãnh Dạ tới, anh ta thật đúng là tới, không ngờ mặt mũi anh họ lại lớn như vậy! Khang Cốc không ngừng kinh ngạc, người ở đây cũng đều kinh ngạc, không ngờ Lãnh Dạ sẽ đến vụ hội nhỏ này?

Không khỏi cảm thấy giá trị con người mình theo Lãnh Dạ đi lên .

Mỗi người đều nhếch miệng lên, lộ ra mỉm cười, hi vọng được ánh mắt Lãnh Dạ nhìn đến, để lại cho anh ta ấn tượng tốt.

Lãnh Dạ mặc một thân tây trang, phối hợp với khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc, tuấn mỹ làm cho người ta khó có thể bỏ qua, có thể làm đàn ông hâm mộ, phụ nữ đổ kị, ông trời thực sự là không công bằng, người đàn ông

tuần tú lạnh lùng như thế lại là người đàn ông hoàng kim, tài sản giàu có! Quá không công bằng, một ít người hận không thể đi gặp, cảm thấy mình ở trước mặt anh ta xấu hổ vô cùng!

"Các phu nhân, các tiên sinh, hôm nay quý khách đã đến, mọi người cũng đều thấy được, tôi vừa mới nói chính là tổng giám đốc tập đoàn Lang thị -- Lãnh tổng." Khang Nghị cũng có chút giật mình, bởi vì hắn nhận được điện thoại của trợ lý Lãnh Dạ, nói Lãnh tổng có khả năng không tới!

Không ngờ, anh ta vẫn tới, có chút ngoài ý muốn.

Bạch Tuyết kinh hãi, cô nhìn thấy Lãnh Dạ, thế nhưng, cô cũng nhìn thấy cánh tay nhỏ bé trên tay Lãnh Dạ.

Long tử lại có thể vô cùng thân thiết ôm cánh tay Lãnh Dạ đồng thời lên sân khấu, xem ra đêm nay cô ta là bạn nhảy của Lãnh Dạ! Nhìn thấy Long tử rất vui vẻ, cười rất ngọt ngào, tâm Bạch Tuyết mơ hồ đau!

Hôm nay cô tới, gặp phải trường hợp này, có phải nếu cô không đến, anh cũng như vậy, anh ở bên ngoài đều thế này phải không? Bạch Tuyết trong lòng âm ỉ.

Nhìn thấy cánh tay kéo Lãnh Dạ, tròn mắt Bạch Tuyết giống như bị Long tử đâm vào, đau đớn!

Ánh mắt Lãnh Dạ đảo qua toàn trường, hắn liền nhìn thấy có gái mặc xinh đẹp, thế nhưng, hắn lạnh lùng không có dừng lại trên người cô, chỉ liếc qua mà thôi.

Bạch Tuyết nhìn anh bị một số người nhiệt tình vây quanh, đương nhiên trong đó cũng có Long tử! Bạch Tuyết có chút mất mát, trong lòng bỗng nhiên có chút chán ghét, cô không còn tâm tình quản chuyện của cha, rất muốn rời đi! Muốn lập tức rời đi, ly rời khỏi nơi dối trá này, rời khỏi nụ cười giả dối!

Khang Cốc biết Bạch Tuyết khó chịu, sẵn sóc vỗ nhẹ lên vai Bạch Tuyết, chẳng ngờ tay hắn vừa đụng tới Bạch Tuyết, một ánh mắt lạnh lùng bắn tới, hân không thể bắn rơi cái tay trên vai Bạch Tuyết.

"Bạch Tuyết? Em không sao chứ?" Khang Cốc quan tâm hỏi.

"Xin lỗi, em có phải thất lễ hay không?" Bạch Tuyết si ngốc hỏi, lòng của cô, người của cô giống như khi Lãnh Dạ xuất hiện liền bị câu đi mất, bây giờ cô giống như cái xác không hồn!

"Anh cả, anh xem mẹ như vậy sao được? Như vậy làm thế nào đánh bại người phụ nữ kia!" Sói con số ba không phục nói.

"Đừng có gấp, có chúng ta đây!" Sói con số hai tàn khốc nói.

Thế là, vốn Bạch Tuyết mất mát, bỗng nhiên lên tinh thần gấp trăm lần, ưỡn ngực vênh mông, giống như diễn viên muốn chuẩn bị lên đài biểu diễn, lòng tin gấp trăm lần.

"Khang Cốc, em không sao, yên tâm."

"Em thật không có chuyện gì chứ?" Khang Cốc hiếu kỳ hỏi, đây Bạch Tuyết hân quen sao? Tám phần là bị Lãnh Dạ kích thích!

Lãnh Dạ bị mời lên đài nói chuyện, Long tử theo sát phía sau, kỳ thực, để Long tử làm bạn nhảy của Lãnh Dạ là Khang Nghị an bài, bởi vì Long tử khiêu vũ rất tuyệt, cho nên Khang Nghị cứ như vậy an bài, Long tử đương nhiên trong lòng mừng thầm đáp ứng. Chỉ là, mọi chuyện phức tạp bên trong không phải Khang Nghị biết, nếu như hân biết Long tử và Bạch Tuyết còn có Lãnh Dạ giữa bọn họ có quan hệ phức tạp, Khang Nghị nhất định sẽ không an bài như thế, khiến Bạch Tuyết thương tâm!

Chỉ là!

Người không biết không có tội!

Lãnh Dạ nói chuyện, Bạch Tuyết không có nghe thấy, tròn mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay Long tử kéo tay anh, người phụ nữ này có ý gì? Cô ta không phải phụ nữ của Cung Hàn sao? Đáng ghét!

Mà Long tử biết quan hệ của cô và Lãnh Dạ, hiện tại cô ta làm như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cô ta cũng thích Lãnh Dạ?

Lông mi Bạch Tuyết vụt sáng, trong lòng cấp tốc tự hỏi.

Nhưng vào lúc này.

Có người nói: "Khang tiên sinh, bạn nhảy anh đâu? Hôm nay anh là nhân vật chính, sao có thể không mang theo bạn nhảy? Như vậy rất không lễ độ! Mọi người nói có đúng hay không a?" Người nói chuyện là một cảnh tư, trong lòng vẫn không phục Khang Nghị, thế nhưng hắn cũng có bối cảnh lớn, cho nên mặc dù xuống ngựa, cũng không sợ cảnh sát mới nhậm chức -- Khang Nghị.

Hắn ta nói như vậy, là cố ý, hắn biết Khang Nghị không biết khiêu vũ, hơn nữa không có bạn gái, cố ý cười nhạo anh ta ăn chay.

Ý là bên người không có phụ nữ!

"Này?" Khang Nghị hơi sững sờ, hôm nay hắn không tính sẽ nhảy, cũng không có muốn khiêu vũ, cho nên cũng không có tìm bạn nhảy, người tới đều mang một bạn nhảy, không có người nào thừa.

"Ha ha... Hóa ra cảnh tư của chúng ta không có cô gái nào nguyện ý nhảy cùng!" Hắn ta không khuất phục, tròn mắt Khang Nghị bắn ra lạnh lùng, người này thường xuyên cùng hắn đối nghịch, Khang Nghị vẫn biết người này là con trai của ân sư, cho nên vẫn nhường nhịn, hôm nay cậu ta

thật sự là quá phận, thâm nghĩ: Đã cậu ta đã không cho mình đường lui, vậy dứt khoát sẽ không cho cậu ta đường đi, Khang Nghị đi xuống đài.

Hắn là chuẩn bị giáo huấn kẻ không biết trời cao đất dày này! Năm đó bằng vào cha mình cậu ta có lợi ngồi lên vị trí cảnh tư, về sau vẫn không có công, bị cách chức, hiện tại do hắn tiếp nhận chức cảnh tư, không ngờ từ đó cậu ta bắt đầu oán hận Khang Nghị, nơi chốn khó xử, Khang Nghị hôm nay không muốn nhịn nữa, hắn muốn thay ân sư giáo huấn tên khốn này.

Thế nhưng, ngay khi Khang Nghị đi xuống đài, Bạch Tuyết chậm rãi đi tới chỗ hắn. Cô nhợt nhạt cười, mỉm cười của cô chân thành, hơi nâng chân mày, phối hợp với đôi mắt hút hồn, tỏa ra sự phong tình khiến người kinh ngạc, trong nháy mắt, tâm Khang Nghị lại động, tâm hắn đã vì Bạch Tuyết mà động hai lần, trái tim đáng chết, động không phải lúc!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Kinh Diễm Toàn Trường

Khang Nghị xuất thần nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết là cô gái mà em hẳn thích, tại sao hẳn có thể? Hơi nhìn về phía Khang cốc, Khang cốc cho hẳn một ánh mắt yên tâm.

Thật ra thì, mới vừa rồi người đàn ông kia làm khó anh họ hẳn, hẳn cũng rất tức giận, cũng may Bạch Tuyết tiến lên, hẳn hiểu Bạch Tuyết muốn giúp anh họ mình giải vây.

Làm sao hẳn lại tức giận.

Trong lòng Khang Nghị an tâm chút ít, hẳn không muốn tổn thương em họ, mà Bạch Tuyết đi tới chỗ hẳn, hẳn đã đoán được ý gì.

Vì vậy, không đi tới chỗ con trai của ân sư, mà phong độ tiến lên đón Bạch Tuyết.

Chẳng biết rằng cử chỉ hai người đã mạnh mẽ đâm tới Lãnh Dạ! Khuôn mặt tuần mỹ kia làm cho người ta thần hồn điên đảo, con người híp lại, đáy mắt lạnh như băng, chỉ cần một cái liếc liền làm cho người ta không nhìn được rùng mình! Sống mũi cao hiện lên cá tính. Đôi môi mỏng môi mím lại thành một đường thẳng, nhiệt độ chung quanh hẳn trực tiếp giảm xuống!

Tây phục sang trọng trên người hẳn, đem thân hình rắn chắc bao quanh, càng nổi bật là khí chất cao quý, vậy mà trên người hẳn tản mát ra hơi thở

nguy hiểm lại làm người ta cảm thấy hẫng như đã thú vận sức chờ phát động, tràn đầy lực lượng dũng mãnh.

Hẫng ở trên thương trường khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, lúc này, một tay Lãnh Dạ đút túi, tư thế ưu nhã giống như là vương tử cao cao tại thượng, tràn đầy quý khí. Mặc dù hẫng nổi giận, nhưng hẫng vẫn không có bất kỳ hành động.

Lông mày Lãnh Dạ thoáng nhăm một cái, chẳng qua là một cái như vậy, làm cho người ta cũng không có phát hiện.

Lãnh Dạ không thể tới đoạt lấy Bạch Tuyết, Bạch Tuyết còn là học sinh, hẫng không thể đi tới như vậy, sẽ hủy hoại cô!

Nhẫn nại!

Nhịn một chút!

Nhịn một chút thôi!

Lãnh Dạ vì Bạch Tuyết lần lượt nhẫn nại!

"A Nghị." Bạch Tuyết ngọt ngào kêu một tiếng Khang Nghị, vóc người duyên dáng, giơ tay, nhắc chân, nhàn nhạt ưu nhã kia dĩ nhiên không cần nói cũng biết, nét mặt biểu lộ nụ cười ngọt ngào, còn có tia sáng nhàn nhạt lưu chuyển trong đôi mắt, nhìn vào Khang Nghị dĩ nhiên làm cho lòng người dao động, làm cho không người nào có thể kháng cự!

Khang Nghị nhìn Bạch Tuyết khoan thai đi tới, hẫng gần như bị cô đánh điện, trong nháy mắt vạn vật cũng trở nên rất kì diệu, Khang cố nhìn Bạch Tuyết ưu nhã tự nhiên, thầm khen một tiếng, cô thật là Hoa tiên tử giữa khóm hoa, làm cho mắt người ta sáng lên. Cô thay đổi, trở nên còn mùi vị.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết mặc lễ phục bó sát màu trắng, cô giống như một Mỹ Nhân Ngư, gợi lên hứng thú, vòng eo mảnh khảnh lại thêm cái hông vênh lên, trang phục hôm nay rất thích hợp với cô,.

Cô nhóc đáng chết, lại dám mặc như vậy! Vóc người cũng bị tên khác nhìn!

"Em đã đến rồi?" Khang Nghị ở trước mặt em họ, lo lắng cảm nhận của em họ , cho nên không gọi tên gì đối với Bạch Tuyết.

"Tối được một lát ." Bạch Tuyết đưa tay nhỏ bé ra, mặc cho Khang Nghị dắt, sau đó cô chân thành nhìn về phía người đàn ông mới vừa rời ra về kia, người này muốn KHang Nhị bị bêu xấu?

"Vị tiên sinh này? Tôi chính là bạn nhảy của anh ấy." Bạch Tuyết ung dung nói, trong giọng nói có mùi vị lạnh lùng, ngây ngô ở cùng Lãnh Dạ đã lâu, nhìn theo cũng sẽ lạnh lùng, đúng vậy, lúc này Bạch Tuyết có chút lạnh lùng, giống như mùa đông lạnh lẽo.

Con trai ân sư Khang Nghị nhìn Bạch Tuyết, cô gái này rất đẹp, chẳng qua tuổi cô nhìn qua không lớn, cô giống như là một vật sáng, làm cho người ta nhìn thấy cảnh đẹp ý vui.

Chỉ thấy cặp mắt người đàn ông híp lại, cố làm tự nhiên cười cười, "Không nghĩ tới Khang Nghị lại tìm được bạn nhảy mê người như vậy, thật làm cho người ta hâm mộ." Người đàn ông này cũng là một trong số những người vừa rời ngưỡng mộ Bạch Tuyết, hiện tại hẳn chịu thua, không nghĩ tới cô gái xinh đẹp này là bạn nhảy của kẻ không đội trời chung!

Vốn muốn cho Khang Nghị mất mặt một chút, xem chừng không được!

"Cám ơn khách lệ." Bạch Tuyết lễ phép trả lời.

"Ta nghĩ vị tiểu thư xinh đẹp này bộ dạng xinh đẹp như vậy, nói vậy nhất định nhảy cũng rất đẹp có đúng hay không? Không bằng biểu diễn cho mọi người một cái như thế nào?" Người đàn ông chợt nghĩ làm thế để chinh Khang Nghị.

Bạch Tuyết cùng Khang Nghị đồng thời cả kinh, chần qua ngay sau đó lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

"Dĩ nhiên có thể." Bạch Tuyết thanh thúy đáp ứng, Khang cốc ở một bên gấp gáp, Bạch Tuyết căn bản cũng không biết khiêu vũ, làm sao cô lại đáp ứng?

Thật ra thì, không chỉ Khang cốc gấp gáp, Bạch Tuyết cũng thật tò mò. Làm sao cô lại nói là có thể, căn bản cô cũng không biết khiêu vũ, nhưng mới vừa rồi miệng mình không khống chế!

Bạch Tuyết mỉm cười nhìn Khang Nghị, Khang Nghị mang theo Bạch Tuyết đi tới một bên.

"Các phu nhân, các tiên sinh, hôm nay nhân vật chính là Lãnh tổng, có phải trước hết nên mời lãnh tổng vì mọi người nhảy một bản hay không?" Khang Nghị biết Lãnh Dạ biết khiêu vũ, nói như vậy sẽ không làm khó, mà quan hệ của bọn họ cũng không tệ lắm.

"Tốt, tốt, hoan nghênh Lãnh tổng." Trong đại sảnh nháy mắt vang lên tiếng vỗ tay.

Lãnh Dạ tự lại anh sáng, tròn mắt nhìn về phía Bạch Tuyết.

"Nếu vị tiểu thư này đáp ứng vị tiên sinh kia nhảy một bản, không bằng tôi cùng Khang Nghị tiên sinh trao đổi bạn nhảy như thế nào? Để Lãnh Dạ thay Khang Nghị tiên sinh thỏa mãn con mắt mọi người như thế nào?" Lãnh Dạ nhìn về phía Khang Nghị, Khang Nghị cho là Lãnh Dạ đang giúp mình giải vây, thật ra thì, Lãnh Dạ làm sao dễ dàng tha thứ để người đàn

ông khác sờ eo thon của Bạch Tuyết, Cô nhóc kia, thân thể kia là của hẳn, chỉ có hẳn mới có thể sờ!

Khang Nghị nhìn về phía Bạch Tuyết, ý là hỏi Bạch Tuyết?

Bạch Tuyết bị tia sáng chiếu qua, cô bình tĩnh khẽ mỉm cười, thật ra thì, trong lòng bàn tay khăn trương đồ mồ hôi, cô biết Lãnh Dạ nhất định tức giận, cô rõ ràng nói cho anh biết ra ngoài tìm Khang Giai , kết quả bị anh bắt gặp cô cùng Khang Cốc tới tham gia vũ hội! Người này a, thật là không thể nói láo, quá dễ dàng bị phát hiện!

"Rất vinh hạnh." Bạch Tuyết nhỏ nhẹ đáp.

Chỉ thấy Lãnh Dạ chân thành đi tới chỗ Bạch Tuyết, tròng mắt đen vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết, không chớp mắt, Cô nhóc này càng mê người, chung quanh tối đen một mảng, duy chỉ có cô lại kiều diễm như thế. Đúng vậy, hôm nay cô rất kiều diễm,

Khuôn mặt bạch ngọc, lông mi đen, đôi môi hồng, cô trang điểm, càng giống như là yêu tinh, yêu tinh câu hồn phách.

Bạch Tuyết cố làm bình tĩnh nhìn Lãnh Dạ đi tới chỗ mình, trong lòng vô cùng thấp thỏm!

Nhìn Lãnh Dạ đi tới, cô lễ độ nâng tay nhỏ bé lên, Lãnh Dạ đầu tiên thân sĩ cầm, sau đó trên tay gia tăng lực độ, Bạch Tuyết hơi nhú mi, nhưng tay lại bị Lãnh Dạ cầm chắc.

Lãnh Dạ cảm giác được trong lòng bàn tay Bạch Tuyết ra rất nhiều mồ hôi.

Ai ngờ lúc này.

"Này? Em hai, em không phải mềm lòng chứ, hôm nay chúng ta có nghĩa vụ khiến mẹ vui vẻ, thay đổi cuộc sống, nếu cha dám ngăn trở, chúng ta làm theo ba la ba la. . . . ." Sói con thứ nhất nói, mới vừa rồi rõ ràng cha dùng sức bóp mẹ, thiếu chút nữa nó không nhận được xuất thủ!

"Cha chẳng qua là dạy dỗ mẹ một cái, không cần khẩn trương!" Đứa hai nói.

Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, khó trách hôm nay Bạch Tuyết khác thường như vậy, hóa ra là bọn nhỏ đang giở trò, Ai! Trẻ con chính là trẻ con, ham chơi là bản tính!

"Em không muốn ầm ĩ, chờ lát nữa, em muốn mẹ kinh diễm toàn trường, tức chết những người xem thường mẹ!" Sói con thứ ba nói.

"Em làm gì thế? Mẹ chúng ta cũng không phải là Chân Huyền(cái này@@??), còn kinh diễm toàn trường! Em cho rằng chỉ nhảy một vũ có thể kinh động đến vậy?" Sói con thứ nhất nói.

"Mẹ không phải là Chân Huyền, nhưng không thể quên cha lại có rất nhiều phi tử, nếu như hiện tại chúng ta không vì tiểu mẹ rèn luyện, tương lai trông cậy vào ai chiến đấu với những người kia! Đó là mẹ chúng ta a, em cũng không hy vọng mẹ chúng ta vẫn mềm yếu như vậy, luôn là bị người ta khi dễ!" Sói con thứ ba vênh váo nói.

"Anh cũng không thấy mẹ rất mềm yếu, mẹ cũng không phải là nhân loại bình thường, mẹ khác họ a." Sói con thứ hai nói.

"Được rồi! Vì cha chúng ta càng thêm thích mẹ, bằng bất cứ giá nào, hôm nay tuyệt đối phải để cho mẹ chúng ta đáng ngã Long ty đó, tránh cho cô ta luôn muốn thượng cha!" Sói con thứ nhất nói.

"Thượng cha? Thế nào là thượng?" Sói con thứ ba không hiểu hỏi.

"Em thật đần? Chính là ngồi ở trên người!" Sói con thứ nhất.

"Thật là không hiểu được! Thượng liên thượng sao! Về phần sắc mặt kì quái nhìn cha đó? Còn đôi bạch thỏ lớn của cô ta, hận không thể chui ra ngoài cho cha ăn!" Sói con thứ ba nói.

"Cái gì mà bạch thỏ lớn?"

"Chính là bộ ngực đó! Cha còn thường thường ăn bạch thỏ lớn của mẹ nha, có lúc còn bắt ép mẹ nha, cũng lớn như vậy, vì sao muốn ăn của mẹ đây? Đây chính là đồ ăn sau này của ba người chúng! Hiện tại cha làm như vậy, rõ ràng là giành đồ ăn! Cha lại có thể giành đồ ăn của chúng ta ! Ngộ nhờ bị cha ăn xong rồi sừng lên làm sao đây!" Sói con số ba nài trong nài tức giận nói.

"Ngất!"

"Ngất!"

Sói con thứ nhất cùng thứ hai, đồng thời kêu ngất!

Lang Vương bị bọn nhỏ kích thích đến, nhờ tim hần rất tốt, nếu không thật không chịu nổi kích thích mạnh mẽ đánh thẳng vào như vậy! Đưa ba thật là cực phẩm!

Đồ ăn, lại còn nói hần giành đồ ăn của chúng, còn nói cái gì mà bạch thỏ lớn? Những thứ này làm sao con bé biết?

"Em gái, em còn biết cái gì nữa! Đó là cha chưa có dứt sữa đấy! Không phải giành đồ ăn của chúng ta, cùng lắm thì sau khi rời khỏi đây, chúng ta cùng cha cướp ăn!" Sói con thứ nhất bất đắc dĩ nói.

Lạnh Dạ luôn luôn bình tĩnh, lúc này, hết sức nhẫn nại, hần hơi cúi đầu, khóe miệng nhếch lên, ngay sau đó ngẩng đầu, thân sĩ đối mặt với Bạch

Tuyết, nhìn cô nhóc trước mặt, cô lại có thể mang đến cho hẳn ba nhóc con quý báu.

Cô thật ngốc lại còn không biết bọn nhỏ tồn tại, không được, nhất định phải nghĩ biện pháp để cô biết mới được, nếu không cô lại như hôm nay, mặc như vậy sao được? Như vậy chẳng phải là muốn làm trễ nãi việc lớn lên của bọn nhỏ!

"Anh cả, khiêu vũ sắp bắt đầu, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta nhất định phải làm cho cha nhìn mẹ với cặp mắt khác."

"Tất cả đã xong." Sói con thứ nhất trả lời.

"Tất cả đã xong." Sói con thứ ba trả lời.

Lãnh Dạ nở nụ cười, bởi vì rốt cục hẳn không nhịn được.

Bạch Tuyết giật mình nhìn Lãnh Dạ, người đàn ông này đang cười. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười, tình huống này là sao? Anh vốn đang tức giận? Nhưng mới vừa rồi anh lại có thể cười, cười mỉa hoặc như vậy, nhìn đẹp như vậy.

Bạch Tuyết bị nụ cười của Lãnh Dạ hấp dẫn. . . . .

"Thích tôi cũng không cần khoa trương như vậy chứ?" Âm thanh Lãnh Dạ lạnh lùng từ đỉnh đầu Bạch Tuyết truyền tới, Bạch Tuyết nhanh chóng phục hồi lại tinh thần .

"Ai! Em hai, mẹ bị cha đẹp trai mê hoặc, em phải tăng định lực lên, không nên bị cha mê hoặc mẹ lần nữa, mẹ chúng ta cũng là rất có sức quyến rũ đúng không?" Sói con thứ nhất không cam lòng nói.

"Đó là dĩ nhiên! Chẳng qua cha đúng là đẹp trai làm cho người ta ghen tỵ! Em cũng thích cha, hì hì. . . . ." Sói con số ba nói xong, ha ha cười.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Chưa Kết Hôn Đã Làm Mẹ

"Anh đang cười ." Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ thất thần nói, cô đã chờ phút chốc này rất lâu, rốt cuộc người đàn ông này cũng cười.

"Không thích tôi cười?" Lãnh Dạ hỏi.

"Thích anh cười."

Lãnh Dạ và Bạch Tuyết đã ở trên sàn nhảy nhẹ nhàng khiêu vũ, Khang Cốc không ngờ mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy! Bạch Tuyết vốn thay anh họ giải vây, thế nào lại thành bạn nhảy của Lãnh Dạ!

Trong lòng Khang Nghị rất mất mát, hắn giấu giếm vẻ mặt đi tới gần Long tử, dù sao không thể lạnh nhạt cô ta, vốn an bài cô ta làm bạn nhảy của Lãnh Dạ, xem ra kế hoạch không có thay đổi!

Hôm nay quá nhiều việc ngoài ý muốn, Bạch Tuyết trên sàn nhảy giống như tiên tử hạ phàm, nhất cử nhất động của cô đều thu hút tâm tư, xem ra vì cô mà động tâm không chỉ có mình hắn, ánh mắt Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, khiến tim của hắn nhói lên, tâm của em họ chắc cũng thành tù binh của Bạch Tuyết!

Cô gái thật đẹp!

Rốt cuộc là tốt hay xấu!

Từ xưa hồng nhan họa thủy!

Trên sàn nhảy.

Bạch Tuyết và Lãnh Dạ cùng nhảy, Long tử và Khang Nghị cũng gia nhập vào, Long tử đã thua một ván, lần này cô ta muốn mượn kỹ thuật nhảy chuẩn bị hòa nhau một ván, đáng tiếc! Sợ rằng bọn nhỏ sẽ không cho cô ta cơ hội này!

Bạch Tuyết không thể nào tin được mình lại có thể nhảy tốt như vậy?

Mỗi một động tác cô đều nhảy nhẹ nhàng, cô nhảy thực là tuyệt, Long tử trên sàn nhảy cũng không nói nên lời. Động tác khó như vậy, Bạch Tuyết lại có thể dễ dàng làm được, hơn nữa làm rất tốt, rất đẹp.

Người khác không biết chuyện gì xảy ra? Lãnh Dạ lại biết hiện tại Bạch Tuyết sở dĩ lợi hại như vậy rốt cuộc là vì sao?

Thật ra là bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết ham chơi, điều khiển thân thể mẹ chúng mới có thể như vậy!

Rốt cuộc điệu nhảy kết thúc, Khang Cốc bưng một ly nước trái cây đi tới gần Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ tại yến hội này vẫn là không thể bại lộ quan hệ già hăn và Bạch Tuyết, như vậy đối với Bạch Tuyết không tốt, dù sao cô vẫn là học sinh.

"Bạch Tuyết, này," Khang Cốc quan tâm đưa cho Bạch Tuyết uống.

"Cảm ơn." Bạch Tuyết mỉm cười nhận lấy.

"Em nhảy thật tốt, anh lại có thể không biết em khiêu vũ đẹp như vậy!" Khang Cốc vui mừng nói.

"Thật ra thì, em cũng không thể nào hiểu! Mới vừa rồi..." Bạch Tuyết cũng thấy kỳ quái, cô lại có thể nhảy theo âm nhạc, hơn nữa giống như nhảy có cảm giác.

"Khiêm tốn, một không, anh dẫn em đi tìm anh họ, nói chuyện của em, để anh ấy giúp một chút, em không cần phải lo lắng, nói xong chúng ta trở về được không?" Khang Cốc ôn nhu hỏi, hãnh cho rằng hãnh mang theo Bạch Tuyết tới đâu, tất nhiên hãnh muốn mang Bạch Tuyết đi.

Thế nhưng, Lãnh Dạ sao có thể để Bạch Tuyết theo hãnh rời khỏi! Ở phương diện phụ nữ, Lãnh Dạ lại rất keo kiệt, mặc dù ở yêu giới tất cả yêu đều hô Lang Vương vĩ đại, kỳ thực, hãnh cũng có không vĩ đại như vậy, giống như khi gặp được cô, hãnh sẽ keo kiệt.

"Em muốn vào phòng vệ sinh một chút, anh chờ em một chút." Bạch Tuyết đi vào phòng vệ sinh.

Long tử theo đuôi đi vào, hôm nay cô bị Bạch Tuyết làm bức bối không ít, Bạch Tuyết cướp đi tất cả hào quang của cô, làm cô như không tồn tại!

Bạch Tuyết vừa đi vào, Long tử liền tiến vào, cô ta nhàn nhạt tươi cười, nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết biết là ai!

"Anh ấy quan tâm cô, cũng bởi vì cô có khuôn mặt trẻ tuổi sao? Đàn ông không phải thích nhìn những cô gái trẻ đẹp sao, hi vọng cô có thể vĩnh viễn trẻ đẹp, nếu không sớm muộn anh ấy sẽ không cần cô, nhất là những người đàn ông có sự nghiệp, dạng phụ nữ nào chưa từng thấy qua, cô? Chẳng qua là khách qua đường của anh, tương lai còn có thể so với người trẻ tuổi hấp dẫn ở bên cạnh anh, hiện tại anh đối với cô chỉ là mới mẻ mà thôi!" Long tử không nóng nảy nói, kỳ thực, đây là kinh nghiệm mấy năm nay cô ta nhìn đàn ông, cô ta cho rằng đàn ông đều không đáng tin cậy, nhất là đàn ông có tiền.

Nhìn Long tử bày tỏ những lời này, từ đầu đến cuối cô ta đều là nhàn nhạt cười, giống như cảm giác hai người giống bạn tốt, đang nói những lời chi kỉ, kỳ thực, chính tươi cười này, cùng điệu bộ duyên dáng, rõ ràng sẽ

nổi bật những lời nói ác độc này, những câu như dao găm đâm vào trong lòng Bạch Tuyết.

Người phụ nữ này hi vọng cô bị Lãnh Dạ vứt bỏ!

"Cám ơn Long tử quan tâm, chị có thể hiểu được như vậy, chắc là kinh nghiệm từ bản thân a!" Bạch Tuyết cố gắng bình tĩnh trả lời một câu.

"Ha ha! Cô thật đúng là không đơn giản, không biết sẽ bị bề ngoài dịu dàng của cô lừa, tôi nghĩ những người đàn ông kia có lẽ chính là bị vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô lừa?" Long tử đưa đầu qua, đem môi hồng hồng kề sát bên tai Bạch Tuyết, lạnh lùng nói.

"Có người cam tâm bị tôi lừa, tôi cũng không có biện pháp! Thực bất đắc dĩ nói!" Bạch Tuyết ưu nhã mở vòi nước giữa tay, sau đó soi gương, dường như đối với lời Long tử nói không có chút tức giận!

Long tử không nén được tức giận, không ngờ con nhỏ này có lòng dạ khôn ngoan như vậy! Coi thường cô!

"Em gái đừng trách tôi không có nhắc nhở cô! Cô vĩnh viễn chỉ có thể làm tình nhân của anh ấy, anh ấy sẽ không kết hôn với cô! Cô vẫn là nên cầu mong mình có phúc, ngàn vạn lần không nên vì anh ấy mang thai, chị đây nhìn cô còn chưa tới hai mươi tuổi? Chẳng lẽ cô muốn làm chưa kết hôn đã mẹ?" Lời Long tử lạnh lùng nói ra, Bạch Tuyết giật mình!

Lòng Bạch Tuyết nặng trĩu, trong nháy mắt mặt của cô trở nên trắng bệch!

Lời của người phụ nữ này khiến Bạch Tuyết sợ hãi!

Cô chưa tới hai mươi tuổi, cô không thể chưa kết hôn đã làm mẹ!

Lúc này.

"Em hai? Chúng ta làm sao bây giờ? Có muốn dạy dỗ người phụ nữ đáng ghét kia hay không?" Sói con số một hỏi.

"Mẹbị dọa rồi, sớm muộn mọi chuyện phải tới, dứt khoát để người phụ nữ kia nói, xem mẹ như thế nào? Chúng ta đã đến, sớm muộn mẹ cũng phải biết chúng ta tồn tại!" Sói con số hai nói.

"Em tán thành." Sói con số ba tức giận nói.

"Được, chúng ta liền yên lặng theo dõi." Sói con số hai nói.

Long tử nhìn thấy Bạch Tuyết bị dọa, xem ra thật đúng là cô ta chưa từng nghĩ đến việc này! Chẳng lẽ?

"Em gái cô sẽ không mang bao khi cùng anh ấy làm việc kia chưa? Hay là không có uống thuốc?" Long tử nói.

"Thuốc? Bao?" Bạch Tuyết nhỏ giọng lặp lại.

"Sao nào-- ngay cả việc này cô cũng không hiểu chứ? Vậy cô còn dám ra ngoài chơi đùa, nếu như là toi, mẹ kiếp! Đứa nhỏ đã có một xe!"

Bạch Tuyết hiểu, đúng vậy, thế nào cô lại ngốc như vậy, lại có thể chưa từng nghĩ đến việc ngủ cùng đàn ông có thể có đứa nhỏ? Bình thường đàn ông kết hôn cùng phụ nữ có đứa nhỏ, bọn họ mặc dù không có kết hôn, thế nhưng có khác gì đã kết hôn, Lãnh Dạ có thời gian sẽ cùng cô, hung hăng muốn cô, nàng có thể giống những người phụ nữ đã kết hôn, bụng lớn lên?

Bỗng nhiên cúi đầu, nhìn về phía bụng của mình.

Tay cô run lên!

"Em gái, tự cầu thêm phúc đi!"

"Sẽ không !" Bạch Tuyết nói nhỏ, hy vọng là tự mình dọa mình!

"Sẽ không? Chỉ cần cô không có đề phòng, cô sẽ chưa kết hôn mà làm mẹ! Anh ấy mạnh như vậy, mỗi lần sẽ chúng phóc, không chừng bây giờ cô đã có?"

Bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết đều nghiêm túc nghe hai người đối thoại, trong lòng cũng hiếu kỳ, mẹ thì như thế nào?

Long tử đương nhiên biết Lãnh Dạ cường tráng, bởi vì bọn nhỏ cho cô ta nghe âm thanh chuyện phòng the của cha mẹ chúng, cũng sau lần đó, cô ta biết Lãnh Dạ làm khá lâu, giống như ép Bạch Tuyết cả đêm, người đàn ông này cô ta cũng rất khát khao, bao nhiêu hi vọng có người đàn ông mạnh mẽ thỏa mãn mình, thế nhưng, bên người cô ta đều không có người nào được việc, cho nên cô ta thà rằng hạ thấp giá mình cũng muốn có được Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết mất hồn đi khỏi nhà vệ sinh, Khang Cốc vừa nhìn thấy không hiểu, vội vàng đi qua, cách đó không xa một đạo hàn quang bắn qua đây, trong bụng của cô coa bọn nhỏ, Lãnh Dạ biết bọn nhỏ sẽ bảo hộ Bạch Tuyết, thế nhưng, xem ra tâm trạng Bạch Tuyết không tốt!

"Bạch Tuyết?" Khang Cốc lo lắng hỏi.

"Em muốn trở về." Hiện tại Bạch Tuyết muốn tìm một chỗ an tĩnh, nghĩ đến mình có thể mang thai, Bạch Tuyết rất sợ hãi, cô còn muốn đến trường, cô còn chưa có kết hôn, vạn nhất mang thai thì làm sao bây giờ?

Lãnh Dạ có thể muốn đứa bé này hay không?

Người phụ nữ kia vừa nói với cô, Lãnh Dạ sẽ không kết hôn với cô!

Vậy, nếu cô mang thai, làm sao bây giờ?

Cô có muốn đứa bé này hay không?

Lãnh Dạ là người có mặt mũi, anh là nhân vật sáng chói, anh có thể cho phép cô bôi nhọ mình sao?

Nếu như cô mang thai đây chính là chưa kết hôn đã sinh!

Nếu như Lãnh Dạ không muốn đứa bé này, vậy cô...

Khang Cốc đau lòng nhìn Bạch Tuyết, giữa hai lông mày hiện lên nhu tình, đưa tay dịu dàng lau giọt nước trên khóe mắt Bạch Tuyết.

"Anh đưa em trở về, chuyện của cha em yên tâm tôi sẽ giúp em đi tìm anh họ." Khang Cốc biết đêm nay Khang Nghị còn có việc, hăn cho rằng Bạch Tuyết lo lắng chuyện của cha mới có thể khóc, không khỏi có chút áy náy!

"Cám ơn anh!" Bạch Tuyết và Khang Cốc đi ra ngoài.

Ai ngờ đi tới cửa đại sảnh, một bóng dáng che khuất đường đi của bọn họ.

"Cậu hình như nhiệt tình quá mức, để người của tôi lại, lập tức rời đi!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, làm sao hăn cho phép Bạch Tuyết và Khang Cốc rời đi.

"Người của anh? Cô ấy khi nào thành người của anh? Chúng tôi chơi đùa với nhau từ bé, anh có quyền gì giam cầm tự do của cô ấy!" Khang Cốc dặt tay Bạch Tuyết định đi ra ngoài.

"Bạch Tuyết, em nhất định phải đi cùng cậu ta? Hử?" Mặc dù Lãnh Dạ không biết vì sao Bạch Tuyết khó chịu, thế nhưng hăn quyết không thể để Bạch Tuyết đi như vậy!

"Khang Cốc là bạn của em, anh tránh ra." Lúc này Bạch Tuyết có chút yếu đuối, cô đối mặt với Lãnh Dạ sẽ nghĩ tới chuyện mình mang thai, trong

lòng liền sợ hãi!

Lúc này Bạch Tuyết ở trong mắt Lãnh Dạ khác thường !

"Xảy ra chuyện gì?" Lãnh Dạ quan tâm hỏi.

Hắn nhìn Bạch Tuyết truy hỏi, tròn mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, giống như muốn đâm thủng cô!

Giọt nước mắt trong suốt lăn xuống, âm thanh cô khàn khàn nói ra: "em có thể mang thai!"

Khang Cốc quả thực bị sét đánh ngang tai, Bạch Tuyết mang thai?

Bạch Tuyết mang thai!

Cô gái mà hắn thích lại có thể có đứa nhỏ của người khác!

Không cam lòng, tròn mắt bỗng nhiên tức giận.

"Khốn kiếp! Anh theo tôi ra ngoài--" Khang Cốc gầm lên với Lãnh Dạ, mặc dù Lãnh Dạ khiếp sợ, thế nhưng biết ở đây không thích hợp nói chuyện, liền theo chân Bạch Tuyết và Khang Cốc đi ra .

Ba người tới vườn hoa hẻo lánh, Khang Cốc chưa nói liền giơ lên một đấm, Lãnh Dạ nhay bén né tránh.

"Thật là, còn muốn đánh tôi? Người của tôi mang thai, cậu kích động cái gì!" Lãnh Dạ bị Khang Cốc chọc tức.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Anh Hủy Hoại Cô Ấy

"Cô ấy không phải là người phụ nữ của anh, anh không xứng có cô ấy, nếu như không phải anh có mấy tiền dơ bẩn, cô ấy sẽ trở thành như vậy sao? Những người đàn ông có tiền chỉ biết chơi đùa phụ nữ, anh có nghĩ tới cảm thụ của cô ấy hay không, mang thai dưới tình huống này, trong lòng cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Cô ấy chỉ mới lớn anh có biết hay không? Khốn kiếp -- anh hủy hoại cô ấy, anh hủy hoại cô ấy--" Khang Cốc mắng to.

"Khang Cốc, không cần nói, không cần nói..." Bạch Tuyết khóc kêu.

Khang Cốc biết Bạch Tuyết có điều khó nói nên mới có thể đi theo Lãnh Dạ, hẳn rất hối hận, hối hận lúc trước nên mạnh mẽ kéo Bạch Tuyết ở lại bên cạnh mình, hiện tại sẽ không xuất hiện chuyện khó giải quyết như thế!

Một tiếng thở dài!

Khang Cốc cho rằng là lỗi của mình, hẳn không có bảo vệ Bạch Tuyết tốt, kỳ thực, hẳn nên sớm ra tay với Bạch Tuyết, không nên nhường Bạch Tuyết cho tên khốn không chịu trách nhiệm này, lại có thể làm lớn bụng Bạch Tuyết!

Hắn đau lòng cho Bạch Tuyết, càng không cho phép người khác khi dễ Bạch Tuyết!

"Tôi muốn mang Bạch Tuyết đi, sau này anh không nên qua lại với cô ấy nữa, nếu không tôi sẽ tố cáo anh!" Khang Cốc tức giận cảnh cáo Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ căn bản không để Khang Cốc vào trong mắt, hẳn muốn thấy thái độ của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết đã biết mình mang thai, vậy trong lòng cô nghĩ thế nào?

"Không, Khang Cốc, em vẫn chưa có hoàn toàn xác định là có phải mang thai hay không!" Bạch Tuyết phát hiện mình bị lời của Tiểu Long Nữ dọa, lại có thể khẳng định mình mang thai như vậy, ngộ nhỡ không có mang thai, không phải là sợ bóng sợ gió một hồi sao!

"Không được, dù không xác định cũng không thể đi theo anh ta, nếu không sớm muộn chuyện này cũng sẽ phát sinh, anh không thể để em không hiểu gì đi theo anh ta!" Lần này Khang Cốc quyết định muốn tranh thủ với Bạch Tuyết, không thể ngay cả tranh thủ cũng không tranh thủ liền chịu thua!

"Cậu xác định Bạch Tuyết đi theo cậu?" Lãnh Dạ tự tin hỏi Khang Cốc.

"Tôi không xác định, thế nhưng tuyệt đối tôi sẽ không ép Bạch Tuyết làm những gì mình không muốn, tôi sẽ hảo hảo yêu nàng, vì nàng ta kiếp này cũng sẽ không bén duyên với nhân khác, ta sẽ luôn bảo hộ cô ấy, quyết không cho phép người khác bắt nạt cô ấy!" Khang Cốc cam kết nhìn Lãnh Dạ.

"Sợ rằng cam kết của cậu là dư thừa!" Lãnh Dạ nói.

"Cô ấy không yêu tôi, tôi sẽ chờ cô ấy, trông coi cô ấy, thế nhưng để cô ấy cho anh, đừng mơ tưởng!" Hôm nay Khang Cốc giống như bị kích thích, đại khái sự kích thích chính là chuyện Bạch Tuyết mang thai! Nghĩ đến Bạch Tuyết mang thai, nghĩ đến cô bị người này bắt nạt, trong lòng Khang Cốc căm hận!

"Bạch Tuyết đi theo tôi, đừng phỉ lời với cậu ta! Nhảm chán!" Lãnh Dạ nể mặt Khang Cốc bảo hộ Bạch Tuyết từ nhỏ, mới không có hành vi kích động, hẳn cũng coi trọng việc Khang Cốc không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, coi như là người tốt, cho nên không tính toán!

"Đứng lại --" Khang Cốc đi tới trước mặt Lãnh Dạ, nhìn bằng con mắt sắc bén.

Mặc dù hắn là học sinh, không có sự lạnh lẽo sinh ra của Lãnh Dạ, thế nhưng, lúc này, hắn cũng rất lạnh lùng, dĩ nhiên đối với Lãnh Dạ đó chỉ là trò ấu trĩ!

"Nếu anh muốn mang Bạch Tuyết đi, trả lời vấn đề của tôi, nếu không Bạch Tuyết đến đâu? Tôi sẽ theo đến đó?" Khang Cốc lớn tiếng nói, cho thấy thái độ kiên quyết của mình.

Lãnh Dạ khó chịu lên tiếng!

"Nói -- "

"Hiện tại tôi hỏi anh, anh đã kết hôn chưa? Không cho phép nói dối."

Bạch Tuyết im lặng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Lãnh Dạ, vấn đề này Bạch Tuyết vẫn luôn hiếu kỳ, người cô thích rốt cuộc đã có vợ hay không?

"..." Lãnh Dạ trầm mặc, hắn phải nói cho Bạch Tuyết chuyện của mình thế nào, nói có, Bạch Tuyết sẽ thương tâm, ánh mắt chờ đợi của cô nói cho Lãnh Dạ Bạch Tuyết có để ý đến chuyện này, mặc dù chưa bao giờ nghe cô nhắc quá, xem ra ở trong lòng cô vẫn luôn muốn biết!

"Có!" Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết muốn biết, như vậy cứ nói đi! Sớm muộn cũng phải biết!

Bạch Tuyết bình tĩnh lạ thường, không khóc, không cười, thế nhưng, trong cặp mắt kia tràn đầy đau lòng, anh có vợ?

Anh có vợ!

Nói như vậy mặc dù cô mang thai, anh cũng sẽ không kết hôn với cô!

Cô thực sự có ý nghĩ kỳ lạ!

Lại muốn kết hôn với anh!

Anh là nhân vật lợi hại như vậy, sao có thể kết hôn cùng cô! Cô không có gì cả, chỉ có thân thể trẻ đẹp như Tiểu Long Nữ nói!

Thực sự là đau lòng!

Đã yêu người không nên yêu!

"Để cho tôi được yên tĩnh!" Nói xong, Bạch Tuyết đi về phía trước.

Lãnh Dạ nhìn thấy trong tròng mắt Bạch Tuyết tràn đầy thất vọng, cô thất vọng việc hãn kết hôn!

Cô không tiếp thu được việc hãn kết hôn!

Đúng vậy!

Ở đây quan niệm xã hội ở đây đàn ông chỉ có thể có một người phụ nữ, một vợ.

Thế nhưng, hãn không thuộc về nơi này, cho nên hãn có rất nhiều người, thế nhưng, trong lòng hãn chỉ có cô!

Khang Cốc không nói, yên lặng đi theo Bạch Tuyết, hãn biết Bạch Tuyết cần tiêu hóa chuyện này, hãn chỉ cần yên lặng coi chừng cô, không cho cô có việc gì là được, hôm nay sở dĩ hãn nói như vậy, chính là không muốn sau này Bạch Tuyết bị tổn thương, mặc dù hiện tại khó chịu, thế nhưng so với sau này yêu sâu mới biết tốt hơn! Đau dài không bằng đau ngắn, không bằng dứt khoát đau ngắn!

Cho nên hãn để cho Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ không thể nào cho cô cuộc sống bình thường, cô chỉ có thể làm người của anh ta trong bóng tối, vĩnh

viễn không thể cho mọi người biết đến, giống như đêm nay, anh ta không thể quang minh chính đại dắt tay Bạch Tuyết, nói cô là của anh ta, người phụ nữ của Lãnh Dạ, anh ta không dám! Bởi vì anh ta có vợ, anh ta không thể cưới Bạch Tuyết, anh ta mà làm vậy là trùng hôn!

Bạch Tuyết đi rất xa, ngẩng đầu nhìn đến quán bar vẫn sáng đèn, tiến vào.

Lãnh Dạ không theo Bạch Tuyết, bởi vì hắn biết Bạch Tuyết không có việc gì, bọn nhỏ sẽ không để cho mẹ chúng gặp chuyện không may. Chẳng biết rằng, bọn nhỏ đều lấy niềm thương tâm của mẹ, mỗi người đều an tĩnh ở trong bụng Bạch Tuyết, không có bất kỳ cử động, không có bất kỳ phản ứng nào, tất cả thuận theo tự nhiên là được, bọn chúng cũng hi vọng mẹ có thể trở nên kiên cường một ít, dù sao con đường phía sau còn xa rất!

Những chuyện kì lạ vẫn đang chờ mẹ!

Sói mẹ cần phải có trái tim kiên cường tâm, bọn chúng cũng cần có một người mẹ kiên cường!

Lãnh Dạ cũng biết Bạch Tuyết cần phải bình tĩnh suy nghĩ, chỉ có cô hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận, sau này Bạch Tuyết mới có thể không lo ngại theo hắn, làm người phụ nữ của Lang Vương, phải chuẩn bị đối mặt với những người phụ nữ của hắn, mặc dù trong lòng hắn chỉ yêu Bạch Tuyết, thế nhưng, những phi tử ở yêu giới hắn không thể không quản, cũng không thể bỏ họ, dù sao thanh xuân của những người kia đều cho hắn!

Nghĩ đến những người trong hậu cung kia, Lãnh Dạ rất hối hận, tại sao lúc trước muốn cưới nhiều người như vậy, hiện tại bỗng nhiên cảm thấy rất phiền phức!

Hắn không muốn tổn thương Bạch Tuyết, thế nhưng hắn cũng không thể lừa Bạch Tuyết, ở yêu giới một người đàn ông có rất nhiều phụ nữ cũng không kỳ quái, ngược lại rất bình thường, cho nên hắn không có đuổi theo

Bạch Tuyết, để cho cô bình tĩnh cũng tốt, cần cần học chịu đựng mọi chuyện!

Khang Cốc nhìn thấy Bạch Tuyết tiến vào quán bar, sau đó nhanh chóng cởi áo của mình, khoác lên người Bạch Tuyết, che khuất vóc người gầy yếu kia, nơi này chính là ổ sói, đàn ông bên trong cũng không thương hương tiếc ngọc!

Lần đầu tiên Bạch Tuyết đến quán bar. Nhìn Khang Cốc.

"Anh có tiền không? Em muốn uống rượu." Bạch Tuyết ôn nhu hỏi, kỳ thực giọng nói cô vẫn luôn như vậy, mặc dù mất mát khó chịu, lời nói ra vẫn ngọt ngào, ôn nhu .

"Có tiền, anh mời em." Quán bar này Khang Cốc thường xuyên đến, cho nên hẳn đặc biệt cho Bạch Tuyết uống rượu nhẹ.

Một chén xuống bụng.

Hai chén xuống bụng.

Bạch Tuyết cảm thấy không thích, chất cồn không gây tê được lòng cô!

"Anh Cốc, cho em uống rượu mạnh!" Bạch Tuyết nhìn Khang Cốc, ánh mắt lờ mờ!

"Bạch Tuyết, chúng ta trở về thôi! Uống rượu nhiều không tốt! Tồn hại sức khỏe!"

"Cho em uống?" Bạch Tuyết kiên trì.

Bất đắc dĩ!

Khang Cốc không thể không nghe theo cô, thế là kêu hai ly rượu mạnh, hẳn sẽ không để cho mình uống say, hẳn còn muốn bảo vệ cô, cho nên, hẳn

muốn tỉnh táo.

Ai ngờ!

Lúc này, trong quán rượu còn có người quen đang uống rượu. Chính là Dương Phỉ, cô ta và mấy người bạn uống rượu ở đây.

Bạch Tuyết vừa vào cửa Dương Phỉ liền nhìn thấy, cô ta một mực quan sát Bạch Tuyết và Khang Cốc, xem ra hai người bọn họ vẫn ở cùng một chỗ!

Từ khi Dương Phỉ bị Cung Hàn khai phá, cuộc sống của Dương Phỉ liền không kiềm chế, buổi tối thường xuyên cùng bạn bè tụ họp, chơi đến nửa đêm mới về nhà, cha cô ta là cảnh sát trưởng, làm việc rất bận, mẹ của cô ta trầm mê mạt chược, thường xuyên nửa đêm mới về nhà, cho nên không có để ý đến cô ta, cuộc sống của cô ta càng lúc càng loạn, giao lưu bạn bè càng lúc càng không ra gì!

Cô ta vốn cho là mình có Cung Hàn là chỗ dựa vững chắc, không ngờ Cung Hàn ít gặp cô ta, hơn nữa cô ta cũng tìm không thấy người của Cung Hàn!

Cô ta thấy Bạch Tuyết uống rượu, thế là bưng một ly rượu đi tới, hơn nữa ngồi xuống bên người Bạch Tuyết.

"Thật khéo, lại đụng tới đôi uyên ương số khổ hai người!" Dương Phỉ châm biếm nói.

"Cô?" Bạch Tuyết mơ mơ màng màng ngẩng đầu, nhìn về phía Dương Phỉ, lại là cô ta, Bạch Tuyết thật lâu không có đến trường học, Lãnh Dạ giúp cô nghỉ dài hạn, nói bị bệnh, cho nên vẫn không có đi.

"Bạn học cũ đã lâu không thấy! Xem chừng cũng không tệ, bộ váy rất đẹp a!" Dương Phỉ chua chát nói.

"Thực sự là đã lâu không gặp, tôi đã lâu không có đi học!" Bạch Tuyết nghĩ đến việc đi học, trong lòng liền khó chịu, ngẩng đầu lên, lại uống một ly rượu vào trong bụng.

"Dương Phi, cách Bạch Tuyết xa một chút, hôm nay tâm tình cô ấy không tốt!" Nơi này là nơi công cộng, Khang Cốc còn biết chú ý hình tượng.

"Yên tâm, tôi không làm bị thương bảo bối của anh, bây giờ sao cô ấy là của anh vậy?" Dương Phi cười chế nhạo hỏi.

"Dương Phi câm miệng, không ai bảo cô câm đâu!" Khang Cốc không muốn trêu chọc người không lý lẽ này, miễn cô ta lại nói ra lời tổn thương Bạch Tuyết!

"Tôi có thể bị câm điếc, thế nhưng tôi không phải người mù, cô ta là người của ai, tôi biết rất rõ ràng, anh cướp của người kia sao!" Dương Phi hảo tâm nhắc nhở Khang Cốc nói.

Khang Cốc không nói.

Đây là lời nói thật, Bạch Tuyết trở nên thương tâm như vậy, cũng là bởi vì trong lòng quá để ý tới Lãnh Dạ, hoặc là trong lòng cô rời khỏi người kia mới có thể thống khổ như vậy!

Hắn cần Bạch Tuyết từ từ rời khỏi cuộc sống của người kia, hắn sẽ chờ Bạch Tuyết chậm rãi quên anh ta!

Đến lúc đó Bạch Tuyết trưởng thành, hắn là có thể mang Bạch Tuyết rời khỏi đây, hắn đã nghĩ kỹ, tương lai cùng Bạch Tuyết xuất ngoại, rời khỏi đất thị phi này, cùng Bạch Tuyết an ổn sống qua ngày.

"Cô nói vậy, tôi không phải người của anh ta! Anh ta có người khác..." Bạch Tuyết thương tâm nói, cô biết mình là người thế nào, nàng ở trong thế

giới của Lãnh Dạ chính là tình nhân, hoặc là tiểu tam! Nhân vật đáng buồn!

(Tiếp theo đến lượt Dương Phi cho Bạch Tuyết uống rượu gì đặc biệt? Lại có chuyện li kỳ phát sinh ở trên người Bạch Tuyết? Rốt cuộc Bạch Tuyết phải đối mặt với việc mình mang thai thế nào. Mọi người nhớ đón đọc nhé.)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Say Không Còn Biết Gì

Bạch Tuyết nghĩ rằng bây giờ mình là loại người tiểu tam sao? Không cách nào chấp nhận được, mãi cũng không thể chấp nhận được kiểu người này!

Chẳng biết rằng, hiện tại ý nghĩ của Bạch Tuyết còn non nớt, tương lai địa vị của Bạch Tuyết không thể nói là mẫu nghi thiên hạ, thế nhưng cũng là nữ chủ nhân yêu giới, đương nhiên là do Lãnh Dạ bá chủ.

Di động Khang Cốc vang lên, là Khang Nghị gọi tới .

Trong quán rượu rất lộn xộn, Khang Cốc vội vàng vàng đi ra ngoài nhận, mặc dù lo lắng Bạch Tuyết bị Dương Phi bắt nạt, thế nhưng chỉ mất vài phút chắc không có chuyện gì! Thế là ra ngoài nghe điện thoại .

Bạch Tuyết uống rượu trong ly, cực kỳ không vui, cô đã bắt đầu mê muội, thế nhưng còn muốn uống.

"Này, uống của tôi ." Dương Phi đưa rượu của mình cho Bạch Tuyết, sau đó quay về chỗ ngồi của mình, mắt liếc ly rượu trong tay Bạch Tuyết, khóe miệng nhếch lên.

Chờ Khang Cốc trở về, Bạch Tuyết đã uống ly rượu kia của Dương Phi.

Chất lỏng cay chất, cuối cùng tê liệt thần kinh của cô, thương tâm lâu như vậy, rốt cuộc có thể ngủ, chẳng biết rằng bởi vì cô uống quá nhiều

rượu, bọn nhỏ trong bụng cũng say bất tỉnh nhân sự, giống như Tôn Ngộ Không, mặc dù pháp lực khi yêu to lớn, nhưng cũng sẽ uống say.

Bạch Tuyết say, bọn nhỏ cũng say!

Khang Cốc ôm lấy Bạch Tuyết, đi ra ngoài, ngồi lên taxi, hăn gọi điện thoại về nhà.

"Mẹ -- hôm nay con không về, ở tại chỗ của anh họ, không cần chờ con." Khang Cốc nhìn Bạch Tuyết thành thế này, Bạch Tuyết không thể trở về nhà, ở nhà hăn cũng không thể trở về, đành phải phiền tới Khang Nghị .

Hăn bắt đầu tính thuê cho Bạch Tuyết phòng ở, sau này để hăn nuôi cô, cùng cô đến trường, chỉ cần Bạch Tuyết vui lòng

Ngay sau khi Khang Cốc và Bạch Tuyết rời đi.

Trong quán rượu.

"Cô ta uống ly rượu kia, thế nhưng chúng ta không được xem kịch vui ! Mẹ nó! Con nhóc kia thật đúng lúc, thằng nhóc kia được tiện nghi, đáng tiếc!" Mọi người đàn ông uống rượu cùng Dương Phỉ nói.

"Anh biết cái gì? Cô gái này không phải người các anh có thể đụng, cô ta chính là người của Lãnh Dạ , hơn nữa đại ca của mấy người cũng có một chân với cô ta!" Dương Phỉ nói.

Người kia vừa mới uống một ly rượu, phụt-- phun cả ra.

"Cái gì--cô nói cái gì? Lão đại của chúng tôi cũng?" Người kia không thể tin hỏi.

"Đúng vậy, Cung Hàn thích cô ta đã lâu rồi, không dành được thì phải? thế nhưng một thời gian trước tôi nghe nói Bạch Tuyết đi theo lão đại mấy người một thời gian, không biết hiện tại thế nào!" Hóa ra Dương Phỉ đối

với tung tích Bạch Tuyết rõ như lòng bàn tay, cô ta một mực để ý Bạch Tuyết.

"Mẹ nó! Không ngờ lai lịch cô ta như thế!" Người đàn ông có chút thất vọng, không vui! Thảo nào cô nàng này như thế, toàn những người có địa vị thích cô ta.

"Có lai lịch? Không phải chỉ là một chiếc giày rách! Những người đó lại còn coi cô ta như bảo bối! Cái gì không chịu nổi, rõ ràng là ra ngoài chơi, giả bộ thanh cao, tôi thấy chỉ là một thứ rách nát, không biết cô ta ở cùng mấy người đàn ông rồi! Chờ xem cô ta dục hỏa khó nhẹn, xem cô ta còn giả bộ được hay không! Đến lúc đó liền lộ nguyên hình!" Dương Phỉ giễu cợt nói, đến bây giờ cô ta còn hận Bạch Tuyết, thế nhưng lại đấu không lại cô, bởi vì bên người cô luôn có người bảo vệ, mỗi lần tiếp cận cô, vẫn phát hiện xung quanh có một số người lúc ẩn lúc hiện, không biết chừng là thủ hạ của người kia!

Dương Phỉ rất ghen tỵ!

Kỳ thực, quãng thời gian đó Lãnh Dạ phái người bảo hộ Bạch Tuyết, hẳn lo lắng Bạch Tuyết có nguy hiểm, cho nên bí mật an bài người hai mươi bốn tiếng đồng hồ bảo hộ cô.

"Ha ha... Tôi cô đồ kị với cô ta! Yên tâm, anh đây sẽ yêu em." Người đàn ông nói xong vươn tay về phía Dương Phỉ, trực tiếp lần vào bên trong, Dương Phỉ e thẹn uốn éo thân thể, cô ta sa đọa, hiện tại cũng thích chơi đùa với đàn ông.

Khang Cốc mang Bạch Tuyết tới nơi ở của Khang Nghị.

Khang Nghị không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, vừa nãy bọn họ còn rất tốt, chỉ là không để ý một chút liền không thấy, tưởng là đôi tình nhân chạy đi chơi, không ngờ sẽ say rượu trở về, Bạch Tuyết đã say bất tỉnh nhân sự,

Khang Cốc cũng không khá hơn chút nào! Đầu rất choáng váng! Ôm Bạch Tuyết đến phòng khách, mình thì ngã trên sofa ngủ.

Khang Nghị bừng tỉnh canh giải rượu, đáng tiếc hai người đều say không còn biết gì, xem ra là uống rất nhiều!

Bỗng nhiên Bạch Tuyết lão đảo bò dậy, xem ra là muốn đi toilet.

Khang Nghị biết Bạch Tuyết muốn gì, vội vàng mang cô đi toilet, bởi vì nơi này không phải nhà của cô, cô chưa quen thuộc, đương nhiên không tìm được toilet.

Áo khoác trên người Bạch Tuyết đã rơi, cô chỉ mặc mỗi lễ phục, giày cũng đã sớm bị Khang Cốc cởi ra, chân trần chạy vào toilet, Khang Nghị sẵn sóc lấy dép cho cô đi vào.

Hơn nữa đi áo ngủ của mình, chuẩn bị để cho Bạch Tuyết thay, cô mặc như vậy cũng không thoải mái!

Chỉ chốc lát sau, Bạch Tuyết lão đảo đi ra từ trong toilet, cảnh tượng trước mắt đã mơ hồ một mảnh, ngay cả người trước mặt cũng không nhìn rõ, tầm mắt mơ hồ! Thân thể bắt đầu khô nóng!

"Anh Cốc, em muốn uống nước." Bạch Tuyết nói thật nhỏ, cô cho rằng người ở trước mắt là Khang Cốc, thật ra là Khang Nghị.

"Được rồi." Khang Nghị nhanh chóng mang nước cho Bạch Tuyết, tầm mắt Bạch Tuyết càng lúc càng mơ hồ, cô đưa tay không có tiếp được chén nước, bởi vì cô thấy không rõ vị trí cụ thể chén nước ở chỗ nào?

Khang Nghị đành phải giúp Bạch Tuyết uống nước, Bạch Tuyết mềm nhũn dựa vào hắn, cảm giác khô nóng hình như giảm bớt một chút !

Thế là thoải mái ở trong lòng Khang Nghị cọ cọ, như là mèo con, Khang Nghị bị thân thể mềm mại của Bạch Tuyết cọ cọ, hạ thân lặng lẽ ngẩng đầu

Đáng chết!

Khang Nghị kêu một tiếng đau đớn!

Ngẩng lên không phải lúc!

Thực sự chiêu này của Bạch Tuyết đáng giận!

Cọ chút như thế, tiểu huynh đệ đã không an phận, ngẩng đầu không phải lúc!

Rất không phải lúc!

Ai! Rất không phải lúc! ! !

Khang Nghị phát hiện thân thể Bạch Tuyết trừ mềm mại, còn rất nóng, chẳng lẽ là bởi vì uống rượu?

Bạch Tuyết uống hết nước, đầu rất choáng váng, vẫn không thấy rõ người trước mắt là ai? Nặng nề lắc lắc đầu, lão đảo suy đoán! Thế nhưng toàn thân vô lực, hơn nữa lúc này rất thích cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ ôm ấp, đó là Khang Cốc, là Khang Cốc, thế là an tâm, dựa vào càng gần.

"Bạch Tuyết? Em có khỏe không?" Khang Nghị không muốn giậu đổ bìm leo, thế nhưng động tác này của Bạch Tuyết thật sự là nguy hiểm, hắn đã rất lâu chưa từng có phụ nữ, nhớ lần đầu tiên là lúc đi học, cũng bởi vì say rượu mà thất thân, kể từ sau này hắn vẫn ăn chay!

Hôm nay bị Bạch Tuyết cọ như thế, hắn gần như muốn bộc phát!

Dục hỏa chôn giấu ở sâu trong nội tâm cũng bắt đầu thức tỉnh, rất khát vọng được phóng thích.

Thế nhưng, cô gái trong ngực là người của em họ!

Hắn không thể!

"Đi tắm, để cho mình thanh tỉnh một chút!" Khang Nghị cầm áo ngủ của mình, sau đó đỡ Bạch Tuyết tiến trong phòng tắm, thử nước ấm, vừa vặn, Bạch Tuyết quờ quạng, đứng không vững, đi nghiêng về một phía, Khang Nghị nhanh tay đỡ lấy cô, Bạch Tuyết lại một lần nữa dính lấy hắn!

Rất đau buồn!

Hôm nay cô gái này nói có việc cầu xin hắn! Chẳng lẽ...

Không có khả năng!

Hắn hắn là tin tưởng ánh mắt của em mình, em họ cô mà thay đổi lớn, nhất định cô là cô gái tốt! Nhất định là còn tác quái, cô mới có thể mê người như thế, rất trêu người!

Bạch Tuyết hí mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Khang Nghị, tròn mắt mê người mẹ hoặc! Lông mi thật dài cong cong vút sáng, lộ ra tâm hồn mỉa hoặc khiếp người!

Tròng mắt Khang Nghị không dời khỏi Bạch Tuyết, đầu của hắn cách Bạch Tuyết càng ngày càng gần, hắn nhìn không được, hắn bị hấp dẫn, chuẩn xác mà nói là hắn bị Bạch Tuyết hấp dẫn! Cô giống như là có ma lực, hắn không kìm lòng được, hắn bị hấp dẫn! Không thể dời, thẳng đến khi môi của hắn in lên môi mềm mại kia, quá mềm mại, thế nhưng nhiệt độ thật là cao!

Cô phát sốt ?

Nhiệt độ cơ thể này không bình thường, hẩn nhanh chóng rời khỏi môi Bạch Tuyết, mở vòi nước, kéo Bạch Tuyết đến vòi xen tắm, hi vọng Bạch Tuyết hạ nhiệt độ, làm cho cô thanh tỉnh, bây giờ rõ ràng cô đã mơ màng! Nếu không được liền mang cô đi bệnh viện!

Toàn thân Bạch Tuyết đều ẩm ướt, cô ngẩng đầu nhìn về phía Khang Nghị, cô nỗ lực tập trung ý thức của mình, hi vọng thấy rõ là ai?

Hô hấp cô bắt đầu gấp gáp, đây là một người đàn ông, bởi vì anh ta rất cao lớn, giống như là độ cao của Lãnh Dạ!

Đầu óc hiện tại rất nhớ anh, bởi vì hiện tại cô rất khó chịu, hình như trong thân thể có rất nhiều con kiến cắn cô, khiến cô không có chỗ phát tiết!

Cô vươn cánh tay nhỏ bé mềm mại, sờ lên mặt Khang Nghị.

"Anh Cốc, xin lỗi, em xin lỗi anh, em thực sự rất thích anh ấy, rất thương anh ấy, em không muốn rời khỏi anh ấy!" Hiện tại Bạch Tuyết rất nhớ Lãnh Dạ, cái người đàn ông lạnh lùng kia, có lẽ trong cơ thể cô khô nóng chỉ có người đàn ông lạnh lùng đó mới có thể hạ nhiệt cho cô! Thế nhưng, bây giờ anh không có ở đây!

Mặt Khang Nghị tối sầm!

Giống như có chút phức tạp, người đàn ông cô yêu là ai?

Cô không phải yêu em họ!

Khang Nghị đau lòng!

"Em muốn đi tìm anh ấy, đi tìm anh ấy, em thật khó chịu! Thật khó chịu! Anh giúp em, anh Cốc, anh giúp em, đưa em trở về, đầu em rất đau!" Cuối cùng Bạch Tuyết khóc lên, cô biết người đàn ông này không phải Lãnh Dạ,

thân thể của cô không thể cho người khác, cô chỉ cần Lãnh Dạ, chỉ muốn giữ lại thân thể cho Lãnh Dạ!

Cô biết hiện tại mình muốn cái gì? Muốn người đó yêu cô, mạnh mẽ yêu cô...

"Nói cho tôi biết anh ta là ai?" Khang Nghị trầm thấp hỏi, trong giọng nói rất lạnh lẽo, cô bé này sẽ yêu người như thế nào? Hẳn cũng muốn nhìn, có phải ưu tú hơn em họ hẳn?

"Anh? Anh không phải Khang Cốc..." Bạch Tuyết còn sót lại chút ý thức nghĩ đến mình là tình nhân của Lãnh Dạ, không thể công khai thân phận của mình, bỗng nhiên lại không thể nói!

"Hu hu..." Cô khó chịu khóc lên, cô phải đi về, lão đạo đi đến cửa, toàn thân ướt sũng.

"Em làm sao vậy? Tôi dẫn em đi bệnh viện, có phải em ăn đồ lạ gì hay không?" Bỗng nhiên Khang Nghị cảm thấy không đúng, mặt của cô rất hồng, môi cũng rất hồng, ánh mắt của cô cũng đỏ, giống như là ăn phải thuốc?

Nghĩ tới đây, thế là, vội vàng xả nước lạnh, ôm lấy Bạch Tuyết, thả vào bồn tắm, nước lạnh lạnh, dường như khiến Bạch Tuyết thoải mái một chút, không có khô nóng như vậy!

Thế nhưng, chỉ chốc lát, Bạch Tuyết liền bắt đầu lung tung nắm quần áo trước ngực mình! Cô thực sự rất khó chịu, cô đã không nhịn được!

"Nói cho tôi biết anh ta là ai, tôi đưa em về!" Khang Nghị hỏi, Bạch Tuyết không thể nói, cô không thể khiến Lãnh Dạ phiền phức, anh có vợ, nhờ nhờ bị vợ anh biết, cô còn mặt mũi gì!

Cô không muốn tổn thương vợ anh, đàn ông ưu tú như vậy, người trong nhà nhất định cũng rất suất sắc, cô không nên gọi điện thoại cho anh!

Cô không nên...

Nhưng mà.

Biệt thự Cung Hàn, hân uống rượu vang, hai chân vắt chéo ngồi ở trên sofa, một thủ hạ tiến tới truyền tin.

"Đại ca, hôm nay có người nhìn thấy cô gái Bạch Tuyết bị người ta mang đi, hình như uống phải rượu có thuốc!" Cung Hàn bỗng nhiên đứng lên, cầm lấy cổ áo người kia.

"Ở nơi nào? Người nào đem cô ấy mang đi? Mẹ nó, nói mau?" Cung Hàn nhìn thủ hạ hỏi.

"Đại ca, sau đó nghe được Bạch Tuyết bị một người tên là Khang Cốc mang đi, hình như đi..." Thủ hạ người nói cho Cung Hàn địa chỉ, Cung Hàn nổi giận đem rượu vang vứt đi.

"Con mẹ nó! Vì sao không nói sớm?" Nhìn đồng hồ đeo tay đã qua một giờ, dự đoán tác dụng thuốc đã phát tác, hân biết loại thuốc này nếu như phát tác sẽ rất thống khổ, nếu như không kết hợp cùng đàn ông, sẽ thống khổ chết! Hân như phát điên chạy đi, sau đó biến mất ở trong đêm tối.

Bên này, Khang Nghị bị Bạch Tuyết đuổi ra khỏi phòng tắm, cô lo lắng mình không khống chế được làm ra chuyện có lỗi với Lãnh Dạ, hiện tại cô rất cần một người đàn ông, thế nhưng, Lãnh Dạ không ở đây!

"Nói cho tôi biết điện thoại của anh ta, tôi sẽ gọi anh ta tới đón em trở về có được không?" Khang Nghị ở ngoài cửa hỏi.

"Cô ấy ở đâu?" Cung Hàn tiến vào hô to.

"Anh là ai?" Khang Nghị sắc bén hỏi, người này vào bằng cách nào, hản tin thiết bị ở đây rất tân tiến, anh vào bằng cách nào?

"Mẹ nó! Tránh ra, Bạch Tuyết, Bạch Tuyết..." Cung Hàn hô lớn.

"Cô ấy ở trong phòng tắm!" Khang Nghị nghe thấy anh ta gọi Bạch Tuyết, biết bọn họ quen nhau, xem ra là người Bạch Tuyết yêu! Có chút thất vọng, người này thực sự là thô tục!

Kỳ thực, trước đây Cung Hàn không như vậy! Cũng rất lạnh lùng, thế nhưng lãnh lùng sẽ không tới gần Bạch Tuyết, cho nên hiện tại hản thành bộ dạng này, nhìn rất vô lại!

Bụp--

Cung Hàn đá văng cửa phòng tắm, liền nhìn thấy Bạch Tuyết thống khổ ngâm mình trong bồn tắm, cô bị dục hỏa thiêu đốt thần chí không rõ!

"Đáng chết -- tôi mang em đi!" Cung Hàn ôm lấy Bạch Tuyết.

Tâm Cung Hàn bị nhéo, hiện tại Bạch Tuyết phải tìm người hạ nhiệt, dù cho hiện tại ăn thuốc giải cũng đã chậm!

"Anh muốn dẫn cô ấy đi đâu?" Khang Nghị đuổi theo hỏi, tối thiểu hản muốn biết người này mang Bạch Tuyết đi đâu?

"Tôi biết anh ấy, anh nói cho anh Cốc, cảm ơn anh ấy..." Bạch Tuyết nỗ lực nặn ra mấy chữ, cô biết người này là ai? Khi rời khỏi phòng tắm, một cơn gió mát ngoài cửa lùa vào, cô thanh tỉnh một chút, thấy rõ ràng khuôn mặt Khang Nghị.

Cung Hàn mang Bạch Tuyết chuẩn bị trở về biệt thự của mình.

"Mang tôi đi tìm anh ấy, mang tôi đi tìm anh ấy..." Bạch Tuyết thống khổ kêu lên.

"Đã lúc nào rồi, em còn muốn anh ta, tên khốn kia có gì tốt, để cho em giữ mình như vậy!" Cung Hàn gần như phát điên, cô gái này có bao nhiêu định lực mới có thể không chế, nhìn cô mảnh mai như vậy, lại vì một người đàn ông nhịn đến bây giờ, bình thường đàn ông ăn thuốc kia cũng nhịn không được! Huống chi là cô!

"Mang tôi đi tìm anh ấy, nếu không tôi thà khó chịu đến chết..." Bạch Tuyết ngã ngồi trong xe.

Cung Hàn bấm điện thoại Lãnh Dạ.

"Mẹ kiếp! Anh lập tức tắm sạch sẽ, người của anh hiện tại rất đói khát, tôi lập tức mang cô ấy qua, anh con mẹ nó có cái gì tốt, để cho cô ấy giữ thân vì mình! Thảo -- cô ấy thống khổ như vậy, còn la hét phải đi tìm anh, anh cũng không nên phụ tấm lòng của cô ấy, hãy chữa khỏi cho cô ấy, nếu không lão tử liền làm! Thảo -- anh làm việc, lão tử còn phải đưa qua cho anh, đây là chuyện gì!" Cung Hàn bị ép điên, liên tiếp miệng chửi tục!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Bà Nội Sói Tới

Lãnh Dạ nắm điện thoại, từ trong giọng nói của Cung Hàn, biết Bạch Tuyết đã xảy ra chuyện, không phải bên người cô có Khang Cốc, còn có bọn nhỏ! Vì sao còn xảy ra chuyện? Tại sao lại có tên Cung Hàn này! Cậu ta thực sự là âm hồn không tan!

Lãnh Dạ không nói gì, con người tối sầm lại, cúp điện thoại!

Rất nhanh, Cung Hàn ôm Bạch Tuyết nóng bỏng tiến vào .

"Mẹ kiếp! Anh nhanh lên một chút, cô ấy không chịu được! Lão tử bị anh làm tức chết rồi, còn muốn lão tử tự mình mang người đưa tới!" Cung Hàn buông Bạch Tuyết xuống, anh ta cũng phải tìm người đi hạ hỏa, anh ta muốn điên rồi, anh ta muốn phát tiết, nghĩ đến Bạch Tuyết là của Lãnh Dạ, anh ta không chịu nổi!

Cung Hàn rời đi!

Bạch Tuyết lão đảo đi tới trước mặt người đàn ông cao ngạo này, đưa tay nắm lấy cánh tay Lãnh Dạ, miễn cưỡng duy trì cơ thể cân bằng, rốt cuộc cô đã trở về, cô khó chịu muốn chết, bên trong cô thiêu đốt gay gắt!

"Anh..." Mặc dù Bạch Tuyết nhận ra người đàn ông này, thế nhưng, cô vẫn muốn xác định, để tránh mình sinh ra ảo giác!

"Anh là Lãnh Dạ có đúng hay không? Anh là anh ấy đúng hay không? Lãnh Dạ, là anh đúng hay không?" Cô không ngừng nhấn mạnh, lo lắng mình nhận sai người!

Cô lão đảo, không chờ Lãnh Dạ đáp ứng, đem đầu dán lên thân thể Lãnh Dạ, Lãnh Dạ đã cảm thấy được như lò lửa dán lên lồng ngực của mình!

Nước mắt Bạch Tuyết thi nhau rơi xuống, rốt cuộc cô đã trở về, người đàn ông này là của cô!

"Em khó chịu, mau cứu em, mau cứu em, ở bên trong rất ngứa, nhanh lên cứu em, em sắp chết..." Bạch Tuyết thống khổ khóc nói!

Cô nắm lấy tay Lãnh Dạ ấn lên ngực mình, chỗ đó hình như có vụn con kiến cắn cô, rất khó chịu!

Bàn tay thật to lại ở trước ngực mềm mại của cô lần qua, tròn mắt hân híp lại, khóe miệng mím chặt, không nói một lời!

Bạch Tuyết rơi nước mắt, mặt đỏ ửng tai ở trong ngực anh nỉ non, khóc lóc kể lể, giống như trước kia hân ra sức yêu cô, thân thể hân nổi lên phản ứng, thế nhưng, anh vẫn rút bàn tay bị cô nắm ra.

"Chớ quên tôi có vợ, đã kết hôn!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Anh duy trì sự kiêu ngạo đế vương, Bạch Tuyết khó chịu kéo nhẹ quần áo, híp con ngươi, mang theo vẻ mặt mê loạn.

"Vợ?" Cô nỉ non lặp lại, lời nói toát ra hơi thở gấp, cô chớp mắt, mang theo sự quyến rũ trên người nhìn Lãnh Dạ!

"Em nguyện ý cùng anh, em không muốn người khác, em không muốn người khác, em tình nguyện chết, tình nguyện chết... Anh không cứu em, em đi chết..." Bạch Tuyết lão đảo đi ra phía ngoài, Lãnh Dạ rên lên một

tiếng, vật nhỏ đáng chết, mỗi lần đều muốn bức ép anh, hận không thể đánh cô, mà mình lại thành như vậy, có khi nào hãn nường nhịn người khác như thế, trừ cô, anh phải nhẫn nhịn, cô lại còn lấy cái chết uy hiếp anh!

Cần nhẫn oán trách, nhẫn nhịn!

Anh nghiêm mắt nhìn cô đi ra ngoài, trong lòng tức giận không nói nên lời, tức đến muốn đánh vào mông cô!

Anh khom lưng, ôm Bạch Tuyết lên, một tay nâng hông cô, một tay nâng chân của cô, đi vào phòng ngủ.

Bạch Tuyết vùng vẫy, trong miệng không phân biệt cô nỉ non cái gì? Nghe không rõ, tới phòng ngủ mới biết cô gọi tên của anh, cô nhóc này đáng đánh đòn luôn khiến cho người ta vừa yêu vừa hận!

Lúc này biết gọi anh, còn biết không cho cô, sẽ lại đi chết, đáng yêu quá mức!

Khiến cho Lãnh Dạ yêu mến hận không thể ăn cô vào trong bụng!

"Nhìn bộ dạng bướng bỉnh này!" Vỗ hai cái mạnh lên mông của cô.

"Ba, ba -- "

"Ừ..." Đối lấy lại là tiếng ngâm của Bạch Tuyết.

Ý thức cô mê loạn, lửa nóng đã bắt đầu thiêu đốt, nhẹ nhàng vịn vẹo eo nhỏ rên rĩ.

Lãnh Dạ dâng lên dục hỏa, vì vậy, không có bất kỳ khúc nhạc đầu trực tiếp tiến vào, Bạch Tuyết rên lên một tiếng mềm mại... Động tác hãn bỗng nhiên hơi dừng lại, Bạch Tuyết liền kêu khó chịu, đã khó chịu như vậy làm sao còn không thương tiếc mình như thế, toàn thân là mùi rượu, dùng đầu ngón chân cũng biết cô đi đâu?

Nghĩ đến người dưới thân đi vào quán bar nơi hỗn tạp như vậy uống rượu, anh liền hận không thể chĩnh chết người dưới thân! Mỗi lần đối mặt với cô đều không tự chủ được, còn muốn nhường nhịn cô, dung túng cô, lo lắng cho cô!

Lãnh Dạ nghĩ đến Bạch Tuyết không tiếp thu được việc anh kết hôn, trong lòng phiền não! Khiến cho hắn muốn cô, cật lực muốn cô, hận không thể tiêu hao thể lực của cô, Bạch Tuyết liên tục thét chói tai, nước mắt nước mũi cùng nhau rơi xuống, bộ dáng đáng thương khiến Lãnh Dạ nhịn không được nhíu mày! Thế nhưng, anh không thể dừng lại, anh muốn cô mới có thể giải thuốc cho cô!

Nghĩ rằng Bạch Tuyết bị người hạ thuốc! Trong lòng liền phát hỏa, rốt cuộc là kẻ nào ăn gan hùm mật gấu dám ra tay người phụ nữ của anh?

Nghĩ thấy bọn nhỏ trong bụng đến bây giờ cũng không có động tĩnh, Lãnh Dạ nhíu mày, bàn tay xoa lên bụng Bạch Tuyết, vì sao an tĩnh như vậy?

Vì sao?

Vì sao!

Lãnh Dạ bực bội lại mạnh mẽ xỏ xuyên qua cô, Bạch Tuyết hô nhỏ, cúi đầu nức nở!

"Đau chết em đi!" Lãnh Dạ tức giận gầm nhẹ, khó chịu, hai mắt rét run, nhưng ngón tay dán lên bụng Bạch Tuyết, độ mạnh nhẹ nhàng, ánh mắt lạnh như băng! Nghĩ đến bọn nhỏ, hắn lại nảy sinh ác độc muốn cô, thẳng đến cuối cùng, liền chúi hết vào trong thân thể Bạch Tuyết. Anh nằm bò ở phía trên, thở hỗn hển, nhưng lại không dám đè nặng cô, lo lắng đè hỏng bọn nhỏ, dưới thân, thân thể trắng nõn cũng run rẩy, dưới bụng vẫn im lặng, khiến Lãnh Dạ có chút kinh hãi, vì sao bọn nhỏ an tĩnh như vậy?

Đứng dậy, cầm di động lên.

"Lập tức tra ngay, đêm nay Bạch Tuyết đi đâu? Và người nào ở cùng một chỗ? Đã làm cái gì?" Lãnh Dạ lạnh lùng nói vào điện thoại.

Bình Tĩnh* cúp điện thoại, không hiểu, Bạch Tuyết thì làm sao? Giọng điệu Lãnh Dạ rất dọa người, xem ra lại có chuyện lớn phát sinh, nếu không sẽ không nửa đêm canh ba gọi điện thoại cho hần!

(*Thay Lãnh Hạo = Bình Tĩnh)

Thế nhưng chuyện lớn không chỉ đơn giản là Bạch Tuyết bị người ta hạ thuốc!

Càng dọa người chính là...

Khi trời dần sáng.

Lãnh Dạ đứng dậy, chuẩn bị xuống giường.

"Ai nha--" Trong bụng Bạch Tuyết truyền đến âm thanh lười biếng.

"Anh cả, chúng ta đều uống say sao? Má ơi -- chúng ta đều uống say, ai bảo hộ mẹ vậy?" Sói con số hai gầm lên, cảm thấy có chuyện không ổn!

"Em cũng không muốn uống say! Thế nhưng thân bất do kỷ thôi! Chúng ta ở trong bụng mẹ, không uống cũng không được!" Sói con số ba bất đắc dĩ nói. Âm thanh vẫn bực bội.

"Nguy rồi -- bà ta tới!" Sói con số hai bỗng nhiên hô.

"Ai?" Sói con số một hỏi.

"Ai?" Sói con số ba cảnh giác hỏi.

"Bà nội!" Sói con số hai trả lời.

"Cái gì?" . Sói con số một kinh hãi.

"Cái gì?" Sói con số ba khiếp sợ.

"Bà nội sói tới..." Sói con số hai xác định nói.

"Em cảm thấy được?"

"Vâng, qua nửa canh giờ sẽ tới đây! Chúng ta mau lên tinh thần, đó là lão yêu bà, rất giảo hoạt, năm đó chúng ta có từng gặp mặt bà một lần, chẳng lẽ hai người không nhớ rõ?" Sói con số hai nói.

"Sao có thể quên!" Sói con số một trả lời.

"Sống mãi không quên!" Sói con số ba trả lời.

"Đã như vậy, chắc hẳn bà ta cảm thấy được chúng ta tồn tại, chúng ta nhất định phải cẩn thận." Sói con số hai nói.

"Không ngờ qua mấy trăm năm sau bà ta lại là bà nội chúng ta, thực sự là ngàn tính vạn tính, vẫn không có tính đến việc chúng ta sẽ trở thành người một nhà với bà ta, chắc hẳn bà ta sẽ không chấp nhận chúng ta !" Sói con số một nghiêm nghị nói.

"Em không sợ, mọi người yên tâm, nhất định cha sẽ đứng về phía chúng ta, đến lúc đó quả thực không được chúng ta liên nhắc nhở cha chúng ta tồn tại, mặc dù chúng ta không phải là đối thủ của bà ta, thế nhưng em tin cha sẽ bảo hộ chúng ta !" Sói con số ba tức giận nói.

"Việc đời khó liệu! Yên lặng theo dõi mọi chuyện đi!" Sói con số một không ôm hi vọng nói.

Sói con số hai trầm mặc!

Trong nháy mắt ba bọn nhỏ rơi vào trầm mặc!

Chúng không có việc gì, Lãnh Dạ yên tâm.

Thế nhưng, chuyện chúng nói có ý gì? Vì sao chúng lại thái độ thù địch bà nội chúng như thế?

Rốt cuộc trên người chúng xảy ra chuyện gì?

Lãnh Dạ hoang mang, mẫu thân anh nhất định có chuyện gạt mình! Đã tới, vậy ra nghênh tiếp thôi.

Sau khi Lãnh Dạ rời khỏi đây, liền nhìn thấy mẫu thân anh đến.

"Nhi tử ra mắt mẫu thân." Lãnh Dạ thi lễ.

"Nhi tử, nơi này là nhân gian, không cần đa lễ, chúng ta giống như người nơi này là được, con vẫn gọi ta là mẹ đi, ta nghe mới mẻ." Mẫu thân Lãnh Dạ cười tươi vào phòng, thế nhưng, khi vào trong phòng, trong nháy mắt nụ cười trên mặt biến mất, chỉ là trong nháy mắt lại khôi phục bình thường như cũ.

Mặc dù, như vậy mẫu thân như không có việc gì, thế nhưng một chút biến hóa nhẹ vừa rồi, cũng bị Lãnh Dạ thu hết trong mắt.

"Mẹ? Đường như mẹ biết rất rõ thế giới nhân loại?"

"Đương nhiên rồi, lúc còn trẻ mẹ cũng rất thích chơi đùa, cho nên ta rất quen thuộc nơi đây." Khi bà nội sói đang nói chuyện nhìn lướt lên trên lầu.

Lãnh Dạ không ngờ, mẫu thân mình có năng lực thích ứng thật đúng là mạnh, nói chuyện giống như nói con người, nhìn không ra đầu mối.

Lãnh Dạ tự nhận là rất hiểu mẫu thân của mình, hẳn vẫn đi theo mẫu thân tu luyện, mẫu thân không phải hoại yêu, đây là đánh giá của anh đối với mẫu thân, thế nhưng, sao bọn nhỏ có thể có thù địch lớn với mẫu thân như vậy?

Chẳng lẽ mẫu thân anh nhìn thấy không phải người chân thực?

Chẳng lẽ mẫu thân có chuyện gạt hân?

Lãnh Dạ tin con của mình không phải kẻ xấu, trong khoảng thời gian này bọn chúng mang đến cho anh rất nhiều niềm vui, dường như chúng cũng rất sợ bà nội, rốt cuộc mẫu thân đã làm gì chúng? Vì sao bọn nhỏ sợ hãi như thế!

Lúc này, trên lầu.

Bạch Tuyết tỉnh lại, luống cuống!

Nhìn thấy vết hôn trên người, còn có cảm giác từ hạ thân, cô biết lại bị mạnh mẽ muốn qua, người kia là Lãnh Dạ, nơi này là nhà, cô đã trở về, cô thực sự đã trở về, hôm qua sau khi uống rượu ý thức thỉnh thoảng mơ hồ thỉnh thoảng tỉnh táo, lắc lắc đầu, cô nhớ thân thể mình rất nóng, cô nhớ cô ngâm mình trong bồn tắm chịu đựng, cô nhớ cô không thể gọi điện thoại cho Lãnh Dạ, nàng nhớ cô bị Cung Hàn mang đi, nàng loáng thoáng nhớ Lãnh Dạ tức giận, đúng vậy, anh tức giận!

Cố gắng nhớ lại, đầu say rượu rất đau, càng không dùng được, gõ vào đầu của mình một cái, lại một cái, không tìm được toàn bộ trí nhớ, dù sao Lãnh Dạ cùng cô như vậy, chỉ cần không phải người khác là được rồi! Không ngờ sau khi uống rượu sẽ như vậy, rượu say loạn tính là thật!

Nhìn vết hôn trên người mình, còn có vết bầm ở hai chân, người đàn ông này nhất định là hận chết cô, mới có thể ác như vậy, khiến trên người có rất nhiều vết xanh tím, tại sao anh ác như vậy!

Bạch Tuyết cầm lên áo sơ mi trắng bên giường mặc vào, sau đó chân trần xuống sàn, cô cho rằng hân là lúc này Lãnh Dạ đã đi làm, cho nên không có chải đầu, không có sửa sang lại, cứ như vậy khóa thân, bên trong cũng không có mặc cái gì, trong cái nhà này cũng chỉ có hai người cô và

Lãnh Dạ ở, trong nhà không có người khác, cho nên cô nhàn nhã xuống lầu, bởi vì cô đói bụng, bụng rất đói!

Trong lòng suy nghĩ nhất định Lãnh Dạ tức giận, cho nên mới không để ý tới cô, liền đi!

Chân trần đi từ trên cầu thang xuống, trực tiếp quẹo trái đi vào phòng bếp, nhưng mà, bên phải cầu thang...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Bà Nội Sói Đáng Ngờ

Đi chân trần từ trên cầu thang xuống, quẹo trái trực tiếp đi vào phòng bếp, nhưng mà, bên phải cầu thang...

Mái tóc Bạch Tuyết đen nhánh rối tung ở sau lưng, trên người mỗi áo sơ mi của Lãnh Dạ, sơ mi màu trắng, mái tóc đen nhánh, cặp đùi thon dài trắng nõn, bàn chân nhỏ xinh để trần.

Cô chỉ lo đi tìm đồ ăn, hoàn toàn không có chú ý tới hai ánh mắt lạnh lùng phía sau bắn qua, Lãnh Dạ và mẫu thân anh nhìn Bạch Tuyết chăm chăm.

Lãnh Dạ thế nào cũng không có nghĩ rằng Bạch Tuyết và mẫu thân mình lần đầu tiên gặp mặt sẽ dưới loại tình huống này, cô lại đi chân trần, không đi dép! Cô thực sự là càng lúc càng không nghe lời, không biết trên đất rất lạnh! Không biết quý trọng thân thể!

Lãnh Dạ không vui!

Thật là làm cho người ta không yên tâm!

Thế nhưng, anh nhất định không mặc kệ cô được!

Đứng dậy đi đến chỗ Bạch Tuyết, trong miệng Bạch Tuyết nhai một miếng bánh mì, một bên chuẩn bị nấu bát mì ăn, nghe thấy có tiếng động,

quay đầu lại, thấy là người đàn ông ác nghiệt kia, anh lại có thể ở nhà, không có đi làm?

"Lãnh Dạ?" Ha miệng bánh mì rớt xuống, thế nhưng, anh ở nhà, chứng minh rằng anh vẫn lo lắng cho cô, có thể không có tức giận với cô?

Bạch Tuyết vọt vào trong lòng Lãnh Dạ, đưa tay ôm lấy thắt lưng Lãnh Dạ, Lãnh Dạ không ngờ sáng sớm cô đã nhiệt tình như vậy, thế nhưng, hiện tại sau lưng.....

Cô gái đáng chết, bình thường ở trong nhà không có ai lại không có nhiệt tình! Hiện tại nhà có người đến, cô lại dính anh như vậy, cái gì anh cũng không thể làm!

"Ta nghĩ anh không để ý tới em, em nghĩ anh giận em, em rất sợ anh không để ý tới em, em rất sợ..." lỗ mũi Bạch Tuyết chua xót, cô yêu Lãnh Dạ yêu đã quá sâu, không thể tự thoát ra được, mặc dù anh đã kết hôn! Thế nhưng, cô vẫn như cũ không cách nào dừng lại việc yêu anh!

Lãnh Dạ không nói, cũng không ôm cô, cứ như vậy tùy ý cô ôm...

"Em biết anh kết hôn, thế nhưng em cũng không thể rời khỏi anh... Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ... Em không muốn tổn thương bất kì ai... Thế nhưng... Thế nhưng... Em muốn sống cùng anh... Em làm như vậy... Có phải thật xấu hay không ... Cô ấy có thể hận em hay không... Hận em chiếm anh... Lãnh Dạ... Lãnh Dạ nói cho em biết... Nói cho em biết nên làm thế nào... Làm... Em không muốn cô ấy tổn thương ..." Bạch Tuyết khóc sướt mướt, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực Lãnh Dạ, bởi vì khóc, thân thể không ngừng run rẩy, bả vai run lên, làm cho người ta thấy mà đau lòng!

Lãnh Dạ nhắm mắt, nhíu mày, cô nhóc này luôn luôn vì người khác mà suy nghĩ, cô nhạy cảm như vậy, thật là làm cho người ta lo lắng, đau lòng.

Lãnh Dạ không nói vẫn như cũ, anh không thể cho cô bất kỳ hứa hẹn, nhất là hiện tại mẫu thân còn ở sau lưng! Nhất định anh phải tra ra rốt cuộc mẫu thân có chuyện gì gặt mình!

"Lãnh Dạ... Lãnh Dạ... Anh nói chuyện đi... Anh nói chuyện đi... Em nên làm như thế nào... Trái tim của em chẳng lẽ anh một chút cũng... Đều không cảm giác được... Anh sờ ở đây... Nó đau quá... Đau quá... Trái tim của em đau quá... Em yêu anh... Anh có biết hay không... Rốt cuộc anh có biết hay không..." Bạch Tuyết ngẩng đầu, cầm lên cánh tay Lãnh Dạ đặt lên ngực mình, khóc hỏi anh, cái gì anh cũng không nói, trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ gì! Trong lòng anh rốt cuộc có cô hay không? Hay là anh yêu vợ mình

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết khóc lớn hơn!

"Ô ô... Ô ô... Anh không nói lời nào... Anh không nói lời nào... Em hiểu... Anh có vợ... Nhất định anh yêu cô ấy... Em là cái gì... Là cái gì... Ô ô... Ô ô... Ông trời ơi-- "

Bạch Tuyết rất đau lòng, lớn tiếng gọi một tiếng ông trời, giống như có rất nhiều chuyện không cam lòng!

"Ông trời... Ông vì sao... Vì sao khiến con... Nhìn thấy anh ấy... Nhìn thấy anh ấy... Anh lấy đi trái tim của con... Ông có biết hay không... Có biết hay không... Con đau rất nhiều... Ông có biết hay không..."

Tất cả uất ức của Bạch Tuyết bỗng nhiên bộc phát, dường như là ủy khuất mấy trăm năm, dường như là trách hận mấy trăm năm, hận mấy năm, bỗng nhiên cô rất hận ông trời!

Cô vẫn uất ức không hiểu mình lại theo anh, vẫn uất ức anh không nói anh thích cô, vẫn uất ức anh cũng không nói yêu cô, cũng không!

Trong mắt Lãnh Dạ có một giọt tia sáng, sau đó anh kìm nén vào trong mắt, biến mất không thấy, hôm nay cô làm sao vậy? Vì sao lại có nhiều oán hận như vậy? Vì sao nhiều nước mắt như vậy? Khiến tim của hắn cũng tan vỡ!

Đem tim của hắn đều tan vỡ! Vỡ! Vì cô! Chỉ vì cô tan nát cõi lòng!

Chỉ vì cô đau lòng!

Tâm chỉ vì cô mà đập!

Cô còn nhỏ! Chỉ biết xúc động!

Thế nhưng, xúc động này anh làm sao chịu được!

Xúc động tới bất ngờ!

Anh muốn hôn giọt nước mắt của cô!

Muốn vuốt lên nếp nhăn lông mày cô!

Thế nhưng, hiện tại anh không thể!

Cái gì cũng không thể làm!

"Con trai?" Mẫu thân Lãnh Dạ hô.

Bạch Tuyết nức nở chột im lặng, cô vừa mới mới nghe được âm thanh phụ nữ bên ngoài, là âm thanh phụ nữ?

Bạch Tuyết từ trong lòng Lãnh Dạ ngẩng đầu, vươn đầu nhỏ nhìn ra phía sau Lãnh Dạ, choáng váng!

Cô vừa rồi khóc ứa khuất như Lý Tam nương, làm sao không biết trong nhà còn có người khác?

Xong!

Chuyện lớn!

Hình như vừa có người gọi con trai?

Chẳng lẽ?

A --

Trong lòng kêu to, tay nhỏ bé cuống quít che miệng lại, lo lắng mình thực sự kêu lên thành tiếng!

Đem đầu lạng lẽ thu hồi lại, trốn vào trong lòng Lãnh Dạ, dùng thân thể của Lãnh Dạ che cho cô, len lén liếc mắt nhìn mình, mới phát hiện, cô hiện tại rất nhếch nhác, chỉ mặc bộ đồ ngủ không nói, còn chân trần, trên đùi còn có dấu vết bị Lãnh Dạ nắm, còn có rất nhiều dấu hôn ở bên ngoài!

Lãnh Dạ đã nói, không thích cô đi chân trần, không thích cô giống đã nhân không đi dép!

Thế nhưng, cô lại quên!

Vừa rồi mới khóc, thật là mất mặt!

Chân trái Bạch Tuyết giẫm lên chân phải, không biết như thế nào cho phải?

Vị phu nhân kia hẳn là mẹ của Lãnh Dạ!

Hiện tại bộ dạng cô thế này làm sao bây giờ?

Ngẩng đầu, bất lực nhìn về phía Lãnh Dạ, hướng anh ánh mắt cầu trợ.

"Mẹ, con mang cô ấy lên lầu trước, lát nữa mang cô ấy xuống gặp người." : Lãnh Dạ ôm lấy Bạch Tuyết, lúc này Bạch Tuyết không muốn cho

anh ôm, bởi vì rất thẹn thùng, thế nhưng, bây giờ cô một tiếng cũng không dám nói ra!

Đem đầu giấu ở trong lòng Lãnh Dạ, không dám nhìn bất luận ai, cứ như vậy bị Lãnh Dạ ôm, Lãnh Dạ sờ thấy bên trong Bạch Tuyết nhẵn nhụi, không có áo lót, cố ý dùng tay nắm áo sơ mi trên người cô, lo lắng cô lộ người, anh đi rất nhanh, không tới một phút đồng hồ đã đến phòng ngủ.

"Còn không xuống!" Lãnh Dạ để Bạch Tuyết lên trên giường, Bạch Tuyết quỳ ở trên giường, đối mặt với Lãnh Dạ, bất lực nhìn anh!

"Người kia là mẹ anh?" Bạch Tuyết cúi đầu hỏi.

"Vì sao không đi dép? Vì sao không mặc áo lót? Em cứ như vậy thích để trần chạy khắp nơi?" Lãnh Dạ nắm cằm Bạch Tuyết, hung hăng cắn một miếng bởi vì cái miệng nhỏ nhắn khóc thút thít.

"Đừng cắn, bị bác gái nhìn thấy không tốt!" Âm thanh Bạch Tuyết rất nhỏ nói.

"Biết không tốt? Thế mới vừa rồi là ai ôm tôi không buông?" Lãnh Dạ đưa tay ôm chặt hông Bạch Tuyết, ôm lấy chỗ thịt khêu gợi.

"Em cho rằng trong nhà chỉ có hai người chúng ta, em không biết bác gái đến!" Bạch Tuyết cúi đầu, không có nóng nảy!

Lãnh Dạ nhìn bộ dáng cô, phía dưới lại lặng lẽ ngẩng đầu, thế nhưng, bây giờ không phải là lúc, cần rằng một cái, kêu rên một tiếng.

"Mau nhanh rửa mặt chải đầu, cùng tôi đi xuống." Lãnh Dạ buông tay ôm hông Bạch Tuyết, xoay người ngồi ở bên giường.

"A? Vâng!" Bạch Tuyết nhanh chóng xuống giường, mở tủ quần áo, cấp tốc cởi áo sơ mi Lãnh Dạ ra, sau đó cầm lên đồ lót mặc vào bên trong, cứ

như vậy, từng cái từng cái mặc vào, Lãnh Dạ vẫn nhìn, nhìn không rời mắt.

"Ừc --" anh nuốt một ngụm nước bọt.

Đáng chết, anh là Lang Vương, lúc nào thì thiếu phụ nữ, thế nhưng, anh cảm thấy mình rất đói khát, anh rất đói, hình như thật lâu không có ăn no rồi!

Chỉ chốc lát sau Bạch Tuyết mặc xong, khéo léo đứng ở trước mặt Lãnh Dạ.

Trên người cô mặc áo phong, bởi vì trên cổ có lưu lại vết hôn của Lãnh Dạ, cho nên mặc một cái áo cao cổ, bên dưới mặc quần soóc.

"Đi thôi."

"Ừ." Lãnh Dạ đứng dậy, Bạch Tuyết theo sát phía sau.

Dưới lầu.

"Bác gái, bác khỏe, con tên Bạch Tuyết." Bạch Tuyết lễ phép, đơn giản giới thiệu về mình.

Mẫu thân Lãnh Dạ, nhìn Bạch Tuyết từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên bụng Bạch Tuyết, quả nhiên là thật, gần đây bà ở Thủy Tinh Cầu vẫn tìm kiếm ba người kia, thì ra là tới nhân gian, ba ranh con lại có thể mượn thân thể con của bà đầu thai!

"Tôi và con tôi nói mấy câu, trước tiên cô tránh đi một chút!" Mẫu thân Lãnh Dạ lạnh lùng nói, Lãnh Dạ không hiểu, trước đây mẫu thân rất ủng hộ anh tìm phụ nữ, nói là vì rạn vỡ tổ tông!

Thế nhưng, hiện tại mặt mẫu thân vì sao khó coi như vậy! Bà không thích Bạch Tuyết?

Hay là nguyên nhân khác? Chẳng lẽ mẫu thân đã nhìn ra Bạch Tuyết mang thai, ánh mắt vừa rồi dừng lại ở trên bụng Bạch Tuyết, rất rõ ràng, lần này mẫu thân đến nhân gian nhất định là hướng về bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, mẫu thân nhất định biết lai lịch bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết.

"Em ra ngoài mua ít thức ăn, hai người trò chuyện." Mặc dù Bạch Tuyết rất xấu hổ, thế nhưng vẫn biểu hiện tự nhiên như cũ, Lãnh Dạ đau lòng, cô luôn luôn vì người khác mà suy nghĩ, thà rằng ủy khuất chính mình!

"Mẹ, có lời gì người cứ nói đi, Tuyết nhi không phải người ngoài, cô ấy là người của con." Lãnh Dạ không muốn cho Bạch Tuyết lảng tránh, anh có thể nghĩ đến Bạch Tuyết sẽ ủy khuất khóc! Anh không muốn để cho cô lại khóc, hôm nay cô đã rơi rất nhiều nước mắt!

"Lãnh Dạ, anh và bác gái nói chuyện, em không sao, em đi lết lết sẽ trở lại, yên tâm." Bạch Tuyết nói xong, cho Lãnh Dạ một nụ cười ngọt ngào, sau đó đi ra ngoài.

Lãnh Dạ đau lòng nhìn cô đi khỏi.

"Con trai, cô ta lại có thể gọi Lãnh Dạ! Thật to gan!"

"Mẹ ở đây là thế giới con người, con thích cô ấy gọi mình như vậy." Lãnh Dạ yên lặng trả lời, không có cảm thấy không ổn.

Bạch Tuyết vốn ra ngoài, cũng đi tới cửa lớn, nhưng chân cô lại đi trở về, thẳng đến khi tới cửa dừng lại, cô biết nghe lén là không đạo đức, nhưng mà, cô không muốn nghe lén, thế nhưng, giường như cô bị khống chế bắt đầu nghe lén Lãnh Dạ và mẹ anh nói chuyện.

"Cô ta mang thai con có biết hay không?" Mẫu thân Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Mẫu thân cũng đã biết, huống chi là con." Giọng điệu Lãnh Dạ nghe không ra không vui.

"Đứa nhỏ không thể giữ --" Mẫu thân Lãnh Dạ kiên quyết nói.

Bạch Tuyết nghe lén ở cửa đưa tay che bụng của mình, cô vốn đang lo lắng chuyện mình mang thai có phải thật hay không? Nghe thấy bọn họ nói như vậy, bỗng nhiên cô ý thức được phải đi bệnh viện xem có phải mang thai thật hay không?

"Vì sao?" Lãnh Dạ hỏi.

"Bởi vì cô ta không xứng!" Lời của mẫu thân Lãnh Dạ làm Bạch Tuyết đau nhói.

Bạch Tuyết xoay người chạy ra, trong mắt chảy xuống hai hàng nước mắt, là nên đi bệnh viện, thế là, đi tới gần bệnh viện.

Mua hai que thử, đi vào phòng vệ sinh, kết quả đi ra, cô...

Mang thai...

Nàng thật có đứa nhỏ của Lãnh Dạ?

Bạch Tuyết không dám tin cầm que thử nhìn lại nhìn, đúng vậy, là mang thai!

Cô vẫn là học sinh!

Cô có con của anh!

Mà anh lại có vợ!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Thuốc Phá Thai

Bạch Tuyết khóc ra khỏi bệnh viện, vừa lúc đụng phải Khang Nghị.

Khang Nghị đi lên phía trước.

"Bạch Tuyết, em không sao chứ?" Khang Nghị hỏi.

"Anh?" Bạch Tuyết nhận ra anh ta, anh ta là anh họ của anh Khang Cốc.

Là cảnh tư lớn.

"Tôi đưa em trở về?" Khang Nghị thấy Bạch Tuyết đang khóc, giống như rất đau lòng, đêm qua cô bị người đàn ông kia ôm đi, không biết thế nào?

"Cám ơn anh, không cần, em không muốn trở về."

"Vậy tôi đi cùng em một lát, phía trước có quán cà phê, chúng ta vào ngồi một chút." Khang Nghị dẫn Bạch Tuyết đi qua.

Khang Nghị gọi hai ly cà phê.

"Xảy ra chuyện gì? Nói ra có lẽ tôi có thể giúp em?" Khang Nghị nhìn Bạch Tuyết suy nhược, tim của anh nhức nhối, cô bé này khiến cho người ta luôn thấy đau lòng như vậy!

"Anh không giúp được em, ai cũng không giúp được em!" Bạch Tuyết suy yếu nói.

"Mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhất định em phải mở lòng, không có chuyện gì không giải quyết được! Không nên quá đau lòng." Khang Nghị rất ít an ủi người khác, nhất là phụ nữ, lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân mình không làm được!

Vụ án gì trên tay anh cũng không phải lo nghĩ, thế nhưng, bây giờ nhìn Bạch Tuyết khổ sở, anh lại lo lắng!

"Đúng vậy? Không có chuyện gì không giải quyết được! Không thể giải quyết được!" Dường như Bạch Tuyết nghĩ thông suốt, đau buồn cười châm biếm, chẳng biết rằng nụ cười kia khiến Khang Nghị thấy lạnh lẽo bao nhiêu, đau buồn cỡ nào!

Cô còn nhỏ như vậy, rốt cuộc có chuyện gì khổ sở như vậy?

Bạch Tuyết uống xong ly cà phê, đứng dậy chuẩn bị đi về.

"Cám ơn anh, còn ngày hôm qua! Hôm qua rất xin lỗi đã quấy rầy đến anh!" Bạch Tuyết xin lỗi nói.

"Không cần khách khí, có gì cần giúp có thể tới tìm tôi." Khang Nghị chân thành nói.

"Cám ơn anh, anh Cốc nói không sai, con người anh rất tốt." Bạch Tuyết khẽ cười.

Khang Nghị cũng cười, hóa ra ở trước mặt Bạch Tuyết em họ đã nói về anh.

Khi Khang Nghị đi khỏi đó, Bạch Tuyết đi vào tiệm thuốc, cô định phá đứa bé, nếu mẹ Lãnh Dạ đã không thừa nhận đứa bé này, vậy thì bỏ đi!

Từ nhỏ cô đã sống thế nào, cô so với ai khác đều rõ ràng, cô không nên để cho đứa bé của mình sau này không có một gia đình ấm áp!

Bây giờ cô còn nhỏ như vậy, ngay cả mình đều không nuôi sống được, huống chi là đứa bé!

Cuối cùng Bạch Tuyết quyết định phá thai, dùng thuốc phá thai!

Cô còn nhỏ tuổi, không biết thuốc phá thai có thể nguy hiểm không?

Lúc này.

"Em hai, mẹ không muốn chúng ta!" Sói con số một khổ sở nói.

"Em không muốn chết, em còn chưa có sống đủ đâu!" Sói con số ba nói.

"Đừng ầm ĩ -- bây giờ không phải chúng ta vẫn tốt sao, không phải chúng ta còn có năng lực bảo vệ mình sao?" Sói con số hai sắc bén nói, mặc dù giọng trẻ con, thế nhưng giọng nói lại ác nghiệt kinh ngạc.

"Tại sao mẹ muốn làm như vậy? Chúng ta không tốt sao?" Sói con số ba ủy khuất hỏi.

"Mẹ còn nhỏ, người nhất thời nghĩ quẩn trong lòng, yên tâm, hiện tại bắt đầu tiến hành trạng thái bảo vệ vĩnh phòng hộ, tùy thời quan sát hành động của mẹ, để phòng ngộ nhỡ!" Sói con số hai nói.

Bạch Tuyết mua hai hộp thuốc phá thai, sau đó lại đi ra chợ, mua một ít đồ trở về.

Mẫu thân Lãnh Dạ đã đi về, bà ta cũng không trở về yêu giới, mà bà đi đến chỗ con gái Lãnh Nguyệt của mình, đây là ý của Lãnh Dạ, anh không hi vọng trong lòng Bạch Tuyết khó chịu khi nhìn thấy mẫu thân, cho nên nói em gái nhớ mẫu thân nên để bà qua đó.

Sau khi Bạch Tuyết vào cửa, tìm kiếm, trong nhà rất yên tĩnh.

Đem đồ vào phòng bếp, sau đó lên lầu.

Nhìn thấy Lãnh Dạ ở thư phòng, thế là, lại lặng lẽ xuống lầu, rót cho mình một ly nước, sau đó lấy ra thuốc phá thai vừa mua chuẩn bị uống, bởi vì bác sĩ ở tiệm thuốc nói để càng lâu càng phiền phức, càng sớm càng tốt, cho nên cô không muốn kéo dài!

Tay Bạch Tuyết run rẩy lấy thuốc ra, sau đó nhìn viên thuốc, nước mắt rơi xuống, kỳ thực, cô từng muốn có một đứa con của Lãnh Dạ, cô yêu người đàn ông này, cô muốn vì anh sinh đứa bé!

Thế nhưng, bọn họ không thừa nhận đứa bé này!

Bà nội đứa bé không tiếp nhận!

Cô không thể để Lãnh Dạ khó xử!

Cho nên, vẫn nên uống đi!

Bưng lên cốc nước, một tay cầm viên thuốc, chuẩn bị uống thuốc.

"Em làm gì vậy?" Tiếng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới, Bạch Tuyết sợ đến nỗi không dám quay đầu lại, tay nắm chặt, lo lắng bị Lãnh Dạ nhìn thấy thuốc trong tay.

"À? Không không không có gì! Bác gái đi rồi sao?" Bạch Tuyết giấu tay ở phía sau, chột dạ hỏi.

"Ừ" Lãnh Dạ lại gần Bạch Tuyết, thân thể Bạch Tuyết sợ hãi, bản thân vẫn đối mặt với Lãnh Dạ, lo lắng anh nhìn thấy thuốc nằm trong tay.

Lãnh Dạ mặt đen!

Bạch Tuyết nhìn kia khuôn mặt tuấn tú kia, trong lòng căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, chẳng lẽ anh và mẹ anh cũng đều không muốn muốn đứa bé này?

Mặc dù Bạch Tuyết tính uống thuốc phá thai, thế nhưng, cô vì không muốn Lãnh Dạ khó xử, thế nhưng, nếu như bản thân Lãnh Dạ không muốn, lòng Bạch Tuyết sẽ nguội lạnh!

Sắc mặt của anh thật là khó coi, thật là dọa người!

Gương mặt anh đen lại là muốn làm gì?

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết muốn bảo vệ đứa bé trong bụng, đứa bé là vô tội, thấy gương mặt Lãnh Dạ đen lại, cô bản năng lui về phía sau, mang theo phòng bị liều chết nhìn chăm chăm người đàn ông chậm rãi đến gần cô!

Lãnh Dạ nhíu mày, nhìn toàn thân Bạch Tuyết một lần, sau đó đôi mắt dừng ở bụng, Bạch Tuyết sợ hãi anh mắt anh nhìn bụng cô, rất phức tạp! Xem ra anh thật sự không muốn đứa bé này!

"Anh không nên đi qua --" Bạch Tuyết kêu lên.

"Em đi đâu lâu như vậy?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, cô nói đi một lúc, kết quả cô lại đi đến tận buổi trưa, cô không biết anh sẽ lo lắng cho cô sao?

"Em chỉ là đi dạo, đi dạo!" Bạch Tuyết cuống quýt nói, kỳ thực, tất cả tâm tư của cô đều đặt trên bụng, cô rất sợ Lãnh Dạ đánh về phía bụng của cô, khiến đứa bé còn chưa ra đời biến mất!

Không!

Cô không thể để cho anh tổn thương đứa bé của cô!

"Anh muốn làm gì?" Bạch Tuyết run rẩy hỏi.

"Người nghĩ tôi làm gì tôi sẽ làm?" Lãnh Dạ kéo cô lại, Bạch Tuyết đã nằm trong ngực anh, ác liệt cắn Bạch Tuyết một ngụm.

"Đừng động." giọng nói của anh bỗng nhiên dịu dàng, êm ái khiến Bạch Tuyết cho rằng không phải chuyện tốt!

"Em không động, anh buông em ra?" Hiện tại Bạch Tuyết rất sợ người đàn ông này có hại đối với đứa bé trong bụng cô!

Vốn là cô không muốn đứa bé trong bụng, hiện tại lại biến thành cô bảo vệ đứa bé trong bụng!

Lãnh Dạ nào có nghe lời như vậy! cô nói buông liền buông sao! Vậy anh cũng không phải là Lang Vương !

Một tay ôm lấy Bạch Tuyết, đi lên lầu.

"Để em xuống, em có thể tự mình đi." Bạch Tuyết kêu lên, vì hiện tại cô là phụ nữ có thai, lòng hoài nghi rất lớn, nhất là cô nghe thấy anh và mẹ anh thảo luận không muốn đứa bé này, mẹ anh nói cô không xứng có đứa bé của Lãnh Dạ! Cô khó chịu!

Bọn họ không muốn đứa bé này!

Lãnh Dạ không để ý tới Bạch Tuyết, chỉ càng ôm chặt hơn, anh ôm càng chặt, Bạch Tuyết càng nghi ngờ, anh muốn làm gì?

Bỗng nhiên, bàn tay Lãnh Dạ từ eo nhỏ sờ soạng lên trên bụng Bạch Tuyết, Bạch Tuyết hoảng sợ cơ thể toàn thân đều căng thẳng, một cử động nhỏ cũng không dám, tròn mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm bàn tay Lãnh Dạ, anh có thể vỗ xuống một cái hay không, sau đó đứa nhỏ cũng chưa còn.

Lãnh Dạ không để ý tới Bạch Tuyết, bàn tay mềm nhẹ đặt lên trên bụng Bạch Tuyết, sau đó không hề động, tiếp tục đi lên lầu, tạm thời Bạch Tuyết yên tâm, trong lòng bắt đầu tự hỏi, ngộ nhờ Lãnh Dạ không muốn đứa bé này cô nên làm như thế nào đây?

Không được nhất định phải nghĩ biện pháp?

Trở lại phòng ngủ, Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ đặt lên trên giường, anh lo lắng Bạch Tuyết đi dạo tới trưa sẽ mệt mỏi, cho nên mới phải ôm cô.

Nhưng mà Bạch Tuyết mang thai, mẹ Lãnh Dạ nói những lời kích thích đến Bạch Tuyết, cho nên Bạch Tuyết mới có thể nhạy cảm như vậy.

"Lãnh Dạ? Em có chuyện nói cho anh biết, thật ra thì, thật ra thì..." Bạch Tuyết không chớp mắt nhìn chăm chăm Lãnh Dạ, lòng chợt dạ nhảy lên thình thịch thình thịch.

"Thật ra thì cái gì?" Lãnh Dạ ôn nhu hỏi.

"Thật ra thì, ở đây không có đứa bé, em không có mang thai..." Bạch Tuyết chợt dạ không dám nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, cô nhóc này muốn làm gì?

"Không có?" Lãnh Dạ dịu dàng hỏi, trong giọng nói có chút mất mát, chẳng lẽ cô vẫn không tiếp nhận được chuyện mang thai!

Bạch Tuyết nhìn ánh mắt Lãnh Dạ lạnh lùng, anh tức giận? Là vì sao?

Bạch Tuyết không thấu Lãnh Dạ, cô còn quá trẻ, không có kinh nghiệm nhìn người, chỉ biết nhìn qua bề ngoài!

Sẽ không thấy rõ lòng người!

"Em không có mang thai! Anh có thể yên tâm!" Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Yên tâm? Có muốn tôi dẫn em tới bệnh viện kiểm tra thử hay không ? Hả?" Lãnh Dạ nổi giận! Cô vẫn không muốn mang thai đứa bé của anh sao? Đến bây giờ còn không thừa nhận mình mang thai!

"Không --" Bạch Tuyết kêu to hơn.

Cô không thể tới bệnh viện, tới bệnh viện sẽ biết hết, cô sẽ không thể bảo vệ đứa bé!

"Không cho nói không, đây là mệnh lệnh, phải đi." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Em không đi -- em không có đứa bé của anh, anh nghe rõ chưa?" Bạch Tuyết cũng nổi giận. Cô vì đứa bé trong bụng mà nổi giận, người đàn ông này gấp gáp muốn biết cô có mang thai hay không, nhất định là muốn bỏ đứa bé!

Thấy Bạch Tuyết kích động, Lãnh Dạ cho rằng Bạch Tuyết đói bụng, có lẽ là đói bụng hoảng hốt, mới có thể khác thường như thế.

Thế là, đứng dậy, xuống lầu, anh thừa dịp Bạch Tuyết không ở đây, hầm cho cô canh tổ yến, rất bổ, để cô bồi bổ thân thể.

Chỉ chốc lát sau Lãnh Dạ bưng một chén canh tổ yến đi lên.

"Uống đi, rất bổ." Rõ ràng trong lòng Lãnh Dạ đau lòng cho cô, thế nhưng cô lại lần lượt chọc tức anh, kích thích ranh giới cuối cùng của anh! Anh đành phải nhịn! Thế nhưng sẽ không cho cô thấy vẻ mặt hòa nhã, ai kêu cô luôn luôn chọc giận!

Bạch Tuyết trợn to mắt, sợ hãi lắc đầu, anh làm canh cho cô uống, đây là canh gì? Có thuốc phá thai hay không? ngộ nhỡ bên trong có gì đó hại thai thì làm sao bây giờ? Không thể uống, tuyệt đối không uống!

Vốn cô muốn uống thuốc, hiện tại lại có thể biến thành ra sức bảo hộ đứa bé, cho nên ba đứa nhỏ trong bụng cũng dẫn đến nhàn rỗi, để cho cha cùng mẹ chậm rãi chơi đi, bọn chúng chỉ tránh quấy rầy, thấy nên đi ngủ.

Bạch Tuyết tức giận nhìn chăm chăm Lãnh Dạ, người này rất khôn khéo, nhất định ở trong canh có gì đó có hại đối với phụ nữ có thai!

Anh thật là ác độc!

Lãnh Dạ thấy Bạch Tuyết như vậy, con người lóe lóe, khẽ nhúu mày, đây là triệu chứng khi cô mang thai sao? Quá khác thường!

"Vì sao không uống?" Lãnh Dạ hỏi.

"Không muốn uống! Em mệt mỏi, buồn ngủ." Bạch Tuyết dứt khoát cự tuyệt, kéo chăn đắp lên, cô tuyệt đối sẽ không uống.

Lãnh Dạ nắm chăn trên người Bạch Tuyết, đem chăn bỏ ra.

"Ngồi dậy, uống canh, tốt cho thân thể!" Lãnh Dạ đặc biệt hầm canh tổ yến cho cô, để cô bồi bổ, cô lại có thể không uống, anh làm sao cho phép.

"Em sẽ không uống!" Ý chí Bạch Tuyết kiên quyết.

Lãnh Dạ đưa tay kéo Bạch Tuyết lên, Bạch Tuyết sợ tới mức một tay chống ở trên giường, một tay theo bản năng che bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch, sức lực của cô không có bằng anh, ngộ nhờ anh ép buộc cô uống xong làm sao bây giờ?

Bạch Tuyết gấp đến độ muốn khóc!

Lãnh Dạ nhìn thấy tay Bạch Tuyết ôm lấy bụng, lông mày nhăn lại.

"Làm sao vậy?" Anh ngồi xuống, kéo Bạch Tuyết vào trong lòng, sau đó bàn tay sờ lên bụng Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết mới phát hiện quá lộ liễu, không thể để anh phát hiện.

"Cái kia, cái kia, em đến cái kia, anh không nên hiểu lầm, em là tới kinh nguyệt, kinh nguyệt, anh hiểu chứ?" Bạch Tuyết ập a ập ứng nói.

Thân thể Bạch Tuyết căng thẳng, anh có thể hoài nghi hay không? Anh có thể nhìn ra cái gì hay không?

Môi mỏng Lãnh Dạ mím chặt, bàn tay ở trên bụng Bạch Tuyết xoa vài cái, cẩn thận từng li từng tí dường như cảm thấy gì? Bạch Tuyết vừa vội lại hoảng sợ, cô theo bản năng kéo lấy tay Lãnh Dạ ra ngoài.

Lãnh Dạ liếc mắt nhìn cô, con người thâm trầm mang theo tìm tòi nghiên cứu, nhìn chăm chăm Bạch Tuyết, giống như muốn nhìn thấu xô, muốn vạch trần mọi thứ cô che giấu kia!

"Cái đó, em muốn vào toilet, em muốn dùng băng!" Bạch Tuyết từ từ chạy vào toilet , sau đó khóa trái cửa.

Tâm Bạch Tuyết hoảng loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Hồi lâu, chờ Bạch Tuyết đi ra, Lãnh Dạ không rõ nhìn Bạch Tuyết, nhìn Bạch Tuyết hoảng hốt, chợt dạ, Bạch Tuyết vẫn ần núp sắc bén anh bắn qua.

"Cái kia, hôm nay em không muốn uống canh, em ra ngoài làm đồ ăn, anh muốn ăn cái gì?" Bạch Tuyết cúi đầu hỏi, đã biết mình mang thai, nhất định phải ăn cơm, nếu không đứa bé lớn lên thế nào!

"Em xác định không uống?" Lãnh Dạ nhìn canh tổ yến hỏi.

"Vâng, em không thích uống canh!"

"Ờ?" Lãnh Dạ nghi vấn.

"Lãnh Dạ, vì sao bác gái đi rồi?" Bạch Tuyết cố ý chuyển đề tài.

"Đi tìm Lãnh Nguyệt."

"Bác gái hình như không thích trẻ con!" Bạch Tuyết cúi đầu hỏi.

Lãnh Dạ hiểu ra, chẳng lẽ cô nghe thấy mẫu thân nói không cho phép cô mang thai đứa bé, biểu hiện khác thường của cô là vì bảo vệ đứa bé, lo lắng trong cháo có gì, cho nên mới muốn tự mình đi xuống nấu cơm ăn.

"Tôi đói bụng, em đi nấu cơm đi, canh cũng nguội rồi, đừng uống!" Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, vừa sắc bén đảo qua.

Cuối cùng Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, len lén chà xát tay, hình như vừa tránh khỏi nguy hiểm?

Lãnh Dạ thì bình tĩnh đem vẻ mặt của Bạch Tuyết thu hết vào mắt, cô thật đúng là ngu ngốc một cách đáng yêu!

"Lãnh Dạ? Trong nhà có còn thịt bò hay không?" Bạch Tuyết nhỏ giọng hỏi.

Lãnh Dạ từ trên cao nhìn xuống Bạch Tuyết, ánh mắt sâu kín, đôi mắt dường như sâu không thấy đáy!

Bạch Tuyết sợ hãi!

"Cái đó, em chỉ là muốn làm đồ ăn đơn giản, lần trước anh làm ớt trộn thịt bò em còn nhớ mùi vị, cho nên muốn làm để ăn!" Bạch Tuyết hết sức che giấu sự chột dạ của mình, còn có tâm tình bức thiết muốn ăn ớt trộn thịt bò.

"Ừ, hình như còn chút thịt bò!" Lãnh Dạ đành phải diễn kịch theo cô, ai kêu cô không tin anh như thế, cô mang thai, anh rất vui vẻ, thế nhưng cô chẳng những không tin nhiệm anh, lại còn hoài nghi anh sẽ làm bọn nhỏ bị

thương, thực sự là tức chết anh! Nếu như không phải bởi vì cô nhát gan, lo lắng dọa đến cô, nhất định anh tức giận với cô! Phát tiết lửa giận của mình!

Thế nhưng!

Anh không đành lòng dọa cô!

Không đành lòng!

Một chút cũng không chịu dọa đến cô!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CƯỜNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Thuốc Phá Thai (2)

Thật đáng buồn!

Lang Vương vĩ đại của chúng ta cuối cùng đã bị Bạch Tuyết hòa tan!

Lấy nhu thắng cương!

Bạch Tuyết nhanh chóng xuống lầu, mở tủ lạnh, lấy một miếng thịt bò lớn bên trong ra, thả vào trong nước để cho nó nhanh chóng tan đông.

Sau đó bắt đầu chuẩn bị thứ khác, cô nên ăn một bữa ngon, đã một ngày cô chưa có ăn uống gì, buổi sáng rời giường đã đói, sau khi rời giường còn chưa chải đầu, vốn định ăn chút gì trước, kết quả Lãnh Dạ bỗng nhiên xuất hiện khiến cho phát khóc, buồn thay là còn bị mẹ anh nhìn thấy mình nhếch nhác! Càng buồn hơn chính là anh lại có thể không thừa nhận đứa bé trong bụng của cô! Cho nên đã đến buổi trưa cô cũng không có tâm tình ăn uống!

Cô nhất định phải làm đồ thịnh soạn chút, khao bảo bảo trong bụng. Chẳng biết rằng, Bạch Tuyết hiện đang tận lực bảo hộ đứa nhỏ căn bản không hoàn toàn là nhân loại, nửa người nửa yêu. Cha đứa nhỏ là Lang Vương tu luyện ngàn năm, cho nên con của bọn họ không hoàn toàn là nhân loại.

Nhấn nạy kích động muốn sờ bụng, cúi đầu quan sát bụng của mình, khóe miệng hơi cong lên, đã đến thì an tâm, đây là đứa nhỏ của Lãnh Dạ,

nhất định cô phải giữ lại, đây là đứa nhỏ của người cô yêu, nhất định cô phải bảo hộ tốt, là phúc hay họa, cô cũng sẽ cùng đứa nhỏ đối mặt!

Cô hiểu đứa bé này là dây xích giữa cô và Lãnh Dạ, Lãnh Dạ có gia đình, ngộ nhờ tương lai cô không thể không rời đi, thì cô còn có một vật kỷ niệm, chính là đứa nhỏ này.

Cô muốn Lãnh Dạ có thể nhìn thấy đứa nhỏ máu mủ của anh, đây là quý giá biết bao, Bạch Tuyết bỗng nhiên rất quý trọng đứa bé này, cô và Lãnh Dạ đã định trước không có tương lai, anh có vợ! Bọn họ sẽ không kết hôn! Cho nên nhất định cô phải bảo vệ đứa bé có huyết thống của Lãnh Dạ này, như vậy cô sẽ cảm thấy Lãnh Dạ vĩnh viễn ở cùng cô, coi giữ cô.

Ý thức được giá trị của đứa nhỏ trong bụng, Bạch Tuyết quay đầu nhìn lên trên lầu, anh không có xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Cố gắng hít hơi sâu, đưa tay sờ lên vùng bụng, lòng của cô căng thẳng, đứa nhỏ sẽ lớn lên, như vậy giấu giếm không phải kế lâu dài, người đàn ông kia khôn khéo dọa người, bụng của cô chậm rãi lớn lên, đến lúc đó không thể giấu giếm được! Cô cẩn thận để mắt nhìn xung quanh, xác định chỉ có mình ở dưới lầu.

Thế là, nhanh chóng lấy thuốc phá thai mới mua từ trong túi áo ra, sau đó ném vào trong bồn rửa, tiếp đến phải nghĩ xem làm sao bây giờ? Chuyện đứa nhỏ không thể giấu lâu!

Thật ra thì, mọi cử động của Bạch Tuyết đều bị Lãnh Dạ ở chỗ tối nhìn thấy hết, Lãnh Dạ an vị ở trên sofa, chẳng qua là anh không có hiện thân, mà ẩn mình. Cho nên Bạch Tuyết không nhìn thấy, tất cả động tác của cô đều chứng minh cô đang nói láo, cô mới vừa sờ bụng, khóe miệng Lãnh Dạ vênh lên, hóa ra cô thích đứa nhỏ trong bụng, là anh hiểu lầm cô, anh cho rằng Bạch Tuyết không thích mang thai con của anh, xem ra cô thích, vừa thấy ánh mắt cảnh giác của cô, rõ ràng là bảo hộ đứa nhỏ trong bụng.

Xem ra là lời của mẫu thân đã bị cô nghe thấy, cho nên cô cho là anh cũng không muốn muốn đứa bé này, mới có thể phòng bị anh như thế, lo lắng anh làm tổn thương đứa nhỏ, cũng cự tuyệt uống canh tổ yến anh làm.

Tốc độ Bạch Tuyết rất nhanh, không bao lâu, cơm nước đã làm xong, hài lòng nhìn một bàn đồ ăn, thềm đến nổi chảy cả nước miếng.

"Lãnh Dạ, mau ăn cơm--" Bạch Tuyết gọi một tiếng, Lãnh Dạ từ trên lầu đi xuống, vì để cho cô yên tâm thức ăn của mình không có hạ thuốc, anh vẫn không có lộ diện, như vậy Bạch Tuyết sẽ cảm thấy an toàn, anh cần thời gian để cô hiểu rõ anh, lâu như vậy, cô vẫn chưa tin anh, không hiểu anh!

Rốt cuộc anh phải làm như thế nào cô mới có thể hiểu anh!

Anh mãnh liệt phản đối cách nghĩ của mẫu thân, thật ra thì, sau khi Bạch Tuyết rời đi, anh và mẫu thân mình nói chuyện, hơn nữa tỏ rõ kiên quyết muốn đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, mặc dù mẫu thân anh không đồng ý, anh cũng sẽ kiên trì kiên trì tới cùng.

Anh không biết tại sao mẫu thân muốn phản đối đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, trước đây mẫu thân của anh rất thấu tình đạt lý, vì sao lại biến thành như vậy? Ở yêu giới, chỉ cần có phi tử mang thai, mẫu thân sẽ thích cực kì, vì sao đến Bạch Tuyết, mẫu thân lại không tiếp nhận đứa bé trong bụng cô?

Không có khả năng bởi vì Bạch Tuyết là người phạm!

Hơn nữa Bạch Tuyết cũng không phải người phạm bình thường! Cô cũng có bối cảnh, có lai lịch lớn!

Chẳng lẽ mẫu thân đã biết thân phận của Bạch Tuyết?

Đi tới trước bàn ăn, Lãnh Dạ ngẩn ra, tay chân cô thật đúng là nhanh nhẹn, không chỉ làm ớt trộn thịt bò, còn làm mỳ thịt bò chua cay, bọn nhỏ trong bụng của cô thích ăn thịt bò, giống như anh vậy.

Lãnh Dạ ngồi xuống, nhìn Bạch Tuyết sôi hai chén cơm, anh một chén, cô một chén.

Bạch Tuyết ngửi mùi mỳ thịt bò chua cay, thực sự là rất mê người, đã không thể chờ đợi được muốn ăn vào trong bụng.

Bạch Tuyết không chút khách khí ăn nhanh, sau đó gấp từng miếng từng miếng thịt bò vào trong miệng, ăn rất ngon.

"Ăn từ từ!" Lãnh Dạ nhìn cô ăn, cũng hoài nghi cô có phải đầu thai thành quỷ đói hay không, chén kia rất lớn gần như bằng đầu cô, xem ra lượng cơm cô ăn ngày càng gia tăng nhanh chóng.

"Hì hì... Em đói bụng, thực sự ăn rất ngon nha, anh ăn nhiều một chút, nếm thử canh này cũng rất tốt, chua, cay, rất yêu thích." Bạch Tuyết ăn rất thỏa mãn, Lãnh Dạ chỉ cười.

Cô cực lực che giấu mình không có mang thai, kết quả lại còn ăn toàn đồ cay, chỉ cần là người cẩn thận sẽ nhìn ra cô mang thai, cô lại còn ngây thơ cho là diễn xuất của mình rất cao siêu!

Bây giờ mẫu thân còn không thừa nhận đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, liền nhân tiện diễn cùng Bạch Tuyết!

Cùng cô vui đùa một chút đi!

Cùng lắm thì nói với mẫu thân là Bạch Tuyết không có mang thai, đến anh cũng không nhìn thấy bụng Bạch Tuyết, mẫu thân nhất định cũng không nhìn thấy, chờ mẫu thân làm xong việc, đến lúc đó lại nói với bà Bạch Tuyết mang thai cũng không muộn!

Lãnh Dạ còn hi vọng mẫu thân sẽ vui vẻ tiếp nhận Bạch Tuyết và đưa nhỏ!

Một bên là mẫu thân anh, một bên là người anh thích, hai người phụ nữ anh đều không muốn tổn thương!

Đây chính là Lãnh Dạ, mặt ngoài lạnh lùng, kỳ thực trọng tình trọng nghĩa.

Cuối cùng, Bạch Tuyết không chỉ ăn sạch sê đồ, ngay cả canh cũng uống sạch sê. Từ trong bát ngẩng đầu lên, trên cái miệng nhỏ nhắn còn bóng nhẫy một lớp dầu!

"Không biết còn tưởng rằng tôi ngược đãi em đấy! Mặc kệ em ăn cơm đấy!" Lãnh Dạ nói, rút một tờ khăn giấy đưa cho Bạch Tuyết.

"Ha ha ha... Anh đương nhiên quản em ăn cơm, chỉ là em quá đói, mới có thể ăn hơi nhiều." Bạch Tuyết cười ha hả nói.

"No rồi sao?" Mặt ngoài nhìn Lãnh Dạ lạnh lùng, thế nhưng ý trong lời nói lại tràn đầy quan tâm và dịu dàng.

"No rồi." Bạch Tuyết vừa nói lại bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

"Không nên rửa, theo tôi lên lầu." Lãnh Dạ đau lòng Bạch Tuyết làm những việc này, anh muốn thuê bảo mẫu, Bạch Tuyết lại không đồng ý, thật ra thì trong nhà có người ngoài, thật đúng là bất tiện!

Lo lắng cô vừa chạy ở bên ngoài đến buổi trưa cũng sẽ mệt mỏi, thế là gọi cô đi lên lầu, cố ý cho cô nghỉ ngơi một chút, chờ một lát anh lại xuống len lén thu dọn đi!

"Có việc gì thế?" Bạch Tuyết hỏi.

"Ừ, có chút đau đầu, muốn tìm người trò chuyện!" Lãnh Dạ nói.

"À." Bạch Tuyết theo Lãnh Dạ tiến vào phòng ngủ.

"Ngồi xuống, cùng tôi uống một ly." Lãnh Dạ rót cho mình một ly rượu đỏ, sau đó cho Bạch Tuyết một ly nước sôi, anh cũng không hy vọng bọn nhỏ lại bị Bạch Tuyết chuốc say!

Bạch Tuyết không hiểu vì sao Lãnh Dạ không có rót rượu cho cô?

"Tôi không thích em uống say, em bảo trì tinh táo tương đối kém!" Nghe ra là giễu cợt, kì thực xuất phát từ quan tâm.

"À." Bạch Tuyết nhu thuận à một tiếng, ngoan ngoãn cầm nước sôi, đối mặt với anh.

"Có lời muốn nói với tôi hay không?" Lãnh Dạ hỏi, anh hi vọng Bạch Tuyết nói ra lời trong lòng với anh, ý nghĩ trong lòng, giống như chuyện mang thai, thế nhưng, cô nhóc lại không tin anh, luôn luôn tự làm chủ!

Anh không thể ép cô quá, có lẽ Bạch Tuyết cần phải từ từ hiểu biết anh!

"À? Thật ra thì cũng không có cái gì! Hôm nay em gặp bác gái, có phải cô ấy cũng sẽ biết sự tồn tại của em không?" Khuôn mặt Bạch Tuyết nhỏ nhắn nhợt trắng bệch, đây là chuyện cô kiêng kỵ, nhìn như không có việc gì, kỳ thực trong lòng cô rất để ý việc này!

"Cô ấy?" Lãnh Dạ không biết trong đầu Bạch Tuyết đang nghĩ gì?

"Chính là vợ anh....." Bạch Tuyết chậm rãi phun ra mấy chữ này.

"Còn chưa biết!" Lãnh Dạ ăn ngay nói thật, anh muốn phụ nữ, còn không cần xin chỉ thị từ phi tử của mình! Cho nên những người ở yêu giới kia ai cũng cũng không biết!

Thật ra thì, sự thật cũng không phải như Lãnh Dạ nghĩ!

Có thể, anh tin cậy nhất, có thể phản bội mình!

Thế sự khó lường!

Độc ác là lòng dạ đàn bà!

Huống chi những họ cũng không phải là người!

Mà một đám yêu tinh!

"Bác gái có thể nói cho cô ấy hay không?" Bạch Tuyết rất muốn biết vợ Lãnh Dạ có ý kiến gì trong chuyện này?

Cô không biết mình có thể theo Lãnh Dạ bao lâu!

Cho nên rất để ý!

"Em không cần phải lo lắng việc này, chuyện trong nhà đều do tôi quyết định, họ chỉ cần nghe theo, em nhớ kỹ mình là người phụ nữ của tôi, mãi mãi vẫn vậy, em chỉ có thể đi theo tôi. Hơn nữa, tôi rất có thể lực, không phải thế lực em có thể tưởng tượng được, có một số việc em có thể tin tôi." Lãnh Dạ nhắc nhở Bạch Tuyết có thể tin tưởng mình, có một số việc có thể cùng chia sẻ cùng anh, chẳng hạn chuyện cô mang thai có thể chia sẻ cùng anh.

Thế nhưng, Bạch Tuyết nghe thấy Lãnh Dạ nói có thể lực, cô càng thêm lo lắng, người đàn ông này giỏi giang như vậy, cô có thể giấu giếm được anh sao?

Anh nói người nhà của anh chỉ cần nghe theo anh, như vậy nếu như hiện tại anh không muốn đứa bé trong bụng của cô, có phải ý là cô cũng phải nghe theo anh?

Không --

Cô không muốn nghe theo!

Những chuyện khác cô có thể nghe anh, thế nhưng, chuyện này cô tuyệt đối không nghe anh!

Cô phải bảo vệ đứa bé có quan hệ với Lãnh Dạ, ngộ nhờ tương lai rời khỏi anh, cô còn có thứ tương niệm!

Nếu không, nghĩ đến tương lai sẽ rời khỏi Lãnh Dạ, hoặc là bị Lãnh Dạ vứt bỏ, cô sẽ không thể sống nổi!

Cô yêu anh!

Cô không thể đổi mặt với việc mất đi anh!

Cô không thể không có anh!

Bạch Tuyết năm mơ cũng sẽ không nghĩ đến người đàn ông mình yêu thương sâu sắc căn bản cũng không phải là người, là Lang Vương tu luyện ngàn năm.

Nghĩ đến Lãnh Dạ đã kết hôn, như vậy đứa bé của anh có thể lấp lại khoảng trống trong lòng cô!

Bạch Tuyết buông cốc nước, cô đi đến giường, sau đó bò lên trên.

"Em hơi mệt, muốn ngủ một chút!" Nghĩ đến có một ngày sẽ phải rời khỏi anh, đau lòng không được, cho nên muốn tìm kiếm điểm tựa, cô còn chưa có bị anh vứt bỏ, cô còn chưa có rời khỏi anh cũng đã đau lòng chịu không nổi!

Lãnh Dạ nhìn ánh mắt đau buồn của Bạch Tuyết, không hiểu trong đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ gì? Có đôi khi thật muốn bế đầu cô ra, nhìn xem bên trong có phải toàn nước hay không!

Anh cũng có thể dùng năng lực nhìn xem Bạch Tuyết đang suy nghĩ gì?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Bà Nội Sói Xảo Quyết

Lãnh Dạ có thể mạnh mẽ dùng pháp lực tiến vào suy nghĩ của Bạch Tuyết, thế nhưng anh không thể làm vậy, như vậy sẽ làm cho thân thể của Bạch Tuyết bị tổn thương, không tốt đối với thân thể cô, chỉ sợ làm rối loạn suy nghĩ của cô trong giây lát! Anh không thể làm như vậy.

Bạch Tuyết nằm ở trên giường, chớp chớp mắt, lông mi dài cong vút, trầm tư xem mình về sau nên đi theo hướng nào, bây giờ cô cũng không chỉ có một mình, về sau cô còn phải chăm sóc bọn nhỏ, phải mất rất nhiều tiền, cho nên cô phải tích cực suy về tương lai sau này.

Đột nhiên, ngồi dậy, nhìn Lãnh Dạ.

“ Em muốn hỏi một chút, những đồ trước đây anh đưa cho em, có phải chính là của em hay không?” Bạch Tuyết nghiêm túc hỏi Lãnh Dạ.

“ Đương nhiên”

“ A” Bạch Tuyết nghe được đáp án, trong bụng như mở cờ, Lãnh Dạ tặng cô nhiều thứ đáng giá, đến lúc đó không chừng có thể đổi chút tiền.

Bạch Tuyết cân nhắc, hiện tại bắt đầu phải tích góp tiền rồi, vì bọn nhỏ trong bụng, cô bắt đầu tích góp tiền, bằng không sau này bọn nhỏ theo cô ăn không khí mất!

Tâm ý đã quyết, nếu không thể cùng Lãnh Dạ kết hôn như vậy cô nhất định phải bảo vệ cho bọn nhỏ, cô cũng tuyệt đối không chấp nhận người đàn ông khác ngoài Lãnh Dạ, cho nên bây giờ phải thu thập những thứ có thể đem đổi lấy tiền, mai sau sẽ có chỗ cần dùng.

Ví như phòng cho thuê, cơm ăn...

Lãnh Dạ cầm một ít tài liệu đi đến phòng sách, Bạch Tuyết từ từ ngồi xuống, cúi đầu nhìn về phía cửa, anh đi ra ngoài! Xốc chân lên, lạng lẽ xuống giường, ngồi thụp xuống, mở ngăn kéo phía dưới ra, toàn là đồ trang sức, một số còn làm bằng ngọc thượng hạng. Những thứ này toàn là Lãnh Dạ mua cho cô, chẳng qua cô không có đeo, chỉ đeo một bộ trang sức bình thường nhất.

Nhìn thấy ngăn kéo có cái gì đó, Bạch Tuyết thất thần, không nghĩ tới anh tặng cô nhiều như vậy. Mỗi lần về nhà anh đều cầm một cái hộp nhỏ trong tay, lạnh lùng nói "Cho em".

Cô hỏi anh vì sao mua nhiều như vậy?

Anh nói vừa vặn thấy liền mua.

Nhìn ngăn kéo đầy "quà tặng", những thứ này thật sự là vừa thấy liền mua sao? Cũng quá đúng lúc đi.

Bạch Tuyết tò mò mở ra xem, trước kia khi anh đưa cho cô, cô cũng không có xem qua, bởi cô không muốn Lãnh Dạ nghĩ cô theo anh là vì tiền, cho nên cô cũng không thêm chú ý đến đồ trang sức đó. Nếu chuẩn bị lấy đồ trang sức đi đổi tiền, vậy cũng nên xem cho rõ ràng cẩn thận!

Bạch Tuyết từng bước từng bước mở ra xem, mỗi một thứ cô đều rất thích, ánh mắt anh rất tốt, rất độc đáo, rất đẹp.

Chiếc nhẫn rất tinh xảo, kiểu dáng rất giản dị, cô thích, nhớ rõ chiếc nhẫn này là ngày hôm cô khóc lóc bám lấy anh không buông, không quá vài ngày anh cầm tới, lúc đó tâm tình không tốt nên cũng không có mở ra xem, không nghĩ tới là một chiếc nhẫn, đây là có ý gì !

Cô gái người ta nhận được chiếc nhẫn tức là đại biểu cho hôn nhân, mà anh tùy ý đưa cho cô một chiếc nhẫn như vậy nghĩa là sao?

Có chút thương tâm, có chút khó chịu!

Nhưng, anh vẫn mua nhẫn cho cô, có lẽ bởi vì anh không thể kết hôn với cô cho nên mới làm như vậy.

Đem những thứ có thể đổi tiền này về chỗ cũ, cô thích cất đi, nhiều như vậy không thể đem toàn bộ đi bán, phải để lại một ít làm kỉ niệm chứ.

Bỗng nhiên một cái hộp lớn hấp dẫn cô, mở ra vừa thấy, là ba chiếc vòng tay, ba chiếc vòng tay này là ở đâu? Vòng tay không phải đều có một đôi sao? Như thế nào lại lẻ vậy? Ai thừa cơ đánh cắp?

Bạch Tuyết cầm lấy xem đi xem lại, mặt trên có một dòng chữ.

Là ba chữ phân biệt: Tâm, Niệm, Ước.

Kì thật đây là Lãnh Dạ hai ngày trước mua cho cô, từ khi anh biết cô mang thai, liền theo yêu cầu đi làm ba chiếc vòng tay, ba chữ này, cũng có ý nghĩa đặc biệt, mỗi chữ mang ý nghĩa khác nhau. Tâm: là chỉ Lãnh Dạ luôn luôn tìm kiếm người. Niệm: chính là anh vẫn luôn nhớ đến người, tức là Bạch Tuyết trước kia. Ước: là chỉ cô sẽ nhớ lại hồi ước, anh sẽ một lần nữa làm lại từ đầu, nghênh đón, yêu cô kiếp này.

Anh có thể theo yêu cầu làm ba cái vòng, tính tự mình đưa cho Bạch Tuyết, ai ngờ Bạch Tuyết bị Cung Hàn bắt cóc, sau đó lại phát sinh sự việc sau này, anh không thể làm gì khác hơn là tạm thời để chúng vào ngăn kéo

đựng đồ của Bạch Tuyết, cũng không có lấy ra đưa cho cô, cho nên Bạch Tuyết mới có thể không nhớ rõ khi nào anh ặng lễ vật này!

Còn có cái nhẫn kia, có thể nói là báu vật vô giá, Lãnh Dạ đặc biệt vì Bạch Tuyết làm theo yêu cầu của cô, chính là dùng bạch kim tinh khiết nhất, mặt trên là ru-bi tinh xảo, bảo thạch cũng tốt nhất. Từ chế tác đến ngoại hình đều là dùng cách thủ công tốt nhất, bao nhiêu tiền cũng không mua được, chiếc nhẫn cùng ba chiếc vòng tay kia đều là độc nhất vô nhị.

Bạch Tuyết đem trang sức cất đi, để lại chiếc nhẫn cùng ba chiếc vòng tay rồi đứng lên.

Ban đầu Lãnh Dạ đem tài liệu vào phòng sách, sau đó vào phòng bếp, cầm một ít hoa quả mới đi lên.

" Nếu ngủ không được, đứng lên ăn chút hoa quả đi". Lãnh Dạ nói.

"Vâng". Bạch Tuyết ngoan ngoãn đứng lên, nghĩ là về sau sẽ rời khỏi anh, cũng nên quý trọng khoảng thời gian này.

Bạch Tuyết chân không xuống giường, lại quên mang dép, nhìn người đàn ông cao lớn tuần mỹ lạnh lùng, nhìn thật là đẹp mắt, ha ha nở nụ cười.

" Cười cái gì?" Lãnh Dạ hỏi, tiện tay đưa cho Bạch Tuyết một miếng táo. Bạch Tuyết nhận lấy, cắn một miếng rồi đứng lên. Hiện tại Bạch Tuyết đơn thuần, cũng quên đề phòng việc Lãnh Dạ phá thai.

Trong mắt cô, khuôn mặt tuần tú này cả những hành động này đều rất mê người, mắt nhìn chăm chăm vào Lãnh Dạ, lòng của cô toàn bộ đều cho anh, cô thương yêu, rất sâu rất sâu, thế cho nên mới có thể thủ thân vì người đàn ông này, thà rằng lựa chọn vách núi đen, cũng không để cho người đàn ông khác đụng chạm.

Rốt cuộc cô có thể hiểu cái gì là đến chết vẫn yêu, cô thà chết cũng không muốn Lãnh Dạ nghĩ rằng cô bị đàn ông khác chạm qua.

Lãnh Dạ nhìn thấy đôi chân trần của cô, ngây ngô cười ha ha, miệng còn ăn trái táo, lắc đầu, tới bên giường, lấy đôi dép lê lại đây, ngồi xổm giúp cô đi vào.

Bạch Tuyết vẫn chưa có hồi phục tinh thần, vẫn nhìn chăm chăm vào Lãnh dạ.

" Xem đủ rồi chứ?" Lãnh Dạ hỏi, mặc dù anh biết bộ dạng anh không tệ lắm, nhưng mà bị Bạch Tuyết nhìn chăm chăm, cũng hơi ngượng ngùng.

" Không có" Bạch Tuyết đơn giản trả lời, nhưng mà trong lòng nói, nếu có một ngày cô rời khỏi anh, trong lòng liền khó chịu, thừa dịp hiện tại có thể nhìn thấy anh, nhất định phải nhìn thật nhiều, miễn cho về sau lại không nhìn được.

Lãnh Dạ kêu lên một tiếng! Thua với cô!

" Chảy nước miếng" Lãnh Dạ cười tà mị, chỉ chỉ miệng Bạch Tuyết.

" A! Nào có! Là nước táo!" Bạch Tuyết vẫn như cũ ngây ngô cười ha ha.

Nhưng vào lúc này.

" A! Cứu mạng! Mắt mẹ say mê rồi" Sói con số một tức giận nói.

" Em cũng thích ngắm cha mà, xem khuôn mặt đẹp như thế này, em cũng muốn làm say mê" Sói con số ba nói.

" Đúng là không chịu nổi con gái các người, chỉ thấy trai đẹp là vậy! Tương lai sau này anh lớn lên, anh sẽ không để cho phụ nữ cứ nhìn mình chăm chăm, ai dám nhìn anh như thế, thì anh, thì anh,..." Sói con số hai nói.

" Anh hai anh xác định? Đến lúc đó không chừng lại nhìn chăm chăm vào mỹ nữ nhà người ta! Nói thật dễ nghe!" Sói con số ba kháng nghị.

" Thế nào anh cũng là vương tử, dù gì cũng có phẩm hạnh. Bảo anh nhìn chăm chăm người đẹp, kiếp sau đi!" Sói con số hai lạnh lùng nói.

" Hừ không phải nói quá sớm hay sao!" Sói con số ba nói.

" Rốt cuộc chúng ta phải làm sao bây giờ? Mẹ muốn...." Sói con số hai hỏi.

" Hừ_____ " Sói con số ba bỗng nhiên cắt ngang.

Trong bụng Bạch Tuyết bỗng nhiên an tĩnh.

Phút chốc, một lát sau.

" Lão yêu bà đi chưa?" Sói con số một hỏi.

" Ủ, vừa rời khỏi cửa sổ, bà ta muốn xem có phải mẹ mang thai không" Sói con số ba nói.

" Lão yêu bà! Lão yêu tinh xảo quyết!" Sói con số hai lớn tiếng quát.

Lãnh Dạ nhíu mày, lẽ nào bọn nó cảm ứng được mẫu thân tới, cho nên mới nói như vậy, rốt cuộc trong lúc đó mẫu thân và bọn nhỏ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao bọn nhỏ lại có địch ý lớn như vậy?

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bạch Tuyết dậy rất sớm, cô đem tất cả đồ trang sức cất hết vào một cái túi, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài đổi thành tiền, sau lại nghĩ hay là nên xem giá thị trường như thế nào?

Vì vậy cầm hai cái kim châm chuẩn bị đi ra ngoài.

"Đứng lại" Lãnh Dạ gọi Bạch Tuyết lại.

"Hắc hắc.... anh dậy?" Bạch Tuyết khà khà cười.

"Tôi đói bụng" Lãnh Dạ lạnh lùng nói. Cô nhóc, đừng tưởng anh không biết cô ra ngoài để làm chi.

Từ đêm qua lén lút, anh không nói cũng không có nghĩa là anh không biết cô muốn làm gì. Đáng hận! Lại muốn trộm đi! Sao anh có thể cho phép như vậy!

"Em đang chuẩn bị mua đồ sớm một chút, lập tức trở về" Bạch Tuyết chột dạ nói.

"Được rồi, dứt khoát đi ra ngoài ăn là được rồi" Lãnh Dạ đi tới tủ giày, chuẩn bị một đôi giày.

"Không cần, anh ở nhà chờ là được rồi, em lập tức trở về." Bạch Tuyết thấp thỏm nói, tay nhỏ bé không khỏi sờ sờ cái bao, ngộ nhỡ bị Lãnh Dạ biết cô đem vật anh tặng cô ra đổi tiền, không biết anh có tức giận không?

"Đi thôi" Lãnh Dạ không để ý Bạch Tuyết, nắm tay cô đi ra, rõ ràng anh cảm nhận được tay cô chảy rất nhiều mồ hôi.

Ai biết hai người vừa đi tới cửa lớn.

"Mẹ? Sớm như vậy?" Lãnh Dạ có chút ngoài ý muốn, sao mẹ lại đến đây sớm như vậy.

"Hai đứa đi đâu?" Mẫu thân Lãnh Dạ giả vờ kinh ngạc hỏi, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn chỗ bụng của Bạch Tuyết, khiến Bạch Tuyết không khỏi đổ mồ hôi lạnh sau lưng.

Không được, cô phải mau chóng rời khỏi nơi này, mẹ của Lãnh Dạ, đôi mắt của bà thật dọa người, bà nhất định sẽ cho rằng cô quẩn quýt lấy con bà

không tha! Thân phận của cô như thế sẽ không được ra ánh sáng, như thế sao có thể quang minh chính đại sinh con cho Lãnh Dạ!

Vì con, cô phải bắt đầu cuộc sống sinh hoạt mới.

" Ăn sáng" Lang Vương đơn giản trả lời.

" À, mẹ cũng còn chưa ăn, cùng nhau ăn đi" Cứ như vậy, Bạch Tuyết vốn định tự mình đi ra ngoài, sau Lãnh Dạ đi ra, biến thành hai người đi ra ngoài, nay lại đụng tới mẹ anh, liền biến thành ba người!

Bạch Tuyết không nói một lời đi theo bọn họ ra ngoài, cô không nói lời nào, cũng không biết nói cái gì! Dù sao cô biết mẹ của Lãnh Dạ không thích cô, nếu không sao lại nói khó nghe như vậy!

Cô không thể thấy ánh sáng!

Thế nhưng cô yêu Lãnh Dạ là không sai! Sai chỉ là cô yêu sai người!

Chẳng biết rằng! Người cô yêu không xem như là người, là một con Lang Vương tu luyện hơn một ngàn năm, là một con Lang yêu!(bạch Tuyết không lâu sau sẽ nói chuyện với bọn nhỏ rồi nha, chờ mong nhé...)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Phụ Nữ Có Thai Chạy Trốn

Bạch Tuyết tự mình an ủi mình, không chấp nhận việc mẹ Lãnh Dạ không thích đứa nhỏ trong bụng, coi như là nhìn mặt mũi Lãnh Dạ.

Rất nhanh đã tới nhà hàng ăn, Bạch Tuyết ngồi im, mẫu thân Lãnh Dạ cũng ngồi im, nên Lãnh Dạ đành phải đi chọn món ăn.

Lãnh Dạ rời khỏi, mẫu thân anh nhanh chóng lợi dụng thời gian con trai không ở đây.

"Tôi không cần biết cô tiếp xúc với con tôi có mục đích gì, hi vọng cô hiểu rõ một chút, cô mãi mãi chỉ có thể là tình nhân của nó, chẳng lẽ cô muốn đi theo nó như thế mãi? Con tôi có rất nhiều phụ nữ, cô căn bản không xứng làm người của nó, những người phụ nữ kia mỗi người đều tốt hơn cô!"

"Bác gái yên tâm, cháu sẽ rời khỏi anh ấy! Vả lại, cháu cũng không có mang thai, bác cũng không cần khẩn trương như vậy, cửa lớn của Lãnh gia các người cháu cũng không định tiến vào!" Bạch Tuyết cho rằng cô không ăn trộm ăn cướp, tại sao muốn nhục mạ cô!

"Thật sự cô sẽ rời khỏi nó?" Mẫu thân Lãnh Dạ không ngờ tới, hôm qua Bạch Tuyết còn khóc nói không rời khỏi, chỉ qua một đêm, cô lại nói sẽ rời khỏi con trai mình, không khỏi có chút nghi ngờ?

"Cháu có tự tôn của mình, trước đây cháu không biết anh ấy đã kết hôn, cho nên cháu mới có thể ở bên anh ấy, nếu anh... Cháu nghĩ mình nên rời khỏi!" Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

"Coi như cô là một cô gái sáng suốt, nhớ kỹ, mãi mãi cũng không nên gặp lại con tôi, bằng không cô sẽ hại chết nó! Nhớ kỹ tôi đã nói." Mẫu thân Lãnh Dạ nói.

"Bác gái, xin bác nói chuyện chú ý một chút, cháu yêu Lãnh Dạ, làm sao lại hại anh ấy chứ!" Bạch Tuyết gần như muốn khóc, cô yêu Lãnh Dạ còn không kịp, sao có thể hại anh?

"Từ xưa hồng nhan họa thủy!" Mẫu thân Lãnh Dạ nói.

"Ha Ha! Thì ra là!" Bạch Tuyết cười lạnh hai tiếng, dường như đã hiểu, dường như còn hoang mang!

Lãnh Dạ rất nhanh trở lại , không có phát hiện Bạch Tuyết khác thường, Bạch Tuyết không muốn Lãnh Dạ vì cô lo lắng, kỳ thực cô hiểu trong lòng người đàn ông này có đôi khi rất quan tâm cô, nếu không vì sao lại ở cùng cô, đừng phải mẹ anh cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn!

"Cảm ơn." Bạch Tuyết hướng về phía Lãnh Dạ cười cười, chẳng biết Lãnh Dạ nhú mày, mỗi lần trong lòng cô khó chịu trên mặt đều có loại mỉm cười này, cô khổ sở cũng không biểu hiện ra ngoài, mỉm cười của cô khiến tim của anh giàu xé, anh thà rằng nhìn thấy bộ dạng cô đau buồn, cũng không cần cô chịu đựng uất ức như thế!

"Ăn nhiều một chút. Mẹ? Đây là của người." Lãnh Dạ để tới trước mặt Bạch Tuyết, mềm giọng muốn Bạch Tuyết ăn nhiều một chút, sao Bạch Tuyết có thể chịu được anh lại đối tốt với cô như vậy!

Cúi đầu, xoa, rơi một giọt nước mắt, cúi đầu ăn cháo trong bát, không muốn Lãnh Dạ nhìn thấy dạng vẻ cô như vậy, cho nên từng múng từng

muỗng đưa vào miệng ăn!

"Làm sao vậy?" Đình đầu truyền đến hỏi thăm dịu dàng!

Mẫu thân Lãnh Dạ không ngờ con mình thay đổi nhiều như vậy, nó lại có thể ôn nhu đối với một cô gái như vậy, nó lại có thể quan tâm tới người khác, lại có thể buông xuống tự tôn, buông xuống cao ngạo, lại có thể quan tâm Bạch Tuyết trước mắt này!

Bà quyết không thể cho bị kịch xảy ra!

Cô gái này phải biến mất!

"Không có việc gì, không có việc gì, có chút nóng!" Bạch Tuyết hít mũi, cố nén nước mắt đảo quanh, trả lời Lãnh Dạ.

"Ăn từ từ, đây, tôi giúp em." Nhìn Bạch Tuyết như vậy, Lãnh Dạ đau lòng không ngớt, cô như vậy là sao? Chẳng lẽ sau khi mang thai liền trở nên yếu đuối sao?

"Không, không cần, tự em ăn là được." Bạch Tuyết ngẩng đầu, nhìn Lãnh Dạ, nhìn nhìn mẹ Lãnh Dạ! Cô làm sao thế này? Cô hẳn là phải kiên cường, tại sao muốn ở trước mặt anh và mẹ anh khóc?

"Ăn từ từ, không hợp khẩu vị tôi sẽ cho người làm thứ khác." Lãnh Dạ hoàn toàn không đếm xỉa tới mẫu thân mình ở đây, anh cũng là vì chứng minh quyết tâm mình muốn Bạch Tuyết, anh là nói cho mẫu thân mình biết, cô gái này hẳn đã định rồi.

"Không sao đâu, ăn rất ngon, thực sự." Bạch Tuyết ngẩng đầu cho Lãnh Dạ một nụ cười ngọt ngào, để anh yên tâm.

Bạch Tuyết vừa nhìn Lãnh Dạ, đôi mắt liền chuyển đi.

"Lãnh Dạ, sau khi cơm nước xong, em muốn đi xem cha, rất ít khi bác gái đến, anh bồi bác gái đi." Bạch Tuyết nói.

"Tạm thời mẹ tôi sẽ không trở lại, tôi sẽ cùng em đi gặp cha em, rất nhanh cha em sẽ về nhà." Lãnh Dạ vừa ăn vừa nói, biểu tình rất tự nhiên, kỳ thực, trong lòng...

"Cám ơn anh, em muốn tự mình đi." Bạch Tuyết nhìn mẫu thân Lãnh Dạ, ý nghĩ sâu xa.

"Con trai, mẹ thật sự có chuyện phiền con, mẹ vừa mới đến đây, rất nhiều nơi không quen, con liền đi dạo cùng mẹ đi."

"Mẹ, con sẽ bảo Nguyệt Nguyệt đi cùng mẹ."

"Cả ngày cũng không thấy em gái con đâu, còn muốn nó theo ta, kéo đến đi!"

"Lãnh Dạ, anh đi cùng bác gái đi, em không sao, thực sự." Bạch Tuyết đưa tay sờ lên mu bàn tay Lãnh Dạ đặt ở trên bàn cơm, cô nghĩ muốn Lãnh Dạ ôm mình một cái, thế nhưng, hình như đây là một hi vọng xa vời, nếu như cô không rời đi, mẹ anh sẽ không bỏ qua cho đứa bé trong bụng cô!

"Được rồi!" Lãnh Dạ đáp ứng .

Ăn xong cơm, Bạch Tuyết rời đi.

Lãnh Dạ đi toilet, anh muốn gọi điện thoại cho thủ hạ, để cho bọn họ đi theo Bạch Tuyết, một tắc cũng không rời, vốn muốn để Bình Tĩnh đi theo, thế nhưng Bạch Tuyết nhận ra nó, cho nên anh an bài ba người thủ hạ lạnh lợi đi theo Bạch Tuyết, hơn nữa nói nhất định phải bảo vệ cô, không cho phép cô chạy mất, không cho phép xảy ra chuyện không may!

Bạch Tuyết đeo túi xách đi tới cửa hàng cầm đồ, khiến cho cô không ngờ là, hai khuy cài áo lại đổi được tám mươi vạn!

Ông trời ơi!

Bạch Tuyết bị dọa sợ!

Rốt cuộc người đàn ông này cho trên người cô bao nhiêu tiền?

Những thứ trong ngăn kéo ấy sẽ không phải vô giá chứ!

Cô bỗng nhiên thấy áy náy!

Cứ đi như vậy, nhất định anh sẽ hận cô!

Sẽ hận cô tới chết!

Thế nhưng, cô muốn bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, cô không đi, mẹ anh sẽ không dừng lại!

Nhưng vào lúc này.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta cứ nhìn cha và mẹ tách ra như vậy sao?"
Sói con số một hỏi.

"Phải tách ra." Sói con số hai nói.

"Vì sao? Em không muốn tách khỏi cha!" Sói con số ba khỗ sở nói.

"Bởi vì tên đó tới! Trước hết chúng ta phải chạy trốn!" Sói con số hai nói.

"Ai?" Sói con số một hỏi.

"Kẻ thù của chúng ta-- em trai Ma Vương: Ma quỷ." Sói con số hai nghiêm nghị nói.

"Cái gì? Sao tên đó lại tới? Nguy rồi! Cộng thêm lão yêu bà, bây giờ chúng ta rất nguy hiểm!" Sói con số một nói.

"Cho nên, chúng ta phải chạy trốn cùng mẹ trước, hiện tại ở lại bên người cha trái lại sẽ có hại, phải biết hậu nhân của Lang Vương cùng mẫu đơn tiên kết hợp, mục tiêu của chúng rất lớn, hiện tại nguyên thần của mẹ còn chưa có trở về vị trí cũ, bây giờ mẹ chính là người phạm, chúng ta cũng nhỏ bé, chúng ta ở cùng một chỗ với mẹ sẽ không sợ bị lộ, thế nhưng nếu như hiện tại ở cùng một chỗ với cha ngược lại sẽ bị lộ nhanh hơn!" Sói con số hai nói.

"Ô ô... Em không muốn tách ra khỏi cha!" Sói con số ba nói.

"Yên tâm, tương lai chúng ta còn trở lại, chỉ chờ tới lúc ba người chúng ta đầy tháng, ba tháng sau, chúng ta sẽ có hình người, đến lúc đó pháp lực có thể cao hơn so với hiện tại, hiện tại chúng ta mới hơn ba mươi ngày, chỉ như một hạt đậu, chính là cần thời gian dưỡng thai, nếu như chúng ta đấu với lão yêu bà sẽ rất nguy hiểm, tách ra chỉ là tạm thời!" Sói con số hai lạnh lùng nói.

"Anh nói nhé, ba tháng sau chúng ta có hình người, nói như vậy, cũng chính là tách ra khỏi cha hai tháng liền ok, đến lúc đó chúng ta sẽ trở lại nhé? Không được gạt người?" Sói con số ba nói.

"Đương nhiên là thực, hai tháng sau chúng ta sẽ trở về."

Bạch Tuyết đi tới cửa hàng, vì Lãnh Dạ mua một bộ đồ màu đen, đối với người đàn ông này cô không thể buông bỏ!

Thế nhưng, hiện tại cô không có đường để đi!

Đứa nhỏ trong bụng sẽ càng ngày một lớn lên, đến lúc đó sẽ không giấu giếm được!

Cô nhất định phải sinh đứa nhỏ có dòng máu của Lãnh Dạ! Nhất định phải sinh, thế là, quyết tâm rồi đi càng cương quyết.

Trở lại biệt thự, Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ vẫn chưa về, kỳ thực, Lãnh Dạ bị mẹ anh quẫn lấy, mẹ anh biết ý trong lời nói của Bạch Tuyết, chính là cô cần thời gian, cần thời gian rời đi, cho nên ánh mắt cuối cùng của Bạch Tuyết, bà liền hiểu.

Bạch Tuyết về đến nhà, đem cái nhẫn Lãnh Dạ mua cho cô lấy ra, đeo lên, sau đó đem ba vòng tay nhỏ bé cất vào trong túi. Đơn giản thu thập mấy bộ quần áo.

Cầm bút lên, viết cho Lãnh Dạ một bức thư.

Lãnh Dạ:

Em đi đây, xin lỗi, xin tha thứ em không từ mà biệt!

Gặp được anh là chuyện hạnh phúc nhất trong kiếp này của em, nhưng mà, chúng ta quen nhau lại là một sai lầm, em không muốn chia rẽ gia đình của anh! Là em xông vào cuộc sống của anh, là em phá hủy tất cả, nên lúc này phải rời đi!

Quen biết anh, em không hối hận.

Yêu anh, càng không hối hận.

Vĩnh viễn yêu anh.

Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết rơi nước mắt, ra khỏi biệt thự, sau đó lên xe taxi.

Cô không biết vẫn có người theo cô, người đi theo bảo vệ Bạch Tuyết gọi điện cho Lãnh Dạ, nói cô cầm một cái túi đi ra, đi tới hướng nhà ga.

Lãnh Dạ đen mặt cúp điện thoại!

"Con trai? Con trai..." Mẫu thân Lãnh Dạ ở phía sau gọi to, nhìn thấy biểu tình của con trai, bà biết là Bạch Tuyết chạy trốn. Hi vọng cô ta sẽ không bị con mình bắt lại!

Bạch Tuyết chợt phát hiện phía sau có một chiếc xe vẫn đi theo cô, trong lòng bắt đầu hoài nghi.

Thế là, cô xuống xe ở trước một tòa nhà, sau đó đeo túi xách đi vào.

Đúng lúc, Bạch Tuyết gặp được Lâm Giang, cô đã lâu không gặp người ngồi cùng bàn, bỗng nhiên trong lòng cảm giác có thể là cứu tinh.

"Lâm Giang, có người theo dõi tôi, cậu giúp tôi với, ngăn bọn họ lại." Bạch Tuyết cầu xin nói.

"Bạch Tuyết, cô yên tâm, đi vào trốn đi, tôi ngăn bọn họ lại." Chút chuyện này đối với Lâm Giang mà nói là việc rất nhỏ, cậu ta chỉ cần búng một ngón tay, mấy người theo dõi Bạch Tuyết kia lập tức đi trở về đi, không có theo Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết đi vào sau tòa nhà, cô biết tòa nhà này còn có cửa sau, thế là chạy tới cửa sau, sau đó ngồi lên taxi tiếp tục chạy trốn.

Lên xe, Bạch Tuyết gọi cho Lâm Giang một cú điện thoại, dù sao muốn rời đi, hay là nên cảm ơn cậu ta.

"Lâm Giang cảm ơn cậu, sau này có cơ hội tôi sẽ ở trước mặt cảm ơn cậu." Bạch Tuyết cảm kích nói.

"Bạch Tuyết cô muốn đi đâu?" Lâm Giang lo lắng hỏi, từ khi Bạch Tuyết không đi học, cậu ta cũng không có đi đến trường, mà tùy ý đi chơi xung quanh thế giới nhân loại một thời gain, cậu ta không phải đối thủ của Lãnh

Dạ, cậu ta cũng không muốn tổn thương Bạch Tuyết, Bạch Tuyết yêu Lãnh Dạ, cậu ta biết, hiện tại cậu ta đang do dự rất cuộc nên làm như thế nào?

"Tôi muốn đi tới nhà người thân ở, tạm thời rời khỏi đây một thời gian." Bạch Tuyết nói.

"Nói cho tôi biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Cô đang ở đâu? Tôi quá đó tìm cô." Lâm Giang hỏi.

"Lâm Giang, cậu không cần tới, hôm nay cảm ơn cậu, tôi cúp đây." Bạch Tuyết cúp điện thoại.

Cô không có tới nhà ga, cũng không có tới sân bay, nàng lại ngồi taxi đi về nông thôn, cô nhớ ở nông thôn có một người cô? Là em gái cha, thế là cô muốn đi tới đó?"

Bạch Tuyết không có rời đi, mà là đi tới vùng ở nông thôn ngoại thành, cô cho rằng ở nông thôn sẽ an toàn hơn. Mạng lưới không phát triển, đến lúc đó nhất định Lãnh Dạ sẽ không nghĩ tới cô sẽ rời thành phố, đi xuống nông thôn.

Cô cho rằng nơi nguy hiểm thì càng an toàn, Lãnh Dạ nhất định cho rằng cô sẽ cao chạy xa bay, kỳ thực, cô ở nơi cách anh không xa, như vậy sẽ không bị anh phát hiện!

Nhưng mà, bên kia, mưa gió âm âm, thiên địa biến sắc!

"Cái gì?" Lãnh Dạ giật dử tròng mắt đối diện với thủ hạ, mấy người này là người lan lợi dưới tay anh, thậm chí ngay cả cái cô gái cũng không coi được!

"Mẹ kiếp -- cái gì? Các cậu nói cái gì? KHÔNG thấy người? Mấy người đàn ông các cậu thậm chí ngay cả một cô gái cũng không trông coi được, trơ mắt để người trốn thoát, đồ ăn hại--" Lãnh Dạ tức giận mắng, tức giận

giáng một quyền về phía chiếc xe bên cạnh, anh một đường chạy như bay chạy tới, lại có thể người đi nhà trống!

"Phải người đuổi theo cho tôi, trạm xe lửa, bến xe, sân bay, ca-nô, chỉ cần là nơi người có thể đi liền đuổi theo cho tôi, tìm không được cô ấy không được trở về gặp tôi! Mẹ nó!"

Đêm khuya, toàn bộ nội thành dường như bị lật tung, tìm kiếm khắp tất cả các nơi, lại không có tìm được, cũng không có phát hiện dấu vết Bạch Tuyết chạy trốn!

Bình Tĩnh cẩn thận nhìn Lãnh Dạ ngồi ở trên sofa, mặt trầm như nước, làm cho người ta kìm nén sợ hãi, anh không có mở đèn, một đôi hàn quang ở trong đêm tối lóe ra, âm trầm khủng bố, trập trập gió lạnh, thật sự là sợ hãi, giống như dã thú khát máu, mai phục trong đêm tối, tiến tới một giết chết một, Bình Tĩnh chỉ có thể kiên trì đứng ở chỗ này!

Không phải Bạch Tuyết chạy trốn, đây là muốn giết người a, cô là muốn gián tiếp hại chết bọn họ!

Bạch Tuyết lấy đầu ra lá gan dám chọc Lãnh Dạ như vậy, Bình Tĩnh cho rằng Bạch Tuyết nhất định điên rồi, nếu như hiện tại tìm được Bạch Tuyết, Lãnh Dạ nhất định sẽ răng rắc, một chương bóp chết cô! Càng nghĩ càng sợ, nhìn Lãnh Dạ trong bóng đêm, trong lòng không khỏi bắt đầu sợ hãi!

Lãnh Dạ bỗng nhiên đứng lên, bóng dáng cao lớn đứng ở trong đêm tối, âm u, mang theo khí tức lạnh lùng tử vong!

"Đi ra, ai cũng không cho tiến vào!" Lời Lãnh Dạ như một cây đao mạnh mẽ đâm vào người Bình Tĩnh, cậu nơm nớp lo sợ. Không dám nói một tiếng.

Sau khi cửa đóng lại, rốt cuộc trong phòng Lãnh Dạ nổi giận nổ tung, lúc này anh có thể phá hủy tất cả như Đại Ma Vương, ai dám xuất hiện ở trong

tầm mắt anh, anh sẽ không chút do dự xé nát người đó! Đồ vật đập vào mắt đều bị anh hung hăng xé nát!

Cô nhóc đáng chết, thật là lợi hại! Cô thật dám!

Cô vẫn chưa tin anh có thể bảo vệ cô!

Anh lần lượt vì cô nhẫn nhịn, lần lượt bỏ xuống dáng vẻ, kể từ khi biết cô, anh không có đụng chạm tới cô gái nào bên ngoài, anh chỉ sợ cô đau lòng, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Cô nhóc đáng chết mang theo con của anh! Thế nhưng vì sao bọn nhỏ không có phản đối cô?

Nàng cho là mình che che giấu giấu anh không biết cô mang thai sao? Cô liều mạng ăn cay, ăn tchua, cô nghĩ người khác cũng là đồ ngốc sao? Cô nhóc đáng chết! Chính cô vẫn còn con nít! Cô làm sao có thể chiếu cố tốt đứa bé trong bụng đây?

Vì cô suy nghĩ, vì bọn nhỏ trong bụng, anh làm bộ cái gì cũng không biết, chỉ vì để cho cô an tâm, đáng ghét, cô lại có thể dám bỏ trốn! Bọn nhỏ trong bụng cô cũng là của anh, cô dựa vào cái gì không nói tiếng nào đã mang con anh đi?

Sở dĩ hiện tại anh không có vạch trần chuyện cô mang thai, là bởi vì anh muốn tìm cách, làm sao khiến mẫu thân tiếp nhận bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, chỉ là muốn chờ một chút, cô lại cứ tự mình mang mang bọn nhỏ của anh đi như vậy! Mẹ nó!

Còn dám khóc nói yêu anh! Không rời khỏi anh!

Đáng chết!

Cũng là bởi vì tin những lời này của Bạch Tuyết, mới có thể để cho cô chạy mất, đáng ghét, đều là chuyện hoang đường! Chuyện hoang đường gài người!

Ngày mẫu thân tới đó, Bạch Tuyết ôm anh khóc, khóc đến tan nát cõi lòng, hóa ra những thứ ấy đều là nói láo! Gạt người !

Nói cái gì mà không thể rời khỏi anh?

Đều là nói xạo!

Lãnh Dạ nổi giận!

Lãnh Dạ muốn chửi người!

Lãnh Dạ hận muốn giết người!

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, anh cũng không nên tin cô!

Cô thật sự đi!

Cô thật là độc ác!

Nàng thật to gan!

Đã như vậy, anh cũng không cần mềm lòng --

(Lang Vương vĩ đại của chúng ta không lâu sau cũng bị đánh hồi nguyên hình, đương nhiên là vì cứu Bạch Tuyết của chúng ta, đến lúc đó Bạch Tuyết sẽ thật sự biết lai lịch người cô yêu là gì?)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Em Trai Ma Vương

Lại dám chạy trốn! Cô lại dám --

Được thôi! Anh cũng không cần mềm lòng!

Lãnh Dạ tức giận nắm tay đánh về phía vách tường, vách tường liền bị đánh thành khe nứt, máu tươi trên tay chảy ròng, bắn lên trên vách tường trắng, thậm chí bắn cả lên trên mặt anh, vậy mà anh nhìn chăm chăm vách tường, mặt mày hung dữ!

Giống như ma quỷ!

Bạch Tuyết --

Nhất định tôi sẽ tìm được em!

Thế nhưng, vào lúc này, trong bầu không khí nguy hiểm, Bình Tĩnh lại tiến vào, anh không thể không tiến vào, bởi vì có chuyện quan trọng muốn thông báo!

"Anh, tên đó tới!" Bình Tĩnh khiếp đảm nói.

"Ai?" Lãnh Dạ bỗng nhiên quay đầu lại, ôm một tia hi vọng nhìn Bình Tĩnh, anh cho rằng đã tìm được Bạch Tuyết .

"Em trai Ma vương, Ma quỷ." Bình Tĩnh nói.

Lãnh Dạ thất vọng!

Không phải người phụ nữ của anh đã trở về!

"Biết rồi! Cậu đi trước đi!" Lãnh Dạ trả lời.

Bình Tĩnh do dự một chút, vẫn đi ra ngoài!

Tên đó tới!

Chẳng lẽ bọn nhỏ đã sớm biết Ma quỷ đi tới nhân gian, cho nên mang theo Bạch Tuyết rời đi?

Nếu như là vậy, Bạch Tuyết rời đi là đúng đắn.

Dù sao Ma Quỷ đang hướng về phía bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết, nhất định tên đó đã đoán được máu của bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết có thể cứu anh trai mình là Ma Vương.

Lãnh Dạ bỗng nhiên đứng dậy canh gác, đã tới, vậy thì sẽ gặp thôi!

Ma Quỷ trực tiếp đến nhà của Lãnh Dạ, hẳn ta biết Lãnh Dạ ở thế giới nhân loại chính là đang chờ hậu nhân của mẫu đơn tiên tử chậm rãi lớn lên, hẳn ta đã nhận được tin tức, Lãnh Dạ và hậu nhân mẫu đơn tiên tử đã kết hợp, hơn nữa ba linh đồng Thiên sơn kia đã rời khỏi Thiên sơn, nói như vậy hiện tại mẫu đơn tiên tử có khả năng đã mang thai?

Hai tay Bình Tĩnh nắm chặt đứng ở trong sân, lúc này bên cạnh nổi lên gió to, lá cây trên mặt đất đều bị cuốn lên không trung! Hơn nữa xoay tròn xung quanh Bình Tĩnh!

"Ha ha... Tên kia? Người chỉ là một tiểu yêu sao có thể là đối thủ của bản tôn, không nên ở chỗ đây nhận lấy cái chết, nhanh gọi Vương của các người ra, nếu không ta san bằng nơi này!" Ma Quỷ lơ lửng trên không trung vẫn không có hạ xuống!

Bình Tĩnh lo lắng làm hại người khác, đã phòng hộ nơi này, người khác sẽ không thấy ở đây xảy ra chuyện gì!

"Ma Quỷ hèn hạ, ông đây ở chỗ này chờ người chính là cho người mặt mũi, đừng tưởng rằng mình có bao nhiêu tài giỏi, chỉ người? Ông đây còn không để vào mắt! Muốn gặp Vương của tôi, mơ tưởng!" Bình Tĩnh phi thân lên, nhìn thẳng vào Ma Quỷ.

"Ha ha ... Không biết sống chết, ngoan ngoãn chịu chết đi --" Ma Quỷ bỗng nhiên rống một tiếng, một đạo hồng quang đánh thẳng qua, ngay khi đánh tới Bình Tĩnh. Một đạo lam quang đối diện đón nhận lại hồng quang.

Không tệ, đạo lam quang này chính là do Lãnh Dạ vĩ đại chúng ta bắn tới

Anh biết pháp lực Bình Tĩnh không đủ, giả như hồng quang vừa rồi đánh tới Bình Tĩnh, thì cậu ta sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

"Ma Quỷ, người lại dám dương oai ở nhân gian, chẳng lẽ không sợ trời phạt?" Lãnh Dạ gầm lên giận dữ!

"Hôm nay ta tới lấy huyết mạch của hậu nhân mẫu đơn tiên tử, nếu không muốn chết, ngoan ngoãn giao cô ta ra đây! Nếu không bản tôn sẽ đại khai sát giới! Đến lúc đó nơi đây sẽ máu chảy thành sông! " Ma Quỷ gào lên.

" Khốn khiếp! Người muốn huyết mạch của hậu nhân mẫu đơn tiên tử, không có quan hệ gì tới người nơi này, nếu người dám làm hại người nơi này, ta sẽ không tha cho đâu --" Lãnh Dạ lạnh lùng rít lên.

"Không muốn ta làm hại người nơi này, liền ngoan ngoãn giao hậu nhân mẫu đơn tiên tử ra, nếu không... Hừ hừ!" Ma Quỷ đe dọa.

"Đê tiện -- Hiện nay Bản vương vẫn đang tìm mẫu đơn tiên tử, đến nay vẫn chưa có tìm được !" Lãnh Dạ sắc bén trả lời, trong giọng nói không có một chút do dự.

"Cần rõ, người dám lừa gạt bản tôn, linh đồng Thiên sơn đã đầu thai chuyển thế, người cho là bản tôn không biết sao? Nếu người không có cùng hậu nhân mẫu đơn tiên tử kết hợp, thì tại sao bọn họ có thể đầu thai?" Ma Quỷ quát.

"Cho dù là linh đồng đầu thai cũng không có quan hệ gì với bản vương?"

"Không cần nói với bản tôn người không biết, linh đồng Thiên sơn tu luyện mấy trăm năm vẫn không có đầu thai, chính là vì đang chờ đợi hậu nhân mẫu đơn tiên tử cùng Lang Vương người kết hợp!" Ma Quỷ thét lên, Cuối cùng Lãnh Dạ suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, thảo nào.

"Chớ có nói hươu nói vượn, nhận của ta một chương --" Lãnh Dạ nổi giận! Người của anh, con của anh sao có thể bị người ta khi dễ, dễ dàng như vậy, thân là Lang Vương, nếu như ngay cả vợ con mình cũng không bảo vệ được, sẽ không xứng làm Lang Vương.

Ma quỷ tiếp được một chương sắc bén của Lãnh Dạ!

"Không ngờ pháp lực của người tiến triển nhanh như vậy, bản tôn thực sự là xem nhẹ người ! Phẫn nộ --" Ma Quỷ ra một chương tập kích Bình Tĩnh, Bình Tĩnh xem chiến bên cạnh bị đánh trúng, phun ra một ngụm máu đen, rơi trên mặt đất!

Ma Quỷ biết Lãnh Dạ trọng tình trọng nghĩa, cố ý tập kích Bình Tĩnh, phân tán lực chú ý của Lãnh Dạ, quả nhiên Lãnh Dạ bay qua tiếp được Bình Tĩnh, lúc này, Ma Quỷ dùng sức phát ra một kích trí mạng, trúng vào phía sau Lãnh Dạ. Cùng Bình Tĩnh rơi xuống.

"Anh?" Bình Tĩnh thống khổ kêu lên!

Lãnh Dạ và Bình Tĩnh rơi xuống, Lãnh Dạ phi thân lên, đứng vững, hai tay vận hành, chỉ thấy một quả cầu lam trong lòng bàn tay Lãnh Dạ nhanh chóng xoay tròn, sau đó Oành-- bắn ra, hai tay Ma Quỷ tiếp được, thế nhưng, hắn ta không nghĩ đến nội lực Lãnh Dạ thâm hậu như thế, Oành-- quả cầu lam khiến Ma Quỷ bay ra!

A --

Ma Quỷ hét thảm một tiếng biến mất không thấy!

Lãnh Dạ cũng ngã trên mặt đất, chẳng biết rằng một kích vừa rồi dốc hết toàn lực của Lãnh Dạ, anh biết Ma Quỷ vừa mới đến nhân gian, phải cho hắn ta biến tay, nếu không sau này hắn lại không biết tự lượng sức mình đến tìm phiền toái, đến lúc đó liền khó đối phó, cứ như vậy, Ma Quỷ ăn ít khổ sở, sau này hắn ta sẽ làm việc cẩn thận!

"Anh? Anh, anh..." Bình tĩnh kêu to, anh ta nỗ lực bò dậy, ôm Lãnh Dạ vào trong nhà, sau đó ngồi xếp bằng, hơn nữa gọi Lãnh Nguyệt và mẫu thân Lãnh Dạ tới.

Lãnh Nguyệt vào cửa liền nhìn thấy sắc mặt Lãnh Dạ trắng bệch nằm ở trên sô pha!

"Anh, anh..."

Lãnh Nguyệt quỳ rạp xuống bên người Lãnh Dạ, lo lắng lay người Lãnh Dạ, hy vọng anh có thể tỉnh lại!

"Lãnh Nguyệt, bây giờ em ra ngoài đi, ở bên ngoài coi chừng, phòng ngừa tên Ma Quỷ lại đến! Chúng ta phải vận khí cho anh ấy!" Bình tĩnh đau đớn nói.

"Vâng, em lập tức đi ngay, thế nhưng bây giờ bản thân anh còn khó giữ nổi, làm sao vận khí cho anh ấy được, vẫn là nên nhờ mẫu thân vận chân

khí cho anh ấy đi?"

"Nguyệt nhi con mau đi ra ngoài trông chừng, nơi này có ta rồi, con yên tâm." Mẫu thân Lãnh Dạ đỡ Lãnh Dạ ngồi trên mặt đất, sau đó ngồi xếp bằng, bắt đầu vận khí.

Bạch Tuyết đang ở nơi xa, bỗng nhiên mí mắt giật liên hồi, cô không biết cô rời khỏi Lãnh Dạ thì sẽ như thế nào? Thế nhưng, cô biết người đàn ông độc tài kia nhất định sẽ giận dữ!

Thậm chí sẽ nổi điên!

Cho nên mí mắt cô mới có thể giật liên hồi như vậy!

Bạch Tuyết sờ sờ bụng của mình, làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không?

Rời khỏi anh, hai người hẳn là đều khó chịu đi?

Thế nhưng, người nhà bọn họ không thích cô, không thích đứa nhỏ trong bụng của cô!

Nghĩ đến đứa nhỏ, Bạch Tuyết kiên định muốn lắm trốn! Không thể bị bọn họ bắt được!

Cô xuống xe, xờ vách tường đi về phía trước, ở đây đã là thôn nhỏ, không có đường quốc lộ, mà là đường núi gồ ghề, cô cẩn thận đi lên trên núi, bởi vì cô nhìn thấy giữa sườn núi có một thôn nhỏ, không bằng đi tới đó trốn? Vốn định đến nhà cô họ ở mấy ngày, nghỉ lại hay là thôi đi! Không biết người trong nhà cô có sao không? Ngộ nhỡ giống người như mẹ kế! Vì vậy, cô mới chọn một thôn hẻo lánh như thế trốn đi!

Bạch Tuyết dọc theo sườn núi đi lên phía trước, mệt mỏi thì ngồi nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi đủ rồi lại tiếp tục lên đường!

Lúc này.

"Em trai, chúng ta có nên giúp mẹ hay không, nhìn rất đau lòng nha!"
Sói con số một hỏi.

"..." Đứa hai không nói, kỳ thực trong lòng nó cũng đau lòng cho mẹ! Thế nhưng, bây giờ bọn nó không thể ra tay, một khi sử dụng pháp lực, Ma Quỷ sẽ phát hiện bọn chúng, sau đó tìm tới nơi này, đến lúc đó bọn chúng cũng sẽ bị mang đi! Cho nên bọn chúng không thể ra tay trợ giúp mẹ!

"Anh cả, nhịn một chút đi! Hiện tại mặc dù mẹ vất vả, thế nhưng, tối thiểu chúng ta đều rất an toàn !" Sói con số ba đau lòng nói.

"Nếu không thế này đi, chúng ta không thể dùng pháp lực, thì sau này nếu như mẹ bị ức hiếp, chúng ta liền chỉ đạo tư tưởng của người, làm cho người kiên cường có được không?" Cuối cùng sói con số hai nghĩ đến việc có thể giúp mẹ.

Nó biết hai tháng này, bọn chúng tạm thời phải lẩn trốn, trong vòng ba tháng bọn chúng chưa có lớn thành hình người thì giai đoạn mẹ mang thai rất nguy hiểm, bây giờ bọn chúng mới hơn một tháng, qua hai tháng nữa bọn bạn chúng đủ ba tháng, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm của phụ nữ mang thai .

Cho nên bọn chúng chỉ cần ở trong bụng mẹ sống quá cẩn thận qua hai tháng này thì tốt rồi, đến lúc đó bọn chúng có thể trở lại tìm cha, mặc dù Ma Quỷ đến tìm phiền toái, bọn chúng cũng không có sợ như vậy, đến lúc đó bọn chúng cũng đã thành hình, cũng có thể phát công lực, cũng có thể bảo vệ mẹ, khi đó bọn chúng đã khỏe hơn, liền không cần lo lắng rơi ra khỏi bụng mẹ.

Chỉ là bây giờ bọn chúng phải kiên nhẫn một khoảng thời gian!

"Chỉ có như vậy, trong khoảng thời gian này phải để mẹ ủy khuất!"

Bạch Tuyết không biết ba đứa nhỏ trong bụng có bao nhiêu ngoan ngoãn, rất hiểu chuyện, đau lòng cho cô. Nếu như cô biết nhất định sẽ rất vui vẻ.

Thật vất vả đến được thôn trên sườn núi, nhìn một căn nhà vẫn sáng đèn, Bạch Tuyết gõ gõ cửa, chỉ chốc lát sau một ông cụ ra mở cửa, ông nhìn Bạch Tuyết, dường như không phải người nơi này?

"Ông à, con lạc đường, có thể vào đây nghỉ ngơi một chút?" Bạch Tuyết mệt mỏi hỏi, cô mệt muốn chết rồi, cô đã đi rồi rất xa, cái gì cũng chưa có ăn, đã không còn bao nhiêu thể lực chống đỡ!

"Cô gái, vào đi, đường núi ở đây rất nhiều, cô từ ngoài đến nơi này rất dễ lạc đường!" Ông cụ cho Bạch Tuyết tiến vào, Bạch Tuyết đi vào, mới phát hiện trong cái nhà này chỉ có hai cụ già, các con đều lên thị trấn làm việc, trong nhà chỉ có một đứa bé và hai cụ già.

Bạch Tuyết tạm thời được ông bà cụ cho ở nhờ, người bà cho Bạch Tuyết một bát mì, còn nấu cho cô hai quả trứng, Bạch Tuyết đói rã rồi, đều ăn hết.

"Bà, cảm ơn bà." Bạch Tuyết vô cùng cảm kích. Nước mắt lưng tròng nhìn hai ông bà.

"Cô bé ngốc, cảm ơn cái gì, hiện tại chúng ta không giống như trước, mọi nhà đều có cơm ăn, cô yên tâm ở nơi này đi, đã tối, thì cứ ở lại, coi như nơi này trong nhà mình, đừng khách khí." Cụ bà nhìn thấy Bạch Tuyết mang theo túi xách, cũng đoán đại khái có lẽ cô rời nhà trốn đi. Hoặc là là lạc đường. Mặc kệ thế nào, trước cho cô ở lại rồi nói.

Bạch Tuyết vào ở trong một căn phòng nhỏ, bà cụ lấy ra cho cô chiếc chăn bông mới để đắp.

"Cô gái, chúng ta ở trong núi không thể so với thành phố, ở đây đêm đã khuya sẽ rất lạnh, đắp nhiều một chút, đừng để cảm lạnh." Bạch Tuyết nhin

không được khóc lên.

"Làm sao vậy? Vì sao cô lại khóc?"

"Bà, bà thật tốt, bà giống như mẹ con, thế nhưng..." Bạch Tuyết tủi thân nước mắt. (Bạch Tuyết lập tức sẽ biết đứa nhỏ trong bụng có thể nói, hơn nữa còn không phải một đứa nhỏ, mà là ba, chờ mong nhé...)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hăm Hại

"Mẹ cô?" Bà hỏi.

"Con chưa bao giờ gặp mẹ, khi con vừa sinh ra đã không thấy mẹ đâu!" Bạch Tuyết ô ô khóc, sao cô không thừa cơ hội này đi tìm mẹ, có lẽ sẽ tìm được?

"Cô bé đáng thương, ngủ đi, nếu cô không ngại sau này cứ ở đây, dù sao ta không có con gái, cô có thể làm con gái nuôi của ta?" Bạch Tuyết khóc không thành tiếng.

"Thật sự có thể không?" Bạch Tuyết chột cảm giác mình không cô độc như vậy, vốn trước kia Lãnh Dạ là trụ cột tinh thần, nhưng bây giờ Lãnh Dạ cũng không ở bên người, cho nên trong lòng cô khó chịu!

"Dĩ nhiên."

"Cám ơn ngài, mẹ. . . . ." Bạch Tuyết ôm lấy bà khóc lên, nhưng, vừa nghĩ hiện tại cô là phụ nữ có thai, khóc đối với con không tốt, vì vậy, cố nén nước mắt.

"Con gái ngoan, sớm nghỉ ngơi đi, đi một ngày đường cũng phải mệt mỏi." Bà nhìn vành mắt Bạch Tuyết biến thành màu đen, nhất định là rất mệt mỏi.

"Ừ, con liền ngủ." Bạch Tuyết ngoan ngoãn nằm xuống, bà nhìn Bạch Tuyết từ từ ngủ, Bạch Tuyết thật sự mệt mỏi, không bao lâu liền ngủ thiếp đi, bà tắt đèn, sau đó liền đi ra ngoài, đóng cửa, lau nước mắt.

Trong giấc mộng.

Thì ra là bọn nhỏ báo mộng cho Bạch Tuyết.

Trong mộng, Bạch Tuyết ngồi dưới một gốc cây, bên người có ba đứa bé dễ thương, đều mập mạp, bộ dáng rất nhiều người yêu, bọn nhỏ vây quanh cô, nằm ở trên đầu gối cô, ngây thơ nhìn Bạch Tuyết.

"Mẹ, người phải nghe nhé, hai tháng sau người phải trở về bên người cha, cha cần người."

"Mẹ, là hai tháng, nhất định mẹ phải nhớ, cha cần người, cha cần người."

"Mẹ, hai tháng sau, mẹ phải dẫn chúng con rời nơi này, đi tìm cha, cha cần người."

Ba đứa bé lại nói giống nhau, cũng nhấn mạnh hai tháng sau Bạch Tuyết trở về tìm Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết chợt từ trong mộng tỉnh dậy.

Mới vừa rồi là mộng?

Tại sao chân thật như vậy?

Ba đứa bé?

Ông trời ——

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ?

Bạch Tuyết đưa tay sờ lên bụng, chẳng lẽ trong này là ba?

Bạch Tuyết giật mình há mồm miệng, đôi mắt mở lớn, lúc này, cô không có một chút buồn ngủ!

Đây là bọn nhỏ trong bụng đang ám chỉ cái gì sao?

Tại sao là hai tháng?

Trong bụng là ba đứa?

Mộng đó là thật sao?

Bạch Tuyết không hiểu hỏi ngược lại, ba đứa bé trong mộng đều nói giống nhau, nói cần cô.

Lãnh Dạ thật sự cần cô sao?

Hay là anh đã xảy ra chuyện?

Bạch Tuyết chợt lo lắng!

Lúc này, trong bụng lại đang triệu khai hội nghị khẩn cấp.

"Nguy rồi, hiện tại mẹ cũng không thể trở về! Quá nguy hiểm, không chừng chúng ta tìm cái chết, mẹ cũng sẽ lành ít dữ nhiều!" Sói con thứ nhất nói.

"Vậy làm sao?" Sói con số ba lo lắng hỏi.

"Đừng có gấp, bây giờ không được, chúng ta liền. . . . ." Sói con thứ hai nói.

"Nên làm gì?" Sói con thứ nhất giật mình hỏi.

"Nên làm gì?" Sói con thứ ba giật mình hỏi.

"Liên tục tiếp nói chuyện cùng mẹ là được, tình huống bây giờ nguy cấp!" Sói con thứ hai nói.

"Hả?" Sói con thứ nhất kinh ngạc.

"Hả?" Sói con thứ ba kinh ngạc.

"Hả cái gì! Lúc nào rồi, đành phải vậy, nếu mẹ là Mẫu Đơn tiên tử, năng lực chịu đựng này phải có, nếu không làm cho chúng ta thất vọng!" Sói con thứ hai lạnh lùng nói.

"Nghe lời em đi, thật ra thì, anh đã sớm muốn cho tiểu mẹ biết chúng ta." Sói con thứ hai nói.

"Em cũng vậy, chính là vẫn không dám nói, lo lắng mọi người phản đối, nếu anh hai nói vậy, thì em hai tay tán thành." Sói con số ba vui vẻ nói.

"Cứ quyết định như vậy, chúng ta sẽ chờ cơ hội, chỉ cần cơ hội đến, chúng ta liền cùng mẹ chào hỏi." Sói con thứ hai nói.

Lúc này, Lãnh Dạ đang được mẫu thân vận khí, nếu như Lãnh Dạ không phải là vì cứu Bình Tĩnh, anh sẽ không bị Ma Quỷ ám toán! Lại được mẫu thân vận khí, hơn nữa còn Kim Đan trong cơ thể mình, Lãnh Dạ nghĩ ngơi một đêm sẽ không sao.

Nhìn trán mẫu thân anh toát mồ hôi, Lãnh Dạ vẫn không hiểu, bà bảo hộ con mình như vậy, tại sao không thể dễ dàng tha thứ cho Bạch Tuyết cùng bọn nhỏ trong bụng cô?

Rốt cuộc giữa bọn nhỏ cùng mẫu thân có căm thù đại hận gì?

Bọn nhỏ luôn luôn dễ thương, lại có thể dắt Bạch Tuyết chạy trốn, Lãnh Dạ vẫn cho rằng Bạch Tuyết có thể rời đi hoàn toàn là bởi vì bọn nhỏ trong bụng giúp, anh biết mấy người anh phái đi đều là người thông minh lanh

lợi, sẽ không ngu như vậy, bị Bạch Tuyết bỏ lại, nhất định là bọn nhỏ âm thầm trợ giúp Bạch Tuyết .

Thật ra thì, Bạch Tuyết chạy trốn, bọn nhỏ ai cũng không có giúp một tay, trong lòng bọn chúng áy náy, nhưng lại không thể không rời đi, cho nên chỉ có thuận theo tự nhiên, tất cả nghe ý trời, cho nên Bạch Tuyết không bỏ rơi được những người theo dõi cô, Bạch Tuyết gặp được Lâm Giang, Lâm Giang giúp cô, bọn nhỏ cho đây chính là ý trời, cho nên bọn chúng càng không có ngăn cản Bạch Tuyết rời đi.

Trong lòng Bọn nhỏ bí mật tính hai tháng sau sẽ đoàn viên cùng Lãnh Dạ.

Thân thể của Lãnh Dạ nhanh chóng hồi phục, nhưng, mẫu thân anh đi ra ngoài từ buổi sáng vẫn chưa có trở về.

Vậy mà, Lãnh Dạ nhận được một phong thư.

Nội dung trong thư là:

Lang Vương, đều nói người trọng tình trọng nghĩa, ta cũng muốn xem lần này người cứu người nào? Nói cho người biết, mẫu thân người ở trong tay ta, hạn người một tháng tìm Mẫu Đơn tiên tử tới, một tháng sau, nếu như người không giao hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử ra, ta liền giết lão yêu bà.

Sắc mặt Lãnh Dạ tối lại, khó trách mẫu thân vẫn chưa có trở về, thì ra là bị Ma Quỷ bắt đi! Ghê tởm! Muốn uy hiếp anh! Đừng mơ tưởng!

Thật ra thì Lãnh Dạ muốn biết Bạch Tuyết ở nơi nào? Anh có thể làm được, trong nhà còn có tóc Bạch Tuyết lưu lại, anh có thể dùng tóc Bạch Tuyết truy tìm Bạch Tuyết, nhưng, hiện tại anh cho là Bạch Tuyết rời đi là sáng suốt , bởi vì hiện tại ở bên cạnh anh là nguy hiểm hơn!

Cho nên Ma Quý nói kỳ hạn một tháng, vì hẳn ta muốn dùng một tháng này khôi phục pháp lực, hơn nữa hẳn ta biết Mẫu Đơn tiên tử không có ở bên người Lang Vương, cho nên hẳn ta cho Lang Vương thời gian một tháng đi tìm hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử.

Thời gian trôi qua rất nhanh, kỳ hạn một tháng đã đến, Ma Quý cùng Lãnh Dạ ước định trên một thảo nguyên ở vắng vẻ.

"Lang Vương, mang hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử tới chưa?"

"Mẫu thân bốn vương đâu?" Lãnh Dạ hỏi.

"Bốn tôn muốn thấy hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử trước, nếu không người đừng mơ tưởng nhìn thấy mẫu thân người!" Ma Quý uy hiếp.

"Bốn vương không thấy được mẫu thân, người đừng mơ tưởng có được hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Tốt lắm, chúng ta sẽ cùng lúc trao đổi thì thế nào?"

"Được." Lãnh Dạ bèn nhón nhìn về phía Ma Quý.

"Ha ha. . . . . Không nghĩ tới Lang Vương vì mẫu thân mình, lại bỏ người mình yêu thích! Mấy trăm năm trước kia, tổ tiên các người cũng bội bạc bỏ Mẫu Đơn tiên tử, hôm nay Lang Vương người cũng buông tha hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử! Thật là đáng buồn!" Ma Quý thay Mẫu Đơn tiên tử tiếc hận!

"Dường như đây không phải là chuyện người nên quan tâm, thuận tiện nói cho người biết, đối với chuyện Mẫu Đơn tiên tử năm đó bị cách chức hạ phạm, căn bản người cũng không hiểu! Mẫu Đơn tiên tử vì không muốn liên lụy lang tộc chúng ta, tự mình gánh chịu tất cả tội danh, hơn nữa lấy cái chết để cho tổ tiên chúng ta còn sống, nếu không cô chết không nhằm

mắt! Còn người? Biết cái gì!" Lãnh Dạ nổi giận, bởi vì hắn ta vũ nhục tổ tiên Lang tộc, Lãnh Dạ không chút lưu tình mạng.

"Bất kể tổ tiên của các người năm đó bội bạc như thế nào, hiện tại không phải người vì mẫu thân của mình bán đứng hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử !" Ma Quỷ quát.

"Hãy bớt nói nhảm đi, mẫu thân ta ở nơi nào?" Lãnh Dạ tức giận hỏi.

"Nhìn thấy không? Trong căn nhà lá trước mặt, chính là mẹ người, tự đi đi!" Ma Quỷ chỉ hướng nhà lá cách đó không xa nói.

Ma Quỷ đi về phía Mẫu Đơn tiên tử sau lưng Lãnh Dạ , rốt cục có được Mẫu Đơn tiên tử , mong mỏi như vậy!

Thật ra thì Ma Quỷ thấy Mẫu Đơn tiên tử là Bình Tĩnh biến thành, Lãnh Dạ tính kế chỉ cần giữ Ma Quỷ mấy phút, anh có thể cứu mẫu thân ra.

Đi tới nhà lá, mẫu thân anh quả nhiên ở bên trong, chẳng qua là, bà không có bị trói, mà đứng dựa lưng về phía Lãnh Dạ.

"Mẫu thân?" Lãnh Dạ ngoài ý muốn hô lên, nếu mẫu thân tự do, tại sao không tự mình chạy trốn? Mới vừa rồi anh hoàn toàn tin tưởng mẫu thân ở trong nhà lá, là bởi vì anh đã cảm giác được mẫu thân ở bên trong, chẳng qua là anh không nghĩ tới mẫu thân được tự do !

Mẫu thân Lãnh Dạ không quay đầu lại, chỉ nhanh chóng phi thân rời đi , lúc này nhà lá chợt dâng lên một đạo hồng quang, hơn nữa bắt đầu vùi lấp, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, nhà lá liền bị mặt đất nuốt hết, biến mất không thấy!

Lãnh Dạ đang bị vây khốn, anh tuyệt vọng nhìn bóng lưng mẫu thân rời đi, anh biết đó là mẫu thân mình, sẽ không sai, nhưng là tại sao? Tại sao bà

muốn làm như vậy? Tại sao bà muốn liên hợp ngoại nhân hại anh? Lúc này, anh cảm giác mẫu thân thật là đáng sợ!

Lãnh Dạ bị vây ở trong, cái nhà lá này là đặc chế, bị hạ trứ, cho dù pháp lực anh cao thâm cũng không ra được, trừ phi là có người biết phá trứ, nếu không anh vĩnh viễn không có cách nào rời đi nơi này!

Bình Tĩnh nhìn Lãnh Dạ bị mặt đất nuốt hết, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất cái gì cũng không có , ngay khi Lãnh Dạ biến mất, anh dùng ý thức nói cho Bình Tĩnh nhanh chóng chạy trốn, không nên tin mẫu thân anh, tìm Bạch Tuyết nhanh, sau đó mang cô rời đi nơi này, đi càng xa càng tốt, không cho phép trở lại cứu anh! Bình Tĩnh nhìn nơi Lãnh Dạ biến mất, nhẫn nại quay người lại, biến mất không thấy, hôm nay Lãnh Dạ tới đã nói cho anh biết Bạch Tuyết ở nơi nào? Hơn nữa dặn dò Bình Tĩnh mang họ trốn đi đâu?

Xem ra hôm nay Lãnh Dạ đã biết mình không về được, nếu anh biết, tại sao còn muốn đi?

Bình Tĩnh không hiểu!

Thì ra là Lãnh Dạ biết chuyện mẫu thân bị bắt cóc này có bấy, nhưng, anh cũng không cam lòng, anh hi vọng suy đoán của mình là sai lầm! Anh hi vọng mẫu thân của mình còn là mẫu thân mình yêu quý!

Cho nên anh mới có thể mạo hiểm cũng muốn thử một lần rốt cuộc mẫu thân là người nào?

Không nghĩ tới anh dự cảm đều chính xác, mẫu thân quả nhiên có chuyện gạt anh!

Vậy mà, anh không nghĩ tới mẫu thân lại có thể liên kết ngoại nhân hại anh!

Anh rất đau lòng!

Mẫu thân anh vẫn tôn kính lại có thể hãm hại anh!

Tại sao?

Anh rất không hiểu!

Cũng may mình sớm có tính toán, nói cho Bình Tĩnh địa chỉ của Bạch Tuyết, để cho Bình Tĩnh nhanh chóng mang Bạch Tuyết rời đi, mẫu thân và Ma Quỷ sẽ không bỏ qua cho Bạch Tuyết, lần này bọn họ tới thế giới nhân loại là tình thế bắt buộc!

Không chiếm được Bạch Tuyết xem ra sẽ không bỏ qua!

Rốt cuộc Lãnh Dạ hiểu rõ, đầu tiên là mẫu thân anh tới trước thăm dò, sau đó Ma Quỷ theo tới uy hiếp anh giao Bạch Tuyết ra!

Thật hèn hạ!

Cũng may anh vì Bạch Tuyết mà suy tính, nhưng, anh không biết là nếu như Bạch Tuyết biết anh đã xảy ra chuyện, có thể ngoan ngoãn rời đi nơi này hay không?

Thế sự khó liệu!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Mẹ Con Liên Tâm

Bạch Tuyết đã ở trong thôn này một tháng. Coi như tất cả thuận lợi, cho nên bọn nhỏ cũng không có quấy rầy cuộc sống yên bình của Bạch Tuyết, thế nhưng, hôm nay bỗng nhiên bọn nhỏ mở họp khẩn cấp, bởi vì bọn chúng đã biết cha xảy ra chuyện, hơn nữa hiện tại Bình Tính đang đuổi tới đây, anh ta muốn đưa mẹ đi nước Mỹ, hoặc là chỗ xa hơn, bọn chúng phải rời khỏi cha!

"Em trai, hiện tại làm sao bây giờ? Cha làm sao bây giờ?" Sói con số một lo lắng hỏi.

"Em không rời khỏi cha đâu, cha bị người hãm hại, đều là do lão yêu bà đáng chết! Em không thể rời khỏi cha!" Sói con số ba khóc nói.

"Thế nhưng, chúng ta không đi có thể sẽ bị bọn họ bắt lại?" Sói con số hai nói.

"Anh hai, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta không thể chỉ vì lo nghĩ cho mình, cha là người thân của chúng ta, chúng ta không thể bỏ người lại! Mặc dù chúng ta không thể an toàn sinh ra, có lẽ đó là ý trời!" Sói con số ba phiến muội nói, kỳ thực, bọn chúng đang chờ, ngóng trông là vì chuyển thế đầu thai, làm người một lần nữa, thế nhưng, hiện tại đối mặt với chúng là việc cha rơi vào lúc nguy hiểm, bọn chúng không thể bỏ người lại, bọn chúng không thể không quan tâm tới người!

"Được rồi, bắt đi thì bắt đi, cùng lắm thì đầu thai trở lại!" Sói con số hai lạnh lùng nói, trong giọng nói lộ ra ý chí chiến đấu, chuẩn bị nghênh tiếp một hồi đại chiến.

"Tốt lắm, hiện tại hẳn là nên cho mẹ chính thức nhận biết một chút đi?" Sói con số một nói.

Không biết có phải là mẹ con nối liền, mà lúc này Bạch Tuyết nhìn chăm chăm vào bụng của mình, dường như sẽ có chuyện xảy ra, hơn nữa còn có liên quan tới bụng của cô.

Bạch Tuyết nhịn không được sờ lên bụng nói nhỏ.

"Con à? Không phải các con có chuyện gì chứ? Vì sao lòng ta lại hoảng sợ như vậy?" Bạch Tuyết tự lẩm bẩm nói.

Bọn nhỏ trong bụng cảm thấy thời cơ đã tới.

"Mẹ?" Một tiếng nói trẻ con từ trong bụng Bạch Tuyết truyền ra, truyền tới lỗ tai Bạch Tuyết.

Vốn cánh tay đang vuốt ve bụng, bỗng nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng rời khỏi bụng, mắt to nhìn chăm chăm, cái miệng nhỏ nhắn há to, cô bị giật mình, hoang mang nhìn chung quanh một chút, không có ai? Mới vừa rồi là ai đang gọi mẹ?

"Mẹ?" Lại một tiếng trẻ con tức giận vang lên.

"A --" Bạch Tuyết sợ đến thét chói tai, lại cuống quýt che miệng lại, bởi vì cô lo lắng kinh động đến hàng xóm, cũng may, bà cụ và ông cụ đều lớn tuổi, đã điếc, bình thường nói chuyện với bọn họ đều kêu lớn tiếng, cho nên bọn họ không nghe thấy Bạch Tuyết thét chói tai, cũng bởi vậy không có kinh động đến bất luận người nào!

"Mẹ? Không phải sợ nha! Con là tiểu công chúa của người." Sói con số ba ngọt ngào nói.

"Con? Con? Con mới từng này? Sao lại có thể nói?" Bạch Tuyết lấp bắp hỏi.

"Mẹ? Con không nhỏ, đã vào trong bụng mẹ hơn hai tháng rồi nha." Tiếng nói trẻ con cách cái bụng truyền đến.

"Thế nhưng, thế nhưng, tiếng nói kia là con kêu ta sao?" Bạch Tuyết vừa nghe thấy chính là tiếng bé trai, sao lúc này lại là tiếng bé gái? Bạch Tuyết sợ hãi!

"À, mới vừa rồi là các anh, bọn họ lo lắng dọa đến mẹ, cho nên bảo con thay mặt nói chuyện với người." Sói con số ba ngọt ngào nói.

"Cái gì? Cái gì? các anh?" Bạch Tuyết sợ hãi nói lắp.

"Đúng vậy, không phải chỉ có một mình con, con còn có hai người anh." Sói con số ba nói.

"À?" Trái tim Bạch Tuyết lại không cách nào bình thường đập loạn, thùng thùng, thùng thùng thùng, thùng thùng thùng...

"Rốt cuộc các con có mấy?" Bạch Tuyết lau một phen mồ hôi lạnh trên trán hỏi.

"Ba người." Tiếng nói cách cái bụng truyền ra.

Bạch Tuyết một hồi choáng váng đầu, thiên địa xoay chuyển.

"Mẹ, người cũng không nên té xỉu nha, con còn có chuyện rất quan trọng muốn nói a, thực sự rất quan trọng nha, nếu không con sẽ không đường đột hiện thân như thế."

"Chuyện quan trọng?" Bạch Tuyết tò mò nhìn bụng của mình hỏi, chẳng lẽ đứa nhỏ như vậy đã muốn ra ngoài? Nếu như mà vậy, sợ rằng cô không làm được!

"Mẹ người nghe cho kỹ, hiện tại Bình Tĩnh đang tới tìm chúng ta!" Sói con số ba nói.

"Con sao con có thể biết? Con không có ở trong bụng ta sao?" Bạch Tuyết hoang mang, đứa nhỏ nhỏ như vậy đã có thể nói, lại còn nói ra chuyện kinh người như vậy, nếu như Bình Tĩnh thực sự tới, vậy có phải đến đưa cô trở về hay không, cô bị phát hiện, anh ấy do Lãnh Dạ bảo tới?

"Mẹ đừng hoảng hốt, con ở trong bụng người a, chẳng qua Bình Tĩnh thực sự sắp tới !" Sói con số ba sốt ruột nói, nó phải nói cha xảy ra chuyện gì trước khi Bình Tĩnh tới? Thế nhưng, nó lại rất lo lắng mẹ không chịu nổi

"Không được, mẹ không cho phép bất luận người nào tổn thương các con, nhất định ta phải bảo vệ các con! Hiện tại chúng ta chạy thôi!" Bạch Tuyết sốt ruột bắt đầu thu dọn đồ đạc, quần áo cũng không cầm, chỉ đem theo mỗi ví tiền, đây chính là vốn liếng sau này nuôi sống bọn nhỏ, cô cái gì cũng có thể không cần, thế nhưng, số tiền này, nhất định cô phải mang theo, nếu không sau này bọn nhỏ theo cô bị đói chết! Bởi vì trong bụng của cô không phải một đứa nhỏ, mà là ba, như vậy sau này phải mua sữa bột uống, nhất định sữa của cô không đủ cho ba đứa nhỏ ăn!

Chẳng biết rằng, Bạch Tuyết chỉ biết là trong bụng có ba đứa nhỏ, cô còn không biết bọn nhỏ trong bụng có thể không phải là con người? Là yêu? Hoặc là nửa người nửa yêu?

"Mẹ muốn chạy trốn sao?" Sói con số ba hỏi.

"Nếu như mẹ bị bắt lại, nhất định các con sẽ gặp nguy hiểm !" Bạch Tuyết đau lòng nói, cô không biết nói cho bọn nhỏ quan hệ của cô và Lãnh Dạ thế nào, nhất định bọn chúng cũng không tiếp thụ được mẹ chúng là

người phá hoại gia đình người ta, cho nên cô nói không nên lời quan hệ của mình và Lãnh Dạ, cô còn chưa có kết hôn, thì có đứa nhỏ!

"Mẹ, kỳ thực cha thích chúng con, mặc dù khả năng cha còn chưa biết, nhưng mà chúng con tin cha thích chúng con."

"Các con còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện không phải như các con nghĩ! Anh ấy sẽ không thừa nhận các con!" Bạch Tuyết khóc lên!

"Mẹ làm sao người ngốc như vậy! Cha yêu mẹ, đương nhiên cũng thích chúng con trong bụng mẹ." Sói con số ba sốt ruột nói.

"Anh ấy thực sự yêu ta sao?" Bạch Tuyết nghi hoặc hỏi.

"Đương nhiên yêu rồi, chẳng lẽ mẹ không cảm giác được lòng của cha sao? nhưng chúng con đều cảm thấy!"

"Thế nhưng, anh ấy kết hôn!" Bạch Tuyết che mặt khóc lên, anh kết hôn, đây là sự thực, Bạch Tuyết trước sau không thể chấp nhận, mà bọn nhỏ của họ sau này sẽ là con riêng! Nghĩ tới những điều này cô liền đau lòng khó chịu, cô thật xin lỗi bọn nhỏ, là cô khiến chúng có thân phận như vậy!

"Những điều này đều là chuyện nhỏ, mẹ còn có chuyện quan trọng hơn, bây giờ người nghe cho kỹ, cha đã xảy ra chuyện, rất nguy hiểm, hiện tại người cho Bình Tĩnh tới tìm mẹ, chính là đem mẹ rời đi, đi càng xa càng tốt, bởi vì người lo lắng mẹ có nguy hiểm!" Sói con số ba một hơi nói xong.

"Cái gì? Anh ấy đã xảy ra chuyện?" Bạch Tuyết bỗng nhiên ngừng khóc, nâng đôi mắt đỏ hồng lên, ném hành lý đang thu dọn trong tay, đứng dậy, đi một đôi giày thể thao vào, mặc thêm áo khoác rộng liền đi ra ngoài.

Cô gõ cửa phòng bà cụ, nói cô bỗng nhiên có việc muốn rời đi trước, sau này có duyên cô sẽ trở lại.

Bà cụ nhìn Bạch Tuyết khóc đỏ mắt, biết nhất định là chuyện quan trọng, cũng không có ngăn cản cô, Bạch Tuyết để một ít hành lý của mình lại, chỉ đeo một cái túi nhỏ đi xuống núi.

"Mẹ người muốn đi đâu?" Sói con số ba hỏi.

"Ta muốn đi tìm anh ấy --" Bạch Tuyết mang theo tiếng khóc nức nở, kiên định nói, hiện tại cô rất khó chịu, thế nhưng, cô không cho phép mình lại khóc, cô muốn giữ gìn thể lực trở lại tìm Lãnh Dạ!

"Được thôi mẹ, chúng con sẽ theo người, yên tâm, chúng con sẽ bảo vệ mẹ." Sói con số ba cũng kiên định nói.

"Các con đều là đứa trẻ, mẹ sẽ không để cho bất kỳ ai tổn thương các con!" Một tay Bạch Tuyết ôm bụng, ngẩng đầu đi nhanh về phía trước.

"Mẹ, nhắm mắt lại, chúng con mang người trở lại." Sói con số hai sắc bén nói. Nó cảm thấy tự hào khi có mẹ như vậy, gặp được nguy hiểm người không có trốn tránh, người dũng cảm, chưa từng có người nào yêu bọn chúng như thế, lời Bạch Tuyết vừa nói, khiến cho chúng cảm động, cũng khiến cho chúng đau lòng cho mẹ, cho nên bọn chúng không sợ, cùng lắm thì cùng nhau đối mặt.

"Ừm." Bạch Tuyết rất tò mò, vì sao vì sao này giờ hai đứa trai không nói gì? Thật vất vả mới nói bảo cô nhắm mắt lại, còn nói muốn dẫn cô trở về, bọn chúng có thể nói chính là kỳ tích, chẳng lẽ còn có chuyện thần kỳ phát sinh?

Thế nhưng, cô càng muốn mau trở về, thế là ngoan ngoãn làm theo, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ngay khi Bình Tĩnh sắp tới gần Bạch Tuyết, chợt phát hiện phía trước bay lên một tia sáng, thế là anh ta nhanh chóng bay đi, anh ta lo lắng là Ma

Quý chạy tới bắt Bạch Tuyết, anh vạn lần không ngờ điểm sáng này sẽ là Bạch Tuyết.

Đợi đến khi anh ta chạy theo tia sáng, Bình Tĩnh tròn tròn mắt! Cô thực sự là hậu nhân mẫu đơn tiên tử, cô cũng có thể có pháp thuật, cô lại bay?

"Bạch Tuyết? Bạch Tuyết?" Bạch Tuyết nhắm hai mắt, vẫn không dám mở, cảm giác gió bên tai vù vù thổi, cô còn nghe được có người gọi mình? Hình như là tiếng Bình Tĩnh. Thế nhưng cô vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, bởi vì bọn nhỏ không cho phép cô mở mắt ra, cho nên cô đành không nói một lời, cũng không mở mắt ra.

Bạch Tuyết cảm giác chỉ như thế trong nháy mắt.

"Mẹ, mở mắt ra đi." Sói con số ba ngọt ngào nói.

Bạch Tuyết vừa mở mắt nhìn, tròn tròn mắt, cô lại có thể về đến nhà.

Bạch Tuyết dùng sức véo mình một cái.

"Ai da!" Bạch Tuyết thấy đau, đây không phải là mộng, là thật.

"Trời ạ! Mẹ không phải ngốc chứ! Tự ngược!" Sói con số một lo lắng nói.

"Anh mới ngốc ý! Mẹ là nhất thời không tiếp thu được thôi! Nếu như anh vẫn luôn dùng chân đi hơn mười năm, bỗng nhiên có một ngày cho anh bay lên, dự đoán bây giờ anh còn không đứng bằng mẹ đâu!" Sói con số ba bất mãn nói.

"Anh sai rồi được chưa? Thật là! Luôn luôn nói mãi không xong!" Sói con số một nói thầm.

"Hì hì... Nhìn mẹ này, được rồi!" Sói con số ba hì hì cười nói.

Nhưng Bạch Tuyết không cười được, đây là đứa nhỏ gì vậy? Nhỏ như vậy! Khiến người ta kinh hồn, dường như biết không ít? Không thể tưởng tượng nổi lại có thể bay?

Bạch Tuyết không nói lên lời!

Bạch Tuyết khiếp sợ!

Bạch Tuyết im lặng!

Cô bắt đầu hoài nghi Lãnh Dạ rốt cuộc mang hạt giống gì ở trong bụng của cô, vì sao đặc biệt như thế?

Chẳng lẽ hạt giống bị thay đổi?

Bọn nhỏ còn biết nói bẩm sinh, biết bay?

Bạch Tuyết không hiểu, chỉ có tìm được Lãnh Dạ rồi hỏi!

"Các con biết Lãnh Dạ ở nơi nào sao?" Bạch Tuyết bắt lực hỏi, hiện tại cô cảm thấy đứa nhỏ trong bụng không gì làm không được, không gì không biết, cho nên cô mới có thể xin bọn nhỏ giúp đỡ.

"Mẹ, con biết, thế nhưng, hiện tại chúng ta vẫn không thể tới, hiện tại bên kia còn chưa an toàn, trước hết chúng ta phải lên kế hoạch một chút." Sói con số ba nói.

"Không an toàn? Có phải anh ấy rất nguy hiểm hay không, không được, ta phải đi báo cảnh sát, nhất định cảnh sát có biện pháp." Bạch Tuyết chạy vào trong phòng, cô muốn gọi điện thoại báo cảnh sát.

Bọn nhỏ bị Bạch Tuyết mang vào trong phòng.

"Mẹ, không thể gọi điện thoại, cảnh sát cũng không cứu được cha, chỉ có dựa vào chúng ta." Sói con số hai lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết nghe thấy tiếng nói, trong giọng nói lại lộ ra lạnh lùng, bỗng nhiên cô cảm thấy giọng điệu đứa bé này nói chuyện rất giống Lãnh Dạ.

"Dựa vào chúng ta? Thế nhưng, ta không làm gì được! Các con lại nhỏ như vậy!" Bạch Tuyết sốt ruột nói.

"Mẹ đừng lo lắng, chúng con tự có biện pháp." Sói con số hai nói.

"Anh ấy là bị người ta bắt cóc sao?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"Không phải, nhưng coi như là vậy!" Sói con số một nói.

Bạch Tuyết sốt ruột muốn khóc, thế nhưng cô cố gắng nhịn xuống, bởi vì cô không thể mềm yếu ở trước mặt bọn nhỏ, cô phải kiên cường đứng lên.

Bình Tĩnh tiến vào .

"Bạch Tuyết? Là em sao?" Bình Tĩnh cảnh giác hỏi.

"Là em, là em." Bạch Tuyết gần như gặp được cứu tinh, hiện tại cô không giúp được gì, rốt cuộc có người xuất hiện, Bình Tĩnh hẳn là người Lãnh Dạ tin cậy nhất, Bạch Tuyết hoàn toàn tin tưởng anh.

"Tại sao em lại ở chỗ này?" Mặc dù Bình Tĩnh theo đuôi trên đường mà đến, thế nhưng, anh vẫn rất hiếu kỳ sao Bạch Tuyết có thể bay? Chẳng lẽ nguyên thần của cô đã trở về?

"Là em, là em..." Bỗng nhiên Bạch Tuyết không biết trả lời như thế nào, cô mang thai Bình Tĩnh không biết, đứa bé trong bụng của cô có thể nói, nếu như nói cho Bình Tĩnh là cô được bọn nhỏ trong bụng mang bay về, dự đoán anh ấy sẽ nói cô bị bệnh tâm thần, chắc chắn sẽ không tin!

Quên đi, vẫn là không cần nói!

Bình Tĩnh cho rằng Bạch Tuyết muốn nói thân thể của cô, cô muốn nói cô không phải là hậu nhân mẫu đơn tiên tử?

Bình Tĩnh biết chuyện nghiêm trọng.

"Không cần giải thích, tôi biết."

"Anh biết?" Bạch Tuyết thật bất ngờ, sao anh ấy có thể biết cô mang thai? Làm thế nào anh ấy biết bọn nhỏ mang cô bay trở về ? Tất cả đều không thể tưởng tượng nổi!

"Ừ, cái gì cũng không phải nói, tôi hiểu." Bình Tĩnh hiểu sai rồi, Bạch Tuyết cho là anh hiểu.

"Vì sao lại như vậy?" Bạch Tuyết không hiểu hỏi, cô vẫn không rõ tất cả chuyện xảy ra ở trên người mình, quá kì lạ, quá huyền huyền, giống như là trong ti vi diễn vậy, giống như cô đi vào trong thế giới thần thoại, cô lại có thể bay, không thể tưởng được!

"Đây có lẽ là ý trời, cuối cùng có một ngày em sẽ hiểu tất cả. " Bình Tĩnh ý vị xa xa nói.

Anh biết nhất định là Bạch Tuyết không tiếp thụ được sự thật này, đây cũng là bình thường, nhìn kinh hoàng trong mắt Bạch Tuyết, Bình Tĩnh đau lòng, tâm nhói một cái!

"Ý trời? Thật có chuyện ý trời này? Trước đây em chưa bao giờ gặp chuyện không tin được như vậy!" Bạch Tuyết bất lực nhìn Bình Tĩnh, cô suy nghĩ lấy được đáp án từ Bình Tĩnh.

"Anh ấy, vốn để tôi mang em đi, đi càng xa càng tốt! Thế nhưng, em lại có thể trở về, hiện tại ở đây rất nguy hiểm em có biết hay không?" Bình Tĩnh lo lắng nhìn Bạch Tuyết, anh cũng không muốn Bạch Tuyết bị tổn thương, thế nhưng Lãnh Dạ bị giam ở dưới mặt đất, lòng của anh không có

phút nào yên lòng, Lãnh Dạ bị giam lại, nếu như yêu giới biết tin tức này, yêu giới sẽ đại loạn!

Hiện tại anh rất vội, cho nên cứu Lãnh Dạ mới là quan trọng nhất.

"Anh ấy ở nơi nào?" Bạch Tuyết thu hồi ánh mắt bất lực, thuận theo thay thế bằng sự lo lắng, cô yêu người đàn ông kia, cô rất sợ Lãnh Dạ gặp nguy hiểm!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Có Nguy Hiểm

“Không biết!” Bình Tĩnh không được phép nói cho Bạch Tuyết, nếu không cô lại xúc động đi tìm Lãnh Dạ, anh hối hận không nghe lời Lãnh Dạ, không có đưa Bạch Tuyết đi.

"Anh nhất định biết anh ấy ở nơi nào có đúng hay không? Anh lo lắng em đi tìm anh ấy nên anh không nói cho em!" Bạch Tuyết thương tâm nói, ánh mắt Bình Tĩnh đã bán đứng chính mình, anh lo lắng Lãnh Dạ có chuyện, trong ánh mắt anh có sợ hãi, có luống cuống.

Trong ánh mắt Bình Tĩnh, Bạch Tuyết biết chuyện này rất nghiêm trọng, cô hiểu rồi, Lãnh Dạ gặp phiền toái lớn.

“Chúng ta rời nơi này trước đi, tôi mang em đến nơi an toàn”. Bình Tĩnh nói.

“Vâng!” Bạch Tuyết đi theo Bình Tĩnh.

Bình Tĩnh tự mình đưa Bạch Tuyết đến chỗ ở, Lãnh Nguyệt ở nhà sốt ruột đi xung quanh.

“Bình Tĩnh anh đi đâu vậy? Anh có biết hiện tại anh của em đang gặp nhiều nguy hiểm hay không, làm sao bây giờ?” Lãnh Nguyệt túm lấy Bình Tĩnh chất vấn.

“Cô? Bạch Tuyết?” Lãnh Nguyệt nhìn thấy phía sau Bình Tĩnh chính là Bạch Tuyết, rất giật mình, cô nhớ rõ Ma Quỷ đã nói anh trai muốn tìm được Mẫu Đơn tiên tử, nói như vậy việc này có thể chính là Bạch Tuyết?

Lãnh Nguyệt run sợ nghiêm túc đảo ánh mắt qua Bạch Tuyết, rồi không chớp mắt nhìn chăm chăm Bạch Tuyết.

“Bạch Tuyết, trước tiên em vào trong nghỉ ngơi một chút, anh cùng Lãnh Nguyệt có chuyện phải nói.” Bình Tĩnh không nghĩ Bạch Tuyết biết được Lãnh Dạ bị giam ở nơi nào? Cho nên cố ý tách Bạch Tuyết ra.

Bạch Tuyết có cảm giác Bình Tĩnh có chuyện gì gạt cô, vì thế, sau khi đóng cửa, đưa lỗ tai nghe lén, cô biết đây là chuyện trái đạo đức, nhưng bây giờ đành phải như thế, huống hồ để biết tình hình Lãnh Dạ, cô buộc phải nghe lén, Bình Tĩnh đã có ý gạt cô chuyện tình Lãnh Dạ, thì nhất định có quan hệ cùng cô.

"Bình Tĩnh, cô ấy có phải người mà Ma Quỷ muốn tìm hay không?" Đây là lời của Lãnh Nguyệt, Bạch Tuyết cho rằng Ma Quỷ chỉ là một danh hiệu của hắc bang. Cô không biết Ma Quỷ bọn họ nói là thật!

"Tìm được mẫu thân của em chưa?" Bình Tĩnh lạnh lùng hỏi, anh không ngờ mẫu thân Lãnh Dạ lại có thể liên kết với người ngoài hãm hại con trai mình, Bình Tĩnh rất đau lòng, thay Lãnh Dạ đau lòng!

"Anh mau trả lời em, Bạch Tuyết có phải cái người mà Ma Quỷ muốn hay không?" Lãnh Nguyệt không muốn nói đến mẫu thân mình, cô cũng đau lòng, cô không dám tin, anh trai bị mẫu thân hãm hại!

"Em cũng không tiếp nhận được sự thật này có phải hay không? Em có nghĩ tới anh mình hay không, anh ấy hiện tại đau nhiều hơn, đa nghi hơn! Bị chính mình người mình tôn kính hãm hại, vậy sẽ có tâm tình gì! Em có vì anh mình mà nghĩ tới hay không?" Bình Tĩnh rống giận!

"Anh không cần nói, em biết trong lòng anh ấy nhất định rất khó chịu, cho nên em mới nghĩ biện pháp cứu anh ấy ra! Cái Ma Quỷ kia không phải muốn cô gái bên cạnh anh ấy sao? Vậy cho anh ta đi! Bọn họ muốn Bạch Tuyết có phải hay không?" Lãnh Nguyệt sốt ruột khóc lên, cô không tiếp thu được chuyện anh bị nắm đi, không tiếp nhận được cách làm của mẫu thân !

"Em chỉ muốn cứu anh mình, em có nghĩ tới ý muốn của anh mình hay không, em có biết trong khoảng thời gian này anh phải đi đâu không? Anh em phải anh đưa Bạch Tuyết đi, càng xa càng tốt, anh ấy không cho phép Bạch Tuyết bị tổn thương, anh ấy không cho phép Bạch Tuyết có việc gì, nếu như em đem Bạch Tuyết đi trao đổi, em có nghĩ tới anh của em sẽ tức giận thế nào!" Bình Tĩnh khó chịu nói, kỳ thực anh so với ai khác đều muốn cứu Lãnh Dạ, thế nhưng, anh cũng không thể hi sinh Bạch Tuyết, như vậy Lãnh Dạ sẽ tức giận!

"Thế nhưng, thế nhưng, một khi anh ấy có chuyện, chúng ta sẽ đại loạn, anh có nghĩ tới nhà chúng ta hay không, rất nhiều đôi mắt trông mong anh ấy có chuyện, ước gì anh ấy không thể quay về! Ô ô..." Lãnh Nguyệt lo lắng khóc lên, hiện tại cô thật sự không biết còn có biện pháp nào, có lẽ dùng Bạch Tuyết trao đổi anh ấy ra, đến lúc đó anh ấy sẽ có biện pháp cứu Bạch Tuyết ra cũng được!

Đây là suy nghĩ của cô, chỉ có anh mình mới có biện pháp đối phó với Ma Quỷ!

Nếu như anh ấy không phải là bị mẫu thân hãm hại, lấy pháp lực của anh ấy sao có thể bị Ma Quỷ thu phục, hơn nữa bị hạ chú!

"Anh biết, thế nhưng, nếu như chúng ta đem Bạch Tuyết giao cho Ma Quỷ, anh em sẽ rất đau lòng, anh ấy thà rằng mình bị giam, cũng không muốn hi sinh Bạch Tuyết có biết hay không?" Bình Tĩnh tức giận nói.

Tất cả chuyện này, đều là do người dì!

Hiện tại Bình Tĩnh buồn bực chính là, người dì mình luôn luôn tôn kính, lại có thể thay đổi?

Không ngừng vì mẫu thân Lãnh Dạ và Lãnh Nguyệt đau lòng, ngay cả anh cũng khó chịu, từ nhỏ anh liền theo dì lớn lên, ở trong lòng anh mẫu thân Lãnh Dạ giống như mẫu thân mình, cho nên anh mới có thể khó chịu như vậy!

"Vậy làm sao bây giờ? Hai chúng ta căn bản không đấu lại Ma Quỷ! Anh ấy làm sao bây giờ? Ô ô..." Lãnh Nguyệt lại khóc lên!

Bạch Tuyết xoay người trở lại bên giường, ngồi xuống, tất cả đều hiểu, thì ra là bởi vì cô, là cô bị người ta theo dõi, Lãnh Dạ mới xảy ra chuyện!

Hồng nhan họa thủy!

Cô nhớ mẹ Lãnh Dạ đã nói với cô là Lãnh Dạ gặp chuyện không may như vậy, không ngờ thật ứng nghiệm!

Còn nói cô sẽ hại Lãnh Dạ!

Lúc đó cô rất tức giận, không tin, cô cho rằng cô yêu Lãnh Dạ, sao có thể hại Lãnh Dạ?

Hóa ra cô thật sự hại Lãnh Dạ!

Lãnh Dạ bởi vì cô bị bắt đi, xem ra rất nguy hiểm, cái người Ma Quỷ rốt cuộc là ai?

Bạch Tuyết che bụng, cúi đầu.

"Các con đã sớm biết chân tướng mọi chuyện đúng không? Cho nên các con mang ta về, các con biết hiện tại Lãnh Dạ rất nguy hiểm đúng hay

không?" Bạch Tuyết hỏi bọn nhỏ trong bụng.

"Mẹ!"

"Mẹ! Người không nên quá đau lòng, cha không có việc gì, chúng con sẽ nghĩ biện pháp!" Sói con số ba đau lòng nói.

"Kỳ thực, biện pháp tốt nhất chính là giao ta ra, hiện tại mẹ xin các con nói cho ta biết Lãnh Dạ ở nơi nào? Ta muốn đi tìm anh ấy." Bạch Tuyết kiên quyết nói.

"Không được --" Sói con số hai nói.

"Mẹ không muốn Lãnh Dạ có việc gì, nhất định các con phải nói cho ta biết?" Bạch Tuyết lo lắng nói, trong giọng nói có thêm một ít kiên định.

"Thế nhưng, cha cũng không hi vọng mẹ có việc gì!" Sói con số hai nói.

"Nếu như các con không nói cho mẹ, ta liền tự mình đi tìm, rốt cuộc các con có giúp ta hay không?" Bạch Tuyết tức giận hỏi. Bạch Tuyết bỗng nhiên trưởng thành, cái Bạch Tuyết dịu dàng không thấy đâu, người mẹ ngọt ngào trước đây lúc này nhìn thật hung dữ? Đây là cảm giác của chúng.

"Mẹ!"

"Mẹ!"

"Mẹ!"

Cả ba cùng nhau gọi Bạch Tuyết.

"Nếu như các con còn muốn gọi ta là mẹ, liền nghe ta, mang ta đi tìm cha các con, nếu không sau này không được gọi ta mẹ --" Bạch Tuyết nổi giận, bọn nhỏ nhỏ như vậy, lại có thể không nghe lời, không thấy cha bọn chúng, hiện tại lại rất nguy hiểm, bọn chúng lại có thể không giúp cô, hiện

tại Bạch Tuyết hoàn toàn tin bọn nhỏ có bản lĩnh này, bởi vì bọn chúng có thể làm cho cô bay lên, còn có gì không làm được .

Mặc dù hiện tại Bạch Tuyết rất khó tiêu hóa việc này, thế nhưng, cô phải dũng cảm đối mặt, bởi vì cô biết Lãnh Dạ gặp nguy hiểm, mà cô là mẫu chốt có thể cứu Lãnh Dạ.

"Mẹ, người không nên gấp gáp, chúng con giúp người, chúng con giúp người không được sao?" Sói con số một khổ sở nói.

"Mẹ, chúng con cũng lo lắng cho mẹ, Ma Quỷ muốn mẹ và ba chúng con, chúng con sợ mang mẹ trở về, chính là vì nghĩ biện pháp cứu cha. Nếu như chúng con sợ chết, thì sao lại trở về!" Sói con số ba đau lòng nói.

"Mẹ xin lỗi các con, mẹ thật ngốc, không bảo vệ tốt cho các con! Thế nhưng, mẹ không muốn cha con có chuyện gì, không muốn, mẹ tình nguyện chết cũng muốn anh ấy còn sống, các con hiểu hay không?" Bạch Tuyết khóc nức nở nói, hi vọng bọn nhỏ có thể hiểu được tâm tình cô lúc này.

"Thế nhưng, suy nghĩ của cha và mẹ giống nhau!" Sói con số hai nói.

"Đứa bé ngoan! Thế nhưng, nếu như cha con có chuyện, mẹ cũng không sống nổi!" Bạch Tuyết khó chịu nói. Lúc trước sở dĩ cô yên tâm rời khỏi Lãnh Dạ, là bởi vì cô biết Lãnh Dạ rất tốt. Thế nhưng, hiện tại Lãnh Dạ có nguy hiểm, cô không chịu nổi! Không tiếp thu được!

"Mẹ không cần nói, chúng con biết phải làm sao. Chúng con sẽ nghĩ tất cả biện pháp giúp đỡ mẹ." Sói con số hai nói.

"Xin lỗi, các con còn nhỏ như vậy, ta lại làm khó dễ các con! Ta không phải người mẹ tốt!" Bạch Tuyết rơi nước mắt.

"Mẹ không nên buồn, hiện tại điều quan trọng nhất là chúng ta phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây, nhất định chú sẽ không để cho người đi cứu cha." Sói con số một nói.

"Ừm, mẹ biết phải làm sao." Mặc dù Bạch Tuyết không nhìn thấy bọn nhỏ, thế nhưng vẫn khéo léo gật gật đầu, xem ra lúc này Bạch Tuyết giống như bọn nhỏ, bọn nhỏ lại giống như người trên căn dặn Bạch Tuyết.

Đêm đã khuya, Bình Tĩnh vẫn không có buồn ngủ như cũ, anh hút thuốc, ở trong phòng đi tới đi lui, Bạch Tuyết chưa bao giờ thấy Bình Tĩnh như vậy, anh thật sự gặp phải việc khó !

Bạch Tuyết nghe thấy tiếng bước chân đi tới, sợ tới mức nhanh chóng nằm ở trên giường, giả bộ ngủ.

Bình Tĩnh đẩy cửa ra, ngồi xuống bên giường Bạch Tuyết.

"Nhất định em phải sống thật tốt, đây là ý của anh ấy, cũng là ý của tôi! Thế nhưng, cuối cùng tôi phải làm như thế nào mới có thể cứu anh ấy ra?" Bình Tĩnh thở dài một hơi, đi ra ngoài, Bạch Tuyết nghe thấy Bình Tĩnh rời khỏi phòng.

Bạch Tuyết lặng lẽ cũng đi ra ngoài, chẳng qua đi ra sau biệt thự, Bạch Tuyết không có theo Bình Tĩnh, cô đi tìm Khang Cốc .

Cô biết Khang Cốc nhất định sẽ giúp cô, anh họ anh là Khang Nghị nhất định sẽ có biện pháp.

Cô bấm điện thoại Khang Cốc, chỉ chốc lát sau Khang Cốc đi ra.

"Bạch Tuyết? Đã xảy ra chuyện gì?" Khang Cốc lo lắng hỏi, trong đêm khuya vẻ mặt Bạch Tuyết vẫn có vẻ trắng bệch như cũ! Làm cho người ta nhìn mà đau lòng!

"Anh Cốc, anh ấy đã xảy ra chuyện!" Bạch Tuyết nói thẳng ra mục đích của mình.

"Anh?" Khang Cốc lặp lại, kỳ thực anh biết Bạch Tuyết nói tới ai!

"Lãnh Dạ không thấy, anh ấy bị bắt cóc, anh có thể giúp em tìm anh ấy hay không?"

"Bạch Tuyết, sao em vẫn u mê không tỉnh ngộ như vậy? Không thấy anh ta không phải tốt sao, sau này em liền tự do, làm việc em muốn, em nên quay lại trường học!" Khang Cốc nói.

"Không -- nhất định em phải cứu anh ấy, anh ấy không thể có chuyện! Anh có giúp em hay không?" Bạch Tuyết chờ đợi hỏi.

"Em yêu anh ta đúng hay không?" Khang Cốc khổ sở hỏi.

"Là, là... Em yêu anh ấy, hơn nữa em có con với anh ấy..."

"Cái gì? Mang thai là thật? Em thế nào lại hồ đồ như thế, đứa bé này không thể có, em còn nhỏ như vậy, làm sao có thể sinh con!" Khang Cốc lo lắng xoay quanh tại chỗ, hai tay còn ôm đầu.

"Em nhất định phải sinh đứa nhỏ, thế nhưng hiện tại Lãnh Dạ có nguy hiểm!" Bạch Tuyết sốt ruột muốn khóc.

"Em? Sao em cố chấp như thế! Không phải ngày đó chính miệng anh ta thừa nhận mình đã kết hôn, có vợ, chẳng lẽ em không quan tâm sao? Tương lai sau khi sinh đứa nhỏ em định nói cho đứa nhỏ quan hệ phức tạp này thế nào?" Chân tay Khang Cốc luống cuống quát lên.

Bạch Tuyết đưa tay sờ lên bụng của mình.

"Đứa nhỏ sẽ thông cảm..." Bạch Tuyết nói thật nhỏ, cô tin bọn nhỏ sẽ hiểu cô.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Bị Bắt Cóc

"Hiện tại đứa nhỏ biết cái gì? Đợi khi chúng lớn lên, em làm sao cho chúng một gia đình hoàn chỉnh?" Khang Cốc tức giận nói, anh không muốn Bạch Tuyết giữ lại đứa nhỏ trong bụng!

Lúc này.

"Ghét! Lại có thể dám nói chúng ta không biết gì? Chúng ta biết nhiều hơn so với anh ta!"

"Ô kìa! Được rồi, anh ta chỉ là người phạm, đương nhiên không biết sự lợi hại của chúng ta."

"Nhưng, bây giờ chúng ta phải tìm người nhà giúp một tay!"

Khang Cốc nhìn Bạch Tuyết, nhúu mày.

"Được rồi, anh dẫn em đi tìm anh họ Khang Nghị của anh, xem anh ấy có biện pháp nào không?" Khang Cốc biết tính tình Bạch Tuyết, nhìn cô rất yếu đuối, kỳ thực tính tình rất ngang tàng, một khi quyết định chuyện gì, cũng sẽ không thay đổi, nếu như anh không giúp Bạch Tuyết, một khi Lãnh Dạ có việc, Bạch Tuyết cũng không muốn sống!

Nhìn Bạch Tuyết sốt ruột, bộ dạng đau lòng, Khang Cốc cũng không nỡ!

Không lay chuyển được Bạch Tuyết, đành phải đáp ứng cô!

"Cám ơn anh Cốc."

Hai người chạy tới nơi ở của Khang Nghị, mặc dù đã rất trễ, thế nhưng sự việc rất khẩn cấp.

"Cái gì? Không thấy Lãnh Dạ?" Khang Nghị giật mình nói.

"Phải, anh ấy bị người ta bắt cóc!" Bạch Tuyết chắc chắn nói.

"Có phải nhầm rồi hay không? Lãnh Dạ bàn về đầu óc và bản lãnh cũng sẽ không xảy ra chuyện này! Muốn tính kế anh ta sợ rằng còn chưa có người sinh ra! Nhất định là hai người nhầm rồi!" Khang Nghị cũng không tin, nói Lãnh Dạ bị bắt cóc, quả thực là truyện cười!

"Anh ấy bị người ta hãm hại! Là mẹ anh ấy liên kết với người ngoài đặt bẫy hãm hại anh ấy, mục đích là muốn có được tôi!" Bạch Tuyết biết nhất định phải nói ra nguyên nhân Lãnh Dạ bị bắt cóc, liền nói thật, mới có thể lấy được tin tưởng từ Khang Nghị.

"Cô?" Khang Nghị nhìn Bạch Tuyết.

Thật sự như mộng như ảo, nếu yêu khuôn mặt nhỏ nhắn sinh đẹp này, trong lúc nhất thời Khang Nghị không nói nên lời, đầu óc trống rỗng!

Lãnh Dạ?

Bạch Tuyết?

Khang Cốc?

Còn có người đem đó ôm Bạch Tuyết đi?

Còn có anh!

Rốt cuộc còn có bao nhiêu người đàn ông cảm mến với Bạch Tuyết? ?

Lãnh Dạ oai phong một đời đó, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, mấy năm nay chưa bao giờ xảy ra chuyện, không ngờ sẽ vì Bạch Tuyết mà bị người ta tính kế hãm hại, bị bắt cóc?

Là ai?

Là ai muốn có Bạch Tuyết?

Có phải là người đàn ông đêm đó ôm Bạch Tuyết đi hay không?

Nhắm mắt lại bắt đầu nhớ lại tình cảnh đêm đó Bạch Tuyết bị ôm đi, người đàn ông kia mặc dù tức giận, nhưng nhìn ra anh ta yêu Bạch Tuyết, dường như trong ánh mắt xen lẫn chịu đựng?

Chẳng lẽ là anh ta?

"Khang Cốc vào đây cùng anh?" Khang Nghị nghiêm túc nói, sau đó trực tiếp đi tới gian phòng bên cạnh.

Khang Cốc đi theo Khang Nghị.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì với cậu? Cuối cùng cô ấy là bạn gái ai? Cậu thích cô ấy đúng không? Thế sao bây giờ cô ấy vội vã vì Lãnh Dạ như vậy, giải thích xem nào?" Khang Nghị rất không giải!

"Cô ấy?" Khang Cốc buồn phiền ngồi xuống, anh buồn vì mình không có coi trọng Bạch Tuyết, bị người khác thừa cơ mất! Anh buồn vì Bạch Tuyết yêu Lãnh Dạ, anh buồn vì không có được Bạch Tuyết!

Nhìn bộ dạng Khang Cốc đau khổ, hình như Khang Nghị hiểu ra.

"Anh sẽ không giúp cô ấy, cô ấy còn nhỏ như vậy, hẳn cũng như cậu, vẫn nên học tập, mà không phải xen lẫn trong quan hệ phức tạp này, chuyện của Lãnh Dạ, cảnh sát sẽ tham gia, cô ấy không cần bận tâm!"

Sở dĩ Khang Nghị nói như vậy là muốn giúp em mình tranh thủ với Bạch Tuyết, so với những người kia, Khang Cốc không phải là đối thủ của họ, nhất là đối thủ lại là Lãnh Dạ!

"Anh, nhất định anh phải giúp cô ấy, cô ấy mang thai!"

Khang Nghị khiếp sợ, Bạch Tuyết nhỏ như vậy, còn chưa tới hai mươi tuổi, lại có thể mang thai!

"Bộ dạng cậu như vậy xem ra đứa nhỏ không phải của cậu?" Khang Nghị đau lòng hỏi.

"Cô ấy không thể có việc gì, Lãnh Dạ gặp chuyện không may, Cô ấy không sống được! Anh? Em không muốn Bạch Tuyết có chuyện, nếu không em sẽ sống không nổi! Cho nên nhất định anh phải nghĩ biện pháp?" Khang Cốc đau lòng nói.

Khang Nghị nắm lấy cổ áo Khang Cốc, ném anh ra.

"Cậu vẫn là Khang Cốc mà anh biết sao? Cậu lại có thể nói ra những lời này! Có nghĩ tới cảm giác của anh hay không?" Khang Nghị không ngờ em mình lại hăm sâu như vậy!

Kỳ thực!

Hăm sâu như vậy không chỉ có Khang Cốc!

Từ sau khi nhìn thấy Bạch Tuyết, anh ngày nhớ đêm mong, trong đầu toàn là của bóng dáng Bạch Tuyết, mặc kệ cũng không được!

Anh cũng bị bắt làm tù binh!

Tim của anh bị Bạch Tuyết giam cầm!

Mặc dù chỉ thấy qua hai lần, tim của anh liền giao lại cho cô bé kia, huống chi là em trai nhỏ tuổi này!

Buông em trai ra, lui về phía sau mấy bước!

"Tài ! Tài !" Anh thống khổ nỉ non!

Thảo nào lại có người dám bắt cóc Lãnh Dạ, vì cô gái này thà rằng chết cũng muốn tranh thủ, giống như em trai nói, không có cô ấy, nó sẽ không sống được! Nghe dường như không có tiền đồ, nhưng lại là lời nói thật!

Thế nhưng, tâm của Bạch Tuyết chỉ thuộc về người kia!

Khang Cốc nói, Bạch Tuyết không có Lãnh Dạ không sống được? Đây là ý gì? Cô ấy yêu Lãnh Dạ?

Cô ấy yêu Lãnh Dạ!

"Mục đích kẻ đó bắt cóc Lãnh Dạ là vì muốn Bạch Tuyết, như vậy gần đây cậu và Bạch Tuyết ở lại chỗ này của anh trước, cô ấy đi ra ngoài như vậy sẽ rất nguy hiểm!" Khang Nghị nói.

"Cảm ơn anh, em sẽ bảo vệ cô ấy tốt."

"Anh không hi vọng em có chuyện!" Khang Nghị xót xa đi ra ngoài.

"Cô và A Cốc ở nhà của anh trước đi, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

"Cám ơn anh." Bạch Tuyết đứng lên nói cảm ơn, trong mắt vẫn tràn đầy lo lắng, khiến lòng Khang Nghị nhói đau, cô lo lắng cho Lãnh Dạ!

Bạch Tuyết đi về phòng cho khách, Khang Nghị và Khang Cốc không có trực tiếp nghỉ ngơi, mà là ra ban công uống rượu.

Tâm tình hai người cũng không tốt, Khang Nghị không ngờ cô gái mình luôn nghĩ tới lại có thể đã có người đàn ông trong lòng! Anh thật vất vả mới gặp được một cô gái khiến anh động tâm, lại là Bạch Tuyết, cô gái em mình thích, còn là cô gái của bạn tốt!

Bạch Tuyết cũng không có ngủ, ngồi ở bên giường, nhỏ giọng hỏi bọn nhỏ trong bụng.

"Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? ?" Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

"Mẹ, hiện tại sẽ chờ con cá mắc câu." Sói con số ba nói.

"Mắc câu?" Bạch Tuyết không hiểu.

"Mẹ, nhất định Khang Nghị kia sẽ điều tra tin tức cha khắp nơi, chuyện cha bị bắt cóc sẽ truyền đi rất nhanh, Khang Nghị sẽ phái người bảo vệ chỗ này, đến lúc đó ở đây có thể hỗn loạn, ngấm lại người là trùm của giới thương nghiệp không thấy, đây là chuyện lớn từng nào, cái người đứng phía sau nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó ở đây nhiều người như vậy, Ma Quỷ cũng không dám xằng bậy, để Ma Quỷ cho rằng chúng ta ở trong này được Khang Nghị bảo vệ, đến lúc đó chúng ta liền lặng lẽ rời khỏi đây, sau đó đi cứu cha." Sói con số hai nói.

"Thế nhưng, tên Ma Quỷ thực sự sẽ đến sao?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi, đến lúc đó ở đây đều là cảnh sát, Ma Quỷ làm sao dám đến?

"Vì muốn có chúng ta, nhất định Ma Quỷ sẽ tới, mẹ yên tâm, trái lại chúng ta phải chuẩn bị một chút." Sói con số ba nói.

"Ta phải chuẩn bị thế nào?" Bạch Tuyết hỏi.

"Mẹ, chúng ta chỉ cần chờ đợi, cơ hội vừa đến chúng ta liền đi." Bọn chúng đã lên kế hoạch rồi, để cho Khang Nghị dẫn Ma Quỷ đến, bọn chúng

dùng lúc này sẽ đi cứu cha, đến lúc đó bọn chúng sẽ dùng hết sở học cả đời ra cứu cha Lang Vương.

Thế nhưng, kế hoạch có sự thay đổi, ngay ngày hôm sau, tin tức Lãnh Dạ bị bắt cóc truyền ra, Cung Hàn mang người đi tới nơi ở của Khang Nghị.

Anh ta muốn dẫn Bạch Tuyết rời đi, anh ta biết Bạch Tuyết ở chỗ này nhất định sẽ rất nguy hiểm, cái tên bắt cóc Lãnh Dạ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cướp Bạch Tuyết đi, cho nên anh ta muốn đem Bạch Tuyết đi, bảo vệ!

Đây là ban ngày, anh ta không thể sử dụng pháp lực, anh ta tin đối phó mấy người này, còn không cần sử dụng pháp lực.

Khang Nghị đã phái người đi điều tra vụ án của Lãnh Dạ, anh ta ngồi ở trong phòng khách chờ tin tức, ai biết cửa lớn bị người mở ra.

"Các người? Các người dám xông vào nhà riêng." Khang Nghị đã nhìn ra người tới chính là người đêm đó ôm Bạch Tuyết đi.

"Tôi đến tìm người-- Bạch Tuyết --" Cung Hàn ngoài cười nhưng trong không cười, hướng trong phòng gọi lên.

Bạch Tuyết từ trong khách phòng chạy ra.

"Cung Hàn, tại sao anh?" Bạch Tuyết nhìn thấy trong phòng khách đều là người mặc quần áo đen, vừa thấy cũng không phải là người tốt lành gì!

"Bạch Tuyết, đi theo tôi, ở đây rất nguy hiểm!" Cung Hàn lo lắng nói, trong giọng nói bỗng nhiên mềm đi rất nhiều.

"Tôi sẽ không đi cùng anh, ở đây là nhà bạn tôi, mời anh rời khỏi." Bạch Tuyết kiên quyết nói. Cô đã cùng bọn nhỏ thương lượng rồi, sẽ chờ khi Ma Quỷ đến, cô sẽ rời đi!

"Bạch Tuyết, không tìm được Lãnh Dạ, tôi có thể giúp em tìm, thế nhưng, bây giờ em phải rời khỏi đây, em đã bị cái người phía sau để mắt tới, ở đây rất nguy hiểm!" Cung Hàn lo lắng nói.

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, anh đi đi!" Bạch Tuyết biết Cung Hàn nói đều là thật, đây chính là kết quả cô muốn, vì cứu Lãnh Dạ, cô không quan tâm bị ai để mắt, cô tin bọn nhỏ nhất định có thể cứu Lãnh Dạ ra, bởi vì bọn chúng biết bay, Bạch Tuyết tin tưởng chúng. Mặc dù chúng còn rất nhỏ, cũng không biết nhỏ hơn cô bao. Thế nhưng, cô không oán không hối hận tin bọn nhỏ trong bụng.

"Không được, em phải đi theo tôi, " Cung Hàn nói xong liền tiến lên, Khang Nghị một bước che ở phía trước Cung Hàn.

Lần trước anh để cho Cung Hàn này đem Bạch Tuyết đi là bất đắc dĩ, lần này, anh ta lại muốn mang Bạch Tuyết đi, mơ tưởng!

"Muốn mang cô ấy đi, nên hỏi tôi trước?" Khang Nghị lạnh lùng nói.

"Còn có tôi." Khang Cốc cũng đi tới, đứng ở bên người Khang Nghị.

"Không ngờ, sẽ có nhiều người đàn ông vì em như vậy..." Cung Hàn bỗng nhiên hiểu ra.

"Tất cả ra ngoài, ở bên ngoài chờ, nếu có động tĩnh lập tức tiến vào nói cho tôi biết." Cung Hàn đối với thuộc hạ phía sau ra lệnh.

Những người mặc áo đen đều rồi rít đi ra ngoài, sau đó dẫn núp từ bên ngoài.

"Chẳng lẽ anh không biết tôi sẽ làm gì sao? Anh không sợ tôi bắt anh lại?" Khang Nghị đoán được người này làm gì.

"Anh muốn bắt tôi cũng chờ chuyện của Bạch đi qua, tôi ở đây còn có thể nhiều bảo vệ an toàn cho Bạch Tuyết không phải sao?" Cung Hàn nhàn nhã ngồi vào trên sofa. Một bộ không rời đi.

Bạch Tuyết rất xin lỗi nhìn Khang Nghị, sau đó đi xuống.

"Cung Hàn anh đi nhanh đi, ở đây không phải nhà anh, tôi và anh cũng không phải rất thân quen, mời anh rời đi!" Bạch Tuyết nóng nảy.

"Cung Hàn? Hóa ra anh chính là Cung Hàn, cái người giết người không chớp mắt của tổ chức sát thủ -- Cung Hàn." Khang Nghị vừa xem nhẹ đến người Bạch Tuyết gọi Cung Hàn, lúc này bỗng nhiên nghĩ đến tên này rất quen thuộc, hóa ra anh ta chính là cái người thần bí của tổ chức sát thủ, làm sao Bạch Tuyết lại trêu chọc tới loại nhân vật nguy hiểm này?

Khang Nghị rất khiếp sợ!

Thế nhưng, hiện tại anh không hi vọng Bạch Tuyết gặp chuyện không may, xem ra, Lãnh Dạ bị bắt cóc và Cung Hàn không có quan hệ, nếu không anh ta sẽ không nói những lời này, còn muốn giúp đỡ Bạch Tuyết tìm Lãnh Dạ!

Hiện tại chuyện của Bạch Tuyết quan trọng, anh ta ở trong này Bạch Tuyết sẽ thêm phần an toàn, dám bắt cóc Lãnh Dạ nhất định là người rất nguy hiểm, anh ta ở trong này thì để anh ta ở trong này đi! Dù sao nhiều người sức lớn.

Chẳng rằng, bọn họ phải đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm ...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Không Phải Người

"Bạch Tuyết, để anh ta ở đây đi! Em đi trên lầu nghỉ ngơi, A Cốc, em một tắc cũng không được rời khỏi Bạch Tuyết." Khang Nghị nói.

"Vâng, anh, anh cẩn thận một chút." Khang Cốc và Bạch Tuyết rời đi.

Trong phòng khách, trong nháy mắt lạnh lên, áp suất xuống thấp, hai người, đều ôm tâm tư.

"Hôm nay anh mang nhiều người tới chỗ tôi như vậy, là vì Bạch Tuyết, tôi có thể bỏ qua cho anh, thế nhưng, có một số việc không nên quá phận, bảo người của anh bên ngoài rời đi, nếu không tôi sẽ cho anh thấy!" Khang Nghị lạnh lùng nói.

"Anh nghĩ rằng tôi nguyện ý đến đây sao, người của tôi ở đây, đương nhiên tôi phải bảo vệ, thủ hạ của anh tôi không tin được!" Cung Hàn nói.

"Chỗ này của tôi không có người anh phải bảo vệ, anh cũng đừng mơ tưởng có thể mang người đi khỏi chỗ tôi!" Khang Nghị lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ đại cảnh tư của chúng ta cũng bị Bạch Tuyết bắt làm tù binh? Lại còn biết thương hương tiếc ngọc!" Cung Hàn ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Anh tốt nhất cách xa Bạch Tuyết ra, nếu không tôi sẽ không khách khí!" Khang Nghị không muốn Bạch Tuyết bị loại người này quấy đến!

"Không khách khí? Tôi rất muốn nhìn xem anh không khách khí thế nào?" Cung Hàn không khách khí trả lời một câu.

Hai người trừng mắt nhìn nhau!

Lúc này, trên lầu.

Bạch Tuyết có chút lo lắng, Khang Cốc ở bên cạnh, ngộ nhỡ lúc cô chuẩn bị rời đi, thì rất bất tiện!

Hiện tại cũng bất tiện khi nói chuyện với bọn nhỏ!

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh mạnh theo hơi nước thổi vào từ ngoài cửa sổ, màn giường bị lay động bắt đầu đung đưa, sau lưng Bạch Tuyết toát ra một trận mồ hôi lạnh, cô biết người nghênh đón cô chính là người nguy hiểm mà cô không tưởng tượng nổi, hiện tại mọi chuyện phát sinh ở trên người cô, đã rõ ràng nói cho cô biết, thế giới của cô huyền ảo, hoang đường, thoát khỏi phạm vi tưởng tượng của con người, cô cảm giác được có chuyện sắp phát sinh, hơn nữa là chuyện rất lớn!

Cô vững vàng ngồi ở bên giường, đưa tay sờ lên bụng của mình.

"Tại sao bỗng nhiên có gió lớn như vậy?" Khang Cốc đi tới trước cửa sổ, chuẩn bị đóng kỹ cửa sổ.

"Khang Cốc, mở ra đi, em có chút nóng, mở ra mát mẻ một chút, anh qua đây ngồi đi." Bạch Tuyết mỉm cười nói, cô biết mọi chuyện sắp xảy ra, nhưng mà có một số việc vẫn không nên cho Khang Cốc biết!

"Ừ, được rồi, nghe lời em." Khang Cốc ngồi xuống bên người Bạch Tuyết.

"Anh xem đây là cái gì?" Bạch Tuyết vươn tay cho Khang Cốc nhìn, kỳ thực trong lòng bàn tay Bạch Tuyết cũng không có gì, là bọn nhỏ đã dùng

tâm linh nói với Bạch Tuyết, nói trước hết Bạch Tuyết phải cho Khang Cốc ngủ, bọn họ mới có thể rời đi.

Khang Cốc đưa đầu ra nhìn về phía lòng bàn tay Bạch Tuyết, cũng trong nháy mắt, Khang Cốc ngáp một cái, liền nằm ở trên giường ngủ.

"Mẹ, hân đã tới, ma quỷ tới --" giọng nói trẻ con từ trong bụng Bạch Tuyết truyền ra, trong giọng nói mang theo canh gác.

Uh`m." Bạch Tuyết ừ một tiếng, sau đó chậm rãi đứng lên, nghĩ đến Lãnh Dạ bị tên Ma Quỷ bắt đi, Bạch Tuyết chỉ có tức giận, không có sợ hãi, cô không sợ, vì cứu Lãnh Dạ ra, cô đều không sợ!

"Xin chào kẻ can đảm, cũng dám một mình gặp bản tôn." Trước cửa sổ xuất hiện một bóng đen.

Bạch Tuyết ngẩn ra! Trong lòng dù có sợ hãi, thế nhưng cô cũng phải kiên cường chịu đựng.

"Chính là anh đã bắt cóc anh ấy, anh chính là Ma Quỷ? Cái người Ma Quỷ độc ác --" Bạch Tuyết rống giận, nghĩ đến Lãnh Dạ bị anh ta bắt cóc, Bạch Tuyết liền phẫn nộ!

"Lớn mật, nếu kêu danh hiệu bản tôn !" Thanh âm từ ngoài cửa sổ truyền đến, có chút âm ngoan, trong giọng nói mang theo phẫn nộ!

Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn bóng dáng màu đen, không chút khách khí mở miệng, nghĩ đến Lãnh Dạ bị anh ta bắt, Bạch Tuyết lập tức nổi giận hơn.

"Gọi danh hiệu của anh tôi còn ngại ô uế miệng mình, Ma Quỷ là thứ bị người ta phỉ nhổ, là đại biểu cho ác ma, không cho tôi kêu là Ma Quỷ, chẳng lẽ gọi là tên khốn khiếp?" Bạch Tuyết nắm chặt hai tay, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này, bằng bất cứ giá nào, cô còn đang mang thai, cô

không thể mềm yếu, cô muốn làm mẹ, cô phải bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, lúc này, cô chỉ muốn như vậy.

Bọn nhỏ có chút không ngờ, người mẹ luôn luôn mềm yếu lại có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, ý chí chiến đấu sôi sục, một bộ không sợ trời không sợ đất, rất có phong cách.

Bọn họ yên lặng theo dõi biến hóa, không có xuất thủ, thế nhưng mỗi người đều nghiêm túc nhìn chăm chăm ra bên ngoài, hi vọng có thể xuất thủ vào thời điểm mấu chốt, nên hiện tại mẹ chúng có thể khống chế cục diện, như vậy bọn chúng liền theo dõi.

"Người? Chẳng lẽ không sợ ta?" Ma Quỷ giật mình hỏi, hẳn không nghĩ đến nữ nhân gầy yếu này có thể lớn mật như thế, dám như hạ thấp giá trị hắn!

"Sợ sao? Vì sao? Chỉ có kẻ ác sợ chính nghĩa, anh là hóa thân của cái ác, tôi hận không thể giết anh --" Bạch Tuyết nói xong chữ giết. Chính mình cũng phải giật mình, sao cô có thể nói ra những lời độc ác như thế, sát sinh là chuyện rất đáng sợ, cô lại có thể khinh địch nói ra khỏi miệng như vậy! Thế nhưng tình huống khẩn cấp, đành phải vậy thôi!

"Khẩu khí thật lớn, không hổ là hậu nhân của nàng ta! Bất quá người cũng không phải là nàng, vẫn nên ngoan ngoãn đi theo ta."

"Anh thả Lãnh Dạ, tôi sẽ đi theo anh, nếu không, đừng mơ tưởng!" Bạch Tuyết lạnh lùng nói, trong tròng mắt đều là phẫn nộ.

"Truyện cười, dám cùng bản tôn nói ra điều kiện, không biết tự lượng sức mình!"

Thanh âm mang theo một tia khinh thường, phụt --

Bạch Tuyết chỉ nghe phụt một tiếng, cái ghế bên người cô bốc cháy, hơn nữa rất nhanh liền hóa thành tro, biến mất không thấy đâu!

Bạch Tuyết bị dọa sợ, người này?

Không --

Đây không phải người!

Đây thực sự là Ma Quỷ!

Cô lại thực sự nhìn thấy Ma Quỷ?

Chẳng lẽ trên thế giới thật sự có Ma Quỷ? Không thể tưởng tượng nổi!

Trước đây cho rằng Ma Quỷ và Thiên Đế chỉ là truyền thuyết mà thôi, bây giờ cô lại nhìn thấy Ma Quỷ!

Như vậy nhất định cũng có Thiên đế ?

Bạch Tuyết khôi phục yên lặng, mặc dù là Ma Quỷ, cô cũng không sợ.

Bởi vì hắn ta bắt Lãnh Dạ đi, người đàn ông mà cô yêu mến, cô muốn đổi Lãnh Dạ trở về.

Mà Ma Quỷ muốn cô, như vậy chỉ cần hắn ta giao ra Lãnh Dạ, cô sẽ đi theo hắn, bằng không chính là chết, cô cũng sẽ không thỏa hiệp!

Bạch Tuyết nhanh chóng suy nghĩ, mặc dù là Ma Quỷ nhưng nhất định cũng có thứ hàng phục được hắn! Rốt cuộc Ma quỷ là vật gì? Bạch Tuyết trăm mối ngờ không giải được? Là yêu? Là quỷ? Dù sao cũng không phải người, cũng không phải thần!

Ngay khi Bạch Tuyết tự hỏi Ma Quỷ là vật gì, trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm...

Xem hắn là yêu gì?

Xem hắn là yêu gì?

Xem hắn là yêu gì?

...

Cái ý nghĩ này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Bạch Tuyết, hơn nữa còn lặp đi lặp lại...

Thế nhưng, xem thế nào?

Bạch Tuyết cũng không rõ lắm!

Nhìn bằng tâm...

Nhìn bằng tâm...

...

Làm theo chỉ dẫn này.

Bạch Tuyết nhìn về phía chậu hoa trên tủ đầu giường, sao Khang Nghị có thể nuôi một chậu tử đinh hương?

Tử đinh hương là đại biểu cho ý chí kiên cường, bỗng nhiên Bạch Tuyết hiểu, lúc này nhất định cô phải kiên cường, bởi vì cô là một người mẹ, mặc dù đứa nhỏ còn chưa có sinh ra, thế nhưng cô phải bảo vệ bọn chúng.

Cô dơ tay tạo thành chữ thập, nhắm mắt lại, trong lòng bắt đầu cầu cầu xin tử đinh hương cho cô dũng khí, trên thế giới này có Ma Quỷ, cô tin trên thế giới nhất định cũng có thần linh, hoặc là Thiên đế.

Bây giờ Bạch Tuyết đang cầu xin giúp đỡ.

"Bạch Tuyết cầu xin thần linh, xin thần tiên hiển linh, cho Bạch Tuyết pháp nhãn, để cô có thể thấy rõ nguyên hình của Ma Quỷ."

Theo Bạch Tuyết cầu xin, bỗng nhiên xuất hiện tiếng nói: "Pháp nhãn mở." Vang lên trong tai Bạch Tuyết.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết mở mắt ra, trong hai mắt đã hóa thành một mảnh đục ngầu, đục ngầu bắt đầu từ từ chuyển động, hai mắt bắt đầu trở nên rõ ràng, bỗng nhiên xuất hiện tia sáng chiếu vào bóng đen ngoài cửa.

Bóng đen bỗng nhiên hiện lên một đạo lục quang, chỉ thấy trong lục quang hiện ra một cái một con xà lớn, Trên trán Bạch Tuyết đổ mồ hôi lạnh, cô chưa từng thấy con xà nào lớn như vậy, coi chừng dài hơn mười thước, rất khủng bố!

Xà?

Xà?

Muốn chế phục xà, nghe nói đánh vào tắc thứ bảy sẽ chết, thế nhưng, hắc lớn như vậy, bảy tắc ở chỗ nào?

Bạch Tuyết đành bó tay!

"Hôm nay nếu không người đi theo ta, nếu không ta liền đào ra bụng của người đem kia ba tiểu oa nhi bắt đi, cho người hai lựa chọn, nếu không ta hiện tại liền hút khô người tinh khí, còn có thể trợ bản tôn tu vi."

"Người dám thương tổn con của ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người --" Bạch Tuyết nóng nảy.

Editor : Míp

"Nếu muốn làm quỷ, bản tôn sẽ thành toàn cho người, đưa người xuống địa phủ."

Bạch Tuyết căn cứ môi, dù cho cô có thực sự biến thành quỷ, cô sẽ thể trở về báo thù, cô biết mình không phải là đối thủ của con xà lớn kia!

Ngay lúc Bạch Tuyết thất thần , Ma Quỷ phát ra một đạo hồng quang hướng bụng của Bạch Tuyết mà chiếu tới , song Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, cô phi thân tránh thoát một đoàn trí mạng hồng quang ấy, chỉ thấy hồng quang đánh về phía tường, trong nháy mắt xuất hiện một cái động lớn, lúc này mọi người ở dưới lầu rồi rút chạy lên.

Bạch Tuyết trốn khỏi hồng quang một khắc, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một cành cây khô đang được thiêu cháy.

Kỳ thực sau này Bạch Tuyết sẽ dùng cành khô đó để phá hủy mọi pháp khí, chỉ là trước mắt không thể sử dụng cành cây khô , bởi vì Cung Hàn và Khang Nghị đã chạy tới, bóng đen trước cửa sổ cũng đã biến mất.

Cung Hàn và Khang Nghị quan sát vách tường bị xuyên thủng rất to phía sau Bạch Tuyết , trong ánh mắt là sự kinh hoàng và lo lắng, nếu như nó bắn trúng vào Bạch Tuyết , phỏng chừng cơ thể nhỏ bé của cô sẽ không còn.

Cung Hàn hai lời chưa nói liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài, Khang Nghị mặc dù giật mình, thế nhưng vừa nghĩ tới hắn là sát thủ, chắc hắn ra vào từ cửa sổ gây án đã quen rồi nên mới dám từ cửa sổ nhảy xuống, nơi này chính là lầu hai a!

Khang Nghị không có nhảy cửa sổ, mà là hướng cửa chạy đi, lúc ra còn đá Khang Cốc một cước.

"Mau đứng lên, bảo vệ Bạch Tuyết, người kia đã xuất hiện, ta đi đuổi theo." Khang Cốc gãi gãi đầu, nhìn sự tình phát sinh trong phòng.

"Đã xảy ra chuyện gì? Ta thế nào lại ngủ?" Khang Cốc hiếu kỳ hỏi.

"Anh quá mệt mỏi, lại nghỉ ngơi một chút đi!" Bạch Tuyết vung bàn tay nhỏ lên, Khang Cốc lại ngủ.

Bạch Tuyết biết Cung Hàn và Khang Nghị đuổi theo Ma Quỷ, hiện tại cô có thời gian đi cứu Lãnh Dạ .

"Các con, mau dẫn mẹ đi tìm cha của các con?" Bạch Tuyết ra lệnh một tiếng.

"Vâng."

Bạch Tuyết tuy còn rất sợ, cô nhắm mắt lại, cô biết đứa nhỏ nhất định có thể đem cô mang đến nơi mà Lãnh Dạ bị giam.

Chỉ là không ngờ , bọn nhỏ lại đem cô tới vùng thảo nguyên này, ở đây cái gì cũng không có, không có nhà cửa cũng không có người cư trú, Lãnh Dạ đang ở nơi nào?

Có phải hay không bọn nhỏ nhầm rồi?

"Các con có phải là tới nhầm rồi không? Ở đây sao có thể có người?" Bạch Tuyết sốt ruột hỏi, thời gian cấp bách, cô không biết Ma Quỷ lúc nào sẽ đuổi theo, mục tiêu của Ma Quỷ là cô, cho nên cô ở địa phương càng nguy hiểm hơn!

"Mẹ, chính là ở đây, cha đang bị giam giữ ở nơi này!" Sói con số một khỗ sở nói.

"Ở đây? Ở đây nào có người? Nào có phòng ở?" Bạch Tuyết nỗ lực quan sát chung quanh một chút, cái gì cũng không có ?

"Cha ở phía dưới!"

"Cái gì? Phía dưới?" Bạch Tuyết cho rằng Lãnh Dạ là bị Ma Quỷ chôn sống ?

Thả người ngồi trên mặt đất, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, đều nói nước mắt lặng lẽ rơi là nước mắt trong thời gian thương tâm nhất mới có thể chảy, Bạch Tuyết cho rằng Lãnh Dạ đã bị giết hại!

Khoảng khắc Bạch Tuyết ngồi xuống, bỗng nhiên Lãnh Dạ cảm giác được Bạch Tuyết, cô gái nhỏ của hắn đang ở đây?

Đáng chết!

Cư nhiên cô lại có thể đến nơi này, cô đến tới nơi này làm gì! Muốn tự tìm cái chết sao!

Mặc dù hiện tại anh bị chú ngữ vây khốn, thế nhưng không có nguy hiểm tính mạng!

Bạch Tuyết khóc!

Khóc rất thương tâm!

Lúc trước cô đã nhẫn nại không để cho mình khóc!

Bởi vì cô biết cô còn phải cứu Lãnh Dạ, thế nhưng bây giờ Lãnh Dạ đã mất, cô còn nhẫn nại cái gì nữa!

Trong lòng khó chịu muốn chết! Nước mắt chảy ra ào ạt, khó mà ngừng được!

"Mẹ?"

"Mẹ?"

"Mẹ?"

"Mẹ trước tiên hãy ngừng khóc!"

"Mẹ cũng không muốn khóc! Thế nhưng nhịn không được!" Bạch Tuyết khóc nói, thân thể run run.

Nước mắt của Bạch Tuyết rơi trên thảo nguyên từ từ ngấm vào trong đất...

"Đều là trách ta, ta là họa thủy, ta là yêu tinh hại người, là ta đã hại chết anh ấy... Ô ô... Lãnh Dạ... Lãnh Dạ... Là em hại anh... Là em hại anh... Lãnh Dạ... Lãnh Dạ... Dẫn em đi... Dẫn em đi... Ô ô... Không có anh... Em làm sao có thể sống... Ô ô... Mang em rời khỏi nơi đây... Anh đang ở đâu... Không nên bỏ em lại... Dẫn em đi với..." Bạch Tuyết liền khóc lớn.

"Mẹ!"

"Mẹ!"

"Mẹ!"

Ba đứa con của Bạch Tuyết bất đắc dĩ khóc kêu lên, thế nhưng, Bạch Tuyết làm sao nghe lọt, cô chỉ biết là Lãnh Dạ đã không còn !

"Mẹ không tốt... Mẹ không tốt... Ô ô... Các con có thể hay không đưa... Mẹ đi xuống cõi âm..." Bạch Tuyết thương tâm hỏi.

"Mẹ, vì sao?" Sói con số một bất đắc dĩ hỏi.

"Mẹ muốn xuống cõi âm tìm cha các con... Mẹ không nên cùng cha các con tách ra... Các con mau đưa mẹ đi..."

"Mẹ, cha kỳ thực không phải ở đó!" Sói con số hai tà mị cười.

"Ô ô... vậy anh ấy đi đâu... Mẹ chính là yêu tinh hại người... Mẹ là yêu tinh hại người..." Bạch Tuyết vừa thương tâm khóc lớn lên.

"Ai dám nói em là yêu tinh hại người? Anh xem em là tiểu yêu tinh câu hồn phách người thì có!" Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến, Bạch Tuyết ngừng nức nở, ngẩng đầu, nghiêm túc nghe, xác định nguồn gốc của thanh âm vừa rồi.

Tiếp theo là một đôi bàn tay đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực.

"Đây không phải là thật đúng hay không? Nhất định là ảo giác, là hồn phách anh trở về tìm em ..." Bạch Tuyết quay đầu lại, nhìn Lãnh Dạ, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc, cô quan sát sắc mặt của anh, nếu như là thực sự thì thật tốt!

Thất vọng cúi đầu!

Lãnh Dạ nâng cằm của nàng, hung hăng trên môi Bạch Tuyết cắn một cái.

Người này a? Thành quỷ cũng cắn người!

"Có muốn hay không anh làm cho em nhanh thanh tỉnh lại một chút?" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, nhìn cô gái nhỏ ngốc nghếch đáng yêu của anh, phần dưới thân đã lạng lẽ giơ lên, chỉ là có chút lo lắng, ở đây là thảo nguyên, Ma Quỷ sẽ trở về chỗ này, cho nên bọn họ vẫn là mau nhanh rời khỏi đây.

"Anh Anh? Là người?" Bạch Tuyết nói lắp hỏi.

"Không phải người chẳng lẽ là quỷ?" Lãnh Dạ buồn bực hừ một tiếng! Thực sự là phục nàng!

"Lãnh Dạ -- "

Bạch Tuyết hô to một tiếng nhào vào trong lòng Lãnh Dạ, ôm chặt lấy cổ anh.

"Anh làm em sợ muốn chết, em nghĩ anh đã..." Bạch Tuyết vùi mặt vào bờ vai Lãnh Dạ, vừa cười vừa khóc! Nước mắt nước mũi chùi lên người Lãnh Dạ !!!

Lãnh Dạ một trận đau lòng, ôm eo Bạch Tuyết rời khỏi .

Bọn nhỏ trong bụng Bạch Tuyết cũng vui mừng theo, bọn nhỏ bây giờ còn là những điểm nhỏ chưa thành hình, nếu không bọn nhỏ nhất định sẽ bắt chéo chân để tay sau đầu nằm trong bụng mà hì hì cười, đáng tiếc, hiện tại còn chưa có chân. Không có cách nào bắt chéo chân, chỉ là ba đậu đỏ.

Song, ở nơi mà Bạch Tuyết và Lãnh Dạ vừa rời khỏi, rất nhanh xuất hiện một bông hoa mẫu đơn, chỉ là bông hoa mẫu đơn này không như những bông hoa bình thường khác, nó là đang đợi Ma Quỷ đến...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Trở lại biệt thự.

Lãnh Dạ không muốn để Bạch Tuyết bước đi nên đem Bạch Tuyết đặt trên ghế sofa, Bạch Tuyết không biết tại sao bọn họ lại trở về đây? Trong mắt cô chỉ có người đàn ông trước mắt, cô bị anh ta hấp dẫn.

"Sao anh thoát ra khỏi đây được?" Bạch Tuyết không hiểu hỏi, cô tin bọn nhỏ sẽ không nói láo, Lãnh Dạ đã ở dưới đất, sao có thể bỗng nhiên xuất hiện ?

" Là em đã cứu anh." Lãnh Dạ đơn giản trả lời.

Nguyên nhân là nước mắt của Bạch Tuyết rơi xuống mặt đất, sau đó ngấm vào trong đất, phá giải câu trù của Ma Quỷ, đem Lãnh Dạ cứu ra .

Nơi nước mắt rơi xuống xuất hiện một cây hoa mẫu đơn, ngày sau cây hoa mẫu đơn kia cũng sẽ giúp Bạch Tuyết bớt lo lắng, có thể giúp Bạch Tuyết an ổn mà sinh con, nếu không Ma Quỷ chắc sẽ không bỏ qua!

"Em không có làm cái gì nha?" Bạch Tuyết không hiểu.

"Em đã làm rất nhiều." Lãnh Dạ đau lòng ôm lấy Bạch Tuyết.

Lúc này, trên thảo nguyên, Ma Quỷ đuổi tới phát hiện không thấy Lãnh Dạ, nhưng ở nơi giam giữ Lãnh Dạ lại xuất hiện một cây hoa mẫu đơn.

Ma Quỷ xoay người, phần nộ nhõ bỏ hoa mẫu đơn, ai ngờ sau một khắc đó hoa mẫu đơn bỗng nhiên bắn ra rất nhiều phần hoa, trực tiếp phun thẳng vào mắt Ma Quỷ, anh ta rên lên một tiếng, liền quăng hoa mẫu đơn đi, thống khổ biến mất ở trong đêm tối...

Cuộc sống Bạch Tuyết lại một lần nữa khôi phục lại yên ổn. Lãnh Dạ hiểu rõ sự tình, nên anh biết vì sao Ma Quỷ không tiếp tục xuất hiện?

Mặc dù Ma Quỷ tạm thời không đến quấy rối Bạch Tuyết, thế nhưng trong cuộc sống vẫn còn những kẻ tiểu nhân, bởi vì còn Bạch Tuyết là người ôn nhu, thế nhưng phụ nữ có thai cũng không phải dễ chọc !

Bạch Tuyết đặc biệt đi cảm tạ Khang Cốc và Khang Nghị.

Lãnh Dạ ở trong xe chờ cô, Bạch Tuyết tự mình đi vào trong.

Khang Nghị đang tưới hoa.

"Khang Nghị."

"Bạch Tuyết?" Khang Nghị có chút bất ngờ, anh biết Bạch Tuyết không xảy ra chuyện gì cả, Lãnh Dạ cũng không sao, vốn tưởng rằng Bạch Tuyết sẽ không trở lại tìm mình, trong lòng cảm thấy thê lương!

Một cô gái tốt như vậy lại không thuộc về mình!

Thật sự là đáng tiếc!

Lúc trước khi Bạch Tuyết rời đi, chậu hoa trong phòng lại có thêm một cây hoa mẫu đơn, đó là lí do anh tỉ mỉ chăm sóc, anh tưởng đây là Bạch Tuyết lưu lại, kỳ thực căn bản Bạch Tuyết cũng không biết chuyện gì xảy ra?

"Anh thích trồng hoa? Thật không nghĩ tới a." Bạch Tuyết tiếp nhận ấm nước trong tay Khang Nghị, giúp anh tưới hoa.

Khang Nghị sửng sốt, quả nhiên là do cô lưu lại , thấy cô vui vẻ nhìn chầu hoa.

"Ừ, thích." Khang Nghị ý vị thâm trường trả lời, ý tứ trong lời nói sợ rằng chỉ có mình anh hiểu rõ!

"Ngày đó cảm ơn anh đã giúp em, Lãnh Dạ vốn muốn đích thân đến cảm ơn anh, là em không để cho anh ấy vào, em nghĩ tự mình nên nói cảm ơn với anh." Bạch Tuyết mỉm cười nói.

"Khách khí cái gì, chúng ta là bằng hữu."

"Có thể cùng anh làm bằng hữu em thật sự rất vui." Bạch Tuyết ngọt ngào nói.

Rời khỏi nhà Khang Nghị, Bạch Tuyết không có đi cảm ơn Cung Hàn, bởi vì nàng không thích người kia! Mặc dù trong lòng cô biết rằng người kia cũng là thực lòng giúp đỡ mình, thế nhưng, cô chính là không muốn cùng anh thân cận quá!

Cô cũng biết là do Cung Hàn gây án , bởi vì trên người anh ta, yêu khí sắp tiết ra ngoài , phải ăn gốc rễ của đàn ông. Chỉ là mục tiêu của anh ta lần này có chút ngoài ý muốn...

Cuộc sống của Bạch Tuyết lại trở về quỹ đạo, chỉ là hiện tại suy nghĩ của Bạch Tuyết thay đổi hoàn toàn, cô không quan tâm Lãnh Dạ đã kết hôn, cô chỉ cần và Lãnh Dạ cùng một chỗ là đủ rồi, cái khác cô càng không muốn suy nghĩ nhiều, cô biết mình bây giờ có thai, vui vẻ là điều quan trọng nhất, cho nên càng phải thay đổi mình, mặc kệ người khác nghĩ thế nào, cô muốn làm tấm gương tốt cho bọn nhỏ.

Khu phố sầm uất, đoàn người với quần áo đủ loại màu sắc vội vã đi ở trên đường phố, trong đám người có một cô gái mặc chiếc váy màu hồng của khiến mọi người đều chú ý.

Cô gái khoát chiếc áo choàng màu đen, đôi mắt to linh động, hàng lông mi đen cong cong, con ngươi đen láy sáng rực như sao trên trời, long lanh vô cùng. Ngũ quan thanh tú, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lộ vẻ đẹp của người phụ nữ phương đông. Đó là vẻ đẹp tự nhiên khiến ai đi qua cô đều tự giác quay đầu nhìn lại, hơn nữa còn bị hấp dẫn thật sâu.

Đi qua đoàn người rộn ràng nhốn nháo ấy, cô gái mỹ lệ trong trắng thuần khiết mang theo nụ cười sau đó biến mất trong một khu nhỏ.

Hôm nay Bạch Tuyết đến thăm ba cô, Lãnh Dạ đã đem ba cô trong cục cảnh sát cứu ra, Bạch Tuyết vẫn bận tâm công ơn nuôi dưỡng của Bạch Hàn, không cùng hẳn so đo chuyện trước kia, bởi vì lần này Bạch Tuyết tìm được đường sống trong chỗ chết nhận ra rằng : sinh mệnh đáng quý, nên ai cũng đều trân trọng mạng sống của mình.

Bạch Tuyết không so đo sự tình trước kia còn có một nguyên nhân, là vì trong bụng có đứa nhỏ, cô muốn làm một gương tốt cho đứa nhỏ, cô cho rằng khoan dung với người khác cũng là một phẩm chất tốt, cho nên cô mới tới gặp cha cô.

Bạch Tuyết sợ dĩ về nhà chủ yếu là muốn từ trong miệng cha hoặc là mẹ kể biết được nơi ở của mẹ cô?

Khi chuông cửa vang lên, ra mở cửa chính là Bạch Lan, cô ta vẫn như cũ không thích Bạch Tuyết, có thể nói rất hận Bạch Tuyết , điều này Bạch Tuyết đều biết, thế nhưng không sao cả, Bạch Tuyết không phải đến để gặp cô ta, cô là đến gặp cha .

"Cha có ở nhà không?" Bạch Tuyết hỏi, trong giọng nói không có một tia cảm tình, cô đối Bạch Lan đã tận tình tận nghĩa!

"Cô còn có mặt mũi đến, cha bị giam lâu như vậy, cô đã chết ở đâu vậy hả ?" Bạch Lan mở miệng liền mắng.

"Nếu thật tôi đã chết, còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện với cô sao?" Bạch Tuyết quét mắt nhìn Bạch Lan một cái, cầm đồ đạc tiến vào.

"Cái nhà này không ai chào đón cô, thật không biết xấu hổ!" Bạch Lan chửi ầm lên.

Vốn Bạch Tuyết đi vào , lại lui về hai bước, sau đó căm tức nhìn Bạch Lan.

"Đây là nhà của cha, tôi về thì không liên quan tới cô. Còn có, cô nên đi đánh răng , miệng cô rất thối nha!" Bạch Tuyết cười cười hướng thư phòng ông đi đến.

"Cô?" Bạch Lan khí trừng mắt, nếu như cô ta là đàn ông, mà còn có râu mép, dự đoán lúc này nhất định sẽ thối râu trừng mắt .

Bạch Tuyết đẩy cửa thư phòng, thấy ông đang xem thư.

"Cha."

"Tuyết nhi lại đây."

“ Dạ” Bạch Tuyết trả lời một tiếng rồi ngồi xuống, kỳ thực, cô gần đây đến gặp cha cô số lần càng ngày càng nhiều, cũng là có ý của mình, cô muốn từ ông biết được tin tức của mẹ. Hiện tại, tâm nguyện duy nhất của nàng là tìm được mẹ, bởi vì cô cũng sắp làm mẹ nên trong lòng càng thêm nhớ mẹ của cô.

"Tuyết nhi, nếu bạn, con không cần thường xuyên đến gặp cha, gọi điện thoại là được rồi." Bạch Hàn nói thật nhỏ, có lẽ là ông cảm giác được Bạch Tuyết tới là có mục đích, có lẽ ông cảm thấy mình đã thiếu cô rất nhiều nên không còn mặt mũi nào để gặp cô, đứa bé này cuối cùng vẫn là đem ông từ trong cục cảnh sát cứu ra , ông rất cuộc cũng ý thức được Bạch Tuyết cũng là con gái của hắn, mấy năm nay trong lòng ông chỉ có Bạch Lan, mỗi khi

nhìn thấy Bạch Tuyết, ông liền không tự chủ được sẽ nghĩ tới mẹ của Bạch Tuyết —— Tuyết Hoa, bởi vậy ông càng lúc càng ghét gương mặt này!

"Cha, con không bận, Lãnh Dạ cho mời giáo sư dạy kèm ở nhà, hiện tại con tạm thời ở nhà học tập, cho nên cũng không bận lắm!" Bạch Tuyết cười cười nói.

"Cậu ta đối với con có tốt không?" Bạch Hàn hỏi.

Bạch Tuyết mũi đau xót, thế nhưng cũng không có khóc.

Từ lúc cô theo Lãnh Dạ, đây là lần đầu tiên cha quan tâm hỏi cô, nếu như là trước đây, có lẽ cô sẽ cảm động khóc lên. Nhưng hiện tại cô sẽ không khóc, cô đã trưởng thành lại sắp làm mẹ, tại sao có thể động một chút là khóc nhè!

"Anh ấy đối với con rất tốt."

"Vậy thì tốt!" Bạch Hàn cúi đầu, Bạch Tuyết hiện tại không đi cùng Lãnh Dạ, Bạch Hàn trong lòng cũng không chịu nổi, nói cho cùng Bạch Tuyết nhỏ như vậy, thế nhưng tên đã lấp vào cung, Lãnh Dạ nhất định sẽ không bỏ qua cho Bạch Tuyết, nhìn ra được Lãnh Dạ rất quan tâm Bạch Tuyết, cái người bá đạo như vậy sẽ không cho phép người phụ nữ của mình phản bội và thoát khỏi anh ta!

"Cha, con muốn biết rõ sự tình của mẹ con."

"Bà ấy?" Bạch Hàn lo lắng việc này sẽ xảy ra, ông vẫn lo lắng Bạch Tuyết sẽ hỏi ông chuyện này, đến lúc đó ông làm sao có thể nói cho Bạch Tuyết năm đó mình làm những thứ ấy để kiếm sống! Khi trải qua cuộc sống trong cục cảnh sát, Bạch Hàn chợt hiểu ra rất nhiều chuyện. Trong cuộc sống, tiền không phải là thứ quan trọng nhất, điều quan trọng nhất chính là bên cạnh mình còn có người thân. Ở trong đó, ông rất muốn có người đến thăm mình.

"Cha, hãy nói cho con biết, mẹ con đang ở đâu?" Bạch Tuyết kiên quyết hỏi cha

"Chẳng lẽ con muốn đi tìm mẹ con?" Bạch Hàn nhìn Bạch Tuyết, đưa con gái này của ông đã thay đổi, trở nên tự tin hơn, ... !

"Đúng vậy, con muốn đi tìm mẹ, xin cha hãy nói cho con biết mẹ đang ở nơi nào?" Bạch Tuyết kiên định hỏi.

"Cha không biết!" Bạch Hàn trả lời, ánh mắt không dám nhìn thẳng Bạch Tuyết, bởi vì đó là một đôi ánh mắt sáng ngời, tựa hồ sẽ nhìn thấu ông, ông không thể nói, nhất quyết không thể nói ra, nếu nói ra Bạch Tuyết sẽ hận ông đến chết!

"Cha như thế nào lại không biết, mẹ vì cha mà sinh ra con, con không tin cha không biết mẹ đang ở đâu!" Bạch Tuyết chất vấn.

"Cha thật không biết!" Bạch Hàn kiên trì.

"Có phải hay không cha không dám nói, hay là cha đã làm thương tổn mẹ?" Đôi mắt Bạch Tuyết hiện lên một tầng nước mắt, thế nhưng vẫn không có rơi xuống!

"Cha không có làm thương tổn mẹ con, là chính bà ấy đã rời khỏi đây..." Bạch Hàn ngụy biện.

"Nơi này có con, mẹ sao có thể bỏ đi? Mẹ nhất định là bị áp bức, bất đắc dĩ phải bỏ đi nên mới có thể bỏ rơi con..." Bạch Tuyết đau lòng nói.

"Ai da? Ta lại tưởng là ai? Thì ra là Bạch Tuyết nhà chúng ta đã trở về! Ta có thể trả lời cô, mẹ cô là người không đứng đắn, cho cha cô đội nón xanh, cho nên mới không còn mặt mũi nào để trở về gặp cô, ta đoán chừng là bà ta chạy theo người đàn ông nào rồi!" Bà mẹ kế Bạch Tuyết đi tới chanh chua nói.

Bạch Tuyết đứng dậy, đi tới trước mặt mẹ kế.

"Mẹ tôi có hay không cho cha đội nón xanh tôi tin các người so với tôi rõ ràng hơn, tôi không tin mẹ tôi là loại người như vậy, càng không cho phép bà vũ nhục mẹ tôi!" Bạch Tuyết lạnh lùng nói, cô trước đây còn bé, mới để cho bọn họ tùy ý nói mẹ cô như vậy, hiện tại cô không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu mẹ của cô! Bao gồm cả cha cô!

"Cô?" Mẹ kế của Bạch Tuyết có chút ngoài ý muốn, chỉ mấy ngày không thấy thôi mà lá gan của Bạch Tuyết đã to thế kia !

"Tôi nói rất rõ ràng, sau này tôi không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu mẹ tôi, bao gồm cả bà ——" Bạch Tuyết nghiêm nghị nói.

“ Hay cho một Bạch Tuyết, ta cực khổ nuôi cô lớn, còn giúp cô có một chỗ dựa vững chắc. Hôm nay ta liền thay cha cô giáo huấn cô!"

Bạch Tuyết không ngờ mẹ kế còn có thể như trước đây, khiến cô không kịp tránh né!

"Ba ——" thanh âm bạt tay vang khắp thư phòng.

Bạch Tuyết bị đánh, không khóc, chậm rãi ngẩng đầu, căm tức nhìn mẹ kế.

Lúc này.

"Mẹ, mau đánh bà ta đi —— "

"Mẹ, đánh tên khốn khiếp này đi —— "

"Mẹ, mau đánh trả, đánh bà ta —— "

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Phụ Nữ Mang Thai Trêu Người

Edit: Angel.remix

Sở dĩ bọn họ nhìn Mẹ bị đánh , không được nhúng tay , bởi vì Mẹ đã quy định với bọn nó , chính là ở bên ngoài không cho phép sử dụng ma pháp, hiện tại Bạch Tuyết đã biết ba đứa nhỏ trong bụng có ma pháp, bọn chúng đã giải thích cho Bạch Tuyết, cô tin .

Mặc dù bọn chúng không thể động thủ, nhưng vẫn có thể nói chuyện , hiện tại bọn nhỏ giúp Bạch Tuyết đánh trả lại .

"Ba_____ " Bạch Tuyết vung tay, trong thư phòng vang lên một tiếng, lần này che mặt là mẹ kế.

“Từ nhỏ bà chỉ biết đánh tôi, chưa bao giờ quan tâm tôi, trong mắt bà, tôi ngay cả giúp việc cũng không bằng, bà không xứng làm trưởng bối của tôi!
“ Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

“Điên rồi !Điên rồi, ngay cả mày cũng dám đánh tao, Bạch Hàn, ông không nói chuyện đi, ông nhìn con gái bảo bối của ông, ngay cả tôi cũng dám đánh, phản tôi! “ Mẹ kế gào lên khóc lớn.

“Đủ rồi_____ “Bạch Hàn hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt thư phòng lại yên tĩnh.

“Ba, con đi đây.” Bạch Tuyết cầm túi lên chuẩn bị đi, lại bị Bạch Lan ngăn cửa.

“Thế nào ? Đánh mẹ tôi rồi muốn đi sao? Đừng có mơ “Bạch Lan cầm chổi lông gà trong tay liền hướng Bạch Tuyết mà đánh!

Bạch Tuyết cuống quýt né tránh.

“đồ ti tiện, tao đánh chết mày, đánh chết mày, dám đánh mẹ tao ... “Bạch Lan vừa mắng, vừa hướng về Bạch Tuyết đánh, Bạch Tuyết liên tiếp né tránh.

Lúc này.

“Mẹ, bên cạnh có gậy, mau đến đánh trả -- “

“Mẹ, lấy ghế đập cô ta - “

“Mẹ, trong túi có đèn pin, đánh cô ta - “

Bạch Tuyết cái gì cũng không có lấy, cô từng bước tới gần Bạch Lan, dơ tay nắm lấy cây chổi lông gà trong tay Bạch Lan, một tay khác mạnh mẽ nắm chặt cổ tay Bạch Lan.

“Tôi sẽ không giống như hồi bé dễ bị cô bắt nạt___ “ Bạch Tuyết đoạt lấy chổi lông gà, hung hăng đánh Bạch Lan mấy cái, sau đó dừng lại.

“Bây giờ cô biết đau sao? Từ nhỏ đến lớn cô chỉ mang cho tôi những thứ này! cái nhà này, cô nghĩ rằng tôi muốn đến? Ở đây toàn là hồi ức đau khổ, nhất là cô khiến tôi ghét! “ Bạch Tuyết từng câu từng chữ nói, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo!

“Cha? Cha coi chị ta kìa, chị ta đánh con? “ Bạch Lan khóc uất ức tố cáo với Bạch Hàn, tất cả chuyện phát sinh cũng làm cho Bạch Hàn khiếp sợ, biết Tuyết nhi thay đổi, không ngờ con bé trở nên lợi hại như vậy!

“ Cha , con đi đây, hôm khác con trở lại thăm cha - “ Bạch Tuyết mở cửa, ngẩng đầu rời đi, trước khi đi cũng không có liếc mắt nhìn Bạch Lan một cái!

Cứ tự nhiên rời đi, lạnh lùng rời đi như vậy, hùng hồn rời đi .....

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ quá mạnh mẽ như vậy, mặc dù cực nhọc làm việc vất trong nhà, cũng không dám lớn tiếng ồn ào, đều là yên lặng nỗ lực, vẫn phòng bị khi gặp Bạch Lan! Hôm nay cuối cùng cô cũng mạnh mẽ rời khỏi cái nhà này.

Rời khỏi nhà, Bạch Tuyết ra vườn hoa.

Tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống.

"Mấy người các con nói cho ta biết, tại sao trong túi ta có thể có đèn pin." Bạch Tuyết nhớ rõ ràng, vừa rồi bọn chúng có nhắc nhở cô, nói trong túi của cô có đèn pin, bảo cô đem đánh Bạch Lan! Cô không cần bọn chúng bạo lực, cho nên mới cấm bọn chúng ở bên ngoài không được sử dụng pháp lực!

"....."

"....."

"....."

"Các con đều không nói có phải không? Tốt lắm, về sau cấm gọi ta là mẹ, ta tức giận!" Bạch Tuyết cực kỳ nghiêm túc nói.

"Mẹ!"

"Mẹ!"

"Mẹ!"

Một loạt âm thanh lo lắng truyền đến, trong đó có ngọt ngào, nề dẽo, nghe thái độ đã biết sai rồi, nhưng tràn ngập lời nói làm nũng.

Bạch Tuyết mềm lòng!

Nhưng là mềm lòng, miêng cũng không dao động!

"Hôm nay ta phạt các con không có ớt trộn thịt bò ăn! Chúng ta về nhà."
Bạch Tuyết vác túi đựng đồ bước đi.

"Không cần!"

"Không cần!"

"Không cần!"

Bạch Tuyết đi xe công cộng, dọc đường cũng là bọn nhỏ hướng cô xin lỗi, lấy lòng, nhưng mà, cái gì cô cũng không nói, bằng không người đi đường sẽ nghi rằng cô mắc bệnh thần kinh, nào có ai tự mình nói chuyện với cái bụng!

Chẳng qua chỉ là nghe, cái gì cũng không nói!

Bọn nhỏ cũng không bằng lòng, chỉ cần mẹ không mở miệng, bọn chúng đều cứ nói, không có biện pháp a, mẹ nói trừng phạt bọn chúng không cho ăn ớt trộn thịt bò! Điều này sao có thể, bọn chúng rất thích ớt trộn thịt bò, một ngày không ăn liền thèm!

Cuối cùng về nhà, Bạch Tuyết cởi giày ra, chân trần đi về phía phòng ngủ.

Ngả đầu nằm ở trên giường, Lãnh Dạ vươn đầu ra từ trong phòng bếp, nhìn cô đi chân trần lên lầu, thấy dép của cô trong tủ, anh cau mày.

"Chết tiệt! Lại không đi dép lê!" Lãnh Dạ cầm lấy dép lê đi đến phòng ngủ.

Nhưng mà, người còn chưa đi vào, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng Bạch Tuyết gào lên!

"Hiện tại ta cảnh cáo mấy người cái con, về sau ở bên ngoài không được chủ động nói chuyện cùng ta, chỉ có thể để ta nói chuyện cùng các con, chỉ cần có người ngoài đó, tốt nhất các con nên ngoan ngoãn đóng miệng, bằng không ta sẽ trừng phạt các con không có cơm ăn!" Bạch Tuyết giận giữ gào lên.

Lãnh Dạ nhíu mày, người này, đứa nhỏ vẫn chưa có sinh ra, lền đứng bắt đầu dạy dỗ!

"Mẹ dù sao bọn họ không nghe mấy người chúng con nói chuyện, sợ cái gì."

Chúng ta lo lắng mẹ cô đơn, nên mới không ngại phiền toái nói một chút ....."

"Mẹ, làm ơn về sau trừng phạt bọn con thì đừng trừng phạt không ăn cơm được không? Nói vậy, khi nào mấy người bọn con mới có thể lớn lên! Bọn con muốn lớn lên thật nhanh, về sau dùng miệng của mình ăn ớt trộn thịt bò chứ! Miễn để mẹ trừng phạt chúng ta không được ăn cơm!"

"Im ngay ----- các con còn coi ta là mẹ của các con sao? Trẻ con vẫn chưa sinh ra liền dám già mồm có phải hay không? Cẩn thận ta đánh mông các con!" Bạch Tuyết kích động gào to trách móc, hơn nữa bắt đầu thay quần áo.

"Mẹ thật sự muốn đánh mông của bọn con sao?"

"Đương nhiên ----- ai bảo các con không nghe lời."

"Có chút tiếc nuôi nha, Con còn không có mộng nha." Sói con thứ ba bắt đầu nói.

“ Phốc- “ Bạch Tuyết bật cười .

“ Mẹ muốn làm thật sao! Không nên hù dọa người như vậy! Con còn nhỏ, mẹ đừng hù dọa con như thế, nếu không làm sao con lớn lên được!” Sói con số ba chậm rãi nói, âm thanh ngọt ngào.

Chẳng biết rằng bọn chúng sẽ lớn lên rất nhanh. sau đó đi ra khỏi bụng mẹ, vì chúng là linh đồng chuyển thế, đương nhiên sinh ra cũng rất kì lạ.

Giọng nói mềm mại của công chúa nhỏ khiến Bạch Tuyết mềm lòng.

“ Được rồi , hôm nay mẹ thừa nhận mình nóng tính, như vậy đi, tối nay cho các con ăn ớt trộn thịt bò. “

“Me? “

“Me?”

“ Mẹ ?”

“ Gì? “ Bạch Tuyết cau mày nói, cô không dám tưởng tượng mấy đứa nhỏ này sinh ra sẽ thành dạng gì, hiện tại đã làm cho đầu cô muốn nổ tung!

“ Con muốn gặp mặt cha! “ Sói con số ba nói thật nhỏ.

“Không phải mỗi ngày con đều thấy cha sao? “ Bạch Tuyết thuận miệng trả lời một câu.

“ Mẹ? Ý em ba là bọn con muốn chính thức gặp mặt“. Sói con số một nói .

“ Chính thức gặp mặt?” Các con hiện tại đến bóng cũng không có, sao có thể gặp mặt?” Bạch Tuyết hiểu kỳ hỏi .

“ Mẹ à, bọn con không phải có ý này, ý bọn con là muốn cho cha biết chúng con tồn tại! “

“...” Bạch Tuyết không nói gì.

Bxchj Tuyết cũng không nói qua truyện mang thai!

Mà từ hôm đó về thì anh ấy cũng không hỏi cô chuyện mang thai!

Muốn nên nói cho anh ấy biết không?

Anh ấy sẽ nghĩ như thế nào?

Anh ấy có thích đứa nhỏ không?

“Mẹ “?

“ Mẹ , Cha đang đợi Mẹ nói ...”

“ Thật sao ?” Bạch Tuyết thấp giọng hỏi .

“ Đúng vậy , cha là một người rất thông minh, cho nên không thể không biết! Có lẽ cha đang chờ mẹ nói?” Sói con số hai nhắc nhở Bạch Tuyết nói.

“ Mẹ nên nói thế nào đây ? Lúc trước mẹ đã nói cho cha biết mẹ không mang thai , mẹ đã lừa cha con ! “ Bạch Tuyết nản long nói .

“ Mẹ cứ nói thẳng, Mẹ đang mang thai “ Sói con số một nói .

“ Mẹ suy nghĩ một chút đã..”

Trong nháy mắt phong ngủ lại yên tĩnh, Lãnh Dạ cầm dép tiến vào ,

“Vì sao không mang dé ? Muốn làm dã nhân à?”Lãnh Dạ lạnh lùng nói .

“ Em? Anh?” Bạch Tuyết muốn nói, thấy khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, cô lại không mở lời được .

“ Ở kìa! Mẹ mau nói đi, nói mẹ đang mang thai “. Sói con số một giục Bạch Tuyết nói.

Tay chân Bạch Tuyết luống cuống , khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên. Mặc dù vẫn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, thế nhưng quanh thân lại tản ra một loại hơi thở vui sướng.

“ Có việc gì sao?” Lãnh Dạ làm như không có việc gì hỏi .

“ À, có chút chuyện...” Bạch Tuyết ấp úng nói, cô cũng không biết tại sao, mỗi lần mặt đối mặt với anh ấy luôn khiến cho cô đỏ mặt, tim đập nhanh, không biết phải làm sao, nói chuyện cũng không theo kịp!

“ Mẹ --- mẹ thực sự là nhất gan! mau nói đi! “ Sói con số ba nói.

“ Mẹ nhanh chóng nói đi! nói cho cha biết “. Sói con số một hưng phấn nói .

“ Mẹ nói mau đi , nói cho cha , cha đã có con .” sói con hai lo lắng thúc giục.

“Đừng ồ ồ ---“ Bạch Tuyết không kiên nhẫn trả lời một câu

“Cái gì ?” Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi

“A? có muối, trong phong có muối , kêu on gong, hì hì “ Bạch Tuyết cười nói nhìn Lãnh Dạ.

“ Mẹ thật đáng ghét ! Con là công chúa, chứ không phải là muối đâu nhé!” Sói con số ba bất mãn nói .

Bạch Tuyết xấu hổ cười, bởi vì đứa thứ ba mất hứng, bởi vì lí do cô đưa ra.

“ Cái này, Lãnh Dạ , cảm ơn anh đã tặng quà cho em!” Bạch Tuyết không đầu không đuôi nói một câu như vậy, khiến ba đứa con ltrọng bụng thi nhau ngã sấp, thất không hiểu mẹ đang làm cái gì!

“Không phải chỉ là mang thai thôi sao?

Có thể khó như vậy sao? sói con số một suy nghĩ!

Thật sự vất vả như vậy sao? sói con số hai khó hiểu!

Khó khăn lắm sao? sói con số ba hoang moang.

Không nói gì ---

Không nói gì ---

Không nói gì ---

“ Quà sao? Là những thứ trong ngăn kéo? Lãnh Dạ tò mò hỏi , tròng mắt không khỏi hiện tia trêu chọc.

“ Cảm ơn anh về những món quà đó! còn có một món quà đặc biệt!” Trên trán Bạch Tuyết đỏ mồ hôi hột, vì quá khẩn trương, cảm thấy việc lên bục giảng nói chuyện còn tốn sức hơn.

“ Món quà đặc biệt? Không nhớ rõ !” Lãnh Dạ giả vờ tò mò.

“ Đúng vậy , em cũng không biết anh đã đưa cho em lúc nào! Bạch Tuyết gãi gãi đầu, làm bộ dáng như đứa nhỏ, mỉm cười ngọt ngào, pha chút khó xử.

Khóe miệng Lãnh Dạ lại nhếch lên

Nói chung là trên mặt Bạch Tuyết cực kì phức tạp.

“ Vậy em thích không ? “ Lãnh Dạ cố tùy ý hỏi, trong lòng anh lại rất để ý cái nhìn của Bạch Tuyết.

“ À, rất thích, thế nhưng em muốn cùng anh chia sẻ phần vui sướng?

“ Vậy, lấy ra cho anh xem quà đó là cái gì ?” Lãnh Dạ nói

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Dã Chung

"A? Muốn xem?" Bạch Tuyết không ngờ Lãnh Dạ muốn xem món quà này của cô.

"Ừ, anh muốn xem." Lãnh Dạ cố ý vươn tay ra.

"Thế nhưng, thế nhưng, bây giờ vẫn chưa thể nhìn món quà này, bởi vì bởi vì..." Bạch Tuyết ấp a ấp úng nói.

"Mẹ, xin mẹ không nên dẫn dắt chúng con!"

"Mẹ, nếu mẹ không nói, chúng con sẽ để cho cha nghe thấy chúng con nói chuyện ?"

"Không được ——" Bạch Tuyết sốt ruột kêu to hơn.

"Không được?" Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"A, không phải là không được, hiện giờ chưa thể xem được..." Bạch Tuyết lại một lần nữa gãi gãi đầu.

"Vậy thì tốt , thôi, đi ăn cơm." Lãnh Dạ thực sự là thua cô gái nhỏ này , chuyện đó khó khăn như thế sao?

Ai tới nói cho hẳn biết, thật sự là khó khăn như thế sao?

Lãnh Dạ làm như không hiểu cô gái nhỏ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"Ăn ăn cơm? Em em còn có chút chuyện ?" Bạch Tuyết cảm giác mình thật vô dụng, vì sao không dám nói ra chứ? Giả như anh ấy không thừa nhận bọn nhỏ, cùng lắm thì chính mình nuôi bọn nhỏ!

Nhìn Lãnh Dạ sắp đi ra ngoài, Bạch Tuyết sốt ruột liền đi theo, đôi môi mỉm cười ngọt ngào, vươn tay nhỏ bé ôm lấy cổ Lãnh Dạ kéo xuống, nỗ lực kiểm đầu ngón chân, đưa miệng ghé sát tai Lãnh Dạ , mắt nhìn xuống bụng một cái, sau đó nhỏ giọng nói thầm .

Cuối cùng hài lòng rời khỏi tai Lãnh Dạ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ bừng, mong chờ nhìn Lãnh Dạ , vừa xong cô đã nói ra, hiện muốn xem phản ứng của anh?

Lãnh Dạ ngoáy ngoáy lỗ tai, cảm thấy có chút ngứa.

"Em vừa mới nói cái gì? Thanh âm quá nhỏ, anh không có nghe rõ!" Lãnh Dạ giả vờ không hiểu hỏi.

"Cái gì? Không có nghe rõ? Chuyện quan trọng như vậy mà anh lại không nghe rõ?" Bạch Tuyết bất lực, thật vất vả để lấy dũng khí nói ra, anh thế nào lại không nghe rõ!

"Tốt lắm, em nói lớn lại một lần nữa đi, ở đây lại không có người khác." Lãnh Dạ rất vô tội hỏi.

Lúc này.

"Mẹ, nói mau thôi?" Sói con số hai giục nói.

"Mẹ, lớn tiếng nói: Lãnh Dạ em đang mang thai con của anh ——" sói con số một hét lớn.

"Mẹ, nhanh lên một chút nói cho cha mau đi !"

"Em em vừa mới nói chính là, đói bụng thật, muốn ăn ớt trộn thịt bò." Bạch Tuyết bất đắc dĩ nói, cô biết bọn nhỏ gấp gáp như vậy muốn làm cho cô nói ra, cũng là bởi vì tối hôm nay cô trừng phạt bọn nhỏ không cho phép ăn đồ cay - món ớt trộn thịt bò! Cho nên bọn nhỏ đem hi vọng đặt lên người cha của bọn nhỏ, đã vậy thì để cho bọn nhỏ được ăn! Miễn cho chúng khẩn trương như vậy!

"Mau đi thôi!" Lãnh Dạ trên mặt mặc dù không có biểu tình gì, thế nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng, cô gái nhỏ này đang làm cái gì? Lí nhí nửa ngày cái gì cũng không nói!

Thực sự là khổ mà, tương lai bọn nhỏ còn tùy thuộc vào cô ấy! (Editor: Míp

Beta: Angle.remix Diễn đàn Lê quý Đôn)

Lãnh Dạ có chút thất vọng, thế nhưng tâm tình vẫn còn rất tốt, dù sao ba đứa nhỏ mỗi đứa đều là tinh phẩm, anh thích.

"Ôi —— đi ăn thịt nào."

"Cha, mẹ vạn tuế."

"Cái gì cha, cha còn không biết có chúng ta đâu!"

"Lãnh Dạ, ăn xong cơm, em và anh nói chuyện." Sau đó Bạch Tuyết lại nói một câu.

Lãnh Dạ khẽ nhú mày, xem ra cô gái nhỏ hôm nay không nói ra được thì ngủ không yên đây!

Bạch Tuyết cũng nhú mày, khó hiểu nhìn Lãnh Dạ.

"Hiện tại nhú mày còn chút sớm, chờ một chút rồi nhú mày cũng không chậm!" Bạch Tuyết trả lời một câu.

"Đầu em có phải đầu là tương ớt không?" Lãnh Dạ hoài nghi hỏi.

"Đầu anh mới là tương ớt! Chút nữa em sẽ nói chuyện chính sự, anh tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý!" Bạch Tuyết là muốn đợi bọn nhỏ đều ngủ sau đó đơn độc nói với Lãnh Dạ, vừa rồi bị bọn nhỏ quấy rối, khiến cô hoang mang lo sợ!

"Hoan nghênh em kích thích bất kỳ lúc nào."

Bạch Tuyết liếc mắt nhìn anh, thở dài một hơi!

"Hi vọng bị kích thích xong anh vẫn chịu được!"

Lãnh Dạ cười, đưa tay lên chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết véo nhẹ một cái ,trêu trọc nói: "Anh đều thích bị em kích thích, càng sâu càng... Ngô ngô..." Bạch Tuyết vội vàng hấp tấp che miệng Lãnh Dạ lại.

Không tốt, người con trai này nói chuyện đều đòi hỏi không đứng đắn, một chút cũng không thích hợp!

"Làm sao?" Lãnh Dạ không vui hỏi.

"Em lo lắng bị người khác nghe thấy."

"Ở đây trừ em và anh ra, còn có người khác sao?"

"Đương nhiên —— a, đương nhiên không có !" Bạch Tuyết suýt nữa nói đương nhiên là có người, ai! Có thể sao? Để giấu giếm tốt thật là vất vả!

"Lãnh Dạ, anh xem một chút em gần đây có phải hay không béo lên?" Bạch Tuyết tự nhiên cầm tay Lãnh Dạ, hai bàn tay nhỏ bé của cô đem bàn tay to của Lãnh Dạ cầm lên, tựa hồ rất hi vọng người con trai này sẽ phát hiện cô mang thai, như vậy cô liền không cần khẩn trương nói ra!

Anh rũ mắt, nhìn tay mình bị Bạch Tuyết cầm, hơn nữa đặt ở trong lòng bàn tay của cô, cảm giác được tay cô mềm , trơn nhẵn , con người đen nhìn anh không muốn rời khỏi, tựa hồ là đang ám chỉ anh cái gì? Con người sắc có chút ấm áp len lỏi,giọng nói lạnh lạnh cũng trở lên khàn khàn mấy phần.

"Đích thực là có thêm ít thịt, nhất là ở đây, rất vừa tay... Ngô... Ngô..." Lãnh Dạ vừa nói vừa đặt bàn tay không an phận đặt lên người Bạch Tuyết, Bạch Tuyết hoang mang che miệng Lãnh Dạ lại, người con trai này nói chuyện luôn luôn rõ ràng như thế , hơn nữa còn động tay động chân , bọn nhỏ còn đang thức, nghe thấy sẽ không tốt!

Ai!

Phải mau nhanh nói cho anh biết, nếu không anh sẽ không chú ý khi nói chuyện !

"Em làm gì?" Lãnh Dạ giả vờ vô tội hỏi.

"Bây giờ là ban ngày , buổi tối hãy như vậy có được không!" Bạch Tuyết lại một lần nữa gãi gãi đầu.

"Có khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có khác nhau!" Bạch Tuyết e thẹn nói, bây giờ đã có mấy đứa nhỏ, sau này thời gian thân mật của cô và Lãnh Dạ có hay không sẽ bị bọn nhỏ nghe được ?

Càng nghĩ mặt càng đỏ!

Lãnh Dạ bị bộ dáng e thẹn của Bạch Tuyết khiến trong lòng gợi lên một trận ngứa, nâng cằm của cô lên hung hăng cắn.

"Ngô..." Bạch Tuyết không thể hô hấp!

Lãnh Dạ dừng lại, Bạch Tuyết liền hít thở dồn dập

"Có một số việc, em hãy tin ở anh, anh đã là người đàn ông của em, có chuyện gì còn phải lo lắng?" Lãnh Dạ mềm giọng nói, anh không hiểu, cô gái nhỏ này rốt cuộc là đang bận tâm cái gì?

Bạch Tuyết mỉm cười ngọt ngào, anh rất ít khi mềm giọng nói chuyện với cô như thế, cô e thẹn không dám nhìn Lãnh Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đỏ bừng.

"Thế nhưng, anh không phải là người đàn ông của mình em sao?" Bạch Tuyết bỗng nhiên có chút thương cảm, cô không muốn nghĩ nữa, Lãnh Dạ đã có vợ, đó là sự thật!

Lãnh Dạ chống lại đôi con ngươi đen đẹp mê người, ngấn người, giật mình bừng tỉnh, cảm thấy cô nói cũng không có sai.

Bạch Tuyết nháy mắt, chớp chớp hàng lông mi cong và dài nhìn lên khuôn mặt anh, tựa hồ ở chờ mong cái gì?

Về người vợ của Lãnh Dạ, cô hoàn toàn không biết gì cả, kỳ thực, trong lòng vẫn hiếu kỳ ?

Bạch Tuyết nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới người mà cô yêu thương sâu sắc căn bản cũng không phải là người, mà là một lang vương tu luyện ngàn năm, nên vợ của anh tự nhiên cũng không phải người, là một đám sói cái, thiên tính của sói là rất hung ác, thật lo lắng thay cho Bạch Tuyết, không biết nếu người đó biết đến sự tồn tại của Bạch Tuyết, có hay không liền sẽ giết cô??

Nghĩ đến mà sợ a!

Lãnh Dạ suy nghĩ một chút, tựa hồ anh nên giải thích cho Bạch Tuyết một chút.

"Nghe anh, em không cần lo lắng, trái tim của anh , từ từ rồi em sẽ hiểu hết được nó. Giả như có một ngày trong lòng anh có nỗi khổ bất đắc dĩ , phải lừa em, hi vọng em đừng trách anh..." Ý của Lãnh Dạ là chuyện anh không phải là con người, hi vọng Bạch Tuyết có thể tha thứ cho anh!

Bất quá, sợ rằng sẽ rất khó khăn!

Bạch Tuyết nhanh chóng suy nghĩ, chuyện anh dấu cô có lẽ là chuyện về vợ của anh ấy, chính mình đã không oán không hối hận yêu anh , đương nhiên sẽ tiếp nhận hết thái về anh.

Nghĩ thông suốt.

Con mắt hiện lên ý cười, thở phào nhẹ nhõm , dường như đã biết chuyện Lãnh Dạ dấu cô là chuyện gì? An lòng nhìn Lãnh Dạ, kỳ thực anh nói cái gì cô cũng đều tin, tuyệt đối sẽ không hoài nghi!

"Kỳ thực, kỳ thực, em đôi khi cũng bất đắc dĩ sẽ nói dối anh, anh cũng không nên tức giận nha?" Khuôn mặt ngọt ngào nay lại nhú mây, còn chuyện về bọn nhỏ , cô cũng đã dấu anh! Bàn tay nhỏ bé vô ý thức cầm lên và ngấm ngấm năm ngón tay của Lãnh Dạ , trầm mặc một hồi, cúi đầu, tính tình của anh vẫn là rất làm cho người ta lo lắng , người con trai này rất tự tin, bá đạo như vậy, rất ưu việt, anh sẽ cho phép để mình bị dối gạt sao??

Càng nghĩ càng xót xa trong lòng, tựa hồ luôn luôn sẽ kém một đoạn so với anh ! Theo không kịp anh! (Editor: Míp

Beta: Angle.remix Diễn đàn Lê quý Đôn)

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết nhìn bộ dáng biến hóa của cô, chiều cao của cô mới đến ngực của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu của cô bị bàn tay to lớn của anh vây lấy, cô bé như vậy đã có đứa nhỏ, Lãnh Dạ trong lòng rất không yên tâm! Không khỏi càng thương yêu cô, nhân nhượng cô, nghĩ muốn hung hăng yêu cô.

"Anh trai?" Lãnh Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện ở dưới lầu, Bạch Tuyết giật mình nhìn về phía dưới lầu.

Cô xấu hổ buông tay Lãnh Dạ ra.

"Lãnh Nguyệt em đã đến rồi." Bạch Tuyết tiến lên kêu.

"Đừng nên cùng ta nói chuyện, chị làm hại anh trai tôi như thế còn chưa đủ sao?" Lời nói của Lãnh Nguyệt từng chữ từng chữ một như một thanh kiếm đâm sâu vào trong lòng Bạch Tuyết, không sai, Lãnh Dạ lần này bị bắt cóc cũng là bởi vì cô, cô thật sự cảm thấy rất áy náy!

"Lãnh Nguyệt ——" Lãnh Dạ đi xuống , tức giận trừng mắt liếc Lãnh Nguyệt một cái.

"Anh à, anh bị chị ta ám ảnh rồi , mẹ cũng phản đối anh cùng chị ta ở cùng một chỗ nên mới có thể làm như vậy! Anh lại còn cùng chị ta ở cùng một chỗ! Đồ hồ ly tinh!"

"Chị chưa từng có ý nghĩ muốn hại bất cứ ai, Lãnh Dạ bởi vì chị mà gặp chuyện không may, chị rất khổ sở, thế nhưng cái này cũng không có thể ngăn cản chị yêu anh ấy, cho nên xin em nói chuyện chú ý một chút!" Bạch Tuyết giọng điệu lạnh lãnh!

"Chú ý một chút? Có phải chị đã mang thai đã chủng không phải là của anh tôi ——" Lãnh Nguyệt tức giận hỏi, Lãnh Dạ vừa định đi ra giáo huấn Lãnh Nguyệt thì bị Bạch Tuyết giữ lại.

Thế nhưng, cũng bởi vậy Bạch Tuyết sắc mặt tái nhợt, lập tức lạnh lùng, ai cũng không được nói con của cô là đã chủng! Thanh âm của cô cũng trở nên sắc bén .

"Con của chị không phải là đã chủng, nó có cha, chính là Lãnh Dạ, mặc dù chị và anh ấy không thể kết hôn, chị cũng phải sinh đứa nhỏ ra, chị

không cho phép ai vũ nhục nó, người nhà Lãnh gia không thích con của chị thậm chí không muốn thừa nhận con của chị, không sao cả. Thế nhưng, đứa nhỏ với chị mà nói là bảo bối của chị, em không có tư cách vũ nhục nó."

"Tôi cảm thấy da mặt của chị rất dày, chị cùng người đàn ông khác cấu kết làm vậy, đứa nhỏ là của ai chưa thể xác định, tuy anh của tôi khoan dung với chị, còn tôi, tôi sẽ không khoan dung để chị làm càn như vậy, chị mau rời khỏi đây thật nhanh, cách xa anh trai tôi ra." Lãnh Nguyệt rống giận.

Lãnh Dạ ném qua đây một đạo hàn quang, anh không muốn giúp, anh chính là muốn Bạch Tuyết tức giận, cô quá thiện lương, cô cần được rèn đúc, cần trở nên cường đại, như vậy tương lai mới có thể cùng anh trở về yêu giới.

Lúc này, trong lòng Bạch Tuyết như ăn phải hoàng liên rất khó chịu, nhưng lại không thể nói nên lời! (Editor: Míp

Beta: Angle.remix Diễn đàn Lê quý Đôn)

"Đứa nhỏ là con ai ? Chị so với em biết rõ ràng, bởi vì nó đang ở trong bụng chị!" Bạch Tuyết cười thê lương, không ngờ dưới tình huống này để cho Lãnh Dạ biết cô có thai, thực sự là người tính không bằng trời tính!!!

Anh vẫn không nói gì, nhất định là đang rất tức giận!

Lãnh Nguyệt cũng cho là như vậy, cô cho rằng anh trai nhất định là đang tức giận vì Bạch Tuyết , cho nên đối với Bạch Tuyết có chút lớn mật..

Thế nhưng, cô sai rồi, Lãnh dạ không nói lời nào cũng không phải đại biểu anh vì Bạch Tuyết mà tức giận, anh không giúp Bạch Tuyết cũng không đại biểu anh tin lời của Lãnh Nguyệt, anh là muốn rèn đúc Bạch Tuyết, Bạch Tuyết quá mềm yếu, cần phải kích thích cô khiến cô tức giận!

Cho nên anh chịu đựng, nhìn Bạch Tuyết từng chút từng chút giãy giụa trong thống khổ bên cạnh!

"Cuối cùng chị cũng lộ ra dã tâm, điều chị coi trọng chính là địa vị của anh trai tôi có phải hay không?"

"Nói như thees nào tùy em!" Bạch Tuyết lười cùng Lãnh Nguyệt so đo, điều cô quan tâm chính là Lãnh Dạ sẽ nhìn cô như thế nào.

"Ba ——" một cái bạt tay đập thẳng lên khuôn mặt của Bạch Tuyết, theo sát là một tiếng chửi nhỏ: "Hồ ly tinh."

Bạch Tuyết ngây dại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xuất hiện rõ năm dấu ngón tay ửng đỏ trông có chút gai mắt! Cô vẫn cho là Lãnh Nguyệt không phải loại này người, không ngờ cô ấy cư nhiên ra tay dã man như thế!

Tâm Lãnh Dạ đau xót!

Bạch Tuyết chậm rãi sờ lên mặt mình, ánh mắt từng chút từng chút lạnh xuống, ánh mắt như châm chọc.

"Ba ——" hung hăng một bạt tay lên mặt lãnh Nguyệt.

Bạch Tuyết đã làm được, Lãnh Dạ vui mừng, độ lạnh trong mắt cũng giảm xuống một phần, cô ấy đã làm được, đã biết bảo vệ mình, biết phản kích lại.

"Anh, loại đàn bà này anh còn không nhanh đưa chị ta quăng đi——"

"Ba ——" lại là một cái bạt tai.

"Anh? Sao anh lại đánh em, chẳng lẽ anh lại vì con hồ ly tinh kia mà đánh em, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng đánh em!" Lãnh Nguyệt thương tâm khóc lớn lên.

Bên cạnh Bạch Tuyết sững sốt, đây là tình huống nào?

Lãnh Dạ đánh Lãnh Nguyệt ?

Anh không phải đang giận cô sao?

Anh không hận cô vì đã dấu anh việc cô mang thai ư???

Anh cứ nhiên giúp đỡ cô đánh người em gái mà anh vẫn yêu thương ư?

"Cô ấy là người phụ nữ của anh, cũng là chị dâu của em, em thật là rất quá đáng!" Lãnh Dạ mặc dù đau lòng thay cho em gái, thế nhưng, anh không cho phép cô làm càn.

"Chị ta không xứng làm chị dâu của em, chị ta có bản lĩnh gì để làm chị dâu em ——" Lãnh Nguyệt khóc chạy ra đi.

Trong lòng Bạch Tuyết hiện nay cũng không tức giận, vì cô mà Lãnh Dạ đã đánh em gái của anh, cô biết anh vẫn còn quan tâm của cô, anh còn nói cô là chị dâu của Lãnh Nguyệt! Bạch Tuyết đỏ mặt.

"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Mẹ, mẹ có đau hay không?"

"Mẹ, tại sao mẹ lại chế ngự chúng con? Không cho chúng con sử dụng pháp lực, nếu không, vừa rồi mẹ có thể dễ dàng giáo huấn cô ta!"

Bạch Tuyết không nói lời nào, sờ sờ bụng dưới.

"Đói bụng?" Lãnh Dạ hỏi, bọn nhỏ đối thoại anh đương nhiên nghe thấy , anh cũng biết Bạch Tuyết là có ý gì, bất quá anh phải đợi Bạch Tuyết chính miệng nói với anh chuyện về đứa nhỏ.

"Anh? Sao anh không hỏi chuyện em mang thai?" Bạch Tuyết hiểu kỳ hỏi Lãnh Dạ.

"Ăn cơm trước, ăn xong cơm, em hãy giải thích cho anh biết."

Bỗng nhiên Bạch Tuyết có loại dự cảm bất an, người con trai này có đôi khi rất keo kiệt , anh nhất định sẽ ghi hận việc cô đã giấu anh!

"Mẹ, đừng lo lắng, cha sẽ không tức giận đâu, mẹ yên tâm đi." Sói con số một nói.

"Mẹ, cha sẽ không tức giận với mẹ , cha nhất định sẽ thích của chúng con." Sói con số hai an ủi Bạch Tuyết.

"Cái gì nha! Cha thích nhất là bắt nạt mẹ , xem ra tối hôm nay cha sẽ lại tiếp tục bắt nạt mẹ." Sói con số ba nghiêng cứu đạo.

Bạch Tuyết đỏ mặt, Lãnh Dạ cũng có chút nho nhỏ ngượng ngùng!

"Em ba, nếu quả thật như là em nói , vậy hôm nay chúng ta sẽ mở ra hệ thống cách âm , bởi vì nếu chúng ta nghe thấy sẽ làm mẹ xấu hổ nha." Sói con số một nói.

"Cái gì cơ! Không phải là xấu hổ , mà là ngượng ngùng!"

"Mặc kệ , bất kể là xấu hổ hay là ngượng ngùng, dù sao là trẻ con cũng không thích hợp! Nhất định phải mở hệ thống, để ngừa vạn nhất!" Sói con số một nghiêm túc nói.

"Đúng đó, chúng ta là nên để cha và mẹ có một không gian riêng, cha đã lâu rồi không có bắt nạt mẹ, có thể không nhìn được nữa rồi!" Sói con số hai rất thâm trầm nói.

Bạch Tuyết mặt đỏ đã như là quả anh đào , Lãnh Dạ cũng có chút xấu hổ, ai! Đám nhỏ thực sự là cực phẩm nha, quả thực đã đạt tới đỉnh điểm!

"Thật là vẫn không hiểu tại sao, mẹ bị cha đều bắt nạt thành như vậy , vì sao còn rất thoải mái ? Không hiểu!" Sói con số ba rất không giải thích được nói.

Bạch Tuyết khiếp sợ, trời ạ ——

Chuyện này đó bọn họ cũng đều biết?

Muốn chết, muốn chết!

Mắc cỡ muốn chết ! .

Mắc cỡ muốn chết !

Bạch Tuyết chạy trốn vào phòng vệ sinh, đỏ mặt hô.

"Lãnh Dạ, anh ăn cơm trước đi, chút nữa em sẽ xuống liền." Bạch Tuyết vội vã chạy đi phòng vệ sinh, Lãnh Dạ đương nhiên biết vì sao? Sợ rằng đám nhỏ sắp gặp phải gặp tai ương!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Mạnh Mẽ

Bạch Tuyết nhất định là đi giáo huấn bọn nhỏ, Lãnh Dạ hiếu kỳ, ẩn thân đi vào toilet.

Quả nhiên, Bạch Tuyết một tay chống nạnh, một tay chỉ bụng gằm nhẹ.

"Mấy đứa nhỏ các con có thể hay không yên tĩnh một lúc, cứ nhiên ở trước mặt cha các con nói hươu nói vượn, may mắn là cha các con nghe không được, nếu không mẹ sẽ rất mất mặt! Hiện tại mẹ muốn nghiêm túc suy nghĩ một chút rốt cuộc có nên không thừa nhận chuyện mẹ mang thai, ai bảo các con nói lung tung!" Bạch Tuyết uy hiếp.

"Mẹ..." Thanh âm ngọt ngào, mềm dẻo vang lên, sói con số ba giỏi nhất là đồ người, chính là vì thanh âm ngọt ngào chết người này, khiến cơn giận của Bạch Tuyết giảm đi một nửa, tiểu gia hỏa này liên tiếp tục làm nũng.

"Mẹ, không nên... con chỉ muốn cho cha biết chúng con tồn tại..." Vẫn là giọng nói chết người.

"Ai bảo các con không nghe lời!" Bạch Tuyết nói thật nhỏ, trong giọng nói không còn chút tức giận nào.

Kỳ thực, trong lòng Bạch Tuyết rất muốn Lãnh Dạ biết nàng mang thai, thế nhưng, chuyện mới vừa rồi thật nguy hiểm, nếu như bị Lãnh Dạ nghe thấy những lời này, anh ấy sẽ cho là mình rất khát khao, bị anh cấm có bao nhiêu thoải mái đâu! Không thể để anh ấy biết, quá mất mặt!

"Mẹ, sau này, ba đứa bọn con sẽ ngoan ngoãn , mẹ... không nên tức giận có được không... con thật rất yêu mẹ..." Thanh âm ngọt ngào tựa hồ có ma lực, đem toàn bộ cơn tức giận của Bạch Tuyết biến mất.

Sao không biết, lúc này trong lòng bọn chúng lộ rõ sự vui thích chứ!

Bọn chúng là muốn cho cha biết bọn chúng tồn tại, vì mẹ bọn chúng có đôi khi sẽ rất tùy hứng, động một chút là nói không cho bọn chúng ăn đồ cay- ớt trộn thịt bò! Thật là, luôn luôn lấy đồ ăn ra trừng phạt bọn chúng!

Cho nên bọn chúng cần một thần hộ mệnh, đương nhiên là cha bọn chúng - Lãnh Dạ .

Trước đây bọn chúng còn lo lắng mẹ rất yếu đuối, sẽ trông nom bọn chúng không tốt, không ngờ bây giờ mẹ lại nghiêm khắc như thế, khiến cho bọn chúng có chút lo lắng, mẹ luôn luôn lấy đồ ăn để uy hiếp bọn chúng, như vậy bọn chúng lúc nào mới có thể to lớn!

Cho nên so với cùng cha mau nhanh quen biết là điều quan trọng nhất.

Thế là, bọn chúng phái Tiểu gao nếp đoàn ra đối phó mẹ.

Tiểu gao nếp đoàn đương nhiên là sói con số ba, chính là lang vương tiểu công chúa.

Cũng bởi vậy, bọn họ sau này cũng gọi sói con số ba: Tiểu gao nếp đoàn.

"Vậy, sau này các con không được nghe lén tâm tư của mẹ, có biết hay không? Còn có... thời gian mẹ ở cùng cha... Các con không được phép xuất hiện, không được biết chúng ta đang làm gì! Nếu không, mẹ liền không nói cho cha con biết là có các con!" Bạch Tuyết nghiêm nghị nói, bởi vì cô cho rằng đây là rất vấn đề nghiêm trọng, đứa nhỏ cơ hồ là không gì làm không được, điều này làm cho cô rất sợ hãi, như vậy sao được? Một điểm ** cũng không có, quá đau khổ!

"Có thể, con cùng anh cả và anh hai quyết định, sau này mẹ và cha chỉ cần lên giường, chúng con liền mở tất cả hệ thống cách âm có được không? Tuyệt không nghe trộm, tuyệt không có nhìn trộm cái gì hết?" Tiểu gao nấp đoàn nãi lý nãi khí nói.

"Còn có, chính là, cha con có đôi khi cùng một chỗ với mẹ, cũng không phải là ở trên giường, các con cũng phải mở hệ thống, không được soi xét chúng ta có biết hay không?" Bạch Tuyết nghĩ đến Lãnh Dạ thường xuyên chẳng phân biệt được thời gian, chẳng phân biệt được địa điểm liền cắn cô một ngụm, hoặc là sờ cô một phen! Như vậy cũng không nên!

"Thế như vậy đi, sau này nếu như cha mà cắn mẹ, mẹ liền ra tín hiệu cho chúng con, chúng con liền mở hệ thống có được không?" Sói con số ba nghiêm túc nói.

"Đúng vậy, cha con cầm tinh con chó, liền thích cắn người! Vậy nói cho các con biết, sau này chỉ cần mẹ vỗ nhẹ trên bụng ba cái chính là khẩn cấp mở hệ thống, các con nhất định phải nghe theo có biết hay không?" Bạch Tuyết sắc bén hỏi, cô không có pháp lực, không biết bọn nhỏ rốt cuộc có làm thật không, cho nên vẫn là nghiêm khắc một ít, phỏng chừng bọn nhỏ sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

"Mẹ, cha thế nào lại là cầm tinh con chó! Cha là sói, hơn nữa còn là lang vương vĩ đại!" Sói con số ba bất tri bất giác nói ra.

Lúc này, Lãnh Dạ đang ẩn thân ngừng thở quan sát Bạch Tuyết.

Trong bụng ba đứa nhỏ cũng biết đã gây họa, sợ đến một chút âm thanh cũng không dám phát ra!

Ai biết, một lát sau.

"Ha ha... Các người, các người thật đúng là giống như cha của các người, anh ấy chính là nói như vậy: Ta là sói." Bạch Tuyết học theo thanh âm

của lãnh Dạ mà nói.

Lãnh Dạ không nói gì!

Sói con số một không nói gì!

Sói con số hai không nói gì!

Tiểu gao nếp đoàn không nói gì!

"Kỳ quái, các con không có trao đổi với anh ấy, sao lại có thể nói giống như nhau thế chứ? Quá khôi hài, trên thế giới nào có loài sói như thế! Cười chết mất thôi." Bạch Tuyết khanh khách cười rộ lên.

"Mẹ! Thì ra là mẹ hiểu như vậy! Ai —— con thật lo lắng thay cha, mẹ thủy chung cùng đứa nhỏ đơn thuần giống như nhau, tương lai sau khi sinh, mẹ có thể hay không chăm sóc chúng con! Cha chắc cũng không muốn đổi mặt với bốn đứa trẻ!" Tiểu gao nếp đoàn nói thật nhỏ.

"Nói bậy bạ gì đó! Mẹ là người lớn, thế nào lại là đứa nhỏ! Mặc dù so với người khác mẹ còn bé, thế nhưng, chỉ cần mẹ mang thai, mẹ chính là mẹ thôi! Thế nào có thể cùng các con so sánh sao!" Bạch Tuyết không vui nói, bọn nhỏ đem cô nói kém như thế, cô thật kém như vậy sao?

"Vậy mẹ chúng ta cứ quyết định như vậy, mẹ nhất định phải mau nhanh nói cho cha biết sự tồn tại của chúng con."

"Biết rồi, đi, mẹ mang các con đi ăn cơm." Bạch Tuyết hài lòng cười, cuối cùng cũng đối phó được một đại sự, sau này Lãnh Dạ hôn cô, cô cũng không cần phải lo lắng.

Đi tới trong phòng ăn, Lãnh Dạ đã đem đồ ăn đều chuẩn bị xong.

Sau bữa cơm chiều, Bạch Tuyết nhẹ nhàng vỗ lên bụng ba cái, mặc dù cô cực lực che giấu động tác đặc biệt của chính mình, thế nhưng vẫn bị Lãnh

Dạ nhảy bén thu hết vào mắt. Khóe miệng hằn trườ trườ.

"Anh mua cho em một bộ quần áo, một chút nữa thử xem có hợp không?" Lảnh Dạ mềm giọng nói một câu, Bạch Tuyết sững sốt, quần áo? Lại mua cho cô quần áo, mấy ngày nay anh là như thế nào, lúc nào cũng mua quần áo cho cô, bên trong , bên ngoài , có đôi khi là nguyên bộ .

"Vì sao lại mua quần áo cho em? Em có rất nhiều quần áo, em không mặc được nhiều như vậy! Sau này không nên mua nữa! Hơn nữa, qua một khoảng thời gian nữa có lẽ sẽ không mặc được nữa..." Thanh âm câu nói kế tiếp của Bạch Tuyết rất nhỏ, giống như là đang tự nói với chính mình, thế nhưng cũng bị Lảnh Dạ nghe thấy .

Thật ra Lảnh Dạ lo lắng quần áo trước đây của Bạch Tuyết rất chật, cho nên gần đây anh từ trong ra ngoài đều mua cho Bạch Tuyết một ít, hi vọng sẽ không ủy khuất đám nhỏ trong bụng, đám nhỏ có ba đứa, chắc hẳn sau này bụng sẽ phá lệ lớn hơn một chút.

Bạch Tuyết ăn xong , vẫn như cũ vẫn là ngoan ngoãn đi thử quần áo, chắc chắn quần áo anh mua đều rất đắt, vẫn là nên thử một chút, nếu không hợp có thể đi đổi lại!

Nhưng lại nghĩ mỗi lần anh mua quần áo cô mặc đều rất vừa vặn, hình như là đặt làm giống nhau.

"Em rất thích cái này." Bạch Tuyết thật bất ngờ, bộ quần áo này cô rất thích, thế nhưng, ngay lúc cô thay quần áo.

Lảnh Dạ từ xa bước tới trước mặt cô, ánh mắt bỗng nhiên lạnh xuống, bởi vì anh nhìn thấy vết thương trên người cô, như là bị vật cứng đánh trúng.

Kỳ thực, vết thương trên người Bạch Tuyết là do Bạch Lan dùng chổi lông gà mà đánh, Lảnh Dạ nhìn thấy trên người cô có hai vết bầm tím,

khuôn mặt đen lại trong nháy mắt, hơn nữa còn rất lạnh.

"Ai đánh ?" Lãnh Dạ tức giận hỏi.

Anh không ngờ người phụ nữ của anh còn có người dám khi dễ!

Bạch Tuyết khẩn trương nhìn Lãnh Dạ, ánh mắt của anh thật hung dữ, thật dọa người, anh là một người tàn nhẫn, Bạch Tuyết vẫn luôn biết thế, nhưng mà, mặc kệ thế nào Bạch Lan là con gái của cha, Bạch Tuyết cũng đã đánh lại Bạch Lan, cũng không tính là có hại!

Cô lắc lắc đầu, cô không muốn khiến cho cha thêm ngọt ngào, Lãnh Dạ là một con người nguy hiểm, anh mà nổi giận, người bình thường sẽ không có khả năng chống đỡ được !!!

Lãnh Dạ thấy bộ dạng này của cô, càng trở nên tức giận !!!

Cô gái nhỏ này là đang che giấu ai?

"Là là do em tự mình bị ngã ..." Bạch Tuyết thấp giọng trả lời. Cúi đầu, không biết làm bộ dáng như thế nào cho phải, cố ý né tránh, trong ánh mắt trộn lẫn một tia áy náy, cô biết là anh quan tâm cô, thế nhưng, mặc kệ thế nào, cô cũng đã giáo huấn Bạch Lan, cô vẫn còn phần nào bận tâm đến cảm nhận của cha.

Lãnh Dạ cũng không phải đồ ngốc, mọi cử chỉ của Bạch Tuyết đều bị thu hết vào trong mắt anh, trong lòng anh càng thêm phần nộ!

"Dám đụng đến người của anh, chính là muốn chết!" Lời Lãnh Dạ nói khiến Bạch Tuyết hoảng sợ.

Bạch Tuyết vừa nghe, không tốt!

Người đàn ông này muốn giết người sao? Chỉ vì trên người cô có hai vết bầm tím ???

"Anh vì em mà sẽ giết người sao?" Bạch Tuyết chớp đôi lông mi cong dài nhìn Lãnh Dạ.

"Có thể."

Bạch Tuyết nóng nảy, liền ôm lấy cánh tay Lãnh Dạ.

"Nhưng, anh không nên vì em mà giết người."

"Người phụ nữ của anh, anh còn không nỡ đánh, ai dám —— "

"Em chính là bị ngã , thực sự, không liên quan tới bất kỳ ai, anh đừng nên truy cứu nữa có được không? Em còn có chuyện quan trọng hơn muốn nói cho anh." Bạch Tuyết cực lực che giấu tâm tư lo sợ của chính mình, cô sợ Lãnh Dạ sẽ giết Bạch Lan, đến lúc đó chẳng khác nào giết cha, Bạch Tuyết làm không được, mặc dù Bạch Lan đáng ghét, thế nhưng, sau này cô sẽ tự bảo vệ lấy chính bản thân mình, cô không thể để Lãnh Dạ vì cô mà làm chuyện phạm pháp!

Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết sau khi cơm nước xong len lén ở trên bụng vỗ ba cái, ý là hiện tại bọn nhỏ đã mở tất cả hệ thống cách âm. Như vậy bây giờ bọn họ là an toàn , không ai có thể nghe trộm.

"Anh gần đây thật hay nóng giận, có phải hay không là bởi vì thật lâu không có cái kia ... Cho nên mới phải nổi giận..."Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"A?" Lãnh Dạ ngoài ý muốn nhìn Bạch Tuyết, không ngờ cô gái nhỏ này cư nhiên sẽ nói như vậy, thật bất ngờ, rất giật mình, chẳng lẽ cô cũng muốn ?

"Em hiện tại liền đi tắm, anh chờ em..." Bạch Tuyết ngọt ngào ,mềm dẻo nói. Kỳ thực, Tiểu gao nếp đoàn trong bụng Bạch Tuyết thực sự là di truyền từ Bạch Tuyết, cùng Bạch Tuyết nói chuyện chính là giống nhau, Lãnh Dạ lập tức liền nguôi giận , hơn nữa thân thể tê tê như bị điện giật.

"Khụ khụ! Cùng nhau tắm đi."

"A?"

"Cùng nhau tắm, đi thôi."

"Này..." Bạch Tuyết mặt đỏ tim đập nhìn Lãnh Dạ.

Ai ngờ vừa tiến vào phòng tắm, tất cả đều thay đổi, vốn đang yên tĩnh thì Lãnh Dạ bỗng nhiên trở nên rất thị huyết.

"Cô gái nhỏ, anh thực sự là nợ em , em sờ sờ ở đây, anh nhanh chóng đã bị em làm cho sắp chết ——" Lãnh Dạ liền nắm tay Bạch Tuyết hướng hai chân chính mình mà vuốt ve.

(Míp : edit đoạn này >.< .... thật đen hết đầu... phụt hết máu mũi...)

Bạch Tuyết bị ánh mắt của anh dọa đến sợ, anh thế nào bỗng nhiên thay đổi, vẻ mặt rất hung hãn!

Không ngờ anh cư nhiên rất nhanh kéo xuống khóa quần của anh, vẻ mặt Bạch Tuyết có chút lúng túng, người đàn ông này thế nào lại cấp bách như thế, anh thậm chí ngay cả cởi quần cũng không kịp , quần rơi đến đầu gối, cuối cùng rơi trên mặt đất. Hạ thân anh chỉ còn lại duy nhất một ***, anh cũng lười cởi, chỉ là lay một chút, chỉ thấy cái kia chôn ở trong bụi cỏ mạnh mẽ liền chui ra, hơn nữa cao cao nổi lên, Bạch Tuyết bị dọa đến sắc mặt đều biến hóa.

"Sờ nó ——" Lãnh Dạ một tiến ra lệnh, Bạch Tuyết môi run lên. (Tác giả : hì hì, Tuyết nhi thảm!)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Chạy Trốn

"Lãnh Dạ, em biết anh đang suy nghĩ gì, chúng ta tắm rửa xong đã có được không?" Bạch Tuyết thấp nỉ non.

"Không được!" Lãnh Dạ không chút nào che giấu sự không vui của chính mình, như là một đứa nhỏ đói bụng đã lâu, một khắc cũng không muốn chờ.

"Vậy, tối thiểu không nên làm ở trong phòng tắm!" Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

Lãnh Dạ không nói gì, hung hăng xé áo ngủ của Bạch Tuyết, sau đó đem vật cứng của chính mình để ở nơi mềm mại của Bạch Tuyết.

Đừng!

Bạch Tuyết thấp giọng lên tiếng, vật cứng kia vừa to vừa thô cứ như vậy dũng mãnh tiến tới gần cô, khiến thân thể cô run lên.

Lãnh Dạ giật giật khóe miệng, cô gái nhỏ này thực sự là dễ động tình, anh chỉ là đụng nhẹ một cái, cô liền nhanh chóng bị kích thích đến thế.

Thế nhưng, động tác tiếp xúc tiếp theo của người đàn ông này đã dọa Bạch Tuyết, anh tách hai chân Bạch Tuyết ra, không có bất kỳ khúc nhạc dạo, liền như vậy mạnh mẽ xông thẳng vào. A! Bạch Tuyết kêu to một tiếng.

Cô hét lên một tiếng thảm thương, người đàn ông này lại tàn nhẫn như vậy, nơi đó đã rất nhiều ngày chưa được thăm hỏi , bỗng nhiên vật cứng lớn như vậy đi vào, Bạch Tuyết hiển nhiên có chút không chịu nổi, chỗ đó lúc này cảm giác nóng bừng , khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ vụn vụn một trận.

"Không ——" Bạch Tuyết muốn nó đi ra, Lãnh Dạ thông minh như thế làm sao lại không biết, từ phía sau một tay ấn hông Bạch Tuyết lại, một tay kéo chân nhỏ của Bạch Tuyết, rồi đã bắt đầu vận động, mỗi lần vô đều rất hung tàn, rất dã man, Bạch Tuyết nâng tay lên liền bắt đầu đấm đánh Lãnh Dạ.

"Vô lại, có biết như vậy rất khó chịu hay không, em không muốn ở chỗ này, ôm em đi vào phòng ngủ!"

Thế nhưng, người đàn ông này tựa hồ không nghe được lời nói của Bạch Tuyết, liều mạng ấn hông cô, không cho cô giây phút, cự long kia không chút lưu tình hung hăng tiến vào chỗ đó của cô, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước.

Bạch Tuyết vẫn gọi, Lãnh Dạ hoàn toàn không để ý tới Bạch Tuyết gọi, anh không phát ra một tiếng nào, cúi đầu, nhìn bộ vị của hai người, vội đầu chăm chỉ làm việc.

"Khốn kiếp, Lãnh Dạ, anh là đồ vô lại, tổ tiên nhà anh cũng thế? Em không chịu được nữa, ôm em đi phòng ngủ, nhanh lên một chút, chân em đã mỏi lắm rồi..." Bạch Tuyết rống giận, thế nhưng Lãnh Dạ vẫn như cũ ra sức làm việc chăm chỉ, không để ý tới Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết cảm giác Lãnh Dạ hình như nện lại một lát, giống như là tám đời không có cùng phụ nữ làm, rất đói, lực đạo mãnh liệt đi xuyên vào cô, thậm chí muốn hòa nhập trong thân thể cô. Bạch Tuyết chỉ cảm thấy anh một chút so với một chút càng vào sâu, một chút so với một chút càng mãnh liệt.

"Lãnh Dạ, Lãnh Dạ, Lãnh Dạ, anh muốn đem đứa nhỏ trong bụng mất đi? Em đã mang thai con của anh có biết hay không? Em mang thai, em có thai đứa nhỏ của anh, ..." Bạch Tuyết một hơi hét lên.

Lãnh Dạ thân hình cùng sự hung hãn theo sát dừng lại.

Khóe miệng anh nhếch lên, cả người phát ra vui mừng.

"Em rốt cuộc cũng chịu thừa nhận ——" Lãnh Dạ tựa hồ thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu em không thừa nhận, anh sẽ đem bọn chúng hại chết mất, anh không quý trọng bọn chúng, nhưng với em bọn chúng là bảo bối của em!" Bạch Tuyết phần nộ nói.

"A ——" Lãnh Dạ hung hăng đâm thọc, Bạch Tuyết lại hét lên một tiếng chói tai.

"Bọn chúng không phải chỉ là của em, anh cũng có phần, nếu như không phải anh gieo hạt giống, em làm sao có thể mang thai? Nếu không muốn tiếp tục bị đau, liền cùng anh làm, không nên giãy giụa!" Trong giọng nói Lãnh Dạ có một tia nhu tình.

"Em mới không cần cùng anh cùng nhau làm, thực không tốt" Bạch Tuyết nũng nịu nói, không biết rằng lại hung hăng kích thích Lãnh Dạ, cả người Lãnh Dạ run run một trận.

Lại thêm một trận co rúm kịch liệt.

"Lãnh Dạ, em cũng đã nói là em mang thai, vì sao anh còn dùng sức còn như thế? Anh không lo lắng đứa nhỏ bị anh làm cho mất không?" Bạch Tuyết bỗng nhiên sợ lên, chẳng lẽ người đàn ông này không muốn đứa nhỏ, cho nên như thế dùng sức, muốn cho đứa nhỏ gặp chuyện không may?

"Đứa nhỏ ở bên trong rất tốt, hiện tại coi như là đang thành thai, em không cần quan tâm nhiều, bọn chúng là con của anh, sẽ không có chuyện gì!" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Anh nói vậy, anh là không muốn bọn chúng, như thế cho nên anh mới dùng sức có phải hay không? Khốn khiếp, anh buông em ra, em không cần, em không cần anh ! Anh muốn giết con của em, anh thật khốn khiếp ——" Bạch Tuyết bỗng nhiên khóc lớn lên.

Lãnh Dạ không nói!

Lãnh Dạ không nói gì!

Thực sự là không thể hiểu nổi cô gái này!

"Em vẫn nên cùng với anh !" Lãnh dạ lại phát ra thanh âm uy hiếp Bạch Tuyết.

"Anh thật khốn khiếp, anh chậm một chút là sẽ chết à? Trong bụng em là có con của anh, anh không nên ác như vậy chứ? Em đau chết mất, anh muốn hại chết mấy mẹ con em có phải hay không?" Bạch Tuyết nổi giận!

"Mấy mẹ con?" Lang vương cố ý hỏi.

"Chính là , anh như thế khinh suất, thoáng cái ngay trong bụng em mà gieo ba hạt giống! Anh cũng không hỏi xem cái bụng em có chịu được không!" Bạch Tuyết khóc nói.

Lãnh Dạ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhu tình nhìn Bạch Tuyết, sau đó xông lại, cắn lên môi Bạch Tuyết , hôn lên giọt nước mắt đang chảy trên má .

"Không được nói ngốc , phía dưới của em bé như thế, anh đi vào thế nào chịu được! Lại nói! Anh thật là rất đói bụng!"

"Thế nhưng, cũng không có bao lâu a!" Bạch Tuyết tính toán ước chừng cũng chỉ là hơn mười ngày thôi! Có lâu mấy đâu?

"Với anh mà nói thật lâu." Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết đi phòng ngủ, sau đó đem cô đặt lên chiếc giường mềm mại, phụ thân đè lên.

"Ngoan ngoan để anh ăn no, nếu không anh rất khó chịu." Lãnh Dạ rất nghiêm túc nói.

"Thế nhưng, thực sự đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì?" Bạch Tuyết lo lắng nói.

"Không có chuyện gì cả, em coi như bọn nhỏ thành thoi đi."

"Đang thành thoi ư? Có thể nghĩ như vậy sao?" Bạch Tuyết không tin hỏi.

"Chẳng lẽ không thế? Bây giờ cái gì cũng không cần nghĩ , tốt nhất nên phối hợp anh, làm anh thỏa mãn tốt, anh thực sự rất đói." Trong giọng nói Lãnh Dạ tựa hồ có ý cầu xin, Bạch Tuyết mềm lòng, để người đàn ông của chính mình bị đối hình như có chút không đúng.

"Em sợ đứa nhỏ bị đè ép, không bằng em sẽ ở trên anh."

Lãnh Dạ xoay người đưa Bạch Tuyết lên phía, cô dựa theo liền hôn lên Lãnh Dạ, một cặp núi cao ma sát bộ ngực của Lãnh Dạ , cũng mơ hồ hung hăng kích thích phần dưới thân của người đàn ông này.

Bạch Tuyết bắt đầu động, Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt tuần tú căng ra, tựa hồ bị kích thích quá mạnh, vặn vẹo một chút thật sâu, đưa tay hung hăng bắt lấy cặp mông của Bạch tuyết thân thủ nắm lấy Bạch Tuyết một đôi kiêu thị hung hăng ép sát người lên. Vừa lên một chút...

Bạch Tuyết theo động tác trên tay Lãnh Dạ mà vận động, cô thở hổn hển, trên khuôn mặt nổi lên một tầng hồng, cô cảm giác được chỗ đó đã rất ướt, thanh âm nước chảy rất lớn, cô chính là dễ dàng như vậy bị người đàn ông này khiến cho động tình. Lãnh Dạ đưa ra một tay sờ lên ngọn núi của Bạch Tuyết, vuốt ve một trận. Bạch Tuyết cúi đầu thở mạnh, bàn tay của Lãnh Dạ cảm giác được mồ hôi trên lưng Bạch Tuyết đang chảy xuống rồi chảy lên tay anh, thân thể Bạch Tuyết lúc này bắt đầu nổi lên đỏ bừng.

Nghe thấy thanh âm ngâm vang khê phát ra của Bạch Tuyết, Lãnh Dạ hung hăng bị kích thích, hai tay bắt đầu mạng mẽ nắm lấy cặp mông của Bạch Tuyết đem áp sát phần cứng của chính mình, a, Bạch Tuyết thét lên chói tai, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ trở lên động lòng người, Lãnh Dạ bị vẻ đẹp của cô hấp dẫn thật sâu, động tình nhìn cô, gương mặt xinh đẹp này làm cho người ta vẫn không thể dời mắt!"Ngô ngô, a, a, không được, không được." Bạch Tuyết run run, cơ hồ cảm thấy cơ thể đem cô bức điên.

Lãnh Dạ bị Bạch Tuyết đẩy tới cao trào, kích thích cũng theo tới, anh cũng từng đợt run run. Bạch Tuyết nằm bò ở dưới bộ ngực của anh mà thở dốc, tạm thời tất cả rối cuộc cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Nghỉ ngơi rất lâu, Bạch Tuyết lười biếng nằm trên người Lãnh Dạ.

"Chân thật mới." Bạch Tuyết làm nũng nói.

Lãnh Dạ xoay người, đem Bạch Tuyết xuống phía dưới, anh sâu sắc nhìn Bạch Tuyết.

"Anh còn đói!"

"A? anh, anh không phải vừa mới đã như vậy sao?"

"Mới một chút như thế sao đủ no!"

Lãnh Dạ lúc này rất giống một đứa nhỏ tham ăn, tựa hồ bị Bạch Tuyết chất vấn, cảm thấy rất bất mãn.

!!!

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, thế nhưng trong lòng cũng có chút không nỡ với người đàn ông này, đồng thời lại hiểu kỳ anh mưa vọng rốt cuộc có bao nhiêu? Vận động lâu như vậy, lại còn nói một ăn không đủ no! Cô thế nhưng đã dốc hết sức lực mới hoàn thành sự nghiệp to lớn, liền như vậy bị anh nhẹ nhõm bác bỏ!

"Không nói lời nào chính là chấp nhận, anh muốn bắt đầu ăn bữa ăn chính ." Lãnh Dạ tàn bạo nói, tựa hồ mọi chuyện đều là việc chính trực, chỗ đó tự nhiên mà vậy, Bạch Tuyết nhìn đáng vẻ không chút khách khí nào của anh mà muốn cười một trận.

"Cái gì mà ăn bữa chính thôi? Em cũng không phải là thức ăn!"

"Những chuyện vừa xong chỉ là món điểm tâm mà thôi , hiện tại mới là bữa ăn chính."

Chóng mặt!

Không nói gì!

Mới vừa rồi mệt mỏi như vậy, lại có thể chỉ là món điểm tâm, như vậy bữa ăn chính chẳng phải là muốn mạng của cô!

Trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Đang lúc Bạch Tuyết đang tự suy nghĩ, Lãnh Dạ hung hăng thẳng tiến vào, mạnh mẽ thẳng vào thật sâu.

"A! Anh" Thân thể Bạch Tuyết lên tới cao trào, đặc biệt nhạy cảm, thế nào chịu được một cái mạnh mẽ như thế của anh. Bạch Tuyết phát ra âm

thanh, Lãnh Dạ như thế nào chịu được, anh lúc này như là một mãnh thú hung ác, hung hăng hướng về phía trước thứ, không lư tình chút nào đánh thẳng vào nơi mềm mại của Bạch Tuyết.

"Chết ở trên người của em cũng được, em khiến anh không thể khống chế được, em khiến anh muốn tới phát điên, rất tốt, rất tốt, anh mau bị em khiến cho chết mất ." Lãnh Dạ thở dốc nói.

"Hừ! Em chết, anh cũng không chết được, ai thấy qua người sắp chết còn có lực như thế !" Bạch Tuyết trừng mắt liếc anh một cái, có chút chịu không nổi căn căn môi, thân thể tựa hồ lại bị anh mang khiến cho trở nên nhẹ nhàng.

Bạch Tuyết đã không còn một chút khí lực, cô bị Lãnh Dạ bắt lấy cánh tay, đôi chân nhỏ mà bắt đầu chơi đùa, Bạch Tuyết một trận mơ hồ, một trận bất tỉnh, cô thế nào chịu được thú tính cường đại của Lãnh Dạ ! Hiện tại thân thể của cô dù sao vẫn là người phạm.

Bất quá đến lúc nguyên thần của Bạch Tuyết trở về vị trí cũ, ai mạnh hơn, ai lợi hại chỉ có đến lúc đó nhất quyết cao thấp .

Bạch Tuyết không chịu đựng nổi, cuối cùng ngất đi, Lãnh Dạ vẫn là vui đầu làm việc chăm chỉ, bận việc tới hơn nửa đêm, cuối cùng anh rút cuộc hài lòng nằm bò trên người Bạch Tuyết , đã lâu không có ăn no như thế, cảm giác ăn no thật tốt!

Anh đi phòng tắm, đơn giản rửa sạch một chút trên người, rồi mới cầm khăn bông ấm, vì Bạch Tuyết đơn giản lau sạch phía dưới, chỗ đó bị anh bắn rất chặt vật, thậm chí theo chân Bạch Tuyết chảy ra rất nhiều, anh biết Bạch Tuyết mệt mỏi, không có ôm cô đi rửa, đơn giản lau sạch một chút, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt .

Sau khi dọn dẹp tất cả thật tốt, Lãnh Dạ lên giường, đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, an tâm thoải mái ngủ.

Ngày thứ hai.

Bạch Tuyết tỉnh lại, Lãnh Dạ đã rời giường, cô nghe thấy âm thanh dưới lầu, biết anh đang ở dưới, thật đúng là bội phục thể lực và tinh lực của anh, đêm qua không biết bị anh đùa giỡn bao lâu, anh lại còn có thể thức dậy sớm như vậy.

Bạch Tuyết mặc vào một bộ đồ ngủ, sau đó đi phòng tắm, đơn giản tắm sạch một chút, xuống lầu .

"Lãnh Dạ, Lãnh Dạ..." Bạch Tuyết kêu hai tiếng. Chỉ thấy Lãnh Dạ đi từ trong phòng bếp đi ra.

"Anh đang nấu cơm?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Anh đói bụng." Lãnh Dạ lạnh giọng trả lời,

Hiện tại Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ là người, nếu có một ngày cô biết Lãnh Dạ là yêu, là con sói tu luyện ngàn năm , đến lúc đó, anh nếu như đối với cô mà đối, không biết có thể hay không dọa Bạch Tuyết chạy trốn?

Bất quá, cách Lãnh Dạ hiện thân ngày không lâu ! ! ! Lúc Bạch Tuyết Sinh con, Lãnh Dạ vì sao lại bức kim đan trong cơ thể ra? Kim đan một khi ly khai khỏi Lãnh Dạ, Lãnh Dạ cũng sẽ bị đánh hồi nguyên hình, cụ thể cần phải bao lâu, còn không nhất định! ! ! Sức mạnh của tình yêu là vĩ đại , lang Vương vĩ đại nhà chúng ta đã yêu Tuyết nhi đến chết cũng không thay đổi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Lãnh Dạ Ghen 1

Kỳ thực, Lãnh Dạ đặc biệt xuống bếp là để chuẩn bị đồ ăn cho Bạch Tuyết và bọn nhỏ, nhưng thấy Bạch Tuyết lại hỏi như vậy, anh lại không muốn thừa nhận, mới có thể nói mình đói bụng. Bạch Tuyết vội vàng cổ áo của mình, kinh ngạc nhìn Lãnh Dạ.

"Anh, anh lại đói bụng sao?" Bạch Tuyết cho là anh nói mình đói có cùng ý tứ đem qua. "Không cần sợ, anh là đói bụng, hôm qua vận động đến nửa đêm, trong bụng đã sớm trống rỗng!"

"Vậy có thể chách ai! Là anh bằng lòng lăn qua lăn lại, mà em cũng không có ép buộc anh!"

"Thân thể của em luôn luôn mê hoặc anh!" Lãnh Dạ làm ra vẻ mặt vô tội nói.

"Anh? Không nên bẻ cong sự thực như vậy? Em cũng không có làm gì mà!"

"Em chỉ cần cời hết, đứng trước mặt anh, thì anh liền bị em mê hoặc."

"Anh nói bậy bạ, quần áo của em không phải mỗi một lần đều bị anh cời ra hay sao, em cũng không ngòà anh lại không biết xấu hổ như vậy!"

Bạch Tuyết nói xong, đi vào phòng bếp, cô muốn xem Lãnh Dạ làm gì? Mặc dù đầu vô mồm, thế nhưng trong lòng cũng rất đau lòng cho Lãnh Dạ,

biết anh đói bụng, để xem cô có nên làm giúp một tay hay không, ai ngờ tiến vào phòng bếp mới biết, anh lại có thể chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa còn là những thứ cô chưa ăn bao giờ.

Thật ra Lãnh Dạ biết khẩu vị của bọn nhỏ giống mình, cho nên chỉ có anh mới biết bọn chúng thích ăn gì.

Bạch Tuyết đưa lưng về phía Lãnh Dạ, nhẹ nhàng gõ lên bụng, ý bảo bây giờ bọn chúng có thể tự do hoạt động.

Quả nhiên.

"Mẹ, con cứ tưởng mẹ đã quên chúng con rồi chứ?" Đứa ba ngọt ngào nói.

"Mẹ, thơm quá, cái gì ngon vậy?" Sói con số một hiếu kỳ nói.

"Mẹ, chút nữa phải ăn nhiều một chút, đây là đồ do cha tự mình chuẩn bị cho mẹ, mẹ ăn nhiều, chúng con mới có thể lớn nhanh." Sói con số hai lạnh lùng nói.

Chẳng biết rằng, đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết sau này sẽ lớn rất nhanh, mà con người mang thai mười tháng, thì Bạch Tuyết cũng rất khó nói. Dù sao đứa bé của cô cũng rất đặc biệt, có một số việc cũng khó dự đoán!

Bạch Tuyết gật đầu với cái bụng, không trả lời, bởi vì Lãnh Dạ còn ở phía sau.

Bỗng nhiên, cô ý thức được một vấn đề, Lãnh Dạ còn không biết bọn nhỏ có thể nói.

"Lãnh Dạ..." Bạch Tuyết quay đầu lại, nhìn Lãnh Dạ, trên mặt không che đậy hăng hái.

Lãnh Dạ đương nhiên cũng biết Bạch Tuyết nghĩ gì, chỉ là, anh cũng có chút lo lắng nếu Bạch Tuyết biết thân phận thật của mình?

Có thể vui sướng tiếp nhận giống như bây giờ không?

Có thể hăng hái như bây giờ không?

Có thể vui vẻ giống như giờ không?

Anh không biết!

Mặc dù anh là yêu, thế nhưng cũng không thể biết trước tương lai!

"Lãnh Dạ, chuyện em mang thai, anh thấy thế nào?" Hôm qua Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ lấn qua lấn lại ở trên giường nên đã quên hỏi Lãnh Dạ cảm thấy thế nào về cái thai?

Rốt cuộc anh có vui không?

Bạch Tuyết chờ đợi nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, sau đó đơn giản trả lời hai chữ.

"Thích."

Mặc dù Bạch Tuyết muốn anh nói lại tỉ mỉ một chút, thế nhưng, người đàn ông này đã đi vào bếp, và anh cũng nói thích, chỉ cần thích là được rồi.

Lãnh Dạ vừa đi ra ngoài, khóe miệng nhếch lên, cô thực sự là đáng yêu, muốn gì mà lại bắt anh nói ra, kỳ thực, anh không thích biểu đạt tiếng lòng của mình, đây cũng là tác phong của anh, anh đã có khả năng ẩn dấu cảm xúc.

"Anh thích là được..." Bạch Tuyết gãi gãi đầu, cười ngây ngô. Tối thiểu Lãnh Dạ cũng không có giống như mẹ của anh! Bạch Tuyết chợt nhớ tới

mẹ Lãnh Dạ đã đi đâu?

Kỳ thực, không chỉ Bạch Tuyết không biết, mà ngay cả Lãnh Dạ cũng không biết, Lãnh Dạ kêu Bình Tĩnh đi tìm, tạm thời còn chưa có kết quả, chẳng qua Lãnh Dạ cũng biết vì sao bọn nhỏ lại ghét mẫu thân mình, xem ra mẫu thân không giống như anh nhìn thấy, anh cũng không hiểu rõ mẫu thân mà mình tôn kính!

Lãnh Dạ tu luyện một ngàn năm, mà mẫu thân anh đã tu luyện một nghìn năm trăm năm, pháp lực cao thâm! Nhưng bất kể là ai cũng không thể tổn thương người phụ nữ và đứa nhỏ của anh.

"Lãnh Dạ, kỳ thực, nếu như anh biết bọn nhỏ trong bụng em đặc biệt, em muốn anh cũng thích bọn chúng." Bạch Tuyết đến gần Lãnh Dạ nói thật nhỏ.

"Hả?" Lãnh Dạ quay đầu lại, nhìn cô.

Bị Lãnh Dạ nhìn như thế, mặt mày Bạch Tuyết đỏ ửng, cô nên nói như thế nào? Đứa bé trong bụng cô mới hơn một tháng, nếu như nói cho Lãnh Dạ biết bọn bọn chúng có thể nói chuyện, không biết anh còn có thể tiếp nhận hay không?

Quên đi!

Vẫn là chờ sau này hãy nói, anh vừa mới biết cô mang thai, vẫn nên chờ anh tiêu hóa hết chuyện này đã!

Bạch Tuyết không ngờ, chuyện kể tiếp, Lãnh Dạ cũng không cần tiêu hóa, bởi vì cái bụng của Bạch Tuyết sẽ lớn rất nhanh, hơn nữa đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết càng làm cho Lãnh Dạ khiếp sợ!

"Em nói là, nhất định sẽ có một đứa giống anh." Bạch Tuyết cười nói, tay nhỏ bé không tự chủ được nắm lấy cánh tay Lãnh Dạ.

Lúc này, Bạch Tuyết giống như đứa nhỏ làm nũng, cô đi dép lê, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở trước mặt Lãnh Dạ, đỉnh đầu chỉ đứng dưới nách Lãnh Dạ.

"Ừm, hẳn là một đứa giống anh. Còn có có một đứa giống em, sau đó còn có một đứa vừa giống em vừa giống anh." Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết nói, anh không có cúi đầu, chỉ là tròng mắt rũ xuống nhìn Bạch Tuyết.

"Ô, anh nói rất đúng, em cũng muốn như vậy." Bạch Tuyết cười nói.

Trong lòng không khỏi nghĩ tới đứa thứ ba giống cô, đứa thứ hai giống Lãnh Dạ, đứa lớn nhất vừa giống cô vừa giống Lãnh Dạ.

"Lãnh Dạ, em muốn mời Khang Nghị và Khang Cốc một bữa cơm, nói cảm ơn với bọn họ."

"Có thể." Lãnh Dạ thản nhiên trả lời, anh biết nếu như Bạch Tuyết không nói cảm ơn bọn họ, thì cô sẽ thấy áy náy, cho nên anh mới có thể đáp ứng nhanh như vậy.

"Cảm ơn anh."

"Anh sẽ sắp xếp tối nay thì thế nào?"

"Được."

Chỉ là, Bạch Tuyết không hề nghĩ tới bữa tiệc lần này Lãnh Dạ sẽ sắp xếp lớn như vậy.

Kỳ thực, Bạch Tuyết mang thai, Lãnh Dạ rất là vui vẻ, anh vẫn muốn chuẩn bị một tiệc vì Bạch Tuyết, thế nhưng vẫn không có lý do gì, thế là, thẳng thắn lấy yêu cầu của Bạch Tuyết, tổ chức một bữa tiệc chúc mừng.

Bạch Tuyết thấy Lãnh Dạ cho phép, vì vậy gọi ngay cho Khang Cốc và Khang Nghị, hơn nữa còn kêu Khang Cốc đưa Giai Giai tới, cô cũng đã lâu

không có nhìn thấy Khang Giai, cho nên rất muốn được gặp.

Bạch Tuyết lại gọi điện cho Lâm Giang, bởi vì cái lần Bạch Tuyết chạy trốn, ít nhiều gì thì Lâm Giang cũng đã giúp, cô vẫn nhớ rõ, cho nên cô cũng gọi cho Lâm Giang, dù sao cũng là bạn học, lại còn ngồi cùng bàn.

Chỉ là, không nghĩ tới, Lâm Giang lại có thể gọi điện thoại cho Bạch Lan, muốn Bạch Lan cùng nhau tham gia.

Bạch Tuyết thông báo xong xuôi, liền đi ra xe tới nơi hẹn, đương nhiên là đi xe của Lãnh Dạ, nhưng Lãnh Dạ cũng không đi theo, anh phái thư ký của mình đi đặt một loạt đồ dùng cho Bạch Tuyết. Nếu muốn tham gia bữa tiệc, đương nhiên là phải có trang phục lộng lẫy, nhất là hôm nay Bạch Tuyết lại là nhân vật chính. Chẳng qua, Bạch Tuyết cho rằng tối hôm nay chỉ là một bữa tiệc nhỏ, giống như một buổi liên hoan, tìm đến một nhà hàng, rồi cùng nhau ăn một bữa, nhưng cô không ngờ Lãnh Dạ sẽ...

Thật ra, điều không ngờ còn trở Bạch Tuyết phía sau.

Lãnh Dạ chỉ nói cho Bạch Tuyết địa điểm, Bạch Tuyết cho rằng chỉ có một phòng. Nhưng thực ra, nhà hàng hôm nay đã bị bao trọn toàn bộ, trong phòng trang trí xa hoa, chỉ chờ quý khách đi đến.

Bạch Tuyết được thư ký của Lãnh Dạ dẫn tới vốn cửa hàng xa hoa nhất, hơn nữa váy áo cũng quý giá.

Bạch Tuyết hoàn toàn ngây người, đây là tình huống gì?

Không phải chỉ ăn một bữa cơm sao, tại sao có thể khoa trương như vậy? Nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy thư ký tổng giám đốc, liền trực tiếp đóng cửa hàng, chỉ chiêu đãi mỗi cô.

Bạch Tuyết lú lười!

Đãi ngộ có phần tốt quá?

"Mang lễ phục thích hợp nhất cho Bạch tiểu thư, phải tốt nhất, nhớ kỹ, nhất định là lễ phục đẹp nhất." Sau đó thư ký làm một tư thế mời, ý bảo Bạch Tuyết đi qua.

"Không phải anh nhầm rồi chứ? Tôi chỉ đi ăn một bữa cơm bình thường, tại sao lại phải mặc thêm lễ phục?" Bạch Tuyết không hiểu nhìn thư ký Lãnh Dạ phái tới hỏi.

"Bạch tiểu thư, tôi chỉ nghe lệnh giám đốc yêu cầu, xin mời cô."

Bạch Tuyết bất đắc dĩ đi lên phía trước.

Rốt cuộc tình huống này là sao? Phải mặc thành như vậy hay sao?

Nhìn thấy Bạch Tuyết đi tới, mấy nhân viên cửa hàng nhao nhao tiến lên, người lấy lễ phục, người đưa Bạch Tuyết vào phòng thử quần áo.

Chỉ chốc lát sau từng món lễ phục đều được đưa hết vào phòng thử quần áo, còn Bạch Tuyết giống như búp bê sứ, để cho bọn họ không ngừng thay đổi quần áo, từng cái từng cái... Chỉ chốc lát sau, thư ký nhận được điện thoại của Lãnh Dạ, thư ký gạt đầu lia lịa, sau đó cúp điện thoại.

"Mấy người qua đây, giám đốc nói lễ phục của Bạch tiểu thư sẽ được đưa tới, là do chuyên gia thiết kế cho Bạch tiểu thư."

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, bộ váy màu trắng, đã được đưa tới trước mặt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết lộ ra mỉm cười nhợt nhạt, quả nhiên Lãnh Dạ hiểu cô nhất, cô vốn không thích những thứ vừa này, quá chói mắt, cô chỉ thích loại váy đơn giản mà phong cách, màu sắc cũng thanh thuần sạch sẽ, nhìn thì thấy thoải mái.

"Trời ạ, cô thật xinh đẹp, bộ lễ phục này rất thích hợp với khí chất của Bạch tiểu thư." Nhân viên cửa hàng không nhịn được nói.

Bộ lễ phục này, nhìn thì đơn giản, nhưng nó chính là kiểu váy mới nhất mà Lãnh Dạ muốn vị thiết kế ở Mỹ làm cho Bạch Tuyết, mà người bình thường không thể làm được, cũng chỉ có Lãnh Dạ mới là nhân vật có thể làm được.

Bạch Tuyết mặc lễ phục, thư ký lại dẫn Bạch Tuyết đi lên lầu, hóa ra trên lầu còn thợ trang điểm.

Thợ trang điểm vuốt cằm, cẩn thận nhìn Bạch Tuyết.

"Vị tiểu thư này nhìn rất đẹp, ngũ quan nhìn rất xinh xắn, cũng rất tinh tế, không cần phải làm kiểu tóc phức tạp, chỉ cần xử lý một chút là được." Bạch Tuyết nghe vậy thì yên tâm, cô cũng không thích làm gì độc tới tóc mình! Hơn nửa giờ, thợ trang điểm làm cho Bạch Tuyết làm làn tóc xoắn nhẹ, để làm nền cho khuôn mặt trắng hồng, làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào.

"Thế nào? Không phải đẹp bình thường?" Thợ trang điểm tràn đầy tự tin nói, nhìn Bạch Tuyết trong gương, có một loại cảm giác say mê.

Kỳ thực, ngay khi Bạch Tuyết đi vào, thì thợ trang điểm đã nhìn thấy Bạch Tuyết ngay ở cửa sổ, chẳng qua là lúc ấy Bạch Tuyết vẫn như một đứa trẻ ngây ngô, nhưng qua áo trình trang điểm, thì đã trở thành một người phụ nữ xinh đẹp. Nhất là vóc người của cô, thật không nghĩ tới, khi cô vào cửa, cô mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, nhưng bên trong lại có có vóc người đẹp như thế.

Kỳ thực, cũng bởi vì như vậy nên Lãnh Dạ mới không thể chống cự lại bộ dạng Bạch Tuyết không mặc quần áo, mới có thể tình nguyện chết ở trên người cô, cũng muốn hung hăng dằm vò cô!

Tất cả chuẩn bị đâu vào đó, Bạch Tuyết được thư ký mang theo vào nhà hàng.

Cô không nghĩ tới đây lại là bữa tiệc long như vậy, chẳng lẽ có người mở tiệc chiêu đãi? Vừa vặn ở cùng một chỗ với cô. "Anh đi vào trước đi, tôi muốn gọi điện thoại." Bạch Tuyết nói với thư ký bên cạnh.

"Vâng." Thư ký biết điều rời đi.

"Này? Lãnh Dạ, tại sao lại muốn em trang điểm như vậy? Không phải là ăn một bữa cơm thôi sao? Em nhìn thấy ở cửa có rất nhiều người, rốt cuộc có phải là ở nhà hàng Ngân Tọa không?" Bạch Tuyết cảm thấy nên xác định một chút, miễn cho mình đi vào bị xấu mặt.

Nhưng mà, Lãnh Dạ trả lời, khiến Bạch Tuyết thiếu chút nữa làm rơi điện thoại.

"Chính là chỗ đó, em đi vào trước đi."

"Thế nhưng, hình như tối hôm nay ở đây có mở tiệc chiêu đãi, nên rất long trọng." Bạch Tuyết nói thêm một câu.

"Dù sao cũng phải khách, cho nên anh đã mời vài bạn bè qua đây, để cho mọi người sôi nổi một chút." Đầu bên kia điện thoại truyền giọng nói lạnh lùng của Lãnh Dạ.

"Khó trách lại bắt em mặc như vậy! Vậy, em vào trước." Bạch Tuyết cúp điện thoại, nhìn ngó vào cửa.

Thật đúng là nhiều người!

"Đây là Bạch Tuyết sao?" Khang Nghị vừa mới dừng xe, liền nhìn thấy Bạch Tuyết đứng ở đây.

Ở chỗ tối này, cô mặc một thân váy trắng, giống như một pho tượng mê người. Không thể phủ nhận, anh ta đã bị hấp dẫn, cô so với lễ phục mặc lần trước còn đẹp hơn, còn mê người hơn, cô luôn luôn khiến anh ta giật mình, khiến anh ta mê mẩn.

"Khang Nghị? Anh đã đến rồi." Bạch Tuyết mỉm cười đi lên phía trước, cuối cùng cũng thấy một gương mặt quen thuộc, cô nhìn thấy những khuôn mặt xa lạ đó đều cảm thấy không biết phải làm sao, trong lòng đang suy nghĩ có nên đi vào hay không? Nhưng Khang Nghị lại tới, bọn họ có thể cùng nhau tiến vào, thật tốt quá.

"Sao em lại ở bên ngoài?" Khang Nghị hỏi.

"Em không biết anh ấy lại làm bữa cơm thành ra bữa tiệc, có chút nghĩ sợ hãi, rốt cuộc có nên đi vào hay không?" Bạch Tuyết ăn ngay nói thật, bởi vì ở trong điện thoại cô nói mời bọn họ ăn cơm, cũng không có nói tham gia bữa tiệc nào, cho nên hiện tại cũng cần nói rõ ràng.

Nhưng mà, Khang Nghị cũng biết người trong miệng Bạch Tuyết là ai!

"Không có việc gì, đã chuẩn bị, đương nhiên không thể lỡ hẹn? Chờ một chút, chúng ta cùng nhau đi vào." Khang Nghị cũng biết Bạch Tuyết còn nhỏ, có chút trường hợp tránh có chút mâu thuẫn, cô vừa đứng ở chỗ này, thì ra là không muốn đi vào một mình.

"Cũng tốt, cảm ơn anh, vốn là mời anh vì đã giúp em, không ngờ lại biến thành như vậy, thật xấu hổ." Bạch Tuyết xin lỗi nói.

"Không có gì, chúng ta là bạn bè mà." Khang Nghị đơn giản trả lời, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết.

"Có người bạn như anh thật là tốt." Bạch Tuyết mỉm cười ngọt ngào.

Chẳng biết rằng, nụ cười của cô giống như có ma lực, Khang Nghị lại bị cô mê hoặc, toàn thân cảm thấy tê dại, anh ta cũng đã lâu không có loại cảm giác này, thẳng đến khi gặp được Bạch Tuyết, anh ta mới luôn vì cô bị vậy.

"Chúng ta đã là bạn bè, anh muốn hỏi em, em thực sự yêu anh ta sao?" Khang Nghị nói ra lời nói trong tim mình, anh ta vẫn luôn hiếu kỳ tại sao Bạch Tuyết có thể thích một người đàn ông lạnh lùng như Lãnh Dạ?

Cô là cô gái như thế thì hẳn phải thích những cậu nhóc mới đúng?

"Đúng vậy." Bạch Tuyết không coi Khang Nghị là một người ngoài, cho nên ăn ngay nói thật, vả lại cô đã quyết tâm đi theo Lãnh Dạ, mặc dù vĩnh viễn làm tình nhân anh, cô cũng chịu đồng ý.

"Thế nhưng, em và anh ta?" Khang Nghị không hiểu Bạch Tuyết không định suy nghĩ về tương lai sao, hiện tại cô nói yêu anh ta. Có lẽ là cô còn quá nhỏ, mọi chuyện còn chưa hiểu hết, chỉ biết có một chữ thích

"Em biết anh ấy sẽ không kết hôn với em, thế nhưng, em thực sự rất thích anh ấy! Làm sao bây giờ?" Đây cũng là một chuyện mà Bạch Tuyết cảm thấy bất lực nhất, cô không muốn làm tiểu tam, không muốn làm tình nhân, thế nhưng hiện tại cô đã dính vào, hơn nữa lún lún rất sâu!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Lãnh Dạ Ghen (1) Tiếp Theo

Lãnh Dạ phải có một đối thủ cạnh tranh , là một người đàn ông ưu tú vì Bạch Tuyết mà khom lưng, lại không ngờ có thể gặp nhau trong bữa tiệc này, trái tim nhỏ của Lãnh Dạ không thể chịu nổi được nữa rồi, anh không cho phép người đàn ông nào được phép nhưng nhớ người phụ nữ của anh , còn là người đàn ông ưu tú như vậy!

Chẳng biết rằng, sau này trái tim nhỏ của Lãnh Dạ sẽ liên tiếp chịu sự kích thích, những người phụ nữ có thai khác đều mang thai mười tháng mới sinh con, nhưng mà cô gái nhỏ này nói không chừng một ngày nào đó sẽ sinh con, hơn nữa còn là ở một thời gian rất đặc biệt, một địa điểm rất đặc biệt, dưới một tình huống hết sức đặc biệt, đứa bé sinh ra là một kỳ tích...

Nhưng mà, hình dáng của những đứa nhỏ này khiến cho Lang Vương vĩ đại cũng sẽ lú lẫm, bởi vì đứa nhỏ không phải người, cũng không phải yêu, lại càng không là nửa người nửa yêu, hình dáng của bọn chúng là...

Chương 167: Lãnh Dạ ghen (2)

"Thật là phiền phức!" Khang Nghị hiểu, Bạch Tuyết là tự nguyện theo Lãnh Dạ, hẳn vẫn lo lắng Bạch Tuyết gặp khó khăn nên mới có thể theo Lãnh Dạ, xem ra là hẳn quá lo lắng!

"Em không muốn làm tổn thương bất kỳ ai! Thế nhưng em nghĩ người nhà anh ấy nhất định sẽ hận chết em !" Đây là chuyện khiến cho Bạch Tuyết rất buồn bực, vợ của Lãnh Dạ nhất định sẽ hận chết cô!

Sao không biết, những bà vợ ở yêu giới này sau khi biết đến sự tồn tại của Bạch Tuyết , làm sao đơn giản chỉ là hận cô, không ăn sống cô thì là thiêu cháy cô! Thế nhưng, đến một ngày kia, Bạch Tuyết ngày xưa chỉ là một cây cải thìa , lúc đó là vì tình yêu, vì đứa nhỏ mà trở thành một người mẹ hung dữ .

"Không ai hận em cả, không nên nghĩ quá nhiều, em cũng không có thương tổn bất kỳ ai, chúng ta đi vào thôi." Khang Nghị hiểu Bạch Tuyết rất khó xử, đã yêu người đàn ông có vợ, hơn nữa không có cách nào để tự thoát khỏi! Thật là rất đau xót!

"Ừ." Bạch Tuyết nhu thuận ừ một tiếng, Khang Nghị sửng sốt, sự ôn thuận của cô không thể không làm cho người ta thích, mỗi tiếng nói cử động của cô cũng làm cho hấn tâm động. Hấn cũng không cách nào tự thoát khỏi nên đã yêu Bạch Tuyết, tựa như Bạch Tuyết bất đắc dĩ là như nhau.

Ngay lúc Bạch Tuyết kéo tay Khang Nghị đi vào để bắt đầu buổi tiệc, thì gây ra một trận xao động cho bữa tiệc.

"Này này này, mọi người nhìn xem, đó là Khang Cảnh Tư, thật không ngờ là anh ta cũng tới, xem cô gái đi bên cạnh anh ta là ai a? Tại sao chưa từng thấy qua?"

"Đều nói Khang Cảnh Tư luôn luôn cô đơn một mình, xem ra là không phải rồi ."

"Ánh mắt Khang Cảnh Tư thật sự là cao, không thể ngờ có thể kiếm được một con nhóc xinh đẹp đến như thế."

Buổi tiệc này lời nói nào cũng có, người một lời ta một câu.

"Đi, chúng ta đi qua bên kia uống một ly." Khang Nghị dẫn theo Bạch Tuyết mà đi.

"Anh." Khang Cốc cười đi tới.

"Em cũng đã đến rồi, không phải nói không muốn đến, cho nên anh không chờ em." Khang Nghị uống một ngụm rượu đỏ nói.

"Nghĩ đến người kia em là không muốn đến, thế nhưng, nghĩ đến Bạch Tuyết là em liền đến, ai bảo chúng ta là bạn bè chơi đùa từ nhỏ đến lớn, có phải hay không Bạch Tuyết?" Khang Cốc bưng lên một đĩa đựng trái cây, đưa cho Bạch Tuyết, sau đó mình cũng ăn.

"Anh hôm nay nếu như dám không đến, em sau này sẽ không nhận anh là bạn bè !" Bạch Tuyết ha hả cười nói.

"May mà đã tới, nếu không sẽ mất đi một người bạn xinh đẹp như thế này thực sự là rất đáng tiếc, mặc dù được không phải là người đàn ông của em, nhìn thôi cũng rất đủ rồi !" Khang Cốc âm ỉ vui đùa nói.

"Anh học khi nào mà miệng lưỡi trơn tru như thế ?" Bạch Tuyết dùng tay gõ đầu Khang Cốc một cái, ha hả cười rộ lên.

"Lời anh nói là thật, không tin em hỏi anh trai anh một chút, nhìn em có phải hay không rất xinh đẹp?" Khang Cốc nghiêm túc nói.

"Ghét!" Bạch Tuyết không có ý tứ, cô thích cùng Khang Cốc đùa giỡn, thế nhưng cô thấy Khang Nghị có chút ngượng ngùng !

"Là rất xinh đẹp." Bạch Tuyết không ngờ người đàn ông giống như Lãnh Dạ lãnh khốc và đẹp trai này cư nhiên cũng sẽ nói như vậy, anh ta là Cảnh Tư? Cư nhiên cũng sẽ giống Khang Cốc nói như vậy, mặt Bạch Tuyết đỏ hơn một chút.

Bởi vì mặt đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nóng lên, thế nhưng hơi nóng này bỗng nhiên bị một đạo hàn quang tập kích, Bạch Tuyết lập tức cảm giác được một trận âm lãnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, quả nhiên

là do Lãnh Dạ bắn qua đây , người đàn ông keo kiệt kia chính là chịu không nổi cô và người đàn ông bên ngoài cười cười nói nói!

Cúi đầu, len lén nhìn một chút bụng của mình, Lãnh Dạ này thật là một người đàn ông bá đạo, trong bụng của cô hiện tại thì có hai đứa bé trai, sau này còn không biết sẽ ghen như thế nào! Nhìn anh có thể hay không cùng con trai tranh giành mình!

Khang Nghị nhàn nhạt cười, theo ánh mắt của Bạch Tuyết nhìn lại, thấy sự phẫn nộ và âm lãnh trong ánh mắt của Lãnh Dạ, người đàn ông này thực sự rất bá đạo.

Bạch Tuyết là tự do !

Bạch Tuyết không thể không được tự do kết giao bằng hữu !

Thế là, anh ta làm bộ không có nhận được hàn quang của Lãnh Dạ bắn qua đây, tiếp tục nói cười với Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ đi tới, Bạch Tuyết nhìn thấy , người đàn ông này muốn làm gì ở trường hợp này?

Bọn họ đã thương lượng trước rồi, trước tạm thời làm bộ là người quen, điều này bọn hắn ở nhà đã nói rồi , chỉ cần ở nơi công cộng sẽ giả bộ là người quen.

Bạch Tuyết thân thể cứng đờ, trên mặt lập tức có một tia kinh hoàng, anh lại sinh khí, anh nổi giận! Bạch Tuyết biết.

Khang Nghị nhìn ra sự khẩn trương của Bạch Tuyết, bất động thanh sắc mỉm cười, Bạch Tuyết cố gắng trấn định, nhưng là một loại áp lực vô hình làm cho cô có chút cảm thấy sợ, ai tới nói cho cô, cô hiện tại nên làm như thế nào?

Cô biết Khang Cốc không thích Lãnh Dạ, không biết một chút nữa Khang Cốc có thể hay không vì cô lại nói những lời khó nghe? Càng nghĩ càng khẩn trương!

"Khang Cảnh Tư thực là nể tình, tưởng bữa tiệc này anh sẽ từ chối không tham gia , không ngờ anh lại tham gia, hôm nay thực sự rất hãnh diện, khó có được." Đứng trước mặt Bạch Tuyết lạnh lùng lời nói , Bạch Tuyết tay bưng mâm đựng trái cây run lên một chút.

Nhưng mà, Khang Cốc thấy Lãnh Dạ liền phiền!

"Anh, các anh nói chuyện, em và Bạch Tuyết tùy tiện đi một chút." Khang Cốc mới mặc kệ Lãnh Dạ bắn hàn quang qua, anh ta chính là muốn mang theo Bạch Tuyết rời khỏi, tin tưởng hợp này , ngoài trừ bắn hàn quang , Lãnh Dạ sẽ không dám có hành động khác!

Lãnh Dạ không có đuổi theo, bởi vì Khang Nghị đã gọi hắt lại.

"Lãnh tổng."

"Anh cảm thấy hứng thú đối với người phụ nữ của tôi?" Lãnh Dạ nghiêm nghị hỏi.

"Cô ấy thực sự rất hấp dẫn tôi." Khang Nghị quyết đoán trả lời.

Ánh mắt Lãnh Dạ lạnh như băng, đột nhiên rất giống đâm người!

"Có vài người chỉ có thể để ngấm, thế nhưng, anh không được phép nghĩ tới cô ấy ." Lãnh Dạ biết Khang Nghị không phải tiểu nhân, tính tình của hắc Lãnh Dạ cũng biết chút ít, hắc sở dĩ chưa tới với Bạch Tuyết , cũng là biết cái tên Khang Cốc kia xem trọng Bạch Tuyết, mặc dù thích Bạch Tuyết, thế nhưng, mấy năm nay hắc chưa bao giờ đối Bạch Tuyết đã làm quá phận.

"Vì sao không buông tha cô ấy?" Khang Nghị nghiêm túc hỏi, kỳ thực, bản thân hắn là người rất nghiêm túc .

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cả đời đều là người phụ nữ của tôi, cô ấy nhất định là của tôi . " Ý tứ của Lãnh Dạ người khác không thể nào hiểu được, tình duyên kiếp này nhất định là giữa anh và Bạch Tuyết , từ lúc Mẫu Đơn tiên tử yêu Lang yêu , bọn họ nhất định đã có sự liên kết với nhau rồi !!!

"Anh không cảm thấy như vậy đối với cô ấy thật không công bằng, cô ấy cần một cuộc hôn nhân, cần một người chồng, mà không phải là làm tình nhân của anh, là Tiểu Tam(*)!" Khang Nghị thử thuyết phục Lãnh Dạ, Bạch Tuyết còn trẻ, rất nhiều chuyện không hiểu, chuyện làm vợ bé này, hắn thấy rõ nhiều lắm! Cuối cùng người bị thương đều là những đứa bé, bởi vì pháp luật chỉ bảo hộ cho người hợp pháp, nhưng mà vợ bé lại không được luật pháp bảo vệ!

(*) : Míp để Tiểu Tam nghe cho nó hay, chắc các bạn cũng hiểu nghĩa rồi hen ^^ !

"Cô ấy không phải là tình nhân của tôi, cũng không phải là Tiểu Tam!" Lãnh Dạ tức giận nói, Bạch Tuyết thế nào lại là tình nhân của anh, tương lai anh sẽ mang cô ấy đi, sẽ khiến Bạch Tuyết quang minh chính đại làm vợ của anh, cô ấy cũng không phải là Tiểu Tam, huống chi, trong nhà còn có lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ... Đâu chỉ có ba!

"Vậy anh nói cho tôi biết anh sẽ tổ chức lễ cưới?" Khang Nghị quan tâm chính là Lãnh Dạ có thể hay không cấp cho Bạch Tuyết một cuộc hôn nhân, nếu như có thể cho cô ấy một hôn nhân, hắn liền chúc phúc cho Bạch Tuyết, thế nhưng, nếu như Lãnh Dạ chỉ làm cho Bạch Tuyết như thế theo anh ta, hắn có lẽ sẽ xuất thủ, dù sao hắn khó có thể gặp được người phụ nữ khiến chính mình động tâm, mặc dù trong lòng Bạch Tuyết chỉ yêu Lãnh Dạ, hắn sẽ chờ, chờ khi Bạch Tuyết hiểu rõ tất cả đều là sai lầm.

"Khang Cảnh Tư lúc nào trở nên giống như một con chó thể ? Cư nhiên cảm thất hứng thú đối cuộc sống riêng của tôi như thế !" Lãnh Dạ sắc bén nhìn Khang Nghị.

"Cô ấy là cô bé duy nhất khiến tôi đông lòng, tôi hi vọng anh sẽ không gây tổn thương cho cô ấy." Khang Nghị không chút che đậy nói thẳng.

"Anh tốt nhất nên biết mình hiện tại đang nói cái gì? Cô ấy đã không còn là một cô bé nữa." Ý của Lãnh Dạ là Bạch Tuyết đã mang thai, không lâu sẽ trở thành một người mẹ.

"Cô ấy còn nhỏ như vậy, rất nhiều chuyện không hiểu, trái lại với anh? Vì sao không biết lựa chọn cách xử lý? Vì sao làm cho cô ấy mang thai? Bạch Tuyết còn nhỏ, còn có rất nhiều chuyện chưa thể làm, chẳng lẽ anh tính sau này làm cho cô ấy mỗi ngày vây quanh đứa nhỏ?" Khang Nghị đau lòng nói, trong ánh mắt khó có thể che giấu sự xót xa .

"Đáng ghét! Cô ấy cư nhiên lại nói cho anh ?" Lãnh Dạ ghen tị, Bạch Tuyết chỉ mới cho anh biết chuyện mình mang thai, mặc dù anh đã sớm biết, nhưng là từ trong miệng Bạch Tuyết nói ra tối hôm qua, nhưng mà Khang Nghị tựa hồ đã sớm biết chuyện Bạch Tuyết mang thai , Lãnh Dạ rất không thích!

"Anh không muốn biết vì sao cô ấy lại nói cho tôi biết ?" Khang Nghị đau lòng nói, Bạch Tuyết mới mười mấy tuổi, sẽ phải trở thành mẹ, nhiều bi ai! Cô trẻ tuổi như thế, đẹp như thế, cô hẳn là đi học, mà không phải sinh con!

"Mặc kệ nguyên nhân gì, cô ấy cư nhiên lại nói cho anh!" Lãnh Dạ ghen tị, cũng nổi giận!

Anh bước nhanh tới chỗ của Bạch Tuyết, cô gái nhỏ này trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Thật hận là không thể mở đầu cô ra để nhìn bên trong có phải hay không đều là nước hồ!

Khang Nghị nhìn Lãnh Dạ đi tìm Bạch Tuyết và Khang Cốc, biết là anh đã sinh khí?

"Đứng lại, anh làm cho cô ấy mang thai đứa nhỏ, hình như người nên giận chính là Bạch Tuyết, người nên tức giận cũng là Bạch Tuyết! Anh sẽ không vì nàng suy nghĩ một chút chứ?" Khang Nghị đuổi theo Lãnh Dạ, vội vàng giải thích, hẳn không hi vọng Lãnh Dạ nói những lời khiến Bạch Tuyết tổn thương.

"Chuyện của tôi và Bạch Tuyết không cần phiền tới anh quản!" Lãnh Dạ nổi giận, gầm nhẹ.

"Chuyện của cô ấy tôi nhất định phải quản, anh dám thương tổn cô ấy, tôi liền đem nàng đoạt lấy." Khang Nghị sắc bén nói, không có một ý đùa giỡn.

Lãnh Dạ ngừng cước bộ !

Lạnh lùng nhìn về phía Khang Nghị .

"Không ngờ ngươi còn là một loại động dục, bất quá anh động dục quá muộn, cô ấy đã là tôi ." Lãnh Dạ tự tin nói, nếu như không phải là vì Lãnh Dạ khâm phục con người của Khang Nghị, anh đã sớm đánh một quyền, dám ngang nhiên cướp người phụ nữ của anh!

"Cô ấy tự do , anh không có quyền can thiệp vào sự tự do của cô ấy, lại nói giữa hai người không có bị cuộc hôn nhân trói buộc , ai cũng có thể cùng làm bằng hữu với cô ấy.

Lãnh Dạ nhìn về phía Bạch Tuyết, không thể phủ nhận, hôm nay ở bữa tiệc này cô là người phụ nữ nổi bật nhất, sau khi tỉ mỉ trang điểm, cô càng thêm mê người !

Trên người cô có một loại khí chất đặc biệt và cuốn hút tâm hồn mọi người, làm cho người ta sau khi nhìn liền sinh hảo cảm, tâm cũng bị cô hấp dẫn thật sâu.

Anh là Lang Vương đều không thể khống chế được bản thân trước vẻ đẹp của Bạch Tuyết, huống chi những người đàn ông ở thế gian này!

Không tệ, cô là mẫu đơn tiên tử, cô là bách hoa chi vương(*). Bản thân Mẫu Đơn ung dung hào hoa, lộng lẫy đoan trang, quốc sắc thiên hương(**), vẻ đẹp của Bạch Tuyết là do trời sinh, mọi thứ đều đủ, điều này khiến cho đàn ông trên thế gian này tự nhiên không thể chống cự lại được !

(*) : Vua của các loài hoa. Míp để vậy cho hay í.

(**) : • (Nghĩa đen) Sắc nước, hương trời.

• (Nghĩa bóng) Chỉ người phụ nữ có sắc đẹp tuyệt vời.

Chỉ là, anh thế nào cho phép nữ nhân của mình bị đàn ông bên ngoài nhung nhớ!

Bỗng nhiên, Lãnh Dạ có một loại ý muốn muốn Bạch Tuyết giấu đi, vẻ đẹp của cô, anh không hi vọng để bất luận kẻ nào nhìn thấy. Trên đời này, chỉ có một người là anh có thể thưởng thức được vẻ đẹp của cô. Loại cảm giác này tới rất mãnh liệt, cường liệt khiến Lãnh Dạ cảm thấy sợ hãi. Cô đã ở trong lòng anh chiếm vị trí thật sâu!

Tầm mắt Lãnh Dạ rơi trên người Bạch Tuyết, tối nay cô rất đẹp, vẻ đẹp có chút không chân thực! Tầm mắt của anh chăm chú trên người Bạch Tuyết, thật lo lắng nếu bỗng nhiên không thấy cô ấy, cô như vậy thật bất đồng, cô là hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử, bách hoa chi vương.

Đâu chỉ Bạch Tuyết bên ngoài bất đồng, đứa bé trong bụng của cô cũng bất đồng, người khác có lẽ mang thai mười tháng, thế nhưng, Bạch Tuyết

lại không nhất định mang thai mười tháng mới có thể sinh con, con của cô trưởng thành với tốc độ kinh người, nói không chừng một ngày kia bọn chúng liền làm chủ trong nhà, làm cho Bạch Tuyết đột nhiên bất ngờ.

Nhưng mà, hiện tại Bạch Tuyết duy nhất có thể làm chính là trầm mặc, cô cảm giác được Lãnh Dạ nhìn chăm chăm cô, cô cũng biết anh sinh khí, thế nhưng Khang Cốc là bằng hữu của cô, cô không đành lòng làm thương tổn, cho nên trầm mặc ăn đồ ăn mà Khang Cốc đưa cho.

Thế sự khó liệu, có đôi khi nghĩ trầm mặc cũng là một loại hi vọng xa vời!

Chương 168: Chơi đùa không dậy nổi

Bạch Tuyết một liên tục ăn mọi thứ, Khang Cốc cũng gấp liên tiếp đồ ăn cho Bạch Tuyết, giống như Bạch Tuyết chính là sủng vật mà mình yêu thích.

"A Cốc, em đi rửa tay một chút." Bạch Tuyết đứng dậy rời đi.

Cô bị không khí trong này cảm thấy khó chịu, muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Rửa tay xong Bạch Tuyết đi ra ban công.

Gió mát thổi tới từng đợt, thổi bay phiền muộn trong lòng Bạch Tuyết, làm trong lòng thoải mái rất nhiều.

"Mẹ, lại đi ăn tiếp đi, những món kia ăn rất ngon." Sói con số một hưng phấn nói.

"Mẹ đừng nghe anh ấy, canh cả, anh thật quá đáng, anh không biết là mẹ chỉ có một cái bụng thôi sao? Làm sao có nhiều không gian ăn thêm nữa chứ!" Tiểu công chúa tức giận nói, Bạch Tuyết nghe xong cười lớn.

"Thế nhưng, chúng ta là ba cái bụng!" Sói con số một thất vọng nói, thức ăn ở đây rất ngon, mấy năm nay nó sống trên núi ddeuf phải ăn toàn quả dại, uống chút nước sương, chứ chưa bao giờ được ăn hoa quả ngon như vậy, làm sao có thể sánh bằng những quả dại kia.

"Anh cả, anh không nhìn thấy mẹ không vui sao?" Đứa thứ ba nói nhỏ.

"Mẹ đau đầu vì những người đó thích mẹ sao?" Sói con số một ngây thơ hỏi.

"Thằng nhóc xấu xa, con thì biết cái gì?" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời một câu.

"Mẹ có muốn bọn con giúp mẹ đuổi những người đáng ghét đây đi không?" Sói con số một hỏi.

"Không nên, bọn họ đều là bạn bè của mẹ, vả lại các con cũng đã đáp ứng với ta là ở bên ngoài không được sử dụng pháp thuật, không được nói dối biết không? Nếu không thì sẽ trừng phạt các con không được ăn cơm!"

Bạch Tuyết uy hiếp nói.

"Biết rồi! Vậy kế tiếp mẹ định ứng phó thế nào!" Sói con số một có ý nhắc nhở, cùng lúc Cung Hàn cũng tới.

Mặc dù gần đây Cung Hàn vẫn không có xuất hiện, thế nhưng, anh ta vẫn luôn bí mật chú ý tới hành động của Bạch Tuyết, nên thấy thủ hạ bẩm báo nói rằng hôm nay Bạch Tuyết mặc đẹp đi dự bữa tiệc, cho nên Cung Hàn cũng đến tham dự, đương nhiên là không mời mà tới.

"Tuyết Nhi, nghĩ đến tôi sao?" Giọng nói của Cung Hàn truyền tới từ phía sau Bạch Tuyết.

"Tại sao anh lại ở đây?" Bạch Tuyết có chút giật mình, cô nhớ không có mời anh ta mà, Lãnh Dạ lại càng mời anh ta đến, Lãnh Dạ còn hận không thể giết chết anh ta!

"Tôi nhớ em." Cung Hàn cười đùa mà nói.

"Xin anh nói chuyện chú ý một chút, hình như quan hệ của chúng ta không có tốt như vậy!" Bạch Tuyết quay ra phản bác, cô không thích Cung Hàn nhìn mình bằng ánh mắt đó, nếu như lại bị Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn ở đây, dự đoán sẽ xảy ra chuyện!

"Tuyết Nhi, tôi rất nhớ em mà."

"Anh đi đi." Bạch Tuyết vì không muốn Lãnh Dạ phát hiện ra Cung Hàn, cho nên trực tiếp đuổi khách.

"Trừ khi em đi cùng tôi." Cung Hàn uy hiếp nói.

"Không có khả năng."

"Vậy không cần đuổi tôi đi."

"Anh? Đây thật xấu xa?" Bạch Tuyết đầu đầu nói, ở đây đã đủ phiền, vì sao anh ta cũng tới giúp vui?

"Trước đây... Tôi không có như vậy... Sau khi gặp em thì đã thay đổi!" Cung Hàn nói ra rất nhỏ.

Bạch Tuyết sửng sốt, bộ dạng người đàn ông này hình như rất khổ sở? Có phải cô nhìn lầm rồi không? Anh ta là hắc bang lão đại thâm độc, làm sao có thể có tâm sự được!

Nhất định mình nhìn lầm rồi!

Haizz!

Chỉ không được bao lâu thì Bạch Tuyết sẽ hiểu vì sao hôm nay Cung Hàn lại vậy, người đàn ông này thật sự bởi vì cô mà thay đổi, trở nên rất bất thường!

"Vậy tôi rất xin lỗi, nhưng hôm nay anh vẫn nên rời đi được không?" Bạch Tuyết lo lắng Lãnh Dạ tìm đến, đến lúc đó cục diện sẽ lại rắc rối!

Thực sự là sợ gì thì đến đó!

Lãnh Dạ đã tới!

Lang Vương vĩ đại thực sự đã tới!

Lang Vương keo kiệt thực sự đã tới! Nữ chính đành nên cầu phúc!

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, cô thật sự là không thể bớt lo, vừa mới rời khỏi Khang Cốc, bây giờ lại ở cùng tên khốn này, chẳng lẽ là Bạch Tuyết gọi điện cho cậu ta? Càng nghĩ càng thấy giận!

Sắc mặt Lãnh Dạ bắt đầu đen lại!

Lúc này Lãnh Dạ giống như khí trời bên ngoài, mây đen dày đặc, tùy lúc sẽ có sét, còn Bạch Tuyết đáng thương nhất định không nên đứng dưới tán cây, nếu không sẽ bị sét đánh!

"Là em gọi tên này tới ao?" Lãnh Dạ tiến lên chất vấn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhìn thấy sắc mặt Lãnh Dạ thật dọa người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch!

Lãnh Dạ tức giận, không chỉ bụng dạ hẹp hòi, mà Cung Hàn vốn có ý xấu, nhưng Bạch Tuyết quá lương thiện, cho nên không có phòng bị gì hết, anh mắt Cung Hàn nhìn Bạch Tuyết cũng không bình thường.

Bạch Tuyết ngây thơ đứng ở chỗ này nói chuyện với Cung Hàn, thế nhưng trong lòng Cung Hàn nghĩ gì cũng không qua khỏi con mắt của anh!

"Lãnh Dạ, em không có gọi điện cho anh ta, là anh ta...Bạch Tuyết nhỏ giọng giải thích, ánh mắt Lãnh Dạ khiến Bạch Tuyết sợ hãi!

"Nếu còn muốn tiếp tục sống thì cách xa người phụ nữ của tôi ra, nếu không thì sẽ phải chết!" Lãnh Dạ uy hiếp.

Cung Hàn là ai, ở thế giới nhân loại thì anh ta là hắc bang lão đại, giết người vô số, lại còn là sát thủ máu lạnh, rời khỏi thế giới nhân loại, anh ta là lang yêu tu luyện tám trăm năm, thì sao anh ta lại sợ!

Cho nên anh ta không có thỏa hiệp uy hiếp của Lãnh Dạ!

"Lãnh tổng có phần nhiều chuyện thì phải? Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Bạch Tuyết vừa xinh đẹp giống như mẫu đơn bây giờ còn chưa bị ngắt lấy, cho nên Lãnh tổng không thể chiếm thành của riêng?" Cung Hàn thuận miệng nói tới hoa mẫu đơn, khiến Lãnh Dạ ngạc nhiên!

Hoa mẫu đơn?

Tại sao cậu ta lại biết về chuyện hoa mẫu đơn?

Là trùng hợp?

Hay là ám chỉ?

Kỳ thật, ý của Cung Hàn là Bạch Tuyết rất xinh đẹp, cho nên anh ta mới có thể dùng hoa mẫu đơn mà hình dung, bởi vì mẫu đơn vương của loài hoa.

"Đừng có ví bộ dạng cô ấy giống nư những người phụ nữ của cậu? Cần thận không thể dậy nổi để chơi đùa!" Lãnh Dạ sắc bén nói, ánh mắt nhạy bén khóa chặt biểu tình của Cung Hàn.

Cung Hàn mỉm cười, một chút ý tứ sợ hãi cũng không có!

"Chẳng lẽ Lãnh tống không tìm phụ nữ để chơi đùa sao? Càng qua tôi có thể xác định nói cho anh biết, tôi rất nghiêm túc đối với Bạch Tuyết."

Lãnh Dạ nhú mày, xem ra cậu ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Lãnh Dạ kéo Bạch Tuyết qua, hung hăng hôn lên môi Bạch Tuyết.

"Ừm..."

"Nhìn thấy không? Tôi là người đàn ông của cô ấy, chỉ có tôi mới có thể hôn cô ấy, còn cậu? Nếu cậu động vào cô ấy! Chắc hẳn cậu cũng biết hậu quả!" Ý của Lãnh Dạ chính là lần trước vì sao Bạch Tuyết lại nhảy xuống núi, chính là vì thoát thân, nhìn cô yếu đuối, nhưng thật ra lại rất cương trực.

Bạch Tuyết đẩy Lãnh Dạ ra, mặc dù khi ở trong nhà Lãnh Dạ thường hôn lấy cô, thì cô sẽ không phản kháng, thế nhưng, bây giờ đang ở bên ngoài, ở đây nhiều người như vậy, tùy lúc có người nhìn thấy, hoặc là bị chụp ảnh, Lãnh Dạ lại còn là doanh nhân, tùy lúc sẽ có cho sẵn bả mồi, cho nên Bạch Tuyết vội vàng đẩy anh ra.

Cung Hàn lập tức hí mắt mắt, bộ mặt trầm xuống, anh ta biết trong lòng Bạch Tuyết có Lãnh Dạ, thế nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, anh ta không tin Lãnh Dạ và Bạch Tuyết vẫn sẽ tiến triển, cho nên anh ta sẽ kiên trì chờ đợi cơ hội, chờ bọn họ trở mặt.

"Anh thật độc tài, đây là anh đang ép buộc Bạch Tuyết yêu mình!"

Lãnh Dạ nắm thành đấm, Bạch Tuyết nhìn thấy, kỳ thực Lãnh Dạ biết nơi này là đâu, cho nên anh mới một mực chịu đựng, không để cho mình xuất thủ, thế nhưng, lúc này anh rất tức giận!

"Lãnh Dạ --" Bạch Tuyết lập tức đứng chặn trước người Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ âm trầm nhìn Bạch Tuyết một cái, bộ dáng cực kỳ tức giận!

Cung Hàn cười lạnh một tiếng.

"Thế nào? Muốn đánh nhau? Hình như ở đây không thích hợp!"

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Cung Hàn, dường như đang nhìn tên hề biểu diễn, cậu ta có thể lừa gạt được Bạch Tuyết, thế nhưng đừng tưởng đã lừa được anh!

"Không biết tự lượng sức mình!" Lãnh Dạ cười nhạo một tiếng, xem ra tên này đã chán sống rồi!

"Tôi tới đây không phải là để gặp anh! Thì ra Lãnh tổng lại thích thân mật ở nơi công cộng, chỉ là anh có nghĩ đến cảm nhận của Bạch Tuyết không, cô ấy là gì của anh? Anh dựa vào cái gì mà đối với cô ấy như thế? Cô ấy đối với anh là gì?" Cung Hàn chất vấn Lãnh Dạ.

"Cô ấy là người của tôi, tôi có thể hôn người của mình bất cứ lúc nào, chẳng lẽ là cậu không biết? Hay là cậu vẫn không hiểu? Cô ấy là người rất quan trọng với tôi. Không biết câu trả lời này đã hài lòng chưa?" Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, trong giọng nói đã không thể kiềm chế tức giận!

Đáng chết!

Bạch Tuyết là người của anh, Cung Hàn biết rõ mà còn vẫn hỏi, anh muốn hôn người của lúc nào thì hôn lúc đấy, làm sao đến lượt tên khốn này lên ý kiến! Mặc dù cũng rất quan tâm cảm nhận của Bạch Tuyết, thế nhưng, cô cũng không thể lộ diện, nếu anh muốn công khai quan hệ đối với Bạch Tuyết, thì anh chỉ cần một câu là được, nhưng anh lại vẫn lo lắng cho Bạch Tuyết! Lo lắng cô sẽ gặp phải dư luận xã hội !

Xem ra anh lại không muốn cho mọi người biết tới Bạch Tuyết .

Cung Hàn không nói, anh ta cũng hiểu rất rõ ràng Bạch Tuyết, thế nhưng anh ta vẫn muốn cướp lấy!

"Tuyết Nhi, xem ra anh nên hco em một danh phận rồi, nếu không có kẻ sẽ nhìn em với ý nghĩ khác!" Lãnh Dạ nghiêm túc nói, đương nhiên Bạch Tuyết cũng hiểu ý của Lãnh Dạ, chẳng lẽ anh muốn...

Thế nhưng, cái người trong nhà anh thì sao bây giờ?

Cô không nên phá hoại gia đình người khác, cô không muốn tổn thương đến cô gái kia!

Thế nhưng, làm sao Bạch Tuyết có thể biết được những người phụ nữ của Lãnh Dạ đều là nhân vật lợi hại, làm sao có thể dễ dàng tổn thương như vậy!

Lãnh Dạ hiểu rõ phụ nữ đều rất yêu thích những người ưu tú, bất luận là pháp lực, hay cả dung mạo, đều phải tốt nhất, thế nhưng, bọn họ trong mắt Lãnh Dạ đều không bằng Bạch Tuyết.

Cũng là bởi vì Lãnh Dạ đối tốt với Bạch Tuyết, cho nên Bạch Tuyết sẽ bị nguy hiểm, lòng dạ phụ nữ ghen tuông thật sự đáng sợ, tranh giành tình nhân cũng là không thể coi thường!

Lúc này, một chút sóng ngầm đã bắt đầu nổi lên, chỉ tìm cơ hội nhấn chìm Bạch Tuyết!

Lãnh Dạ yêu Bạch Tuyết, chẳng lẽ thật sẽ khiến Bạch Tuyết gặp nạn sao?

"Anh không nên làm bừa --" Bạch Tuyết nóng nảy, cô biết Lãnh Dạ đã kết hôn, đây là chính miệng Lãnh Dạ thừa nhận, chẳng lẽ người đàn ông này còn muốn ly hôn sao? Cô không nên bị người ta phỉ báng!

"Câm miệng --" Lãnh Dạ nhìn cô, cho cô danh phận, chẳng lẽ cô còn muốn cự tuyệt? Đây là vinh dự lớn tới dường nào, đây là giấc mơ của những người phụ nữ khác.

Nhưng cô, lại còn nói anh làm bừa?

Anh là Lang Vương, mặc dù cũng định làm bậy với cô, nhưng ai kêu anh yêu cô đến vậy!

Lãnh Dạ đưa tay qua, ôm lấy Bạch Tuyết, nắm chặt hai tay cô, xiết chặt vòng eo nhỏ của Bạch Tuyết, anh ôm cô rất chặt, không đếm xỉa đến sự tức giận của Bạch Tuyết, lại mạnh mẽ hôn lấy Bạch Tuyết, giương mắt, con người đảo qua Cung Hàn, khẩu khí cuồng ngạo mà khí phách nói: "Cậu hãy nghe cho kỹ, cô ấy vĩnh viễn đều là người phụ nữ của tôi, không nên không biết điều, lòng của cô ấy vĩnh viễn đều ở chỗ tôi, vì cô ấy yêu tôi mà cậu không có được ."Lãnh Dạ tràn đầy tự tin, lạnh lùng nói.

--- ----- BỐ SUNG THÊM --- -----

Chương 168: Chơi đùa không dậy nổi

Edit: Angel.remix

Bạch Tuyết một liên tục ăn mọi thứ, Khang Cốc cũng gấp liên tiếp đồ ăn cho Bạch Tuyết, giống như Bạch Tuyết chính là sủng vật mà mình yêu thích.

"A Cốc, em đi rửa tay một chút." Bạch Tuyết đứng dậy rời đi.

Cô bị không khí trong này cảm thấy khó chịu, muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Rửa tay xong Bạch Tuyết đi ra ban công.

Gió mát thổi tới từng đợt, thổi bay phiền muộn trong lòng Bạch Tuyết, làm trong lòng thoải mái rất nhiều.

"Mẹ, lại đi ăn tiếp đi, những món kia ăn rất ngon." Sói con số một hưng phấn nói.

"Mẹ đừng nghe anh ấy, canh cả, anh thật quá đáng, anh không biết là mẹ chỉ có một cái bụng thôi sao? Làm sao có nhiều không gian ăn thêm nữa chứ!" Tiểu công chúa tức giận nói, Bạch Tuyết nghe xong cười lớn.

"Thế nhưng, chúng ta là ba cái bụng!" Sói con số một thất vọng nói, thức ăn ở đây rất ngon, mấy năm nay nó sống trên núi ddeuf phải ăn toàn quả dại, uống chút nước sương, chứ chưa bao giờ được ăn hoa quả ngon như vậy, làm sao có thể sánh bằng những quả dại kia.

"Anh cả, anh không nhìn thấy mẹ không vui sao?" Đứa thứ ba nói nhỏ.

"Mẹ đau đầu vì những người đó thích mẹ sao?" Sói con số một ngây thơ hỏi.

"Thằng nhóc xấu xa, con thì biết cái gì?" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời một câu.

"Mẹ có muốn bọn con giúp mẹ đuổi những người đáng ghét đây đi không?" Sói con số một hỏi.

"Không nên, bọn họ đều là bạn bè của mẹ, vả lại các con cũng đã đáp ứng với ta là ở bên ngoài không được sử dụng pháp thuật, không được nói dối biết không? Nếu không thì sẽ trừng phạt các con không được ăn cơm!"

Bạch Tuyết uy hiếp nói.

"Biết rồi! Vậy kế tiếp mẹ định ứng phó thế nào!" Sói con số một có ý nhắc nhở, cùng lúc Cung Hàn cũng tới.

Mặc dù gần đây Cung Hàn vẫn không có xuất hiện, thế nhưng, anh ta vẫn luôn bí mật chú ý tới hành động của Bạch Tuyết, nên thấy thủ hạ bầm

báo nói rằng hôm nay Bạch Tuyết mặc đẹp đi dự bữa tiệc, cho nên Cung Hàn cũng đến tham dự, đương nhiên là không mời mà tới.

"Tuyết Nhi, nghĩ đến tôi sao?" Giọng nói của Cung Hàn truyền tới từ phía sau Bạch Tuyết.

"Tại sao anh lại ở đây?" Bạch Tuyết có chút giật mình, cô nhớ không có mời anh ta mà, Lãnh Dạ lại càng mời anh ta đến, Lãnh Dạ còn hận không thể giết chết anh ta!

"Tôi nhớ em." Cung Hàn cười đùa mà nói.

"Xin anh nói chuyện chú ý một chút, hình như quan hệ của chúng ta không có tốt như vậy!" Bạch Tuyết quay ra phản bác, cô không thích Cung Hàn nhìn mình bằng ánh mắt đó, nếu như lại bị Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn ở đây, dự đoán sẽ xảy ra chuyện!

"Tuyết Nhi, tôi rất nhớ em mà."

"Anh đi đi." Bạch Tuyết vì không muốn Lãnh Dạ phát hiện ra Cung Hàn, cho nên trực tiếp đuổi khách.

"Trừ khi em đi cùng tôi." Cung Hàn uy hiếp nói.

"Không có khả năng."

"Vậy không cần đuổi tôi đi."

"Anh? Đây thật xấu xa?" Bạch Tuyết đầu đầu nói, ở đây đã đủ phiền, vì sao anh ta cũng tới giúp vui?

"Trước đây... Tôi không có như vậy... Sau khi gặp em thì đã thay đổi!" Cung Hàn nói ra rất nhỏ.

Bạch Tuyết sửng sốt, bộ dạng người đàn ông này hình như rất khổ sở? Có phải cô nhìn lầm rồi không? Anh ta là hắc bang lão đại thâm độc, làm sao có thể có tâm sự được!

Nhất định mình nhìn lầm rồi!

Haizz!

Chỉ không được bao lâu thì Bạch Tuyết sẽ hiểu vì sao hôm nay Cung Hàn lại vậy, người đàn ông này thật sự bởi vì cô mà thay đổi, trở nên rất bất thường!

"Vây tôi rất xin lỗi, nhưng hôm nay anh vẫn nên rời đi được không?" Bạch Tuyết lo lắng Lãnh Dạ tìm đến, đến lúc đó cục diện sẽ lại rắc rối!

Thực sự là sợ gì thì đến đó!

Lãnh Dạ đã tới!

Lang Vương vĩ đại thực sự đã tới!

Lang Vương keo kiệt thực sự đã tới! Nữ chính đành nên cầu phúc!

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, cô thật sự là không thể bớt lo, vừa mới rời khỏi Khang Cốc, bây giờ lại ở cùng tên khốn này, chẳng lẽ là Bạch Tuyết gọi điện cho cậu ta? Càng nghĩ càng thấy giận!

Sắc mặt Lãnh Dạ bắt đầu đen lại!

Lúc này Lãnh Dạ giống như khí trời bên ngoài, mây đen dày đặc, tùy lúc sẽ có sét, còn Bạch Tuyết đáng thương nhất định không nên đứng dưới tán cây, nếu không sẽ bị sét đánh!

"Là em gọi tên này tới ao?" Lãnh Dạ tiến lên chất vấn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhìn thấy sắc mặt Lãnh Dạ thật dọa người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng

bệch!

Lãnh Dạ tức giận, không chỉ bụng dạ hẹp hòi, mà Cung Hàn vốn có ý xấu, nhưng Bạch Tuyết quá lương thiện, cho nên không có phòng bị gì hết, anh mắt Cung Hàn nhìn Bạch Tuyết cũng không bình thường.

Bạch Tuyết ngây thơ đứng ở chỗ này nói chuyện với Cung Hàn, thế nhưng trong lòng Cung Hàn nghĩ gì cũng không qua khỏi con mắt của anh!

"Lãnh Dạ, em không có gọi điện cho anh ta, là anh ta...Bạch Tuyết nhỏ giọng giải thích, ánh mắt Lãnh Dạ khiến Bạch Tuyết sợ hãi!

"Nếu còn muốn tiếp tục sống thì cách xa người phụ nữ của tôi ra, nếu không thì sẽ phải chết!" Lãnh Dạ uy hiếp.

Cung Hàn là ai, ở thế giới nhân loại thì anh ta là hắc bang lão đại, giết người vô số, lại còn là sát thủ máu lạnh, rời khỏi thế giới nhân loại, anh ta là lang yêu tu luyện tám trăm năm, thì sao anh ta lại sợ!

Cho nên anh ta không có thỏa hiệp uy hiếp của Lãnh Dạ!

"Lãnh tổng có phần nhiều chuyện thì phải? Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Bạch Tuyết vừa xinh đẹp giống như mẫu đơn bây giờ còn chưa bị ngắt lấy, cho nên Lãnh tổng không thể chiếm thành của riêng?" Cung Hàn thuận miệng nói tới hoa mẫu đơn, khiến Lãnh Dạ ngạc nhiên!

Hoa mẫu đơn?

Tại sao cậu ta lại biết về chuyện hoa mẫu đơn?

Là trùng hợp?

Hay là ám chỉ?

Kỳ thật, ý của Cung Hàn là Bạch Tuyết rất xinh đẹp, cho nên anh ta mới có thể dùng hoa mẫu đơn mà hình dung, bởi vì mẫu đơn vương của loài hoa.

"Đừng có ví bộ dạng cô ấy giống nư những người phụ nữ của cậu? Cần thận không thể dậy nổi để chơi đùa!" Lãnh Dạ sắc bén nói, ánh mắt nhạy bén khóa chặt biểu tình của Cung Hàn.

Cung Hàn mỉm cười, một chút ý tứ sợ hãi cũng không có!

"Chẳng lẽ Lãnh tổng không tìm phụ nữ để chơi đùa sao? Chẳng qua tôi có thể xác định nói cho anh biết, tôi rất nghiêm túc đối với Bạch Tuyết."

Lãnh Dạ nhú mày, xem ra cậu ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Lãnh Dạ kéo Bạch Tuyết qua, hung hăng hôn lên môi Bạch Tuyết.

"Ừm..."

"Nhìn thấy không? Tôi là người đàn ông của cô ấy, chỉ có tôi mới có thể hôn cô ấy, còn cậu? Nếu cậu động vào cô ấy! Chắc hẳn cậu cũng biết hậu quả!" Ý của Lãnh Dạ chính là lần trước vì sao Bạch Tuyết lại nhảy xuống núi, chính là vì thoát thân, nhìn cô yếu đuối, nhưng thật ra lại rất cương trực.

Bạch Tuyết đẩy Lãnh Dạ ra, mặc dù khi ở trong nhà Lãnh Dạ thường hôn lấy cô, thì cô sẽ không phản kháng, thế nhưng, bây giờ đang ở bên ngoài, ở đây nhiều người như vậy, tùy lúc có người nhìn thấy, hoặc là bị chụp ảnh, Lãnh Dạ lại còn là doanh nhân, tùy lúc sẽ có cho sẵn bả mồi, cho nên Bạch Tuyết vội vàng đẩy anh ra.

Cung Hàn lập tức hí mắt mắt, bộ mặt trầm xuống, anh ta biết trong lòng Bạch Tuyết có Lãnh Dạ, thế nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, anh ta

không tin Lãnh Dạ và Bạch Tuyết vẫn sẽ tiến triển, cho nên anh ta sẽ kiên trì chờ đợi cơ hội, chờ bọn họ trở mặt.

"Anh thật độc tài, đây là anh đang ép buộc Bạch Tuyết yêu mình!"

Lãnh Dạ nắm thành đấm, Bạch Tuyết nhìn thấy, kỳ thực Lãnh Dạ biết nơi này là đâu, cho nên anh mới một mực chịu đựng, không để cho mình xuất thủ, thế nhưng, lúc này anh rất tức giận!

"Lãnh Dạ --" Bạch Tuyết lập tức đứng chặn trước người Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ âm trầm nhìn Bạch Tuyết một cái, bộ dáng cực kỳ tức giận!

Cung Hàn cười lạnh một tiếng.

"Thế nào? Muốn đánh nhau? Hình như ở đây không thích hợp!"

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Cung Hàn, dường như đang nhìn tên hề biểu diễn, cậu ta có thể lừa gạt được Bạch Tuyết, thế nhưng đừng tưởng đã lừa được anh!

"Không biết tự lượng sức mình!" Lãnh Dạ cười nhạo một tiếng, xem ra tên này đã chán sống rồi!

"Tôi tới đây không phải là để gặp anh! Thì ra Lãnh tống lại thích thân mật ở nơi công cộng, chỉ là anh có nghĩ đến cảm nhận của Bạch Tuyết không, cô ấy là gì của anh? Anh dựa vào cái gì mà đối với cô ấy như thế? Cô ấy đối với anh là gì?" Cung Hàn chất vấn Lãnh Dạ.

"Cô ấy là người của tôi, tôi có thể hôn người của mình bất cứ lúc nào, chẳng lẽ là cậu không biết? Hay là cậu vẫn không hiểu? Cô ấy là người rất quan trọng với tôi. Không biết câu trả lời nà đã hài lòng chưa?" Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, trong giọng nói đã không thể kiềm chế tức giận!

Đáng chết!

Bạch Tuyết là người của anh, Cung Hàn biết rõ mà còn vẫn hỏi, anh muốn hôn người của lúc nào thì hôn lúc đấy, làm sao đến lượt tên khốn này lên ý kiến! Mặc dù cũng rất quan tâm cảm nhận của Bạch Tuyết, thế nhưng, cô cũng không thể lộ diện, nếu anh muốn công khai quan hệ đối với Bạch Tuyết, thì anh chỉ cần một câu là được, nhưng anh lại vẫn lo lắng cho Bạch Tuyết! Lo lắng cô sẽ gặp phải dư luận xã hội !

Xem ra anh lại không muốn cho mọi người biết tới Bạch Tuyết .

Cung Hàn không nói, anh ta cũng hiểu rất rõ ràng Bạch Tuyết, thế nhưng anh ta vẫn muốn cướp lấy!

"Tuyết Nhi, xem ra anh nên cho em một danh phận rồi, nếu không có kẻ sẽ nhìn em với ý nghĩ khác!" Lãnh Dạ nghiêm túc nói, đương nhiên Bạch Tuyết cũng hiểu ý của Lãnh Dạ, chẳng lẽ anh muốn...

Thế nhưng, cái người trong nhà anh thì sao bây giờ?

Cô không nên phá hoại gia đình người khác, cô không muốn tổn thương đến cô gái kia!

Thế nhưng, làm sao Bạch Tuyết có thể biết được những người phụ nữ của Lãnh Dạ đều là nhân vật lợi hại, làm sao có thể dễ dàng tổn thương như vậy!

Lãnh Dạ hiểu rõ phụ nữ đều rất yêu thích những người ưu tú, bất luận là pháp lực, hay cả dung mạo, đều phải tốt nhất, thế nhưng, bọn họ trong mắt Lãnh Dạ đều không bằng Bạch Tuyết.

Cũng là bởi vì Lãnh Dạ đối tốt với Bạch Tuyết, cho nên Bạch Tuyết sẽ bị nguy hiểm, lòng dạ phụ nữ ghen tuông thật sự đáng sợ, tranh giành tình nhân cũng là không thể coi thường!

Lúc này, một chút sóng ngầm đã bắt đầu nổi lên, chỉ tìm cơ hội nhấn chìm Bạch Tuyết!

Lãnh Dạ yêu Bạch Tuyết, chẳng lẽ thật sẽ khiến Bạch Tuyết gặp nạn sao?

"Anh không nên làm bừa --" Bạch Tuyết nóng nảy, cô biết Lãnh Dạ đã kết hôn, đây là chính miệng Lãnh Dạ thừa nhận, chẳng lẽ người đàn ông này còn muốn ly hôn sao? Cô không nên bị người ta phỉ báng!

"Câm miệng --" Lãnh Dạ nhìn cô, cho cô danh phận, chẳng lẽ cô còn muốn cự tuyệt? Đây là vinh dự lớn tới dường nào, đây là giấc mơ của những người phụ nữ khác.

Nhưng cô, lại còn nói anh làm bừa?

Anh là Lang Vương, mặc dù cũng định làm bậy với cô, nhưng ai kêu anh yêu cô đến vậy!

Lãnh Dạ đưa tay qua, ôm lấy Bạch Tuyết, nắm chặt hai tay cô, xiết chặt vòng eo nhỏ của Bạch Tuyết, anh ôm cô rất chặt, không đếm xỉa đến sự tức giận của Bạch Tuyết, lại mạnh mẽ hôn lấy Bạch Tuyết, giương mắt, con người đảo qua Cung Hàn, khẩu khí cuồng ngạo mà khí phách nói: "Cậu hãy nghe cho kỹ, cô ấy vĩnh viễn đều là người phụ nữ của tôi, không nên không biết điều, lòng của cô ấy vĩnh viễn đều ở chỗ tôi, vì cô ấy yêu tôi mà cậu không có được ."Lãnh Dạ tràn đầy tự tin, lạnh lùng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Chơi Đùa Không Dậy Nổi

Bạch Tuyết một liên tục ăn mọi thứ, Khang Cốc cũng gấp liên tiếp đồ ăn cho Bạch Tuyết, giống như Bạch Tuyết chính là sủng vật mà mình yêu thích.

"A Cốc, em đi rửa tay một chút." Bạch Tuyết đứng dậy rời đi.

Cô bị không khí trong này cảm thấy khó chịu, muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Rửa tay xong Bạch Tuyết đi ra ban công.

Gió mát thổi tới từng đợt, thổi bay phiền muộn trong lòng Bạch Tuyết, làm trong lòng thoải mái rất nhiều.

"Mẹ, lại đi ăn tiếp đi, những món kia ăn rất ngon." Sói con số một hưng phấn nói.

"Mẹ đừng nghe anh ấy, canh cả, anh thật quá đáng, anh không biết là mẹ chỉ có một cái bụng thôi sao? Làm sao có nhiều không gian ăn thêm nữa chứ!" Tiểu công chúa tức giận nói, Bạch Tuyết nghe xong cười lớn.

"Thế nhưng, chúng ta là ba cái bụng!" Sói con số một thất vọng nói, thức ăn ở đây rất ngon, mấy năm nay nó sống trên núi ddeuf phải ăn toàn quả dại, uống chút nước sương, chứ chưa bao giờ được ăn hoa quả ngon như vậy, làm sao có thể sánh bằng những quả dại kia.

"Anh cả, anh không nhìn thấy mẹ không vui sao?" Đứa thứ ba nói nhỏ.

"Mẹ đau đầu vì những người đó thích mẹ sao?" Sói con số một ngây thơ hỏi.

"Thằng nhóc xấu xa, con thì biết cái gì?" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời một câu.

"Mẹ có muốn bọn con giúp mẹ đuổi những người đáng ghét đây đi không?" Sói con số một hỏi.

"Không nên, bọn họ đều là bạn bè của mẹ, vả lại các con cũng đã đáp ứng với ta là ở bên ngoài không được sử dụng pháp thuật, không được nói dối biết không? Nếu không thì sẽ trừng phạt các con không được ăn cơm!"

Bạch Tuyết uy hiếp nói.

"Biết rồi! Vậy kế tiếp mẹ định ứng phó thế nào!" Sói con số một có ý nhắc nhở, cùng lúc Cung Hàn cũng tới.

Mặc dù gần đây Cung Hàn vẫn không có xuất hiện, thế nhưng, anh ta vẫn luôn bí mật chú ý tới hành động của Bạch Tuyết, nên thấy thủ hạ bẩm báo nói rằng hôm nay Bạch Tuyết mặc đẹp đi dự bữa tiệc, cho nên Cung Hàn cũng đến tham dự, đương nhiên là không mời mà tới.

"Tuyết Nhi, nghĩ đến tôi sao?" Giọng nói của Cung Hàn truyền tới từ phía sau Bạch Tuyết.

"Tại sao anh lại ở đây?" Bạch Tuyết có chút giật mình, cô nhớ không có mời anh ta mà, Lãnh Dạ lại càng mời anh ta đến, Lãnh Dạ còn hận không thể giết chết anh ta!

"Tôi nhớ em." Cung Hàn cười đùa mà nói.

"Xin anh nói chuyện chú ý một chút, hình như quan hệ của chúng ta không có tốt như vậy!" Bạch Tuyết quay ra phản bác, cô không thích Cung

Hàn nhìn mình bằng ánh mắt đó, nếu như lại bị Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn ở đây, dự đoán sẽ xảy ra chuyện!

"Tuyệt Nhi, tôi rất nhớ em mà."

"Anh đi đi." Bạch Tuyết vì không muốn Lãnh Dạ phát hiện ra Cung Hàn, cho nên trực tiếp đuổi khách.

"Trừ khi em đi cùng tôi." Cung Hàn uy hiếp nói.

"Không có khả năng."

"Vậy không cần đuổi tôi đi."

"Anh? Đây thật xấu xa?" Bạch Tuyết đau đầu nói, ở đây đã đủ phiền, vì sao anh ta cũng tới giúp vui?

"Trước đây... Tôi không có như vậy... Sau khi gặp em thì đã thay đổi!" Cung Hàn nói ra rất nhỏ.

Bạch Tuyết sửng sốt, bộ dạng người đàn ông này hình như rất khổ sở? Có phải cô nhìn lầm rồi không? Anh ta là hắc bang lão đại thâm độc, làm sao có thể có tâm sự được!

Nhất định mình nhìn lầm rồi!

Haizz!

Chỉ không được bao lâu thì Bạch Tuyết sẽ hiểu vì sao hôm nay Cung Hàn lại vậy, người đàn ông này thật sự bởi vì cô mà thay đổi, trở nên rất bất thường!

"Vậy tôi rất xin lỗi, nhưng hôm nay anh vẫn nên rời đi được không?" Bạch Tuyết lo lắng Lãnh Dạ tìm đến, đến lúc đó cục diện sẽ lại rắc rối!

Thực sự là sợ gì thì đến đó!

Lãnh Dạ đã tới!

Lang Vương vĩ đại thực sự đã tới!

Lang Vương keo kiệt thực sự đã tới! Nữ chính đành nên cầu phúc!

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, cô thật sự là không thể bớt lo, vừa mới rời khỏi Khang Cốc, bây giờ lại ở cùng tên khốn này, chẳng lẽ là Bạch Tuyết gọi điện cho cậu ta? Càng nghĩ càng thấy giận!

Sắc mặt Lãnh Dạ bắt đầu đen lại!

Lúc này Lãnh Dạ giống như khí trời bên ngoài, mây đen dày đặc, tùy lúc sẽ có sét, còn Bạch Tuyết đáng thương nhất định không nên đứng dưới tán cây, nếu không sẽ bị sét đánh!

"Là em gọi tên này tới ao?" Lãnh Dạ tiến lên chất vấn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhìn thấy sắc mặt Lãnh Dạ thật dọa người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch!

Lãnh Dạ tức giận, không chỉ bụng dạ hẹp hòi, mà Cung Hàn vốn có ý xấu, nhưng Bạch Tuyết quá lương thiện, cho nên không có phòng bị gì hết, anh mắt Cung Hàn nhìn Bạch Tuyết cũng không bình thường.

Bạch Tuyết ngây thơ đứng ở chỗ này nói chuyện với Cung Hàn, thế nhưng trong lòng Cung Hàn nghĩ gì cũng không qua khỏi con mắt của anh!

"Lãnh Dạ, em không có gọi điện cho anh ta, là anh ta...Bạch Tuyết nhỏ giọng giải thích, ánh mắt Lãnh Dạ khiến Bạch Tuyết sợ hãi!

"Nếu còn muốn tiếp tục sống thì cách xa người phụ nữ của tôi ra, nếu không thì sẽ phải chết!" Lãnh Dạ uy hiếp.

Cung Hàn là ai, ở thế giới nhân loại thì anh ta là hắc bang lão đại, giết người vô số, lại còn là sát thủ máu lạnh, rời khỏi thế giới nhân loại, anh ta là lang yêu tu luyện tám trăm năm, thì sao anh ta lại sợ!

Cho nên anh ta không có thỏa hiệp uy hiếp của Lãnh Dạ!

"Lãnh tổng có phần nhiều chuyện thì phải? Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Bạch Tuyết vừa xinh đẹp giống như mẫu đơn bây giờ còn chưa bị ngắt lấy, cho nên Lãnh tổng không thể chiếm thành của riêng?" Cung Hàn thuận miệng nói tới hoa mẫu đơn, khiến Lãnh Dạ ngạc nhiên!

Hoa mẫu đơn?

Tại sao cậu ta lại biết về chuyện hoa mẫu đơn?

Là trùng hợp?

Hay là ám chỉ?

Kỳ thật, ý của Cung Hàn là Bạch Tuyết rất xinh đẹp, cho nên anh ta mới có thể dùng hoa mẫu đơn mà hình dung, bởi vì mẫu đơn vương của loài hoa.

"Đừng có ví bộ dạng cô ấy giống nư những người phụ nữ của cậu? Cần thận không thể dậy nổi để chơi đùa!" Lãnh Dạ sắc bén nói, ánh mắt nhạy bén khóa chặt biểu tình của Cung Hàn.

Cung Hàn mỉm cười, một chút ý tứ sợ hãi cũng không có!

"Chẳng lẽ Lãnh tổng không tìm phụ nữ để chơi đùa sao? Chẳng qua tôi có thể xác định nói cho anh biết, tôi rất nghiêm túc đối với Bạch Tuyết."

Lãnh Dạ nhíu mày, xem ra cậu ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Lãnh Dạ kéo Bạch Tuyết qua, hung hăng hôn lên môi Bạch Tuyết.

"Ừm..."

"Nhìn thấy không? Tôi là người đàn ông của cô ấy, chỉ có tôi mới có thể hôn cô ấy, còn cậu? Nếu cậu động vào cô ấy! Chắc hẳn cậu cũng biết hậu quả!" Ý của Lãnh Dạ chính là lần trước vì sao Bạch Tuyết lại nhảy xuống núi, chính là vì thoát thân, nhìn cô yếu đuối, nhưng thật ra lại rất cương trực.

Bạch Tuyết đẩy Lãnh Dạ ra, mặc dù khi ở trong nhà Lãnh Dạ thường hôn lấy cô, thì cô sẽ không phản kháng, thế nhưng, bây giờ đang ở bên ngoài, ở đây nhiều người như vậy, tùy lúc có người nhìn thấy, hoặc là bị chụp ảnh, Lãnh Dạ lại còn là doanh nhân, tùy lúc sẽ có cho sẵn bả mìn, cho nên Bạch Tuyết vội vàng đẩy anh ra.

Cung Hàn lập tức híp mắt mắt, bộ mặt trầm xuống, anh ta biết trong lòng Bạch Tuyết có Lãnh Dạ, thế nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, anh ta không tin Lãnh Dạ và Bạch Tuyết vẫn sẽ tiến triển, cho nên anh ta sẽ kiên trì chờ đợi cơ hội, chờ bọn họ trở mặt.

"Anh thật độc tài, đây là anh đang ép buộc Bạch Tuyết yêu mình!"

Lãnh Dạ nắm thành đấm, Bạch Tuyết nhìn thấy, kỳ thực Lãnh Dạ biết nơi này là đâu, cho nên anh mới một mực chịu đựng, không để cho mình xuất thủ, thế nhưng, lúc này anh rất tức giận!

"Lãnh Dạ --" Bạch Tuyết lập tức đứng chặn trước người Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ âm trầm nhìn Bạch Tuyết một cái, bộ dáng cực kỳ tức giận!

Cung Hàn cười lạnh một tiếng.

"Thế nào? Muốn đánh nhau? Hình như ở đây không thích hợp!"

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Cung Hàn, dường như đang nhìn tên hề biểu diễn, cậu ta có thể lừa gạt được Bạch Tuyết, thế nhưng đừng tưởng đã lừa được anh!

"Không biết tự lượng sức mình!" Lãnh Dạ cười nhạo một tiếng, xem ra tên này đã chán sống rồi!

"Tôi tới đây không phải là để gặp anh! Thì ra Lãnh tổng lại thích thân mật ở nơi công cộng, chỉ là anh có nghĩ đến cảm nhận của Bạch Tuyết không, cô ấy là gì của anh? Anh dựa vào cái gì mà đối với cô ấy như thế? Cô ấy đối với anh là gì?" Cung Hàn chất vấn Lãnh Dạ.

"Cô ấy là người của tôi, tôi có thể hôn người của mình bất cứ lúc nào, chẳng lẽ là cậu không biết? Hay là cậu vẫn không hiểu? Cô ấy là người rất quan trọng với tôi. Không biết câu trả lời nà đã hài lòng chưa?" Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, trong giọng nói đã không thể kiềm chế tức giận!

Đáng chết!

Bạch Tuyết là người của anh, Cung Hàn biết rõ mà còn vẫn hỏi, anh muốn hôn người của lúc nào thì hôn lúc đấy, làm sao đến lượt tên khốn này lên ý kiến! Mặc dù cũng rất quan tâm cảm nhận của Bạch Tuyết, thế nhưng, cô cũng không thể lộ diện, nếu anh muốn công khai quan hệ đối với Bạch Tuyết, thì anh chỉ cần một câu là được, nhưng anh lại vẫn lo lắng cho Bạch Tuyết! Lo lắng cô sẽ gặp phải dư luận xã hội !

Xem ra anh lại không muốn cho mọi người biết tới Bạch Tuyết .

Cung Hàn không nói, anh ta cũng hiểu rất rõ ràng Bạch Tuyết, thế nhưng anh ta vẫn muốn cướp lấy!

"Tuyết Nhi, xem ra anh nên cho em một danh phận rồi, nếu không có kẻ sẽ nhìn em với ý nghĩ khác!" Lãnh Dạ nghiêm túc nói, đương nhiên Bạch Tuyết cũng hiểu ý của Lãnh Dạ, chẳng lẽ anh muốn...

Thế nhưng, cái người trong nhà anh thì sao bây giờ?

Cô không nên phá hoại gia đình người khác, cô không muốn tổn thương đến cô gái kia!

Thế nhưng, làm sao Bạch Tuyết có thể biết được những người phụ nữ của Lãnh Dạ đều là nhân vật lợi hại, làm sao có thể dễ dàng tổn thương như vậy!

Lãnh Dạ hiểu rõ phụ nữ đều rất yêu thích những người ưu tú, bất luận là pháp lực, hay cả dung mạo, đều phải tốt nhất, thế nhưng, bọn họ trong mắt Lãnh Dạ đều không bằng Bạch Tuyết.

Cũng là bởi vì Lãnh Dạ đối tốt với Bạch Tuyết, cho nên Bạch Tuyết sẽ bị nguy hiểm, lòng dạ phụ nữ ghen tuông thật sự đáng sợ, tranh giành tình nhân cũng là không thể coi thường!

Lúc này, một chút sóng ngầm đã bắt đầu nổi lên, chỉ tìm cơ hội nhấn chìm Bạch Tuyết!

Lãnh Dạ yêu Bạch Tuyết, chẳng lẽ thật sẽ khiến Bạch Tuyết gặp nạn sao?

"Anh không nên làm bừa --" Bạch Tuyết nóng nảy, cô biết Lãnh Dạ đã kết hôn, đây là chính miệng Lãnh Dạ thừa nhận, chẳng lẽ người đàn ông này còn muốn ly hôn sao? Cô không nên bị người ta phỉ báng!

"Câm miệng --" Lãnh Dạ nhìn cô, cho cô danh phận, chẳng lẽ cô còn muốn cự tuyệt? Đây là vinh dự lớn tới dường nào, đây là giấc mơ của những người phụ nữ khác.

Nhưng cô, lại còn nói anh làm bừa?

Anh là Lang Vương, mặc dù cũng định làm bậy với cô, nhưng ai kêu anh yêu cô đến vậy!

Lãnh Dạ đưa tay qua, ôm lấy Bạch Tuyết, nắm chặt hai tay cô, xiết chặt vòng eo nhỏ của Bạch Tuyết, anh ôm cô rất chặt, không đếm xỉa đến sự tức giận của Bạch Tuyết, lại mạnh mẽ hôn lấy Bạch Tuyết, giương mắt, con người đảo qua Cung Hàn, khẩu khí cuồng ngạo mà khí phách nói: "Cậu hãy nghe cho kỹ, cô ấy vĩnh viễn đều là người phụ nữ của tôi, không nên không biết điều, lòng của cô ấy vĩnh viễn đều ở chỗ tôi, vì cô ấy yêu tôi mà cậu không có được." Lãnh Dạ tràn đầy tự tin, lạnh lùng nói.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 168: Chơi đùa không dậy nổi

Edit: Angel.remix

Bạch Tuyết một liên tục ăn mọi thứ, Khang Cốc cũng gấp liên tiếp đồ ăn cho Bạch Tuyết, giống như Bạch Tuyết chính là sủng vật mà mình yêu thích.

"A Cốc, em đi rửa tay một chút." Bạch Tuyết đứng dậy rời đi.

Cô bị không khí trong này cảm thấy khó chịu, muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Rửa tay xong Bạch Tuyết đi ra ban công.

Gió mát thổi tới từng đợt, thổi bay phiền muộn trong lòng Bạch Tuyết, làm trong lòng thoải mái rất nhiều.

"Mẹ, lại đi ăn tiếp đi, những món kia ăn rất ngon." Sói con số một hưng phấn nói.

"Mẹ đừng nghe anh ấy, canh cả, anh thật quá đáng, anh không biết là mẹ chỉ có một cái bụng thôi sao? Làm sao có nhiều không gian ăn thêm nữa

chứ!" Tiểu công chúa tức giận nói, Bạch Tuyết nghe xong cười lớn.

"Thế nhưng, chúng ta là ba cái bụng!" Sói con số một thất vọng nói, thức ăn ở đây rất ngon, mấy năm nay nó sống trên núi ddeuf phải ăn toàn quả dại, uống chút nước sương, chứ chưa bao giờ được ăn hoa quả ngon như vậy, làm sao có thể sánh bằng những quả dại kia.

"Anh cả, anh không nhìn thấy mẹ không vui sao?" Đứa thứ ba nói nhỏ.

"Mẹ đau đầu vì những người đó thích mẹ sao?" Sói con số một ngây thơ hỏi.

"Thằng nhóc xấu xa, con thì biết cái gì?" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời một câu.

"Mẹ có muốn bọn con giúp mẹ đuổi những người đáng ghét đây đi không?" Sói con số một hỏi.

"Không nên, bọn họ đều là bạn bè của mẹ, vả lại các con cũng đã đáp ứng với ta là ở bên ngoài không được sử dụng pháp thuật, không được nói dối biết không? Nếu không thì sẽ trừng phạt các con không được ăn cơm!"

Bạch Tuyết uy hiếp nói.

"Biết rồi! Vậy kế tiếp mẹ định ứng phó thế nào!" Sói con số một có ý nhắc nhở, cùng lúc Cung Hàn cũng tới.

Mặc dù gần đây Cung Hàn vẫn không có xuất hiện, thế nhưng, anh ta vẫn luôn bí mật chú ý tới hành động của Bạch Tuyết, nên thấy thủ hạ bẩm báo nói rằng hôm nay Bạch Tuyết mặc đẹp đi dự bữa tiệc, cho nên Cung Hàn cũng đến tham dự, đương nhiên là không mời mà tới.

"Tuyết Nhi, nghĩ đến tôi sao?" Giọng nói của Cung Hàn truyền tới từ phía sau Bạch Tuyết.

"Tại sao anh lại ở đây?" Bạch Tuyết có chút giật mình, cô nhớ không có mời anh ta mà, Lãnh Dạ lại càng mời anh ta đến, Lãnh Dạ còn hận không thể giết chết anh ta!

"Tôi nhớ em." Cung Hàn cười đùa mà nói.

"Xin anh nói chuyện chú ý một chút, hình như quan hệ của chúng ta không có tốt như vậy!" Bạch Tuyết quay ra phản bác, cô không thích Cung Hàn nhìn mình bằng ánh mắt đó, nếu như lại bị Lãnh Dạ nhìn thấy Cung Hàn ở đây, dự đoán sẽ xảy ra chuyện!

"Tuyết Nhi, tôi rất nhớ em mà."

"Anh đi đi." Bạch Tuyết vì không muốn Lãnh Dạ phát hiện ra Cung Hàn, cho nên trực tiếp đuổi khách.

"Trừ khi em đi cùng tôi." Cung Hàn uy hiếp nói.

"Không có khả năng."

"Vậy không cần đuổi tôi đi."

"Anh? Đây thật xấu xa?" Bạch Tuyết đầu đầu nói, ở đây đã đủ phiền, vì sao anh ta cũng tới giúp vui?

"Trước đây... Tôi không có như vậy... Sau khi gặp em thì đã thay đổi!" Cung Hàn nói ra rất nhỏ.

Bạch Tuyết sửng sốt, bộ dạng người đàn ông này hình như rất khổ sở? Có phải cô nhìn lầm rồi không? Anh ta là hắc bang lão đại thâm độc, làm sao có thể có tâm sự được!

Nhất định mình nhìn lầm rồi!

Haizz!

Chỉ không được bao lâu thì Bạch Tuyết sẽ hiểu vì sao hôm nay Cung Hàn lại vậy, người đàn ông này thật sự bởi vì cô mà thay đổi, trở nên rất bất thường!

"Vậy tôi rất xin lỗi, nhưng hôm nay anh vẫn nên rời đi được không?" Bạch Tuyết lo lắng Lãnh Dạ tìm đến, đến lúc đó cục diện sẽ lại rắc rối!

Thực sự là sợ gì thì đến đó!

Lãnh Dạ đã tới!

Lang Vương vĩ đại thực sự đã tới!

Lang Vương keo kiệt thực sự đã tới! Nữ chính đành nên cầu phúc!

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, cô thật sự là không thể bớt lo, vừa mới rời khỏi Khang Cốc, bây giờ lại ở cùng tên khốn này, chẳng lẽ là Bạch Tuyết gọi điện cho cậu ta? Càng nghĩ càng thấy giận!

Sắc mặt Lãnh Dạ bắt đầu đen lại!

Lúc này Lãnh Dạ giống như khí trời bên ngoài, mây đen dày đặc, tùy lúc sẽ có sét, còn Bạch Tuyết đáng thương nhất định không nên đứng dưới tán cây, nếu không sẽ bị sét đánh!

"Là em gọi tên này tới ao?" Lãnh Dạ tiến lên chất vấn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nhìn thấy sắc mặt Lãnh Dạ thật dọa người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch!

Lãnh Dạ tức giận, không chỉ bụng dạ hẹp hòi, mà Cung Hàn vốn có ý xấu, nhưng Bạch Tuyết quá lương thiện, cho nên không có phòng bị gì hết, anh mắt Cung Hàn nhìn Bạch Tuyết cũng không bình thường.

Bạch Tuyết ngây thơ đứng ở chỗ này nói chuyện với Cung Hàn, thế nhưng trong lòng Cung Hàn nghĩ gì cũng không qua khỏi con mắt của anh!

"Lãnh Dạ, em không có gọi điện cho anh ta, là anh ta...Bạch Tuyết nhỏ giọng giải thích, ánh mắt Lãnh Dạ khiến Bạch Tuyết sợ hãi!

"Nếu còn muốn tiếp tục sống thì cách xa người phụ nữ của tôi ra, nếu không thì sẽ phải chết!" Lãnh Dạ uy hiếp.

Cung Hàn là ai, ở thế giới nhân loại thì anh ta là hắc bang lão đại, giết người vô số, lại còn là sát thủ máu lạnh, rời khỏi thế giới nhân loại, anh ta là lang yêu tu luyện tám trăm năm, thì sao anh ta lại sợ!

Cho nên anh ta không có thỏa hiệp uy hiếp của Lãnh Dạ!

"Lãnh tổng có phần nhiều chuyện thì phải? Cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Bạch Tuyết vừa xinh đẹp giống như mẫu đơn bây giờ còn chưa bị ngắt lấy, cho nên Lãnh tổng không thể chiếm thành của riêng?" Cung Hàn thuận miệng nói tới hoa mẫu đơn, khiến Lãnh Dạ ngạc nhiên!

Hoa mẫu đơn?

Tại sao cậu ta lại biết về chuyện hoa mẫu đơn?

Là trùng hợp?

Hay là ám chỉ?

Kỳ thật, ý của Cung Hàn là Bạch Tuyết rất xinh đẹp, cho nên anh ta mới có thể dùng hoa mẫu đơn mà hình dung, bởi vì mẫu đơn vương của loài hoa.

"Đừng có ví bộ dạng cô ấy giống nư những người phụ nữ của cậu? Cần thận không thể dậy nổi để chơi đùa!" Lãnh Dạ sắc bén nói, ánh mắt nhạy bén khóa chặt biểu tình của Cung Hàn.

Cung Hàn mỉm cười, một chút ý tứ sợ hãi cũng không có!

"Chẳng lẽ Lãnh tống không tìm phụ nữ để chơi đùa sao? Càng qua tôi có thể xác định nói cho anh biết, tôi rất nghiêm túc đối với Bạch Tuyết."

Lãnh Dạ nhú mày, xem ra cậu ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Lãnh Dạ kéo Bạch Tuyết qua, hung hăng hôn lên môi Bạch Tuyết.

"Ừm..."

"Nhìn thấy không? Tôi là người đàn ông của cô ấy, chỉ có tôi mới có thể hôn cô ấy, còn cậu? Nếu cậu động vào cô ấy! Chắc hẳn cậu cũng biết hậu quả!" Ý của Lãnh Dạ chính là lần trước vì sao Bạch Tuyết lại nhảy xuống núi, chính là vì thoát thân, nhìn cô yếu đuối, nhưng thật ra lại rất cương trực.

Bạch Tuyết đẩy Lãnh Dạ ra, mặc dù khi ở trong nhà Lãnh Dạ thường hôn lấy cô, thì cô sẽ không phản kháng, thế nhưng, bây giờ đang ở bên ngoài, ở đây nhiều người như vậy, tùy lúc có người nhìn thấy, hoặc là bị chụp ảnh, Lãnh Dạ lại còn là doanh nhân, tùy lúc sẽ có cho sẵn bả mồi, cho nên Bạch Tuyết vội vàng đẩy anh ra.

Cung Hàn lập tức hí mắt mắt, bộ mặt trầm xuống, anh ta biết trong lòng Bạch Tuyết có Lãnh Dạ, thế nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, anh ta không tin Lãnh Dạ và Bạch Tuyết vẫn sẽ tiến triển, cho nên anh ta sẽ kiên trì chờ đợi cơ hội, chờ bọn họ trở mặt.

"Anh thật độc tài, đây là anh đang ép buộc Bạch Tuyết yêu mình!"

Lãnh Dạ nắm thành đấm, Bạch Tuyết nhìn thấy, kỳ thực Lãnh Dạ biết nơi này là đâu, cho nên anh mới một mực chịu đựng, không để cho mình xuất thủ, thế nhưng, lúc này anh rất tức giận!

"Lãnh Dạ --" Bạch Tuyết lập tức đứng chặn trước người Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ âm trầm nhìn Bạch Tuyết một cái, bộ dáng cực kỳ tức giận!

Cung Hàn cười lạnh một tiếng.

"Thế nào? Muốn đánh nhau? Hình như ở đây không thích hợp!"

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Cung Hàn, dường như đang nhìn tên hề biểu diễn, cậu ta có thể lừa gạt được Bạch Tuyết, thế nhưng đừng tưởng đã lừa được anh!

"Không biết tự lượng sức mình!" Lãnh Dạ cười nhạo một tiếng, xem ra tên này đã chán sống rồi!

"Tôi tới đây không phải là để gặp anh! Thì ra Lãnh tổng lại thích thân mật ở nơi công cộng, chỉ là anh có nghĩ đến cảm nhận của Bạch Tuyết không, cô ấy là gì của anh? Anh dựa vào cái gì mà đối với cô ấy như thế? Cô ấy đối với anh là gì?" Cung Hàn chất vấn Lãnh Dạ.

"Cô ấy là người của tôi, tôi có thể hôn người của mình bất cứ lúc nào, chẳng lẽ là cậu không biết? Hay là cậu vẫn không hiểu? Cô ấy là người rất quan trọng với tôi. Không biết câu trả lời nà đã hài lòng chưa?" Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, trong giọng nói đã không thể kiềm chế tức giận!

Đáng chết!

Bạch Tuyết là người của anh, Cung Hàn biết rõ mà còn vẫn hỏi, anh muốn hôn người của lúc nào thì hôn lúc đấy, làm sao đến lượt tên khốn này lên ý kiến! Mặc dù cũng rất quan tâm cảm nhận của Bạch Tuyết, thế nhưng, cô cũng không thể lộ diện, nếu anh muốn công khai quan hệ đối với Bạch Tuyết, thì anh chỉ cần một câu là được, nhưng anh lại vẫn lo lắng cho Bạch Tuyết! Lo lắng cô sẽ gặp phải dư luận xã hội !

Xem ra anh lại không muốn cho mọi người biết tới Bạch Tuyết .

Cung Hàn không nói, anh ta cũng hiểu rất rõ ràng Bạch Tuyết, thế nhưng anh ta vẫn muốn cướp lấy!

"Tuyết Nhi, xem ra anh nên hco em một danh phận rồi, nếu không có kẻ sẽ nhìn em với ý nghĩ khác!" Lãnh Dạ nghiêm túc nói, đương nhiên Bạch Tuyết cũng hiểu ý của Lãnh Dạ, chẳng lẽ anh muốn...

Thế nhưng, cái người trong nhà anh thì sao bây giờ?

Cô không nên phá hoại gia đình người khác, cô không muốn tổn thương đến cô gái kia!

Thế nhưng, làm sao Bạch Tuyết có thể biết được những người phụ nữ của Lãnh Dạ đều là nhân vật lợi hại, làm sao có thể dễ dàng tổn thương như vậy!

Lãnh Dạ hiểu rõ phụ nữ đều rất yêu thích những người ưu tú, bất luận là pháp lực, hay cả dung mạo, đều phải tốt nhất, thế nhưng, bọn họ trong mắt Lãnh Dạ đều không bằng Bạch Tuyết.

Cũng là bởi vì Lãnh Dạ đối tốt với Bạch Tuyết, cho nên Bạch Tuyết sẽ bị nguy hiểm, lòng dạ phụ nữ ghen tuông thật sự đáng sợ, tranh giành tình nhân cũng là không thể coi thường!

Lúc này, một chút sóng ngầm đã bắt đầu nổi lên, chỉ tìm cơ hội nhấn chìm Bạch Tuyết!

Lãnh Dạ yêu Bạch Tuyết, chẳng lẽ thật sẽ khiến Bạch Tuyết gặp nạn sao?

"Anh không nên làm bừa --" Bạch Tuyết nóng nảy, cô biết Lãnh Dạ đã kết hôn, đây là chính miệng Lãnh Dạ thừa nhận, chẳng lẽ người đàn ông này còn muốn ly hôn sao? Cô không nên bị người ta phỉ báng!

"Câm miệng --" Lãnh Dạ nhìn cô, cho cô danh phận, chẳng lẽ cô còn muốn cự tuyệt? Đây là vinh dự lớn tới dường nào, đây là giấc mơ của những người phụ nữ khác.

Nhưng cô, lại còn nói anh làm bừa?

Anh là Lang Vương, mặc dù cũng định làm bậy với cô, nhưng ai kêu anh yêu cô đến vậy!

Lãnh Dạ đưa tay qua, ôm lấy Bạch Tuyết, nắm chặt hai tay cô, xiết chặt vòng eo nhỏ của Bạch Tuyết, anh ôm cô rất chặt, không đếm xỉa đến sự tức giận của Bạch Tuyết, lại mạnh mẽ hôn lấy Bạch Tuyết, giương mắt, con ngươi đảo qua Cung Hàn, khẩu khí cuồng ngạo mà khí phách nói: "Cậu hãy nghe cho kỹ, cô ấy vĩnh viễn đều là người phụ nữ của tôi, không nên không biết điều, lòng của cô ấy vĩnh viễn đều ở chỗ tôi, vì cô ấy yêu tôi mà cậu không có được ."Lãnh Dạ tràn đầy tự tin, lạnh lùng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Anh Thương Không Dậy Nổi

Lãnh Dạ suy nghĩ lại muốn vì Bạch Tuyết an ủi hẳn vẫn là nhịn một chút! Dù sao thân phận của Bạch Tuyết đặc thù, chắc hẳn hiện tại có rất nhiều yêu cầu dự đoán được Bạch Tuyết, thân phận Mẫu Đơn tiên tử của cô giấu giếm không được bao lâu, ngay cả ma quỷ đều biết, như vậy cái yêu khác cũng sẽ từ từ biết! Cho nên hiện tại Lãnh Dạ không muốn sinh sự!

Bảo vệ Bạch Tuyết, khiến đứa nhỏ bình an sinh ra mới là sứ mệnh vinh quang của anh.

Sắc mặt Cung Hàn trầm xuống, bản thân cũng là một người đàn ông, bị Lãnh Dạ cho một kích, tâm tư quay vòng, trong lòng oán khí liền đè xuống.

"Tôi nghĩ những việc này đều là do anh tình nguyện mà thôi! Bạch Tuyết còn nhỏ, anh đây là lừa gạt trẻ con!" Cung Hàn chậm rãi nói.

Mặt Lãnh Dạ ngày càng đen, cái tên gia hỏa không biết sống chết này, vì Bạch Tuyết anh không muốn sử dụng vũ lực, xem ra không dùng võ lực sợ rằng không được!

Trong lòng Bạch Tuyết loạn như ma, cô hiểu rõ Lãnh Dạ, cô biết anh là một người đàn ông như thế nào? Cô không biết phải làm sao, cô cũng không biết bây giờ nên làm cái gì? Thế nhưng, cô phải cực lực ngăn cản Lãnh Dạ ở nơi công cộng sử dụng bạo lực, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt!

"Lãnh Dạ, anh không được phép đánh người, nếu không em sẽ không để ý tới anh !" Bạch Tuyết không biết mình uy hiếp có tác dụng hay không, thế nhưng cô nhất định phải thử một lần!

Ai biết?

"Cổn ——" Lãnh Dạ hướng về phía Cung Hàn gầm lên giận dữ. Cô gái nhỏ của anh chưa từng uy hiếp anh, không ngờ lần này lại uy hiếp anh, anh lại có một chút sợ, sợ anh không nghe, Bạch Tuyết sẽ cảm thấy khó chịu, cho nên anh rống giận với Cung Hàn.

Một tiếng này tràn đầy lực phá, nhưng cũng tràn đầy vũ nhục, Cung Hàn cũng không phải nhân vật nhỏ, nếu như bị người biết hấn bị người hô hấn là cổn, tương lai sẽ còn như thế nào!

Cho nên hấn sẽ không đi! Ánh mắt của hấn bắt đầu xông máu!

Khuôn mặt Bạch Tuyết càng trở nên trắng bệch, trời ạ, lần này thảm! Chẳng lẽ bọn họ phải ở chỗ này đánh nhau?

"Cung Hàn người đi nhanh đi! Anh ấy sẽ không bỏ qua người !" Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ là một người không dễ chọc, là một nhân vật nguy hiểm, mặc dù Cung Hàn là hắc bang lão đại, thế nhưng Lãnh Dạ căn bản cũng không có để vào mắt!

"Bạch Tuyết, người đây là đánh giá thấp thực lực của anh, Cung Hàn này sẽ không sợ anh ta ——" Cung Hàn cảm giác mình rất tệ, cư nhiên lại để phụ nữ bảo vệ hấn! Rất không cam lòng!

"Cổn ——" lại là một tiếng bạo rống.

"Ai cổn còn không nhất định ——" Cung Hàn sắc bén gầm nhẹ, hấn không sợ Lãnh Dạ động thủ, hấn cũng không thể nhịn được nữa! Nhìn hấn không kiêng nể gì mà hôn Bạch Tuyết, khiến hấn cơ hồ phát điên.

Lãnh Dạ bỗng nhiên buông ra Bạch Tuyết, thân hình chợt lóe, quý mị đến trước mặt Cung Hàn , không ai nhìn thấy anh ra tay lúc nào.

Một tiếng kêu đau đớn, xuất từ trong miệng Cung Hàn, Lãnh Dạ ngạo mạn nhìn Cung Hàn, Cung Hàn thống khổ ôm bụng, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo .

"Lãnh Dạ anh?" Bạch Tuyết bị dọa , người đàn ông này xuất thủ thật nhanh, cô vừa rồi còn đang trong ngực anh, bị anh ôm, sao có thể chớp mắt đã tới trước mặt Cung Hàn, hơn nữa Cung Hàn thống khổ ôm bụng, như vậy nhất định là Lãnh Dạ đánh, thế nhưng cô vẫn nhìn hai người kia, Lãnh Dạ là xuất thủ lúc nào?

Nàng một chút không nhìn được!

Tốc độ của Lãnh Dạ chẳng lẽ so với tốc độ ánh sáng còn nhanh hơn?

Một người đàn ông thật đáng sợ!

Cũng là một người đàn ông thật lợi hại.

Bạch Tuyết từng chút từng chút hiểu biết sự lợi hại của Lãnh Dạ , cô biết người đàn ông này rất nguy hiểm , thế nhưng, cô vẫn như cũ cố chấp yêu anh, anh vừa nói rất đúng, kỳ thực, lòng của cô thực sự là không tự chủ được mà ở trên người của anh! Không thể không chế mà theo anh!

Lãnh dạ nhìn Cung Hàn, là do anh ra tay quá mạnh hay là do thực lực của hắn còn quá non!

Cung Hàn trán toát ra mồ hôi, hắn biết mình gặp được đối thủ, cảm giác của mình vẫn không có sai, hắn quả nhiên là dị năng người, không ngờ nhân loại cũng có thể có khí lực lớn đến như vậy, một quyền kia cơ hồ khiến hắn đứng không nổi!

Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ có chút không phân rõ phải trái, thế nhưng, cô cũng bất lực!

Trên đời từ trước đều là người thắng làm vua, người thua làm giặc!

"Còn chưa cú?" Lại là gầm lên giận dữ, một tiếng mang theo giọng điệu ngạo mạn, nghe đến chói tai, đây là cảm giác của Bạch Tuyết. Kỳ thực, Lãnh Dạ cũng không cảm thấy.

Bạch Tuyết cho rằng Lãnh Dạ đánh người liên sẽ không có việc gì, không ngờ hấn lại làm cho người ta bị thương...

"Lãnh Dạ, anh thật quá đáng —— "

Lãnh Dạ một bước tiến tới Bạch Tuyết, hung hăng nắm cằm của cô: "Em lặp lại lần nữa, anh lập tức cho em biết cái gì là quá phận!"

Hai mắt đầy khát máu của Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, hôm nay anh hoàn toàn đã bị chọc giận! Sự máu lạnh của dã thú đều được bộc lộ, dường như muốn xé rách cô gái nhỏ trước mắt này!

Đương nhiên, anh thế nào lại không thương tiếc!

Anh yêu cô còn không kịp nữa là...!

Vì cô gái nhỏ này, anh hấn nhin một lần nữa!

Anh chính là muốn uy hiếp cô gái nhỏ này một chút!

Lúc này.

"Mẹ, cha là không dễ chọc, mẹ không nên giúp tên khốn khiếp này, hấn không phải là một người tốt!" Tiểu gao nếp đoàn lo lắng hô lên.

"Mẹ, Cung Hàn kia không phải người tốt, hẳn rất nguy hiểm, cha nói rất đúng." Sói con số một nói.

Song, sói con số hai không nói.

Bạch Tuyết cả kinh, Lãnh Dạ như thế quá phận, bọn nhỏ cư nhiên lại nói như vậy, chẳng lẽ là bởi vì Lãnh Dạ là cha của bọn chúng, cho nên cùng một phe với nhau!

Không được!

Cô không thể bẻ cong sự thực, hôm nay Cung Hàn không mời mà tới, là không tốt. Thế nhưng, việc Lãnh Dạ làm cũng rất quá phận! Vào cửa là khách, thế nhưng Lãnh Dạ lại đánh hẳn!

Một người đàn ông bạo lực!

Một người đàn ông bá đạo!

Bạch Tuyết lo lắng bọn nhỏ sẽ theo Lãnh Dạ học cái xấu, quyết định không thể theo Lãnh Dạ, mặc dù cô biết Lãnh Dạ không dễ chọc, cũng có lẽ là cô không thể trêu vào !

Thế nhưng, vì không cho đứa nhỏ theo Lãnh Dạ học, Bạch Tuyết quyết định thử một lần.

Nghe thấy bọn nhỏ nói như vậy, sự tức giận của Lãnh Dạ tiêu mất phân nửa, vì đứa nhỏ, anh buông lỏng Bạch Tuyết ra.

"Lãnh Dạ, hôm nay em muốn tự do, anh đừng tới can thiệp em ——"
Bạch Tuyết nói xong chuẩn bị rời khỏi.

Lãnh Dạ sao có thể tùy theo ý Bạch Tuyết, anh hiện tại đã trúng tà , đương nhiên là bởi vì Bạch Tuyết, anh không muốn Bạch Tuyết rời khỏi ,

cường bại ôm cô lại, đem cô áp ở trên tường, hung mãnh hôn xuống môi, hung hăng mút máp.

Cung Hàn vẫn chưa có đi, hần nhìn một màn cảnh nóng này, Bạch Tuyết đương nhiên biết Cung Hàn còn đang ở đây, cô giơ lên tay nhỏ bé ở ngang hông Lãnh Dạ hung hăng nhéo một cái, không ngờ ngang hông của anh cư nhiên cũng có bắp thịt, rất cứng, cô dự đoán cái héo của chính mình căn bản không thể gây thương tổn được anh!

Lãnh Dạ vẫn không có rời khỏi môi Bạch Tuyết , nhưng mà bàn tay càng thêm làm càn rỡ sờ lên kia đôi núi cao kia, tựa hồ chính là hôn Bạch Tuyết như đang ở nhà, một loạt động tác tiến hành, Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trước trắng bệch trở nên đỏ bừng. Cô bất đắc dĩ, cũng không gỡ ra, phía sau Cung Hàn vì sao còn không đi? Quá mất mặt!

Đáng tiếc cô chống không lại sức mạnh của Lãnh Dạ, Cung Hàn cũng không phải là đối thủ của anh, huống chi là cô!

Cung Hàn cảm tức nhìn tất cả sự việc phát sinh, cuối cùng cấp tốc biến mất không thấy!

Hần đi rất không cam lòng!

Hần bực bội mà đi, người đàn ông kia quả thực có thể tùy thời tùy chỗ mà động vào Bạch Tuyết, nhưng mà Bạch Tuyết là bởi vì người đàn ông kia mà động tình, vừa rồi hần đã thấy rất rõ ràng, Bạch Tuyết đích xác bị Lãnh Dạ làm động tình!

Bạch Tuyết biết hiện tại chuyện này sẽ tiếp tục sẽ xảy ra , ở đây tùy thời sẽ có người tới, thế là nghĩ đến một cách để áp chế Lãnh Dạ, dựa vào khí lực cô không phải là đối thủ của Lãnh Dạ, đành phải...

Cô là bị ép nga, cô không phải tiểu sắc nữ !

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Bạch Tuyết bắt đầu đi xuống , trượt qua phần eo của Lãnh Dạ, đi xuống tìm tòi, lập tức sờ lên vũ khí của đàn ông, thân thể Lãnh Dạ khẽ chấn động, phía dưới lão nhị tựa hồ biết có khách tới chơi, trong nháy mắt cảnh giác lên, ý chí chiến đấu sục sôi. Bạch Tuyết cảm thấy đã phản ứng trở lên cứng rắn , xấu xa cười, hung hăng nắm chặt.

"Buông em ra, nếu không em liền dùng sức nắm chặt ." Bạch Tuyết nhỏ giọng uy hiếp , Lãnh Dạ nhếch nhếch khóe miệng, tối hôm nay đây là lần thứ hai cô gái nhỏ này uy hiếp anh, không ngờ một lần so với một lần càng có uy lực.

Thấy Lãnh Dạ bất động, Bạch Tuyết quả nhiên bắt đầu dùng sức, thế nhưng, chỗ đó tựa hồ cùng nàng đối nghịch, độ cứng càng lúc càng lớn, hình như ở cảnh cáo Bạch Tuyết, Bạch Tuyết càng dùng lực, độ cứng của nó càng cường đại?

"Buông em ra ——" Bạch Tuyết gầm lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trầm xuống, chẳng lẽ một chiêu này không có tác dụng, có chút lo lắng!

Chỉ chốc lát, Lãnh Dạ rời khỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết sợ đến đầu cũng hướng về phòng vệ sinh mà chạy đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên xấu hổ cơ hồ muốn rỉ máu, cô đương nhiên biết chỗ đó cứng lên là vì sao? Cô cũng biết vừa mình làm cái gì?

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, con người lạnh băng híp lại, hô hấp có chút thở dốc, đều là bởi vì động tác ở phía dưới của anh mà cô gái nhỏ kia làm!

Ảnh hưởng của cô gái nhỏ này đối với anh thật quá lớn , mặc dù chính là bị cô cầm như vậy một chút, anh liền giống như là tám đời không có chạm qua nữ nhân mà khao khát, phía dưới trở nên nhao nhao muốn được ấm áp, muốn được hút hút, muốn bị thổi một chút!

Nếu như vừa rồi anh không có hiểu lầm, cô gái nhỏ vừa rồi sẽ không buông tay, cô gái nhỏ này cứ nhiên dấm ra lệnh cho anh! Anh luôn luôn là người không chế cục diện, hiện tại tựa hồ anh bị cô gái nhỏ này mang theo chạy, nhìn cô cái gì cũng không làm được, kỳ thực, anh đã bắt đầu vây quanh cô gái nhỏ này , không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh! Khẽ nhú lông mày !

Bị Bạch Tuyết nắm chặt như vậy, trong lòng Lãnh Dạ cũng hơn phân nửa hết giận.

Bạch Tuyết đi toilet, trong đầu tất cả đều là một màn vừa rồi.

"Bạch Tuyết, Bạch Tuyết, em có ở bên trong không? Vị tiểu thư này, phiền cô đi vào giúp tôi nhìn một chút có hay không một vị tiểu thư họ Bạch ở bên trong? Cảm ơn." Nói chuyện chính là Khang Cốc, Bạch Tuyết nói đi toilet, thế nhưng vẫn chưa có trở về đi, cho nên tìm tới.

Bạch Tuyết rửa sạch một tay, cuống quýt ra .

"Khang Cốc."

"Tuyết nhi, em làm anh sợ muốn chết, thế nào đi lâu như vậy?" Khang Cốc lo lắng hỏi.

"Anh luôn muốn em giải quyết xong nhanh ư!" Bạch Tuyết nói đùa nói.

"Ha hả, xin lỗi a." Khang Cốc gãi gãi đầu cười cười, nhìn thấy Bạch Tuyết không có việc gì hăn cũng an tâm.

"Đi thôi." Bạch Tuyết và Khang Cốc ly khai, đi đến bữa tiệc ngoài phòng khách.

Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết và Khang Cốc cùng một chỗ, anh tương đối yên tâm , Khang Cốc là chính nhân quân tử điểm này hăn vẫn là minh

bạch . Lại nói tình cảm mà Bạch Tuyết đối Khang Cốc Lãnh Dạ đều hiểu là như thế nào, là hữu tình hoặc là gần như với thân tình.

Khang Cốc ghét anh, anh biết, thế nhưng Khang Cốc lại vì Bạch Tuyết tìm anh giúp đỡ, điều này làm cho anh rất bội phục.

Nhưng mà, Khang Nghị?

Lãnh Dạ có chút lo lắng!

Không thể không nói, Khang Nghị khí chất phi phàm, là một người đàn ông vô cùng xuất sắc , đàn ông có đôi khi không cần ngũ quan đẹp đẽ, thế nhưng chỉ cần hãn có một thân bản lĩnh hơn người , liền có thể khiến cho phụ nữ yêu mến!

Nhưng mà, người đàn ông này ưu tú, hơn nữa ngũ quan coi như tuấn mỹ, đàn ông như vậy là tình địch của rất nhiều đàn ông, mặc dù hãn vẫn không có bạn gái, cũng chính bởi vì vậy khiến cho Lãnh Dạ lo lắng, đàn ông như vậy một khi có tình ý, sẽ rất có thể thành công. Lãnh Dạ không phải là không có mắt, anh thấy Khang Nghị rất ưu tú, trên người hãn tản ra khí tức thành thực của nam nhân.

Ánh mắt của anh hơi chột lóe, nhìn về phía Bạch Tuyết, cô gái nhỏ này là của anh, là của Lãnh Dạ hãn, người khác đừng mơ tưởng...

Ai biết?

Cung Hàn sau khi rời đi, liên lạc với Tiểu Long Nữ, hơn nữa còn bày tỏ ý nghĩ của mình.

Chỉ chốc lát trong bữa tiệc xuất hiện một cô gái đẹp mê người, người này chính là Long tử, nguyên lai Cung Hàn đã sớm nhìn ra Tiểu Long Nữ đối Lãnh Dạ có hảo cảm, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Tiểu Long Nữ nhìn Lãnh Dạ hãn liền biết Tiểu Long Nữ nhưng nhớ Lãnh Dạ, đã như vậy vì sao

không hợp tác một chút một chút cho cô ta, hẳn đạt được Bạch Tuyết, Tiểu Long Nữ đạt được Lãnh Dạ .

Long tử đến đương nhiên là vì Lãnh Dạ.

"Lãnh tổng, hôm nay tôi có chuyện đến tìm ngài ." Tiểu Long Nữ ôn nhã mỉm cười nói.

"Oh?" Lãnh Dạ hiếu kỳ.

"Tôi là đại biểu cho công ty Long thị đến mời ngài tham dự buổi lễ khai mạc bán đấu giá, không biết Lãnh tổng có thể nể mặt mà đến không?" Tiểu Long Nữ mỉm cười hỏi.

"Ngày đó tôi sẽ đến tham gia lễ khai mạc đúng giờ , nói như thế nào hiện tại chúng ta là đối tác, tôi đương nhiên sẽ đi." Lãnh Dạ nghiêm túc trả lời.

"Lễ khai mạc lần này còn mời đến chuyên gia đồ cổ thế giới làm bình thẩm, ngài xem còn thiếu cái gì không? Ta sẽ đi an bài tốt." Tiểu Long Nữ tư tế ưu nhã nói.

"Đã mời chuyên gia đồ cổ thế giới tới, rất tốt, đến lúc đó ta sẽ đến đúng giờ ."

Lãnh Dạ cùng Tiểu Long Nữ nói chuyện, tròn mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Bạch Tuyết, chỉ phát hiện cô gái nhỏ kia một mực ăn, hé ra cái miệng nhỏ nhắn rất bận rộn, giống như anh đã không cho cô ăn no!

Bên này, Bạch Tuyết và Khang Cốc còn có Khang Nghị ngồi ở trước bàn, vừa nói cười vừa ăn hoa quả, Bạch Tuyết vì thỏa mãn đứa nhỏ, một mực ăn.

"Tuyết nhi, khẩu vị của em hiện tại thế nhưng rất tốt." Khang Cốc nói thật nhỏ.

Tuyết đơn giản ừ một tiếng.

"Tuyết nhi, em lúc nào nghĩ thông suốt liền nói cho anh biết, anh bảo đảm cùng em đi bệnh viện phá thai." Khang Cốc vẫn là không hi vọng Bạch Tuyết sinh hạ đứa bé này!

"Nói bậy bạ gì đó!" Bạch Tuyết mặt không còn chút máu giống như nhau.

"Anh nào có nói bậy, em nhỏ như vậy, anh còn chưa có bạn gái đâu! Em còn chế giễu anh à!" Khang Cốc ủy khuất khóc lóc kể lể .

"Vậy anh liền nhanh tìm một cô gái đi!" Bạch Tuyết ăn ăn cười.

"Anh cũng là rất muốn tìm, thế nhưng người anh thích đã bị người khác đoạt đi rồi!"

"Không được nói như vậy, nếu không em không để ý tới anh !"

"Được rồi, anh không nói nữa là được đúng không! Anh trai anh cũng không gấp, anh cũng không cần gấp gáp như vậy! Có phải hay không anh?" Khang Cốc đem bom ném cho Khang Nghị.

Khang Nghị vốn nhàn nhã uống rượu đỏ, tròn mắt nhìn chăm chăm Bạch Tuyết đang ăn tùm lum, nhìn hai người bọn họ vui đùa ầm ĩ , không ngờ đệ đệ lại công kích hấn!

"Tại sao lại xả đến trên đầu anh! Em cũng đừng theo anh của người học, anh của người ta kiếp này liền chuẩn bị làm độc thân !"

"Anh rốt cuộc thích dạng phụ nữ như thế nào?" Khang Cốc hỏi.

"Thích người phụ nữ khiến anh động lòng." Khang Nghị đơn giản trả lời

.

"Cô gái khiến anh động lòng hiện đang ở đâu?" Bạch Tuyết gấp trái cây đưa tới cho Khang Nghị , Khang Nghị hơi sững sờ, nhận lấy ăn .

"Tạm thời còn chưa có!" Khang Nghị tựa hồ bị chạm vào chỗ đau!

"Yên tâm, nhất định sẽ có, anh ưu tú như vậy, nhất định sẽ gặp được cô gái khiến anh động lòng ." Bạch Tuyết ngọt ngào nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Bộc Phát

"Khó đấy! Mấy năm nay vẫn không có cô gái nào khiến anh ấy động tâm, mà anh chỉ thấy phụ nữ động tâm đối với anh ấy, nhất định tim anh ấy làm bằng sắt!" Khang Cốc thương hại nói.

"Chớ nói bậy, em tin anh Khang Nghị sẽ tìm được người phụ nữ khiến anh ấy động tâm, chỉ là duyên phận còn chưa có tới." Bạch Tuyết lại đưa cho Khang Cốc một miếng trái cây, Khang Cốc cười đùa tiếp nhận, ăn thấy rất ngon.

"Có lẽ sẽ có một ngày xuất hiện cô gái khiến tôi động tâm, nhưng người đó không chắc sẽ động tâm!" Khang Nghị uống một ngụm rượu nói.

"Đúng vậy, duyên phận cũng rất kỳ quái, có đôi khi sẽ yêu người không nên yêu!" Bạch Tuyết cũng nâng rượu lên uống.

Ý của Bạch Tuyết bọn họ đều hiểu, cũng biết Bạch Tuyết đã yêu phải người mình không nên yêu!

Giống thế còn có hai người Khang Cốc và Khang Nghị!

"Nói rất đúng, anh cũng đã yêu người không yêu anh!" Khang Cốc ừ ừ nói.

"A Cốc? Anh còn như vậy, em sẽ không để ý tới anh nữa!" Bạch Tuyết nhẹ nhàng mà cười.

"Nếu như ban đầu anh ăn em trước, thì bây giờ em có thể yêu anh hay không?" Khang Cốc đau lòng nói.

"Em là thịt sao? Anh uống say rồi!" Bạch Tuyết thở dài một tiếng, đối với Khang Cốc cô chỉ cảm thấy có lỗi.

"Anh mới bắt đầu uống rượu, làm sao có thể say được!?" Khang Cốc vô tội nhìn sang Bạch Tuyết, lúc nào Bạch Tuyết cũng muốn trốn tránh vấn đề này, anh cũng thấy vẫn hiểu kỳ, không phải bởi vì lần đầu tiên của Bạch Tuyết cho người đàn ông kia, cho nên cô mới trọng tình như vậy, nên mới có thể yêu người đàn ông kia như thế?

"Anh không có say, thế nhưng lòng anh đã say! Anh mà nói linh tinh nữa, em sẽ tức giận!"

"Biết anh rất yêu thích con người em, vậy mà em còn tức giận!" Khang Cốc truyền đến một tiếng thở dài! Lập tức tội nghiệp nhìn qua Bạch Tuyết, giống như chó con đang bị vứt bỏ!

"Em không tức giận, thế nhưng, anh không nên nói những chuyện lung tung đấy nữa, còn có anh Khang Nghị ở đây đấy?" khuôn mặt Bạch Tuyết đỏ ửng, trước đây cô cũng nói đùa như thế đối với Khang Cốc, thế nhưng hiện tại có mặt Khang Nghị, bỗng nhiên Bạch Tuyết cảm thấy có chút thẹn thùng!

"Được rồi, sau này anh sẽ ghi nhớ lời em dạy bảo." Khang Cốc cười nói, Bạch Tuyết cũng cười.

Kỳ thực, Bạch Tuyết rất quý trọng người bạn như Khang Cốc, anh sẽ không miễn cưỡng Bạch Tuyết những chuyện mà cô không thích, bên cạnh có người bạn như thế thật tốt, cô liền lộ ra nụ cười thời mái.

Khang Nghị nhìn bọn họ vui đùa ấm ỉ, anh chỉ có thể ngồi uống từ li từng li...

"Anh uống nhiều rồi đấy." Khang Cốc nhìn Khang Nghị nói.

"Nhìn hai người như vậy, anh cảm thấy mình thật thất bại, anh không có một người bạn tri kỷ như vậy, có thể không giấu diếm nhau, chuyện gì cũng có thể nói ra!"

"Đừng đau lòng mà, cùng lắm sau này cho anh tham gia cùng với bọn em, Bạch Tuyết rất chung sống." Khang Cốc ha hả cười nói.

"Đúng vậy, anh Khanh Nghị, hoan nghênh vào được vào nhóm." Bạch Tuyết ngọt ngào mà nói.

"Ha ha, cảm ơn." Khang Nghị lại có thể cười, chính anh cũng thấy bất ngờ, anh cũng nhớ mình đã không cười từ rất lâu, trừ bỏ công việc, hình như không có gì thứ gì khiến anh hài lòng!

Lãnh Dạ cảm thấy bị kích thích, đáng ghét! Cô chưa bao giờ với nah như vậy, bây giờ lại còn quan tâm tới người đàn ông khác, không chỉ một lần hai lần, đúng là cô nhóc đáng giận!

Nhìn Bạch Tuyết cười đùa vui vẻ, Lãnh Dạ rất không thoải mái, thế nhưng nghĩ đến vừa nãy cô dám tức giận uy hiếp cả anh, nên anh đành phải nhin trước, trở lại sẽ xử cô sau!

Kỳ thực, lúc Lãnh Dạ ở cùng Tiểu Long Nữ, cũng bị Bạch Tuyết thu vào trong mắt, chỉ là Bạch Tuyết không muốn để cho Khang Cốc lo lắng, cho nên cô vẫn miễn cưỡng vui cười, thực ra trong lòng ghen tuông, người đàn ông này đi tới đâu cũng có phụ nữ vây quanh, mặc dù anh rất lạnh lùng, những nhưng cô người phụ nữ kia vẫn không thể kháng cự anh!

Nhìn Tiểu Long Nữ gần như muốn lao vào con thỏ lớn, ở trước mặt Lãnh Dạ lay động, trong lòng Bạch Tuyết cũng không thoải mái!

Lại cầm lên một ly rượu uống.

Lãnh Dạ bị Tiểu Long Nữ kéo đi gặp một đối tác, là một nhân vật quan trọng trong giới làm ăn, cho nên Lãnh Dạ và Tiểu Long Nữ mới có thể biến mất trước mắt Bạch Tuyết, Bạch Tuyết mới chỉ xoay người lấy ly rượu đỏ, không ngờ Lãnh Dạ cũng đã biến mất!

Lúc này, cô càng uống nhiều rượu, Khanh Cốc cũng không có ngăn cản cô, ba người bọn họ đều thấy phiền não!

Chờ Lãnh Dạ và Tiểu Long Nữ xuất hiện lần nữa, Bạch Tuyết cảm sửng sốt, vì thấy mặt Tiểu Long Nữ hồng lên thì phải, còn có dấu vết bị nắm của đại bạch thỏ trước ngực ?

Đúng vậy, không tệ, da thịt trắng nõn lại có dấu vết, lúc này lại còn biến mất cùng với Lãnh Dạ, rời đi được khoảng nửa giờ! Mà nửa giờ này, bọn họ đều đã làm gì?

Bạch Tuyết không thể không nghĩ tới, cô không thể không chế được suy nghĩ của mình!

Cái người đàn ông bá đạo này lại thích sờ chỗ đó của phụ nữ, xem ra anh cũng không thể nhịn được mà sờ ngực Tiểu Long Nữ, cho nên rời đi để được xuống tay! .

Kỳ thực, Bạch Tuyết không có nhìn lầm, trước ngực Tiểu Long Nữ thật sự có chút dấu vết, đích thực là bị người ta chạm qua, thế nhưng là tự cô ta làm vậy, cô ta cố ý tạo ra chứng cứ, kéo theo Lãnh Dạ đi ra ngoài một lúc, sau đó giới thiệu Lãnh Dạ cho bạn bè, rồi một mình đi vào nhà về sinh, cố ý lưu lại dấu vết trước ngực, sau đó cởi giày cao gót, chân trần chạy luôn ra ngoài, cho nên mới có bộ dáng hỗn hển xuất hiện, thế nhưng Bạch Tuyết lại rất miễn cảm, cho nên Bạch Tuyết mới biết điều đó là gì, mà bộ dáng Tiểu Long Nữ lúc này giống như đã cùng đàn ông yêu qua!

"Chúng ta đi thôi." Bạch Tuyết đứng dậy nói với Khanh Cốc và Khang Nghị.

"Được rồi, nơi này có chút ẩm ỉ, trở về cũng tốt." Khang Nghị nhẹ nhàng nói, mặc dù anh không thể thân thiết với Bạch Tuyết, thế nhưng có thể bình tĩnh ngồi ở bên cô, được nhìn thấy cô, thì anh cũng thấy rất đủ!

" Uh`m " Khang Cốc đứng dậy.

"Khang Cốc, chờ một chút, chúng ta không thể cứ rời đi như vậy, chúng ta cũng nên hỏi chủ nhân bữa tiệc một tiếng."

"Anh, ý của anh là? Em sẽ không đi chào hỏi anh ta, muốn chào anh cứ chào, em ra cửa chờ hai người." Khang Cốc liền đi ra cửa, cậu cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng Lãnh Dạ, vì chính cái người đàn ông này đã cướp đi người cậu yêu nhất, cho nên cậu hận Lãnh Dạ!

Chẳng biết rằng, Khang Cốc hận không phải con người, mà đó lại là Lang Vương tu luyện ngàn năm!

Không biết Khang Cốc biết được Lãnh Dạ là Lang Vương, thì sẽ như thế nào?

Cậu còn có thể cho phép Bạch Tuyết đi theo một con sói hay không?

Bạch Tuyết có thể rời khỏi Lãnh Dạ hay không?

Đây cũng là vấn đề Lãnh Dạ lo lắng, nếu như Bạch Tuyết biết được thân phận của anh, không biết có thể tiếp nhận hay không?

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết và Khang Nghị đi tới, nhìn hai người này ở cùng một chỗ, trong lòng cảm thấy tức giận! Cũng muốn kích thích lại cô một chút, cô chỉ biết mình ở cùng bạn bè, chẳng lẽ không biết anh sẽ thấy ghen hay sao?

Anh muốn cho cô nếm thử mùi vị ghen tuông , để cô gái nhỏ này khỏi phải hết lần này đến lần khác kích thích anh!

Chờ Bạch Tuyết bọn họ đi tới, Lãnh Dạ tùy ý để Tiểu Long Nữ dựa vào bản thân mình, rất gần, hầu như là nửa thân thể đều dán lên, Lãnh Dạ không có ngăn lại, anh muốn xem Bạch Tuyết có thể hay không vì anh mà ghen?

Đáng tiếc, Lãnh Dạ không thấy Bạch Tuyết có ý ghen tuông, trái lại, cô lặng lẽ đứng ở bên cạnh Khang Nghị, giống như, Khang Nghị mới chính là người đàn ông của cô! .

Đáng chết! Cô ấy thế nào lại im lặng như thế ! Cô hẳn phải tức giận mới đúng ?

Chẳng lẽ cô đã bị tên Khang Nghị kia hấp dẫn, không thể không thừa nhận Khang Nghị rất ưu tú, cho nên Lãnh Dạ rất lo lắng!

"Cảm ơn Lãnh tổng về bữa tiệc ngày hôm nay, chúng tôi còn có việc nên xin đi trước." Khang Nghị nói.

"Còn có việc, đã trễ thế này, có thể có chuyện gì!" Lãnh Dạ nhíu mày, trong đôi mắt lạnh lùng của anh bắn ra hàn quang, ánh mắt mang theo phần nộ và khiển trách nhìn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết mím môi không nói lời nào!

Nghĩ đến chuyện lần trước Tiểu Long Nữ với cô ở trong phòng vệ sinh, Bạch Tuyết đều ghi tạc ở trong lòng, cô gái này từ lúc đó liền trông mong cô bị Lãnh Dạ bỏ mặc! Đến bây giờ còn chưa từ bỏ ý định, có lẽ tối hôm nay cô ta đã làm được, Bạch Tuyết rõ ràng đã nhìn thấy dấu vết bị nắm trên ngực Tiểu Long Nữ , rất rõ ràng!

Vậy nhất định là do Lãnh Dạ nắm !

Thật đau lòng!

Thế nhưng, không thể bị cô gái này xem thường , cô phải kiên cường.

Nhìn Lãnh Dạ, nhìn Tiểu Long Nữ, bọn họ đều là người lợi hại . Còn cô, cái gì cũng không biết ? Chỉ chính là cơ thể này!

Thực sự là đáng buồn!

Cô hiện tại chỉ là kẻ vô tích sự, lại muốn cùng Lãnh Dạ oanh oanh liệt liệt yêu một hồi!

Nhìn ra người đàn ông này thích cô gái lợi hại, Tiểu Long Nữ dựa vào Lãnh Dạ gần như vậy, anh không có đẩy cô ta ra, vậy có phải hay không nghĩa là anh thích gần gũi với cô ta?

Bạch Tuyết thừa nhận, Tiểu Long Nữ là một cô gái rất lợi hại ! Khí chất trên người cô, còn có cái kia thuộc dạng Big Mac, còn có dấu vết kia, không thể nghi ngờ là Lãnh Dạ thích !

Quá không biết tự lượng sức mình !

Lãnh Dạ là người như thế nào, anh và cô hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc!

Lòng Bạch Tuyết quặn đau, bắt đầu nảy sinh ý muốn rút lui, thật tốt là cô có đứa nhỏ, đứa nhỏ của người đàn ông này, đây là cô có được một món quà tốt nhất.

Bạch Tuyết không muốn để ý ánh mắt khiển trách của Lãnh Dạ nữa, người chơi đùa chính là anh, có tư cách gì khiển trách cô!

"Anh Khang Nghị, chúng ta đi thôi, Lãnh tống cũng rất bận, chúng ta đi chơi đi!" Bạch Tuyết ném xuống một câu nói rồi xoay người rời khỏi .

Đi chơi ?

Có ý gì?

Cô muốn đi chơi cùng Khang Nghị sao?

Lãnh Dạ nổi giận!

Vừa định tiến lên, đem Bạch Tuyết trở về, lúc này, vị đối tác kia đi tới chỗ Lãnh Dạ, Lãnh Dạ đành phải ngừng cước bộ!

Thế nhưng, ngay lúc Bạch Tuyết xoay người, trong hốc mắt chảy ra những giọt nước mắt vừa buồn vừa tức giận..

Một tay đem cô ôm vào trong ngực, thân thể cô chấn động, đôi mắt đầy nước mắt ngẩng đầu, thấy khuôn mặt của Khang Nghị, cũng là một khuôn mặt rất tuần tú, ở trong đám người cũng là không thể bỏ qua sự tồn tại.

"Không nên khóc ở chỗ này..."

Bạch Tuyết nhìn Khang Nghị, thanh âm của hắn rất ôn nhu, ánh mắt cũng rất ôn nhu, khuôn mặt nghiêm túc cũng làm xao động lòng người, thế nhưng, dù có ưu tú, hắn cũng không phải là người kia!

Phía sau, khuôn mặt tuần mỹ khiến mọi con gái đều phải ghen tị lạnh lùng nhìn tới, bắn qua đây một ánh mắt nghiêm nghị, rơi vào bàn tay đang ở trên người Bạch Tuyết. Ánh mắt của anh lạnh tới nỗi muốn đóng băng, u ám lãnh khốc, khiến người xung quanh sợ đến nói cũng không dám nói! Ai cũng không hiểu, là cái gì khiến cho người đàn ông tuần mỹ như thiên thần trở nên lãnh khốc u ám như vậy?

Cô gái đáng ghét này!

Anh phần nộ! Anh cố gắng hết sức mới có thể áp chế sự tức giận trong lòng, làm cho mình không ở nơi này bộc phát!

Bạch Tuyết và Khang Nghị biến mất tại cửa.

Ra khỏi bữa tiệc, Bạch Tuyết nhàn nhạt cười cười.

"Hôm nay cảm ơn các anh đã đến, em nghĩ mình nên về nghỉ ngơi một chút, xin lỗi không thể đón tiếp các anh được !" Bạch Tuyết thực sự không đủ sức lực để giả bộ nữa, trong lòng cô uất ức đến khó chịu!

"Anh đưa em về?" Khang Cốc sẵn sàng hỏi, Khang Nghị vẫn không nói.

"A cố, cảm ơn anh, em nghĩ chính mình có thể đi." Bạch Tuyết mỉm cười ngọt ngào, ý bảo bọn họ yên tâm.

"Vậy được rồi, có việc liên gọi điện thoại cho anh!" Khang Cốc bất đắc dĩ nói.

"Ừ, các anh về trước đi." Bạch Tuyết vẫn là mỉm cười ngọt ngào với họ, thế nhưng, nụ cười của cô như kim châm hung hăng đâm vào trái tim đóng băng đã rất lâu của Khang Nghị .

Cô đang cười?

Vừa lúc này, cô cơ hồ muốn khóc lớn!

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết và Khang Nghị rời khỏi, phần nộ tức giận.

Thế nhưng, trong lòng Bạch Tuyết cũng tức giận, về đến nhà còn không biết là ai chỉnh sửa ai ?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Lửa Cháy Đến Nơi

Bạch Tuyết miễn cưỡng vui cười, khiến Khang Nghị đau lòng!

"Mặc áo khoác của anh vào, em như vậy anh cảm thấy không yên tâm!"
Khang Nghị vẫn nghiêm túc, cởi áo khoác của mình ra, đưa cho Bạch Tuyết.

"Cám ơn các anh, anh Khang Nghị hôm khác em sẽ đem y phục trả lại cho anh." Bạch Tuyết mặc áo khoác vào rồi rời khỏi, hai người đàn ông đứng nhìn cô đi mất.

"Đi thôi." Khang Nghị lạnh lùng nói.

"Anh, anh ta có phải hay không rất đẹp?"

"Nói vô ích!"

"Đáng tiếc, cô ấy là của người khác!"

"Vậy thì nghĩ thông suốt một chút, em xem anh không phải rất tốt sao."
Khang Nghị giả vờ tự nhiên trả lời một câu.

"Không nên đặc ý, nói không chừng một ngày kia anh trai vĩ đại của em sẽ vứt bỏ uy nghiêm để kiểm chế bản thân, làm gương tốt, có nguyên tắc không quan hệ bừa bãi nữa, cũng sẽ tương tự đơn phương như em!" Thân hình cao to của Khang Nghị khẽ run lên, hai tay ôm ngực, anh tuần nhú nhú đôi lông mày.

"Em sẽ không trong mong anh có điểm ! Đi nhanh đi." Sau đó hai người đi theo Bạch Tuyết, bọn họ vẫn là không yên lòng, một cô gái xinh đẹp đi một mình trên đường vào ban đêm, rất nguy hiểm! Cho nên bí mật theo sau bảo hộ.

Sau khi thấy Bạch Tuyết lên taxi, hai người mới yên tâm rời khỏi .

Lúc này.

"Mẹ? Hình như chú kia cũng thích mẹ?" Thanh âm ngây ngô của trẻ con từ trong bụng truyền tới.

Bạch Tuyết nhú mày! Cô cho rằng bọn nhỏ là đang nói Khang Cốc, điểm này cô cũng biết, cô hi vọng Khang Cốc có một ngày sẽ nghĩ thông suốt, cô không muốn mất đi một người bạn tốt như vậy!

"Mẹ, cha tức giận!" Sói con số một lo lắng nhắc nhở Bạch Tuyết.

"Mẹ, mẹ không cho chúng con sử dụng ma pháp, thế nhưng, tình hình có chút phiền phức !" Sói con số hai đã cảm giác được Lãnh Dạ đã rất tức giận! Lo lắng thay cho mẹ!

Bạch Tuyết chỉ là yên lặng lắng nghe, cái gì cũng không nói, sau đó nước mắt im lặng chảy ra, anh dựa vào cái gì tức giận? Người nên tức giận phải là cô mới đúng, người đàn ông kia đem đại bạch thỏ người ta ăn , còn có chỗ nào không thể ăn !

Bạch Tuyết càng nghĩ càng buồn!

Mỗi một lần tham dự những bữa tiệc như thế này đều nhìn thấy bên cạnh anh có rất nhiều cô gái đẹp vây quanh, nếu như hôm nay cô không có ở đây, có phải hay không anh sẽ cùng Tiểu Long Nữ kia trực tiếp rời khỏi , sẽ không trở lại nữa!

Nghĩ đến Lãnh Dạ sờ soạng bộ ngực của cô gái kia, nước mắt lập tức như đại hồng thủy ào ạt tới, liên tục rơi xuống!

"Mẹ, không nên khổ sở , cha nhất định không thích cô gái kia!" Tiểu gao nấp đoàn thương tâm nói.

"Em thế nào lại nói tới chuyện này?" Sói con số một quát.

"Cái gì mà không nói? Em là nói cô gái bám lấy cha, có biết hay không?" Tiểu gao nấp đoàn ủy khuất nói.

"Em —— lập tức im miệng, không cho phép nói chuyện!" Sói con số một nghiêm nghị quát.

"Mẹ, anh cả bắt nạt con, ô ô..." Tiểu gao nấp đoàn ô ô khóc lên.

Bạch Tuyết lấy tay che bụng của mình, cô cái gì cũng không thể nói, nếu không vị tài xế xe kia sẽ cho rằng cô có bệnh ! Nào có ai nói chuyện với chính mình ?

Nói ra ai sẽ tin , đứa bé trong bụng của cô còn nhỏ như vậy liền có thể nói, không một ai sẽ tin !

Nhất định không ai tin tưởng!

Đền nề ông lúc sáng lúc tối chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc của cô , nước mắt bị thương rơi thành sông, cô ra một quyết định, cô phải kiên cường, muốn phấn đấu, không thể chuyện gì cũng đều dựa vào anh, cô nỗ lực muốn tự mình đứng lên, cô muốn có một ngày giống người đàn ông này , có thể lực riêng của mình.

Mặc dù cô có con của anh, cô cũng phải có thái độ đối với số mệnh của cô, cô muốn độc lập, muốn trở lên mạnh mẽ.

Vừa mới xuống taxi, điện thoại vang lên.

Vừa nhìn là biết Lãnh Dạ gọi tới , cũng không cần nghĩ trực tiếp tắt máy.

Bên này trong lòng Lãnh Dạ quả thực là lửa cháy đến nơi , lửa trong bụng lập tức muốn từ đỉnh đầu phun ra!

Nghĩ đến Bạch Tuyết bị Khang Nghị ôm đi, cô nam quả nữ, quỷ biết bọn họ sẽ làm gì? Cô gái nhỏ này lại là tiểu yêu tinh câu hồn, cô cái gì cũng không cần phải làm, đàn ông sẽ vì cô mà thần phục, huống chi là Khang Nghị, hẳn thích Bạch Tuyết, hẳn quả nhiên đã ra tay!

Càng nghĩ càng không thích hợp, trong lúc nhất thời trong đầu của anh trở nên rối loạn không thôi, quả thực rất muốn nổ tung, anh lúc này giống như là một quả pháo đã được châm ngòi, mỗi lần lửa lập tức sẽ phải đốt cháy tới, sau đó liền nổ tung——

Thế là anh cấp tốc rời khỏi bữa tiệc, biến mất trong đêm tối, vì cô gái nhỏ, anh lại một lần nữa ở thế giới nhân loại sử dụng pháp lực.

Anh xuất hiện trong nhà, vô cùng lo lắng cấp tốc lên lầu, cô cư nhiên ở nhà, chẳng lẽ nhanh như vậy đã chơi đùa xong? Cô gái nhỏ đáng ghét này không phải nói là đi chơi sao?

Cô thế nào đi chơi nhanh như vậy?

Mặc dù là đêm tối, anh vẫn như cũ nhìn rất kỹ, mặc dù Bạch Tuyết nhắm hai mắt, thế nhưng, xung quanh cặp mắt của cô đều sáng hết lên, còn có chút đỏ ?

Khóc?

Vốn trong lòng không vui nháy mắt pha trộn thêm một tia đau lòng, nhìn cô hiện tại ở chỗ này ngủ , hẳn là trở về một lúc rồi , nói như vậy cô rời khỏi bữa tiệc liền trở về nhà, tức giận trong lòng lại giảm đi một ít. Sau đó lại rất đặc ý khóe miệng nhếch khóe môi cười.

Cô ghen ?

Cô khóc.

Thì ra trong lòng cô anh vẫn còn rất quan trọng , cô khóc, rõ ràng là cô đã bị kích thích, vừa rồi không nghe điện thoại của anh, là bởi vì tức giận, cô đang tức giận anh và Tiểu Long Nữ kia ở cùng một chỗ.

Tâm tình thoáng một cái trở nên tốt, mây đen đã đi hết, thế là Lãnh Dạ liền không khách khí cười hết y phục, vén chăn lên chui vào, anh tiến vào mang theo cảm giác man mát, Bạch Tuyết lăm bầm ừ mấy tiếng, bất mãn chống cự, thế nhưng vẫn như cũ bị Lãnh Dạ bao vây xung quanh , Bạch Tuyết nhú mào, tiếp tục ngủ.

"Cha đã tiến vào!" Sói con số một bất mãn nói.

"Cha không tức giận với mẹ nữa sao?" Tiểu gào nấp đoàn hoang mang nói.

"Cha mới không có hào phóng như vậy! Hôm nay ở bữa tiệc, cha tức giận như vậy, sao có thể cứ như vậy không tính chứ!" Sói con số một nói.

"Cha hiểu lầm mẹ !" Sói con số hai lạnh lùng nói.

"Cha hiểu lầm mẹ cái gì?" Sói con số một hỏi.

"Mẹ chỉ yêu cha, thế nhưng cha lại tức giận với mẹ! Chú Khang Nghị biết chuyện mẹ mang thai, ch không mẹ nói cho chú ấy biết!" Sói con số hai sắc bén nói.

Lãnh Dạ sững sốt, anh tức giận là do Bạch Tuyết đem chuyện mang thai nói cho Khang Nghị, Bạch Tuyết chậm chạp không thừa nhận chuyện mình mang thai , cứ nhiên lại nói với Khang Nghị! Lãnh Dạ rất đổ kị! Chẳng lẽ điều này cũng có lỗi!

" Chú Khang Nghị biết sự tồn tại của chúng ta, sao có thể ?" Sói con số một không hiểu hỏi.

"Biết như thế nào ! Chúng ta sớm muộn gì cũng gặp nhau thôi! Em rất mong chờ nha." Tiểu gáo nếp đoàn ngây ngô nói.

"Kỳ thực mẹ căn bản không có nói cho chú Khang Nghị biết chuyện mẹ mang thai !" Sói con số hai nói.

"VẬY là sao chú ấy biết?" Tiểu gáo nếp đoàn rất không hiểu hỏi.

"Là chú a Cổ nói, lúc cha mất tích, mẹ đi tìm chú ấy giúp, chú a Cổ mang mẹ đi tìm chú Khang Nghị , nhờ chú ấy sử dụng quan hệ để tìm cha, thế nhưng, chú Khang Nghị nói cha không có việc gì, để mẹ và chú a Cổ không nhúng tay vào chuyện của cha nữa, là chú a Cổ sốt ruột nên nói ra chuyện mẹ mang thai, nếu như không giúp mẹ cứu cha ra , mẹ sẽ không còn muốn sống! Cho nên chú Khang Nghị mới phái người khắp nơi tìm kiếm tin tức của cha." Sói con số hai lạnh lùng giải thích.

Lãnh Dạ bỗng nhiên hiểu ra, thì ra là anh trách oan Bạch Tuyết , sau khi anh mất tích, cô chẳng những không có chạy trốn, còn muốn nghĩ biện pháp cứu anh ra!

Cô nhát gan như vậy!

Đối mặt nguy hiểm, cô thế nhưng lại không sợ hãi!

Biết mình đã trách oan cô, rất đau lòng, cô gái nhỏ khóc, anh và Tiểu Long Nữ nhất định là đã chọc tức cô!

Thế là áy náy đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, ôm cô và đứa nhỏ, bàn tay xoa nhẹ trên bụng Bạch Tuyết. Chậm rãi tiến vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Nửa đêm , một trận gây rối khiến lãnh Dạ thức tỉnh, thì ra là Bạch Tuyết đang nằm mơ.

Cô hua hua cái tay nhỏ bé, thấp giọng nỉ non : "Ghét anh, em ghét anh..." Lãnh Dạ nhúu mày, đây là đang nói anh sao? Còn là người khác? Lãnh Dạ đưa tay đem bàn tay nhỏ bé lộn xộn đè xuống , ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Ngoan, chớ lộn xộn, ngoan ngoãn ngủ."

Ai biết?

"Em không tốt sao? Anh có yêu em không? Lãnh Dạ, anh nói anh có yêu em không?" Bạch Tuyết nôn nóng gầm nhẹ, tay nhỏ bé lại bắt đầu hua hua lung tung, thân thể tựa như một con rắn nhỏ ở trong lòng Lãnh Dạ mà giãy dụa, không biết rằng một trận giãy dụa khiến cậu bé của Lãnh Dạ lặng lẽ ngẩng đầu.

Vốn bởi vì cô mang thai, gần đây sự tình không ổn định, vẫn đè nén, đã tích góp từng ít một, chờ cơ hội nộ nên cho cô, hiện tại cô ở trong ngực anh giãy dụa như vậy, ai mà chịu nổi! Như vậy rất dễ làm sủng cướp cò, người anh càng lúc càng khô nóng!

"Đừng động, ngoan ngoãn ngủ đi!" Lãnh Dạ khàn khàn nói . Đương nhiên là bởi vì trong thân thể dục hỏa động lại thiêu đốt giọng nói khô ráo.

Bạch Tuyết khẽ nhúu mày, hình như có gì đó không vui? Mới vừa rồi là tay nhỏ bé lộn xộn, lúc này chân cũng dùng tới , cô bức bối bắt đầu đá chần, Lãnh Dạ lo lắng cậu bé bị cô đá đến, đành phải dùng chính hai chân của mình kẹp lấy hai chân Bạch Tuyết, Bạch Tuyết dừng động tác lại! Chỉ là tạm thời yên lặng.

Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, cô gái nhỏ này nói mới lại có thể hỏi anh có yêu cô hay không? Chẳng lẽ anh đối với cô như vậy cô một chút cũng không cảm giác được!

Ngủ ngốc một cách đáng yêu!

Ngốc đến ngây thơ!

"Lãnh Dạ? Anh nói, là em tốt, hay là cô ta tốt?" Bạch Tuyết lại thấp nỉ non, xem ra là nằm mơ , trong mộng đương nhiên là cùng Lãnh Dạ nói chuyện.

Lãnh Dạ nhếch nhếch khóe miệng , đem miệng tới bên tai Bạch Tuyết , ôn nhu nói: "Là em tốt."

Tựa hồ là Bạch Tuyết nghe thấy , an tĩnh rất nhiều.

"Lãnh Dạ, là em lợi hại hay là cô ta lợi hại?" Bạch Tuyết lại hỏi, Lãnh Dạ không biết trả lời như thế nào? Lợi hại? Kia chỉ là một mặt?

Lãnh Dạ không trả lời.

"Ngoan ngoan ngủ đi, ngoan." Lãnh Dạ không trả lời vấn đề của Bạch Tuyết , mà là dỗ Bạch Tuyết đi ngủ?

Bạch Tuyết từ từ lâm vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh , cảm giác bị ai đó dỗ dành , thanh âm này còn rất quen thuộc, không hiểu sao làm cho nàng cảm thấy thân thiết, thế là, liền bắt đầu trở nên sôi nổi, thanh âm mềm mại, yêu kiều.

"Em muốn cho anh biết một chút là em cũng rất lợi hại, em muốn ăn anh, em muốn ăn anh..." Bạch Tuyết nhỏ giọng uốn éo, Lãnh Dạ tò mò không biết Bạch Tuyết làm mộng cái gì lại muốn ăn anh? Có ý gì? Thực sự là không hiểu cô gái nhỏ suốt ngày là đang suy nghĩ gì!

Cô gái nhỏ này thật là khó khăn hiểu! Lòng của phụ nữ sâu như đáy biển!

"Em muốn ăn anh, em muốn ăn anh kem que, ăn kem que..." Bạch Tuyết tiếp tục nỉ non.

Lãnh Dạ hô hấp có chút gấp, tốc độ lưu chuyển của máu trong mạch máu cũng nhanh hơn , phía dưới rất cứng!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 172

"Chẳng lẽ cô gái nhỏ này đang làm mộng xuân? Trong mơ muốn ăn anh?" Lãnh Dạ kích động thiếu chút nữa chảy máu mũi, cô gái nhỏ này nhớ anh sao? Xem ra gần đây cô cũng đói bụng, nếu không sao có thể nằm mơ đều la hét muốn ăn kem que anh!

Kem que?

Kem que!

Hình dung không quá thỏa đáng, chỗ đó rõ ràng rất nóng, tại sao phải dùng kem que lạnh lẽo để miêu tả?

Kỳ thực, trong lòng Bạch Tuyết Lãnh Dạ là một khối băng, rất tàn bạo, rất tuần mỹ, cũng rất lạnh lùng!

Bàn tay nhỏ bé của Bạch Tuyết bắt đầu làm loạn ở trên ngực anh, dưới thân bởi vì bị Lãnh Dạ kẹp, không ngừng xoay qua xoay lại, trong miệng còn phát ra thanh âm nỉ non. Cả người Lãnh Dạ đều nóng rực, lần này không phải do tức giận, không phải nghĩ phát mà phát hỏa. Thân thể đã rất nóng nên muốn hạ nhiệt! Không ngờ cô gái nhỏ này lại ở trong mơ mà muốn làm chuyện đó với anh, anh lại không phải là người khởi đầu, nếu đã nhớ anh như vậy thì sao lúc tỉnh táo không làm chuyện này với anh!

Nhìn Bạch Tuyết, nghĩ đến các con trong bụng có hay không chưa mở hệ thống cách ly, Lãnh Dạ có chút không biết phải làm sao, nếu như anh tấn

công, thanh âm có thể hay không bị đưa nhỏ nghe thấy? Nếu như không tấn công, cô gái nhỏ một mực trêu chọc anh, anh thế nào chịu được! Anh vẫn cố gắng kiềm chế sự phát động của nơi đó , muốn khống chế không phải dễ dàng như vậy !

Hai chân Bạch Tuyết bị kẹp , đôi tay nhỏ bé cũng bị Lãnh Dạ mạnh mẽ đè lên, Lãnh Dạ tất cả cũng là bất đắc dĩ, cô gái nhỏ này vẫn trêu chọc anh! Máu mũi đều phải chảy ra! Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ đè lên như thế, rất không thoải mái! Cô nửa mê nửa tỉnh mà phát hỏa !

"Làm cái gì?" Cô gầm lên giận dữ.

Sau đó, miễn cưỡng mở hai mắt ra, muốn nhìn rõ trên người vì sao lại có một con bạch tuộc giữ lấy cô, rất khó chịu, cô rất ghét con bạch tuộc gây trở ngại đến cô, cô là đang muốn đem Lãnh Dạ ăn . Bỗng nhiên Tiểu Long Nữ xuất hiện, Bạch Tuyết nóng nảy, cô nhớ tới ở bữa tiệc Lãnh Dạ cùng cô ta thân mật một chỗ , đáng ghét!

Người đàn ông đáng ghét này lại có thể ở bữa tiệc mà sờ soạng Tiểu Long Nữ , còn không biết cảm thấy xấu hổ mà còn lưu lại dấu vết, anh là đang rất đói sao?

Anh vẫn thương xuyên nói với cô rằng anh rất , ăn không đủ no!

Nói như vậy, có phải hay không cô rất không dùng được, không thể cho anh ăn no!

Cho nên tính toán muốn từ cô ta ăn no!

Thế nhưng vì sao trở thành một con bạch tuộc đến quẩn quít lấy cô, tay chân cô cũng không thể động đậy!

Bạch Tuyết cố gắng thấy rõ dáng vẻ của con bạch tuộc này, cư nhiên lại là người đàn ông này, chẳng lẽ anh rất đói? Cô đã chuẩn bị thời gian để ăn

anh, anh làm gì mà quần quýt cô như thế, còn không cho cô động đây!

Cô tại sao lại ngoan ngoãn như thế, anh không cho cô động đây, cô sẽ không động đây sao?

Hừ!

Mơ tưởng ——

Cô hừ một tiếng, rút bàn tay nhỏ bé đang bị Lãnh Dạ giữ ra .

"Ba!" Một tiếng rơi trên khuôn mặt của Lãnh Dạ khiến Lãnh Dạ cả kinh, ngơ ngẩn. Cô gái nhỏ này còn học được bạo lực , cứ nhiên dám ra tay với anh?

Thực sự không dám tin!

"Anh đã nói anh là người đàn ông của em đúng ? Như vậy hôm nay em sẽ dùng linh kiện trên người anh, anh phải ngoan ngoãn phối hợp có biết hay không?" Thanh âm ngọt ngào của Bạch Tuyết lúc này nhàn nhạt lộ ra vẻ âm hiểm, đương nhiên là nghĩ muốn hung hăng ăn Lãnh Dạ, vì trước đây người đàn ông này cũng làm như thế với cô, mỗi một lần ở trên giường, người đàn ông này đều hận không thể ăn cô, thậm chí ngay cả xương cốt của cô cũng không muốn giữ lại! Hôm nay cô cũng muốn ăn lại!

Nếu không người đàn ông này sẽ đi kiếm người phụ nữ khác, cô không phải là không dùng được, người đàn ông của chính mình cũng ăn không no, cho nên hôm nay nhất định khiến cho người đàn ông này no tới chết , khiến anh còn dám sờ người phụ nữ kia nữa không!

Lúc này.

"Em hai, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút?" Sói con số một sốt ruột hô .

" Anh làm gì, đêm hôm khuya khoắt nói nhao nhao cái gì?" Sói con số hai không vui trả lời.

"Thật sốt ruột, cha cũng bị mẹ ăn , chúng ta vẫn là nhanh chóng mở khẩn cấp hệ thống, còn có thiết bị cách âm tốt nhất!" Sói con số một cười xấu xa nói.

Sói con số một mặc dù bây giờ là trẻ con, thậm chí ngay cả trẻ con cũng chưa được, tối đa chính là một hạt nhỏ, thế nhưng cũng đã trải qua đầu thai, đã ít nhiều biết một ít chuyện giữa người đàn ông và phụ nữ, vì vậy mới có thể cười xấu xa, bất quá cũng không cần quan tâm cha bị mẹ ăn vào trong bụng như thế nào!

"Cái gì? Cha cũng bị mẹ ăn ?" Tiểu gao nếp đoàn ngạc nhiên hét lên.

"A nha! Em hét to cái gì! Mẹ muốn ăn cha đúng là không có sai, thế nhưng, không phải ăn cái loại đó!" Sói con số một lười biếng trả lời .

"Không phải ăn? Vậy kia là ăn như thế nào?" Tiểu gao nếp đoàn không hiểu hỏi. "Em thực sự là chày gỗ, đương nhiên chính là liếm liếm một chút, mẹ làm sao có thể ăn cha vào trong bụng, chỉ là liếm ngoài da, chỉ là nuốt một chút vị đạo của cha!"

"Thật là không hiểu, mẹ còn có đam mê này, ? Sau này em cũng muốn nếm thử vị đạo của cha có được không ." Tiểu gao nếp đoàn ngọt ngào nói.

"Không!" Sói con số một bị thúc hô một tiếng dừng.

"Sao lại không? Tránh qua một bên đi! Em muốn xem thật kỹ mẹ sẽ ăn vị đạo của cha như thế nào , sau này em cũng ăn vị đạo của cha." Tiểu gao nếp đoàn ngây ngô nói, bộ dáng rất mong chờ.

Điều này khiến Lãnh Dạ muốn hôn mê, chính mình còn chưa được ăn, cũng sắp không được!

Làm cái gì? Đây thật là không phải trẻ con, quả thực là tinh linh.

Lãnh Dạ nghe thấy con gái của mình muốn ăn vị đạo của chính mình, mặt nóng bừng bừng, lần này không phải do dục vọng thiêu đốt, mà là do xấu hổ thiêu nóng!

Nhưng thế nào được!

Ai biết?

Đầu đầu còn ở phía sau, bọn nhỏ chính là tinh phẩm , ai biết mẹ của bọn chúng càng là cực phẩm!

"Ba đứa nhỏ xấu xí các con mau im lặng cho mẹ , mẹ hiện tại là đang nằm mơ có biết hay không, mẹ muốn báo thù, mẹ muốn cho cha các con biết là mẹ lợi hại, là người phụ nữ lợi hại!

Chẳng qua mẹ không có tốt, lúc tỉnh táo không dám ăn người đàn ông bá đạo này, thế nhưng hiện tại ở trong mơ của mẹ, mẹ tại sao có thể để cha các con được tiện nghi , ai biểu cha các người có lỗi? Bộ ngực của người kia có cái gì tốt? Mẹ cũng có, không phải là cha các con rất thích sữa hay sao? Hiện tại mẹ sẽ cho cha các con uống no, nếu còn dám sờ người khác , mẹ liền, mẹ liền..."

Lãnh Dạ vẫn không nói gì, đây là người mẹ như thế nào? Lại có thể cùng bọn nhỏ thảo luận thế ăn cha của bọn chúng như thế nào!

"Mẹ, mẹ liền sẽ làm gì?" Tiểu gao nếp đoàn ngọt ngào hỏi, không ngờ mẹ đáng yêu như thế, cứ nhiên lấy cớ vì mình đang nằm mơ, ba người bọn chúng đều vui vẻ cười trộm, hơn nữa còn không tính nói cho mẹ biết đây không phải là nằm mơ !

"Mẹ liền, mẹ liền, ô kìa, mẹ mới không nói cho các con biết đâu! Dù sao mẹ sẽ không thể cho cha các con được tiện nghi, lần này mẹ sẽ làm cho cha

con mệt chết, làm cho cha các con không xuống giường được, mẹ sẽ giúp cho cha các con ngoan ngoãn mà nằm ở trên giường ba ngày ba đêm, hắc hắc..." Nghĩ đến nếu như có thể đem Lãnh Dạ ăn no, sau đó làm cho anh phải nằm ba ngày ba đêm ở trên giường, Bạch Tuyết ngây ngô cười haha.

Lãnh Dạ đầu hàng , thất bại bởi cô gái nhỏ ngốc nghếch quỷ quái này ! !

"Mẹ, mẹ rất lợi hại nha, sau này cha nhất định sẽ không dám coi thường mẹ nữa." Mặc dù bọn chúng không biết Bạch Tuyết sẽ dùng cách gì để ăn no ? Thế nhưng nghĩ đến cha sẽ bị mẹ ăn no, sau đó chịu không được mà ba ngày ba đêm không có cách nào để xuống giường, bọn chúng cũng cảm thấy rất thú vị.

"Mẹ, mẹ rất lợi hại nha, sau này cha nhất định sẽ không dám coi thường mẹ nữa." Mặc dù bọn chúng không biết Bạch Tuyết sẽ dùng cách gì để ăn no ? Thế nhưng nghĩ đến cha sẽ bị mẹ ăn no, sau đó chịu không được mà ba ngày ba đêm không có cách nào để xuống giường, bọn chúng cũng cảm thấy rất thú vị.

"Hắc hắc... Mẹ đương nhiên là lợi hại, các con xem các con cũng là được hưởng sự lợi hại của mẹ , có người phụ nữ nào đang mang thai mà có thể cùng đứa nhỏ nói chuyện? ? Mẹ đoán rằng toàn địa cầu cũng chỉ mình mẹ lợi hại như vậy, cùng những đứa nhỏ trong bụng nói chuyện." Bạch Tuyết tự hào nói.

Chẳng phải biết, bọn chúng còn lợi hại hơn, bọn chúng ở trong bụng Bạch Tuyết bay tới bay lui, những người phụ nữ mang thai mười tháng mới có thể sinh con, nhưng mà, Bạch Tuyết thì không xác định được , bọn nhỏ sẽ khiến cho Bạch Tuyết khiếp sợ cùng chấn động bất ngờ, cuộc đời Lang vương vĩ đại bắt đầu khổ cực!

Lãnh Dạ cười trộm, nếu như không có hạt giống của anh, cô cũng đâu có thể có tới ba đứa nhỏ lợi hại như thế này!

"Đó là đương nhiên, mẹ rất tuyệt nha." Ba đứa nhỏ đều vì Bạch Tuyết hồn nhiên khả ái mà cười trộm, có tiểu mẹ như vậy đùa giỡn cũng rất vui. Sẽ không có cô đơn, sẽ không hiu quạnh, bởi vì tiểu mẹ của mình chính là một đứa nhỏ chưa trưởng thành!

"Thật sao? Mẹ thật sự rất tuyệt sao?" Bạch Tuyết chưa bao giờ được người khác nói mình giỏi, cho nên muốn xác nhận lại một chút xem mình có phải hay không nghe lầm .

"Đương nhiên, mẹ là tuyệt nhất ."

"Hắc hắc, không hổ là con của mẹ, hiện tại mẹ muốn làm một chuyện kinh thiên động địa, các con vẫn là không nên biết hảo! Mau mở hệ thống cách ly, hệ thống cách âm, sắp tới mẹ sẽ rất bận nha , nói không chừng tới ngày mai, mẹ sẽ làm cho trong bụng cha các con sẽ có những đứa nhỏ cùng các con giống nhau như đúc." Bạch Tuyết tư tưởng đã bắt đầu huyền huyền , cô cho rằng đây là mơ, cô cho rằng trong mơ là không gì làm không được, kể cả làm bất cứ việc xấu nào, không chỗ nào không được , cho nên cô mới sẽ nghĩ tới cũng làm cho Lãnh Dạ mang thai con của nàng.

"Mẹ, mẹ nói ngốc nghếch cái gì thế? Cha là đàn ông, đàn ông tại sao có thể mang thai những đứa nhỏ giống chúng con!"

"Hắc hắc... Cũng là... Quên đi, mẹ muốn bắt đầu vận động , các con nhanh lên một chút mở các hệ thống!" Bạch Tuyết thúc giục.

"Tuân mệnh."

"Vâng ạ."

"Vâng ạ."

Trong phòng ngủ nhắm mắt an tĩnh, Bạch Tuyết nhìn khuôn mặt tuần mỹ trước mắt, mắt to chớp chớp, trong lòng bắt đầu suy nghĩ nên bắt đầu như từ đâu?

Cơ hội này khó có được, cô rất ít khi mơ tới Lãnh Dạ, hôm nay đã mơ tới , cũng không thể để mất đi cơ hội báo thù này, có lẽ lúc này Lãnh Dạ còn đang ở bữa tiệc cùng Tiểu Long Nữ kia cùng một chỗ, còn cô ở nhà mà mơ tới anh.

Có phải hay không đây là ý trời?

Ông trời cho cô cơ hội báo thù, Lãnh Dạ ở bên ngoài ăn người phụ nữ khác, còn cô thì ngay trong mộng mà ăn Lãnh Dạ! Dẫu vật anh tới chết!

Bạch Tuyết bắt đầu tự hỏi.

Lãnh Dạ nhìn đôi con ngươi của cô gái nhỏ linh hoạt chuyển động, biết trong lòng cô đang suy nghĩ chuyện gì, là muốn ăn anh, còn muốn suy nghĩ phương án? Thực sự là phiền phức, bọn nhỏ đều đã mở tất cả hệ thống, hãy mau bắt đầu nhanh đi, đến đây đi, anh đã không thể chờ đợi được nữa.

Thế nhưng, anh phải nhẫn nại chờ đợi cô gái nhỏ này ăn anh, bởi vì nghĩ đến bị cô gái nhỏ này ăn, thật sự là quá mỉa mai .

Cô gái nhỏ nhìn Lãnh Dạ, Lãnh Dạ nhú mày, anh là không hiểu cô gái nhỏ còn do dự cái gì?

“ Em không dám ăn anh ?” Lãnh Dạ nghiêm nghị hỏi , Bạch Tuyết bị hỏi tới , một câu nói này của Lãnh Dạ kích thích tới cô .

Thế nhưng lúc này đang nằm mơ .

Không dám ?

Cười nhạo !

“ Bản tiểu thư là đang suy nghĩ sẽ ăn anh như thế nào !” Bạch Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn , bất mãn nói .

“ Ăn anh , em tốt nhất là nên ngoan ngoãn một chút để anh ăn !” Lãnh Dạ tiếp tục kích thích Bạch Tuyết quả nhiên có hiệu quả .

Bạch Tuyết trừng mắt , người đàn ông này cư nhiên ở trong mộng còn bắt cô ngoan ngoãn một chút , dựa vào cái gì ! Lãnh Dạ mơ tưởng lúc này muốn Bạch Tuyết nghe lời , anh càng muốn em ngoan ngoãn , em càng không ngoan ngoãn!

Xoay người ngồi trên thắt lưng của Lãnh Dạ , vươn bàn tay trắng nhỏ bé mềm mại , sờ lên khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Dạ .

“ Anh đã nói anh là người đàn ông của em , như vậy hiện tại em liền không khách khí , bây giờ anh là ở trong giấc mơ của em , cho nên trong giấc mơ em làm chủ .” Bàn tay của Bạch Tuyết vuốt ve với độ mạnh yếu khác nhau .

“ Gương mặt này của anh rất cuộc đã khiến bao nhiêu phụ nữ động tâm rồi ?” Bạch Tuyết cúi người , áp sát Lãnh Dạ , nhỏ tiếng . Lãnh Dạ bị âm thanh nhỏ nhẹ và ánh mắt điện của cô nhìn đến , cả người một hồi tê dại .

“ Ít nhất là em cũng động tâm , không phải sao ?” Giọng Lãnh Dạ khàn khàn trả lời .

“ Giờ khắc này , anh cũng vì em mà động lòng không phải sao ? Anh ngoan ngoãn nằm dưới , anh cho rằng chỗ đó sẽ nói láo sao ?” Bạch Tuyết đắc ý nói , Lãnh Dạ kêu một tiếng đau đớn , chính xác thân thể anh không nói dối , anh bị cô gái nhỏ trêu chọc rất khó chịu , một mực cố gắng nhẫn nại !

“ Em không được trêu vào nó !” Lãnh Dạ uy hiếp.

“ Anh nghĩ rằng em cũng dễ chọc sao ? Chẳng lẽ anh không sợ chút nữa em sẽ bầm anh ?” Bạch Tuyết học theo ngữ khí uy hiếp .

Bạch Tuyết nói một lát nữa sẽ bầm anh , Lãnh Dạ lại một lần nữa bị Bạch Tuyết làm tê dại cả người .

“ Em còn chưa có cái bản lĩnh đó !” Lãnh Dạ giả vờ âm lãnh trả lời .

“ Bản lĩnh của em làm sao anh biết !” Bạch Tuyết thà chết chứ không chịu khuất phục .

“ Bản lĩnh của em anh không hiểu hết , thế nhưng , em còn rất nông cạn không biết rằng anh rất lợi hại sao !” Lãnh Dạ nhếch miệng , bộ dáng rất tự tin .

“ Hừ ! Em nông cạn anh đều biết rõ , đương nhiên , nhưng anh dài ngắn như thế nào em cũng rõ như lòng bàn tay .” Bạch Tuyết đắc ý cười .

Lãnh Dạ kêu một tiếng đau đớn , cô gái nhỏ này rất thích trêu người , phía dưới của anh sắp nóng nảy lắm rồi !

“ Thế nào ? Sợ sao người đàn ông của em ?” Bạch Tuyết cười ha ha , xem ra ở trong mơ cô cũng không phải kém như vậy , ít nhất là cô có dũng khí nói chuyện . Hơn nữa còn không hề sợ người đàn ông này , cùng anh nói chuyện thế này cảm giác chơi rất vui .

“ Chỉ bằng công phu mồm mép mèo ba chân nghĩ rằng sẽ khiến anh sợ sao ? Em tốt nhất nên thực tế chút đi , nếu không anh sẽ không tâm phục !” Lãnh Dạ chỉ có thể tiếp tục kích thích Bạch Tuyết , nếu không cô gái nhỏ này rốt cuộc lúc nào mới bắt đầu ăn anh ! Nhấn nhẹn thật sự là rất khó chịu !

“ Người đàn ông của em , anh phải ngoan ngoãn một chút , nếu không em chút nữa em lỡ miệng , rắc – cắn đứt cẩu anh , vậy anh cũng không nên

oán trách em!” Lãnh Dạ sửng sốt , cái gì ? Cô gái nhỏ này mới nói cái gì ? Chẳng lẽ gần đây tai mình có vấn đề ? Cô gái nhỏ vờ nói căn anh , thật hay giả ? Căn cũng cần phải dùng miệng , phía dưới dự đoán căn sẽ không tốt ! Không có răng ! Cô thật sẽ làm như vậy ? Giống như một lần cô dùng tay đánh thức cậu bé của anh như nhau , anh bắt cô phải khôi phục nguyên trạng , bất đắc dĩ cô gái nhỏ này cuối cùng dùng miệng , mặc dù cậu bé vẫn không có ngoan ngoãn nằm xuống , thế nhưng , cái loại cảm giác này quả thực là tuyệt vô cùng .

“ Xin hỏi , cô gái nhỏ , em định dùng cái gì để căn anh , vẫn là dùng phía dưới căn anh sao ?” Lãnh Dạ giả vờ tò mò hỏi .

“ Anh thật ngốc , phía dưới làm sao có thể căn ?”

“ Không tệ , phía dưới sẽ không căn , chỉ biết hút và kẹp !”

“ Anh thành thật một chút cho em , bằng không em thật không khách khí !” Bạch Tuyết nhỏ giọng nói uy hiếp Lãnh Dạ , mặc dù cô cho rằng bây giờ chính mình đang ở trong giấc mơ , thế nhưng , cô vẫn còn chút xấu hổ , có chút không biết phải làm sao , có chút không buông ra ! Thế nhưng , nghĩ đến bây giờ mình đang nằm mơ , nhưng mà người đàn ông kia bây giờ còn đang ở bữa tiệc , hơn nữa không biết cùng người phụ nữ có cái kia rất bụi đang làm cái gì ? Cô bỗng nhiên có dũng khí . Báo thù , nhất định phải báo thù .

Hương thơm quanh quẩn bên người Lãnh Dạ như những con cá bơi vòng quanh, cũng bởi vậy Lãnh Dạ lại bị cô khiến cho cả người tê dại không ngừng , cơ hồ bị cô kích thích , thân thể tựa hồ bốc lên khói đen , lửa bên trong không thể phun ra , bất đắc dĩ , chỉ toàn có lửa !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Lãnh Dạ Phúc Hắc

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ bừng, không biết là nóng, hay là xấu hổ, nhưng nhìn giống như mới quả anh đào chín đỏ, ngon ngọt, mê người.

Lúc này, cùng một thời gian, nhưng khác địa điểm.

Khuôn mặt Cung Hàn lạnh lùng, giận giữ nhìn Dương Phi.

"Tại sao cô lại hạ thuốc với cô ấy?" Cung Hàn lạnh lùng hỏi, khôi phục lại sự lạnh lùng và nham hiểm vốn có, đến Bạch Tuyết cũng chưa từng thấy vẻ mặt thật sự của Cung Hàn, lúc này nếu như Cung Hàn đứng ở trước mặt Bạch Tuyết, nhất định Bạch Tuyết sẽ nói đó không phải là một người! Bạch Tuyết quen biết Cung Hàn là một người có miệng lưỡi trơn tru, nhưng lúc này Cung Hàn lại rất lạnh lùng nham hiểm.

"Tôi đang giúp anh mà, tôi nghĩ cho cô ấy uống xong thuốc kia, đến lúc đó đem cô ấy cho anh, thì anh có thể chơi đùa thỏa thích chứ sao! Ai biết nửa đường lại nhảy ra Khang Cốc, đưa Bạch Tuyết đi, cho nên liền liền..." Dương Phi cẩn thận nói, cô ta cũng biết thủ đoạn của Cung Hàn, không phải là cô ta không sợ hãi, cô ta chỉ có thể cẩn thận ứng đối, bảo đảm cho mình an toàn.

"Cô làm như vậy là tiện nghi cho thằng nhóc kia! Tôi ngay cả thân thể Bạch Tuyết cũng chưa được đụng đến, lại còn không tự trọng đưa Bạch Tuyết về nhà!" Cung Hàn nổi giận!

"Anh đã biết như vậy? Xem ra Bạch Tuyết đã ở trong tay anh." Dương Phi thấy bất ngờ, bởi vì chuyện xảy ra sau đó cô ta cũng không biết, cho nên cô ta cho rằng Cung Hàn vẫn không có gặp Bạch Tuyết bị hạ thuốc, nên mới có thể tức giận như vậy, thế nhưng thấy Cung Hàn nói như vậy xem ra đã đưa Bạch Tuyết về với Lãnh Dạ rồi?

"Cô ấy không giống người khác! Tôi không thể ép buộc cô ấy, nhìn cô ấy yếu đuối như vậy, kì thực là một cô ái kiên cường!" Cung Hàn nghiêm túc nói.

Dương Phi nhìn vào ánh mắt của Cung Hàn thì cũng biết người đàn ông này rất nghiêm túc đối Bạch Tuyết, vì sao? Vì sao hai người đàn ông hoàn hảo đều thích cô ta! Còn cô thì có gì không tốt!

"Nếu như kiên cường, anh rất khó có thể đoạn được cô ấy, nếu vậy chẳng phải rất khó có được cô ấy sao!" Dương Phi tỏ vẻ quan tâm.

"Trong lòng tôi đều biết, cô đi ra ngoài đi, sau này không cho phép làm bừa, nếu không, nếu không tôi sẽ không khác sáo giống như hôm nay đâu!" Cung Hàn âm trầm nói.

"Biết rồi!" Dương Phi đành phải đi ra, vì cô ta không dám trêu chọc Cung Hàn, Lãnh Dạ thì cũng không dám động vào! Thực sự là xui xẻo, rốt cuộc thì cô ta phải tìm chỗ dựa vững chắc ở đâu, thì mới có thể đối phó được với Bạch Tuyết đây!

Không lâu sau, Dương Phi thật sự tìm được một chỗ dựa vững chắc.

Dương Phi đi ra, Cung Hàn rơi vào trầm tư, chuyện quan trọng sau này không phải là chuyện của Bạch Tuyết, vì chuyện quan trọng trước mắt là phải tìm được **mà ăn, gần đây anh ta ăn quá nhiều ớt, yêu khí trên người cũng không thể che đậy nữa, anh ta phải đi tìm một người đàn ông trước đã.

Thế là, thân thể vừa chuyển động, liền biến mất trong đêm tối, anh ta phi bay trên trời, cảm thụ được mùi vị của **.

Chẳng cần biết, bây giờ là buổi tối, đàn ông động dục rất nhiều, thế nhưng, anh ta rất muốn ** khỏe mạnh mới được, anh ta rất kiêng ăn, nếu không tốt thì sẽ không muốn ăn.

Qua một cái chợ, lại qua một cái chợ, anh ta liền bị một luồng khí tráng kiện hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn xuống, ở đây lại là biệt thự của Lãnh Dạ, không cần đi vào cũng biết người đàn ông này đang động dục, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là động dụng với ai!

Đáng chết!

Đó là người mà anh ta cũng thích!

Thật muốn lấy đi vũ khí của anh ta, xem anh ta còn dám xuống tay với Bạch Tuyết hay không!

Đen mặt đi vào, lầu một im ắng, nhưng ở lầu hai lại không yên tĩnh như vậy, anh ta không có nghe được tiếng Lãnh Dạ thở dốc, nhưng lại đau lòng nghe thấy tiếng Bạch Tuyết thở gấp!

Vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ ban ngày anh ta nhìn thấy cô gái điếm đạm, ban đêm lại là tiểu mèo hoang!

Chỉ là anh ta nhiều hi vọng tiểu mèo hoang có thể nảy sinh với mình! Không có tới gần, đau lòng không ngót, thế nhưng, cũng không có rời đi, anh ta cứ đứng ở cửa như vậy, gương mặt lạnh lùng, ở trong đêm tối vô cùng sợ hãi, làm cho người ta vô cùng khiếp đảm!

Võn Lãnh Dạ đang hành hạ Bạch Tuyết, bỗng nhiên đôi mắt sắc bén quét qua ngoài cửa, trong nhà của anh lại có trộm sao?

Nhưng tên trộm lại ở ngoài cửa, không phải là đến trộm đồ quý giá sao?
H

ay là bị âm thanh trong phòng ngủ hấp dẫn, mới có thể đứng ở ngoài cửa không nhúc nhích,

giống như pho tượng vậy !

Lãnh Dạ lo lắng dọa đến Bạch Tuyết , anh kéo lấy chăn mỏng , quấn Bạch Tuyết lại . Sau đó đứng dậy , còn Bạch Tuyết đang ở trên người Lãnh Dạ , không biết có chuyện gì vậy ? Liền bị Lãnh Dạ quấn lại , sau đó còn bị Lãnh Dạ bế ra khỏi giường !

Cô giống như là một con khỉ nhỏ bị treo trên cây , vốn đang háng hái ăn kem que , bỗng nhiên phát hiện bị bế khỏi giường , thế là , thả kem que ra , sau đó bò đi lên , bò giống như con khỉ leo cây , cuối cùng lộ ra cái đầu nhỏ nhắn trong chăn , hai chân quấn lấy thắt lưng Lãnh Dạ , đôi tay không ngừng trêu đùa cái cổ Lãnh Dạ .

“ Sao vậy ? Không chịu nổi sao ?” Bạch Tuyết đặc ý nói , bởi vì cô bào lên , bên tai cảm giác được tiếng tim đập thành thịch thịch thịch của Lãnh Dạ , xem ra cô vẫn có sức cuốn hút , nhịp tim anh đập nhanh như vậy , nhất định là bị run động.

Lãnh Dạ không nói gì , cúi xuống hàm thượng cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết . “ Ngô , ngô...” Bạch Tuyết không biết người đàn ông này đang làm cái gì ? Cô vẫn bị treo trên người anh , anh lại còn hôn cô , nhất là trong miệng của cô còn có lưu lại mùi vị của anh , chẳng lẽ anh không cảm giác được !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết xấu hổ đến đỏ bừng .

Lãnh Dạ hôn Bạch Tuyết , từ từ tiến tới gần cửa , Bạch Tuyết làm tổ trong chăn, lại bị cánh tay Lãnh Dạ nhéo lấy cái mũi của cô , một tay ấn lấy đầu của cô , hung hãn hôn cô . Không đầy một lát bản lĩnh , Bạch Tuyết cũng đã thở dốc hồng hộc .

“ Ừm , ừm , anh muốn em ngạt chết sao !” Bạch Tuyết râm rì nói , Lãnh Dạ hài lòng dờn khỏi miệng mềm mại nhỏ nhắn của cô , một đôi con ngươi lạnh lùng thảnh thơi quét về phía cửa .

“ Đồ ngốc , mũi để làm gì ? Chẳng lẽ để trang trí sao !” Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

“ Mũi đương nhiên là để thở , thế nhưng lỗ mũi của người ta không ngoan ! Lúc này liền bãi công !” Bạch Tuyết không phục nói , bọn họ giống như chuột túi , Lãnh Dạ là chuột túi lớn , Bạch Tuyết là chuột túi nhỏ , Bạch Tuyết cười ở ngang hông Lãnh Dạ , chung quanh thì cuốn chăn mỏng , nhưng ở giữa cô và Lãnh Dạ lại không có gì ngăn cách , da thịt chạm da thịt , vừa trơn bóng lại thoải mái .

“ Như anh muốn ôm em , khiến em cảm giác thật nhỏ , giống như là đứa bé vậy.” Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm thấy mình giống như đứa bé chưa lớn .

“ Ba ..” Lãnh Dạ cách chăn mỏng đánh vào cái mũi Bạch Tuyết .

“ Vì sao anh đánh em ?” Bạch Tuyết ủy khuất hỏi .

“ Bởi vì anh không muốn có cảm giác phạm tội , em là người phụ nữ của anh , không phải là con của anh !”

“ Thế nhưng , anh ôm em như vậy cũng là đang ôm con của chúng ta đó !” Bạch Tuyết phản bác .

Lãnh Dạ cười cười , cô nhóc đã mọc răng nanh rồi nên khéo mồm khéo miệng .

Cung Hàn ở ngoài cửa đổ kị đến phát điên , có thể tưởng tượng hình ảnh bên trong có bao nhiêu trêu người !

Anh ta hận không thể đem vật kia của Lãnh Dạ ăn vào trong bụng , để xem anh ta còn khi dễ Bạch Tuyết thế nào !

Con người Lãnh Dạ đảo qua , đã biết ai ở ngoài cửa , đáng giận !

Thế nhưng , Lãnh Dạ không có đi vạch trần , mà để Bạch Tuyết dựa lên cánh cửa , hung hăng hôn lên da thịt Bạch Tuyết.

“ Ừm , ừm Lãnh Dạ , Lãnh Dạ , anh cắn em đau ...” Anh cố ý cắn Bạch Tuyết thật đau , để cho người ở ngoài cửa nghe rõ , như vậy sẽ bị kích thích .

“ Chờ một chút sẽ càng đau hơn , chỉ mới như vậy thì tính là gì !”

“ Không nên , hôm nay là do em làm chủ , anh nên bị em ăn mới đúng .” Bạch Tuyết ý thức được giấc mộng của mình , bỗng nhiên cảm thấy không đúng , trong mộng làm sao có thể biết đau chứ ? Chẳng lẽ đây không phải là mộng ?

“ Anh cho em dạo đầu trước , chút nữa sẽ cho em chơi đùa đủ được không ?” Lãnh Dạ cũng biết Bạch Tuyết chậm như rùa , hiện tại anh muốn tới điểm kích thích , cho nên mới phải mềm giọng lừa dối Bạch Tuyết như vậy .

“ Anh nói nha , bây giờ anh chơi đùa , chút nữa là em chơi nhé .”

“ Ừm !” Lãnh Dạ bất đắc dĩ nhìn cô , thế nhưng anh lại cảm thấy cô đúng là đứa nhỏ , làm việc còn kêu ca !

“ A ..” Lãnh Dạ hung hăng tiến vào trong huyết động của Bạch Tuyết .

Lãnh Dạ kêu rên thành tiếng , trong lòng thực sự chờ hạo rất vất vả !

“ Anh , tại sao lại dùng sức thế , đau chết em mất !” Hai tay Bạch Tuyết ôm cần cổ Lãnh Dạ , hai chân chăm chú kẹp lấy thắt lưng Lãnh Dạ , chủ yếu là lo lắng ngã xuống khỏi người anh .

“ Nếu phối hợp với anh , em sẽ rất thoải mái , nếu không còn phải đau nữa !”

Lãnh Dạ nói xong cũng bắt đầu vùi đầu chăm chỉ làm việc , Cung Hàn ngoài cửa nghe thấy âm thanh va chạm , anh ta liền bất động , vẫn đứng không nhúc nhích như cũ , tròng mắt giận dữ nhìn vào cánh cửa , bên trong còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng ngâm nga của Bạch Tuyết , kích thích hạ thân Cung Hàn ngẩng đầu lên .

“ Anh chậm một chút , em không chịu nổi !” Bạch Tuyết đã ăn không tiêu , bắt đầu cầu xin tha thứ !

“ Nói em là người phụ nữ của ai ?” Lãnh Dạ hung hăng xâm chiếm Bạch Tuyết, lạnh giọng hỏi .

“ Nhẹ một chút !” Bạch Tuyết không được cầu xin tha thứ .

“ Nói em là người phụ nữ của ai , nếu không anh sẽ ép chết em !” Lãnh Dạ hung hăng xâm nhập .

“ Anh đừng ác như vậy , em nói là được chứ gì ! Ta là người phụ nữ của anh , người của Lãnh Dạ ...” Bạch Tuyết không biết làm sao , anh thật đáng ghét , lại còn dùng phương thức này đối phó với cô !

“ Lại trả lời anh một vấn đề , có thích anh yêu em như vậy không , có thích hay không ?” Lãnh Dạ rút cổ khí ra , khiến Bạch Tuyết cảm thấy

trống rỗng .

“ Anh đừng như vậy , không nên trêu đùa em . Anh làm sao thế ?” Bạch Tuyết thấy tò mò , hôm nay Lãnh Dạ bị làm sao vậy ? Không ngừng hỏi vấn đề , còn lấy vũ khí uy hiếp cô !

“ Nói hay không ?” Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi , kỳ thực Lãnh Dạ nhẫn nhịn càng vất vả .

“ Nói thì nói ! Thích anh yêu em như vậy , được rồi chứ , bây giờ anh có thể tiến vào rồi !” Lãnh Dạ bỗng nhiên rút lui khỏi , khiến Bạch Tuyết phải chịu đựng .

“ Lập tức cho em như vậy có sâu hay không ? Hay là nông như vậy ?” Lãnh Dạ cố ý nói ra những lời này .

Một hồi sâu một hồi nông , quá trêu người !

Quả nhiên , Lãnh Dạ không có cố gắng vô ích , Cung Hàn ngoài cửa đã chảy máu mũi , máu nóng chảy ra , anh ta vẫn không động đậy , vẫn như cũ trừng mắt ngoài cửa phòng ngủ .

Mặc dù bây giờ Bạch Tuyết là của Lãnh Dạ , thế nhưng , nhất định anh ta phải nghĩ biện pháp có được Bạch Tuyết , bởi vì cái người ở yêu giới thúc giục , ra lệnh anh ta phải mau đem Bạch Tuyết đưa đến yêu giới ! Anh ta hoàn toàn có thể trực tiếp đem Bạch Tuyết đi , thế nhưng , anh ta còn chưa chơi đùa đủ , thì làm sao cam tâm đem cô đi như thế !

Lãnh Dạ rất là xấu , cố ý nói như vậy , Cung Hàn nói thế nào cũng là hắc bang lão đại , lại còn có thể bị cô kích thích đến chảy máu mũi ! Nói ra thật sự làm cho người khác chê cười !

“ Nhưng không nên quá sâu !!” Cô không chịu nổi Lãnh Dạ tiến vào như vậy , tiến vào quá sâu !

Sao Lãnh Dạ có thể để ý tới sự cầu xin của Bạch Tuyết , anh ra sức khai hoang lãnh thổ của mình , hung hăng tiến vào thân thể Bạch Tuyết , hận không thể xỏ xuyên qua cả thân thể cô , hận không thể xuyên thủng thân thể cô !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Em Không Sợ Anh

Cung Hàn hoàn toàn không nghĩ đến việc mình đi ra ngoài tìm đồ ăn lại bắt gặp cảnh này của Bạch Tuyết và Lãnh Dạ ! Máu mũi rơi đầy trên mặt đất, anh ta hoàn toàn không biết, anh ta cảm giận hất đầu rời đi trong cơn giận dữ!

Tức chết mà !

Rời khỏi biệt thự của Lãnh Dạ, anh ta liền gọi điện thoại cho Tiểu Long Nữ , nói rằng hiện tại anh ta rất muốn **.

Tiểu Long Nữ chưa có về nhà, còn đang ở đó tính toán một chút, đương nhiên là vì muốn có được Lãnh Dạ.

Cung Hàn đi tới khách sạn của Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ vừa mới ra mở cửa, liền bị Cung Hàn áp sát vào tường, hung hăng mà hôn , sau đó bàn tay to còn xé rách lung tung quần áo trên người của Tiểu Long Nữ.

"Này? Anh bị làm sao thế? Bị cái gì kích thích sao? Đến chảy cả máu mũi !" Tiểu Long Nữ không hiểu hỏi.

"Cho anh, lập tức cho anh! !" Cung Hàn đem Tiểu Long Nữ đè lên trên giường, trực tiếp hung hăng cắm vào một cái.

Trong đầu Cung Hàn đều là thanh âm ngâm nga của Bạch Tuyết, anh ta rất hi vọng người phụ nữ dưới thân của mình là Bạch Tuyết , rất hi vọng

người đang cùng với anh ta là Bạch Tuyết, thế nhưng, Bạch Tuyết hiện tại đang bị cái tên kia làm!

Bên này Lãnh Dạ cười đắc ý , ôm Bạch Tuyết đi mở cửa, nhìn thấy trên mặt đất đầy vết máu, biết đã kích thích anh ta tới chảy máu mũi .

Đạt được mục đích.

"Vì sao lại mở cửa?" Phía dưới Bạch Tuyết còn bị Lãnh Dạ treo, người đàn ông này còn treo cô mà đi ra ngoài , Bạch Tuyết ôm chặt cổ Lãnh Dạ , hai chân cũng chặt chẽ kẹp . Chẳng lẽ là trong nhà có trộm ?

"Chúng ta đi ra phòng khách làm tiếp."

"Không nên —— ôm em quay lại, ôm em quay lại ——" Bạch Tuyết kêu to.

Nhìn Lãnh Dạ chưa có ý muốn quay lại, Bạch Tuyết cúi đầu cắn lên vai Lãnh Dạ .

Lãnh Dạ bỗng nhiên bị cắn, ánh sáng trong con ngươi nhu hòa trở nên lạnh lẽo, trên vai truyền đến một trận đau nhức, lần nữa nhắc nhở cho anh biết cô gái nhỏ này cũng rất dữ , lại còn không nói một tiếng liền cắn anh! Đã thế còn dùng sức, đây là phát điên cái gì! Anh không phải là chỉ mở cửa ra để xem tên khốn khiếp nào đã đi chưa!

"Mau buông ra!" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

"Không buông, anh ôm em đi vào !" Bạch Tuyết cắn vai Lãnh Dạ ô ô quát.

"Em học ở đâu cái thói ngang tàng như thế!" Lãnh Dạ lạnh giọng ra lệnh.

"Em học đều là ở anh !" Bạch Tuyết vẫn như cũ không thả miệng ra.

"Vì sao không học những điểm tốt của anh!"

"Ngô ngô! !" Bạch Tuyết chính là không buông miệng, cắn Lãnh Dạ, dứt khoát lắc đầu, người đàn ông này rất hung dữ , không cắn anh thì cắn ai? Cắn anh trong lòng cũng bớt giận một chút.

Nghĩ đến hôm nay anh sờ soạng ngọn núi của Tiểu Long Nữ , không, có thể còn cắn đỉnh núi của người phụ nữ đó, càng nghĩ càng giận, hàm răng nhỏ trắng tinh bắt đầu dùng sức.

"Ti ——" Lãnh Dạ nhúu mày, đưa tay ra ngăn cản, khéo léo dùng lực một chút, Bạch Tuyết bị ép liền thả miệng ra.

Trên vai Lãnh Dạ lập tức xuất hiện hai vết răng còn có đỏ sẫm vết máu, trên miệng Bạch Tuyết cũng có dính máu ít máu của Lãnh Dạ .

Nếu như Bạch Tuyết biết thân phận thật sự của Lãnh Dạ đoán rằng cho cô cắn cô cũng sẽ không cắn, nào có người nào dám cắn sói! Lại là một Lang vương tu luyện ngàn năm! Cho cô mười lá gan của cô cũng không dám!

Nhìn vết máu trên khóe miệng Bạch Tuyết, Lãnh Dạ nhúu mày thật sâu! Nhưng còn Bạch Tuyết thì cười hì hì, đắc ý vạn phần.

"Hôm nay có phải anh dấu em ở bên ngoài ăn người phụ nữ khác?" Nghĩ đến dấu vết trên người Tiểu Long Nữ , Bạch Tuyết cười nhạt một tiếng rồi nói.

"Có ý gì?" Lãnh Dạ không hiểu, anh vì để cho Bạch Tuyết ghen, chỉ là để Tiểu Long Nữ dựa sát vào người anh, cô gái nhỏ này là có ý gì? Cư nhiên dám nhìn anh cười như vậy! Giống như anh đã làm chuyện gì phản bội cô!

"Có ý gì? Anh như thế thích ăn cái đó, chỗ này của em không phải là không có, tại sao anh lại muốn ăn của người khác? Chẳng lẽ là của em không đủ để anh ăn?" Bạch Tuyết thê lương quát, trong mắt có tia sáng.

Mặc dù nửa người dưới còn đang ở trên người Lãnh Dạ, thế nhưng, đành phải vậy!

Từ trên người Lãnh Dạ leo xuống, đem chăn mỏng trên người xé ra, xích lõa đứng trước mặt Lãnh Dạ, phần nộ nhìn anh.

"Có phải hay không em vẫn không thể giúp anh ăn no ? Mới có thể cho anh bụng đói ăn quàng như thế!" Lãnh Dạ hí mắt nhìn cô gái nhỏ, vóc người không tệ, màu trắng của da , màu đen của mái tóc, màu hồng của đôi môi, còn có cặp núi nhỏ, đẹp vô cùng .

Cô một phen vứt bỏ tấm chăn mỏng trên người Lãnh Dạ, làm cho cô và Lãnh Dạ thân thể hai người đều trực tiếp tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài, cô kéo Lãnh Dạ đi tới phòng ngủ, sau đó đến bên giường, nhào tới Lãnh Dạ, cô cơ hồ là dùng hết toàn lực mới có thể đè Lãnh Dạ lên trên giường, kỳ thực đây cũng là do Lãnh Dạ cố ý phối hợp, nếu không chỉ bằng cô làm sao có thể đè anh xuống giường!

“Lãnh Dạ, hôm nay em liền giúp anh ăn no, anh có phải hay không thích ăn, mở miệng cho em, mở miệng cho em---“ Bạch Tuyết rống giận, cô chịu không nổi khi Lãnh Dạ cùng Tiểu Long Nữ kia làm như vậy!

Bạch Tuyết nói liền đem đại bạch thỏ của mình tới sát miệng của Lãnh Dạ, ai biết, Lãnh Dạ căn bản là không phối hợp!

Bạch Tuyết giơ lên bàn tay trắng nhỏ bé, giống nữ vương mà vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dạ, lại toét miệng cười, giống một con hổ nhỏ.

Lãnh Dạ âm lãnh trừng mắt nhìn cô, cô gái nhỏ này thật lớn mật, cư nhiên dám vỗ mặt của anh, điều này làm anh không vui!

“Không nên nhìn em như vậy, em không sợ anh, anh không phải là rất thích ăn cái này sao? Vì sao hiện tại lại không ăn? Mở miệng cho em, mở miệng----“ Bạch Tuyết tức giận!

Vừa nói vừa vỗ vỗ lên khuôn mặt của Lãnh Dạ, khuôn mặt tuần tú trở nên rất khó coi.

Lãnh Dạ nhìn chăm chăm Bạch Tuyết, tầm mắt quét qua khuôn mặt nhỏ của Bạch Tuyết, nhìn về phía cái cổ mê người kia, xương quai xanh đầy khiêu gợi, lại sau đó là một đôi đại bạch thỏ mỹ lệ trong không trung lung lay như sắp đổ, tựa hồ như muốn khiêu chiến anh, ý là người không dám ăn ta.

Nhìn xuống chút nữa là khu vực tam giác vàng, nhưng mà anh chăm chú quan sát kỹ một chỗ, khiến anh nhìn điên cuồng, hơi thở bắt đầu trở nên nóng rực, vươn tay nắm một cái đại bạch thỏ hung hăng nhéo nhéo, lập tức Bạch Tuyết truyền đến một tiếng hừ mềm mại, thân thể khẽ run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn không bị khống chế mà đỏ lên.

“Thích anh ăn em như thế?” Lãnh Dạ hừ một tiếng, giơ hai chân cuốn lấy phần eo của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết nằm bò trên người Lãnh Dạ, Lãnh Dạ lập tức đem Bạch Tuyết nhấc lên, đại bạch thỏ tự nhiên mà vào trong miệng anh, không chút khách khí hung hăng ngậm rồi mút một hơi. Bạch Tuyết lại lần hừ một tiếng mềm mại.

Bạch Tuyết nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dạ:” Nói, hôm nay có phải hay không anh cũng đã ăn người phụ nữ kia?”

“Nói nhảm!” Lãnh Dạ kêu rên, nghe thấy tiếng tiểu nữ nhân nói như vậy, anh tức đến sắp nổ cả phổi, anh lúc nào mà ăn cái đó của người khác!

“Đáng ghét, ăn liền ăn, đã làm còn không thừa nhận, em biết anh ở chỗ này của em là ăn không no đúng hay không? Hôm nay em sẽ để anh ăn no

yên tâm.” Bạch Tuyết cười cười, đưa tay sờ lên khuôn mặt Lãnh Dạ, ở trong mắt Lãnh Dạ lúc này cô giống một tiểu yêu tinh!

Liếm môi một chút, tựa như bị yêu tinh tiến sát thân thể liếc mắt một cái, đặc biệt trên người! Hai tay cô vuốt ve khuôn mặt Lãnh Dạ, tóc đen tự nhiên rơi xuống hai bên má Lãnh Dạ, cô dán người lên Lãnh Dạ, thối khí nhè nhẹ nói:”Lãnh Dạ, em muốn ăn anh.”

Anh đã bị trên chọc, cậu bé để ở dưới cặp lông nhỏ của cô đã trở nên khó chịu, hô hấp của anh bắt đầu trở nên loạn, khô khốc nuốt một ngụm nước bọt. Động tác tiếp theo khiến Lãnh Dạ cơ hồ muốn điên, cô gái nhỏ này ngồi trên người anh, hai chân chống đỡ ở trên giường, sau đó thối phù một tiếng, cậu bé đi thẳng vào. Ô, Lãnh Dạ không khỏi ô lên một tiếng.

Anh hoàn toàn không nghĩ đến, cô sẽ làm như vậy. Thế nhưng, một tiếng khúc khích kia nhắc nhở anh biết chỗ đó của cô gái nhỏ đã ướt, khoe miệng vừa kéo, cười.

Thế nhưng, cô gái nhỏ này sau khi ngồi lên, cứ nhiên liền bất động, Lãnh Dạ nóng nảy, cô gái nhỏ đáng chết, đây là muốn dẫn dắt anh! Anh không chịu nổi, quả thực sắp bạo tạc, cô gái nhỏ nếu không động, anh sẽ phải hành động, nếu không đêm nay anh sẽ bị ép biến thành thái giám!

Rốt cuộc, anh không nhịn được, xoay người, đổi vị trí, anh lấy được quyền chủ động.

Hắn liên tiếp thở gấp, nhanh bị ép tới điên,”Ngoan ngoãn một chút, không muốn anh khiến em đau đến chết nữa chứ!” Thật mạnh một chút, cậu bé đã tiến vào chỗ sâu nhất, “Em ăn không hết anh, vẫn là để anh giúp em.” Anh đã bắt đầu vận động mãnh liệt, cuối cùng đem toàn bộ tích trữ này giờ đẩy hết cho Bạch Tuyết. Anh phóng ra, toàn thân sáng khoái, cũng là chỉ có cô gái nhỏ này mới có thể làm cho anh thoải mái như vậy, kiếp này anh cũng sẽ không bao giờ buông cô ra, vĩnh viễn không buông.

Chẳng phải biết, Lãnh Dạ muốn chiếm hữu Bạch Tuyết dự vọng càng ngày càng mãnh liệt, thế nhưng, sau này con đường của bọn họ càng lúc càng gian khổ!

Bạch Tuyết còn không biết thân phận thật sự của Lãnh Dạ, đợi được khi biết mỗi đêm mình bị người đàn ông của cô hung hăng chiếm hữu căn bản cũng không phải là người thì không biết sẽ như thế nào? Bất quá Bạch Tuyết rất nhanh lại muốn nhìn thấy chân thân của Lãnh Dạ.

Trong đêm tối, Bạch Tuyết ngủ say, ánh mắt Lãnh Dạ lộ ra vẻ sắc bén trong đêm tối bắn ra ngoài cửa sổ.

Anh đang suy nghĩ vì sao mẹ của anh lại bỗng nhiên trở nên như vậy? Rất khó hiểu, Bình Tĩnh đã đi yêu giới, anh ta báo rằng : Mẹ vẫn chưa về.

Mẹ đi đâu? Chẳng lẽ mẹ đang ở chỗ của và Ma Quỷ- em trai của Ma Vương?

Con người sắc càng ngày càng lạnh, chau mày, anh không chấp nhận được hành động của mẹ!

Anh nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao mẹ muốn làm như vậy?

Ngày hôm sau, Bạch Tuyết không có tức giận, cô bị Lãnh Dạ giằng co cả đêm, cũng không tức giận, cô chính là như vậy, không mang thù, hơn nữa còn kêu rất tốt, cũng rất dễ thỏa mãn, có lẽ là cô đã yêu, yêu người đàn ông này yêu quá sâu, mới có thể khoan dung với anh như vậy.

Chiều ăn cơm xong, Bạch Tuyết lại về nhà mình, cô muốn đi hỏi cha cô về chuyện của mẹ cô.

Mặc kệ chuyện cô đang có thai hay quan hệ giữa cô và Lãnh Dạ thập phần xấu hổ, cũng phải nhanh chóng tìm được mẹ!

Về tới nhà, Bạch Lan rất vui vẻ ra mở cửa, sau khi vào trong thì Bạch Tuyết mới biết, thì ra là Lâm Giang đang ở nhà cô làm khách, thảo nào Bạch Lan vui vẻ như vậy.

“Bạch Tuyết?”

“Lâm Giang?”

“Mình mang tới cho Bạch Lan vài cuốn sách, đã lâu không gặp.” Lâm Giang lễ phép nói.

“Đúng vậy, cậu ngồi đi, tớ đi tìm cha nói chút chuyện.” Bạch Tuyết mỉm cười đi tới thư phòng.

Cha cô tự nhiên biết cô tới là có mục đích; thế nhưng, chuyện về mẹ của cô, ông tuyệt đối không thể nói cho Bạch Tuyết, ông thế để Bạch Tuyết hận ông!

Bạch Lan nhìn thấy Lâm Giang trong lòng cao hứng, tự nhiên không có tâm tư đối phó với Bạch Tuyết, song, mẹ Bạch Lan cũng ra mua thức ăn, nói là muốn mời Lâm Giang ăn một bữa cơm.

Bởi vậy, Bạch Tuyết bị cha cô kêu ở lại cùng nhau ăn cơm.

Đồ ăn trên bàn không phải là Bạch Tuyết không thích, chính là bởi vì cô mang thai, có chút kén chọn, chỉ là bản thân không thích ăn lung tung, ăn vào chỉ muốn nôn ra!

Cô cố nhẫn nại sự khó chịu mà ăn một ít. Chẳng biết rằng, bởi vì Bạch Tuyết nhẫn nại, gần như đã khiến Lang vương vĩ đại của chúng ta cơ hồ phát điên!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Động Vật Ăn Thịt

"Con không thoải mái sao Tuyết Nhi, sắc mặt con không tốt lắm." Bạch Hàn quan tâm hỏi, dù sao thì lần này ông có thể bình yên vô sự ra ngoài, tất cả là nhờ vào Bạch Tuyết, công ty của ông cũng không gặp nhiều tổn thất lớn, ông cũng thay đổi không ít, trong lòng đã có cô con gái này.

"Ba, con không sao." Bạch Tuyết miễn cưỡng cười cười, kỳ thực ,trong lòng rất khó chịu!

Sau khi Bạch Hàn ra tù, Bạch Tuyết vì mẹ, bắt đầu tiếp xúc với cha, hi vọng có thể từ trong miệng cha biết đến tin tức của mẹ, dần dần cô cũng không có hận cha như vậy, dù sao cô cũng không còn người thân, không tìm được mẹ, trừ bỏ Lãnh Dạ thì chỉ còn cha là người thân của cô.

"Không thoải mái sao?" Lâm Giang quan tâm hỏi, cậu vẫn hoài nghi Bạch Tuyết mang thai, mặc dù Bạch Tuyết không thừa nhận, thế nhưng cậu vẫn không có loại bỏ việc Bạch Tuyết mang thai, cô và Lãnh Dạ ở chung, Lãnh Dạ cũng không thể ăn chay, đó là một loài động vật ăn thịt, cho nên Bạch Tuyết sẽ không bị anh ta ăn ít!

Mặc dù nghĩ đến việc Lãnh Dạ có thể tùy ý ăn Bạch Tuyết mỗi đêm, trong lòng trong lòng cậu cảm thấy náo nức, thế nhưng dù sao pháp lực của mình không đủ, không thể tự tìm đường chết, cho nên cậu một mực chờ đợi đối thủ lớn hơn xuất hiện đối phó Lãnh Dạ, đến cuối cùng thì cậu có thể ra tay, làm ngư ông đắc lợi.

Nhìn thấy Bạch Tuyết ăn không ngon, cậu liền liên tưởng đến việc Bạch Tuyết mang thai.

Bạch Tuyết nhú mày, trong bụng trao lên cảm giác buồn nôn, lúc này sắc mặt của cô lúc trắng lúc xanh, vừa thấy liền biết là không khỏe.

Bạch Tuyết áp chế hạ khó chịu, khóe miệng hơi run nên, xem như là nở cười, chỉ là trong nháy mắt, sắc mặt của cô biến đổi, đẩy ghế ra mà chạy vào nhà vệ sinh.

Mọi người đều biết Bạch Tuyết đang muốn nôn ra.

"Bạch Hàn, có phải Bạch Tuyết mang thai hay không? Ông xem bộ dạng nó kìa, giống như đúc khi tôi mang thai." Mẹ Bạch Lan hiếu kỳ hỏi.

Bạch Hàn ngẩn ra, Tuyết nhi còn nhỏ như vậy, sao Lãnh Dạ có thể không chú ý mà làm con bé mang thai? Một cổ tức giận dâng lên, đứng dậy đi vào thư phòng.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho Lãnh Dạ

Lãnh Dạ có chút giật mình, Bạch Hàn lại gọi điện thoại cho anh, chẳng lẽ?

Bỗng nhiên có dự cảm bất sấu, sáng sớm hôm nay Bạch Tuyết nói phải về nhà một chuyến, chẳng lẽ là Bạch Tuyết có chuyện gì?

"Chuyện gì?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi một câu.

Có phải Tuyết nhi mang thai hay không? Bạch Hàn trực tiếp hỏi.

Lãnh Dạ đang ngồi họp, nghe thấy Bạch Hàn nói, không có ngạc nhiên, dù sao đây là sự thật.

"Uh`m" Đơn giản ừ một tiếng.

Tại sao anh có thể làm cho con bé mang thai đứa nhỏ, con bé còn nhỏ như vậy! " Bạch Hàn tức giận, Bạch Tuyết còn nhỏ như vậy, làm sao có thể sinh con!

"Để cho cô ấy nghe điện thoại. " Lãnh Dạ không hờn giận!

Bạch Hàn cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, bởi vì cửa mở ra, ông liền trực tiếp tiến vào, mặc kệ thế nào thì ngồi ta cũng là tổng giám đốc lớn, ông vẫn không dám trêu chọc, hơn nữa anh ta lại là Lãnh Dạ, là loại nhân vật rất khó đối phó!

Tuyết Nhi Tuyết nhi, Tuyết nhi, là điện thoại của Lãnh tổng, anh ta muốn con nghe điện thoại, toàn thân Bạch Tuyết ra rời, nằm bò lên trên bồn cầu, nghe thấy điện của Lãnh Dạ, cảm thấy rất bất ngờ, sao anh lại gọi vào lúc này?

Đi tới vòi nước, miễn cưỡng súc miệng.

" Uy? " Lãnh Dạ nghe thấy giọng nói cô suy yếu, liền nhíu mày, chuyện gì xảy ra vậy? Buổi sáng hôm nay ra cửa còn rất tốt mà, lúc này nghe thấy suy yếu vậy?

" Xảy ra chuyện gì vậy? " Vẫn là giọng nói lạnh lùng truyền đến.

" Em không. . . ọ ọ..."Bạch Tuyết nhanh chóng ngồi xổm xuống, lại kịch liệt nôn ra, điện thoại cũng bị cô nắm trong tay, mà tiếng động này cũng đã truyền vào trong lỗ tai Lãnh Dạ.

Bút máy nằm trong tay gãy đôi, cả đám cổ đông hai mặt nhìn nhau, kinh đại đến không dám nói, ai cũng không biết bên kia điện thoại xảy ra chuyện gì? Nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt! Nhìn thấy tổng giám đốc nhíu chặt mày, liền biết anh đang lo lắng gì đó?

Lãnh Dạ nhíu mày, anh cũng không thể ngồi yên được nữa, bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng ra lệnh: Hội nghị hôm nay kết thúc. "

Vừa dứt lời, người đã ra biến mất khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người lại hai mặt nhìn nhau, ai cũng không có thấy qua tổng giám đốc mất bình tĩnh như thế, lại còn hành sự vội vàng, cũng không người biết kia điện thoại là thần thánh phương nào, nhưng đều cảm thấy rất tò mò

Bạch Tuyết nôn cảm mật ra ngoài, cô cực kỳ khó chịu, chậm rãi đứng lên, cha cô đưa cho cô một cốc nước súc miệng

"Sao lại không chú ý như vậy, đứa bé này không thể có!" Nghe cha nói, khiến Bạch Tuyết sửng sốt, cha biết cô mang thai rồi sao?

Cô không có nói cho người trong nhà biết mà?

"Làm sao mà cha biết được vậy?" Bạch Tuyết xấu hổ hỏi, sắc mặt vẫn rất kém.

" Cha vừa gọi điện thoại, Lãnh tổng nói!" Bạch Hàn hồ thẹn nói, con như hôm nay đều do ta tạo thành!

Kỳ thực, có một số việc cũng không như Bạch Hàn nghĩ, mặc dù lúc trước ông không đưa Bạch Tuyết cho Lãnh Dạ, thì Bạch Tuyết cũng sẽ là người của Lãnh Dạ, đây chính là ý trời, Bạch Tuyết là hậu nhân của mẫu đơn tiên tử, nhân duyên của cô và Lãnh Dạ đã định từ kiếp trước.

"A... ! " Bỗng nhiên Bạch Tuyết nghĩ đến cô còn đang nói điện thoại với Lãnh Dạ, liền cầm di động lên nhìn, đối phương đã cúp máy rồi. Có chút thất vọng!.

" Cha đưa con đi phá thai! " Bạch Hàn lo lắng Bạch Tuyết không hiểu, ngộ nhờ bị Lãnh Dạ bỏ mặc!

"Con muốn giữ đứa bé lại." Mặc dù Bạch Tuyết suy yếu, thế nhưng giọng điệu lại lộ ra sự kiên định.

"Không được, con còn nhỏ như vậy, làm sao có thể sinh con!" Bạch Hàn cao giọng một chút, ba người ngoài cửa cũng đã nghe thấy, Bạch Lan đi tới.

" Chao ôi, chúc mừng chị, chị đã làm mẹ nha! " Bạch Lan trào phúng liếc nhìn Bạch Tuyết một cái.

Bạch Tuyết rất khó chịu, không thèm để ý tới Bạch Lan chế nhạo.

" Lan Lan, ngậm miệng, trong nhà còn có khách, đừng để cho người ta chê cười, Bạch Hàn nhắc nhở Bạch Lan đừng làm xấu mặt!

Bạch Lan nghĩ đến Lâm Giang cũng ngoan ngoãn thu miệng

Bạch Tuyết đi ra ngoài

"Cha. con đi về trước đây! Bạch Tuyết suy yếu nói.

" Con đã như vậy rồi còn định đi đâu, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, cha còn có chuyện nói với con, Bạch Hàn biết không thể giữ lại đứa bé, Bạch Tuyết còn nhỏ, tuyệt đối không được!

Bạch Tuyết thật sự là khó chịu, không có nói thêm gì nữa. trực tiếp ngồi trên sofa, thế nhưng còn chưa ấm chỗ, lại chạy về phía phòng vệ sinh!

" Chao ôi ! Thế này thì ăn cơm sao nổi, thực sự là ghê tởm chết !" Mẹ kế Bạch Tuyết lau chùi miệng miệng nói.

" Câm miệng, bà không từng như vậy sao?" Bạch Hàn nghiêm khắc giáo huấn bà ta.

"Ông -- được rồi, hôm nay trong nhà có người, tôi không cùng ông chấp nhật! mẹ kế Bạch Tuyết khó chịu nói.

Bạch Tuyết ngồi lê liệt dưới đất, Lâm Giang nhìn nhìn thấy đi tới, rót một cốc nước đi tới nhà vệ sinh, Bạch Lan muốn gọi Lâm Giang lại, thế nhưng Lâm Giang cũng không thèm nhìn cô ta, đành phải thức thời dừng miệng, còn mẹ của Bạch Lan ở một bên đưa mắt ra hiệu cho Bạch Lan, ý là con phải cẩn thận con hồ ly tinh Bạch Tuyết này!

"Khá hơn chút nào không?" Lâm Giang lo lắng hỏi, bây giờ cậu đã biết Bạch Tuyết mang thai, là đứa bé của Lãnh Dạ, không biết đứa nhỏ là người hay là yêu?

Mắt nhúu lại nhìn về phía thân thể Bạch Tuyết, đáng chết, vẫn không nhìn thấy như cũ.

Tại sao lại như vậy.

Vì sao không thể nhìn thấy thân thể Bạch Tuyết?

Cậu là yêu, dùng pháp nhãn xuyên thấu, tại sao lại không thể thấy!

Không ngừng nghi ngờ!

"Cảm ơn cậu!" Bạch Tuyết vô lực nói, cúi thấp đầu, trong lòng vẫn còn khó chịu, xem ra đồ ăn hôm nay đều không ăn được chút gì, trước kia chưa từng thấy buồn nôn, tại sao hôm nay lại nôn nhiều như vậy?

Lúc này

"Chao ôi" Mẹ ăn linh tinh gì vậy, quả thực là không thể chịu được, sói con số hai nói.

Thật sự lo lắng, mẹ đã nôn hết mọi thứ ra ngoài, sẽ không sao chứ? Sói con số hai lo lắng hỏi!

“Em không chịu nổi, em cũng buồn nôn!” Đứa thứ ba cũng nói.

“Ngừng! Em buồn nôn cái gì? Em cũng không có mang thai!” Sói con số thứ nhất nở nụ cười.

Lâm Giang vẫn đứng phía sau Bạch Tuyết.

“Có muốn tôi dẫn cô tới bệnh viện không?”

“Không, không cần, lát nữa sẽ không sao...” Bạch Tuyết cúi thấp đầu nói.

Đợi đến khi gương mặt Lãnh Dạ hết hoảng đi tới Bạch gia, anh lạnh lùng nhìn lướt qua trong phòng, không có bóng dáng cô, nhìn về mặt Bạch Hàn và Bạch Lan hơi trắng bệch, trong lòng Lãnh Dạ càng hoảng! Người của tôi đâu.

“Cô ở đâu?”

“Oẹ”

Lãnh Dạ vừa nói xong! Liên nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nôn.

Anh bỏ qua tất cả ngại mọi người, chạy thẳng tới nhà vệ sinh thì thấy cô vô lực nằm bò trên bồn cầu, liền bước một bước dài, ôm lấy cô.

Xoay người, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lâm Giang một cái.

“Cậu thật đúng là có mặt khắp nơi, chẳng qua, cảm ơn cậu đã chiếu cố người phụ nữ của tôi.” Lãnh Dạ lạnh lùng nói, ai cũng có thể nghe ra câu có hàm ý khác!

“Không cần khách khí, Bạch Tuyết không chỉ là người của anh mà còn là bạn của tôi, tôi rất sẵn lòng chiếu cố cô ấy.” Lâm Giang đáp lễ Lãnh Dạ,

cũng lạnh lùng nói.

Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết ra khỏi nhà vệ sinh, đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn một bàn cơm đồ ăn, chân mày lại nhíu chặt, thảo nào cô lại ói nhiều như vậy, những thứ này đều là thứ anh ghét ăn, mà khẩu vị của bọn nhỏ đều di truyền từ anh, cho nên không thể ăn những thứ này.

“Sau này không nên ăn cơm ở đây, làm xong việc thì phải trở về biết không?” Lãnh Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết trắng bệch, sắc mặt không đổi nói, giống như trách cứ lại giống như quan tâm.

Bạch Tuyết không muốn bị anh ôm như vậy, rất ngại ngùng!

Thế nhưng bởi vì nôn mửa mà thân thể không còn sức lực, chân đã mềm nhũn nên đành để cho anh ôm đi!

“Không nên nói như vậy, đây là nhà em.” Bạch Tuyết suy yếu trả lời Lãnh Dạ.

“Sau này em muốn ăn cơm ở đây, anh cho người đưa cơm tới, chứ làm sao ăn được những thứ kia.” Mẹ Bạch Lan liếc nhìn đồ ăn do chính mình tỉ mỉ chuẩn bị, cơm nước phong phú bao nhiêu, thế nhưng ở trong mắt tổng giám đốc này lại không thể ăn?

Chẳng lẽ anh ta đều coi Bạch Tuyết là tiên nữ nuôi dưỡng sao?

Những thứ này không ăn được, thì bọn họ ăn cái gì!

Lãnh Dạ tới chỗ Bạch Hàn, lạnh lùng âm hiểm nhìn ông, lại từ trên cao nhìn xuống, giống như đang chỉ trích ông không có chiều cố tốt cho Bạch Tuyết.

“Để cho Lãnh tổng lo lắng, tôi không có chăm sóc tốt cho Tuyết nhi.” Bạch Hàn biết người đàn ông này bất mãn với chính mình thế là ngoan

ngoan xin lỗi.

“Biết là tốt, cô ấy mang thai con tôi, chưa bao giờ nôn mửa khi ở với tôi, nhưng hôm nay... khiến tôi rất thất vọng...” Lãnh Dạ bắn ra hàn quang, khiến người trong phòng đều bị đóng băng.

Cuối cùng hàn quang của anh rơi vào trên người Bạch Lan.

“Cô? Nếu như không phải Bạch Tuyết cầu xin tôi, thì chuyện lần trước cô chết trăm lần cũng không đủ!” Lãnh Dạ âm ngoan nói.

Bạch Lan biết bình thường mình hay bắt nạt Bạch Tuyết, xem ra anh ta đều biết.

Khí thể thật dọa người, sau lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh! Cuối cùng không chịu được đành phải cúi đầu, Lãnh Dạ mới thu hồi ánh mắt đó.

“Về sau ít tới đây thôi, anh nghĩ ở đây cũng không có hồi ức tốt đẹp với em!” Lãnh Dạ lạnh giọng nói, căm tức nhìn cô.

Tại sao lại biến mình thành như vậy? Không thích ăn những thứ kia thì không phải ăn! Vì sao lại miễn cưỡng chính mình!

Lúc này ngoan ngoãn như vậy, nhất định là rất khó chịu thì mới có thể ngoan ngoãn để anh ôm như vậy.

Bạch Tuyết xấu hổ tựa đầu vào ngực Lãnh Dạ, trong lòng đã được anh bảo vệ mà cảm động, nước mắt lại rơi xuống.

Nhìn thấy cô khóc!

“Làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao?” Cuống quýt đặt Bạch Tuyết lên lại ghế sofa, để cho cô nằm xuống thoải mái, sờ sờ lên bụng cô, lại sờ lên trán cô.

Thế nhưng, con người vẫn lạnh lùng, hẩn nhìn chăm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Bạch Tuyết, trước đây cô vừa khóc, gương mặt sẽ hồng, thế nhưng gương mặt lại trắng bệch làm cho người ta nhìn thấy đau lòng!

Lãnh Dạ đứng dậy đi vào nhà tắm lấy một chiếc khăn ướt, đi tới trước mặt Bạch Tuyết, lau mặt cho cô, sau đó lại lau cánh tay nhỏ bé.

“Em tự ý tới.” Bạch Tuyết suy yếu nói.

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm xuống.” Một tiếng ra lệnh lạnh lùng khiến người trong phòng sợ ngây người. Người này chính là tổng giám đốc Lang thị lừng lẫy sao? Đây có phải người đó không?

Mọi người đều hoài nghi!

Cái người đàn ông kia, giống như một khối đá, lại là nhân vật huyền thoại, bây giờ đang lau mặt lau tay cho Bạch Tuyết.

Sắc mặt Lãnh Dạ vẫn lạnh lùng như cũ, một loạt động tác của anh gần như khiến người khác rớt tròng mắt, đến Lâm Giang cũng không tin người này là Lang Vương.

Cái người Lang Vương đó, ai sẽ nghĩ tới bây giờ lại làm việc này!

Xem ra Bạch Tuyết rất có mị lực!

Nhưng mà, Lâm Giang đã từng theo đuổi, vì mục tiêu của mình mà đi tới thế giới nhân loại, chính là để giết Lãnh Dạ, sau đó lấy đi kim đan, chỉ cần kim đan tới tay thì cậu có thể xưng vương.

Thế nhưng, khi quen biết Bạch Tuyết, tất cả đã từ từ thay đổi, cậu ta trở nên không tự tin, bắt đầu trở nên mềm lòng, trở nên lo lắng tổn thương

Bạch Tuyết, lo lắng Bạch Tuyết khó chịu, lo lắng Bạch Tuyết vì Lãnh Dạ mà tan nát cõi lòng, cậu bắt đầu vì Bạch Tuyết lo lắng.

Cậu biết Bạch Tuyết yêu Lãnh Dạ cho nên cậu vẫn không có vì kế hoạch của mình mà ra tay, chỉ là lẳng lặng chờ đợi, hy vọng có đối thủ cường đại loại bỏ Lãnh Dạ, đến lúc đó Bạch Tuyết sẽ không hận cậu, cậu còn có thể tiếp tục làm hộ hoa sứ giả cho Bạch Tuyết, thế nhưng bây giờ nhìn Lãnh Dạ đối với Bạch Tuyết như thế, cậu gần như hiểu tất cả.

Lãnh Dạ lạnh lùng, thế nhưng anh ta yêu Bạch Tuyết.

Lâm Giang ý thức được điểm này, tâm tình có chút phức tạp.

Bọn họ yêu nhau.

Gần như đã không có người có thể tách bọn họ ra, không ai có thể dung nhập bọn họ, mặc dù Lãnh Dạ chưa từng có lời nói quan tâm, còn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, nhưng hành vi của anh ta đã nói cho mọi người biết anh ta quan tâm tới Bạch Tuyết.

***

Đau buồn chính là Lãnh Dạ không thể duy trì uy nghiêm được mấy ngày, bởi vì đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết muốn bước vào trạng thái khẩn cấp, sau trưởng thành nhanh chóng, đợi cho đến khi bọn chúng xuất hiện, Lãnh Dạ sẽ có không cách nào nghiêm mặt đối với bọn chúng.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Bị Nôn

"Không muốn ăn cơm, vì sao lại miễn cưỡng! Bây giờ em đang mang thai, ăn nhiều những món mà em thích ăn, những món ăn có đủ chất dinh dưỡng, em xem em coi, chẳng những không có bổ sung chất dinh dưỡng, lại còn nôn ra hết."

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ theo sau cô đan đứng ở cửa bày ra vẻ mặt lạnh, có chút xấu hổ, nói thật nhỏ "Không có nghiêm trọng như anh nghĩ, anh đừng nên như vậy?" Bạch Tuyết gượng gạo mỉm cười với Lãnh Dạ, hi vọng anh sẽ cho mọi người một vẻ mặt bình thường!

Lãnh Dạ vẫn như cũ bày ra bản mặt bài tú-lơ-khơ, hừ lạnh một tiếng, "Có người mẹ như vậy sao? Em không sợ sẽ nôn cả đứa nhỏ ra sao!"

Mặt Bạch Tuyết ửng hồng, nếu như không phải do người còn yếu, có lẽ sẽ đỏ ửng cả mặt!

Người đàn ông này đang cái gì?

Ở đây không phải nhà của anh, anh dựa vào cái gì mà nói vậy như thế! Một chút cũng không biết mặt đỏ, cha vừa rồi còn nói cho phép cô đi làm! Bây giờ người đàn ông này lại có thể giáo huấn cô vì cô ói ra, còn lo lắng sợ rằng đứa nhỏ cũng bị cô ói ra!

Nghĩ đến Lãnh Dạ nói như thế, Bạch Tuyết một trận nghi hoặc.

"Đứa nhỏ thật có thể ỏi ra sao?" Bạch Tuyết giật mình hỏi, hoàn toàn đã quên bản thân mình !

Lãnh Dạ kêu lên một tiếng!

Đối với cô gái nhỏ này một chút biện pháp cũng không có

"Nhớ kỹ, sau này không muốn ăn gì thì không nên miễn cưỡng ăn, nếu không sẽ xảy ra tình trạng như hôm nay, còn có đứa nhỏ là của anh, em không được phép ngược đãi bọn chúng!" Lãnh Dạ nghiêm nghị ra lệnh.

Bạch Tuyết mặc dù ủy khuất, thế nhưng cũng không khỏi không ngoan ngoãn nghe lời , ngoan ngoãn gật gật đầu

Bọn chúng?

Bọn chúng?

Bạch Hàn và Lâm Giang có chút hiểu ý từ trong miệng của Lãnh Dạ , chẳng lẽ hiện tại Bạch Tuyết mang thai không phải một, mà là hai?

"Lãnh Dạ, đứa nhỏ không phải chỉ là của anh ..." Bạch Tuyết thấp giọng nỉ non, giống như một đứa nhỏ đang tranh thủ chơi đồ chơi mà mình thích, đôi mắt tròn to, hàng lông mi cong cong thật dài long lanh nhìn Lãnh Dạ, hi vọng anh sẽ đồng ý.

Lãnh Dạ hô một tiếng đem Bạch Hàn dọa sợ, mồ hôi trên trán chảy ra nhanh chóng, xung quanh nhiều người như vậy mà đứa nhỏ này dám gọi thẳng tên của Lãnh Dạ , không biết anh ta sẽ như thế nào? Tuyết nhi quá nhỏ, nói chuyện không biết quan sát sắc mặt của người khác, lúc vừa vào cửa Lãnh Dạ còn đằng đằng sát khí, Tuyết nhi lại còn dám không biết sống chết gọi Lãnh Dạ!

Ông trời ơi!

Người đàn ông này khiến bao nhiêu người đều sợ hãi, con gái ngốc của ông đây là mượn lá gan của ai mà dám gọi thẳng tên anh ta như vậy.

Trước kia ông có nghe nói qua, có người kêu lên tên đầy đủ của Lãnh Dạ, người đó liền bị anh ta chinh vô cùng thảm, cho nên từ đó về sau không có ai dám gọi tên của anh ta, giống như tên đầy đủ của anh ta là kíp nổ ngòi nổ,

Người nào gọi đảm bảo sẽ gặp xúi quẩy!

Cam đoan rằng con gái của ông sẽ thảm!

Trong lòng rất muốn giúp, nhưng không biết giúp như thế nào. Cẩn rằng một cái.

Thầm nghĩ: con gái ngoan đừng trách cha không giúp con, là vì cha không đủ năng lực để giúp con!

Ai ngờ!

Lãnh Dạ không có dao động cảm xúc quá lớn.

"Nếu đã nói đĩa nhỏ cũng là của em ,vậy sao em còn không tốt ! Đã ăn bậy cái gì!" Lãnh Dạ không lạnh giọng khiển trách.

"Em nào có ăn bậy, những món này trước đây đều là những món mà em thích ăn nhất , làm sao em biết bây giờ ăn sẽ bị như vậy!" Bạch Tuyết ủy khuất gầm nhẹ.

Mặt Bạch Hàn không còn chút máu trắng bạch, xong rồi!

Con gái ông lại còn tỏ ra tức giận, là ông đã già hay là này người đàn ông thần thoại lãnh khốc này đã thay đổi?

Bất luận là như thế nào, tương lai ông là cha vợ, vẫn là nên né tránh một chút!

Lặng lẽ đi vào thư phòng.

Ở đây chỉ còn lại Lâm Giang và Bạch Lan còn có mẹ kế của Bạch Tuyết vẫn còn ở một bên, Bạch Lan mặc dù đố kị với Bạch Tuyết, thế nhưng cũng không dám biểu lộ ra, Lâm Giang thì đã xúc động, biểu tình trên mặt đã trở nên rất yên lặng, anh ta lặng lẽ tiếp thu hết tất cả, chuyện này có lẽ đã không còn trong tầm kiểm soát của anh ta !

"Có đói bụng không? Anh dẫn em đi ăn." Giọng nói của Lãnh Dạ bỗng nhiên dịu dàng rất nhiều, thế nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

"Không cần , cái gì em cũng không muốn ăn!" Bởi vì Bạch Tuyết nôn mửa nên miệng không còn cảm thấy vị gì !

"Vậy theo anh ra ngoài ăn chút cháo, anh còn chưa có ăn cơm." Nói xong ôm lấy Bạch Tuyết chuẩn bị rời khỏi.

"Lãnh Dạ, Lãnh Dạ, anh mau để em xuống, em có chân, như vậy rất không tốt!"

"Bạch Tuyết muốn ăn cháo hả , để dì đi hầm cháo cho con." Mẹ kế Bạch Tuyết lấy lòng nói, Bạch Tuyết biết nếu không phải là bởi vì Lãnh Dạ có tiền có thế, dì sẽ không ân cần như vậy đi hầm cháo cho cô.

Từ nhỏ đến lớn, cô đề không được mẹ kế quan tâm và che chở , nếu không phải bởi vì cô có ý chí sinh tồn kiên cường , không chừng hiện tại cô đã không có được người đàn ông này !

Mẹ kế nuôi dưỡng và dạy dỗ cô theo phương thức chính là bắt cô làm những công việc nhà.

Đối với một đứa trẻ mới có vài tuổi bị bắt làm việc nhà rất cực khổ, cô không có thời thơ ấu tốt đẹp, thời thơ ấu của cô đều ở hái rau, rửa rau, gấp chăn, rửa chén bát, quét rác, lau cái bàn để sống qua ngày!

Cô bắt đầu nhớ lại những công việc mà cô phải làm, bởi vì muốn sống mà cô mặc kệ sẽ bị mẹ kế đánh chửi, thậm chí còn không có cơm ăn!

Hôm nay, cô đã trưởng thành, có Lãnh Dạ che chở, mẹ kế lại có thể chủ động đi hầm cháo cho cô ăn, thật sự là hiếm thấy!

Lãnh Dạ đem hết những cảm xúc của Bạch Tuyết thu vào mắt.

Trong đôi mắt lạnh hiện lên một tia đau lòng, một tia đau lòng kia chỉ là chột lóe mà thôi.

"Cám ơn dì Mai ! Con không muốn ăn!" Bạch Tuyết thản nhiên nói, trong lòng vô cùng chua xót.

"Dì Mai, con cùng Lãnh Dạ đi về trước . Cha, cha. . . . . Con muốn cùng Lãnh Dạ trở về."

Trong thư phòng, Bạch Hàn lại bị cô con gái của ông làm kinh ngạc, Tuyết Nhi vì sao luôn kêu Lãnh Dạ!

Kỳ thật, cũng không thể trách Bạch Hàn đối với tên đầy đủ của Lãnh Dạ mà sợ hãi , bởi vì năm đó cái người bị Lãnh Dạ chinh chính là bạn tốt của ông, cho nên ông biết rõ tính nguy hiểm của việc kêu tên đầy đủ của lãnh Dạ!

Kỳ quái chính là, vì sao Lãnh Dạ không có tức giận ? Không hề nổi giận?

Chẳng lẽ. . . . .

Khóe miệng vừa kéo, cười, thì ra người đàn ông thần thoại cũng có khắc tinh, chính là Tuyết nhi nhà ông, người đàn ông nguy hiểm kia lại có thể khoan dung Tuyết nhi như vậy, hiện tại vừa nghĩ, mọi hành động vừa rồi của Lãnh Dạ đều là vì quan tâm Tuyết nhi.

Thảo nào Tuyết nhi dám gọi tên Lãnh Dạ như vậy, nghe nói ngay cả thị trưởng cũng không dám gọi thẳng tên của Lãnh Dạ , tất cả mọi người là xưng hô là Lãnh tổng, ai cũng không dám gọi tên Lãnh Dạ !

"Nghe lời!"

Bạch Tuyết căn căn môi, tỏ vẻ đầu hàng !

"Tốt tốt, Tuyết Nhi , nếu rảnh thì cùng Lãnh tổng về nhà chơi."

"Vâng thưa cha, chúng con đi , tạm biệt." Bạch Tuyết theo phía sau Lãnh Dạ rời khỏi.

Nhưng là, ngay khi Lãnh Dạ đi tới cửa phòng, anh quay đầu, lạnh lùng nói một câu: :

"Xem ra nơi này thực thích hợp với cậu, không ngại suy nghĩ nên ở chỗ này!" Ý tứ của Lãnh Dạ chỉ có Lâm Giang hiểu được, Lâm Giang cũng là yêu , cho nên Lãnh Dạ mới có thể nói như vậy.

Nhưng mà, Bạch Lan cho rằng Lãnh Dạ chỉ nơi này là nhà cô, trong lòng có chút mừng thầm.

Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết rời khỏi Bạch gia.

Bọn họ tới một tiệm cháo, Lãnh Dạ gọi hai chén cháo, lúc này Bạch Tuyết đều nôn sạch sẽ , bây giờ cũng muốn uống một chút cháo, cô thế nào nhẫn tâm con của mình chết đói theo cô!

Bạch Tuyết từng muống từng muống uống cháo, Lãnh Dạ nhìn cô thích uống lại đi lấy cho cô thêm một chén.

Ngay sau khi Lãnh Dạ rời đi, Bạch Tuyết nghe thấy vài người ở bàn bên cạnh đang thảo luận về việc nhà của Dương cục trưởng. Bởi vì hiếu kỳ, Bạch Tuyết thì vênh tai nghe.

"Các người có nghe nói? Con gái của Dương cục trưởng bị năm tên cường hiếp không."

Bạch Tuyết nghe tới Dương cục trưởng? Không phải là Dương Phi đi?

"Nghe nói cô ta bị người khác bỏ thuốc, ở ven đường bị một số người lạ cường hiếp, cả đêm bị năm người đàn ông cường hiếp, nghe nói mỗi một người đàn ông đều hiếp cô ta hai tiếng đồng hồ, mẹ nó thật lợi hại!"

Bạch Tuyết mặt đỏ lên, những người này nói chuyện thật khó nghe!

"Mẹ nó, một người đàn ông làm gần hai tiếng đồng hồ, năm người đó không phải là mười tiếng đồng hồ? Cô chẳng phải là bị làm cả một đêm sao!"

Bạch Tuyết nhú nhú mày!

"Thảo nào, cả đêm chỗ đó còn không ai phá!"

"Tôi nghĩ những người đó xếp hàng tới, mỗi người đứng xem nửa giờ, nửa giờ sau mới bắt đầu xếp hàng."

"Mẹ nó! Kia con nhóc có thể ăn nhiều như thế?"

"Lúc đó con nhóc kia rất thoải mái, uống thuốc sao! Nếu không con nhóc kia chịu được nhiều người đàn ông cầm như vậy! Bất quá bây giờ còn đang trong bệnh viện!"

"Vì sao đi bệnh viện?"

"Nghe nói ngày hôm sau con nhóc tỉnh lại, chỗ đó đã sưng to lên, hiện tại đang ở trong bệnh viện cắt bỏ đi viêm Chambers*!"

*chỗ này Míp không biết là cái gì, ai góp ý với

Bạch Tuyết tái trắng, mẹ nha! Nghiêm trọng như thế, cô có đôi khi cũng bị Lãnh Dạ lấn qua lấn lại hơn nửa đêm, tính toán cũng có bảy tám tiếng đồng hồ !

Trời ạ, sau này phải chú ý , không thể miệt mài!

Quá nguy hiểm!

Lãnh Dạ trở về phát hiện Bạch Tuyết có vẻ không thích hợp.

"Thế nào, không thoải mái?"

"Đến đây, em nói cho anh biết." Bạch Tuyết rướn cổ lên, nâng tay nhỏ bé nhìn Lãnh Dạ, cô muốn nghiêm túc lạnh lẽo nói cho Lãnh Dạ biết về vấn đề này.

"Vừa rồi em nghe thấy bàn bên cạnh người ta nói, Dương Phi bởi vì bị người ta làm rất lâu, hiện tại đều nằm viện !" Bạch Tuyết rất giật mình nhìn Lãnh Dạ.

"Chuyện gì?" Lãnh Dạ lạnh giọng hỏi, đem một bát canh đặt trước mặt Bạch Tuyết .

"Chính là sự kiện kia!" Bạch Tuyết thấp giọng trả lời một câu.

"Em không nói, anh biết sự kiện mà em nói là gì?" Lãnh Dạ bất đắc dĩ nhìn Bạch Tuyết, kỳ thực, anh là cố ý .

Cô không biết phải nói thế nào cho anh hiểu, cắn cắn môi.

"Chính là cái chuyện mà anh thích làm ."

"Không hiểu, anh thích nhiều chuyện lắm!" Lãnh Dạ nói.

"Em là nói cái chuyện mà em và anh thường xuyên ở cùng một chỗ làm , ý của em là sau này phải chú ý , không thể ăn lâu như vậy, thật ra là nguy hiểm như vậy!" Bạch Tuyết lo lắng nói.

Lãnh Dạ cúi đầu, khước miệng vừa kéo, múc một thìa canh bỏ vào trong miệng uống.

"Uy? Cái này anh hiểu chưa?" Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ không nói, có chút khấn trương.

"Nguyên tắc của anh là động động càng khỏe mạnh, chẳng lẽ em nghĩ muốn cho anh ăn một ít?" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

Trên mặt Bạch Tuyết xuất hiện hắc tuyến, không nói gì!

Nói nhiều như vậy! Đều vô ích!

Ngay lúc Lãnh Dạ và Bạch Tuyết người một câu ta một câu đấu võ mồm , ở một góc có một bóng đen theo đuôi từ Bạch đến nơi đây.

Cách đây một ngày, trên Internet xuất hiện một đoạn video rất sôi động, trong video nhân vật chính đương nhiên là Bạch Tuyết và Lãnh Dạ.

Nội dung đã trải qua xử lý, trong video , Bạch Tuyết và Lãnh Dạ chính là quan hệ mập mờ, hơn nữa trong video còn có thêm một ít giải thích, điều này làm cho quan hệ ái muội càng thêm là thật.

Trùm kinh tế, tổng giám đốc của tập đoàn Lang thị, khẩu vị thì ra là đặc biệt, thích tiểu nữ sinh, lại một cái cọc trâu già gặm cỏ non.

Trong phòng Tổng giám đốc của tập đoàn Lang thị

Gương mặt Lãnh Dạ cảm tức nhìn video.

Mấy năm nay đây là lần đầu tiên anh có scandal tình dục, trước đây không phải là không có , là không có truyền thông nào giám đốc tội với anh, mặc dù là anh và các cô gái từng có tiếp xúc, cũng không có truyền thông nào dám đưa tin, video mặc dù không phải truyền thông làm sáng tỏ, thế nhưng, bởi vì anh là danh nhân, hơn nữa chưa từng xuất hiện scandal tình dục, một khi xuất hiện, tự nhiên cho hiệu suất cao kinh người!

"Lập tức đi đưa cái video này làm rối loạn, nhất định phải tra ra cái người phái sau màn kia!" Lãnh Dạ đen mặt, tức giận nói.

" Phải " Bình Tĩnh đi ra ngoài

Để đem đoạn video rối loạn này đạt được hiệu suất cao như vậy video cần phải thời gian, hơn nữa không dám cam đoan có người hay không sẽ cất giữ? Muốn tìm được người đăng lên đoạn video quả thật có chút phiền phức.

Lãnh Dạ ngồi ở trước máy tính suy nghĩ cách để tìm ra cái người đã đăng đoạn video này.

Nghĩ đến thân phận bây giờ của mình là con người, làm người anh cũng có tiêu chuẩn, anh nhìn đau nhắm mắt, anh không thể sử dụng pháp lực, nơi này không phải là yêu giới, không thể quấy rối sự sống ở nơi này!

Ngay tại thời điểm Lãnh Dạ rối rắm, Bạch Tuyết cũng ngồi nhìn đoạn video đến gần người, cô bị chụp ảnh ?

Tin tưởng Lãnh Dạ cũng nhất định đã biết!

Bạch Tuyết cầm lấy túi xách liền đi ra ngoài, ai ngờ ở cửa nhà hàng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều phóng viên, mỗi người đều cầm một camera.

“Tách tách tách...”, mọi camera đều hướng về phía Bạch Tuyết mà chụp.

Bạch Tuyết giật mình, cô không nghĩ tới bên ngoài sẽ có nhiều phóng viên vây quanh như vậy, hiện tại đi vào cũng không được, phía trước đều bị ngăn cản.

“Bạch tiểu thư, xin hỏi quan hệ giữa cô và Lãnh Dạ là như thế nào?”

“Bạch tiểu thư, xin hỏi vì sao cô xuất hiện trong này?”

“Bạch tiểu thư, xin hỏi vì sao cô cùng tổng giám đốc tập đoàn Lang thị dùng cơm với nhau?”

...

Bạch Tuyết bị vây quanh, bị rất nhiều người hỏi, cô không thể đối phó, nhưng là, cô biết hiện tại trăm ngàn lần không nên nói lung tung, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cô đứng lại, bàn tay nhỏ nhanh chóng nắm chặt, hướng về phía màn ảnh mỉm cười, chẳng biết hiện tại cô đã bị lên sóng trực tiếp!

Máy ảnh vẫn như cũ chụp “tách tách...”

Bạch Tuyết bị ánh sáng máy ảnh chiếu vào, giống như nhìn đến một loạt hình ảnh, cô cảm giác hiện tại mình không phải là bị người vây quanh, mà là chính mình giống như đang ở giữa một vườn hoa, nơi nơi nở đầy hoa tươi.

Trong lòng cô chậm rãi bình tĩnh, không còn sợ hãi, khó chịu như hồi nãy.

Ở giữa bụi hoa bồng nhiên có ba cái đầu nhỏ nhô lên mỉm cười với cô.

“Mẹ, mẹ.” Một đứa dùng thanh âm mềm nhũn đáng yêu gọi Bạch Tuyết.
(Sói con thứ nhất)

“Mẹ, hì hì.” Lại có một đứa nhỏ chạy tới trước mặt Bạch Tuyết, đôi mắt to xinh đẹp, hàng lông mi cong dài long lanh, thanh âm mềm mại, ngọt ngào đang gọi Bạch Tuyết. (sói con số 3)

“Mẹ.” Lại thêm một đứa nhỏ chạy tới trước mặt Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, ánh mắt này rất quen thuộc, ánh mắt này rất lạnh lẽo, biểu tình rất lãnh khốc, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ. (sói con số 2)

Bạch Tuyết bình tĩnh nhìn camera, cô biết phải làm như thế nào.

Hình ảnh trước mắt cô biến mất không thấy.

“Mọi người không cần chen chúc, tôi sẽ trả lời các câu hỏi của mọi người.” Bạch Tuyết bình tĩnh tự nhiên nói.

Quả nhiên, những người đó dường như đã cảm thấy khí thế của Bạch Tuyết, nhìn người con gái nhu nhược này, không ngờ trên người lại ẩn nhẫn một loại khí thế mạnh mẽ như thế, làm cho người ta không thể không nghe lời của cô. Trên người cô tựa hồ có ma lực, làm cho người ta không thể không phục tùng cô.”

“Tôi và Lãnh Dạ là bằng hữu, tôi tin tưởng pháp luật không có quy định hạn chế việc kết giao bạn bè không cùng tuổi? Tôi tin tưởng các bị nhất định cũng có nhiều bạn bè không cùng tuổi, cũng nhất định sẽ thường xuyên cùng bạn bè đi ra ngoài ăn cơm, đi ra ngoài dạo chơi. Nếu ngay cả quyền lợi kết giao bạn bè cũng bị hạn chế, hoặc là cho không minh bạch, hoặc bị dèm pha, tôi tin mọi người cũng sẽ lấy pháp luật để bảo vệ chính mình. Ta chỉ muốn nói câu này.” Bạch Tuyết nói xong liền rời khỏi.

Kỳ quái là phóng viên không ai lại quần quít lấy Bạch Tuyết, bọn họ đều vô điều kiện tin tưởng Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ ngồi trên cái ghế dựa thật to của ông chủ, con người lạnh nhìn chăm chăm đoạn video đang được phát sóng trực tiếp, vẻ tàn nhẫn trong mắt giảm đi rất nhiều, thay vào đó là sự vui sướng, anh không nghĩ tới cô gái nhỏ này có thể bình tĩnh trả lời những phóng viên này.

Chính là, vừa rồi giống như không phải là cô, không phải là Bạch Tuyết, chẳng lẽ cô đã trở lại? Nguyên thần của cô đã trở lại?

Lãnh Dạ kích động.

Từ ngày mà Bạch Tuyết nhìn đến một vườn hoa đỏ, bụng của cô giống như lớn lên rất nhanh.

Quần áo trong nhà vài ngày đã không thể mặc được nữa, Lãnh Dạ tự nhiên sẽ chuẩn bị tốt cho cô, chính là mua quần áo mới, chính là không đến vài ngày lại không thể mặc tiếp được.

Lãnh Dạ nhìn chăm chăm bụng của Bạch Tuyết, tò mò đánh giá, người phụ nữ trước kia của anh cũng đã sinh cho anh không ít đứa nhỏ, anh cũng biết phụ nữ mang thai bụng sẽ lớn lên như thế nào, vì sao bụng Bạch Tuyết ngày càng to rất nhanh? Chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì ba đứa nhỏ này rất đặc biệt.

“Gần đây, bụng lớn lên rất nhanh.” Bạch Tuyết vuốt ve bụng nói.

Lãnh Dạ tự nhiên cũng đã phát hiện, nhưng chính là không nghĩ ra nguyên nhân vì sao!

Rõ ràng mới mang thai hơn hai tháng, bụng lại có thể lớn như đã năm tháng.

Bạch Tuyết đã đọc rất nhiều sách về việc mang thai, đều nói phụ nữ có thai bụng ba tháng mới bắt đầu chậm rãi lớn lên, như thế bào bụng của cô cùng phụ nữ có thai khác không giống nhau? Cô vừa sợ hãi vừa lo lắng, cứ lớn nhanh như thế, cái bụng cô có thể chịu nổi hay không? Đến lúc không chịu nổi nữa có thể nở ra hay không??

Nghĩ đến đây, bắt đầu đứng ngồi không yên!

“Lãnh Dạ, em muốn nói cho anh biết.”

“Chuyện gì?”

“Kỳ thật, đứa nhỏ mà em mang thai, chúng có thể...nói chuyện...” Bạch Tuyết nói thật nhỏ, cô không biết Lãnh Dạ nghĩ như thế nào?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Bắt Gian

"Uh`m " Lãnh Dạ không có dao động lớn, cũng không có biểu tình gì, kỳ thực, anh vẫn luôn là như vậy, cho dù có chuyện lớn hơn nữa, anh cũng đều bình tĩnh như thường!

Bạch Tuyết nhìn thấy biểu tình Lãnh Dạ như vậy có chút thất vọng.

Đây là chuyện kinh ngạc bao nhiêu, vậy mà anh lại không có phản ứng gì!

"Anh có biết vì sao hay không?"

"Có lẽ đứa nhỏ rất đặc biệt." Lãnh Dạ lạnh lùng nói, con người vẫn không rời khỏi cái bụng nhỏ ra của Bạch Tuyết.

"Có lẽ bọn chúng đặc biệt, hơn nữa còn rất đặc biệt, cho nên em không dám nói, lo lắng sẽ bị những nhà khoa học bắt lấy nghiên cứu, bởi vì xã hội này, em tin còn chưa từng có người phụ nữ có thai nào có thể nói chuyện với bọn nhỏ trong bụng! Đoán chừng chỉ có mình em!

"Chính xác, bây giờ chưa từng có ai mà sau này cũng vậy." Lãnh Dạ nghiêm túc nói.

"Nếu bọn chúng cứ lớn lên như vậy, chắc chắn là bụng của em sẽ không chứa nổi bọn chúng! Nếu không thì đi bệnh viện siêu âm đi, nhìn xem tình

hình bên trong thế nào được không?" Đây mới là chuyện mà Bạch Tuyết lo lắng.

"Mẹ, con không đi bệnh viện đâu!" Sói con số một nói.

"Mẹ, mẹ đã nói cho cha là chúng con có thể nói, như vậy chúng con cũng muốn chào hỏi với cha một chút." Tiểu gáo nếp ngọt ngào nói, sau đó kêu lên một tiếng: Phá cách ly --

"Ha , cha,con là của tiểu công chúa của cha." Tiếng nói mềm dẻo của sói con thứ ba cất lên.

Ánh sáng trong con người Lãnh Dạ mềm dịu đi rất nhiều.

"Cha rất vui khi có con." Lãnh Dạ đưa tay ra sờ lên cái bụng của Bạch Tuyết, động tác rất dịu dàng.

"Cha, còn có con nữa?" Sói con số một lo lắng hô.

"Cha cũng rất vui khi có con."

Thế nhưng, trong bụng lại an tĩnh, Lãnh Dạ tò mò nhìn Bạch Tuyết, ý là còn có một đứa nữa mới đúng.

"Đứa thứ hai nó rất giống anh, không nói nhiều, lại rất lạnh lùng." Bạch Tuyết cười nói.

"Đứa thứ hai, vì sao không gọi cha?" Lãnh Dạ chủ động hỏi, giọng nói mềm rất nhiều.

"Cha." Trong bụng Bạch Tuyết truyền đến tiếng nói lạnh lùng.

" Uh`m " Lãnh Dạ lên tiếng trả lời.

Bạch Tuyết sờ lên cái bụng tròn vo, cô rõ ràng cảm giác được tiếng tim đập bên trong, vô cùng mạnh mẽ, cực kỳ có quy luật. Thế nhưng, ở trên mạng tra cứu phụ nữ mang thai đều tới mười tháng mới có thể sinh ra đứa nhỏ, thế nhưng vì sao tới cô, sẽ không thể giống như thường được? Vì chúng càng trưởng thành, đừng nói là tháng mười, chỉ đến tháng năm là cô đã không chịu nổi!

Lại qua một tháng, cái bụng của Bạch Tuyết đã như phụ nữ có thai bảy tám tháng, xem ra giống như sắp sinh!

Cha cô và Khang Cốc đều nói cô tới bệnh viện kiểm tra một chút, thế nhưng Bạch Tuyết không đi, cô đang mang thai, chứ không phải sinh bệnh. Thế nhưng, những người đó không nghĩ như vậy, cho rằng cô mắc bệnh nặng, bởi vì cái bụng của cô lớn lên rất nhanh, cho nên bây giờ cô rất ít ra cửa, mỗi ngày đều ở nhà.

Bên trong cái bụng bây giờ lại rất nóng, thỉnh thoảng sẽ bị cái tay cái chân cử động mạnh, làm phồng một cục, còn ba đứa trẻ kia thì múa may, lại rất ham chơi, khiến Bạch Tuyết hỏi chúng vì sao lớn nhanh như vậy, bọn chúng lại nói: Chúng con còn thấy lớn lên thật chậm!

Bạch Tuyết không thể nói gì!

Đàn ông cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ!

Bọn chúng chỉ biết phát triển nhanh như vậy, cũng không có biết suy nghĩ xem bụng của mẹ có còn chứa tiếp được nữa hay không!

Thực sự là tiểu quỷ không có lương tâm!

Bạch Tuyết trải qua quá trình mang thai này, cả người đã trưởng thành hơn nhiều, giống như người lớn.

Lãnh Dạ cũng tự nhiên thương yêu bọn nhỏ nhiều hơn, đây chính là trong lòng anh mách bảo.

Cung Hàn biết Bạch Tuyết mang thai, trong lòng cảm thấy vội vàng, người ở yêu giới vẫn muốn có được Bạch Tuyết, nhưng giờ Cung Hàn lại không đành lòng đem Bạch Tuyết đi, anh ta không biết người kia muốn có Bạch Tuyết làm gì? Thế nhưng khẳng định không phải chuyện tốt!

Gần đây Cung Hàn và Tiểu Long Nữ một mực suy nghĩ biện pháp phá hoại Lãnh Dạ và Bạch Tuyết, biết Bạch Tuyết dưỡng thai ở nhà, Tiểu Long Nữ cho rằng cơ hội đã tới, lúc này nhất định Lãnh Dạ sẽ rất khát khao, chính là thời gian cô ta có thể ra tay

Mỗi ngày Lãnh Dạ đều cùng Bạch Tuyết ăn cơm, đều đúng giờ thì về nhà.

Chỉ là hôm nay, Bạch Tuyết chuẩn bị xong bữa cơm chiều, nhưng không thấy Lãnh Dạ trở về!

Kỳ thực, trong khi Bạch Tuyết làm cơm, Lãnh Dạ đã gọi điện thoại về nhà, chỉ là Bạch Tuyết đang phải nấu cơm cho nên không có nghe thấy, trước đây cũng từng như vậy. Lãnh Dạ gọi điện về nhà là không có ai nhận máy, biết cô có thể ngồi ở trong sân, mà từ khi Bạch Tuyết mang thai thì Lãnh Dạ cũng không cho cô dùng điện thoại, nói là có phóng xạ.

Bạch Tuyết sốt ruột, mặc lên áo khoác, chờ đợi Lãnh Dạ trở về, trong lòng nghĩ rằng anh sẽ về nhanh, mà cô lúc này giống như một cô vợ nhỏ đang chờ đợi chồng của mình trở về.

Bầu trời rơi xuống từng bông tuyết, lại là một mùa đông, lại là một trận tuyết lớn.

Lãnh Dạ cũng tới thế giới nhân loại trong một ngày tuyết như thế, Bạch Tuyết giậm chân, hai tay xoa xoa cái bụng, hi vọng bọn nhỏ ngoan ngoãn

một tí, không nên đá loạn.

“Mẹ, trở về đi, bên ngoài lạnh lắm.” Sói con số một nói.

“Mẹ, bên ngoài trời rất lạnh, cẩn thận thân thể.” Sói con số hai nói.

“Mẹ, bây giờ chúng con đang trong gian đoạn nguy hiểm, mẹ vẫn nên trở về đi.” Đứa thứ ba ngọt ngào nói.

“Cái gì mà giai đoạn nguy hiểm?” Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

“Mẹ, phụ nữ mới vừa mang thai nhất định phải chú ý giữ gìn cái thai, còn mẹ bây giờ vẫn phải chú ý giữ thai, mẹ đang mang thai lại còn đứng ở trong tuyết sẽ rất nguy hiểm, bây giờ chúng con càng lúc càng lớn, không thể sử dụng pháp lực gì cả, bởi vì sẽ làm mẹ bị thương!” Đứa thứ ba lí giải nói.

Bạch Tuyết biết bây giờ mình đang mang thai, thế nhưng Lãnh Dạ vẫn còn chưa trở về khiến cô cảm thấy lo lắng, tuyết rơi càng lúc càng lớn, nhất định trên đường cũng rất trơn trượt, càng khiến Bạch Tuyết không thể yên lòng.

“Mẹ không cần lo lắng cho cha, cha không có việc gì đâu.” Sói con số một nói.

“Mẹ, cha mà nhìn thấy mẹ đứng bên ngoài thì nhất định sẽ rất đau lòng, sẽ lại giáo huấn mẹ!” Sói con số hai hảo tâm nhắc nhở Bạch Tuyết.

“Mẹ, kỳ thực cha không phải người đơn giản như mẹ nghĩ đâu, daddy rất lợi hại, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.” Đứa thứ ba nói.

“Xin lỗi, mẹ không thể nghe lời các con, nhất định mẹ phải chờ cha con trở về, vì ta cảm thấy lo lắng!” Bạch Tuyết cảm thấy trong lòng bất an, giống như có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra.

“Mẹ, nếu như không phải lo lắng tổn thương đến thân thể của mẹ, chúng con có thể tra được tung tích của cha! Thế nhưng, bây giờ chúng con ở bên trong rất chật, căn bản không thể sử dụng ma pháp!” Đứa thứ ba bất đắc dĩ nói.

“VẬY? LẤY RA CÁI MÔNG CỦA EM ĐI!”

“Anh không có mông sao? Anh cũng luôn chen chúc với em! Nhưng khi đó em không có tức giận!” Đứa thứ ba thở phì phì nói.

“Ai kêu mông của em chứa nhiều thịt, bình thường chỉ biết có ăn thôi, sắp phì ra thành con heo mất rồi.” Sói con số một nói.

“Ô ô...Em nào có chỉ biết mỗi ăn, em không phải con heo!” Đứa thứ ba ô ô khóc lên.

“Em còn không phải là heo sao? Một cái mông của em còn vượt qua hai cái mông chúng ta!” Sói con số một khoa trương nói.

“Hừ! Từ giờ trở đi em sẽ giảm béo, sau này ăn cơm không nên gọi em, hai người cứ chờ đó, sau khi em ra khỏi bụng của mẹ nhất định sẽ biến thành cô nàng ngon thả.” Đứa thứ ba thở phì phì nói.

Bạch Tuyết cười cười nhìn bụng của mình, cô cũng đã quen rồi, đứa nhỏ suốt ngày như vậy, đấu võ mồm là chuyện rất bình thường, có đôi khi còn động thủ khiến cái bụng của Bạch Tuyết có chỗ lồi, có chỗ lõm.

Bạch Tuyết hiện đang lo lắng cho Lãnh Dạ, khí trời không tốt như thế, tại sao anh vẫn chưa về?

Ngay khi Bạch Tuyết đứng ở bên ngoài chờ đợi Lãnh Dạ, Lãnh Dạ lại gọi điện thoại cho Bạch Tuyết tiếp. Đương nhiên là không ai nhận!

Hóa ra là hôm nay Lãnh Dạ có một bữa tiệc quan trọng, cho nên không thể trở về ăn cơm cùng với Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết đã đứng trong tuyết thật lâu, thất vọng trở về gọi điện thoại cho Lãnh Dạ, nhưng vì bình thường cô không gọi điện cho Lãnh Dạ, bởi vì cô biết quan hệ đặc biệt của mình cùng với Lãnh Dạ, cô rất ít khi chủ động gọi điện cho anh, chủ yếu lo lắng gọi không phải lúc!

Mặc dù đã tiếp nhận Lãnh Dạ, thế nhưng, trong lòng vẫn rất khiêng kỵ đối với cái người ở trong nhà Lãnh Dạ! Kỳ thực, trong nhà Lãnh Dạ không chỉ có một người đâu, mà chính là cả một đám phụ nữ!

Bạch Tuyết lấy điện thoại ra do dự một chút, lo lắng cho Lãnh Dạ, nhưng vẫn to gan gọi điện thoại tới đó.

“A lô?” ngoài ý muốn chính là, bên kia điện thoại lại truyền tới giọng phụ nữ ngọt ngào. Bạch Tuyết cầm lấy điện thoại, nhìn lại dây số, không có sai mà, đây là số điện thoại của Lãnh Dạ, thế nhưng, tại sao lại có giọng nói của phụ nữ?

“Xin hỏi Lãnh tổng có ở đây không?” Bạch Tuyết giả vờ bình tĩnh hỏi.

Bởi vì lo lắng vợ của Lãnh Dạ nghe máy, cho nên mới phải nói là Lãnh tổng, nếu như đối phương hoài nghi, thì cô có thể nói là thư kí.

“Có, nhưng bây giờ anh ấy đang tắm.” Vẫn là giọng nói ngọt ngào.

Đầu óc Bạch Tuyết rối loạn, đang tắm sao? Lúc này đang tắm? Đàn ông chỉ cần làm việc sẽ đi tắm, chẳng lẽ anh đã?

“Tôi biết rồi!” Bạch Tuyết cảm thấy đau lòng, anh vẫn không nhin được! Cô cũng biết bây giờ mình thành như vậy không thể tiện được cho việc ấy, cô cho là anh cũng yêu cô, cho nên anh sẽ không làm tổn thương cô, thế như cô đã sai rồi, bây giờ là thời gian cơm chiều, anh lại đang tắm!

Anh đã không nhìn được!

Nước mắt im lặng rơi xuống, cô đã rất lâu không khóc!

Cô biết mình khóc sẽ không tốt cho thai nhi, thế nhưng, bây giờ cô rất khó chịu, nước mắt không ngừng chảy ra!

“Lãnh tổng đang ở khách sạn Thế Kỉ, cô có phải thư ký của anh ấy không? Nếu như có chuyện quan trọng có thể nói lại với tôi.” Giọng nói ngọt ngào lại vang lên lần nữa, thân thể Bạch Tuyết ngấn ra, trong đầu xuất hiện mấy chữ khách sạn Thế Kỉ này.

Trong lòng cảm thấy ủy khuất, nhìn sang cơm nước trên bàn, cô cũng không xó tâm tình để ăn, cho nên trở lại phòng ngủ, ngửa đầu ngã xuống chiếc giường, lúc này cũng là lúc mà ba đứa nhỏ phải luyện công, mặc dù bọn chúng còn chưa xuất thế, nhưng mà bọn chúng không thể gián đoạn thời gian tu luyện, mỗi ngày đều phải rút ra thời gian tu luyện, nhưng mà lúc này Bạch Tuyết cũng cần yên tĩnh, cô biết thời gian trời tối, bọn nhỏ trong bụng sẽ rất yên tĩnh, cô cho là bọn chúng đang ngủ, thai nhi sao? Ngủ ăn, ăn ngủ.

Chỉ là, thai nhi của cô không giống bình thường, đợi sau khi chúng sinh ra thì Bạch Tuyết sẽ biết thế nào là bảo bảo mạnh bạo.

Mắt lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng ép buộc chính mình đi ngủ, nhắm mắt, lại không có chút buồn ngủ!

Thời gian một giây một giây trôi qua, trong lòng của cô cũng càng nín chặt, cô còn có thể cảm giác được nhịp tim trong bụng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy loạn, hơn nữa không phải một tiếng tim đập mà còn có cô và ba đứa nhỏ. Cô bỗng cảm thấy nôn nóng, bỗng nhiên mở mắt ra, trừng mắt nhìn đêm tối.

Cái kia người đàn ông lạnh lùng kia lại đi tìm phụ nữ! Cô ta là ai? Là vợ của anh hay người phụ nữ bên ngoài?

Không được, nhất định phải xem sao đã!

***

Bọn nhỏ rất nhanh chuẩn bị xuất hiện trước mặt cha trong trời đêm đầy tuyết. Bạch Tuyết đi bắt gian sẽ thấy cái gì đây?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tiểu Vũ Trụ Bạo Phát

Bạch Tuyết nghĩ đến người phụ nữ đã nghe điện thoại kia, nhất định cô phải nhìn xem cô ta là ai? Nếu như là vợ của anh thì cô sẽ trở về, còn nếu như không phải là vợ của anh thì cô sẽ mang Lãnh Dạ về.

Nghĩ đến người phụ nữ kia nói Lãnh Dạ đang tắm, bây giờ đuổi đi còn kịp hay sao?

Trong lòng phiền muộn chết, nắm tóc, gấp đến độ muốn kêu to!

Thật là đáng chết! Cái người đàn ông lạnh lùng này lúc nào cũng khiến cô lo lắng!

Cuối cùng không thể nhịn được nữa liền xuống giường, bên ngoài tuyết rơi rất dày, nhìn những bông tuyết rơi xuống, làm cho lòng người rối loạn.

Rốt cuộc người đàn ông này đang làm gì?

Cô không thể không đi xem!

Xoa xoa lên bụng, cô phải vì bọn nhỏ mà coi chừng cha chúng.

Trong lòng hiểu được, muốn vì bọn nhỏ mà đi xem, nhưng thật ra là chính cô cũng muốn biết cái người đàn ông lạnh lùng kia đang làm gì?

Cô vốn không thể thắng được người đàn ông này, trái tim luôn luôn đi theo anh, lúc nào bản thân cũng phải lạnh lùng giống như anh!

Lãnh lòng!

Tuyệt tình!

Như vậy sẽ không đau lòng!

Giậm chân một cái, cầm lên áo khoác bên cạnh, khoác lên qua loa, lo lắng những chuyện mình nghĩ sẽ xảy ra thật, cho nên không kịp mặc quần áo cẩn thận, vì sợ đến không kịp!

Nếu như là thật, nhất định cô phải ngăn cản anh làm chuyện xấu!

Dưới chân vẫn mang dép bông, không có đi giày thì đã vội vã đi rồi.

Ra khỏi biệt thự liền kêu taxi, chạy thẳng tới khách sạn Thế Kì.

Nhưng mà, ngay khi Bạch Tuyết vừa mới rời đi, thì Lãnh Dạ lại gọi điện thoại cho Bạch Tuyết, thế nhưng, vẫn không ai nghe máy, bởi vì Bạch Tuyết đã ở trên đường đến khách sạn.

Lãnh Dạ đứng dậy, không thèm quan tâm bây giờ mình rời đi có thích hợp hay không, lạnh lùng nói, "Xin lỗi không tiếp được, tôi có việc gấp phải rời đi." Nói xong đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi.

Lúc này, Tiểu Long Nữ bên cạnh đứng dậy nhìn về phía bãi đỗ xe, nhìn thấy Lãnh Dạ thực sự rời đi, lập tức lấy ra điện thoại, gọi gấp cho Cung Hàn.

"Anh ta đi rồi, anh mau tới đi." bây giờ Tiểu Long Nữ lại là người chủ trì bữa tiệc.

"Các vị, Lãnh tổng đã có việc gấp, các vị hãy ăn một bữa, tôi sẽ tính hết, còn người phục vụ, gọi hết những người tốt nhất lên đây.

"Các vị chậm rãi chơi đùa, tôi ra gọi điện thoại." Tiểu Long Nữ đi ra, chỉ chốc lát sau Cung Hàn đã đến, bởi vì anh ta đang chờ đợi cơ hội, anh cũng đã nhìn thấy Lãnh Dạ rời đi, mặc dù bây giờ Bạch Tuyết đang mang thai, thì anh ta cũng muốn chia rẽ bọn họ!

"Anh thật giỏi? Người của ta bên kia đã nói, cô ta đã đi ra, chính là đi tới đây, dù cho Lãnh Dạ trở về thì cũng sẽ không thấy được anh ta!" Tiểu Long Nữ đắc ý nói.

"Không thành vấn đề, bây giờ cô hãy sử dụng tên anh ta đi đặt phòng, thuật dịch dung của tôi rất tốt, bảo đảm cô ấy sẽ không nhìn ra."

Tiểu Long Nữ đi xuống lầu đặt phòng, Cung Hàn quay người lại liền biến thành bộ dáng Lãnh Dạ.

Đợi Tiểu Long Nữ trở về, cô ta liền ngừng cước bộ, không dám tới gần Cung Hàn, bởi vì cô ta cho rằng Lãnh Dạ lại đã trở lại, sắc mặt trắng bệch!

"Lãnh tống?" Giả vờ bình tĩnh kêu một câu.

"Uh`m." Giọng nói lạnh lẽo uh'm một tiếng.

"Anh đã trở lại, tôi cho rằng anh có việc phải rời đi?" Tiểu Long Nữ có chút khẩn trương nói.

"Đi thôi." Cung Hàn biết Tiểu Long Nữ nhìn không ra, liền đưa tay nắm lấy tay Tiểu Long Nữ, kéo cô ta rời khỏi đó, đi tới phòng đã đặt.

"Anh anh?" Tiểu Long Nữ cảm thấy, người đàn ông này không phải Lãnh Dạ, mà là Cung Hàn.

"Uh`m?"

"Mẹ kiếp, thật trâu bò. Quả thực là giống nhau như đúc." Tiểu Long Nữ xuất thần nhìn gương mặt này, nếu người đàn ông này quả thật là Lãnh Dạ

thì thật tốt!

Sau khi Lãnh Dạ rời khỏi khách sạn, xe phóng rất nhanh, dưới chân giẫm chân ga, giống như mũi tên bay ra ngoài.

Anh lo lắng cho cô, đã gọi liên tiếp nhiều cuộc điện thoại cũng không có người nhận, nhất định là đã xảy ra chuyện gì!

Nhất định em không thể có chuyện gì, vì Bạch Tuyết, anh đã thật lâu không có sử dụng pháp lực, bây giờ thủ hạ của Ma Vương tìm hậu nhân của mẫu đơn tiên tử khắp nơi, cho nên Lãnh Dạ không thể để những con yêu đó phát hiện ra Bạch Tuyết, chỉ cần anh không sử dụng pháp lực, thì những con yêu đó sẽ rất khó mà tìm được Bạch Tuyết.

Ma Vương biết đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết càng lúc càng lớn, hẳn sẽ vội vàng hẳn cần máu của đứa nhỏ trong bụng Bạch Tuyết để phá giải phong ấn, hẳn vẫn không buông tha tìm kiếm mẫu đơn tiên tử, còn phải rất nhiều con yêu có pháp lực cao cường đến nhân gian tìm kiếm.

Bởi vì trên người Lang Vương không có yêu khí, bây giờ mẫu đơn tiên tử đã là người thường, cho nên bọn chúng không thể tìm thấy, thế giới nhân loại, biến người mật mờ, có rất nhiều người, không gì dễ tìm như vậy.

Thế nhưng, chỉ cần Lãnh Dạ sử dụng pháp lực, những con yêu ấy sẽ mau chóng tìm đến Bạch Tuyết, cho nên lúc này Lãnh Dạ cảm thấy rất lo lắng cho Bạch Tuyết, nhưng anh cũng phải lái xe trở về, bởi vì bây giờ anh là một con người bình thường.

Lúc này, Bạch Tuyết đã đến, bởi vì đi dép bông, bảo vệ lại không cho vào, cô đành phải nói ra tên của Lãnh Dạ, quả nhiên hữu hiệu, khách sạn này chính là của Lãnh Dạ, bảo vệ cũng biết rõ nhất chính là người bên cạnh lãnh đạo, mà người bảo vệ này cũng quen biết Bạch Tuyết, bởi vì mấy lần anh ta đã thấy bên cạnh Lãnh tống có một cô gái, chỉ là bây giờ Bạch Tuyết có chút chật vật, dưới chân đi dép, mặc dù bên ngoài mặc áo khoác ngoài,

thế nhưng bên trong lại mặc váy ngủ, phía dưới lộ hai đôi chân trắng ngần, lại còn là một cô gái trẻ tuổi mang thai!

Từ khi bụng của Bạch Tuyết lớn nhanh, cô cũng gần như không lộ diện, cho nên bảo vệ không có nhận ra Bạch Tuyết.

“Tôi tới tìm Lãnh tổng của mấy người, hãy cho tôi đi vào.” Bạch Tuyết lạnh lùng nói, bây giờ thời gian cấp bách, cô phải tranh thủ mỗi phút mỗi giây.

“Cô là ai?” Bảo vệ nghi hoặc hỏi, đại tổng tài của bọn họ có người quen như vậy sao?

“Mặt của anh sao vậy? Trước đây tôi đi theo Lãnh tổng thì anh không có ngăn cản. Bây giờ bụng lớn hơn, thì anh liền không nhận ra có phải hay không?” Bạch Tuyết nóng nảy.

Bảo vệ gần như hiểu, chẳng lẽ đứa nhỏ trong bụng cô gái này là của tổng tài sao?

Má ơi! Đây chính là tổ tông tôi, vì thế, ngoan ngoãn để cho Bạch Tuyết đi vào.

Bạch Tuyết đi tới sảnh lớn, dò hỏi Lãnh Dạ đang ở lầu mấy, trong căn phòng nào?

Tiếp tân ở đại sảnh không thèm để ý tới Bạch Tuyết, nhìn cô gái điên này như bị người ta vứt bỏ, chỉ là không ngờ cô ta lại tới để tìm chính tổng giám đốc, chẳng lẽ cô ta lại bị tổng tài vứt bỏ, lại còn mang thai, lại nhìn tư thế này giống như tới bắt gian, vừa này còn có một người phụ nữ nóng bỏng đặt phòng với tên tổng giám đốc, bọn họ cũng biết hôm nay tổng giám đốc ở trong này, quản lý cũng đã đặc biệt căn dặn, nói tổng giám đốc tới, mọi người phải biểu hiện tốt, không nên để ông ta phải mất thể diện.

Đoán chừng bây giờ tổng giám đốc đang cùng người phụ nữ đó chơi đùa, nhìn bộ dáng mang thai thở dốc như vậy, chắc chắn là muốn náo loạn?

Không được!

Hôm nay phải biểu hiện thật tốt, dù sao cũng không thể để tổng giám đốc mất hứng.

Người đàn ông nào không ăn mặn!

“Xin lỗi, bây giờ tổng giám đốc của chúng tôi rất bận, không có thời gian gặp cô!” Lễ tân lạnh lùng nói.

“Tốt nhất là cô mau nói cho tôi biết Lãnh Dạ đang ở phòng nào?” Bạch Tuyết vỗ bàn một cái, tức giận, nhìn thời gian đã qua ba mươi phút, dự đoán cái người đàn ông nóng ruột kia đã bắt đầu đánh chiến, càng nghĩ càng thấy giận, không thể tùy anh như vậy, tối thiểu phải xem cô ta là ai?

“Dựa vào cái gì mà phải nói cho cô biết! Tổng giám đốc của chúng tôi không phải ai muốn thấy thì thấy! Không biết sống chết, lại còn dám gọi thẳng tên của giám đốc chúng tôi!” Lễ tân không còn khách khí nói.

“Các cô không nói cho tôi, tự tôi đi tìm, chỉ cần các cô không sợ ảnh hưởng tới danh dự ở đây là được!” Bạch Tuyết nói xong, vác theo cái bụng tròn vo, nhanh chóng đi vào bên trong.

“Cô đứng lại, cô cho đây là chợ bán thức ăn sao, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi! Bảo vệ, bảo vệ, mau đuổi cô ta ra đi - -” Lễ tân bắt đầu kêu gọi bảo vệ, chỉ chốc lát sau bảo vệ vừa mới tiếp đón Bạch Tuyết đi tới.

Nhìn thấy cảnh này, trán đổ mồ hôi lạnh.

Bạch Tuyết đã đứng ở trong thang máy.

“Bảo vệ, mau mang cô ta ra ngoài, không biết từ đâu lại có một cô gái điên xuất hiện!” Lễ tân nói chuyện không còn khách khí.

“Này, cô đừng ồn ào, cô ấy là người phụ nữ của tổng giám đốc chúng ta, cái bụng to đó là của tổng giám đốc, không đắc tội đâu!” Bảo vệ nhẹ nhàng nhắc nhở lễ tân.

“Anh vừa nói gì? Thực sự là người phụ nữ của tổng giám đốc sao? Thế nhưng, cô gái vừa muốn thuê phòng với tổng giám đốc là ai?”

“Hai! Đàn ông có tiền đều luôn hư vậy! Những người này không phải là người chúng ta có thể trêu chọc!” Bảo vệ thương hại nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lễ tân có chút hoảng.

“Để cô ấy đi vào, dù cho phá hỏng chuyện tốt của tổng giám đốc, thì đến lúc đó trách tội xuống, chúng ta đã cố gắng, cứ nói ngăn không thể ngăn được!” Bảo vệ bất đắc dĩ nói.

Bạch Tuyết đã chui vào thang máy, cô đã tới đây từ trước, biết Lãnh Dạ luôn ở tầng cao nhất, cho nên cô chạy thẳng tới tầng cao nhất.

Cô cởi áo khoác ra, lộ ra váy ngủ bên trong, may mắn mang theo dép bông.

Lần này, cô khéo léo hỏi người phục vụ.

“Xin chào, tôi mới đi ra ngoài, nhưng quên mang thẻ phòng, cô có thể giúp tôi được không?” Bạch Tuyết ngọt ngào nói.

“Vậy cô ở phòng nào?” Cô gái phục vụ lễ phép hỏi, kỳ thực, nhìn thấy Bạch Tuyết ăn mặc như vậy thì cho là cô là khách ở đây, bởi vì cô lại mặc như vậy mà đi ra ngoài! Cho nên Bạch Tuyết lấy được tín nhiệm của người phục vụ.

“Là phòng của Lãnh Dạ, cho nên...” Bạch Tuyết giả vờ do dự.

Nhân viên phục vụ nghiêm túc quan sát Bạch Tuyết, Lãnh Dạ là ai? Cô ta phải biết rõ, mà cô gái mặc váy ngủ này lại còn gọi thẳng tên của tổng giám đốc, xem ra quan hệ của họ không phải tầm thường, thế là mang theo Bạch Tuyết đi tới căn phòng của Lãnh Dạ.

Cũng may lúc này Bạch Tuyết cởi áo, đã che khuất cái bụng của mình, nếu không thì ai sẽ tin một người phụ nữ có thai lại còn có thể ra ngoài yêu đương vụng trộm!

Bạch Tuyết đi theo nhân viên phục vụ tới cửa, nhân viên phục vụ đã có khóa phòng chuyên dụng, để tiện cho việc vệ sinh.

Răng rắc.

“Cám ơn, cô đi nhé.” Bạch Tuyết ngọt ngào nói, biểu hiện rất tự nhiên.

Xác định nhân viên phục vụ đã rời đi, Bạch Tuyết lặng lẽ đẩy cửa đi vào, bởi vì đang đi dép bông, cho nên bước đi không có tiếng động.

Sau khi đi vào, lặng lẽ đóng kỹ cửa, đập vào mắt chính là quần áo nam nữ vứt lung tung, còn có nội y phụ nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết trắng bệch, cắn chặt môi, quả nhiên người đàn ông đáng chết đó không nhin nổi!

Bây giờ cô đã không còn là cô bé thích khóc sụt sùi, bây giờ cô đã là mẹ của bọn nhỏ, không thể mềm yếu, không thể tùy ý để người đàn ông của mình làm xằng làm bậy!

Cuối cùng vũ trụ cũng muốn bộc phát, nắm chặt nắm tay, giận dữ trừng mắt nhìn quần áo ngổn ngang trên đất.

Ngay khi cô chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước thì...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Sói Mẹ Sắp Sinh

"Dạ, anh thật lợi hại, người ta không thể chịu nổi, a a, thật sâu, không được!" Giọng nói này, Bạch Tuyết nghe thấy, là Tiểu Long Nữ, đáng ghét, quả nhiên bọn họ đang lén phéng!

Sau đó liền nghe thấy tiếng phốc xuy phốc xuy truyền đến, Bạch Tuyết vừa nghe liền biết đây là tiếng gì, cái người đàn ông kia chỉ cần làm việc thì sẽ rất ít nói chuyện, chỉ thích vận động, cho nên Bạch Tuyết không nghe thấy tiếng Lãnh Dạ nói. mà chỉ nghe thấy tiếng phốc xuy truyền đến.

"Dạ, anh thích em, hay là thích con nhóc mang thai kia?" Tiểu Long Nữ nũng nịu hỏi.

"Anh thích bánh bao hấp của em, ăn rất ngon." Cung Hàn khàn giọng nói.

Bạch Tuyết không có nghe ra giọng nói khác lạ, bởi vì mỗi lần Lãnh Dạ động tình khàn giọng nói, nói chuyện cũng không giống như bình thường.

"Ghét, a a a a." Tiểu Long Nữ kêu lên. Trong phòng truyền đến âm thanh thở dốc của đàn ông, bọn họ vì để Bạch Tuyết tin, đã diễn giả làm thật, bắt đầu đại chiến thật sự.

"Anh rất lợi hại." Không cần Tiểu Long Nữ nói, đương nhiên Bạch Tuyết cũng biết Lãnh Dạ lợi hại, chỉ là Bạch Tuyết cũng không nghĩ tới đây là cái bẫy, mà Lãnh Dạ thật sự bây giờ mới vừa chạy về biệt thự.

"Bạch Tuyết, Bạch Tuyết --" Lãnh Dạ vừa vào cửa liền gọi to Bạch Tuyết.

Nhìn thấy cơm nước bày trên bàn cơm, biết cô ra ngoài không lâu.

Lãnh Dạ không thể nghĩ đến Bạch Tuyết lại đi tìm mình, chuẩn xác mà nói là đi bắt gian!

Cô lễ tân ở ngoài sảnh vẫn trần chừ, không biết có gọi điện cho tổng giám đốc biết, dù sao đường đường là tổng giám đốc lại bị bắt gian thì không tốt lắm, thế là, cô lễ tân cầm điện thoại lên, tra số điện thoại của tổng giám đốc.

Lãnh Dạ vừa thấy điện thoại khách sạn gọi tới, vì thế liền nhận.

"Lãnh tổng, tôi là tiếp tân của khách sạn, có chuyện tôi cảm thấy nên báo cho ngài một tiếng, có một vị tiểu thư mang thai muốn tìm ngài. " Cô lễ tân nghĩ thầm chỉ cần nói là một người mang thai, nhất định giám đốc sẽ biết là ai, quả nhiên Lãnh Dạ liền nghĩ đến ngay Bạch Tuyết.

Cô ấy tới đó làm gì?

Làm sao cô lại biết anh ở đó?

Lãnh Dạ đứng dậy chạy ngay ra ngoài, cả đường phi nhanh như gió.

Bên này, Bạch Tuyết nghe thấy âm thanh trêu ngươi của Cung Hàn và Tiểu Long Nữ, cô liền đi vào từng bước, nhất định cô phải nhìn xem anh có biểu tình gì, Cung Hàn và Tiểu Long Nữ đã biết Bạch Tuyết tiến vào, cố ý tạo ra tình cảm mãnh liệt.

Đương nhiên khi Bạch Tuyết tới, nhìn thấy hai người trên giường trần trụi, cô bỗng cảm thấy trái đất xoay chuyển, đầu choáng mắt hoa, đây là người đàn ông cô yêu nhất sao? Anh không đáng để cho cô yêu!

Anh đã tổn thương lòng cô!

Cô hận anh!

Bạch Tuyết xoay người rời đi, cô không thể để cho bọn nhỏ trong bụng thấy việc dơ bẩn như vậy!

Mất hồn rời khỏi khách sạn, cô không khóc, đau lòng đến không khóc được, Lãnh Dạ, em hận anh! Em hận anh!

Bên ngoài tuyết vẫn rơi xuống, Bạch Tuyết ôm áo khoác, cô chỉ mặc một bộ váy ngủ, áo khoác được cô ôm vào trước bụng, vì cô lo lắng bọn nhỏ bị lạnh, cho nên đã lấy áo khoác bảo vệ bụng mình.

Cô ở trong lòng mẫn, mẫn Lãnh Dạ đói khát như thế, hóa ra tình cảm của bọn họ không thể chịu nổi một kích! Cô bắt đầu run lên toàn thân. Ngửa đầu nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nóng bỏng lăn khỏi vành mắt, cô cố gắng lau đi, cô cảm thấy căm hận chính mình tại sao lại vì cái người đàn ông tàn nhẫn kia rơi nước mắt? Cô hận bản thân không thể nhẫn tâm đối với anh!

Ngay khi Bạch Tuyết rời đi, Tiểu Long Nữ và Cung Hàn nhanh chóng tiêu hủy hiện trường, hơn nữa lấy tốc độ nhanh nhất biến mất ra khỏi khách sạn.

Lãnh Dạ chạy tới, đưa tay nắm lấy bảo vệ tức giận hỏi.

"Cô ấy đã tới đây đúng không?" Lãnh Dạ lấy ra ảnh chụp Bạch Tuyết hỏi.

Bảo vệ mở to hai mắt nghiêm túc xem xong, trên trán toát ra mồ hôi hột.

"Có tới..." Trong lòng bảo vệ run sợ nói, không biết cô gái kia mang đến cho anh ta là phúc hay họa? Thế nhưng thấy tổng giám đốc như muốn ăn

tươi nuốt sống nên biết anh đang lo lắng cho cô gái kia.

"Cô ấy ở đâu?" Lãnh Dạ hỏi.

"Cô ấy nói đi tìm ngài, tôi cho rằng tổng giám đốc ở trên?" Thì ra vừa nãy Lãnh Dạ rời khỏi khách sạn là cửa phụ, cho nên bảo vệ không có nhìn thấy tổng giám đốc đi ra, nhưng mà lúc Bạch Tuyết rời đi cũng đi cửa phụ, cho nên bảo vệ cho rằng Bạch Tuyết còn đang ở trong khách sạn, nhưng không biết rằng Bạch Tuyết đã sớm rời đi, bây giờ lại đang bị đông lạnh thương tâm rời đi!

Lãnh Dạ buông bảo vệ ra.

"Lập tức phái người tìm xem cô ấy ở lâu mấy?" Lãnh Dạ rống giận, quản lý ở xa nghe thấy giám đốc rít gào, đã sớm kẹp đuôi chạy mất.

"Tổng giám đốc yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tìm được vị tiểu thư này."

"Chậm đã, không nên dọa cô ấy, tìm được cô ấy lập tức báo cho tôi biết." Lãnh Dạ nói xong thì trực tiếp đi lên tầng cao nhất, trước đây có mang theo Bạch Tuyết tới, cho nên anh xem ở đó có người hay không?

Trong hành lang, một cô phục vụ nhìn thấy giám đốc lên đây.

"Chào tổng giám đốc, vừa có một vị tiểu thư đi vào phòng ngài." Lãnh Dạ vừa nghe như thế thì thấy yên tâm, hóa ra cô còn biết đường đi đâu tìm anh, chỉ là anh không có ở trong này!

Lãnh Dạ vội vã chạy thẳng tới phòng mình, mừng rỡ đẩy cửa phòng ra, chỉ là bên trong im ắng, không một ai!

"Bạch Tuyết, Bạch Tuyết...HooGoij to mấy tiếng cũng không thấy ai, sau đó trở lại tìm nhân viên phục vụ.

"Cô ấy đã đi đâu?" Lãnh Dạ lớn tiếng hỏi.

"Tổng giám đốc, tôi chỉ thấy vị tiểu thư kia tiến vào, không có chú ý cô ấy đi ra lúc nào!" Kỳ thực nhân viên phục vụ ở đây không phải chỉ đứng một chỗ, mà phải vào phòng dọn dẹp.

"Cô ấy có nói gì không?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Cô ấy nói đã quên mang khóa phòng, muốn tôi mở cửa giúp, cho nên tôi đã giúp cô ấy mở ra, mà cô ấy rời đi lúc nào tôi cũng không rõ lắm!" Nhân viên phục vụ ăn ngay nói thật.

Lãnh Dạ kêu lên một tiếng buồn bực, rồi đi tới phòng giám sát, thật sự không biết cô muốn làm gì? Mình đang mang thai lại không chịu ở nhà mà ngậy ngốc chạy tới đây làm gì?

Không phải anh chỉ về chể thôi sao!

Không phải anh chỉ đi xã giao một chút thôi sao! .

Cô lại không thể chờ đợi mà tìm đến, bên ngoài tuyết đang rơi, thật sự không để người ta bớt lo! Mà còn đứa nhỏ trong bụng thì cũng không thể chạy đến đây khi trời lạnh!

Nghĩ đến cô đang mang thai Lãnh Dạ càng lo lắng hơn!

Đáng chết!

Rốt cuộc cô đã chạy đi đâu?

Đi tới quán chế thất.

"Lập tức mở máy giám sát hôm nay cho tôi." Lãnh Dạ lạnh lùng ra lệnh, nhân viên làm việc lấy tốc độ nhanh nhất mở ra, Lãnh Dạ đi vào, nghiêm túc quan sát.

Đầu tiên đập vào hai mắt chính là bộ dáng Bạch Tuyết vừa bước vào sảnh.

"Đáng chết --" Lãnh Dạ đánh một đấm trên bàn, khiến bàn máy vi tính đều bị rung động!

Nhân viên theo dõi sợ đến nỗi cuống quýt sắp xếp lại, cuối cùng không biết là ai không biết sống chết chọc tới tổng giám đốc của bọn họ? Khiến họ chưa từng thấy tổng giám đốc mất không chế như vậy, mặc dù biết tính tình của tổng giám đốc không tốt, thế nhưng, thế nhưng giống như bây giờ là lần đầu tiên.

Sở dĩ Lãnh Dạ tức giận như vậy, là bởi vì anh nhìn thấy Bạch Tuyết chỉ khoác mỗi áo khoác, bên trong thấy rõ chỉ mặc váy ngủ, còn có, trời rất lạnh, cô chỉ mặc như vậy ra ngoài, thật không hiểu có chuyện gì gấp gáp, làm cho cô vội vàng tới đây như vậy! Chỉ không về nhà đúng giờ, đã khiến cô lo lắng không yên vậy sao?

Nhìn thấy đôi chân hở ra ngoài, con người Lãnh Dạ sắc hắc dọa người.

"Mở tiếng lên." Lãnh Dạ cũng muốn nghe xem vì sao cô lại vội vã tới đây như vậy?

"Tôi tới tìm Lãnh tổng của mấy người, hãy cho tôi đi vào."

"Mắt anh bị sao vậy, trước đây tôi đến thì không thấy anh ngăn cản, bây giờ bụng lớn, anh liền không nhận ra có phải hay không?" Bạch Tuyết nóng nảy.

Lãnh Dạ nhìn cô, bảo vệ không cho cô đi vào, cô vẫn biết sốt ruột! Hóa ra là cô gấp gáp tìm anh như vậy. Nhìn bộ dạng cô chật vật, khiến anh cảm thấy đau lòng.

Sau khi thấy Bạch Tuyết và lễ tân nói chuyện, Lãnh Dạ lại muốn cười.

Nhìn cô vỗ bàn, lại còn uy hiếp, không thể tưởng tượng cô sẽ làm như vậy, xem ra tâm tình phụ nữ thật khó hiểu, vác thao cái bụng tròn giống như tới đây bắt gian vậy!

Bắt gian?

Chẳng lẽ cô vội vã tới đây, cho là anh chơi đùa phụ nữ ở đây sao?

Hay là có người giở trò xấu, nếu không thì sao cô có thể biết anh ở trong này!

Nhìn cô ăn mặc, rõ ràng chính là sốt ruột chạy tới, chưa kịp thay quần áo, nếu như cô thực sự là tới bắt gian, thì cô đã thay đổi, lại không thèm khóc, ngược lại thì giống như người đàn bà chanh chua, bộ dáng thờ hồng hộc rất buồn cười.

Lãnh Dạ rời khỏi phòng giám sát, anh biết Bạch Tuyết đã rời đi, giông như là bị đá kích lớn, phờ phạc, xem ra rất khổ sở.

Lúc này, đôi chân Bạch Tuyết đã đông lạnh không còn cảm giác.

"Mẹ? mẹ làm sao vậy? Vì sao lại run cầm cập thế?" Sói con số một lo lắng hỏi.

"Mẹ, vì sao mẹ lại ở đây?" Sói con số hai lo lắng hỏi.

"Mẹ, mẹ đừng dọa con nhé, sao mẹ lại mặc ít như vậy?" Tiểu Sói con thứ ba lo lắng nói.

"Mẹ... Không... Sao..." hai chân Bạch Tuyết đã bắt đầu tê dại, đông lạnh không còn cảm giác, cô liền đặt mông ngồi trong tuyết, ho lên dữ dội.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Cha đâu rồi?"

"Không... Muốn... nhắc đến... người đó... Mẹ hận... người đó..." Bạch Tuyết run rẩy nói.

Ngồi ở trên tuyết Bạch Tuyết, bỗng nhiên cảm giác cái bụng rất đau, đau đốn từ sương sống truyền xuống bụng.

"Mẹ, mẹ mau đi tìm nơi sạch sẽ đi, chúng con sắp đi ra." Sói con số hai bỗng nhiên nhận tín hiệu, không ngờ lại để cho bọn họ đi ra lúc này! Cũng không nhìn xem bây giờ là hoàn cảnh nào! Là nơi nào!

"Em trai, chuyện gì vậy?" Sói con số một lo lắng hỏi.

"Phía trên muốn chúng ra đi ra bây giờ." Sói con số hai lẩm lẹ nói.

"Làm gì vậy? Bây giờ sao? Em nhìn xem tình trạng của mẹ thế này? Mẹ còn có sức lực sinh chúng ta ra sao!" Sói con số một bất an nói.

"Có lầm hay không? Chúng ta ở trong bụng mẹ mới có ba tháng mà. Người bình thường cũng phải gần mười tháng, vì sao bây giờ chúng ta đã đi ra ngoài?" Sói con thứ ba thở phì phì gầm nhẹ.

"Bây giờ không thích hợp, thế nhưng, đây là mệnh lệnh, chúng ta phải phục tùng, nếu không sinh sai giờ sẽ có điềm xấu!" Sói con số hai bất đắc dĩ nói.

"Mẹ làm sao bây giờ? Chúng con không thể sử dụng pháp lực, tình huống bây giờ lại càng không thể sử dụng pháp lực!"

"Các con nói cái gì? Các con muốn ra sao?" Bạch Tuyết lắc lắc đầu, ép buộc chính mình phải tỉnh táo.

"Mẹ, bọn con không thể ở lại trong bụng người, chúng con đã đến giờ, phải đi ra ngoài ngay, mẹ mau đi tìm một chỗ, chúng con sắp đi ra ngoài!" Sói con thứ ba đau lòng nói với Bạch Tuyết.

"Nhưng mà, các con cìn chưa đi ra, me lại lo lắng bụng mình sẽ bị các con làm nổ!" Bạch Tuyết nỗ lực chịu đựng đau đớn đi về phía trước, hai tay ôm lấy cái bụng lảo đảo đi về phía trước.

Ngay khi Bạch Tuyết vừa rời khỏi chỗ vừa ngồi thì dưới đất chảy ra vũng máu, áo khoác của cô cũng rơi, cô còn không kịp nhặt lên, bởi vì bây giờ quan trọng nhất là tới bệnh viện.

Trong bụng của cô có ba đứa nhỏ, cô cũng không có kinh nghiệm sinh con!

"Chớ đẩy, chớ đẩy, anh là đại ca, anh ở phía trước, mây đứa xếp hàng phía sau đi..." Bạch Tuyết chịu đựng đau đớn đi về phía trước, bọn nhỏ trong bụng lại tranh nhau xếp hàng.

Đau đớn kịch liệt khiến cô không thể bước nổi, hạ thân chảy ra toàn máu, một giọt một giọt rơi trong tuyết trắng, giống như một đóa hoa mẫu đơn mở rộ, chẳng qua đóa hoa tươi lại nở vào mùa đông, lại còn đọng trên tuyết.

"Xếp thành hàng, không ai được chen chúc!" Sói con số hai lạnh lùng nói.

Một hồi đau đớn kịch liệt truyền đến, trong bụng giống như có thứ gì lôi kéo, giãy giụa, khiến cô đau đớn không thể chịu đựng được, hai mắt tối sầm, triệt để ngất đi! Ngay lúc Bạch Tuyết ngất đi, một ánh sáng hồng ôn hòa chui vào trong bụng Bạch Tuyết, sau đó đem bao quanh cả người Bạch Tuyết, Bạch Tuyết thì được bao phủ trong tia sáng hồng, hơn nữa chậm rãi rời khỏi mặt đất, rồi xuất hiện một khe hở trong không trung, Bạch Tuyết hôn mê đồng thời chui vào khe hở biến mất, còn ở chỗ cô ngất đi lưu lại một vũng máu.

Lãnh Dạ đuổi theo vết chân Bạch Tuyết, phát hiện áo khoác của Bạch Tuyết, còn có vết máu trên mặt đất, anh điên cuồng dọc theo vết máu tìm kiếm.

"Bạch Tuyết, Bạch Tuyết, Bạch Tuyết..." Anh phát điên gọi to hơn, thế nhưng vẫn không thấy tung tích Bạch Tuyết, cuối cùng anh dừng lại ở nơi Bạch Tuyết ngất đi, nhìn trên mặt đất có một vũng máu, con người anh bỗng nhiên co rút lại, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ thủ hạ của Ma Vương tìm thấy cô?

Con người đen nhánh, loé sáng lên sự băng lãnh, cô đã làm cho tim anh rối loạn, lúc này anh phải bình tĩnh, nghĩ biện pháp tìm được Bạch Tuyết, mà vì sao mỗi khi cô gặp chuyện, anh luôn luôn mất đi phương hướng, tâm trí rối loạn!

Ngồi xếp bằng, ngồi ở trong tuyết, nhất định Bạch Tuyết đã bị yêu ma bắt đi, bởi vì xung quanh không có dấu chân đi qua, Bạch Tuyết đã biến mất trong hư không!

Bạch Tuyết bị tia sáng hồng mang vào một không gian thần bí, sau đó, thân thể Bạch Tuyết giống như đĩa bay, bay nhanh về phía trước, giống như một cái đường hầm không gian, đi tới đầu đường hầm thì có tia sáng chói mắt, nhưng mà Bạch Tuyết cũng đã bay qua.

Đi tới đầu kia, hóa ra ngoài tia sáng là một mảng hoa mẫu đơn, màu sắc đẹp đẽ, rực rỡ muôn màu, vô cùng xinh đẹp, cuối cùng thân thể Bạch Tuyết chậm rãi rơi vào khóm hoa mẫu đơn. Hồng quang trên người Bạch Tuyết biến mất không thấy. Lộ ra bóng dáng Bạch Tuyết, cô vẫn hôn mê, vẫn mang thai, nhưng mà không bao lâu sau, trong bụng lại đau đớn kịch liệt, hơn nữa làm cho Bạch Tuyết tỉnh dậy!

Cô vừa tỉnh liền nhìn xuống bụng mình, phát hiện mình còn mang thai, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu từng trận đau đớn.

"A, đau quá --" đau đớn mãnh liệt khiến cho Bạch Tuyết không thể nhịn được lớn tiếng kêu lên, hạ thân ướt xũng, nước ối đã bắt đầu chảy ra bên ngoài, lúc này trong bụng cũng bề bộn nhiều việc.

"Anh sắp đi ra ngoài, em hai, em ba, các em mau xếp thành hàng, nhanh lên một chút, không nên chen chúc, nếu không chúng ta đều không ra được!" Sói con số một vô cùng lo lắng quát.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Thiếu Chút Nữa Bị Ép Chết

"Này? Lấy cái tay bắn của anh ra, anh đang lần mò cái gì vậy? Cẩn thận sau khi em ra khỏi đây sẽ đánh anh!" Sói con thứ ba uy hiếp nói.

"Tay của em cũng bắn, trên người chúng ta đều không sạch sẽ, ai cũng đừng nói ai!" Sói con số một nói.

Bạch Tuyết biết sinh con rất đau, thế nhưng cô lại không ngờ sẽ đau như thế! Có loại cảm giác sống không bằng chết, rất kinh khủng!

"Mẹ, mẹ phải dùng lực nha, nếu không bọn con sẽ bị mẹ ép chết." Âm thanh bập bẹ nói.

"Mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của con sẽ giao cho mẹ, nhất định mẹ phải sinh con cho đẹp nhé." Sói con thứ ba ngọt ngào nói, nhưng chẳng biết rằng Bạch Tuyết cũng nghe không lọt câu nào, cô đang đau sắp chết!

Vù vù, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra...

Bạch Tuyết nỗ lực hít sâu, sau đó dụng sức, dùng sức rất lớn, nhưng có dugf sức thế nào cũng đều như nhau, Bạch Tuyết bất chấp xấu hổ, dùng sức, hận không thể nhanh chóng sinh bọn nhỏ ra, thì mình cũng được giải thoát rồi!

Cuối cùng dưới sự cố gắng của cô, thì một cục máu tròn trợt ra khỏi hai chân Bạch Tuyết, cảm giác trong bụng nhẹ đi, đau đớn cũng nhẹ một ít.

Lúc này Bạch Tuyết cũng không có nhìn đứa nhỏ sinh ra có hình dạng gì, tiếp tục dùng sức, trong bụng còn có hai đứa, cho nên cô phải hít sâu, tiếp tục dùng sức, cô cắn môi, hai tay nắm chặt, thế nhưng, hình như cái đầu khá lớn, đứa nhỏ bị ở trong âm đạo, Bạch Tuyết trợn trắng mắt. Cô biết như vậy rất nguy hiểm, đứa thứ hai không được, đứa thứ ba sẽ nguy hiểm hơn, trong bụng đã không còn nước ối, đứa nhỏ sẽ không hít thở được!

Đây là kiến thức trong khoảng thời gian này Bạch Tuyết hiểu được, một khi vỡ nước ối, đứa nhỏ sẽ rất nguy hiểm.

Đứa lớn nhảy nhót tiến đến trước mặt Bạch Tuyết, nó không xuất hiện thì thôi, nhưng vừa xuất hiện, đã khiến Bạch Tuyết trực tiếp trợn trắng mắt.

Ông trời!

Đó là thứ gì vậy?

Không phải cô sinh đứa nhỏ sao? Tại sao lại là nhục cầu(thật sự không biết cái này là gì)!

"Anh, đều là anh dọa mẹ sợ, hiện tại làm sao bây giờ? Anh nhanh chóng đánh thức mẹ dậy! Anh hai còn đang mắc kẹt đến sống hay chết vẫn còn không biết! Em cũng ghen đến khó chịu!" Mặc dù giọng nói của đứa thứ ba có chút ngọt ngào, thế nhưng nghe ra bây giờ nó cũng không được thoải mái!

"Mẹ, mẹ? Mẹ, bây giờ mẹ không thể ngất, mặc dù chúng con lợi hại, thế nhưng lúc này chúng con bất lực, nhất định mẹ phải qua cửa ải này." Đứa lớn hô to vào tai Bạch Tuyết.

"Mẹ, mẹ mau tỉnh lại, nếu không em hai sẽ chết, mẹ, mẹ mau tỉnh lại, em ấy sắp không chịu được rồi! Mẹ nhanh sinh em ấy ra đi, mẹ, mẹ --" đứa lớn lo lắng hô to, trong giọng nói đều là tiếng khóc nức nở, nó biết nếu mẹ

tiếp tục như vậy, không ngừng em hai và em ba sẽ nguy hiểm, ngay cả mẹ cũng sẽ bị ghen chết!

Đứa lớn thực vội vàng, ở bên kêu khóc...

Bạch Tuyết hơi mở mắt ra, đúng vậy, đây là con của bọn họ, tại sao cô lại có thể sợ hãi!

"A --" Bạch Tuyết kêu to, dùng hết toàn lực, cắn rách môi, máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Cô nhin đau, cô biết còn có hai đứa bé chưa sinh ra!

Theo tiếng Bạch Tuyết kêu, lại một nhuc cầu trượt ra theo chân Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bất chấp tất cả, tiếp tục dùng sức, cô biết còn có một đứa chưa ra, bụng lại tiếp tục đau, cô cắn môi, tiếp tục dùng sức sinh, cánh môi lại chảy máu tiếp.

"A --" theo một tiếng kêu to, một tiểu nhuc cầu bắt đầu trượt ra bên ngoài.

"Mau tránh ra, mau tránh ra, mau tránh ra, em tới rồi..." Ngọt ngào, mềm dẻo, giọng nói bập bẹ truyền đến.

Phù phù một tiếng, một đoàn nhuc cầu cuối cùng cũng trượt ra khỏi hai chân Bạch Tuyết.

"Cuối cùng em cũng được ra ngoài-- "

"Chao ôi, em đẻ vào anh, lấy cái mông của em ra, thật dính!"

"Cái mông gì chứ? Mông của em ở chỗ nào? Sai lại như vậy? Bộ dạng của em sao lại như vậy? Ô ô..." Đứa thứ ba thương tâm khóc lên.

"Đừng khóc, đây cũng không phải bộ dáng thật của em, đây là màng bảo hộ của chúng ta. Chúng ta cần phải từ từ bóc ra có biết hay không?" Sói con số một nói.

"Em trai, em trai, em sao thế? Vì sao không nói lời nào? Em trai, em trai..." Đứa lớn thấy kì lạ.

"Anh hai, anh hai, anh đừng dọa em nhé, anh nói câu nào đi?" đứa thứ ba lo lắng gọi.

"Câm miệng lại, em đang nghỉ ngơi, vừa nãy rất vất vả thì mới có thể hô hấp lại, bị em chui ra đề lên, cho nên bây giờ đang khó chịu!" Giọng nói lạnh lùng truyền đến.

"A, anh hai thôi, anh hù chết em rồi, nếu chưa chết thì sao bất động, giả chết hù dọa người!" Đứa thứ ba dùng sức đụng đứa thứ hai, tỏ vẻ rất tức giận.

"này này? Anh cảnh cáo em, không cho phép lấy móng đụng anh, nếu không anh không khách khí!" Đứa thứ hai lạnh lùng quát.

"Hừ! Ngược lại em càng muốn dùng móng đụng anh, thế nhưng móng ở chỗ nào? Ở đâu?" Đứa thứ ba bất đắc dĩ nói.

"Đúng rồi, mau đi xem mẹ thế nào?" Thế là, ba tiểu nhục cầu nhảy nhảy tới chỗ Bạch Tuyết.

"Mẹ?"

"Mẹ?"

"Mẹ?"

Bạch Tuyết nhắm chặt hai mắt, không nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch!

"Mẹ quá mệt mỏi, chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về thôi."

"Nếu không chúng ta đi tìm đồ ăn cho mẹ, để mẹ bổ sung thể lực đi?"

"Tốt."

"Anh, anh qua bên kia, em đi bên này, còn em ở lại bảo vệ mẹ có biết hay không?" Đứa thứ hai nghiêm nghị nói, lúc này nó lại trở thành anh cả.

"Vâng, hai người yên tâm đi, em sẽ bảo vệ mẹ." Đứa thứ ba ngọt ngào nói.

"Uhm."

Nói xong đứa thứ hai nhảy lên, một tia sáng biến mất trên không trung, sau đó đứa lớn cũng biến mất không thấy.

Chỉ chốc lát sau, một cái nôi to hạ xuống từ không trung, là đứa cả mang về, trong nôi còn có một ít nấm.

Sau đó thì đứa thứ hai xuất hiện, mang theo một con gà xuống.

"Chúng ta sẽ đi hầm canh gà cho mẹ uống đi."

"Được."

Ai biết, lúc này, một cái bóng đen thui xuất hiện trước mặt chúng.

"Ha ha... Cuối cùng các người cũng đã được sinh ra, các người muốn đi theo ta, hay để bản tôn động thủ?" Thì ra là Ma Quỷ, ngay khi Bạch Tuyết bị hút vào cái không gian này, Ma Quỷ cũng đã vào theo, sau đó bởi vì Bạch Tuyết biến mất rất nhanh, khiến Ma Quỷ không thể đuổi kịp, cho nên bây giờ mới kịp xuất hiện.

"Bại hoại -- "

"Người đừng mơ bắt chúng ta đi -- "

"Bại hoại, chúng ta không sợ người -- "

"Hừ -- chỉ mấy quả nhọc cầu các người, còn muốn hù dọa bản tôn! Quả thực là truyện cười!" Ma Quỷ tiến lên.

"Đứng lại -- "

"Không cho phép qua đây --" sói con số hai sắc bén nói.

"Trước tiên bản tôn muốn hút khô hậu nhân của mẫu đơn tiên tử, máu của cô ta sẽ trợ giúp tu vi của ta, nếu như không phải hôm nay người thấy mùi máu này, bản tôn sẽ vẫn chưa tìm được đám ranh con các người! Tránh ra, hiện tại ta sẽ không giết các người, ta còn muốn lấy máu các người đi phá giải phong ấn cho đại ca của ta." Ma Quỷ âm ngoan nói.

"Bại hoại, chúng ta sẽ không để cho người làm hại mẹ --" sói con số một quát.

"Tên đáng ghét, hôm nay ta sẽ cùng người quyết định cao thấp --" sói con số hai giận dữ hét.

"Bại hoại, hôm nay để người nếm thử lợi hại của chúng ta --" sói con thứ ba lạnh lùng nói, mặc dù vẫn còn hơi sữa, thế nhưng giọng điệu đã lộ ra sự âm u.

Tất cả bọn chúng cùng tiến công về phía Ma Quỷ, Ma Quỷ xuất chưởng tiếp chiêu, một bên là tia sáng đen, một bên là tia sáng hồng bắn ra.

Gió lốc băng điện--

Gió lốc hỏa điện --

Gió lốc lôi điện --

Chỉ thấy băng hỏa song thiên, cộng thêm thế công lôi điện đánh về phía Ma Quỷ.

"Em gái, em mang mang mẹ rời đi trước, nhanh lên một chút -- "

"Các người ai cũng đừng muốn đi, ngoan ngoãn chịu chết đi -- "

"Ta lại muốn nhìn xem cuối cùng là ai chết-- "

Giọng nói lạnh lùng từ phía sau bọn trẻ truyền đến, lập tức trong tia hồng quang có thêm một tia lam quang, cùng tập kích về phía Ma Quỷ.

"Lang Vương --" Ma Quỷ giật mình nhìn Lãnh Dạ bỗng nhiên xuất hiện.

"Nữ nhân của ta mà người cũng muốn giết, trước tiên nên hỏi tra-- phá --"
Lãnh Dạ gầm lên giận dữ, chỉ thấy tia lam quang trực tiếp bắn về phía Ma Quỷ.

Ma Quỷ chợt lóe, tránh thoát công kích của Lãnh Dạ.

"Ngày khác Bản tôn lại cùng các người chơi đùa, --" ma quỷ thu hồi pháp lực, biến mất ngay tức khắc, ném ra sau một đám khói đen, Lãnh Dạ ôm lấy Bạch Tuyết, một tay ôm lấy ba tiểu nhục cầu, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mặc dù Lãnh Dạ biến mất rất nhanh, thế nhưng ba bọn chúng vẫn bị khói đen ô nhiễm.

Khi bọn họ rơi xuống đất, Bạch Tuyết vẫn té xỉu như cũ, trên tuyết còn có lưu lại vết máu của cô, Lãnh Dạ ôm Bạch Tuyết thật chặt, sắc mặt Bạch Tuyết trắng bệch, không có một tia máu nào, khóe môi bởi vì đau đớn khi sinh mà chảy ra vết máu, từ khóe miệng chảy tới tận cổ, có thể thấy lúc đó cô đã dùng nhiều khí lực, đem miệng mình đều cắn nát!

"Tuyệt nhi, Tuyệt nhi..." Lãnh Dạ đau lòng kêu, anh đã xem mạch cho Bạch Tuyết, tất cả đều bình thường.

"Đáng ghét, buông tay, buông tay mẹ ra-- "

"Người là ai a? Đừng tưởng rằng đã cứu chúng ta, thì chúng ta có thể để người bắt nạt mẹ, buông tay mẹ ta ra-- "

"Ta mặc kệ người có đẹp trai thế nào, người cũng không thể đẹp trai bằng cha ta, buông tay, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao-- "

Tiểu nhục cầu nhảy nhảy đến bên Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nâng lên một đôi mắt sâu không lường được, đây là các con của anh sao?

Tại sao lại thành như vậy?

Bọn chúng không phải người, cũng không phải yêu, mà là một nhục cầu...

"Nhìn cái gì vậy, bây giờ ta không có tay không có chân, thế nhưng, đây là tạm thời !" Đứa thứ ba nhìn ra nghi vấn trong mắt Lãnh Dạ, mất hứng giải thích.

"Em gái, đừng nhiều lời vô ích như vậy, chuyện của chúng ta phải giữ bí mật." Sói con số một cảnh giác nói.

"Uh, hiểu." Đứa thứ ba ngoan ngoãn nói.

"Làm sao các coi có thể chạy tới không gian kia?" Lãnh Dạ lạnh giọng hỏi, lúc trước Bạch Tuyết lớn bụng, đi đến đây thì biến mất không thấy, cô cũng không thể có bản lĩnh rời khỏi mặt đất.

Ba nhục cầu hai mặt nhìn nhau.

"Chúng ta cũng không biết, là một lực lượng thần kỳ dẫn chúng ta vào."

"Người là ai vậy? Sao nhiều lời vô ích như vậy!"

"Anh cả, chúng ta vẫn là nhanh mang mẹ rời khỏi đây thôi, miễn cho cái tên bại hoại kia trở lại!" Sói con số hai cảnh giác nhìn chung quanh một chút nói.

"Chúng ta đi đâu đây?" Đứa thứ ba hoang mang hỏi.

"Đi tìm cha." Sói con số một lạnh lùng trả lời.

"Thế nhưng, nhưng mẹ thế này thì làm sao?" Đứa thứ ba lo lắng hỏi.

"Mấy người tiểu quỷ con không không biết ta sao?" Lãnh Dạ không được để ý tới, bị vắng vẻ, trong lòng rất không thoải mái, nghiêm nghị hỏi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Bạch Tuyết, Em Không Được Chết

“Không biết.”

“Không biết.”

“Không biết.”

Ba tiểu nhục cầu trăm miệng một lời trả lời, không chút do dự, hơn nữa rất kiên định nói cho Lãnh Dạ rằng bọn nhỏ không biết anh.

Lãnh Dạ buồn bực hừ một tiếng, bọn nhỏ như thế nào lại không biết anh! Sao có thể?

Bọn nhỏ chính là linh đồng, thời gian ở trong bụng đều biết anh, hiện tại sao có thể không biết!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Các con biết cha của các con ở nơi nào sao?” Lãnh Dạ hỏi.

“Đương nhiên biết rồi.” Sói con số một trả lời.

“Chú này, chú vừa mới ra tay cứu chúng con, đã giúp thì giúp tới cùng, đưa mẹ con về với cha con đi.” Sói con số hai nói.

“Lão nhị, anh làm việc luôn luôn cẩn thận, lần này vì sao lại đem mẹ giao cho một xa lạ?” Tiểu gào nấp rất buồn bực hỏi.

“Lão tam, chú này vừa nhìn cũng không phải là người xấu, chú nhất định sẽ đưa mẹ trở về bình an, yên tâm đi.” Sói con số hai nói.

Lãnh Dạ nhảy bén nhìn lướt qua sói con thứ hai, đây không phải là phong cách làm việc của sói con số hai!

“Lão nhị, anh thế nào lại làm như vậy? Mẹ là người thân duy nhất của chúng ta, tại sao anh có thể tùy tiện đem mẹ giao cho người khác như thế? Em phản đối!” Tiểu gào nấp kiên quyết tỏ rõ lập trường của mình.

“Lão nhị, anh cũng phản đối, hiện tại mẹ đang hôn mê, người này vạn nhất giở trò xấu, tương lai chúng ta còn mặt mũi nào mà đi gặp cha, không bảo vệ tốt cho mẹ, cha sẽ rất tức giận!” Sói con số một lo lắng nói.

“Không cần nói, để chú này đem mẹ đi tìm cha, anh tin tưởng chú ấy.” Sói con số hai nghiêm nghị nói.

“Vì sao chúng ta không thể theo mẹ cùng nhau trở về?” Sói con số một hoang mang hỏi.

“Chúng ta hiện tại đang ở cái dạng này không thể trở về, chúng ta còn có chuyện cần phải làm, đến khi mọi chuyện xong xuôi, chúng ta sẽ trở lại tìm mẹ.” Sói con số hai nói.

“Các con đều phải theo chú trở lại, chỉ có sữa của mẹ các con mới có thể giúp mấy người các con mau trưởng thành.” Lãnh Dạ lạnh lùng nói, bọn nhỏ không biết anh, điều này làm cho anh rất bất đắc dĩ, thế nhưng, trong chuyện này nhất định đã xảy ra điều gì đó, nếu không bọn nhỏ sao không nhận ra anh!

Sói con số hai bén nhảy liếc mắt nhìn Lãnh Dạ một cái.

“Thật sự?” Sói con số một hiếu kỳ hỏi.

“Thật sự.” Lãnh Dạ trả lời, trong giọng nói mềm nhẹ đi rất nhiều, những đứa bé này mặc kệ là ở dạng gì, đều là con của Lãnh Dạ anh, anh sở dĩ nói cho bọn nhỏ phải dùng sữa mẹ, thật ra là anh muốn đem bọn nhỏ mang đi, anh không biết sữa của Bạch Tuyết có tác dụng gì không, thế nhưng, anh biết hiện tại bọn nhỏ rời khỏi anh sẽ rất nguy hiểm. Bọn nhỏ đã được sinh ra, Ma Vương nhất định sẽ nghĩ biện pháp để bắt được bọn nhỏ, bởi vì Ma Vương cần máu của bọn nhỏ để giải phong ấn.

“Vậy được rồi, chúng ta cùng về với mẹ.” Sói con số hai nói.

Lãnh Dạ yên tâm, anh biết, chỉ cần sói con số hai lên tiếng, hai đứa khác liền không có ý kiến, bởi vì sói con số hai tựa như lão đại của bọn chúng.

Cứ như vậy, Lãnh Dạ mang theo Bạch Tuyết và bọn nhỏ trở về.

Trở lại biệt thự, bọn nhỏ đều cảm giác ở đây rất quen thuộc, thế nhưng vì sao bọn chúng lại không biết người này?

“Chú, hình như chúng con đã tới đây, chú có phải hay không là bạn của mẹ?” Tiểu gao nếp ngọt ngào nói, sau đó một tiểu nhục cầu ở trong biệt thự nhảy tới nhảy lui, hình hư là đang tham quan.

Lãnh Dạ gật gật đầu, không ngờ bọn nhỏ vừa sinh ra đã quên mất anh! Anh có chút khó chịu.

“Ô kìa, lão tam, em không nên chạy loạn lung tung, với cái dáng vẻ này nếu như em bị người ngoài nhìn thấy sẽ hù chết người ta!” Sói con số một ngồi trên sofa, giống như một vị khách, ngồi đó bắt đầu giáo huấn tiểu gao nếp.

“Em cũng không muốn như vậy, em cũng không muốn sinh ra là một quả trứng! Chỉ là, không nghĩ đến chúng ta được sinh ra là ở cái dạng này! Khi sinh ra, nếu biết sớm như thế này, em sẽ nói mẹ cho em một chút xinh đẹp, chỉ cần mẹ sinh em có tay có chân là được!” Tiểu gao nếp ngọt ngào nói.

“Chú, nơi này có gà không?” Sói con số hai hỏi.

Lãnh Dạ sững sốt, chẳng lẽ bọn nhỏ ở cái dáng vẻ này muốn ăn gà sao? Chẳng lẽ hình dạng bên trong lớp màng này của bọn nhỏ chính là những con sói con, nếu là như vậy Bạch Tuyết sẽ bị hù chết!

“Chú, có hay không?” Sói con số hai có chút lo lắng hỏi.

Lãnh Dạ sững sốt, chẳng lẽ bọn nhỏ ở cái dáng vẻ này muốn ăn gà sao? Chẳng lẽ hình dạng bên trong lớp màng này của bọn nhỏ chính là những con sói con , nếu là như vậy Bạch Tuyết sẽ bị hù chết!

"Chú, có hay không?" Sói con số hai có chút lo lắng hỏi.

"Có."

"Tốt lắm, anh đi nấu canh gà cho mẹ, như vậy mấy người chúng ta mới có sữa uống. Lão tam, em đi chuẩn bị bếp, lão đại, anh đem con gà đi làm sạch, còn em đi chuẩn bị gia vị." Sói con số hai nói, sau đó ba tiểu nhục cầu mới đi vào phòng bếp.

Lãnh Dạ sững sốt!

Thì ra là bọn nhỏ là muốn nấu canh gà cho mẹ uống.

"Các con xác định là biết nấu canh gà?" Lãnh Dạ lo lắng hỏi.

"Trước đây có học ." Sói con số hai thản nhiên nói.

"Trước đây?" Lãnh Dạ hiếu kỳ hỏi, chẳng lẽ thời gian ở trong bụng Bạch Tuyết, bọn họ còn đi nơi khác ?

"Chính là khi ở trong bụng mẹ, mẹ thường xuyên đọc một ít sách dạy nấu ăn, chính là khi đó chúng con học được ."

"À."

Lãnh Dạ hai tay ôm trước ngực, nhìn ba tiểu nhục cầu nhảy nhảy ở trong phòng bếp bận rộn. Chỉ thấy sói con số hai nhảy đến trước tủ lạnh, tủ lạnh lập tức mở ra, sau đó một con gà liền bay ra, rồi rơi lên thớt, cuối cùng là một phen cắt thái trên không trung, con gà kia cũng bay lên. Lúc này tại phòng bếp truyền ra các âm thanh bùm bùm, cuối cùng một con gà bị sói con số một cắt thái thật gọn gàng, có trật tự, sau đó lần lượt rơi vào trong nồi đã được chuẩn bị trước đó.

Chỉ chốc lát sau, ba tiểu nhục cầu từ trong phòng bếp đi ra, đồng loạt nhảy lên sofa.

"Chú, chú qua đây, ngồi xuống." Sói con số một rất nghiêm túc nói

Lãnh Dạ đi tới, ngồi đối diện bọn nhỏ.

"Chú, chú đã có thể đi vào đến cái không gian kia, chú tất nhiên không phải là người phạm đúng không? Như vậy chúng ta liền quang minh chính đại, chú là ai?" Sói con số một hỏi.

"Lão đại anh thật là chày gỗ, sao có thể hỏi như vậy, chú này nhìn đẹp trai như vậy, không biết là người như thế nào?" Tiểu gao nể đoàn ngọt ngào nói.

"Đẹp trai? Không nhìn ra, anh vẫn tin rằng cha chúng ta là đẹp trai nhất" Sói con số một tự tin nói.

"Thật vậy, cha của các con có đáng vẻ như thế nào?" Lãnh Dạ cảm giác rất thú vị

"Cha của chúng con chắc chắn đẹp trai hơn chú" Sói con số một trả lời.

“Chú, thật ra, chúng con còn chưa nhìn thấy cha, cho nên còn không biết bộ dáng của cha như thế nào!” Tiểu gao nấp bất đắc dĩ nói.

“Chú, chú còn chưa trả lời vấn đề của con, chú có phải là người hay không?” Sói con sổ một hiếu kỳ hỏi, bởi vì sói con sổ một hoài nghi người này không phải người phàm, nếu như là người phàm, không có khả năng xuất hiện ở trong cái không gian kia! Nếu như là người phàm, không thể nào thấy được tiểu nhục cầu mấy người bọn chúng mà không hề kinh hoàng! Nếu như là người phàm, không thể nào thấy được mấy người bọn chúng làm cơm mà không có một tia kinh ngạc!

Cho nên nhất định không phải là người!

Chẳng qua, trực giác nói cho bọn chúng biết, người này sẽ không hại bọn chúng.

“Các con là gì, chúng cũng giống như thế” Lãnh Dạ nói

“Thế nhưng, bây giờ chúng con là cục thịt tròn, chú như thế nào lại không giống?” Tiểu gao nấp hiếu kỳ hỏi.

“Cái gì cục thịt tròn? Em là cô bé à? Nói chuyện phải văn minh có biết hay không? Thực sự là thua em luôn! Mẹ sao có thể sinh ra đứa bé thứ hai như em chứ!” Sói con sổ một giống như một người lớn giáo huấn lão tam.

“Cho xin, em mới không phải là thứ hai, em là thứ ba! Thứ hai ở chỗ kia” Tiểu gao nấp nhảy nhót hai cái nói.

Lúc này, lão đại và lão tam mới phát hiện, thì ra lão nhị đang ở trước mặt Bạch Tuyết .

Lão đại và lão tam cũng nhảy tới, vây quanh một vòng xung quanh người Bạch Tuyết.

“Mẹ thế nào còn chưa có tình?” Tiểu gao nếp lo lắng hỏi, khóc nước nỡ.

“Mẹ sẽ không phải là đã chết” Tiểu gao nếp khóc nước nỡ hỏi.

“Không..... mẹ sao có thể chết, mẹ là ai em còn không biết, mẹ chờ lâu như vậy, sao có thể dễ dàng như vậy bỏ mặc chúng ta. Mẹ chỉ là hôn mê, cũng không biết vì sao hôn mê lâu như vậy?” Sói con số hai lo lắng hỏi.

“Mẹ bất tỉnh, vậy là sao có thể uống canh gà? Chúng ta làm sao có thể tiến hóa thành dáng vẻ giống mẹ đây!” Sói con số một sốt ruột nói.

“Lão đại, anh đi xem nồi canh gà đã được chưa? Nếu như được rồi, đem một chén qua đây, chúng ta phải nghĩ biện pháp giúp mẹ mau chóng chút tỉnh lại.”

“Có lẽ chú có biện pháp” Lãnh Dạ đến gần nói, anh vẫn chưa được ôm Bạch Tuyết, bởi vì sói con số một cứ nhìn chăm chăm vào anh, không cho phép anh tới gần Bạch Tuyết. Anh lo lắng cho Bạch Tuyết, càng đau lòng hơn cho Bạch Tuyết, biết cô vì sinh hạ ba đứa nhỏ, nhất định rất đau đớn, thống khổ!

“Tốt lắm, chú mau qua đây đi, thử xem” Các tiểu nhục cầu nói

Lãnh Dạ đến bên người Bạch Tuyết, nâng cô dậy, một tay để sau lưng Bạch Tuyết, sau đó đem chân khí truyền cho Bạch Tuyết.

Một lát sau, tất cả đều là phí công, Bạch Tuyết không có tỉnh, không có một chút dấu hiệu muốn tỉnh.

Lãnh Dạ biết sự tình nghiêm trọng, Bạch Tuyết nhìn như đang ngủ, thật ra là linh hồn của cô bị một lực lượng không biết tên khóa lại cho nên cô mới có thể mê man như thế!

Sói con số hai liếc mắt nhìn Lãnh Dạ một cái, tựa hồ hiểu một chút.

“Chú, có lẽ con có một biện pháp.” Sói con số hai nghiêm túc nói.

“Biện pháp gì”

“Con đi côi âm nhìn xem kiếp nạn lần này của mẹ con là gì? Có lẽ sẽ tìm được biện pháp đánh thức mẹ.” Sói con số hai lạnh lùng nói.

“Không được, con không thể đi côi âm, con mới sinh ra không lâu, còn quá suy yếu, các con ở nhà chăm sóc mẹ các con, thật tốt, chú sẽ đi côi âm” Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

Sói con số hai khoe miệng vừa kéo, mẹ quả nhiên không có nhìn lầm người.

“Được, chú nhất định phải cẩn thận”

Lãnh Dạ rời khỏi, đi tới côi âm, anh muốn từ quyển sách sinh tử kiểm tra một chút kiếp nạn này của Bạch Tuyết là gì, có thể hay không rất khó vượt qua? Thế nhưng, khi Lãnh Dạ xem quyển sách sinh tử, trợn tròn mắt!

Thật ra dương thọ của Bạch Tuyết đã hết!

Không có khả năng, cô là hậu nhân của mẫu đơn tiên tử, sao có thể chết? Còn có rất nhiều chuyện chờ cô đi hoàn thành, cô sao có thể chết?

Lãnh Dạ lạnh lùng âm hiểm nhìn Diêm Vương, nghiêm nghị hỏi: “Bạch Tuyết là ai, hai ta đều biết, cô ấy sao có thể chết? Cô ấy sao có thể chết được? Chẳng lẽ đây là ông trời an bài? Chẳng lẽ đây là kết cục ông trời muốn! Hừ!” Lãnh Dạ giận dữ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 182

"Lang Vương bớt giận, Bạch Tuyết sinh mệnh đến đây đã tận, đây cũng là kiếp nạn lớn nhất của cô ấy, liền nhìn cô có hay không vượt qua được kiếp nạn này"

"Nói vậy, người phân biệt cho rõ một khi đã chết quá một canh giờ liền không thể thay đổi, người làm cho cô ấy thế nào vượt qua được kiếp nạn lần này?" - Lãnh Dạ giận giữ trừng mắt nhìn Diêm Vương

"Thiên cơ bất khả tiết lộ, người vẫn là trở về đi, qua hôm nay cô ấy liền vĩnh viễn không thể tỉnh lại, chỉ có thể sống một đời sống thực vật, tự người giải quyết cho tốt đi" - Diêm Vương nói xong liền biến mất

Lời Diêm Vương nói, Lãnh Dạ nghe rất rõ ràng, qua hôm nay Bạch Tuyết liền vĩnh viễn không thể tỉnh lại

Lãnh Dạ tại một chỗ xoay tròn, về tới liền đến bên cạnh Bạch Tuyết, vươn tay đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn, diễm đạm, đáng yêu mà giờ đây yếu ớt như vậy, cô là mẫu đơn tiên tử sao, nếu vậy sao có thể chết được?

Cô tuy là bách hoa chi vương (đứng đầu trong các loài hoa) chẳng lẽ tính mạng của cô cũng giống như những loài hoa tầm thường kia sao

Mấy trăm năm qua, cô rốt cuộc cũng sinh ra được ba đứa con, hơn nữa thắng lợi đang ở trước mắt, vì sao lại trở nên như vậy???

Mẫu đơn tiên tử lúc hạ phàm, Ngọc đế từng hứa hẹn chỉ cần Mẫu đơn tiên tử thuận lợi sinh con sau đó nuôi dưỡng thành người thì tất cả các kiếp nạn của cô liền hoá thành hư ảo (ko có thật), trừng phạt liền kết thúc, cô liền được tự do, cô cũng không cần đời đời phải chịu đau khổ nữa

Một giọt lại một giọt nước mắt rơi xuống, rơi trên khuôn mặt Bạch Tuyết, nhìn vào không biết còn tưởng rằng Bạch Tuyết đang chảy nước mắt

Ba đứa nhỏ thay phiên nhau nhìn Bạch Tuyết, lúc này nhìn Bạch Tuyết chính là Sói con thứ 2, một khắc sao Lãnh Dạ xuất hiện, Sói con thứ 2 làm bộ ngủ, không có ngăn cản hấn tới gần Bạch Tuyết

"Có phải hay không có chút khó khăn? Mẹ đã xảy ra chuyện gì rồi?" - Sói con thứ 2 bỗng nhiên xuất hiện phía sau Bạch Tuyết nói

"Không có việc gì, Mẹ con không bao lâu nữa thì tỉnh lại" - Lãnh Dạ ngẩng đầu nói, khẽ cười một chút

Nhưng mà, nhìn Cha ngượng cười Sói con thứ 2 tựa hồ đã biết được đáp án, Cha là một người đàn ông lãnh khốc, rất ít khi cười, lúc này nước mắt rưng rưng lại đang cười, Cha là lo lắng bọn họ biết được chân tướng sao?

Nguyên lai là Sói con thứ 1 và sói con thứ 3 thật sự không biết được Lãnh Dạ là Cha của bọn họ, chỉ có Sói con số 2 là còn nhớ Lãnh Dạ là Cha của bọn họ

"Chú có thể nói với con sự thật hay không?" - Sói con số 2 nói thật nhỏ

"Con" - Lãnh Dạ sững sốt, đứa bé này tựa hồ không dễ lừa

"Có phải hay không Mẹ rất nguy hiểm? Có phải hay không Mẹ vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại nữa? Nói cho con biết sự thật đi" - Sói con thứ 2 sắc bén hỏi

Lãnh Dạ im lặng, không trả lời Sói con thứ 2

"Con biết! Tại sao lại có thể như vậy? Đây là cơ hội duy nhất của Mẹ mất đi cơ hội lần này Mẹ cũng không còn cơ hội đầu thai chuyển thế nữa? Mẹ đã đợi lâu như vậy, thế nào lại có kết quả như thế?"

Sói con thứ 2 và Lãnh Dạ phản ứng như nhau, hẳn cũng không tiếp nhận được, đứa nhỏ cũng biết thân thế của Bạch Tuyết, cũng biết Mẫu đơn tiên tử đã trải qua một ngàn năm đầu thai chuyển thế, giả như lần này cô thất bại nữa, Mẫu đơn tiên tử mất đi cơ hội đầu thai, thì vĩnh viễn không thể trở lại thiên đình, Ma vương bị phong ấn sẽ vì vậy mà bị phá giải

"Cho nên con biết tính nghiêm trọng lần này đúng hay không? Bây giờ còn một biện pháp cuối cùng, ta cần con phối hợp" - Lãnh Dạ nghiêm nghị nói

"Biện pháp gì?" - Sói con thứ 2 hỏi

"Chờ một chút ta vận công, đem kim đan trong cơ thể lấy ra, con phải đem kim đan cho Mẹ con dùng, kim đan coi như là vật về nguyên chủ, kim đan sẽ làm cho Mẹ con từ từ hồi sinh"

"Như vậy Chú thì như thế nào?" - Sói con thứ 2 hỏi, mặc dù không muốn Mẹ có việc gì, thế nhưng hẳn cũng không hy vọng Cha cũng có chuyện

"Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là được, đến lúc đó liền làm phiền đến con"

"Chú thực sự không có việc gì sao?" - Sói con thứ 2 lại một lần nữa nhấn mạnh lời nói

"Thực sự không có việc gì" - Lãnh Dạ quyết đoán trả lời

"Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi"

Lãnh Dạ ngồi xếp bằng, sau đó hai tay giơ lên, bắt đầu vận khí đi lên, hắn chậm rãi mở miệng chỉ thấy một đạo tia sáng theo miệng Lãnh Dạ đi ra, sau đó là một viên kim đan từ trong đi ra

Kim đan trực tiếp hướng về phía Bạch Tuyết, lúc này Sói con thứ 2 phát công đem kim đan dờ về phía Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bị ép mở miệng ra, kim đan chậm rãi đi vào trong miệng Bạch Tuyết

Ngay khi Bạch Tuyết nuốt kim đan vào, Bạch Tuyết ho liên hai tiếng, thế nhưng còn chưa có thể lập tức tỉnh lại được, bất quá xem như bộ dạng rất nhanh sẽ tỉnh lại

"Cha, cha mau đến xem, nhìn Mẹ thực sự vượt qua được rồi" - Sói con thứ 2 cao hứng nói, ngay khi hắn quay đầu lại nhìn về phía Cha 1 khắc kia hắn liền kinh hãi (Sói con thứ 2 bắt đầu kêu Cha rùi đó nha)

"Cha, cha không phải nói cha không có việc gì sao? Tại sao có thể như vậy? Cha.... Cha....." - Nguyên lai là do Lãnh Dạ đã bị biến hình thành Sói

"Tiểu bại hoại, Cha đều bị con lừa, nguyên lai con còn nhớ Cha, khó trách con như thế mới yên tâm đem Mẹ con giao cho Cha" - Đây là Lãnh Dạ vẫn hiểu kỳ vì sự việc kia, theo như Bạch Tuyết sinh ba đứa nhỏ, hai đứa kia đều không biết hắn, cũng không tin hắn, không cho hắn tới gần Bạch Tuyết, chỉ có Sói con thứ 2 tin tưởng hắn, thì ra là như vậy

"Cha, người tại sao có thể bị như vậy?"

"Đây là năm đó, Mẫu đơn tiên tử đã từng để lại lời nguyện, cô lo lắng Lang tộc quý trọng kim đan, cho nên từng lập ra chú ngữ, kim đan chỉ thuộc về người đứng đầu Lang tộc hơn nữa người dùng kim đan không thể để kim đan rời khỏi thân thể, bằng không sẽ biến thành nguyên hình ban đầu"

"Cha... Hiện tại làm sao bây giờ? Mẹ tỉnh lại hỏi Cha đi nơi nào.... Con nói như thế nào" - Sói con thứ 2 thương tâm khóc lên

Lãnh Dạ lại cười, tiếng cười phát ra từ nội tâm, đây chính là hắc sao, thân là con trai, bình thường lạnh lùng như băng, nay lại con khóc nhè. Đương nhiên hắc biết, con hắc đang đau lòng, khổ sở mới có thể khóc

"Cha, cha, cha không thể ở lại sao, con nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem Cha trở về thành hình người" - Sói con thứ 2 vừa khóc vừa nói

"Con ngoan, sợ rằng rất khó, Cha đã phản bội lời thề, cho nên mới chịu phải lời nguyên rủa! Con phải chăm sóc Mẹ cẩn thận, con cứ an tâm Cha không sao đâu, con biết tương lai Mẹ con rất quan trọng, các con phải đem Ma vương vĩnh viễn phong ấn, ngàn vạn lần đừng để cho Ma vương thực hiện được mưu đồ"

"Con không quan tâm. Con muốn cùng Cha ở cùng nhau... Con muốn ở cùng Cha ở cùng với Cha.... Cha người không thể bỏ chúng con.. Van cầu người... Van cầu người.... Van cầu người... Ở lại có được không... Chúng con nhất định sẽ nghĩ ra cách... Cha... Xin tin tưởng con..." - Sói con thứ 2 đang khóc rất thương tâm nói

"Bọn họ đâu" - Âm thanh từ phía sau lưng Bạch Tuyết truyền đến

"Mẹ, Mẹ, người đã tỉnh" - Sói con số 2 mặc dù nhìn thấy Bạch Tuyết tỉnh lại, nó gần như cũ đứng nhìn Cha trước mặt nó, nó lo lắng khi nó đi tới bên cạnh Mẹ thì nhân cơ hội này Cha sẽ bỏ đi

"Nó? Yêu tuyết" - Bạch Tuyết suy yếu hỏi (Yêu tuyết chính là Lãnh Dạ)

"Yêu tuyết, Mẹ nhận ra hắc sao?" - Sói con số 2 hiếu kỳ hỏi

"Nó gọi là Yêu tuyết, có phải hay không rất đẹp, con xem lông nó trắng tựa như tuyết " - Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ đến xuất thần , ánh mắt này nhìn rất quen thuộc

Sói con số 2 len lén khóc

"Chúng ta đã trở về rồi, có phải hay không Cha con đã tìm được chúng ta, con ở đây? Còn có Lão đại và Lão tam đi nơi nào rồi?"

"Mẹ, Lão đại và Lão tam nghỉ ngơi ở trên lầu, còn Cha... Cha đã đi xa nhà, đem Yêu tuyết để lại cho chúng ta chăm sóc" - Sói con số 2 vì muốn giữ lại Cha nên cố ý nói như vậy

"Anh" - Lãnh Dạ nhìn thấy trong mắt Bạch Tuyết là sự thất vọng

Cô suy nghĩ mình và Lãnh Dạ cùng nhau chăm sóc cho con của bọn họ, mặc dù bọn nhỏ có bộ dạng cơ hồ làm cho cô ngất, nhưng là bất kể như thế nào thì đây cũng là những đứa con mà cô vất vả sinh ra, thì vĩnh viễn cũng là con của cô , chẳng lẽ Lãnh Dạ vì không tiếp nhận được bộ dạng của bọn nhỏ nên mới rời bỏ cô sao?

"Mẹ, Cha sẽ trở lại, Mẹ không nên đau lòng, Cha rất là yêu Mẹ" - Sói con số 2 khóc nói

"Con khóc?" - Bạch Tuyết giật mình hỏi, đứa con này tương đối giống Lãnh Dạ, là một đứa con lãnh khốc, kiên cường nhưng lúc này nó lại đang khóc

Chẳng lẽ đứa nhỏ là bởi vì Cha nó bỏ đi mà đau lòng hay sao

"Qua đây, đến đây với Mẹ, mặc kệ như thế nào, Mẹ vĩnh viễn vẫn yêu thương các con" - Bạch Tuyết xót xa trong lòng, nhìn tiểu nhục cầu nhi trước mắt nói (lúc này Sói con chưa thành hình người chỉ mới là nhục cầu mà thôi)

"Mẹ, người nhất định phải tin Cha, Cha rất yêu Mẹ, là sự thật" - Sói con số 2 khổ sở nói, nó nhìn thấy trong mắt Mẹ là sự thất vọng, biết Mẹ là bởi vì không nhìn thấy Cha nên mới đau khổ trong lòng

"Anh ấy thực sự yêu cô sao" - Bạch Tuyết thê lương nói, nếu như yêu vì sao lại phải rời đi?

Lãnh Dạ xoay người chuẩn bị rời đi

Lãnh Dạ biết cô lúc này có bao nhiêu là thương tâm, thế nhưng anh không thể đem cô ôm vào trong ngực mà dỗ dành cô, nhìn Bạch Tuyết đau lòng, Lãnh Dạ so với Bạch Tuyết còn khó chịu hơn

"Không nên đi...." - Sói con số 2 đánh về phía Lãnh Dạ, đứng ở trước mặt Lãnh Dạ cầu xin

Nó biết Cha yêu Mẹ, nhìn Mẹ khổ sở trong lòng Cha nhất định cũng không tốt hơn so với Mẹ là bao nhiêu

Nó lo Cha nhất định sẽ rời đi

"Mẹ, Mẹ, đây là Cha... Đây là Cha... Giữ lại Yêu tuyết, con muốn Mẹ giữ Yêu tuyết lại? Mẹ, người nhanh lên một chút giữ Yêu tuyết lại, Mẹ... Mẹ..." - Sói con số 2 sốt ruột khóc nói

Bạch Tuyết không biết, chẳng lẽ con trai thích Yêu tuyết : " Thế nhưng, nó nghe lời Mẹ sao?" - Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi

"Yêu tuyết nghe lời Mẹ, nó thực sự nghe lời Mẹ, Mẹ mau giữ Yêu tuyết lại, Mẹ nhanh lên một chút" - Sói con số 2 lo lắng chặn ở phía trước nói

"Yêu tuyết, Yêu tuyết? Ở lại có được không?" - Bạch Tuyết khóc nước mắt giữ Lang Vương ở lại, nhìn Yêu tuyết cô sẽ nghĩ tới Lãnh Dạ, lòng của cô sẽ rất đau, nhưng vì con trai cô vẫn phải giữ Yêu tuyết ở lại

Thế nhưng, Bạch Tuyết cũng không biết đây là Lãnh Dạ, nếu như cô biết người mà mình yêu kỳ thực chính là Yêu tuyết trước mắt, không biết Bạch Tuyết sẽ như thế nào nữa?

"Yêu tuyết, Mẹ ta thỉnh cầu người ở lại, xin người không cần đi, chúng ta cần người, tin ta có được không?" - Sói con số 2 nói những lời có lý lẽ thuyết phục Lãnh Dạ, Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết, đứa nhỏ đã nói tới nước này, anh sao có thể đi được đây

Bạch Tuyết nhìn Yêu tuyết, ánh mắt nó vẫn như cũ vẫn rất quen thuộc, Yêu tuyết ánh mắt sâu không lường được, thâm thúy có cảm giác rất giống Lãnh Dạ, Lãnh Dạ có cái ánh mắt luôn luôn làm cho người ta nhìn không thấu, thế nhưng cũng sẽ bất tri bất giác khiến người khác rơi vào mà không thể nào tự mình thoát ra được

"Hình như" - Bạch Tuyết nỉ non nói

"Mẹ" - Sói con số 2 áp sát vào Bạch Tuyết nói

"Yêu tuyết... Ánh mắt nó hình như... Ô ô.... Ô ô.... có lẽ là Mẹ.... quá nhớ đến anh ta... mới có thể... Ô ô..." - Bạch Tuyết quay đầu khóc lên, cô nghĩ mình phải kiên cường, cô muốn làm gương cho con, thế nhưng lòng của cô đau quá, Lãnh Dạ đi rồi, anh thậm chí ngay cả lời từ biệt cũng không nói, cứ như vậy mà đi rồi, cũng mang lòng của cô đi theo anh, sao có thể không đau

"Mẹ"

"Mẹ không tốt... Mẹ không tốt... Mẹ vừa khóc... Vì sao.... Rốt cuộc là vì sao... Anh vẫn là vứt bỏ cô... Anh ấy không nên đi... Anh ấy không nên đi... Vì sao... Ô ô... Anh biết rõ... Cô không thể rời xa anh ... Anh biết rõ... Cô không thể không có anh... Anh thật là ác độc... Cô hận Anh... Ô ô..."

"Mẹ... Đừng khóc... Cha yêu chúng ta... Cha sẽ trở về... Con đảm bảo, Cha yêu chúng ta, thực sự Mẹ nhất định phải tin con, Cha... kỳ thực... là bất đắc dĩ... Cha thế nào mà không thương Mẹ... Mẹ yêu Cha.... Cha cũng yêu Mẹ... Cha đều yêu tất cả chúng ta... Mẹ nhất định phải tin Cha, Cha... cũng không có rời đi..."

"Anh ấy ở nơi nào?"

"Cha... Cha... Cha..." - Sói con số 2 khóc nhìn Cha, Lãnh Dạ ám chỉ con trai không thể nói

"Nói mau a, Cha con ở nơi nào?" - Bạch Tuyết khóc lên

"Cha ở trong lòng chúng ta"

"Con trai, con nói thật, có phải hay không Cha con đã xảy ra chuyện gì? Con có chuyện gạt Mẹ đúng hay không?" - Bạch Tuyết sốt ruột ngồi dậy, vừa nói vừa mang giày vào

"Mẹ, Mẹ? Mẹ là muốn đi đâu?" - Sói con số 2 vừa mới nói không thể khóc nữa, thiếu chút nữa lại khóc nữa rồi

"Mẹ muốn đi tìm Cha con, Mẹ có cảm giác Cha con đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện..." - Bạch Tuyết đứng dậy chuẩn bị rời đi

"Mẹ, đứng lại" - Sói con số 2 sắc bén quát, lạnh lùng nói

Bạch Tuyết đứng lại, thế nhưng cũng không trở về chỗ cũ, nhưng nước mắt lại chảy ra

"Mẹ, Cha chỉ là đi công tác, cũng không có gặp chuyện không may, Cha rất an toàn... Cha sẽ trở về, Mẹ yên tâm. Mẹ, người không thích chúng con sao, chúng con mới sinh ra, chẳng lẽ phải cùng Mẹ tách ra sao?" - Sói con số 2 đáng thương nói

"Xin lỗi, Mẹ không tốt, Mẹ không đi, Mẹ không đi, Mẹ chờ Cha con trở về có được không?" - Bạch Tuyết xoay người, đem con trai ôm vào trong tay, bởi vì tiểu nhục cầu nhi không phải quá lớn

"Mẹ, uống trước canh gà được không? Mấy đứa chúng con chưa có uống sữa nữa?" - Sói con thứ 2 đáng thương nói

"Xin lỗi, con đói bụng không, Mẹ sẽ đi uống canh gà, các con nhất định đang đói bụng lắm? Mẹ uống cái này đi" - Bạch Tuyết rơi nước mắt đi uống canh gà, trong lòng mặc dù lo lắng cho Lãnh Dạ, thế nhưng cô lại không thể nào bỏ mặc tụi nhỏ

Cô uống một chén canh, lại uống thêm một chén lớn, cuối cùng thật sự là uống không được nữa, mới rời khỏi phòng bếp

"Mẹ uống no rồi, thế nhưng con uống sữa bằng cách nào?" - Bạch Tuyết nhìn tiểu nhục cầu nhi nói, không có miệng, giống như là một cái trứng gà, chỉ bất quá xác ngoài là một tầng lá mỏng

"Mẹ..." - Tiểu sói con xấu hổ nhảy nhót trước mặt Bạch Tuyết

Bạch Tuyết nhắc áo lên, lộ ra bộ ngực to lớn, bởi vì uống canh nên đại bạch thỏ trưởng thành cơ hồ muốn nhỏ nước

Bạch Tuyết đem con trai ôm lên, đem tới trước ngực của mình

"Ô kìa, Mẹ Mẹ ôm con ngược rồi, đây là mông của con, đầu ở phía dưới" - Sói con thứ 2 gấp tới độ rống lên (bó tay chị Bạch Tuyết luôn cho con bú sữa mà cũng lộn đầu thành đít mới ghê chứ)

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 183

"A? Xin lỗi, mẹ không nhìn thấy con ở bên trong như thế nào!" Bạch Tuyết cười ha hả nói.

"Cũng không trách mẹ được, là do con kỳ quái, mẹ đương nhiên không biết đâu là phần đầu, ha hả..." Sói con số hai cười nói.

Bạch Tuyết đem đứa nhỏ ôm đến trước ngực mình, cô không biết cho đứa nhỏ ăn thế nào? Lo lắng đến cả trán ra rất nhiều mồ hôi.

"Mẹ, để con tới gần là được rồi, con có biện pháp để uống sữa."

Thế nên, Bạch Tuyết đem tiểu nhục cầu tới gần ngực, sữa dần dần nhỏ ra, sau đó rơi lên trên mặt vỏ trứng của sói con thứ hai.

Một giọt sữa, hai giọt sữa rơi xuống...

Vỏ trứng phía trên bỗng nhiên phát sinh biến hóa, bên trong bắn ra rất nhiều bạch quang, chỉ nghe được rắc một tiếng, vỏ trứng vỡ, một đứa bé trắng trẻo mập mạp xuất hiện trên tay Bạch Tuyết, bỗng nhiên trọng lượng trong tay tăng lên, thiếu chút nữa Bạch Tuyết không ôm kịp, sói con số hai thiếu chút nữa rớt xuống đất, cô nhanh chóng đỡ lấy sói con số hai.

Này, điều này thật không thể tưởng tượng nổi, Bạch Tuyết giật mình nhìn đứa bé trong lòng mình, trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin, con của cô

bình thường, biến thành người rồi, chẳng lẽ con của cô là quả trứng. Uống sữa xong liền phá vỏ .

Lão nhị nằm ở trong lòng Bạch Tuyết , thân thể nhỏ thật ấm áp , thoải mái cực kỳ. Hai tay bé ôm đại bạch thỏ, bẹp bẹp uống sữa, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Tất cả mọi chuyện đều bị Lãnh Dạ thu hết vào trong mắt, không nghĩ tới thật sự là uống sữa liền có thể tiến hóa , đây chính là con trai của anh, nhìn thật đáng yêu, anh thật muốn ôm sói con số hai một cái, thế nhưng, cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình, cô đơn xoay người chuẩn bị rời khỏi.

"Yêu tuyết ——" sói con số hai vốn đang bẹp bẹp uống sữa, nhưng đôi mắt bé vẫn để ý đến cha, khi Lãnh Dạ xoay người chuẩn bị rời đi, bé cấp tốc rời khỏi vòng tay của Bạch Tuyết, chạy tới Lãnh Dạ, ôm lấy bộ lông mềm mại ở cổ của Lãnh Dạ.

Đem miệng ghé sát tai Lãnh Dạ thì thầm.

"Cha, đừng đi!" Sói con số hai lo lắng nói.

Thật ra, Lãnh Dạ không phải là muốn rời khỏi, chỉ là tạm thời đi ra ngoài một chút, anh yêu cô gái nhỏ trước mắt, mình bây giờ ở cái dạng này làm sao có thể đối mặt với cô, trong lòng rất khó chịu, nhất là, vừa rồi khi Bạch Tuyết khóc, gần như tim của anh muốn vỡ!

Lãnh Dạ giơ móng trước phóng tới trên người mập mạp của bé, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ý bảo anh sẽ không rời đi. Sói con số hai đem đầu ghét sát vào người Lãnh Dạ , vuốt ve bộ lông của anh.

"Con thích yêu tuyết?" Bạch Tuyết đi tới, nhìn bé vẫn còn ôm yêu tuyết, tò mò hỏi.

"Đó là cha... nuôi đó, cho nên con thấy nó rất thân thiết." Sói con số hai đau lòng nói, mặc dù bé còn là một đứa bé, thế nhưng, tâm tính cũng không phải giống như một đứa bé, biết tình người quan trọng, cha vì mẹ nên mới biến thành như vậy, bé biết cha rất yêu bọn họ , cho nên bé không để cho cha rời khỏi bọn họ, bọn họ cũng sẽ nghĩ biện pháp đem cha biến trở lại thành hình người.

Bạch Tuyết thò tay vuốt ve bộ lông của Lãnh Dạ, Lãnh Dạ đau lòng nhắm mắt lại , đau buồn rời khỏi , ngay khi ra khỏi cửa phòng một khắc , con mắt Lãnh Dạ thâm trầm đi rất nhiều, anh không có đi xa, mà là, nằm tại cửa, giống như là một con chó ngao Tây Tạng đang nằm ở cửa, toàn thân toát ra sự uy nghiêm, toát ra sát khí, toát ra sự lạnh lùng, làm cho người ta không dám thân thiết.

Tuy bề ngoài của anh là như vậy,nhưng tim của anh lại nát đầy trên đất, đau đang rỉ máu, bên trong chính là cô gái nhỏ mà anh yêu, thế nhưng anh lại...

Chỉ chốc lát sau, sói con số một và sói con số hai đi xuống, bọn chúng nhảy từ trên lầu cao xuống.

"Mẹ, mẹ đã tỉnh, thật tốt quá ." Sói con số một nhảy nhót tới bên cạnh Bạch Tuyết.

"Mẹ, con rất lo lắng cho mẹ!" Tiểu gao nếp ngọt ngào nói.

"Mẹ cũng rất lo lắng cho các con." Bạch Tuyết đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy bọn chúng.

"A? Lão nhị, anh thế nào trở nên đẹp trai như vậy?" Tiểu gao nếp ngọt ngào hỏi.

"Anh là do uống sữa mới tiến hóa thành người đấy ."

"Đứa bé ngốc, các con vốn chính là con người." Bạch Tuyết biết rõ bọn nhỏ, cho nên giải thích.

"Thật sao? Con muốn uống sữa, mẹ, con muốn uống sữa." Hai tiểu nhục cầu tranh nhau uống sữa mẹ.

Bạch Tuyết vén áo lên, sau đó đem hai tiểu gia hỏa ôm lấy.

"Lão đại, anh uống cái này, em uống cái kia." Tiểu gao nếp hưng phấn nói.

Bạch Tuyết bày ra bộ dáng giúp bọn nhỏ uống sữa .

Chỉ thấy hai đạo tia sáng từ hai tiểu hục cầu bắn ra, sau đó nghe thấy rắc hai tiếng, vỏ trứng bị bể.

"A ——" Bạch Tuyết một tay ôm một đứa, ôm không được, mắt thấy bọn nhỏ sẽ phải ngã xuống, chỉ thấy Lãnh Dạ phi thân qua đây, nằm bò trên mặt đất, chân nhỏ của bọn nhỏ tự nhiên như thế mà giẫm trên người anh.

Hai tiểu gia hỏa đều đói bụng, mặc kệ dưới chân giẫm gì , đều bẹp bẹp uống sữa.

Sữa, uống rất thơm.

Lúc này quanh người Lãnh Dạ tản ra không khí vui mừng, khoe miệng hơi rút, rất hạnh phúc.

Chỉ chốc lát sau hai tiểu gia hỏa đều ăn no, từ trong lòng Bạch Tuyết nhảy xuống, nhìn dưới chân vừa giẫm thì ra là một con sói.

"Mọi chuyện là như thế nào? Sao lại có sói ở đây?" Tiểu gao nếp ngọt ngào hỏi.

"Ô a —— con sói này nhìn thật khốc, con rất thích." Sói con số một đi qua, ôm lấy cổ Lãnh Dạ, hôn đi hôn lại.

"Ô kìa —— Thật xấu hổ! Mẹ, con còn chưa có mặc quần áo đâu!" Tiểu gao nếp kêu to nói.

"Mẹ, con cũng chưa có mặc quần áo !" Sói con số một bỗng nhiên đưa bàn tay nhỏ bé che phía dưới, xấu hổ nói.

Tiểu gao nếp thì một cái tay nhỏ bé che trên mặt, một cái tay nhỏ bé che phía dưới.

"Xin lỗi các con, mẹ không nghĩ đến các con mới có mấy tháng mà đã có thể sinh ra, cho nên quần áo còn chưa có chuẩn bị , bằng không mẹ liền đi mua, các con chờ một chút." Bạch Tuyết đứng dậy, chuẩn bị đi, thì bỗng nhiên bị Lãnh Dạ cản một góc quần , sau đó kéo Bạch Tuyết chạy lên lầu.

Bạch Tuyết theo Lãnh Dạ lên trên lầu, tới phòng khách, bởi vì biết nơi này là khách phòng, cho nên Bạch Tuyết rất ít khi đến, chờ Bạch Tuyết đẩy cửa căn phòng ra, trợn tròn mắt, ba chiếc giường em bé thật đáng yêu, còn có rất nhiều đồ chơi chất đống trên mặt đất, bên cạnh còn có ba tủ quần áo rất lớn, Bạch Tuyết đi vào mở ra, bên trong tất cả đều là quần áo của em bé, một cái tủ treo quần áo của bé gái, hai cái khác đều là quần áo của bé trai .

Bạch Tuyết trợn tròn mắt, chẳng lẽ đây là do Lãnh Dạ chuẩn bị?

Thì ra cái gì anh cũng đều đã chuẩn bị xong, việc này cô một điểm cũng không biết!

Bọn nhỏ nói anh rất yêu cô và bọn chúng .

Chỉ là, anh đã đi đâu ?

Hay là anh đã xảy ra chuyện, nghĩ đến lần trước Lãnh Dạ bị mẹ của anh hãm hại, Bạch Tuyết liền sợ hãi!

Còn ba tiểu gia hỏa bắt đầu hành động , lão đại nhảy lên trên giường chơi, lão nhị đi chơi đồ chơi, tiểu gao nấp đoàn thì đi tới tủ quần áo tìm quần áo mặc.

"Mẹ, giúp con lấy bộ quần áo kia, con thích bộ kia." Mặc dù bọn họ cũng có pháp lực, thế nhưng loại này sự tình đơn giản này không cần sử dụng pháp lực, cho nên bé mới có thể nhờ Bạch Tuyết lấy giúp bé bộ quần áo.

Tủ quần áo đều là tủ quần áo chuyện dụng cho trẻ con, nhưng là bọn nhỏ mới sinh ra , chiều cao còn là thấp đến đáng thương!

"Là bộ này sao?" Bạch Tuyết ôn nhu hỏi.

"Dạ, là bộ này." Tiểu gao nấp gật đầu nói.

"Lại đây, mẹ mặc cho con."

"Cảm ơn mẹ."

Sau khi Bạch Tuyết mặc xong cho bé, hài lòng cười, con gái của cô thực sự là xinh đẹp vô cùng , giống như búp bê, đôi mắt tròn thật to, tròng mắt đen bóng, lông mi dài vút lại cong , cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, mái tóc ngắn đen nhánh, làm nổi bật làn da trắng mịn, bé chính là thiên sứ.

Bạch Tuyết ôm lấy bé, một tay nhẹ nhàng xoa một chút khuôn mặt nhỏ nhắn của bé. Đột nhiên, biểu tình của tiểu gao nấp biểu tình , Bạch Tuyết tưởng là cô không cẩn thận làm đau tiểu gao nấp , nên bé muốn khóc, nhưng tiểu gao nấp lại đối Bạch Tuyết làm một khuôn mặt tươi cười...

"Có mẹ thật tốt."

Tiểu gạo nếp thiên chân vô tà tươi cười *, dường như khiến Bạch Tuyết quên hết mọi thứ.

* thiên chân vô tà : nụ cười thuần khiết

Lúc này, lão nhị và lão đại cũng đi đến tủ quần áo mặc vào, bởi vì bọn nhỏ đều phát hiện tiểu gạo nếp trở nên rất đẹp, cho nên bọn nhỏ cũng muốn trở nên xinh đẹp.

Gấp gáp mặc quần áo , tay chân luống cuống tay bắt đầu mặc lên người mình bộ quần áo.

Trời ơi!

Bạch Tuyết tròn tròn mắt, si ngốc nhìn lão đại, quần áo của bé là một bộ quần áo cao bồi miền Tây nước Mỹ , xác thật đây đang là trào lưu trên phố, lúc này khí chất đàn ông bao quanh người bé , bé nhìn bộ dạng của mình mà nói: "Con đoán rằng lật cả trái đất này lên cũng không tìm ra người thứ hai như con."

"Wow, lão đại thật khốc nha." Tiểu gạo nếp hưng phấn hét.

Bạch Tuyết xuất thần nhìn đứa con lớn nhất, trên mặt bé có một nét mang theo tính trẻ con , lông mi thật dài tô thêm nét đẹp cho đôi mắt, tựa như hai khóa thủy tinh, kỳ thật đứa con lớn nhất có đôi mắt rất giống cô.

Khuôn mặt hồng hồng tươi sáng, giống như trái cây chín mọng.

"Ây nha —— mẹ, mẹ mau xem lão nhị một chút , thật sự rất khốc ." Tiểu gạo nếp kích động rống to hơn.

Bạch Tuyết nhìn sang, chính xác, rất khốc nhưng cũng không quá nhiều.

Mặc dù bọn nhỏ có thể chạy nhảy , có thể nói, nhưng là bọn nhỏ vẫn là trẻ con, cho nên da thịt của bé trắng hồng hồng, ngũ quan rõ ràng, ngoại

hình rất cân xứng, như là một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Đôi mắt lão nhị đen nhánh long lanh, thật to , rất thâm sâu, trông mắt đen láy.

Đáy mắt ần ần phát ra ánh sáng màu xanh , tướng mạo của bé không thể dùng từ anh tuấn để hình dung, là một cảm giác làm cho người vừa thấy đã muốn nói chuyện kết giao làm bạn bè thân thiết và một loại cảm giác không dám tới gần, lạnh lùng nghiêm nghị, sự mâu thuẫn trộn lẫn cùng một chỗ với nhau. Là một loại khí chất thoát tục , còn chưa đủ, thử nhìn đôi mắt của bé, liền sẽ cảm thấy không tầm thường, giống như là một thiên sứ hoặc là một vương tử của nước Ả Rập.

Bạch Tuyết thập phần quan sát bé, bé mặc bộ quần áo cùn một phong cách với Lãnh Dạ, một cái quần nhỏ màu đen bó sát, bao vây lấy cặp mông tròn tròn nhỏ nhỏ, trên người là một chiếc áo sơ mi. Vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo.

"Lại đây." Bạch Tuyết nhìn lão nhị.

Lão đại và lão nhị đều đi đến bên người Bạch Tuyết, rúc vào trong lòng Bạch Tuyết , còn tiểu gạo nếp thì đi soi gương .

Lãnh Dạ đứng ở sau lưng Bạch Tuyết , thâm trầm nhìn mẹ con bọn họ ôm lấy nhau.

Nhìn thấy tiểu gạo nếp đi soi gương, lão đại cũng gấp gáp đi soi gương .

Lão đại đứng ở trước gương, nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, nhìn đi nhìn lại.

"Bản thân không phải con gái, như thế nào lại đi soi gương!" Tiểu gạo nếp hiểu kỳ hỏi.

"Em mới là con gái, còn anh là con trai chính gốc." Lão đại đùa giỡn trả lời .

"Thật là con trai sao? Em thế nào lại có cảm giác anh soi gương với bộ dáng như thế, em rất hoài nghi nha!" Tiểu gạo nếp lắc lắc đầu, rất bất đắc dĩ!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Cha Là Sói

"Tất nhiên anh là con trai, có gì phải nghi ngờ chứ! Anh có tiểu kê kê, đây là dấu hiệu tốt nhất hiểu không? Sau đó lại nói, người nào quy định con trai không được soi gương? Em chính là đang ghen tị, biết không! "Lão Đại đẹp trai lãnh khốc mười phần đùa giỡn nói với em gái.

"Xấu hổ xấu hổ xấu hổ xấu hổ, bên dưới của anh có cục thịt nhỏ, làm sao có thể nói đẹp! Em nói cho anh biết, em không có ghen tị với anh, anh cũng đã soi lâu như vậy, trên mặt cũng không có nở ra hoa! "Tiểu gạo nếp lè lưỡi, ném cho anh mình một cái liếc mắt, bướng bỉnh nói.

"Được rồi, Anh không soi nữa. Em thử soi ra hoa xem nào, anh sẽ phục em!" Lão Đại bập bẹ nói.

"Ok, anh chờ đó" Tiểu gạo nếp tự tin nói.

Bạch Tuyết cười rồi ngồi cùng bọn nhỏ trên giường nhỏ, những thứ này tất cả đều là Lãnh Dạ chuẩn bị, anh đảm nhiệm chuẩn bị luôn vật sở hữu.

Lúc này, Bạch Tuyết tin Lãnh Dạ yêu bọn nhỏ, còn có cô, nếu như không yêu, như thế nào lại cẩn thận chuẩn bị đầy đủ những vật dụng để cho trẻ con sử dụng.

Lãnh Dạ ở một bên nằm gục xuống, mặc dù hiện tại không thể ôm bọn nhỏ, thế nhưng có thể như thế ở cùng bọn họ cũng rất hạnh phúc.

Tiểu gạo nếp đứng ở trước gương, trừng mắt hai mắt mở thật to.

"Gương thần gương thần nói cho ta biết như thế nào mới có thể soi ra hoa đây?" Tiểu gạo nếp bập bẹ hỏi.

"Cái gì gương thần?" Lão đại hỏi.

"Em là bắt chước học theo trong ti vi đó !" Tiểu gạo nếp ngọt ngào nói.

"Choáng váng!"

"Gương thần gương thần mau soi ra đây một đóa hoa thôi, làm ơn, làm ơn!"

"..."

"Người không trả lời chính là đồng ý nga, đã đồng ý, như vậy sẽ đưa cho ta một đóa hoa đi, không cần quá nhiều, liền một đóa, ok." Tiểu gạo nếp ngây thơ nhìn cái gương nói.

Nằm bò trên mặt đất Lãnh Dạ ngẩng đầu, nhìn về phía đứa con gái ngây thơ, đứng dậy, vẫy vẫy toàn thân lông trắng, chân trước bước lên.

Chỉ thấy một đóa hoa mẫu đơn từ trong gương vươn đến.

"Em thắng —— thực sự là gương thần, Mẹ, Mẹ xem, thật có hoa ra kìa." Tiểu gạo nếp hưng phấn kêu to lên.

"Có lầm hay không? Thật có thể soi ra hoa sao." Lão đại giật mình nói.

Chỉ có Lão nhị không có quá nhiều biểu tình, vẫn là lạnh lùng nhìn đóa hoa mẫu đơn kia, vừa rồi Cha cử động đã bị bé thu hết vào đáy mắt, bé biết là Cha sau lưng giúp đỡ tiểu gạo nếp.

Bạch Tuyết giương cái miệng nhỏ nhắn ra, cái miệng nhỏ nhắn biến thành hình chữ 0.

Cô hiện tại biết thế giới của mình tất cả đều không bình thường !

"Ba người các con qua đây." Bạch Tuyết từ trong túi áo lấy ra lễ vật mà Lãnh Dạ đưa cho cô, trong hộp là ba chiếc vòng tay nhỏ bé .

"Mẹ."

"Mẹ."

"Mẹ."

"Mẹ rồi cuộc cũng biết tại sao Cha các con muốn đưa cho Mẹ phần lễ vật này, nguyên lai Cha các con đã sớm biết có các con! Mẹ thật là ngu, cái gì cũng nhìn không thấu, Cha các con đã sớm biết trong bụng Mẹ có ba người các con, mới có thể sớm chuẩn bị những chiếc vòng tay này..."

Xoạch, nước mắt rơi xuống, cô thực sự thật là ngu mà, Lãnh Dạ chuẩn bị ba chiếc vòng tay này thời gian đã là một tháng trước khi sự việc xảy ra , nói rõ anh đã sớm biết trong bụng của cô đang mang chính là tam bào thai, tất cả mọi thứ đều là ba phần, bao gồm đồ chơi cũng là ba phần, ba chiếc giường nhỏ, ba cái tủ bát, ba con ngựa gỗ, ba... Tất cả mọi thứ anh đều chuẩn bị ba phần, anh cái gì cũng biết, vì sao không nói ra?

Bạch Tuyết khó chịu nước mắt chảy ròng ròng , anh đã như thế quan tâm đứa bé trong bụng của cô, vì sao hiện tại lại không thấy anh? Anh đã nói anh rất cường đại, anh đã nói anh rất lợi hại, ai có thể hại anh đây?

Anh rồi cuộc đã đi nơi nào?

Bạch Tuyết lấy ra chiếc vòng tay thứ nhất , phía trên là một niệm tự.

"Lão đại, con qua đây, cái này là Cha con để lại cho con, sau này con gọi là Lãnh Niệm Tiếc, nhũ danh gọi là Niệm Niệm." Trong mắt Bạch Tuyết hàm chứa nước mắt mang vòng tay vào cho Lão đại. Cô không biết Lãnh Dạ tại sao muốn khắc mấy chữ này trên vòng tay.

"Niệm?"

Chẳng lẽ sau này chỉ có thể tưởng niệm anh sao!

Nước mắt lại từ từ rơi xuống.

"Mẹ, Cha là đi nơi nào?" Niệm Niệm khổ sở hỏi.

"Mẹ cũng không biết!"

Bạch Tuyết hít một chút mũi, lại lấy ra chiếc vòng tay thứ hai.

"Lão nhị, cái này là cha con để lại cho con, sau này con gọi là Lãnh Ưc Thiên, nhũ danh là Ưc Ưc."

"Mẹ, tại sao lại muốn thêm một chữ 'Ưc'? Con thích gọi Lãnh Thiên hơn." Lão nhị lãnh khốc nói.

"Mẹ hi vọng con có cuộc sống vui vẻ, Lãnh Thiên? Thật không dễ dàng làm cho người ta muốn thân thiết với con! Nên Mẹ không thích."

"Được rồi, sau này Mẹ cứ gọi con là Ưc Ưc đi." Lão nhị bất đắc dĩ cười cười.

Bạch Tuyết lại cầm lên chiếc vòng tay thứ ba.

"Lão tam, cái này là cha con đưa cho con, sau này con gọi là Lãnh Thiên Tâm, nhũ danh gọi là Thiên Tâm."

"Mẹ, vì sao tự nhiên nhũ danh của con cùng các anh phát âm không giống nhau? Các anh một người tên là Niệm Niệm, một người tên là Ưc Ưc, nghe thật là hay, vì sao tên của con lại gọi Thiên Tâm?"

"Mẹ, con thích Mẹ gọi con là Hồi Ưc, trước không nên gọi con là Ưc Ưc, khi nào Cha trở lại bên cạnh chúng ta đến lúc ấy mọi người hãy gọi con là Ưc Ưc."

Bạch Tuyết không nói.

"Mẹ là muốn đi tìm Cha sao?" Niệm Niệm khổ sở hỏi.

Bạch Tuyết gật gật đầu, mặc kệ thế nào, cô cũng muốn biết Lãnh Dạ vì sao rời khỏi cô? Mặc dù cô thật là bị Lãnh Dạ vứt bỏ, cô cũng muốn làm cho rõ lý do là vì sao!

"Mẹ, đột nhiên Thiên Tâm lên tiếng, ngàn dặm tìm kiếm Cha. Rất có ý nghĩa nga." Thiên Tâm ha hả cười.

"Tốt lắm, Mẹ hiện tại liền đi thu dọn hành lý, chúng ta chuẩn bị xuất phát." Bạch Tuyết nghe thấy bọn nhỏ ủng hộ cô, đã không thể chờ đợi được muốn đi tìm Lãnh Dạ.

"Thật tốt quá, con đi chuẩn bị quần áo." Thiên Tâm mở tủ quần áo, bắt đầu lấy quần áo bên trong tủ.

Niệm Niệm cũng đi thu thập hành lý, chỉ có Ưc Ưc đứng ở tại chỗ không có động đậy.

Bé biết Cha ở nơi nào, Cha cũng vốn không có rời đi, chỉ là Mẹ và Anh cả còn có em gái là không biết!

Ưc Ưc nhìn nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn bọn họ thu dọn đồ đạc.

"Ức Ức, người thế nào lại không đi chuẩn bị hành lý?" Thiên Tâm tò mò hỏi.

"Gọi ta anh hai! Không lễ phép!" Lãnh Ức Thiên lạnh lùng nói.

"Thiết, gọi người Ức Ức nghe thật tốt!"

"Anh nói lại lần nữa, gọi anh là anh hai."

"Người đừng vội ? Ta kêu còn không được sao, Anh hai..." Thiên Tâm chậm rãi gọi .

Bạch Tuyết đi vào một gian phòng khác, ở bên trong cô phát hiện một chiếc ghế dành cho ba người ngồi, còn có xe dành cho trẻ con, viên mắt nóng lên, vừa muốn khóc.

Lãnh Dạ nghĩ thực chu đáo.

Lãnh Dạ theo Bạch Tuyết đi tới, Bạch Tuyết muốn dẫn đứa nhỏ đi tìm anh, anh có hay không nói cho cô biết anh chính là Lãnh Dạ?

Có hay không nói cho Bạch Tuyết biết Yêu tuyết chính là Lãnh Dạ?

Lãnh Dạ do dự!

Rối rắm!

"Yêu tuyết, mày có biết hay không Lãnh Dạ đi nơi nào?" Bạch Tuyết ngồi xổm người xuống, lấy tay xoa Yêu tuyết.

Lãnh Dạ đau lòng nhìn ánh mắt hồng hồng của cô.

"Anh trước đây đều là mang theo mày ra cửa, lần này, lại một mình rời đi! Có phải hay không mày cũng rất khổ sở?" Bạch Tuyết khổ sở ôm lấy cổ Yêu tuyết.

"Mặc kệ anh đi nơi nào? Ta nhất định phải tìm được anh, trừ phi là anh chính miệng nói với Ta không nên đi theo anh, nếu không Ta sẽ vẫn đi theo anh!" Bạch Tuyết kiên định nói.

Bạch Tuyết đứng dậy, đem chiếc xe trẻ con đẩy ra ngoài.

"Các con, chuẩn bị xong chưa?" Bạch Tuyết hướng về phía bọn trẻ hô to.

"Được rồi, Mẹ, chúng con lập tức sẽ tới."

Bọn nhỏ ra sau, nhìn thấy Bạch Tuyết trong tay đẩy xe trẻ con ra, cả ba đứa nhìn nhau.

"Mẹ, chúng con tự mình đi, không cần cái này, Mẹ không cần vất vả đẩy chúng con đâu."

"Khó mà làm được, các con cũng không thể như vậy mà đi ra ngoài, bị người ta nhìn thấy trẻ con nhỏ như vậy mà có thể bước đi, còn có thể nói, các con sẽ bị những nhà khoa học bắt đi, sau đó làm khoa học nghiên cứu!" Bạch Tuyết giải thích.

"Mẹ ý của Mẹ là chúng con sau khi ra khỏi nhà, cũng không thể nói chuyện sao?"

"Đương nhiên, có người khác các con không thể nói chuyện, khi không có người khác các con liền có thể nói chuyện." Bạch Tuyết dặn dò.

"Mẹ, Mẹ đẩy ba người chúng con, chúng con nhìn thế nhưng rất nặng nga."

"Không có chuyện gì, các con dù có nặng hơn cũng là trẻ nhỏ, tối đa ba mươi cân. Các con không nên xem thường Mẹ nga." Bạch Tuyết vỗ ngực một cái nói.

"Vậy vất vả cho Mẹ."

Bạch Tuyết trước đem lão đại ôm vào xe, sau đó chính là Lão nhị, cuối cùng là lão tam.

"Các con, Mẹ muốn cải trang một chút, Mẹ không muốn bị người quen nhìn thấy!"

Bạch Tuyết biết mình tuổi còn nhỏ như vậy, thì có ba đứa con, người khác sẽ chỉ chỉ trỏ trỏ, nói xấu!

Cô đội một cái nón to và rộng, sau đó là cặp mắt kính to che gần hết khuôn mặt.

"Mẹ, đem Yêu tuyết theo chúng ta cùng đi được không?" Ưc Ưc nhìn nhìn Yêu tuyết, xót xa trong lòng nói.

"Thế nhưng, nó là sói, cảnh sát sẽ bắt nó!"

"Mẹ, Mẹ có thể hay không đừng để ý việc Yêu tuyết là sói?" Ưc Ưc lo lắng hỏi.

"Mẹ... Không biết... Nó và chúng ta dù sao cũng không giống nhau!" Bạch Tuyết xin lỗi nói, cô vẫn là lo lắng cho mình mang theo một con sói ra cửa, sẽ có phiền phức!

"Mẹ không thể giữ lại Yêu tuyết, nó là Cha... nó là Cha... nuôi !" Ưc Ưc vẫn tìm cơ hội thăm dò Mẹ, hi vọng Mẹ có thể tiếp nhận Cha thực sự là Lang Vương . Thế nhưng bé vẫn là lo lắng cho mình lỡ mãng dọa đến Mẹ, cho nên nói đến bên miệng nhưng lại nuốt xuống!

"Kia, đành phải đem Yêu tuyết đặt vào chỗ bên dưới chiếc xe, sau đó buông rèm xuống, như vậy sẽ không bị người khác phát hiện!" Bạch Tuyết bất đắc dĩ nói.

Ưc Ưc thoáng cái từ trong xe trẻ con nhảy ra , đi tới trước mặt Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết lú lười!

Đây là trẻ con vừa sinh ra sao?

Cũng thật lợi hại đi!

Xe trẻ con cao như vậy, con trai cư nhiên thoáng cái liền nhảy ra ngoài, hơn nữa cước bộ rất ổn, thân thể bình ổn chạm đất, giống như là vận động viên chuyên nghiệp.

"Mẹ, mọi người xuống lâu trước đi, con và Yêu tuyết một lát sẽ xuống." Ưc Ưc đáng người bụ bẫm đứng ở trước mặt Lãnh Dạ, đáng người đứng mới chỉ có tới chân Lãnh Dạ.

"Được rồi, chúng ta đi xuống trước chờ con ở dưới, con phải nhanh lên nga." Bạch Tuyết đẩy xe trẻ con đi xuống.

Nhìn Mẹ đi ra , Ưc Ưc đóng kỹ cửa, trở lại đứng trước mặt Lãnh Dạ.

"Con không cần phí lời, Cha sẽ không ngồi vào chỗ đó!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, anh thân là Lang Vương vĩ đại, tại sao có thể như một con chó Nhật bị người nhét vào phía dưới chiếc xe kia được!

"Cha, chẳng lẽ Cha yên tâm để Mẹ mang theo mấy người chúng con ra ngoài, hiện giờ ở bên ngoài rất nguy hiểm, con nghĩ Cha cũng nên biết, Ma vương thủ hạ ở khắp nơi cho người đi tìm mấy người chúng con, còn có Ma quỷ nói không chừng tùy thời cũng sẽ tìm tới chúng con!" Ưc Ưc đáng thương nói, cặp mắt to đen nhánh chiếu sáng chớp chớp nhìn Lãnh Dạ, nói cứ như là bọn họ vừa đi ra bên ngoài sẽ bị người ta chém giết !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Biết Trước Tương Lai

"Năm đó mẫu đơn tiên tử vì Lang tộc, thà rằng bị đẩy xuống trần gian, chẳng lẽ cha cũng không thể vì hậu nhân của mẫu đơn tiên tử mà hi sinh một chút sao? Nếu như ba người chúng con bị Ma Vương bắt được, Ma Vương sẽ tái xuất giang hồ, đến lúc đó sự tình còn nghiêm trọng bao nhiêu, con nghĩ mình không nói, thì cha cũng biết." Trong mắt Ưc Ưc gần như ngấn lệ, thế nhưng ánh mắt lại rất thâm thúy, khiến cho người ta suy nghĩ không ra!

Lãnh Dạ không thể không bội phục đứa con trai này rất có tâm kế, anh đã bị thuyết phục.

Ưc Ưc không cầu xin anh, thế nhưng, những lời nói đều là rất cẩn trọng, sự lợi hại bên trong cũng được anh phân tích thấu đáo, anh không thể không cùng Bạch Tuyết và bọn nhỏ đi tìm kiếm!

Đáng chết!

Lãnh Dạ thâm mắng ở trong lòng!

Người phụ nữ này làm việc luôn luôn bị động như vậy!

Anh là Lang Vương, là thủ lĩnh yêu giới, đến cả một đời anh mình sợ rằng cũng bị đám trẻ con hại chết trong xe! Có khi nào anh lại chột vật như thế, muốn che đậy, lo lắng này lo lắng kia

"Cha..."

"Đi thôi."

Lãnh Dạ ngẩng đầu, rất ngạc nhiên, mặc dù bây giờ anh bị đánh hiện nguyên hình, thế nhưng khí chất vương giả trên người vẫn luôn tồn tại như cũ, anh uy nghiêm xuất hiện ở cửa cầu thang, nhìn xuống dưới lầu, cô nhóc này giống như đã thay đổi thành một người khác, cô là đang tiến bộ, lại có thể trang điểm!

Bạch Tuyết nhìn thấy bọn chúng xuống, nhắc tăng xe trẻ con lên.

"Yêu Tuyết, vào đi thôi, ủy khuất mày rồi." Bạch Tuyết xin lỗi nói.

Lãnh Dạ lạnh lùng đến gần Bạch Tuyết, sau đó ủy khuất đi vào, thật là đáng chết!

Vì cô gái này, lại có thể buông xuống tự tôn của chính mình!

Bạch Tuyết nhìn thấy Yêu Tuyết đi vào, sau đó hạ màn buông, nhìn thấy Ưc Ưc đã tiến vào, thế là đẩy bọn trẻ ra xe .

Chẳng biết rằng, Bạch Tuyết vừa đi ra, đã nhìn thấy Cung Hàn ở bên ngoài coi chừng.

Bạch Tuyết tự nói với chính mình không nên suy nghĩ nhiều, bình tâm một chút, thế là đẩy bọn trẻ rời đi.

Bạch Tuyết đi ngang qua bên người Cung Hàn, Cung Hàn đột nhiên đưa tay giữ một cánh tay Bạch Tuyết, sau đó kéo lấy Bạch Tuyết vào trong ngực mình.

"Bạch Tuyết, đừng tưởng rằng em như vậy là tôi bỏ qua! Rốt cuộc em mất tích mấy ngày nay đi đâu?" Mấy ngày nay Cung Hàn đều phái người tới, nhưng tất cả bọn họ đều nói không có nhìn thấy Bạch Tuyết ra cửa, hơn

nữa bên ngoài cũng không tìm thấy được cô! Cung Hàn cho rằng Bạch Tuyết lại mất tích, cho nên vội vã chạy tới, cho nên mới có thể đụng phải Bạch Tuyết đang muốn ra cửa.

"Tiên sinh, anh nhận lầm người!" Bạch Tuyết đê thấp giọng nói.

"Em làm gì vậy? NEm cho là em như vậy thì anh không nhận ra em sao?" Cung Hàn nắm lấy cánh tay Bạch Tuyết thật chặt.

Bạch Tuyết vội vàng đẩy Cung Hàn ra, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

"Anh nên tôn trọng, tôi không muốn có bất kỳ dính dáng gì tới anh, hiện tại tôi rất bận, xin lỗi không tiếp được !" Bạch Tuyết tiếp tục đẩy xe bon trẻ.

Trong xe bon nhỏ nhìn Bạch Tuyết, ý là bọn chúng có thể ra tay?

Bạch Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo bọn chúng đáp ứng cô, khi có người không cho phép xuống xe, bọn chúng không được nói, nếu không cô sẽ tức giận!

Bạch Tuyết cúi đầu nhìn xuống phía dưới, ánh mắt Yêu Tuyết thật dọa người, Bạch Tuyết biết Yêu Tuyết là sói, cô lo lắng tính sói của Yêu Tuyết bộc phát, làm tổn thương con người thì rất phiền phức, cho nên đây là lý do mà cô không muốn mang theo Yêu Tuyết, cũng chính là nguyên nhân khiến cô lo lắng, sợ Yêu Tuyết chạy đến, cảnh giác nhìn xuống phía dưới, quả nhiên, Yêu Tuyết đang mài răng, cắn tức nhìn ra bên ngoài, gần như muốn xông ra ngoài?

Bạch Tuyết bất đắc dĩ, đưa tay xuống phía dưới, vỗ nhẹ Yêu Tuyết, ý bảo nó ngoan ngoãn, không cho phép đi ra.

Bạch Tuyết tiếp tục đẩy xe đi về phía trước, Cung Hàn vẫn đi theo sau Bạch Tuyết.

"Em thiếu tiền sao? Tại sao lại trông đứa nhỏ cho người ta? Chẳng lẽ tên khốn đó không cho em tiền tiêu sao?"

Bạch Tuyết đứng lại, có chút tức giận.

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, cũng không có bất cứ quan hệ nào với anh, Lãnh Dạ rất tốt đối với tôi, lại càng không cho tôi tiền tiêu." Bạch Tuyết tiếp tục rời đi.

Mục đích đầu tiên của Bạch Tuyết chính là sân bay, thế nhưng, bây giờ cô phải về nhà trước, bởi vì xuất ngoại cần có hộ chiếu, cho nên một vài thủ tục vẫn phải về nhà để lấy. Cô cũng biết phương tiện giao thông của Lãnh Dạ chính là máy bay, cô muốn đi qua tuyến đường máy bay để tra ra Lãnh Dạ có đi đâu không.

Bạch Tuyết đưa bọn nhỏ đi tới Bạch gia. Vào cửa, cô căn dặn bọn nhỏ không được ra ngoài khi cô chưa cho phép, không được nói nhiều hay nói lớn tiếng, cô còn cố ý căn dặn Yêu Tuyết không được ra ngoài dọa người, nếu không cô sẽ không mang theo nó!

"Tuyết Nhi, con đang đẩy con cái nhà ai vậy?" Bạch Hàn giật mình hỏi.

"Ba, đây là con của con. "

"Cái gì?"

"Con ? Sao có thể? Con mới mang thai không lâu! Sao có thể là của con!" Bạch Hàn không tin, lần trước lúc Bạch Tuyết ở trong nhà ông ăn cơm, bụng còn nhìn không ra, lần trước cách lần này cũng chỉ hơn một tháng, làm sao có thể sinh ra đứa nhỏ!

"Ba, ba nhìn bụng của con có phải nhỏ đi hay không?" Bạch Tuyết rời khỏi bọn trẻ, đứng ở một bên hỏi.

"Bụng con nhỏ, nhưng cũng không thể đại biểu đứa nhỏ là của con, nào có ai một hai tháng đã sinh con! Trẻ con cũng cần mang thai mười tháng thì mới có thể sinh ra!" Bạch Hàn biết Bạch Tuyết còn nhỏ, rất nhiều chuyện cô còn không hiểu!

"Ba, sổ hộ khẩu đâu? Con muốn dùng một chút."

"Con muốn sổ hộ khẩu làm gì?"

"Con muốn đi làm chứng minh thư, còn có hộ chiếu."

"Tuyết Nhi, con muốn xuất ngoại?"

"Đúng vậy."

"Cũng tốt, nên ra ngoài giải sầu." Bạch Hàn lo lắng nói, ông biết trong lòng Bạch Tuyết ủ khuất, đi ra ngoài chơi cũng tốt.

"Ba, ở đây con có một ít tiền, ba cầm đi đi."

"Ba, con có tiền, Lãnh Dạ cho con rất nhiều tiền tiêu vặt, con vẫn không dùng tới, bây giờ cũng đến lúc dùng tới, số tiền này, cha cứ giữ lấy đi!"

"Ai da, đây là con cái nhà ai, nhìn bộ dáng sao thấy quen mắt, chẳng lẽ đây con của cô và người đàn ông đó sinh ra sao?" Mẹ kế Bạch Tuyết đi vào, đưa tay xoa nắn bọn nhỏ mập mạp, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Ai ui!

A !!!

Mẹ kế Bạch Tuyết hét thảm một tiếng!

"Đồ đáng ghét, nhỏ như vậy đã biết cắn người, là chó sao? Không có giáo đường!" Mẹ kế Bạch Tuyết quát.

"Bọn chúng làm rất đúng, có vài người, mặc dù không cắn người, thế nhưng tâm địa ác độc. Mặc dù bọn chúng còn nhỏ, nhưng lại có thể nhìn ra thiện cùng ác, bọn chúng còn mạnh mẽ hơn tôi, tôi hồi bé bị bà ngược đãi, tôi cũng không thể đánh trả như bọn chúng đâu? Bà đã bắt nạt tôi nhiều năm như vậy, nếu như không phải vì ba, nhất định tôi sẽ không cho bà tiện nghi như vậy! Thế nên, tốt nhất bà nên thành thật một chút, nếu không, không chỉ là tay đau đầu. Tôi sẽ khiến tay chân bà đau, toàn thân đều đau, cho bà cảm nhận được thống khổ." Bạch Tuyết sắc bén nói.

"Cô thực sự thay đổi!" Mẹ kế Bạch Tuyết khó có thể tin nhìn Bạch Tuyết, bà không ngờ c Bạch Tuyết mềm yếu sẽ có thể nhanh mồm nhanh miệng như thế!

"Tôi thay đổi cũng là muốn cảm ơn bà, nếu như không phải bà khiến toàn thân tôi đau đớn, àm sao tôi lại có ngày hôm nay? Nếu như cái nhà này cho tôi một tia ấm áp, lúc trước chạy đi xin Lãnh Dạ! Thì tất cả đều là tại các người, cái nhà này khiến tôi không muốn trở về, bởi vì bà làm cho tôi nhớ tới quá khứ, làm tôi nhớ tới bà mang cho tôi đau khổ, còn khiến trên người tôi luôn luôn bị thương!" Bạch Tuyết nói từng câu từng chữ, trong ánh mắt tràn ngập tức giận.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn bị mẹ kế hàng hạ!

Hôm nay cô đã làm mẹ, cô quyết định muốn mình tái sinh, muốn bảo vệ đứa nhỏ của mình.

Cuối cùng cô cũng bạo phát.

Uy lực cũng không người nào có thể địch lại!

"Ba xin lỗi con..." Bạch Hàn ảo não ôm lấy đầu.

"Đã như vậy, vì sao không nói cho con biết về mẹ? Năm đó là không phải là các người liên tục hại mẹ con sao?" Bạch Tuyết tới gần mẹ kể hỏi.

"Ta không có hại mẹ mà, là chính bà ta không kiềm chế, vì tiền mà chạy theo lão già, về sau nghe nói bị lão ta lừa qua lừa lại không xuống giường được, sau đó rời khỏi lão ta, từ đó không có tin tức. Chúng ta thật sự chưa biết tin tức gì về bà ta, chúng ta cũng không có hại bà ta!"

Bạch Tuyết thống khổ cúi đầu, nước mắt đảo quanh vành mắt, thế nhưng thủy chung không có rơi xuống, cô cố gắng nuốt nước mắt vào.

"Mẹ, đánh bà ta." Niệm Niệm cùng Bạch Tuyết tương thông, giọng nói của người khác không thể nghe được ,nó muốn nghe lời mẹ, phải ngoan ngoan làm trẻ con, không thể giúp mẹ trút giận, nếu không nó đã chẳng ngoan. bà già đáng ghét này, dám khi dễ mẹ!

"Mẹ, đánh bà ta, bà ta thật đáng ghét, không cần phải khách khí."

"Mẹ, đánh bà ta, nhất định là bà ta đã hại bà ngoại. "

Bạch Tuyết chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn mẹ kể.

"Ba... "

"Mày? Vô liêm sỉ, tao là mẹ hai mày, mày dám đánh tao sao? Con bất hiếu, tao nuôi lớn mày như vậy, mày dám lấy oán trả ơn..."

"Đây là tôi thay mẹ tôi trả cho bà, bởi vì bà nói xấu bà ấy, mặc dù tôi chưa từng thấy qua mẹ tôi, thế nhưng, tôi tin nhất định là bà ấy bị các người ép! Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên từ nhỏ mình đã sống thế nào, loại người như bà sao tôi có thể tin! Tôi lớn hơn Bạch Lan, hẳn là mẹ tôi quen tra trước, cho nên bà đã phá hoại mẹ tôi!" Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn mẹ kể, chất vấn bà ta.

Toàn thân bà ta run lên!

"Tao và cha mày thật sự yêu nhau, là mẹ mày cứ níu kéo cha mày không buông! Bà ta cũng không tốt như mày nghĩ!"

"Ba..."

"mày? mày..."

Bạch Tuyết lại hung hăng “tặng” cho bà ta thêm một cái tát.

"Đây là tôi thay mẹ tôi trả cho bà, nhất định tôi sẽ tìm được mẹ mình, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng, mà xấu xa như vậy thì tôi sẽ kéo bà xuống cùng! Hạnh phúc cả đời mẹ tôi đều bị các người phá hủy, các người cũng đừng mơ tưởng được sống an ổn qua ngày, các người hẳn là không muốn chuộc tội!" Bạch Tuyết đi đến bên bàn học, cầm lên sổ hộ khẩu cha cô lấy tới.

"Vật này, tạm thời do tôi bảo quản, tốt nhất các người hãy cầu mẹ tôi sống tốt, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho hai người!" Bạch Tuyết nói xong, đẩy bọn trẻ rời đi.

Rời khỏi Bạch gia, Bạch Tuyết gần như cạn kiệt sức lực, vừa nãy cô đã cố gắng biểu hiện kiên cường, kỳ thực bản tính của cô không phải mạnh như vậy. Gạt người, chỉ là cô bị ép, nghĩ đến chuyện hồi bé cô chịu bao nhiêu khổ sở, nghĩ đến cô từ nhỏ không có mẹ yêu thương, nghĩ đến mẹ lúc đầu tại sao lại nhẫn tâm để cô lại cho ba! Cô là đang trả hận!

Cô nhìn con của mình, có người mẹ nào nào nhẫn tâm đem con của mình cho người khác!

Mẹ nhất định là bị ép.

Cầm sổ hộ khẩu đi tới sở cảnh sát, sau đó đăng ký làm chứng minh thư, nhưng không thể lập tức lấy được, mà cần một khoảng thời gian.

Ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu lên trên người Bạch Tuyết, cô có cảm giác ấm áp, nóng nóng, nhắm mắt lại, chậm rãi ngẩng đầu, hít ánh mặt trời ấm áp.

Bỗng nhiên, trong đầu hiện ra một hình ảnh.

Một chiếc xe tải đột nhiên lái về phía cô, sau đó đem đụng cô bay ra ngoài, lại có thể là mẹ của Lãnh Dạ !

Cô âm ngoan cười, đẩy xe rời đi.

Bạch Tuyết mở choàng mắt, nhìn lại nơi vừa mới xuất hiện trong đầu mình.

Cô không thèm suy nghĩ nhiều, đẩy bọn trẻ đi, sau đó nhanh chóng rời đi, nhưng vừa bị ảnh hưởng, trên người toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn nhỏ thì lại không biết mẹ làm sao vậy?

Lãnh Dạ cũng rất hoang mang khi thấy Bạch Tuyết khác thường?

Lúc này, phía sau xe Bạch Tuyết xuất hiện một chiếc xe buýt chạy nhanh về phía cô!

"Lão Yêu Bà, thật sự không tốt..." Niệm Niệm lo lắng quát.

"Mẹ, chạy mau, bà nội sói tới !" Thiên Tầm cũng lo lắng hô.

Bạch Tuyết biết mình chạy không được nhanh, cô nhìn thấy phía trước có một cái ngõ, thế là đẩy xe chạy vào đó.

Cô đẩy xe bọn họ, tiếp tục chạy về phía trước, xe tải chưa chạy đến, trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Vu Bà thế nào sẽ đến?" Thiên Tâm không vui nói.

"Hừ ! Nàng nhất định là tới giết chúng ta !" Niệm Niệm thở phì phì nói.

"Đê tiện, biết chúng ta mới sinh ra, chính là thời gian suy yếu! Nên muốn hạ thủ lúc này!"

"Em không sợ bà ta, lão yêu bà vừa muốn đụng chết chúng ta?" Thiên Tâm tức giận nói.

"Lão nhị, lão nhị? Con đang nhìn cái gì?"

"Mẹ? Yêu Tuyết không thấy đâu !" Ưc Ưc sốt ruột hô.

Bạch Tuyết đưa mắt nhìn xuống, trong xe đã không còn Yêu Tuyết !

"A? Yêu tuyết chạy đi lúc nào vậy? Ta tại sao lại không chú ý! Đoán chừng là lúc chúng ta chạy trốn." Bạch Tuyết nói.

"Mẹ, con muốn đi tìm Yêu Tuyết." Ưc Ưc sốt ruột nhìn Bạch Tuyết hỏi.

"Không được ! Con nhỏ như vậy tại sao có thể rời xa mẹ, nếu như Yêu Tuyết nhớ đường về nhà, nó sẽ trở về." Bạch Tuyết kiên quyết trả lời.

"Mẹ, con nhất định phải đi tìm Yêu Tuyết, mẹ yên tâm, trước đêm nay con sẽ về nhà." Lão nhị nói xong nhảy ra khỏi xe, biến mất trong không khí.

"Ưc Ưc!" Bạch Tuyết hô một tiếng, đứa thứ hai đã không thấy đâu.

"Mẹ, trước mắt chúng ta hãy về nha đi." Niệm Niệm thản nhiên nói.

"Nó? Ức Ức làm sao thoáng cái đã không thấy tắm hơi? Các con hãy nói cho mẹ, các con có thể đi xuyên thời không sao?" Bạch Tuyết giật mình nhìn mất đứa trẻ trong xe tiểu hời.

"Uh, đây là chuyện rất bình thường, mẹ phải từ từ thích ứng, sau này bọn con vẫn còn có thể có rất nhiều bất ngờ mang đến cho mẹ!" Thiên Tâm thản nhiên nói.

Ngất!

Vì sao lại như vậy?

Thật kì ảo!

Rối loạn!

"Mẹ?"

"Mẹ? Người không sao chứ?"

"Không có việc gì! Không có việc gì... Mới là lạ! Vì sao các con lại như vậy?"

"Sau này mẹ sẽ biết."

"Mẹ gần đây có phải bị suy nhược thần kinh hay không? Vừa lúc biết trước chuyện sắp xảy ra. Tất cả cảnh tượng tự nhiên xuất hiện."

"Mẹ còn thấy cảnh tượng gì nữa?" Thiên Tâm hiếu kỳ hỏi.

"Không có, nhưng cũng cảm giác được điều gì đó..." Bạch Tuyết cũng không có đem chuyện mình bị đâm nói ra, cô cho là mình tránh thoát một kiếp này, kỳ thực...

"Các con mau mau nói cho mẹ, Ưc Ưc có thể tự mình về nhà được không?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"Mẹ yên tâm đi, Ưc Ưc biết đường về nhà, hay là chúng ta về nhà trước đi." Niệm Niệm cười ha hả nói.

"Được rồi!" Bạch Tuyết tiếp tục đẩy xe đi về phía trước, chỉ là cô không nghĩ đến, khi cô đi ra khỏi ngõ nhỏ, cái xe tải lớn ở ngay khúc quanh chờ bọn họ.

"A !"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Cảm Giác

Bạch Tuyết bị đụng trúng liên hét to một tiếng, một khắc trước khi cô bị đụng, cô dùng hết sức đẩy chiếc xe chở bọn nhỏ ra xa.

Xe tải dừng lại bên cạnh Bạch Tuyết, mẹ Lãnh Dạ đang ngồi ở trong xe .

"Cô đừng có trách tôi, tôi sẽ mang bọn chúng đi, nhưng vì sao chỉ có hai đứa, còn một đứa đang ở đâu?" Mẹ Lãnh Dạ âm ngoan nói.

Bạch Tuyết đang nằm trong vũng máu, hung hăng nhìn lão bà trong xe.

"Bà muốn mang con của tôi đi ! Bọn nhỏ là con của tôi." Bạch Tuyết gian nan bò tới chiếc xe đẩy em bé, trên mặt đất xuất hiện từng vệt máu dài.

"Niệm Niệm, Thiên Tâm, các con chạy mau, không cần lo mẹ." Bạch Tuyết nhin đau hét lên, thế nhưng bọn nhỏ trong xe không có bất kỳ tiếng động nào!

"Niệm Niệm? Thiên Tâm? Niệm Niệm? Thiên Tâm?" Bạch Tuyết sợ hãi hét to, nỗ lực bò tới chiếc xe đẩy em bé.

"Hừ! Đừng nên phí sức, bọn chúng đang ở trong này." Mẹ Lãnh Dạ mỗi tay xách một đứa nhỏ, tay trái xách Niệm Niệm, tay phải xách Thiên Tâm, hai tiểu gia hỏa đều là phần nộ, nhưng là bọn bé dường như giống như bị đông lạnh, toàn thân toát ra từng đợt khí lạnh, thân thể cứng ngắc.

"Bà mau thả bọn nhỏ ra , bọn chúng vẫn còn rất bé, bọn nhỏ là vô tội , bà không thích tôi quẩn quít Lãnh Dạ, tôi cam đoan với bà sau này sẽ cách Lãnh Dạ thật xa, sẽ không quẩn quít anh ấy nữa, xin bà hãy thả con tôi ra!" Trán Bạch Tuyết chảy máu, cô đành phải làm thế, cô sợ bọn nhỏ sẽ xảy ra nguy hiểm, vì cái gì mà bọn nhỏ giống như nhanh chóng bị đông lạnh , không thể nhúc nhích?

"Thả bọn chúng ra ? Mơ tưởng ——" nói xong, lái xe rời đi.

"KHÔNG ——" Bạch Tuyết tê tâm liệt phế khóc lớn lên.

"Thả con tôi ra..." Bạch Tuyết nằm bò trên vũng máu , bàn tay hung hăng đập lên mặt đất.

"Ức Ức ——" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, hét lớn một tiếng rồi té xỉu trong vũng máu.

Lãnh Dạ và Ức Ức đồng thời nghe thấy Bạch Tuyết hét to.

"Cha , mẹ đã xảy ra chuyện —— "

"Chúng ta mau nhanh chóng trở về." Lãnh Dạ quay người lại biến mất trên không trung, sau đó Ức Ức cũng biến mất.

Lãnh Dạ gấp gáp chạy tới, nhìn thấy nằm trong vũng máu là một cô gái nhỏ, trên mặt đất còn có một dải máu dài, bên cạnh là chiếc xe đẩy em bé nhưng bên trong trống không.

Quên cả hô hấp, chẳng lẽ cô đã phải trải qua mấy trăm năm lại không có cách nào chạy trốn khỏi vận mệnh đã an bài?

"Mẹ? Mẹ? Ô ô... Mẹ..." Ức Ức khóc lên, dùng sức lắc mạnh Bạch Tuyết.

"Cha, cha mau tới đây, mẹ có thể hay không sẽ chết ?" Ức Ức kinh khủng kêu to.

Lãnh Dạ nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, nhìn máu trên người Bạch Tuyết không ngừng chảy, anh lè lưỡi liếm những vết thương trên người Bạch Tuyết, máu lập tức ngừng chảy.

"Ức Ức, chúng ta rời khỏi ở đây." Sau khi Lãnh Dạ nói xong, trong nháy mắt cả ba người đều biến mất.

Khó trách tại sao Bạch Tuyết gặp chuyện không may lại không ai tới xem, nguyên nhân là do nơi này bị mẹ của Lãnh Dạ làm pháp thuật, loài người căn bản không thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra với Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ mang theo Bạch Tuyết đến một hang núi sâu.

"Cha, cái sơn động này có thể hay không sẽ bị bọn họ tìm thấy?" Ức Ức lo lắng hỏi.

"Yên tâm, ở đây rất an toàn."

"Cha, mẹ có thể hay không sẽ chết?" Ức Ức khóc hỏi. Mặc dù bé bình thường rất lạnh khốc, thế nhưng dù sao bé vẫn là đứa nhỏ, nhìn thấy mẹ của mình gặp chuyện không may, bé rất sợ hãi!

"Mẹ con sẽ không chết, cô ấy chỉ là bị đụng đầu, cha đã cầm máu cho mẹ con." Lãnh Dạ kiểm tra lại cả người Bạch Tuyết một lượt.

"Cha, lão vu bà thực sự là mẹ của cha sao?" Ức Ức trăm mối ngờ không thể tự giải đáp được, cho nên mới phải hỏi như vậy.

"Đúng!" Lãnh Dạ đau lòng nói.

"Nếu bà ta là mẹ của cha, tại sao lại ra tay với mẹ con, còn, còn bắt đi lão đại và lão tam?" Ức Ức khóc nức nở hỏi.

"Cha nhất định sẽ cứu bọn chúng mang trở về." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Cha, bà ta sẽ không ra tay với cha?" Ưc Ưc lo lắng hỏi, bởi vì bé biết hiện tại cha đã không còn kim đan, hơn nữa còn bị đánh trở nguyên hình, cùng lão vu bà đấu với nhau sẽ rất nguy hiểm!

"Bà ta? Cha cũng không biết!" Lãnh Dạ nhú mào, hiện tại một chút anh cũng nhìn không thấu mẹ của anh, người mẹ luôn luôn hòa nhã vì sao lại biến thành bộ dạng này?

"Ưc Ưc cùng đi với cha, chúng ta đi cứu Niệm Niệm và Thiên Tâm." Ưc Ưc kiên quyết nói.

"Không, con ở lại chăm sóc mẹ con, một mình cha đi."

"Thế nhưng, lão vu bà rất lợi hại! Bản lãnh của bà ta chúng con đã sớm lĩnh giáo qua! Hai trăm năm trước, bà ta vì muốn bắt được ba người chúng con đối với chúng con đại khai sát giới, may mà chúng con trốn ở Thiên sơn, chỗ đó có linh khí hộ thân, bà ta vẫn không dám tới gần, cho nên..."

Chúng con vẫn an ổn ở nơi đó, không ngờ, khi chúng con đi tới thế giới loài người, bà ta cũng đi đến đây, bà ta là vì chúng con mà đến, cha, bà ta có phải hay không là thuộc hạ của Ma Vương?" Ưc Ưc thương tâm bày tỏ những gì mình không hiểu, thật ra, cái ý nghĩ này không chỉ mình Ưc Ưc nghĩ tới, ngay cả Lãnh Dạ cũng nghĩ tới phương diện này!

"..." Lãnh Dạ không nói.

"Cha cũng hoài nghi đúng hay không? Thật ra, cha biết chỉ có máu của ba người chúng con mới có thể phá giải phong ấn của Ma Vương, trái lại chúng con sống chính là đem Ma Vương mãi mãi bị phong ấn, lão vu bà vẫn muốn tính mạng của chúng con, dụng tâm của bà ta đã quá rõ ràng, cha nhất định phải đề phòng bà ta, bà ta đã không còn là mẹ của cha, bà ta vô cùng có khả năng là thuộc hạ Ma Vương." Ưc Ưc cố ý nhấn mạnh mối quan hệ giữa lão vu bà và Ma Vương.

"..." Nếu đúng như lời Ưc Ưc, người khó chịu nhất chính là Lãnh Dạ, từ nhỏ đến lớn anh và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, anh không biết cha của anh là ai? Mẹ cũng không cho anh hỏi bất cứ điều gì về cha, cho nên Lãnh Dạ đối với cha của mình hoàn toàn không biết gì cả, ở trong lòng anh, mẹ của anh là người thân nhất, anh rất sợ mẹ thật sự là loại người như Ưc Ưc nói!

"Cha không nên suy nghĩ nhiều, cha còn có chúng con, chúng con sẽ vĩnh viễn yêu cha và mẹ."

"Ở trong này bảo vệ mẹ, mẹ con có kim đan hộ thể, không có nguy hiểm tính mạng, cha muốn đi ra ngoài tìm Niệm Niệm và Thiên Tâm." Lãnh Dạ vẫn là lạnh lùng nói, mặc kệ thế nào, anh đã tính đến trường hợp xấu nhất!

"Cha hãy cẩn thận." Ngay sau khi Lãnh Dạ rời khỏi đây, Ưc Ưc tạo ra vòng tròn phòng hộ xung quanh Bạch Tuyết , rồi sau đó lặng lẽ đi theo , bé không thể để cha đi một mình như vậy, nhất định cha sẽ bận tâm đến lão vu bà chính là mẹ của cha, đến lúc đó sẽ nương tay , cho nên bé không yên lòng đi theo sau.

Lãnh Dạ phát hiện mùi của mẹ anh ở một không gian thần bí .

"Tại sao lại làm như vậy?" Lãnh Dạ đối với xung quanh hỏi, anh cảm giác được mẹ anh đang ở xung quanh đây.

Không ai đáp lại.

"Con biết mẹ đang ở nơi này, tại sao lại muốn bắt đi Niệm Niệm và Thiên Tâm, bọn nhỏ cũng là cháu trai và cháu gái của mẹ!" Lãnh Dạ thương tâm , lạnh lùng gầm nhẹ.

Không có bất kỳ ai đáp lại.

"Chẳng lẽ mẹ con chúng ta nhất quyết phải phân cao thấp!" Lãnh Dạ tâm lạnh lẽo nói to.

"Đồ ranh con, đã tới thì mau hiện thân đi." Thanh âm từ chung quanh truyền đến, Lãnh Dạ quay đầu lại nhìn thấy Ưc Ưc xuất hiện ở phía sau.

"COn trai, tại sao con lại tới đây? Chỉ cần ba người các con không ở cùng một chỗ, Niệm Niệm và Thiên Tầm cũng sẽ không có nguy hiểm!"

"Cha con chúng ta cùng ra trận, người là cha ta , còn con là con trai của cha, con đương nhiên muốn cùng nhau chiến đấu." Ưc Ưc đứng trước mặt Lãnh Dạ, siết chặt bàn tay nhỏ bé, lạnh lùng nói.

Bé chỉ mới sinh ra mấy ngày mà thôi, chiều cao rất thấp, chỉ có Lãnh Dạ nhìn rất cao. Từ xa nhìn lại, trông giống như là anh em Hồ Lô một lớn một nhỏ.

"Con trai, leo lên." Lãnh Dạ ra lệnh một tiếng.

"Ủy khuất cha rồi ." Ưc Ưc xoay người, trèo lên lưng của Lãnh Dạ.

"Cha, con cảm giác được Niệm Niệm và Thiên Tầm ở phía sau bức tường kia, chúng ta cứu người quan trọng, sẽ tính sổ với lão vu bà sau." Ưc Ưc nhỏ giọng nhỏ tiếng, môi không có động, thế nhưng thanh âm đã truyền vào trong lỗ tai Lãnh Dạ, ý của Ưc Ưc cũng là ý của Lãnh Dạ , Lãnh Dạ lo lắng cho Bạch Tuyết, cho nên suy nghĩ của anh lúc này là tốc chiến tốc thắng .

"Được." Lãnh Dạ thấp giọng trả lời.

"Cha, con sẽ dẫn dắt bà ta đi, cha đi cứu Niệm Niệm và Thiên Tầm, tìm được bọn họ, đem bọn họ nhanh chóng rời khỏi, đến lúc đó, con sẽ tìm cơ hội thoát khỏi bà ta." Ưc Ưc nghiêm nghị nói.

Lãnh Dạ không nói, anh tin Ưc Ưc có biện pháp thoát khỏi, đứa nhỏ chắc hẳn đã có kế hoạch, vì thế, anh tin Ưc Ưc.

"Lão vu bà —— có bản lĩnh, bà tới bắt tôi đi, bà không muốn ba người chúng tôi sao? Tôi bây giờ đang ở đây, bà mau tới đây đi?"

Ưc Ưc theo hướng cách bức tường xa nhất mà bay đi, quả nhiên mẹ của Lãnh Dạ nhanh đuổi theo.

Lãnh Dạ bên này cũng đã hành động , anh đi xuyên qua bức tường, quả nhiên, Niệm Niệm và Thiên Tâm ở bên trong, bất quá bọn nhỏ đều bị đông cứng lại !

Lãnh Dạ thổi một hơi, băng trên người Niệm Niệm và Thiên Tâm nhanh chóng tan ra.

"A ! Lạnh quá!" Thiên Tâm hai tay ôm lấy cánh tay nói.

"Lão vu bà chết tiệt, muốn đóng băng chúng ta chết cóng sao!" Niệm Niệm mắng.

"Leo lên." Lãnh Dạ ra lệnh một tiếng, hai tiểu gia hỏa giãy dụa thân thể mập mạp , động tác có chút cứng nhắc nhảy lên lưng của Yêu tuyết, hai người bọn họ hiện tại không biết Lãnh Dạ, càng không biết Yêu tuyết chính là cha của bọn họ. Trong ý thức của bọn họ đã không có bất kỳ tin tức nào của cha bọn họ, chỉ có Ưc Ưc mới có thể nhớ Lãnh Dạ chính là cha của bọn họ.

"Cám ơn người Yêu tuyết, nếu không chúng ta đã biến thành tử lạnh rồi !" Thiên Tâm run rẩy nói.

"Yêu tuyết, mẹ thế nào?" Niệm Niệm tận mắt thấy mẹ nằm bò trên vũng máu, mặc dù lúc đó bị lão vu bà đóng băng , thế nhưng bé vẫn có thể chúng

kiến được tình hình lúc đó, mẹ vừa khóc vừa nói với lão vu bà mau thả bọn họ ra!

"Ô kìa! Niệm Niệm, anh thế nào có thể làm cho Yêu tuyết có thể nói chuyện! Nó biết sự tình mẹ như thế nào ư!" Thiên Tâm và Niệm Niệm không biết Yêu tuyết có thể nói chuyện!

Lãnh Dạ không để ý tới vấn đề của bọn nhỏ, cấp tốc biến mất trên không trung, đến khi bọn họ xuất hiện thì đã đến bên trong sơn động, chính là cái sơn động mà Bạch Tuyết đang nằm.

"Mẹ?"

"Mẹ?"

Hai tiểu gia hỏa liền bổ nhào tới Bạch Tuyết, ai ngờ bị vòng bảo hộ mà Ưc Ưc tạo ra bắn ngược trở lại.

Lãnh Dạ giậm một chân, vòng tròn phòng hộ bị phá giải, Niệm Niệm nhìn Thiên Tâm, Thiên Tâm nhìn Niệm Niệm, mặc dù hiểu kỳ là vòng tròn phòng hộ thế nào lại bị phá giải? Thế nhưng cũng mặc kệ, mẹ mới là quan trọng.

"Mẹ? Mẹ làm sao vậy?"

"Mẹ? Mẹ có phải hay không đã chết?" Thiên Tâm ô ô khóc lên.

"Em câm miệng, mẹ rất tốt, sao có thể chết? ! Mẹ thật vất vả chịu đựng tới hôm nay em cho là dễ sao! Sao có thể dễ dàng như vậy buông tha!" Niệm Niệm mặc dù nói như vậy, thế nhưng, trong mắt cũng ngấn lệ, chẳng qua cũng không có rơi xuống!

"Xuyt —— Yêu tuyết ở trong này, không nên nói lung tung." Thiên Tâm cảnh giác nhìn nhìn Yêu tuyết, ý là chuyện của mẹ là bí mật, cẩn thận kéo

Yêu tuyết nghe thấy.

"Không có việc gì! Yêu tuyết là động vật, thế nào nghe hiểu được !" Niệm Niệm đặc ý nói.

"Mặc dù nó là động vật, thế nhưng, em thế nào cảm thấy rất thân thiết với Yêu tuyết?" Thiên Tâm hoang mang nói.

"Không phải là bởi vì Yêu tuyết vừa cứu em!"

"Không phải, loại cảm giác này em đã sớm có !" Thiên Tâm ngọt ngào nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 187

"Đừng động Yêu tuyết, nhìn xem Mẹ đi." Niệm Niệm khổ sở nói.

"Mẹ —— "

"Mẹ —— "

Bạch Tuyết lông mi hơi giật giật, tựa hồ có dấu hiệu muốn tỉnh.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau Bạch Tuyết tỉnh lại, nhìn chung quanh một chút, nhìn bọn nhỏ trước mặt.

"Mẹ có phải là nằm mơ hay không? Các con đã trở về." Bạch Tuyết đưa tay ôm lấy Niệm Niệm và Thiên Tâm.

"Mẹ, là Yêu tuyết đã cứu chúng con, nếu không chúng con sẽ bị Mẹ xem như tử lạnh mà ăn !" Niệm Niệm đáng thương nói.

"Mẹ không có bản lĩnh, bảo vệ không được các con!" Bạch Tuyết đau lòng nói.

"Mẹ đừng đau lòng, chúng con qua một khoảng thời gian liền khôi phục thể lực , đến lúc đó có thể so với hiện tại lợi hại nga, còn cái lão vu bà kia, ba người chúng con luyện tập nhiều thì có thể đánh thắng bà ấy!

"Mẹ hiện đang lo lắng, cha con có phải hay không cũng bị bà ấy giam giữ !" Bạch Tuyết quá nhớ Lãnh Dạ, vì phải sinh con cho anh, mà nay anh

lại biến mất không thấy!

"Nga ——" Bạch Tuyết nghĩ tới Lãnh Dạ, bỗng nhiên đầu đau lợi hại hơn, không khỏi kêu ra tiếng!

"Mẹ làm sao vậy?"

"Mẹ là có chút đau đầu, nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì đâu."

"Mẹ —— "

Lúc này, Ưc Ưc thanh âm theo cửa hang động truyền đến.

"Ưc Ưc?" Bạch Tuyết giật mình, không ngờ Ưc Ưc cũng tìm tới chỗ này , nhìn xem con trai của cô thật lợi hại, con trai tuy vóc dáng còn nhỏ như vậy, nhìn con trai hướng chính mình đi tới, chiều cao chỉ có 80cm, làm cho người khác nhìn mà đau lòng, đứa bé nhỏ như vậy hẳn là phải được Mẹ ôm vào trong lòng mà yêu thương, nhưng mà con của cô lại muốn cùng cô đi tìm kiếm Lãnh Dạ ở khắp nơi !

Ưc Ưc đi vào nhìn Bạch Tuyết, ngoan ngoãn nằm ở trong lòng cô. Một đôi lãnh mâu nhìn chăm chăm vào Lãnh Dạ .

"Mẹ, đầu của Mẹ không có việc gì chứ?" Ưc Ưc đau lòng hỏi.

"Không có việc gì." Bạch Tuyết miễn cưỡng cười cười, kỳ thực đầu của cô rất đau, là đau thần kinh, một chút một chút lại đau!

Vì không muốn các con phải lo lắng cho cô, cô chịu đựng nói mình không đau.

Thế nhưng khi cô miễn cưỡng mỉm cười thì tất cả đều bị Lãnh Dạ thu hết vào đáy mắt.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng quạ kêu, tiếng quạ kêu đại biểu cho điều xấu, cũng chính là báo trước có người bị xui xẻo!

Chỉ là, không ngờ con quạ đen cứ nhiên rơi xuống ngay cửa hang động , từng bước một hướng tới gần Bạch Tuyết và bọn nhỏ.

"Mày đừng tới đây ——" Bạch Tuyết quát to một tiếng, sau đó cấp tốc đi đến, che ở phía trước bọn nhỏ.

"Hừ —— loài người tầm thường, cút ngay để cho ta ăn thịt ba đứa nhỏ này ——" Quạ đen nham hiểm nói.

"Mày mày mày ?" Bạch Tuyết cả kinh, trời ạ ——

Quạ đen nhiên có thể nói?

Quạ đen cũng có thể nói!

"Quạ đen, thì ra mày cũng muốn ăn chúng ta, mày không sợ chết sao ——" Niệm Niệm rống giận, sau đó đứng ở bên cạnh Bạch Tuyết .

"Ha ha... Chỉ cần là ta muốn ăn, sẽ không có gì là ăn không vô !" Quạ đen nham hiểm cười lớn.

"Tà thần gian ác ——" Ưc Ưc lạnh lùng nói.

"Nga? Đây bé con lại có thể biết được bản thân." Quạ đen ngoài ý muốn nói ra, thế giới loài người rất ít ai biết đến nó, lần này nếu như không phải là vì ba đứa trẻ này nó sẽ không xuất hiện ở trong này!

"Hừ! Mày không phải là một con quạ đen thôi sao, còn dám xưng tà thần! Nói ra không sợ người ta cười nhạo!" Ưc Ưc vẫn là lạnh lùng nói.

"Xem ra hôm nay bản thân phải sử dụng bản lĩnh thật sự, nếu không các người là không phục !" Quạ đen lập tức phi thân bay lên, trên không trung

xoay tròn hai vòng sau, xung quanh khối đen dày đặc, đợi cho thời điểm quạ đen chạm đất, đã không còn là bộ dạng quạ đen, nó cư nhiên biến thành hình người, trên người khoác chiếc áo choàng màu đen, ánh mắt xung quanh đen nhánh, ánh mắt giống như là cương thi nhìn thật kinh khủng, sắc mặt trắng bệch, môi thì đen nhánh, mở miệng nói chuyện lộ ra răng nanh rất trắng.

Ở trong mắt Bạch Tuyết quạ đen đó đại diện cho cương thi sống lại.

Bạch Tuyết cứng đờ!

Ba đứa nhỏ mỗi người nắm chặt quả đấm nhỏ, bộ dạng chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Lãnh Dạ từ một bên đi tới, đứng ở phía trước bọn nhỏ và Bạch Tuyết .

"Là người?" Quạ đen giật mình nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn chăm chăm Tà thần, tà thần Lãnh Dạ từng nghe nói qua, một mực ở yêu giới, pháp lực cao thâm, rất ít lộ diện, đều là ẩn cư ở thâm sơn rừng già Lãnh Dạ và tà thần cơ hồ không có quan hệ, không ngờ hãn hiện tại lại xuất hiện ở thế giới loài người, chẳng lẽ là Ma vương phái hãn tới ?

Phàm là vì ba đứa nhỏ mà đến, yêu quái thường là do Ma vương phái tới.

Lãnh Dạ không nói.

"Ha ha... Không ngờ Lang Vương vĩ đại cư nhiên cũng có hôm nay?" Quạ đen khó có thể tin nhìn Lang Vương nói, trong lòng không khỏi rất đặc ý, Lang Vương khí thế uy chấn toàn bộ yêu giới, được những tiểu yêu kính ngưỡng, không ngờ lúc này bị đánh hồi nguyên hình!

Lãnh Dạ vẫn như cũ không nói.

Bạch Tuyết nghe thấy , nguyên lai Yêu tuyết là Lang Vương, khó trách nhìn Yêu tuyết rất có khí thế, toàn thân tản ra khí chất vương giả, tuy là sói thể nhưng ánh mắt lại lộ ra sự thâm thúy, làm cho người ta suy đoán không ra.

Nó là Lang Vương, như vậy không phải cũng có thể nói?

Chương 187.2

"Thế nào? Nhìn thấy bản thân sợ hay sao? Sợ đến nỗi không nói chuyện ——" Quạ đen lời thề son sắt nói.

"Ba ——" Quạ đen mặt tái nhợt trên mặt lộ ra vẻ hung ác chịu đựng một móng vuốt, chỉ thấy trên mặt quạ đen trong nháy mắt lộ ra một đạo vết máu.

"Quả nhiên là Lang Vương, vẫn là nham hiểm vô cùng! Bất quá, người đã bị đánh hồi nguyên hình, cũng không phải là đối thủ của bản thân !"

Tà thần nói xong liền phát công.

Trong sơn động trong nháy mắt cát bay đá chạy, một cơn gió lốc thật to đem Bạch Tuyết bọn nhỏ bao quanh.

Lãnh Dạ không chút hoang mang, bay lên thoát khỏi vòng xoáy, sau đó một đạo lam quang đánh về phía quạ đen.

Một khắc sau quạ đen liền ngã xuống mặt đất, xung quanh gió lốc biến mất không thấy.

Quạ đen cảm tức nhìn Lãnh Dạ.

Hai tay mở rộng, ngửa đầu rống giận, chỉ thấy vô số con quạ đen từ trong sơn động bay tới, bay quanh quần một chỗ ở phía trên Lãnh Dạ.

Ngay tại thời điểm Lãnh Dạ chuẩn bị phát công giết hết đám quạ đen, Lãnh Dạ nhìn thấy mẫu thân của mình xuất hiện ở phía sau lưng Tà thần, Lãnh Dạ chau mày.

"Mẫu thân, người tốt cuộc cũng chịu hiện thân !" Lãnh Dạ đau lòng nói.

Lãnh Dạ nói chuyện, hơn nữa ngay trước mặt Bạch Tuyết kêu mẫu thân.

Bạch Tuyết đương nhiên nghe thấy , Yêu tuyết thật có thể nói.

Nó thế nhưng kêu người phụ nữ này là mẫu thân?

Có chút loạn?

Nó là sói?

Người đàn bà xấu này là người?

Đây là mẹ của Lãnh Dạ, Yêu tuyết sao có thể gọi là ?

Không hiểu!

Chẳng lẽ là mẹ nuôi?

Thực sự người và sói có thể phân biệt là mẹ nuôi và con nuôi sao ?

Suy nghĩ một chút người bên cạnh mình xảy ra việc này, Bạch Tuyết không có gì không tin , hiện tại bên cạnh cô tất cả giống như là đang quay phim truyền hình, quá thần kỳ, quá huyền diệu!

"Giao ra ba đứa nghiệp chướng kia, con vẫn là con ta, nếu không ——" Mẫu thân Lang Vương xoay người, đưa lưng về phía Lang Vương, nham hiểm nói.

"Bọn họ thế nhưng là con cháu của mẫu thân!" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Bọn họ không xứng —— "

"Như vậy có phải hay không con cũng không xứng?" Lãnh Dạ đau lòng hỏi, anh vạn lần không ngờ mẫu thân lại nói ra những lời này , trước đây mẫu thân anh rất thích anh và các phi tử sinh con, còn tuyên bố sinh càng nhiều càng tốt, thế nhưng, Bạch Tuyết vì anh một lần sinh ba đứa con, mẫu thân vì sao không thích?

Chẳng lẽ cô thực sự là thuộc hạ của Ma vương? !

"Ít nhất hiện tại không xứng!"

Lãnh Dạ thành thịch liền phun ra một ngụm máu...

Mẫu thân lại còn nói những lời nhấn tâm như vậy, chẳng lẽ mẫu thân không biết nói như vậy sẽ đả thương tim của anh sao!

Ức Ức tiến lên phía trước, vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp lau vết máu ngay khóe miệng của Lãnh Dạ.

Mẫu thân Lãnh Dạ, nhìn thấy vẻ mặt giật mình của Bạch Tuyết , đoán được cô hẳn là còn chưa biết người đàn ông mình yêu có thân phận gì?

"Người phụ nữ đáng thương, cô cho rằng người đàn ông này yêu cô sao? Kỳ thực, anh ta lừa gạt cô, con trai, con không tính giải thích những sự việc đang diễn ra cho người phụ nữ của con hiểu hay sao?

"Lão vu bà im miệng ——" Ức Ức rống to hơn.

"Bà... Bà có ý gì?" Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, có dự cảm sắp có chuyện xấu xảy ra.

"Chẳng lẽ cô còn không biết người đàn ông cô yêu chính là Lang Vương hay sao?"

Lãnh Dạ nhắm đôi mắt lãnh khốc lại, lời nói dối rớt cuộc cũng bị vạch trần , anh vẫn lo lắng dọa đến cô, vẫn giấu giếm thân phận của mình, không ngờ Bạch Tuyết dưới tình huống như vậy biết thân phận anh là Lang Vương ! Không biết cô...

Bạch Tuyết nhìn về phía trước người Yêu tuyết.

Nó là Lang Vương?

Nó là Lang Vương!

Lang Vương là Lãnh Dạ?

Lang Vương là Lãnh Dạ!

Điều này sao có thể?

Không có khả năng!

"Cô không tin? Không thì cô đi tự mình mà hỏi anh ta, cô không thấy tất cả mọi chuyện xảy ra rất khác thường hay sao, cô không thấy nghi ngờ mọi chuyện sao?"

Ức Ức lo lắng đi tới bên cạnh Bạch Tuyết.

"Mẹ! Mẹ... Cha yêu ta chúng ta, Mẹ chỉ cần biết như thế là đủ rồi."

"Anh? Con?" Bạch Tuyết run run hỏi.

"Mẹ... Mẹ không sao chứ?"

"Con biết sự thật có phải hay không?" Bạch Tuyết cúi đầu hỏi Ức Ức.

Ức Ức gật gật đầu.

Bạch Tuyết loạn choạng ngã ngời trên mặt đất.

Cô đã yêu một con Lang Vương!

Cô luôn luôn yêu người đàn ông này cứ nhiên anh ấy không phải người!

Thật đáng sợ, nhìn cả người Lang Vương là lông, Bạch Tuyết trong lòng run sợ.

"Ức Ức, anh nói bậy bạ gì đó? Cha chúng ta như thế nào lại là Lang Vương? Em không tin, Anh xem nhìn chúng ta thật tốt, anh xem nó một chút, toàn thân là lông, như thế nào không có khả năng đó đâu!" Thiên Tâm đi tới trước mặt Bạch Tuyết, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

"Thiên Tâm, em bây giờ đầu óc không tỉnh táo, chẳng lẽ em tuyệt không nhớ tới Cha hay sao?" Ức Ức gấp gáp hỏi.

"Anh hai mới đầu óc không tỉnh táo, em rất tốt, không tin anh hai hỏi anh cả Niệm Niệm đi?" Thiên Tâm nói.

"Ức Ức, anh tin lời Thiên Tâm, này Lang Vương không thể nào là Cha của chúng ta được! Em nhất định là nhầm rồi!" Niệm Niệm rất bất đắc dĩ nói.

"Không sai, ta là Lang Vương, căn bản không phải là Cha của các người, ta sao có thể coi trọng người phụ nữ nhỏ bé này, tầm thường như vậy chứ! Các người đi đi, đừng để cho ta nhìn thấy các người nữa" Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Người sao có thể là anh ấy được!" Bạch Tuyết đứng dậy, một tay kéo Ức Ức, nhìn nhìn Ức Ức, ý là con có đi hay không?

"Mẹ, Ức Ức không đi, Mẹ sau này sẽ biết." Ức Ức kiên định nói.

"Mẹ biết con thích Yêu tuyết, thế nhưng, nó tuyệt đối không phải là Cha con, cùng Mẹ đi thôi ——" Bạch Tuyết nổi giận, nghiêm nghị quát.

"Không —— Ưc Ưc không đi."

"Tốt lắm, Niệm Niệm, Thiên Tâm, chúng ta đi!" Bạch Tuyết kéo hai đứa bé liền chuẩn bị rời khỏi.

"Hừ —— các người còn muốn chạy cũng phải hỏi ta một chút, là tà thần ta có đồng ý hay không để cho các người đi? Người có thể rời khỏi, ba đứa nhỏ phải để lại cho bản thân, bằng không hôm nay các người phải chết —— "

Bạch Tuyết mới mặc kệ cái gì là tà thần, cô tiếp tục hướng cửa động đi ra, ngay tại thời điểm qua đèn tiếp cận , từ trên miệng qua đèn phun ra một đạo khói đen, xông thẳng về phía Bạch Tuyết , Bạch Tuyết chán ghét đưa tay vung lên, muốn làm rớt đám khói đen kia.

Ai ngờ, lúc Bạch Tuyết phất tay một khắc, toàn bộ đám khói đen kia bị chiếc nhẫn trên tay Bạch Tuyết hút vào.

Bạch Tuyết đeo trên tay chính chiếc nhẫn mà Lãnh Dạ tặng cho cô, lúc trước lo lắng đám yêu quái hãm hại Bạch Tuyết, lại lo lắng anh không thể thời thời khắc khắc bảo vệ Bạch Tuyết, cho nên chế tạo ra một chiếc nhẫn đặc biệt, bên trong có một không gian thần bí, nhẫn còn là một pháp khí độc nhất, chính là tại thời điểm gặp được tà thần , nhẫn sẽ không giới hạn năng lượng đem tà thần hút vào trong chiếc nhẫn. Tựa như vừa rồi.

Bạch Tuyết có thể hay không tiếp nhận Lãnh Dạ ? Lãnh Dạ sẽ làm như thế nào đây?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Bị Xóa Đi Ký Ức

Lãnh Dạ cũng cả kinh, cô thực sự đeo chiếc nhẫn kia.

Kỳ thực, Bạch Tuyết rất nhớ Lãnh Dạ, cho nên mới có thể mang chiếc nhẫn này.

Nhẫn kỳ lạ, Bạch Tuyết cũng không chú ý tới, cô không tin Yêu Tuyết chính là Lãnh Dạ, Lãnh Dạ chính là Yêu Tuyết, Lãnh Dạ là người, làm sao lại là sói, cô không tin, không tin!

Cô không tiếp thu được những lời mẫu thân Lãnh Dạ nói, cô cũng không tiêu hóa được những lời này!

Sao cô có thể yêu sói!

Không thể tưởng tượng được!

Trên thế giới tại sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều yêu quái như vậy?

Bạch Tuyết càng nghĩ càng đau đầu hơn!

Bạch Tuyết rời khỏi sơn động, hơn nữa mang theo Niệm Niệm và Thiên Tâm rời đi.

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết rời khỏi, lỗ tai run run, cô...

Cô vẫn không thể tiếp nhận được rằng anh là yêu!

Cô đi nhanh như vậy, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn anh một cái cũng không có!

"Tà thần, ở đây giao cho người, ta đi bắt hai thằng nhóc đó, chỉ cần ba đứa là đủ, chúng ta là có thể rời khỏi nơi này." Mẫu thân Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Nhưng làm sao Lãnh Dạ có thể cho phép mẫu thân của mình đi bắt Bạch Tuyết và bọn nhỏ.

Xoay tròn một cái tiến tới cửa động.

"Bất kể là ai, cũng không thể tổn thương con của ta và người phụ nữ của ta." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Người phụ nữ của người? Căn bản Bạch Tuyết không tiếp thu được việc người là Lang Vương! Hãy mau tỉnh đi con trai!"

"Từ giờ trở đi, bản vương không phải là con trai của người, người cũng không phải là mẫu thân của bản vương, mẫu thân bản vương ở trong lòng ta, người không phải là bà ấy!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Ít nói nhảm đi --" Mẫu thân Lãnh Dạ xuất thủ.

Mỗi chiêu đều âm ngoan, khiến Lãnh Dạ cảnh giác ứng phó.

"Cha không nên mềm lòng, bà ta là lão vu bà, rất tà ác!" Ưc Ưc hô to, lo lắng cha nhớ bà ta là mẫu thân mình cho nên không đành lòng ra tay độc ác!

Quạ đen nhanh chóng hàng phục Ưc Ưc, bởi vì vừa mới sinh ra, cho nên Ưc Ưc chỉ có thể phát huy năm phần công lực, cho nên nó không phải đối thủ của quạ đen.

Lãnh Dạ nhanh chóng chạy tới bên người Ưc Ưc, đoạt Ưc Ưc từ bên người quạ đen, sau đó xoay tròn biến mất ở trong sơn động.

Lãnh Dạ mang theo Ưc Ưc xuất hiện ở một sơn thôn gần đó.

"Lão vu bà đáng ghét, âm hồn không tiêu tan, đều đuổi theo ba người chúng con mấy trăm năm!" Ưc Ưc nói thầm .

Lãnh Dạ thì té trên mặt đất.

"Cha, Cha..." Ưc Ưc không biết vì sao bỗng nhiên cha lại ngã xuống, khi nó nhìn thấy dưới thân cha chảy ra vết máu, nó mới cẩn thận lật xem thân thể bên kia.

Chỉ thấy trên bụng Lãnh Dạ bị cắm một cái lông quạ.

"Con quạ thối tha,lại dám ám hại cha!" Ưc Ưc nhổ xuống lông quạ.

"Không tốt, có độc!"

Ưc Ưc cẩn thận quan sát, đây là ám chi độc của quạ đen, không có giải được!

Làm sao bây giờ?

Ưc Ưc luống cuống!

Nó ôm lấy cha, sau đó đọc chú ngữ.

"Mang chúng ta đi tìm mẹ, mang chúng ta đi tìm mẹ..."

Bạch Tuyết mang theo bọn nhỏ về đến nhà, trong đầu vẫn là những lời mầu thân Lãnh Dạ nói, Lãnh Dạ là Lang Vương?

Nhớ trước đây Lãnh Dạ đã nói anh thuộc sói, bọn nhỏ trước đây cũng là nói như vậy.

Chẳng lẽ tất cả đều là thật? !

Ngay khi Bạch Tuyết trầm tư, bỗng nhiên Ưc Ưc ôm Lãnh Dạ xuất hiện ở trong đại sảnh.

"Ưc Ưc?" Bạch Tuyết bị Ưc Ưc và kia con Lãnh Dạ bỗng nhiên xuất hiện hoảng sợ!

"Mẹ, cha vì cứu con, nên trúng độc!" Trong mắt Ưc Ưc hàm nước mắt nói.

"Con thực sự tin đó là cha con sao?" Bạch Tuyết yếu ớt hỏi.

"Đó chính là cha con, vô cùng chính xác." Ưc Ưc kiên định nói.

"Thế nhưng, đó là Lang Vương, không phải người!" Bạch Tuyết run rẩy nói.

"Quan trọng cha yêu mẹ, cha lo lắng mẹ sợ hãi, cho nên vẫn không dám nói cho mẹ thân phận thật của mình." Ưc Ưc giải thích.

"Không -- đó không phải Lãnh Dạ, đó không phải Lãnh Dạ, Lãnh Dạ là người, là người, anh ấy là người, cha các con là người, mẹ không tin anh ấy là yêu quái, Lãnh Dạ là người --" Bạch Tuyết gần như muốn phát điên.

"Mẹ, hiện tại cha rất nguy hiểm, cha đã trúng hắc ám chi độc, loại độc này không có thuốc nào chữa được!" Ưc Ưc khóc lóc nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Bạch Tuyết nghe thấy không có thuốc nào chữa được, bỗng nhiên nhào tới, lo lắng hỏi.

"Mẹ, đừng lo lắng, con sẽ nghĩ biện pháp cứu cha."

Bạch Tuyết nước mắt.

Nếu quả thật Yêu Tuyết là Lãnh Dạ, vậy tại sao lại biến thành như vậy?

"Đại ca, đại ca..." Bạch Tuyết nghe thấy Bình Tĩnh gọi đại ca, rất nhanh chạy xuống lầu.

"Bình Tĩnh, Bình Tĩnh, anh mau tới đây, mau tới..." Bạch Tuyết kéo Bình Tĩnh bước nhanh lên lầu.

"A? Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bình Tĩnh mới từ yêu giới trở về, liền cảm thấy Lãnh Dạ đã xảy ra chuyện.

"Anh ấy trúng độc!" Bạch Tuyết quần quýt nhìn Bình Tĩnh.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hắc ám tà thần tới, hắc ám hại cha! Còn có lão vu bà cũng tới!" Ưc Ưc cảm giận nói.

"Tôi muốn dẫn đại ca trở lại, ở đây không cứu được anh ấy, có lẽ..."

"Có lẽ cái gì?" Bạch Tuyết lo lắng cầm lấy cánh tay Bình Tĩnh hỏi.

"Có lẽ ở yêu giới sẽ có biện pháp?"

Nghe thấy Bình Tĩnh nói yêu giới, Bạch Tuyết kinh hoảng buông Bình Tĩnh ra.

"Anh, anh cũng không phải người? Anh cũng là yêu sao?" Bạch Tuyết lại run rẩy toàn thân.

Bình Tĩnh nói đến yêu giới, nói như vậy không thể nghi ngờ Lãnh Dạ chính là Lang Vương !

Cô thực sự đã yêu Lang Vương!

Thật đáng sợ!

"Không sai, chỉ là anh muốn dẫn Lãnh Dạ trở về trước, hắc ám chi độc không phải chuyện đùa." Bình Tĩnh công Lãnh Dạ lên nói.

"Ức Ức đi cùng cha."

"Cha?" Bình Tĩnh giật mình nhìn đứa trẻ đứng dưới chân mình.

"Đúng vậy, Lang Vương là cha ta." Ức Ức cảm thấy mình nên giải thích một chút, nếu không Bình Tĩnh sẽ không để cho nó theo.

"Bạch Tuyết, em sinh sao?" Bình Tĩnh giật mình hỏi.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ gật gật đầu.

"Thế nhưng, lần trước lúc anh rời đi, em..." Bình Tĩnh quả thực không dám tin, trong thời gian như vậy mà Bạch Tuyết đã sinh ra đứa nhỏ.

"Nhóc con, cháu không thể đi tới yêu giới, cháu phải ở chỗ này, thẳng đến khi mười lăm tuổi mới có thể rời khỏi đây." Bình Tĩnh biết, chỉ cần đứa nhỏ của Lang Vương và hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử chậm rãi lớn lên ở thế giới con người, thì phong ấn của Ma Vương sẽ vĩnh viễn bị phong ấn, Ma Vương sẽ vĩnh viễn không ra được.

Cho nên Ức Ức không thể rời khỏi đây.

"Vậy, nhất định chú phải cứu sống cha, sau đó đem cha trở về." Ức Ức lạnh lùng ra lệnh, Bình Tĩnh cả kinh, thẳng nhóc này có khí thế của cha nó như đúc. Thực sự là sói phụ vô khuyến tử. Lại là một tiểu nhân vật lợi hại.

"Cháu rất giống cha mình."

"Hả, em ba giống mẹ con. Con thì giống cha." Ức Ức lạnh lùng nói.

Bình Tĩnh vừa nghe, em ba?

Là ba đứa sao?

"Giật mình sao? Mẹ sinh ba đứa nhỏ, con là đứa thứ hai, Chú phải mang cha con về." Ưc Ưc lo lắng cho cha, cho nên lại nhấn mạnh lần nữa.

"Yên tâm, nhất định ta sẽ mang cha con về." Bình Tĩnh nói xong biến mất không thấy.

Chẳng biết rằng, Lãnh Dạ đi lần này...

Bạch Tuyết bỗng nhiên đau đầu hơn.

Ba đứa nhỏ vây quanh Bạch Tuyết nhìn trái nhìn phải.

Lâm Giang từ bên ngoài đi tới.

"Chú vào bằng cách nào?" Niệm Niệm tràn ngập địch ý nhìn cậu.

"Niệm Niệm, đó là yêu, đương nhiên có thể đi vào đến!" Thiên Tâm nói.

"Các con là?" Lâm Giang nhìn ba đứa trẻ vây quanh Bạch Tuyết, chẳng lẽ Bạch Tuyết đã sinh bọn nhỏ rồi sao?

Không có khả năng a?

Lúc này mới bao lâu, Bạch Tuyết mang thai mới hơn ba tháng, sao có thể sinh ra đứa nhỏ lớn như vậy?

"Tại sao phải nói cho chú biết!" Niệm Niệm không thèm trả lời.

"Các con là con của Bạch Tuyết sao?" Lâm Giang quan sát ba tiểu gia hỏa.

"Chú thấy chúng ta giống đứa nhỏ của Bạch Tuyết sao?" Ưc Ưc lạnh lùng nói.

Lâm Giang nhìn ba tiểu gia hỏa đẹp mắt này, nói là con của Bạch Tuyết cũng không quá phận!

Chỉ là, lần trước thấy Bạch Tuyết, bụng của cô còn rất nhỏ, gần như nhìn không ra mang thai, bây giờ chỉ mới một tháng, Bạch Tuyết đã sinh được sao?

"Giống."

"Chúng ta cũng cảm thấy rất giống Bạch Tuyết, cho nên chúng ta liền nhận Bạch Tuyết là mẹ nuôi." Ưc Ưc nhàn nhạt nói.

"Ý của mấy nhóc, là các cháu không phải đứa nhỏ của cô ấy?" Lâm Giang không ngờ nói.

"Đương nhiên không phải, Bạch Tuyết nhỏ như vậy, sao có thể sinh con! Chúng ta cô ấy cũng không tệ lắm, cho nên đã nhận làm mẹ." Ưc Ưc vẫn lạnh lùng như cũ nói.

"Không phải mấy nhóc lo lắng có nguy hiểm, cho nên không thừa nhận mình là đứa nhỏ của Lang Vương và hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử chứ?" Lâm Giang suy đoán hỏi.

"Truyện cười, chú có thấy cổ gái nào mang thai một tháng mà đã sinh con chưa?" Ưc Ưc xác thực hỏi.

"Chưa từng thấy!" Lâm Giang lắc đầu.

"Vậy đúng rồi, Bạch Tuyết vốn chưa có sinh con! Thế nào lại là mẹ của chúng ta." Ưc Ưc vẫn lạnh lùng nói.

"Thật sự là như thế này?" Lâm Giang hoài nghi nhìn ba tiểu gia hỏa.

Cậu cũng rất hoài nghi, một tháng trước cậu mới thấy Bạch Tuyết mang thai, không thể nào mới hơn một tháng mà đã có thể sinh ra đứa nhỏ lớn

như vậy! Hơn nữa còn sinh đến ba!

"Đương nhiên." Ưc Ưc sắc bén nhìn Lâm Giang.

"Vậy, các người làm thế nào mà gặp được Bạch Tuyết?" Lâm Giang hỏi.

"Người rất thích nghe chuyện xưa, còn có muốn chúng ta nói cho người biết mẹ ruột của chúng ta sinh chúng ta ra thế nào không?" Ưc Ưc lạnh lùng trừng mắt nhìn Lâm Giang một cái.

Lâm Giang thức thời ngậm miệng.

Không ngờ nhỏ như vậy mà đã khó trị!

Nhìn chiều cao của nó còn chưa tới một thước, tối đa mới tám mươi cm, thế nhưng còn nhỏ như vậy toàn thân cũng đã lộ ra một phần lãnh khốc, hơn nữa mang theo khí thế cường đại không cho xâm phạm!

Lâm Giang nhìn về phía Bạch Tuyết.

Khiến cậu khiếp sợ chính là, trong bụng Bạch Tuyết lại có một viên kim đan, chẳng lẽ là Lãnh Dạ đã đem kim đan cho Bạch Tuyết?

"Dừng tay -- chú muốn làm gì?" Niệm Niệm nhìn thấy Lâm Giang đưa tay về phía Bạch Tuyết, cảnh giác hô.

Kỳ thực, Ưc Ưc vừa nói như vậy, ba tiểu gia hỏa đều hiểu, Lâm Giang là yêu, không thể tin tưởng, vạn nhất hãm và Ma Vương có liên quan thì rất phiền toái!

Mẫu thân Lang Vương phản bội Lang Vương, huống chi là ngoại yêu!

Cho nên tự vệ là phải, nếu như bị người ngoài biết được Mẫu Đơn tiên tử và Lang Vương đã sinh đứa nhỏ, thì bọn chúng cũng đừng mơ tưởng được sống yên ổn!

Cho nên Ưc Ưc mới nói như vậy.

"Chớ khẩn trương, ta chỉ xem cô ấy có phát sốt không? Không có ý gì khác."

"Cô ấy rất tốt, không cần chú giả mù sa mưa quan tâm Bạch Tuyết." Niệm Niệm cũng học Ưc Ưc gọi thẳng tên Bạch Tuyết, bọn chúng cũng lo lắng bọn họ bại lộ quá sớm, xem ra sau này trước mặt người ngoài không thể gọi là mẹ được! Mà phải gọi thẳng tên.

Chỉ chốc lát sau, sau khi hết đau đầu, Bạch Tuyết chậm rãi tỉnh lại.

"Bạch Tuyết, có muốn uống nước hay không?" Niệm Niệm thấy mẹ tỉnh lại, quan tâm hỏi.

"Niệm Niệm, nói như thế nào Bạch Tuyết cũng là mẹ nuôi của chúng ta, tại sao em lại có thể gọi như vậy chứ!" Ưc Ưc cố ý đề cao giọng nói, ý là nhắc nhở cho mẹ tình hình lúc này.

"Lâm Giang? Tại sao cậu lại ở chỗ này?" Bạch Tuyết tiếp nhận cốc nước Niệm Niệm đưa tới, vừa hỏi.

"Tôi đi ngang qua ở đây, tới thăm cô một chút." Lâm Giang lễ độ trả lời.

"Hừ! Quý mới biết trong lòng người nghĩ gì!" Niệm Niệm nói thầm, bởi vì Lâm Giang là yêu, cho nên ba đứa nhỏ đều đề phòng cậu.

"Niệm Niệm, không lễ phép!" Bạch Tuyết không vui nói, Lâm Giang là bạn học của cô, hơn nữa còn giúp đỡ quá cô, ấn tượng của Bạch Tuyết với cậu cũng không tệ lắm.

"Anh ta đi đâu rồi?" Lâm Giang nhìn chung quanh một chút, anh ta là chỉ Lãnh Dạ.

"Anh ấy? Anh ấy đi công tác ..." Bạch Tuyết trả lời, mặc dù cô còn sợ hãi Lang Vương, thế nhưng nghĩ đến anh là Lãnh Dạ, trong lòng Bạch Tuyết vẫn rất khó chịu, nhưng cũng rất lo lắng cho anh!

"À." Lâm Giang đương nhiên sẽ không tin tưởng Lãnh Dạ đi công tác, nhất định là anh ta hồi yêu giới .

Biết Lãnh Dạ không có ở đây, cậu ta luôn tới đây, mượn cớ là đưa vở viết bài cho Bạch Tuyết, kỳ thực chính là muốn gặp Bạch Tuyết, nhưng ba bọn nhóc cũng không dễ bắt nạt, mặc dù bọn chúng đáp ứng mẹ không được sử dụng pháp lực với người khác, nhưng bọn chúng cũng có rất nhiều chiêu đối phó con yêu bụng dạ khó lường này.

Ngày đầu tiên Lâm Giang đến, bị bọn nhỏ chinh cho xù lông!

Bọn nhỏ nói dối bụng, muốn Lâm Giang giúp làm cơm, kết quả bọn nhỏ Niệm Niệm tạo cho Lâm Giang đẹp trai một kiểu tóc miễn phí, vẫn là nổ rất mạnh.

Ngày hôm sau Lâm Giang đến, bị bọn nhỏ chinh cơ hồ muốn khóc!

Thiên Tầm ngọt ngào cầm lấy tay Lâm Giang, khờ dại nói muốn tắm, khiến Lâm Giang giúp mở nước, Lâm Giang cũng đã đề phòng ba quý tinh linh tính kế mình, nhưng kết quả bị nhốt trong nhà vệ sinh ba giờ sau mới ra được, không biết làm sao nói, Lâm Giang nghĩ thầm: Nhất định là cậu ta bị tòa nhà này ám, nếu không vì sao mỗi một lần sử dụng pháp thuật đều bị kìm nén trở lại, chẳng lẽ Lãnh Dạ đã làm chú ngữ ở trong này, mới có thể xui xẻo như vậy!

Bạch Tuyết không biết bọn nhỏ làm gì, cô càng lúc càng đau đầu, cũng đi tới bệnh viện điều tra, không có bất kỳ khác thường.

Bạch Tuyết hiếu kỳ, chẳng lẽ bởi vì sinh con lưu lại di chứng? Kỳ thực, Bạch Tuyết đau đầu là bởi vì tác dụng của kim đan, nguyên thần của cô vẫn

chưa về, cho nên không thể kìm được kim đan!

Mười ngày sai.

Thiên Tâm lặng lẽ nhìn Bạch Tuyết ngủ say, chân trần nháy xuống giường.

Đi tới phòng khách, cầm điện thoại lên.

"Alô? Chú Khang là con, con là Thiên Tâm, con rất nhớ chú, ngày mai chú có tới được hay không?" Thiên Tâm nũng nịu hỏi.

Khang Nghị rất bất đắc dĩ, bị bọn nhỏ xưng hô thân thiết, rất không thoải mái, lại còn bởi vì nghề nghiệp của anh, cho nên có rất ít người nói chuyện với anh như vậy.

Thế nhưng, mặc dù không thoải mái, vẫn rất vui vẻ nói.

"Được, ngày mai cháu chờ chú, cúi chào, chúc ngủ ngon." Thiên Tâm vui tươi hôn hờ cúp điện thoại, xoay người chuẩn bị lên lầu, lại nhìn thấy Niệm Niệm đứng ở sau lưng.

"Em lại gọi cho chú Khang, nếu như bị mẹ biết, mẹ sẽ không vui!" Niệm Niệm nhỏ giọng nhắc nhở.

"Em nhớ chú Khang!" Thiên Tâm nhỏ giọng trả lời.

"Em thực sự nhớ chú Khang? Hay là?" Niệm Niệm đi vào nhỏ giọng hỏi

.

"Còn cái gì?" Thiên Tâm hồ nghi hỏi.

"Hay là, em hoài nghi đó là cha chúng ta?"

"Chẳng lẽ em cũng hoài nghi đó là cha chúng ta?" Thiên Tâm hưng phấn hỏi, cô bé cho rằng chỉ mình mới có cảm giác này. Không ngờ anh cả cũng như vậy.

"Ừm, anh cũng hoài nghi chú ấy cha chúng ta."

"Thế nhưng, lão nhị kiên trì nói Yêu Tuyết là cha chúng ta!" Thiên Tâm buồn bực nói.

"Bây bạ, sao có thể? Anh xem bộ dạng chúng ta xinh đẹp như vậy, làm sao có thể là con của Lang Vương?" Niệm Niệm và Thiên Tâm đối Lãnh Dạ không còn kìm ức, cũng bởi vì bọn chúng vừa sinh ra cùng Ma quỷ giao chiến, hai đứa đã bị Ma quỷ làm hại, xóa đi một phần kìm ức, ngược lại bọn chúng có chút ký ức đối với Khang Nghị, cho nên ấn tượng của bọn chúng đối với Khang Nghị rất tốt.

Bạch Tuyết mặt ngoài nói là mình thu dưỡng con nuôi, mặc dù mọi người cũng không tin, thế nhưng cũng không nghi ngờ là Bạch Tuyết sinh, dù sao có cô gái nào một tháng bụng vẫn bình thường, sau một tháng lại có thể sinh ra ba đứa nhỏ lớn như vậy chứ!

Nói nhảm mà thôi!

Không ai tin Bạch Tuyết đã sinh đứa nhỏ!

Khang Nghị nhìn ba đứa nhỏ xinh đẹp, cũng sẽ không tự chủ được nghĩ là con của Bạch Tuyết, thế nhưng, anh ta biết không thể nào, anh ta và Bạch Tuyết gặp mặt lần cuối là một tháng trước, bây giờ là một tháng sau, làm sao Bạch Tuyết có thể sinh ra ba đứa nhỏ lớn như vậy.

Chẳng biết rằng, bọn nhỏ lầm tưởng anh ta chính là cha mình, chờ Lang Vương vĩ đại, lãnh khốc, keo kiệt trở về, thì tất cả sẽ đổ vỡ...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi, Ai Dám Động

Nhìn ba tiểu gia hỏa đều có thể nói, đều có thể bước đi, Khang Nghị cho rằng bọn nhỏ đã hơn một tuổi, anh ta không biết ba đứa bé này mới sinh ra hơn mười ngày.

Ngày hôm sau, Khang Nghị mang theo rất nhiều ăn ngon tới.

"Anh Khang Nghị, anh bận như vậy, không nên luôn luôn qua đây chơi với bọn em, trong lòng em rất áy náy." Bạch Tuyết cầm lấy đồ trong tay Khang Nghị, cười nói.

"Chúng ta là bạn bè có cái gì mà áy náy ." Khang Nghị nói, vừa đi vào, Thiên Tâm từ đâu chạy tới phi thẳng vào trong lòng Khang Nghị..

“Chú Khang Nghị thật đẹp trai nha”

“Ba...” tiểu gia hỏa ôm lấy Khang Nghị gọi một tiếng.

“Thiên Tâm, không lễ phép!” Bạch Tuyết trợn mắt nhìn con gái rồi đi vào phòng bếp.

“Chú, trong ti vi người ta nói, nếu thích thì sẽ phải thân thiết với nhau”. Đôi tay mập mạp của Thiên Tâm ôm lấy cổ Khang Nghị đem đầu dựa vào vai Khang Nghị, bộ dáng vô cùng thân thiết.

“Chú, nếu chú là cha con thì thật tốt! Thiên Tâm muốn có một người cha như chú!” Thiên Tâm buồn bã muốn khóc, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt

ve cạo xát hai má Khang Nghị.

“Nếu chú làm cho con, tương lai các con tìm được cha của các con, cha con sẽ mất hứng đấy”. Khang Nghị ôn nhu nói, hi vọng tiểu gia hỏa có thể hiểu rõ.

“Con biết, chú chính là cha của con”. Thiên Tâm tự tin nói.

“Cẩn thận kéo mẹ con nghe được sẽ đánh vào mông con đó”.

“Thiên Tâm đã có mẹ, thế nhưng chưa có cha!” Thiên Tâm chớp chớp đôi mắt khổ sở nhìn Khang Nghị, bộ dáng nhỏ đáng thương, nhìn rất đau lòng!

Khang Nghị rốt cuộc hiểu rõ, Bạch Tuyết vì sao lại thu dưỡng mấy đứa bé này, thì ra nhìn mấy đứa bé này thật không thể kháng cự, nhìn tiểu gia hỏa ánh mắt ngây thơ, anh không đành lòng cự tuyệt bé, không đành lòng thương tổn bé!

“Chú có thể tạm jthowif làm cha của con, đến khi các con tìm thấy cha của các con, chú liền đem các con trả lại cho cha các con được không?” Khang Nghị nghiêm túc nói.

“Được, cảm ơn cha”

“Thiên Tâm, em mau xuống cho anh, em có phải là con gái không? Vì sao lại để cho chú ta ôm em? Xuống...” Ưc Ưc bỗng nhiên chạy tới lạnh lùng quát.

“Ưc Ưc, chúng ta có cha rồi, chú Khang Nghị đáp ứng làm cha của chúng ta”. Thiên Tâm cao hứng nói.

“Hừ! Ai mà thèm, chúng ta có cha, cha của chúng ta là tốt nhất, những người khác đều không xứng làm cha chúng ta!” Ưc Ưc lạnh lùng nói.

“Không, em muốn chú Khang Nghị làm cha chúng ta”. Thiên Tâm kiên quyết nói.

“Anh không đồng ý...”

Ức Ức nổi giận!

Bọn họ là con của Lang Vương, tại sao có thể nhận cha lung tung, tương lai khi cha trở về, nhất định sẽ đau buồn.

Đúng thật là không bao lâu sau Lãnh Dạ sẽ về.

Nhưng mà Bạch Tuyết bởi vì kim đan tác quái, trí nhớ bị kim đan đè nén, người đàn ông cô yêu nhất là Lãnh Dạ, Bạch Tuyết lại dần dần quên mất! Hiện tại, bệnh trạng của cô cùng Niệm Niệm và Thiên Tâm là giống nhau, chỉ có điều thân thể bị áp bức của bọn họ đều không giống nhau, Niệm Niệm và Thiên Tâm là bởi vì cùng ma quỷ giao đấu nên mới xảy ra tình trạng như thế.

Nhưng mà, Bạch Tuyết là bởi vì kim đan nên mới có thể mất đi trí nhớ.

Tóm lại, bệnh trạng của bọn họ là giống nhau, bọn nhỏ quên mất ký ức về cha của bọn chúng, Bạch Tuyết cũng dần dần quên mất Lãnh Dạ!

Ngay khi Lãnh Dạ tìm được đường sống từ trong chỗ chết, trong thời gian bị Hắc Ám chi độc tra tấn, vợ con của anh lại cũng bắt đầu chậm rãi đem anh xóa mất!

Ngoài biệt thự, diện quang chợt lóe, một thân ảnh thon dài xuất hiện ở trong sân.

Anh có khuôn mặt giống như được tinh tế đúc ra, anh tuấn, xinh đẹp tuyệt trần, cái mũi giống cây hoa anh đào thẳng tắp. Môi của anh hình cung giác rất hoàn mỹ, đôi mắt thâm thúy, giống như một cái giếng sâu, sâu

không thấy đấy, làm cho người ta bắt đoán không ra. Chiều cao thon dài, khí thể lạnh lùng, cả người đều mang khí tức trời sinh cao quý bất phàm.

Không tệ, Lãnh Dạ đã trở về!

Anh muốn nhanh trở về Trái Đất, sớm một chút để gặp vợ con anh, anh đã chịu gấp trăm lần, nghìn lần chất độc tra tấn, rốt cục chiến thắng Hắc Ám chi độc, chuyện đầu tiên anh muốn làm nhất chính là trở về, bởi vì nơi này có Bạch Tuyết, nơi này có các con của anh.

Chỉ là, không nghĩ đến!

Khi Lãnh Dạ đứng trước cửa.

Đập vào mắt chính là, Khang Nghị ôm Thiên Tâm, Niệm Niệm đang đọc sách, Ưc Ưc không có ở lâu một, nhưng mà cô gái nhỏ của anh đã đi đâu?

“Anh? Đã trở về” Khang Nghị giật mình nhìn ra cửa, nghiêm túc nói

“Có phải hay không khiến anh thất vọng rồi? Hừ!” Lãnh Dạ lạnh giọng nói, sau đó đi vào phòng bếp, bởi vì anh nghe thấy có âm thanh phát ra từ phòng bếp.

Quả nhiên.

Bạch Tuyết đưa lưng về phía Lãnh Dạ, cô nghe thấy có người đi tới, không quay đầu lại, tưởng là Khang Nghị.

“Xin chờ một chút, lập tức sẽ có cơm ngay” Bạch Tuyết ngọt ngào nói.

Lãnh Dạ nổi giận!

Đáng chết...

Anh tìm được đường sống trong chox chết muốn sớm một chút trở về đến gặp cô, cô lại dám cùng người khác qua lại!

Bạch Tuyết không nghe thấy ai trả lời, nhưng lại cảm giác được một trận gió lạnh kéo tới từ phía sau, không khỏi rùng mình một cái.

Quay đầu lại, giật mình nhìn thấy Lãnh Dạ.

“Anh anh anh?”

“Thế nào? Không hi vọng nhìn thấy anh? Có phải anh ảnh hưởng đến em?” Lãnh Dạ bước tới, hung hăng nắm cầm Bạch Tuyết, lạnh lùng hỏi.

Edit: Míp Choco

Chương 189.2

"Thế nào? Không hi vọng nhìn thấy anh? Có phải anh ảnh hưởng đến em?" Lãnh Dạ bước tới, hung hăng nắm cầm của Bạch Tuyết, lạnh lùng hỏi.

"Anh mau buông tay ——" Bạch Tuyết giãy giụa, muốn thoát khỏi bàn tay gior bẩn này, cô phát hiện này không phải là tay người, rõ ràng là kim sắt.

"Anh ta tại sao lại ở chỗ này?" Lãnh Dạ quát.

"Anh ấy là bạn của tôi, có cái gì kỳ quái, anh vào đây bằng cách nào?" Bạch Tuyết chịu đau nhìn Lãnh Dạ, chán ghét hỏi, ánh mắt chán ghét của cô khiến Lãnh Dạ muốn phát điên!

Trước đây, cô gái nhỏ này đều nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương, chỉ có điều mới rời khỏi mấy ngày, cô liền thay đổi?

Nghĩ tới đây, Lãnh Dạ hung hăng cắn cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết, muốn hung hăng trừng phạt cô, cô gái nhỏ muốn làm cho anh phát

điên.

Anh chịu không nổi khi Bạch Tuyết dùng cái loại đó ánh mắt nhìn anh!

Chịu không nổi!

Vì cô gái nhỏ này, anh có thể đi chết, thế nhưng anh chính là chịu không nổi trong lòng cô gái nhỏ này không có hấn!

"Ngô..."Bạch Tuyết kinh hoảng giãy giụa, sau đó dưới chân hung hăng đạp Lãnh Dạ một cái.

Lãnh Dạ giật mình buông Bạch Tuyết ra, khoe miệng có máu, là do cô gái nhỏ cắn anh , cô gái nhỏ không chỉ dám giẫm chân anh, lại còn dám cắn anh!

Bạch Tuyết thấy khoe miệng Lãnh Dạ có máu, khiếp sợ cầm lên một cái xẻng bên cạnh, chỉ vào Lãnh Dạ.

"*, cút ngay —— nếu không tôi sẽ không khách khí." Bạch Tuyết rống giận, giống như cộp cái con nổi giận

Sắc mặt Lãnh Dạ tối sầm, đáng chết! Cô gái nhỏ này muốn làm cái gì?

Cô cứ nhiên dám nói hấn là *!

Quá nóng giận !

Lãnh Dạ con người lạnh lẽo trừng Bạch Tuyết, tay Bạch Tuyết cầm cái xẻng có chút cứng ngắc.

"Khang Nghị, Khang Nghị, mau vào đây, trong nhà có * ——" Bạch Tuyết sốt ruột rống to hơn, sau khi Bạch Tuyết kêu to, người to, người bé đều chạy tới.

Thiên Tâm còn được Khang Nghị ôm, Thiên Tâm nhìn thấy mẹ cầm trong tay cái xẻng, một bộ tư thế tác chiến, thế là, từ trên người Khang Nghị trượt xuống.

Chạy đến trước mặt Bạch Tuyết, vươn cánh tay nhỏ, tư thế bảo vệ mẹ.

“Người xấu không cho phép bắt nạt mẹ ta...” Thiên Tâm phẫn nộ nhìn Lãnh Dạ, Lãnh Dạ chau mày!

Tại sao có thể như vậy?

Rốt cuộc là sai từ đâu?

Bọn nhỏ có pháp thuật, sao có thể không nhận ra anh?

“Cha, cha, cha đã trở về...” Ưc Ưc từ trên lầu lao xuống nhào vào lòng Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ ôm lấy Ưc Ưc, trong lòng dễ chịu chút đi.

“Ưc Ưc, anh mới nói cái gì? Ông ta thế nào lại là cha chúng ta? Ông ta là người xấu, ông ta vừa bắt nạt mẹ!” Thiên Tâm rống giận, hioongs như gà con ra sức bảo vệ gà mái.

“Thiên Tâm, em mới nói cái gì? Ông ấy là cha của chúng ta, em không nhận ra sao?” Ưc Ưc lạnh lùng nói.

“Ông ta không phải cha, Thiên Tâm đã tìm được cha, chính là người này...” Thiên Tâm chỉ vào Khang Nghị nói.

Bạch Tuyết không nói gì!

Bọn nhỏ đều choáng váng!

Tại sao có thể nhận cha lung tung!

“Không được nổi loạn, bọn họ đều không phải là cha của các con!” Bạch Tuyết hét lớn một tiếng.

“Mẹ”

“Thiên Tâm, Ưc Ưc, mẹ biết các con đều muốn có cha, thế nhưng, bọn họ thật sự không phải! Mẹ cũng không nhớ ai là cha của các con”. Bạch Tuyết ảo não chạy ra đi, những đứa bé này là do cô sinh ra, thế nhưng, cô có thể nào lại không nhớ cô cùng ai sinh đứa nhỏ!

“Mẹ? Mẹ...” Thiên Tâm đuổi theo.

“Ưc Ưc, tại sao mẹ con lại trở nên như vậy?” Lãnh Dạ đau lòng hỏi, nhìn ra cô gái nhỏ không có nói dối, từng ánh mắt, từng động tác của cô, Lãnh Dạ liền biết cô gái nhỏ đang suy nghĩ gì. Chỉ là, vừa rồi trong mắt Bạch Tuyết mê man bất lực bất lực đều là thật.

“Cha, gần đây mẹ luôn đau đầu, con đã tận lực, nhưng là vô dụng, về sau chú Khang Nghị mang theo mẹ đi bệnh viện, kiểm tra kết quả là bình thường!” Ưc Ưc ăn ngay nói thật.

Lãnh Dạ ôm Ưc Ưc đi tới trước mặt Khang Nghị.

“Cám ơn anh đã chiếu cố cô ấy, nhưng mà sau này vẫn là mời anh ít xuất hiện ở đây, tôi không thích!” Lãnh Dạ không chút khách khí lạnh giọng nói.

“Bạch Tuyết là bạn bè của tôi, cô ấy kết giao bạn bè là quyền lợi của cô ấy, anh không nên quá bá đạo, như vậy sẽ làm cô ấy phát điên!” Khang Nghị nói xong, đi tới chỗ Bạch Tuyết, sau đó nói một tiếng liền rời đi.

Người con gái này mặc dù vẫn tác động tới tim của anh, thế nhưng, cô đã được định trước không phải là của anh, người đàn ông này vừa xuất hiện, Bạch Tuyết liền trở nên khác thường!

Lãnh Dạ ôm Ưc Ưc đi tới chỗ Bạch Tuyết.

“Đầu còn đau không?” Thanh âm mềm đi rất nhiều.

Trong mắt Bạch Tuyết chứa đầy nước mắt, nhìn khuôn mặt người đàn ông xa lạ lại cảm thấy rất quen thuộc.

Cô lắc lắc đầu, chuyên chú nhìn Lãnh Dạ, hi vọng nhớ tới ở nơi đâu nhìn thấy người đàn ông này?

Thế nhưng, cái gì cũng nhớ không ra!

“Đừng lo lắng, sẽ tốt thôi”. Lãnh Dạ mềm giọng nói.

Bạch Tuyết nhìn Ưc Ưc ngồi trong ngực anh, tay nhỏ bé đặt lên vai người đàn ông xa lạ, hai khuôn mặt, một lớn một nhỏ, biểu tình giống nhau như đúc, ngũ quan giống nhau như đúc, giống như là bản sao của nhau.

“Các người thật giống nhau”. Bạch Tuyết si ngốc nói.

“Mẹ, ông ấy thực sự là cha, mẹ phải tin tưởng Ưc Ưc”. Ưc Ưc nản lòng nói.

Bạch Tuyết lắc đầu, đứa con trai này mặc dù rất ngoan, nhưng là tính cách của bé rất cao ngạo, cũng không quá dễ dàng để tiếp xúc, cô hiểu Ưc Ưc rất ít, khiến Bạch Tuyết có cảm giác, Ưc Ưc không giống đứa nhỏ, hơn nữa có đôi khi tư tưởng giống như một người trở thành.

“Mẹ thật sự không biết anh ta, anh ta thế nào lại cha con, trên thế giới có rất nhiều người giống nhau, Ưc Ưc qua đây, chú cần phải đi!” Bạch Tuyết thân thủ tiếp đứa nhỏ.

Thế nhưng, Ưc Ưc không rời khỏi lòng của Lãnh Dạ.

“Mẹ, nơi này chính là nhà của cha, cha sẽ không bỏ chúng ta đi, đúng hay không đúng?” Ưc Ưc lấy lòng nhìn lãnh Dạ, Ưc Ưc biết cha yêu mẹ, cũng biết trong lòng cha rất khổ sở, vì mẹ, cha liền đem kim đan cho mẹ, cha là thật tâm đối với mẹ, Ưc Ưc nhìn ra điều này đều là sự thật, cho nên bé ủng hộ cha.

“Ưc Ưc... không được nói bậy, anh ta phải rời khỏi...” Bạch Tuyết trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Bạch Tuyết, em hãy nghe cho kỹ, anh là lãnh Dạ, là người đàn ông của em, em là người phụ nữ của anh, Ưc Ưc bọn chúng là con của chúng ta. Chờ em bình phục, em sẽ biết lời anh nói đều là thật!” Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

Ở trong mắt Bạch Tuyết, Lãnh Dạ lúc này là xa lạ, cô có thể hay không lại lần nữa yêu Lãnh Dạ? Hay những người vẫn một mực yêu cô là Khang Nghị hoặc là Lâm Giang?

Lãnh Dạ keo kiệt như thế nào cho người phụ nữ của mình bị những người đàn ông khác nhìn chăm chăm! Trò hay lên sân khấu, đại chiến đoạt vợ bắt đầu.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Cha Đứa Nhỏ Rốt Cuộc Là Ai ?

Lãnh Dạ ôm lấy Ưc Ưc hướng phía sofa đi đến, buông Ưc Ưc ra, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, chau mày.

"Tôi đói bụng."

"Anh?" Những lời này, Bạch Tuyết tựa hồ rất quen thuộc, nhưng nhìn dáng vẻ của anh, vì sao lại xa lạ như thế ?

"Tôi đói bụng."

"Anh Anh đói bụng sẽ không tự chính mình đi làm!" Bạch Tuyết không hiểu tại sao lại xuất hiện một người đàn ông đáng ghét. Không ngờ trên thế giới còn có loại đàn ông này, nhìn lại khá tốt, mà lại là một người đàn ông vô lại, lại còn là một con Yêu tuyết động thủ động cước lưu manh!

Lãnh Dạ không để ý tới Bạch Tuyết, lạnh lùng đi vào phòng bếp, tốc độ của anh rất nhanh, chỉ chốc lát sau một bàn đầy thức ăn ngon ra lò.

Bạch Tuyết tròn mắt, nhìn một bàn đầy cơm nước, người đàn ông này làm cơm nước cư nhiên đều là những món ăn bình thường mấy đứa nhỏ thích ăn nhất , bọn nhỏ mỗi ngày đều sẽ đợi ăn cơm, là trùng hợp sao? Vẫn là...

Bạch Tuyết không khỏi nhìn về phía Lãnh Dạ liếc mắt một cái.

Bọn nhỏ đều vây quanh qua đây.

"Mẹ, không như chúng ta muốn Chú này giúp chúng ta làm cơm có được không?" Niệm Niệm chỉ sợ thiên hạ không loạn tựa như nói một câu.

"Sau này Cha và chúng ta sẽ ở cùng nhau, không cần muốn." Ưc Ưc nhàn nhạt nói.

"Thực sự sao? Thượng đế a, rốt cuộc không cần phải ăn những thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe do Mẹ làm !" Niệm Niệm tay nhỏ bé ở trước ngực khoa tay múa chân làm tư thế giá chữ thập.

"Uy? Các con rốt cuộc có phải là do Mẹ sinh ra không, người khác nấu cho các con một bữa cơm liền mua chuộc được các con?" Bạch Tuyết rống giận, hai tay chống nạnh.

Giống như một người đàn bà chanh chua, ở trước mặt người đàn ông của chính mình và đứa nhỏ rống giận.

Lãnh Dạ gương mặt lạnh lùng, bắt đầu vì bọn nhỏ mà gấp thức ăn.

"Mẹ, mau tới ăn cơm, nếm thử tay nghề thế nào? Có thể chỉ là coi được, ăn không ngon thì sao!" Niệm Niệm thật ra là đồ dành để cho Mẹ bé ăn cơm, nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, càng nhìn càng muốn ăn.

Nói không ngon, kia là không thể nào tin được!

"Nhất định không ngon, có ít thứ nhìn rất đẹp mắt, thế nhưng cũng dùng không tốt ! Có vài người nhìn rất tốt, kỳ thực nhất định không phải là người tốt! Tựa như một bàn này đầy cơm nước, nhìn coi được, ai biết có ăn được hay không!" Bạch Tuyết khoa tay múa chân nói .

Lãnh Dạ không nói, vẫn như cũ gương mặt lạnh lùng, sau đó lại gấp cho Bạch Tuyết mỗi món ăn một chút, để tới trước mắt cô, nhìn ra, anh thấy cô rất gầy, nhất định là vì tự mình lo lắng cho bọn nhỏ nên mệt ! Lãnh Dạ rất đau lòng.

Bạch Tuyết đang ở đó nói bốc nói phét, bỗng nhiên bị động tác của Lãnh Dạ làm cho ngơ ngẩn, kinh ngạc mở to hai mắt, có chút mê hoặc?

Anh cứ nhiên cũng gấp thức ăn cho cô ?

Hừ!

Nhất định không có gì tốt lành!

"Ăn đi —— Mẹ, ăn rất ngon nga." Thiên Tầm hưng phấn quát, mặt khác Niệm Niệm và Ưc Ưc lo ăn nên không có thời gian nói chuyện, đều điên cuồng hưởng trong miệng mình mà ăn.

Bạch Tuyết nhìn bọn họ đều tròn tròn mắt, ăn ngon như vậy sao?

Rất quá đáng đi?

Cô mỗi ngày vất vả làm đồ ăn cho bọn chúng ăn, chưa từng thấy qua bọn chúng cổ vũ cho cô như thế, mỗi ngày ăn cơm đều là lưỡi biếng không muốn ăn, sau đó lại lưỡi biếng đứng dậy rời khỏi bàn ăn, hôm nay ngược lại đi khen, bị một người đàn ông xa lạ làm cho một bàn thức ăn liền bị mua chuộc , mỗi người ai cũng hưng phấn, ăn như hổ đói, nuốt ngấu nghiến.

Bạch Tuyết đau lòng gấp một miếng thức ăn bỏ vào trong miệng, a? Ăn rất ngon ——

Thảo nào bọn nhỏ hưng phấn như thế, lúc này cô cũng rất là hưng phấn, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

Vừa ăn vừa nói : "Sau này anh liền ở nơi này đi, trong nhà cơm canh liền giao cho anh , tôi sẽ không để cho anh làm không công, tôi sẽ đưa cho anh tiền đi chợ." Bạch Tuyết cho thấy mình sẽ không bạc đãi anh.

"Cô lấy cái gì mà cho tôi tiền lương?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Tôi có thể đi làm việc."

"Cô dám —— "

"Uy? Anh cho là Anh là ai của tôi? Tôi nghĩ đi làm việc liền đi làm việc, bằng không anh ở đây bị bạc đãi thì sao, tôi không có tiền trả cho anh !" Bạch Tuyết rất bất đắc dĩ vuốt vuốt đôi tay nhỏ bé, ý là cô không có tiền!

"Tôi có biện pháp để có được thù lao." Lãnh Dạ lạnh lùng nói, khoe miệng hơi vừa kéo.

Một bàn đầy thức ăn, bị ba đứa nhỏ ăn sạch, Lãnh Dạ còn chưa có ăn một miếng nào hết, chỉ là lẳng lặng nhìn bọn họ ăn .

"A? Anh thế nào không ăn?" Bạch Tuyết nhìn thấy anh không có động đũa.

"A —— anh anh, không phải là muốn hại mẹ con chúng tôi đi? Anh không có ăn, có phải hay không anh hạ độc trong món ăn?" Bạch Tuyết kêu to lên.

Không chú ý !

Đồ ăn do người lạ làm không thể tùy tiện ăn!

Lãnh Dạ mặt tối sầm! Con người bắn ra hàn quang, Bạch Tuyết hồi hận nhìn anh.

"Anh tại sao muốn làm như vậy? Tôi và anh không oán không cừ, còn mang theo ba đứa nhỏ, anh tại sao muốn hại chúng tôi? Anh vì sao không đi hại những người mang thai khác? Anh vì sao không đi hại cái người vứt bỏ chúng tôi? Anh vì sao không đi hại cái người đàn ông phụ lòng kia..." Bạch Tuyết ủy khuất cơ hồ muốn khóc, gần đây cô một mực khổ não, mình

tại sao lại mang thai? Cô rốt cuộc cùng ai xảy ra quan hệ? Rốt cuộc là ai đem bụng của cô làm cho to lên? Cha đứa nhỏ rốt cuộc là ai?

Mấy vấn đề này vẫn làm cho Bạch Tuyết hoang mang , lúc này tìm được cơ hội , liền giống như nước lũ chảy ra liên tục.

Lãnh Dạ vốn rất tức giận, làm một bàn đầy thức ăn, cư nhiên bị cô gái này nói là hạ độc!

Anh sao có thể thở nổi đây!

Chỉ là, không ngờ cô gái này cư nhiên ngu ngốc như thế lấy lý do ngu dân này oán giận anh!

"Cô không chết được!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Nga, không chết được là được, tôi còn muốn sống thật khỏe, chờ cái người đàn ông làm tôi mang thai trở về!" Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

"Anh ta sẽ trở về sao?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Không biết! Tôi không biết vì sao khi tôi sinh hạ đứa nhỏ xong liền không thấy tăm hơi anh ta đâu! Chẳng lẽ là bởi vì tôi một lần sinh ba, đem anh ta dọa chạy?" Bạch Tuyết suy nghĩ ra rất nhiều khả năng .

"..." Lãnh Dạ không nói.

Chương 190.2

"Uy? Anh là đàn ông, anh nói một chút là tình huống nào khiến một người đàn ông vứt bỏ chính vợ con của chính mình?" Bạch Tuyết ngồi vào trên sofa, đem chân bàn đẩy ra, cầm lên một bao đồ ăn vặt ăn, một đôi mắt đẹp nhìn Lãnh Dạ.

"Người khác tôi không biết, bất quá, tôi sẽ không vứt bỏ chính vợ con của mình." Lãnh Dạ sắc bén trả lời, đôi mắt nhìn lướt qua ở một bên chỗ bọn nhỏ đang chơi, bọn nhỏ đứa nào cũng mập mạp, ngồi ở trên thảm chơi trò chơi.

"Kia, anh kết hôn rồi sao?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Ân." Lãnh Dạ lạnh lùng ừ một tiếng, Ừc Ừc quay đầu lại, thâm thúy nhìn Lãnh Dạ, Cha bé thân là Lang Vương, nhất định có mấy lão bà đi? Không biết Mẹ tương lai nhớ lại Cha, có thể hay không tiếp nhận việc Cha có mấy lão bà?

"Nga."

Lãnh Dạ không để ý tới Bạch Tuyết, đi tới ngồi xuống bên cạnh bọn nhỏ, cùng bọn nhỏ đứng lên chơi đùa.

Bạch Tuyết thì đi lên trên lầu, trong nhà bỗng nhiên có khách, đương nhiên muốn thu dọn một chút.

Một lát sau.

"Bọn nhỏ đã đến giờ đi ngủ, mau nhanh đi làm vệ sinh một chút, sau đó đi ngủ." Bạch Tuyết đứng ở cầu thang hô lớn.

Ba đứa nhỏ nhao nhao đi làm vệ sinh đúng lúc.

"Vị tiên sinh này, anh ngủ bên gian phòng khách bên kia đi." Bạch Tuyết chỉ vào một gian cách gian phòng ngủ mình xa nhất nói.

Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn cô gái này, đây ý là muốn cùng anh phân phòng ngủ!

Vẫn bị cô đá rất xa!

Anh ngày nhớ đêm mong đều là cô, như thế nào mà cho phép cô phân phòng ngủ!

Bạch Tuyết và Lãnh Dạ đứng ở cửa phòng vệ sinh, Bạch Tuyết là chờ bọn nhỏ ra, Lãnh Dạ là chờ với cùng Bạch Tuyết.

Lão đại đi ra.

"Lão soái ca, không cho phép bắt nạt mẹ ta nga, nếu không ——" Niệm Niệm giơ lên quả đấm nhỏ uy hiếp nói.

Sau đó là lão nhị ra.

"Cha, Mẹ, chúc ngủ ngon." Ưc Ưc tặc lưỡi cười nhìn Lãnh Dạ, trong lòng bé rất rõ ràng, hiện tại Mẹ không biết Cha, không biết Cha sẽ đối phó như thế nào khi mà Mẹ vẫn bài xích Cha, Cha luôn luôn là một người đàn ông bá đạo, hẳn là không cho phép Mẹ chia phòng sang phòng khác ngủ !

"Mẹ tự cầu nhiều phúc!" Ưc Ưc lui về phía sau một bước, sau đó lắc lắc đầu, rất bất đắc dĩ đi về phòng trẻ con của mình .

Mặc dù bọn họ có thể chạy, có thể nói, nhưng là bọn họ dù sao vẫn là trẻ nhỏ, chiều cao có hạn, cho nên ngủ đều phải là giường trẻ con.

Bạch Tuyết nhìn dáng vẻ rời đi của lão nhị, trong lòng không hiểu sao lại phần nộ, giận trừng mắt nhìn bóng lưng của Ưc Ưc.

"Mẹ có đôi khi thật hoài nghi con rốt cuộc có phải là do ta sinh ra hay không ? Khuỷu tay luôn luôn ra bên ngoài lừa gạt!" Bạch Tuyết liếc mắt nhìn Ưc Ưc một cái.

Cuối cùng ra tới là lão tam.

"Đại soái ca, sau này chú chính là đầu bếp của chúng con , bất quá chú cũng không nên đánh chủ ý lên Mẹ của con, nếu không —— con rất lợi hại

nga, để ngừa vạn nhất, Mẹ hôm nay con và Mẹ ngủ cùng nhau , Thiên Tâm sẽ bảo vệ Mẹ ." Thiên Tâm liếc mắt nhìn Lãnh Dạ một cái, lắc lắc cái móng nhỏ hướng phòng ngủ chính mà đi tới.

Lãnh Dạ ngàn tính vạn tính, là không có tính đến Thiên Tâm sẽ ngủ cùng Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, mày kiếm nhéo nhéo.

"Tốt, Mẹ đêm nay có đem bình nước nóng làm ấm chăn , đi thôi tiểu bảo bối." Bạch Tuyết không để ý tới Lãnh Dạ biểu cảm đóng băng , cố ý rời khỏi.

Nhìn một lớn một nhỏ rời khỏi, nhất là cô có biểu tình hồn nhiên thật sự có một chút đẹp mắt, tính cách vẫn như cũ cứ như trẻ con.

Ai! Sợ rằng rất khó trưởng thành!

Trước khi tiến vào phòng ngủ , Bạch Tuyết quay đầu lại, nhìn Lãnh Dạ.

"Chúc anh gặp mộng đẹp nga."

Lãnh Dạ sửng sốt, cô có đôi mắt đẹp loé sáng lên sự hưng phấn, tựa hồ rất vui vẻ, nhìn cô lúc này, không có nửa phần thận trọng, cô mở một đôi mắt to xinh đẹp, giả vờ nghi hoặc nhìn nhìn Lãnh Dạ.

Chẳng lẽ?

Lãnh Dạ bỗng nhiên có loại ảo giác, cô vừa mở đôi mắt đẹp lóe ra đích thực là hưng phấn.

Đêm khuya.

Bạch Tuyết vốn là ôm Thiên Tâm ngủ , mơ mơ màng màng cảm giác trong lòng sao không giống con gái.

Thật sự là quá mệt, Bạch Tuyết đưa tay sờ xoạng lung tung.

Như thế nào lại có cảm giác nhức đầu ?

Vốn là cô ôm con gái đi ngủ , thế nhưng, thế nào cảm giác hiện tại bị người khác ôm ngủ vậy?

Bạch Tuyết bỗng nhiên thanh tỉnh rất nhiều, mơ mơ màng màng buồn ngủ mở mắt ra.

"A ——" Bạch Tuyết nhìn thấy chính là một người đàn ông nằm trên giường của cô.

"Đừng gọi, không muốn bị bọn nhỏ nhìn thấy liền câm miệng." Lãnh Dạ lạnh lùng gầm nhẹ, này là người phụ nữ của anh, thế nào khiến cho anh cứ như là yêu đương vụng trộm!

"Hỗn đản, lưu manh, anh cút ra ngoài cho tôi ——" Bạch Tuyết thanh âm đè thấp giận dữ hét.

"Nơi này là nhà của anh, cái giường này là của anh, thân thể em cũng là của anh, trái tim em ở chỗ này cũng là của anh." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Là của anh đại đầu quỷ, anh xông vào trong nhà người khác, còn đùa giỡn lưu manh, tôi phải báo cảnh sát, tôi phải báo cảnh sát..." Bạch Tuyết vội vã chuẩn bị xuống giường, lại bị một bàn tay từ phía sau ôm lấy, cô bị ép ngã vào trong lòng Lãnh Dạ .

"Cô đã luôn miệng nói tôi là lưu manh, như vậy tôi có phải hay không nên làm chuyện gì đó cho phù hợp với từ lưu manh? Nếu không quá có lỗi với cô có phải hay không? Ân?" Lãnh Dạ hung hăng nắm cằm Bạch Tuyết .

"Hỗn đản, anh mà động thủ lần nữa, tôi liền hô to, các con của tôi cũng không phải dễ chọc ——" Bạch Tuyết kinh hoảng nhìn người đàn ông này.

"Này cái miệng nhỏ nhắn thế nào học được mắng chửi người ! Mắng chửi người không tốt, vẫn là dùng để hôn môi là tốt nhất." Lãnh Dạ nói , cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không an phận kia.

Chẳng phải biết, Bạch Tuyết đã không phải là Bạch Tuyết trước đây nữa, cô đã trải qua quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, đã trở nên dũng cảm hơn, cái thìa nay đã biến thành người Mẹ cay độc ..sao

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Khốn Khiếp! Anh Muốn Trước Sau Giết

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ mạnh mẽ đè ép, tức giận!

Thế là, giờ đầu gối lên, mạnh mẽ đá về phía hạ thân Lãnh Dạ, ai ngờ một cánh tay nắm lấy đầu gối định tập kích.

"Còn biết ám toán người khác?" Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, cô thay đổi thật lớn.

Kỳ thực, đây cũng là chuyện lạ gần đây, dù sao Bạch Tuyết mang theo ba đứa nhỏ, nếu như còn giống như trước, vậy thì làm sao bảo vệ bọn nhỏ, cho nên bây giờ cô đã có chút lỗ mẫn.

"Ừm..." Bạch Tuyết đánh lén thất bại, đành phải giả vờ thuận theo.

Dù sao bị tên lưu manh cưỡng hôn, cô vươn đầu lưỡi liếm môi Lãnh Dạ một chút, không thể phủ nhận, Bạch Tuyết mờ ám quyến rũ, khiến Lãnh Dạ nóng rực, phía dưới cũng cứng rắn theo!

Bạch Tuyết phát hiện thời cơ tới, một ngụm hung hăng cắn lên môi Lãnh Dạ.

Ngoài miệng cắn Lãnh Dạ, trong miệng còn áp úng kêu.

"Buông tôi ra, nếu không tôi sẽ cắn rơi miệng anh-- "

"Đáng chết --" Lãnh Dạ nổi giận!

"Nhanh buông tôi ra, nếu không tôi sẽ cắn nát miệng anh, không tin anh cứ thử --" Bạch Tuyết cảm giận uy hiếp, chẳng qua Lãnh Dạ cảm giác lời kịch này quen thuộc như vậy, trước đây anh cũng thường sẽ nói như vậy với cô, hiện tại cô lại có thể học theo giọng điệu của anh nói chuyện!

"Cùng nhau nhả." Lãnh Dạ thỏa hiệp. Hà quang trong mắt đen kịt.

"Được." Bạch Tuyết đồng ý.

Cuối cùng, khi ra khẩu hiệu nhất trí, Bạch Tuyết và Lãnh Dạ cùng nhau buông ra, Lãnh Dạ buông Bạch Tuyết ra, Bạch Tuyết nhả Lãnh Dạ ra.

Lãnh Dạ nhìn thấy khóe miệng Bạch Tuyết dính máu, liếm môi mình một chút, biết đã chảy máu, có vị mằn mặn .

Bạch Tuyết hung hăng lau miệng, hình như rất chán ghét bị anh hôn.

Thế nhưng, nhìn thấy trên tay lau miệng có máu.

"A, chảy máu."

"Yên tâm, đó là máu cuả anh!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"À, cũng may."

"Em, lúc nào cũng cầm tinh con chó vậy? Sẽ cắn người!" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, từ khi vào cửa đến bây giờ đã bị cắn rách miệng hai lần!

"Anh mới cầm tinh con chó, tôi là thuộc sói !"

"Cái gì?" Lãnh Dạ ngẩn ra, không biết tại sao hôm này, cô nói chuyện luôn luôn dùng lời anh đã từng nói?

"Tôi thuộc sói." Bạch Tuyết lặp lại.

"Em thực sự thuộc sói sao?" Lãnh Dạ lạnh giọng hỏi.

"Đương nhiên." Bạch Tuyết trả lời đúng lý hợp tình.

"Có cảm tình con sói sao?" Lãnh Dạ khó có thể tin hỏi.

"Không có, chẳng qua là trong trí nhớ là tôi thuộc sói." Bạch Tuyết gãi gãi đầu, hình như đang khổ não gì đó?

"Ra vậy."

"Này? bây giờ anh lập tức ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi!"

"Anh cũng muốn nghỉ ngơi, ngủ chung đi." Lãnh Dạ nói xong, trực tiếp nằm xuống giường.

"Anh-- cú ra ngoài cho tôi ngủ --" Bạch Tuyết tức giận .

Lãnh Dạ không để ý tới cô gái đang kêu gào, tự đắp kín chăn, tất cả đều tự nhiên như vậy.

"Hừ -- Thiên Tâm đi đâu rồi?" Bạch Tuyết nhớ ra cô ngủ cùng con gái, tại sao có thể biến thành tên quỷ đáng ghét này!

"Anh ôm nó đi rồi, yên tâm, mau tới đây ngủ đi!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Ngủ cái đầu anh, nơi này là nhà của tôi, đây là giường của tôi, anh lập tức đi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Bạch Tuyết đứng ở cuối giường quát, ai biết Lãnh Dạ nhanh chóng đứng dậy, sau đó xách cô lên giường, dùng chân ngăn chặn cô.

"Em còn dám kêu to gọi nhỏ, tôi lập tức muốn em-- "

Nhìn cô gái trong lòng, còn có thân thể mềm mại bị anh dùng chân đè nặng, cảm giác được của cô mê người, khiến Lãnh Dạ kinh ngạc, giật mình trong lòng, bụng dưới có chút nóng lên.

Anh nuốt nuốt nước miếng, trong cổ họng lay chuyển, ánh mắt yếu ớt tối sầm lại!

Đó là dục vọng! Anh đã bị châm lửa!

Vốn định tha cho cô một lần, đáng chết!

Tiểu yêu tinh!

Anh khẽ nguyên rửa, thân thể bắt đầu nóng lên.

"Nếu anh dám làm càn, tôi sẽ chết cho anh xem--" Bạch Tuyết nhìn thấy ở trong mắt Lãnh Dạ.

CÓ dục hỏa, hơn nữa đang thiêu đốt, càng lúc càng lớn!

"Em? Không thể lọt được vào mắt xanh của ta!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Ít giả bộ đi! Không lọt được vào mắt anh? Vậy thì tại sao anh cứ đánh chết lấy tôi, trái lại anh nên cánh xa tôi ra!"

Nhìn cô nguy biến cho mình, Lãnh Dạ rất không vui, rèn đúc cô kiên cường, không ngờ cô lại có thể dùng chiêu thức này ở trên người anh! Thật buồn cười!

"Đại ca --" dưới lầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu, Bạch Tuyết nhay bén vểnh tai lên.

"Ai kêu đại ca vậy?"

"Không ai, mau ngủ đi!" Lãnh Dạ không vui!

Tên Bình Tĩnh này sớm không tới, muộn không tới, mà lại đúng lúc này tới, vừa mới đối phó được cô, thật vất vả không có đuổi anh ra ngoài, đang thời điểm mấu chốt thì lại xuất hiện!

"Đại ca --" Bình Tĩnh lại gọi một tiếng, kỳ thực, nếu như không phải bởi vì sự tình khẩn cấp, thì anh ta sẽ không đêm hôm khuya khoắt mà xuất hiện ở đây! Ai cũng biết buổi tối là thời gian đi ngủ, nhất là Lãnh Dạ và Bạch Tuyết đã tách ra lâu như vậy, nhất định hai người đang ân ái!

Đêm tối quấy rầy, anh ta thực sự là bất đắc dĩ!

"Không được, tôi phải đi xem." Bạch Tuyết mặc áo khoác lên, xuống lầu nhìn xem.

"Chị dâu, đại ca có ở đây không?" Bình Tĩnh mỉm cười hỏi.

"Anh? Ở đây không có đại ca, chỉ có một tên quý, quý xấu xa!" Bạch Tuyết thở phì phì nói.

"..." Tình huống này là sao? Bình Tĩnh không hiểu!

"Còn có, không nên gọi tôi là chị dâu, gọi tôi là Bạch Tuyết có biết hay không." Bạch Tuyết liếc mắt mình anh một cái.

"Tuyết Nhi, em làm sao vậy?" Bình Tĩnh nhìn Bạch Tuyết, bỗng nhiên cảm thấy rất xa lạ.

"Tôi rất tốt, trái lại là anh, tôi nhớ mình đã khóa chặt cửa, người vào bằng cách nào?"

Vẻ mặt Lãnh Dạ lạnh lùng đi xuống.

"Đại ca, tình huống này là sao?" Bình Tĩnh tiến lên dò hỏi.

"Đã mang đến chưa?" Lãnh Dạ hỏi.

"Mang đến rồi." Bình Tĩnh lấy ra một cây nhân sâm.

Kỳ thực, đây cũng không phải một cây nhân sâm bình thường, cây sâm này có linh tính, ăn rất bổ, hơn nữa còn có thể trị bách bệnh, Lãnh Dạ chính là kêu Bình Tĩnh đi lấy cây nhân sâm này, bình tĩnh không dám chậm trễ, cho nên suốt đêm mang tới.

"Đại ca, có phải anh không được hay không?" Bình Tĩnh nhìn xuống hạ thân Lãnh Dạ, bi ai hỏi.

"Ba --" Cái ót Bình Tĩnh bị Lãnh Dạ đánh một cái.

"Vì sao đánh em?" Bình Tĩnh vô tội hỏi.

"Nên đánh!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Người ta có lòng tốt, quan tâm anh mà thôi? Ngộ nhỡ anh bất lực, em còn có biện pháp tốt, chứ ăn cái nhân sâm này không tốt đâu!" Bình Tĩnh biện luận hỏi.

"Ba ba --" Cái ót Bình Tĩnh lại bị đánh hai cái.

Bình Tĩnh khóc không ra nước mắt!

Vì sao?

Vì sao bị thương luôn luôn là anh ta! .

Lang Vương dã man!

Luôn luôn đánh vào ót anh!

"Ha ha... Hóa ra anh không chỉ là quỷ đáng ghét, quỷ xấu xa, anh lại còn cong!" Bạch Tuyết cười trộm, nhìn người đàn ông này cao to khôi ngô, thật sự không thể nhìn ra, lại có thể bất lực!

Bạch Tuyết ngây thơ hoàn toàn không có chú ý ánh mắt hàn quang đối diện bắn tới, còn có ánh mắt cầu khẩn của Bình Tĩnh với Bạch Tuyết.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết lại nghĩ đến, nếu nhờ nửa đêm anh ta thềm thịt, chẳng lẽ anh ta muốn...

Không được!

Phải nghĩ biện pháp.

"Ai? Ai ở bên ngoài?" Bạch Tuyết quay về phía cửa hô lớn.

Bỗng nhiên Lãnh Dạ và Bình Tĩnh cảm thấy giật mình, dù sao bọn họ đã bị Ma Quỷ tập kích, còn có hắc ám tà thần tập kích, hiện tại không thể không cẩn thận.

Hai người đồng loạt chạy ra ngoài.

Còn phía sau chính là một tiếng sầm truyền đến.

Bạch Tuyết nhìn thấy hai người chạy ra ngoài, sau đó nhanh chóng đóng cửa, hơn nữa còn khóa lại.

"Quý đáng ghét, cảm ơn bữa ăn tối hôm nay của anh, tạm biệt, không tiễn, cúi chào." Sau đó chính là Bạch Tuyết lê dép bước đi, nghe thấy Bạch Tuyết lên lầu, sắc mặt Lãnh Dạ đen lại.

"Anh, em đi trước đây, em biết cánh cửa này khó thể làm khó được anh!" Bình Tĩnh vốn còn muốn hỏi Bạch Tuyết một chút, nhưng nhìn biểu tình lạnh lùng của Lãnh Dạ, anh ta vẫn nên thu hồi sự hiếu kỳ, ngoan ngoãn rời đi.

Nhìn Lãnh Dạ đứng ở cửa, Bình Tĩnh cũng không thể nào nghĩ đến Lang Vương vĩ đại cũng sẽ có ngày hôm nay, trước đây đều là phụ nữ cầu xin

anh muốn mình, không ngờ Bạch Tuyết lại còn có thể đuổi Lang Vương của bọn họ ra khỏi nhà!

Nhiều năm như vậy, quả thực cũng chỉ có hậu nhân của mẫu đơn tiên tử mới dám làm như thế, cũng chỉ có hậu nhân của mẫu đơn tiên tử có thể thu thập Lang Vương, cô gái đó nắm tâm của Lang Vương, nếu như đổi lại là một người khác không coi Lang Vương tồn tại, thì Lang Vương đã sớm đập chết, mà anh ta thật sự có thể lãnh hội! Nó rất đau!

Bình Tĩnh xoa xoa chỗ đau bị Lãnh Dạ đánh, cảm giác Bạch Tuyết làm được như vậy là rất đúng, người đàn ông bá đạo như vậy nên có người biết thu thập! Nếu không thì sẽ vô pháp vô thiên!

Nhìn bóng lưng Lãnh Dạ, toàn thân tản ra sát khí, xem ra Bạch Tuyết thảm rồi.

Vì Lãnh Dạ giống như muốn cắn người!

Ngoài ý muốn chính là, Lãnh Dạ lượm thứ gì đó trên mặt đất, sau đó đi tới cửa, nâng tay tra ổ khóa.

Bình Tĩnh lú lười!

Chẳng lẽ Lang Vương vĩ đại đang cạy khóa!

Đây cũng không phải là tác phong của Lãnh Dạ, anh ta cứ tưởng Lãnh Dạ sẽ một cước đá vỡ cửa, hoặc là trực tiếp xuyên tường đi qua, nhưng hai loại khả năng này đều không có, anh lại còn cạy khóa!

Xem ra Lãnh Dạ yêu Bạch Tuyết, liền biết chừng mực, tâm trí rối loạn, làm việc không có quy tắc, cho nên hấp tấp muốn vào phòng, khiến Bình Tĩnh thật muốn giúp Lãnh Dạ, chỉ cần một cước, Lãnh Dạ có thể thuận lợi đi vào, hà tất lại phải tốn sức như vậy!

Thế nhưng, nếu như anh ta làm như vậy, nhất định sẽ bị Lãnh Dạ đánh bay, chỉ sợ hảo tâm giúp đỡ, cũng chỉ là ý định! Còn nếu làm không tốt đến lúc đó người chết chính là mình!

Hơn nữa kiểu chết nhất định rất tàn bạo!

Quên đi, cứ để cho anh trở thành tên trộm đi!

Trong phòng, ở trên lầu, Bạch Tuyết dựng thẳng tai nghe động tĩnh, hai tay nắm gậy bóng chày.

Chỉ là, rất lâu sau, không có nghe được tiếng người lên lầu, đoán chừng là đã đi rồi, cho nên yên tâm, lê dép tiến phòng ngủ.

Lười biếng ngã xuống giường, sau đó tiện tay kéo chăn, đắp kín lưng tung rồi ngủ, giăng co lâu như vậy, cô cũng rất mệt nhọc!

Nhưng ai ngờ, Bạch Tuyết hoàn toàn nghĩ sai rồi, làm sao Lãnh Dạ có thể rời đi!

Lang Vương lãnh lòng làm sao có thể dễ yên, cô đã nhẫn tâm đuổi anh ra ngoài, đã muốn ngủ yên, vậy không có cửa đâu! Hơn nữa, có thể bây giờ cô đang kêu ngạo, dự đoán lúc này bím tóc cũng vênh lên trời!

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết nghe thấy thanh âm ai đó?

Nhanh chóng đứng dậy, mở đèn bàn trên đầu giường.

"A? Anh vào bằng cách nào vậy?" Bây giờ Bạch Tuyết cảm thấy mình không có chút cảm giác an toàn, rõ ràng đều đã khóa cửa trong nhà, vì sao bọn họ lại vẫn có thể tiến vào?

Nhìn người đàn ông đáng ghét này lại tự nhiên mở quần áo lấy áo ngủ, thảo nào lại nhìn quen như vậy, Bạch Tuyết nắm chặt tay, giận dữ trừng mắt nhìn Lãnh Dạ, thật muốn chất hỏi cái người đàn ông đáng này tại sao lại

muốn xông vào nhà cô, lại còn tùy tiện lấy mặc quần áo ngủ trong tủ, có biết lễ phép hay không?

Bạch Tuyết vừa muốn mở miệng đuổi anh ra, chỉ thấy chỉ trong nháy mắt, cánh tay của cô đã bị bàn tay to nắm lấy, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú cũng rơi vào trong tầm mắt của cô.

"Em mau đứng dậy, bây giờ còn có tâm tình ngủ sao."

Lãnh Dạ khom người, đơn giản kéo cô gái đang mềm nhũn lại gần.

"Anh, anh... Anh muốn làm gì?" Bạch Tuyết nhìn ánh mắt Lãnh Dạ, mặc dù người đàn ông này nhìn rất đẹp trai, thế nhưng, ánh mắt của anh thật dọa người, giống như ánh mắt quái thú, người đàn ông này lại còn xuất quỷ nhập thần tiến vào nhà cô, lại còn đặng đặng sát khí nhìn cô, khiến Bạch Tuyết có loại dự cảm gặp chuyện không may!

"Muốn làm gì? Em nói xem? Ân?" Vốn bởi vì Bạch Tuyết mất trí nhớ, Lãnh Dạ tính toán đêm nay sẽ không động vào cô, chỉ là muốn an ổn ôm cô ngủ, xem ra rất khó duy trì hiện trạng, không cho cô nếm mùi đau khổ, hình như cũng nên xin lỗi chính mình! Nhất là theo anh đang rất giận, cũng nên an ủi một chút, nếu không nó sẽ không tốt!

Bạch Tuyết nhìn ánh mắt Lãnh Dạ, làm cho cô sờn tóc gáy!

Lãnh Dạ chẳng muốn nói lời vô ích với Bạch Tuyết, trực tiếp vén chăn lên, chui vào chăn, sau đó đuổi tay ra, ép Bạch Tuyết vào trong ngực của anh.

Trong lòng Bạch Tuyết lập bập một tiếng, kinh hoảng nhìn nhìn người đàn ông không bình thường này.

Lãnh Dạ thầm nghĩ không thể cùng cô cãi nhau, như vậy quả thực là sống uổng, một phút giá trị nghìn vàng. Nhất định phải lợi dụng mới đúng.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết, thực sự là mẹ hoặc, trong lòng suy nghĩ muốn hôn cái miệng ucracô, đến lúc đó cô sẽ lại ngoan giống như trước kia.

Bỗng nhiên, cánh môi cực nóng rơi xuống môi Bạch Tuyết, Bạch Tuyết mở to hai mắt nhìn, lông mi cong cong thật dài vụt sáng --

Trong lòng cô thì đang mắng!

Thầm nghĩ, cô cũng không thể được phản kháng, mà người đàn ông này hình như cũng không bình thường, ngộ nhỡ là một sát nhân, đến lúc đó muốn cô, sau đó giết! Vậy bọn nhỏ do ai chăm sóc?

Trước muốn sau giết! ?

"Anh, anh có thể trước muốn sau giết không?" Bạch Tuyết không khỏi nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Lãnh Dạ ngừng lại nụ hôn, khước miệng nhếch lên, nhìn Bạch Tuyết, chiêu này thật đúng là dùng được, cô ngoan đi rất nhiều.

"Em nói xem?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Tôi không biết!" Bạch Tuyết nhanh chóng tự hỏi, vì sao người đàn ông này bỗng nhiên lại xuất hiện? Lại đột nhiên xuống tay với cô, chẳng lẽ người đàn ông này coi trọng thân thể cô? Hay là anh ta thèm khát, chỉ là cần một người phụ nữ giải khát?

Đáng buồn chính là, Bạch Tuyết thanh tỉnh không được bao lâu, bởi vì kỹ thuật hôn của Lãnh Dạ không ai có thể cưỡng lại, không có cô gái nào có thể chống cự được nụ hôn của anh, kỹ thuật hôn của anh đã luyện được một ngàn năm, nên Bạch Tuyết không phải là đối thủ của anh!

Quả nhiên, không bao lâu, Bạch Tuyết bị hôn đến chóng mặt, thở gấp, ánh mắt mơ màng.

Lãnh Dạ hài lòng hôn Bạch Tuyết, bàn tay nhéo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết.

"Không chịu nổi sao?" Giọng nói Lãnh Dạ khàn khàn hỏi.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết thanh tỉnh rất nhiều, nhú mào, cắn môi, bắt đầu đẩy người đàn ông đè nặng cô ra.

"Anh đi xuống, đừng chạm vào tôi..." Bạch Tuyết e thẹn gầm nhẹ, tại sao cô lại có thể làm vậy với một người đàn ông mà mình không biết như vậy!

Còn hạ thân Lãnh Dạ đã lên sừng, tùy thời có thể cướp cò...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Cứu Người

Bạch Tuyết muốn đẩy Lãnh Dạ ra, nhưng mà, người đàn ông này thật sự rất nặng , bất đắc dĩ, giãy dụa thân thể mềm mại, muốn từ dưới cơ thể của anh mà chui ra. Lãnh Dạ bị thân thể mềm mại ngọt ngào của Bạch Tuyết giãy dụa phía dưới , thân thể anh bắt đầu nóng lên, nhìn đường cong xinh đẹp của cô gái nhỏ phía dưới thật mê người.

Ngực lớn, eo mảnh, chân dài, đáng chết! Thật đáng giận.

Lãnh Dạ hí híp mắt, ánh mắt tràn đầy lửa nóng, bàn tay trực tiếp sờ lên cặp đùi mê người của cô.

"Ừm..." Bạch Tuyết than nhẹ.

"Thế nào? Có cảm giác ? Cô gái nhỏ, em dám quên anh, anh liền dùng biện pháp này khiến cho em càng phải nhớ anh thật kỹ ——" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, cô gái nhỏ cũng dám quên anh, điều này làm cho anh rất khó chịu, rất đau lòng!

Vóc người Bạch Tuyết xinh xắn lạnh lợi, còn Lãnh Dạ thì cao to cứng rắn.

"Anh muốn làm gì?" Biết rõ câu hỏi này thật ngu ngốc. Tay Lãnh Dạ đã sờ tới đó , nếu như cô còn không biết là muốn làm gì? Cô thật là một chày gỗ !

Lãnh Dạ vẫn không dừng lại bất kỳ động tác nào, nhìn cô thở gấp , bị anh sờ khiến khuôn mặt đỏ tới mang tai, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như chảy máu. Lãnh Dạ cúi đầu, nhẹ nhàng cắn vành tai nhỏ nhắn của cô, thanh âm khàn khàn phát ra "Anh muốn em."

Người đàn ông này thật đáng ghét, thật quá phận, không thêm che dấu mà lộ liễu nói muốn cô, thế nhưng, người đàn ông này đối với cô mà nói là xa lạ , mặc dù thân thể bị anh ta kéo rất khó chịu, thậm chí là khát vọng!

Cô ảo não, khiến cô trở thành một người xấu?

Cô đã là mẹ, người đàn ông này hẳn cũng đã có vợ? Lúc này cô lại có một khát vọng đối với người đàn ông này!

Thế nhưng, người đàn ông làm cho cô mang thai vì sao lại không xuất hiện?

Người đàn ông này luôn miệng nói nơi này là nhà của anh ta, còn nói cô là người phụ nữ của anh ta! Thế nhưng, tại sao cô lại không hề quen biết gương mặt này?

Cha đứa nhỏ chắc hẳn phải là người đàn ông mà cô yêu! Không phải là người lạ mới đúng!

Lãnh Dạ nhìn thấy cô gái nhỏ đang đấu tranh tư tưởng, dứt khoát một lần nữa cho cô thêm chút lửa, thế là, anh điên cuồng hôn mỗi một tấc da tấc thịt trên người Bạch Tuyết, động tác rất cuồng dã, rất kích tình, cũng bởi vậy Bạch Tuyết đã bị hưng hăng kích thích, tê dại một mảnh.

Bạch Tuyết ảo não, cô sao có thể đối một người lạ lại có cảm giác!

Tịch mịch thật đáng sợ!

Trống rỗng đến hại người!

"Chờ một chút, tôi không muốn! Tôi và anh căn bản là không quen , có lẽ là không biết, anh rốt cuộc coi tôi là cái gì? Tôi không phải là loại phụ nữ tùy tiện như anh nghĩ!" Bạch Tuyết cố gắng chứng minh chính mình bất đắc dĩ!

Lãnh Dạ dừng lại động tác, ngẩng đầu lên, con người thâm thúy chăm chú khóa lại trên người Bạch Tuyết.

"Anh làm như thế, khiến tôi rất tức giận, tôi biết tôi không đủ sức để chống lại anh, không thể đẩy anh ra..." Bạch Tuyết mâu thuẫn nói, trong tròng mắt bật kín một tầng hơi nước, cô không muốn mình có quan hệ không minh bạch và một người đàn ông xa lạ ! Thế nhưng, thân thể lại phản bội cô!

Thân thể phản bội, mặc dù đáng sợ. Thế nhưng, vẫn kiên cường làm chủ bản thân mình, cho nên...

Nhìn Lãnh Dạ không nói, chỉ là nhìn cô thật sâu.

Bạch Tuyết khẽ ngâm, trong con người nhàn nhạt có hơi nước bay lên, phảng phất sau một khắc, hơi nước liền kết băng, sau đó theo gương mặt cô chảy xuống .

Lãnh Dạ nhìn thấy tròng mắt lạnh lùng của Bạch Tuyết, vừa rồi rõ ràng cô đã động tình, vì sao lại?

Cô gái nhỏ này lại có định lực ? !

Chỉ là này định lực tới con mẹ nó không phải lúc!

Lãnh Dạ nổi giận!

Anh đã nhẫn nhịn thật lâu, anh có rất nhiều hàng tồn kho, anh hoàn toàn có thể quay về Yêu giới để tiết ra, thế nhưng, anh không muốn, anh muốn

để lại cho Bạch Tuyết, muốn cùng Bạch Tuyết, anh không muốn đụng chạm bất kỳ người phụ nữ nào nữa.

Nhưng mà, cô gái nhỏ đáng chết này, lại có thể đem anh quên đi!

Thú tính của anh đã bộc phát, anh thế nào chịu được!

Nhìn cô đang tức giận, dáng người kiêu ngạo, Lãnh Dạ khẽ nhú lông mày.

"Em muốn như thế nào?" Anh trầm giọng rống giận, trong lòng mất hứng nóng nảy, anh thô lỗ một phen lau đôi mắt xinh đẹp của Bạch Tuyết, lau đi những nước mắt chưa thành hình kia.

Bạch Tuyết không nói!

"Em dám quên đi người đàn ông của mình, em còn tức giận? Chẳng lẽ anh sẽ không tức giận sao? Anh là người đàn ông của em, em lại nói với anh là không hề biết anh, anh hận không thể bóp chết em ——" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết sục sục cái mũi, tỏ ra ủy khuất.

"Anh là người đàn ông của tôi? Thế nhưng, anh đối với tôi mà nói là hoàn toàn xa lạ ! Tôi căn bản là không biết anh ——" Bạch Tuyết khóc nước nở quá.

"Vậy thì hãy nếm thử mùi vị quen thuộc của anh, hiện tại phương pháp cảm giác sự quen thuộc là tốt nhất." Lãnh Dạ kêu lên một tiếng chua xót, lạnh lùng nói.

"Đàn ông các anh có thể hay không đừng động một chút là nghĩ tới phương diện này? Anh xông vào nhà của tôi, lại còn không đi, lại còn quá

phận, anh còn bắt nạt tôi..." Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Tuyết lại một lần nữa bịt kín hơi nước.

"Ngang ngược vô lí!" Lãnh Dạ trầm mặt giận dữ, nhưng nếu cẩn thận nghe, sẽ cảm thấy bên trong còn có chút bất đắc dĩ!

"Anh mới là người không phân rõ phải trái! Anh nói anh là người đàn ông của tôi sao? Thứ nhất là về việc anh đối với tôi như thế này, căn bản là anh không biết tôn trọng người khác! Anh... Anh có phải hay không coi tôi là loại phụ nữ đó? Nói cho anh biết, tôi không phải là người dễ bị khi dễ như vậy đâu —— mặc dù tôi không phải là đối thủ của anh, thế nhưng, chỉ cần tôi hô to một tiếng, anh liền sẽ rất thảm!" Bạch Tuyết uy hiếp nói.

Không cần nói rõ, Lãnh Dạ cũng biết ý tứ trong lời nói của Bạch Tuyết, cô chậm chạp chưa hô to, chủ yếu là không muốn con mình tỏ ra khác thường, cô gái nhỏ biết bản lĩnh của bọn nhỏ.

Đối với Bạch Tuyết, anh bây giờ chỉ là người ngoài, Bạch Tuyết một mực ẩn nhẫn, chính là lo lắng anh sẽ biết bọn nhỏ rất lợi hại!

Bạch Tuyết đã từng nói, cô hi vọng con của cô sẽ tỏ ra bình thường, không thể bị người ngoài biết bọn nhỏ rất đặc biệt, nếu không sẽ bị những nhà khoa học bắt đi làm nghiên cứu, cô không muốn như vậy, cho nên cô đã quy định, không cho phép bọn nhỏ tự ý sử dụng ma pháp!

Lúc này, cô gái nhỏ chỉ là uy hiếp anh, cũng không có hô to muốn gọi bọn nhỏ tới.

Cô gái nhỏ này còn lặp lại lần nữa là không quen biết anh!

Nghĩ tới đây, Lãnh Dạ càng phát bực!

"Cô gái ngốc! Anh chỉ động thủ với người phụ nữ của anh, người khác còn chưa có tư cách đó —— "

"Vậy có phải hay không muốn tôi nói với anh : Tiên sinh, tôi rất vinh hạnh!"

"Cô gái ngốc! Anh chỉ động thủ với người phụ nữ của anh, người khác còn chưa có tư cách đó —— "

"Vậy có phải hay không muốn tôi nói với anh : Tiên sinh, tôi rất vinh hạnh!"

Lãnh Dạ ngẩn ra, cô gái nhỏ đã thay đổi, trở nên lớn mật , dám phản bác.

Vừa mừng vừa lo? !

Nên vui hay buồn? !

Đồng thời, hai chữ tiên sinh cũng hung hăng kích thích Lãnh Dạ, cô gái nhỏ đáng chết , dám kêu anh là tiên sinh.

"Gọi anh là Lãnh Dạ, hoặc là Dạ." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Anh?"

Bạch Tuyết sửng sốt, người đàn ông này cũng họ Lãnh?

Là trùng hợp?

Hay là?

Anh hung hăng véo hai má Bạch Tuyết một cái.

"Cô gái ngốc, nếu anh chỉ nghĩ muốn thân thể của em, nếu chỉ nghĩ muốn cái kia, còn cần chạy xa như vậy, trên đời nhiều phụ nữ như vậy, hơn nữa ——" Lãnh Dạ ngừng lại, hơn nữa anh còn có nhiều phi tử đều tịch mịch khó nhận , anh cũng không cần như vậy lo lắng! Anh hừ lạnh một tiếng.

"Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin anh? Anh rõ ràng chính là một cao thủ trên giường, nếu không phải anh thường xuyên ngoại phụ nữ sao có thể ** như thế ?" Bạch Tuyết lạnh giọng nói, cô cảm giác được, người đàn ông này là một tay già đời.

Vừa rồi, mặc dù cô một mực giãy giụa, thế nhưng, vẫn bị người đàn ông này làm cho hạ thân ướ!

Bi ai!

"Kỳ thực thân thể của em đã tiếp thu anh, sao em không thuận theo cảm giác đi?" Lời nói của Bạch Tuyết khiến Lãnh Dạ như bị điện giật, toàn thân tê dại một trận.

"Tôi có cảm giác, nếu anh bị đè nặng như thế này, cũng sẽ thở gấp thôi !" Bạch Tuyết trợn mắt liếc anh một cái.

"Em muốn châm lửa?" Lãnh Dạ kêu lên một tiếng , khàn khàn nói.

"Có hỏa cũng là do chính anh đốt !" Bạch Tuyết phản bác.

"Nếu không phải em là củi khô, sao anh có thể lại cháy!"

"Kia, tốt nhất mau chết cháy anh đi ——" Bạch Tuyết giận dữ gầm nhẹ.

"Nếu như anh bị chết cháy, em chính là hung thủ, em chính là tên phóng hỏa, hỏa chính là do em đốt !" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, một đôi con ngươi lajh lẹo đã hơi đỏ lên.

"Anh không phân rõ phải trái, anh bị chết cháy cũng là do anh tự tìm ."

"Sự tình không lớn, em xem rồi thì xử lý đi? Em, em là có muốn cứu hay là không cứu? Nói chung, mệnh này của anh liền giao cho em !"

"Anh —— vô lại!" Bạch Tuyết căm tức nhìn Lãnh Dạ gầm nhẹ.

"Pháp luật là công đạo , là do em châm lửa, chứng cứ vô cùng chính xác, mặc dù là anh chết, em cũng khó trốn tội danh, đến lúc đó em chính là hung thủ giết người." Lãnh Dạ khloe miệng vừa kéo, con người lạnh lẽo nhìn cô gái nhỏ trong lòng , chỉ thấy Bạch Tuyết lông mi cong cong thật dài vệt sáng , giống như đang nhanh chóng suy tính sự tình?

"Ít gạt người, làm gì có chứng cứ nào! Loại chuyện này còn có chứng cứ sao?" Bạch Tuyết giả vờ trấn định nói.

"Đương nhiên, nó chính là chứng cứ." Lãnh Dạ nắm lấy tay Bạch Tuyết , liền kéo xuống phía dưới, bàn tay nhỏ mềm mại của Bạch Tuyết bỗng nhiên đặt sát vật cứng, thân thể cô run lên. Đây là cái gì? Cô tự nhiên hiểu rõ.

Mỗi ngày tắm cho bọn nhỏ , ** của hái bé trai cô rất hiểu rõ , chỉ là cái này cực lớn lại còn cứng đến thế?

Không thể không hiểu kỳ? !

"Nó nó có thể chứng minh cái gì?" Bạch Tuyết chợt dạ hỏi.

"Nó có thể chứng minh rằng anh là do em làm cho chết cháy ." Lãnh Dạ hùng hồn nói.

"Anh, cái người này, da mặt thật đúng là rất dày, anh cho rằng nó có thể đi ra gặp người sao?" Bạch Tuyết rất bất đắc dĩ nói.

"Nó là có chút xấu hổ , thế nhưng, lúc đó, anh đã mất mạng , nên phải khám nghiệm toàn thân , đến lúc đó pháp y sẽ tìm ra nguyên nhân cái chết của anh, đến lúc đó em chính là hung thủ."

"Hừ! Ai có thể chứng minh tôi chính là hung thủ?" Bạch Tuyết tức giận hỏi.

"Ở đây trừ vân tay của anh, hiện tại cũng có vân tay của em , bởi vì bàn tay nhỏ bé của em đã nắm nó." Lãnh Dạ rất nghiêm túc nói, hơn nữa thái độ khi nói rất rất đứng đắn .

"Anh —— vô sỉ!" Bạch Tuyết nổi giận.

"Em có ý định để cho bọn nhỏ mất mẹ sao? Hay là có ý định giúp anh hạ sốt? Em tự xem xét rồi xử lý đi!" Lãnh Dạ rất bất đắc dĩ nói.

Bạch Tuyết bị sự việc quay vòng!

Bạch Tuyết cũng không phải là đứa bé , cô đã là mẹ của ba đứa nhỏ , cũng không phải dễ dàng bị lừa như vậy , cô nhanh chóng suy nghĩ, bắt đầu nghĩ biện pháp.

"Kia, đã nghiêm trọng như thế, tôi nghĩ vẫn là lựa chọn phương pháp thứ hai đi! Tôi sẽ giúp anh hạ sốt!" Bạch Tuyết biểu hiện rất bất đắc dĩ nói.

Lãnh Dạ khước miệng vừa kéo, vui vẻ.

"Thế nhưng, tôi không muốn bị ngoạn như thế, anh phải cho tôi làm chủ mới được?" Bạch Tuyết ngây thơ nhìn Lãnh Dạ hỏi.

Lãnh Dạ bị ánh mắt ngây thơ của Bạch Tuyết hấp dẫn, cô nói cái gì thì liền là cái đó.

Im lặng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Em mau đi đóng kỹ cửa lại, miễn cho bọn nhỏ chạy vào nhìn thấy thì không tốt." Lãnh Dạ đem thân thể di chuyển, anh không lo lắng Bạch Tuyết chạy trốn, Tôn hầu tử vĩnh viễn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Phật Như Lai.

Bạch Tuyết xuống giường, sau khi ngoạn ngoạn đóng chặt cửa, quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Dạ mỉm cười.

"Tắt đèn có được không?" Bạch Tuyết xấu hổ hỏi.

Lãnh Dạ gật gật đầu, bật đèn và không bật đèn đối với anh mà nói là giống nhau, anh là Lang Vương, mặc dù là ở trong đêm khuya nhưng vẫn nhìn rõ như ban ngày.

Bạch Tuyết sau khi tắt đèn, từ một bên lấy ra một cái cà vạt.

"Cái kia... Anh gọi là Lãnh Dạ phải không? Như vậy, tôi sẽ kêu tên anh là Lãnh Dạ nha, tôi có thể hay không đem tay anh buộc lại được không?" Bạch Tuyết hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như muốn nhỏ nước, nhìn cô gái nhỏ e thẹn, Lãnh Dạ như thế nào có thể nhẫn tâm cự tuyệt, theo ý của cô đi!

Chẳng phải biết, trò hay đã bắt đầu ...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Cô Gái Nhỏ, Em Muốn Anh Chết

Bạch Tuyết không thấy Lãnh Dạ nói gì, cô lần mò bò lên giường.

"Anh không nói lời nào chính là chấp nhận." Bạch Tuyết khôn ngoan ngọt ngào nói.

Cô bắt đầu đem hai tay Lãnh Dạ trói chặt, sau đó lại đem hai tay của anh trói chặt trên đầu giường, sau đó bắt đầu cởi quần Lãnh Dạ, trán của cô đã toát ra đổ mồ hôi.

Lãnh Dạ bị bàn tay nhỏ của Bạch Tuyết cởi quần, phía dưới đã nhô lên như một cái lều nhỏ.

Bạch Tuyết bị vật cứng đụng một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng hào.

Bạch Tuyết cởi quần của Lãnh Dạ tới đầu gối, cũng không cho Lãnh Dạ cởi tiếp, cô liền ngồi lên hai đùi của Lãnh Dạ.

"Cô gái nhỏ, em đang đùa với lửa đấy, hay là em sợ không dậy nổi ——" Lúc này, nếu như Lãnh Dạ không biết Bạch Tuyết muốn làm gì? Chỉ sợ sẽ là đồ ngốc !

Bạch Tuyết vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, một bộ dáng đã xong việc.

"Người đàn ông của tôi phải không? Vậy thì ngoan ngoãn nằm đi, để tôi giúp anh hạ sốt, tôi cũng không thể cho anh chết cháy bởi cây đuốc lớn trong cơ thể, cho nên anh yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Bạch Tuyết đi tới cửa.

"Cô gái nhỏ —— nếu em dám đi, anh nhất định sẽ khiến em chịu không nổi."

Bạch Tuyết không để ý đến lời nói đó, mở đèn lên, sau đó mở cửa ra, cuối cùng biến mất tại cửa.

Lãnh Dạ mau bị ép điên, cô gái nhỏ thật to gan, lại có thể đùa với anh như thế.

Anh nhắm mắt lại, chuẩn bị dùng lực đem mình thoát ra. Nếu như bị bọn nhỏ nhìn thấy, quần thì cởi phân nửa, hạ thân nhô lên cao, anh còn mặt mũi nào làm cha bọn họ!

Bỗng nhiên, cửa lại lần nữa bị mở ra.

Cô gái nhỏ đã quay lại.

"Đừng lo lắng, tôi sẽ không hại chết anh, tôi cũng sẽ không nhìn anh bị chết cháy." Bạch Tuyết cầm trong tay một cái mát xa đi tới.

Lãnh Dạ rất tò mò, cái mát xa kia là do anh đưa cho cô, lúc đó Bạch Tuyết mang thai, thân thể rất mệt, thế là Lãnh Dạ mua cho Bạch Tuyết một cái mát xa loại nhỏ, lúc Bạch Tuyết không có việc gì làm sẽ cầm cái mát xa loại nhỏ này mát xa chỗ này, mát xa chỗ kia.

"Em lấy nó làm gì?" Lãnh Dạ buồn bực, lạnh lùng hỏi.

"Nó không có lửa, tôi sẽ giúp nó tạo ra lửa."

Bạch Tuyết vừa nói , vừa leo lên giường, khởi động cái mát xa, cách nội khổ của Lãnh Dạ mà bắt đầu mát xa cho cự long của anh.

"Cô gái nhỏ, em muốn anh chết?" Lãnh Dạ tức giận quát.

"Đừng có gấp, như thế này cũng sẽ rất thoải mái, tôi thử qua rồi, rất thoải mái." Bạch Tuyết nói như đây không phải là chuyện lạ, kỳ thực, trong lòng đã cười thật to .

"Em thử qua?" Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết hỏi.

"Ô kìa, anh nghĩ đi nơi nào thế? Tôi là nói này cái máy mát xa này mát xa rất thoải mái." Bạch Tuyết ngây thơ nói, làm ra một bộ mặt ngây thơ, khiến cho người ta luôn luôn vô điều kiện mà tin cô.

Máy mát xa làm cự long chấn động, động tác của Bạch Tuyết rất dịu dàng, Lãnh Dạ liên tiếp bị kích thích, cái máy mát xa quả nhiên rất thoải mái, thế nhưng bất luận như thế nào cũng không thoải mái bằng sự ôn nhu của cô gái nhỏ!

Cái kia nóng nóng, ấm áp , chặt chẽ, làm anh cảm giác lâng lâng.

Bạch Tuyết mặt đỏ tim đập mát xa cự long của Lãnh Dạ, thật ra, trong lòng thấp thỏm không yên.

Tay nhỏ bé của cô thỉnh thoảng cảm giác được độ cứng của chỗ đó, ngượng ngùng cúi thấp đầu, không dám nhìn Lãnh Dạ.

"Nhẫn nhịn như vậy rất khó chịu, sao không ném thử một chút tư vị của nó, em sẽ thích cái cảm giác khi nó tiến vào người em." Thanh âm Lãnh Dạ khàn khàn nói.

"Ai ai nhẫn!" Bạch Tuyết vẫn như cũ cúi đầu, xấu hổ không dám ngẩng lên.

"Ướt sao?" Lãnh Dạ khước miệng vừa kéo, xấu xa hỏi.

"A?" Bạch Tuyết búng tỉnh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Lãnh Dạ, anh ta có ý gì? Chẳng lẽ anh ta biết chỗ đó sẽ ướt sao? Thực sự là vô sỉ!

Nói chuyện lại rõ ràng như thế!

"Chịu không nổi thì đến đây, anh rất hào phóng."

"Cái đầu người đấy, xem ra lực mát xa chưa đủ mạnh, chờ chút, tôi sẽ làm mạnh hết sức." Bạch Tuyết cuống quýt đem máy mát xa chỉnh độ mạnh nhất. Không biết rằng, bởi vì mạnh và hơn, Lãnh Dạ bỗng nhiên bắn, vì thế bàn tay nhỏ của Bạch Tuyết cũng bị bắn ướt.

"Anh anh anh..." Bạch Tuyết vứt bỏ máy mát xa, chạy vào phòng vệ sinh, cô muốn đi rửa tay.

Đi vào phòng tắm, mới phát hiện mặt của mình hồng như thế.

Nhìn cô gái gái nhỏ chạy đi, Lãnh Dạ không nói gì, thật sự là không có biện pháp nào để giữ cô gái nhỏ lại!

Có khi cô đứa nhỏ, đôi khi cô lại giống như một con mèo thích quẩn lấy người, nhưng lúc này, cô giống như một con nhím xù lông, gặp người liền đâm!

Chẳng lẽ là bởi vì còn trẻ như vậy đã làm mẹ, tính cách mới có thể mâu thuẫn như vậy!

Không sao, cô ôn thuận cũng được, dã man cũng được, mạnh mẽ cũng được, ngang ngược cũng được, đáng yêu cũng được, cho dù như thế nào, dù sao cô nhất định cũng là người phụ nữ của anh.

Chờ Bạch Tuyết từ trong phòng tắm ra, Lãnh Dạ đã ngồi ở bên giường, anh lạnh lùng, không nói một lời, Bạch Tuyết cảm giác được anh đang tức

giận.

"Hiện tại có phải là lửa trong người đã hết? Anh cũng có thể thoát ra được hả?" Bạch Tuyết còn không biết sống chết hỏi.

Lãnh Dạ quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, trên khuôn mặt xuất hiện rõ ràng sự bất đắc dĩ.

"Cô gái, em thật to gan!" Chưa có người phụ nữ nào dám đùa giỡn anh như thế, vẫn là do anh kiêu ngạo đùa giỡn!

Bạch Tuyết bị khí thế cường đại của Lãnh Dạ dọa sợ, người đàn ông này là ai, trên người anh có khí thế uy nghiêm làm cho người ta không lạnh mà run!

"Cô gái, em thật to gan!" Chưa có người phụ nữ nào dám đùa giỡn anh như thế, vẫn là do anh kiêu ngạo đùa giỡn!

Bạch Tuyết bị khí thế cường đại của Lãnh Dạ dọa sợ, người đàn ông này là ai, trên người anh có khí thế uy nghiêm làm cho người ta không lạnh mà run!

Cô bị dọa sợ, đôi mắt đẹp lại lần nữa bốc lên nhàn nhạt hơi nước, ủy khuất nhìn anh, ánh mắt sâu thẳm kia khiến Lãnh Dạ rất lo lắng, cô gái nhỏ chêu đùa anh như thế, chẳng lẽ anh không nên cưỡng ép? Chẳng lẽ anh không nên giận dữ?

"Em tốt nhất mau bồi thường cho anh, nếu không anh sẽ hung hăng chà đạp người, không tin em liền thử!"

"Anh anh, tại sao có thể như vậy, không phải vừa rồi anh đã bắn sao?" Bạch Tuyết vô tội phản bác.

"Bởi vì vừa rồi là do em làm chủ, hiện tại em đã không còn quyền làm chủ , người làm chủ kế tiếp sẽ là anh ."

"Anh anh không được xằng bậy, người đàn ông của tôi, người đàn ông của tôi sẽ không bỏ qua cho anh, các con của tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh ——" Bạch Tuyết sợ hãi lui về phía sau, trong lòng có chút lo lắng.

Lãnh Dạ rất hài lòng câu trả lời của Bạch Tuyết.

"Người đàn ông của em?" Lãnh Dạ hoài nghi hỏi.

"Đúng, người đàn ông của tôi, hơn nữa anh ấy rất lợi hại, anh bắt nạt tôi bao nhiêu, anh ấy sẽ giết anh ——" Bạch Tuyết uy hiếp.

"A?"

"Nếu anh không muốn chết, hãy mau rời khỏi đây."

"Cô gái ngốc, còn dám nói về người đàn ông của em, ngay cả bộ dáng người đàn ông của em em còn không nhớ , hừ!" Lãnh Dạ thở gấp , cô gái nhỏ này bây giờ còn biết chuyển đề tài qua người đàn ông của mình , cô đã quên anh, điều này cũng khiến anh bị tổn thương!

Giọng nói Lãnh Dạ lạnh lạnh, toát ra khí thế lạnh lùng, chưa từng gặp qua một người đàn ông dọa người như , Bạch Tuyết trốn tránh ánh mắt đó, không dám nhìn thẳng vào anh.

Anh trừng mắt với Bạch Tuyết một cái, bỗng nhiên đem cô gái nhỏ kéo vào trong lòng, anh dùng lực rất mạnh, Bạch Tuyết không hề khống chế trực tiếp nhào vào trong ngực anh, Lãnh Dạ nắm chặt lấy cằm của cô.

"Tốt nhất em nên ngoan ngoãn , hiện tại anh sẽ phải hảo hảo trừng phạt em, khiến em biết tính nghiêm trọng của việc dám quên đi người đàn ông

như thế nào ." Lãnh Dạ đưa ngón trỏ vào trong miệng Bạch Tuyết , quấy rối cái miệng thơm ngát của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết mặc dù sợ hãi, nhưng không dễ bị khi dễ như vậy.

Cô tức giận trừng mắt với Lãnh Dạ, không chút lưu tình cắn ngón tay không an phận kia.

Cái miệng nhỏ nhắn cắn chặt lấy ngón trỏ của Lãnh Dạ , mắt to tức giận trừng mắt nhìn Lãnh Dạ, không biết rằng động tác này lại hung hăng kích thích Lãnh Dạ, khiến Lãnh Dạ nhớ tới thời điểm Bạch Tuyết từng dùng cái miệng nhỏ nhắn này ngậm lấy cự long của anh, thân thể anh lại một lần nữa nóng ran, hạ thân lại cứng lên.

"Em?" Thanh âm Lãnh Dạ khàn khàn nhìn cô gái nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn của cô bao lấy ngón tay của anh, tình huống trêu chọc người thế này, khiến bản thân anh trở nên rất đói, anh thế nào chịu được kiểu trêu chọc này!

Anh nghĩ rất nhiều nếu có thể khiến cô gái nhỏ chấp nhận khát vọng của anh , e rằng cự long lập tức sẽ vui vẻ, lập tức biến thành pháo loại nhỏ, thẳng tiến tới Bạch Tuyết mà nã pháo. Suy nghĩ như vậy, dưới hạ thân liền căng thẳng, ánh mắt lại lần nữa trở nên cực nóng.

Bạch Tuyết tự nhiên cảm giác được sự biến hóa của Lãnh Dạ, vốn là cắn ngón tay của anh , là muốn uy hiếp anh đứng đắn một chút, anh không được làm ...

Xem ra không gọi bọn nhỏ tới là không được!

Bạch Tuyết cấp tốc nhả ngón tay của Lãnh Dạ ra, hét to .

"Con trai, con trai, tiểu bông, tiểu bông, cứu mạng, cứu mạng..." Bạch Tuyết bỗng nhiên hét to, Lãnh Dạ cũng sửng sốt!

Tiểu bông trong lời của Bạch Tuyết chính là Thiên Tâm, con gái bảo bối của cô.

Chỉ trong nháy mắt, ba đứa bé đều tới phòng ngủ của Bạch Tuyết.

"Mẹ?"

"Mẹ?"

"Mẹ?"

Lúc này, mặc dù trong người Lãnh Dạ lửa có cháy to cỡ nào, thì cũng bị dập tắt hết!

Cô gái nhỏ này lại dám gọi bọn nhỏ tới! Đáng chết!

"Các con, mau đem anh ta đá văng ra ——" Bạch Tuyết chỉ vào Lãnh Dạ ra lệnh một tiếng.

"Chờ một chút." Ưc Ưc hô to một tiếng, đứng trước mặt Lãnh Dạ, ngăn cản Niệm Niệm và Thiên Tâm.

"Ưc Ưc?"

"Ưc Ưc?"

"Ưc Ưc, anh ta bắt nạt mẹ, chẳng lẽ con muốn bảo vệ cho anh ta?" Bạch Tuyết không thể tin nhìn con trai thứ hai của mình.

"Mẹ, không cần phí lực như thế, một mình con có thể đối phó, mọi người hãy đi ra ngoài trước , con sợ làm bị thương mọi người, vẫn là đi ra ngoài đi." Ưc Ưc mở cửa ý bảo mấy người bọn họ đi ra ngoài trước.

Bạch Tuyết và Niệm Niệm còn có Thiên Tâm đều đi ra .

Ưc Ưc đi tới trước mặt người cha lạnh lùng của mình.

"Cha, mẹ hiện tại không nhớ ra cha, cha, vẫn là nên nhẫn nhịn một chút, không nên dọa mẹ sợ hãi!" Ưc Ưc lấy lòng nhìn Lãnh Dạ nói.

Lãnh Dạ lúc này hoàn toàn đứng im, miệng cũng không nói gì, con trai nói anh nên nhẫn nhịn một chút ?

Chẳng lẽ anh không có sao?

Anh đã nhẫn nhịn gần như muốn nổ tung, đứa bé lo lắng anh sẽ dọa mẹ bé sợ hãi, lại không biết mẹ bé không hề bị dọa sợ , mới vừa rồi anh còn bị cô gái nhỏ đùa giỡn như thế!

"Cha biết, cha sang phòng bên cạnh ngủ!" Lãnh Dạ đứng dậy rời khỏi , cái gì cũng không có nói lại.

Mấy người Bạch Tuyết đi vào.

"Con trai, con thật giỏi, thực sự là con trai ngoan của mẹ." Bạch Tuyết ôm lấy Ưc Ưc nói một hơi.

"Mẹ? Bộ dáng của cha, mẹ thật sự một chút cũng không nhớ rõ sao?" Ưc Ưc khổ sở hỏi, vừa rồi nhìn thấy cha rời đi như vậy, bé rất đau lòng!

Bạch Tuyết lắc đầu.

"Mẹ, cha... cha..." Ưc Ưc nhìn ba người trước mắt đều bị mất đi ký ức về cha, cũng rất bất đắc dĩ rời khỏi . Hiện tại bọn họ không có ký ức về cha, mặc dù bé nói rõ sự tình, bọn họ cũng sẽ không tin , bởi vì trong trí nhớ của bọn họ đều không có cha!

Bạch Tuyết nhìn bóng lưng người đàn ông vừa rời khỏi, lại nhìn thấy bóng lưng của Ưc Ưc đang rời đi, sao có thể giống nhau như vậy?

Chẳng lẽ?

Thế nhưng?

Vì sao cô đối với Lãnh Dạ một chút ấn tượng cũng không có? !

Thiên Tâm và Niệm Niệm đều đi về ngủ, Bạch Tuyết vừa mới nằm xuống, Ưc Ưc đẩy cửa phòng ngủ của mẹ, đi vào.

"Ai?" Bạch Tuyết cả kinh, cho rằng lại là Lãnh Dạ.

"Mẹ, con là Ưc Ưc, con muốn cùng mẹ nói chuyện!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Anh Không Phải Người, Mà Là Sói

Ức Ức bò lên giường mẹ, sau đó nằm ở trong lòng Bạch Tuyết.

"Ức Ức, con muốn nói chuyện gì với mẹ?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi, mà thực ra Ức Ức có âm mưu đen tối, nó biết không thể trực tiếp nói cho mẹ biết Lãnh Dạ chính là cha được, phải nghĩ biện pháp khác.

"Đêm nay con muốn ngủ cùng mẹ." Bạch Tuyết cho rằng Ức Ức đang lo lắng cho cô, vui mừng cười, con trai cô chính là con trai cô, thời điểm mấu chốt vẫn cùng thân thiết với mẹ.

Bạch Tuyết đưa tay ôm Ức Ức vào trong ngực.

Chỉ chốc lát, Bạch Tuyết đã ngủ, cảm giác được mẹ ngủ say, Ức Ức mở mắt ra, đôi mắt đen bóng linh động đảo qua một vòng. Sau đó, cẩn thận từng li từng tí nhấc cánh tay ra, nhẹ nhàng kéo tay Bạch Tuyết đặt ở ngang hông mình lên, ngừng thở, cô gắng không phát ra tiếng động gì, nhẹ nhàng đặt tay mẹ nó ở trước ngực.

Thân thể nó vặn vẹo, cọ cọ ra bên ngoài, chu lên cái miệng nhỏ nhắn nhí, hôn một cái lên mặt Bạch Tuyết, sau đó gọi tiếng mẹ, xác định Bạch Tuyết có ngủ hay không.

Không có tiếng trả lời.

Nhìn thấy mẹ không có trả lời, biết mẹ đã ngủ say, thế là, nhẹ nhàng uốn éo người, như con sâu đo, dọc theo cái giường chui ra bên ngoài, bò từ trong chăn ra, đồng thời còn không quên kéo chăn, cẩn thận từng li từng tí đắp lên cho mẹ.

Mặc dù tính tình Ưc Ưc lạnh lùng, thế nhưng vẫn là rất săn sóc, nó cũng như cha mình, đều yêu quý Bạch Tuyết trong lòng.

"Mẹ, Ưc Ưc cũng là bất đắc dĩ, cha đã vì mẹ làm rất nhiều, nhất định Ưc Ưc sẽ giúp đỡ mẹ nhớ lại về cha từng chút từng chút..." Sau đó, tiểu gia hỏa ngồi xếp bằng trước giường Bạch Tuyết, hai tay tạo thành chữ thập, vươn ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào Bạch Tuyết, rồi vươn ngón trỏ và ngón giữa vào huyết thái dương của mình, bắt đầu truyền công.

Nó phải giúp trợ Bạch Tuyết hồi phục ký ức trước đây.

Khi ngủ mơ.

Hình ảnh rõ ràng...

Lãnh Dạ đi ra từ trong phòng tắm, đến gần đầu giường, Bạch Tuyết đang dựa thành giường, trong tay cầm một quyển sách, là sách nói về phụ nữ có thai, cho nên cô rất nghiêm túc mà xem, bởi vì tuổi cô còn nhỏ, cho nên tri thức cần phải bù lại. ,

Thân thể Lãnh Dạ trầm xuống, nhích lại gần, anh cúi đầu, nghiêng mặt, nhẹ nhàng hôn lên da thịt Bạch Tuyết, im lặng quấy nhiễu cô.

Bạch Tuyết ngượng ngùng né tránh, không có ý tứ nhìn anh một cái.

"Em đang đọc sách!"

"Em cứ xem của em, anh hôn việc của anh, ai cũng không cản trở." Động tác của Lãnh Dạ không có bất kỳ ngừng lại, mà càng không khách khí đến

gần.

"Thế nhưng, anh như vậy em xem sao được!" Biết rõ người đàn ông này muốn làm gì, cho nên nói xong, trong lòng Bạch Tuyết cũng chột dạ.

"Vậy không nên xem."

"Thế nhưng, em chưa buồn ngủ!"

"Ai quy định ở trên giường là phải đi ngủ, anh và em còn có việc có thể làm tốt hơn đây."

Lãnh Dạ vẫn bận rộn như cũ, một tay ôm lấy phần eo của Bạch Tuyết bởi vì mang thai mà to tướng, giọng nói khàn khàn: "Không nên nhìn."

Bạch Tuyết bất đắc dĩ liếc mắt nhìn anh một cái, người đàn ông này chính là có ý không cho cô dễ chịu, trong bụng cũng có đứa bé, anh lại còn không tha cho cô mỗi ngày, còn nói cái gì mà: Sau này không thể làm lâu, lo lắng cô mệt. Thế nhưng, không phải mỗi ngày đều bị anh làm mới được, nếu không anh sẽ chết đói! Chính là logic vớ vẩn!

Người phụ nữ nào mà trả có thai, chẳng lẽ nhưng người đàn ông kia đều chết đói sao?!

Cô bị anh trêu chọc, cũng không có tâm tình xem tiếp, gập sách lại, để sách sang một bên. Bất mãn oán giận nói: "Sau này khi anh xem sách, em cũng quấy nhiễu anh!"

"Hoan nghênh bị quấy nhiễu, chờ mong bị quấy nhiễu." Lãnh Dạ không biết xấu hổ nói.

Ai!

Thua với anh!

Trên thế giới này sao lại có thể có loại đàn ông như vậy chứ!

Lại còn để cô gặp phải!

"Lãnh Dạ..." Bạch Tuyết ngọt ngào, giống như gạo nếp kêu lên, khiến Lãnh Dạ còn tưởng con gái gọi mình?

"Thật dễ nói chuyện, anh còn tưởng rằng đứa thứ ba nói!" Lãnh Dạ cũng không hi vọng ở trên giường Bạch Tuyết sẽ giống đứa nhỏ, khiến anh cảm thấy có tội, cảm giác đang ở cùng trẻ vị thành niên! Cái cảm giác này cực kỳ khó chịu!

"Lãnh Dạ... Tại sao anh lại dối như thế? Có phải đời trước anh là hòa thượng hay không?" Bạch Tuyết không để ý tới Lãnh Dạ không vui, vẫn ngọt ngào như cũ, mềm mại gọi anh, hơn nữa còn to gan nói kiếp trước Lãnh Dạ là hòa thượng, ý là kiếp này mới có thể khát khao như thế.

"Kiếp trước? Anh không biết, anh chỉ biết là kiếp này nghĩa vụ của anh là phải ăn no, mau mau chấp hành nhiệm vụ của em đi." Lãnh Dạ lạnh lùng nói, khước miệng lại đặc ý.

"Anh là người, còn cần vậy sao?"

"Anh không phải người, anh là sói."

"Ghét."

"Mặc kệ em tin hay không, anh lặp lại lần nữa, anh là sói, không phải người." Lãnh Dạ nói rất chân thành, Bạch Tuyết lại không cho là đúng, cười ha hả nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ không biết làm sao, anh đã rất vất vả bày tỏ sự thật, nhưng Bạch Tuyết lại có thái độ này!

Bạch Tuyết không ngừng không tin, còn to gan ôm cổ Lãnh Dạ, thân thể còn cười lên thắt lưng Lãnh Dạ.

"Anh là sói, vậy em chẳng phải con dê bị anh ăn hết hay sao?"

"Em cảm thấy sao?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Không nên, em không muốn làm con dê, em muốn làm Hồng Thái Lang, sau này anh không nghe lời, em sẽ..."

"Em sẽ làm gì?"

"Em sẽ dùng cái chày đánh anh--" Bạch Tuyết cười xấu đem mặt giấu trong cổ Lãnh Dạ, thổi khí vào đấy, đến mùi thơm của cơ thể cũng kích thích Lãnh Dạ.

"Anh thích em dùng quả trứng nổ anh."

"Anh không sợ em nổ bay anh sao..."

"Không sợ, anh có pháo cỡ nhỏ, em dám nổ anh, anh sẽ dùng đại bác đánh em."

Bạch Tuyết nằm bò trên bả vai anh, anh cúi đầu, đập vào mắt lại là một mảnh xuân quang. Hai nhữ phong thật là mê người.

Bỗng nhiên, Lãnh Dạ căn lên nhu phong, Bạch Tuyết khẽ rên lên, bỗng nhiên ở phía sau lưng, dường như bị cái gì đó đâm một chút, hoặc là trong chăn có thứ mê hoặc, trong khoảnh khắc này, thân thể như cánh hoa mềm nhũn ra, vòng eo xụi lơ.

"Đừng..."

"Đừng dừng lại?" Lãnh Dạ cố ý hiểu lầm Bạch Tuyết, khàn giọng hỏi.

"Không... Là..." Bạch Tuyết thở gấp.

"Anh hiểu được, không muốn anh dừng lại." Lãnh Dạ càng thêm ra sức.

Bạch Tuyết e thẹn cắn môi, không thể khiến anh ngừng lại cắn nuốt, mặc cho lửa nóng của anh hôn đầy ngực cô. Đến trướng ngại vật trên người cũng bị anh chút bỏ! Thân thể Bạch Tuyết trần chui xấu hổ nhắm mắt lại, từng trận điện lưu truyền tới toàn thân cô.

Một đêm mê loạn, Lãnh Dạ sóng to gió lớn đánh xuống, cô cảm thấy mình bị Lãnh Dạ nuốt hết, nổi nổi chìm chìm...

Đổi lấy chính là eo mỗi lưng đau...

Trong lúc ngủ mơ, bỗng nhiên Bạch Tuyết mở mắt ra, nhìn chung quanh chỉ thấy màn đêm đen nhánh...

Ức Ức đã rời khỏi, nó chỉ có thể khống chế tư tưởng của mẹ một chút, mặc dù hồi ức của em chính là đoạn kia, thế nhưng nhất định hồi ức trước đây sẽ không khác gì.

Bạch Tuyết còn nhớ rõ tất cả cảnh trong mơ, cô lại có thể nghĩ đến người đàn ông xấu xa kia?

Không thể tưởng tượng được!

Rất mất mặt!

Bạch Tuyết che mặt ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhi còn có chút nóng.

Chẳng lẽ giống như anh ta nói, mình đã quên mất anh ta?

CHẳng lẽ cô mất trí nhớ?

Không có khả năng, trước đây cô có rất nhiều bạn học, rất nhiều chuyện cô cũng nhớ rõ, vì sao là không có chút ký ức về Lãnh Dạ này?

Thế nhưng, cảnh trong mơ giải thích thế nào?

Quá chân thực .

Cũng là căn phòng này, cô lại còn kích tình như thế!

Ngủ không được, đứng dậy, lặng lẽ đi tới gian phòng bên cạnh.

Đi tới trước giường Lãnh Dạ, bình tĩnh ngồi xuống, nhìn gương mặt đẹp trai này, anh cũng rất đẹp mắt.

Nhìn một lúc, thân thể giống như rất nóng, hô hấp có chút thở gấp.

Người đàn ông đáng chết!

Giống như có ma lực!

Chẳng lẽ bởi vì anh đã động thủ động cước với cô cho nên khiến cô nghĩ ngợi lung tung sao?

Nhanh chóng đứng dậy, nhanh chóng chạy đi, sau đó trực tiếp đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa mặt.

Ngay khi Bạch Tuyết rời đi, con người thâm thúy của Lãnh Dạ trên giường mở ra, nhìn nơi cô biến mất.

Mặc dù cô không nhớ anh, thân thể lại không có cách nào chống cự anh.

Mặc dù cô quên mất anh, thân thể này vẫn cấp thiết muốn.

Nếu không, vì sao cô lại xuất hiện trong phòng ngủ anh, lại còn thở gấp.

Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, có chút vui vẻ.

Ngày hôm sau, lúc Bạch Tuyết và bọn nhỏ thức dậy, Lãnh Dạ đã ở chuẩn bị bữa sáng.

"Ô, bữa sáng thật phong phú, con thích." Thiên Tâm tán dương, sau đó đi tới điện thoại bên cạnh.

"Alô? Cha, hôm nay cha có tới không? Con nhớ cha nha." Thiên Tâm ngọt ngào nói, còn Lãnh Dạ vốn đang bận rộn bỗng nhiên ngưng, con gái lại còn có thể gọi điện gọi người khác là cha, xem ra người kia chính là Khang Nghị.

Thiên Tâm cúp điện thoại, nhìn thấy chú đẹp trai đang làm cơm nhìn mình, chân mày nhíu lại.

"Chú đẹp trai nhìn con như vậy, là bởi vì bộ dạng con xinh đẹp sao, mới có thể không chớp mắt nhìn con." Thiên Tâm bập bẹ hỏi, sau đó đến gần trước mặt Lãnh Dạ, thăm dò hỏi.

Lãnh Dạ không nói gì!

Anh cực kỳ khó chịu, con gái của mình lại có thể gọi người khác là cha!

"Kỳ thực, con có xinh đẹp thì cũng rất phiền não thôi! Giống như mẹ vậy, có rất nhiều người thích mẹ nha." Thiên Tâm như có điều suy nghĩ nói.

Lãnh Dạ nghe vậy, sắc mặt càng khó coi hơn, mặt tối sầm lại!

"Vậy, Thiên Tâm có thể nói cho chú biết là có những ai thích mẹ không?" Lãnh Dạ ngồi xuống, giả vờ mềm giọng hỏi, vì tra ra những ai thích người phụ nữ của mình, thì anh có thể mềm giọng nói chuyện.

"Cha con nhất định thích mẹ, chú Khang Cốc cũng thích mẹ, mỗi lần chú nhìn thấy mẹ đều rất vui vẻ, còn có chú, chú ở lại đây chẳng lẽ không thích mẹ sao?" Thiên Tâm bập bẹ hỏi.

"Khụ khụ, thật đúng là không ít!"

"Đó là đương nhiên rồi, mẹ là người rất đẹp, đến con cũng được đẹp theo."

"Thiên Tâm, hôm nay ta mang bọn con đi công viên giải trí chơi nhé, nhanh đi gọi mẹ con xuống đi."

"Thật vậy sao?" Thiên Tâm hưng phấn hỏi.

"Ừm, thực sự."

"Ui da, chú vạn tuế, con sẽ đi gọi mẹ rời giường." Thiên Tâm nhanh chóng nhảy nhót lên lầu.

Lãnh Dạ ở dưới lầu còn có thể nghe thấy tiếng Thiên Tâm gọi Bạch Tuyết, lắc lắc đầu, vội vàng đi theo.

"Mẹ, mẹ, mau rời giường ..." Thiên Tâm lung lay thân thể Bạch Tuyết, dùng toàn lực muốn lay Bạch Tuyết tỉnh.

Lãnh Dạ khoanh tay trước ngực, dựa một bên nhìn hai mẹ con.

Bạch Tuyết nhíu mày, hơi mở mắt ra, khi thấy con gái cười trên người mình, cảm thấy bất đắc dĩ than thở: "Bảo bối à, con dậy sớm như thế làm gì? Đêm qua mẹ không ngủ ngon, bây giờ vẫn buồn ngủ!" Bạch Tuyết mơ màng màng nói, hận không thể tiếp tục ngủ.

Thiên Tâm vui tươi hơn hở cười, kéo cánh tay Bạch Tuyết, lôi cô ra khỏi chăn.

"Mẹ, hôm nay chúng ta đi công viên chơi, không thể đi quá muộn, nếu không sẽ phải xếp hàng mua vé! Nhanh rời giường đi, nhanh rời giường đi!" Thiên Tâm nỗ lực kêu Bạch Tuyết, hi vọng có thể gọi mẹ tỉnh dậy.

"Được rồi được rồi, đừng ầm ĩ, mummy rời giường ngay!" Bạch Tuyết thống khổ gãi gãi đầu, cảm thấy bất đắc dĩ từ trên giường bò dậy, sau đó đi vào phòng tắm, bắt đầu chải đầu.

"Mẹ, con giúp mẹ tìm quần áo đẹp nhé." Thiên Tâm đi tới tủ quần áo của em, sau đó bắt đầu tìm kiếm quần áo đẹp.

Trong phòng tắm, Bạch Tuyết vừa mới chải đầu xong, đang chuẩn bị đi tắm.

Không ngờ bỗng nhiên Lãnh Dạ đẩy cửa tiến vào, sau đó lập tức đóng cửa lại, hơn nữa còn khóa lại.

Anh vốn là muốn nhìn Thiên Tâm đánh thức mẹ rời giường như thế nào, chẳng qua nhìn thấy tư thế ngủ lười biếng của cô, khiến thân thể anh nóng lên, phía dưới lập tức cứng rắn.

"A! Anh?" Bạch Tuyết ngoài ý muốn.

"Xuyt! Không muốn bị Thiên Tâm nghe thấy, em im miệng lại.

Bạch Tuyết tự nhiên biết tiểu bảo bối nhi đang ở bên ngoài tìm quần áo cho cô, chỉ là không biết làm sao anh ta chánh được con bé, lặng lẽ không một tiếng động đi vào?

Hiện tại dùng đầu ngón chân cũng biết anh muốn làm gì!

Trong tròng mắt anh lóe lên tình dục!

"Anh mau ra ngoài--" xuất phát từ bản năng, Bạch Tuyết hạ giọng đuổi anh ra.

"Anh còn chưa có đi vào, ra thế nào? Hử?" Lãnh Dạ một bước đi tới, kéo Bạch Tuyết vào trong lòng, sau đó hung hăng hôn lên môi cô.

"Ủm!" Bạch Tuyết nỗ lực đẩy Lãnh Dạ ra, nhưng chẳng biết rằng cô càng giãy giụa thì càng kích thích Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nhanh gọn cởi quần mình ra, quần tụt theo chân rơi xuống mặt đất.

Bạch Tuyết lập tức cảm thấy có cái gì đó dựa vào người cô, dùng đầu ngón chân cũng biết đó là vật gì!

"Anh anh anh!" Bạch Tuyết ngượng ngùng nhìn Lãnh Dạ, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì? Ăn không được vẫn còn không dứt !

"Anh là đang giúp em nhớ ra anh, không phải em không nhận ra anh sao? Vậy hỏi thân thể của em có biết anh không?" Lãnh Dạ bỗng nhiên hành động, Bạch Tuyết còn chưa phản ứng được gì, liền bị hung hăng cắm vào, sau đó chỉ thấy trướng đau, bỗng nhiên trong thân thể có thêm một thứ!

"A, anh, đau quá..." Bạch Tuyết che miệng nói nhỏ, chủ yếu là biết con gái xòn ở bên ngoài, nếu như bị đứa nhỏ biết mẹ nó đang bị người đàn ông xấu xa này khi dễ, dự đoán Thiên Tâm sẽ giết anh ta!

Bạch Tuyết không muốn đứa nhỏ giết người, cũng không muốn mình sẽ mất mặt, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt có khổ cũng khó nói!

"Không muốn đau thì phối hợp với anh."

"Anh anh, chúng ta có quen như vậy sao? A! A! Tại sao anh lại có thể như vậy! A a a! Làm sao anh lại có thể như vậy!" Bạch Tuyết không thể chống cự Lãnh Dạ đánh tới, mặc dù ngoài miệng một mực oán giận, thế nhưng thân thể lại thấy khoái cảm!

"Không phải em rất thoải mái sao?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Nói bậy, tôi không thoải mái!" Bạch Tuyết chột dạ không dám nhìn người đàn ông va chạm mình.

"Không thoải mái? Vì sao ư? Như thế? Không thoải mái vì sao kẹp anh chặt như thế? Hử?" Cuối cùng Lãnh Dạ bắt cố, anh cũng không mềm lòng, mỗi một lần đều hận không thể xuyên thấu thân thể Bạch Tuyết. Mỗi một lần đều hung hăng cắm sâu vào.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Ai Dám Chạm Vào Em, Anh Sẽ Giết Hắn

"Anh nói vậy, tôi không thoải mái, tôi không có kẹp anh, là là là không gian bên trong liền lớn như vậy!" Bạch Tuyết xấu hổ nói xạo.

"Ai nói với em là không gian bên trong lớn? Cửa động nhỏ đến đáng thương, anh phải cố gắng để chen vào, thế nhưng bên trong lại thít chặt, hết sức co dãn. A a a em kẹp khiến anh chịu không nổi, có phải em muốn anh?"

"Không có, tôi còn không biết anh! Sao có thể nhớ anh!" Bạch Tuyết thở gấp trả lời.

"Không biết anh, vậy chắc hẳn anh là người tiếp xúc nhiều nhất, thân mật nhất với em." Lãnh Dạ hung hăng một cái. "A a a anh anh anh thật hèn hạ, ghét, a a a!"

"Có biết anh không? Nói ——" Lãnh Dạ nghiêm nghị hỏi.

"Tôi không biết anh, đồ vô lại ——" Bạch Tuyết cắn răng tức giận mắng.

Lãnh Dạ hung hăng thêm một cái, Bạch Tuyết liền kêu a a a a .

"Rốt cuộc có biết anh không? Nói mau ——"

"Không nói!"

"Được lắm!" Lãnh Dạ trực tiếp rút ra , chỉ cọ cọ ở bên ngoài, không đi vào nữa , bị bỗng nhiên rút ra, Bạch Tuyết cảm thấy trong lòng trở nên trống rỗng.

"Anh thật vô lại ——" Bạch Tuyết then quá hóa giận.

"Nếu muốn thoải mái, phải ngoan ngoãn một chút, nếu không..."

"Nếu không cái đầu anh, anh có phải là đàn ông không, có ai làm vậy như anh không ?" Bạch Tuyết rống giận.

"Anh có phải là đàn ông không, vừa rồi em cũng đã biết? Hừ? Năng lực làm việc của anh em cũng hiểu rõ , trước đây ở trên giường đều là em cầu xin tha thứ, muốn anh tha cho em, chẳng lẽ hiện tại, em rất khao khát?" Lãnh Dạ giả vờ bình tĩnh hỏi, thật ra, cự long bỗng nhiên bị rời khỏi nơi nóng bỏng đó, cũng rất khó chịu, chỉ là anh muốn ép cô gái nhỏ phải nhận ra anh, nếu không lần sau muốn cô, còn gặp rất nhiều trắc trở!

"Khốn khiếp, vô lại, tôi khao khát cũng là do anh làm hại ——" Bạch Tuyết nâng tay lên mãnh liệt đánh Lãnh Dạ.

"Dừng tay, giữ lại chút khí lực này còn không bằng tự giúp bản thân được ăn no." Lãnh Dạ đề nghị.

"Hừ! Anh không phải là đàn ông, anh thật âm hiểm, thật đáng ghét, anh là đồ vô lại, tôi tôi tôi..." Bạch Tuyết thế nào lại không biết xấu hổ tự giúp chính mình ăn no!

"Nhìn thấy không? Cái này chứng tỏ là người đàn ông, đến đây đi, anh cho em mượn vũ khí để dùng, rất dễ sử dụng." Lãnh Dạ không biết xấu hổ cợt nhả nói, mặt Bạch Tuyết đỏ bừng một mảnh, xấu hổ đến đỏ mặt.

"Khốn khiếp —— tôi không cần anh , tôi đi tìm người khác, có rất nhiều đàn ông nguyện ý cho tôi dùng!" Bạch Tuyết thở phà phò muốn đi ra ngoài,

thật ra, cô chỉ nói cho đỡ bức bối, cô sao có thể đi tìm người khác! Mặc dù hiện tại cô quên mất Lãnh Dạ, thế nhưng cô cảm thấy trong lòng mình có một người, một người đàn ông mà cô yêu thương sâu sắc, chẳng qua là người kia còn chưa có xuất hiện, cho nên cô một mực chờ đợi.

Lãnh Dạ nhìn điệu bộ của cô gái nhỏ, luống cuống, chặn cô lại.

"Em dám —— em là người phụ nữ của anh, ai dám chạm vào em, anh sẽ giết hẳn." Lãnh Dạ một lần nữa ép Bạch Tuyết sát vào tường, lại một lần nữa hung hăng một cái, Bạch Tuyết lập tức kêu rên.

"Tiểu yêu tinh!" Lãnh Dạ một tiếng kêu đau đớn, không chút biện pháp, anh liền túm lấy cô gái nhỏ, hung hăng muốn cô, mỗi một lần tiến vào đều hận không thể chết ở nơi nóng bỏng này của cô!

Sau mấy hiệp đại chiến, Lãnh Dạ đem tất cả trứ hàng đều bàn giao hết lên người Bạch Tuyết, nhưng mà, Bạch Tuyết bị giày vò toàn thân xụi lơ lăn qua lăn lại trên mặt đất, Lãnh Dạ một tay ôm cô gái nhỏ lên, ôm vào trong ngực, một tay mặc lại quần áo chỉnh tề cho cô, bởi vì bên ngoài còn có một đứa bé, anh muốn mặc quần áo chỉnh tề rồi mới đi ra.

Cởi áo ngủ của Bạch Tuyết ra, che lại nơi bị anh phá hủy.

Bạch Tuyết cảm thấy người đàn ông này muốn ôm cô đi ra. Bỗng nhiên như con gà bị đánh, thoáng cái liền thanh tỉnh.

"Chờ một chút, con gái của tôi còn ở bên ngoài, tôi không thể để cho bé nhìn thấy anh, anh không thể đi ra ngoài, thả tôi xuống." Bạch Tuyết giãy giụa đứng xuống, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã, được Lãnh Dạ một phen đỡ lấy.

"Anh? Xoay mặt qua chỗ khác, nhanh lên một chút." Bạch Tuyết ra lệnh.

"Em còn có cái gì là anh chưa từng thấy qua?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Quay mặt đi, tôi đã dọn dẹp con cháu của anh rồi, bây giờ rất không thoải mái có biết không!" Bạch Tuyết thấp giọng gào thét.

Khóe miệng Lãnh Dạ vừa kéo, ngoan ngoãn xoay người qua chỗ khác, nghe thấy cô gái nhỏ mở nước, sau đó chính là một loạt tiếng nước, nghe ra là cô đang tắm.

Rất nhanh, Bạch Tuyết đã tắm xong.

"Bây giờ tôi đi ra, anh không thể đi ra ngoài, chờ một chút, chúng tôi đi rồi anh hãy ra. Còn có, không được nói với bất kỳ người nào về chuyện vừa rồi, nếu không tôi sẽ đi báo cảnh sát cáo anh cường bạo tôi!" Bạch Tuyết uy hiếp nói, sau đó mở cửa ra .

"Bây giờ tôi đi ra, anh không thể đi ra ngoài, chờ một chút, chúng tôi đi rồi anh hãy ra. Còn có, không được nói với bất kỳ người nào về chuyện vừa rồi, nếu không tôi sẽ đi báo cảnh sát cáo anh cường bạo tôi!" Bạch Tuyết uy hiếp nói, sau đó mở cửa ra .

Lãnh Dạ cười, cô gái nhỏ lại dám uy hiếp người, chẳng lẽ là bởi vì sinh đứa nhỏ, tính cách cũng thay đổi?

Cô gái nhỏ đôi khi giống như sư tử cái, anh đừng bảo hộ những đứa con của mình, có lẽ cũng là bởi vì trở thành mẹ, khiến cô trở nên mạnh mẽ hơn.

Chẳng qua!

Lãnh Dạ vẫn là thích cô gái nhỏ ở trước mặt anh ngoan ngoãn một chút, ở trước mặt người khác có thể mạnh mẽ một ít!

Bạch Tuyết đi ra , hơn nữa rất nhanh thay đổi quần áo, sau đó căn phòng rất yên tĩnh.

Lãnh Dạ cũng nhanh chóng thay đổi quần áo, quần áo trên người đã không thể mặc được nữa, khi này lần qua lần lại khiến quần áo nhăn nhúm lại .

"Chú, chú đã xong chưa? Chúng con đang chờ chú. ——" Bọn nhỏ hưng phấn ở phía dưới gọi, bọn nhỏ cũng đều biết Lãnh Dạ muốn dẫn bọn chúng đi công viên giải trí, cho nên đều rất vui vẻ, người chú này làm cơm rất ngon, còn mang bọn chúng ra ngoài chơi, thật tốt quá, sau khi bọn chúng sinh ra, còn chưa bao giờ được đi chơi, đây chính là lần đầu tiên , cho nên đều rất hưng phấn.

"Thiên Tâm, vì sao các con lại gọi cái người đáng ghét kia ?" Bạch Tuyết còn chưa hiểu tình hình.

"Mẹ, chú đẹp trai nói mang chúng ta đi." Thiên Tâm ăn ngay nói thật.

"Tốt lắm, hôm nay mẹ vừa vặn có việc, để anh ta dẫn các con đi đi." Bạch Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến mình còn có việc, mặc dù Lãnh Dạ đối với cô lưu manh đùa giỡn , thế nhưng trực giác nói cho cô người rất đáng tin cậy , lại nói các con của cô cũng không phải là người phạm, mỗi đứa đều là thần đồng, đây là kết luận của Bạch Tuyết, cô sinh ba thần đồng, không phải thần đồng về mặt học giỏi, mà ý là ba tiểu thần tiên.

"Mẹ, mẹ làm gì?" Ưc Ưc quan tâm hỏi.

"Mẹ muốn đi tìm việc làm, muốn kiếm tiền." Bạch Tuyết nhìn ba đứa nhỏ mặc dù lợi hại, thế nhưng cô hi vọng bọn nhỏ có thể cùng những đứa trẻ khác giống nhau, bình thường mà sống qua ngày, cho nên cô quyết định dựa vào chính mình nuôi sống bọn nhỏ, không cho bọn nhỏ sử dụng phương pháp đặc biệt đi kiếm tiền.

"Tìm việc làm?"

"Tìm việc làm?"

"Tìm việc làm?"

Bọn nhỏ trăm miệng một lời.

"Ừ, mẹ muốn đi tìm làm việc, buổi tối chúng ta sẽ gặp nhau, mẹ đi trước." Bạch Tuyết cần thời gian, cô cầm túi xách lên liền đi ra ngoài, bọn nhỏ người xem ta, ta xem người, dường như ý nghĩ đều giống nhau, có công ty nào sẽ cần mẹ?

Bạch Tuyết vừa mới đi, Lãnh Dạ liền đi xuống, nhìn lướt qua phòng khách.

"Cha, mẹ đi tìm việc làm, hôm nay nhờ cha trông coi chúng con, thật vất vả." Ưc Ưc ngẩng đầu, nhìn Lãnh Dạ nói.

"Ưc Ưc, sao em lại nói cho chú ta? Cũng đã nói chú ta không phải là cha của chúng ta, tại sao em muốn gọi như vậy?" Niệm Niệm không vui oán giận nói.

"Đúng vậy! Đây là anh đối với cha ruột của chúng ta bất trung!" Thiên Tâm cũng bất mãn nói.

"Các người —— quên đi, ta thích gọi như vậy, ở trong lòng ta người này vĩnh viễn là cha của chúng ta, có một ngày các người sớm muộn cũng sẽ biết." Ưc Ưc rất bất đắc dĩ nói.

"Trong lòng em chú Khang Nghị mới là cha chúng ta, sau này, anh gọi kệ anh, em gọi kệ em!" Thiên Tâm đề nghị.

"Niệm Niệm? Anh sẽ gọi ai?" Thiên Tâm hỏi.

"Anh, ai anh cũng không gọi, bây giờ hai người này đều là tình nghi, anh đều gọi là chú, đến khi mẹ nói cha là ai, anh gọi cũng không trễ, các em thích thì gọi trước đi, gọi sai anh cũng mặc kệ!" Niệm Niệm nói.

Lang vương thâm thúy nhìn ra ngoài cửa, cô gái nhỏ lại có thể yên tâm giao ba đứa nhỏ cho anh , may mắn anh là cha bọn nhỏ , nếu như anh là người xấu, bọn nhỏ chẳng phải sẽ rất nguy hiểm! Đáng chết, như thế không tin tưởng anh là sói!

"Cha, chúng ta đi thôi?" Ưc Ưc đã có một chút không thể chờ đợi được .

"Đi, xuất phát thôi." Lãnh Dạ cho mỗi đứa nhỏ đội một cái mũ lưỡi trai , ít nhiều che khuất dấu vết mới sinh. Mặc dù mấy đứa nhỏ sinh hoạt linh động, nhưng dáng vẻ bên ngoài của chúng vừa nhìn là biết trẻ con vừa mới được sinh ra , chiều cao chính là một đặc điểm, đều mập mạp thấp bé. Thứ hai chính là dáng vẻ, vừa nhìn chính là con nít còn bé. Cho nên anh cho bọn nhỏ đội lên mũ, che khuất một ít đặc thù trẻ con.

Lãnh Dạ cùng bọn nhỏ rất vui vẻ, đây chính là con trai và con gái của anh, cha nào mà không yêu con mình, nhất là Lãnh Dạ rất quý trọng đứa nhỏ của anh và Bạch Tuyết, cũng có nghĩa là anh sắp hoàn thành tiệc nuôi năm xưa của mẫu đơn tiên tử và tổ tiên lang tộc của anh.

Năm đó thiên đình phản đối thần tiên và yêu yêu nhau, mẫu đơn tiên tử đã bị trừng phạt, lúc này rốt cuộc đau khổ cũng đi qua, chỉ cần bọn nhỏ thuận lợi lớn lên, đem ma vương vĩnh viễn phong ấn, chính là lập công lớn với thiên đình, nguyên thần của Bạch Tuyết cuối cùng có một ngày sẽ trở lại thân thể này , nguyên thần và thân thể hợp nhất, đến lúc đó cô liền ...

Bên này, từ sáng tới trưa Bạch Tuyết đều rất bận rộn, cô tìm rất nhiều công ty, nhưng họ nói cô không có kinh nghiệm, nói bằng cấp của cô quá thấp, không có một công ty nào chấp nhận cô!

Tất cả đều nằm trong dự liệu của Lãnh Dạ , thế là...

Nhưng Bạch Tuyết cũng không có nhụt chí, cô biết lộ trình tìm việc của cô nhất định rất gian khổ, bởi vì bằng cấp của cô, bởi vì tuổi của cô, những thứ này đều là trở ngại!

Bạch Tuyết tới một quán cơm, chuẩn bị ăn cơm.

Vừa mới ngồi xuống, liền nhìn thấy một số xa lạ gọi tới.

"Xin chào." Bạch Tuyết lễ phép chào hỏi, hôm nay cô viết rất nhiều sơ yếu lý lịch, chỉ cần là số xa lạ gọi tới là có thể do công ty nào đó gọi , quả nhiên.

"Xin chào, xin hỏi cô có phải là tiểu thư Bạch Tuyết không?" Đối phương là một người phụ nữ giọng nói ngọt ngào.

"Tôi là Bạch Tuyết, tôi là Bạch Tuyết." Bạch Tuyết có chút kích động trả lời.

"Là như thế này, chúng tôi nhìn thấy sơ yếu lý lịch của cô, muốn mời cô qua đây một chuyến, nói chuyện một chút."

Bạch Tuyết vừa nghe, nhân viên của công ty này thật lễ phép, nói chuyện lịch sự như thế, còn dùng chữ mời, mời cô đi qua đó một chuyến, nghĩ tới đây, trong lòng suy nghĩ nhất định là một công ty rất tuyệt , hài lòng , toét miệng cười.

"Được , tôi lập tức tới ngay, xin hỏi địa chỉ của công ty ở đâu?" Bạch Tuyết lễ phép hỏi.

Đối phương sau khi nói địa chỉ cho Bạch Tuyết , xoa mồ hôi trên trán một chút, cúp điện thoại, hi vọng mình không phạm lỗi nào cả.

Cấp trên hạ lệnh phải mời vị Phật sống này về , hôm nay Bạch Tuyết cũng đã tới đây, cô cũng đã gặp, thế nhưng, cô không chọn trúng Bạch Tuyết, cô là quản lý phòng nhân sự, tất cả nhân viên đều do cô chọn lựa kỹ càng mới được tuyển, Bạch Tuyết vừa nhìn là biết là một cô bé, làm sao có thể làm việc ở công ty này, quả thực là chuyện cười!

Không biết rằng !

Chuyện cười còn ở phía sau...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Đầu Óc Bị Lừa Đá

edit: Shami Lâm

Lúc quản lí Lý phỏng vấn có sai sót, cô gái trẻ này lại bị cấp trên là đại lãnh đạo chú ý, ngay sau khi Bạch Tuyết nhận lời mời rời đi, bỗng nhiên Lý quản lí bộ nhân sự nhận được chỉ thị cấp trên bí mật quan sát có đến nhận lời mời hay không? Một khi phát hiện ra phải cố gắng giữ lại

Trời ạ!

Bộ quản lí nhân sự nhất thời há hốc mồm

Vị kia bảo Bạch Tuyết vừa rời đi, nguyên nhân là do không hợp cách, phỏng vấn không thông qua

Quản lí Lý bộ nhân sự ngay tức khắc báo cáo với phó tổng giám đốc, không nghĩ tới sau khi phó tổng giám đốc nghe xong, dọa bọn họ đến lời nói cũng run sợ

"Mã. . . . Lập tức. . . . Cho người mời cô gái kia trở lại. . . . Cái cô kia rất có địa vị, đây đúng là gặp chuyện không may. . . .Không được, tôi muốn tự mình đi mời... Cũng không được, cấp trên có nói, phải đi theo đúng trình tự, không được để cô gái kia cảm thấy mình đi cửa sau vào. Quản lí Lý, cô lập tức đi làm chuyện này. Đây là việc đại sự, có liên quan đến sự sống còn của công ty trong tương lai, cô nhất định phải làm tốt. Hơn nữa ngàn vạn lần đừng để cho cô gái kia biết có người ở phía sau an bài mình vào. Nhất

định phải tỏ ra tự nhiên, tuyệt đối không sơ hở, bằng không một khi cấp trên biết được, chúng ta đều chịu không nổi!" Phó tổng giám đốc nói xong thì cúp điện thoại

Quản lý Lý chính là người gọi điện thoại cho Bạch Tuyết. Sau khi nghe phó tổng giám đốc nói một lúc, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của phó tổng giám đốc, nhưng cũng hiểu được phó tổng lo lắng chuyện này bao nhiêu, nếu làm không xong sẽ rất nghiêm trọng! Quản lý Lý càng không dám sơ suất. Hóa ra cái cô gái kia như thế mà lại có lai lịch!

Sớm biết trước cô đã trực tiếp giữ lại, hiện tại cũng sẽ không phiền phức như thế này! Nếu như làm không xong? Phó tổng cũng đã nói, đây chính là việc đại sự liên quan đến sự sống chết của công ty! Toàn thân cô không khỏi bị dọa đầy mồ hôi lạnh

Bạch Tuyết ở cửa hàng tiện lợi nghe điện thoại một lúc, liền cúp điện thoại chạy tới công ty kia

Không ngờ là công ty kia chính là công ty cuối cùng nàng thi nhưng lúc đó không thông qua

Lòng cô lo lắng không yên đi vào phòng phỏng vấn

Chỉ là bầu không khí phỏng vấn lúc này với bây giờ hoàn toàn khác biệt. Khi lần đầu tiên vào, một loạt nhân viên phỏng vấn ở phía trước, cô ngồi ở đối diện, được họ đưa ra câu hỏi

Nhưng mà lúc này đây, khi trở lại, không có nhiều người như lúc này, chỉ có vị quản lý Lý, ban này cũng đã tự giới thiệu tên, cho nên Bạch Tuyết biết cô là quản lý Lý

Quản lý Lý đã pha cho Bạch Tuyết một ly cà phê

"Bạch Tuyết tiểu thư, thật sự xin lỗi, lại phiền cô đi một chuyến, sau khi trải qua buổi thảo luận của bộ nhân sự, chúng tôi cảm thấy cô rất thích hợp làm trợ lý giám đốc. Cô là học sinh, còn chưa tốt nghiệp, cô hoàn toàn có đủ khả năng. Ở công ty chúng tôi trước giờ hướng đến những thành phần tri thức, chúng tôi thực rất cần những người như cô, mới vừa đi ra trường đời, đơn giản, làm việc lại chăm chỉ. Đó là lý do mà qua buổi thảo luận, cô được tuyển dụng, cô có thể đi làm bất cứ lúc nào

Bạch Tuyết không tin nhìn quản lý Lý, những lời nói đó là thật sao? Thực hoài nghi, tất cả công ty đều tìm người có kinh nghiệm trong công việc, vị quản lý này một tiếng trước còn nói cô không có kinh nghiệm trong công việc, bằng cấp cũng quá thấp, vậy mà lúc này đây 180 độ liên thay đổi, rất kì lạ!

Bạch Tuyết lén lút捏 chính mình một cái, thật sự hiện tại cô đang rất tỉnh táo, không phải là nằm mơ

Ti-----

Thật là đau!

Là thật

" Thật sự rất cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội này, tôi nhất định làm thật tốt, ngày mai tôi có thể đi làm, cảm ơn cô" Bạch Tuyết cúi đầu 90 độ cảm ơn quản lý Lý, hành động của cô làm quản lý Lý sợ tới mức vội vã tiến lên ngăn cản Bạch Tuyết nói lời cảm ơn, cô như thế này làm sao có thể nhận lời cảm tạ lớn như vậy! Nếu cấp trên biết, cô ô sa khó giữ lại được!

" Không cảm tạ với không cảm tạ, khách khí khách khí, đây là nên, là nên" quản lý Lý nói năng lộn xộn

" Nên ?" Bạch Tuyết nghi ngờ nhìn quản lý Lý, biểu cảm của cô rất kì quái, giống như người được chấp nhận làm việc là quản lý Lý chứ không

phải cô!

" Hả ? Không không không nên, giải quyết việc chung!" quản lí Lý biết mình lỡ miệng trán toát đầy mồ hôi , vội vã lấy khăn lau mồ hôi

" Quản lí Lý cô đổ rất nhiều mồ hôi, nóng sao?" Bạch Tuyết tò mò hỏi, nhiệt độ bên trong cũng không có nóng lắm?

" À, hơi nóng hơi nóng"

" Quản lí Lý cô phải nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai tôi đến đi làm" Bạch tuyết mỉm cười nói xong mở cửa ra ngoài

Bạch Tuyết rời đi, quản lí Lý cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm

Rời khỏi công ty, Bạch Tuyết vô cùng cao hứng, cuối cùng cô cũng có công việc, trong lòng cô rất hưng phấn, và cũng rất kỳ vọng, nhân tiện phải chia sẻ tin vui này với bọn nhỏ

" Bạch Tuyết---- ----" một xe cảnh sát ngừng lại bên cạnh Bạch Tuyết, không cần nhìn cũng biết là Khang Nghị

' Khang Nghị---

" Đi đâu? Tôi đưa cô đi"

' Cảm ơn, không quấy rầy, chỗ tôi tới rất gần" Bạch Tuyết lễ độ nói

" Lên xe" Khang Cốc vươn đầu kêu

" A cố? Đã lâu không gặp" Bạch Tuyết vui vẻ lên xe

" Tôi đi tham gia tập huấn quân sự, bây giờ bắt tài trở về" Khang Cốc cười ha hả nói

" Thật hâm mộ anh" Bạch Tuyết nói ngọt

"Đi đâu?" Khang Nghị quay đầu lại hỏi Bạch Tuyết

" A, công viên trò chơi ở phía trước, cảm ơn" Bạch Tuyết cười ha hả nói

" Tôi nghe anh tôi nói, cô nhận nuôi nhiều trẻ con hả? " Khang Cốc hỏi

" Ha Ha là thật, hiện tại tôi chính là đi tìm bọn họ"

" Bản thân tôi muốn thấy bọn trẻ rốt cục là thần thánh phương nào có thể làm cho đại mỹ nữ của chúng ta nhận nuôi?" So với tình hình hiện tại của Bạch Tuyết, Khang Nghị ít nhiều cũng cùng Khang Cốc nói một chút

" A cố, anh nhất định phải chuẩn bị tâm lý trước, bọn nhỏ không biết cha mình là ai? Cho nên ..... Cho nên đôi khi sẽ gọi bậy! Thiên Tâm thì thích gọi anh Nghị là cha, nếu như có đứa nhỏ nào gọi anh như vậy, không nên tức giận nha" Bạch Tuyết cười cười xin lỗi

" Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, tôi cũng muốn hưởng thụ cảm giác làm cha" Khang Cốc hưng phấn nói

" Đừng làm rộn, tôi với anh Nghị thật xin lỗi, bọn nhỏ luôn dính lấy hẳn"

Rất nhanh đã đến công viên trò chơi, Khang Nghị mua vé, cùng với Bạch Tuyết đi vào trước, còn Khang Cốc thì đi toilet.

Xa Xa, Lãnh Dạ đang cùng bọn nhỏ chơi bắt diệp nhạc hồ.

Thế nhưng, xa xa một bóng dáng nhỏ nhắn làm cho nhiệt độ cơ thể Lãnh Dạ trong nháy mắt lạnh xuống

"Đáng chết!"

Tiểu nữ nhân lại cùng Khang Nghị kia ở cùng một chỗ

" Mẹ Bạch Tuyết"

Thiên Tâm chạy tới, ôm lấy chân Bạch Tuyết, làm nũng nhìn Bạch Tuyết

"Bảo bối, hôm nay con có ngoan không?" Bạch Tuyết xoay người chuẩn bị ôm đứa nhỏ ai ngờ?

'Cha, Bảo Bảo" Thiên Tâm vươn cánh tay nhỏ bé để cho Khang Nghị ôm

'Tốt, Cha ôm Thiên Tâm" Khang Nghị xoay người khom lưng đem tiểu tử kia ôm trong lòng

"Nhớ---" Thiên Tâm tự nhiên đưa môi hôn một cái

"Con lại quấy rồi!" Bạch Tuyết không còn chút máu

'Mẹ Bạch Tuyết không hôn cha mà, vậy thì để con hôn thay a" Thiên Tâm phấn chấn nói, khuôn mặt Bạch Tuyết bỗng chốc đỏ lên

Khang Nghị cũng có chút không được tự nhiên

Lãnh Dạ giận dữ nhìn, quan sát màn phía trước càng xem càng không vừa mắt, nếu hắn không ra tay, không chừng Hoàng Hoa Thái cũng chán nản

Trong lòng cân nhắc có bọn nhỏ ở đây không thể động thủ được tránh cho bọn nhỏ ảnh hưởng không tốt, phải dùng trí!

Phải làm sao lừa cô gái này trở về. Sau đó.... từ từ dạy dỗ lại cô!

"Thiên Tâm, lại nói bậy, cẩn thận mẹ đánh mông con nha?" Bạch Tuyết vươn cánh tay nhỏ bé đe dọa

"Cứu mạng, Bạch Tuyết muốn đánh người nữa rồi" ngay lúc Thiên Tâm la hét, thì Khang Cốc đã qua tới

Nhìn thấy Thiên Tâm mắt anh choáng váng, đây không phải là nhận nuôi đứa trẻ, rõ ràng là tiểu Bạch Tuyết. Hắc và Bạch Tuyết là bạn tốt từ nhỏ cho đến lớn. Diện mạo lúc nhỏ của Bạch Tuyết và đứa trẻ này giống nhau như đúc

"Bạch Tuyết, em khẳng định đây là đứa bé em nhận nuôi?" Khang Cốc lớn tiếng hỏi

Bạch Tuyết chấn động, biết Khang Cốc sẽ không tin, cũng may khoảng thời gian anh đi tập huấn cô có gặp anh

"A cố, anh cho là em rời đi một tháng đã có thể sinh ra một đứa trẻ lớn như vậy sao?"

Khang Cốc nghĩ thầm, đúng vậy khoảng thời gian gặp Bạch Tuyết trước đây, khi đó bụng Bạch Làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền sinh ra một đứa trẻ lớn như vậy!

"Thế nhưng đứa trẻ này và em hồi nhỏ rất giống nhau" Khang Cốc tò mò nhìn Thiên Tâm

“Chợt cũng hiểu được bộ dạng của Bạch Tuyết và ngẫu nhiên rất giống.”
Thiên Tâm vênh váo nói

"Tiểu tử là con giống mẹ chứ không phải là mẹ giống con" Khang Cốc nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tâm một cái

" Không có cùng sao? Có phải đầu óc chú có vấn đề, nói chuyện có chút không hợp !" Thiên Tâm cực kỳ bất đắc dĩ nói

Khang Cốc chóng mặt

Tại sao anh hắc được đứa trẻ này xem như cha mà? Còn hắc vừa tới nơi này liền thành đầu óc có vấn đề nói chuyện không biết điều!

Bạch Tuyết cười ha hả

"Em không phải là chưa từng nói trước với anh, bảo anh phải chuẩn bị tâm lí trước ba đứa trẻ này rất đặc biệt"

Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết cười vui vẻ, mặt hắc nổi đầy gân xanh

"Niệm Niệm, Ưc Ưc hai con mau tới đây, mẹ có chuyện muốn nói với các con" Bạch Tuyết nhìn về phía hai đứa trẻ gọi, bé trai và con gái không giống nhau, thích chơi

Lãnh Dạ mỗi bên tay cầm tay một đứa đi tới

Nhưng mà khi Niệm Niệm đi tới trước mặt Bạch Tuyết liền buông tay Lãnh Dạ ra, chạy tới chỗ Bạch Tuyết, rất tự nhiên nắm tay Bạch Tuyết

Ưc Ưc không đi, vẫn như cũ dựa sát vào Lãnh Dạ, thân nhỏ thân thiết dựa vào chân Lãnh Dạ, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt bàn tay to của Lãnh Dạ, nó biết cha đang nổi giận! Bởi vì nó nhìn thấy lửa giận trong mắt cha. Nhưng mà mẹ đáng thương không biết chính mình đã vô ý đắc tội với cha Lãnh Dạ của nó!

Trong lòng thầm nghĩ: mẹ tự cầu nhiều phúc!

" Các con, mẹ đã tìm được việc, ngày mai đi làm" Bạch Tuyết vui vẻ nói

" Mẹ đi làm thì ai trông coi tụi con" Thiên Tâm vô tội nhìn Bạch Tuyết hỏi

" Cái này? " Bạch Tuyết ngập ngừng

"Mẹ Bạch Tuyết, có thể cùng cha ở đây" Thiên Tâm phần khích hô

" Không được" Lãnh Dạ lạnh lùng la to

“Chú soái, vì sao chứ?” Thiên Tầm hỏi

"Con cũng phản đối".Ức Ức lạnh lùng nói

Khang Cốc nhìn lạnh nhạt, bọn họ là ai? Sự thật là cha con, quá giống, Chẳng qua là khác nhau lớn nhỏ

Các người là?". Khang Cốc không biết hỏi

"Chú này, đây là cha con, có vấn đề gì sao?" Ức Ức dăm chiêu nhìn Khang Cốc, chẳng lẽ đầu óc chú này có vấn đề thật sao? Đầu óc 80% là bị lừa dối

"Cha con?" Khang Cốc kinh ngạc nhìn Ức Ức

"Anh ta là cha con, con là con của anh ta?" Khang Cốc nhắc lại

" Ức Ức hiểu được, chú không chỉ có nơi này có vấn đề, hơn nữa...." Ức Ức bất đắc dĩ chỉ chỉ đầu mình, ý bảo đầu óc Khang Cốc có vấn đề

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Bị Gieo Ký Ưc Ác Ý

"Hơn nữa cái gì?" Khang Cốc si ngốc hỏi.

"Hơn nữa đầu óc hình như là bị lừa đã rồi!" Ưc Ưc rất đồng tình lắc đầu nhìn Khang Cốc. Thật ra, bé cố ý đẩy, bởi vì cha không thích người đàn ông khác xuất hiện bên cạnh mẹ, cho nên bé không thể không giúp cha quét dọn một ít chướng ngại!

Quả nhiên, Lãnh Dạ rất vui vẻ

Con ruột vẫn là con ruột, cha ruột đúng là cha ruột.

" Ưc Ưc, con hơi quá đáng, lại đây, mau xin lỗi chú A Cố , nếu không thì mẹ sẽ đánh vào mông con ——" Bạch Tuyết nghiêm nghị nói , khôi phục bộ dáng uy nghiêm dạy dỗ đứa nhỏ.

"Mẹ Bạch Tuyết, con đã lớn như vậy, không đánh chỗ mông có được không?" Ưc Ưc bất đắc dĩ hỏi.

"Vì cái gì con lại không lễ phép như vậy? Phải chịu trừng phạt, lập tức lại đây ——" Bạch Tuyết làm động tác vén ống tay áo lên, Ưc Ưc thấy mẹ thật sự muốn đánh.

"Tuyết Nhi, được rồi! Ưc Ưc còn nhỏ, không hiểu chuyện, anh không tức giận, không tức giận." Khang Cốc xấu hổ cười cười, hắn đã lớn như vậy,

lần thứ nhất bị người khác nói thảm như vậy, lại còn là bị một đứa bé dạy dỗ.

Cam bái hạ phong!*

* Cam bái hạ phong : chịu thua tâm phục khẩu phục

"A Cổ, không được." Bạch Tuyết lễ phép nói.

"Anh rất thích đứa bé này, rất có cá tính." Khang Cốc nở nụ cười, đôi mắt thỉnh thoảng liếc Lãnh Dạ ở một bên vẫn không nói gì, người kia mặc dù không có nói chuyện, nhưng cả người anh đều tỏ ra tức giận.

Buổi sáng Lãnh Dạ xông vào phòng tắm, sau đó, cường bức Bạch Tuyết. Một lần nữa Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ, mặc dù trong lòng còn rất tức nhưng lại có thêm một cảm giác là lạ, nên bây giờ mới có thể một mực xem Lãnh Dạ thành ‘‘người trong suốt ‘’, cố ý không để ý tới anh.

"Bạch Tuyết, em đi làm, em hoàn toàn có thể yên tâm giao bọn nhỏ cho anh, có thể tới nhà anh, trong nhà có người giúp việc, hơn nữa anh tan sở rất sớm." Khang Nghị nghiêm túc nói, hẳn là cảnh sát, nghiêm túc đối với anh là một tập quán, anh rất ít khi nói giỡn, đều là nghiêm trang nói chuyện.

"Cảm ơn cảnh sát Khang, đứa nhỏ là con của chúng tôi, sao có thể làm phiền anh!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Vậy thì tốt, vậy anh trông nom bọn trẻ." Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ, kịp thời bổ sung một câu.

"Em?" Lãnh Dạ sững sờ, cô gái nhỏ thật gan dạ, dám để cho anh trông coi bọn nhỏ! Tốt bụng giúp cô tìm việc làm, kết quả anh trở thành bảo mẫu trông nom bọn nhỏ!

"Khụ khụ, nếu như Lãnh tống có ý kiến, tôi thì không sao cả, nguyện ý cống hiến sức lực, để tôi trông coi bọn nhỏ." Khang Nghị có chút cúi đầu, một tay nắm lại đưa lên môi mỏng, nhẹ nhàng ho hai tiếng, dường như có chút hã hê? Một lát sau, ngẩng đầu, lẳng lẽ ác liệt* nhìn Lãnh Dạ, không chút khách khí nào nhìn thẳng vào đối phương.

Bạch Tuyết quan sát, cảm thấy không ổn, hai người đàn ông này đang phân tranh cao thấp!

"Con là con của cha, tự nhiên cha sẽ chăm sóc cho con ? Phải đợi khi nào anh có con anh mới biết làm cha vui như thế nào." Thanh âm Lãnh Dạ trầm thấp, tràn ngập lẳng lẽ ác liệt*, khiến Bạch Tuyết càng thêm hoảng sợ.

*lẳng lẽ ác liệt : (ai giúp Míp cái này đi, Míp không biết)

Lãnh Dạ biết rõ Khang Nghị có ý với Bạch Tuyết, người đàn ông này tuyệt đối không thể đánh giá thấp, hẳn rất thích Bạch Tuyết, mà Bạch Tuyết cũng không ghét hẳn, chủ yếu là vì bộ quần áo trên người của hắn ta !

Nhìn thấy hai mẹ con Bạch Tuyết đều bị đồng phục cảnh sát trên người Khang Nghị hấp dẫn, Khang Nghị là cảnh sát, là cảnh sát cấp cao, cho nên trong lòng Bạch Tuyết cùng bọn nhỏ cũng giống như những người khác, sẽ cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh cảnh sát, trong lòng bọn nhỏ có lẽ cho là anh hùng, là anh hùng. Đoán chừng là như thế, cho nên khi bọn họ nhìn thấy hắn mới có thể thân mật như vậy.

Vì vậy, Lãnh Dạ một mực đè nén, không để lửa giận trong lòng bộc phát, miễn cho tình hình sẽ bị ngược lại hoàn toàn.

"Đợi khi tìm được cái người con gái khiến tôi động tâm, tôi sẽ cùng cô ấy sinh ra những đứa con của chúng tôi, nhưng mà, Thiên Tâm là con của anh, sao lại gọi tôi là cha?" Khang Nghị nghiêm túc trả lời.

Hai người nói chuyện không khách khí chút nào, một chút khách sáo đối trá cũng không có, bởi vì hai người cũng biết vị trí của đối phương, mục tiêu của bọn họ là cô gái ở trước mặt này, vốn còn muốn làm bạn bè, nhưng hiện tại xem ra cũng không thể làm bạn bè!

Tình địch!

"Hi vọng người con gái làm cho anh động tâm không phải là người phụ nữ chung chăn gối của người khác !" Lãnh Dạ âm thầm nói.

Mặt Bạch Tuyết liền ửng đỏ, người đàn ông này thật nhiều tật xấu?

Sao có thể nói như vậy!

Người nào !

Thật không có tu dưỡng, đang nói về việc trông coi bọn nhỏ lại chuyển sang chuyện chung chăn gối!

Chung chăn gối?

Buổi sáng hôm nay cô cùng người đàn ông này trong phòng tắm , chẳng lẽ còn có một người chung chăn gối với người đàn ông này?

Cẩn thận đánh giá Lãnh Dạ, không thể phủ nhận, anh là người đàn ông , xem ra cũng không thiếu tiền, chẳng lẽ anh là loại hoa tâm đại củ cải trắng? !

Khả năng rất lớn.

Bạch Tuyết nhớ lại buổi sáng hôm nay còn bị anh mạnh mẽ ép lên trên bức tường lạnh buốt , muốn cô một cách nhẫn tâm như vậy! Thì ra anh là loại đàn ông không biết xấu hổ!

Bạch Tuyết càng hối hận, nếu như không phải lúc ấy đứa nhỏ ở bên ngoài, cô nhất định sẽ phản kháng đến cùng!

Đáng tiếc, trên thế giới không có bán thuốc hối hận!

Nếu không thì, cô nhất định sẽ đi mua một bao mà ăn!

Khang Nghị cũng không phải là một quả hồng mềm, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo ác liệt..., trầm giọng nói: "Chỉ cần gặp được người con gái khiến tôi động lòng, ta sẽ cố gắng tranh giành, Lãnh tổng? Về phần chung chăn gối với anh tổng cộng có bao nhiêu người? Chính anh cũng nên đếm lại một chút?"

Mặt Bạch Tuyết trắng bệch, Lãnh Dạ nhất định có rất nhiều người phụ nữ, lúc cô nghĩ tới điều này, trong lòng càng thêm hối hận!

Mùi thuốc súng, đã bốc lên!

Bạch Tuyết từng bước một đi đến Lãnh Dạ, đôi mắt đẹp đầy phẫn nộ.

Tiểu vũ trụ lại lần nữa bạo phát!

"Anh —— lập tức biến đi, nếu không thì làm bảo mẫu cho tôi, chăm sóc đứa nhỏ ăn mặc đi lại, mỗi tháng tôi sẽ trả công ." Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

Khang Nghị và Khang Cốc đều tròn mắt, từ lúc nào mà Bạch Tuyết trở nên mạnh mẽ như thế ?

Mặc dù bọn họ không thích người đàn ông trước mắt , nhưng người đàn ông này là ai bọn họ đều biết.

Lãnh Dạ —— Tổng giám đốc tập đoàn Lang thị, sản nghiệp nhiều không kể xiết, thế lực cường đại kinh người! Bạch Tuyết muốn anh ta làm bảo

mẫu cho cô, còn nói muốn trả công, người đàn ông này có giá vài tỷ, Bạch Tuyết sao có thể mượn được!

Bạch Tuyết là bị cái gì kích thích sao?

Đây chính là người đàn ông mà cô yêu! Hay là cô không yêu anh ta?

Chẳng lẽ? Bạch Tuyết đã chán ghét Lãnh Dạ?

Hay là cô đã hiểu rõ lúc trước đi theo anh ta là một loại sai lầm!

Khang Cốc và Khang Nghị cũng không nói, bọn họ muốn nhìn Lãnh Dạ sẽ phát điên như thế nào?

Ai ngờ!

"Anh đáp ứng." Lãnh Dạ bình tĩnh trả lời, khiến tất cả mọi người lú lẫm!

Thật ra Bạch Tuyết tức giận nói nhảm, cô bức bối muốn ức đuổi người đàn ông này đi, người đàn ông này nguyên ý trông coi bọn nhỏ, còn muốn làm cơm, làm bảo mẫu, cô muốn làm nhục người đàn ông này, không ngờ anh ta thống khoái đáp ứng !

Ngoài ý muốn?

Thật ra, Lãnh Dạ không có lựa chọn thứ hai, Bạch Tuyết là tức giận nói nhảm, mục đích chính là muốn đuổi anh đi, còn có hai người đàn ông kia cứ nhìn chăm chăm cô gái nhỏ của anh, anh sao có thể để bọn họ có cơ hội tiếp xúc với Bạch Tuyết!

Cho nên Lãnh Dạ không có lựa chọn thứ hai, chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý, ai kêu đây là người con gái chung chạ gối của anh, còn có con trai và con gái của anh. Vì người thân nhất, đáng giá.

Cho nên Lãnh Dạ không có lựa chọn thứ hai, chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý, ai kêu đây là người con gái chung chạ gởi của anh, còn có con trai và con gái của anh. Vì người thân nhất, đáng giá.

"Được, thành giao, mỗi ngày anh chỉ cần phụ trách chăm sóc ba đứa nhỏ, cộng thêm ba bữa ăn liền OK, mỗi tháng tôi sẽ trả anh 1000 đồng tiền lương, có ý kiến gì hay không?" Bạch Tuyết hỏi Lãnh Dạ.

Khang Nghị và Khang Cốc lại lần nữa há hốc mồm!

Bạch Tuyết thật thẳng thắn , trả cho Lãnh Dạ 1000 đồng? Ông trời ơi! Có thể nghĩ tới số công việc hằng ngày, là cả ba đứa nhỏ !

Chẳng qua, sự việc không liên quan tới mình!

Không ngờ tổng giám đốc tập đoàn Lang thị ngày thường hô phong hoán vũ cũng có hôm nay!

Đáng đời!

Ai biểu bình thường anh ta kiêu ngạo như thế, bây giờ bị Bạch Tuyết bắt nạt, thật đáng đời.

"Không ý kiến!" Lãnh Dạ cắn răng nói ra ba chữ, nếu như bình thường, 1000 đồng rơi trên mặt đất Lãnh Dạ cũng sẽ không thèm nhặt, cô gái nhỏ lại có thể quá đáng như thế, dù sao anh cũng là người có thân phận, chẳng lẽ chỉ đáng giá 1000 đồng?

Cô gái nhỏ này quá keo kiệt rồi !

Chỉ với gương mặt đẹp trai , cũng đã hơn 1000 đồng !

Chẳng qua, Lãnh Dạ biết dùng phương thức nào để cứu vãn tổn thương này, nhin!

Vì hạnh phúc sau này, đáng giá.

Lãnh Dạ nghĩ thông suốt.

Mọi việc đều OK.

Khang Nghị và Khang Cốc mở rộng tầm mắt, tổng giám đốc tập đoàn Lang thị bị Bạch Tuyết chinh thê thảm, quả thực là hiếm thấy.

Hiếm thấy!

Trong lòng hai người nói thầm, hôm nay đến đây thật không uổng phí.

"Này, chúng ta liền đi chơi đi, hôm nay thật vui." Bạch Tuyết cười.

"Con cũng rất vui." Thiên Tâm cũng cười.

"Đúng vậy, thật vui." Khang Nghị và Khang Cốc không hẹn mà cùng nói.

Duy chỉ có Lãnh Dạ và Ưc Ưc không vui.

Một lớn một nhỏ, khuôn mặt đều lạnh lùng.

"Niệm Niệm?" Ưc Ưc quay đầu lại nhìn bé hỏi.

"Ưc Ưc, hình như anh nhớ một chút, nhưng lại không rõ ràng! Chú đẹp trai này hình như là... hình như là..." Niệm Niệm gãi gãi đầu, dường như là đang cố gắng nhớ lại điều gì? Thế nhưng, cuối cùng vẫn không thể nhớ ra chuyện gì!

"Niệm Niệm, có phải trí nhớ của anh đã khôi phục?" Ưc Ưc tò mò nhìn lão đại. (Edit: Míp (Diễn đàn Lê Quý Đôn))

"Ưc Ưc, hắn không phải là cha chúng ta, hắn là người xấu, là hắn đã giết cha, là hắn đã giết cha ..." Niệm Niệm bỗng nhiên rống to.

Ức Ức thế nào để cho lão đại hồ đồ kêu, giơ tay lên, đập một phát xuống cổ, Niệm Niệm liền té xỉu, Lãnh Dạ một tay ôm lấy đứa con lớn nhất.

"Trí nhớ của anh con bị người khác điều khiển!" Lãnh Dạ thống khổ nhìn Niệm Niệm nói.

"Cha, tại sao có thể như vậy?" Ức Ức lo lắng nói.

"Cả trí nhớ của anh con và Thiên Tâm, khoảng thời gian các con được sinh ra đã gặp chuyện không may , vấn đề ở chỗ nào? Cha cũng không biết! Thế nhưng, cha xác định, một phần ký ức của hai đứa đã bị xóa đi. Hơn nữa, còn thêm một chút ký ức khác vào trong đầu Niệm Niệm !"

"Cha, những ký ức đó đều bất lợi đối với cha , người kia là muốn cha con chúng ta bất hòa, nếu như là như vậy, chỉ có một khả năng, chính là khoảng thời gian chúng con sinh ra, mấy người chúng con đã giao đấu với Ma Quỷ, nhất định khi đó đã xảy ra chuyện không may, Ma Quỷ muốn lấy máu của ba người chúng con để hắc đi cứu Ma Vương. Thế nhưng, ba người chúng con cùng cha liên thủ, hắc đánh không lại chúng ta, cho nên sau lưng liền giở trò xấu, khiến chúng ta rối loạn từ bên trong. Sau đó, hắc muốn xem chúng ta trai cò tranh nhau*, làm ngư ông đắc lợi! Đê tiện khốn khiếp ——" Ức Ức giận tiếng gầm nhẹ.

* Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi :- Chuyện kể rằng: Có một con trai đang mở miệng kiếm ăn dưới hồ. Bỗng nhiên, một con cò lội qua thấy thế bèn vươn cổ mổ ngay vào lòng con trai. Bị tấn công bất ngờ, con trai lập tức khép miệng lại, kẹp chặt cứng vào mỏ con cò.

Cò cố hết sức, vật vã mãi mà không sao gỡ được mỏ ra. Về phần mình, con trai cũng không thể nào mở miệng ra vì như vậy, con cò sẽ thoát nạn đồng thời cũng kéo hết ruột con trai ra ngoài.

Hai bên đang giằng co vật vã thì tình cờ một ngư ông đi qua nhìn thấy, nhanh tay tóm gọn cả hai. Một bữa canh con trai nấu chua, một bữa thịt cò

nướng than ngon lành bỗng dừng mà có...

Câu tục ngữ ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi là một lời cảnh tỉnh: Sống trên đời cần biết nhường nhịn tôn trọng nhau.)

"Đúng như thế, cha lo lắng ý chí của Niệm Niệm yếu ớt, không thể chống đỡ những ký ức mà Ma Quỷ gieo vào trong đầu của nó!"

"Cha, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Chúng ta đi về trước."

"Mẹ, mẹ, chúng con đi chơi đã mệt, muốn đi về trước." Ưc Ưc mỉm cười hô lớn.

Bạch Tuyết còn chưa kịp trả lời, Ưc Ưc và Lãnh Dạ liền rời khỏi , nhìn Niệm Niệm được Lãnh Dạ ôm, Niệm Niệm tựa hồ đang ngủ? Cô gãi gãi đầu, có chút hiếu kỳ?

Trở lại biệt thự.

"Ưc Ưc, cha cần dùng ý niệm đi vào trong ý thức của Niệm Niệm , con ở ngoài bảo vệ giúp cha, lúc này không thể bị quấy rầy, nếu không sẽ rất nguy hiểm." Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

"Cha, nếu như ký ức bị xâm nhập của Niệm Niệm gây bất lợi cho cha, cha nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Niệm Niệm, anh ấy là bị Ma Quỷ khống chế !" Ưc Ưc khổ sở nhìn Lãnh Dạ.

"Con hãy yên tâm, cha yêu tất cả các con, nếu như có thể, cha sẽ nghĩ biện pháp giúp Niệm Niệm xóa sạch những ký ức ác ý đó." Lãnh Dạ xoa đầu Ưc Ưc, anh hiểu rõ tình cảm của ba anh em chúng, mặc dù Ưc Ưc luôn luôn lãnh khốc đối mặt với mọi người, nhưng thật ra bé đều chất chứa tình

cảm trong lòng, đều giống như anh, anh yêu Bạch Tuyết, nhưng lại không hứa hẹn với cô bất kỳ điều gì.

"Cha, bắt đầu đi." Ưc Ưc ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận khí, chỉ thấy một vòng trong suốt chậm rãi bao bọc lấy Lãnh Dạ và Niệm Niệm, bé ngồi ở bên ngoài vòng bảo vệ . Nếu như lúc này có người đến, không ai có thể nhìn thấy Lãnh Dạ và Niệm Niệm ở phía sau Ưc Ưc, vòng bảo hộ kia là ẩn hình . [Edit: Míp (Diễn đàn Lê Quý Đôn)]

Lãnh Dạ mạnh mẽ tiến và ý niệm của Niệm Niệm, quả nhiên giống như anh dự đoán , trong não Niệm Niệm có một khối đen, khối đen này hẳn chính là ký ức mà Ma Quỷ gieo vào, chỉ là nó với ký ức của Niệm Niệm còn chưa có hợp làm một lại với nhau.

Nếu như ký ức ác ý này hợp nhất lại với ký ức của Niệm Niệm, Niệm Niệm sẽ bị ma quỷ khống chế, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Nhìn con trai còn bé như thế, ký ức lại bị Ma Quỷ khống chế, Lãnh Dạ rất đau lòng.

Anh đem hết toàn lực, chuẩn bị một khối ký ức thật tốt bao trùm lên khối đen ký ức kia, hi vọng Niệm Niệm có thể chính mình khắc phục được ký ức ác ý kia!

Lãnh Dạ chỉ có thể đem một ít ký ức về anh và Bạch Tuyết gieo vào ý niệm của Niệm Niệm, anh không thể xóa đi ký ức ác ý kia, nếu làm như vậy Niệm Niệm sẽ không còn nhớ gì hết!

Anh không thể để cho Niệm Niệm quên đi hai đứa em của bé! Không thể để cho Niệm Niệm quên đi mẹ của bé!

Quên anh, Lãnh Dạ có thể chịu đựng. Thế nhưng, anh tuyệt sẽ không để cho Niệm Niệm lại quên đi mẹ và hai đứa em của bé!

Ngay khi Lãnh Dạ đem một phần ký ức gieo vào trong trí nhớ của Niệm Niệm, ở công viên giải trí, bỗng nhiên đầu Bạch Tuyết lại rất đau.

Hai tay ôm đầu, cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên trán chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

"Bạch Tuyết, Bạch Tuyết..."

"Mẹ, mẹ..."

Bạch Tuyết không nghe được tiếng bọn họ gọi mình, bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện từng mảnh ký ức rời rạc, cô cố gắng nhớ lại những ký ức đó, thế nhưng, những ký ức đó rất nhanh liền biến mất!

Trong trí nhớ, có một gương mặt của một người đàn ông, loáng thoáng hình như là khuôn mặt Lãnh Dạ, còn có... còn có...

Bỗng nhiên cơn đau đầu biến mất, Bạch Tuyết ngẩng đầu, mê man nhìn bọn họ.

"Em nhìn thấy một ... thấy một..." Bạch Tuyết muốn nói rằng cô nhìn thấy một con sói, một con sói rất hung ác, thế nhưng, cô thấy con gái rất lo lắng cho cô, thế là, chỉ nói một nửa, liền nuốt xuống.

"Anh Khang Nghị, A Cỗ, em muốn trở về."

"Được, chúng ta sẽ đưa em về." Khang Nghị nói.

Khang Nghị và Khang Cốc đưa Bạch Tuyết về nhà.

Bạch Tuyết mời bọn họ đi vào, Khang Cốc kiên quyết phản đối.

Khang Cốc và Khang Nghị rời khỏi, trong lòng cũng có vụn phần không lời.

Ức Ức cảm giác được mẹ và em gái đã trở về, bình tĩnh giả vờ cầm một quyển sách bên người, làm bộ đang đọc sách, thật ra, vẫn tiếp tục bảo vệ cho cha.

Thiên Tâm vừa vào tới cửa cũng cảm giác được sự khác thường, Ức Ức lại dám sử dụng pháp lực, mẹ đã cấm bọn họ sử dụng pháp lực!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Lãnh Dạ Kinh Ngạc

"Ức Ức, anh đang làm cái gì vậy? Tại sao lại giấu Niệm Niệm đi ?"
Thiên Tâm bước tới hỏi.

" Chúng ta đang chơi trò trốn tìm, trước kia em cũng đã chơi, em không nhớ sao?" Ức Ức giả vờ bình tĩnh nói.

"Thật sự là như vậy sao?" Thiên Tâm hoài nghi nhìn Ức Ức.

"Ức ức? Con thấy Lãnh Dạ đâu không? " Bạch Tuyết đứng ở cửa hỏi Ức Ức.

"Cha đi mua đồ ăn , một lát nữa sẽ trở về."

"A!" Bạch Tuyết xoay người rời khỏi, cô đi thay quần áo .

Ức Ức thở phào nhẹ nhõm.

"Ức Ức, anh hãy nói thật, tại sao lại giấu Niệm Niệm đi?" Thiên Tâm nghi ngờ hỏi.

"Không phải đã nói với em rồi sao, chúng ta đang chơi trốn tìm, còn chưa kết thúc?" Ức Ức xoay người đưa lưng lại, nắm ngón tay vận khí, ngộ nhờ Thiên Tâm xông vào, bé liền ngăn lại!

Đúng là bất đắc dĩ!

"Hừ! Em đi thay quần áo trước, chút nữa trở lại chơi với các anh." Thiên Tâm ngọt ngào nói rồi rời khỏi.

Ngay khi Thiên Tâm rời khỏi, Lãnh Dạ vừa vặn bảo vệ kí ức cho Niệm Niệm xong, tiếp theo là xem Niệm Niệm có thể tự mình khắc chế mảng ký ức ác ý kia không !

Lãnh Dạ và Niệm Niệm vừa xuất hiện bên trong căn phòng thì Bạch Tuyết mặc đồ ngủ đi vào.

"Ồ? Hai người về khi nào vậy?" Bạch Tuyết giật mình hỏi, trong lúc cô thay quần áo, Lãnh Dạ đã quay trở lại.

"Mẹ." Niệm Niệm ngọt ngào gọi một tiếng, Lãnh Dạ và Úc Úc đều chú ý Niệm Niệm, xem bé có chỗ nào không ổn không?

"Ừ? Có phải đói bụng rồi không? Lãnh Dạ, sao anh còn chưa đi nấu cơm?"

"Mẹ, con muốn ăn thịt bò trộn tương ớt." Niệm Niệm nói.

"Thịt bò trộn tương ớt?" Bạch Tuyết cảm thấy món ăn này rất đặc biệt, nhưng lại không nhớ rõ nó có cái gì đặc biệt?

"Lãnh Dạ, anh có thể làm món này không?" Bạch Tuyết hỏi.

Lãnh Dạ đứng dậy, lấy tạp dề trong tay Bạch Tuyết, sau đó đi xuống lầu.

Thật ra Bạch Tuyết đi thay quần áo là dự định đi nấu cơm, cô cho rằng Lãnh Dạ không chịu 1000 đồng tiền lương nên đã bỏ đi , vì vậy cô dự định đi nấu cơm, không ngờ Lãnh Dạ lại trở lại, ban nãy nhìn thấy Lãnh Dạ có chút bất ngờ.

Nhìn Lãnh Dạ đi xuống lầu, còn lấy tạp dề của mình, cô bước theo sau.

Lãnh Dạ nghe thấy tiếng bước chân của cô, bỗng nhiên đứng lại rồi xoay người.

Bạch Tuyết không đề phòng, đụng vào ngực Lãnh Dạ, làm sao Lãnh Dạ để cô có cơ hội né tránh, ôm cô đi xuống lầu, nơi này là tầng hai, lo lắng bọn nhỏ sẽ thấy.

Lãnh Dạ không nói!

Khuôn mặt nghiêm túc, trừng mắt nhìn cô gái ở trong ngực, tức giận đến nghiến răng!

Với cô, mạng, không được. Đánh, lại càng không, oan gia!

Ôm Bạch Tuyết lên sân thượng, đè cô sát tường mà cưỡng bạo.

"Đừng! Đừng! Đừng!" Bạch Tuyết kháng cự, Lãnh Dạ căn bản không thèm để ý tới Bạch Tuyết chống cự.

"Em còn nói đừng đừng, anh lập tức muốn em!" Lãnh Dạ uy hiếp.

"Anh là tên lưu manh, còn không cho phép tôi nói đừng sao?" Bạch Tuyết hỗn hển gầm nhẹ.

"Thanh âm đừng đừng của em..... Khiến anh nóng lên, còn nói nữa anh liền muốn em-----"

"Anh, khốn kiếp---- tôi nói lại một lần nữa, tôi không phải là người phụ nữ của anh, người phụ nữ của anh cũng không thể là tôi, tôi đã là mẹ của ba đứa nhỏ rồi?" Bạch Tuyết vô cùng bất đắc dĩ gầm nhẹ.

"Em là mẹ của ba đứa nhỏ, tất nhiên sẽ anh là cha của ba đứa nhỏ, rất hợp!" Lãnh Dạ sát lại hôn Bạch Tuyết, một tay còn tập kích trước ngực. Bởi vì Bạch Tuyết mặc áo ngủ nên bên trong không có chương ngại vật, ,

áo ngủ của Bạch Tuyết bị anh vén lên, ban đầu tay anh chỉ sờ sờ, ai ngờ anh lại cúi đầu ngậm lấy nơi cao nhất.

Cái này vẫn còn tốt!

Bạch Tuyết vừa sinh đứa nhỏ!

Bên trong đại bạch thổ đúng là có sữa.

Quả nhiên, chỉ nghe Ừng ực một tiếng, Lãnh Dạ nuốt một ngụm sữa.

Anh kinh ngạc ngẩng đầu, khoe miệng vẫn còn một giọt sữa mẹ.

"Anh anh anh, là bản thân anh muốn ăn, bất chấp chuyện của tôi!" Bạch Tuyết nhìn người đàn ông đang ngây ngốc nhìn cô! Thế nhưng, không khí xung quanh anh lạnh đến dọa người.

Lãnh Dạ không nói, lạnh lùng nhìn chăm chăm Bạch Tuyết

"Anh đừng quá đáng, anh ăn đồ ăn của con tôi, tôi còn chưa tính sổ với anh! Anh dựa vào cái gì mà bày ra vẻ mặt đó, làm như tôi bắt anh phải uống sữa !" Bạch Tuyết bất đắc dĩ thả áo xuống, đè lại nơi đó không cho sữa chảy ra ngoài

Lãnh Dạ vẫn như cũ không nói!

"Là do anh gây ra họa, anh không hút nó thì làm sao nó có thể chảy sữa! Thiên Tâm, Thiên Tâm. Ức Ức, Ức Ức, Niệm Niệm, xuống dưới uống sữa nhanh lên, nhanh lên....." Hai tay Bạch Tuyết bịt hai đỉnh, hơi sức của người đàn ông thối tha này thật là mạnh, bị anh dùng lực hút như vậy, không chỉ cái này bị anh uống vẫn còn chảy, cái kia cũng bắt đầu chảy ra, thật khó chịu.

Trên lầu, bọn nhỏ đang thảo luận vấn đề quan trọng, cho nên có chút chậm trễ.

"Các con mau xuống đây, nếu không đồ ăn của các con sẽ bị người khác trộm đi ----" Bạch Tuyết quay đầu nhìn Lãnh Dạ, lạnh lùng nói, ai nói chỉ có người đàn ông mới có thể tạo ra bầu không khí lạnh lẽo, cô cũng biết, xụ mặt, cố gắng không cười!

Quả nhiên chiêu này có tác dụng, bọn nhỏ đều xuống.

"Mẹ, ai dám uống sữa của chúng con?" Niệm Niệm ngọt ngào hỏi.

"Mẹ, ai lại quá đáng như vậy, con còn chưa uống no!" Thiên Tâm ngọt ngào, mềm dẻo nói, bộ dáng nhỏ rất đáng yêu, dường như bé kế thừa tất cả ưu điểm của Bạch Tuyết, khi trưởng thành chắc hẳn sẽ xinh đẹp hơn Bạch Tuyết. Chương 198.2

Hai bé trai còn vượt trội hơn, tương lai lớn lên chắc chắn sẽ gây tai họa cho biết bao cô gái, tuy tuổi còn bé mà đã đẹp trai khiến người ta ghen tị!

Ưc Ưc không nói gì hết, liếc nhìn giọt sữa đọng ở khóe miệng của cha. Khóe miệng co giật, trong lòng cười trộm, Lãnh Dạ cũng có lúc chật vật như vậy, có lẽ chỉ có mẹ của bọn họ mới có thể làm cho cha chật vật như vậy.

"A? Con biết

là ai rồi, chú! Chú! Uống trộm sữa của chúng con-----" Thiên Tâm bước tới, ngón tay nhỏ mập mạp chỉ vào Lãnh Dạ chật vật.

"Chú? Chú? Chú đã lớn rồi, đáng vóc lại cao thế này, vì sao còn muốn uống trộm sữa của con?" Niệm Niệm tức giận quát.

Bạch Tuyết biết mình vừa rồi không nên nói như vậy, con của cô cũng không dễ bị gạt, đứa nào cũng rất khôn.

"Việc này, các con, là như thế này, chuyện là như thế này, ta ta..." Bạch Tuyết lặp lặp nói năm sáu lần.

"Các con, là mẹ con nói ta làm đồ ăn quá mặn, ta không nhớ rõ nên bỏ nhiều muối, nhưng mà mẹ con nói sữa của các con không mặn, ta không tin, cho nên mẹ con nói: không tin thì anh có thể nếm thử xem có mặn hay không? Cho nên ta liền nếm thử xem sữa của các con có mặn hay không? Chú cam đoan, chỉ nếm thử một ngụm."

Mặt Bạch Tuyết đỏ lên, Lãnh Dạ lại có thể nhận hết trách nhiệm về mình, hơi quá đáng, hồ ly xảo quyệt!

không!

Là con sói xảo quyệt!

Trong đầu Bạch Tuyết loáng thoáng hiện lên một con sói, cho nên Bạch Tuyết mới nghĩ như vậy.

"Mẹ, là thật sao?" Thiên Tâm tò mò hỏi, bé nhớ rõ ràng là sữa của bé rất ngọt.

"A? Đúng vậy!" Bạch Tuyết quay đầu xem thường nhìn Lãnh Dạ.

"Con sói thối tha xảo quyệt!" Bạch Tuyết rửa thầm, nhưng Lãnh Dạ là ai? Anh chính là sói, anh có thính lực nhanh nhạy, tuy rằng Bạch Tuyết nói rất nhỏ nhưng cũng bị Lãnh Dạ nghe được.

Lãnh Dạ quan sát cô, trước kia cô rất dễ dàng bị nhìn thấu, thế nhưng hiện tại anh không hiểu được cô đang nghĩ cái gì?

cô vừa mới nói: con sói thối tha xảo quyệt!

cô nhớ lại rồi sao?

cô biết anh là sói rồi sao?

Lúc này, Lãnh Dạ tin, tâm của phụ nữ như kim dưới đáy biển.

"Chú đẹp trai, chú thấy hương vị như thế nào? Mặn hay không mặn?"
Thiên Tâm ngọt ngào hỏi.

"Hả? thật không mặn!" Bây giờ, Lãnh Dạ là một người đứng đầu hai nơi vững mạnh, bản thân lại đi uống sữa của con, còn không ngờ lại bị con nhìn thấy khoe miệng mình có sữa, nhưng lại không phải chỉ bị một đứa nhỏ nhìn thấy.

"đi, đi bú sữa mẹ!" Ưc Ưc túm lấy Thiên Tâm, lạnh lùng đi tới chỗ Bạch Tuyết, sau đó leo lên sô pha, theo thói quen bắt đầu uống sữa mẹ.

Sau đó Thiên Tâm cũng bò lên sô pha, ghé đầu vào trong ngực Bạch Tuyết bắt đầu uống sữa. Bạch Tuyết cho con uống sữa đều như vậy, cô chỉ cần ngồi trên sô pha, bọn nhỏ liền leo lên sô pha, bắt đầu uống sữa mẹ, mỗi lần như thế Niệm Niệm luôn là người cuối cùng. Bé là anh cả! Nhường cho em trai và em gái là việc nên làm.

"Này----- bọn con uống sữa mẹ, chú nhìn cái gì! Chú là đàn ông, không biết tránh đi hả?" Niệm Niệm chống nạnh đứng trước mặt Lãnh Dạ, ngẩng đầu giận dữ nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ cúi đầu nhìn Niệm Niệm, đứa bé này luôn đối nghịch với anh, đều là do ma quỷ làm hại!

"Vẫn là uống một lần đã nghiện? Chẳng qua, sữa của mẹ thật sự uống rất ngon." Thiên Tâm vui vẻ từ trên sô pha nhảy xuống.

Bé chép chép miệng, khoe miệng còn dính sữa mẹ.

"Niệm Niệm, tới anh, anh uống đi." Thiên Tâm ngọt ngào nói.

Niệm Niệm lạnh lùng nhìn Lãnh Dạ, sau đó leo lên sô pha uống sữa mẹ.

"Chú đẹp trai, có phải chú cũng muốn uống sữa mẹ không? Có phải mẹ chú không có cho chú cai sữa?" Thiên Tầm ngọt ngào nói.

Lãnh Dạ không nói!

"Mẹ, con uống no rồi, Niệm Niệm, anh cũng uống bên này đi." Ưc Ưc vỗ nhè nhẹ bầu sữa lớn nói.

Niệm Niệm không nói, uống rất ngon.

"Ưc Ưc, có phải sữa mẹ uống rất ngon, rất ngọt, hoàn toàn không mặn!"

"Ta đi nấu cơm!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, dứt lời liền rời đi. "Hừ! Dối trá, muốn uống sữa mẹ còn không chịu thừa nhận!" Thiên Tầm tức giận nói.

Lãnh Dạ gần như muốn điên, tại sao sự việc lại thành ra như thế này, cô gái nhỏ không biết anh, con gái cũng không biết anh! Con trai lớn đối với anh tràn đầy thù địch! Chỉ có Ưc Ưc còn nhớ anh.

Anh nhất định phải bình tĩnh.

Ngày hôm sau, sau khi Bạch Tuyết ăn sáng, liền đi làm, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, cho nên phải đi sớm.

Ánh nắng ban mai, yên tĩnh thanh nhã, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Bạch Tuyết rất ít khi hưởng thụ được sự thoải mái này, nơi đây mười năm trước, cô đều vội vội vàng vàng, đến trường, làm việc nhà, đến trường, làm việc nhà, hai việc luôn song song nhau, mỗi ngày đều như nhau!

Từ sáng đến tối đều như thế, về sau cuộc sống của cô có rất nhiều màu, mặc dù cách xa trường học, nhưng cô vẫn luôn tự học, đến lúc đó chỉ cần đi

thì là tốt rồi, dù sao hiện tại đã có con còng không thể đi học!

Nuôi con là việc làm hàng đầu, kiếm tiền là điều tất yếu.

Trước kia, bận rộn khiến cô đã quên mất ánh nắng ban mai đẹp như vậy.

Rất đẹp.

Đến công ty, Bạch Tuyết được an bài vào trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc sắp xếp lại tài liệu.

cô không biết tổng giám đốc của mình là thần thánh phương nào? Nghe đồn vị tổng giám đốc này là một vị thần lạnh lùng...

Bạch Tuyết hoàn toàn chìm vào mơ mộng...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Khốn Khiếp, Người Đàn Ông Của Tôi Rất Lợi Hại

Chương 199 : Khốn khiếp, người đàn ông của tôi rất lợi hại.

Edit: Míp (Choco)

Chương 199.1

Quản lí Lý nói với cô : cô là người mới, rất thích hợp làm việc này, giúp tổng giám đốc sắp xếp lại tài liệu, còn quét dọn văn phòng một chút, bởi vì tổng giám đốc không thích người quét dọn vào phòng làm việc của anh.

Lúc Bạch Tuyết vào phòng làm việc của tổng giám đốc báo cáo, tổng giám đốc ra ngoài vẫn chưa về, cho nên Bạch Tuyết đành phải thu dọn một chút trước.

Nhìn văn phòng được trang trí rất có cá tính, giám đốc không có ở đây, cô cũng không có việc gì để làm, chỉ là quét dọn một chút, sắp xếp cho căn phòng trở nên thu hút hơn, là phong cách mà cô yêu thích , thở dài một hơi, e rằng vĩnh viễn mình cũng sẽ không có cơ hội có một gian văn phòng như thế này!

Haiz!

Càng so càng cảm thấy bức bối, thật không nên so sánh!

Ngay lúc Bạch Tuyết đang xuất thần, bỗng nhiên một giọng nói của đàn ông vang lên.

"Anh là ai?" Tuyết trắng lại càng hoảng sợ.

Người đàn ông này? Tại sao đôi mắt của anh ta lại giống Niệm Niệm như vậy?

Chẳng lẽ anh ta là?

Nhưng mà, cô không biết người đàn ông này!

Chỉ là, màu mắt của anh ta rất giống của Niệm Niệm? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Nhưng mà màu mắt xanh cũng không nhiều!

"Tôi là..."

Đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông rất giống con trai lớn của mình, chân tay Bạch Tuyết có chút luống cuống, nhất thời không biết cư xử như thế nào! Chỉ có thể kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt này.

Người này là tổng giám đốc của công ty -- Đoan Mộc, là một vị thần mặt lạnh, làm kinh doanh, làm PR (quan hệ xã hội), một chút cũng không không qua loa, rất là lợi hại.

Đoan Mộc kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm thấy có chút không hiểu, phòng làm việc của hắn từ khi nào người khác có thể tùy tiện đi vào?

Đoan Mộc quan sát Bạch Tuyết, vẻ mặt của người phụ nữ này giống như gặp phải quỷ, hắn trưởng thành khó coi như vậy sao? Hắn tự cho là tướng mạo của mình không hề phụ lòng mọi người, coi như là đẹp trai phong độ.

Vậy mà, vẻ mặt của người phụ nữ này là như thế nào? không khỏi có chút bất mãn!

"Ai cho cô vào đây?" Đoan Mộc nhíu lông mày, lời nói có chút lạnh như băng, .

Bạch Tuyết thu hồi vẻ kinh ngạc, nở nụ cười ngọt ngào: "Ngài khỏe chứ, tôi là trợ lý mới tới."

Đoan Mộc có chút thắc mắc nhìn Bạch Tuyết, thì ra chính là cô, anh hai muốn mình chiếu cố cô gái này, không nghĩ tới vẫn là một cô gái nhỏ, rất đáng yêu, giọng nói ngọt ngào, khiến cho người ta kìm lòng không được chìm đắm trong giọng nói của cô!

Lúc này Đoan Mộc bắt đầu dò xét Bạch Tuyết, cô bé này ngoại trừ dáng vóc nhỏ bé đáng yêu, thật ra cũng không có cái gì đặc biệt!

Bạch Tuyết bị anh ta nhìn chăm chăm, trong lòng lại bắt đầu hoài nghi, Niệm Niệm cùng người đàn ông này có đôi mắt rất giống nhau.

Chẳng lẽ là người đàn ông này đã làm cô mang thai?

thật ra, đôi mắt của Đoan Mộc vốn dĩ không hề giống Niệm Niệm, là do Bạch Tuyết nuốt Kim Đan, sinh ra ảo giác, bây giờ cô là người phạm, đối với Kim Đan một mực bài xích, nên mới có thể sinh ra ảo giác, cũng vì thế mà tính cách của cô cũng thay đổi rất nhiều.

"Là anh?" Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi.

"Là tôi, làm sao vậy?" Đoan Mộc không hiểu tại sao Bạch Tuyết lại hỏi hẩn như vậy? Nhưng vẫn không quan tâm trả lời một câu.

"Tại sao phải làm vậy?" Bạch Tuyết hỏi.

Nụ cười ngọt ngào ban nãy biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng, điều này khiến cho Đoan Mộc khẽ giật mình!

Đây là tình huống gì?

Bọn hẩn biết nhau sao?

Hay là anh hai đã từng nói cho Bạch Tuyết về chuyện của hần? Nếu không thì tại sao cô ấy lại hỏi như vậy? Đường như ý nói một việc nào đó.

"Là việc gì?" Đoan Mộc có chút không hiểu hỏi.

"Là việc gì? Anh thật khốn khiếp -- "

Theo sau đó chính là.

"BA~ --" trên khuôn mặt đẹp trai của Đoan Mộc in năm ngón tay.

Đoan Mộc tỉnh mộng!

Cái gì?

Người phụ nữ mà anh hai yêu thích thật dã man!

Mới vừa rồi còn làm bộ dáng thực nữ, như thế nào chớp mắt một cái lại biến thành một người phụ nữ bừa hăn như vậy!

"Chị dâu, vì sao lại đánh em?" Đoan Mộc chưa bao giờ chịu ủy khuất như hôm nay! Nếu như không là vì cô là chị dâu, hần sẽ lột...lột sạch quần áo của cô! Lột da thì không được!

Đại ca quan tâm tới người phụ nữ này như vậy, hần mà lột da chị dâu, đại ca sẽ giết hần!

"Cái đầu anh, tại sao anh lại muốn vứt bỏ vợ con?" Bạch Tuyết phẫn nộ nhìn Đoan Mộc, cô một mực nhẫn nhịn, vì sao khi cô sinh ra đứa nhỏ, người đàn ông này liền không thấy tấm hời? cô đã thề, nếu có một ngày nhìn thấy người đàn ông làm cho cô mang thai, cô nhất định sẽ cho hần một cái bạt tai! Trước phải hả giận rồi sau đó mới nói chuyện!

"Vợ con? Trước tiên chị hãy nguôi giận, em ra gọi điện thoại. " Đoan Mộc không hiểu, vợ con cái gì! Mặc dù hần đẹp trai mười phần, con gái

thích hẳn cũng kết bè kết đội. Thế nhưng, đến nay hẳn vẫn chưa kết hôn !
Vợ con ở đâu ra?

Chương 199.2 : Khốn khiếp, người đàn ông của tôi rất lợi hại.

Edit: Míp (Choco)

Quản lí Lý nói với cô : cô là người mới, rất thích hợp làm việc này, giúp tổng giám đốc sắp xếp lại tài liệu, còn quét dọn văn phòng một chút, bởi vì tổng giám đốc không thích người quét dọn vào phòng làm việc của anh.

Lúc Bạch Tuyết vào phòng làm việc của tổng giám đốc báo cáo, tổng giám đốc ra ngoài vẫn chưa về, cho nên Bạch Tuyết đành phải thu dọn một chút trước.

Nhìn văn phòng được trang trí rất có cá tính, giám đốc không có ở đây, cô cũng không có việc gì để làm, chỉ là quét dọn một chút, sắp xếp cho căn phòng trở nên thu hút hơn, là phong cách mà cô yêu thích , thở dài một hơi, e rằng vĩnh viễn mình cũng sẽ không có cơ hội có một gian văn phòng như thế này!

Haiz!

Càng so càng cảm thấy bức bối, thật không nên so sánh!

Ngay lúc Bạch Tuyết đang xuất thần, bỗng nhiên một giọng nói của đàn ông vang lên.

"Anh là ai?" Tuyết trắng lại càng hoảng sợ.

Người đàn ông này? Tại sao đôi mắt của anh ta lại giống Niệm Niệm như vậy?

Chẳng lẽ anh ta là?

Nhưng mà, cô không biết người đàn ông này!

Chỉ là, màu mắt của anh ta rất giống của Niệm Niệm? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Nhưng mà màu mắt xanh cũng không nhiều!

"Tôi là..."

Đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông rất giống con trai lớn của mình, chân tay Bạch Tuyết có chút luống cuống, nhất thời không biết cư xử như thế nào! Chỉ có thể kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt này.

Người này là tổng giám đốc của công ty -- Đoan Mộc, là một vị thần mặt lạnh, làm kinh doanh, làm PR (quan hệ xã hội), một chút cũng không không qua loa, rất là lợi hại.

Đoan Mộc kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm thấy có chút không hiểu, phòng làm việc của hắn từ khi nào người khác có thể tùy tiện đi vào?

Đoan Mộc quan sát Bạch Tuyết, vẻ mặt của người phụ nữ này giống như gặp phải quỷ, hắn trở thành khó coi như vậy sao? Hắn tự cho là tướng mạo của mình không hề phụ lòng mọi người, coi như là đẹp trai phong độ.

Vậy mà, vẻ mặt của người phụ nữ này là như thế nào? không khỏi có chút bất mãn!

"Ai cho cô vào đây?" Đoan Mộc nhíu lông mày, lời nói có chút lạnh như băng, .

Bạch Tuyết thu hồi vẻ kinh ngạc, nở nụ cười ngọt ngào: "Ngài khỏe chứ, tôi là trợ lý mới tới."

Đoan Mộc có chút thắc mắc nhìn Bạch Tuyết, thì ra chính là cô, anh hai muốn mình chiếu cố cô gái này, không nghĩ tới vẫn là một cô gái nhỏ, rất

đáng yêu, giọng nói ngọt ngào, khiến cho người ta tìm lòng không được chìm đắm trong giọng nói của cô!

Lúc này Đoan Mộc bắt đầu dò xét Bạch Tuyết, cô bé này ngoại trừ dáng vóc nhỏ bé đáng yêu, thật ra cũng không có cái gì đặc biệt!

Bạch Tuyết bị anh ta nhìn chăm chăm, trong lòng lại bắt đầu hoài nghi, Niệm Niệm cùng người đàn ông này có đôi mắt rất giống nhau.

Chẳng lẽ là người đàn ông này đã làm cô mang thai?

thật ra, đôi mắt của Đoan Mộc vốn dĩ không hề giống Niệm Niệm, là do Bạch Tuyết nuốt Kim Đan, sinh ra ảo giác, bây giờ cô là người phạm, đối với Kim Đan một mực bài xích, nên mới có thể sinh ra ảo giác, cũng vì thế mà tính cách của cô cũng thay đổi rất nhiều.

"Là anh?" Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi.

"Là tôi, làm sao vậy?" Đoan Mộc không hiểu tại sao Bạch Tuyết lại hỏi hẩn như vậy? Nhưng vẫn không quan tâm trả lời một câu.

"Tại sao phải làm vậy?" Bạch Tuyết hỏi.

Nụ cười ngọt ngào ban nãy biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng, điều này khiến cho Đoan Mộc khẽ giật mình!

Đây là tình huống gì?

Bọn hẩn biết nhau sao?

Hay là anh hai đã từng nói cho Bạch Tuyết về chuyện của hẩn? Nếu không thì tại sao cô ấy lại hỏi như vậy? Đường như ý nói một việc nào đó.

"Là việc gì ?" Đoan Mộc có chút không hiểu hỏi.

"Là việc gì? Anh thật khốn khiếp -- "

Theo sau đó chính là.

"BA~ --" trên khuôn mặt đẹp trai của Đoan Mộc in năm ngón tay.

Đoan Mộc tỉnh mộng!

Cái gì?

Người phụ nữ mà anh hai yêu thích thật dã man!

Mới vừa rồi còn làm bộ dáng thực nữ, như thế nào chớp mắt một cái lại biến thành một người phụ nữ bư hãn như vậy!

"Chị dâu, vì sao lại đánh em?" Đoan Mộc chưa bao giờ chịu ủy khuất như hôm nay! Nếu như không là vì cô là chị dâu, hãn sẽ lột...lột sạch quần áo của cô! Lột da thì không được!

Đại ca quan tâm tới người phụ nữ này như vậy, hãn mà lột da chị dâu, đại ca sẽ giết hãn!

"Cái đầu anh, tại sao anh lại muốn vứt bỏ vợ con?" Bạch Tuyết phẫn nộ nhìn Đoan Mộc, cô một mực nhấn nhin, vì sao khi cô sinh ra đứa nhỏ, người đàn ông này liền không thấy tăm hơi? cô đã thề, nếu có một ngày nhìn thấy người đàn ông làm cho cô mang thai, cô nhất định sẽ cho hãn một cái bạt tai! Trước phải hả giận rồi sau đó mới nói chuyện! "Vợ con? Trước tiên chị hãy nguôi giận, em ra gọi điện thoại. " Đoan Mộc không hiểu, vợ con cái gì! Mặc dù hãn đẹp trai mười phần, con gái thích hãn cũng kết bè kết đội. Thế nhưng, đến nay hãn vẫn chưa kết hôn ! Vợ con ở đâu ra?

Quản lí Lý nói với cô : Cô là người mới, rất thích hợp làm việc này, giúp tổng giám đốc sắp xếp lại tài liệu, còn quét dọn văn phòng một chút, bởi vì tổng giám đốc không thích người quét dọn vào phòng làm việc của anh.

Lúc Bạch Tuyết vào phòng làm việc của tổng giám đốc báo cáo, tổng giám đốc ra ngoài vẫn chưa về, cho nên Bạch Tuyết đành phải thu dọn một chút trước.

Nhìn văn phòng được trang trí rất có cá tính, giám đốc không có ở đây, cô cũng không có việc gì để làm, chỉ là quét dọn một chút, sắp xếp cho căn phòng trở nên thu hút hơn, là phong cách mà cô yêu thích, thở dài một hơi, e rằng vĩnh viễn mình cũng sẽ không có cơ hội có một gian văn phòng như thế này!

Haiz!

Càng so càng cảm thấy bức bối, thật không nên so sánh!

Ngay lúc Bạch Tuyết đang xuất thần, bỗng nhiên một giọng nói của đàn ông vang lên.

"Anh là ai?" Tuyết trắng lại càng hoảng sợ.

Người đàn ông này? Tại sao đôi mắt của anh ta lại giống Niệm Niệm như vậy?

Chẳng lẽ anh ta là?

Nhưng mà, cô không biết người đàn ông này!

Chỉ là, màu mắt của anh ta rất giống của Niệm Niệm? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Nhưng mà màu mắt xanh cũng không nhiều!

"Tôi là..."

Đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông rất giống con trai lớn của mình, chân tay Bạch Tuyết có chút luống cuống, nhất thời không biết cư xử như thế nào! Chỉ có thể kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt này.

Người này là tổng giám đốc của công ty -- Đoan Mộc, là một vị thần mặt lạnh, làm kinh doanh, làm PR (quan hệ xã hội), một chút cũng không không qua loa, rất là lợi hại.

Đoan Mộc kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm thấy có chút không hiểu , phòng làm việc của hắn từ khi nào người khác có thể tùy tiện đi vào?

Đoan Mộc quan sát Bạch Tuyết, vẻ mặt của người phụ nữ này giống như gặp phải quỷ, hắn tưởng thành khó coi như vậy sao? Hắn tự cho là tướng mạo của mình không hề phụ lòng mọi người, coi như là đẹp trai phong độ.

Vậy mà, vẻ mặt của người phụ nữ này là như thế nào ? Không khỏi có chút bất mãn!

"Ai cho cô vào đây?" Đoan Mộc nhíu lông mày, lời nói có chút lạnh như băng, .

Bạch Tuyết thu hồi vẻ kinh ngạc , nở nụ cười ngọt ngào: "Ngài khỏe chứ, tôi là trợ lý mới tới."

Đoan Mộc có chút thắc mắc nhìn Bạch Tuyết, thì ra chính là cô, anh hai muốn mình chiếu cố cô gái này, không nghĩ tới vẫn là một cô gái nhỏ, rất đáng yêu, giọng nói ngọt ngào, khiến cho người ta kì lòng không được chìm đắm trong giọng nói của cô!

Lúc này Đoan Mộc bắt đầu dò xét Bạch Tuyết, cô bé này ngoại trừ dáng vóc nhỏ bé đáng yêu, thật ra cũng không có cái gì đặc biệt!

Bạch Tuyết bị anh ta nhìn chằm chằm, trong lòng lại bắt đầu hoài nghi, Niệm Niệm cùng người đàn ông này có đôi mắt rất giống nhau.

Chẳng lẽ là người đàn ông này đã làm cô mang thai?

Thật ra, đôi mắt của Đoan Mộc vốn dĩ không hề giống Niệm Niệm, là do Bạch Tuyết nuốt Kim Đan, sinh ra ảo giác, bây giờ cô là người phàm, đối với Kim Đan một mực bài xích, nên mới có thể sinh ra ảo giác, cũng vì thế mà tính cách của cô cũng thay đổi rất nhiều.

"Là anh?" Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi.

"Là tôi, làm sao vậy?" Đoan Mộc không hiểu tại sao Bạch Tuyết lại hỏi hẩn như vậy? Nhưng vẫn không quan tâm trả lời một câu.

"Tại sao phải làm vậy?" Bạch Tuyết hỏi.

Nụ cười ngọt ngào ban nãy biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng, điều này khiến cho Đoan Mộc khẽ giật mình!

Đây là tình huống gì?

Bọn hẩn biết nhau sao?

Hay là anh hai đã từng nói cho Bạch Tuyết về chuyện của hẩn? Nếu không thì tại sao cô ấy lại hỏi như vậy? Đường như ý nói một việc nào đó.

"Là việc gì?" Đoan Mộc có chút không hiểu hỏi.

"Là việc gì? Anh thật khốn khiếp -- "

Theo sau đó chính là.

"BA~ --" Trên khuôn mặt đẹp trai của Đoan Mộc in năm ngón tay.

Đoan Mộc tỉnh mộng!

Cái gì?

Người phụ nữ mà anh hai yêu thích thật dã man!

Mới vừa rồi còn làm bộ dáng thực nữ, như thế nào chớp mắt một cái lại biến thành một người phụ nữ bư hãn như vậy!

"Chị dâu, vì sao lại đánh em?" Đoan Mộc chưa bao giờ chịu ủy khuất như hôm nay! Nếu như không là vì cô là chị dâu, hãn sẽ lột...lột sạch quần áo của cô! Lột da thì không được!

Đại ca quan tâm tới người phụ nữ này như vậy, hãn mà lột da chị dâu, đại ca sẽ giết hãn!

"Cái đầu anh, tại sao anh lại muốn vứt bỏ vợ con?" Bạch Tuyết phẫn nộ nhìn Đoan Mộc, cô một mực nhấn nhin, vì sao khi cô sinh ra đứa nhỏ, người đàn ông này liền không thấy tăm hơi? Cô đã thề, nếu có một ngày nhìn thấy người đàn ông làm cho cô mang thai, cô nhất định sẽ cho hãn một cái bạt tai! Trước phải hả giận rồi sau đó mới nói chuyện!

"Vợ con? Trước tiên chị hãy nguôi giận, em ra gọi điện thoại. " Đoan Mộc không hiểu, vợ con cái gì! Mặc dù hãn đẹp trai mười phần, con gái thích hãn cũng kết bè kết đội. Thế nhưng, đến nay hãn vẫn chưa kết hôn ! Vợ con ở đâu ra?

Đoan Mộc rời khỏi .

"Này? Anh hai, chuyện này là như thế nào? Chị dâu chào hỏi bằng phương thức quá đặc biệt ! Cho em một cái bạt tay! Trừ anh ra, chị dâu là người thứ hai đánh vào mặt em! Hai người thật sự là trời sinh một đôi. Đều kỳ lạ cỡ quái!"

Đoan Mộc sờ lên mặt ủy khuất nói. Chỉ khi ở trước mặt anh hai hãn mới nói nhiều như thế, trước mặt người ngoài hãn chính là một vị thần mặt lạnh, cùng Lãnh Dạ là người như nhau, chỉ là vị thần mặt lạnh gặp Lãnh Dạ liền không chống lại được ! Xem ra sau này ở trước mặt Bạch Tuyết cũng không thể chống lại được !

"Không được phép gây rắc rối cho anh, không được phép để cho cô ấy biết quan hệ của hai chúng ta, cô ấy, giao cho em , rèn luyện cô ấy thật tốt. Thế nhưng, không cho phép làm cô ấy mệt mỏi, nếu không em sẽ biết tay!"

Đối phương nói xong, liền cúp máy.

Đoan Mộc bi thúc nhìn điện thoại di động, nhiệm vụ này cũng quá khó khăn rồi! Còn không bằng để hẳn làm nhiệm vụ ám sát còn thoải mái hơn mái.

Hừ!

Anh hai tự xử lý được cô gái này, liền giao cho hẳn? Đây không phải là hại hẳn sao!

Lại một lần nữa, trở lại phòng làm việc, vẻ mặt hẳn hết sức nghiêm nghị, bản thân cố gắng bình tĩnh.

"Cô, nếu là nhân viên mới tới, phải làm việc cho tốt, chuyện vừa rồi quên đi!" Đoan Mộc trong lòng thấp thỏm không yên!

Không ngờ.

"Cảm ơn tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ làm thật tốt." Bạch Tuyết nhìn Đoan Mộc mỉm cười ngọt ngào, Đoan Mộc sợ tới toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, chẳng lẽ lại muốn như vừa rồi? Trước mỉm cười, sau đó chính là một bạt tay!

Hắn cảnh giác lui về phía sau một bước, tìm cho mình một khoảng cách an toàn.

"Ừ, đã biết, đi làm việc đi." Đoan Mộc giả vờ bình tĩnh lạnh giọng nói.

"Vâng, tổng giám đốc." Bạch Tuyết xoay người đi làm việc .

Lúc này, Đoan Mộc là bó tay, không hiểu gì cả!

Thật ra, Bạch Tuyết đã không còn bị ảo giác nữa, bởi vì kim đan gây lên ảo giác, nhưng mà thời gian gây ra ảo giác rất ngắn liền biến mất.

Bạch Tuyết trải qua ngày đầu tiên làm việc rất vui vẻ.

Đoan Mộc cũng len lén quan sát Bạch Tuyết một ngày, nhân viên phía dưới ai ai cũng đều biết tổng giám đốc bị trợ lý mới đánh, bọn họ cũng đem mối quan hệ của hai người ra bàn tán, đoán già đoán non!

Là nhân tình của nhau!

Nếu không, ai dám đánh người lãnh đạo trực tiếp của mình!

Trừ khi là không muốn tiếp tục làm việc !

Chẳng ai có thù oán với tiền cả!

Cho nên chỉ có một cách giải thích, chính là Bạch Tuyết là người con gái mà tổng giám đốc yêu, không ngờ vị thần mặt lạnh mà cũng có khắc tinh, lại là một cô gái còn nhỏ tuổi, chẳng biết rằng, cô gái còn nhỏ tuổi trong mắt bọn họ đã là mẹ của ba đứa nhỏ.

Sau khi Bạch Tuyết trở về , nhìn thấy một bàn món ăn ngon , trong lòng rất hài lòng.

"Lãnh Dạ, anh làm rất tốt, tôi quyết định, tiền lương mỗi tháng sẽ cho anh thêm 500 đồng, tổng cộng là 1500 đồng." Bạch Tuyết cười ha hả đi rửa tay, sau đó ngồi vào bàn ăn, cô đã đói bụng.

"Vì sao tăng thêm tiền lương cho anh?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

"Tổng giám đốc nói tôi làm việc chăm chỉ, mỗi tháng cho tôi 6000 đồng, tôi tính toán một chút chi phí nuôi bọn nhỏ, lại bỏ tiền sinh hoạt, đem tiền

tiêu vặt chia ra, còn dư ra 500 đồng, liền cho anh ." Bạch Tuyết rất hào phóng nói, sau đó cùng bọn nhỏ dành giết đồ ăn, bởi vì Lãnh Dạ làm cơm thật sự là ăn rất ngon , cô không dành giết thì sẽ không được ăn, thật không hiểu nổi mấy đứa nhỏ này tại sao lại tham ăn như vậy?

Bạch Tuyết chia tiền lương ra làm đôi, lấy ra để chi trả phí sinh hoạt, bọn nhỏ cần dinh dưỡng, hơn nữa lượng cơm ăn cũng rất nhiều, cô không thể bạc đãi bọn nhỏ.

Sau khi ăn xong.

"Không ngờ có loại công ty như thế này, phát tiền lương trước rồi mới làm việc, bọn họ không sợ tôi cầm tiền bỏ chạy! Đương nhiên tôi sẽ không chạy, chẳng qua người khác lại rất khó nói!

Anh xem, đây là 6000 đồng tôi kiếm được, đây là 1500 đồng tiền công của anh, 3000 đồng này anh cũng cầm đi, đây là tiền sinh hoạt một tháng của chúng ta, anh nhất định phải nhớ thật kỹ, không được phép bạc đãi các con của tôi, đương nhiên các con của tôi cũng không phải là dễ khi dễ , cái này tôi yên tâm 100%." Bạch Tuyết cười ha hả đếm còn lại 1500, trong lòng hạnh phúc , không thể không vui, đây là lần đầu tiên cô kiếm được tiền.

Trong lòng Lãnh Dạ đau xót, bọn họ là vợ con của anh, từ khi nào cuộc sống cần phải tiết kiệm như vậy!

Thứ anh không thiếu chính là tiền!

Thế nhưng, cô gái nhỏ đã muốn tự lực cánh sinh, để cô ra đời rèn luyện bản thân! Tích lũy thêm một chút kiến thức bên ngoài cũng không phải là chuyện xấu.

Trên lầu.

Bạch Tuyết đang ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ khoảng khắc thoải mái.

Bỗng nhiên, trong đầu xuất hiện một hình ảnh, Lãnh Dạ và rất nhiều cô gái trẻ đẹp ở cùng một chỗ với nhau, chỉ là, những cô gái đó mặc đồ rất kỳ quái, hình như không phải thời đại bây giờ. Thế nhưng, mỗi người đều có dáng người xinh đẹp, khuôn mặt mỹ lệ, Lãnh Dạ trái ôm phải ấp, hôn hết người này đến người kia.

Bạch Tuyết bỗng nhiên mở to đôi mắt, tức giận rời khỏi bồn tắm, cầm một cái khăn tắm quấn quanh người, đi xuống lầu.

Lãnh Dạ đang xử lý công sự, bọn nhỏ đều ở trên lầu chơi đùa, gần đây anh luôn ở bên vợ con, nên còn rất nhiều công sự đều chỉ có thể gom góp lại xử lý một lần.

"Lãnh Dạ —— anh là tên khốn khiếp! Hồn đản, sau này không cho phép anh *** tôi, buồn nôn!" Bạch Tuyết phát bực một trận, xoay người chuẩn bị rời khỏi, Lãnh Dạ lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, tóc ướt sũng, đuôi tóc còn đang nhỏ nước. Bàn chân trần trụi, hai tay chống nạnh, giống như người đàn bà chanh chua.

Lãnh Dạ sao có thể để Bạch Tuyết mắng xong liền bỏ đi như thế!

"Sao vậy? Mắng người xong liền muốn bỏ đi?" Lãnh Dạ ngửi một chút mùi thơm trên cơ thể của cô.

"Lấy cái miệng thối của anh ra ——" Bạch Tuyết thở phì phò quát.

"Cô gái nhỏ, tại sao em lại nổi điên?" Lãnh Dạ phát hiện cô gái nhỏ càng lúc càng kiêu ngạo!

"Tôi chưa từng thấy qua loại đàn ông không biết xấu hổ như anh, một lúc chơi đùa nhiều người phụ nữ như vậy, năm? Không, là sáu —— anh không

sợ bị AIDS sao? Không được, tôi muốn đi gặp bác sĩ, thật không nghĩ tới bề ngoài anh đẹp như thế nhưng bên trong lại bẩn thỉu như vậy!"

Lãnh Dạ nhú nhú chân mày, cô có ý gì? Sáu? Sao cô có thể biết anh có sáu người phụ nữ?

Không tệ, ở yêu giới, có sáu vị phi tử được anh sủng ái. Cô là làm sao mà biết được?

"Anh trầm mặc thì chuyện này đúng là có thật, vì sao anh lại ác tâm như vậy?" Bạch Tuyết hồi hận ngày đó ở trong phòng tắm bị anh ***, bây giờ hồi hận muốn chết!

Lãnh Dạ im lặng! Mặt trở nên đen!

"Anh xem tôi là dạng phụ nữ tùy tiện như vậy đúng không? Tôi hận anh chết đi được, tôi có người đàn ông, người đàn ông của tôi rất nhanh sẽ trở về đây, người đàn ông của tôi rất lợi hại, anh đi đi, nếu không anh ấy sẽ đánh chết anh, mau cút ——" Bạch Tuyết càng nói càng tức giận.

" Đủ chưa?" Lãnh Dạ lạnh giọng hỏi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Sói Mẹ Nổi Điên Trong Ảo Giác.

"Chưa đủ---- ----- Anh có nhiều người phụ nữ như vậy, tại sao lại còn muốn đùa giỡn tôi" Lập tức, đôi mắt của Bạch Tuyết bị bao phủ bởi một lớp hơi nước.

Trái tim Lãnh Dạ thất lại.

Cô gái nhỏ có phải là đã nhớ ra anh ? Trí nhớ đã được khôi phục sao?

Không giống!

" Đó đều là chuyện đã qua! Hiện tại anh chỉ có em." Lãnh Dạ nghiêm nghị nói, ánh mắt sâu sắc nhìn cô gái nhỏ, từ khi có cô, anh vẫn luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ chạm qua người phụ nữ nào ngoài cô.

"Thật sự, anh thật khốn kiếp---- ----" Bạch Tuyết giận dữ hét lên.

"Mẹ?" Ưc Ưc đứng trên bậc thang.

"A?Ưc Ưc?" Bạch Tuyết cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của Lãnh Dạ.

"Mẹ, con xuống dưới lấy ly nước trái cây, hai người cứ tiếp tục" Ưc Ưc thản nhiên nói, giống như tất cả chuyện này đều là điều hiển nhiên.

"Ưc Ưc? Con không lo lắng kẻ khốn nạn này bắt nạt mẹ?" Bạch Tuyết hoài nghi nhìn con trai, bé rất thông minh, chẳng lẽ không thắc mắc tại sao vừa rồi cô bị Lãnh Dạ ôm?

Vì sao con trai không hỏi? Vì sao không khiển trách người đàn ông đáng giận này? Rốt cuộc đứa nhỏ này có phải là do cô sinh ra không? Cánh tay gập lại.

"Không lo lắng, Ưc Ưc biết rõ, cha yêu mẹ và mẹ cũng sẽ lại yêu cha." Ưc Ưc ý tứ hàm xúc nói, biểu tình rất nghiêm túc, rất chân thành, Bạch Tuyết sửng sốt, ý con trai là sao? Lại yêu?

Lắc lắc đầu, rất hoang mang!

Không lẽ cô bị chứng mất trí nhớ? Là do cô không biết?

"Cha cố gắng lên, Ưc Ưc tin tưởng sức quyến rũ của cha, làm cho mẹ yêu cha thêm một lần nữa, có được không?" Ưc Ưc tự tin nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ gật đầu, có đứa con như thế này là đủ.

Bạch Tuyết biết con trai rất giao hoạt, bé sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời này, chẳng lẽ trí nhớ của mình xảy ra vấn đề? Xem ra phải đi gặp bác sĩ!

"Mẹ ngủ ngon" Ưc Ưc rời khỏi, thật ra, bé không có chính thức rời khỏi.

Lên lầu, ngồi xếp bằng, ngón trỏ và ngón cái chạm vào nhau, âm thầm nói một tiếng: Hãy giúp mẹ nhớ lại từng ký ức --- -----

Dưới lầu, bỗng nhiên trong đầu Bạch Tuyết hiện ra một ít trí nhớ.

Trong ảo giác.... ....

Lãnh Dạ xụ mặt, kéo Bạch Tuyết đi nhanh về phía trước, Bạch Tuyết theo sát phía sau.

Sau lưng là Cung Hàn, mắt anh nheo lại, trong lòng dâng lên cảm giác không thoải mái, cảm giác đau đớn giống như kim đâm.

Hắn sẽ không buông tay Bạch Tuyết, người đàn ông bá đạo, mãnh liệt kia, mỗi lần đều kéo Bạch Tuyết theo bên mình rồi đi! Là do hắn sợ suýt đánh mất Bạch Tuyết, cũng không có nghĩa là vĩnh viễn hắn không thể có được Bạch Tuyết, người đàn ông kia thật đáng ghét! Bạch Tuyết là người phụ nữ của hắn chứ không phải là đồ vật của anh ta.

Trái tim Cung Hàn yêu Bạch Tuyết đã muốn mọc rễ, không thể tự kiềm chế!

Thật ra ngoài Cung Hàn ra còn có Lâm Giang, Lâm Giang vì Bạch Tuyết vứt bỏ lý tưởng sống của mình, hắn là Pháp vương yêu giới, vì Kim Đan mới đến thế giới loài người, thế nhưng từ khi gặp được Bạch Tuyết, tất cả mọi thứ đều thay đổi, anh bắt đầu mềm lòng, trở nên không có chủ kiến, chuyện gì cũng vì Bạch Tuyết mà suy nghĩ.

Hắn buông tha cho Kim Đan, thế nhưng không có cách nào thôi nhớ về Bạch Tuyết, chính vì thế nên hắn ở lại nhân gian, hi vọng có thể yên lặng cùng cô như thế này, nhìn cô, lúc cần sẽ bảo vệ cô, an ủi cô....

Cung Hàn nhìn bóng lưng Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ kéo đi, anh sẽ không buông tay.

Rồi sẽ có một ngày, anh dẫn cô đi, nhất định cô sẽ là của anh, anh chắc chắn sẽ chăm sóc cô tốt, bởi vì vị yêu ma kia vẫn như cũ vẫn còn cần cô, tuy rằng anh không biết Bạch Tuyết đối với vị yêu ma kia có ý gì? Nhưng mà anh không dám cãi lời ân nhân của anh!

Bạch Tuyết bị Lãnh Dạ đưa vào trong xe, nhưng anh không lên xe, chỉ cúi đầu nói với lái xe điều gì đó? Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ muốn giáo huấn Cung Hàn, Bạch Tuyết biết Cung Hàn là người như thế nào, anh rất nguy hiểm, là lão Đại của hắc bang.

Cô không muốn Lãnh Dạ vì cô mà đụng tới phiền toái!

Quay kiếng xe xuống hô to: " Lãnh Dạ, anh dám đánh nhau, tôi mãi mãi không quan tâm anh-----"

Lãnh Dạ đột nhiên đứng lại, hai tay nắm thành quyền, âm tàn nhìn Cung Hàn.

"Vì cô, tha anh, về sau để tôi thấy anh dây dưa với cô, cho dù cô tức giận, tôi cũng sẽ giết anh-----"

Bạch Tuyết đóng cửa kính xe lại, nói với lái xe: " Tôi muốn đi uống rượu, anh chở tôi đi!" Trong lòng nàng phiền muộn, vì sao người nam nhân này đều luôn như vậy? Chẳng lẽ bản thân mình thật sự là họa thủy!

Trước cửa quán bar

"Tự tôi đi vào, anh trở về đi, không cần đi theo tôi-----" Bạch Tuyết nói với lái xe.

Lái xe bất đắc dĩ, đành phải gọi điện thoại cho Lãnh Dạ, ai ngờ Bạch Tuyết quay trở lại, đột nhiên cướp điện thoại trong tay lái xe.

Bạch Tuyết rống to trong điện thoại

"Nữ nhân, em ngậm miệng cho tôi, nhớ kỹ em là nữ nhân của Lãnh Dạ tôi. Em có thể kết giao bạn bè, nhưng mà không được là tên hồ đản Cung Hàn, về sau em hạn chế tiếp xúc với hắn!" Lãnh Dạ nói chuyện với Bạch Tuyết như khẩu khí phục tùng mệnh lệnh đã trở thành thói quen.

Nhưng mà, đúng lúc cô bùng nổ, rốt cuộc thì tiểu vũ trụ cũng bùng nổ.

Ngữ khí của Lãnh Dạ, tự nhiên rước lấy

"Tôi kết bạn với ai là việc của tôi, anh dựa dựa vào cái gì anh có thể cùng Tiểu Long Nữ kia cấu kết làm bậy, còn tôi lại không thể cùng người con trai khác kết giao bạn bè?" Bạch Tuyết tức giận.

Lãnh Dạ chợt trở nên u ám, mặt đen đến dọa người!

Không, chính xác mà nói là mặt đen bị thối, anh bị cô chọc giận!

"Bạch Tuyết, em đang phản kích tôi sao?"

"Tại sao tôi lại không thể như anh có thể kết bạn với người khác phái?"

"Cần rõ, có một số việc tự em phải hiểu được, tên hỗn đần nào còn có ý đồ với em, thì lòng anh không thể nào bình yên được, em là cô gái tốt, không phải cô gái tốt phải một lòng sao?" Lãnh Dạ rống to.

Mặt Bạch Tuyết thay đổi, trong lời nói của Lãnh Dạ đã khiêu khích cô, anh đã có vợ, làm sao có tư cách nói cô như vậy, chẳng lẽ cô còn chứa đủ một lòng sao? Vì anh, cô cự tuyệt sự an bài của ba, cô thà nhảy vách núi cũng phải vì anh mà thoát thân, nhiều đó vẫn chưa đủ một lòng sao?

Sỉ nhục người!

Rốt cuộc là vì sao? Anh không tin tưởng cô sao? Chỉ cần có người con trai khác xuất hiện bên cạnh cô, anh liền ngang ngược cản trở, anh nghi ngờ cô, không tin cô! Nếu không vì sao anh luôn nhìn cô căng thẳng!

Trong lòng hỗn loạn, bức bối gay gắt!

"Tôi không một lòng được, anh đi tìm người một lòng với anh đi, anh đi tìm Tiểu Long Nữ là được rồi, đừng làm phiền tôi!" Bạch Tuyết kiềm chế một hồi lâu cuối cùng cũng bộc phát sự ghen tuông.

"Em suy nghĩ quá ngây thơ, tôi và Tiểu Long Nữ không có chuyện gì hết, là tự em suy nghĩ bậy bạ, chuyện của em làm sao có thể giống chuyện của tôi được!"

Cô cắn cắn môi, cắn giận quát: "Anh đừng hòng khoa tay múa chân với tôi, bây giờ tôi là người tự do, anh đừng hòng xen vào chuyện của tôi!"

Bạch Tuyết cúp điện thoại, quăng điện thoại di động lại cho tài xế, sau đó leo lên một chiếc taxi.

Bạch Tuyết tức giận khẩu khí trở nên rất nặng, thái độ như vậy càng chọc Lãnh Dạ tức giận.

Lãnh Dạ không tin nhìn vào điện thoại di động, cô gái nhỏ này lại dám ngắt điện thoại của anh! Hơn nữa lúc cúp điện thoại còn ném cho anh một quả bom uy lực cực mạnh.

Lúc này vẻ mặt Lãnh Dạ muốn bao nhiêu lạnh thì có bấy nhiêu lạnh, bị cô gái nhỏ chọc tức không nhẹ!

Lãnh Dạ cắn răng xuống, làm sao có thể để cho cô gái nhỏ này chịu nhận lỗi đây? Sẵn tiện để cho cô thấy rõ bộ mặt của người đàn ông kia.

Cô gái nhỏ quá đơn thuần, không giáo huấn cô, thì cô sẽ mãi mãi không biết người đàn ông kia là gì?

Vì vậy anh phái người đi theo Bạch Tuyết. sẵn tiện để cô biết một chút kiến thức về bộ mặt thật của đàn ông, loại đàn ông như thế nào là những tên xấu.

Bạch Tuyết đi tới quán bar, nhưng mà, cô không uống rượu, lại bị một cô nàng tuổi cũng xấp xỉ cô kéo tới một cái bàn.

"Em gái nhỏ, hôm nay là sinh nhật của chị, muốn uống gì? Chị mời em?" Cô gái cười ha ha nói, hình như đã có chút men say.

Bạch Tuyết nhìn cô gái tự xưng là chị tuổi còn rất nhỏ, không chừng còn bé hơn cô!

"Thật xin lỗi, chúng ta có quen nhau sao?" Bạch Tuyết hoang mang nói.

"Không----- bây giờ không quen, qua ngày hôm nay sẽ quen, nhưng chúng tôi có quen chị, chị là học tỷ của chúng tôi, chị là Bạch Tuyết đúng không? Chúng tôi là đàn em của chị." Bạch Tuyết vừa nghe là đàn em cùng trường, yên tâm không ít, ít nhất bọn họ không phải là người xấu.

Bạch Tuyết bị bắt ngồi xuống, sau đó tiếp nhận ly rượu của cô gái đưa tới.

"Đến, đến, uống cùng mọi người, chúc mừng sinh nhật của tôi vui vẻ...." Cô gái và Bạch Tuyết chạm cốc. ý bảo Bạch Tuyết uống.

"Thật xin lỗi, tôi không uống rượu, chẳng qua, chúc mừng cô sinh nhật hạnh phúc." Bạch Tuyết mỉm cười nói, cô thầm nghĩ bản thân không muốn uống rượu, cô không muốn cùng bọn họ ồn ào cùng một chỗ, cho nên trong lòng vẫn nghĩ mình nên rời đi sẽ tốt hơn, ai ngờ!

"Học tỷ, chị không nể mặt nha, không lẽ chồng chị không cho chị uống rượu?" Cái cô bé kia cười ha hả nói.

"Ý mấy cô là gì?" Mặt Bạch Tuyết trắng bệch, không lẽ hôm nay là ngày xui của cô, cùng Lãnh Dạ cãi nhau một chút, trốn tới đây cũng không thể sống yên ổn!

"Đừng giả bộ, vì sao cô không đi học, học tỷ đúng là nhất thanh nhị sở. Người kia rất yêu chị a."

Bạch Tuyết khẽ cắn môi, tuy rằng trong lòng rất tức giận nhưng vẫn cố nhịn!

Cô đàn em vẫn ha ha cười nhạo nói xong, trong lúc đó còn cùng nhau động tay động chân, Bạch Tuyết chán ghét nóng nảy, định rời đi, ai ngờ lại bị cô gái được chúc mừng sinh nhật ôm lấy nên không thể mạnh mẽ rời đi

Những người đó nói chuyện ngày càng hạ lưu., Bạch Tuyết nhịn xuống!

Một số tên con trai lại còn có thể ôm cô gái bên người bắt đầu vui sướng, còn một số tên khác đáng ghét còn dùng ánh mắt chán ghét quét trên người Bạch Tuyết. Cô.... cũng nhin! Dù sao thì bản thân cũng không sạch sẽ! Thân mình cho Lãnh Dạ khốn khiếp kia, lại còn bị anh nghi ngờ!

Không nghĩ tới có một móng vuốt của tên con trai khác bỗng nhiên chạm vào đùi của Bạch Tuyết, cô không nhin được! Mặt đỏ lên, vụt đứng lên, trừng mắt hung tợn cậu ta.

Bạch Tuyết nhìn người trên bàn, không ai để ý tới sự khác thường của cô, dứt khoát nhin xuống, liền định rời đi! Ai ngờ!

Mới đi vài bước.....

"Đứng lại, không có sự đồng ý của tôi, không được đi! Lại đây uống hết ba ly lớn này thì tôi cho cô đi-----" Tên con trai sờ đùi Bạch Tuyết quát lên.

Hôm nay Bạch Tuyết không nghĩ lại sẽ gây chuyện, thế nên, không còn cách nào, đành nâng ly rượu lên. Bên cạnh là cô gái được chúc mừng sinh nhật nhìn mặt nhú mày nhìn Bạch Tuyết, vẻ mặt biến sắc nhìn ly rượu kia, đột nhiên cảm thấy đầu như ngu đi, không biết làm cách nào để không chế sự việc, rốt cuộc phải tới mức độ nào thì cấp trên mới vừa lòng? Cấp trên giao phó để cho Bạch Tuyết chịu nhận ra lỗi sai, rốt cuộc đến mức nào mới tính là thích hợp a?

Cô đặc biệt tìm đúng một vài bạn học để diễn trò, rốt cuộc thì phải diễn tới trình độ nào đây? Lúc này cô bé kia bỗng nhiên cảm thấy không đặc ý chút nào! Tuy rằng thù lao rất cao, nhưng nếu lỡ thất bại thì sẽ thực rắc rối!

Ngay lúc cô cân nhắc, Bạch Tuyết đã một hơi uống sạch, hơn nữa còn bưng lên một ly rượu khác, vẫn trừng mắt với tên nhóc kia như cũ, nhưng cô không uống, mà hất vào mặt của cậu ta.

"Khốn khiếp-----" Bạch Tuyết tức giận mắng.

Tên còn trai kia không tức giận, lại còn vươn đầu lưỡi ghê tởm liếm rượu ở một bên môi!

"Thú vị, tôi thích". Cậu ta đứng dậy, một tay kéo lấy Bạch Tuyết vào lòng.

Bạch Tuyết nâng cùi chỏ hung hăng đánh về phía dưới nách của cậu ta. sau đó lại dùng lực dơ chân đá vào mặt, nhân cơ hội rời khỏi người cậu ta.

"Mẹ nó----- rất dã man!" Tên đó bị đau tức giận mắng một tiếng.

Bạch Tuyết cũng nổi giận, cô nể mặt cậu ta nên uống hết một ly, lại không chịu yên, lại còn muốn cô uống hết ba ly lớn, con nít cũng biết uống hết ba ly kia sẽ thế nài! Không choáng váng mới là lạ!

Tưởng cô là đồ ngốc sao? Tùy tiện khi dễ sao? Hôm nay trong lòng tích lửa, bản thân lại không tìm được nơi phát tiết, lại gặp phải kẻ xúi quẩy!

"Dám động thủ với tôi, ông đây đánh cô rơi răng đầy đất. Tên đó thô bạo nói.

Bởi vì Bạch Tuyết có một ly rượu lót bụng, lá gan càng lớn, cổ duỗi ra, tức giận quát:" Cậu sao, Cậu đánh đi? Loại người như cậu, tôi không sợ cậu đánh!"

"Con nhóc, khẩu khí thật lớn!"

Người bên cạnh hít một hơi thật sâu, tiện đà khoe miệng hiện lên một cổ nghiền ngẫm.

Người yêu của cậu ta nói muốn dạy dỗ một cô gái, nhưng không được quá ác, rốt cuộc phải như thế nào mới đúng? Đánh hay không đánh?

Cậu ta nhìn cô gái được chúc mừng xin viện trợ, thế nhưng, vẻ mặt cô gái lúc này thản nhiên, quả thật, cô cũng không biết phải giáo huấn tới mức

độ nào?

Cho nên mới không có biểu hiện gì, nhưng cậu ta kia lại hiểu sai, cậu ta hiểu thành phải đánh, xem ra giáo huấn không đủ!

Lập tức.

"Ba-----" Một cái tát dừng ở trên mặt Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bất động!

Cái tát này, mọi người ngây ngẩn cả người, một lát sau, Bạch Tuyết bùng ly rượu lên, bên trong còn có rượu đồng thời hất về phía cậu ta.

"Lưu manh, khốn khiếp---- ----"

"Tôi lưu manh, cô cũng không tốt Mà chạy đến đây! Cho là mình rất xinh đẹp nên giả bộ trong sạch sao? Đều đã bị người có tiền vứt bỏ, giả bộ cái gì! Cô còn bắt đầu giả bộ sao?Phi---- ----" cậu ta nhổ một bãi nước miếng và rượu trên mặt xuống, âm tàn nói.

Thân mình Bạch Tuyết run run lên, hai mắt hiện lên màu đỏ của nước mắt, tay nắm chặt, cô yếu ớt đứng ở nơi đó, đôi mắt đẹp sắc bén vùng lên, nhìn rất kiên cường nhưng lại lộ ra một vẻ thê lương!

Cô có ngày hôm nay là do cha cô ban tặng, cha cô vì tiền mà buộc cô đi tìm Lãnh Dạ!

Căn bản là cô không phải tự nguyện, nhưng cô lại không thể khống chế sự tình, tên Lãnh Dạ thối kia so với bọn người này còn ghê tởm hơn nhiều! Không tin cô, đả thương cô!

Nghĩ đến Lãnh Dạ, cô lạnh lùng đứng lên, nhiệt độ quanh thân đã xảy ra biến hóa, hơi thở có chút chuyển biến, mà cậu nhóc kia cảm thấy trình diễn tốt, vì thế

"Được rồi, đều là người cùng một trường, bỏ đi" Sau đó mấy người phụ giúp chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại---- ----" hai chữ này, Bạch Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô cố kiềm chế, nhanh chóng đi tới chỗ bàn rượu, ly rượu, bình rượu, đồ ăn, hễ là thứ có thể cầm lên được, cô đều hất về phía cậu ta. Nháy mắt cậu ta đã ướm súng, trên người còn có đồ ăn.

Cậu ta dừng lại, kinh ngạc trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, vì không ngờ một cô gái nũng nịu như cô lại có lực công kích lớn như vậy, thế nhưng trò hay còn ở phía sau, hiện tại phát sinh phần sau quả thật không thể tưởng nổi

Không chừng lần này Bạch Tuyết không khống chế được, Lãnh Dạ có đến cũng không xử nổi.... ....

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Tức Giận Hoá Thành Cọp Mẹ Hung Dữ

Cá nhân, mặc dù liên thấy qua một lần, thế nhưng, không sai được.

Nơi này vốn là một quán bar, Bạch Tuyết hôm nay như thế làm ầm ĩ, đem quán rượu đập loạn thất bát tao, bọn họ cứ nhiên cái gì cũng không nói, đây không phải là rất kỳ quái sao, trừ phi là họ sợ người nào đó?

Hừ!

Thật coi Cô là đồ ngọc hay sao?

Mỗi một quán rượu đều có người bảo kê, bảo vệ trị an, nhưng mà, người quản lý này lại ngăn bảo vệ tiến lên, càng khả nghi hơn!

Cô đập bọn họ điếm, cứ nhiên không có việc gì!

Ai tin!

" Anh bảo anh ta qua đây, anh biết tôi nói tới ai mà! Lập tức bảo anh ta qua đây, nếu không tôi không bao giờ để ý đến anh ta nữa! "

Mọi người liên hoang mang, Bạch Tuyết tại sao muốn thấy mặt ông chủ quán bar, vừa nghe Bạch Tuyết nói như thế, tâm đều nhắc tới, mẹ nha!

Tại hoá sắp tới rồi, xem ra cô gái này và ông chủ quán bar này có quan hệ mờ ám rồi! Một bộ dạng kiêu ngạo hống hách, xem ra trình độ ái muội cũng không bình thường.

Vô luận là người nào, cũng không tốt nha! Con nhóc này cứ nhiên dám nói với ông chủ thần bí kia là đòi tát hăn ta, dự đoán là ông chủ thần bí kia bị cô gái yếu ớt này ăn gấu gao rồi !

Cô gái này thực sự là nguy hiểm mà!

Ông chủ thần bí này vốn uy chấn, xưng bá một phương , hôm nay lại có thể bị mất mặt như vậy!

Nhìn Bạch Tuyết với bộ dáng phát điên rất hung hăng, những người bên cạnh không khỏi bắt đầu lo lắng thay cho ông chủ thần bí kia, cô gái này quả thực là rất khó đối phó !

Bạch Tuyết mắt lạnh nhìn, phần nộ quát: "Các người đều là do tên đáng ghét nào phái tới , đáng ghét quá đi mà, thu về lửa giận của các người, mơ tưởng! Chính hăn bắt nạt ta còn chưa đủ có phải hay không, cứ nhiên kết bè kết đảng hướng về phía ta mà bắt nạt!" Mọi người thân thể liền chấn động, sắc mặt mọi người đồng thời liền thay đổi, người xem ta một chút , ta nhìn nhìn người, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau, trong lòng liền phát khổ a! Rốt cuộc là ai khi dễ ai? Phát điên vẫn luôn là ai a?

Oan a! Bọn họ đây sao lại xui xẻo như vậy, thế nào lại gặp loại sự tình này? Không ngờ cô gái xinh đẹp này lại có uy lực , năng lượng lớn như vậy!

Là đàn ông đều biết người phụ nữ của mình hận nhất là bị người khác xúc phạm, nhưng hôm nay Bạch Tuyết lại bị một tên đàn ông đáng chết sờ soạng lên đùi, nghĩ tới đây thôi, trong lòng mọi người đồng thời nghĩ đến: Xong!

Thảm rồi!

Trong miệng cô nói vô luận là ông chủ là người nào, cô cũng sẽ không bỏ qua.

Bạch Tuyết trong lòng bốc cháy, phần nộ , kiềm chế lửa giận đã lâu, nay lửa giận tích tụ đã lâu nếu không phát tiết ra ngoài, cô sẽ điên mất, cho nên sau đó say rượu làm loạn, cô muốn nhân cơ hội này giải toả hết lửa giận trong lòng!

Nhìn những người đó đều khiếp đảm nhìn cô, hiện tại mới biết sợ sao, vừa rồi vì sao lúc này còn ra sức diễn kịch như vậy. Thật cho rằng cô là đồ ngốc sao? Dễ khi dễ lắm phải không hả? Nhiều người như vậy lừa một người phụ nữ như cô!

Nhất là Lãnh Dạ tên đàn ông đáng ghét đó, ghê tởm hơn, bình thường là một người đàn ông ranh ma, bên người cô chỉ cần mới có đàn ông xuất hiện, trước tiên anh ta sẽ ra mặt mà đuổi hết bọn họ , nhưng hôm nay, cô bị người ta sờ soạng đùi, anh ta cũng không có xuất hiện, khả nghi, quá khả nghi ! Tên đàn ông đáng ghét nào đang có ý định đùa giỡn cô, vẫn là muốn mượn tay người khác ra tay giáo huấn cô sao? !

Cô không phải là đứa bé ba tuổi, tức chết cô mà, cầm lên một bình rượu lại uống ừng ực, ừng ực, lại còn bị sặc rượu làm cho cô ho một trận.

Mọi người trong lòng run sợ nhìn Bạch Tuyết, mẹ nha! Cô còn uống, chờ một chút mọi chuyện sẽ bắt đầu đến cao trào!

"Anh thế nào còn không mau đi?" Bạch Tuyết có cảm giác say cơn say kéo tới, giọng điệu cuồng ngạo vang lên.

Thân phận cô rốt cuộc không đồng nhất, ở bên trên chỉ đạo chỉ giáo huấn cô bé này một chút thôi, làm cho cô biết xã hội này không chỉ có mặt tốt, còn có một mặt xấu xa nữa, thế nhưng, quản lý quán bar cũng không biết cô bé này nói anh ta là ông chủ của quán bar này a?

"Anh ta rốt cuộc là ai?" Quản lý quán bar khiếp đảm hỏi.

"Còn có ai, chính là tên đàn ông đáng ghét đó!" Bạch Tuyết tức giận mắng.

Quản lý quán bar vừa nhìn, bất đắc dĩ ! Ai cho anh ta gọi điện thoại để hỏi xem người đàn ông đó là ai.

Thế là, chỉ chốc lát sau, nhị thiếu gia—— Quan Phàm vô cùng lo lắng đi tới, Bạch Tuyết đã say không nhẹ! Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dáng vẻ xinh đẹp có vẻ say rượu, giống như quý phi say rượu, làm cho người khác nhìn phải kinh diễm, đây vốn là một mỹ nhân càng khiến cho tâm hồn người khác phải xao động, lộ ra một cổ yêu khí, làm cho đàn ông phải chảy máu mũi vì vẻ đẹp này.

Bạch Tuyết say rượu vừa cười, vừa nhìn vào cửa thấy một người đàn ông đang đi tới, a? Thế nào không phải tên Lãnh Dạ đáng ghét đó chứ?

Quan Phàm nhìn Bạch Tuyết bộ dáng xinh đẹp, đáng yêu, con người hơi co rụt lại, đây là người con gái có mặt mèo đáng yêu, nhìn đúng là khá tốt, đoán chừng là rất nhiều người đàn ông ái mộ cô. Bất quá, loại con gái này thật đúng là hại nước hại dân, thảo nào đại ca lại mê muội như vậy bị cô ta xoay vòng vòng, làm việc đều không còn đúng mực, rối loạn tâm trí! Nguyên lai là khó có thể chống cự lại được vẻ đẹp của cô gái này.

"Đem những người đó đều mang đến phòng sát vách đi." Quan Phàm ra lệnh. Quản lý quán bar ngoan ngoãn chấp hành.

Quan Phàm không muốn những người đàn ông kia nhìn chằm chằm vào người phụ nữ của đại ca, cho nên đều đem bọn họ đều đến chỗ khác .

"Người là ai nha?" Bạch Tuyết kêu hừ hừ, lão đảo đứng lên, bộ dáng mê người mà yêu mị làm cho trái tim nhỏ của người đàn ông không khỏi nhảy loạn, cô híp đôi mắt đẹp lại, lắc lắc đầu mình , tận lực làm cho mình thanh tĩnh một chút!

"Chị dâu..." Quan Phàm nuốt một chút nước bọt, chị dâu quá mức xinh đẹp, đã thấy qua nhiều mỹ nữ, loại quý phi say rượu với bộ dạng kiều mị như chị dâu thật là có một chút không chịu nổi!

Cô lung lay lắc lắc thân hình đi tới trước mặt Quan Phàm , nhú mào, quyết miệng, tỏ vẻ rất bất mãn!

Giơ lên đôi tay nhỏ bé trắng nõn, chọc chọc vào ngực Quan Phàm .

"Ai gọi người tới ? Chúng ta quen biết nhau sao? Tôi muốn gặp tên đàn ông đáng ghét đó —— anh ta vì sao không đến?" Bạch Tuyết mang theo vẻ đẹp kiều mị khi say rượu căm giận nói, làm cho người ta nhìn liền nghiến, Quan Phàm không khỏi dời tầm mắt đi chỗ khác, bình tĩnh nhìn Bạch Tuyết.

Chẳng phải biết, Bạch Tuyết lúc thanh tỉnh cũng sẽ không như vậy, lại càng không nói như thế đối với người khác!

"Nhìn cái gì vậy ——" Bạch Tuyết rống giận nói.

Quan Phàm thu hồi ánh mắt si ngốc, quay đầu lại, giận giữ trừng mắt nhìn người bên cạnh: "Các người làm việc như thế nào vậy hả ? Đây là chị dâu, vì sao lại cho chị ấy uống nhiều rượu như vậy?"

"Cái gì mà Chị dâu? Tôi muốn tên đàn ông đáng ghét đó ngay lập tức! Anh ta nếu không đến, tôi và anh ta liền chia tay, một đao đứt làm hai đoạn!"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Đây Là Muốn Mạng Người A!

Hơi nước, tựa hồ nháy mắt liền lặn xuống trên mặt.

"Đàn ông các người chỉ biết lên giường với đàn bà con gái mà thôi, bọn khốn kiếp các người có nghĩ tới cảm nhận của phụ nữ chúng tôi hay không! Tôi giao trái tim cho tên đàn ông đáng ghét đó, anh ta cư nhiên, cư nhiên hoài nghi tôi, cư nhiên không tin tôi! Tôi hận anh ta, hận anh ta, anh ta hoài nghi tôi, tôi liền lên giường với đàn ông khác cho anh ta nhìn, anh qua đây, hôm nay tôi là của anh ..." Bạch Tuyết mang theo tiếng khóc nức nở, ủy khuất, thương tâm oán giận nói.

Quan Phàm vừa nhìn, nguy, này thật muốn liều mạng a! Anh cũng nhận không được nữa, da đầu tê dại một trận trốn đi lấy điện thoại ra, di động reo một hồi, anh lập tức giống như là súng máy bắn phá phun một tràng ra ngoài.

"Đại ca, anh mau tới đi, chị dâu ở bên này em thật sự chịu không nổi rồi, chị dâu muốn trả thù anh, chị dâu muốn ăn em, nếu như anh không đến, huynh đệ của chúng ta liền thiếu máu mà chết, chị dâu với bộ dáng này, là đàn ông đều bị chị dâu làm cho chết ngay lập tức! Anh nếu như không đến, em cũng không chịu nổi nữa rồi !" Lãnh Dạ nghe thấy mà sửng sốt.

Là đàn ông đều bị cô làm cho chết!

Bên kia, Lãnh Dạ không nói hai lời lập tức nhảy dựng lên, bước ra khỏi cửa.

Quan Phàm cảm giác được đại ca nổi giận!

Sợ quá liền nhanh chóng rời khỏi chỗ Bạch Tuyết, trốn đến khu vực an toàn, để tránh đại ca nhìn hiểu lầm, cô gái này quá tà, thảo nào đại ca bị cô khiến cho thần hồn điên đảo, anh phải tự bảo vệ chính mình, tránh một chút bất yếu sẽ có chuyện xấu xảy ra, miễn cho đem chính mình biến thành vạn kiếp bất phục!

Mấy phút sau, Lãnh Dạ xuất hiện ở trước mặt Quan Phàm , bàn tay đặt ở trên vai Quan Phàm, siết chặt, con người giận giữ trừng mắt nhìn Quan Phàm.

Quan Phàm có chút xấu hổ, mặt mày còn chưa kịp rửa, dấu vết bị chảy máu mũi nhất định còn trên mặt, dự đoán chắc là đại ca đã nhìn thấy !

"Đại ca, chị dâu thật sự là đứng không yên, không phải tại em!" Quan Phàm ủy khuất , lập tức khiếu nại.

"Ân." Lãnh Dạ lạnh lùng lên tiếng trả lời, xuất kỳ bất ý, trọng trọng một quyền đánh về phía bụng dưới của Quan Phàm, Quan Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, một quyền này là do Quan Phàm nói câu kia: "Là đàn ông đều bị cô làm cho chết!" Thiệt là tai họa mà.

"Sau này không được nói những lời vô liêm sỉ này nữa! Đi giữ cửa, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào!" Lãnh Dạ lên tiếng gầm nhẹ, tựa như một trận toàn gió cuốn đi vào.

Lãnh Dạ đi vào, Bạch Tuyết ngồi ở trên một cái ghế, chóng mặt nhưng vẫn ngẩng đầu lên, thấy không rõ lắm người tiến vào là ai? Thế nhưng người đàn ông này trên người có mùi vị quen thuộc không lừa được cô, tên đàn ông đáng ghét này quả nhiên đã tới, nhìn người đàn ông đứng ở trước mặt cao to khôi ngô.

"Lãnh... Dạ... Vì sao giờ mới tới?" Bạch Tuyết vầy vầy tay, nỉ non nói .

Lãnh Dạ đau đớn kêu lên, chuẩn bị đem chai rượu trong tay cô lấy xuống, ai biết!

"Anh đáng ghét..." Bạch Tuyết đôi mắt đẹp mở thật to , giận dữ trừng mắt nhìn Lãnh Dạ, đầu tiên là mắng, sau đó đem bình rượu hướng về phía Lãnh Dạ mà ném, Lãnh Dạ đương nhiên là sẽ không ngoan ngoãn đứng yên để cho cô ném, mắt chợt lóe lên, né tránh khỏi chai rượu đang hướng về phía mình .

Lãnh Dạ chăm chú nhìn Bạch Tuyết, cô gái này nổi điên cái gì đây?

"Cô gái đáng ghét này!" Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết uống say, cũng không biết phải nói gì với cô lúc này nữa đây!

"Cái gì mà cô gái với cô gái? Tôi không tên không họ hay sao? Anh không biết gọi tên của tôi hay sao? Anh đây là đang kêu quỷ hay sao, tôi sau này cũng sẽ không gọi anh Lãnh Dạ nữa, tôi sẽ gọi anh là người đàn ông đáng ghét !" Bạch Tuyết phần nộ phần bác.

"Đúng là không thể nói lý mà !" Lãnh Dạ vẻ mặt âm trầm dọa người, thế nhưng, lúc này không phải là lúc để dạy bảo cô, Bạch Tuyết căn bản là không sợ anh!

Rượu đúng là làm cho con người ta có thêm can đảm mà , huống chi Bạch Tuyết cũng không phải thiếu can đảm!

"Anh mới không thể nói lý! Anh mới không thể nói lý!"

"Không biết uống rượu tại sao lại uống nhiều rượu như vậy!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Ai uống nhiều? Ai uống nhiều? Anh mới uống rượu nhiều!"

Lãnh Dạ một tiếng kêu đau đớn, khom lưng chuẩn bị đem cô ôm vào trong ngực, ai biết, Bạch Tuyết lại đem cà vạt của anh kéo xuống, kéo Lãnh Dạ tới trước mặt của cô.

"Đàn ông, anh nói? Chuyện tối hôm nay có phải hay không là do anh an bài ? Có phải hay không?" Bạch Tuyết chất vấn.

Lãnh Dạ trầm mặc.

" Đáng ghét, không nói lời nào chính là đồng ý! Vì sao phải đối với tôi như vậy? Tôi có phải hay không là người phụ nữ của anh? Rốt cuộc có tính không là? Tại sao lại không nói, anh cho là anh không nói lời nào là sẽ không có chuyện gì sao? Tôi đã sớm nhìn ra, bọn họ đều là người do anh phái tới bắt nạt tôi ! Anh tên đàn ông đáng ghét này, bắt nạt phụ nữ không ai có thể so sánh được anh, anh quá lợi hại ! Anh chuyên bắt nạt phụ nữ hay sao!

Anh có phải hay không nhìn tôi dễ bị khi dễ như vậy? Nói cho anh biết, tôi sẽ không cùng anh chấp nhận, đừng tưởng rằng tôi rất là dễ khi dễ , anh là không tin tưởng tôi, tôi ngày mai sẽ đi tìm người đàn ông khác , đem anh đá đi, cái này anh rất hài lòng phải không? Đồ đàn ông đáng ghét, đàn ông xấu..."

"Em dám ——" Lãnh Dạ rống giận.

"Tôi vì sao không dám, dù sao anh cũng là muốn như vậy, anh không tin tôi, hoài nghi tôi, tôi sao không thuận lòng của anh được, không phải là anh muốn tôi tìm người đàn ông khác sao? Trên đường cái có rất nhiều, ngoài cửa có một soái ca không phải sao? So với anh còn mạnh mẽ, là đàn ông tất cả đều hơn anh!"

Lãnh Dạ nhú mày,

Cô rất không ngoan, cô uống say lại càng không ngoan, những lời này cũng dám nói ra, đã quá say rượu rồi!

Xoay người nhìn về phía cửa, lời nói của Bạch Tuyết đương nhiên Quan Phàm cũng nghe thấy, anh ta còn muốn sống!

"Đại ca, chị dâu uống say, cố ý chọc giận anh và không quan hệ đến em nha, em nào có phải là trai đẹp đâu, có phải hay không?" Quan Phàm bi thương giải thích, trong lòng thầm nghĩ, đêm nay thật không nên tới đây a, lạc đường một bước, lầm lỗi cả đời!

Trề hì!

Bạch Tuyết lôi lôi kéo kéo cà vạt của Lãnh Dạ, Lãnh Dạ bị ép phải quay đầu lại.

"Anh nhìn cái gì vậy, anh trừ việc bắt nạt tôi, còn có thể làm gì? Anh cho là anh rất thông minh có phải hay không, anh phái người giám sát tôi, còn phái người dẫn vật tôi, tên đàn ông đáng ghét! Anh chính là tên đàn ông xấu xa, đàn ông thối, đàn ông háo sắc, trừ những việc như vậy, anh còn có thể làm được gì..." Bạch Tuyết nói nhỏ .

Quan Phàm mặc dù ủy khuất, thế nhưng lúc này vẫn bị Bạch Tuyết nói lời chọc cười , cô gái này thực sự là cực phẩm, khó có ai có được sự đáng yêu như cô.

Cô gái này quả thực là kẻ dở hơi mà, chuyên môn đến hàng phục đại ca cũng là kẻ dở hơi.

Lãnh Dạ chẳng những không có sinh khí, còn thất thanh cười, cô gái này đang oán giận anh không đủ sắc sảo sao?

"Không nên nói lời say ." Lãnh Dạ chuẩn bị ôm lấy Bạch Tuyết, ai biết cô như là một chú chó, hướng tới Lãnh Dạ nhào lên liền đánh tới tấp, còn

giận dữ hét: "Anh mới uống say, cả nhà anh đều uống say!"

Lãnh Dạ suy nghĩ, đúng vậy! Đây là người phụ nữ của anh đang say không biết gì hết, bất quá cũng đúng, hẳn tính là người nhà của nàng, đích thực là toàn gia uống say!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Thôi A, Năm Mà Cũng Bị Trúng Đạn

Bạch Tuyết dùng sức kéo cà vạt của Lãnh Dạ, Lãnh Dạ cúi đầu, cô tập trung quá mức đi, Lãnh Dạ cho rằng Bạch Tuyết uống rượu say nên muốn hôn môi anh, ai ngờ cô gái nhỏ này lại mở miệng thì liền cắn vào bờ vai của anh.

"Ti ----- đủ rồi, đừng làm rộn !" Lãnh Dạ gầm nhẹ.

"Ai náo loạn ? Là anh không có việc gì thì kiếm chuyện gây sự, anh cùng bọn họ cấu kết với nhau khi dễ tôi ..... " Bạch Tuyết khóc nức nở quát.

Lãnh Dạ nghiêm khắc mà nhìn Bạch Tuyết, không nói !

Nhưng mà, Bạch Tuyết cực lực kiềm chế lại không ngờ nước mắt vẫn là từ trong mắt chảy ra, Bạch Tuyết hai mắt bốc hoả trừng mắt nhìn Lãnh Dạ, giận không sao kiềm chế được.

" Lãnh Dạ, anh chính là một thằng khốn, anh chưa từng làm như vậy, anh là một người đàn ông có lòng dạ hẹp hòi, động một tí thì không tin tưởng những bạn bè bên cạnh tôi, bên cạnh anh sẽ không có những người bạn khác giới hay sao ? Tôi chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với anh, còn anh thì sao ? Anh cùng cái cô gái tên là Tiểu Long Nữ kia có hay không ở chung với nhau ? Tôi có hỏi qua anh ! Anh vô lại ..... Dựa vào cái gì đàn ông các anh có thể chơi đùa, phụ nữ chúng tôi kết giao bạn bè thì không được ! " Cô nghiến răng, thở hổn hển trừng mắt nhìn Lãnh Dạ.

" Anh nói rồi, anh và Tiểu Long Nữ không có gì ? "

" Nói láo, anh nói một chút tôi liền tin sao ? Ngày đó, trên đại bạch thỏ của Tiểu Long Nữ có dấu răng chẳng lẽ không phải là anh cắn ? Có thể nào là chó cắn hay sao ? Anh như vậy lại yêu thích sờ đại bạch thỏ, đã vậy còn thích cắn nữa, tôi không tin các người là trong sạch !" Bạch Tuyết rống giận, Lãnh Dạ sắc mặt đen đến dọa người, Quan Phàm đứng ngoài cửa bị lời nói của Bạch Tuyết dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cô gái này thật đúng là không phải bình thường, đúng là quá cay mà ! Phóng chừng trên cái thế giới này chỉ có cô mới có dũng khí như vậy dám trách đại ca của anh !

" Nháo đủ rồi chưa ! " Lãnh Dạ sắc bén gầm nhẹ

Bạch Tuyết tức giận ngực phát đau, nước mắt cũng mãnh liệt chảy ra bên ngoài, anh xấu xa đã vậy còn dám mạnh miệng, rõ ràng đã xảy ra, còn không thừa nhận !

" Tôi không muốn anh làm người đàn ông của tôi, anh không xứng, anh là người giả tạo, Lãnh Dạ là tôi không cần anh, anh cùng người khác cấu kết để khi dễ tôi, không có loại đàn ông nào như anh, anh ra lệnh cho bọn họ đùa giỡn tôi, còn làm cho những thằng khốn .... đó sờ xoạc tôi ... Tôi hận anh chết đi được, ... có đúng hay không anh để cho bọn họ đùa giỡn tôi ... Tôi hận anh Lãnh Dạ thôi, tôi không cần anh nữa, không có người đàn ông nào làm như vậy với người phụ nữ của mình hết ... Anh để cho bọn họ sờ xoạc đùi tôi, anh tên đàn ông xấu xa, anh là người có lỗi còn muốn bọn họ ở trên người tôi mà sờ xoạc ? Anh nói, anh là không phải nghĩ muốn trả thù tôi như vậy ? Anh nói đi ---- ? " Bạch Tuyết tựa như nổi điên đứng dậy rống to hơn, bởi vì tức giận, thân thể run rẩy đến lợi hại..

Lãnh Dạ hí mắt, càng ngày càng âm u, quanh thân tản ra sát khí tựa như có thể giết người ngay lập tức.

Lãnh Dạ đưa tay đem Bạch Tuyết ôm vào trong ngực, anh chính là phân phó xuống dưới, làm cho cô gái nhỏ này mở mang kiến thức một chút về cái xã hội mà đàn ông là cái dạng người gì ? Không nghĩ tới bọn họ cứ nhiên dám động thủ, hừ -----

Bạch Tuyết nắm tay lại hung hăng đâm, đánh trên người Lãnh Dạ, ở trong lòng ngực của anh cái kinh không ngừng, mà Lãnh Dạ không hé miệng, lạnh lùng trầm mặc.

" Vì anh, tôi vứt bỏ việc học hành. Vì anh, tôi bằng lòng làm vợ bé ! Nhưng mà, anh tên đàn ông xấu xa này .... Tôi chán ghét anh. Tôi không quan tâm anh đã có vợ, nhưng mà, anh vì cái gì còn muốn tính kế hại tôi ?" Kỳ thật, Bạch Tuyết nói là không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng cô cực kỳ để ý, chính vì cô yêu Lãnh Dạ, yêu đến không còn cách nào kiềm chế được nữa, cô không thể nào rời khỏi tên đàn ông xấu xa này được, cho nên bất đắc dĩ cô đành phải, nhin ! Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà ngày hôm nay cô tức giận đến như vậy !

" Anh loại đàn ông này căn bản là không đáng tin cậy, tôi vì cái gì mà phải tin tưởng anh hả ? Anh căn bản là đang lừa dối tôi, tôi quá ngây thơ rồi, lần này đến lần khác đều tin tưởng anh, nhưng chính anh lại không tin tưởng tôi ! Đàn ông các người đều giống như nhau, đều là quỷ ích kỷ, quỷ hẹp hòi ! Tôi chỉ là đồ chơi của anh, anh chưa bao giờ nói qua là anh yêu tôi, anh rốt cuộc có yêu tôi hay không ?" Bạch Tuyết mắt rưng rưng nước lại si ngốc cười rộ lên, nước mắt từ trong con ngươi chảy ra, cô rưng rưng nước mắt cười to bộ dáng đặc biệt còn xinh đẹp hơn, làm cho người ta nhìn thấy phải khó chịu, đau lòng, Lãnh Dạ tâm căng thẳng.

" Yêu có đôi khi không cần dựa vào việc phải nói ra miệng mới là yêu !" Lãnh Dạ âm u nói.

" Nói vậy, anh lại muốn gạt tôi, tôi không tin anh nữa, anh dám nói anh yêu tôi sao ? Anh không dám nói đúng không !" Bạch Tuyết tự hỏi tự đáp.

Lãnh Dạ cười khỗ.

" Em không thương anh? Lại ở chỗ này cùng anh say bí tỉ !" Lãnh Dạ cúi đầu thâm trầm nói nhỏ bên tai cô.

Bạch Tuyết thở hổn hển tức giận mắng.

Lãnh Dạ kêu rên một tiếng, cùng con sâu rượu nói chuyện quả thực là không có cách nào khác để khai thông !

" Anh cho là anh rất giỏi sao ? Tôi Bạch Tuyết không phải là không có người muốn, người đàn ông yêu thích tôi có rất nhiều, tôi vì sao phải ở trong này chịu đựng tính khí của anh !" Bạch Tuyết thầm nói, sắc mặt Lãnh Dạ càng ngày càng đen, âm u, đen sì như đáy nồi.

Lãnh Dạ ngồi xuống, xụ mặt nói.

" Anh về sau sẽ không khi dễ em, sẽ không đối xử không tốt với em nữa ? Hôm nay là tên khốn nạn nào dám sờ xoạng em, nói cho anh biết ?" Nhìn thấy cô gái nhỏ phát cáu thành như vậy, Lãnh Dạ đau lòng hỏi.

Bạch Tuyết vừa nghe, vui vẻ, đứng dậy đi đến trước mặt Lãnh Dạ, nhắc chân, ngồi vào trên đùi Lãnh Dạ, cái mông nhỏ mềm mại của cô ngồi ở trên bắp đùi rắn chắc của Lãnh Dạ, quả là thử thách ý chí của anh mà.

" Anh thật muốn giúp em trả thù ?" Bạch Tuyết ngây thơ hỏi.

" Ừ ".

" Tốt lắm, khi dễ tôi chính là tên đàn ông xấu xa ---- Lãnh Dạ. Anh chính là người khi dễ tôi, tên đàn ông xấu xa, đáng ghét ! Anh giúp tôi trả thù đi !"

Quan Phàm khúc khích cười ra tiếng, cô gái này đúng thật là kẻ dở hơi.

Nhưng vào lúc này.

Ức Ức đã lâm vào tình trạng kiệt sức, bé giúp đỡ Mẹ mình tìm lại ký ức, lúc này đây bé đã hao hết rất nhiều pháp lực, cái trán ra rất nhiều mồ hôi, suy yếu dùng tay lau mồ hôi một phen, thu hồi ký ức ảo ảnh lại, đứng dậy rời khỏi đó .

Bé mặc dù có thể giúp đỡ Mẹ tìm lại ký ức, thế nhưng, cụ thể nội dung ký ức của mẹ là cái gì bé cũng không biết được? Không thể nóng lòng, chỉ có thể toàn tâm bảo đảm Mẹ có thể tiến vào đến ký ức ảo ảnh ở giữa mà thôi, bé không thể phân tâm được. Cho nên mỗi một lần giúp đỡ Mẹ tìm lại được ký ức, bé cũng không biết trong trí nhớ đến tột cùng hình ảnh là cái gì ?

Thời gian lại một lần nữa trở lại cảnh Bạch Tuyết và Lãnh Dạ ở trong phòng khách đối thoại.

"Anh? Vừa rồi ?" Bạch Tuyết không thể tưởng tượng ra được nhìn Lãnh Dạ, nhìn xem hoàn cảnh chung quanh, chẳng lẽ mình bị bệnh tâm thần phân liệt? Vì sao lại xảy ra nhiều sự việc như vậy?

Cô hình như bị một sức mạnh nào đó kéo đến một cảnh nào trong mơ , ở chỗ đó phát sinh tất cả mọi thứ đều giống như thật.

Cô rốt cuộc có hay không yêu người đàn ông này? Xem ra cô hẳn là phải đi gặp bác sĩ !

" Có khả năng là anh đúng!" Bạch Tuyết lại nói một câu.

"Có ý gì?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, nhìn cô gái nhỏ có biểu tình biến hóa rất nhanh, không biết cái đầu nhỏ này của cô lại đang suy nghĩ cái gì nữa đây?

"Anh là người đàn ông của tôi, có lẽ là anh đúng, bất quá tôi thực sự không nhớ anh là ai , thế nhưng, trong đầu tôi lại có lúc thường sẽ xuất hiện một số chuyện về anh!" Bạch Tuyết bất đắc dĩ nói.

"Về chuyện của tôi. Một mặt kia?" Lãnh Dạ tò mò hỏi.

"Đáng chết—— chẳng lẽ là ở sau lưng tôi, anh có ý dè tôi, cho nên trong đầu tôi mới gặp phải cái loại hình ảnh kỳ quái đó!" Bạch Tuyết tựa như bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận , giận giữ trừng mắt nhìn Lãnh Dạ.

"Ồ ồ !" Lãnh Dạ rất không vui, anh còn chưa có xấu xa như vậy! Bất quá, ý cô gái này, chẳng lẽ trong đầu cô xuất hiện hình ảnh bọn họ kích tình ?

"Chẳng lẽ là em nghĩ tới người đàn ông nào? Mới có thể gặp phải cái loại hình ảnh đó? Ân?" Lãnh Dạ vừa kéo khóe miệng, tự đắc trừng đôi mắt to nhìn Bạch Tuyết.

"Nhớ cái đầu anh——" Bạch Tuyết đỏ mặt chạy đi lên trên lầu.

Lãnh Dạ vừa kéo khóe miệng lên, nở nụ cười.

Ngày hôm sau.

Bạch Tuyết quyết định trước đi bệnh viện làm kiểm tra , chủ yếu là kiểm tra một chút xem mình có phải hay không bị chứng mất trí nhớ? Hoặc là bị bệnh tâm thần phân liệt!

Kết quả kiểm tra, cô rất bình thường, không có một chút dấu hiệu nào của việc mất trí nhớ.

Bạch Tuyết lúc này càng thêm kết luận là Lãnh Dạ cái tên đàn ông xấu xa đó có ý muốn dè cô, trong đầu cô mới có thể lặp đi lặp lại nhiều lần xuất

hiện cái loại hình ảnh đó , như là xem phim bình thường, chỉ bất quá nữ chính là cô!

Bạch Tuyết có chút thất thần đi đến công ty, kỳ thực, cô không nhớ là ai làm cho cô đã mang thai, sinh ra ba đứa nhỏ, trong lòng rất khó chịu! Cho người ta sinh ra đứa nhỏ, lại không nhớ người đàn ông kia là ai!

Đáng ghét, người đàn ông kia cư nhiên vứt bỏ vợ con mình!

Cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ, đã đến phòng làm việc của tổng giám đốc .

Gõ cửa đi vào một lát, cô nhìn thấy Đoan Mộc ngồi ở trước bàn làm việc, hai tay thành thạo gõ bàn phím.

Bạch Tuyết ánh mắt lại bắt đầu mơ màng, dùng kim đan bài xích hiện tượng đó lại xuất hiện lần nữa, cô lại sinh ra ảo giác...

Người đàn ông này và Ưc Ưc hình như nhìn hơi giống.

Chẳng lẽ là người đàn ông này đem bụng của cô làm cho bự lên, làm cho cô mang thai ba đứa nhỏ sao ?

Càng xem càng giống.

Thở phì phì đi qua, dùng sức vỗ bàn một cái.

"Anh lúc trước tại sao lại muốn rời khỏi tôi? Vứt bỏ vợ con của mình?" Bạch Tuyết lạnh lùng hỏi.

Đoan Mộc kỳ quái nhìn Bạch Tuyết, không tốt, cô gái này lại làm sau nữa đây!

Thật là không hiểu đại ca làm thế nào có thể ở chung với cô ta?

Đau đầu!

"Vì sao không nói lời nào?"

" Cô nghĩ cô muốn nghe tôi nói cái gì?" Đoan Mộc lạnh giọng hỏi, mặc dù biết đây là chị dâu, nhưng là sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại của đại ca, nói không cần phải quá quan tâm đặc biệt đến chị dâu , chỉ cần bảo vệ thật tốt cho cô là được , còn chuyện khác thì xem như nhau.

"Mặt của anh và mặt của Ưc Ưc nhìn giống nhau như đúc, anh giải thích thế nào?" Bạch Tuyết nhìn chăm chăm Đoan Mộc rất nghiêm túc hỏi.

Đoan Mộc sờ sờ mặt mình, thực sự có người và anh nhìn giống nhau như đúc hay sao.

Giống sao? Thảo nào chị dâu vừa thấy được anh liền nói chuyện kỳ kỳ quái quái , thì ra là coi anh thành một người khác .

Thì ra là thế.

"Bạch trợ lý, xin hỏi Ưc Ưc là ai?" Đoan Mộc hiếu kỳ hỏi, Bạch Tuyết đã quấy rối ra lòng hiếu kỳ của Đoan Mộc, nếu thật có người này, anh nhất định muốn nhìn, nói không chừng còn có quan hệ huyết thống thì sao.

Đoan Mộc bưng ly cà phê bên cạnh, nhàn nhã uống một ngụm.

"Ưc Ưc là con tôi." Bạch Tuyết lời vừa ra khỏi miệng, bên này, Đoan Mộc xôn xao —— liền phun cà phê văng ra đầy bàn.

Chị dâu hôm nay là ngày cá tháng tư hả , cô sao lại có con, nhìn cô còn nhỏ như vậy, tối đa mười chín tuổi, đại ca cư nhiên làm cho một cô bé sinh con cho anh? Thật bất khả tư nghị! Hơn nữa còn ẩn giấu tốt như vậy.

Đại ca thiệt là quá giỏi hoạt mà!

Anh em của mình mà cũng lừa gạt!

"Cô cô thật sự có con sao?" Đoan Mộc khó có thể tin hỏi.

"Đương nhiên."

"Người đàn ông của cô là ai?" Đoan Mộc cố ý hỏi, chị dâu nói con trai của cô trông giống anh, việc này nếu như bị đại ca biết được, đại ca còn không nghi ngờ bọn họ có một chân! Đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết!

"Tôi cho rằng đó là anh!"

Đoan Mộc vừa mới uống được một hớp cà phê nay lại phun ra ngoài nữa.

Hơn nữa, khụ khụ! ! Ho lên.

"Bạch trợ lý, loại chuyện này có thể nói giỡn một chút, nhưng tuyệt đối không thể nói ra bên ngoài nha" Đoan Mộc mặt trắng đến không còn một giọt máu nào, đại ca có cho anh can đảm anh cũng không dám nghĩ a!

Chớ nói chi là, sự tình về đứa nhỏ!

"Bạch trợ lý, cô chờ một chút, tôi ra ngoài gọi điện thoại. Xin lỗi không tiếp được!" Đoan Mộc vội vội vàng vàng rời khỏi đó .

"Uy? Đại ca, chị dâu quá hơn người, em sắp hộc máu rồi! Đại ca anh vẫn là đem chị dâu trở về đi? Em còn muốn sống thêm hai năm nữa!"

"Làm sao vậy?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, một bên nói điện thoại, một bên ngồi ở máy vi tính bên cạnh xử lý công việc.

"Đại ca, chị dâu nói chị ấy có con, đại ca các người thật sự có con sao? Em thế nào một chút cũng không có nghe nói đến?" Đoan Mộc từng chút từng chút hướng Lãnh Dạ khai báo, thăm dò một chút đại ca tâm tình như thế nào? Miễn cho tự mình khỏi tìm mất mặt!

"Uh, thật sự là có con." Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, một cái tay khác còn thao túng chuột.

"A, là thật, đại ca, không phải anh em nói anh, anh tại sao không nói một tiếng nào vậy? Anh em chúng em cũng chuẩn bị tốt một bao lì xì a, đây là chuyện tốt thôi." Đoan Mộc oán giận nói.

"Hiện tại biết, tùy thời có thể cho con anh bao lì xì , bất quá muốn cho thì phải chuẩn bị tới ba bao lì xì." Lãnh Dạ vẫn dùng giọng nói lạnh lùng, con người nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính.

"Ba bao lì xì? Vì sao?" Đoan Mộc mặc dù có tiền, thế nhưng tại sao lại phải chuẩn bị tổng cộng ba bao lì xì? Vẫn là một số lẻ, hai hay là bốn bao lì xì thì mới may mắn, thế nào mà ra ba bao lì xì!

"Ba đứa nhỏ, người nói không chuẩn bị ba bao thì phải chuẩn bị mấy bao? Ân?" Lãnh Dạ nghiêm nghị hỏi.

"A —— đại ca, anh có phải hay không là đại ca của em? Quá uy mãnh đi, một lần làm tới ba đứa , lợi hại a. Đương nhiên, chị dâu cũng lợi hại, không đơn giản a." Đoan Mộc lúc này có chút bội phục Bạch Tuyết , một lần sinh ba đứa nhỏ, kia vóc người nhỏ nhắn còn chưa phát triển hết nhưng lại có vóc dáng mê người.

Khó có được.

"An phận một chút cho anh, cô ấy thế nhưng lại là chị dâu của em!" Ngay khi Đoan Mộc đang suy nghĩ lung tung, Lãnh Dạ lạnh lùng nhắc nhở.

Đoan Mộc bội phục đại ca nhất chưa gì đã biết trong lòng người khác suy nghĩ chuyện gì rồi, quá đáng sợ, cách xa như vậy cũng có thể đoán được anh đang suy nghĩ gì!

Đại ca thật là quá nguy hiểm mà!

Như người ta nói, Lãnh Dạ thực sự quá nguy hiểm!

Thế nhưng, anh nằm mơ cũng sẽ không biết anh khẳng khẳng một mực theo đại ca là chỉ để tu luyện ngàn năm là Lang Vương! Hơn nữa pháp lực cao thâm, đối với thấy rõ lòng người kia quả thực là một bữa ăn sáng.

"Tiểu nhân không dám nghĩ ngợi lung tung, còn thỉnh đại ca cũng không nên suy nghĩ bậy bạ. Thế nhưng, đại ca hiện tại nghĩ ngợi lung tung còn có một người!" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Ai?"

"Đại ca, tiểu nhân oan a, chị dâu nói nhìn đứa con cô ấy và em giống nhau như đúc! Còn nói em vứt bỏ vợ con! Anh nói xem em oan ức quá đi? Em mới thấy chị dâu hai lần, sao có thể có động cơ gây án đây!" Đoan Mộc liên tiếp kêu oan.

"Uh, biết, còn có việc sao?" Lãnh Dạ đây là muốn chuẩn bị cúp điện thoại a.

"Đại ca, đại ca trước đừng cúp, em làm sao bây giờ a? Em đây là nghịch lửa a, tiểu đệ em ăn không nổi a! Nào có năm mà còn trúng đạn !" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Cô? Cô ấy bởi vì sinh con nên tạm thời mất trí nhớ, không nhớ ra anh là ai ! Cho nên cô mới một mực tìm ra xem người đàn ông nào làm cô ấy mang thai.

"Lãnh Dạ thống khổ nói, cũng buông xuống công việc trong tay đang làm, tựa lưng ở trên sofa, nhắm mắt lại nghĩ ngợi, chân mày nhéo nhéo.

Rất bất đắc dĩ!

Đoan Mộc rất giật mình!

Nguyên lai chị dâu không phải đầu óc có vấn đề, là mất trí nhớ .

Đại ca thật đáng thương !

"Đại ca, đại ca, anh yên tâm, em biết nên làm như thế nào , em sẽ giải thích cho chị dâu biết em không phải là người đàn ông đó. Chị dâu sẽ hiểu , rồi cũng sẽ từ từ nhớ ra thôi." Đoan Mộc lựa lời an ủi đại ca .

"Cúp đi!" Lang vương cúp điện thoại, đem đầu tựa ở trên sofa, rơi vào trầm tư, anh gần đây một mực nghĩ biện pháp, làm sao tìm được lại ký ức cho Bạch Tuyết?

Ức Ức rất nỗ lực, anh đều biết, đưa nhỏ nghĩ ra dùng một phần công lực, anh không có ngăn cản, thế nhưng, như vậy chỉ có thể giúp đỡ Bạch Tuyết tìm về một đoạn ký ức nhỏ mà thôi, không có cách nào tìm về tất cả ký ức về anh!

Đoan Mộc lại lần nữa trở lại trong phòng làm việc, anh hướng ánh nhìn kỳ quái về phía Bạch Tuyết.

Mà anh làm mặt lạnh như băng, anh không thể để cho cô hiểu lầm anh là người đàn ông làm cho cô mang thai , như vậy sẽ làm đại ca bị tổn thương!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Bại Hoại, Dám Ăn Trộm Sữa Của Mẹ

Sau khi Đoan Mộc trở lại phòng làm việc, sắc mặt lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết.

" Bạch trợ lý, cô tới nơi này làm việc, không phải để nói chuyện tào lao, nhanh đi làm việc đi, tôi còn bề bộn nhiều việc lắm !" Đoan Mộc lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết sửng sốt, người đàn ông này trở mặt thật nhanh ! Thực ra, Bạch Tuyết chỉ duy trì ảo giác vài phút đồng hồ mà thôi, ở khoảng thời gian Đoan Mộc nói chuyện điện thoại, Bạch Tuyết đã khôi phục lại bình thường.

Lãnh Dạ bởi vì có công việc phải xử lý, cho nên mang theo bọn nhỏ đi đến tập đoàn Lãnh Thị.

Lãnh Dạ đem bọn nhỏ tới phòng nghỉ, sau đó cùng các nhóm cổ đông mở cuộc họp, bởi vì lo lắng cho bọn nhỏ, cho nên cuộc họp chỉ nói vào những việc trọng điểm mà thôi, sau khi tan họp, Lãnh Dạ mang theo bọn nhỏ rời khỏi công ty.

" Chú đẹp trai, con đột nhiên đói bụng quá đi !" Thiên Tâm chu cái miệng nhỏ tức giận nói.

" Cha àh, mang con đi ăn món nào ngon đi ?" Ưc Ưc nói.

" Ừ. " Lãnh Dạ cũng đáp ứng bọn nhỏ.

" Chú đẹp trai, hôm nay chú phải mời chúng con ăn một bữa tiệc thật là lớn nha, chú ngày hôm qua chúng con không được ăn đồ ăn ngon, hôm nay sẽ phải bồi thường lại cho chúng con !" Thiên Tâm cong cái miệng nhỏ nhắn nói ra.

Ức Ức kéo khoé miệng lên

Lãnh Dạ không nói gì !

Ai !

Bị con gái chứng kiến mình ăn vụng mẹ của bé, thật là đau xót trong lòng !

" Chú đẹp trai chú không phát hiện chú hôm nay trắng hơn rất nhiều sao, nguyên do đó là bởi vì sữa của mẹ con vô cùng thần kỳ nha, chú xem xem chúng con uống vài lần có phải hay không mỗi người chúng con đều trắng và béo như vậy. ". Thiên Tâm giơ tay nhỏ bé của chính mình lên đặc ý thưởng thức.

" Ủ, đúng là rất trắng !" Lãnh Dạ đau lòng thúc giục một tiếng.

Tới nhà hàng rồi.

Nói là ăn, bụng ba đứa nhỏ vừa đúng lúc kêu lên.

Nơi này là một nhà hàng sa hoa, thức ăn ở nơi này lấy chưng cách thủy là món chính, dinh dưỡng cực kì cao. Lãnh Dạ là lo lắng cho bọn nhỏ, cần phải gia tăng dinh dưỡng vào đúng thời điểm, ăn các món chưng cách thủy này là thích hợp nhất.

" Các con, muốn ăn cái gì đây ? Cha cho các con suy nghĩ rồi nói đó. " Lãnh Dạ ngồi xuống ở phía sau, rồi hỏi bọn nhỏ.

" Con thích ăn nhất món thịt bò trộn tương ớt, chú kêu giúp con một phần đi. " Niệm Niệm lễ phép nói, món ăn này là do Lãnh Dạ giúp đỡ Niệm Niệm tự hồi phục lại trí nhớ lúc trước của mình, giúp Niệm Niệm nhớ lại đến thức ăn mà mình thích.

Nghe được Niệm Niệm nói như vậy, Lãnh Dạ nở nụ cười, anh tin tưởng con trai có thể chiến thắng lại những kẻ có ác ý để lấy lại trí nhớ.

Cha àh, cha ăn cái gì thì con liền ăn cái đó. " Ưc Ưc kỳ thực ăn cái gì cũng không sao cả, quan trọng là cha cùng bọn họ ăn cơm là tốt rồi.

" Chú đẹp trai, chờ một chút nga, con chưa chọn được món nào hết. " Thiên Tâm cầm thực đơn nhìn kỹ tựa như người trưởng thành, Lãnh Dạ nghiêm túc nhìn bộ dáng của con gái mà mỉm cười, Bạch Tuyết có công thật lớn, sinh ra ba đứa con đều là tâm đắc của anh, anh không phải là lần đầu tiên làm cha, ở yêu giới anh có rất nhiều con trai và con gái. Nhưng là, duy nhất anh chỉ thương ba đứa nhỏ này mà thôi, bọn nhỏ có chuyện gì thì dường như có ai nhéo vào tim anh, anh thương bọn nhỏ không còn cách nào có thể diễn đạt được.

Phần tình yêu này hình như đã ngủ say mấy trăm năm nay, phần thân tình này hình như cũng đã tác động anh mấy trăm năm, bọn nhỏ dường như là một phần thân thể của anh, thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh, anh sẽ dùng hết toàn lực để bảo vệ cho ba đứa con bé nhỏ của anh, bọn nhỏ không biết đời người đúng là trở trêu, bởi vì bọn nhỏ rất đặc biệt, cho nên anh sẽ luôn luôn ở cùng bọn nhỏ cho tới lúc bọn nhỏ cao lớn.

" Chú đẹp trai, con chọn cái này, cái kia, cái này, cái này. Cuối cùng là thêm một món điểm tâm ngọt nữa, cảm ơn. Ok. "

" Hoàn hảo thực đơn còn có hình ảnh, bằng không Thiên Tâm sẽ không biết gọi món ăn, bé không biết trên thực đơn viết gì, cho nên bé nhìn hình ảnh trên thực đơn mà chọn.

" Thiên Tâm, em ăn gì mà nhiều vậy? " Ưc Ưc tò mò hỏi.

" Không có việc gì nữa, ăn không hết gói lại, mang về cho mẹ ăn, chợt nhìn thấy những món ăn kia thật ngon nha, chú mời khách, không cần sợ ! Ai kêu chú uống sữa của mẹ !" Thiên Tâm liếc mắt nhìn Lãnh Dạ mặt không còn chút máu, ý là không bằng đe dọa chú, chú là cần phải biết báo đáp.

" Khụ .... Khụ !!!!!" Lãnh Dạ cúi đầu mà ho, đứa nhỏ này không để yên cho anh mà. Ăn mẹ của bé làm như là chuyện vinh dự lắm vậy, nhất là còn hét lên nữa !

Buồn bực cực kỳ !

Truyền đi ra ngoài sẽ dọa người , cùng bọn nhỏ ăn uống.

" Chú đi xem cơm đã làm xong chưa, các con ngồi ở đây chờ một chút. " Lãnh Dạ đứng dậy rời khỏi đó.

Bên cạnh bàn ăn có rất nhiều người, cũng có một số đứa bé khác, có một đứa bé trai cứ nhìn sang hướng bọn họ hoài.

Cũng có rất nhiều người chỉ trỏ, hơn phân nửa là bởi vì bọn họ thân cao thấp bé, hơn nữa vóc dáng thì bụ bẫm, kỳ thực Niệm Niệm và các em vẫn là trẻ con, cho nên dáng người không phải là thon thả, mỗi người đều bụ bẫm, tự nhiên là bởi vì nguyên nhân là do bú sữa mẹ.

Những người đó cũng không cho là như thế, trong lòng đều nghĩ muốn, đều đã nói chuyện và bàn tán, vóc dáng lại như thế này !

" Mẹ, mẹ xem kìa ba đứa trẻ đó thật nhỏ nga !"

" Mẹ, mẹ xem kìa ba đứa trẻ đó thật béo nga !"

" Ba so với, mấy đứa trẻ ... kia nhìn thật xấu xí a !"

" Bà nội, người xem một chút mấy đứa trẻ ... kia bộ dáng nhìn thật là thấp bé mà!"

...

"Ba ——" Niệm Niệm vỗ lên bàn một cái, trong nháy mắt làm rơi chén nước xuống đất, tất cả mọi người đều không có chú ý đến việc chén nước vì sao mà rơi xuống đất ?

Đều tưởng là do những đứa trẻ làm, nhất định là không cẩn thận mà làm rơi !

"Các người đều câm miệng ——" Niệm Niệm giận dữ hét.

Mặc dù giọng điệu lãnh khốc, thế nhưng, dù sao cũng là trẻ con, nói chuyện vẫn như cũ vẫn là trẻ con , tức giận mà la lớn, giảm bớt đi rất nhiều vẻ sắc bén .

Tất cả mọi người đều nhìn về phía bọn họ.

" Niệm Niệm, anh không được quên những điều mà Mẹ dặn dò, chúng ta không thể gặp rắc rối, cũng không thể sử dụng pháp lực, anh không thể phạm quy nga, nếu không mẹ sẽ rất là tức giận!" Thiên Tâm cúi đầu nhỏ giọng nhắc nhở.

Niệm Niệm nắm chặt quyền, bộ ngực bé nhỏ run lên một cái , nhìn ra là đang cực lực chịu đựng!

" Bọn họ đều là người phạm, đừng cùng bọn họ chấp nhặt!" Ưc Ưc lạnh lùng nói, sau đó cười lạnh một tiếng hô.

" Nhân viên phục vụ, lấy thêm một ly nước đến đây, cảm ơn." Nhưng vào lúc này, mọi người đều bị chấn động bởi bộ dáng của ba đứa bé, vừa rồi bọn họ đều mang theo mũ, lúc này, đứa bé trai nhìn rất khốc bỏ mũ ra,

hướng về phía nhân viên phục vụ hồ, tất cả mọi người đều nhìn đến choáng váng, đứa nhỏ này nhìn thế nào đẹp mắt như vậy, so với mình tinh trong tí vì nhìn hoàn hảo hơn.

Bọn họ mặc dù vóc dáng thực sự nhìn rất thấp bé, thế nhưng nếu lấy mũ xuống thì đứa bé trai lại có hình dạng kinh người! Khiếp sợ!

Bởi vậy có thể thấy được, hai đứa bé còn lại đều mang theo mũ cũng không thể coi thường, tất cả cũng có hình dạng kinh người !

Xem ra cha bọn nhỏ là cố ý cho bọn nhỏ mang theo mũ . Nếu không, bọn họ sẽ bị mọi người nhìn chăm chăm, làm cho người ta thật ghen tị!

Ức Ức còn đứng , bé là phiên bản thu nhỏ của ba mình.

Mọi người si ngốc nhìn bé, khuôn mặt trơn bóng trắng trẻo, lộ ra đôi mắt lãnh tuấn; đen nhánh thâm thúy trông mắt phiếm mê muội người ánh sáng màu; chân mày nồng đậm, chiếc mũi xinh xắn cao ráo, đôi môi thật là tuyệt mỹ, có một không hai, đường hoàng cao quý vô cùng ưu nhã.

Mọi người đều theo ánh mắt của đứa trẻ nhìn lại, thảo nào lại có được những đứa trẻ tuấn mỹ như vậy , nguyên lai bên kia có một người đẹp trai tuấn mỹ. Người này đặc biệt có khí chất lãnh khốc, ngược lại là lạnh lùng nghiêm nghị hờ hững, làm cho người ta cảm giác xa cách. Gió thổi lay động tóc đen tán loạn không kiềm chế được, ánh mắt như vậy thâm thúy không thể thấy đáy, tựa như ẩn tàng vô số tâm sự. Mặt của anh ta gần như hoàn mỹ, tuấn mỹ lãnh khốc, mũi cao ngất, môi tựa mỏng như phiến, coi như hơi khẽ động liền có thể thu hút rất nhiều của gái. Ánh mắt cao ngạo, đôi chân thon dài, đều làm cho người ta phải động lòng.

Mọi người rốt cuộc hiểu rõ, thảo nào những đứa nhỏ đó có thể đẹp trai tuấn mỹ như vậy, nguyên lai là cha của bọn nhỏ chính là cực phẩm, khiến những người đàn ông khác đều đổ kị, các cô gái thì ái mộ nhìn Lãnh Dạ ở nơi đó vì đứa nhỏ đặt cơm.

Ở đây căn bản không có món thịt bò trộn tương ớt mà Niệm Niệm muốn ăn, Lãnh Dạ ra lệnh quản lý lập tức phái người đi bên ngoài mua.

Anh không thể để cho đứa con trai cả thất vọng, Niệm Niệm thích ăn món ăn này, có lẽ có thể giúp giúp con mình hồi phục một ít ký ức trước đây.

Anh một mực yên lặng cùng Niệm Niệm cùng nhau đem ký ức ác ý giấu ở trong đầu Niệm Niệm quét dọn!

Chỉ chốc lát sau Lãnh Dạ trở về, phát hiện ba đứa nhỏ đều rất ngoan.

"Làm sao vậy?" Lãnh Dạ quan tâm hỏi.

"Chú đẹp trai, Mẹ kìa, ở bên kia, với một người đàn ông đang dùng cơm." Thiên Tâm nói thật nhỏ, sau đó tay nhỏ bé còn chỉ chỉ.

Lãnh Dạ mặt tối sầm, cô gái này rất quá đáng, anh phải trông bọn nhỏ, còn cô lại cùng người đàn ông khác ăn cơm! Quay đầu lại, lạnh lùng nhìn lại.

Thì ra là Bạch Tuyết và Đoan Mộc.

"Chú đẹp trai, chúng con có thể lên tiếng gọi mẹ hay không?" Thiên Tâm nhỏ giọng dò hỏi.

"Thiên Tâm, không nên, quan sát một chút, người đàn ông này nhìn đẹp trai như vậy, nói không chừng người đó là cha của chúng ta? Mẹ vẫn không nói cho chúng ta biết cha là ai? Có phải hay không, chúng ta trước quan sát một chút."

Niệm Niệm cảnh giác nhìn Bạch Tuyết và người đàn ông kia nhỏ giọng nói thầm.

Lãnh Dạ kêu lên một tiếng đau đớn! Rất bất đắc dĩ!

Ức Ức không nói!

Anh cũng rất bất đắc dĩ!

Bọn nhỏ không có về ký ức về cha của mình, anh nói cái gì cũng vô dụng!

"Bọn nhỏ, cơm tối, ăn cơm trước, đồ ăn lạnh liền không ngon ! Người kia là mẹ con cùng đồng nghiệp." Lãnh Dạ giả vờ bình tĩnh nói.

"Ô a —— Mẹ thật là có sức quyến rũ nga, ngày hôm sau đi làm thì liền có soái ca theo đuổi , thực sự là không đơn giản!" Thiên Tâm không biết sống chết lắc lắc đầu, sau đó ăn một miếng lớn rồi đứng dậy.

Lãnh Dạ cười cười, nhìn Thiên Tâm, đứa nhỏ này mặc dù trông giống Bạch Tuyết, nhưng là tính cách của bé cũng không giống mẹ mình!

Chẳng phải biết, tính cách hiện tại của Thiên Tâm chính là sự thay đổi sau này của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết là hậu nhân của mẫu đơn tiên tử , thời gian không còn dài nữa đâu! Cô đang từng chút từng chút một biến đổi ! Lãnh Dạ nhất định mở rộng tầm mắt mà nhìn.

Đến lúc đó, Lãnh Dạ chuẩn bị tiếp chiêu đi.

"Người kia, xấu trai , vẫn là cha đẹp trai nhất." Ức Ức lạnh lùng nói, bộ dáng nhỏ rất nghiêm túc, vừa nhìn vừa nói trong lòng .

Lãnh Dạ cười, đứa nhỏ này thời điểm mẫu chốt luôn luôn nói ra một câu kinh người khiến người khác phải ngạc nhiên.

"Ức Ức, anh thế nào lại cố chấp như vậy, chú ấy thế nào lại là cha mình? Một điểm em cũng không có ấn tượng nga." Thiên Tâm nghi hoặc nhìn Ức Ức, Ức Ức vẫn kiên trì gọi chú đẹp trai là cha, rốt cuộc là vì sao?

"Hừ các người đương nhiên không nhớ cha, bởi vì các người bị..." Ưc Ưc lạnh lùng nói, thế nhưng, lời còn chưa nói hết.

"Ưc Ưc mau ăn, đồ ăn lạnh sẽ không ngon!" Lãnh Dạ cắt ngang Ưc Ưc, mỉm cười chia thức ăn cho bọn nhỏ.

Lãnh Dạ là đang lo lắng cho Niệm Niệm, hiện tại trong trí nhớ của Niệm Niệm xem anh là người xấu, anh không muốn kích thích Niệm Niệm, cần chờ thêm một chút nữa, chỉ cần Niệm Niệm có thể khắc chế ký ức ác ý mà ma quỷ gieo vào trong đầu của Niệm Niệm, đến lúc đó liền có thể nói ra sự thật.

"Cha..." Ưc Ưc nhìn Lãnh Dạ, trong lòng cảm thấy ủy khuất thay cha!

"Không có việc gì!" Lãnh Dạ đơn giản trả lời, ánh mắt tối sầm lại, anh trầm mặc nói không có việc gì, lại đại biểu cho câu nói đó có rất nhiều ý nghĩa.

Ưc Ưc đột nhiên cảm giác được lúc này cha đang cảm thấy rất đau đớn, hình như nhớ tới chuyện gì nên tâm trạng cha rất buồn?

"Cha là tốt nhất." Ưc Ưc tin tưởng vững chắc nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ nhàn nhạt cười, Ưc Ưc luôn luôn bận tâm đến cảm thụ của anh, luôn luôn nói những lời bênh vực cho anh, nên tâm tình của anh có sự chuyển biến tốt.

"Biết, cha tin rằng sẽ có một ngày như vậy."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ác Chỉnh Hồ Ly Tinh

Ngay lúc, Lãnh Dạ cùng bọn nhỏ ăn thì lúc đó liền có một mùi hương nồng nặc xông vào mũi, thì ra là do Tiểu Long Nữ đi vào nhà hàng.

Cô liếc mắt một cái thì liền nhìn thấy người đàn ông lãnh khốc đó là ----- Lãnh Dạ, anh ta cư nhiên cũng tới nơi này dùng cơm, kỳ lạ chính là, như thế nào bên cạnh lại có tới ba đứa nhỏ ?

Nhìn đến bên cạnh anh là những đứa nhỏ, mà không phải là người phụ nữ xinh đẹp nào, trên mặt lập tức nở nụ cười hưng phấn.

Lãnh Dạ, cô vẫn nhớ mãi không quên, thứ không chiếm được vĩnh viễn đều là thứ tốt nhất, huống chi bản thân anh ta cũng đã là thứ tốt nhất.

Vì Lãnh Dạ, cô đem tất cả việc làm ăn buôn bán chuyển đến nơi này, như vậy cô sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với Lãnh Dạ.

Tiểu Long Nữ chỉnh sửa lại váy, dùng tay vén tóc lại, xác định chính mình trước sau đều thích hợp, cô giơ tay lên một cách nũng nịu miệng thì tươi cười, bước đi thì tao nhã, đi từ từ hướng về phía Lãnh Dạ.

" Đây ----- Lãnh Tổng, trùng hợp thế ." Tiểu Long Nữ dừng bước lại đứng trước mặt Lãnh Dạ, bày ra một bộ dáng tự nhận là rất duyên dáng, mỉm cười chào hỏi cùng Lãnh Dạ.

Thiên Tâm trong miệng chứa một miếng thịt lớn, ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ đang nói, a ? Hồ ly tinh !

Ức Ức nâng con mắt lạnh lùng lên, nhìn lướt qua Tiểu Long Nữ, hừ ! Muốn cướp cha đi thì là hồ ly tinh !

Có bé ở đây, tuyệt đối không cho hồ ly tinh thực hiện được kế hoạch, tưởng rằng muốn tới được gần bên cha mà ? Không có cửa đâu !

" Đúng rất khéo !" Lãnh Dạ lạnh nhạt nói, đối với Tiểu Long Nữ anh chỉ muốn tránh xa mà thôi, bởi vì cô gái anh yêu chính là một bình dấm chua siêu cấp lớn, nhất là, hiện tại cô lại ở ngay tại bàn bên cạnh ! Anh vẫn là ít rước lấy phiền phức.

Lãnh Dạ chính là bất đắc dĩ, anh tới chỗ nào cũng như thế luôn luôn gặp phải những người phụ nữ chán ghét này ! Thật sự là âm hồn không tan mà, bất quá, bọn nhỏ có mặt ở đây, trong lời nói anh cũng không thể nói những lời nói khó nghe được !

" A, bọn nhỏ là con ai mà dễ thương quá đi hả ? Em trước đây tại sao không có nhìn thấy qua bọn nhỏ chứ ?" Tiểu Long Nữ mỉm cười mà nói, hơi hơi xoay người vuốt ve Ức Ức rồi ngồi xuống bên cạnh.

" Hừ, ở trong bụng Mẹ đương nhiên không thấy được !" Niệm Niệm vừa ăn vừa nói thầm một tiếng, trong lòng suy nghĩ, bọn họ mới vừa sinh ra được vài ngày, đương nhiên không thấy được rồi !

Ức Ức giả vờ đưa tay đi lấy chén để ăn, khéo léo tránh thoát khỏi người phụ nữ đang vuốt ve mình, hừ ! Bé mới không cần nhân nhượng kẻ muốn cướp đi cha, nhất là người đàn bà đang sờ bé !

" Cha ơi, miếng thịt này như thế nào lại có một mùi lạ ?" Ức Ức ngây thơ hỏi, Lãnh Dạ đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu rõ dụng ý của con trai.

Tiểu Long Nữ hoảng sợ con mắt trừng lớn, vừa rồi cái kia thằng quý nhỏ gọi cha ?

Cái này, đứa nhỏ này gọi Lãnh Dạ là cha ?

Có lầm hay không, đứa nhỏ này cư nhiên gọi Lãnh Dạ là cha ! Chẳng lẽ Lãnh Dạ có con đều lớn như vậy.

Đứa nhỏ này là anh ta cùng cái đó với Bạch Tuyết mà sinh ra sao ?

Không đúng, thời gian không đúng, trên một lần gặp Bạch Tuyết tại thời điểm đó bụng của cô ta tuy rằng có to lên, nhưng là lúc này mới có vài ngày, không có khả năng lớn như vậy ! Hơn nữa đều đã có thể chính mình dùng cơm, có thể nói, cũng đã có thể tự mình đi được ?

Nếu đứa nhỏ này đúng là do Bạch Tuyết sinh ra, hiện tại hẳn vẫn còn là trẻ sơ sinh, căn bản sẽ không biết nói, chỉ biết khóc ! Cũng không có thể đi được, thậm chí cũng sẽ không, làm sao có thể ngồi ở chỗ này ăn bữa tiệc này !

"Có mùi lạ? Sao có thể? Nơi này là phòng ăn xa hoa mà, phương diện vệ sinh rất yên tâm ." Tiểu Long Nữ hiếu kỳ nói.

"Cha, chính là có mùi lạ!" Ưc Ưc làm nũng nói.

"Em xem hai người bọn họ ăn nhiều món có mùi thơm như vậy, nào có mùi lạ!" Tiểu Long Nữ nhìn nhìn Thiên Tâm bọn họ ăn miệng đầy là dầu, trong lòng suy nghĩ tám phần là đứa nhỏ này mang nhiều bệnh!

"Có mùi gì vị?" Lãnh Dạ quan tâm hỏi.

"Tao vị! *" Ưc Ưc đơn giản sáng tỏ, Tiểu Long Nữ có cảm giác không ổn!

(*): ý chỉ mùi hôi thúi, mùi khai

Đứa nhỏ đáng ghét này đây là nhằm vào cô sao?

Đáng ghét!

Vừa rồi cô toàn tâm toàn ý giải thích cho nó, không nghĩ tới đứa nhỏ này cứ nhiên đùa giỡn cô!

Thế nhưng, coi chừng Lãnh Dạ không biểu hiện ra ngoài a!

"Cha, người nghe thấy được có mùi lạ sao? Tao tao , vị đạo rất đậm! Người là muốn buồn nôn !" Ưc Ưc nghiêm trang nói.

Hừ! Muốn cùng bé cướp cha sao, mơ tưởng! Hiện tại để cô biết cùng bé cướp cha kết quả sẽ ra sao!

Nhưng mà, Tiểu Long Nữ tức muốn nổ tung luôn!

Đứa nhỏ đáng ghét! Đứa nhỏ đáng ghét! Không có giáo dục! Mà nói trên người cô có tao vị! Lúc này, nếu như không phải là bởi vì Lãnh Dạ ở trước mặt, cô nhất định sẽ hung hăng giáo huấn đứa nhỏ đáng ghét này, dám như thế vũ nhục cô! Bất đắc dĩ, chỉ có thể cực lực chịu đựng.

Lãnh Dạ khước miệng tràn đầy cười đắc ý, anh không ngờ Ưc Ưc sẽ nói như vậy, còn nói sâu sắc như thế , còn có sáng ý như thế, dự đoán Tiểu Long Nữ tức đến lục phủ ngũ tạng đều phải lệch vị trí.

"Vốn là không có nghe thấy được cái mùi gì lạ, Ưc Ưc con vừa nói như thế, thật đúng là nghe thấy được có mùi lạ, đoán chừng là con cái nhà ai vừa đi tiểu! Thực sự là không có tổ chất, nơi này chính là nơi dùng cơm, tại sao có thể để đứa nhỏ ở đây bú sữa như vậy!" Lãnh Dạ phi thường bất đắc dĩ phối hợp cùng Ưc Ưc, cũng không thể để Ưc Ưc đơn độc một mình.

Lãnh Dạ khước môi cong lên, cười kinh ngạc.

"Cha, mùi vị này hình như không phải là từ tả của đứa trẻ nga, vị đạo này hình như là, hình như là từ nơi này từ trên người vị này truyền tới đây?" Ưc Ưc rất tò mò hỏi.

"Nga?" Lãnh Dạ giả vờ kinh ngạc nhìn lướt qua Tiểu Long Nữ, người này còn phải , Tiểu Long Nữ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi! Hận không thể lột da Ưc Ưc, bất đắc dĩ nhìn nhìn Lãnh Dạ, vẫn phải nhịn!

"A di, trên người của cô thật là có mùi lạ, bao lâu không có tắm, vẫn là mau nhanh về nhà tắm đi đi! Thật chịu không nổi mùi vị này!" Ưc Ưc giả vờ ngây thơ nói, không biết đích thực cho rằng cô thật lâu không có tắm!

Tiểu Long Nữ mặt khí trắng bệch, toàn thân run rẩy, cô thế nào cũng không có nghĩ đến, Lãnh Dạ theo đứa trẻ này làm càn, trên người cô rõ ràng chính là mùi nước hoa, cô gái nào không có hương vị, nếu không đàn ông sao có thể thích được!

Đứa trẻ thối tha cư nhiên đem hương vị nói thành tao vị!

Đáng ghét, thằng quỷ nhỏ này cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy sỉ nhục cô!

Nhưng mà, Lãnh Dạ cũng không để ý! Tức chết cô mà!

Mặc kệ thế nào, cái miệng ác khí này cô sẽ đòi lại hết món nợ này!

"Ha ha, con thật biết nói đùa , trên người cô là mùi nước hoa nga, đây chính là nước hoa hàng hiệu nhất thế giới nha, con còn nhỏ nên mới không biết thôi, đương nhiên sẽ không hiểu, sẽ không biết thưởng thức !" Tiểu Long Nữ cực lực nhịn xuống tức giận trong lòng, nỗ lực lộ ra bộ mặt thân mật mỉm cười.

"Ưc Ưc còn nhỏ, nên không hiểu cái gì là nước hoa quốc tế hết, nguyên lai hiện tại đã lưu hành con nít có thể dùng một chút nước hoa nga! Cha,

loại nước hoa này người cũng không nên mua. Nếu không Ức Ức cần phải tránh xa cha ra đó!" Ức Ức khó chịu bưng mũi nói.

Hừ! Muốn cùng ta đấu, sống thêm mấy trăm năm đi!

Lãnh Dạ thật bất ngờ, không ngờ lời nói Ức Ức cư nhiên nhẹ nhõm đem cái phiền toái này chuyển sang cho anh.

Không hổ là con trai của anh!

Nhìn nhìn cô gái đang dùng cơm bên cạnh, cô và bọn nhỏ đều là bảo bối của anh.

"Mùi nước hoa có khó chịu như vậy hay không?" Tiểu Long Nữ khóc không ra nước mắt nhìn Lãnh Dạ, hi vọng anh có thể nói câu công đạo nói!

"Cha là đàn ông nha, phải cho con gái người ta mặt mũi nga. Con nghĩ cha cũng một mực nhẫn nại, chỉ là không đành lòng làm cho cô buồn, con là con nít, không có cách nào, bất quá sẽ không nói láo! Cho nên con là thay cha nói đi, thực sự rất khó người, quả thực là không thể chịu đựng được!" Nhìn Ức Ức bộ dáng hình như những câu đều là xuất phát từ nội tâm!

Tiểu Long Nữ hai tay nắm chặt, cực lực nhịn xuống muốn đánh cho đứa trẻ này một trận, nhịn lại xúc động mà cười, làm cho ngũ quan của cô ta trở nên dữ tợn hơn bình thường!

"Lãnh Dạ, xem ra em thật phải về nhà tắm, xin lỗi không tiếp được !" Tiểu Long Nữ miễn cưỡng cười cười, sau đó bước nhanh rời khỏi chỗ đó.

"Tao vị a hẹn ngày gặp lại." Ức Ức lễ phép nói, còn khua tay nhỏ bé mỉm cười. Chẳng phải biết một câu nói của bé, nhường Tiểu Long Nữ một lần

Lão đảo thiếu chút nữa té ngã, giày cao gót hơn mười phân bước đi khập khiễng rời khỏi phòng ăn!

Tiểu Long Nữ sau khi rời đi, Ưc Ưc bắt đầu từng ngậm từng ngậm ăn, cái miệng nhỏ nhắn lập tức phình ra . Xem ra rất đói , hơn nữa khẩu vị cũng rất tốt.

"Hiện tại không có tao vị sao?" Thiên Tâm hiếu kỳ hỏi.

"Uh, đã không có, cô gái có mùi tao vị đi rồi, cơm nước liền ngon miệng ." Ưc Ưc cười ăn, Lãnh Dạ rất ít nhìn thấy Ưc Ưc cười, bé ác chinh Tiểu Long Nữ, cư nhiên vui vẻ như vậy.

Lãnh Dạ cũng hiểu thêm Ưc Ưc ở một mặt khác, cổ linh tinh quái , am hiểu che giấu, không ngờ bé cũng có một mặt ngoan liệt như thế, Tiểu Long Nữ bị con trai chinh đủ thảm, trở lại bầu không khí vui vẻ và ăn ngon !

"Chú đẹp trai, dự đoán cô gái có mùi tao vị kia về nhà ngày lập tức sẽ biến hình! Đáng thương cho cô gái a!" Thiên Tâm đồng tình nói.

"Cô ta đáng đời, ai kêu cô ta muốn cướp cha từ tay chúng ta ! Cha là của chúng ta và là của mẹ , ai cũng đừng nghĩ cướp cha chúng ta , mặc kệ ai đánh chủ ý lên cha, anh cũng sẽ toàn lực phản kích, tuyệt đối không nường tay." Ưc Ưc nói đạo lý, Lãnh Dạ chấn động, nguyên lai con trai là lo lắng anh bị người đoạt đi, mới có thể như thế giáo huấn Tiểu Long Nữ, vừa mới bắt đầu anh cho rằng Ưc Ưc đơn thuần không thích Tiểu Long Nữ, thì ra là như vậy!

"Ưc Ưc, em xem anh là muốn cha đến điên rồi! Con trai đáng thương!" Thiên Tâm lắc lắc đầu, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ!

"Em chẳng lẽ không phải là con cha ? Đứa con gái xấu xa còn dám nói anh!" Ưc Ưc trợn mắt liếc Thiên Tâm một cái, tiếp tục ăn, bởi vì Tiểu Long Nữ vô duyên vô cớ tới, bé so với bọn họ ăn hơi chậm một chút, vừa nói

suông có mùi lạ , cơ hồ không ăn, hiện tại phải nằm chắc bổ sung năng lượng!

"Em cũng không phải là cô gái xấu xa, em là tiểu công chúa." Thiên Tâm cười ha hả nâng cái mâm nhỏ, đứng lên ngồi xuống.

Lãnh Dạ đứng dậy.

"Các con, trước cứ từ từ ăn, chú đi tới gọi mẹ các con tới đây."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Lãnh Dạ Hồ Đồ Cũng Quá Bi Thảm

“Đi thôi, cha, gửi lời hỏi thăm Bạch Tuyết thay cho chúng con.” Những tiểu tử kia đồng thanh nói, đây là quy định của Bạch Tuyết, ở bên ngoài không được gọi cô là mẹ, cô bây giờ còn không biết cha bọn chúng là ai? Điều thấp làm người là phải, hơn nữa cô nhỏ tuổi như vậy, đã sinh em bé, có một số việc thực sự rất phiền toái.

Bạch Tuyết cùng Đoan Mộc đang dùng cơm, Lãnh Dạ không mời mà tới, hơn nữa còn lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, trực tiếp ngồi xuống.

“Đại. . .” Đoan Mộc giật mình nhìn Lãnh Dạ.

“Anh. . .” Bạch Tuyết cũng hốt hoảng nhìn Lãnh Dạ.

Anh tại sao ở chỗ này? Đáng ghét, chẳng lẽ anh mặc kệ bọn nhỏ rồi!

“Này? Anh vì sao lại ở đây?” Bạch Tuyết hỏi.

“Em có thể ở đây, vì sao anh không thể ở chỗ này?” Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời.

“Em là đang làm việc.”

“Cùng đàn ông ăn cơm chính là làm việc?” Lãnh Dạ lạnh lùng chất vấn.

“Đừng nói bừa, đây là cấp trên của em, Đoan tổng.” Bạch Tuyết thì thầm, sau đó quay đầu lại, đối với sự kinh ngạc của Đoan Mộc giải thích:

“Đoan tổng, đây là bảo mẫu nhà em, chăm sóc đứa nhỏ cho em.” Bạch Tuyết mỉm cười nói, đối với Đoan Mộc mà nói lời của cô chính là sấm sét giữa trời quang!

Đại ca là bảo mẫu?

Có làm hay không?

Trời ạ!

Đại ca hồ đồ cũng quá thảm!

“Đoan tổng sao, thật diễm phúc? Ăn cơm cùng đều phải là phụ nữ!” Lãnh Dạ châm biếm nói, trán Đoan Mộc toát mồ hôi lạnh. Lúc này, trong lòng đều hồi hận, cân nhắc vào tiệm này không tồi, cho nên mang Bạch Tuyết đến ném thử xem, dù sao đây cũng là phụ nữ của đại ca, không thể bạc đãi được! Thật không nghĩ tới đến gặp đại ca, hiện tại chỉ sợ cả người lãnh đạo kiêu ngạo cũng nói không rõ!

Đoan Mộc không nói lời nào, anh cũng không biết nên nói như thế nào, gọi đại ca sao? Đại ca là lo lắng chị dâu biết bọn họ có quan hệ, nhờ chị dâu hoài nghi cô là đi cửa sau vào công ty sẽ không tốt!

Không gọi đại ca nữa? Cũng không phải có chuyện như vậy.

Cho nên tạm thời im lặng là tốt nhất.

Thực không có cách nào nói!

“Lãnh Dạ, anh đi ăn cơm, bọn nhỏ ai trông nom?” Bạch Tuyết hỏi Lãnh Dạ.

“Bọn nhỏ đương nhiên. . . Là anh trông coi.” Lãnh Dạ dừng một chút, lập tức lại trả lời hùng hồn, Đoan Mộc lại một lần nữa bị lời nói làm cho khiếp sợ, có làm hay không, đây là đại ca sao?

Rất hoài nghi tính cách thật của đại ca!

Người này thật sự là đại ca sao?

Xem ra bị Bạch Tuyết gây khó dễ!

Rõ ràng nói là đứa nhỏ là anh ta trông coi, nhưng lại nói hùng hồn như vậy.

“Anh trông coi? Hiện tại anh ở đây, anh trông coi như thế nào?” Bạch Tuyết tức giận hỏi.

“Bạch Tuyết.” Thiên Tâm đi tới, la lên.

“Mẹ Bạch Tuyết.” Niệm Niệm cũng lại gần, la to.

“Bạch Tuyết.” Ưc Ưc lạnh lùng gọi một tiếng, mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Đoan Mộc.

Từ trước tới nay Đoan Mộc được mệnh danh là thần mặt lạnh, làm sao đụng phải gia đình này toàn mặt lạnh không đứng dậy nổi!

Cảm giác mình vô cùng bị thảm, tựa như đại ca vĩ đại của anh, thực là một người đàn ông không có địa vị!

Chết tiệt, anh bị đại ca làm liên lụy cũng không có lo lắng, còn bị tiểu tử rúc vào trong ngực đại ca ánh mắt sắc bén bắn về phía mình

.

“Đoan tổng, thật xấu hổ, quấy rầy đến bữa cơm của ngài, đây là đứa lớn nhất Niệm Niệm, còn đây là đứa thứ ba Thiên Tâm, kia là đứa thứ hai gọi là Ưc Ưc.” Bạch Tuyết chỉ vào Ưc Ưc trong ngực Lãnh Dạ mà nói.

“Xin chào.” Đoan Mộc lập tức nở một nụ cười ngọt ngào chào đón bọn nhỏ, anh cũng không dám chậm trễ với mấy người dở hơi này, đây chính là đại ca, mà ngay cả đại ca cũng ở đây trước mặt mấy tiểu quỷ còn có mẹ đứa nhỏ bỏ dáng vẻ, bỏ xuống lòng tự ái, anh cũng nhất định đi theo đại ca học a ! Đỡ phải gây chuyện !

“Chào chú.” Niệm Niệm lễ phép nói.

“Chào chú.” Thiên Tâm cũng lễ phép la to.

“Chào chú, chú thật đẹp trai.” Ưc Ưc nghiêm túc nói.

Đoan Mộc đặc ý nở nụ cười, mới vừa rồi còn dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía mình, bây giờ đã bị bề ngoài vẻ ngoài đẹp trai của anh chinh phục, không khỏi đặc ý.

“Nhưng mà, không bằng một phần mười đẹp trai của cha con! Nếu như là con, đào một cái hố nhảy xuống chết!” Ưc Ưc bỗng nhiên lại lạnh lùng nói, giống như nói chuyện tình nghiêm trọng thật!

Đoan Mộc mặt tái mét!

Đen như chưa từng đen, trực tiếp tái rồi!

Người nhà này, mỗi người đều nghiêm túc, mỗi người đều là cao thủ, mỗi người đều là quỷ mà.

Không thể trâu vào!

“Tiểu tử kia có đảm lược, chú có phải hay không đi đào cái hố, tự chôn mình sao?” Đoan Mộc nhìn Lãnh Dạ, ý là anh rốt cuộc không phải đại ca của tôi không, thấy anh em bị người khác chinh cũng không giúp đỡ.

“Nếu đã nhận thức mình bất lực, như vậy, còn không phải không có cách bù đắp lại đường sống, sau này cách xa mẹ con một chút, mẹ là của cha,

cha cũng là của mẹ, ai cũng không được can thiệp vào bọn họ, ba chúng con là ngoại lệ.” Ưc Ưc sắc bén nói.

“Nói rất hay, chú còn không muốn chết, tuyệt đối sẽ không can thiệp vào, tuyệt đối sẽ không bị người khác làm thương! Trừ phi có người giỏi trò, nếu chú ngay cả năm cũng trúng đạn, chẳng phải là thực sự oan!” Đoan Mộc tội nghiệp nhìn Lãnh Dạ, ám chỉ anh đối với chị dâu tuyệt đối không có tình ý.

“Nếu như chú chân thành nói như vậy, năm cũng trúng đạn, nên bị thương sao” Ưc Ưc bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cha con rõ là, cả người đều rất lợi hại.” Đoan Mộc bi thương uống một hớp nước, tựa hồ bị công kích đến không chịu nổi, dường như đã bị đánh bại.

“Ưc Ưc, tại sao không lễ phép như vậy? Đây là cấp trên của mẹ, con rất không lễ phép!” Bạch Tuyết nghiêm túc phê bình Ưc Ưc, còn hung hăng trừng mắt nhìn con.

“Mẹ, không cần trừng mắt, chú sẽ không giận Ưc Ưc.” Ưc Ưc tự tin nói.

“Bạch trợ lý, Ưc Ưc nói rất đúng, chú không có tức giận, một chút cũng không giận, con đừng để trong lòng.” Đoan Mộc rất bi thương nói, nhìn con nhà này xem, quả thực là khắc tinh của anh! Trước kia đại ca sẽ đem anh tấn công gặt gao, hôm nay còn mang con đến, đây là muốn lấy mạng của anh sao? !

Không cần thận kết nghĩa!

Nhậnn lằm đại ca vô tình!

Lãnh Dạ nhìn Đoan Mộc lúng túng, tư thế giống như đang xem kịch vui.

Đoan Mộc thấy không còn hy vọng ở đại ca, vì vợ con cư nhiên ngay cả anh em đều không cần, tự bảo vệ mình là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng mà, thời điểm Đoan Mộc đang cấp tốc suy nghĩ, Niệm Niệm đã nhanh chóng suy xét, anh hoài nghi Đoan Mộc là cha?

Bởi vì anh ta trò chuyện nói năng lộn xộn, dường như rất khẩn trương, anh ta là ông chủ, người này chưa từng thấy qua, khẩn trương như vậy rất đáng nghi.

Bữa cơm này Đoan Mộc rất khó tiêu!

Lãnh Dạ mang theo ba đứa nhỏ trở về biệt thự, Bạch Tuyết cùng Đoan Mộc trở về làm việc, Đoan Mộc là loại người nào trong lòng Lãnh Dạ hiểu được, anh ta vẫn có thể tin tưởng, cho nên anh vẫn không nói gì, không làm gì, Ưc Ưc cũng đã chinh anh ta đủ bi thảm.

Nhưng mà, sau khi Tiểu Long Nữ rời khỏi nhà hàng, bí mật phái người điều tra lai lịch Ưc Ưc, còn có mẹ nó là ai?

Hai tiểu tử kia nhìn kỹ rất giống Lãnh Dạ, vào thời điểm này cô nhất định phải tra ra hai tiểu tử kia đích thực là thân phận gì. Không biết người phụ nữ đáng giận nào, cư nhiên thần không biết quỷ không hay sinh con cho Lãnh Dạ!

Thời điểm cử người đem tư liệu Ưc Ưc giao cho Tiểu Long Nữ, cô cơ hồ sợ đến ngây người, ngoại trừ tra ra Lãnh Dạ không có con ra, về hai tiểu tử kia toàn bộ đều không có tư liệu, giống như mấy tiểu tử kia đều là từ trên trời rơi xuống, không có người thân, thậm chí ngay cả mẹ bọn chúng là ai cũng không biết? Chỉ biết ba tiểu quỷ là được Bạch Tuyết nhận nuôi, ở tạm tại biệt thự của Lãnh Dạ.

Mấy tiểu tử kia có thể cùng với người phụ nữ hèn hạ Bạch Tuyết kia có quan hệ.

“Mấy người làm ăn cái gì thế không biết? Làm sao có thể không tra ra được lai lịch của mấy đứa nhỏ? Chẳng lẽ bọn chúng là từ trên trời rơi xuống sao! Đồ vô dụng.” Tiểu Long Nữ tức giận đứng trước mặt mấy người đó trừng mắt, lửa giận trong lòng bốc cháy.

Thực ra, một câu nói của Tiểu Long Nữ cũng đoán đúng lai lịch của ba đứa trẻ, bọn họ đúng thật là linh đồng chuyển thế, chính là từ trên trời rơi xuống.

Còn có người đàn ông Lãnh Dạ cô cũng dự đoán được, cũng không phải là người nhân gian, cũng có thể là Lang yêu.

Phỏng chừng cô năm mơ cũng không ngờ Lãnh Dạ chính là Lang Vương tu luyện ngàn năm.

“Long tử, thật sự xin lỗi, chúng tôi điều tra toàn bộ số tài liệu, đều không có tư liệu của ba đứa nhỏ này, chẳng lẽ bọn họ là từ nước ngoài trở về, hoặc là không có hộ khẩu.” Trán mọi người đổ mồ hôi lạnh, trong lòng mỗi người đều run sợ.

Người nào cũng biết Long tử là một nhân vật lợi hại, tuy cô ấy là một phụ nữ, trái tim tàn nhẫn không thua kém đàn ông, một thân công phu cũng không phải một người đàn ông bình thường có thể đối phó được, chọc giận cô ấy thật không chịu nổi!

“Các người làm việc không nên hờn, còn tìm viện cớ, đều cắt hết cho tôi ——” Long tử lớn tiếng nổi giận nói.

Mọi người sợ tới mức cuống quýt lui về phía sau, nhanh chóng ra khỏi căn phòng này.

Tiểu Long Nữ hung hăng ném tư liệu trên tay xuống, lửa giận trong lòng càng lớn. Tiểu quý đáng hận kia, mặc kệ nó là thân phận gì, tuyệt đối sẽ

không bỏ qua cho nó, trong phòng ăn vũ nhục cô nhất định phải nghìn vạn lần đòi lại.

Bạch Tuyết đi theo Đoan Mộc trở lại công ty, nghiêm túc làm việc, coi như là áy náy khi đưa bé đối với anh không lễ phép. Cô đành phải làm tốt công việc bày tỏ lời xin lỗi của mình.

Trước kia cô đối với Đoan Mộc hai lần xuất hiện ảo giác, chính cô cũng hoàn toàn không hiểu.

Ảo giác xuất hiện thì cô xem Đoan Mộc cùng đứa bé của cô rất giống, việc một chút cô cũng không biết. Ảo giác biến mất cô tiếp tục trở lại thời điểm ban đầu, cho nên ở trong lòng Đoan Mộc chính là cấp trên tốt, không có ý gì khác.

Nhưng mà, thư kí của công ty lại đối với Bạch Tuyết có ý ghen tị cực kì, nhất là hôm nay Bạch Tuyết cùng Đoan Mộc ra ngoài dùng cơm, khiến cho rất nhiều nữ đồng sự ghen ghét.

Trong văn phòng, Bạch Tuyết xử lý xong toàn bộ văn kiện, đuổi cái lưng mệt mỏi, cầm cốc nước tự mình đi lấy nước đang lúc pha cà phê.

Máy xay cà phê rất nhanh, một trận mùi thơm xông vào mũi, bột cà phê trong máy rơi ra, đúng lúc này đã tràn ngập toàn bộ nước. Không hổ danh là một công ty lớn, các phúc lợi đãi ngộ đều rất tốt, mà ngay cả cà phê cho các nhân viên, cũng là loại cà phê tốt nhất.

Lúc này, trưởng thư kí cùng một nữ nhân viên đi vào.

"Không hổ danh là cục cưng của tổng giám đốc, mà ngay cả pha cà phê cũng có vị lãng lơ, vết bẩn, hạ nhục!" Trưởng thư kí lạnh lùng châm biếm nói.

Cô hướng về phía trưởng thư kí thản nhiên cười, cô không nhớ rõ mình đắc tội với thư kí trưởng này khi nào? Có thể là phụ nữ đang ghen ghét trong lòng tác oai tác quái đi!

“Trưởng thư kí nói đùa, nếu đã như vậy, tôi nguyện ý vì cô làm một ly, chỉ cần cô thích mùi vị này là tốt.”

Trưởng thư kí cười kì lạ, đi qua Bạch Tuyết.

“Trợ lý Bạch pha cà phê tôi đương nhiên là muốn nếm thử.” Vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười, sau đó cầm ly cà phê lên uống, nồng nặc hương cà phê từ bên trong chảy xuống.

Thời điểm ngay lúc hoàn toàn nhận cà phê, trưởng thư kí ra vẻ cầm chắc, nghiêng một cái, cà phê nóng bỏng trong ly đổ ra, trực tiếp đổ lên tay Bạch Tuyết.

“A. . . .” Bạch Tuyết đau đớn kêu to, tay kia cầm thật chặt cổ tay bị bỏng, bên trên bề mặt nổi lên một bong bóng nước lớn, hơn nữa đỏ một vùng, vô cùng thâm thắm!

“A? Trợ lý Bạch thực xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải cố ý, cô muốn đi bệnh viện hay không? Nổi nước rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Trưởng thư kí biểu hiện vô cùng lo sợ, nhưng mà, Bạch Tuyết biết cô là cố ý, cô chịu đựng cơn nóng giống như đau đớn, tay run run, trán toát mồ hôi lạnh.

Đoan Mộc nghe tiếng chạy đến thấy tình cảnh này, trời ơi!

Đây là tra tấn anh, không chết không cam lòng sao!

Đây chính là cục cưng của đại ca, làm sao lại thành ra như vậy? Đại ca còn không giết anh rồi!

Đoan Mộc nhìn ly cà phê trong tay trưởng thư kí, biết là chuyện gì xảy ra rồi?

Vẻ mặt tức giận muốn giết người, lạnh lùng trừng mắt nhìn trưởng thư kí.

“Tôi xem là cô già rồi, nên về nhà đi ——” Đoan Mộc xoay người ôm lấy Bạch Tuyết nhanh chóng rời khỏi phòng pha cà phê, lo sợ hô lớn: “Thư kí, lập tức liên gọi nhân viên phòng y tế lại đây.”

Đoan Mộc ôm Bạch Tuyết, nhìn bàn tay nhỏ bé của cô với một ánh mắt hy vọng nhỏ nhoi, giống như bị một móng vuốt bất ngờ cào trúng, làm cho lòng rất đau, không kiên nhẫn chờ nhân viên y tế, lập tức ôm Bạch Tuyết chạy nhanh xuống lầu, vừa chạy vừa hô to.

“Lập tức chuẩn bị xe, lập tức chuẩn bị xe ——” Đoan Mộc ôm Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cắn răng chịu đau, mồ hôi trên trán rơi xuống, dáng người Đoan Mộc cao lớn cường tráng, Bạch Tuyết ở trong ngực của anh không khỏi làm cho người khác nhớ tới chim nhỏ nép vào người!

Chẳng phải biết, cảnh tượng lúc này đã bị các tay săn ảnh chụp được, Thần mặt lạnh – Đoan tổng cuối cùng cũng mở lòng mình là chủ đề lớn này rất nhanh sẽ trở thành tin giải trí lớn cho các tiêu đề.

Ảnh chụp là từ góc độ chụp lén, hình ảnh rất rõ ràng.

Trong đó có một chương, Bạch Tuyết bởi vì trên mu bàn tay truyền đến đau đớn, giống như vạn con độc trùng đang cắn xé tay cô, đôi mắt tràn đầy nước mắt, cô giấu khuôn mặt ở trong lòng Đoan Mộc, mượn áo khoác anh lau đi nước mắt.

Chính là động tác này, người ngoài nhìn thấy tựa hồ rất là mờ ám chỉ có người yêu mới có động tác này, hết lần này tới lần khác bị các tay săn ảnh chụp được!

Đoan Mộc ôm Bạch Tuyết đến bệnh viện, ngồi ở trong xe, vội vàng lấy điện thoại ra, nhất định phải thông báo cho đại ca, giấy không gói được lửa!

“Tôi là Đoan Mộc, Bạch Tuyết đã xảy ra chuyện, anh mau tới bệnh viện đi.” Đoan Mộc không giám kê trực tiếp đại ca, bởi vì Lãnh Dạ bây giờ còn không cho anh nói ra quan hệ của bọn họ, anh đành phải không xưng hô, nói thẳng sự việc.

Bên này, Lãnh Dạ đang nằm trên sofa hai tay đặt ở phía sau đầu, trong lòng đang suy nghĩ, nghe được lời Đoan Mộc nói, nhảy dựng lên, cầm áo khoác chạy ra ngoài, bọn nhỏ đều ăn uống no đủ rồi, tạm thời không có chuyện.

Lãnh Dạ đi vào bệnh viện, nhìn thấy khuôn mặt Bạch Tuyết trắng bệch, Lãnh Dạ nắm áo kéo Đoan Mộc ra cho anh ta một đấm: “Tôi đem cô ấy giao cho anh, anh chính là chăm sóc như vậy sao?”

Đoan Mộc chịu đựng gò má đau đớn, nhổ ra một bãi máu, anh biết đại ca đau lòng vì chị dâu mới có thể ra tay tàn nhẫn đánh anh, anh nhin! Ai kêu anh không bảo vệ tốt cho chị dâu!

“Người đàn ông không có văn hóa, nơi này là bệnh viện, anh náo loạn cái gì hả . . . “ Bạch Tuyết bị đau nghiêng răng nói.

“Anh đi kêu bác sĩ ——”Lãnh Dạ chỉ vào Đoan Mộc quát.

Đồng thời, anh cảm cổ tay bị thương của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm thấy không còn đau đớn, giống như có từng trận thuốc tê làm tê liệt, đau đớn càng ngày càng giảm, cuối cùng hầu như không còn đau. Nhưng mà miệng vết thương vẫn như cũ, nhìn thấy ghê người!

Lãnh Dạ đau lòng không thôi!

Nếu em có chuyện gì xảy ra, so với giết anh còn dễ chịu hơn!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Cô Là Người Mà Anh Ta Mới Vừa Chiều

Y Sinh được Đoan Mộc nhanh chóng lôi kéo tới nơi, nhìn ra là Y Sinh bị anh mang theo tới nơi này, mồ hôi ra đầy đầu, vẫn còn thở hồng hộc, dường như bị cái gì làm cho hoảng sợ.

" Nhanh lên một chút nhìn xem cô ấy thế nào rồi ----- " Đoan Mộc nôn nóng gầm nhẹ.

Y Sinh bắt đầu khám cho Bạch Tuyết làm hàng loạt việc xử lý miệng vết thương, vốn tưởng rằng bị Đoan Tổng lôi kéo chạy như bay, tưởng là người sắp chết, hoá ra chính là do cô gái nhỏ này bị phỏng, không phải là bị bệnh nặng lắm sao ! Còn đến nỗi kinh động đến anh một chuyên gia cao cấp !

Y Sinh tuy rằng bất ngờ, nhưng cũng không dám sơ suất, bởi vì ôm cô gái này là chồng của cô ấy với vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm túc nhìn chăm chú vào miệng vết thương, giống như cảnh cáo anh nhất định phải cẩn thận, vạn nhất không cẩn thận mà làm đau cô gái này, sẽ đem anh vứt đi ! Người đàn ông này trên người mang khí thế cường đại, mà ngay cả Đoan Tổng loại thần mặt lạnh cao nhất cũng không bằng nhân vật trước mặt này, mà Đoan Tổng ở trước mặt người đàn ông này cũng giống như một người hầu, hướng chỉ là bọn anh !

Y Sinh bị khí thế cường đại trên người Lãnh Dạ, hết sức hoảng sợ, trán ra rất nhiều mồ hôi, tựa như đây là lần đầu tiên mà anh đi khám bệnh, khẩn trương vô cùng !

Băng bó hết phía sau.

Bạch Tuyết đứng dậy.

" Các người ở trong này, tôi đi làm việc ." Bạch Tuyết nói.

Lãnh Dạ đứng lên bước đến trước mặt Bạch Tuyết.

" Đã bị như vậy rồi, còn muốn đi đâu !" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

" Tôi nghĩ muốn đi vệ sinh, anh chẳng lẽ cũng muốn trông nom !" Bạch Tuyết mặt trắng không còn chút máu liếc mắt nhìn Lãnh Dạ, sau đó rời khỏi.

" Chờ một chút, em thật sự đi được sao ?" Lãnh Dạ lo lắng hỏi.

" Chẳng lẽ nào anh còn muốn đi theo tôi ? Không sợ cảnh sát bắt anh đi sao !" Bạch Tuyết đứng lại, trong đầu suy nghĩ một chút, ý bảo có đi hay không ?

Lãnh Dạ kêu rên một tiếng !

" Đi nhanh về nhanh !"

Bạch Tuyết đi.

Đoan Mộc đứng ngoắc ngoắc nhìn Lãnh Dạ.

" Đại ca ? Chuyện gì ?" Đoan Mộc nghĩ đây đúng là một đôi , mỗi người đều kỳ dị hiếm lạ !

Lãnh Dạ không để ý tới Đoan Mộc đang kêu gào, đã muốn đi ra ngoài hành lang.

Bạch Tuyết đi ra khỏi phòng vệ sinh, trước mặt là một người phụ nữ xinh đẹp đang dậm đầu đi tới.

Tại thời điểm lúc đi qua bên cạnh Bạch Tuyết, thì dừng lại, bình tĩnh nhìn Bạch Tuyết.

" Cô là người mà anh ta mới cưng chiều ?" Người phụ nữ xinh đẹp tiến đến trước mặt Bạch Tuyết hỏi.

" Cô là ai ?" Bạch Tuyết theo bản năng nghiêng đầu một chút, né tránh mùi nước hoa nồng nặc.

" Tôi là tiền bối của cô, nhớ kỹ, anh ta ở trên giường rất lợi hại, nếu không chịu nổi nhớ gọi điện thoại cho tôi, tôi có thể tới cứu cô. " Người phụ nữ này không biết xấu hổ, Bạch Tuyết cảm thấy một trận buồn nôn, người đàn bà này tám phần là bị bệnh thần kinh rồi.

Mọi thứ đều lộn xộn.

Ai ngờ ! Việc này chưa xong lại gặp phải người phụ nữ này .

" Nhìn xem thân thể cô sao yếu kém đến thế, tại sao có thể thoải mái được anh ta chứ ? Dục vọng của anh ta rất lớn, cẩn thận anh ta đùa chết cô, nếu thật sự cô không được tôi có thể giúp hẳn giải quyết ! Ha ha ....." Người phụ nữ lắc lắc thắt lưng rắn phong tình vạn chủng rồi đi.

" Cô đứng lại ----- tôi xem cô nên đến phòng khám đi, tôi có thể giới thiệu cô đi đến phòng khám, hơn nữa cô bị bệnh thật sự rất nặng ." Bạch Tuyết lạnh lùng hỏi.

Người phụ nữ đó đã muốn biến mất ở trong đám đông, Bạch Tuyết cảm thấy phía sau lưng có một trận âm u lãnh lẽo, vừa rồi người đàn bà kia mở cửa, Bạch Tuyết biết đương nhiên biết cô ta không phải bị bệnh tâm thần, chính là, cô lại còn nói ra như vậy, cái kia ý tứ rất rõ ràng, tại sao có thể tiếp nhận cô cùng với cô ta sống chung một phòng, có chung một người đàn ông.

Tuy rằng, cô không biết người đàn bà kia, càng không biết người đàn ông trong miệng người đàn bà kia là ai ?

Muốn làm không tốt là đã nhận sai người !

Quên đi không nghĩ đến nữa !

" Chúng ta đi chứ ?". Đoan Mộc tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì ? Nhưng là, anh cảm giác được nhất định có chuyện gì xảy ra, bằng không đại ca sẽ không để vợ mình ở đây mà rời đi !

Lãnh Dạ đuổi theo, yêu khí tan biến dần dần không thấy nữa, nhưng là, anh xác định lúc ấy có yêu khí tới gần bệnh viện này.

Chẳng lẽ là yêu khí đó chỉ đi ngang qua.

Về đến nhà, Bạch Tuyết pha cho Lãnh Dạ một ly cà phê, sau đó đi lên lầu.

Đoan Mộc ngồi nhìn Ưc Ưc ở phía đối diện trong lòng liên sợ hãi, tiểu quỷ này đối với anh tràn ngập địch ý, thế nhưng anh rốt cuộc cũng đâu có đắc tội với tiểu quỷ này?

"Cám ơn chú đã đưa mẹ con trở về, chú có thể ra về rồi." Ưc Ưc lạnh lùng nói.

"Không vội, chú uống xong cà phê liền đi." Đoan Mộc nói không sao cả. Kỳ thực, đại ca chưa về nhà, anh cũng không yên lòng!

"Da mặt thật dày!" Ưc Ưc nói thầm.

Đúng lúc Bạch Tuyết từ trên lầu đi xuống tới, thì Lãnh Dạ đã về tới nhà.

Lúc này, Ưc Ưc buồn chán mở ti vi xem.

Ai biết, vừa mở tivi ra lại gặp phải Mẹ ở trong tivi đứng đầu trong bản tin tức, là hình ảnh Mẹ được người đàn ông ngồi bên cạnh ôm, Ưc Ưc cuống quít đứng dậy lấy remote chuẩn bị tắt tivi.

"Ưc Ưc, con đi lên trên lầu." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết thân thể hướng tivi đi tới, nhìn thấy hình ảnh trong tivi thì giật mình !

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao tôi lại ở trên tivi ?" Mắt to trát lại trát.

"Bạch Tuyết, em đi lên lầu hai đi." Lãnh Dạ lại nghiêm nghị ra lệnh.

"Nói cái gì mà không muốn cho tôi nghe?" Bạch Tuyết không cam lòng hỏi.

"Lên lầu ——" Lãnh Dạ rống giận.

"Đi thì đi, rống cái gì mà rống!" Bạch Tuyết bất đắc dĩ, cũng không ngoan rời khỏi .

Nhìn Bạch Tuyết và bọn nhỏ đều rời khỏi .

Đoan Mộc theo bản năng khiếp sợ quay đầu lại nhìn, phi thường bất lực nhìn Lãnh Dạ.

"Đại ca, anh có tin em hay không ? Lúc đó em chính là lo lắng cho tay chị dâu có chuyện, cho nên mới phải..." Đoan Mộc bị Lãnh Dạ cường đại không khí lạnh lẽo, cơ hồ đóng băng.

Phía sau hình ảnh càng khiếp sợ hơn!

Đoan Tổng bí mật ôm ấp bạn gái vội vã chạy tới bệnh viện, hơn nữa ở trong bệnh viện trình diễn màn đại chiến cướp bạn gái! Lãnh Tổng của tập đoàn Lãnh Thị tung tay đánh Đoan Tổng của tập đoàn Đoan Thị, rất cuộc

là cô gái có dáng vẻ như thế nào có thể khiến hai vị Lãnh Tổng và Đoàn Tổng đánh nhau để tranh giành...

"Đại ca? Đại ca..." Đoàn Mộc khóc không ra nước mắt, cho anh mười cái lá gan anh cũng không dám động đến cô gái của đại ca a! Đáng ghét *paparazzi !

* paparazzi : ký giả hay gọi là đội chó săn

"Người đó rốt cuộc cũng đã ra tay——" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Đại ca, là ai ra tay?" Đoàn Mộc bỗng nhiên cũng cảm giác được sự tình có điều kỳ quặc, sao có thể đúng lúc như vậy, anh lần đầu tiên ôm chị dâu liền bị người ta chụp hình, hơn nữa còn dám trắng trợn đăng tin, tốc độ lại còn nhanh như vậy, không có một chút tiếng gió, không có một chút cỏ động!

"Người đó là hướng về phía anh mà ra tay ——" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

"Ai? Đại ca, em nhất định làm cho tên khốn kia, muốn sống không được mà chết cũng không xong." Đoàn Mộc hăng hái nói .

"Em đi đối phó những người đưa tin tức này, những chuyện khác để anh đi điều tra, người này là muốn ra tay với Bạch Tuyết, anh không muốn liên lụy bất luận kẻ nào, thời gian không còn sớm, trở về đi."

"Đại ca, có việc nhất định phải nói, huynh đệ không chối từ." Đoàn Mộc biết tính tình Lãnh Dạ, làm việc sạch sẽ lưu lặc, thích *độc lai độc vãng.

*độc lai độc vãng : thích làm việc một thân một mình

"Ừ." Lãnh Dạ lạnh lùng ừ một tiếng.

Đoan Mộc sau khi rời đi, Lãnh Dạ đi đến phòng của bọn nhỏ, anh gọi Ưc Ưc ra.

"Cha muốn đi ra ngoài một chút, con phải canh chừng Mẹ kỹ lưỡng." Bởi vì xế chiều hôm nay anh cảm giác được có yêu khí, cho nên Lãnh Dạ đương nhiên phải cẩn thận một chút, miễn cho Bạch Tuyết gặp chuyện.

"Cha yên tâm, Ưc Ưc rõ ràng." Ưc Ưc khôn ngoan gật gật đầu.

Lãnh Dạ rời khỏi, buổi tối, hơn mười giờ đã trở về.

Lãnh Dạ vừa vào cửa liền nhìn thấy Ưc Ưc ngồi ở trên cầu thang chờ anh.

"Cha." Ưc Ưc vừa kêu vừa chạy tới, tay nhỏ bé ôm lấy chân dài của anh, ngửa đầu nhìn anh, Lãnh Dạ khom lưng, đem Ưc Ưc ôm vào trong ngực.

"Thế nào còn chưa có đi ngủ?" Lãnh Dạ đau lòng hỏi, chẳng lẽ con trai ngồi ở chỗ này chính là vì để bảo vệ cho Mẹ. Nếu như là như vậy anh sẽ không nói với con trai là phải bảo vệ Mẹ cẩn thận .

"Ưc Ưc là ở đây chờ Cha, Ưc Ưc thật lo lắng cho Cha sẽ không trở lại!" Ưc Ưc khổ sở nói.

"Cha nếu không trở lại có thể đi đâu!"

"Ưc Ưc lo lắng cha sẽ trở về yêu giới, chú Bình Tĩnh đã nói, ba người chúng ta hiện tại không thể đi chỗ đó! Cho nên Ưc Ưc rất sợ cha đã đi rồi!"

"Con trai ngốc vì sao lại nghĩ như vậy?" Lãnh Dạ ngồi xuống, đem Ưc Ưc đặt ở trên đùi anh.

"Ưc Ưc muốn biết, Cha ở yêu giới có con hay không ?"

"Có." Lang vương thành thật trả lời.

"Cha có hay không không cần đến chúng con?" Ưc Ưc khổ sở hỏi.

"Sao có thể, Cha yêu các con, cho nên mới phải ở trong này cùng các con, xem con lớn lên, chờ các con có thể đi yêu giới , chúng ta liền cùng nhau rời khỏi đây." Lãnh Dạ rất nghiêm túc trả lời.

"Cảm ơn Cha."

"Con trai ngốc." Lãnh Dạ ôm lấy Ưc Ưc, đầu lòng ở đỉnh đầu con trai hôn một cái, bọn nhỏ còn nhỏ như vậy, sẽ phải đối mặt nhiều chuyện như vậy, Ma vương nhất định sẽ không chịu để yên, hẳn ta còn có thể phái yêu đến tìm bọn họ, đến lúc đó tất nhiên sẽ có một trận ác chiến.

"Cha, ma quỷ có hay không tới tìm chúng ta gây phiền toái?" Ưc Ưc hiếu kỳ hỏi.

"Tạm thời không nên, bởi vì hằng năm lúc này Ma vương là thời điểm khí yêu yếu nhất, hẳn ta muốn bảo trì nguyên khí, cần rất nhiều tiểu yêu hộ pháp, cho nên hẳn ta bây giờ còn mong chúng ta không được tìm hẳn, hết tháng này, Ma vương đã vượt qua thời kì khí yếu đi, đến lúc đó liền khó nói!"

"Ân."

"Ưc Ưc, đã trễ thế này vì sao còn không ngủ?" Bạch Tuyết mặc áo ngủ đứng ở trên lầu hỏi.

"Mẹ, qua đây." Ưc Ưc nắm tay không bị thương nhanh nhẹn dắt Bạch Tuyết qua.

"Mẹ, người phải đáp ứng với con mặc kệ người có nhớ hay không nhớ ra Cha , cũng không được rời khỏi chúng con ? Con muốn cho Mẹ, Cha các người vĩnh viễn ở cùng một chỗ với chúng con." Ưc Ưc ngẩng đầu lên, hướng về phía Bạch Tuyết mỉm cười, hỏi với giọng nhỏ nhẹ.

Bạch Tuyết sững sốt, con trai như thế là thế nào? Cách nói chuyện giọng điệu không giống như là phong cách của con trai !

Nghe thấy lời Ưc Ưc, Bạch Tuyết giật mình, trên mặt vốn tươi cười cũng cứng đờ, đây cũng là vấn đề mà gần đây cô một mực vẫn suy nghĩ, trong đầu dạo gần đây luôn xuất hiện hình ảnh ở cùng với người đàn ông này, chẳng lẽ anh ta thực sự là cha đứa nhỏ ?

Lãnh Dạ trầm mặc mấy giây, quyến rũ ra một ý vị thâm trường mỉm cười, nhìn Ưc Ưc.

"Ưc Ưc yên tâm, Cha và Mẹ vĩnh viễn ở cùng với các con." Lãnh Dạ bộ dáng nghiêm túc không thể nghi ngờ.

Bạch Tuyết bị dáng vẻ của anh làm cho giật mình, người đàn ông này là cùng đứa nhỏ cao hứng, vẫn là nói thực sự?

Cô khẽ nhú mày, trong lòng có loại cảm giác không thoải mái, cô không rõ ý tứ trong lời nói của Lãnh Dạ, có lẽ chỉ là lời yêu cầu của Ưc Ưc

, anh mới có thể nói như vậy, lại nói còn không biết anh rốt cuộc có hay không phải là cha đứa nhỏ? Cô không có bất kỳ ký ức nào về người đàn ông này hết, còn có hai đứa bé trên lầu cũng không có ký ức về anh, có phải hay không Ưc Ưc sai rồi?

"Mẹ, người nguyện ý sao?" Ưc Ưc tay nhỏ bé cầm lấy tay Bạch Tuyết vẫy vẫy, làm nũng nói.

"Được rồi, Mẹ đáp ứng con chính là đồng ý."

"Tốt lắm, chúng ta đã là người một nhà, sau này sẽ phải ăn cùng một chỗ, ở cùng một chỗ nga." Ưc Ưc cũng là lo lắng cho Mẹ còn chưa có nhớ tới Cha, lại yêu người khác thì phiền toái, cho nên mới phải *tiên hạ thủ vi cường.

* tiên hạ thủ vi cường : ra tay trước là dành được lợi thế, ra tay sau thì phải chịu thua thiệt.

Hôm nay trong phòng ăn Mẹ và chú Đoan Mộc kia cùng nhau ăn cơm, còn có cái dì * " Tao vị " kia cũng thích Cha, tình huống bây giờ rất khẩn cấp, chỉ có trước là để cho bọn họ với bé hứa hẹn, hi vọng Mẹ sớm một chút nhớ ra Cha!

* Tao vị : ý chỉ mùi khai, mùi hôi

Ức Ức rốt cuộc yên tâm, lắc lắc cái mông nhỏ rời khỏi, cao hứng đi lên lầu về phòng mình ngủ.

Ức Ức vừa đi, trong phòng khách to như vậy chỉ còn lại Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, bầu không khí trở nên có chút khẩn trương, xung quanh thanh âm gì cũng không có, tĩnh giống như cũng có thể nghe thấy đây có tiếng tim đập.

Mấy phút sau.

"Đi thôi." Lãnh Dạ khước miệng vừa kéo, nhìn Bạch Tuyết, anh thấy cô gái này đã lâu không có biết điều như vậy .

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Anh Không Bị Kiểm Chế.

"Hả? Đi đâu?"

"Đi ngủ." Lãnh Dạ hùng hồn nói, con người lạnh lùng nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết, tựa hồ đang chờ cô ngoan ngoãn đi ngủ cùng anh.

Bạch Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, ra vẻ trấn tĩnh, dù sao cô cùng Lãnh Dạ từng có một lần, hơn nữa là ở trong phòng tắm làm, một lần đó, làm sao Bạch Tuyết có thể quên chứ! Mặc dù đối với người đàn ông xa lạ này, nhưng thân thể vẫn bị anh lôi kéo chuyển động một chút cũng không có mấy lần.

Chẳng qua, người đàn ông này hình như không đúng đắn!

"Em không buồn ngủ. Anh ngủ trước đi, ngủ ngon." Bạch Tuyết ngăn cản.

"Tay còn đau hay không?" Lãnh Dạ nhìn tay bị thương của cô, yêu thương hỏi, bàn tay trắng nhỏ bé đã bị bó thành bánh tét!

"Không đau, cảm ơn!" Bạch Tuyết cố gắng giữ bình tĩnh.

Lãnh Dạ nhếch khóe miệng, tuy cô không nhớ rõ anh, nhưng thân thể vẫn là đối với anh không thể kháng cự. Năm chắc thắng lợi, anh tin tưởng sẽ làm cho Bạch Tuyết thương anh một lần nữa.

Khóe miệng không khỏi giơ cao thắng lợi vui sướng.

“Anh đã đáp ứng con, hiện tại liền đi theo anh lên lầu đi ngủ.” Lãnh Dạ thản nhiên nói.

“Hà!” Bạch Tuyết giật mình, hai mắt mở thật lớn, không thể tin nhìn Lãnh Dạ.

“Đi thôi.”

“Không không, vừa rồi em chỉ là dỗ Ưc Ưc vui thôi, anh cũng biết là em yêu con, cho nên, đó là vì sao em không muốn làm cho con thất vọng, nếu con cho là anh là cha của nó, em không muốn làm cho đứa bé buồn! Anh không cần suy nghĩ nhiều!” Bạch Tuyết xấu hổ không biết phải làm thế nào, mặt cũng đỏ lên.

“Thì ra em lừa con, anh cho rằng em là mẹ nó, anh là cha của nó mà, ngủ cùng nhau đây không phải rất bình thường sao.” Lãnh Dạ cân nhắc nói, khóe miệng giơ lên ngả ngớn, trong lòng thầm đắc ý.

Gần đây, anh miễn cưỡng không đụng Bạch Tuyết, chủ yếu bà bởi vì đáp ứng con, dự định khiến cho mẹ của nó một lần nữa yêu cha, cho nên anh một mực chịu đựng đói khát, nhưng mà, đêm nay khác biệt, con đã truyền lệnh rồi, làm cho bọn họ ở cùng một chỗ, đồng thời ăn. Anh chỉ ăn cùng nhau, không được cùng nhau ngủ, dù sao, đang muốn cô đến khó chịu, như vậy thuận theo mệnh con ngủ cùng cô chứ!

Ai!

Đàn ông vốn là được tiện nghi còn ra vẻ thông minh!

Bạch Tuyết tim đập nhanh hơn.

Nhìn ra được việc này Lãnh Dạ không phải làm bảo mẫu. Nhưng mà anh vẫn chăm sóc đứa nhỏ của cô, mà còn không phiền chán, đàn ông như vậy Bạch Tuyết chưa quen, cô nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Thật xin lỗi, em không thể cùng anh ở một chỗ, hiện tại trong lòng em vẫn nghĩ tới một người đàn ông, em nghĩ người đàn ông kia chính là làm cho em mang thai, cũng là cha của con em, em nghĩ em yêu chính là anh ấy.” Bạch Tuyết đau lòng nói.

“Đàn ông của em? Em còn dám nói đàn ông của em, còn dám nói cha của bọn nhỏ? Anh ta bộ dạng ra sao em cũng không nhớ rõ, còn có tư cách nói thương anh ta ——” Lãnh Dạ đánh một quyền trên vách tường, anh yêu cô không bằng toàn bộ ký ức về anh, bọn họ đều không có ký ức tốt đẹp! Anh tức giận! Phát điên!

“Thật xin lỗi, em nghĩ anh đã hiểu lầm, em căn bản đối với anh không có cảm giác, anh đối với em mà nói là người xa lạ. . . . .”

“Câm miệng ——” Lãnh Dạ làm sao có thể cho phép cô quên anh, nếu như hiện tại không nhớ thì anh sẽ giúp cô nhớ lại.

“Em là người phụ nữ của anh, làm sao có thể để em một mình phòng không gối chiếu, anh làm sao có thể nhẫn tâm khiến em sống như bà quả phụ, ngoan ngoãn lên lầu, không nên ép anh động thủ!” Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

“Anh? Vô sỉ, tôi căn bản không có tình cảm với anh, anh tại sao ép tôi?”

“Nói cho em biết, trước kia chúng ta chính là yêu nhau đã ngủ chung rồi, anh không ngại để tình cảm từ từ nảy ra, anh sẽ cùng em từ từ bồi dưỡng tình cảm, anh có chính là kiên nhẫn.”

“Không —— chúng ta không thể ở cùng một chỗ.” Bạch Tuyết cương quyết từ chối.

“Tại sao?” Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì, bởi vì chúng ta không phải là vợ chồng!” Bạch Tuyết cố hết sức chứng tỏ thái độ cùng lập trường của mình. Cũng nỗ lực mượn cớ như vậy có thể làm cho người đàn ông này hết hy vọng.

Lãnh Dạ tà mị cười, khóe miệng giơ lên một vòng cung đẹp mắt, ngay cả đáy mắt cũng tràn ngập vui mừng.

Cô như vậy mất khống chế, để chứng minh cô không thể bình tĩnh đối mặt với anh, chứng minh cô không thể kháng cự sức hấp dẫn của anh.

“Tốt lắm, hôm nay phục vụ trước, ngày mai anh mang em đến cục dân chính đăng kí kết hôn.”

Bạch Tuyết sửng sốt, lại vừa thất vọng, người đàn ông này thật ngoan cố.

Ngay thời điểm Bạch Tuyết không biết làm sao.

“Mẹ, cha hai người làm gì vậy? Đã trễ thế nào sao còn chưa ngủ?” Ưc Ưc nhô đầu nhỏ ra, thực ra, nó không ngủ, luôn luôn bí mật theo dõi hai người bọn họ, ai ngờ, quan sát nửa ngày, thấy cha vẫn chưa thu phục được mẹ, đành phải đi ra giúp một phen!

“Ưc Ưc?” Bạch Tuyết xấu hổ như là kẻ trộm bị bắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như quả anh đào.

Lãnh Dạ thấy Ưc Ưc đột nhiên xuất hiện, khóe miệng giơ lên cân nhắc cười, dịu dàng nhìn Ưc Ưc nói: “Con, cha là rất muốn ngủ, nhưng mà, mẹ của con không chịu theo cha đi ngủ, con nói phải làm sao bây giờ?” Lãnh Dạ bất đắc dĩ nói, bộ dáng vô tội, rất tội nghiệp, giống như rất hy vọng được con thông cảm.

Bạch Tuyết hớn hển trừng mắt nhìn người đàn ông trơ tráo, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng, trong nháy mắt trắng không còn chút máu.

Nhìn thấy con trai mờ ám cười, hình như đã phát hiện chuyện tình không nên xem, Bạch Tuyết ngậy người, đây không phải con trai của cô? Cúi chỏ lại đi ra lửa gạt!

Cô hoàn toàn không nghĩ tới Lãnh Dạ nói ra chuyện này, chứ không phải về mặt nói cô là không ngủ với anh, còn khiến cho con bức cô, đây không phải buộc cô làm chuyện xấu sao!

Nếu người đàn ông này không phải là người đàn ông của mình, cô làm sao có thể phụ lòng cha của con trai mình!

“Mẹ, tại sao mẹ không ngủ cùng cha? Trước kia hai người cùng nhau ngủ mà.” Ưc Ưc nhìn trên người mẹ, mắt hững hoi, muốn mẹ phải nói một lý do.

“Ưc Ưc, con còn nhỏ nhiều chuyện con không hiểu, mẹ cùng cha là người lớn, không thể tùy tiện ngủ cùng một giường, ngộ nhỡ cha không phải là cha của các con, mẹ liên phạm tội rồi, sẽ bị cảnh sát bắt đi.” Bạch Tuyết hy vọng có thể thuyết phục được con.

“Thì ra mẹ lo lắng cha không phải là cha của bọn con, mẹ yên tâm đi, cha chính là cha của bọn con mà, trước kia cha mẹ đều ngủ cùng nhau, cảnh sát không bắt mẹ nha.”

“Ưc Ưc, thật sự không được, những gì con nói mẹ không nhớ rõ!”

“Được rồi, mẹ không cần dong dài nữa, mẹ mau lại đây, khuya rồi, tay mẹ cũng không tốt, vẫn là ngủ sớm một chút.” Ưc Ưc vừa nói vừa lôi kéo Bạch Tuyết hướng đến phòng ngủ.

“Không được, Ưc Ưc, không được, thật sự không được, không thể . . . .
“ Bạch Tuyết nôn nóng, hai gò má đỏ lên.

Ức Ức mặc kệ mẹ cự tuyệt, cố gắng kéo Bạch Tuyết vào trong phòng ngủ, miệng còn nói thầm: “Có thể, có thể, có thể, cha yêu mẹ, mẹ cũng yêu cha mà.”

“Ức Ức ——“ Bạch Tuyết gầm nhẹ.

“Con mặc kệ, cha mẹ của những bạn khác đều ngủ cùng nhau, con cũng muốn mẹ và cha của con ngủ cùng nhau!” Ức ức khóc nức nở nói, Bạch Tuyết mềm lòng, đúng vậy, con cô thua thiệt nhiều lắm, bởi vì chính mình hồ đồ, không biết cha của con là ai, làm hại bọn nhỏ không được cha yêu thương!

Chắc toàn bộ người mẹ trên thế giới này chỉ có mình cô như vậy!

Cho con cuộc sống , cư nhiên lại không biết cha của con là ai?

Bọn trẻ đều mơ ước có một người cha, mà cô cũng muốn một gia đình!

Nhìn ánh mắt mong đợi của con, quên đi, nhẫn nại một đêm! Vì con!

Lãnh Dạ đặc ý nhìn hai mẹ con, có con giúp đỡ, sự việc liền thuận lợi hơn, nhìn Ức Ức bình thường rất lạnh lùng, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt lúc nào cũng giúp anh, như thế được rồi, sau này đói bụng tìm con giúp đỡ, chỉ cần con ra tay giúp đỡ, mọi chuyện đều OK.

Lãnh Dạ không nghĩ tới, có con anh cũng không cần khiêng cô vào phòng ngủ, như vậy tối thiểu chính mình không cần ra tay, không cần thô bạo, cũng không hù dọa cô sợ.

Mang theo tâm tình vui sướng, Lãnh Dạ đi theo hai mẹ con vào phòng ngủ.

Thật ra, Ức Ức vì để đẩy nhanh tiến triển tình cảm của mẹ và cha, cũng là lấy ra kỹ năng đặc biệt, bất đắc dĩ hai tiểu quỷ kia không có nhận ra cha,

hiện tại chỉ có thể dựa vào bé thui.

“Nhanh lên một chút, con cũng sốt ruột rồi.” Lãnh Dạ khước miệng lộ ra đường cong đẹp mắt, cười nói.

Ức Ức nhếch khước miệng, rốt cuộc ai là người không chờ được hả? Nó làm như vậy vì ai? Làm như vậy hoàn toàn vì cha mà, lại biến thành không chờ được chính là bé rồi!

Nếu đã như vậy thẳng thắn đùa giỡn cha một chút cũng tốt.

“Cha, mẹ nhanh lên giường, con muốn cùng hai người ở cùng một chỗ.” Lời nói của Ức Ức làm kinh sợ đến hai người lớn, nhất là Lãnh Dạ thiếu chút nữa hộc máu, cái gì? Lúc đầu không phải con giúp anh sao!

Bạch Tuyết đặc ý, thật tốt quá, như vậy tối thiểu trong lòng không cảm thấy tội lỗi, có con ở cùng cũng khá tốt.

“Được, được, con lại đây mẹ ôm con ngủ.” Bạch Tuyết cười hớn hở nhìn Lãnh Dạ vẻ mặt khóc không ra nước mắt, ôm bụng cười.

“Con? Con . . . . .”

“Cha, lên đi, con ở giữa, mẹ nằm bên trái, cha nằm bên phải, hai người ôm Ức Ức ngủ.”

Lãnh Dạ cho dù có một trăm cũng không muốn, cũng không muốn đi ngủ với nụ cười châm biếm. Đây chính là con của anh sao, vừa rồi còn muốn giúp đỡ anh, bây giờ quay ngược anh, thật là không chịu nổi mà...

Ở trước mặt bọn nhỏ sao có thể làm gì cô được!

“Mẹ, Ức Ức sợ mẹ bị người khác cướp đi, cho nên mới làm như vậy, mẹ có thể hay không không nhớ đã sinh Ức Ức?” Ức Ức ngây thơ nhìn Bạch

Tuyết, chân còn gác lên người Bạch Tuyết, tay nhỏ bé ôm thắt lưng Bạch Tuyết, thân thiết hỏi.

Bạch Tuyết trong lòng chua xót, cô biết bọn nhỏ đều muốn giống như những đứa trẻ khác có một gia đình bình thường, có một người cha, nhìn con vì làm cho cô tin tưởng Lãnh Dạ chính là cha, làm những chuyện này, trong lòng Bạch Tuyết đầy chua xót!

Cô cảm thấy không hiểu nổi bọn nhỏ, sinh ra bọn nó, cũng không thể cho các con một ngôi nhà hoàn hảo, là cô không tốt.

“Mẹ, sao vậy? Mẹ khóc, có phải Ưc Ưc làm mẹ tức giận? Mẹ. . . .” Ưc Ưc nhìn mắt mẹ ngập nước, trong lòng có chút sốt ruột lo lắng, chẳng lẽ mẹ tức giận thật! Làm như vậy thật sự không thể khác được!

Lãnh Dạ nghe thấy lo lắng, ngồi bật dậy, trước tiên xem bàn tay bị thương của Bạch Tuyết.

“Làm sao? Lại đau rồi?” Lãnh Dạ trong lòng cũng đang cân nhắc, chẳng lẽ bức bách cô quá, khiến cho cô khóc, cô không nhớ rõ anh cũng không phải là chuyện cô muốn, có lẽ đây cũng là Mẫu Đơn tiên tử nhất định phải tận lực tạo ra một kiếp nạn, cô phạm tới giới luật của trời, chấp nhận hình phạt, một kiếp nạn đều không thể tránh được!

Lãnh Dạ sợ dĩ không nghĩ ra biện pháp nào, chính là bởi vì anh biết anh cùng Thiên Đấu chỉ biết thua, không bằng coi chừng cô thật tốt, bảo vệ cô, có lẽ thời điểm vừa đến, kiếp nạn đi qua. Cô thì tốt rồi!

Bạch Tuyết lắc đầu, nhìn một lớn một nhỏ, trong lòng lại càng thêm chua xót, chẳng lẽ cô thật sự quên người đàn ông này?

Ánh mắt của anh sâu đậm như vậy, từ tận đáy lòng lo lắng cho cô như vậy, chẳng lẽ cô nhớ sai sao?

“Ức Ức, mẹ xin lỗi các con, các con đều muốn có một người cha, nhưng mà, mẹ không có nhớ ra cha của các con, mẹ không nhớ rõ cha của con là ai! Là mẹ không tốt!” Bạch Tuyết tự trách mình nói.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, mọi chuyện đều đã tốt, mẹ nhất định sẽ nhớ ra cha là ai, Ức Ức có thể cam đoan, Lãnh Dạ chính là cha, cha chính là Lãnh Dạ. Mẹ phải tin tưởng con.” Bạch Tuyết nhìn con mới sinh ra không lâu, nó như thế nào biết nhiều như vậy? Chắc hẳn cha của bọn nó cũng khác biệt đi.

“Ba con đều vô cùng đặc biệt, vậy cha các con cũng rất đặc biệt đúng không? Nếu không, các con sao có thể như vậy? Mẹ vẫn không rõ đây là vì sao?”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Vô Lại, Lại Ăn Vụng Sữa Mẹ

" Mẹ, sau này mẹ sẽ hiểu rõ cuộc là có chuyện gì xảy ra. " Ưc Ưc yêu thương nhìn Bạch Tuyết, cô bây giờ là người bình thường, rất nhiều chuyện vẫn là không nói được, để tránh mẹ không tiếp thu được, sẽ dọa đến mẹ !

" Vậy, con nói cho mẹ biết, mấy người các con có phải hay không bởi vì di truyền từ cha các con mà mới có thể thần kỳ như vậy ? Không ngờ ?" Bạch Tuyết hoảng sợ trừng mắt nhìn Lãnh Dạ.

Chẳng lẽ người đàn ông của cô không phải là người ???

Ưc Ưc nhìn thấy trong mắt mẹ là sự hoảng sợ, giả vờ vô sự nói.

" Mẹ, mẹ đã thấy đọc tiểu thuyết huyền huyền chứ, chúng con đều được làm từ thịt mà, không tin mẹ có thể sờ thử mà, có phải hay không là rất mềm mại ? Mẹ chúng con đều là do mẹ sinh ra mà, mẹ không nên nghi ngờ nga, bằng không Ưc Ưc sẽ không để ý tới mẹ nữa đâu !" Ưc Ưc nghịch ngợm cười nói.

" Đúng vậy a, mẹ thật sự đã đọc nhiều tiểu thuyết lắm, mới có thể nghĩ ngợi lung tung, các con là do mẹ sinh ra, các con đương nhiên là người, mẹ chứng kiến các con đều có pháp thuật, có đôi khi liên hoài nghi các con rốt cuộc có phải là người hay không ? Mẹ chưa bao giờ thấy con người mà có pháp thuật hết, mẹ thấy rất kỳ quái rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra ?".

" Mẹ, có rất nhiều chuyện đều là do ông trời an bài hết, mặc dù mẹ không tiếp thu được, cũng phải tiếp thu, mẹ chỉ cần nhớ kỹ mẹ là mẹ của chúng con là được rồi OK. " Ưc Ưc giả bộ thoải mái, còn dùng tiếng Anh để nói.

" Ưc Ưc, có phải hay không mẹ bị bệnh ? Có đôi khi, mẹ sẽ có một số ý tưởng kỳ quái, con có biết là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không ?" Bạch Tuyết cho rằng con trai không gì không làm được, có lẽ con trai sẽ biết được những hình ảnh kỳ quái xuất hiện trong đầu cô ?.

" Mẹ, đừng lo lắng, mẹ không bị bệnh đâu, những hình ảnh kia có thể là một mảnh nhỏ trong ký ức của mẹ, mẹ có thể sẽ chậm rãi nhớ lại cha nga. " Ưc Ưc mỉm cười nói.

Bạch Tuyết nghi hoặc mà nhìn Lãnh Dạ, rồi nhìn sang Ưc Ưc.

Ưc Ưc đúng là một đứa nhỏ thông minh, bé nhìn sang cha, lại nhìn sang mẹ, dường như thời khắc quan trọng có thể xảy ra, vì vậy.

" Mẹ, bé, Ưc Ưc buồn ngủ. " Ưc Ưc ngáp một cái liền nhào vào trong lòng Bạch Tuyết mà ngủ.

Lãnh Dạ cũng không có buồn ngủ, Bạch Tuyết buồn ngủ nên kê đầu lên gối mà nằm, hơn nữa trong lòng còn ôm Ưc Ưc, cơn buồn ngủ kéo đến.

Quả nhiên, Lãnh Dạ nghe được tiếng hít thở ổn định của Bạch Tuyết. Biết cô gái nhỏ đang ngủ, trong lòng nghĩ đến cái kia a !

Lãnh Dạ một chút cũng không có buồn ngủ, trong thân thể đang bốc cháy, ghen đến khó chịu.

Ai ngờ, lúc này.

" Cha à, mẹ đang ngủ, con muốn rút lui nga, mẹ là người nga. ". Ưc Ưc nhẹ nhàng rút tay khoát trên người mẹ ra, nhẹ nhàng từ trong chăn chui ra, sau đó hướng về cha mà cười.

" Con trai, con không ngủ cùng mẹ hay sao ?" Lãnh Dạ biết rõ còn cố nói, kỳ thực trong tư tưởng không được tốt đẹp lắm.

" Cha à, mẹ giao cho cha, không cần khi dễ mẹ nga ."

" Yên tâm, cha thương mẹ con còn không hết, làm sao có thể khi dễ mẹ con được ." Lãnh Dạ khoé miệng vừa kéo, trong mắt có ý xấu mà cười.

Ưc Ưc rón ra rón rén rời khỏi.

Lãnh Dạ nhìn cô gái nhỏ ngủ say, không khi dễ ? Mới là lạ đó !

Anh đem Bạch Tuyết nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, nửa đêm trái tim trở nên ngọt ngào, cảm giác được hạnh phúc dâng lên trong lòng. Ôm Bạch Tuyết, Lãnh Dạ cảm thấy rằng trước nay chưa có cảm giác thoải mái cùng hạnh phúc, anh điều chỉnh tư thế của chính mình một chút, đem Bạch Tuyết thoải mái ôm vào trong lòng, ôm lấy Bạch Tuyết cảm thấy giống như là có toàn bộ thế giới.

Nhìn kỹ dáng vẻ ngủ say của cô gái nhỏ giống như là búp bê có dáng vẻ mỹ lệ, tồn tại hơi thở làm cho người ta mê muội, nhìn người con gái trong lòng, Lãnh Dạ nở nụ cười, trong thân thể từng tế bào một cũng bắt đầu hưng hăng càn quấy, vội vàng muốn đạt được cô, muốn hưng hăng mà yêu cô.

Nhìn thấy dục vọng trong thân thể càng ngày càng nóng rực, càng ngày càng mãnh liệt, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi, một khi đụng chạm, liền không thể vãn hồi, lướt qua không thể thoải mái, không dứt được trong lòng ngày càng khát vọng, không khỏi hôn càng lúc càng sâu, hai tay còn không yên phận di chuyển lên nơi mềm mại kia, di chuyển liên tục.

Bạch Tuyết có dáng người kiều ngạo, hấp dẫn Lãnh Dạ hăng hái, vén áo ngủ lên, hai tay dò xét tiến vào bên trong áo ngủ Bạch Tuyết, thân mật mà vuốt ve, nồng nhiệt hôn dọc theo cổ Bạch Tuyết mà đi xuống, thẳng đến trước ngực chỗ đỉnh núi cao hùng hăng há miệng mà ngậm.

Trong lúc ngủ mơ thân thể Bạch Tuyết cảm nhận được sự khác thường, không biết xảy ra chuyện gì ? Chỉ cảm thấy thân thể nóng quá. Giống như có người ở trên thân thể cô đốt lửa, hơn nữa kích thích đến mỗi một bộ phận trong cơ thể.

Lãnh Dạ đang ra sức hôn môi Bạch Tuyết, hôn lên mỗi một tắc da thịt, anh rất đói bụng, cô gái này , thân thể này anh đều muốn, đã lâu không có cùng với cô, buông cô ra hôn nhẹ lên môi cô.

Ai ngờ !!!

" Con trai, đáng ghét, muốn uống sữa thì ngày mai uống, đừng làm rộn mà, mẹ buồn ngủ !" Bạch Tuyết nỗ lực xoay người lại, thế nhưng lại không động đậy được !

Lãnh Dạ bị thúc giục ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ, chết tiệt ! Ngủ còn không cho anh tiện nghi ! Dám gọi anh là con trai ! Con trai có lớn như vậy sao !

" Đừng làm rộn, nóng quá..." Bạch Tuyết bị đốt lửa nên nổi nóng.

Buồn bực liền cởi quần áo trên người xuống, mơ mơ màng màng, muốn đẩy thân thể đang đè nặng trên người mình ra, ai biết đụng đến một cái đầu rất lớn .

"Ưc Ưc?" Bạch Tuyết trong nháy mắt thanh tỉnh, cô nhớ mình ôm con trai ngủ , con trai thế nào bỗng nhiên lớn như vậy?

Bạch Tuyết trái sờ phải sờ. Cuối cùng kết luận là đầu này không phải là đầu con trai , là đầu của một người lớn, vẫn là đầu của một người đàn ông, bởi vì có chòm râu, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết người đàn ông này là ai?

Trên giường trừ con trai ra, còn có chính là người đàn ông vô lại.

" Vô lại, lại dám ăn trộm sữa mẹ!"

Lãnh Dạ trong mắt đầy hắc tuyến, cảm giác trên đỉnh đầu có quạ bay qua, cạc cạc cạc cạc cạc cạc...

Đáng chết cô gái nhỏ này cứ nhiên đem chuyện tình tốt đẹp như thế và sữa mẹ nói cùng một chỗ! Đại sát phong cảnh!

" Anh tránh ra, cái đó là thức ăn cho bọn nhỏ mà!"

"Đủ rồi, em biết anh nghĩ muốn cái gì sao? Mặt trên không cho ăn có thể, vậy anh ăn mặt dưới." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"A —— nói bậy bạ gì đó? Phía dưới như vậy, tại sao có thể, anh có phải hay không đói đến ngốc rồi ?" Bạch Tuyết cuống quýt khép chặt hai chân.

"Tốt lắm, không cho ăn có thể, thì cho anh đi vào." Lãnh Dạ lạnh giọng nói, tư thế đáng vẻ này là người làm việc lớn, rõ ràng như là đang nói chuyện làm ăn!

"Vô sỉ! Không cho ăn, cũng không cho vào!" Bạch Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn nhi, hai má mắc cỡ đỏ bừng.

"Em ở chỗ này, anh đã ra vào vô số lần, anh cả đời đều có quyền lợi ra vào ." Lãnh Dạ trêu chọc nói.

"Cái gì cả đời có quyền ra vào, tôi không cho phép, lần trước là anh cưỡng tôi, lần này mơ tưởng đi !" Bạch Tuyết trừng mắt to căm tức nhìn

Lãnh Dạ, một tay còn che phía dưới, một cái tay khác bởi vì bị thương giờ cao ở trên đỉnh đầu.

" Em đã thích bạo lực như vậy, vậy anh chỉ có thuận theo em !" Lãnh Dạ dùng sức gỡ bàn tay che phía dưới của Bạch Tuyết ra.

"Việc ấy, em nên để dành sức đi !"

" Khốn —— dù cho anh có là người đàn ông của tôi, anh cũng nên chờ một chút, tôi còn chưa có nhớ tới anh là ai, như vậy anh muốn ăn tôi là có ý gì !" Bạch Tuyết gần như dùng giọng nói cầu xin nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ đã bị đốt lửa, lửa đã đốt thì không thể thu về được , chỉ có phóng ra mà thôi.

"Vì để cho em sớm một chút nhớ tới anh, anh sẽ cố gắng ra sức thỏa mãn em, cho em hung hăng nhớ kỹ anh là ai ."

Lãnh Dạ hung hăng mà nói một hơi. A a a ! ! ! Bạch Tuyết giận dữ mà la to.

" Anh anh anh anh ! ! !" Bạch Tuyết hạ thân bỗng nhiên bị một vật to cứng hung hăng đâm vào, mặc dù chống được sự khó chịu, thế nhưng, cô vẫn là có được cảm giác, làm cho cô xấu hổ không thôi!

" Anh đã tới, không nên kêu, cẩn thận bọn nhỏ nghe thấy bọn nhỏ lại chạy tới! Nếu như nhịn không được, liền cản chận mà kêu đi." .

" Tốt, tôi cản, nhất định cản... Anh bây giờ là đang khi dễ bệnh nhân, mu bàn tay tôi bị phỏng , anh còn như vậy, quá không có nhân tính mà !" Bạch Tuyết phi thường bất đắc dĩ gầm nhẹ.

"Cũng bởi vì như vậy, anh đây là đang bồi thường cho em, chờ một chút sẽ có rất nhiều dinh dưỡng gì đó cho em, đều là đại bổ, hơn nữa sẽ giúp em

bảo dưỡng nhan sắc, trẻ mãi không già." Lãnh Dạ một bên vận động một bên nói.

" Không cần! Anh ít làm quảng cáo đi, anh làm gì mà có dinh dưỡng? Anh uống sữa của tôi không phải rất có dinh dưỡng sao!" Bạch Tuyết liếc mắt nhìn anh một cái, cái miệng nhỏ nhắn nhai cực lực chịu đựng không để cho mình rên ra tiếng được. Lúc này, cô thật hận mình không khống chế được thân thể của mình, vẫn là người đàn ông này là cao thủ trên giường, chính mình còn quá non kém , không ăn được anh ta !

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết nhớ tới hôm nay ở trong bệnh viện nhìn thấy người phụ nữ khiêu gợi kia, nói với cô một ít lời, rất ghét, chẳng lẽ người phụ nữ kia và anh ta có quan hệ ?

Thật là một người phụ nữ khó hiểu ?

" Anh nói, tôi là người phụ nữ thứ mấy của anh rồi ?" Bạch Tuyết nghiêm nghị hỏi.

Lãnh Dạ không nói, tiếp tục ra sức khai hoang mảnh đất kia.

"Hừ —— câm điếc đi, tôi liền biết anh là đàn ông thối chỉ biết lên giường với phụ nữ thôi, người phụ nữ kỳ quái kia nói cái gì mà một mình ta ăn không tiêu, có gì gọi cô ta đến giải toả dùm cho ! Đáng ghét, anh là lợn giống sao? Tôi hận anh, anh đã có người phụ nữ khác vì sao còn đến tìm tôi, tôi không phải tình nguyện, không cho anh cung cấp miễn phí sức lao động !" Bạch Tuyết một tay dùng sức đánh đấm lên vai Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ giữ bàn tay nhỏ bé của Bạch Tuyết lại , sắc bén nhìn cô.

"Cái gì là người phụ nữ kỳ quái?"

"Hôm nay ở trong bệnh viện, tôi từ phòng vệ sinh đi ra gặp được , cô ta nói với tôi anh... Anh công phu trên giường rất lợi hại, còn nói... Tôi thân

thể nhỏ bé sẽ ăn không tiêu... Cô ta còn muốn tới giúp anh... Giúp anh... Hạ sốt..." Bạch Tuyết giọng đứt quãng tường thuật lại việc gặp được người phụ nữ kỳ quái kia.

Lãnh Dạ chân mày nhéo nhéo, ánh mắt thâm thúy suy nghĩ.

Chẳng lẽ là người phụ nữ của anh tự ý rời khỏi yêu giới?

Ai to gan như vậy?

" Anh không cần người khác giúp anh dập lửa, anh chỉ cần em bán sức lực cho anh mà thôi?"

"Tôi bán cái đầu anh a, tôi không muốn làm phụ nữ của anh, tôi không muốn cùng những phụ nữ kia như nhau, tôi là bị anh ép buộc, là anh cưỡng tôi ! ! !" Bạch Tuyết tức giận gầm nhẹ.

Lãnh Dạ một tiếng kêu đau đớn!

Đối với cô gái nhỏ này anh một chút biện pháp cũng không có!

" Cường đều cường, thẳng thắn liền cường cái cho đã nghiền!" Lãnh Dạ hung hăng đỉnh đầu lại vừa kéo. Vừa lên một chút, Bạch Tuyết lập tức râm rì, nhần nhịn được vất vả!

" Anh anh anh là lưu manh, anh anh anh là sắc quỷ! !" Bạch Tuyết không cam lòng gầm nhẹ.

" Anh là lưu manh? Em là phụ nữ của anh, anh ngủ cùng anh là *thiên kinh địa nghĩa sao, anh là sắc quỷ, cũng chỉ sắc em, cô gái nhỏ ! !" Lãnh Dạ tiếp tục ra sức, mỗi một lần động đều hận không thể dùng cự long xuyên thấu thân thể Bạch Tuyết, mỗi một lần hung hăng muốn cô, đều hận không thể chết sát nhập vào thân thể cô , đem tất cả hàng mà mình trữ hết thả giao cho cô, một điểm không để lại, toàn bộ nộp lên trên.

* thiên kinh địa nghĩa : chuyện động trời

Thân thể bị Lãnh Dạ kéo , ma tô một mảnh, cô vẫn là không cam lòng, mặc dù thân thể phản bội cô, cô vẫn là không muốn thỏa hiệp, cô tức anh, hận không thể cắn chết anh, chưa từng thấy ai da mặt dày như vậy , cô cùng anh lại không quen, anh luôn luôn không coi mình là người ngoài, còn quá phận bỏ lên trên giường cô, còn mặt dày thực hiện cái gì nghĩa vụ của người chồng !

Lãnh Dạ ra rất nhiều khí, đã lâu không muốn cô gái nhỏ này , anh đã làm thật lâu, cự long vẫn còn bất mãn, ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ biểu tình phức tạp, Lãnh Dạ khóe miệng vừa kéo.

Cô còn đang quần quýt, còn đang thấp thỏm!

Phía dưới ướt lợi hại như vậy, còn vệt chết mạnh miệng!

" Em nếu như áy náy với người đàn ông của em, cùng lắm thì sau này, vậy sau này anh đi ngủ thì em đi ngủ cùng anh, anh nhớ em rất thích như vậy, anh ngủ cùng em, đàn ông của em ngủ cùng phụ nữ của anh, huề nhau." Lãnh Dạ lễ thẳng hùng hồ nói.

Dù sao dù thế nào đều là anh ngủ cùng phụ nữ của chính mình, anh là người đàn ông của Bạch Tuyết, người đàn ông của Bạch Tuyết đương nhiên là anh, như vậy chờ ngày Bạch Tuyết nhớ tới anh, anh sẽ thực hiện ước định hôm nay, lúc này đi ngủ trong miệng Bạch Tuyết vẫn nói Lãnh Dạ là sắc quỷ, lưu manh với phụ nữ.

Ai biết!

" Không được —— tôi không cho phép anh ta ngủ cùng phụ nữ của anh !" Bạch Tuyết lập tức nghĩ đến ở trong bệnh viện nhìn thấy người phụ nữ kỳ quái kia, nghiêm nghị cự tuyệt.

"Nga, như vậy anh bất lực ! Cùng lắm thì anh chịu thiệt một chút ngủ cùng em, sẽ giúp người đàn ông của em của ngủ cùng phụ nữ của anh đi!" Lãnh Dạ phi thường bất đắc dĩ nói.

"Vô sỉ, tất cả chuyện tốt đều bị một mình dính tới anh! Tôi sao có thể bị anh vô lại quấn lấy!" Bạch Tuyết rất bi ai hỏi.

"Ai! Đã bị lưu manh vô lại ăn, như vậy không làm lưu manh vô lại, chẳng phải là xin lỗi em sao ? Ân ?"

Lãnh Dạ con người thâm thúy con mọc lên một mảnh nóng cháy, lập tức luận động mạnh. Tùy theo mà đến, Bạch Tuyết liên tiếp thở gấp, anh hung hăng đụng phải cô gái nhỏ.

"Mỗi một lần muốn em, anh đều hận không thể sát nhập ở trong thân thể em! Làm sao bây giờ!" Lãnh Dạ thanh âm khàn khàn thở gấp nói.

"Tĩnh lại đi, tôi cũng không muốn anh dùng phương thức này giết chết tôi ! Tôi thà rằng cắn chết anh !" Bạch Tuyết mặt đỏ tim đập nói.

"Vật nhỏ, em bây giờ cắn anh cũng rất chặt biết không? Anh đều không động đậy !" Lãnh Dạ cao hứng nói.

"Anh anh nói bậy, da mặt dày! Tôi là nói là thà rằng dùng răng cắn chết anh -----."

"Anh rất sợ, em không có răng miệng cơ hồ muốn mạng của anh, mặt trên chẳng phải là càng kích thích, lợi hại hơn?" Lãnh Dạ xấu xa hỏi.

"Vô sỉ ! Mơ tưởng !" Lãnh Dạ rất thích Bạch Tuyết trên dưới đều cắn anh.

Không bao lâu, Bạch Tuyết toàn thân căng thẳng, a a kêu lên, cô co quắp vì tới, giải thoát rồi, lại bị tên đàn ông thối này kéo tới cao trào, Lãnh Dạ

cũng tùy theo văn chương trôi chảy, mềm nhũn nằm bò ở trên người cô gái nhỏ, đương nhiên không dám dùng sức đè nặng lên cô, lo lắng sẽ làm đau cô.

Đêm khuya.

Bạch Tuyết mềm mại nằm trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhai cọ một chút mềm mại của chăn, bẹp bẹp hai cái miệng, tính toán tìm kiếm tư thế thoải mái nhất để ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác có cái gì đó nóng nóng dựa vào chính mình, bất quá cảm giác còn mơ man thoải mái, thế là, xê dịch, làm cho mình dựa vào chặt hơn một chút, thế nhưng, phía sau lưng là thoải mái, thế nhưng kìa có một vật cứng đâm vào cửa mình cô, quá không thoải mái!

Cái gì đông đông? Không có suy nghĩ nhiều thân thể liền đẩy vật cứng ra, ai biết? Kìa vật cứng rất bướng bỉnh, vừa mới đẩy đi lại trở về chỗ cũ, vẫn là gắt gao để ở cửa mình của cô, kỳ quái, vật kia ngoan cố gì đó cứ nhiên lại biến thành lớn mà còn nóng rực, bực bội đưa tay quơ đi, nghĩ trực tiếp lấy đi được!

Thế nhưng, một khắc kia đụng tới vật cứng, theo bản năng cô lại rút tay trở về, ý thức chậm rãi rõ ràng, cái kia đông tây tựa hồ rất quen thuộc,

Là nóng, nói rõ là sống, là ngạnh, nói rõ có người không chế nó!

Trời ạ! Cơm lớn!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Vì Bạch Tuyết Báo Thù.

Lặng lẽ quay đầu nhìn tên đàn ông thúì, anh ngủ! Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bằng không bị anh biết được cô động đến anh gì đó, nhất định lại phải tiếp tục, đến lúc đó anh liền hùng hồn có lý do khi dễ cô rồi!

Bạch Tuyết chịu đựng cả người đau nhức bước xuống giường.

“Em châm lửa rồi lại bỏ đi!” Thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

“Hả? Anh tỉnh rồi, hiểu lầm hiểu lầm, em vừa rồi . . . . Hiện tại em, em hiện tại đang chuẩn bị đi vệ sinh, thuận tiện xem thử, thế thôi.” Bạch Tuyết ra vẻ tự nhiên nói, kỳ thực, Lãnh Dạ cũng sẽ không bức cô, cô hiện tại chống cự anh cũng bởi vì là chưa nhớ ra anh, đối với một người xa lạ mà nói cự tuyệt là chuyện bình thường, Lãnh Dạ cũng không muốn làm cô khó xử, dứt khoát xoay người ngủ tiếp, không để ý đến vẻ mặt đỏ bừng của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, chỉ là cô không để ý đến thân dưới của Lãnh Dạ rất là tức giận kháng nghị quyết định của chủ nhân, xem ra chuẩn bị nín nó rồi, không cho ăn no, không hiểu gần đây luôn để nó bị đói, nhìn nó khó chịu cũng không để ý.

Lãnh Dạ chỉ có thể nhẫn nại!

Ngày hôm sau, toàn bộ các truyền thông đều không có đưa tin gì về Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ biết người kia lại ra tay, trừ người kia ra không người nào dám đối nghịch với anh, Bạch Tuyết bị chụp lén rất rõ ràng là hướng về phía anh, Bạch Tuyết là người phụ nữ của anh, mục đích của người kia khiến quan hệ của bọn họ xấu đi, lâu như vậy rồi, tên đàn ông xấu này cũng không hết hy vọng.

Vì Bạch Tuyết, vì các con, anh vẫn luôn chịu đựng không sát sinh!

Tên Cung Hàn này anh có thể không giết anh ta, nhưng anh sẽ khiến anh ta sống không bằng chết!

Kỳ thực, Bạch Tuyết bị chụp lén thật đúng là cùng Cung Hàn có quan hệ, Cung Hàn và Tiểu Long Nữ cùng nhau liên thủ, chuẩn bị kế hoạch phá hoại, chia rẽ Lãnh Dạ và Bạch Tuyết, tuy bên người Lãnh Dạ bỗng nhiên xuất hiện ba đứa nhỏ, Tiểu Long Nữ sẽ không điều tra ra được ba đứa nhỏ này là ai? Cô ấy cũng không thể điều tra ra người phụ nữ bên cạnh Lãnh Dạ, ngoại trừ Bạch Tuyết ra.

Cho nên anh vẫn chưa từ bỏ ý định, ắt là phải động đến Lãnh Dạ, rõ ràng là tham muốn giữ lấy tất cả.

Cung Hàn vẫn chưa hề lộ diện, mục đích hy vọng Bạch Tuyết không chán ghét anh, cũng vì vậy đối với anh ít mâu thuẫn.

Lúc này đây Cung Hàn ắt phải động đến Bạch Tuyết rồi, bởi vì vị ân nhân ở yêu giới kia đến, mặc dù chỉ là vội vàng đến, hơn nữa lại vội vàng trở về, nhưng mà bà ấy đã ra lệnh, nếu không đưa Bạch Tuyết trở về yêu giới, bà ấy sẽ đưa Cung Hàn về yêu giới, tiếp tục giam giữ anh!

Cung Hàn bất đắc dĩ phải bắt được Bạch Tuyết, sau đó ném thử trên người Bạch Tuyết đến tột cùng là mùi vị gì, sau đó mới đem cô giao ra

Mặc dù rất tiếc, nhưng mà anh nhất định phải làm như vậy, bằng không anh sẽ phải trở về yêu giới, tiếp tục bị Tiêu Dao nhốt! Mất tự do, không có

tính phúc!

Anh không muốn bị Lãnh Dạ coi thường, anh muốn tiếp tục ở nhân gian sống sung sướng.

Cho nên vì tương lai sau này, anh nhất định phải hy sinh Bạch Tuyết.

Anh rất tò mò, ân nhân muốn Bạch Tuyết để làm gì?

Nhưng mà anh lại không dám hỏi ! Bởi vì biết càng nhiều càng nguy hiểm!

Lúc này Cung Hàn bắt chước tinh minh, anh muốn vận mệnh của người đàn ông che đi yêu khí, để không bị Lãnh Dạ tìm thấy, anh mỗi một lần tìm đồ ăn đều chạy rất xa thành phố để giết người, ăn xong sau đó mới trở về, cho nên anh cùng Lãnh Dạ gần đây không có động tĩnh nào, anh là đuổi theo tung tích yêu quái phạm tội.

Lãnh Dạ nhận thấy được cái gì, sau khi Bạch Tuyết đi ra khỏi nhà vệ sinh, anh dùng pháp lực đem Bình Tĩnh gọi trở về.

Tuy rằng Bình Tĩnh trở về, nhưng mà cũng không có lập tức gặp mặt Lãnh Dạ, bởi vì lần trước vì đưa cho Lãnh Dạ nhân sâm ngàn năm, nửa đêm viếng thăm, bị Lãnh Dạ hành hạ một trận, lúc này đây, anh sẽ không tự làm mất mặt đêm khuya, đoán chừng lúc này Lãnh Dạ đang ôm người đẹp ngủ, anh có thể quấy rầy!

Bình Tĩnh trở về biệt thự, đẩy cửa đi vào, đã bị người từ phía sau ôm lấy.

“Anh rốt cục đã trở về.” Bình Tĩnh nghe đến đây, là Lãnh Nguyệt, em của Lãnh Dạ, cũng là em họ của anh.

“Anh làm sao lại ở đây?” Bình Tĩnh nói lỏng cà vạt, anh không thích con người lúc nào cũng phải đeo lung tung cái gì đó, nhưng mà vì để cùng hòa

hợp với nơi này, anh miễn cưỡng đeo cà vạt.

“Em luôn luôn ở đây, chờ anh trở về!” Lãnh Nguyệt vẫn không chịu buông tay, từ phía sau ôm Bình Tĩnh.

“Ừ, anh mệt rồi, nghỉ ngơi chút!” Bình Tĩnh không ngốc, em họ từ bé đã có cái suy nghĩ với anh, anh vẫn làm bộ không hiểu, hiện tại cô đã lớn, cái suy nghĩ kia với anh càng ngày càng rõ ràng!

Bình Tĩnh không thích Lãnh Nguyệt, anh vẫn đối xử với cô như là một người em gái, không có tình cảm trai gái đặc biệt.

“Để cho anh và em cùng nhau ngủ sao?” Lãnh Nguyệt cúi thấp đầu hỏi.

“Không được, Nguyệt Nguyệt em đã trưởng thành, nhất định phải ngủ riêng.”

“Không, em muốn giống như người phụ nữ khác cùng người mình yêu ngủ cùng nhau!” Lãnh Nguyệt nói xong, ngang ngược cởi quần áo nhảy lên giường.

“Nguyệt Nguyệt em chỉ là em gái của anh, anh không muốn nói lại lần nữa, cũng không muốn phải nhìn loại chuyện này nữa!” Bình Tĩnh cầm áo khoác lạnh lùng rời đi.

Lãnh Nguyệt tuyệt vọng khóc, vì sao?

Từ nhỏ đến lớn cô đều thích anh, vì sao anh không nhìn thấy!

Bình Tĩnh một đêm chưa trở về, anh ở khách sạn.

Ngày hôm sau.

Bạch Tuyết không nghe Lãnh Dạ, tay bị thương nhưng vẫn đi làm, thực ra, tay đã không sao rồi, có Lãnh Dạ, anh làm sao có thể khiến cho cô khó

chịu.

Nhưng mà, trải qua cả đêm chiều cố, Đoan Mộc cuối cùng cũng có thời gian lo lắng sự tình tay bị thương của chị dâu, Bạch Tuyết sẽ không tự làm chính mình bị phỏng, loại chuyện nhỏ này làm sao có thể làm không tốt được, hơn nữa chị dâu cũng không phải là người vụng về.

Chẳng lẽ, có người cố tình hại chị dâu?

Hôm nay Đoan Mộc đến rất sớm, thật ra một đêm anh không ngủ, cả đêm cuối cùng cũng đối phó được những người bên truyền thông, mà còn ra giá cao cho những tấm ảnh để giành được nó.

Phòng tổng giám đốc lớn như thế này, Đoan Mộc đứng ở cửa sổ sát đất, chăm chú nhìn xuống phía dưới.

Phía sau là thư kí tổng giám đốc, trong lòng run sợ đứng ở phía sau Đoan Mộc, tính tình tổng giám đốc cô là người hiểu rõ nhất, thần mặt lạnh cũng không phải chỉ là tin đồn, tính tình tổng giám đốc thực sự là lãnh khốc vô tình!

“Tổng giám đốc, ngài tìm tôi?” Thư kí Lý không dám thở mạnh, cố gắng bình tĩnh hỏi.

Mặc dù tổng giám đốc quay lưng về phía cô, nhưng mà, cô vẫn cảm giác được trên người tổng giám đốc tỏa ra hơi lạnh, dường như đem không khí đến độ thấp nhất, làm cho người khác cực kỳ sợ hãi !

Chẳng lẽ cô đã làm sai chuyện gì? Hay là chuyện không thể tha thứ? Thời gian qua tổng giám đốc lãnh khốc lúc này có chút làm người ta sợ hãi.

Đoan Mộc chậm rãi xoay người, lạnh lùng nhìn thư kí Lý, nét mặt rất nghiêm túc, ánh mắt rất sắc bén.

“Nói cho tôi biết vì sao tay thư kí Bạch bị bỏng? Tôi muốn biết rõ mọi chuyện, cô cũng nên biết hậu quả nếu nói dối như thế nào.” Đoan Mộc lạnh lùng nói.

Mặc dù thư kí Lý sợ trường thư ký, lúc này tự bảo vệ mình, cũng không thể không nói ra mọi chuyện!

“Tổng giám đốc, tay của thư kí Bạch bị bỏng là do trường thư kí làm, tôi tận mắt thấy cô ấy đem cà phê nóng đổ vào tay thư kí Bạch, cô ấy còn nói không phải cố ý, ai tin!” Thư kí Lý thực ra cũng thường xuyên chịu trường thư kí khi dễ, cho nên lúc này không đếm xỉa đến.

Rõ ràng sau khi thư kí Bạch đến, trường thư kí bí mật gây rắc rối thư kí Bạch ra sao tất cả nói ra.

Đoan Mộc càng nghe càng nhú chặt mày, đáng chết, đại ca đem vợ yêu giao cho anh chiều cố, không nghĩ tới chị dâu lại có thể ở chỗ anh bị ức hiếp!

Nếu đại ca biết được sẽ trả thù!

Trường thư kí?

Cô gái chết tiệt, không muốn sống sao? Dám ở chỗ anh không coi ai ra gì ngược đãi nhân viên, cư nhiên lại là chị dâu! Mặc dù Bạch Tuyết trên danh nghĩa công ty là thư kí, nhưng mà ngay cả tổng giám đốc như anh cũng không dám trêu chọc !

Chẳng qua, những người đó không biết mà thôi !

“Nói như vậy, hai ngày nay trường thư kí luôn tìm thư kí Bạch làm phiền?” Đoan Mộc lạnh lùng hỏi, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận.

“Đúng vậy, từ ngày đầu tiên thư kí Bạch đến làm, cô ấy còn nói thư kí quyển rũ tổng giám đốc ngài, còn nói cô ấy là đi cửa sau được vào! Còn nói thư kí Bạch bắt cá hai tay. . . . “

Đoan Mộc hai mắt nhú lại, bỗng nhiên một cổ khí lạnh thổi quét toàn thân. " Cô đi gọi trưởng thư kí tới đây.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Thư kí Lý đi ra ngoài, trong lòng cân nhắc tổng giám đốc tức giận, trưởng thư kí lần này thảm rồi, ai kêu cô luôn bắt nạt người khác!

Trưởng thư kí tuổi cũng không lớn, còn chưa đến ba mươi tuổi, vẫn thăm mếm Đoan Mộc, nghe được tổng giám đốc gọi cô, trong lòng rất cao hứng, vội vàng đi vào nhà vệ sinh, sửa sang lại mình, sau đó tao nhã đi đến văn phòng tổng giám đốc.

Lát sau, trưởng thư kí vẻ mặt tươi cười đi tới văn phòng tổng giám đốc. “Tổng giám đốc, ngài tìm tôi.”

“Ừ, cô đi lấy cho tôi một ly cà phê mang lại đây.” Đoan mộc thông thạo gõ bàn phím, con người vẫn liên tục nhìn màn hình máy tính.

“Vâng, tổng giám đốc.” Trưởng thư kí cao hứng đi ra ngoài, cô vui mừng là tổng giám đốc cuối cùng đã gặp cô, cuối cùng cũng biết tầm quan trọng của cô rồi.

Chốc lát sau.

Trưởng thư kí bưng cà phê đi tới.

“Tổng giám đốc, cà phê có rồi.” Ngay lúc trưởng thư kí rút tay về, một bàn tay lớn cầm lấy bàn tay trắng nhỏ bé của trưởng thư kí.

“Tay rất đẹp, đáng tiếc.” Đoan Mộc tiếc nuối nhìn tay trưởng thư kí, lúc này trưởng thư kí không biết là vui hay lo, tổng giám đốc chưa bao giờ nhìn qua cô, hôm nay cứ nhiên lại nắm tay cô, trong lòng kích động.

“Tổng giám đốc. . . .” Trưởng thư kí nhân cơ hội này cà người hướng tới trên người Đoan Mộc cọ xát từ từ.

Trong mắt Đoan Mộc thoáng lên một chút lạnh nhạt cùng âm tàn.

Chỉ là tay chị dâu đẹp như vậy bị bỏng sao?

Chỉ có điều anh rất nhanh sẽ báo thù cho chị dâu.

Thế nhưng chị dâu trong lòng đại ca là báu vật, anh làm sao cho phép chị dâu ở chỗ anh bị thương tổn!

Cho nên nhất định phải trả thù.

Đoan Mộc một tay bưng cà phê, một tay vẫn còn nắm lấy tay trưởng thư kí, cứ như vậy, cà phê trực tiếp đổ thẳng vào tay nhỏ bé kia.

“A —— tổng tổng giám đốc, ngài ngài . . . . .” Trưởng thư kí thật không ngờ tổng giám đốc làm như vậy, mình thật sự sơ suất, ngày hôm qua cô dùng cà phê làm cho thư kí Bạch bị bỏng, ngày hôm nay tổng giám đốc khiến cho anh đổ cà phê lên tay, đây cũng là quá khéo đi chứ!

“Đây là trả cho cô, bị bỏng cà phê nóng cảm thấy như thế nào? Có phải rất kích thích , rất đã?” Đoan Mộc lạnh lùng hỏi.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc ngài hiểu lầm rồi, ngài hiểu lầm rồi, tôi . . . . tôi không phải cố ý làm thư kí Bạch bị bỏng, ngài phải tin tôi. . . .” Trưởng thư kí khiếp đảm nói, nhìn tổng giám đốc vẻ mặt lạnh nhạt, cô nói như vậy cũng không hợp lí, rốt cuộc cũng chột dạ.

“Hiếu lắm sao? Tôi thật sự khâm phục mặt dày như cô, lập tức thu dọn đồ đạc rút xéo, từ đây đừng tới, nhân tiện nói cho cô biết, thư kí Bạch tôi đều phải hầu, cô cứ nhiên dám. . . . . Biển ——“ Đoan Mộc lạnh lùng quát.

Bởi vì Bạch Tuyết bị thương anh bị đại ca đánh rồi!

Bởi vì Bạch Tuyết bị thương, anh cùng chị dâu bị người khác chụp lén!

Bởi vì Bạch Tuyết bị thương, anh vội vàng cả đêm đối phó những truyền thông đưa tin kia!

Tất cả mọi chuyện cũng vì cô gái chết tiệt này!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Vô Định Tam Thiếu

Đều là phụ nữ vì vậy !

Bí thư trưởng cuối cùng cũng mở mang kiến thức về sự lợi hại của thần mặt lạnh, trên người anh có sự lạnh lùng hà khắc là từ chỗ sâu nhất trong lòng phát ra, anh là như vậy lãnh khốc ngoan tuyệt, bất chấp mu bàn tay đau đớn, hoảng sợ liền rời khỏi văn phòng.

Kỳ thực, việc Bí thư trưởng biết Bạch Tuyết là do Bạch Tuyết là bạn học của Dương Phi mà Dương Phi là chị bà con của cô ta, cũng chính là Dương Phi con gái của Hồ Phương. Dương Phi nữ danh gọi là Phi Phi, Bí thư trưởng nữ nhanh gọi là Phương Phương.

Bí thư trưởng bị đuổi việc rồi, tin tức rất nhanh truyền khắp công ty.

Tất cả mọi người đều thảo luận, tổng giám đốc có bạn gái, chính là trợ lý Bạch mới tới, còn đồn đãi vị trợ lý Bạch này giàng chân, bởi vì trợ lý Bạch đã từng là người phụ nữ bên cạnh Tổng giám đốc của tập đoàn Lãnh Thị, sau lại không biết vì cái gì biến mất trong một thời gian ngắn, kỳ thực, Bạch Tuyết chỉ biến mất một tháng, do bọn nhỏ sinh trưởng tốt nên chỉ cần mất một thời gian ngắn.

Mọi người thật không ngờ, lúc này Bạch Tuyết lại xuất hiện lần nữa, bên cạnh lại có một người đàn ông khác cư nhiên lại thay đổi người.

Không phải không thừa nhận cô gái này tồn tại một sức quyến rũ đặc biệt, đồng thời quen được hai tổng giám đốc lãnh khốc, tuy rằng cùng Đoàn Tổng có quan hệ không rõ ràng, nhưng mà Tổng giám đốc của tập đoàn Lãnh Thị, Lãnh Tổng cùng Bạch Tuyết có quan hệ dây dưa không rõ ràng, hiện tại Đoàn Tổng cũng hướng Bạch Tuyết che chở hoàn toàn. Thậm chí có lời đồn, sát thủ Cung Hàn cũng bị nữ nhân này thuần phục !

Lời đồn, sát thủ Cung Hàn rất ít khi lộ mặt đối với cô gái này rất có thiện cảm.

Cô gái này rốt cuộc trên người có ma lực gì ? Thế nhưng có thể làm cho nhiều người đàn ông xuất sắc và đặc biệt vây quanh cô ?

Bạch Tuyết là ai ?

Cô là hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử .

Mẫu Đơn tiên tử là vua của các loài hoa, sức hấp dẫn tự nhiên là phải hơn người bình thường, người thường không thể kháng cự lại được.

Cũng bởi vì vậy mà Lâm Giang cũng vì Bạch Tuyết mà khom lưng.

Bạch Tuyết ôm một chút tài liệu trở về, kỳ thực, lúc này Bạch Tuyết không có ở công ty, là do Đoàn Mộc cố ý đem Bạch Tuyết đi, anh không muốn chị dâu nhìn thấy một màn vừa rồi, cô là phụ nữ cần phải yếu đuối, cho nên tốc chiến tốc thắng là việc cần thiết.

" Trợ lý Bạch, nơi này có một phần văn kiện bí mật, cô tự mình đưa đến văn phòng làm việc cho Tổng giám đốc của tập đoàn Lãnh Thị. " Đoàn Mộc nghiêm túc đưa ra chỉ thị.

" Được, tổng giám đốc. " Bạch Tuyết nhận được sự coi trọng, trong lòng thật cao hứng, ôm tư liệu đi ra ngoài.

Kỳ thực, tư liệu kia không phải là bí mật gì, là Lãnh Dạ nghĩ muốn gặp cô gái nhỏ, cho nên muốn gặp mặt cô.

Bạch Tuyết sau khi rời đi.

" Đại ca, em chính là đã cố gắng hết sức, kế tiếp chính là chuyện của anh nha! " Đoan Mộc nhìn Bạch Tuyết rời đi, bóng dáng trong lòng trống trơn nói.

Lãnh Dạ từ yêu giới đi đến đây, đặc biệt phụ trách việc lo lắng cho bọn nhỏ, anh không thể dùng toàn bộ thời gian ở cùng với bọn nhỏ, có một số việc mang theo bọn nhỏ rất là bất tiện, cho nên anh từ yêu giới đưa Cáo Bắc Cực tới.

Cáo Bắc Cực chính là hồ yêu tu luyện năm trăm năm, hồ yêu lúc còn nhỏ thiếu chút nữa đã bị dã thú ăn thịt, là do Lãnh Dạ cứu sống, hơn nữa thu nhận và giúp đỡ hồ yêu, bởi vậy Cáo Bắc Cực luôn trung thành và tận tâm, nguyện trung thành với Lãnh Dạ.

Bọn nhỏ giao cho Cáo Bắc Cực, Lãnh Dạ thực yên tâm.

Bạch Tuyết ôm tư liệu đi vào cửa tập đoàn Lãnh Thị.

Kỳ quái chính là, nơi này dường như rất quen thuộc.

Bỗng nhiên, thời gian giống như yên lặng, hơn nữa bắt đầu rút lui !

Bị khống chế buộc phải nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện một người : một người con gái đi chân trần, cô gái rơi lệ chạy giữa dòng xe cộ không ngừng ở ngã tư đường, bên người là âm thanh mắng chửi, tiếng thắng xe, liên tục không ngừng, nhưng mà, cái cô bé kia hoàn toàn không để ý, rơi nước mắt mà chạy, ...

Bạch Tuyết mở mắt ra, hoảng sợ nhìn xem sự yên tĩnh ở ngã tư đường, cô hai tay ôm văn kiện, nhìn cột đá trước cửa tập đoàn Lãnh Thị, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, vì cái gì hình ảnh về cô bé kia cùng bộ dạng của cô giống nhau như đúc.

Tại sao lại có thể như vậy được ????

Lại một lần nữa nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra : cái cô bé kia hình như là nhìn thấy người ? Là người thân của cô sao ? Hay là cô người đàn ông mà cô yêu?

Nhìn theo phương hướng mà cô gái kia đang chạy tới ....

Cô lại một lần nữa mở mạnh đôi mắt, người đàn ông đó chính là Lãnh Dạ, nhưng mà, người con gái nước mắt đang rơi và cô giống nhau như đúc, cái cô bé đó nếu là cùng cô lớn lên giống nhau, không ngờ chính là bản thân cô ?

Tài liệu bí mật rơi trên mặt đất, cô chấn động !!!

Ức Ức đúng ?!?

Lãnh Dạ chẳng lẽ thật sự là cha của bọn nhỏ, là Lãnh Dạ làm cho cô mang thai đứa bé ?!

Tên đàn ông vô lại, cái kia đàn ông thôi !!!

Anh ta sinh hoạt không kiềm chế, bằng không ở trong bệnh viện người đàn bà kia như thế nào lại giải thích như vậy ? Còn có một lần cô ngâm nước tắm, trong đầu xuất hiện sự ảnh hưởng hình ảnh tên đàn ông thú vị, anh ta cứ nhiên còn chấp nhận !!

Đáng ghét, cô tại sao biết loại đàn ông này chứ !

Cô thực sự là mắt bị mù, sao có thể cùng với loại đàn ông này sinh con!

Hoài nghi Lãnh Dạ chính là cha đứa nhỏ do cô sinh ra, Bạch Tuyết trong lòng rất không cam lòng, vì sao cha đứa nhỏ không phải là Khang Cốc loại đàn ông chân chính ? Thế nào lại là một tên vô lại, lưu manh, là một tên đàn ông xấu chỉ biết ăn phụ nữ !

Ngồi xồm xuống đất nhặt lên văn kiện, nếu như không phải là bởi vì bây giờ là giờ làm việc, cô cần phải trở lại đánh cho anh ta một trận, có phải hay không lúc trước cô mang thai cũng là do tên đàn ông thú vị này cưỡng bức ?

Từ lúc nhìn thấy người đàn ông này, cô liền bị anh ta ăn tới hai lần , đáng ghét!

Lần đầu tiên ở trong phòng tắm liền bị tên đàn ông xấu xa này làm trên tường , bị lạnh lẽo trên tường tư vị này thật không dễ chịu!

Đêm hôm qua, cũng lại bị anh ta cưỡng một lần nữa , cô vốn là ôm con trai ngủ , sao có thể biến thành ôm anh ta, nhất định là mưu kế của tên đàn ông thú vị này !

Càng nghĩ càng giận, thở phì phì lấy điện thoại di động ra.

" Uy ?" Bạch Tuyết tức giận hô một tiếng, Bạch Tuyết không biết Lãnh Dạ đang đứng trước cửa sổ trên lầu nhìn xuống chỗ cô gái nhỏ đang đứng, Bạch Tuyết vừa ra khỏi cửa công ty, Đoan Mộc liền gọi điện thoại cho Lãnh Dạ biết, Lãnh Dạ tính toán thời gian Bạch Tuyết đến nơi, hơn nữa vẫn đứng ở phía trước cửa sổ nhìn Bạch Tuyết đi đến nhưng không có đi xuống?

Mọi động tác của Bạch Tuyết đều bị Lãnh Dạ thu hết vào trong mắt, anh là Lang Vương, nên có thính lực cùng thị lực luôn tốt hơn người thường rất nhiều, anh nhìn cô gái nhỏ lấy điện thoại ra, ngoài ý muốn chính là cô gái nhỏ lại là gọi cho anh .

"Ân." Lãnh Dạ ừ một tiếng.

" Anh anh anh rốt cuộc tại sao muốn trêu chọc tôi ?" Bạch Tuyết hoài nghi Lãnh Dạ là cha bọn nhỏ, trong lúc nhất thời không tiếp thu được anh là một người đàn ông lãng nhãng, cô có bao nhiêu là hi vọng người đàn ông của mình là người đàn ông chung thủy, ôn nhu và săn sóc ! Thế nhưng, nếu như vừa mới nhìn thấy những thứ ấy đều là sự thật? Anh ta có khả năng rất lớn là cha bọn nhỏ !

Bạch Tuyết chỉ nói một câu như vậy, liền cúp điện thoại !

Lãnh Dạ không hiểu vì sao Bạch Tuyết lại nói như vậy? Chẳng lẽ cô đã biết người cô phải giao tài liệu là anh sao? Tên tiểu tử Đoan Mộc ngu ngốc kia gần đây là như thế nào? Làm việc không có một việc nào khiến anh hài lòng được !

Anh bấm điện thoại gọi cho Đoan Mộc.

" Bạch Tuyết biết phải tới đưa tài liệu cho anh!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Đại ca, nhưng em cũng không có nói gì, em thề, em cái gì cũng không nói, chị dâu nhìn thấy anh sao ?" Đoan Mộc hiếu kỳ hỏi, chuyện này anh làm rất bí mật, không có người thứ hai biết a! Chị dâu sao có thể biết?

"Lão tam, em gần đây làm việc như thế nào vậy ? Anh đem chị dâu giao cho em không tới hai ngày em liền làm cho cô ấy bị phỏng, em làm việc như thế nào vậy ?" Lãnh Dạ oán giận nói.

Đoan Mộc oan a!

Đại ca đau lòng cho cô gái của mình, nhưng mọi việc đâu phải do anh.

Thế nhưng, anh cũng là người bị hại a, ở trong bệnh viện anh còn bị đại ca đánh!

Bất quá những ý nghĩ này chỉ là dám nghĩ, không dám nói ra a!

"Đại ca, em biết sai rồi, chị dâu anh vẫn là đem trở về đi, em thật sợ chị dâu phát điên lên, em làm sao chịu nổi a!" Đoan Mộc xem như là diện kiến sự lợi hại của Bạch Tuyết , còn có lão nhị Quan Phàm cũng nói cho anh biết lần đó Bạch Tuyết uống say sau đó chinh đại ca thảm như thế nào, nhưng mà, lão nhị cũng thiếu chút bởi vì bị chị dâu trêu chọc chảy máu mũi tạo thành thiếu máu mà chết!

Lãnh Dạ là lão đại, Quan Phàm là lão nhị là một cảnh sát trưởng, lão tam Đoan Mộc là Tổng giám đốc một công ty, ba người được xưng vô địch tam thiếu.

"Lấy năng lực làm việc mà đánh giá ----- ." Lãnh Dạ cúp điện thoại .

Bên này, Bạch Tuyết đã tiến vào phòng khách.

Bởi vì có hẹn trước, cô rất nhanh đã đi tới phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Bạch Tuyết vốn thấp thỏm đi vào, thế nhưng, nơi này có loại cảm giác rất quen thuộc.

Cô giật mình!

Người đàn ông ngồi ở chỗ kia ?

Thế nào lại là anh ta?

Trong đầu xuất hiện hình ảnh kia, cô bé kia xem ra thực sự là cô sao ? ! ?

Cô đi chân trần nước mắt rơi đầy mặt đi tìm người đàn ông kia là Lãnh Dạ sao ? ? ?

Sao có thể?

Lãnh Dạ và người đàn ông này có phải hay không là một người ?

Hay là anh ta có anh em là song bào thai?

Trước quan sát một chút, nếu như người đàn ông lưu manh ở nhà đùa giỡn với cô chính là Lãnh Dạ, nếu như người đàn ông này không lưu manh và đùa giỡn cô, như vậy bọn họ sẽ không phải là một người !

Len lén nhìn lại nhìn, quá giống, hoàn toàn giống nhau như đúc, chính là kia khí thế so với người đàn ông ở nhà cường đại hơn rất nhiều.

" Chào ngài , tôi là thư ký do Tổng giám đốc Đoan Mộc phái tới đưa văn kiện cho ngài ." Bạch Tuyết phỏng đoán nhìn Lãnh Dạ nói.

"Uh, để ở đây đi ." Lãnh Dạ nhàn nhạt nói, Lãnh Dạ chuẩn bị, trước quan sát Bạch Tuyết xem cô biết được bao nhiêu.

Bạch Tuyết khôn ngoan buông văn kiện xuống, sau đó chờ Lãnh Dạ trả lời.

"Ngồi xuống đi." Lãnh Dạ lại nói.

"Cảm ơn." Bạch Tuyết trong lòng bàn tay khăn trương có chút ra mồ hôi.

Như vậy xem ra, bọn họ không phải là cùng một người, người đàn ông này khí thế thật là mạnh mẽ, làm cho cô rất khấn trương, nhất là người này rất nghiêm túc làm việc, nhưng mà, người đàn ông ở nhà kia, chỉ biết nấu ăn, chỉ biết đùa giỡn phụ nữ, đương nhiên đối tượng đùa giỡn chính là cô!

Đáng buồn!

Một tháng cho anh ta 1500 , còn muốn bồi ngủ bồi ăn!

Thiếu chút nữa sẽ thành tam bồi!

"Đi thôi." Lãnh Dạ đứng dậy lạnh giọng nói, trên mặt không có bất kỳ biểu tình.

Bạch Tuyết đứng dậy nhìn người đàn ông cao to khôi ngô , nga a —— chiều cao cũng như nhau!

Bất quá, nhìn kỹ chút, người đàn ông ở nhà không có lãnh khốc như vị này.

" Sói Tổng, đi đâu?" Bạch Tuyết cho rằng Tổng giám đốc tập đoàn họ Sói, đương nhiên là Sói tổng , chẳng phải biết xưng hô của cô thiếu chút nữa khiến cho Lãnh Dạ bật cười ra tiếng, thế nhưng, vẫn bị anh cực lực nhin xuống.

"Đi ăn cơm."

"Ăn ăn cơm?" Bạch Tuyết giật mình hỏi, này Sói tổng làm việc đều là vừa ăn cơm vừa làm việc sao?

"Ân."

"Xin lỗi, Sói tổng, tôi còn muốn trở lại báo cáo kết quả công tác, ngài xem ngài có phải hay không đem văn kiện bí mật kia nhìn một chút?" Bạch Tuyết giả vờ bình tĩnh, mỉm cười nói.

"Tiểu thư, tôi nghĩ tôi nên đính chính một chút, tôi không phải họ Sói, xin hỏi trên thế giới này có người họ Sói hay sao?" Lãnh Dạ đứng lại, trên cao nhìn xuống nhìn Bạch Tuyết.

"A? Xin lỗi, xin lỗi, tôi cho rằng nơi này là tập đoàn Sói thị, cho nên... Cho nên tổng giám đốc ngài có lẽ là họ... Xin lỗi, xin lỗi..." Bạch Tuyết liên tiếp xin lỗi.

"Tôi không phải họ Sói, tôi là thuộc sói ." Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

Khúc khích ——

Bạch Tuyết cười ra tiếng , trên thế giới lại có người làm cho người khác cười chết, phụng phịu nói: Tôi không phải họ Sói, tôi là thuộc sói !

Bạch Tuyết ở trong lòng học giọng điệu Lãnh Dạ nói chuyện, nhưng lại học không được.

"Có buồn cười như vậy sao?"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Đùa Giỡn? Đàn Ông Có Tiền Thì Giải Sao.

“Thực xin lỗi! Anh hay nói giỡn.” Bạch Tuyết cố nén cảm xúc muốn cười.

Nhưng vào lúc này, một phụ nữ chuyên nghiệp xinh đẹp mê người hướng về phía bọn họ đi tới.

“Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong.”

“Ừ, thư kí Lý đưa vị tiểu thư này đi trước, tôi lập tức đến ngay.” Lãnh Dạ ra lệnh nói.

“Vâng, tổng giám đốc.” Thư kí Lý lễ phép nói.

“Mời.” Cô gái xinh đẹp làm ra tư thế xin mời, ra hiệu Bạch Tuyết đi theo cô ấy rời đi.

Bạch Tuyết đành phải đi theo, hai người vào thang máy, đi xuống lầu.

“Xin hỏi, tiểu thư họ gì?” Thư kí Lý mỉm cười hỏi.

“Họ Bạch.” Bạch Tuyết lễ phép trả lời.

“Bạch tiểu thư, thật vinh hạnh được biết cô, không biết cô cùng tổng giám đốc của chúng tôi là . . . “ Thư kí Lý tò mò hỏi, trong ánh mắt lộ ra khôn khéo.

“Tôi hôm nay chẳng qua đến đưa tư liệu, thế thôi.” Bạch Tuyết lễ phép trả lời.

“Sao?” Thư kí Lý hiển nhiên không tin, bữa ăn hôm nay vô cùng đặc biệt, tổng giám đốc lại có thể mời cô tham gia, trừ khi bọn họ quan hệ không giống nhau!

Bạch Tuyết không để ý tới ánh mắt quái lạ của thư kí Lý, trong lòng cô còn một đồng vẩn đề chưa rõ!

“Thư kí Lý, tôi muốn hỏi tổng giám đốc của các cô có anh hay em trai sinh đôi nào không?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Bạch tiểu thư đối với tổng giám đốc có hứng thú?” Thư kí Lý cảnh giác hỏi.

Bạch Tuyết đột nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cô, không khỏi cả kinh, mặc dù vị này là thư kí Lý vẫn như cũ mỉm cười. Nhưng mà, ánh mắt sắc bén không thể lừa cô được, cô gái này cùng tổng giám đốc họ Sói kia quan hệ hẳn là không giống như, ánh mắt này làm cho Bạch Tuyết tưởng là cô cướp chồng của người ta.

Còn có tổng giám đốc họ Sói rốt cuộc có phải là Lãnh Dạ?

“Thư kí Lý không cần hiểu lắm, tôi chỉ cảm thấy tổng giám đốc của cô có chút quen mặt.” Bạch Tuyết thản nhiên cười cười.

" Cô là muốn ở trên, cô ở chỗ này muốn bí mật chơi đùa nhưng quy tắc vẫn nên bỏ bớt đi, loại người phụ nữ như cô mà cũng muốn ở trên, tôi thấy nhiều rồi, nhưng mà, không có được mấy người làm được việc, tôi khuyên cô một câu, vẫn còn sớm cô nên rời khỏi tổng giám đốc của chúng tôi, bằng không cô sẽ rất thảm !" Thư kí Lý đang nói chuyện giọng điệu bỗng nhiên thay đổi.

Trong nhà Bạch Tuyết còn một đàn ông vô lại, còn người đàn ông kia cô cũng chưa từng gặp qua, thư kí Lý còn dùng việc này cảnh cáo cô sao?

“Tôi nghĩ làm gì có người nào khoa tay múa chân! Người của tôi tôi quyết định.” Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

“Cô u mê không chịu tỉnh ngộ như vậy, tôi không ngại nói rõ ràng cho cô biết, trong giới kinh doanh không có cô dễ tưởng như vậy, đặc biệt là trong giới kinh doanh nơi mà phụ nữ muốn có chỗ dựa, lại càng khó khăn! Phụ nữ ở chỗ này có một quy tắc ngầm, nhìn ngoài mặt phong cảnh đẹp, thực ra phải . . . .” Thư kí Lý dừng một chút.

Bạch Tuyết rất tò mò nghe, về những quy tắc ngầm này cô không hiểu lắm, chỉ biết quy tắc này nghe có vẻ lợi hại, không nghĩ tới ở giới kinh doanh cũng là như thế, biểu hiện vô cùng hứng thú nghe.

Thư kí Lý nhìn Bạch Tuyết, hình như cô còn chưa từng nghe đến quy tắc ngầm, nhưng mà cô dường như đối với quy tắc này rất hứng thú?

“Ở chỗ này phụ nữ có một quy tắc, nếu một người đàn ông là những quy tắc ngầm này, đón tiếp của cô chính là ngủ với vô số người đàn ông, cô biết sao? Nhìn cô còn rất non, vẫn là chỗ này sao?” Thư kí Lý chế giễu nhìn Bạch Tuyết từ dưới lên trên.

Bạch Tuyết tự nhiên cảm giác được ý nghĩa sâu xa trong mắt thư kí Lý.

“Thư kí Lý chẳng lẽ có được địa vị hôm nay, cũng là được tổng giám đốc của các cô bí mật quan hệ sao?” Bạch Tuyết ra vẻ tò mò hỏi, cô cho rằng người phụ nữ ở trước mặt, vốn không cần phải diễn trò, phụ nữ cùng phụ nữ ý kiến đánh giá thù địch đều là nhạy cảm đặc biệt. Một khi đã như vậy, muốn nói cái gì cũng được, người phụ nữ này nói chuyện khó nghe, cô cũng không cần phải để ý mặt mũi cho cô ta.

“Cô? Ha ha! Cô sao? Chỉ sợ ngay cả một tổng giám đốc ở công ty nhỏ cũng không thêm!” Thư kí Lý cười lạnh hai tiếng, châm biếm nhìn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết thầm nghĩ, cô tới đây là vì công việc, làm sao có thể bị trở thành mục tiêu được!

Xem ra, thư kí Lý này thích tổng giám đốc họ Sói kia, ngay lúc này, Bạch Tuyết cho rằng tổng giám đốc họ Sói kia không phải là người kia của cô, người đàn ông này là tổng giám đốc Sói thị, có rất nhiều tiền, làm sao cam chịu vì cô hàng tháng cho anh ta 1500 tự nguyện làm bảo mẫu, còn muốn mỗi ngày tiếp xúc dầu muối tương dấm chua trà, không có khả năng là một người!

Hơn nữa người đàn ông hỗn đản trong nhà, mỗi ngày đều đói khát quá đáng, mặc dù cô vẫn luôn bài xích anh, nhưng mà thời điểm phục vụ cô có lẽ cảm giác được cái kia của Lãnh Dạ khao khát mạnh mẽ, muốn cô hai lần, mỗi lần hình như đều tám kiếp không có ngủ cùng người phụ nữ nào! Mỗi lần đều hôn khắp cả người cô, thậm chí ở phía dưới anh cũng phải hôn!

Thật không có gặp qua người đàn ông nào đói khát như vậy!

Ai!

Đối với chuyện này, Bạch Tuyết đành bất đắc dĩ! Coi như cô cứu vớt anh một chút! Ai kêu anh chính là lưu manh cộng thêm hỗn đản, nói về sức lực cô không phải là đối thủ của anh!

Nhưng mà, tổng giám đốc họ Sói kia sẽ không giống như nhau, bên cạnh còn có một thư kí, khả năng còn có cô không thấy được quy tắc ngầm, bằng không thư kí này làm sao có thể nhạy cảm như vậy, chắc là loại chuyện lần đầu tiên thất lễ! Người đàn ông này sẽ không đói khát, bởi vì căn bản anh ta không thiếu phụ nữ!

Bạch Tuyết nhìn thư kí, cô ấy xem cô là tình địch, loại cảm giác này rất rõ ràng!

Chẳng qua là phút chốc thang máy mở ra, thư kí Lý lập tức khôi phục lại vẻ dịu dàng, vẻ mặt mỉm cười. Nhìn ra được cô ta là một người phụ nữ nguy hiểm.

Bạch Tuyết cảm thấy không bằng, loại người đối nhân xử thế như vậy quá mệt mỏi, cô không thích!

Tựa như nhìn thấy một người thay đổi nhanh chóng như thư kí Lý, Bạch Tuyết không khỏi nghĩ tới một khắc vừa rồi chỉ là ảo giác.

Khi Bạch Tuyết cùng thư kí Lý xuất hiện ở khách sạn cao cấp nhất thế giới, cô ngơ ngẩn, thật đúng là muốn ăn cơm! Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm thấy thất bại, đây là cuộc sống của người có tiền, ăn bữa cơm cũng phải đến nơi sang trọng như vậy. Ai! Người so với người thật khác nhau mà!

Khách sạn xa hoa, trang trí tráng lệ, nhân viên dẫn các cô đến tầng cao nhất.

“Chúng tôi qua bên kia ngồi một chút, tổng giám đốc tới, chúng tôi sẽ vào trong.” Thư kí Lý lễ phép nói, bầu không khí xấu hổ vừa nãy biến mất, trong lúc nhất thời Bạch Tuyết thật là có chút không quen, đành phải miễn cưỡng nở nụ cười.

Bạch Tuyết ngồi xuống, trong lòng thương tâm!

Cô là tới đưa văn kiện bí mật, làm sao lại bị dẫn đến nơi này? Ai tới nói cho cô biết, đây là làm sao?

“Thư kí Lý, xin phép một chút, tôi đi toilet một chút.” Bạch Tuyết đứng dậy lễ phép nói, nếu lúc này cô ấy lễ phép với cô, cô cũng chỉ đồng thời đối tốt với cô ấy!

Bạch Tuyết đi toilet, cô là muốn hướng về phía Đoan Mộc xin chỉ thị, hiện tại có nên trở về hay không? Xem tình hình bây giờ nếu đi thì còn kịp, chờ một chút tổng giám đốc họ Sói kia tới, chỉ sợ đi cũng không được!

“Tổng giám đốc Đoan, tôi đã đem văn kiện giao cho tổng giám đốc Sói rồi, nhưng mà anh ấy không nói gì, cũng không xem qua, chỉ nói là muốn ăn cơm, hiện tại tôi bị thư kí của anh ấy dắt tới một khách sạn rất sang trọng, tôi không muốn ở chỗ này ăn cơm, tôi có thể trở về hay không?” Bạch Tuyết xin chỉ thị hỏi.

Đoan Mộc tự nhiên biết đại ca có ý gì, là muốn cùng chị dâu ăn cơm! Anh đương nhiên phải giúp đại ca hoàn thành ước nguyện.

“Thư kí Bạch, cô bây giờ còn không thể trở về, văn kiện cần anh ấy kí tên, sau đó cô mang về đây, phần văn kiện này rất quan trọng, cô nhất định phải làm tốt, đến lúc đó tôi sẽ dựa vào biểu hiện của cô mà phát thưởng, làm rất tốt, tôi tin cô.” Đoan Mộc sẽ không hoan nghênh người này, lúc này vì đại ca anh bất cứ giá nào cũng phải giữ Bạch Tuyết ở lại, nói một tràng lời hay vì để Bạch Tuyết an tâm ở lại bên đại ca!

Mùi vị nhân bánh kẹp cũng không dễ chịu chút nào!

“Vâng, tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.” Bạch Tuyết được tổng giám đốc cho phép, trong lòng kiên định, dù sao còn có thư kí Lý bên cạnh, chắc chắn không có xảy ra chuyện gì!

Chẳng phải, chuyện hèn mọn cũng không nhất định đều là đàn ông làm, Bạch Tuyết hiện tại không phải dịu dàng động lòng người như Tuyết Nhi trước kia, cô đang thay đổi chính mình một chút, cô đã trải qua nhiều chuyện không bình thường, muốn không thay đổi cũng không được!

Lãnh Dạ tới khách sạn thì chỉ nhìn thấy thư kí Lý đang ngồi chờ anh, cô gái nhỏ của anh đi đâu rồi? Đôi mắt híp lại, nhíu mày.

“Thư kí Lý, cô ấy đâu rồi?” Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, ánh mắt thâm sâu, vẻ mặt lạnh nhạt, khí thế khinh người.

Thư kí Lý cả kinh, tổng giám đốc tức giận? Hiện tại người đàn bà đó không có ở đây, lại không có nghĩa lát nữa cô ấy không xuất hiện, tổng giám đốc để ý sao?

Mặc dù, trong lòng bức mình, nhưng mà không dám lộ ra nửa điểm mất hứng, trên mặt vẫn y nguyên vẻ mặt điềm tĩnh mỉm cười, có thể làm thư kí cho Lãnh Dạ, đây chính là chức vụ khó lường, tập đoàn Lãnh thị thanh danh vang xa, ai không sợ tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị, ai dám cùng tập đoàn Lãnh thị cạnh tranh? Không có. Bởi vì cùng tập đoàn Lãnh thị đối đầu đó chính là tự đào hố chôn mình!

Cho nên công ty như vậy, thư kí cũng không phải người đơn giản.

Đối mặt với tổng giám đốc lạnh lùng, cô vẫn như cũ có thể mỉm cười.

“Tổng giám đốc, ngài chờ một chút, Bạch tiểu thư đi toilet.” Thư kí Lý bình tĩnh nói.

Lãnh Dạ thở phào nhẹ nhõm, mới vừa không thấy cô anh bỗng nhiên khó chịu, thậm chí là muốn tức giận!

Không tồi, cô không có rời đi.

Quả nhiên, Bạch Tuyết từ phòng rửa tay đi ra.

Bạch Tuyết đi tới trước mặt Lãnh Dạ, lễ phép mỉm cười, sau đó cũng hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, tổng giám đốc ngài họ gì?” Bạch Tuyết cảm thấy nhất định phải hỏi, bằng không một chút nữa không biết xưng hô thế nào?

“Cô? Không nói cho cô ấy sao?” Lãnh Dạ nhìn về phía thư kí Lý quở trách, sau đó xoay người rời đi, nhân tiện mang theo khí lạnh chung quanh.

“Bạch tiểu thư, tổng giám đốc chúng tôi họ gì cô cũng không biết? Cô còn dám tới đây, tôi nghĩ cô dám tới đây, cũng đã đối với tổng giám đốc của chúng tôi biết rõ như lòng bàn tay, không nghĩ tới cô . . . Nói cho cô biết, tổng giám đốc chúng tôi họ Lãnh.” Thư kí Lý bước nhanh theo, Bạch Tuyết cũng đi theo sau, chỉ là cô vừa đi vừa suy nghĩ, sẽ không trùng hợp vậy chứ?

Anh ta cũng họ Lãnh? !

Người đàn ông trong nhà cũng họ Lãnh!

Là trùng hợp?

Hay là anh em sinh đôi?

Khả năng là anh em sinh đôi rất lớn.

Bọn họ bộ dạng giống nhau, hơn nữa đều là họ Lãnh.

Bạch Tuyết đang chuẩn bị đi vào căn phòng, cuối cùng làm rõ hoang mang của chính mình, rõ ràng Lãnh Dạ cố ý đi chậm, chờ cô cùng đi vào.

Bạch Tuyết cùng thư kí Lý đứng ở bên cạnh Lãnh Dạ, mỗi người một bên.

Lãnh Dạ ở giữa, không quay đầu lại, cả người vẫn toát ra khí lạnh hướng về phía căn phòng đã đặt sẵn, một số nhân viên vẫn đi phía sau Lãnh Dạ ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài hành lang, Bạch Tuyết trước khi vào cửa liếc mắt một cái, điệu bộ này, giống như là dùng cơm cùng Tổng Thống không bằng, đây là ăn cơm sao? Quả thực là hộ giá, người đàn ông này tự cho mình trở thành hoàng đế sao?

Lãnh Dạ chỉ mang theo thư kí Lý cùng Bạch Tuyết hai người vào phòng.

Khách sạn này vốn là nơi sang trọng nhất thế giới, quả nhiên danh bất hư truyền. Khách sạn sang trọng bàn ghế xa xỉ, Bạch Tuyết đi theo vào trong mới phát hiện, bên trong người đã ngồi đầy. Nhưng mà nhìn thấy trên bàn đồ ăn cũng không có, không hề nghi ngờ, tất cả mọi người đều đang đợi người đàn ông này.

“Tổng giám đốc Lãnh, ngài đã tới.” Quả nhiên ngay lúc Lãnh Dạ đi tới, bên trong một người đàn ông liền đi tới lễ phép chào hỏi.

Nhưng mà, Lãnh Dạ chỉ nhếch môi, xem như nở nụ cười với tư cách trả lời, khí phách uy nghiêm ngồi xuống vị trí chủ, Bạch Tuyết nhìn thấy thư kí Lý cũng ngồi xuống, cô thì ngồi xuống phía bên kia Lãnh Dạ.

Vô cùng bất đắc dĩ nói chuyện!

Làm sao càng xem càng cảm thấy người đàn ông này là vua, vẫn là mỹ nữ hộ giá hai bên vua!

Bạch Tuyết không thích loại cảm giác này, nhưng mà, cô không thể biểu lộ, không phải là ăn cơm sao! chỉ cần nói ít ăn nhiều là được.

Bạch Tuyết nhìn lướt qua người trên bàn cơm, có ba nam một nữ.

Cô bé kia thu hút Bạch Tuyết, cô xem hình như là còn nhỏ, trên người còn có một đứa bé gái, nhỏ như vậy mà đã xuất hiện ở tiệc thân mật sao?

Bỗng nhiên, cảnh tượng lúc này, làm cho cô có chút lo lắng, tựa hồ là có cái gì đó khiến cô xúc động?

Nhưng mà, lại không nhớ ra được!

“Mọi người có gì cứ nói thẳng đi, tôi không thích vòng vo!” Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

Người đang ngồi, trong lòng đều run sợ, đành phải nói về sự tình trước!

“Lãnh tổng, cảm ơn ngài hôm nay rất hân hạnh, ba anh em chúng tôi có chút việc xin nhờ ngài giúp đỡ, cha chúng tôi lúc lâm chung để lại sự nghiệp cho chúng tôi, nói vậy chắc ngài cũng nghe nói, chính là Mông thị. Hôm nay công ty xuất hiện khủng hoảng, ba anh em chúng tôi muốn ngài ra tay cứu giúp chúng tôi.”

Bạch Tuyết đã hiểu, xem ra đây chính là quy tắc ngầm, cô gái tuổi còn trẻ kia nhất định là bọn họ đưa cho Lãnh Dạ làm quà biếu.

Bạch Tuyết lập tức vận dụng đầu óc trinh thám của mình, cái đầu nhỏ bắt đầu tưởng tượng, hơn nữa bắt đầu bí mật triển khai hành động nghĩ cách cứu cô bé đáng thương.

Nhìn ra, cô bé này là bị bắt buộc, mặc dù cô ấy miễn cưỡng mỉm cười. Nhưng mà, nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn, miễn cưỡng mỉm cười, trong lòng lại chậm rãi hoảng sợ.

“Ừ.” Lãnh Dạ ừ một tiếng, đối phương không biết Lãnh Dạ có ý gì?

Chẳng lẽ là đồng ý sao?

Có chút ngoài ý muốn?

Nói chuyện tốt như vậy?

Ba người đều im lặng phỏng đoán hàm ý tiếng ừ kia.

Lãnh Dạ sờ dĩ ừ, là bởi vì một trong ba người này có một người khiến anh khâm phục, chính là lão Nhị kia.

Năm đó cha của bọn họ đem sự nghiệp để lại cho bọn họ, Mông thị đã sa sút, là lão Nhị này đi khắp nơi bôn ba. Không đứng một chỗ nhìn, còn tự mình xuống xưởng cùng công nhân làm một trận sống chết, chậm rãi khiến

Mông thị có chiều hướng tốt. Cho nên đó cũng là lý do vì sao Lãnh Dạ muốn tới bữa tiệc này, người như vậy hẳn là cho anh ta một cơ hội, chẳng qua, đưa bé gái kia . . .

Rất nhanh đồ ăn được đưa lên.

Người đàn ông lão Đại đưa ánh mắt ra hiệu, theo đó người đàn ông lão Nhị cúi đầu đau lòng, trong lòng Lãnh Dạ hiểu rõ, xem ra đây là muốn dùng mỹ nhân kế, phỏng đoán mỹ nhân này chính là con gái của lão Nhị.

Cô gái trẻ tuổi run rẩy đứng dậy, cầm lấy chai rượu, đi tới bên cạnh Lãnh Dạ, run rẩy rót cho Lãnh Dạ một ly. Nhưng mà, Lãnh Dạ ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, chỉ là nghiêm túc ngồi nhìn.

Bạch Tuyết nhịn không được, đàn ông có tiền thì rất giỏi sao?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Lãnh Dạ Bị Hạ Được, Bạch Tuyết Thê Thảm

Edit và Beta : Bích Trâm

Nhìn cô bé khóc, Bạch Tuyết rất đau lòng.

Vì sao cô bé này luôn luôn làm cho cô đau lòng? Mặc dù các cô không biết, thế nhưng, cô bé này giống như là mình, trong lòng liền khó chịu không nhìn được!

Cô lúc này có cảm giác đồng tình cũng cảm thấy ngọt ngào ?

Cảm giác thật là kỳ quái!

Cô bé ánh mắt xấu hổ, rót rượu cho Lãnh Dạ, khổ sở cúi đầu nhìn người đàn ông trung niên cầu xin giúp đỡ, người đàn ông đó là ba cô.

Người đàn ông này đã già rồi, vì sự nghiệp, ông nhìn đau hi sinh con gái của mình, đây cũng là biện pháp của anh trai ông! Ông chỉ có thể đồng ý!

Chỉ là đáng thương cho con gái bảo bối của ông !

Bạch Tuyết nhìn ánh mắt cầu cứu của cô bé, tựa như chính cô đang ở trong tình huống này, cô không biết mình vì sao mình lại có loại cảm giác này? Thế nhưng, loại cảm giác đó khổ sở không chỗ nương tựa, cảm giác kinh khủng càng ngày càng mãnh liệt.

Dưới bàn, hai tay không khỏi nắm chặt, nhìn ra được bọn họ là muốn đem cô bé này đưa lên giường Lãnh Dạ, đáng ghét kẻ có tiền, quả nhiên không thiếu đàn bà!

"Tổng giám đốc Lãnh, đây là ta cháu tôi, rất ít khi đi ra ngoài, cho nên có chút xấu hổ, ngài không nên trách!" Cô bé thấy bác cả cung kính giải thích.

Đương nhiên, ám chỉ điều gì, Bạch Tuyết cũng hiểu.

"Ông cháu gái còn nhỏ như vậy, không nên xuất hiện ở đây." Lãnh Dạ tà mị liếc mắt nhìn cô bé, lạnh giọng nói.

"Là là là, bất quá, cô bé còn sạch sẽ." Cô bé thấy ý tứ trong lời nói của Bác quá trắng ra.

"Cũng là, bây giờ con gái sạch sẽ thế nhưng không nhiều lắm." Lãnh Dạ thản nhiên nói.

Trong lòng Bạch Tuyết nổi giận không thôi!

"Xin lỗi, tôi muốn đi toilet một chút." Vẻ mặt ngọt ngào đỏ bừng chạy ra ngoài, không để ý tới tiếng la của Bác cả.

Bạch Tuyết vừa nhìn, thấy cơ hội đã tới.

Mọi người đều khách sáo nói nói, một lát sau.

"Tổng giám đốc Lãnh, xin lỗi không tiếp được, tôi ra ngoài nghe điện thoại." Bạch Tuyết căn môi nói, ý tưởng trong đầu dần hiện lên. Lãnh Dạ gật gật đầu, Bạch Tuyết đi ra ngoài.

Vừa rồi hành động của Bạch Tuyết đều bị Lãnh Dạ thu hết vào đáy mắt, anh muốn nhìn xem cô gái nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Bạch Tuyết không phải ra ngoài nghe điện thoại, liền đi rất nhanh đến phòng vệ sinh.

Quả nhiên, trong phòng rửa tay truyền đến tiếng khóc nho nhỏ.

"Đừng khóc!" Bạch Tuyết nhỏ giọng nói.

Cô gái giương mắt lên nhìn Bạch Tuyết trong gương.

Bạch Tuyết hết hồn!

Sao cảnh tượng này lại quen thuộc đến thế?

Người trong gương hình như là chính mình, tâm không khỏi đau!

Lãnh Dạ quên Bạch Tuyết sao có thể nhớ được! Tình huống này giống lúc trước cô cũng từng bị Ba mình giới thiệu cho những người đàn ông có tiền.

Lúc đó cô cũng trốn ở trong nhà vệ sinh khóc, Lãnh Dạ bỗng nhiên xuất hiện ở trong nhà vệ sinh, hơn nữa còn mang cô ra khỏi chỗ đó, thế nhưng, cô cự tuyệt!

Lúc đó, Bạch Tuyết lo lắng Lãnh Dạ chỉ chơi đùa cô mà thôi, cho nên cô nói rất nhiều lời nói trái lương, làm Lãnh Dạ tức giận bỏ đi!

Lúc này, tình trạng của cô bé này khiến Bạch Tuyết có cảm giác quen thuộc!

"Chị, bị chị chê cười rồi!" Cô bé cúi đầu nhỏ tiếng nói.

"Em nguyện ý làm như vậy sao?" Bạch Tuyết đầu tiên là muốn biết cô bé này nghĩ như thế nào?

Cô bé lắc lắc đầu.

" Em không cảm thấy anh ta là một người đàn ông không tệ sao, có tiền, vừa anh tuấn!" Bạch Tuyết thăm dò nói.

"Anh ta?"

"Rất nhiều cô gái đều muốn cùng người đàn ông đó lên giường, em không thích sao?" Bạch Tuyết quan sát cô bé.

"Chị, đàn ông đẹp trai có tiền có rất nhiều, chẳng lẽ em sẽ phải thích hết?" Cô bé trong giọng nói có chút tức giận.

"Chị hiểu rồi." Bạch Tuyết gật đầu nói, hơn nữa bắt đầu cấp tốc tự hỏi.

"Thế nhưng, em không làm như vậy... Bác cả sẽ trách em..." Cô bé uly khuất lại khóc lên, nước mắt lại chảy

ra nữa.

"Em gái, chị nghĩ ra một biện pháp." Mặc dù Bạch Tuyết gọi cô là em gái, thế nhưng Bạch Tuyết thấy cô bé này nhỏ hơn cô chỉ mấy tuổi mà thôi, đơn giản là cô đã trải qua quá nhiều việc, nên có nhiều kinh nghiệm hơn cô bé!

"Cái gì?" Cô bé không tin ngẩng đầu, nhìn Bạch Tuyết, chị gái tại sao muốn giúp cô?

"Chị giúp em." Bạch Tuyết lại lập một nói.

"Chị gái, chị có phải hay không thích người đàn ông kia?" Cô bé khiếp đảm hỏi một câu, mặc dù biết rất không lễ phép, thế nhưng, lòng hiếu kỳ vẫn là xui khiến cô nói ra như vậy lời.

"Chị có thích một người đàn ông, nhưng không phải là anh ta ." Bạch Tuyết quyết đoán trả lời.

"Nga."

"Chờ một chút, em sẽ giả bộ đồng ý, sau đó muốn chị và em cùng với anh ta đi khách sạn, anh ta sẽ nghĩ là em bởi vì sợ, cho nên muốn tìm một cô gái khác đi cùng, lúc đó chị sẽ có biện pháp." Bạch Tuyết nhìn chăm chăm cô bé nói.

"Chị gái, em có cái này, đây là Bác cả cho em, Bác ấy nói Tổng giám đốc Lãnh đồng ý, để em uống nó!" Cô bé lấy ra một bao đông tây, Bạch Tuyết mở vừa nhìn, trong lòng đều biết .

Đê tiện!

Cư nhiên lãng phí như thế!

Bất quá!

Có bao dượng này, sự việc thuận lợi tiến hành .

"Em đi ra ngoài trước, một chút chị sẽ ra." Bạch Tuyết đem vỉ thuốc nắm chặt ở trong tay, để cô bé ra ngoài trước.

Lúc Bạch Tuyết rời khỏi, Lãnh Dạ có chút không nhịn được, thế nhưng, ba anh em kia cho rằng Lãnh Dạ không kiên nhẫn là bởi vì cháu họ rời khỏi đó, trong lòng không khỏi cảm thấy có hi vọng.

Cô bé trở về, ngồi xuống, vẫn như cũ ngồi yên không nói.

Khoảng chừng hai phút sau, Bạch Tuyết bước vào.

Lãnh Dạ liền an tâm, liếc mắt một cái nhìn không thấy cô gái nhỏ trong lòng anh liền không nữa!

Trên bàn rượu, ba người đàn ông đó thay phiên mời rượu Lãnh Dạ, nhìn bầu không khí như một mảnh hài hòa , thật ra là ai cũng ôm tâm ý.

Lãnh Dạ thái độ nhàn nhạt, mặt không đổi sắc uống rượu, Bạch Tuyết có chút nghi hoặc, người này cần phải xã giao sao? Bất kể là thân phận của anh ta hay là tính cách của anh ta, tựa hồ cũng không cần xã giao cùng những người đàn ông đó! Thế nhưng, anh ta vì sao vẫn uống rượu?

Chẳng lẽ anh ta có cảm giác với cô bé đó ?

Vốn Bạch Tuyết tính toán, chỉ cần Lãnh Dạ không thích cô bé, như vậy cô cũng không cần ra tay giúp. Thế nhưng, nếu như Lãnh Dạ cảm thấy hứng thú với cô bé, cô nhất định phải ra tay trợ giúp cô bé.

Lúc này, ba người đàn ông đó cứ nhiên hướng Bạch Tuyết mời rượu.

Đây là việc mà Bạch Tuyết không nghĩ đến , kỳ thực, lúc Bạch Tuyết rời khỏi , Lý bí thư đã uống vài chén, Bạch Tuyết tự nhiên không biết, Lý bí thư năng lực làm việc vô luận là bàn rượu, vẫn là làm việc đều không thể chê.

Bạch Tuyết nhìn ly rượu, rốt cuộc nên uống hay là không nên uống?

Lãnh Dạ cũng không dám mời Bạch Tuyết uống rượu, cô gái nhỏ uống say bộ dáng ra sao anh đã thử qua, đó cũng không phải là bình thường!

Ai biết lúc này.

"Cô ấy sẽ không uống rượu, Lý bí thư uống thay đi." Lãnh Dạ thản nhiên nói.

Bên cạnh Lý bí thư cả kinh, tổng giám đốc có ý gì?

Ý nói Bạch Tuyết không thể uống rượu sao?

Vẫn là đau lòng vì người phụ nữ kia?

Mặc kệ thế nào, Lý bí thư vẫn là mỉm cười bưng ly rượu lên, ưu nhã uống một hơi cạn sạch.

Bạch Tuyết giật mình trộm liếc Lãnh Dạ một cái.

Để tỏ lòng cảm ơn, Bạch Tuyết cố ý nâng ly mời rượu Lãnh Dạ, đương nhiên là nhân cơ hội bỏ thêm đồ gia vị vào rượu.

Một lúc sau, Lãnh Dạ đã có cảm giác say, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi đó, Lý bí thư cũng say, được Lãnh Dạ ra tay đỡ .

Bạch Tuyết rốt cuộc cũng hiểu ra hành động đó? Thì ra là đỡ người .

"Mau lên, mau đỡ Tổng giám đốc Lãnh." Bác cả của cô bé nói.

Cô bé khó xử đứng dậy hướng Lãnh Dạ đi đến, ai biết, ngay lúc cô bé muốn tới gần Lãnh Dạ, Lãnh Dạ lại một phen ôm Bạch Tuyết, lấy thân thể làm điểm tựa.

Bạch Tuyết không biết người đàn ông này là thật uống say hay là đang? Thế nhưng, cũng không có đẩy anh ta ra.

"Cô bé, chị giúp em đỡ Tổng giám đốc Lãnh đi ra ngoài?" Bạch Tuyết xấu hổ nói.

Cô bé đỡ một bên cánh tay của Lãnh Dạ, cứ như vậy, đỡ Lãnh Dạ ra ngoài .

"Cháu gái, Bác cả đã đặt phòng trên lầu, đây là chìa khoá phòng, cháu đỡ Tổng giám đốc Lãnh lên đi, Bác cả và cha con còn có bác ba đi về trước."

Cô bé nhận lấy chìa khoá phòng, gật gật đầu.

Ba người đàn ông đều rời khỏi đó , Bạch Tuyết và cô bé đỡ Lãnh Dạ vào thang máy.

Vào trong thang máy, thân thể Lãnh Dạ ôm lấy eo thon nhỏ của Bạch Tuyết eo, khoe miệng kéo lên.

Anh rất yêu cô gái nhỏ này....

Anh trái tim nhỏ này...

Anh yêu Tuyết nhi...

Anh yêu mẹ của con anh...

Anh rất là nhớ cô gái nhỏ này...

Cô gái nhỏ này cứ nhiên dám dùng thủ đoạn đùa giỡn anh, ha hả...

Lãnh Dạ trong lòng cười thầm.

Lãnh Dạ nương theo cảm giác say thăng thấn khom lưng đem đầu tựa vào cần cổ của Bạch Tuyết, mặc dù, chiều cao của Bạch Tuyết thấp, thế nhưng, vì muốn thân thiết với cô, đành phải ủy khuất thắt lưng một chút đi, si mê ngửi mùi thơm của cơ thể đã lâu không được ngửi.

Đồng thời, Bạch Tuyết cũng ngửi được một mùi thơm quen thuộc toát ra từ cơ thể người đàn ông này.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhất định là mình đang nhớ tới người đàn ông của mình, mới ngửi thấy được mùi thơm quen thuộc!

Lãnh Dạ sở dĩ hôm nay uống nhiều rượu như vậy, nguyên nhân thứ nhất là bởi vì anh nhớ tới cô gái nhỏ của anh Bạch Tuyết, thế nhưng cô gái nhỏ này lại quên mất anh! Cái nguyên nhân thứ hai là bởi vì mẹ anh làm tổn thương anh, mặc dù anh không nói, nhưng là chuyện này vẫn luôn ở trong lòng anh!

Trên thế giới này anh để ý nhất hai người phụ nữ, một là mẹ của anh, một là cô gái anh yêu mến.

Thế nhưng, hai người kia hiện tại...

Bạch Tuyết đột nhiên có loại cảm giác, cảm thấy vị Tổng giám đốc Lãnh này không vui.

Chỉ là, thang máy còn chưa tới tầng trệt, Bạch Tuyết cũng đã cảm giác được thân thể Tổng giám đốc Lãnh bắt đầu từ từ phát nhiệt, Lãnh Dạ nhú mào, chính anh cũng cảm giác được sự khác thường, chỉ là, ly rượu kia là của Bạch Tuyết mời anh, anh không thể không uống, anh rất cao hứng, tối thiểu cô vẫn để ý đến anh!

Cho nên anh không hề do dự uống hết ly rượu bị bỏ thuốc kia, còn làm bộ cái gì cũng không biết.

Liếc mắt thấy bên cạnh có một cái bóng đèn siêu cấp lớn, thật không hiểu cô gái này mang theo cô bé này làm chi nữa? Nhéo nhéo tuần mào, cảm giác trong thân thể có luồng hơi nóng ở dừng động. Mặc dù dựa vào cô gái nhỏ như thế, anh cũng có cảm giác thật thoải mái, thế nhưng, bất quá nghiệm a.

Thang máy tới.

"Cô bé, em mau đi xem căn phòng kia một chút, anh ta muốn phát tác, nhanh lên một chút..." Bạch Tuyết hoảng hốt nói.

Cô bé nhanh chóng đi tìm căn phòng đó?

Lãnh Dạ nhân cơ hội ôm chặt thân thể Bạch Tuyết, cúi đầu hôn môi của cô, Bạch Tuyết tránh né.

"Tổng giám đốc Lãnh, tổng giám đốc Lãnh, chờ một chút được không? Tới phòng nghỉ có được không?" Bạch Tuyết xấu hổ nói.

"Không tốt, hiện tại sẽ phải, hiện tại sẽ phải, khó chịu, khó chịu..." Nhìn người đàn ông này bắt đầu xé rách y phục, Bạch Tuyết bỗng nhiên có chịu cảm giác tội lỗi, dù sao thuốc này là do bác của cô bé chuẩn bị cho cô bé, hiện tại người đàn ông này thay cô bé uống, ủy khuất cho người đàn ông này !

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Đánh Tráo

“Chị, bên này . . . “ Điem Điem cách đó không xa gọi cô, Bạch Tuyết kéo Lãnh Dạ đi qua.

Thật vất vả vừa đỡ vừa an ủi Lãnh Dạ dẫn vào trong phòng, Bạch Tuyết xoay người đóng cửa, từ phía sau Lãnh Dạ ôm lấy cô, môi ẩm ướt cuộn loạn hôn trên cổ của cô khiến cô co rụt cổ lại, cả người tê dại.

Điem Điem ở bên cạnh nhìn thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảng.

Bạch Tuyết đành phải trình diễn cung xuân đồ, hiện tại cô muốn chính là Tổng giám đốc Lãnh hoàn toàn mơ hồ thì cô mới thực hiện được kế hoạch của mình.

Trước khi cô ở trong nhà vệ sinh đã chuẩn bị trước cho Lãnh Dạ một người, chỉ cần cô gọi một cuộc điện thoại, thì cô gái kia sẽ lập tức làm thỏa mãn người đàn ông này, nhưng mà, hiện tại sức nóng còn chưa đủ, nghe nói loại dược này sau 20 phút, sẽ không nhận biết được ai, ý thức bắt đầu mơ hồ, sẽ không rõ cô gái cùng anh ngủ là ai? Loại đàn ông có tiền chỉ biết làm nhục con gái, nên tìm cho anh ta một cô gái nếm thử, thay đổi khẩu vị!

Điem Điem xấu hổ khuôn mặt đỏ lên như trái ổi.

Bạch Tuyết vừa nhìn thấy không được, cô vẫn ở chỗ này, điệu bộ này chưa chịu được, vì vậy.

Điềm Điềm, em đi ra ngoài trước, nhớ kĩ sáng sớm ngày mai qua đây, nhớ kĩ sáng sớm bốn giờ nhất định phải qua đây, bằng không chị cũng không giúp được em.” Bạch Tuyết một bên bị Lãnh Dạ quấy rối, vừa nói.

Điềm Điềm nghĩ đến Bạch Tuyết định bụng thay cô trên giường, sau đó sáng sớm ngày mai làm cho cô thay thế chỗ Bạch Tuyết.

Thực ra, Bạch Tuyết bí mật chuẩn bị người khác, cô mới không ngu như vậy, liệu mình cứu người khác mà hại mình!

Cô còn một già một trẻ phải nuôi sống, cô không muốn bị giày vò đến mức không dậy nổi!

“Chị, cảm ơn chị . . . “

Điềm Điềm khóc, kích động đi ra ngoài.

Một khắc khi Điềm Điềm rời đi, áo của Bạch Tuyết đã không cánh mà bay, một cảm giác lạnh thối qua người.

“A ——“ Bạch Tuyết cả kinh, nhìn thấy cục diện không thể khống chế.

Một bên bị Lãnh Dạ vô tình cản xé, một bên bắt đầu lấy điện thoại trong túi áo mình, ai ngờ?

Bi ai!

Trên người không có quần áo, làm sao còn túi áo!

Cố gắng ngồi nửa người đi lấy quần áo trên mặt đất, biết là lúc cô cố gắng đưa tay đi lấy điện thoại tìm cô gái kia tới chữa cháy!

Cô vừa mới ngồi một chút, đã bị Lãnh Dạ xách đứng lên, tiếp tục mạnh mẽ hôn.

Cô lại ngồi xuống một chút, lại bị Lãnh Dạ xách đứng lên, càng điên cuồng hôn môi.

Không thể bỏ cuộc, bằng không lập tức bị cưỡng bạo rồi!

Lúc này, trong lòng bi ai bởi vì thất thân, đến lúc đó khóc tìm mộ phần không được!

Mình làm chuyện tốt có phải quá sức rồi không?

Đành vậy, cô kiên trì, tiếp tục ngồi xuống, ai ngờ lại bị xách đứng lên.

“Không thích ở chỗ này?” Lãnh Dạ dừng lại, mê loạn hỏi.

“Hả?” Bạch Tuyết trừng mắt lớn không rõ nguyên do.

“Vậy đi lên giường.” Lãnh Dạ đẩy, Bạch Tuyết từ từ ngã xuống trên giường lớn mềm mại.

“Hả —— tôi không phải là ý đó, tôi là . . . Tôi là muốn . . . . Nhặt quần áo của tôi. . . .” Bạch Tuyết liếc mắt xem xét quần áo cách mình xa hơn, bi ai nói ra.

Lãnh Dạ mặc dù là yêu, nhưng mà, chống cự cũng không ngừng được hiệu lực phát tác của thuốc, lúc này đã muốn tiến vào không nghe được bất cứ điều gì, mãnh liệt nhào tới trên người Bạch Tuyết, chặn đệm khách sạn thật sự rất mềm mại, Bạch Tuyết bị đè vùi lấp vào trong, quần áo trên người cô đã sớm không còn một mảnh. Da thịt trơn bóng lóa lộ ra bên ngoài.

Lãnh Dạ hôn mãnh liệt. Anh hung hăng hút mỗi một chỗ da thịt của Bạch Tuyết, mỗi một chỗ. Hơi thở đàn ông cũng theo đó mà đến. Hai tay của anh cũng không nhàn rỗi, sờ qua mỗi một tấc da thịt của cô, sức lực tay càng ngày càng mạnh.

Bạch Tuyết có chút đau, nước mắt ở khóe mắt chảy ra, dùng hết toàn bộ sức đẩy Lãnh Dạ ra, lớn tiếng nói: “Em đi tắm.” Thực ra, Bạch Tuyết phải thật nhanh nhặt quần áo ở trên mặt đất, sau đó chuẩn bị gọi điện thoại cho cô kia, làm cho cô ấy chạy nhanh lại đây thay thế chỗ của cô, cô không kiên trì nổi nữa!

Ai ngờ?

Bởi vì vội vàng xuống giường, chân vừa mới chạm đất, liền một cước đem điện thoại trong túi đá ra xa, nhìn thấy điện thoại từ túi áo lòi ra, bởi vì một cước kia dùng sức quá lớn, di động trong túi áo lòi ra cũng không có dừng lại, mà là bay vèo chui vào đồng quần áo.

“A —— dừng lại, chờ một chút . . . .” Bạch Tuyết ngồi xổm trên mặt đất hô lớn, điện thoại vẫn vô tình từ bỏ Bạch Tuyết, tiến vào thật sâu đồng quần áo phía dưới.

Bạch Tuyết vò đầu, trong di động có số của cô gái kia, mặc dù hiện tại dùng điện thoại trong khách sạn gọi, cô cũng không biết số!

Thật buồn bực!

Sự việc làm sao có thể thành ra như vậy? !

Thật bất lực!

Thời điểm Bạch Tuyết đang buồn bực thân thể liền rời khỏi mặt đất, bay lên trời.

“A —— buông tôi ra, buông tôi ra . . . .” Bạch Tuyết đánh khắp người Lãnh Dạ, hi vọng Lãnh Dạ buông cô ra.

Nhưng mà, Lãnh Dạ bị tác dụng của thuốc làm cho khó chịu, anh làm sao có thể buông ra trong khi thân thể của cô làm anh thoải mái.

“Cô gái nhỏ, anh muốn em, anh muốn em.” Lãnh Dạ nỉ non nói.

“Thật sự rất khó chịu sao?” Bạch Tuyết đau xót hỏi, thực ra không cần hỏi cũng đã nhìn ra, người đàn ông lúc này chính là dã thú đang đói khát, anh hiện tại khó chịu như vậy, đều là do cô làm hại anh.

Nhưng mà cô cũng là có lòng muốn giúp Điềm Điềm, cô không đành lòng nhìn cô bé kia bị phá hủy như vậy.

Nhưng mà, cô cũng không muốn hy sinh chính mình.

Hai chân mạnh mẽ bị tách ra, đồng thời bị kéo ra hai bên, anh bắt đầu trêu chọc cô, thân thể cô gái này anh rõ như lòng bàn tay, mặc dù hiện tại ý thức mơ hồ, anh cũng biết phải làm như thế nào để làm cho cô động tình.

“Tổng giám đốc Sói, coi như là tôi bỏ thuốc anh, nhận được báo ứng đi!” Bạch Tuyết ủy khuất nói a, cô làm sao cũng không có nghĩ đến chính mình hạ được người đàn ông này, lại tự mình giúp cho người đàn ông này hạ hỏa! Sớm biết vậy sẽ không làm chuyện tốt!

Chẳng phải biết, mặc dù hôm nay Bạch Tuyết không bị hạ được, bị Lang Vương ăn sạch sẽ không thể tránh được.

Nhưng mà, cô không nghĩ tới chuyện buổi tối này lại lâu như vậy, toàn bộ sức lực trên người đều bị người đàn ông này làm bùng nổ không còn một mảnh, khoảnh khắc người đàn ông này tiến vào cơ thể cô, luôn hung hăng vận động, liên tục mấy giờ, nhưng mà, hết lần này tới lần khác người đàn ông này vẫn không chịu buông tha cô! Lãnh Dạ lúc đầu thú dục rất mạnh mẽ, hiện tại bị hạ được, đương nhiên là mạnh hơn nữa.

Cuối cùng, nửa thân dưới đau đớn làm cho cô khóc cầu xin anh dừng lại, cầu anh nhẹ chút, cầu anh chậm chút, nhưng mà đều phí công vô ích! Cuối cùng cũng hôn mê.

Chờ người đàn ông này xong chuyện, lòng trách nhiệm cùng dũng khí buộc Bạch Tuyết phải tỉnh lại, cô bị đau mở mắt ra, mí mắt thật nặng, cả người đau nhức!

Hóa ra người mệt không chỉ có mình cô, người đàn ông này cũng ngủ mê man, vũ khí của anh còn cắm trong thân thể cô, cô chậm rãi xê dịch mông ra phía sau, nhẹ nhàng đem vũ khí nguy hiểm lấy ra, lặng lẽ dựa vào bên giường.

Xem ra, người đàn ông này cũng túng dục quá độ, mệt tới cực điểm, anh không có phát hiện Bạch Tuyết rút vũ khí của anh ra, vẫn như cũ nhắm chặt mắt ngủ.

Nhanh chân bước xuống giường, không dám đi giày, lặng lẽ nhặt quần áo trên mặt đất, nhưng mà không còn mặc được, bất đắc dĩ phải mượn quần áo của người đàn ông kia mặc, Bạch Tuyết cầm lấy áo sơ mi màu trắng mặc vào, nhẹ nhàng đi đến cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, ra hiệu Điềm Điềm có thể bất cứ lúc nào đi vào.

Quả nhiên không bao lâu, cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, Điềm Điềm sợ hãi tiến vào, cô thấy Bạch Tuyết ngồi ở thảm trên mặt đất, mặt mũi trắng bệch.

Đã trải qua hơn nửa đêm hoan ái, trên người Bạch Tuyết đủ loại dấu tay cùng máu ứ đọng, trên người còn có xanh tím cùng móng cào, trong mắt Điềm Điềm chính là vô cùng thâm cảm!

“Chị? Đều là em hại . . . “

“Hư —— đỡ chị ra ngoài!” Hai chân Bạch Tuyết run run đứng không nổi, một mực ngồi trên thảm.

Điềm Điềm nén nước mắt đỡ Bạch Tuyết ra ngoài, dựa vào hành lang.

“Em mau vào trong, cởi toàn bộ quần áo, nhớ kĩ ngày hôm qua chị dạy em, đưa áo khoác cho chị mặc, nhanh lên đi vào!” Bạch Tuyết dặn dò.
“Chị, chị muốn em làm sao để cảm ơn chị? Chị đang ở đâu, em sẽ đi tìm chị?”

“Mau vào đi, bằng không, chị đây liền không nhận tội!” Bạch Tuyết đẩy Diễm Diễm vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa, dựa tường, hai chân đau muốn chết, không có một chút sức lực, run rẩy đi ra khách sạn.

Hai giờ, đã là sáng sớm.

Lãnh Dạ bị tiếng khóc đánh thức, vuốt vuốt tóc rối loạn, cả người mệt mỏi làm cho anh nhúu mày.

Cô gái này vì sao sáng sớm đã khóc?

Sau khi lắng nghe, bỗng dừng tỉnh táo, từ trên giường nhảy dựng lên, vì âm thanh này này không phải là Bạch Tuyết, không phải người phụ nữ của anh!

Lãnh Dạ hí mắt, con người sắc bén. Miệng anh đóng chặt, nhìn thấy cô gái ngồi trên thảm, không mặc quần áo, chỉ bọc chăn ở ngoài, quan trọng là mặt đều bị che khuất, da thịt lộ lồ ở bên ngoài có rất nhiều vết máu ứ đọng, còn có vết tích bóp, tóc lộn xộn không chịu được, vừa nhìn cũng biết là bộ dạng bị làm nhục.

Cô gái cúi đầu, cả người lạnh run, Lãnh Dạ nhìn lướt qua trên giường, giường đệm lộn xộn, thậm chí có rất nhiều chất lỏng dính dính, đó là gì anh liếc một cái cũng biết, phải rất điên cuồng mới có thể có công trạng nhiều như vậy, là một người đàn ông cũng từng phát sinh nhưng chuyện như vậy ở đây!

Lãnh Dạ ngồi trở lại giường, bởi vì anh phát hiện mình cũng không mặc gì, nhúu mày càng chặt, trong con người bắn ra hàn ý đáng sợ, nhìn người

phụ nữ trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Tại sao lại là cô?”

Điềm Đoềm sợ tới mức run cầm cập, không dám trả lời bất cứ vấn đề gì, cô sợ, sợ người đàn ông tàn bạo này!

Lãnh Dạ nổi giận!

Chết tiệt, ngày hôm qua nhớ rõ ràng là ôm Bạch Tuyết, làm sao có thể biến thành cô ta? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Làm sao cô gái này lại ở đây? Chẳng lẽ đêm hôm qua mây mưa cùng cô ấy sao?

Lãnh Dạ hoàn toàn tức giận!

Thanh âm càng thêm âm lãnh: “Tôi hỏi cô một lần nữa, tại sao là cô?”

Biết người đàn ông này đang tức giận, Đoềm Đoềm cố nén sợ hãi ngẩng đầu, hoảng hốt nói: “Ngày hôm qua là anh ôm tôi, không cho tôi rời đi, cuối cùng, cuối cùng còn . . . .”

“Đáng chết —— tôi nhớ rõ ràng chính là ôm cô ấy, làm sao lại biến thành cô?” Lãnh Dạ dùng hết sức lắc đầu, chẳng lẽ thuốc kia làm cho anh mê loạn, mơ hồ không rõ ai là ai? Nếu như vậy cô gái này trở thành người phụ nữ của anh!

“Ngày hôm qua người phụ nữ của tôi cùng cô đỡ tôi vào phòng đi đâu? Nói ——” Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi, trong con người sắc bén hận không thể trực tiếp giết người con gái vẫn run rẩy trước mắt.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 215 Bị Cường! (Siêu Cấp Đặc Sắc)

Edit và Beta : Bích Trâm

Lãnh Dạ nghĩ đến mình và một cô gái xa lạ rối loạn cả đêm, trong lòng liền bốc hỏa! Dù cho loạn cũng phải là anh và cô gái của anh loạn a, thế nào lại là cô bé này?!

Cô gái chết tiệt chết ở đâu rồi?

Bởi vì đêm hôm qua uống quá nhiều rượu, đầu đau lợi hại, dùng sức xoa xoa huyết thái dương, đầu vẫn như cũ ần ần đau nhức. Lúc này, tâm tình của anh lên tới cực điểm, mà lại không có chỗ phát tiết!

"Cô lập tức mặc quần áo vào rồi biến đi, chuyện của ba cô tôi sẽ an bài!" Lãnh Dạ không muốn nhìn đến thân thể của cô bé này đã thay thế thân thể của Bạch Tuyết, anh hận không thể bóp chết cô gái nhỏ của anh, thế nhưng, biết cô bé này cũng là người bị hại, cho nên anh nhịn!

Tất cả mọi chuyện là bởi vì cô gái nhỏ hạ được anh, nếu không anh sao có thể không nhận ra và anh gọi cô gái này là ai!

Nhìn cô bé mặc quần áo chậm rì, Lãnh Dạ không nhịn được: "Lập tức rút ra ngoài ——" có một loại đàn ông mặc dù cái gì cũng không có xuyên, cũng không có bất luận tư thái gì, liền như vậy ngồi ở trên giường, tức chính là như thế, mỗi một chữ của anh, mỗi một câu nói đều là làm cho

người ta không lạnh mà run, trong lòng run sợ, toàn thân tản ra uy nghiêm cùng lãnh khốc.

Không hề nghi ngờ, Lãnh Dạ chính là loại đàn ông này.

Uy nghiêm, khí phách, lãnh khốc, âm ngoan.

Chính là loại đàn ông này, bị Bạch Tuyết dắt, vì Bạch Tuyết rất đúng mực, rối loạn tâm trí, mỗi khi gặp được Bạch Tuyết , anh đều mất bình tĩnh!

Điềm Điềm khóc suốt suốt sau đó rời khỏi, cô bé thương tâm là bởi vì cô bé thấy áy náy với Bạch Tuyết, Lãnh Dạ nói, sẽ giúp đỡ bọn họ, Bạch Tuyết cứu toàn bộ gia đình bọn họ, cũng cứu cô, thế nhưng, cô lại không biết địa chỉ của chị, làm thế nào có thể gặp mặt cảm ơn Bạch Tuyết?

Càng nghĩ càng khó chịu, trên thế giới này lại có người tốt như vậy, may mắn cho cô gặp được.

Điềm Điềm rời khỏi, Lãnh Dạ lập tức đứng dậy, cầm lấy quần áo rơi loạn xạ trên mặt đất, chỉ là không có tìm được áo sơ mi của anh!

Trên mặt đất chỉ có quần áo của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết đã xử lý, duy chỉ có cái điện thoại di động là lấy không được, Bạch Tuyết đành phải nhẫn tâm từ bỏ, nếu không làm sao bây giờ? Cô bị người đàn ông kia lấn qua lấn lại gần chết, làm gì mà còn hơi sức đi tìm!

Lãnh Dạ cho rằng áo sơ mi của anh là bị cô bé kia mang đi rồi, kỳ thực, áo sơ mi của anh là bị Bạch Tuyết mang đi.

Bạch Tuyết về đến nhà, đi lại tủ quần áo, lấy bộ quần áo ngủ sạch sẽ, sau đó đi phòng tắm, cô tắm rửa sạch sẽ, thừa dịp bọn nhỏ còn đang ngủ, còn có cá tên Lãnh Dạ vô lại kia chắc cũng còn ngủ!

Cuối cùng đem chính mình tắm sạch, mặc áo ngủ, vừa cởi quần áo (áo sơ mi trắng) trực tiếp bỏ vào trong bồn, cũng bỏ luôn áo ngủ vào trong bồn, lấy áo ngủ bỏ lên phía trên che đi cái áo sơ mi trắng bị rách của Lãnh Dạ. Đơn giản thu thập một chút. Sau đó lên giường nằm xuống ngủ, hiện tại cô rất mệt!

Lúc này, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt âm trầm như địa ngục phán quan, một cổ hắc ám khí thể theo trên người anh tản ra: "Em tối hôm qua đi đâu?" Lãnh Dạ lạnh lùng hỏi.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ bảo mẫu của nhà cô, anh ta đây là đang trách cứ cô trở về nhà quá muộn sao? Đúng vậy, trời gần sáng cô mới trở về nhà!

Lãnh Dạ tức giận, cô gái chết tiệt dám hạ được trong rượu của anh cư nhiên lại chạy về nhà ngủ, nghĩ đến chỗ này, trong lòng liền không hiểu vì sao tức giận, hình như Bạch Tuyết bên còn không biết chuyện gì xảy ra.

Bạch Tuyết không nói lời nào, cô không biết phải trả lời thế nào!

Nhìn người đàn ông này và Tổng giám đốc Sóc giống hệt nhau, mặc dù còn không xác định anh có phải hay không là người đàn ông của cô, có phải hay không là cha đứa nhỏ? Thế nhưng, dù sao đã từng có hai lần quan hệ, lúc này bị người đàn ông này chất vấn, trong lòng vẫn có cảm giác như là phản bội anh.

Rất không có tư vị!

"Trả lời tôi, hôm qua cô đi nơi nào?" Lãnh Dạ nổi giận quát.

"Tôi đi đâu thì tại sao phải nói cho anh biết?" Bạch Tuyết trong lòng cũng không thoải mái, bị Lãnh Dạ chất vấn như thế, có chút thẹn quá hóa giận, cô tại sao có thể để cho người khác biết đêm qua cô vốn làm chuyện tốt, kết quả bị người đàn ông đó áp ở trên giường giằng co gần chết!

Bạch Tuyết không ngờ cô cả đêm chưa có trở về, Lãnh Dạ gần như nổi giận, có chút ngoài ý muốn?

Bình thường cảm giác người đàn ông này không cái chính kinh. Ai biết lúc này, trên người anh âm lãnh khiến Bạch Tuyết không khỏi sợ hãi, hình như cô trắng đêm không về thật xin lỗi anh!

Lãnh Dạ vèo một cái đi tới bên giường Bạch Tuyết, giận giữ trừng mắt nhìn cô: "Nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh, liên vĩnh viễn đều là của anh, nếu em dám để cho người khác làm gì với em, anh liền giết chết hẳn ta." Lãnh Dạ âm ngoan nói, Bạch Tuyết bị khí thế trên người anh dọa sợ.

Không ngờ người đàn ông này cũng âm ngoan như thế, lại vì cô muốn đi giết người, trời ạ! Đã gây họa, ngàn vạn không thể cho anh ta biết hôm qua cô đi đâu?

Nếu không tên đàn ông kia và anh nhìn giống nhau như đúc rất nguy hiểm, dù sao bọn họ vẫn là song bào thai!

Nếu quả thật là như vậy, cả hai anh em đều ngủ cùng cô?!?

Bạch Tuyết càng nghĩ càng nghĩ phát điên!

"Anh đi ra, tôi muốn nghỉ ngơi." Bạch Tuyết quát, cô không muốn lại bị anh chất vấn, trong lòng có quỷ, tự nhiên không muốn bị người ta đuổi theo hỏi!

Nhưng mà, Lãnh Dạ thật ngoan ngoãn đi ra, mà là chạy thẳng tới cửa lớn đi rồi.

Trời gần sáng, ở quán bar.

Nhị thiếu Quan Phàm mắt buồn ngủ mông lung ngồi ở bên phải Lãnh Dạ, tam thiếu Đoan Mộc cũng là mắt buồn ngủ mông lung ngồi ở bên trái

Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ không nói, uống rượu, nghĩ đến đêm hôm qua liền tức giận, rất mất hứng, vốn là tính toán đẹp đẽ anh âu yếm với cô gái nhỏ, ai biết sẽ biến thành như vậy? !

"Đại ca, anh mới sáng sớm đem chúng em gọi tới chính là nhìn anh uống rượu sao? Lại nói bụng rỗng uống rượu sẽ tổn hại thân thể! Không tốt!" Đoan Mộc xoa xoa mắt chưa tỉnh ngủ nói.

"Tổn hại thân thể? Đêm hôm qua anh bị cưỡng bạo!" Lãnh Dạ nói xong bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, nhìn ra rất phiền muộn, rất tức giận.

"Đại ca, anh là có ý gì?" Quan Phàm không hiểu có ý gì? Đoan Mộc có bao nhiêu còn đoán được một điểm, chuyện này hẳn là đại ca và chị dâu có quan hệ.

Đoan Mộc và Quan Phàm cách một chút thì nhìn Lãnh Dạ, ý tứ chuyện gì a? Hình như nhìn rất nghiêm trọng .

"Anh bị người ta cưỡng ngủ!" Lãnh Dạ giận dữ gầm lên, hung hăng nâng ly rượu quăng xuống đất.

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Đoan Mộc và Quan Phàm đồng thời nghi vấn là không phải là mình nghe lầm? Hoàn hảo quán bar là nhà của bọn họ mở ra, hiện ở trong này cũng không có người ngoài, chỉ có ba người bọn họ, nếu không lời này truyền đi thì nhiều buồn cười, đường đường là người đàn ông cư nhiên bị người ta cưỡng, kia nhiều lắm người phụ nữ uy mãnh a!?

"Đáng chết! Anh nhớ rõ ràng người anh ôm là cô gái nhỏ chính là chị dâu của các người, mẹ nó! Ai biết tình lại vừa nhìn lại là một người phụ nữ khác! Lãnh Dạ nổi giận, lại uống tiếp một ly rượu đây.

"A? Ha ha..."

Đoan Mộc và Quan Phàm trực tiếp cười vang.

"Đại ca, anh nói anh bị phụ nữ cưỡng ngủ?" Đoan Mộc cười nằm bò ở trên quầy ba.

"Đại ca, có lầm hay không? Kia, chị dâu đi đâu?" Quan Phàm cười hỏi.

"Đáng ghét, chị dâu em cứ nhiên ở nhà ngủ ngon!" Lãnh Dạ phẫn nộ gầm nhẹ.

"A?"

"A?"

Hai người giật mình đồng thời a ra tiếng.

Nhìn thấy hai người đàn ông bên cạnh cười nghiêng ngả, Lãnh Dạ đầu hung hăng bắn ra một đạo hàn quang: "Hai người các người có phải hay không rất muốn đi châu Phi làm việc, anh không để ý đem các người ném qua bên đó." Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

Đoan Mộc và Quan Phàm thật sâu biết bọn họ là vô tội, đại ca phải ngủ cùng người phụ nữ kia dù cho đem hai người bọn họ ném tới châu Phi đi, cũng không phải là bị phụ nữ cưỡng ngủ sao? Đây là không thay đổi được sự thực!

Mặc dù nghĩ như vậy, thế nhưng ai cũng không dám nói ra, đều ngoan ngoãn cố nín cười!

Hai người lập tức nghiêm túc rất nhiều.

"Đại ca, anh sao có thể ngay cả chị dâu cũng không nhận ra? Không phải là anh em muốn nói anh, anh cũng quá nhập tâm đi!" Đao Mộc nói thật nhỏ, kỳ thực, trong lòng vẫn là cười lớn, bất đắc dĩ cũng là cực lực chịu đựng, bởi vì trước mắt sắc mặt đại ca đen dọ người!

"Xem ra đại ca làm việc không thích bật đèn, nếu không sao có thể không biết ai là chị dâu!" Quan Phàm cũng bất đắc dĩ nói.

"Anh bị người ta hạ được." Lãnh Dạ nói xong lại uống một ly rượu lớn.

"Hạ được?"

"Hạ được?"

Đao Mộc và Quan Phàm đồng thời khiếp sợ, đại ca bị hạ được? Thật bất khả tư nghị, là ai có gan này? Đại ca bản lĩnh người khác không biết, hai người bọn họ thế nhưng rất rõ ràng, đừng nói là đại ca bị hạ được, chính là muốn tát anh một cái so với việc đại ca bị hạ được còn khó hơn lên trời, người như đại ca cư nhiên cũng sẽ bị người khác hạ được! Người kia thật lợi hại hơn người?

Đại ca tính cảnh giác cực cao, ngay cả sát thủ cao nhất cũng đừng nghĩ tổn thương tới một sợi tóc gáy của anh. Đao Mộc và Quan Phàm lập tức sắc bén hỏi rõ, trong lòng cũng không ngừng cười trộm .

"Đại ca, là ai có này bản lĩnh?" Đao Mộc sắc bén hỏi.

"Đại ca, bên cạnh anh lại có xuất hiện người nguy hiểm như vậy!" Quan Phàm nghiêm túc nói, nghĩ đến liền không lạnh mà run, cái này chính là mị dược hoàn hảo, kia vạn nhất là độc dược thì phiền toái, phải muốn tra rõ.

Lãnh Dạ vẫn không nói!

"Ca, mặc dù anh không phải cam tâm tình nguyện ngủ, nhưng là thế nào nói anh cũng là đường đường là một đấng mày râu, bị ngủ một chút cũng không có tổn thất gì, đừng có một bộ dạng như tận thế vậy!"

"Chính là a, đại ca, anh như thế coi trọng trinh tiết, các huynh đệ đều rất có áp lực !" Quan Phàm bất đắc dĩ than buông tay nói.

"Đại ca, anh yên tâm, huynh đệ chúng ta hai người nhất định sẽ giúp anh bắt đền cái thằng nhóc kia, sau đó cũng sẽ hạ được hãn ta, sẽ đem hãn ném tới châu Phi, để cho hãn động dục phát tử." Đao Mộc không biết sống chết bảo đảm nói.

Vốn đang uống rượu Lãnh Dạ bỗng nhiên toàn thân tản mát ra cường liệt lãnh khí lưu.

"Đúng đúng, nhất định sẽ thay đại ca báo thù, châu Phi đều là dã thú, lớn như vậy đại ca có hài lòng hay không?" Quan Phàm thăm dò hỏi.

"Rất, vừa ý!" Lãnh Dạ quay đầu nhìn nhìn hài huynh đệ tốt lạnh lùng nói.

"Đại ca, nhìn vẻ mặt này của anh, anh không hài lòng sao?" Đao Mộc khiếp đảm hỏi. Trong đầu nỗ lực hồi tưởng mình là không phải lại nói sai? Suy nghĩ kỹ lại, không có a?

"Đại ca, ý tứ của anh, làm như vậy còn chưa đủ ác? Vẫn là, đại ca đã biết người kia là ai?" Quan Phàm thăm dò lại hỏi.

"Đích xác biết!" Lãnh Dạ lạnh lùng nói.

"Ai?"

"Là ai?"

Đoan Mộc và Quan Phàm đồng thời giật mình hỏi, chẳng lẽ đại ca đã đen người

hạ được đi xử lý?

"Chị dâu em!" Lãnh Dạ nói xong, quay đầu lại bưng ly rượu lên uống một ly rượu lớn.

Lúc này, không phải chính Lãnh Dạ uống.

"A?"

"A?"

Đoan Mộc và Quan Phàm khiếp sợ gương mặt, tự nhiên cũng biết vì sao đại ca âm ngoan nhìn bọn họ, hạ được người kia lại là chị dâu, sự thật ngoài ý muốn.

Bọn họ còn nói muốn đem người hạ được ném tới châu Phi đi, còn nói cũng cấp cái kia hạ được người cũng hạ được!

Hai người vốn đều là đối mặt với Lãnh Dạ, lúc này, nhất trí xoay người, đồng thời đối mặt quầy bar, đồng thời lại bưng ly rượu lên, ừng ực ừng ực uống.

"Đại ca, chúng em tự phạt ba ly lớn như thế nào?" Đoan Mộc vô tội nói.

"Đại ca, chúng em thật không biết người hạ được cư nhiên là chị dâu? ! Nếu không đánh chết chúng em cũng không dám nói ra những lời này có phải hay không? Kia nhưng là chị dâu của chúng ta, đại ca yêu chị dâu, chúng em tại sao có thể làm như vậy đâu? Lại nói, chúng em cũng không dám a..." Quan Phàm bưng ly rượu lên uống ừng ực.

Đoan Mộc uống xong, mở chai rượu ra tiếp tục rót rượu, hoang mang quay đầu nhìn về phía Lãnh Dạ.

"Đại ca, em muốn biết , chị dâu làm sao hạ được anh, anh cứ nhiên không phát hiện! Chị dâu thật đúng là không đơn giản." Đoan Mộc không khỏi bội phục Bạch Tuyết, có can đảm, có mưu lược, có quyết đoán.

"Đại ca, chị dâu thật đúng là không đơn giản." Quan Phàm vuốt mống ngựa nói, về Bạch Tuyết, anh đã lãnh hội sự lợi hại, lần trước chính là tại cái quán bar này, Bạch Tuyết uống say, tới một hồi quý phi say rượu, thiếu chút nữa làm anh thiếu máu mà chết, một đêm kia chảy máu mũi, bị chị dâu trêu chọc hận không thể đi gặp, còn bị đại ca đánh một quyền, đau đớn chùng mấy ngày!

Từ ngày đó đến nay, anh liền biết chị dâu là một nhân vật lợi hại, chọc không được, làm không tốt không phải thiếu máu mà chết, chính là bị đại ca đánh chết!

Tránh càng xa càng tốt.

Nhìn đại ca anh minh thần vô lúc này cũng bị chị dâu khiến cho chật vật không chịu nổi, làm anh cảm động lây!

Bị người con gái mình yêu hạ được, còn bị một con bé con xa lạ cường thương!

Rất bi ai !

"Đại ca, anh cũng đừng khổ sở, em thấy chị dâu chính là khắc tinh của đàn ông chúng ta, chuyên môn đến khắc đàn ông!" Quan Phàm bất đắc dĩ nhìn ly rượu, bưng lên uống một hơi cạn sạch.

"Ba ——" Lãnh Dạ hướng về phía sau đầu Quan Phàm hung hăng tát một cái.

"Thành thích ——" Quan Phàm vừa mới uống rượu trong miệng đều văng ra hết.

"Đại ca, hiểu lầm hiểu lầm, ý lão nhị là, chị dâu đây là lấy nhu thắng cương, lấy nhu thắng cương!" Đoan Mộc mau chóng hòa giải, Quan Phàm liền tiếp ho lên.

"Khụ khụ, khụ khụ, khụ khụ, đại ca, hạ được anh là chị dâu, anh lại lấy em ra mà trút giận cái gì! Em không ở nhà ôm chăn ngủ mà ra đây bồi anh, anh cứ như vậy với em sao? Em dễ bị khi dễ lắm sao! Thương tâm chết đi được!" Quan Phàm ủy khuất cầm khăn tay sát bên quỳ bar lên lau.

"Chị dâu em hạ được anh, anh biết!" Lãnh Dạ lại nói ra một câu kinh người, Quan Phàm cũng không ủy khuất, lập tức thấy hứng thú.

"Cái gì?"

"Trời ạ!"

Hai người lại một lần nữa bị chấn động!

"Đại ca, không nên nói đùa đi? Chị dâu hạ được anh, anh cứ uống. Vậy còn có thể oán ai!" Quan Phàm phi thường bất đắc dĩ nói.

"Nguyên lai là, chị dâu không đơn giản, đại ca càng trâu X." Đoan Mộc giật mình nói

"Trâu X cái đầu, anh là nghĩ muốn cùng chị dâu em, không ngờ cô ấy lại bỏ chạy, mới có thể khiến người khác thừa nước đục thả câu!" Lãnh Dạ bi ai nói.

"Kỳ thực, đại ca, loại này gọi là tính kế, đại ca có thể thay đổi khẩu vị thôi, nếm thử mùi vị khác không phải rất tốt sao." Quan Phàm hắc hắc nói.

"Nói bậy! Khá lắm, đổi cái gì khẩu vị, anh chỉ thích khẩu vị của chị dâu em, thay đổi người khác anh không có quen!" Lãnh Dạ có men say, rượu không say người người tự say!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 216.1: Lãnh Dạ Khom Lưng

“Là vậy, khẩu vị cái kia của chị dâu, không đổi không đổi!” Đoan Mộc an ủi.

“Không được! Không thể để cô ấy được tiện nghi, lão Tam, hôm nay em tiếp tục kêu Bạch Tuyết đến công ty của anh, bản thân anh muốn nhìn xem trái tim cô ấy là cái gì mà rốt cuộc lại muốn hạ được anh!” Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

“Đại ca yên tâm, tất cả sẽ được sắp xếp thích hợp.” Đoan Mộc đứng thẳng dậy, nghiêm người cúi chào.

Lãnh Dạ kéo khóe miệng nở nụ cười

“Nghìn vạn lần không thể để chị dâu em phát hiện ra anh, bằng không em sẽ không tốt.” Lãnh Dạ nhắc nhở nói.

"Đó là, đương nhiên. Chị dâu lợi hại em đã cảm nhận được rồi! Lão Nhị, anh có biết hay không chị dâu lần đầu tiên nhìn thấy em liền cho em đây chính là cha của con chị ấy!" Đoan Mộc vui cười nói xong.

“Đồng cảm đồng cảm, chị dâu là một người phụ nữ lợi hại, bá phúc! Đại ca, anh rốt cuộc đem chị dâu từ nơi nào tới đây? Quả thực là cực phẩm, một kẻ dở hơi.” Quan Phàm hỏi, trong con người lộ vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Lãnh Dạ không nói!

Bạch Tuyết làm thế nào mà để cho những người như bọn họ biết được, vì người con gái này anh đã hao phí một ngàn năm, lúc này đây nếu không đem cô giấu kỹ, anh sẽ vĩnh viễn mất đi cô! Mẫu Đơn tiên tử sẽ không có cơ hội khôi phục tiên vị!

Cho nên, Bạch Tuyết nhất định phải duy trì một cách chặt chẽ bên cạnh anh, hiện tại cô là con người, chuyện này đời đời kiếp kiếp cô đều không biết được, nếu có một ngày toàn bộ nguyên thần của cô trở lại, Lãnh Dạ sẽ vẫn tiếp tục bảo vệ cô, đến khi nguyên thần cô ấy trở về chỗ cũ.

Chỉ là, không biết khi nào ngày đó tới?

“Đại ca?” Quan Phàm khẽ vỗ vai Lãnh Dạ.

“ . . . ” Lãnh Dạ xem hai người bọn họ, ở chỗ này tuy bọn họ là con người, nhưng mà anh không phải không tin tưởng bọn họ, bởi vì bọn họ là anh em của anh. Nhưng mà, mẹ của anh! Vì sao cuối cùng ở thời khắc mấu chốt lại bỏ anh mà đi, còn phản bội lại anh? Mẹ biết rõ Bạch Tuyết đối với anh quan trọng thế nào, mẹ vì sao còn muốn làm vậy?

Lãnh Dạ đau lòng, ngửa đầu, uống một ngụm rượu lớn.

“Đại ca. . . trong lòng không thoải mái?” Đoan Mộc đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ lắc đầu, trong lòng không thoải mái chính anh giải quyết không được, huống hồ là bọn họ!

“Đại ca, chị dâu sẽ nhớ ra anh, đừng buồn . . . ” Đoan Mộc biết Bạch Tuyết bởi vì sinh con tạm thời mất trí nhớ, quên đại ca, cho nên đại ca mới đau khổ như vậy?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 216.2

Thực ra, đó cũng là một nguyên nhân làm Lãnh Dạ đau lòng, anh thương yêu nhất là hai người phụ nữ, trái tim đều xa cách anh!

“Đi thôi!” Lãnh Dạ nói, sau đó xách áo khoác, cô đơn rời đi.

Đoan Mộc và Quan Phàm không hề động, nhìn Lãnh Dạ rời đi không chớp mắt.

“Chuyện tự hại người rất nặng!” Quan Phàm nói.

“Một người đàn ông như thế, vì một người phụ nữ mà khom lưng!” Đoan Mộc đau lòng nói.

Lãnh Dạ yêu Bạch Tuyết, bọn anh có thể tưởng tượng, đây là một phần đã bị vùi lấp hơn một ngàn năm.

Hơn một nghìn năm trước, Mẫu Đơn tiên tử yêu Lãnh Dạ.

Nhưng mà, Ngọc Đế không cho phép, Mẫu Đơn tiên tử dùng cảm làm trái lời to gan theo đuổi tình yêu thuộc về mình, cuối cùng, lại bị Ngọc Đế giáng xuống trần chịu phạt.

Tuy là một phần yêu sắc đẹp, nhưng mà, một ngàn năm sau, đây là cơ hội cuối của Mẫu Đơn tiên tử, chỉ cần cô một lần nữa tình nguyện yêu Lãnh Dạ, hơn nữa vì Lãnh Dạ tình nguyện sinh con, đứa bé của bọn họ có thể

vĩnh viễn phong ấn Ma vương, đến lúc đó Mẫu Đơn tiên tử liền lập công lớn. Ngọc Đế sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Hơn nữa còn đồng ý cho bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng mà điều kiện trước tiên là Lãnh Dạ muốn thời điểm Bạch Tuyết còn là người phạm phải khiến cho cô yêu anh. Nhưng mà muốn cho cô tiếp nhận chuyện Lãnh Dạ không phải là người mà là sói.

Lãnh Dạ có thể không vội sao?

Nhưng mà, loại chuyện này không thể vội vàng được!

Tim của anh đã bị Bạch Tuyết giam giữ, anh không muốn tổn thương Bạch Tuyết, không muốn hù dọa đến Bạch Tuyết, cho nên anh vẫn luôn che giấu chuyện anh là sói!

Còn nhớ, thời gian mới xuống nhân gian, Lãnh Dạ đặc biệt đi tới âm phủ tra xét sổ sách sinh tử, kiếp này Bạch Tuyết chính là tâm tâm niệm niệm đó, lúc trước Lãnh Dạ còn nghi ngờ, vì Bạch Tuyết nhát gan sợ phiền phức, kiếp trước cô không sợ trời không sợ đất, vừa thấy chính là Mẫu Đơn tiên tử nhân hậu.

Nhưng mà, Bạch Tuyết này không giống Mẫu Đơn tiên tử !

Hiện tại, Lãnh Dạ không cho là như vậy. Bạch Tuyết thay đổi, cô đã không phải là Bạch Tuyết yếu đuối trước kia, cô đã có bóng dáng của Mẫu Đơn tiên tử.

Lãnh Dạ không biết nên vui hay nên buồn!?

Một người con gái, làm cho anh yêu hai lần, hai kiếp, con trai nói sẽ làm cho mẹ yêu lại cha là anh, trong lòng anh chua xót, lại yêu một lần?! Chính là ba lượt rồi!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 216.3

Tim của anh hơi mệt, nhưng mà, anh nhất định phải kiên trì.

Bởi vì từ trước, tim của anh không đủ kiên trì, cho nên Mẫu Đơn tiên tử mới ở thế gian đợi anh một ngàn năm, giờ phút này rốt cục hiểu được cô gái này đáng giá để cho anh trả giá, đau lòng ấy tính là cái gì?

Tim của anh đau cùng Mẫu Đơn tiên tử trải qua cuộc sống này đau khổ như thế nào coi như nhau.

Lúc này Bạch Tuyết mất trí nhớ, nhưng mà, mục tiêu mất trí nhớ chỉ có anh! Lãnh Dạ xác định đây là trên trời gây cho Bạch Tuyết kiếp nạn này, đây là thử ý chí của bọn họ, bọn họ yêu nhau rồi cuộc có trải qua được thử thách này không?

Lãnh Dạ yên lặng gặp Bạch Tuyết cùng nhau đi qua, kiếp nạn mơ tưởng ngăn cản anh yêu Bạch Tuyết.

Trở lại biệt thự, Bạch Tuyết còn đang ngủ.

“Mẹ?”

“Mẹ? Đói bụng.” Thiên Tâm tức giận nói.

“Ừ. . . .” Bạch Tuyết mơ mơ màng màng ừ một tiếng.

“Mẹ, nên đi làm nha?” Thiên Tâm nhìn đồng hồ trên đầu giường nói.

“Cái gì?” Bạch Tuyết thoáng chốc bật dậy, gãi đầu, nhìn đồng hồ.

“Xong rồi, muộn, muộn . . . . “ Bạch Tuyết hốt ha hốt hoảng chạy vào nhà vệ sinh.

Bọn nhỏ nhìn thấy bộ dạng của mẹ, xem chừng bữa sáng mình phải tự làm rồi.

Đói bụng rồi, xem ra mình phải làm ăn rồi! Dù sao việc này cũng không khó đối với bọn họ, lúc trước mẹ sinh 2 em liền hôn mê bất tỉnh, là chính mình nấu canh gà cho mẹ, xem ra vẫn phải tự lực cánh sinh rồi. Ai ngờ, đi xuống dưới lầu, bọn nhỏ mới phát hiện Lãnh Dạ đang ở dưới nhà bếp.

“Chú đến khi nào vậy? Vừa rồi cháu xuống nhà bếp, còn không có ai?” Niệm Niệm tò mò hỏi.

“A, Niệm Niệm hả, chú vừa mới đến, đang chuẩn bị bữa sáng, rất nhanh sẽ xong thôi.” Lãnh Dạ quay đầu cười, sau đó lại tiếp tục chuẩn bị bữa sáng cho vợ con.

“Cảm ơn chú.” Niệm Niệm nói xong liền rời đi, Lãnh Dạ nghe Niệm Niệm đối với anh nói cảm ơn, giật mình, đây là lần đầu tiên Niệm Niệm đối với anh có ấn tượng tốt, nở nụ cười . . . .

Bạch Tuyết vội vàng chạy xuống lầu, nghe được phòng bếp có tiếng nói, vù vù chạy vào.

“Lãnh Dạ, anh có ở nhà hả, tôi đi làm, bye bye, vất vả cho anh.” Bạch Tuyết nói xong liền rời đi.

Sau khi Lãnh Dạ làm xong bữa sáng, đưa Liễu Bạch Hồ tới, để cho hắn chăm sóc bọn nhỏ, anh thì đi đến công ty.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 216+4

Công ty, trong văn phòng Đoàn Mộc.

“Tổng giám đốc, anh nói để cho tôi đi tới tập đoàn Sói thị, có phải là tổng giám đốc họ Sói kia nói với anh cái gì không?” Bạch Tuyết có chút lo lắng chuyện hôm qua bị người đàn ông kia biết được, trong lòng có chút chột dạ.

“Thư kí Bạch, là cô suy nghĩ quá nhiều, chúng ta có một hạng mục bên công ty kia, tôi phải cử người đại diện qua bên công ty kia xem, phương án cụ thể đã nghĩ xong, cô cầm cái này qua bên kia đưa cho họ. Nhớ kỹ, hạng mục này tuy không lớn, nhưng mà đây là thời gian khảo nghiệm của cô, cô hãy làm tốt.” Đoàn Mộc nghiêm túc nói.

“Vâng, tổng giám đốc, tôi nhất định làm tốt, ngài yên tâm, tôi đi liền.” Bạch Tuyết tiếp nhận tư liệu, cao hứng cúi đầu, sau đó rời đi.

Sau khi nhìn thấy Bạch Tuyết rời đi, trong lòng Đoàn Mộc một lần nữa cảm giác trống rỗng.

“Chị dâu, hi vọng có một ngày chị có thể biết được tất cả mọi chuyện xảy ra? Đừng có trách em, em là vì muốn tốt cho đại ca, đại ca thực sự yêu chị, chị nhất định thuộc về một người đàn ông như đại ca!”

Bạch Tuyết đi vào tập đoàn Sói thị, thư kí nói tổng giám đốc đang họp, mời cô đến phòng tiếp tân chờ một chút.

Lãnh Dạ tự nhiên cảm giác được cô gái của anh đến, cho nên cuộc họp rất nhanh kết thúc, anh không lập tức đi tìm Bạch Tuyết.

“Thư kí Lý, cô dẫn Bạch tiểu thư đến đây.” Lãnh Dạ phân phó nói.

“Vâng, tổng giám đốc.” Thư kí Lý cúi đầu rời đi.

Đi vào phòng tiếp tân.

“Bạch tiểu thư, tổng giám đốc mời cô đến phòng thảo luận.” Thư kí Lý lễ phép nói, nhưng mà ngay lúc Bạch Tuyết đứng dậy, thư kí Lý nhìn đầy ẩn ý.

“Làm sao? Vẫn chưa từ bỏ ý định? Còn muốn làm người phụ nữ của tổng giám đốc chúng tôi!” Thư kí Lý châm biếm nói. Bởi vì ngày hôm qua thư kí Lý uống say, tự nhiên cho rằng bởi vì tổng giám đốc ngăn cản rượu mới có thể như thế, sự tình phía sau cô không biết xảy ra chuyện gì? Cho nên mới nói như thế, thử một chút xem tổng giám đốc hôm qua có đem cô gái này ăn sạch?

“Thư kí Lý, tôi tới là vì công việc, chuyện cô quan tâm tôi không thể trả lời, xin mới dẫn tôi tới phòng tổng giám đốc.” Bạch Tuyết không thích cảm giác bị người ta xem là tình địch, mặt lạnh, thản nhiên nói.

Tổng giám đốc đang đợi, thư kí Lý không dám chậm trễ lâu, trái lại dẫn Bạch Tuyết đến phòng tổng giám đốc.

Trong phòng tổng giám đốc, cái đệm giường cũng còn chưa hề rút ra, màn hình lớn vẫn chưa đóng, phía trước là hình ảnh một người nước ngoài, xem ra vừa rồi là họp cùng người nước ngoài này.

“Tổng giám đốc, Bạch tiểu thư tới.” Thư kí Lý bình tĩnh nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 216.5: Lãnh Dạ Khom Lưng

“Ừ, cô đi xuống đi.” Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

“Vâng, tổng giám đốc.” Trước khi đi thư kí Lý lạnh nhạt nhìn lướt qua Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết đương nhiên không để ý đến người đàn bà bụng dạ hẹp hòi này.

“Tổng giám đốc Lãnh, chào ngài.” Bạch Tuyết lễ phép chào hỏi.

Bạch Tuyết ngồi xuống.

Chỉ có điều, mọi thứ trước mắt đều rất quen thuộc?

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ nghiêm túc thu dọn tài liệu, còn có phòng tổng giám đốc này . . . .

"Nơi này . . . ." Bạch Tuyết như có điều gì nói.

"Làm sao?" Đang thu dọn tài liệu Lãnh Dạ ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Tuyết.

"Hình như tôi đã từng tới . . . ."

"Bạch tiểu thư ngày hôm qua không phải vừa tới sao." Lãnh Dạ thản nhiên trả lời, không để ý Bạch Tuyết khóe léo biến hóa.

"Căn phòng của tổng giám đốc, cảm thấy rất quen thuộc . . . . "

Lãnh Dạ dừng lại!

Trầm tư suy nghĩ, cô gái này cứ nhiên vẫn còn cảm giác quen thuộc, anh sờ dĩ bảo thư kí dẫn cô đến chính là muốn xem cô còn nhớ hay không, tuy rằng không có chút hy vọng, nhưng mà, vẫn chính là cô có thể nhớ ra chút gì đó?

Lãnh Dạ không liếc nhìn Bạch Tuyết, vẫn lạnh nhạt như cũ, đưa tay cầm còn chuột tắt màn hình lớn, người nước ngoài trên màn hình lớn biến mất, màn hình trắng, cái gì cũng không có, Bạch Tuyết nhìn về chỗ trống màn hình lớn.

Tuy rằng màn hình lớn trống không, nhưng mà, Bạch Tuyết hình như bị một mảnh trắng hút vào, cô xem một chút hình ảnh quay về.

Hình ảnh nhanh chóng trở lại, Bạch Tuyết thấy được, thấy được, tuy là trên màn hình cái gì cũng không có, nhưng mà, cô thấy được . . . .

Hình ảnh giữa . . . .

Phòng tổng giám đốc rộng như vậy, người đàn ông ngồi trên ghế, bên cạnh, Bạch Tuyết bưng một ly nước đi tới, đặt bên cạnh anh, chỉ thấy người đàn ông này đưa tay vỗ đầu gối của mình, ý bảo Bạch Tuyết ngồi ở trước mặt.

HẾT

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Hồn đàn, người ngoạn ta Bạch Tuyết nằm bò ở trên vai hăn, lúc này cảnh tượng giống như là một đại nhân ôm một đứa nhỏ bình thường, bất quá này trên người đứa nhỏ làn váy bị vén lên, lộ da thịt trắng ngọc, còn có hồng nhật tiểu nội y, chỉ thấy tiểu nội y đáng thương bị lang vương xé ra, hướng tới Bạch Tuyết cổ chân, sau đó không cam lòng lại rơi trên mặt đất.

Ba —— Lang vương ở trên hông Bạch Tuyết vỗ một cái . "Người làm gì thế? Để ta xuống lạp, như vậy rất mất mặt!" Bạch Tuyết giãy giụa muốn xuống, lang vương sao có thể cho nàng cơ hội này, hai tay trên eo thon của Bạch Tuyết, trực tiếp hướng chính mình bộ dáng giận dữ, bất đắc dĩ hai tay ôm tiểu nữ nhân, phía dưới ngấm !

"Giúp ta nhắm ngay, đi lên, nhanh lên một chút!"

Nghe thấy, lang vương nhin được khó chịu. Bạch Tuyết phi thường bất đắc dĩ, vươn tay nhỏ bé, nắm chặt, phóng tới cửa, lang vương tự nhiên cảm giác được, chậm rãi nhắm lại, hung hăng đem Bạch Tuyết đè xuống, hướng lên. Tùy theo mà đến chính là một tiếng thoải mái ngâm lên. Hăn không có đình chỉ, liền bắt đầu trên dưới thực hiện. Chỉ chốc lát, cảm giác bất quá nghiện, đứng dậy, hai người vẫn như cũ , lang vương một tay nâng Bạch Tuyết kiều mỹ, Bạch Tuyết liền bị đặt ở phía sau bàn dài , Lãnh Dạ tự nhiên bất không tiếc lấy ra, theo hướng trên người.

Bạch Tuyết thật muốn khóc, ở trong này làm sao? Thật thẹn thùng! Nàng vừa mới muốn mở miệng kháng nghị, miệng đã bị ngăn chặn, tiếp theo đó là lửa nóng ở môi thâm nhập, làm cho nàng tất cả nói đều nuốt xuống, lang vương một bên hôn, một bên còn đem Bạch Tuyết mặc áo cởi ra, còn thân thủ đem áo ngực Bạch Tuyết kéo xuống, tiện tay ném, Bạch Tuyết đáng thương áo ngực liền không tình nguyện bị ném tới một bên.

Nam nhân này gặp được loại chuyện này luôn luôn không thể chờ đợi được, thậm chí mặc kệ nàng bị áp ở trên bàn dài vừa lạnh vừa cứng lại có thể hay không khó chịu, hắn chỉ trông coi chính mình thoải mái là được, hắn đương nhiên là thoải mái rất, nằm trên người nàng, vừa mềm, vừa ấm nữa. Sơ mi của Bạch Tuyết bị lang vương làm loạn tới vai, lộ ra tảng lớn cảnh tượng tốt đẹp, lang vương ngẩng đầu liếc mắt nhìn, "Đẹp quá, ta thích."

Bạch Tuyết thầm nghĩ: Người thích, ta nhưng không thích! Nơi này là nơi họp, không phải thích hợp chỗ như thế! "Lãnh Dạ, Lãnh Dạ, nơi này là phòng họp, sau này, sau này người lại tới nơi này họp nhiều xấu hổ a!"

Bạch Tuyết nhỏ tiếng. "Như vậy rất tốt, sau này họp thời gian có thể phải buồn chán thời gian, lúc không có chuyện gì làm suy nghĩ một chút người ở nơi này bị ta hung hăng muốn quá không phải rất tốt." Lang vương không biết xấu hổ nói. "Thế nhưng, loại cảm giác này rất kỳ quái, hình như bị người nhìn thấy !"

Bạch Tuyết phi thường bất đắc dĩ nhỏ tiếng. "Người ở trước mặt ta còn cần có quyền sao? Người ở đâu ta chưa có xem qua, đâu không sờ qua, thậm chí là thân qua." Lang vương lễ thẳng khí hùng nói. "Ô kìa! Người nói chuyện thế nào như vậy!" Bạch Tuyết khuôn mặt nhỏ nhắn nhi hồng chiêu không chịu nổi !

Lúc nào đều nói không lại nam nhân này!Thua ở hắn !Da mặt quá dày!Nhưng vào lúc này, hắn bắt đầu mãnh liệt đánh, "A, a a người là cố ý

!" Bạch Tuyết bị đau gầm nhẹ. "Ai cho người trêu chọc ta!" Lang vương ủy khuất khàn khàn nói. "Ta khi nào trêu chọc người ?" "Hiện tại, liền người này thân thể ngay trêu chọc ta." Lang vương cư nhiên cũng có chơi xấu thời gian. Bạch Tuyết phần nộ!

Nàng này thân thể cũng là bị hấn chọc , nàng một mực sợ bị hấn ăn , lại sao lại nghịch lửa ! Được tiện nghi khoe mẽ, nam nhân xấu xa! Ai biết, lúc này, trong hiện thực Bạch Tuyết bỗng nhiên thu hồi trong đầu hình ảnh, ánh mắt theo màn hình lớn thượng thu hồi lại, thân thủ che mặt mình, nóng quá.

Lúc này, tiếng Lãnh Dạ vang lên : "Người không sao chứ?" Lang vương tự nhiên không biết Bạch Tuyết nhìn thấy gì? Hiếu kỳ hỏi. Vừa tắt cả hình ảnh chỉ là Bạch Tuyết trong đầu trong nháy mắt hiện rõ ký ức , chỉ là là thông qua màn hình lớn thả ra, hình ảnh tựa hồ ở trong thời gian thật ngắn một lần nữa tới một lần, Bạch Tuyết thân thể nóng khó chịu, thế nhưng, trong lòng cũng có lửa, Lãnh Dạ đáng ghét lại còn nói nàng trêu chọc hấn!

Đáng ghét! Hồn đản! Không đúng! Hình ảnh vừa rồi, nàng thấy nam nhân bắt nạt nàng, khiến nàng nhận thức hai từ Lãnh Dạ, rốt cuộc người nào mới là nam nhân của nàng a ? Quay đầu bình tĩnh nhìn Lãnh Dạ, là, không sai, chính là gương mặt này. Lại xoay người nhìn chung quanh một chút, là, không sai, là phòng hội nghị này. Còn có cái kia cực lớn trang sức vật chính ở chỗ này bày, nàng nhớ rõ, của nàng áo ngực bị nam nhân này ném, đọng ở phía trên kia!

Bạch Tuyết lại quay đầu, giận trừng mắt lang vương. "Hồn đản, ta lúc nào trêu chọc người ? Ta lúc nào trêu chọc người ?" Nhưng mà, bị chửi người không có chút nào mất hứng, trái lại càng thêm hưng phấn, "Người nghĩ tới?" Lang vương thân thủ nắm lấy Bạch Tuyết, kích động hỏi. "Ta nhớ cái đầu người , nói cho người biết, người mơ tưởng ý ta, vừa ta nhìn thấy đầu óc người lý do hẳn hoi đó , người nghĩ với ta quy tắc ngầm, lưu manh ——" Bạch Tuyết hai tay cuống quýt che cổ áo, lo lắng vừa một màn hội trình diễn, lo lắng nam nhân này thật nhào tới.

"Bạch Tuyết?" Lang vương trên mặt vui sướng biến mất không thấy, nàng chẳng lẽ nghĩ tới! Vẫn là chỉ nhớ lại chỉ chốc lát ký ức, xem ra vẫn là không tốt ! Lang vương buông ra Bạch Tuyết, xoay người, đưa lưng về phía nàng, con người dâng lên vẻ thất vọng, mặt khẽ biến.

"Chẳng lẽ người không nghi ngờ vì sao trong đầu gặp phải những chuyện đó sao?" Lang vương lạnh giọng hỏi. "Người chính là Lãnh Dạ đúng hay không? Các người là người đúng hay không?"

Bạch Tuyết khiếp sợ hỏi. "Ta có nói quá chúng ta là một người sao?" Lang vương quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết, hỏi. "Hỗn đản, người ngoại ta ——" Bạch Tuyết thân thủ liền đánh. "Ta ngoại người, cũng chỉ hội ngoại người, bởi vì người là nữ nhân của ta, những nữ nhân kia căn bản là không xứng nhượng ta ngoại!"

Lang vương xoay người, vừa con người lạnh lùng trong nháy mắt biến mất, nhéo nhéo mày, đau lòng hiện lên một chút ở tròng mắt.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cho Phép Người Khác Chạm Vào (1)

Vì kích thích cô nhóc này, anh không thể không hạ nhãn tâm.

Đây cũng là biện pháp cuối cùng của Lãnh Dạ, cố tìm đường sống trong chỗ chết.

Bạch Tuyết ôm lấy văn kiện chuẩn bị rời khỏi kẻ lưu manh này, người đàn ông này thật nguy hiểm!

Lang Vương không có ngăn cản cô, thực ra, anh không biết làm sao bắt lấy cô gái của mình, gắt gao ôm cô vào trong ngực!

Nhưng mà, chính ngày hôm qua, cô nhóc này tính kế anh, còn nhường cho người phụ nữ khác có cơ hội dùng, anh tức giận, anh không muốn ở cùng với cô gái nào ngoài cô, mà anh là Lang Vương, phạm nhân sẽ bị nhiễm yêu khí, nhưng Bạch Tuyết lại khác, anh đã sớm phòng bị trong cơ thể cô, bọn họ kết hợp, Bạch Tuyết sẽ không bị thương.

Nhưng mà, Bạch Tuyết đi tới cửa lại quay trở lại, thở phì phì đến trước mặt Lang Vương.

"Anh đã nói sẽ kiểm bảo mẫu cho tôi, bây giờ anh xuất hiện ở đây, vậy ai sẽ chăm sóc bọn trẻ của tôi? Còn có ngày hôm qua anh cũng không ở nhà, chẳng lẽ bọn trẻ của tôi luôn luôn bị đói?" Bạch Tuyết tức giận chất vấn.

"Đáng chết, người phụ nữ này, còn dám nói ngày hôm qua, đêm qua em chạy đi đâu rồi hả? Vì sao tôi lên giường với người khác em cũng mặc kệ?" Lang Vương giận dữ hét.

"Vì sao anh lên giường với người khác tôi phải muốn xen vào?" Bạch Tuyết không yên nói.

"Tôi là đàn ông của em, em nói em có nên quản không?" Lang Vương tới gần quát.

"Anh nói anh là người đàn ông của tôi thì là người đàn ông của tôi sao? Trên người có hay dán nhãn không? Có viết anh là người đàn ông của tôi hay không."

"Tôi sẽ chứng minh tôi là người đàn ông của em." Lang Vương kéo quần áo Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết rùng mình, theo bản năng che lấy thân thể lộ ra.

"Anh khốn khiếp, lưu manh, tôi muốn báo án..." Bạch Tuyết rống giận xoay người nhặt quần áo.

Nhưng mà, người đã bay khỏi mặt đất, bị Lang Vương kéo vào trong phòng hội nghị, trong đầu không ngừng trình diễn hình ảnh.

"Ang muốn làm gì?" Bạch Tuyết hoảng sợ kêu lên.

"Em đã nói tôi cưỡng ép em, như vậy tôi có nên thỏa mãn em một chút? Hả?" Ý trong lời của anh giống như lỗi của Bạch Tuyết, lúc này anh đang làm chuyện tốt.

"Anh quả thực là vô lại, rõ ràng ang muốn cưỡng bạo tôi, còn có mặt mũi nói ra ddeebbs trình độ này!"

"Tuyệt Nhi, em quên người đàn ông của mình, chẳng lẽ không nên bồi thường một chút hay sao?"

"Anh có chứng cứ gì chứng minh anh là người đàn ông của tôi?"

"Ba đứa trẻ trong nhà chính là chứng minh tốt nhất, đây là hạt giông của tôi, là tôi đưa chúng vào trong bụng em."

"Đó là giống của anh, anh có gì chứng minh đó là giống của ang?"

"Tôi sẽ chứng minh bọn nhỏ là của tôi!"

"Không, không cần..."

Xoạt một tiếng, quần áo Bạch Tuyết bị kéo xuống.

Lang Vương dừng lại, đập vào mắt anh... giữa hai chân Bạch Tuyết có rất nhiều vết nhéo, còn có dấu hôn ở nơi tư mật.

"Người phụ nữ này, ai làm cho như vậy?" Lang Vương nổi giận, hai mắt như muốn phun lửa.

Bạch Tuyết cuống quýt mặc quần vào, rời khỏi cái bàn.

"Vì vì sao phải nói cho anh biết?"

Răng rắc - -

Cái bàn hội nghị dài to như vậy bỗng biến thành mảnh nhỏ, Lang Vương đánh một quyền về phía mặt bàn, trong nháy mắt bàn hội nghị tan nát.

Bạch Tuyết lão đảo trốn một bên, người đàn ông này, thật dọa người!

"Em lại dám để cho người khác động vào người mình!" Lang Vương lạnh lùng nói, cúi đầu, vô cùng thống khổ, sao người phụ nữ của anh có thể để cho người khác động vào!

"Vì sao không thể động? Đứa nhỏ tôi đã có, có gì kỳ lạ sao?" Bạch Tuyết run như cây sậy nói.

Lang Vương bỗng nhiên xoay người nắm chặt cổ Bạch Tuyết, giận trừng mắt nhìn cô, bộ dáng thật khát máu.

"Mặc kệ em có nhớ hay không, tôi từng đã nói qua em là người phụ nữ của tôi, vĩnh viễn đều vậy, mà người phụ nữ của tuyệt đối không cho phép người khác chạm vào, nói cho tôi tên khốn đó là ai?" Lang Vương âm ngoan nói, cả người tràn ngập sát khí.

Tên khốn này còn có thể là ai? Chính là tên khốn anh!

Bạch Tuyết thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng không thể nói ra, bởi vì Lãnh Dạ sẽ không giúp Điềm Điềm!

Bất đắc dĩ, đành làm chuyện tốt đến cùng đi!

"Khụ khụ..." Bạch Tuyết đến mức nghẹt thở, kịch liệt ho khan.

Lang Vương đau lòng buông lỏng cô, Bạch Tuyết được tự do, dồn dập hít vào.

"Lãnh Dạ, người là tên khốn khiếp - - nếu anh giết tôi, bọn nhỏ của tôi sẽ không bỏ qua cho anh." Bạch Tuyết uy hiếp nói.

"Không muốn chết, liền nói tên khốn đó là ai?" Lang Vương âm ngoan hỏi.

"Tên khốn này... Hẳn thật sự là tên khốn!" Bạch Tuyết khóc.

Anh luôn nói cô là người phụ nữ của mình, thật đáng buồn kho cô chẳng nhớ rõ anh tý nào, ở trong lòng cô Lãnh Dạ rất xa lạ, ở trong trí nhớ của cô không có người đàn ông này!

Bây giờ, anh nhìn đến dấu hôn trên người cô, anh lại để ý như vậy! Thậm chí là muốn giết người. Đau lòng trong mắt anh là thật, anh là cha đứa nhỏ sao?

Có thể!

Lúc này Bạch Tuyết tin!

Tin hoàn toàn!

"Có phải anh không cưỡng bức tôi, khiến tôi mang thai đứa nhỏ không? Bỗng nhiên ngữ khí Bạch Tuyết sắc bén lên, nước mắt trên mặt có vẻ đẹp đẽ.

Lang Vương lấy lại tinh thần, hàn quang quét tới.

"Em đã không có của trí nhớ về tôi, tôi nói cái gì cũng đều vô dụng!" Lang Vương lạnh giọng trả lời Bạch Tuyết.

"vì sao tôi lại như vậy?" Bạch Tuyết thê lương hỏi, cái gì mà cô không có trí nhớ về anh?

Chẳng lẽ trí nhớ cũng sẽ biến mất sao?

Hay là anh và bọn nhỏ giống nhau, rất đặc biệt?

"Ý trời!" Lang Vương đau lòng nói.

"Ý trời? Người như anh cũng tin ý trời sao? Có phải tôi lạc hậu không, hay là bây giờ lưu hành ý trời? Như vậy, vì sao anh không giúp tôi hỏi ông trời một chút khi nào thì mới có thể nhớ lại anh?" Bạch Tuyết cười lạnh một tiếng, thật hoài nghi lời nói của người đàn ông này!.

Anh nói sạo!

"Sẽ có một ngày như vậy." Lang Vương rồi rằm nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết nói.

"Tôi tin tưởng anh là người đàn ông của tôi. Anh ngủ phụ nữ khác, tôi ngủ với đàn ông khác, huề nhau!" Bạch Tuyết nói xong, sửa sang lại bản thân một chút, chuẩn bị rời đi.

"Huề nhau? Tốt nhất em nên làm rõ ràng, tôi ngủ với người khác là do em làm hại, em không có tính kế tôi, người phụ nữ khác sẽ có cơ hội ư? Huề nhau? Mơ tưởng!"

"Anh biết tôi tính kế anh? Anh còn muốn thế nào?"

"Bồi thường cho tôi, về sau mỗi ngày phải ngoan ngoãn cho tôi, thẳng đến khi tôi tha thứ cho em."

"Anh vô sỉ - -"

"Vô sỉ? Cũng do em bức."

Lang Vương nói xong, kéo Bạch Tuyết rời đi.

"Khốn kiếp, anh lôi kéo tôi đi đâu? Tôi còn phải làm việc." Bạch Tuyết gấp đến độ gầm nhẹ.

"Hôm nay cho em nghỉ phép, hôm nay tôi muốn em bồi thường tôi." Bạch Tuyết bị Lang Vương kéo ra khỏi công ty.

Lang Vương lái xe mang theo Bạch Tuyết tới khách sạn ngày đó anh bị người ta cưỡng, anh muốn Bạch Tuyết ở trong này bồi thường anh, trong nhà không thể trở về, trong nhà có một đám con nít, thật sự không tiện làm chuyện đó.

"Anh dẫn tôi tới nơi này làm chi?" Bạch Tuyết bị anh túm vào khách sạn, kích động hỏi.

"Tìm về tự tôn!" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Tự tôn của anh rơi xuống khi nào hả?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

Lang Vương đứng lại, lạnh lùng quay đầu nhìn Bạch Tuyết: "Ngay khi em hại tôi, tự tôn của tôi đã bị em quang ở đây! Hôm nay em phải tìm về giúp tôi?"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cho Phép Người Khác Chạm Vào (2)

"Anh đừng có mà ở trước mặt tôi giả bộ thuần khiết? Anh đã từng thừa nhận mình có rất nhiều phụ nữ, người đàn ông như anh cũng xứng chất vấn?"

"Tôi đã nói qua là có phụ nữ, nhưng đây là truyện trước đây, từ khi có em tấm thân này chỉ thuộc về mình em, nhưng mà, hôm đó, em lại dám tính kế tôi, nhường người phụ nữ khác dùng! Người phụ nữ điên, sao em không dùng luôn thuốc độc, trực tiếp độc chết tôi là được rồi !" Lang Vương âm ngoan nói, anh không muốn ở cùng người phụ nữ khác, anh thà rằng bị Bạch Tuyết độc chết cũng không đồng ý đem mình cho người khác, tất cả của anh đều muốn giữ cho cô nhóc đáng chết này.

Nhưng mà, chính người phụ nữ này tự tay tính kế anh, tự tay dâng anh cho người khác, thấy anh lên giường với người phụ nữ khác cô cũng mặc kệ!

Đáng chết!

Nhất định phải cho cô chút giáo huấn, bằng không cô sẽ không bao giờ nhớ anh là người đàn ông của cô, là người đàn ông lợi hại.

"Tôi độc chết anh, ta cũng không sống được! Và lại, tôi độc chết anh thì tôi cũng không có gì tốt!"

"Không có tôi, không phải em có thể làm bữa cùng người khác sao?"
Lang Vương đen mặt nói.

Người đàn ông này thật nhỏ mọn nói đi nói lại, lại nói tới chuyện này, vẫn là ghi hận dấu hôn trên người cô!

Đê tiện!

Dấu hôn này không phải là kiệt tác của anh sao, người đàn ông keo kiệt!

Chẳng biết rằng, lúc này anh sinh ra ý nghĩ ác độc muốn giết người đàn ông là mình!

"Đàn ông tìm phụ nữ không có gì lạ cả, phụ nữ như vậy là bữa bãi! Cái gì nguy hiểm, không công bằng!"

"Xem ra em rất đói khát, tôi sẽ thỏa mãn em, để em về sau không có khí lực đi tìm người đàn ông khác!"

"Người đói khát là anh ý, muốn làm việc này cũng là anh, tôi không có lợi hại như anh nói! Anh đã đói khát như vậy, tôi có thể giúp anh tìm một đồng phụ nữ, nhưng người trả phí sẽ là anh." Bạch Tuyết thở phì phì nói, đêm qua người đàn ông này tra tấn cô hơn nửa đêm, hôm nay lại muốn đến, Bạch Tuyết sẽ không ngu như vậy, lại bị anh tra tấn lần thứ hai, thì thân thể nhỏ của cô không thể chịu được.

Thời gian nói chuyện, đã đến gian phòng ngày đó, chính là gian phòng Điềm Điềm đặt, đây là căn phòng Tổng Thống xa hoa, vì giờ này nhàn rỗi, không có người ở đó, cho nên Lang Vương thuận lợi mang Bạch Tuyết đến đây.

Bạch Tuyết hoàn toàn hết chỗ nói rồi, sáng sớm hôm nay mới chập vạt đích rời khỏi đây, bây giờ lại bị tên khốn này mang tới, chẳng lẽ muốn thử lại một màn ngày hôm qua?

"Lãnh Dạ, tôi nghiêm túc đó, nếu anh đã muốn phụ nữ, tôi có thể giúp tìm phụ nữ giúp anh, bây giờ trong người tôi thấy không thoải mái!"

Bạch Tuyết trong người không thoải mái, ánh mắt Lang Vương rất khát máu, cô không thoải mái là vì người đàn ông kia làm không thoải mái! Nhưng là người đàn ông đó không phải anh!

Rõ ràng anh nhớ được, trên người cô đều là vết nhéo dấu hôn, còn có này chỗ tư mật cũng có.

Lang Vương không thể nhịn được nữa!

Đau lòng không thôi!

"Em đã dám tự mình đưa tôi cho người khác, hôm nay tôi khiến cho em tận mắt thấy tôi làm với phụ nữ, gọi điện thoại đi!" Lang Vương sâu không lường được nhìn Bạch Tuyết nói.

Bạch Tuyết sửng sốt.

Anh lại có thể chấp nhận phụ nữ không sạch sẽ bên ngoài sao?

Đã như vậy, Bạch Tuyết gọi điện thoại, Lang Vương nhú mày, con người lạnh lùng kìm nén, giống như đang chờ đợi.

"Phụ nữ sẽ đến ngay, tôi có thể trở về chưa?" Bạch Tuyết mặc kệ vẻ mặt Lãnh Dạ đen bao nhiêu, ra vẻ lạnh nhạt hỏi.

Ánh mắt Lang Vương lập tức giống như hàn băng bắn sang. Hắn Anh trừng mắt nhìn cô, nhếch môi, tà mị cười, chỉ là ánh mắt vẫn lạnh lùng!

"Bạch Tuyết, không phải em thích xem tôi chơi đùa phụ nữ khác sao? Cho em cơ hội tốt, làm sao có thể lỡ mất? Hôm nay tôi sẽ biểu hiện tốt, nhất định thỏa mãn mắt em." Lang Vương âm ngoan nói.

Mắt thấy vẻ mặt Bạch Tuyết trắng bệch, phảng phất bị anh đoán trúng, hoảng sợ trừng mắt nhìn anh, mà trong lòng Lang Vương như bịt kín một không thoải mái, chính là, sau khi phun ra, lời nói càng âm ngoan.

"Chờ chút nữa, tôi sẽ cho em chính mắt nhìn, trước kia tôi từng làm tư thế gì với em, em có thể tận mắt nhìn lại những gì trước kia từng làm, mà bây giờ em không ngoan, trước kia lúc nào ở trên giường em cũng khiến tôi chết đi sống lại, công phu trên giường càng không bằng em. Đã vậy em còn không nhớ rõ, ta tôi rất thích khi khiến em nhớ lại, chờ một chút, chờ chút nữa cho em thấy được trước kia chúng ta thế nào."

Cố tìm đường sống trong chỗ chết!

Có thể được xem kỹ thuật của Lang Vương rồi.

Bạch Tuyết run rẩy, đây là người đàn ông của cô sao? Định dùng phương thức này trừng phạt cô?

Bạch Tuyết ổn định bản thân, khuôn mặt cũng trầm xuống, nhưng khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng nhìn Lãnh Dạ.

"Lãnh Dạ, anh thích để tôi nhìn anh trình diễn, tôi thật vinh hạnh làm người xem của anh, cố sao mà lại không xem?"

Lang Vương nhìn vào Bạch Tuyết, cô đã thay đổi, cô đã lột xác, chắc là nguyên thần của cô sẽ mau trở lại.

Anh híp mắt, lại sẵn giọng đánh giá cô, giống như muốn nhìn thấu cô, cũng như muốn phân biệt lời Bạch Tuyết nói như thế nào?

Bạch Tuyết cố gắng trấn định đón nhận tầm mắt đánh giá của Lãnh Dạ, kiều ngạo mím môi, ngửa đầu ngưỡng mộ anh.

Bạch Tuyết trấn định, Bạch Tuyết kiêu ngạo. Khiến anh thất lạc, khiến anh phần nộ!

Bất ngờ khi cô có phản ứng này sao? !

Thần sắc anh lạnh lùng: "Tốt lắm."

Cùng lúc, phản ứng của Lãnh Dạ cũng ngoài dự kiến của Bạch Tuyết, người đàn ông này cho rằng bản thân và Điềm Điềm đã xảy ra quan hệ nên nổi giận, Điềm Điềm là xử nữ, rất thanh thuần, anh cũng không chấp nhận chuyện xảy ra quan hệ với cô ấy.

Nhưng mà lúc này, cô gọi điện thoại kêu gái, anh hẳn nên biểu hiện muốn giết người, chứ không lạnh nhạt vui vẻ chấp nhận như thế?

Người đàn ông này sâu không lường được, ánh mắt anh sắc bén làm cho người ta không thể đoán ra, Bạch Tuyết nhìn chăm chú vào con người thâm thúy của anh, cảm giác giống như đây là giềng sọt, sâu không thấy đáy, càng không thể phỏng đoán nó sâu hay cạn!

Chỉ chốc lát sau, truyền đến tiếng đập cửa.

"Tiến vào." Lang Vương lạnh giọng nói.

Một cô nàng gợi cảm lập tức tiến vào.

"Không phải ở đây có phụ nữ sao? Chẳng lẽ tiên sinh muốn chơi cả hai?" Nữ Người phụ nữ đó nhìn Bạch Tuyết, nói với Lang Vương. Bạch Tuyết cảm thấy ghê tởm, Lang Vương cũng vậy, nhưng mà anh không thể biểu hiện ra ngoài, anh đã nhìn thấy trong mắt Bạch Tuyết chán ghét.

"Cả hai thì miễn, hôm nay cô hầu hạ tôi, vị tiểu thư này là tới xem chúng ta biểu diễn, cô hãy lấy ra tất cả kỹ xảo của mình, cố gắng cho cô ấy xem." Lang Vương lạnh giọng nói, một bàn tay đưa ra ôm lấy cô ta, mà cô ta tự

nhiên ngồi lên người Lãnh Dạ, một đôi tay đã bắt đầu không an phận ve vuốt lên xuống, cô ta không nghĩ tới vị khách lần này anh tuần như vậy, cho dù không cần tiền cũng muốn được anh ta chơi đùa.

Người phụ nữ này hết sức hài lòng với Lãnh Dạ, trong lòng không khỏi có chút xao động.

Khanh khứa trước kia đều là một vài người đàn ông trung niên, không phải người mập thì người gầy, mà người đàn ông vừa lòng giống hôm nay lại là lần đầu, trên mặt cô ta không khó che dấu sung sướng.

"Được, trong số chị em thì tôi có kỹ thuật tốt nhất, nhất định khiến ngài thoải mái vừa lòng." Cô ta nói xong bắt đầu cởi áo Lãnh Vương

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 224+219: Nước Mắt Đã Bán Đứng Em (1)

Bạch Tuyết chán ghét nhắm hai mắt lại.

"Thế nào? Có dũng khí tìm phụ nữ cho tôi không?" Lang Vương nhìn Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết cười khố, người đàn ông này thật sự hiếm thấy thế gian, bá đạo, vô lại, vô liêm sỉ, lạnh lùng, khát máu, và tàn nhẫn, anh muốn chơi đùa phụ nữ, cô tìm đến giúp anh, còn muốn cô thế nào nữa?

Đáng giận!

Lại có thể ở trước mặt cô trình diễn Xuân Cung Đồ!

Người đàn ông lãnh huyết như anh rất hiếm có!

"Vì sao không dám nhìn? Anh dám làm tôi dám xem, đến đây đi." Rõ ràng Bạch Tuyết bắt chéo chân, bộ dạng xem kịch vui.

Không ngờ?

Lang Vương không ngờ tới, không có chộc giận cô nhóc này, còn muốn anh tiếp tục trình diễn!

Con người anh hoàn toàn lạnh lẽo, không có tia ấm áp!

"Hi vọng chút nữa em có thể nhịn tiếp, không cần đói khát nhào tới, đến lúc đó tôi chỉ sợ không có thời gian hầu hạ em!"

Lời Lang Vương nói, khiến mặt mũi Bạch Tuyết trắng bệch!

"Anh thật khiến tôi ghê tởm, mau làm nhanh đi, làm xong thì bảo tôi, tôi trả tiền giúp anh- -" Bạch Tuyết nói xong, chạy vào phòng trong, sau khi khép cửa phòng lại, cô không muốn rời đi, mà sâu trong nội tâm cô hình như rất lo lắng người đàn ông này thật muốn cô ta!

Cho nên cô lo lắng, không thể rời đi, cô muốn nhìn xem người đàn ông này định làm gì?

Lang Vương bị cô làm cho giận tái, lại dám bỏ anh mà đi!

Đáng chết!

Chẳng lẽ cô không có nhìn đến người phụ nữ này đang đốt lửa trong lòng anh, đang vuốt ve khắp người anh, hôn anh, trừ bỏ phần miệng anh không cho cô chạm vào, chỗ khác đều bị vuốt ve!

Bạch Tuyết ngồi trên giường, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

"Hừ, của tiên sinh thật lớn, nhất định ăn ngon..." Người phụ nữ nũng nịu nói.

Bạch Tuyết không nghĩ tới sẽ như vậy, cô ta lại muốn ăn chỗ đó của Lãnh Dạ?

Tiếp tục nghe.

"Ăn thực ngon..." Tiếp theo Bạch Tuyết chợt nghe thấy tiếng nhóp nhép, còn có tiếng này nọ, kèm theo tiếng thở gấp của đàn ông cùng tiếng hừ của phụ nữ.

Ngoài phòng, Lang Vương chán người phụ nữ này, nhưng vẫn ôm lấy cô ta, đặt ở đi tới gần chỗ cửa phòng Bạch Tuyết, cửa phòng bị mở ra, chỉ thấy Lãnh Dạ ôm lấy người phụ nữ kia, Bạch Tuyết trấn động, bọn họ thật sự đang làm cùng nhau, hơn nữa quần áo đã cởi ra, thân trên người phụ nữ phơi bày, bộ ngực nhảy múa, Lãnh Dạ còn đang thưởng thức.

Hai người biến mất ở sau cánh cửa, mặc dù cách tầm mắt của Bạch Tuyết, nhưng mà, tiếng động vẫn không ngừng truyền vào tai Bạch Tuyết.

"A a a a ! Thật thoải mái, nhanh chút nhanh chút..."

Bạch Tuyết tròn tròn mắt, Hả! Thực sự làm rồi sao?

Người phụ nữ không ngừng thở gấp, còn có một loạt tiếng kêu rên! Lúc này, Bạch Tuyết hi vọng bản thân là một kẻ điếc, thì trong lòng sẽ không có cái loại cảm giác đau lòng!

Tại sao cô có thể đau lòng chứ?

Tại sao cô có thể đau lòng vì tên khốn đó! Thân mình cô phát run, cuối cùng đau lòng rơi xuống nước mắt, cô thấy lạ vì sao Lãnh Dạ và người phụ nữ khác như vậy, cô không thể chịu đựng được, như bản thân bị người ta đoạt mất đồ vật.

Chẳng lẽ người đàn ông này thật sự lún sâu vào trong lòng cô, nếu không vì sao lúc này cô lại cảm thấy đau lòng!

Yên lặng rơi lệ, như một người vị vút bỏ!

Không được, cô không thể để họ tiếp tục!

Phấn nộ đứng dậy, bước ra ngoài.

Đập vào mắt, cả người cô ta hỗn độn, tóc cũng tán loạn không thể chịu nổi, vừa nhìn là thấy bộ dạng bị hung hăng dày xéo, quần áo Lãnh Dạ cũng

không nghiêm chỉnh, quần bị tụt xuống, hạ thân chỉ có một chiếc quần lót, phồng lên cao, anh thở hổn hển, tức giận nhìn sang Bạch Tuyết.

Một màn này, khiến ánh mắt Bạch Tuyết tê rần, lập tức khiến Bạch Tuyết thấy đau lòng nhmă chặt mắt.

Lang Vương nhìn Bạch Tuyết, ánh mắt lạnh như băng xuyên qua người Bạch Tuyết, ánh mắt sâu thẳm, lộ ra sự thâm thúy, làm người ta không thể nhìn thấu, mà lúc này Bạch Tuyết cũng không có nhìn thấu anh!

Cô chán ghét đi đến trước mặt hai người, người phụ nữ kia chặt vật nũng nịu nhìn Bạch Tuyết cười, khiến Bạch Tuyết cảm thấy ghê tởm, mà thân trên cô ta gắt gao kề bên thân thể người đàn ông này.

Cầu nam nữ, ngựa đực!

Bạch Tuyết phản nộ thâm mắng! Hốc mắt không thể nhìn được phiếm hồng.

"Vì sao dừng lại? Tiếp tục đi - -" Bạch Tuyết rống giận.

Lang Vương sửng sốt, cô nhóc này đúng là không giống bình thường, cô hẳn phải bắt anh dừng lại mới đúng, nhiên sau đó sẽ đuổi người phụ nữ ghê tởm này ra? Vì sao câu đầu cô nói lại muốn anh pahir tiếp tục!

Người phụ nữ khó trị!

Người phụ nữ đáng giận!

Người phụ nữ đáng chết!

Lần trước hại anh bị người ta cưỡng còn không tính, bây giờ lại muốn nhìn anh chơi đùa phụ nữ!

Có lầm hay không!?

Tiếp theo làm sao bây giờ!

Vũ khí của anh chỉ muốn dành cho người phụ nữ của anh, mà anh không cần người khác!

Trong khoảng thời gian này, cứ mỗi khi trời tối anh phải nhắm nhin, anh đều không muốn kì kẻ nào, không phải bên cạnh anh không có phụ nữ, mà là anh không muốn!

Đáng chết!

Đâm lao thì phải theo lao! Hóa ra đây chính là cảm thụ này!

"Thế nào? Vừa mới chơi mà đã ngừng rồi? Không phải anh rất lợi hại sao? Tại sao không xuất ra bản lĩnh thật sự! Sao không tiếp tục đi, bây giờ tôi không có thời gian rảnh rồi nhìn tên không như anh đánh dã chiến!" Hốc mắt Bạch Tuyết hồng hồng, cực lực nhắm nhin nước mắt chảy xuống

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 219.2

Lang Vương thấy một tầng hơi nước trong mắt cô, cảm thấy đau lòng, thôi, cô cái gì cũng không nhớ rõ, có lẽ cố tìm đường sống ở trong chỗ chết cũng không tác dụng!

Không nên tra tấn bản thân!

Đối mặt với người phụ nữ trong lòng này, anh thà rằng bị dục hỏa thiêu chết cũng không muốn cô!

Bạch Tuyết cũng nhin vất vả, chuẩn bị xoay người rời đi.

Lang Vương đưa tay, bắt lấy cô, “Muốn đi đâu?”

“Tôi bị anh làm cho bốc cháy, bây giờ muốn đi tìm người đàn ông dập lửa!” Bạch Tuyết cố gắng chịu đựng bản thân không khóc thành tiếng, cô thừa nhận cô không có trí nhớ về người đàn ông này, nhưng mà, lúc người đàn ông này thân thiết với người khác, ncô vô cùng tiếc nuối, giống như tình cảm chân thành của mình bị người ta đoạt đi mất, cô bức tức khó chịu, trong lòng như là bị cái gì đó ngăn chặn, không thể hô hấp!

Tuy rằng cô khó chịu, nhưng mà, cô không thể để người đàn ông này được tiện nghi, cô cố ý nói như vậy, lúc này làm gì còn có dục hỏa, chỉ có tức giận.

“Em dám - - “

“Vì sao tôi không dám? Anh có thể ở cùng người khác, vì sao tôi không được?”

Bạch Tuyết nói xong, muốn hất tay anh ra, nhưng mà, tay anh như kìm sắt kẹp lấy tay cô, cô không vung ra được, cô tức giận trừng mắt, đôi mắt hơi hơi đỏ lên trừng anh.

Lúc này, cô nàng chật vật đứng dậy, đưa tay ôm lấy eo của Lãnh Dạ.

Nhìn người phụ nữ này dựa sát vào Lãnh Dạ, hơn nữa vô cùng thân thiết ôm thân thể anh, máu toàn thân cô như đóng lại, đau lòng không thể làm gì, sụp đổ, nước mắt rơi xuống.

Khóc gào lên!

“Anh là tên khốn- - bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra, không cho chạm vào tôi!” Bạch Tuyết khóc lên, làm sao Lang Vương chịu được, người phụ nữ của anh đang khóc, tâm của anh cũng gần tan nát!

Theo nước mắt Bạch Tuyết rơi xuống!

Anh lấy ra một tấm thẻ vàng đưa cho người phụ nữ bên cạnh, “Lập tức biến mất!” Người phụ nữ này gần như trợn tròn mắt, má ửng, gặp được thần tài, ra tay chính là thẻ vàng, cao hứng cầm túi sách lên rời đi.

Loại phụ nữ này có tiền là được!

Lang Vương lại hơi chút nhướng mày, hình như đạt tới hiệu quả anh muốn.

“Khổ sở sao?” Anh thản nhiên hỏi, nhìn người phụ nữ của anh khóc, anh còn khổ sở hơn cô, nhưng mà, anh không thể biểu lộ ra.

Nước mắt Bạch Tuyết ào ào chảy ra, trong lòng thầm mắng: Làm sao trên thế giới có thể có người đáng giận như vậy, quả thực là cặn bã!

“Buông tôi ra, anh khiến tôi ghê tởm!” Bạch Tuyết khóc rống giận, ánh mắt hồng hồng trừng mắt Lang Vương,

“Người là do em gọi tới, thấy ghê tởm cũng là do em tự tìm!”

Lang Vương không buông tay, gắt gao nắm chặt người phụ nữ của anh.

Bạch Tuyết quật cường vùng tay, muốn tránh thoát dây dưa của anh, nhưng mà, tiếc rằng vẫn là phí công!

Dứt khoát cúi đầu, cắn bàn tay nắm tay cô. Không khiếp!

Không buông tay ra, tôi sẽ cắn anh!

Bạch Tuyết hu hu khóc lên, nước mắt cái mũi chạy cả lên tay Lang Vương.

Anh nhú mào, nhìn thấy nước mắt nước mũi của cô chảy ra, bộ dạng đáng thương tội nghiệp, lại còn hung hăng cắn tay anh không tha, vừa thấy, cô gái nhỏ này hận thật rồi!

Đủ rồi!

Trình diễn đến đây là đủ rồi!

Anh không thể chịu đựng được nước mắt của cô!

Cái này so với giết anh còn khó chịu hơn!

Bạch Tuyết hu hu khóc, bộ dạng giống con chó nhỏ điếm đạm đáng yêu, cánh tay dài duỗi ra, bế cô lên. Bạch Tuyết bị ôm lấy, chán ghét đụng chạm của anh, cực lực giãy dụa muốn xuống, trong lòng cất dấu bồn nôn, bắt đầu đánh đấm người đang ôm cô, nóng nảy như phát điên, cô vẫn không thể hiểu, người đàn ông này luôn miệng nói là người đàn ông của cô, nói là cha

đứa nhỏ, lại còn dám ở trước mặt cô qua lại với phụ nữ khác, đây là loại người gì! Anh là cái gì tạo thành!

Anh là ma quỷ!

Là sắc quỷ!

Là tên khốn!

“Tên khốn, anh buông tôi ra, anh là tên sắc quỷ, lưu manh - -” Bạch Tuyết chán ghét mắng.

Anh ôm cô đến cạnh giường, ngồi xuống, hai chân kẹp lấy không hai chân không chịu an phận của cô, gắt gao vây cô ở trong ngực, không muốn cô lại nổi giận!

“Nhìn thấy tôi và người phụ nữ khác thân thiết, khó chịu như vậy hả? Hả?” Khóe miệng Lang Vương nhếch lên, hỏi, cô ghen, chứng minh cô không có quên anh sạch sẽ, tối thiểu biết đau lòng vì anh.

“Tôi không có!” Thân mình Bạch Tuyết cứng đờ, Đúng vậy, vì sao thấy anh ở cùng người phụ nữ khác, cô lại khó như vậy chịu! Tâm rất đau đớn!

Ở trong mắt Lang Vương, lúc này Bạch Tuyết giống như trước khi mất trí nhớ, cũng từng ăn dấm nổi giận với Tiểu Long Nữ.

“Người xem? Nước mắt đã bán đứng em! Trong lòng em có tôi, cho nên không nhìn được tôi thân thiết với người khác.”

“Anh nói bậy, trong lòng tôi không có anh!” Bạch Tuyết quật cường nói.

Lang Vương không nóng không vội, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô nói: “Trong lòng em không có tôi thì sao lại có thể rơi lệ, khóc là vì đau lòng.”

Lang Vương nhìn Bạch Tuyết, suy nghĩ muốn được hôn cô, Bạch Tuyết cuống quít né đầu đi.

“Đừng hôn tôi, miệng thúi của anh vừa hôn người khác! Còn có thân thể này cũng rất bẩn, cắt ngay!” Bạch Tuyết nghĩ đến tình cảm mãnh liệt vừa rồi, còn có hình ảnh chọc người này, nàng phần nộ giống như con báo con!

“Miệng thúi!” Anh trừng mắt nhìn người phụ nữ trong lòng, tại sao cái miệng khô gợt của bản thân lại thành miệng thúi rồi!

“Không là miệng thúi, là miệng bẩn!” Bạch Tuyết chán ghét gầm nhẹ, còn vẩy tay đánh đấm người đang ôm mình, Lang Vương không thấy đau, bởi vì cánh tay căng chân của cô không khiến anh đau!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Cô Gái, Đúng Là Em Muốn Anh Nhịn Đến Nghen.

- Nhìn em như vậy khiến tôi càng thêm vội vàng muốn em.

Nhìn bộ dáng cô gái nhỏ đang nổi giận, vì vừa mới khóc xong, cô giống như quả tươi vừa được hái xuống, khiến cho yết hầu của anh lên xuống không ngừng, anh sắp nhịn không được mà cắn cô một miếng.

- Không được, anh không được hôn tôi, tôi ghét anh, mau thả tôi ra.

Bạch Tuyết mím chặt môi, một lòng thề chết chứ không khuất phục.

Lang Vương vừa buồn cười lại vừa đau lòng nhìn cô gái đang phản kháng như một con mèo hoang nhỏ.

- Yên tâm, miệng của anh chưa từng hôn ai khác ngoài em đâu, nó vẫn rất sạch sẽ.

- Nói dối, anh không cần lừa gạt tôi như lừa con nít ba tuổi, không phải vừa rồi anh và cô ta chơi trò lăn ga giường sao, anh lại thích cắn người như vậy mà không dùng miệng? Anh định lừa ai!

Thừa dịp Bạch Tuyết không chú ý, Moa--- Lang Vương liền hôn cô một cái.

- Aaa, anh... anh...?

Bạch Tuyết ra sức lau miệng, giống như cô vừa ăn phải một thứ gì đó rất buồn nôn, biểu cảm trông rất kinh khủng, cuối cùng cô "oa" một tiếng liền khóc lớn.

- Trúng thối, anh làm bẩn tôi, tôi không còn sạch sẽ nữa, thật buồn nôn, muốn nôn!

Bạch Tuyết giống hệt con mèo bị giẫm phải đuôi, cô liên tục lau miệng và oán hận nói.

- Con mắt nào của em thấy anh hôn người đàn bà kia?

Giọng nói của Lang Vương khàn khàn đi rất nhiều, lửa trong lòng đã đầy lửa nóng, cô gái ngồi trong ngực chính là một thử thách cho sức chịu đựng của anh, anh rất mê thân thể của cô, lại qua nhiều lần cô làm loạn như vậy, hơn nữa vừa rồi còn có cô gái kia châm lửa khiến cho bây giờ lửa nóng càng thêm lớn. Anh liền dùng tay nhéo một cái ở chiếc mông đang vênh lên của Bạch Tuyết.

- Đừng dùng bàn tay bẩn của anh chạm vào tôi!

Lang Vương thật sự không hiểu nổi, làm sao người anh lại bẩn, miệng bẩn! Giờ cả tay cũng bẩn!

Nhưng mà anh cũng không thêm tức giận, ngược lại còn có vẻ đắc ý, cô đang để tâm đến chuyện anh thân mật cùng người khác, nên mới khóc thương tâm như vậy, Nhìn cô náo loạn, cô khóc lóc nỉ non, tất cả hành động của cô gái này đều khiến lòng anh nóng lên.

Một lần nữa anh lại đưa tay xuống.

- Yên tâm, anh sẽ không đi vào trong đâu, nó sẽ thay anh vào trong an ủi em, thuận tiện xem em sâu cạn thế nào.

Lang Vương chỉ vào hạ thân, hơi cười cười.

- Anh là trứng thối, anh vừa mới nằm trên giường với người khác xong, anh là lợn giống đến mùa động dục sao? Sao anh có thể vừa muốn cô ta xong lại ở đây ức hiếp tôi, tên đàn ông xấu xa, thả tôi xuống, lấy ngay móng vuốt bắn của anh vừa sờ cô ta, cút ngay, đi đi, đừng có chạm vào tôi...

Hai tay vuốt ve trên người Bạch Tuyết bắt đầu không an phận, cái gọi là móng vuốt bắn.

Lang Vương nhìn xuống bản tay mình, sao lại thành móng vuốt bắn rồi?!

Cô gái nhỏ này không chịu được khi anh thân mật với cô gái khác, vậy sao còn muốn gọi "tiểu thư" cho anh chứ! Nhìn bộ dáng đó thì e rằng cô đã tức giận không nhẹ. Tức giận như vậy thì sao không chịu tiếp nhận anh? Mặc dù bây giờ cô không còn nhớ rõ anh, nhưng mà trong lòng của cô đã chậm rãi tiếp nhận anh, mỗi lần anh trêu chọc thân thể cô đều không chống lại nổi, không phải anh không biết rõ những lần cô vì anh mà động tình.

Cả trái tim và thân thể cô đều cần anh, thì sao còn muốn đẩy anh ra? Anh cũng không phải là một hòa thượng, anh không muốn nhịn sự ham muốn của mình! Thú tính của Lang Vương rất cao, nhưng mà anh lại vì một cô gái nhỏ mà nhẫn nhịn, nhịn được thật vất vả!

- Cô gái, đừng lộn xộn, anh không có muốn cô ta.

Lang Vương trầm giọng nói ra.

Lang Vương rất bi thảm!

Lang Vương rất bất đắc dĩ!

Lang Vương thật vĩ đại!

Anh vì muốn thử lòng cô gái nhỏ mình yêu, ngay khi Bạch Tuyết vừa thở phì phì chạy đi, anh liền lén nói với cô gái kia muốn cùng nhau diễn một vở kịch, xong xuôi anh sẽ cho cô ta một rương vàng, ngay lập tức cô gái kia liền vui mừng đồng ý, đây là chuyện tốt như cái bánh ngọt từ trên trời rơi xuống.

- Có quý mới tin được những chuyện ma quỷ của anh, đừng có lừa tôi, cô ta đã nói rất thoải mái, cô ta thích...

Nói đến đây thì Bạch Tuyết lại Oa một tiếng khóc rống lên, như một con cún con được nuông chiều ngao ngao khóc lớn.

Cô cảm thấy bản thân thật ngốc, vừa mới đêm qua bị người đàn ông này hung hăng muốn làm qua, hôm nay người đàn ông đó lại cùng với một tiểu thư làm ra chuyện đó, sao cô có thể gặp một người đàn ông tệ hại như vậy! Cô uất ức khóc to lên.

Lang Vương nhìn thấy cô như vậy, trong lòng liền bốc cháy, anh phải nói như thế nào thì cô gái nhỏ này mới chịu tin đây?!

Vậy nên, anh dứt khoát lấy tay cởi quần lót mình ra, ngay lập tức cự long liền nhảy ra, lộ ra bên ngoài, Bạch Tuyết kinh sợ, bây giờ cô mới phát hiện ra người đàn ông ghê tởm này chỉ mặc một chiếc quần lót trên người, trứng thối, đã mặc ra như vậy, còn mở miệng nói chưa làm chuyện đó, ai tin nổi!

Lang Vương bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch Tuyết kéo xuống dưới:

- Sờ nó.

- Anh là trứng thối, là biến thái....

Bạch Tuyết chán ghét nắm chặt bàn tay nhỏ bé, cô quyết không sờ.

- Cô gái sờ nó.

Giọng Lang Vương khàn khàn.

- Tôi sờ cái đầu của anh!

- Đúng vậy, nó cũng được coi là một cái đầu của anh, em sờ đi.

Lang Vương có chút trêu chọc nói.

- Được, là anh ép tôi, tôi sờ...

Bạch Tuyết mạnh mẽ dùng tay cầm chặt nó, sau đó cô dùng sức kéo ra.

Lang Vương nhăn mày, nhưng khóe miêng anh lại cong lên, trong đôi mắt thoáng chút động tình, không biết là do cô làm hấn đau, hay là bị nhiễm điện của cô gái.

A!

Lang Vương rên lên một tiếng nhỏ.

- Là anh kêu tôi làm như vậy!

Bạch Tuyết cũng không dám ra tay quá mức độc ác, cô biết rõ thứ này có thể làm anh gặp nguy hiểm, đây là điểm chí mạng của anh, cô làm sai một chút cũng có thể giết chết người! Cho nên cô chỉ kéo một cái để dạy cho anh một bài học nhỏ thôi.

- Anh không chạm vào cô ta, thật đấy.

Lang Vương lại nói ra một lần nữa.

- Nói dối, anh không chạm vào cô ta, không chạm thì sao cô ta có thể kêu lớn như vậy, sao có thể kêu thoải mái như vậy...

Nói tới đây thì khuôn mặt của Bạch Tuyết liền đỏ lên.

Nhìn Bạch Tuyết vẫn không chịu tin tưởng, Lang vương cũng không giận cô, cô càng tức thì rõ ràng càng dễ tâm.

- Vậy lúc anh muốn em thì em cũng thoải mái như vậy? Ủ?

Lang Vương dùng giọng khàn khàn nhỏ nhẹ nỉ non.

- Thoải mái cái rắm, lúc đó tôi bị ép buộc!

Bạch Tuyết bình tĩnh phản bác.

- Nó đối với em rất quen thuộc, em cảm nhận được không?

- Cảm nhận cái rắm!

- Cô gái nhỏ, em không nên nói chuyện khó nghe như vậy!

- Tôi nói chuyện khó nghe còn hơn anh chơi tiểu thư!

Nói đi nói lại, Bạch Tuyết vẫn không chịu được khi hắn muốn tiểu thư.

- Anh chỉ chơi đùa em, anh chơi tiểu thư lúc nào!

- Anh thật khốn nạn, rõ ràng anh vừa chơi xong, giờ còn nói dối!

- Em đã cầm nó rồi, chẳng lẽ em không cảm giác được nó chỉ nóng thôi sao, làm chuyện đó xong còn có thể khô ráo như vậy sao? Em nghĩ sau khi chơi gái xong thì nó còn sạch sẽ như vậy được không? Nó không hề chạm qua người con gái kia, nó là của em, chỉ thuộc về em.

Giọng Lang Vương khàn khàn nói ra.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết ngẩng đầu, cô nhìn chăm chú vào Lãnh Dạ, bàn tay nhỏ bé hơi run rẩy một chút, mặt cô nóng như bốc lửa nhìn anh.

- Anh không muốn cô ta, vậy sao cô ta kêu vui vẻ như vậy!

Bạch Tuyết nhỏ giọng nói thầm.

Lang Vương bắt đặc dĩ thở dài, anh hạ thấp giọng, gằm nhẹ:

- Em quên anh, quên người đàn ông của em, vậy thì sao anh không nóng vội được, em không tin lời anh nói thì anh chỉ còn cách này, hi vọng nó có thể kích động đến em, anh muốn xem trong lòng em có anh hay không? Em không nhớ được gì, nhưng tình yêu của anh đối với em chưa từng thay đổi, vậy mà em lại từ chối thân mật với anh, từ chối tình yêu của anh, anh làm sao chấp nhận nổi! Làm sao có thể chịu được!

Vì em, anh cắt đứt hết với những người phụ nữ trước kia! Vì em, anh chấp nhận vi phạm lời dạy của tổ tiên bỏ hết những người đàn bà kia! Vì em, anh chấp nhận làm người đàn ông bất lực! (vì Lang Vương không thi tẩm những phi tần Yêu giới kia, nên họ đã nghi ngờ anh bị bất lực=))

Em tự hỏi bản thân một chút đi, anh có tốt với em hay không? Có đủ nuông chiều em hay không?

Chưa từng có người con gái nào khiến anh phải tìm mọi cách để lấy lòng như em! Chỉ duy nhất mình em.

Anh đã vứt bỏ hết lòng tự tôn để ở bên em! Nếu như em không quên anh, thì anh phải dùng đến cách xấu xa đó sao! Em không cho anh chạm vào em, nhưng anh là người đàn ông của em, em là người phụ nữ của anh, đây đều là sự thật, em quên nhưng anh không quên.

Anh muốn em, rất muốn em, chẳng lẽ điều đó là sai sao?

Anh không phải là một tên hòa thượng, anh không muốn nhịn! Tất nhiên anh sẽ muốn em, nhưng em lại không đồng ý! Vậy thì anh chỉ có thể ép em!

Tuy nhiên, em thử hỏi thân thể mình chút đi, nó có phản kháng anh giống như em không? Có không.

Thân thể em đương nhiên là không cách nào phản kháng anh, trước đây như vậy, và bây giờ cũng thế, em bị anh làm cho động tình, vui sướng, chẳng lẽ em không cảm nhận được chút nào sao?

Vừa rồi em thấy anh thân mật cùng cô gái kia thì không chịu nổi, tại sao em không nghĩ vì sao không chịu được?

Tại sao em lại khóc? Còn khóc thương tâm như vậy?

Những điều đó đều chứng minh trong lòng em có anh, đúng hơn là còn yêu anh, mặc dù trong đầu em không còn nhớ anh, nhưng thân thể, trái tim em vẫn còn nhớ.

Vì sao em không thử hỏi trái tim và thân thể mình lấy một lần?

Vì sao em không chịu tin anh, tin tưởng trái tim và thân thể mình?

Cô gái, em dám nói thân thể em không có cảm giác với anh?

Lần đó anh chạm vào em, không phải em cũng động tình vì anh sao.

Bạch Tuyết, hai ta phải dứt khoát nói chuyện cho rõ. Em nói xem, rốt cuộc em nghĩ gì? Em luôn mở miệng mắng anh là trứng thối, vô lại, đàn ông xấu xa! Chẳng lẽ em mong người đàn ông của em là loại người này sao? Em mong cha của đứa bé là loại người này sao?

Anh thừa nhận, lần trong phòng tắm đó là anh ép em. Nhưng mà chuyện anh muốn phụ nữ, cần phụ nữ thì có gì sai sao?

Hay là em muốn anh nhịn tới hổng?

Hay là em muốn anh đi tìm người phụ nữ khác?

Em không cho anh trêu chọc em, anh không làm được. Anh có mắt, có trái tim, anh có thể cảm nhận được em không chán ghét anh, ở sâu trong trái tim em luôn có anh.

Nhưng mà, sao em lại đi tìm người đàn ông khác?

Em có biết trong trái tim anh đau như thế nào không?

Em đang muốn đổi cách để giết anh!

Mặc kệ em có thừa nhận hay không thì anh vẫn là người đàn ông của em, làm sao anh có thể cho phép người khác chạm vào em, sao anh có thể chấp nhận nổi...

Bạch Tuyết bị những lời nói của anh làm cho ngẩn người!

Mỗi chữ, mỗi câu anh nói đều rất nghiêm túc, cái cảm giác đau lòng này sao mà giả cho được!

Anh là người đàn ông của cô.

Mà người đàn ông này rất yêu cô.

Mặc dù anh nói trước kia có rất nhiều phụ nữ, nhưng bây giờ có lẽ anh chỉ thuộc về một mình cô.

Lang Vương nghĩ rằng chỉ cần không làm trái với lòng mình, muốn nắm được trái tim của Bạch Tuyết thì nắm giữ. Nhưng anh lại quá coi nhẹ lòng đố kỵ của phụ nữ, là anh quá tự tin khi nghĩ rằng những phi tần kia sẽ ngoan ngoãn ở lại trong hậu cung.

Thử hỏi có người phụ nữ nào không muốn người đàn ông của mình yêu mình?

Những cô gái kia yêu Lang Vương không phải ngày một ngày hai, mà đã yêu mấy trăm năm rồi, những cô gái đó làm sao chấp nhận nỗi người đàn ông của mình bị một cô gái khác chiếm đoạt!

Những cô gái đó làm sao có thể tha thứ cho được việc người đàn ông của mình bị một cô gái tầm thường khác độc chiếm!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Lang Vương Là Người Đàn Ông Rất Nguy Hiểm. (1)

Bạch Tuyết nghe được những lời nói kia của Lang Vương liền ngừng nước nỡ, bàn tay nhỏ bé của cô che mặt mà rơi nước mắt trong im lặng.

Sao cô có thể không cảm nhận được sự ảnh hưởng của người đàn ông này đến cơ thể mình, mỗi lần anh kết hợp với cô thì cơ thể lại phản bội lại lí trí mà động tình với anh, để cho anh đem cô đến cực hạn của khoái cảm vui sướng.

Cô rất muốn tin anh là người đàn ông của cô nhưng trong đầu cô không hề có một chút trí nhớ nào về anh.

Mỗi lần cô nghĩ đến chuyện anh thân mật cùng cô gái kia đều không chịu nổi, thậm chí trái tim của cô còn rất đau.

Không phải là cô chưa nghĩ đến chuyện trước kia có phải cô quá yêu anh nên mới đau lòng như vậy không.

Nếu không thì sao trái tim cô lại đau, vì sao cô phải uất ức khóc thầm?

Người đàn ông này rất cứng chiều cô, sao cô không cảm nhận được chứ, nhưng cũng vì thấy được nên cô mới mẫn và đánh anh ta. Vì cô biết, người đàn ông này luôn để ý cô, không buông tay cô, không bao giờ ngừng yêu cô, cô hiểu rất rõ.

Cô biết anh không đơn giản là một giám đốc tập đoàn Lang thị bình thường, anh thần nhiên đưa ra khuôn mặt lạnh lẽo trước người nhà họ Đoan Mộc, mà theo cô được biết thì người nhà Đoan Mộc rất lợi hại, cô còn nghe được các đồng nghiệp truyền tai nhau nói biệt danh của tổng giám đốc là nam thần mặt lạnh.

Nam thần mặt lạnh!

Người như vậy đương nhiên là không dễ trêu chọc!

Mặc dù bị Lãnh Dạ đánh ngay trong bệnh viện nhà mình, nhưng người nhà Đoan Mộc vẫn không dám tức giận đánh trả.

Cô cảm thấy người nhà Đoan Mộc cũng không dám chọc giận anh, đủ biết người đàn ông này nguy hiểm đến mức nào!

Nhưng Bạch Tuyết lại không sợ hãi, cô hiểu người đàn ông này, biết rõ anh sẽ không ra tay ác độc với cô, tất nhiên là trừ lúc anh hung hăng muốn cô.

Hai ngày nay, cô nhìn thấy được anh ở trước mặt người ngoài lấy lòng cô như thế nào, từ trước đến nay đều những kẻ dưới muốn nịnh bợ anh, xem sắc mặt anh mà làm, lại có rất nhiều phụ nữ điên cuồng muốn leo lên giường anh... Và những vị lãnh đạo chưa lập gia đình muốn thủ thân vì chờ anh nữa, đúng là đủ điên cuồng.

Nhưng người đàn ông đó lại tình nguyện làm bảo mẫu cho con cô, anh bỏ đi lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của mình vì cô. Dù cô có chọc anh nổi giận nhưng anh vẫn đè nén sự tức giận đó mà cưng chiều cô, lúc ăn cơm cùng anh, dù cô có đưa ra một khuôn mặt lạnh lẽo nhưng anh vẫn gấp thức ăn cho cô và các con.

Sao cô có thể buông tay người đàn ông tốt như vậy?

Cô không thể!

Cũng không nỡ buông!

Mặc dù cô không còn nhớ những chuyện trước kia nữa, nhưng cô đã chấp nhận người đàn ông này, cô không thể đẩy anh cho người phụ nữ khác được, khi anh cùng người khác thân mật thì nhất định cô sẽ phát điên mất.

- Cô gái nhỏ! Anh sẽ đợi em nhớ lại anh, nhưng đầu tiên em phải dập lửa cho anh đã, nếu không anh sẽ chết vì bị em hành hạ mất, nếu em nhớ lại thì chắc chắn sẽ hối hận khi em ngược đãi với anh như vậy!

Lang Vương thấp giọng nỉ non.

- Ai... ai ngược đãi anh!

- Nó cứng như vậy rồi, nếu em không để nó đi vào thì anh nhất định sẽ bị lửa thiêu chết, em tàn nhẫn vậy sao?

- Nếu bị nóng chết thì sao anh không cần những cô gái kia?

Giọng Bạch Tuyết chua lè.

- Anh không cần, ngoài em thì anh không muốn chạm vào ai hết!

Lang Vương vươn tay cởi hết đồ áo Bạch Tuyết, sau đó hung hăng đâm vào của cô một cái thật sâu, một lần... rồi hai lần...

Cô cũng bị anh làm cho động tình.

- Thật ra, những dấu vết trên người em...

Bạch Tuyết nhỏ giọng nói, cô nghĩ cần phải cho anh biết mọi chuyện.

Người đàn ông trên người cô không nói câu nào nhưng tốc độ đâm rút lại càng nhanh hơn.

- Em không chịu được cơ thể của anh bị cô gái khác chạm vào, và anh cũng không chịu nổi khi em bị người đàn ông khác đụng đến.

Nếu em không muốn nói thì anh cũng không ép, nhưng mà từ nay về sau, em chỉ có thể là của anh, chỉ có anh mới được chạm vào em, hiểu chưa?

Giọng nói lạnh lẽo tàn nhẫn của Lang Vương phát ra.

- Nhưng mà... Nhưng mà đã có lần thứ hai.

Bạch Tuyết ngập ngừng nói, cô tỏ ra rất áy náy.

- Cái gì??

Lang Vương nổi giận.

- Em nói là, người đàn ông đó đã chạm vào em rất nhiều lần!

Bạch Tuyết rất hối lỗi mà nói, đôi mắt xinh đẹp của cô không dám nhìn thẳng anh.

Lang Vương vốn nghĩ vì mất trí nhớ nên cô gái nhỏ này mới bị vậy lần một lần, anh không ngờ cô lại bị rất nhiều lần!

Hắn ta nhất định phải chết!

- Tên khốn đó là ai?

Lãnh Dạ hỏi người đang sợ sệt dưới người anh.

- Nói mau!

- Anh muốn giết chết tên khốn kia thật sao?

Bạch Tuyết hoảng sợ hỏi.

- Hắn phải chết!

Lang Vương lạnh lẽo nói.

- Tên khốn đó bây giờ đang ức hiếp em, anh giết hắn đi.

Bạch Tuyết cười ha ha.

Lang Vương giật mình.

Đúng là ngoài ý muốn!

Đáp án này đúng là ngoài ý muốn!

Hóa ra chính là anh.

Là anh đã làm cô gái nhỏ thê thảm như vậy.

- Em nói sao?

Lang Vương không thể tin nổi hỏi lại, sáng hôm đó anh tỉnh dậy rõ ràng nhìn thấy một cô gái lạ nằm trên giường anh.

- Em nói, người đang ức hiếp em chính là chủ nhân của những vết xanh tím kia.

- Thật chứ?

- Tất nhiên rồi, đêm hôm qua em suýt chết trên giường anh luôn.

Lang Vương cười cười, thảo nào tối hôm đó anh nhớ rõ là ôm cô gái nhỏ, nhưng sáng dậy lại là một cô gái xa lạ khác, thì ra là cô nhóc này tính toán anh.

- Ai bảo em bỏ thuốc anh, em không biết khi thuốc có tác dụng, nếu không làm chuyện đó thì sẽ chết hả?

Lang Vương tức giận nhìn cô.

- Vì em không muốn anh có chuyện nên làm thuốc giải cho anh, không ngờ bị anh dày vò cả đêm, hại em phải tìm người dìu ra ngoài.

- Trước kia anh đã nói với em, người đàn ông của em rất mạnh mẽ, dù là ban đêm hay ban ngày, nên em không cần phải nghi ngờ sự mạnh mẽ của anh!

Lang Vương nói xong liền đâm vào một cái thật sâu, Bạch Tuyết bị anh làm cho kêu lên liên tục.

- Hôm qua em suýt chết dưới người anh rồi, hôm nay anh muốn giày vò em giống như vậy sao?

- Dù sao cũng phải cho anh ăn no mới được!

Lang Vương lạnh giọng nói, anh mạnh mẽ muốn cô gái nhỏ dưới thân.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 228+221: Lang Vương Là Người Đàn Ông Rất Nguy Hiểm. (2)

- Làm sao anh có thể đói nhanh như vậy, vẫn chưa đến hết một ngày mà!

Bạch Tuyết lờm anh một cái.

- Là khẩu vị của anh lớn đấy, đúng là rất lâu rồi anh chưa được ăn, nên bây giờ phải ăn đặc biệt rất nhiều mới bù đắp lại được.

Lang Vương nghiêm túc nói.

- Anh... Anh còn đòi ăn nhiều như vậy thì giết em luôn đi, em không muốn ngày mai trên báo đưa tin, một cô gái vì phóng túng quá độ mà chết đâu!

Đôi mắt dễ thương của Bạch Tuyết mở lớn, cô thở hốt hốt nói.

Lang Vương cười cười, cô gái nhỏ nói chuyện ngày càng mạnh mẽ, khiến cho lửa trong lòng anh lại bùng cháy dữ dội hơn, đoán là phải làm tiếp mấy giờ nữa mới tắt.

Cuối cùng khi Lang Vương thỏa mãn thì Bạch Tuyết cũng ngất đi, anh thoải mái ôm cô vào lòng.

Anh xót xa nhìn vết xanh tím trên người cô và... những dấu hôn, may mắn người cô bỏ thuốc hôm đó là anh, nếu như là một người đàn ông khác...

Lang Vương không dám tưởng tượng hậu quả của việc đó, anh tuyệt đối không cho phép cô gái ngốc này làm chuyện dại dột đó lần nữa.

Anh nhẹ nhàng rút khỏi người cô.

Bỗng nhiên trong phòng vang lên tiếng chuông điện thoại, Lang Vương theo tiếng chuông tìm thấy một chiếc điện thoại trong góc tủ.

Tò mò, anh cầm chiếc điện thoại lên, nhìn thấy đó là chiếc điện thoại của cô gái nhỏ.

Sao điện thoại của cô lại ở đây?

Hay là hôm qua hai người kịch liệt một trận rồi làm rơi điện thoại xuống đây?

Nhìn những vết xanh tím kia là biết được hôm qua điên cuồng như thế nào.

Lang Vương mở màn hình điện thoại thì thấy một dãy số lạ, anh dè lên nút call.

- Này! Cuối cùng cô cũng nghe điện thoại, không phải hôm qua cô nói có một khách hàng lớn cần tôi hầu hạ sao? Còn kêu tôi chờ điện thoại của cô, cô có phải là tên lừa đảo không vậy? Có biết bà đây phải đợi cả đêm không hả? Làm tổn thất bao nhiêu vụ làm ăn khác! Cô phải bồi thường cho tôi!

Lang Vương cầm điện thoại vào toilet nghe, anh không muốn đánh thức cô gái nhỏ dậy.

- Này! Cô nói gì đi chứ! Có phải cô muốn chơi xỏ tôi không hả? Bà đây cũng không phải làm không công cho cô cả đêm được! Nếu cô không bồi thường thì đừng có trách tôi!

Bạch Tuyết ở bên ngoài ngủ rất sâu, đêm hôm qua cô không ngủ ngon giấc, hôm nay còn phải đại chiến một phen nên bây giờ rất mệt mỏi, nên những câu nói phát ra từ phòng tắm cô không nghe được chút nào.

Lang Vương cầm chặt điện thoại, anh lắc đầu nhìn Bạch Tuyết đang ngủ say.

- Lá gan cô gái nhỏ cũng thật lớn, lại gọi cho cả tiểu thư đến, hóa ra hôm qua cô chuẩn bị cả tiểu thư cho anh, nhưng cuối cùng bản thân lại phải làm con cừu non thế thân.

Nhưng những tiểu thư đều có thế lực lớn chống lưng, cô lại dám chọc vào bọn họ.

Phía sau tiểu thư thường có hắc bang bảo vệ, có lẽ phải nhắc nhở cô một chút, tránh sau này cô còn tìm đến tiểu thư.

- Tuyết nhi! Tuyết nhi!

Lang Vương nhẹ nhàng gọi cô.

- Ủm!

Bạch Tuyết vừa nhắm mắt vừa đáp lại một tiếng.

Lang Vương cầm điện thoại lắc lắc trước mặt cô.

- Chuyện gì vậy?

- Tuyết nhi, vừa rồi có chuông điện thoại kêu, anh tìm thì thấy được điện thoại của em, còn có người phụ nữ nào đang kêu gào muốn tìm em nữa!

Lang Vương nói xong liền ôm lấy cô gái nhỏ đang nằm trên giường, anh hôn một cái lên bờ vai cô.

"Điện thoại... Điện thoại..."

Ngay lập tức Bạch Tuyết tỉnh hẳn người.

Đúng là tiếng điện thoại kêu.

Bạch Tuyết cầm lấy nó.

- Này! Bà đây gọi đến là nghe cô chơi đàn ông sao hả?

Bạch Tuyết mơ mơ màng màng nghe được giọng tức giận của một cô gái, cô cuống quýt nhìn lại số điện thoại gọi đến, thì ra là vị tiểu thư kia, Bạch Tuyết gấp gáp đi vào toilet, bàn tay cô che lấy loa điện thoại nói:

- Lãnh Dạ, là bạn của em.

Khóe miệng Lang Vương giật giật, cô gái nhỏ này học nói dối khi nào vậy, bạn của cô là loại tiểu thư này sao?

Bạch Tuyết đóng kín cửa toilet lại.

- Xin lỗi! Thật sự xin lỗi, không phải tôi cố ý không gọi cho cô, nhưng mà lúc đó tôi không tìm thấy điện thoại nên không liên lạc được.

Bạch Tuyết nhăn mặt đau khổ trả lời, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy may mắn mình không tìm thấy điện thoại, nếu không Lãnh Dạ đã bị cô gái này chơi rồi, mà cô lại đem người đàn ông của mình tặng cho người khác.

- Vậy được rồi, cô phải gặp mặt bồi thường cho tôi!

- Được, tôi sẽ bồi thường cho cô.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ tắt máy.

Cô ra khỏi toilet.

- Lãnh Dạ, em muốn ra ngoài một lát!

Bạch Tuyết nhặt quần áo trên mặt đất rồi bắt đầu mặc vào.

- Ủ! Đi đâu vậy?

- Một người bạn muốn tìm em có việc, em phải ra ngoài một chút, buổi tối em sẽ về.

Bạch Tuyết vừa mặc quần áo vừa trả lời, hai người nói chuyện tự nhiên như một đôi vợ chồng vậy, điều này khiến Lãnh Dạ rất thoải mái.

- Ủ!

Mặc dù trong lòng rất vui nhưng Lang Vương vẫn không đổi sắc mặt đáp một tiếng.

Bạch Tuyết vội vàng đi khỏi. Ngay một khắc khi cô đóng cửa thì Lang Vương cũng nhanh chóng đi xuống giường.

Bạch Tuyết nhìn điện thoại rồi nhanh chóng đi đến địa chỉ trong đó.

Nhưng cô không tưởng tượng được một cô gái làm nghề tiểu thư lại ở trong một biệt thự sang trọng như vậy.

Trước cổng biệt thự có hai bảo vệ áo đen đứng gác.

- Cô là Bạch Tuyết?

- Đúng.

Bạch Tuyết cẩn thận nhìn hai người bảo vệ kia.

- Tiểu thư nhà chúng tôi đang đợi cô, vào đi!

Một người đàn ông lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết nghi ngờ nhìn căn biệt thự, chủ nhân ngôi biệt thự lớn như vậy sao lại làm nghề tiểu thư chứ, chẳng lẽ là cô ta không có việc gì liên chạy đi tìm sự kích thích?

Nhưng mà khi cửa ngôi biệt thự mở ra thì Bạch Tuyết phải hoảng sợ, bên trong có rất nhiều bảo vệ đứng xếp thành từng hàng ngay ngắn.

Bốn phía căn phòng đều treo vải màn, khiến cho không khí có chút mê man cổ quái, Bạch Tuyết nắm chặt bàn tay nhỏ bé, cô có dự cảm xấu về chuyện sắp xảy ra.

Cô cũng đoán được những người làm nghề tiểu thư này được hắc bang chống lưng, vì trong ti vi đều diễn như vậy, nên cô đoán vị tiểu thư này cũng vậy.

Cô không ngu ngốc, cô biết bản thân mình sắp đi vào hang ổ của bọn xã hội đen rồi, lúc này lòng bàn tay Bạch Tuyết đã dính đầy mồ hôi.

Tiếng nhạc âm ỉ vang lên bên tai, còn có tiếng cười nói ồn ào của nam, nữ khiến trái tim Bạch Tuyết càng thêm không yên, những chỗ như thế này thì cả bảo vệ và tiểu thư đều chơi một chỗ với nhau rồi.

Không khí ở đây toát ra đầy sự đen tối và dơ bẩn, mùi nồng nặc sau khi hai người ân ái, và cả mùi của ma túy.

- Tiểu thư nhà tôi kêu cô vào trong.

Bảo vệ lạnh nhạt nói.

Trái tim Bạch Tuyết đập mạnh như sấm nổ, cô không biết sắp xảy ra chuyện gì nhưng bây giờ cô rất muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cô không dám, vì nơi này có rất nhiều bảo vệ nên hậu quả sẽ rất đáng sợ khi cô dám bỏ chạy.

Bạch Tuyết chỉ đến đưa tiền thôi, cô muốn bồi thường tiền cho cô tiểu thư kia.

Nhưng cô lại không biết, một chuyện rất kích thích đang chờ đợi cô ở phía sau.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 229+222: Diễn Kịch 1.

Cố gắng hít một hơi thật sâu, cô mới có đủ can đảm để tay mình lên tay cầm trên cửa, sau đó xoay tròn một cái, đẩy cửa bước vào.

Có mười mấy người ngồi bên trong, chủ yếu đều là đàn ông, ngồi ở chính giữa họ là một cô gái, ở chính giữa có một người giống như là đại ca đang ngồi, mà bên cạnh người đàn ông đó chính là vị tiểu thư mà cô muốn tìm.

Cô gái bên trong trang điểm rất đậm, đủ để thấy được nghề nghiệp đặc thù của cô ta rồi. Bạch Tuyết nhảy bén quét ánh mắt khắp phòng, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên người vị tiểu thư kia.

- Tôi đến rồi, xin hỏi cô muốn bao nhiêu?

Bạch Tuyết giả vờ bình tĩnh hỏi.

- Bạch tiểu thư ngồi xuống trước đi, làm gì mà gấp gáp vậy, vì cô mà tôi đã chuẩn bị một trò hay rồi, trước tiên chúng ta xem trò hay này đã rồi sau đó bàn bạc cũng không muộn!

Cô gái kia dựa cả người mình vào người đàn ông bên cạnh rồi mở miệng, thỉnh thoảng một tay cô ta còn đưa vào đũng quần của người đàn ông đó sờ sờ, sau đó đưa tay lên miệng liếm láp, Bạch Tuyết nhìn một chút mà muốn nôn.

Biến thái!

Bạch Tuyết cố gắng đè nén cảm giác muốn ói để ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc này đã trắng bệch.

Lúc này, một người đàn ông khác đẩy người phụ nữ béo trong ngực ông ta ra:

- Lâu rồi chưa nhìn thấy được cô gái nào mà ngây thơ như vậy.

Bạch Tuyết kinh sợ, cô đưa ánh mắt đầy chán ghét đến người đàn ông béo kia.

- Cút, đây là khách do tôi mời đến, không phải là người mà anh có thể chạm vào!

Đại ca cuối cùng cũng mở miệng.

- Đúng... đúng, hay là chúng ta xem kịch vui đi, trò hay thì nhất định không được bỏ qua, đúng là kích thích.

Cô gái kia hưng phấn nói, bàn tay cô ta cũng không chịu an phận, không ngừng khuấy động vũ khí của vị đại ca kia, người đàn ông đó ngồi rất thoải mái, còn được phụ nữ phục vụ như vậy càng thoải mái hơn.

Còn người đàn ông béo kia thì cam chịu ôm lại người phụ nữ béo vào trong lòng, hắn ta hung hãn vuốt ve bộ ngực lớn kia.

Bạch Tuyết bị dọa sợ, cô xoay đầu về hướng khác, nhưng không ngờ bên này!

- Ướt rồi sao?

Vị đại ca này rất xấu xa, hắc hắc.

- Đáng ghét! Ướt là do anh trêu chọc người ta mà!

Cô gái nũng nịu nói, đôi tay lại tiếp tục ma sát trên người đàn ông đó.

- Mẹ nó, mỗi ngày đều bị đàn ông chơi, mà vẫn còn lẳng lơ như vậy!

Giọng người đàn ông khàn khàn, đôi mắt hắn ta nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô ta khuấy động vũ khí của hắn, và bộ ngực đang hưng phấn mà phập phồng.

- Những tên đó làm sao so được với anh, anh rất giỏi nha, em yêu nó chết mất.

Cô gái nói xong liền hôn một cái lên chỗ đó của người đàn ông, tất cả mọi người xung quanh vẫn không có phản ứng gì, có thể đoán ra được những chuyện như thế này thường xuyên xảy ra!

Trên khuôn mặt nhỏ của Bạch Tuyết không còn chút màu nào nữa.

- Làm phiền một chút, tôi còn bận việc, cô có thể giải quyết chuyện của chúng ta luôn được không?

Bạch Tuyết đứng dậy, trên trán đã ứa ra mồ hôi lạnh nhưng cô vẫn ra vẻ bình tĩnh mà nói, cô không muốn gây ngốc một giây nào ở đây nữa. Cô rất muốn chạy thật nhanh khỏi đây.

- Gấp cái gì chứ! Đã đến đây thì hãy xem kĩ kịch vui đã.

Cô gái đã gọi điện cho Bạch Tuyết tức giận nói.

- Nếu mọi người bận như vậy thì hôm sau tôi sẽ đến!

Bạch Tuyết đứng lên, cô chuẩn bị ra khỏi đây.

- Đứng lại! Chỗ của tôi mà cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao!

Đại ca bị sờ "tiểu kê kê" kia hét lớn.

Bạch Tuyết không quay đầu lại, cô đứng đưa lưng về phía họ, thật sự cô không muốn nhìn thấy những hành động ghê tởm của bọn họ.

Nhưng không quay lại cũng biết phía sau xảy ra chuyện gì, cô gái kia chắc chắn đang sờ, còn dùng cả miệng liếm.

- Tôi đến để trả tiền, đây là tiền của tôi, tôi để hết ở đây.

Nói xong Bạch Tuyết liền muốn đi, nhưng những bảo vệ kia ngay lập tức chặn cô lại, họ trừng mắt với cô, rất hung ác.

- Ngồi xuống xem kịch vui, không lấy của cô một đồng nào đâu, cô dám trái lời người phụ nữ của tôi, nếu không ngoan ngoãn thì kết cục của cô sẽ giống như cô ta!

Đại ca lạnh giọng nói, Bạch tuyết nhìn theo hướng hắc nói, đúng là ở đó có một cô gái trần truồng nằm, giống như bị người ta hạ thuốc, ánh mắt cô ta mê muội, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Người đàn ông béo vừa rồi muốn ức hiếp Bạch Tuyết đẩy người phụ nữ béo ra một lần nữa, hắc đi đến bên người phụ nữ trần trụi kia, vừa đi vừa cời thắt lưng.

- Thì ra ở đây còn có một người, mẹ nó, có thể chơi cô ta không?

Thì ra cô gái này là của đại ca đang bị sờ tiểu kê kê, không cho thì thôi, chỉ cần có một phụ nữ khác là được.

Nhìn vị đại ca kia không nói câu nào, hắc hiểu ngay cô gái này có thể chơi được, vì vậy hắc không khách khí ngồi xổm xuống, trực tiếp cầm lấy tiểu kê kê "phạch" một cái liền đi vào, cô gái kia đã bị bỏ thuốc nên không chống lại, ngược lại cô ta còn rất ngoan ngoãn phối hợp, người đàn ông kia

cày cạy rất dũng mãnh, trong căn phòng tràn ngập tiếng thở dốc cùng âm thanh "phạch... phạch...", còn có tiếng thở dốc của cô gái.

Bạch Tuyết cúi đầu xuống, cô cố gắng che lỗ tai của mình, cô hận mình không bị điếc, nếu như vậy thì không nghe được gì mới tốt, nhưng cái âm thanh chói tai kia vẫn liên tục truyền đến tai cô.

Đáng sợ hơn là sau khi người đàn ông béo kia kết thúc, liền một người khác đến hưng hăng muốn cô ta, cuối cùng là một... hai... ba... Bạch Tuyết không biết rõ có bao nhiêu người đàn ông luân phiên chà đạp cô gái đó nữa, chỉ biết sau đó cô ta không còn rên rỉ chút nào nữa, không còn thở...

- Đã thấy chưa? Đây là kết cục của kẻ đoạt khách của chúng tôi.

Giọng nói tàn nhẫn truyền đến, dù không ngẩng đầu lên thì Bạch Tuyết bọn họ có ý gì.

- Tôi nghĩ các anh nhầm rồi, thứ nhất là tôi không phải tiểu thư. Thứ hai, tôi lỡ hẹn với vị tiểu thư bên cạnh anh không phải do cô ý. Là tôi không cẩn thận nên làm mất số điện thoại, nên không liên lạc được với cô ấy! Các anh tin hay không thì tùy, tóm lại những điều trên là sự thật. Xin hỏi, bây giờ tôi đã đi được chưa?

Bạch Tuyết không đổi sắc mặt mà nói ra, khuôn mặt vốn trắng bệch nay càng thêm tái nhợt!

Người đàn ông sau lưng vẫn im lặng, hắn chỉ thân thiết cùng cô gái kia, bàn tay to lớn còn mò vào bên trong cô gái đó.

- Mẹ nó! Ướt như vậy sao, đúng là dâm phụ! Một ngày anh không chơi em chắc em không chịu nổi nhì.

Người đàn ông đó giống như muốn bắt đầu làm tình?

Sắc mặt Bạch Tuyết ngày càng kém, dù có ngu ngốc đến mấy cũng hiểu ra ở đây sắp xảy ra chuyện, cơ thể cô không khống chế được mà phát run, run rẩy không ngừng!

Cô không còn can đảm để nhìn chuyện sắp xảy ra nữa!

- Còn không chịu nhận sao? Vậy còn việc cô dám tính toán tôi, hại tôi phải chờ cô cả đêm!

Cô gái đang "thối tiêu" kia ác liệt nói.

- Tôi nói là lỡ hẹn, không tính toán gì cô!

Bạch Tuyết rất bất đắc dĩ nói, những điều cô nói đều là sự thật, vì sao bọn họ không chịu tin chứ?

- Yên tâm, tôi đã đưa khách hàng lớn kia đến đây, dẫn tới cho tôi!

Cô gái đó hô một tiếng về phía cửa ra vào.

Bạch Tuyết mở to đôi mắt dễ thương, có ý gì?

Khách hàng lớn đó là?

Chẳng lẽ bọn họ bắt Lãnh Dạ đến đây?

Không thể nào! Lãnh Dạ rất giỏi.

Bạch Tuyết thấp thỏm nhìn ra cửa, khi cửa lớn mở ra thì miệng cô đã há lớn.

Hai tên bảo vệ kéo Lãnh Dạ vào đây, sau đó ném anh lên mặt đất.

- Các anh? Các anh thật quá đáng, tôi đã nói tôi không đùa giỡn gì vị tiểu thư kia rồi, vì sao các anh không tin tôi? Anh ấy là người vô tội, các anh đã làm gì anh ấy?

Bạch Tuyết nổi giận, cô chạy về phía Lãnh Dạ nhưng bị một tên bảo vệ giữ lại.

- Anh thả tôi ra!

Vừa rồi Bạch Tuyết sợ hãi muốn chạy khỏi đây, nhưng hiện tại cô không còn sợ nữa, đám người này bắt cả Lãnh Dạ lại, nhưng tại sao anh lại nằm im như vậy? Chẳng lẽ?

- Lãnh Dạ? Lãnh Dạ... anh làm sao vậy? Anh tỉnh lại đi, Lãnh Dạ...

- Anh ta chưa chết, cô khóc cái gì!

Cô gái đang thối tiêu kia nhàm chán nói một câu.

- Các anh đã làm gì anh ấy? Vì sao anh ấy không động đậy?

Bạch Tuyết lo lắng mà hét lên, nước mắt cô cũng tuôn ra như suối.

- Anh ta không ngoan ngoãn theo tôi đến đây thì tôi phải cho anh ta ăn chút thuốc rồi!

Cô gái "tiểu thư" kia hờ hững nói ra.

- Thuốc? Các người cho anh ấy ăn thuốc gì?

Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

- Một chút thuốc ngủ.

Vị tiểu thư kia nói, Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh không nguy hiểm là được rồi.

- Thêm một chút xuân dược.

Cô ta còn bổ sung thêm.

- Cô? Sao cô lại cho anh ấy uống loại thuốc đó?

Bạch Tuyết lo lắng nhìn Lãnh Dạ, mặt anh rất đỏ, giống như vừa uống rượu vậy.

- Không phải cô muốn tìm phụ nữ cho anh ta sao? Bây giờ ta theo ý cô tìm phụ nữ cho anh ta, một người đủ không? Hay là hai, ba, bốn...

Cô gái kia nhìn chăm chú Bạch Tuyết hỏi.

- Không! Các người không thể làm vậy, là tôi, tôi giận anh ta, nên muốn đùa giỡn anh ta một chút, anh ta không cho phép người phụ nữ khác chạm vào cơ thể mình!

Bạch Tuyết bắt lực khóc nức lên.

- Chuyện của hai người tôi không quan tâm, có phải hôm đó cô để người đàn ông này chơi tôi, nên hôm nay tôi muốn thực hiện lời hứa, tiện thể ném thử người đàn ông của cô được không?

Cô ta nói xong còn thè lưỡi liếm môi dưới, giống như sắp không nhịn nổi.

Bạch Tuyết nôn khan một hồi, sau đó điên cuồng giãy dụa thoát khỏi bảo vệ, cô chạy đến bên người Lãnh Dạ, quỳ xuống bên anh cô lật người anh lên.

- Lãnh Dạ... Lãnh Dạ... mau tỉnh lại đi, tỉnh lại...

Bạch Tuyết lo lắng, cô vuột ve khuôn mặt anh tuấn của anh.

- Ai nha! Thật không ngờ người đàn ông của cô lại đẹp trai như vậy, hương vị nhất định rất tuyệt vời.

Vị tiểu thư kia nói xong liền bước đến, đôi mắt trang điểm đậm, mũi nước hoa trên người cô ta rất gay mũi, thật không biết những người đàn ông kia làm sao mà chịu nổi!

Lúc này Bạch Tuyết rất hối hận, tại sao cô lại tìm tiểu thư cho Lãnh Dạ? Những cô tiểu thư này thật muốn ói! Vừa rồi cô ta còn ở trong lòng người đàn ông khác ngậm cái đó, bây giờ lại dán mắt vào người đàn ông của cô, cô ta muốn gì? Ngậm cái đó sao?

Đừng mơ!

Đây là người đàn ông của cô, người khác đừng mơ chạm vào anh.

Bây giờ Bạch Tuyết giống như một con cọp bị nhốt lồng, cô trừng đôi mắt đầy tức giận với cô gái kia. Cô gái đi vòng quanh hai người họ, ánh mắt Bạch Tuyết cũng di chuyển nhìn chăm chăm vào cô ta, cô rất sợ cô gái kia sẽ nhào đến cướp đi Lãnh Dạ của cô.

Cô tuyệt đối không để người phụ nữ mắc ói này chạm vào Lãnh Dạ, anh ấy sẽ nổi điên! Và cô cũng sẽ điên!

Mặc dù cô còn chưa nhớ ra Lãnh Dạ, nhưng giây phút này cô hoàn toàn tin anh chính là cha của đứa bé.

Người đàn ông này dù lạnh lùng, nhưng lại có chút nham hiểm. Tuy nhiên anh yêu cô, mà cô cũng cảm nhận được.

- Như thế nào? Cô nghĩ cô bảo vệ được anh ta sao? Chờ chút nữa thuốc trong người anh ta phát tác, có phải cô ở lại đây xem kịch mà chúng tôi diễn?

Cô gái kia lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, trong ánh mắt chứa đầy sự khiêu khích.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Diễn Kịch

Đương nhiên Bạch Tuyết hiểu được sau khi thuốc có tác dụng thì như thế nào!

- Dù cho mọi người xem kịch thì ta cũng không cho phép cô chạm đến anh ấy!

Bạch Tuyết nghiêm túc nói. Cơ thể cô che chắn trước người Lãnh Dạ.

- Ha ha ha... Hôm nay được xem phim đặc sắc, được nha, tôi đây chờ xem.

Bạch Tuyết nhìn thấy cô gái kia trở lại bên người đại ca, cô cuống quýt xoay người lại, vừa khóc vừa lay người Lãnh Dạ, càn dùng sức đánh lên má anh.

- Lãnh Dạ... Lãnh Dạ... Anh mau tỉnh lại! Lãnh Dạ, anh tỉnh lại đi! Em biết sai rồi mà, em sẽ không bao giờ tìm tiểu thư cho anh nữa, Hu hu...Anh mau tỉnh dậy đi, em không muốn ở đây, em muốn về nhà... Hu hu... Em không cố ý... Là em sai... Hu hu... Cầu xin anh mau tỉnh lại đi...

Bạch Tuyết ôm lấy đầu Lãnh Dạ, vùi đầu anh vào ngực mình, cơ thể cô run rẩy, hy vọng anh có thể mau tỉnh lại, cô không biết thuốc mê lúc nào mới hết tác dụng?

- Không cần phí sức nữa, các chị em đâu!

Cô gái kia hét lên một tiếng liền có bảy tám cô gái trang điểm rất đậm khác bước lên, nhìn họ giống như vợ nhỏ.

- Các cô muốn làm gì?

Bạch Tuyết kinh hoàng nhìn những cô gái trang điểm đậm kia quát lên.

- Đúng là ngu xuẩn, làm gì? Đương nhiên là chơi anh ta rồi!

Một tiểu thư mạnh mẽ vừa cười ha ha vừa nói.

- Không được chạm vào anh ấy, cút đi!

Bạch Tuyết giận dữ hét lên.

- Hừ hừ, đúng là ngây thơ! Anh ta ăn phải xuân dược, chúng tôi đây là đang cứu anh, nếu không anh ta nhất định bị loại thuốc kia thiêu cháy mà chết, ha ha...

- Tôi là vợ của anh ấy, không cần các cô phải cứu anh ấy, các cô đi đi!

- Không cần chúng tôi? Cô nói được là được sao, các chị em lên nào, đầu tiên chúng ta lôi anh ta ra, sau đó sắp xếp từng nhóm chơi hân.

Mấy cô gái vừa nói vừa lại gần Lang Vương.

- Dừng tay!

Bỗng nhiên Bạch Tuyết hét lớn một tiếng, cô mạnh mẽ đứng dậy, dang hai tay ra rồi cúi đầu xuống, cả người cô đều tỏa ra luồng khí lạnh lẽo.

- Ôi chao, với cái thân hình nhỏ bé này, còn muốn đánh chúng tôi sao? Hừ! Bảo vệ đâu, cô gái này thường cho mấy người đẩy, kéo ra ngoài mà tận hưởng đi!

Một tên bảo vệ cười tươi đi đến chỗ Bạch Tuyết.

- Mẫu Đơn giới chỉ!

Bạch Tuyết hét lớn một tiếng, cô vươn tay bắt lấy cánh tay tên bảo vệ, xoay tròn cơ thể, chỉ thấy tên bảo vệ đó nặng như một con gà trong tay Bạch Tuyết, hần ta bị cô quăng đi một cách nhẹ nhàng, vèo một tiếng biến mất ngoài cửa sổ.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, từ lúc nào mà cô gái này mạnh như vậy?

Nhìn thân hình nhỏ nhắn đó, vậy mà đem một người đàn ông 1m8 quăng ra ngoài!

Điều đó là không thể nào, thật không thể tưởng tượng nổi!

- Anh ấy là người các cô không thể chạm vào, anh là người đàn ông của tôi.

Bạch Tuyết găm nhẹ.

- Người đâu, cùng nhau đi lên, bắt lấy cô ta!

Lập tức có rất nhiều bảo vệ khác chạy lên, họ vây quanh Bạch Tuyết, nhưng cô chỉ đứng nhìn chăm chăm bọn họ và che chở cho Lãnh Dạ, cô sợ họ làm anh bị thương.

Không biết rằng, hành động vừa rồi đã làm Lang Vương cả kinh!

Bạch Tuyết?

Chẳng lẽ nguyên thần của cô đã quay lại?

Chắc chắn là cô.

Mẫu đơn tiên tử.

- Tất cả mọi người, chúng ta cùng lên nào, ai bắt được cô ta đầu tiên thì người đó được chơi cô ta trước.

Vừa dứt lời liền có một đám người nhào đến chỗ Bạch Tuyết.

- Mẫu đơn giới chỉ!

Bạch Tuyết lại hét lên một tiếng giống trước, ngay khi cô đánh ra một quyền thì ai cũng ngã trên mặt đất khóc như mưa, người thì che bụng, có người lại ôm đầu, những người đàn ông đó đều ngã trái ngã phải, kêu la đau đớn.

Những người còn lại đều khiếp sợ đứng dậy.

Cô ấy?

Không phải là người?

Sức mạnh này con người không thể có được.

Nhưng trong khoảnh khắc những người đó ngã xuống thì trước mắt Bạch Tuyết cũng tối sầm, ngã xuống đất, trong giây lát đó miệng cô còn khê thì thào:

- Lãnh Dạ... Đưa em đi..

Sau đó cô bị ngắt đi không biết gì nữa.

Tất nhiên Lang Vương sẽ không để cô gái nhỏ của mình ngã xuống đất, một tay trực tiếp anh ôm được cô, vốn là muốn phạt cô một chút, ai bảo cô luôn mở miệng đòi tìm tiểu thư cho anh, không ngờ lại ép nguyên thân của cô ra ngoài.

Trong căn biệt thự của Lang Vương.

- Chú đẹp trai, mẹ con sao vẫn ngủ? Không phải chú nói mẹ con chỉ uống say, một chút sẽ tỉnh dậy, nhưng sao vẫn ngủ vậy?

Thiên Tâm lo lắng hỏi.

- Chú ơi, mẹ của con không phải say rượu phải không? Mẹ bị té xỉu!

Niệm Niệm tò mò hỏi.

- Chú nói thật cho các con nghe, các con có tin không?

Lang Vương nhìn ba đứa trẻ, anh ấy náy nói.

- Chú nói trước đi.

- Mẹ của ba đứa bị chú làm cho phải hiện ra nguyên thần, đoán là không lâu nữa Mẫu đơn tiên tử sẽ trở lại.

Lang Vương khẽ nói.

- Nguyên thần? Mẫu đơn tiên tử? Làm sao chú biết được?

Niệm Niệm tò mò hỏi.

- Niệm Niệm, vì chú là cha của ba đứa các con, các con là người đặc biệt, chú cũng vậy, tất nhiên là mẹ của các con cũng là người đặc biệt.

- Cha?

Niệm Niệm không tin nhìn Lãnh Dạ.

- Hừ! Chú không phải cha của tụi con, trừ phi chính miệng mẹ thừa nhận chú, không thì tụi con sẽ không tin!

Thiên Tâm chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói.

- Chú ấy là cha, nhất định có một ngày mẹ sẽ nhớ ra, các anh cứ chờ đi.

Ức Ức tự tin nói.

Đúng vậy, giống như lời Ức Ức nói, mẹ của mấy đứa sẽ rất nhanh nhớ lại.

Lang Vương nắm chặt bàn tay đang đeo nhẫn của Bạch Tuyết, chiếc nhẫn này là anh đeo cho cô, nhưng bây giờ cô lại biết sử dụng nó.

Vừa rồi, anh nghe rõ cô đã hét lên là mẫu đơn giới chỉ, nguyên thần của cô đã lợi dụng lực lượng của chiếc nhẫn này để đánh bại những người kia.

Một lúc sau.

Hàng mi dài cong cong của Bạch Tuyết động đậy, giống như muốn mở ra.

- Mẹ?

- Mẹ?

- Mẹ?

Cả ba đứa bé đồng thời kêu lên.

Mở mắt ra một chút, cô nhìn ba đứa nhỏ, đập vào mắt cô còn có một cái mặt của mỹ nam đẹp trai nữa.

Bạch Tuyết lập tức tỉnh táo lại, cô nhớ Lãnh Dạ bị bỏ thuốc, sau đó cô đánh nhau với những người kia!

Hơn nữa, cô đánh rất giỏi, cô hát vang một người đàn ông 1m8.

Cô lại nhìn ba đứa nhỏ một lần nữa, những đứa bé này có khả năng rất đặc biệt, chẳng lẽ chúng lên theo cô? Sao cô cảm thấy tối nay rất kì quái?

Bỗng nhiên Bạch Tuyết hiểu được một chuyện rất quan trọng.

- Lãnh Dạ, anh... anh...?

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ từ trên xuống dưới.

- Mấy đứa đi lên lâu trước đi, chú và mẹ các con có chuyện cần nói.

Lãnh Dạ mềm mỏng nói.

- Mẹ?

Thiên Tâm nhìn Bạch Tuyết.

- Con ngoan, mẹ sẽ lên ngay với con, đi đi.

Bạch Tuyết cũng dịu dàng nói, cả ba đứa nhóc đều ngoan ngoãn rời đi.

Sau khi bọn trẻ đi hết, Bạch Tuyết mới bữu môi, cô nhỏ giọng nói:

- Thật xin lỗi, là em làm liên lụy đến anh!

- Sao lại nói xin lỗi?

Lang Vương giả vờ tò mò hỏi.

- Em không nên dây dưa với những người kia, làm hại anh, hại anh bị bọn họ bắt..

Bạch Tuyết không dám hỏi anh có bị những cô tiểu thư kia... ăn?

- Sợ anh bị những cô gái đó ăn mất? Đúng không?

- Đúng, những người đó có làm gì anh không?

Bạch Tuyết nhìn anh hỏi rất chân thành.

Cô không yên lòng, vì anh nhìn cô bằng ánh mắt rất phức tạp, mà cô rất ít khi nhìn thấy loại ánh mắt này.

- Không có.

Lang Vương thẳng thẳng trả lời.

- Thật?

Bạch Tuyết tò mò hỏi lại.

- Ủ! Chẳng lẽ em mong anh bị những cô tiểu thư kia ăn mất!

Lang Vương lạnh giọng nói.

- Không có, làm sao em có thể mong chuyện buồn nôn này xảy ra chứ!

Bạch Tuyết hơi chột dạ nói, ngày hôm qua cô còn tự mình đi tìm tiểu thư cho anh, bây giờ cô rất hối hận, những cô tiểu thư này đúng là không chọc nổi, gây chuyện với tiểu thư cũng như gây chuyện với xã hội đen, rất nguy hiểm!

Nhưng mà sao cô và anh trở về được?

- Không phải em muốn tìm tiểu thư cho anh sao?

- Em rất hối hận, anh là của em, những cô gái kia làm sao có thể chạm vào anh!

- Chịu thừa nhận anh là người đàn ông của em rồi sao? Hả?

Lang Vương vui mừng hỏi lại.

- Nhưng mà, em vẫn không nhớ chuyện trước kia, tuy nhiên em cảm nhận được nơi này của em rất thích anh, hì hì.

Bạch Tuyết cười cười, bàn tay nhỏ bé của cô còn chỉ chỉ giữa trái tim mình.

Lang Vương thân mật ôm lấy cô.

- Anh chỉ cần em nhớ rõ anh là người đàn ông của em, em là người phụ nữ của anh là đủ rồi.

Lang Vương cúi đầu nói nhỏ bên tai Bạch Tuyết.

- Thuốc của anh uống phải, có cần em giải giúp không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết ngay lập tức đỏ lên, hai má nóng hầm hập như bị lửa đốt.

- Em muốn giải bằng cách nào?

Lang Vương đưa miệng kề sát tai của cô hỏi.

Khi anh đến gần Bạch Tuyết như vậy, Bạch Tuyết phải cố gắng bình tĩnh, bên tai cô là tiếng hít thở của anh, cô cắn nhẹ chiếc môi, nhất định là anh ta cố ý! Cố ý trêu đùa cô!

Lang Vương cảm nhận được đôi má nóng rát của Bạch Tuyết liền thỏa mãn cười cười.

- Anh thấy bây giờ em mới là người trúng thuốc, rất nóng?

Lang Vương ngắm nhìn cô gái nhỏ trong ngực.

- Đừng lộn xộn, em không muốn anh có chuyện gì đâu, anh có khó chịu gì hay không, đi, đi lên sân thượng, em sẽ giúp anh dập lửa.

Bạch Tuyết muốn kéo Lãnh Dạ đi nhưng cô lại bị anh ôm chặt từ phía sau.

- Chờ một chút, nói cho anh nghe, anh là gì của em.

Lang Vương cúi đầu hỏi, giọng anh có chút khàn khàn.

- Anh là Lãnh Dạ.

Lang Vương cúi đầu xuống căn môi cô:

- Em đúng là không chịu nghe lời, em biết anh muốn nghe gì rồi mà? Nói đi.

- Được rồi, em nói là được chứ gì? Anh là người đàn ông của em, em tin anh là cha của con em.

Bạch Tuyết ngoan ngoãn trả lời.

- Em có thích anh không?

Lang Vương dùng giọng khàn khàn hỏi.

Trong nháy mắt, Bạch Tuyết ngẩn ngơ nhìn anh, anh lớn lên rất dễ nhìn, rất đẹp trai, cô thừa nhận cô bị vẻ bề ngoài của anh làm cho mê mẩn, mặc kệ trí nhớ trước kia của cô ra sao, nhưng ít nhất bây giờ cô hy vọng sẽ mãi được như thế này.

- Thích.

Lang Vương khép hờ đôi mắt, anh yên tâm.

- Anh nhìn đi, anh rất có lời đấy, có em, có ba đứa con đáng yêu. Em sinh cho anh ba đứa nhỏ vạn năng, còn có em cũng là vạn năng đúng không? Phải không?

Bạch Tuyết làm nũng nói.

Khóe môi Lang Vương nhếch lên thành một nụ cười tươi, anh đưa tay nhéo má cô:

- Ủ! Đúng là vạn năng, nhất là em, càng vạn năng hơn nữa, có thể lên giường với anh, đúng là một vạn năng đặc biệt.

- Anh? Đừng lộn xộn nữa... , cơ thể anh không khó chịu sao?

Bạch Tuyết quan tâm hỏi.

- Đi, chứng minh em là siêu cấp vạn năng, chúng ta ra vườn hoa làm, chắc chắn rất kích thích.

Lang Vương nói xong liền kéo Bạch Tuyết ra sau vườn hoa.

Trong vườn hoa trồng rất nhiều hoa tươi, Bạch Tuyết là ai? Cô là hậu nhân của Mẫu đơn tiên tử, những bông hoa kia so với cô... rất không bằng.

Một khắc khi Bạch Tuyết bước vào vườn hoa, giống như tất cả những bông hoa đang ngủ say đều ngẩng đầu lên, từng búp hoa nối tiếp nhau nở rộ, tất nhiên là vì hậu nhân của Mẫu đơn tiên tử đã đến.

Tuy chúng là loài hoa thông thường, nhưng cảm nhận của nó với Tiên của loài hoa vẫn luôn tồn tại, cho nên những bông hoa kia luôn muốn mình có hình dáng xinh đẹp nhất trước mặt Mẫu đơn tiên tử.

Tiếp theo Lang Vương sẽ biến hình, Bạch Tuyết phải làm sao đây?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 231+224: Bạch Tuyết Là Vợ Của Sói.

Bạch Tuyết vui mừng chạy trước chạy sau trong vườn hoa.

Lang Vương theo sát sau cô:

- Như thế nào? Thích chỗ này?

Anh có chút suy nghĩ hỏi, đây là chỗ anh đặc biệt chuẩn bị cho cô.

- Rất thích, thích lắm, cảm giác em rất thân thiết với những bông hoa ở đây.

Sau khi Bạch Tuyết nói xong cô liền cảm nhận được. . . hương vị của loài hoa kia.

Lang Vương vươn tay ôm lấy cô gái nhỏ.

- Không được, không nên làm chuyện đó ở đây, mỗi cây ở đây đều có ý thức, chúng ta không nên làm bẩn tâm hồn thuần khiết của nó.

Bạch Tuyết mở miệng đẩy Lang Vương ra, không cho anh hôn môi cô.

- Vậy thì, lửa nóng trong người anh phải làm sao giờ? Trong phòng còn có bọn nhỏ, không tiện cho lắm!

Lang Vương vô tội nói.

- Đừng lộn xộn nữa, nhìn anh bây giờ đi, đây mà là dáng vẻ của người bị hạ thuốc hả?

- Nói nhảm, bây giờ cơ thể anh mới bắt đầu có phản ứng, không tin em sờ xem?

Lang Vương xấu xa nói.

- Anh làm gì vậy!

Bàn tay nhỏ bé của Bạch Tuyết bị anh kéo xuống dưới sờ tiểu kê kê của anh.

Một tay còn lại của cô ôm lấy mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ.

- Có phải rất nóng và cứng hay không? Em lại muốn hành hạ anh à?

Lang Vương đáng thương nói, giống như một đứa bé bị đau.

- Không có đâu! Em thấy những bông hoa ở đây xinh đẹp như vậy, chúng ta ta sẽ đè nát hoa mất!

Bạch Tuyết quay đầu nhìn những bông hoa. . . mềm mai xinh tươi, cô không đồng ý nói.

- Không cần gấp, phía sau còn có một bể bơi nữa, ở đó có một chiếc ghế tắm nắng, đi nào.

Lang Vương kéo Bạch Tuyết đi về phía bể bơi.

Còn chưa đến chỗ chiếc ghế, Lang Vương đã bắt đầu động tay với cô gái nhỏ, anh hôn Bạch Tuyết, chỉ một chút mà cô đã bị hôn đến thở hổn hển.

Sau đó, Bạch Tuyết bị Lang Vương ăn sạch sành sanh, sau vài lần đại chiến, cô gái nhỏ liền thoải mái uốn người ngủ say trong lòng anh, Vui thích qua đi, cô gái liền không muốn động dậy nữa, ngủ.

Lang Vương ôm lấy cô gái nhỏ, anh hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có được cô.

Một lúc sau, Lang Vương phải nhảy vào trong bể bơi lội.

Lúc này đây, Bạch Tuyết.

Trong giấc mơ của cô. . .

Khung cảnh kì lạ, phòng ở kì lạ, ngay cả quần áo cũng kì lạ.

Cô cúi đầu nhìn quần áo đang mặc trên người, rồi ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng, chuyện gì đang diễn ra vậy?

Cô nhớ rõ, mình cùng Lãnh Dạ ở cùng một chỗ sau bể bơi, nhưng sao bây giờ cô lại ở đây?

Đây là chỗ nào?

Còn có quần áo kì lạ này nữa, từ lúc nào cô có loại quần áo này?

Bạch Tuyết nhìn xung quanh một chút, thật là kì lạ, tất cả mọi nơi đều có bức tranh vẽ Sói, thậm chí ngay cả ly nước cũng có hình đầu Sói.

Bạch Tuyết nhìn một lúc vẫn không biết được đây là chỗ nào?

Cô nhìn kĩ cách ăn mặc của mình, vì sao lại mặc kì quái như vậy chứ, trên xuống đều màu đỏ, quanh phòng cũng treo đầy dải lụa đỏ, đỏ rực khắp nơi.

Rõ ràng cô ở chung một chỗ cùng Lãnh Dạ mà, vì sao bây giờ lại chạy đến chỗ này?

- Người bắt đầu chứ?

Một đứa trẻ xinh đẹp xuất hiện trước mặt Bạch Tuyết, trên đầu cô bé còn mọc lên một cái Bình Hoa Quả.

Một bé gái kì lạ, trên đầu bé rõ ràng có một chiếc Bình Hoa Quả.

Bạch Tuyết giật mình nhìn chăm chăm vào cô bé.

- Em là ai?

Bạch Tuyết tò mò hỏi?

- Hoàng Hậu, em là Bình Quả Tiên Tử của người ạ.

Cô bé cười tươi nói.

- Hoàng. . . Hậu. . . ?

Bạch Tuyết cà lăm nói.

- Người sao vậy ạ?

Tiểu Tiên Tử tò mò hỏi.

- Tôi nhất định là đang nằm mơ.

Bạch Tuyết xấu hổ cười, chắc chắn cô đang nằm mơ, nhất định như vậy.

Nếu không thì sao cô lại đến chỗ này, tại sao cô lại là Hoàng Hậu gì đó, chẳng lẽ cô còn không biết mình là ai sao? Cô là Bạch Tuyết, đây là sự thật rõ ràng!

- Hoàng Hậu, người không nằm mơ đâu, không phải người đang tỉnh táo sao?

Bình Quả Tiên Tử tò mò nhìn Lang Hậu, cô bé rất rối bời, sao Hoàng Hậu lại nói như vậy chứ?

- Tôi là Hoàng Hậu, vậy ai là Hoàng Thượng?

- Ở đây không có Hoàng Thượng ạ, chỉ có Lang Vương thôi, người chính là Lang Hậu, nhưng người không cho chúng em gọi là Lang Hậu, cho nên mọi người mới gọi là Hoàng Hậu ạ!

Cô tiên tử nhỏ cẩn thận giải thích cho Bạch Tuyết.

- Cái gì? Lang... Lang Hậu?

Bạch Tuyết nói lắp.

- Đúng vậy, người là Lang Hậu, Lang Hậu của Lang Vương.

- Lang Hậu của Lang Vương?

Bạch Tuyết không thể tin được hỏi lại, không ngờ bản thân cô lại mơ đến chỗ Yêu giới, hay là chỗ của Lang Vương!

- Không được, tôi phải mau tỉnh dậy!

Bạch Tuyết nhìn bộ quần áo trên người, đây là đồ cưới mà, cô phải mau chóng tỉnh dậy ngay nếu không đợi đến lúc đưa vào động phòng, cô sẽ bị Sói ăn mất, ngay cả ngủ cũng bị Sói ăn sao? Không, tuyệt đối không được!

Cô dùng sức nhéo mình một cái, aaa!

Đau quá!

Nhưng mà tại sao cô còn chưa tỉnh dậy? Tại sao chưa trở lại bể bơi chứ?

- Hoàng Hậu, sao người lại xưng tôi?

Bình Quả Tiên Tử khó xử hỏi cô.

- Cái kia, vậy em nghĩ tôi phải xưng như thế nào?

Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

- Người phải xưng là bốn cung đó, người là Lang Hậu, sao có thể xưng tôi?

- Lang Hậu cái gì? Bốn cung cái gì chứ? Nó không có quan hệ với tôi chút nào hết, tôi phải về nhà, em nói cho tôi biết, làm sao tôi mới về nhà được?

Bạch Tuyết chán nản cầm lấy vai Bình Quả Tiên Tử hỏi.

- Người chính là Lang Hậu, ngày hôm nay chính là ngày thành hôn của hai người, mặc dù người đã sinh con cho Lang Vương, nhưng vẫn chưa chính thức tiến hành hôn lễ, vì vậy hôm nay người phải kết hôn với Lang Vương.

Cô bé kiên nhẫn giải thích cho Bạch Tuyết.

- Kết hôn?

Bạch Tuyết suýt ngã trên đất, đây là chỗ quái quỷ nào vậy? Ngay cả Sói cũng lấy vợ!

- Đúng vậy, Lang Vương sẽ đến đây ngay.

- Tên em là gì?

Bạch Tuyết lo lắng hỏi, cô nhất định phải mau chóng rời khỏi chỗ này, cô mới không cần gả cho Lang Vương gì đó đâu, cô đoán là bộ dạng Lang

Vương rất hung tàn nguy hiểm.

Nghĩ đến mà sợ!

- Em là bình hoa của người mà.

Bình Quả Tiên Tử hạnh phúc nói, cô bé có được như ngày hôm nay thì tất cả đều nhờ chủ nhân mang lại, chủ nhân cô chính là Lang Hậu, hàng ngày chủ nhân đều quan tâm chăm sóc cô, đến khi cô tu luyện thành người thì vẫn đi theo Lang Hậu, cô bé chính là người trung thành nhất của chủ nhân.

Ở đây có rất nhiều cô gái thầm mến Lang Vương, nên sau đó có rất nhiều người muốn giết chết Lang Hậu, chỉ có cô trung thành với Lang Hậu nhất.

- Em... em là cái bình hoa? Em không phải là người?

Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn cô bé có chiếc bình hoa trên đầu.

- Tất nhiên em không phải là người, chính là người đã làm cho em có thể biến thành hình người mà, nên em vẫn luôn chăm sóc người.

- Biến hình? Em biến thành hình người?

Bạch Tuyết kinh ngạc hỏi lại.

Đứa bé gật đầu một cách quả quyết.

Bạch Tuyết sợ hãi!

- Đây là đâu? Thuộc bộ tộc nào?

- Chỗ này là Yêu Giới, và là địa bàn của Lang Tộc.

Bình Quả ngày càng mơ hồ, vì sao Lang Hậu lại không biết những thứ này chứ? Thật kì quái! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Lang Tộc? Ở đây không có con người mà toàn là yêu quái sao? Còn tôi? Tôi cũng là yêu quái sao?

Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn cô bé.

- Ở đây trừ người ra thì ai cũng là loài sói, ngoài ra còn có một số yêu từ nơi khác đến, vì Lang Vương tốt bụng nên đã cho phép bọn họ ở lại, còn em thì không phải yêu quái, em là tiên tử.

Bình Quả nói, riêng cô bé là khác, cô do chính Lang Hậu triệu hồi ra, đây cũng là niềm tự hào của cô.

- Vậy tôi là người sao?

Bạch Tuyết thả lỏng thân mình, may mắn quá, cô vẫn là người.

- Cũng không hẳn, những yêu quái ở đây đều không biết người thường là người hay là người sói, không ai biết người đến từ đâu? Có lẽ người cũng là một tiên tử?

- Tiên tử nhỏ, bề ngoài Lang Vương rất khủng khiếp phải không?

Bỗng nhiên Bạch Tuyết hỏi một câu khiến Bình Quả phải gật mình kinh ngạc, sao Lang Hậu lại hỏi rằng bề ngoài Lang Vương rất khủng khiếp? Lang Vương là mỹ nam đẹp trai nhất Lang Tộc, sao có thể xấu được chứ?

Cô tiên tử nhỏ chưa kịp trả lời thì cửa phòng đã mở ra.

Bình Quả Tiên Tử lập tức đi ra bên ngoài.

- Bình Quả, em chờ một chút, em không định bỏ tôi lại chỗ này một mình đấy chứ?

Bạch Tuyết khẩn trương cầm tay cô bé.

- Hì hì, hôm nay là ngày thành thân của người và Lang Vương, sao em ở lại đây được?

Cô bé nghịch ngợm nháy mắt, sau đó đi ra ngoài.

Lang Vương bước vào trong khiến Bạch Tuyết sợ tới mức phải chạy trốn, cô cũng không phải sói nha, anh ta có ăn cô luôn không?

- Anh... anh không được ăn tôi, trên người tôi không có chút thịt nào, sẽ không đủ nhét kẽ răng của anh đâu!

Bạch Tuyết trốn ra sau, cô yếu ớt nói.

- Ái phi...

Giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền đến, Bạch Tuyết nghe được giọng thật quen tai, nhưng cô không dám nghe tiếp, hai chân cô đã run lẩy bẩy rồi.

- Không... Không, tôi không phải ái phi của anh? Tôi không biết sao tôi ở đây? Tôi đã có chồng, có con, tôi không phải ái phi gì đó của anh? Đây có hiểu lầm, đúng, chính là hiểu lầm!

Bạch Tuyết vội vã giải thích.

- Vậy, ái phi của bốn vương ở đâu?

Lang Vương lạnh giọng hỏi.

- Xin lỗi, thật sự xin lỗi, từ lúc tôi đến đây thì chưa từng thấy cô ấy, tôi thật sự không biết ái phi của anh đã đi chỗ nào rồi?

- Nếu không tìm thấy ái phi, thì phải dùng nàng để thế thân!

Lang Vương bất đắc dĩ nói.

- Không... Không được, sao có thể thế thân được, tôi không phải là cái lốp xe dự phòng của anh! Đây không phải là thay một bộ đồ mà là việc lớn cả đời, làm sao có thể làm thế thân!

Còn nữa, tôi đã có chồng rồi, làm sao tôi lại có bắt cá hai tay được chứ? Ngài là Lang Vương thì Lang Hậu phải sạch sẽ đúng không? Tôi không sạch sẽ nữa rồi, tôi đã có chồng, hơn nữa còn sinh ba đứa con cho anh ấy. Tôi không xứng làm Lang Hậu, xin anh thả tôi ra đi!

Bạch Tuyết đau khổ nói, thật sự thì cô không biết mình làm sao mới có thể về được? Nếu biết thì cô đã không phí công ở chỗ này!

Nếu bản thân không biết cách trở về thì chỉ còn cách tìm người giúp đỡ, anh ta là Lang Vương thì chắc chắn biết cách đi đến chỗ ở của nhân loại đi?

- Bắt cá hai tay? Ta rất thích phụ nữ bắt cá hai tay, nàng chỉ cần tách hai chân ra, sau đó ta chủ động đi vào không phải dễ dàng sao?

- A! Hiểu nhầm, ngài hiểu nhầm ý tôi, tôi nói bắt cá hai tay không phải là có ý đó, ý của tôi là một người phụ nữ đi theo hai người đàn ông khác nhau hoặc hơn nữa... còn bắt cá không phải là bắt cá hai tay ở trên giường!

Bạch Tuyết vội vàng giải thích, nơi này là Yêu Giới, nói chuyện đúng là có sự khác biệt rất lớn, rõ ràng Lang Vương liên tưởng bắt cá hai tay đến chuyện giường chiếu!

- Dù thế nào đi nữa, chỉ cần nàng bắt cá thì ta liền thích.

- Không... không, ngài không hiểu ý tôi, tôi phải đi về, tôi không thuộc về nơi này đây!

Bạch Tuyết sốt ruột đi từ phía trong ra, cô phải đi khỏi chỗ này.

Trời ơi!

Đây là đàn ông sao?

Sao có thể đẹp trai như vậy?

Xong rồi, cô bị chảy máu mũi!

Ài! Đàn ông đẹp trai cô nhìn thấy cũng không ít, sao lại không bình tĩnh được như vậy!

Cô nhìn đàn ông loài người đẹp trai quen rồi, nhưng đây là đàn ông Yêu Giới đẹp trai, còn là đàn ông lạnh lùng nữa, cô có chút chịu không nổi!

Nhưng mà, mỹ nam này sao nhìn quen mắt như vậy? Khiến cô phải nhìn kĩ thêm lần nữa.

Thân hình cao 1m8, làn da trắng kiện màu lúa mì, anh mặc một bộ đồ đỏ bó sát lộ ra thân hình hoàn mỹ, bộ tóc dài trực tiếp thả phía sau.

Khuôn mặt màu lúa mì hiện lên góc cạnh anh tuấn lạnh lùng, đôi mi thật dài khẽ rủ xuống, hai con ngươi thâm thúy lóe lên như hai viên bảo thạch, mũi cao, môi cong, trên người anh ta toát ra một thứ khí chất phức tạp hỗn hợp, không chỉ cao quý ưu nhã mà còn anh tuấn linh hoạt, còn có sự cuồng dã không bị trói buộc nữa, tà mị.

Trên thế giới có thể có người đàn ông hoàn mỹ như vậy sao, hoàn mỹ đến mức không thể hoàn mỹ hơn.

- Ái phi?

Lang vương nhìn cô gái nào đó đang chảy máu mũi, hỏi.

- Nhìn ngài rất quen mắt...

Bạch Tuyết mê mẩn nhìn Lang Vương.

- Nàng có thích bốn vương thì cũng lau sạch máu mũi trước đi, bốn vương sẽ không yêu một cô gái phun máu mũi!

Âm thanh lạnh lẽo truyền đến khiến Bạch Tuyết vội vàng thu lại ánh mắt mê muội.

- Ai thích anh chứ! Tôi nhìn anh rất quen mà thôi, nếu anh không phải Lang Vương thì tôi còn nghĩ là chồng tôi cải trang chộc tôi này!

Người đàn ông này có đẹp trai thì như thế nào, cô đã có người đàn ông của mình rồi, Lăng Dạ còn chờ cô ở bên bể bơi, cô phải mau chóng trở lại.

- Lang Vương, tôi có thể xin ngài một chuyện được không?

Bỗng nhiên Bạch Tuyết thay đổi giọng nói, cô mỉm cười hỏi.

- Chuyện gì?

Lang Vương vẫn lạnh giọng.

- Ngài là Lang Vương thì chắc chắn rất lợi hại đúng không? Vậy ngài có thể đưa tôi về hay không?

Bạch Tuyết nín nọt nói.

- Nàng đi mất thì ái phi của tôi phải làm sao, hôm nay là ngày thành thân của bốn vương, nàng cảm thấy có thể để một căn phòng trống không được sao?

- Ngài nhầm người rồi, vì sao ngài không tin tôi chứ, tôi không phải là ái phi gì đó... Aaa... ngài làm gì vậy? Sao lại động tay động chân?

- Bốn vương chỉ động tay, còn chưa kịp động chân, nàng ngoan ngoãn đi, bây giờ không còn sớm nữa, ái phi chúng ta nên thị tẩm.

- Không muốn, tôi không muốn thị tẩm, ngài còn nghĩ mình là Lang Vương không vậy, còn muốn thị tẩm tôi, tôi không phải là mấy phi tử Chân Huyền trong truyền thuyết ngoan ngoãn vậy quanh ngài kia đâu, ngài nghĩ cũng đừng nghĩ!

Bạch Tuyết trốn sáng một bên.

Mặc dù Lang Vương này lớn lên đẹp trai nhưng anh ta dám động tay động chân với cô, tên sắc quỷ! Không là sắc lang mới đúng!

Hay anh ta vốn là một sắc lang.

- Còn nữa, anh không cần gọi trái một câu ái phi, phải một câu ái phi, tôi không phải là ái phi của anh, chồng tôi còn đợi tôi ở bên bể bơi! Tốt nhất là anh đưa tôi về! Anh đây là đang cướp vợ người khác, tôi sẽ kiện anh!

Bỗng nhiên Bạch Tuyết nghĩ đến trong phim Tây Du Kí... Những công chúa trong đó đều bị yêu quái cướp về làm áp trại phu nhân, mặc dù cô không phải là công chúa nhưng mình cũng bị Lang Yêu cướp về làm Lang Hậu!

Làm sao đây?

Chỗ này hình như không có Tôn Ngộ Không?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 232+225: Anh Là Lang Vương?

Trong ti vi đều chiếu cảnh Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không đi cứu người, bây giờ cô bị bắt đến Yêu Giới, bên trong địa bàn của Lang Vương, vậy ai sẽ đến đây cứu cô?

- Không gọi nàng là ái phi, vậy là gì?

Giọng Lang Vương lạnh đi, đây không phải là thế giới loài người, một chút lễ nghĩa cũng không chịu làm theo, cô còn náo loạn, thật ra anh hiểu trong lòng cô đang rất khó chịu!

Cô không muốn anh có người phụ nữ khác ngoài cô, đã rất lâu rồi anh chưa chạm qua ai khác, Lang Vương chỉ có cô là người phụ nữ của mình, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Mặc dù không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì nhưng cô hiểu rõ những... phi tử kia đều là do anh sắp xếp! Tối nào anh cũng ôm cô mà ngủ, anh làm gì có chuyện yêu những... Phi tử ngoài đó?

Nhưng những cô gái mà anh đã phong làm phi tử, đều không thể phế truất họ được! Nếu không Bạch Tuyết nhất định sẽ gặp nguy hiểm, họ đều là... Yêu, đến lúc đó nếu họ muốn giết Bạch Tuyết đều là chuyện rất dễ dàng!

Anh phải giữ những... Phi tử đó lại, thì Bạch Tuyết mới được an toàn.

- Có thể gọi tên của tôi, tên tôi là Bạch Tuyết.

- Được rồi, Tuyết Nhi, sau này khi không có người ngoài ta sẽ gọi tên nàng được không? Nhưng mà lúc có người khác, nàng vẫn là ái phi của bốn vương biết chưa?

(Ps: Đừng thắc mắc cách xưng hô nha! vì Bạch Tuyết đang mơ lại quá khứ mà, lúc đó là cổ đại)

Lang Vương biết rõ, cô được giáo dục trong một xã hội tiên tiến, nên không thể đối mặt với những thực tế này, điều này có thể tha thứ được, trong thế giới của cô chỉ chấp nhận chế độ một vợ một chồng. Nhưng ở đây, nhiều phụ nữ phục vụ chung một chồng là chuyện rất bình thường, cô không chịu, anh cũng không trách cô!

- Tuyết Nhi? Sao anh lại gọi tôi như vậy? Chẳng lẽ anh là người đàn ông của tôi? để tôi nhìn anh có phải anh ấy không?

Bạch Tuyết nói xong liền cầm lấy mái tóc dài của Lang Vương mà kéo.

Cô muốn xem có phải anh đội tóc giả không? là Lãnh Dạ cũng đến đây với cô, nhưng anh cố ý trêu chọc cô?

- A!

Tóc Lang Vương bị Bạch Tuyết kéo mạnh, rất đau.

- Ta là Lang Vương, cũng chính là...

Lang Vương muốn nói: "Cũng chính là Lãnh Dạ ..." nhưng bỗng nhiên Bạch tuyết kêu to cắt ngang lời anh.

- Anh là Lang Vương, cầu xin anh đem tôi về nhà, sau khi về tôi sẽ thấp nhang bái Phật phù hộ cho anh.

- Nàng cứ vậy mà muốn về?

Lang Vương lạnh lùng hỏi, lông mày anh nhíu lại.

- Tất nhiên rồi, tôi không thuộc về nơi này, tôi có nhà của mình, cũng có người nhà, tôi phải về nhà, trong nhà tôi còn có con nhỏ vừa mới sinh!

Bạch Tuyết vừa khóc nức nở vừa hét lên.

- Hôm nay là ngày thành thân của chúng ta, còn mấy đứa bé đều rất tốt, chúng đều ở đây hết.

- Anh nói bậy? Con của tôi đang ở trong nhà, sao lại ở đây được! Tôi ở trong ti vi thấy, những yêu quái đều rất giỏi, chỉ cần nhúc nhích ngón tay cũng có thể di chuyển ngàn dặm, anh mau nhúc nhích tay đi, đưa tôi về nhà được không?

Bạch Tuyết tò mò cầm tay Lang Vương lên nhìn, giống như tay đàn ông, không khác chút nào!

- Xem tướng bằng tay?

- Tôi nhìn anh có phải Lang Vương hay không, không phải tay anh cũng giống như tay người sao? Chẳng lẽ không có gì khác biệt? Anh có phép thuật hay không?

Bạch Tuyết ngây thơ hỏi.

- Khụ... Khụ... Tất nhiên là có.

Lang Vương ho khan hai tiếng rồi nói.

- Đúng là rất tốt nha, bây giờ anh dùng phép thuật biến tôi về nhà đi.

Bạch Tuyết cầm tay Lang Vương rồi đưa tay anh về phía mình, giả bộ như Lang Vương sắp làm phép.

- Cô gái, cuối cùng thì nàng muốn làm gì?

- Đánh về phía tôi, đánh tôi về nhà.

Bạch Tuyết nghiêm túc nói.

- Nàng rất muốn về?

Lang Vương cao giọng hỏi lại.

- Đúng.

Bạch Tuyết trả lời rất chắc chắn.

- Vào động phòng xong, xong rồi ta đưa nàng về.

Lang Vương nói xong liền ôm lấy Bạch Tuyết.

- Anh... Anh làm gì vậy?

Bạch Tuyết nhìn mình bị Lang Vương ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ lên.

Mặc dù được một soái ca ôm là một chuyện tốt, nhưng cô lại không thuộc về nơi này, cô đã là của Lãnh Dạ, điều này không có quan hệ chút nào đến Lang Vương đang ôm cô!

- Cầu xin ta làm chuyện gì, hay là xin ta dạy nàng thế nào là thị tẩm.

Lang Vương vung tay lên, quần áo trên người cả hai không còn một mảnh nào.

-Aaa... Anh dùng phép thuật cởi quần áo của tôi, hèn hạ!

Bạch Tuyết hoảng sợ lùi lớn, tiện tay kéo chăn che thân thể trắng nõn của mình lại, còn Lang Vương thì trần truồng đứng trước mặt cô, trong lòng hấn ngứa ngáy khó nhin.

- Làm việc này sao không cởi quần áo được!

Lang Vương lạnh lùng nói.

- Hừ! Tất cả đàn ông trên thế giới đều giống nhau, dù là người hay là yêu, đều đáng ghét như nhau! Nhìn thấy phụ nữ thì ngay lập tức muốn làm chuyện này! Chẳng lẽ phụ nữ sinh ra là để đàn ông các người đâm vào sao?

Bạch Tuyết lăm bắm trong miệng, đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn xung quanh phòng, phải làm sao thì cô mới rời khỏi đây được?

- Đâm vào chính là một yếu tố rất quan trọng trong sinh hoạt vợ chồng, chứng tỏ tính phúc rất tốt. Nếu không có đàn ông thì chỗ ấy của các nàng có thể làm được gì?

- Hừ! Anh là Lang Vương thì làm ơn có chút uy nghiêm được không? Không cần trong đầu phải chứa những chuyện nhảm chán này!

Bạch Tuyết trắng mắt nhìn Lang Vương, cô tức giận nói.

- Chuyện này đối với nàng thì rất nhảm chán, nhưng đối với ta thì rất thú vị đấy.

Lang Vương rất nghiêm túc nói.

Nói xong, anh liền đến gần cô.

- Chờ một chút, anh nói anh là Lang Vương phải không, anh biến thân cho tôi nhìn một cái được không?

Thật ra Bạch Tuyết muốn trốn tránh Lang Vương thì thầm mình nên mới phải nói vậy, thật ra cô không muốn nhìn nguyên hình của Lang Vương chút nào, nghĩ thôi đã thấy sợ, thật đáng sợ!

- Được rồi, bốn vương cho nàng nhìn.

Lang Vương chấp hai tay trước ngực, nhỏ giọng niệm chú, bỗng nhiên xung quanh thân thể anh có một làn sương mù trắng vây quanh, khi sương tản ra hết thì thân hình cao lớn của Lang Vương đã biến mất, Bạch Tuyết giật mình vươn cổ ra xem.

Má ơi!!

Một con Sói lớn.

Bộ lông trắng rất dài ôm lấy toàn thân, nó thoải mái rung bộ lông lên, dùng một dáng vẻ uy nghiêm nhìn Bạch Tuyết.

- Anh... Anh là con Sói trắng? Sao anh lại có thể? Dù sao đi nữa thì tôi cũng là người phụ nữ của chủ nhân anh, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Chính anh đã đưa tôi đến đây đúng không? Anh thật quá đáng!

Bạch Tuyết đứng dậy, cô mặc kệ cơ thể trần như nhộng của mình mà gào lên, hóa ra con sói mà Lãnh Dạ nuôi chính là yêu quái.

Sói trắng chính là Lang Vương.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Lang Vương kiêu ngạo ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tuyết, hần chậm rãi nói.

- Người phụ nữ, nàng đã làm cái gì? Chẳng lẽ ta lại không biết?

Lang Vương không vui nói, trong giọng nói của hắn còn lộ ra tia thất vọng!

Nhìn Sói trắng lại có thể nói chuyện được, đôi mắt Bạch Tuyết mở lớn, cả người cô run lên, toàn thân nó đều là lông, anh ta là Sói!

Đôi mắt nhỏ không cam lòng nhắm lại, cô xui, Lang Vương lập tức biến thân, ôm lấy Bạch Tuyết bị té xui.

Bạch Tuyết hôn mê rất lâu, đợi đến lúc cô tỉnh dậy...

Bầu trời hơi sáng lên, Bạch Tuyết từ từ mở hai mắt ra, đập vào đôi mắt cô là một vòng ngực săn chắc, mà môi của cô lúc này đang để trên hạt đậu đen trên cơ ngực.

Có một loại cảm giác bất an.

Xong rồi!

Cô đã thất thân.

Nhất định là Lang Vương đã cưỡng bạo cô!

Bạch Tuyết giận dữ, đường đường là Lang Vương mà lại làm ra loại chuyện hạ lưu này, cưỡng hiếp dân nữ!

Cô không nổi giận mà chỉ khóc.

Lãnh Dạ khó hiểu, cô gái nhỏ sao vậy?

Sáng sớm thì khóc cái gì chứ?

Hay là nằm mơ thấy gì sao?

- Sao lại khóc?

Lang Vương nhẹ giọng hỏi.

- Anh là Lang Vương, tại sao lại nhân dịp tôi ngất đi mà cưỡng bạo tôi? Anh có phải là đàn ông hay không? Đúng, anh đâu phải là đàn ông, anh là nam yêu!

Bạch Tuyết cúi đầu khóc nức nở, cô biết hôm nay cô đã bị thất thân, nhìn cơ thể người đàn ông đó, lại nhìn cô một chút, hai thân thể trần truồng!

Một nam một nữ trần truồng trong chăn, chắc chắn cô đã bị thất thân rồi!

Lang Vương khiếp sợ!

Làm sao cô gái nhỏ lại biết anh là Lang Vương?

Cô đã biết thân phận thật sự của anh?

Biết rõ anh là Lang Yêu?

Thật kì lạ?

Làm sao cô biết được chứ?

Bạch Tuyết cảm giác được một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt đó như muốn xuyên thủng da đầu cô vậy!

Khiến cho toàn thân cô sợ hãi!

- Anh... Anh... không thể ăn thịt tôi, tôi cần nuôi ba đứa nhỏ nữa!

Toàn thân Bạch Tuyết run rẩy không ngừng.

Trong đôi mắt Lang Vương chứa đầy đau lòng, cô vẫn không chấp nhận được hẳn là Sói!

Nhìn cô sợ hãi như vậy, thật sự anh rất khó chịu!

Anh là Lang Yêu thì là lỗi của anh sao?

Anh yêu cô là sai sao?

Anh khôn ngoan làm tổn thương cô, nên anh không dám nói cho cô biết thân phận thật sự của mình!

Anh sợ cô yêu anh còn chưa đủ sâu, sợ cô né tránh anh!

Không nghĩ rằng sau khi cô biết anh là Lang Vương thì không chấp nhận nổi!

Cảm giác không khí có chút khác thường, Bạch Tuyết ngẩng đầu lên.

Đầu cô lập tức đưa lên cao hơn nữa, chăm chú nhìn Lãnh Dạ, rồi nhìn xung quanh.

-A! Em đã trở lại, tốt quá.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết ôm lấy Lang Vương mà reo lên.

Lang Vương khó hiểu, đây là tình huống gì?

Xoay chuyển 360 độ, vừa rồi còn vì anh là Lang Vương mà khóc thút thít, giờ lại reo lên vui mừng, trên khuôn mặt còn thấm nước mắt.

- Em về, em đã trở về....

Bạch Tuyết dùng sức ôm chặt anh, hai quả bưởi lớn dính kèm hai hạt bồ đào nhỏ lay động trước mặt Lang Vương, anh há miệng ngậm lấy một quả bồ đào nhỏ.

- A! Anh làm gì vậy?

Bạch Tuyết bị cắn, cô lập tức hét lên.

- Anh nhìn em động kinh cái gì!

Lang Vương lạnh lùng nói.

- Em đâu có động kinh, ngược lại là anh mới đúng, sáng sớm đã uống trộm sữa của con! Anh không được uống trộm!

- Anh uống trộm? Em có biết nói đạo lý hay không, là em ép anh uống!

Lang Vương không vui đáp lại.

- Ai ép anh chứ?

Bạch Tuyết nháy mắt vô tội nói.

- Em không ép anh uống sao? Là em ôm chặt đầu anh, sau đó còn cọ qua cọ lại bên miệng của anh! Em yêu, em không biết là như vậy sẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Lang Vương bất đắc dĩ nói, mới sáng sớm mà cô gái nhỏ đã hưng phấn như vậy, khóc xong lại cười. Cô có biết đàn ông buổi sáng đều rất dễ kích động hay không? Cô còn lộn xộn nữa, hầy không đảm bảo không có chuyện gì xảy ra!

- Là em quá vui mừng, em không cố ý mà!

Bạch Tuyết uất ức nói.

- Vui mừng?

Lang Vương càng mơ hồ, rõ ràng khi cô tỉnh dậy còn khóc mà!

- Là em thấy anh ôm em ngủ, cho nên em rất vui, em liền ôm anh một cái, không ngờ anh lại hiểu nhầm hành động của em!

Bạch Tuyết yếu ớt giải thích.

- A! Nhìn thấy anh thì em rất vui, hành động của em làm anh hiểu nhầm, chẳng lẽ đêm qua anh còn chưa cho em ăn no?

Lang Vương ra vẻ khó hiểu hỏi cô.

- Đêm qua? Đúng rồi, sao đêm qua anh đưa em về đây được vậy?

Bạch Tuyết hoang mang nhìn xung quanh, đây là phòng ngủ của cô, cô còn nhớ rõ bản thân ở Yêu Giới, còn làm Lang Hậu gì đó. Sau đó, Lang Vương biến thân, cô bị dọa ngất!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 226

“Tối hôm qua, anh bơi trong hồ, em nằm trên ghế ngủ thiếp đi, anh tốt bụng nên ôm em về phòng, thấy em ngủ ngon như vậy nên anh không có đánh thức em, thay quần áo cho em xong anh cũng ngủ luôn.”

“Cái gì? Em luôn ở bên cạnh anh?” Bạch Tuyết không thể tin hỏi.

“Không ở cạnh anh vậy ở đâu! Bọn nhỏ đi ngủ sớm, em nghĩ ai nửa đêm canh ba đến ở với em hả!”

“Tại sao có thể như vậy! Mình không có rời đi sao!” Bạch Tuyết nghi hoặc nói thầm.

“Đêm hôm khuya khoắc em còn muốn đi đâu nữa!” Lang Vương đứng vậy đi tới trước cửa sổ, đốt một điếu thuốc, thì ra cô chưa biết thân phận Lang Vương của anh, đây cuối cùng là chuyện tốt hay xấu đây?

Sớm muộn gì cô cũng phải biết.

Có lẽ ngày này đến sớm thôi.

Bạch Tuyết giật mình nhìn thân thể trần truồng của Lãnh Dạ, Người đàn ông này khi trần truồng mà cũng có khí thế cường đại như vậy, thật bội phục!

Có điều, dù sao cũng là người lớn, nơi đó cũng sẽ lớn, cứ lộ ra ngoài như vậy, không được lịch sự lắm.

“Khụ, khụ phiền anh lấy gì đó che tiểu kê kê lại đi!” Một người đàn ông lồm lổ như vậy cứ đứng trước mặt cô, thật sự rất chói mắt, khiến hai mắt cô thật đau.

“Anh thấy như vậy cũng tốt lắm.” Lang Vương nhàn nhạt trả lời, giống như không thấy có cái gì không tốt.

“Anh cảm thấy tốt, nhưng em lại không thấy vậy, kính nhờ, anh là người lớn đó, anh nghĩ mình là hai đứa con nít cách vách sao? Bọn nó tùy tiện có thể lộ tiểu kê kê. Nhưng anh thì không được, anh có biết xấu hổ không hả, ban ngày ban mặt như vậy để lộ tùm lum, em rất sợ bị đau mắt hột đó!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ bừng liếc Lang Vương một cái, ra vẻ bình tĩnh ngồi dậy, chuẩn bị mặc đồ.

Ánh mắt còn liếc Lang Vương vẫn không nhúc nhích.

Nói rõ như vậy để anh che lại sao anh không động đậy gì hết vậy? Đồ chơi đó nhìn cũng không tốt, tại sao vẫn rò rỉ ra bên ngoài, azz thật sát phong cảnh quá!

“Con trai anh có thể để lộ, thì anh cũng có thể để lộ. Dĩ nhiên chỉ lộ ở trước mặt em thôi, dù sao nó cũng là tài sản riêng của em, em cứ xem thoải mái đi” Lang Vương nghiêm túc nói.

Giống như hai người đang thảo luận một vấn đề nghiêm túc nào đó.

“Anh có thể để lộ nhưng mà anh cũng không nhìn chỗ đó của anh một chút! Nó còn sạch sẽ sao, còn đáng yêu sao. Rõ ràng đã không giống như trước.” Bạch Tuyết nhỏ giọng nói thầm, vốn tưởng rằng cô chỉ càu nhàu, ai biết thính giác của Lang Vương luôn nhạy bén nghe được.

“Nó không sạch sẽ, không đáng yêu? Chẳng lẽ của anh không yêu được, không sạch sẽ? Trong mắt của anh, chỉ có vấn đề về lớn nhỏ thôi.” Bị người

con gái mình yêu nói cái nơi mà anh kiêu ngạo nhất không đáng yêu, trong lòng Lang Vương rất không vui.

Đây cũng là vũ khí anh chinh phục con gái, là niềm kiêu ngạo của anh, mệnh căn của anh làm sao có thể không đáng yêu!

“Đúng, vấn đề là lớn nhỏ, nhưng anh nhìn lại bình trà phía trước đi, đen thùi như vậy chẳng lẽ cũng gọi là đáng yêu.

Khóe miệng Lang Vương cong lên, nguyên lai là vậy.

“Anh đen thui một mảnh, chẳng lẽ em không có, hử?” Lang Vương lạnh giọng chất vấn.

“Em, em và anh không giống nhau, cho nên em nói tự giác không lộ ra.” Bạch Tuyết mặc áo tử tể.

“Ăn mặc như vậy là muốn đi đâu?”

“Em muốn đi gặp cha, thật lâu rồi chưa về nhà.” Bạch Tuyết nói thật nhỏ, từ khi cô từ Yêu giới trở về, cũng không có thấy cha, trong lòng cô rất nhớ, muốn gặp cha.

“Có tâm sự?” Lang Vương hỏi.

“Ừ, tối hôm qua anh chắc chắn em luôn ở bên cạnh anh?” Bạch Tuyết bắt lấy tay Lang Vương, đôi mắt đen nhánh tỏa sáng nhìn chăm chăm vào anh.

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

Bạch Tuyết cup mi lại, từ từ nhớ lại những chuyện xảy ra ở Yêu giới.

“Em không xác định được có phải là nằm mơ hay không? Có điều nó quá chân thật, em ở bên kia hung hăng nhéo lên người mình cũng biết đau,

không phải nói nằm mơ sẽ không đau sao?” Bạch Tuyết ngây thơ hỏi.

“Bên kia.”

“Ừ, tối qua em đi đến một nơi, nói ra chắc anh không tin đâu, hôm qua em bị yêu quái bắt đi.” Bạch Tuyết nói xong cúi đầu, có chút bắt đầu dĩ.

“Em nói cái gì...” Lang Vương khẩn trương nắm hai tay Bạch Tuyết, khom lưng xuống, trong nháy mắt đôi mắt bén nhọn nhìn chăm chăm Bạch Tuyết.

“Á, Lãnh Dạ, anh làm em đau.” Bạch Tuyết bị đau nhìn Lãnh Dạ, cơ thể không khỏi co lại.

Lang Vương không nói.

Chẳng lẽ thủ hạ của Ma vương tìm được cô, nhưng tìm được cô rồi tại sao không động thủ, bọn họ đang chờ cái gì.

Lang Vương rơi vào trầm tư.

Nhìn Lãnh Dạ khẩn trương như vậy, trong lòng Bạch Tuyết nóng lên, cảm giác bị người khác để ý không sai.

“Mơ.”

“Hôm qua em nhớ mình nằm ở trên ghế gần hồ bơi ngủ, nhưng em lại cảm giác như mình đi tới một chỗ khác, anh đoán xem nơi đó là ở đâu? Nơi đó không phải là thế giới của nhân loại, là Yêu giới đó. Trước kia em chỉ thấy trong TV thôi, không biết thế giới có yêu quái thật sự tồn tại, hơn nữa mấy yêu quái đó rất anh tuấn và man nha, hì hì, nói ra anh không được tức giận, yêu quái đó lớn lên rất giống anh đó.” Bạch Tuyết cười haha nhìn Lãnh Dạ.

Lang Vương chấn động.

Giống như anh,

Chẳng lẽ cô nằm mơ đi tới Yêu giới.

“Ừ, nói tiếp đi.” Lang Vương ngồi xuống ghế, vẫn để cơ thể trần trụi, anh không thích mặc quần áo, đây là thói quen từ nhỏ rồi.

“Lúc đó em còn nghĩ anh và em đang giỡn nữa chứ. Em dùng sức kéo tóc anh ta xuống, mà nó rất dài, thật không thể tin được, ở Yêu giới, đàn ông đều có tóc dài” Bạch Tuyết lắc đầu, cảm thán.

“Không được rồi, em rất tiếc nha, cái tên Lang Vương đó lớn lên rất tuấn tú, nhưng lại là yêu ..chắc..nếu anh ta ở thế giới nhân loại nhất định sẽ là một đại minh tinh siêu cấp bốc lửa luôn.” Bạch Tuyết si mê nhớ lại.

“Chẳng lẽ anh không đẹp trai?” Lang Vương lạnh lùng hỏi.

“Tự luyện.” Bạch Tuyết liếc anh một cái.

“Em muốn yêu người khác?” Lang Vương lạnh giọng hỏi.

“Cái gì mà yêu người khác? Người ta chỉ nằm mơ không được sao? Anh ta là Lang Vương, là yêu quái, em sao có thể ở cùng anh ta được, ở bên kia em bắt anh ta bày ma pháp đưa em về, nhưng anh ta lại bắt em làm sói, em mới không làm.”

Lang Vương lại rơi vào trầm tư, chẳng lẽ cô biết trước tương lai của mình.

Nhưng chuyện này hẳn là không lâu trong tương lai sẽ xảy ra.

Cô? Lại nói biết rồi, còn tự thể nghiệm.

“Nếu anh ta đẹp trai như vậy dù là yêu quái thì có sao đâu?” Lang Vương tự hỏi.

“Đẹp trai, tuấn tú, đẹp trai quá đáng đẹp đến kỳ cục! rất yêu nghiệt, em nhìn thấy cũng trợn tròn mắt đó. Chẳng qua, anh cũng không tệ, mặc dù kém so với Lang Vương một chút, nhưng có thể ở chung được.” Bạch Tuyết cười trộm, cô là cố ý nói như vậy, trêu chọc người đàn ông chỉ biết nghiêm mặt này, không có tình cảm.

Lang Vương kêu một tiếng đau đớn, không khỏi bội phục nhãn lực của Bạch Tuyết, bọn họ là một người, cô lại nhìn không ra.

Thật ra Bạch Tuyết nằm mơ cũng không ngờ tới Lãnh Dạ là yêu quái, hay là lang yêu kia.

“Lãnh Dạ? Anh nói xem trên đời này thật sự có yêu quái sao? Em cảm giác có phải mình bị chứng ảo tưởng rồi không, những chuyện đó đều là ảo giác của em, giống như anh, anh là người đàn ông của em, nhưng em lại không có đoạn trí nhớ trước kia của hai chúng ta, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Bạch Tuyết nghi hoặc hỏi.

Lang Vương đau lòng nhìn cô, mọi chuyện giờ mới bắt đầu, cuối cùng thì cô có thể đối mặt với những chuyện sau này hay không?

Ma vương sẽ tìm tới.

Mà anh, sớm hay muộn gì cũng sẽ muốn cô...

Đứa ngốc, em không có chứng ảo tưởng, trên đời này có rất nhiều chuyện không giải thích được, về chuyện yêu quái có tồn tại hay không, sau này bản thân mình sẽ biết, nơi này em không có trí nhớ của chúng ta cũng không sao, chỉ cần em nhớ chuyện sau này là ok.” Lang Vương chỉ chỉ vào huyết thái dương của Bạch Tuyết, ôn nhu nói.

Bạch Tuyết mê mang nhìn Lãnh Dạ, lúc này anh thật ôn nhu, thật ra thì anh cũng rất đẹp trai, khiến con mắt của cô không cách nào dời chỗ khác được.

“Anh về nhà với em được không?” Bạch Tuyết muốn Lãnh Dạ lấy thân phận là người đàn ông của cô xuất hiện trước mặt cha mình. Tâm tư của cô Lang Vương tự nhiên sẽ hiểu, trong khoảng thời gian này đã làm khổ cô rồi.

“Ừ,” Cho nên không cam lòng ừ một tiếng.

Mặc dù hăn đáp ứng như thế nào, Bạch Tuyết cũng rất cao hứng, cho nên vui sướng thu dọn đồ đạc, sau đó đi qua phòng máy đưa nhỏ kết quả sáng sớm bọn nó đã ra ngoài, chỉ để lại mảnh giấy cho bọn họ: chúc mừng cha mẹ đi đoàn viên, bọn con đi ra ngoài, cha mẹ cứ sắp xếp tiết mục cho mình đi, cúi chào.

Bạch Tuyết cầm tờ giấy tròn tròn mắt, bọn nó còn nhỏ như vậy, đi nơi nào chứ.

“Lãnh Dạ, Lãnh Dạ, không xong rồi, không thấy bọn nhỏ đâu.” Bạch Tuyết vội vàng đi tìm Lãnh Dạ.

“Ừ,” Lãnh Dạ nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Này, thái độ của anh là sao hả? Đó là con của anh đó.:

“Tụi nó đi ra ngoài chơi thôi, em không cần lo lắng.” Lang Vương vẫn nhàn nhạt nói, vừa mở tủ quần áo, từ bên trong lấy một chiếc cà vạt ra ướm thử trên người một chút, giống như xem một chút có hợp không.

“Tại sao có thể không lo lắng chứ, tụi nó là trẻ con, mới sinh được mấy ngày thôi. Mặc dù tụi nó có thể chạy, nhảy tự chăm sóc mình. Nhưng em vẫn không yên lòng, nếu gặp người xấu thì sao đây? Hơn nữa, con của em lớn lên đáng yêu như vậy, rất nguy hiểm.” Bạch Tuyết lo lắng nói.

“”Bọn nhỏ anh đã sắp xếp xong xuôi rồi, có người đi theo tụi nó.” Lang Vương vừa xử lý cà vạt, vừa trả lời Bạch Tuyết.

“Hả, có người đi theo bọn nhỏ hả, sao anh không nói sớm một chút, hai em lo lắng muốn chết.” Khó trách anh bình tĩnh như vậy, nguyên lại đã sớm chuẩn bị.

“Em cũng không có hỏi anh.” Lang Vương cúi đầu, cắn một cái trên môi đỏ mọng của cô.

“Xấu xa.”

Bạch Tuyết cầm lấy cái áo khoác đi tới trước gương, nhìn mình trong gương, khuôn mặt này thật sự rất trẻ tuổi, cô đã là mẹ, chẳng qua không biết mẹ cô ở đâu.

Đột nhiên, trong gương xuất hiện một bóng mờ, một người phụ nữ trung niên, im lặng ngồi ở trong vườn hoa, đang nhìn quyển sách trên tay, bà mang kính lão, bộ dáng rất hiền lành.

Lúc này, có một người đàn ông trung niên đi tới, khoác thêm một cái áo lên người bà, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Nếu em nhớ con bé, anh sẽ dẫn em về nước nhìn con bé một chút.” Người đàn ông đau lòng nhìn bà nói.

“Con bé....”Đột nhiên bà che mặt khóc thật thương tâm.

“Nhất định là con bé cũng đang tìm em, bây giờ nó cũng đã trưởng thành, có quyền biết tại sao em rời bỏ nó.”

“Nó nhất định rất hận em, năm đó con bé còn nhỏ như vậy, vốn không có mẹ, con bé sẽ hận em lắm.” Bà khóc.

“Lúc đó em là bị ép buộc, nếu như không đi, cả em và con bé đều không sống được.” Người đàn ông an ủi vỗ vỗ vai bà.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Sinh Con! Em Đã Sinh Ra Trứng.

- Chắc chắn nó sẽ không tha thứ cho em vì đã bỏ rơi nó, nhất là còn để con bé lại cho một người phụ nữ độc ác như vậy!

Người phụ nữ dùng ánh mắt bi thương nói.

- Cùng anh trở về đi! Nói cho con bé biết vì sao năm đó em lại bỏ rơi nó? Anh tin con bé nhất định sẽ hiểu, em tốt như vậy, anh tin đứa nhỏ cũng lương thiện như em thôi.

Người đàn ông kia nhẹ nhàng ôm người phụ nữ vào lòng rồi nói.

- Mấy năm qua, anh bắt em phải trốn tránh ở Mĩ, em muốn quay về, con bé đã mất đi quá nhiều thứ rồi, chắc chắn em sẽ quay về Trung Quốc với anh.

- Được.

Bỗng nhiên những hình ảnh trong gương biến mất, Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn lại tấm gương, sau đó cô quay lại nhìn Lãnh Dạ, tất nhiên Lãnh Dạ cũng phát hiện cô không bình thường.

- Anh vừa đến đây sao?

Bạch Tuyết cầm tay Lãnh Dạ, cô nghiêm túc hỏi.

- Em nhìn thấy cái gì đó đúng không?

Nhìn sắc mặt của Bạch Tuyết, hắn đã biết cô đã nhìn thấy gì đó trong gương, nếu không thì cô cũng không có vẻ mặt như vậy!

- Em nhìn thấy mẹ em, chắc chắn người phụ nữ đó là mẹ em, bà ấy đang ở nước Mỹ, trách không được em không tìm thấy bà.

Gần đây, Bạch Tuyết thường xuyên nhờ mạng internet để tìm mẹ mình nhưng không được, hóa ra bà ấy lại ở nước Mỹ.

- Thật ra em có thể nhìn thấy được tương lai.

Lang Vương nhàn nhạt nói, thật ra, từ lúc nguyên thần của Mẫu Đơn Tiên Tử trở lại, chắc chắn cô sẽ khôi phục lại được phép thuật của mình, đây cũng không phải điều gì khó hiểu.

- Anh nói sao? Làm sao em có thể biết trước tương lai được, chắc chắn là vì bà ấy là mẹ em, nên em mới nhìn thấy được, trên thế giới này làm gì có chuyện biết trước được tương lai chứ!

- Có rất nhiều thứ không thể dùng lẽ thường để giải thích được.

- Nếu như mẹ em quay về, hơn nữa theo những hình ảnh mà em đã thấy, em nguyện ý tin tưởng bà, nếu mà em có khả năng nhìn thấy tương lai, chắc em sẽ vui đến nỗi không ngủ được, đây là việc mà nằm mơ cũng muốn có!

- Nếu đúng như vậy, sao em không tò mò vì sao mình lại biết trước tương lai?

Lang Vương suy tư nói.

- Sao có thể không tò mò chứ! Nhưng mà xung quanh em luôn xảy ra những chuyện kì quái quá nhiều, em đều tò mò hết! Nhưng mà, không có ai giải thích cho em được những việc đó hết!

Bạch Tuyết vô cùng bất đắc dĩ mà nói.

- Vì vậy, em đang trốn tránh những việc đang xảy ra quanh em, em biết bọn trẻ khác thường, nhưng em lại giả vờ như mình không biết chuyện gì, em nghi ngờ rất nhiều thứ, nhưng em lại không thể chấp nhận được, nên trốn tránh phải không?

Lang Vương thử hỏi.

- Anh? Đúng... Đúng là em như vậy! Có rất nhiều chuyện em không thể chấp nhận nổi, nên em trốn tránh để mình không phải suy nghĩ đến những... việc kia!

Bạch Tuyết bất đắc dĩ rũ đầu xuống.

- Đã là những chuyện xảy ra trên người của em, chắc chắn nó sẽ có lời giải thích phù hợp, em không nên trốn tránh nó, vì có trốn thì cũng không giải quyết được chuyện gì, em yên tâm, dù xảy ra chuyện gì thì anh vẫn mãi ở bên cạnh em.

- Nhưng... nhưng mà, những thứ em nhìn thấy quá kì quái, em nghĩ nó chỉ xảy ra trên ti vi được thôi, không nghĩ là ngoài đời vẫn có, hơn nữa em còn tận mắt nhìn thấy nữa! Ba đứa nhỏ đã biết nói chuyện từ lúc nó còn ở trong bụng của em, nhưng mà bọn chúng chỉ ba tháng đã được sinh ra, em đã lên mạng tìm hiểu, không có ai có thể mang thai ba tháng đã sinh hết, hơn nữa không có đứa bé nào có thể vừa sinh ra đã biết nói, biết đi, biết nấu cơm, lại còn có răng nữa, em nhớ lúc mình con bé thì chỉ mọc từng cái răng một thôi, nhưng chúng vừa sinh ra đã có đủ hai hàm răng rồi!

Anh không biết những chuyện này là rất kì quái sao? Vì vậy em đã cấm bọn trẻ dùng phép thuật, em muốn chúng lớn lên giống như những đứa bé bình thường khác!

Mặc dù em không nhớ được những chuyện liên quan đến anh, nhưng em vẫn còn nhớ được, lúc sinh ba đứa bé, chính xác là em đã sinh ra ba... quả trứng, em chỉ biết gà vịt đẻ trứng, nhưng không cách nào biết được con của em cũng chào đời từ quả trứng, thật không thể tưởng tượng nổi!

Còn lúc ba quả trứng biến thành ba đứa trẻ, em đã hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa rồi!

Tất cả mọi chuyện đều kì quái, em nghĩ như thế nào cũng không ra! Vì vậy dù em có muốn hay không, em chỉ biết cuộc sống của em có đầy những chuyện huyền huyền như vậy xảy ra.

- Trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được, giống như chuyện có ma có quỷ, những chuyện này mãi mãi là bí ẩn mà thôi, trên thế giới này luôn có một nơi thuộc về mình, anh tin là em cũng có, tương lai sẽ có chuyện đang chờ em hoàn thành.

- Em chỉ mong bọn nhỏ có thể bình an lớn lên, và em sẽ tìm được mẹ em nữa.

- Đi nào, anh về nhà với em.

Lang Vương nói xong liền đưa cho Bạch Tuyết một tấm thẻ vàng.

- Đây là cái gì vậy?

Lang Vương nhìn vẻ mặt ngờ ngác của Bạch Tuyết, ánh mắt như muốn nói cô đang hỏi một chuyện rất ngu xuẩn vậy.

- Em cũng biết anh là ai mà, phụ nữ của anh làm sao có thể thiếu tiền được, nếu trở về thì phải mua thêm vài thứ trở về, để cho mọi người biết người phụ nữ của Lãnh Dạ sống hạnh phúc như thế nào.

Bạch Tuyết trợn mắt há miệng, cô ngạc nhiên nhìn Lãnh Dạ, hẳn là kiểu đàn ông gì vậy?

Mặc dù hẳn rất có tiền, nhưng mà cô không phải vì tiền mới đi theo hẳn, mặc dù cô bị mất trí nhớ, nhưng trong chuyện này cô vẫn tin vào chính mình.

- Không cần phải suy đoán lung tung, anh yêu vợ con của mình nên anh mong mọi người sẽ sống vui vẻ, khi về nhà thì phải mua vài món đồ đúng không?

Lang Vương nhẹ giọng nói, hẳn biết trong đầu của cô gái nhỏ này đang nghĩ điều gì.

- Người nhà của em, không phải anh không biết bọn họ là người thế nào sao? Hay là anh chưa gặp người nhà của em? Mặc dù em không nhớ anh, nhưng mà em vẫn nhớ đến nhiều thứ khác, vì sao em lại không muốn trở về, vì ở đó sẽ không có ngày nào được yên bình, chỉ có sự đau khổ mà thôi!

Bạch Tuyết đau lòng nói ra, đối với nhà của mình, từ trước đến giờ cô đều không có chút lưu luyến nào.

- Anh đã gặp người nhà em, hơn nữa còn có ấn tượng rất xấu, nếu không phải vì em, làm sao anh có thể gặp những người đó chứ, đều là loại thấy tiền là sáng mắt!

- Dạ! Bỗng nhiên em nghĩ đến, nếu bọn họ đã không thích em, vậy hôm nay chúng ta ở lại bên đó có được không?

Bạch Tuyết lén nhìn Lang Vương, đôi mắt dễ thương không ngừng đảo loạn khắp nơi, giống như đã nghĩ được chuyện gì thú vị.

- Lí do?

Lang Vương lạnh lùng hỏi, ở cũng những loại người này trong một mái nhà chính là điều sỉ nhục đối với hắn, bởi vì hắn là một Lang Vương vĩ đại.

Nhưng vì người phụ nữ mình yêu, hắn cũng chỉ đành chấp nhận số phận, để cho cô chơi đùa thỏa thích. Nhưng không thể đồng ý ngay được, như vậy sẽ làm hư cô.

Đối với phụ nữ, có thể cưng chiều, có thể yêu, có thể đau, nhưng tuyệt đối không thể làm hư, nếu không chắc chắn cô ấy sẽ leo lên đầu mình ngồi.

- Em cảm giác mẹ em sẽ nhanh trở về, chắc chắn mẹ em sẽ liên lạc với bọn họ, có thể là trong đêm nay, làm sao em có thể bỏ qua cơ hội này được chứ, từ lúc lem còn bé, em đã nghĩ lúc nào lớn lên nhất định sẽ đi tìm mẹ, chắc chắn mẹ em bỏ rơi em là có lí do nào đó, em biết là cha em và dì Mai đang lừa em, vì vậy bây giờ em muốn biết rõ vì sao mẹ em lại bỏ em lại đây mà một mình qua Mỹ sống.

Mặt Lang Vương không đổi sắc, hắn đứng nhìn Bạch Tuyết.

Mặc dù cô thừa nhận chính mình không có khả năng đoán trước tương lai, nhưng mà cô vẫn tin tưởng chuyện trong gương đó chính là chuyện của tương lai chắc chắn sẽ xảy ra.

Bạch Tuyết làm nũng, cô thò tay ôm lấy cánh tay hắn, cô dùng đôi mắt long lanh ngập nước và giọng nói ngọt ngào hỏi.

- Được không?

Lang Vương vẫn không nói câu nào, bình tĩnh nhìn cô, Bạch Tuyết không có cách nào nhìn ra suy nghĩ của hắn! Chẳng lẽ hắn còn có thù oán gì với nhà cô sao? Mặc dù họ có chút đáng trách nhưng mà họ vẫn là người nhà của cô, hơn nữa cha của cô cũng đã thay đổi, ông ấy luôn áy náy vì những thua thiệt của cô trong nhiều năm qua!

- Cuối cùng thì anh có đồng ý không? Đàn ông thì phải biết chăm sóc chứ, là một người đàn ông thì anh phải làm sao để cho xứng là một người đàn ông, anh đúng là không có chút tình ý nào hết.

Dù cho người nhà em không tốt, nhất là Lan Lan và Dì Mai, nhưng mà họ vẫn là người nhà của em, vì mẹ và cha, em phải ở lại đây, em cũng muốn anh ở lại cùng em.

Lãnh Dạ! Anh nói gì đi chứ? Ngay cả con em cũng sinh cho anh rồi, anh lại đối xử với người phụ nữ của mình và mẹ của con mình như vậy sao? Anh như vậy làm cho em cảm thấy anh không phải là người đàn ông của em!

Bạch Tuyết bĩu môi nói.

- A! Không phải người đàn ông của em, vậy anh là gì?

Lang Vương nhìn xuống cô gái nhỏ của mình, cô còn biết làm nũng trước mặt hẳn, lại còn biết bào chữa cho chính mình, còn biết nghĩ ra chuyện để trách hẳn.

Càng lúc cô càng giống cô của kiếp trước.

Không tệ, vốn dĩ hai người là một, đều là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử, xem ra sắp đến ngày Mẫu Đơn Tiên Tử trở về rồi.

- Là ông chủ!

Bạch Tuyết đau khổ nói.

- Vì sao?

Lang Vương lạnh lùng hỏi lại.

- Không vì sao hết, anh cho em cảm giác như anh là ông chủ vậy! Không phải là người đàn ông của em, làm gì có người đàn ông nào như vậy chứ? Chưa từng mua cho em một bông hoa nào, điều này cũng không tính! Em muốn về nhà cũng cần nhìn sắc mặt của anh, anh khiến em cảm thấy mình không có chút quan trọng nào!

Bạch Tuyết bĩu môi phàn nàn.

- Anh không phải ông chủ của em, anh là cấp trên của em, mà em chính là trung tâm hoạt động của cấp trên này.

Lãnh Dạ nghiêm túc nói, lúc đầu Bạch Tuyết còn không hiểu, nhưng sau khi nghĩ kĩ lại, cô vươn tay đánh hấn.

- Anh là trứng thối, lại bắt nạt em.

- Có sao?

Lang Vương hỏi lại.

- Dù anh có là cấp trên đi nữa, chẳng lẽ anh lại có quyền bắt nạt em sao? Hôm nay em dùng thân phận người lãnh đạo kì cựu của cấp trên, thông báo cho anh biết, tối nay phải ngủ lại nhà của cha em!

Bạch Tuyết tiếp tục cố gắng nói.

- Đi thôi!

Lang Vương nhìn cô gái nhỏ, khóe miệng hấn cong lên thành một nụ cười.

Bạch Tuyết biết hấn đã đồng ý, vui vẻ kéo tay hấn ra ngoài.

- Còn nữa, em phải nhớ lần sau không được đặt bình hoa ở trên giường nữa!

Lang Vương sờ bả vai đau nhức của mình, hôm qua trên giường có một bình hoa lớn, khi đó hẳn còn nghĩ là vai của cô gái nhỏ bị mình đè phải, tỉnh dậy mới biết hóa ra là một cái bình hoa.

- Từ lúc nào trên giường em lại có một chiếc bình hoa chứ! Nhưng mà, hôm nay chúng ta có thể ăn trưa với cha em được không?

- Anh không ăn cơm ở đó đâu, cơm ở đó làm sao nuốt nổi!

Lang Vương nhớ đến lần trước khi Bạch Tuyết mang bọn nhỏ đến, sau khi ăn đồ ăn của nhà cha cô thì bị nôn ra hết, cũng vì vậy mà hẳn rất chán ghét cơm ở bên đó.

- Vậy cũng được, em đưa anh ra ngoài ăn, em biết một nhà hàng không tệ, trước đây em và Khang Giai đã ăn nhiều lần ở đó, hôm nay em đưa anh đi ăn thử, rất lâu rồi em chưa được ăn, bây giờ rất muốn.

Bạch Tuyết vui vẻ nói.

- Muốn sao? Đừng gấp, tối về sẽ cho em.

Lang Vương nghiêm túc nói, có vẻ chuyện hạ lưu nào được nói từ miệng hẳn cũng thành chuyện đương nhiên.

- Anh!

Bạch Tuyết im lặng luôn.

Thua hẳn!

Có ai nói cho cô biết, làm sao trên thế giới lại có một người đàn ông cực phẩm như vậy chứ, nói ra chuyện đó cũng nghiêm túc như vậy!

Ai có thể nghĩ được, vẻ bên ngoài lãnh khốc, nhưng lại nói ra được những câu hạ lưu như vậy!

Căn cứ theo địa chỉ mà Bạch Tuyết đã nói, Lãnh Dạ lái xe đến, đúng là có một nhà hàng nhỏ ở đây, không nghĩ một nhà hàng nhỏ như vậy mà được Bạch Tuyết nhớ đến.

Vì thỏa mãn lòng của cô gái nhỏ, hắc đàn ông phải kiên trì đi vào, rất tốt, may mắn hôm nay ăn mặc giản dị, nếu mà ăn mặc sang trọng thì không thích hợp với chỗ này chút nào.

Thật vất vả Lãnh Dạ mới tìm được một chỗ gửi xe, Bạch Tuyết nhanh chóng mở cửa đi xuống, tìm một bàn ăn trống, vì nhà hàng này nằm bên mặt tiền đường nên phải đến sớm chiếm chỗ, nếu không sẽ không có chỗ ăn, đây là kinh nghiệm lúc trước của cô.

Nhìn cô gái nhỏ hào hứng xuống xe chạy đi chiếm chỗ, Lãnh Dạ chỉ lắc đầu rồi đi theo, dường như có rất nhiều người bị phong độ của hắc thu hút, vừa ăn vừa quay lại nhìn lên.

Đi đến trước mặt Bạch Tuyết, Lang Vương nhăn mặt, chỗ ngồi này đúng là quá nhỏ, nhưng hắc vẫn phải phối hợp với cô mà ngồi xuống.

- Đây! Lãnh Dạ, chúng ta đến ăn cơm chứ đâu phải nghe tuyên án đâu, nhìn khuôn mặt của anh đi, giống như một ông già khó tính vậy, nhìn đã khó tiêu rồi! Khuôn mặt tuần tú kia đúng là đáng tiếc! Ngày nào anh cũng lạnh mặt như vậy, không lo rằng sẽ dài ra sao?

Bạch Tuyết phồng má lên, cô bắt đầu dạy dỗ.

Lang Vương nhếch mi, cô gái nhỏ đang dạy dỗ hắc sao? Có tiến bộ.

Hắc lạnh mặt giống một ông già sao?

Mặc dù hắc đã hơn nghìn tuổi, nhưng đi trên đường vẫn có rất nhiều người quay lại nhìn, sao lại bị cô gái nhỏ hạ thấp đến vậy chứ!

Lúc trong nhà cô còn nói hăn chưa bao giờ mua hoa, nói hăn không phải là đàn ông, có lẽ cả đời này hăn sẽ không bao giờ làm những chuyện ngây thơ như vậy, những chuyện đó đều dành cho mấy người... rảnh rồi mà thôi.

Hăn là Lang Vương, đã hơn ngàn tuổi rồi, sao có thể làm ra chuyện ngây thơ như vậy được, cùng cô ăn cơm ở đây đã là khó khăn rồi.

Cô gái nhỏ này, còn muốn hăn mỉm cười mà đón nhận sao, bỗng nhiên hăn muốn bật cười.

- Em yên tâm, răng của anh sẽ không dài, lông toàn thân của anh mới dài.

Lang Vương vẫn mặt lạnh trả lời.

- A ha ha.

Bạch Tuyết bị hăn chọc cười.

- Anh đang nói thật, anh là Sói, tất nhiên lông sẽ dài.

Lang Vương đang mượn cơ hội này để thăm dò cô gái nhỏ.

- Anh ngốc sao? Em biết những câu nói đó của anh là đùa rồi! Anh không cần phải mở to mắt mà nói dối đâu! Anh là người đàn ông của em, sao lại là Sói được chứ!

Mặc dù Bạch Tuyết vẫn cười tươi trả lời nhưng trong lòng lại lạnh lẽo, giấc mơ đêm hôm qua, Lãnh Dạ rất giống Lang Vương kia.

- Em mới ngốc!

Lang Vương nghiêm túc nói.

- Anh làm gì vậy? Anh có để cho em ăn cơm nữa không, toàn nói những lời dọa người, anh là ba của con em, là người đàn ông của em, sau này anh không được nói lung tung nữa!

Trong đôi mắt Bạch Tuyết hiện lên chút hoảng sợ, cô không muốn nhắc đến đề tài này chút nào, mặc dù cô hoàn toàn không nhớ Lãnh Dạ của trước kia, nhưng bây giờ cô đã chấp nhận người đàn ông này rồi, trong trái tim cô đã có hẳn, cô không muốn những thứ... lộn xộn kia ảnh hưởng đến lòng mình.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 235+228.1: Chuột Chạy Qua Đường

Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết đang trốn tránh một vài suy nghĩ khó tiêu hóa, ví dụ cô cũng hoài nghi anh và Lang Vương có bộ dạng rất giống nhau, bọn họ có phải là một người hay không?

Nhưng mà, cô không có dũng khí nghĩ bọn họ chính là một người, cô vẫn không có cách nào tiếp nhận anh không phải là người!

"Không cần nghĩ nhiều, cười một cái, bộ dạng anh tốt như vậy, không cười chẳng phải là lãng phí sao!" Bạch Tuyết nhìn ra Lãnh Dạ đang trầm tư, cô cắt ngang anh, không hi vọng ý nghĩ sâu trong nội tâm mình là thật, anh càng nhìn cô như vậy, cô càng lo lắng!

Lãnh Dạ nhìn cô gái nhỏ đang ngồi đối diện anh, xinh đẹp ngọt ngào, cười tươi tự nhiên, hút lấy hồn người, anh lại một lần nữa không thể kiềm chế rơi vào, cả đời này, anh tuyệt đối sẽ không mất đi cô, nhất định anh phải giữ lấy cô thật chặt, mặc kệ trên trời khảo nghiệm anh như thế nào, anh đều muốn cùng cô chịu đến cùng.

Lại mất đi, đó là không có khả năng!

Cô gái nhỏ này đã tiến công vào thế giới của anh, lại dễ dàng tiến sâu vào trong nội tâm của anh, làm sao anh cho phép cô rời khỏi anh một lần nữa, tuyệt đối sẽ không buông cô ra, tuyệt đối sẽ không mất đi cô.

Về sau trong sinh hoạt, cô phải ăn cơm cùng anh, nghỉ ngơi cùng anh, mặc kệ cô ở đâu! Anh đều sẽ đi theo cô, bao gồm tới nhà cô, anh sẽ hạ mình, cho tới khi cô rời đi mới thôi.

Người phục vụ tới, Bạch Tuyết chỉ hai món bản thân thích ăn.

"Này, anh xem thực đơn đi, anh muốn ăn cái gì?" Bạch Tuyết đưa thực đơn tới trước mặt Lãnh Dạ.

"Em ăn cái gì anh ăn cái đó." Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời, ở đây có thể có đồ ăn ngon gì! Tùy tiện ăn chút rồi tính.

"Em chọn nếu anh không thích ăn, đến lúc đó cũng đừng trách em, anh là đàn ông, vốn nên là anh chủ động gọi cơm, anh ngược lại, giống một ông cụ ngồi ở chỗ đó, làm đàn ông quá kém cỏi!" Bạch Tuyết thấy Lãnh Dạ không thể hợp với nơi này, không khỏi giáo huấn anh.

Anh rất kém cỏi? Anh thật sự rất kém cỏi sao?

"Sao nào, em nói oan anh sao?" Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ là biết anh đang nghĩ cái gì, nhất định cho rằng bản thân rất giỏi, bằng không vì sao luôn luôn lộ ra gương mặt lạnh lùng!

"Chẳng lẽ em không có sự oan anh? Anh không tốt đối với em sao?" Lãnh Dạ trừng mắt nhìn Bạch Tuyết hỏi.

"Anh nhìn nam nữ bên cạnh mà xem, người ta mới coi là quan hệ nam nữ, anh xem người đàn ông đó kia, chủ động gọi cơm cho cô gái của mình, còn cười đùa tán gẫu với cô gái, anh nhìn anh đến vẻ mặt tươi cười cũng không cho em, chẳng lẽ còn tốt?"

Lãnh Dạ nhíu mày, nhìn theo phương hướng ngón tay cô chỉ, quả nhiên, người đàn ông này đều rất tốt với cô gái, một bộ đau lòng cho cô gái, buổi tối sẽ không nhường bắt phải lên giường!

"Hừ! Anh không phải loại đàn ông đó, không có cốt khí!"

"Anh muốn cốt khí, hay là muốn em vui vẻ, anh xem rồi làm đi!"

Lãnh Dạ nhú mày lại càng sâu, cô nàng đáng giận, lại đưa anh ra so với đám phàm tục tử đó!

Vì cô gái nhỏ này, anh nhịn còn ít sao?

Nhìn bộ dạng cô ở đối diện rầu rĩ không vui, Lãnh Dạ đành phải nhăn mày.

Cầm lấy thực đơn, nhìn một chút, đưa tay gọi người phục vụ.

"Mang cho tôi món canh này, cô gái của tôi thích uống." Bạch Tuyết ngây ngẩn cả người, anh làm cái gì vậy? Vẫn biết nghe lời rồi sao?

Ai ngờ? Càng khiếp sợ còn ở phía sau.

"Em yêu, như vậy được chứ?"

Bạch Tuyết uống một ngụm trà, kếm chút phun ra rồi.

Nhìn bộ dáng anh nghiêm túc thật buồn cười, mà nụ cười trên mặt anh khiến tim Bạch Tuyết đình chỉ mấy giây? Rõ ràng vừa rồi còn đối mặt vẻ mặt lạnh lùng, bỗng nhiên lấy lòng tươi cười, không khỏi toàn thân sợ hãi!

Nhất là anh dùng giọng điệu vô cùng thân thiết gọi cô như vậy, bỗng nhiên có loại cảm giác giết người trong nháy mắt.

"Ha ha, như vậy mới ngoan." Bạch Tuyết xấu hổ cười, có chút không quen.

Người đàn ông lạnh lùng này cười, cười yêu nghiệt như vậy, mỉa mai hoặc như vậy, điểm này không thể không thừa nhận được, vì khi người đàn ông này

cười quá chói mắt, tướng mạo anh tốt, vóc người lại đẹp, lại có tiền có thế, anh là người đàn ông ưu tú như vậy xem ra vẫn nên ít cười, nếu không sẽ đưa từng đàn ong bướm tới.

Không phải là cô không thừa nhận, Lãnh Dạ ưu tú cỡ nào, mà cô thì có cái gì?

Nhìn cô gái nhỏ như có chút ưu thương, chẳng lẽ anh còn làm không tốt, vì sao cô không vui? Cô nói là muốn cốt khí hay là muốn cô cao hứng? Đường nhiên là anh muốn cô cao hứng, đây là nhất định.

Anh cũng biết, tính tình mình không tốt, phải nói, tính tình anh không tốt mọi người đều biết, từ khi mới bắt đầu anh luôn lấy tư thái như vậy xuất hiện, cho nên anh cũng đã quen hình thức ở chung giữa bọn họ như vậy.

Thẳng đến cô vừa mới nói, anh là người đàn ông kém cỏi, không biết kém đàn ông bình thường thế nào, anh cũng không biết, thế nhưng nếu như cô không thích, anh đều đồng ý thay đổi. Anh chỉ cần cô hài lòng.

Tục ngữ nói biết sai có thể thay đổi chính là đồng chí tốt, cô không đến nỗi ngay cả cơ hội sửa cũng không cho anh chứ? Từ lúc nào mà cô gái này học ác như vậy, cũng không cho anh thời gian thở dốc!

"Làm sao vậy? Người đàn ông của em vẫn chưa đủ tiêu chuẩn sao?"

"Lúc đầu tại sao anh lại thích em?" Cô cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Trước đây chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hiện tại mới đột nhiên ý thức được, bên cạnh anh có đủ loại phụ nữ, gần như chỉ cần anh đồng ý, những người phụ nữ kia do anh tùy chọn, vì sao anh lại thích cô? Giữa bọn họ còn có đứa nhỏ?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 236+228.2: Chuột Chạy Qua Đường

Kỳ thực, mặc dù cô vẫn cảm thấy mình là cô gái tốt, thế nhưng khắp nơi trên thế giới này đều có những cô gái tốt, khẳng định anh cũng đã gặp qua rất nhiều, tại sao là cô? Bây giờ cô là một người phụ nữ đã sinh đứa nhỏ, mà không phải đàn ông có tiền đều thích những cô gái trẻ sao?

Lãnh Dạ nghe ra nghi vấn, nhưng không có bao nhiêu phản ứng, mặc dù đây là vấn đề mà Bạch Tuyết không thể nghĩ ra, thế nhưng vấn đề này với anh lại không vì sao? Tình yêu giữa bọn họ là vượt qua ngàn năm, chôn giấu tình yêu gần nghìn năm, không từ ngữ nào nói hết, anh yêu cô, cô cũng yêu anh, những thứ này đều là ý trời.

"Ý trời." Lãnh Dạ thản nhiên trả lời.

Bạch Tuyết lú lười!

Người đàn ông lạnh lùng lãnh khốc như vậy lại tin ý trời sao?

Rất hoài nghi?

Hoài nghi tính chân thật trong lời anh, chẳng qua cuối cùng người ta cũng trả lời vấn đề phức tạp! Mặc dù cô không hài lòng lắm, bởi vì cô không biết trên trời có thần tiên thật hay không, cho nên cô không xác định mọi việc đều do ý trời định đoạt?

"Bạch Tuyết? Bạch Tuyết, thật sự là cô, thật trùng hợp, đã lâu không gặp cô." Đối diện một nam một nữ đi tới.

Ngẩng đầu lên, thực sự càng không muốn gặp, lại càng xuất hiện! Người tới chính là thư ký trưởng đã từ chức của Đoàn Mộc, chị họ Dương Phi--Hồ Phương.

"Xin chào." Bạch Tuyết lễ phép nói một câu, không có ý định nói chuyện với cô ta.

Mặc dù cô không biết tại sao thư ký trưởng lại rời khỏi công ty, thế nhưng, cô biết người phụ nữ này không phải người tốt!

"Thế nào? Trợ lý Bạch lại đối đàn ông sao?" Hồ Phương không khách khí nói, hoàn toàn không có để ý Lãnh Dạ ngồi đối diện Bạch Tuyết, nếu như cô ta nhìn thấy người đàn ông ăn cơm cùng Bạch Tuyết là tổng giám đốc tập đoàn Lang thị, nhất định cô ta sẽ tránh càng xa, tuyệt đối không dám trêu chọc Bạch Tuyết, bởi vì Hồ Phương đã làm thư ký nhiều năm cho Đoàn Mộc, tất nhiên cô ta biết rõ Lãnh Dạ, còn biết tổng giám đốc Đoàn Mộc của mình rất sợ Lãnh Dạ, Đoàn Mộc cũng không dám trêu chọc người đàn ông này, đương nhiên cô ta lại không dám trêu chọc loại nhân vật nguy hiểm này.

Chỉ là, cô ta xem nhẹ người đàn ông đối diện Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ ngồi quay về phía Bạch Tuyết, Bạch Tuyết vừa vặn đối mặt với Hồ Phương.

"Cô cô nói bậy bạ gì đó?" Bạch Tuyết nổi giận, người phụ nữ đáng ghét này lại dám nói hươu nói vượn trước mặt người đàn ông của cô, người đàn ông của người khác cô không biết, nhưng cô rất rõ ràng, Lãnh Dạ rất keo kiệt, rất bá đạo, anh không cho phép người phụ nữ của mình bị người khác khi dễ, mà Hồ Phương này nói bậy muốn hại chết cô như thế!

"Tôi nói bậy sao? Trong nhà của cô nuôi một người đàn ông, trong công ty còn chơi đùa với một người đàn ông, không ngờ bên ngoài cô còn có đàn ông khác! Vô sỉ." Hồ Phương tùy ý nhìn lướt qua Lãnh Dạ.

Đầu tiên cô ta nghiên cứu cách ăn mặc của người đàn ông này, cho nên mặc dù Lãnh Dạ một thân đều là trang phục do nhà thiết kế làm riêng, không biết tại sao không có ký hiệu, thậm chí phong cách hết sức hữu nhân. Cho nên nhìn qua, Hồ Phương cũng không có nhìn lần thứ hai.

Thời đại này đàn ông chút giá trị con đều tây trang giày da, ai còn mặc một thân hữu nhân ra ngoài.

Hồ Phương chỉ đơn giản liếc mắt nhìn Lãnh Dạ một cái, hơn nữa lực chú ý lại ở trên quần áo của anh.

Bạch Tuyết nổi trận lôi đình.

Đôi bàn tay nắm chặt trắng như phấn, thế nhưng, trên mặt lộ ra mỉm cười.

"Ha ha, Hồ tiểu thư thực sự là lợi hại, vậy mà cô cũng biết, tôi thấy cô làm thư ký trưởng thật sự là đáng tiếc, cô hẳn nên làm paparazzi đi, chuyên môn đào móc scandal, nói không chừng một ngày nào đó cô sẽ đào đến chỗ tôi, đến lúc đó tôi sẽ từ bi giúp cô thêm đất!" Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

"Hồ ly tinh, bề ngoài thanh thuần quả nhiên là giả bộ ! Cô dùng cái túi da như vậy lừa gạt bao nhiêu đàn ông rồi?" Hồ Phương bỗng trở thành người đàn bà chanh chua trách cứ Bạch Tuyết.

"Đây là chuyện của tôi, có liên quan tới cô sao? Còn mỹ nam bên cạnh này là người đàn ông của cô sao?" Bạch Tuyết ưu nhã đưa tay chỉ chỉ Lãnh Dạ nói.

"Phi -- "

"Nhân viên phục vụ, vứt hết phần của tôi đi, có một con ruồi bay vào! Thật buồn nôn!" Bạch Tuyết bưng đồ ăn trước mặt mình lên lạnh giọng nói.

"Cô --" Hồ Phương tức giận, ủy khuất nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình.

"Ngoan, em qua bên kia ngồi xuống, anh trút giận thay em." Người đàn ông đưa Hồ Phương sang bên cạnh ngồi. Sau đó lại trở lại trước mặt Bạch Tuyết.

"Vị tiên sinh này, anh đã cũng nghe được cô hái này có nhiều đàn ông như vậy, vì sao còn muốn dây dưa với cô ta? Nếu như là tôi, nhất định sẽ cho cô ta hai cái tát! Sau đó vứt cô ta đi!" Người đàn ông nhìn Bạch Tuyết nói, lại không có nghiêm túc quan sát người đàn ông đối diện Bạch Tuyết.

Anh ta đã phạm vào một lỗi lầm lớn!

Thế nên nhất định phải nhìn vào mắt đối phương nói, mặc dù không nhìn mắt cũng phải nhìn đối mặt đối phương nói!

Nếu không chết như thế nào cũng không biết!

Anh ta lờ đi Lãnh Dạ, lại nhắm vào Bạch Tuyết, chẳng biết người đàn ông bị lờ đi còn khủng khiếp hơn so với người phụ nữ này!

"Vậy sao? Nhưng tôi thật muốn hung hăng cho anh mấy cái tát thì anh mới có thể hài lòng thì phải?" Lãnh Dạ lạnh lùng nói, sau đó đứng dậy, xoay người, đối mặt với bạn của Hồ Phương.

Đương nhiên Hồ Phương ở xa cũng nhìn thấy người đàn ông đứng lên là ai? Lãnh tổng, tổng giám đốc tập đoàn Lang thị.

Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Anh ta lại có thể ở cùng một chỗ với Bạch Tuyết?

Thảm!

Đã gây họa!

Nhưng mà, người đàn ông đi cùng cô ta còn thảm hại hơn, anh ta khiếp sợ nhìn Lãnh Dạ.

"Tổng tổng giám đốc, là là ngài đang dùng cơm..." Trong nháy mắt người đàn ông trông như chuột chạy qua đường, bị dọa run lẩy bẩy.

"Đứng yên." Lãnh Dạ nghiêm nghị nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 237+229.1: Tiểu Nhân Nịnh Bợ (Cầu Ưng Hộ)

"Ba, ba ——" Người đàn ông bị Lãnh Dạ hung hăng cho hai cái bạt tai nhớ đời.

"Vị tiên sinh này, thật rất xin lỗi, người đàn ông của tôi đánh anh là vì anh thật sự bị như thế! Ai bảo anh lại dám chửi bới người phụ nữ của anh ấy là tôi!" Bạch Tuyết vô tội giải thích, vẻ mặt ngây thơ.

Lãnh Dạ nhìn cô gái nhỏ này mà không nhịn cười, cô quả thật đã thay đổi, trở nên rất không giống cô trước đây rồi.

Còn người đàn ông bị đánh kia nằm mơ cũng không nghĩ được rằng cô gái này là người phụ nữ của tổng giám đốc công ty anh ta. Xong rồi! Đặc tội tổng giám đốc, lần này sợ rằng sẽ mất chén cơm!

"Tổng giám đốc... Thật xin lỗi tổng giám đốc... Thật xin lỗi... Đáng đánh... Tôi đáng đánh, chỉ cần anh không đuổi việc tôi, anh làm gì tôi làm gì cũng được."

"Anh cho rằng anh còn có cơ hội ở lại công ty sao? Công ty của tôi không cần có loại nhân viên là loại tiểu nhân nịnh bợ!" Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

"Tổng giám đốc... Tổng giám đốc... Van xin anh, van xin anh cho tôi một cơ hội nữa, cho tôi một cơ hội nữa đi..." Người đàn ông run run khóc

lóc kể lể, hoàn toàn không giống lúc này kiêu ngạo, hiện tại giống như một tên mặt dày vô lại làm cho người ta chán ghét!

Bạch Tuyết nhìn xung quanh một chút, có rất nhiều người nhìn về phía bọn họ, như vậy không tốt lắm. Haizz! Người đàn ông của cô đi đâu cũng gây chuyện!

"Dạ... Quên đi, coi như tùy tiện bố thí anh một công việc." Ý của Bạch Tuyết, Lãnh Dạ hiểu, cô gái nhỏ này muốn nhanh kết thúc loại chuyện không vui này!

Theo tính cách của Lãnh Dạ, thứ người như thế này thì chắc chắn phải trực tiếp cuốn gói cút đi. Nhưng cô gái nhỏ kia gọi "Dạ" vô cùng thân mật.

Lãnh Dạ vốn đang không vui, ăn cơm ở chỗ này, xung quanh có nhiều âm thanh hỗn độn, rất ồn ỹ khiến anh rất phiền! Vậy mà lại có người dám đến quấy rối, người phụ nữ vừa rồi anh không cần nhìn cũng biết cô ta là thư ký trưởng của Đoan Mộc, cô ta dám mở miệng nói Bạch Tuyết bắt cá hai tay với Đoan Mộc! Đó là anh em của anh tất nhiên anh sẽ tin tưởng.

Về phần người người đàn ông được nuôi trong nhà mà cô ta nhắc đến cũng chính là anh, vậy nên Lãnh Dạ tin tưởng cô gái nhỏ này.

Bọn họ làm nhục người phụ nữ của anh, tất nhiên anh sẽ phải hung hăng dạy dỗ tên khốn kiếp này.

Nhưng tiếng "Dạ" vừa rồi của Bạch Tuyết mềm mềm dẻo dẻo lại ngọt ngào, anh thích.

Lãnh Dạ ngược mắt nhìn về phía Bạch Tuyết, trên mặt cô hiện lên sự lúng túng và bất an, đáy mắt còn có mấy phần cẩn thận.

Tại sao cô bất an? Chẳng lẽ cô lo lắng anh không tin cô sao?

Làm sao anh không tin cô chứ, cô là người phụ nữ của anh, về điểm này anh rất rõ.

"Được rồi, chờ ngày mai nhận chỉ thị, cú ——" Lãnh Dạ nói một tiếng "cút", mọi người vốn đang định nhân cơ hội chế giễu vội rít quay đầu đi, ai cũng không dám tiếp tục xem kịch vui, lo lắng chọc giận nhân vật nguy hiểm này, họ nhìn ra được anh không phải là người dễ chọc.

Cuối cùng ăn xong bữa cơm, Bạch Tuyết lên xe, cảm giác trong bụng rất không thoải mái, có lẽ là do lúc ăn cơm xảy ra chuyện không vui, ảnh hưởng tiêu hóa.

Bạch Tuyết cầm túi xách tìm thuốc, cô nhớ trong túi xách có thuốc tiêu thực, định uống một viên.

Ai ngờ vừa mở túi thì phát hiện một quả táo đỏ lớn ở bên trong.

"A? Lúc nào thì trong túi mình có quả táo?"

"Tại sao anh lại không biết em thích ăn táo?" Lãnh Dạ nhìn lướt qua, nhàn nhạt hỏi.

"Không phải là anh thả vào trong túi xách của em sao?" Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi, lúc ra ngoài cô không mang nước trái cây, vốn tưởng quả táo này là do Lãnh Dạ bỏ vào.

"Sao lại là anh được. Trong nhà nước trái cây loại gì cũng có, không nên ăn lung tung đồ ở ngoài."

"Nhưng mà em không nhớ mình để một quả táo lớn như vậy trong túi xách? Mà thôi, hiện tại không có nước trái cây, anh có muốn ăn một miếng không?" Bạch Tuyết giơ quả táo lên.

"Nhìn cũng rất ngọt." Lãnh Dạ liếc mắt nhìn, tiếp tục lái xe.

"A...! Anh cắn một miếng trước, hai chúng ta cùng nhau ăn." Bạch Tuyết đưa quả táo đến khóe miệng Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ vừa mới chuẩn bị há mồm cắn một cái, ai ngờ, còn chưa nghe thấy tiếng rắc rắc khi cắn quả táo thì đã nghe thấy tiếng phanh xe dồn dập.

"A ——" Cơ thể của Bạch Tuyết bị nghiêng về phía trước, may mắn là cô đã cài dây an toàn, nếu kiểu gì sống mũi cũng sẽ bị đụng nát.

"Tuyệt Nhi, em không sao chứ?" Lãnh Dạ nghe được tiếng kêu khiên trách của Bạch Tuyết, nghiêng đầu hỏi.

"Em không sao, nhưng tại sao anh đột nhiên phanh xe?" Quả táo trong tay Bạch Tuyết cũng rơi xuống, vừa nói chuyện cô vừa nhặt táo lên.

"Vừa rồi có một con mèo hoang đột nhiên xuất hiện, phải tránh sát sinh." Lãnh Dạ lạnh giọng nói.

Anh vẫn không sát sinh, dốc lòng tu luyện, hi vọng tương lai có thể đắc đạo thành tiên, một khi nguyên thần của Mẫu Đơn tiên tử trở về, anh có thể ở chung với cô vĩnh viễn.

"Anh còn muốn ăn không?" Bạch Tuyết dùng khăn giấy xoa xoa quả táo, hỏi.

"Không ăn nữa."

Lần này Lãnh Dạ chuyên tâm lái xe, vừa rồi thiếu chút nữa đụng phải một con mèo hoang, mấy nghìn năm tu luyện của anh không dễ dàng, không thể cuối cùng lại chỉ vì một chuyện nhỏ trước mắt mà biến thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, anh không thể giết hại sinh linh vô tội, như vậy việc tu luyện của anh mới mau chóng hoàn thành. Thậm chí ở yêu giới Lang Vương còn thu nhận rất nhiều yêu quái lang thang chỉ vì tích đức.

"VẬY em ăn một mình." Bạch Tuyết cầm quả táo chuẩn bị ăn.

Ai ngờ từ trên trời chợt rơi xuống một con diều rất lớn, đúng lúc rơi xuống đập vào cửa kính phía trước xe, che mất tầm lái, Lãnh Dạ lại phải dừng lại.

"A ——" Ngay sau tiếng kêu đầy khiển trách thì quả táo Bạch Tuyết đang chuẩn bị ăn lại rơi mất. Lãnh Dạ lại một lần nữa lo lắng nhìn về phía cô gái nhỏ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 238+229.2: Tiểu Nhân Nịnh Bợ

"Em không sao chứ?"

"Không sao, tại sao anh lại đột nhiên dừng lại gấp như vậy?"

Lãnh Dạ xuống xe, nhặt chiếc điều thì phát hiện điều không có dây. Chẳng lẽ ở gần đây có người chơi điều? Điều đứt dây nên rơi trúng xe của anh?

"Có một con điều đứt dây đập vào cửa kính xe." Lãnh Dạ ngồi vào xe lần nữa.

Bạch Tuyết lại nhặt quả táo lên một lần nữa, nhìn rồi nhìn, quả táo vừa đỏ vừa lớn trông rất ngon, đáng tiếc bị bắn rồi!

"Không được ăn, mất vệ sinh." Lãnh Dạ dặn dò.

"Ừ, không ăn nữa." Bạch Tuyết thả quả táo lại trong túi xách.

*****

Nhà họ Bạch.

Bạch Tuyết và Lãnh Dạ tới, dĩ nhiên lấy được tiếp đãi thịnh tình, chẳng qua Lãnh Dạ vì bận tâm Bạch Tuyết, thỉnh thoảng anh sẽ khách sáo với bọn họ một chút, về phần Bạch Lan và mẹ kế của Bạch Tuyết, anh ngay cả mắt cũng không thèm nhìn, giống như vừa nhìn sẽ dơ bẩn mắt của anh!

Thỉnh thoảng Bạch Lan quan sát Lãnh Dạ, bộ dạng tuấn mỹ đẹp trai như vậy thật thèm thuồng.

Trong lòng cô ta: Tại sao Bạch Tuyết xấu xa đó lại may mắn như vậy, nhặt được một Đại Suất Ca, mặc dù đẹp trai có chút lạnh, chẳng qua, đây chính là người đàn ông hoàng kim.

Bạch Tuyết và Lãnh Dạ ở trong thư phòng, còn có Bạch Hàn ở bên, mà Bạch Lan lại đi chơi, vì cô ta cho là Bạch Tuyết sẽ lập tức rời đi. Chẳng qua, cuộc sống đặc sắc còn đang đợi cô ta.

"Ba, hôm nay chúng con không đi." Bạch Tuyết nói, bởi vì Lãnh Dạ sẽ ở lại cùng, cho nên lên tiếng hỏi ba là cần thiết, tối thiểu phải chuẩn bị một chút.

"Tuyết Nhi, ý của con là lãnh tổng cũng sẽ..." Bạch Hàn khó có thể tin nhìn Bạch Tuyết.

"Vâng, anh ấy nói muốn ở lại cùng con, sẽ ở lại hai tối." Bạch Tuyết cười nói, thật ra thì, cô có một loại dự cảm, cảm giác hai ngày nay sẽ có chuyện phát sinh, hơn nữa còn là về mẹ kế cô.

Cho nên nhất định ở lại.

"Được được, ta sẽ đi thu xếp." Bạch Hàn cao hứng trầm trồ khen ngợi, hôm nay kể từ khi lãnh tổng vừa vào cửa ông ta đã nhìn ra, mặc dù cậu ta không nói nhiều, nhưng mà, vẻ mặt không có còn lạnh như vậy, đây chính là điềm báo tốt.

Không nghĩ tới nhân vật lợi hại như cậu ta, lại có thể ở lại nhà ông, đây có phải nói là cậu ta muốn cùng Tuyết Nhi lui tới bình thường rồi không? Quá tốt rồi.

Ban đầu nghĩ đưa con gái ra ngoài là sai, đến nay cũng hối hận, vốn tưởng rằng Tuyết Nhi muốn cả đời làm tình nhân của Lãnh Dạ, xem ra chuyện có phát triển tiến bộ, lần này hình như bọn họ có ý về nhà mẹ đẻ.

Trong lòng Bạch Hàn không ngừng vui vẻ.

"Chờ một chút, cứ thu xếp căn phòng trước đây của Tuyết Nhi đi." Lãnh Dạ gọi Bạch Hàn lại, thản nhiên nói.

"Cái này sao có thể được, đó là phòng khi Tuyết Nhi còn bé ở, rất nhỏ, tôi sợ sẽ khiến đại tổng giám đốc chịu thiệt." Bạch Hàn cười ha hả nói.

"Tôi thích ở đó." Lãnh Dạ vẫn thản nhiên nói.

Căn phòng kia đối với Lãnh Dạ là có ý nghĩa đặc biệt, đó là nơi đầu tiên anh ở lại khi được Bạch Tuyết mang về, bọn họ đã vượt qua bao đêm ở trong căn phòng kia, hơn nữa mỗi ngày đều rất vui vẻ, mặc dù bị cô quấy rầy rất nhiều lần, sờ qua rất nhiều lần, nhưng mà, anh vẫn muốn trở về trí nhớ của năm đó.

"Được được được được." Bạch Hàn cười tươi ra ngoài.

Bạch Tuyết cũng cười nhìn Lãnh Dạ.

"Chẳng lẽ anh quên cái giường nhỏ của em rất nhỏ sao? Thân thể của anh cao vậy đoán chừng có chút khó khăn!" Bạch Tuyết chỉ chỉ Lãnh Dạ từ trên xuống dưới, ý là giường của cô nhỏ hình như anh không chịu nổi.

"Anh có biện pháp." Lãnh Dạ mặt không biểu tình đáp.

"Anh có biện pháp gì?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Nếu như giường của em thực sự nhỏ, anh không ý kiến để mình làm giường của em, em có thể nằm ở trên người anh ngủ. Nếu như em lo lắng anh làm vận động, giường nhỏ của em không chịu nổi, chúng ta không nhất

định phải làm ở trên giường." Lãnh Dạ vẫn mặt không biểu tình, dáng vẻ còn có chút nghiêm túc, Bạch Tuyết thật sự là thua ở anh, mỗi một lần nói những chuyện không đứng đắn như vậy, anh đều sẽ nói nghiêm túc, bội phục sát đất!

"Loại người như anh thế gian thật hiếm có!" Bạch Tuyết liếc anh một cái, giận dữ nói.

"Người như anh, thế gian không có! Căn bản không tìm được." Lãnh Dạ nghiêm túc nói.

"Làm sao không có? Không phải có mình anh, chẳng lẽ là anh không phải là người!" Bạch Tuyết vừa liếc Lãnh Dạ một cái.

"Anh, không, phải, người." Lãnh Dạ khắc ra từng chữ từng chữ, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chẳng qua, trong lòng thực lo lắng hậu quả sau khi nói ra những lời này.

"Ha ha... Anh không phải là người, chẳng lẽ là thần?" Bạch Tuyết nở nụ cười.

"Thần? Là mục tiêu anh đang phấn đấu." Thật ra thì, tu luyện thành chánh quả, đắc đạo thành tiên là mục tiêu Lãnh Dạ vẫn nỗ lực.

"Phốc-- làm ơn đừng có đùa như vậy được không? Khiến em cười đau cả bụng!" Tay nhỏ Bạch Tuyết ôm bụng cười như cũ.

"Có đáng cười vậy sao? Vả lại, em thấy anh giống đang nói đùa sao?" Lãnh Dạ sắc bén nói.

Bạch Tuyết chợt bị anh hù dọa, anh có ý gì?

Chẳng lẽ đó không phải là chuyện cười?

Không --

Nhất định là anh đang nói giỡn với cô?!

Nhất định là nói giỡn?!

Lãnh Dạ đau lòng.

Mỗi một lần ám hiệu cho cô, cô đều cho là cười giỡn, điều này làm anh không vui!

"Được rồi, chúng ta đi xem ba dọn dẹp phòng thế nào, em vẫn rất nhớ cái ổ nhỏ của mình." Khuôn mặt Bạch Tuyết trở nên trắng bệch, nét mặt lại đang cười.

Bộ dáng như vậy khiến cho Lãnh Dạ nhìn mà trái tim băng giá, đau lòng, cũng đau lòng vì cô gái nhỏ.

Thật ra thì cô đã hoài nghi...

Cô đang trốn tránh!

Cô vẫn không có dũng khí đối mặt việc anh không phải là người! Chẳng qua có một số việc, sớm muộn cũng phải đối mặt...

Ấn Thanh ủng hộ Mèo đi

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 239+230.1: Muốn Làm Cha Của Chúng Tôi, Lấy Chứng Cứ Ra

Đi tới phòng nhỏ của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, hai tay nâng cằm nhìn ra phía ngoài.

"Khi còn bé em cũng chỉ biết ngồi ở chỗ này nhìn ra phía ngoài, hi vọng có một ngày mẹ sẽ xuất hiện, sau đó mang em đi, rời khỏi nơi này! Nhưng mà, em chờ một năm rồi lại một năm, mẹ vẫn không có xuất hiện, em luôn luôn đau khổ, cho đến đến khi có sự xuất hiện của anh, để cho em rời khỏi nơi này, rời đi cái nhà này, không nghĩ tới lúc này em lại trở về nơi này, lúc này tâm tình hoàn toàn khác nhau, em không có cô đơn ở đây, không có tịch mịch ở đây, bởi vì em có anh, có bọn nhỏ, em rất hạnh phúc. Tiếc nuôi duy nhất mẹ em vẫn không có xuất hiện!

Có một số việc, em luôn luôn hoài nghi, có thể mẹ cũng giống như em hay không, bởi vì kiếm sống trải qua chuyện gì? Bên cạnh bà có người đàn ông che chở cho bà như vậy hay không...

Biết anh, là chuyện đời này em hạnh phúc nhất.

Mà mẹ của em, bà có người đàn ông mình yêu không? Còn ba... Ông ấy không xứng ... Lấy được tình yêu của mẹ! Khi còn bé em hận ông, hận ông vứt bỏ mẹ, hận ông có dì Mai!

Nhưng mà, hiện tại ông hối hận, em tin tưởng trời cao có đức, nếu ông đã biết sai lầm rồi, sao em không tha thứ cho ông ấy, cho nên em đã trở về. Ba cũng chưa bao giờ nói để cho em về nhà, em biết ở trong lòng ông nghĩ, mong đợi em trở lại.

Nhưng mà, ông lo lắng em không muốn, cũng không muốn trở về, cho nên cái gì ông cũng không nói!

Bất kể như thế nào ông ấy cho em sinh mạng!

Em chỉ hy vọng, mẹ sẽ trở lại bên cạnh em, em phải nói cho mẹ là mẹ đã là bà ngoại, em phải nói cho mẹ, em có anh và bọn nhỏ, nhất định mẹ sẽ vui vẻ. Từ nhỏ em và mẹ tách ra, cho nên em quyết không cho phép các con của em tách khỏi em, anh sẽ bảo vệ chúng em đúng không?" Bạch Tuyết nâng mắt ngập nước nhìn Lãnh Dạ.

Trong ánh mắt giống như có sợ hãi, giống như có rối rắm, giống như có mâu thuẫn, còn hỗn trộn đau lòng!

Ánh mắt của cô gái nhờ làm cho trái tim Lãnh Dạ nhói đau, chẳng lẽ cô biết trước tương lai sẽ rất khó khăn!

"Mẹ sẽ trở lại..." Con người của Lãnh Dạ thoáng qua một chút ưu thương, mẹ là người vĩ đại, hơn nữa trong lòng con là tốt nhất. Nhưng mà, tại sao mẫu thân anh ngay lúc thời điểm quan trọng anh còn tu luyện lại rời khỏi anh?

Lúc này, cũng trong lúc đó, khác biệt nơi ở.

Trong một sơn động.

Tối om một mảnh.

Ngay trong sơn động tối om, vụt lên hai tia sáng.

"Chủ thượng, là tôi vô năng, không thể bắt ba đứa sói con tới, nếu không hiện tại Lang chủ có thể sống lại." Nói chuyện là Tà Thần hắc ám, ngày đó tập kích Lang Vương.

"Nó là con ta, ta không thể vì Lang chủ, mà thật sự giết nó! Ta không hạ thủ được!" Nói chuyện chính là mẫu thân của Lang Vương.

"Nhưng mà, chúng ta không có ba linh đồng để tế cho Lang chủ, Lang chủ vĩnh viễn cũng không tỉnh được!" Hắc ám Tà Thần bất đắc dĩ nói.

"Những năm này ta vẫn không có buông bỏ, cho đến khi ba linh đồng kia trốn vào Thiên Sơn tu luyện, ta không có cách nào bước vào Thánh Địa Thiên Sơn, cho nên ta luôn luôn đợi, không nghĩ tới ba người bọn chúng lại tới nhân gian đầu thai! Càng không có nghĩ tới bọn chúng lại đầu thai đến con của Lang Vương, thành đời sau lang tộc!

Lang chủ ngủ say gần ngàn năm, ta không thể bỏ qua, giết ba đứa trẻ lang tộc kia, Lang Vương vẫn có con, nó đã có rất nhiều con, sẽ không quan tâm hy sinh ba đứa bọn chúng!

Bắt ba đứa trẻ kia là bắt buộc, chúng ta ra tay sẽ thành công, nhưng mà, người không được giết Lang Vương! Dù sao nó cũng là con ta, ta không thể vì cứu cha nó mà giết nó!" Mẫu thân Lang Vương nói.

"Nhưng mà, Lang Vương sẽ không đứng nhìn, đó là con của ngài, tất nhiên ngài sẽ liều chết che chở, nhất định chúng ta phải nghĩ biện pháp tách bọn họ ra, như vậy đối phó với ba đứa trẻ kia sẽ dễ dàng hơn!" Hắc ám Tà Thần lạnh giọng nói.

"Hừ! Ba đứa nhóc con kia không thể xem thường, lần trước giao thủ bọn họ mới sinh không lâu, pháp lực còn chưa có khôi phục, hiện tại mỗi ngày ba đứa tiểu quỷ kia đều tu luyện, hiện tại pháp lực gần như khôi phục bảy phần, mà bản thân bọn chúng ở trên Thiên Sơn tu luyện ba trăm năm, hiện

tại ăn thêm sữa của Mẫu Đơn tiên tử, pháp lực cũng tăng lên theo không ít. Không thể khinh thường!"

"Vì Lang chủ, Hắc Ám tà thần nhất định sẽ vượt nước sôi lửa bỏng, không chối từ." Hắc Ô cung kính nói.

"Rất tốt, người đi xuống đi." Hắc Ô rời đi.

Mẫu thân của Lang Vương đi tới một quan tài đá, mở ra, bên trong là một khối tượng đá, tượng đá là tướng mạo mỹ nam, đây chính là phụ thân của Lang Vương, chín trăm năm, Ma vương ra đời, mỗi nơi yêu giới bị hấn lấn áp, chiếm đoạt.

Cuối cùng, Ma vương đi tới địa giới Lang Vương, hấn cố gắng chiếm lĩnh cả lang tộc, là phụ thân của Lang Vương liền chết quyết đấu với Ma vương, ngay thời khắc chốt nhất, Mẫu Đơn tiên tử xuất hiện, nàng ta thu phục Ma vương đồng phong bế phụ thân của Lang Vương lại, chỉ vì Ma vương là ma, phụ thân của Lang Vương —— Lang chủ là yêu, một bị băng ấn ở trong tòa băng, hơn nữa bị chú ngữ, trừ phi hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử và đứa bé tương lai của Lang Vương mới có thể phá giải chú ngữ của tòa băng.

Vậy mà, phụ thân của Lang Vương —— Lang chủ lại bị Mẫu Đơn tiên tử phong ấn, từ từ biến thành tượng đá, hơn nữa cũng nhất định phải dùng máu của hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử và đứa trẻ tương lai của Lang Vương mới có thể cởi bỏ phong ấn, khôi phục hình người.

Mẫu Đơn tiên tử vốn làm phép thu phục Ma vương, bất đắc dĩ ở dưới tình huống khẩn cấp mới hy sinh Lang chủ, cùng nhau phong ấn bọn họ, nếu không Mẫu Đơn tiên tử không phải là đối thủ của Ma vương, cũng là bởi vì lúc ấy Ma vương và Lang chủ đang giao thủ, mới có thể bị Mẫu Đơn tiên tử thu phục, nếu không Ma vương sẽ đi chém giết, đến lúc đó hy sinh chính là phụ thân của Lang Vương —— Lang chủ.

"Lang chủ, đã nhiều năm như vậy, người vẫn nằm ở chỗ này, đều vì Mẫu Đơn tiên tử đó làm hại! Năm đó, đại ca người là Lang Vương yêu Mẫu Đơn tiên tử, Ngọc đế phản đối, bọn họ không nghe khuyên bảo, lại dám công khai làm trái thiên ý. Vì vậy, chọc giận tới Ngọc đế, mới có thể trừng phạt yêu giới chúng ta. Nếu không, tại sao người lại biến thành như vậy!

Từ nhỏ Lang nhi đã hỏi ta cha nó là ai? Làm sao ta có thể nói với nó, người đã biến thành tượng đá! Đây đều là lỗi của Mẫu Đơn tiên tử!

Hi vọng Lang nhi nhà ta không nên trách mắng thân lòng dạ ác độc, ai kêu chỉ có máu của ba linh đồng kia mới cứu được người, chỉ cần người sống lại, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, giết ba đứa trẻ kia, chúng ta có thể đoàn tụ!

Năm đó người bị phong ấn, Mẫu Đơn tiên tử cũng bị cách chức hạ phạm, đại ca người Lang Vương cũng rời yêu giới, đi chung quanh tu hành, lưu lại cô nhi quả mẫu chúng ta! Cũng may Lang nhi có chí khí, vẫn nghiêm túc tu luyện, cuối cùng cũng thành Lang Vương. (.= hình như tình yêu của Lang Vương và mẫu đơn có chút sai sai)

Nhưng mà, nó lại óc thể, nó lại có thể ở lại thế giới nhân loại không chịu trở về yêu giới, ta cho là chẳng qua nó ham chơi, không nghĩ tới nó đang tìm hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử! Ghê tởm hơn chính là, hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử lại bị nó tìm được, hai người hoàn sinh đứa bé, ghê tởm hơn chính là, đứa bé của bọn họ lại có thể là ba linh đồng chuyển thế.

Chín trăm năm, ta hỏi thăm chung quanh, mới biết máu linh đồng có thể cứu người, nhưng mà phải lấy máu của ba linh đồng đó huyết tể người, người mới có thể sống lại!

Lang chủ, trên thế giới này thật sự có chuyện trùng hợp như thế sao? Linh đồng ngàn năm hiếm thấy ít có, thật vất vả tìm được, lại thành con của Lang nhi chúng ta, còn là cháu của chúng ta!

Tạo hóa trêu người!

Chẳng qua, vì Lang chủ, nhất định ta phải giết bọn họ, để cho người sống lại." Mẫu thân của Lang Vương âm ngoan nói.

Bà chỉ biết là Lang chủ bị Mẫu Đơn tiên tử thu phục, hơn nữa phong ấn, căn bản bà cũng không biết tình hình lúc đó, là Lang chủ xin Mẫu Đơn tiên tử động thủ, ông thà hy sinh mình cũng muốn vây khốn Ma vương.

Hơn nữa sau khi Ma vương và Lang chủ bị phong ấn, Lang chủ thỉnh cầu Mẫu Đơn tiên tử không nên cởi bỏ phong ấn cho mình, nếu không lúc cứu ông ra, Ma vương cũng sẽ tự do.

Mẫu Đơn tiên tử vì chuyện này, vẫn đau lòng, nàng không muốn tổn thương người vô tội, nhưng mà, nàng là bị buộc bắt đắc dĩ! Hơn nữa Lang chủ còn là em trai của người nàng yêu.

Phần tình yêu của Mẫu Đơn tiên tử và Lang Vương, bị chôn giấu gần một ngàn năm, không biết chín trăm năm sau, Lang Vương tân nhậm cùng hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử có gặp khó dễ nặng nề không?

Mẫu thân của Lang Vương tức giận Lang Vương thích hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, chẳng biết rằng, khi con trai của bà ngồi lên ngôi vị Lang Vương, thì nhất định phải sẽ có gắn kết nhân duyên với Mẫu Đơn tiên tử, nhân duyên của Lang Vương và Mẫu Đơn tiên tử sẽ luôn dây dưa không rõ.

Phần yêu này, đã chôn giấu gần ngàn năm, đã thâm căn cố đế, cũng chống lại sóng to gió lớn.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 240+230.2: Muốn Làm Cha Của Chúng Tôi, Lấy Chứng Cứ Ra

Ngay lúc mẫu thân của Lang Vương lên kế hoạch giết sói con, Lang Vương và Bạch Tuyết vẫn còn đang ở trong phòng nhỏ của Bạch Tuyết nói chuyện phiếm, Lang Vương nằm ở trên giường nhỏ của Bạch Tuyết, cầm một tập tranh của Bạch Tuyết mà đến ngơ ngẩn.

Bạch Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau.

"Đây là tranh em vẽ sao?" Mặc dù Lãnh Dạ thản nhiên hỏi, nhưng ánh mắt nhìn cô lại rất thâm thúy.

"Vâng." Bạch Tuyết mở miệng, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ, không chú ý đến sự thay đổi vẻ mặt của Lãnh Dạ.

"Đây là chuyện thật lâu lúc trước, vậy mà em còn nhớ." Lang Vương cầm tập tranh, trên đó có ghi rõ ngày tháng, câu chuyện trong bức tranh rõ ràng là chuyện tình hai năm trước.

Cô gái nhỏ này lại vẽ lại một đêm kia của hai năm trước.

Đó là một buổi đêm tuyết rơi đầy trời, vì tìm kiếm Mẫu Đơn tiên tử anh đã đến nhân gian.

Anh đã vô số lần ở nhân gian tìm kiếm kiếp sau của Mẫu Đơn tiên tử, không biết lần này có thể như ý nguyện lấy được trái tim của Mẫu Đơn tiên tử, khiến cô cam tâm tình nguyện sinh con cho anh!

Đêm đó, anh cố ý đáp xuống cạnh Bạch Tuyết, hơn nữa còn cố ý biến thành sói con lăn lộn ở trong tuyết. Bạch Tuyết còn nhỏ nên tất nhiên không phân biệt được đâu là chó con, đâu là sói con? Cô ôm Lang Vương trở về nhà, giấu diếm người nhà len lén nuôi anh.

Khi đó Bạch Tuyết mỗi ngày cho anh tắm, sau đó, còn ôm anh ngủ chung, cùng anh làm trò chơi, chơi đùa.

Lang Vương rất là đau khổ, thân thể bị tiểu nữ nhân sờ tới sờ lui, dục hóa khó nhịn!

Thật may vì mọi chuyện đều đã trôi qua rồi. Hiện tại, điều quan trọng nhất là anh phải nghĩ ra biện pháp làm sao để Bạch Tuyết chấp nhận anh, tình yêu của anh dành cho cô!

"Vâng? Anh nói gì?" Bạch Tuyết thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt hỏi.

"Đăng sau bức tranh này là một câu chuyện xưa đúng không?"

"Đúng vậy. Nhưng lại không có ai chịu tin tưởng câu chuyện xưa này của em!" Bạch Tuyết nhỏ giọng trả lời. Khi đó mặc dù cô còn nhỏ, nhưng cô không phải ngu ngốc, cô biết suy nghĩ, biết hồi tưởng, biết những chuyện cô đã trải qua sẽ không có ai tin tưởng!

Cho nên cô cái gì cũng không nói!

Vẫn giấu ở trong lòng.

"Anh tin tưởng em." Lang Vương hiểu được ý nghĩ của Bạch Tuyết.

"Đây là chuyện của hai năm trước, em bị Lan Lan hãm hại, dì Mai đuổi em ra khỏi nhà, chưa đến nửa đêm thì không cho phép về nhà. Em không chỗ có thể đi nên lang thang đến gần công viên. Đêm đó tuyết rơi rất dày, trong công viên không có ai, em ngồi một mình trên ghế đá ở công viên thì bất chợt có một con chó nhỏ rất đáng yêu hấp dẫn em. Vì vậy, em đem nó ôm về nhà, giấu nó ở trong chăn, len lén cho nó tắm, chăm sóc nó, còn nó thì cùng em chơi đùa. Chúng em chơi cùng nhau rất vui vẻ." Bạch Tuyết nhìn về phương xa, từng chút từng chút nhớ lại ký ức năm đó rồi nói.

Lang Vương nhú mày, thì ra đêm đó cô bị mẹ kế đuổi ra ngoài!

Người đàn bà ghê tởm! Nếu như không vì phải tích đức để sớm ngày tu thành chính quả, anh nhất định bóp chết bà ta! Dám bắt nạt người phụ nữ của anh!

"Sau đó, nó hình như là muốn mẹ... Ban đêm sẽ cắn... Cắn chỗ này của em..." Bạch Tuyết chỉ chỉ bộ ngực của mình, then thùng nói.

Lang Vương đen mặt. Thật ra thì, nếu như không phải tại khi đó Bạch Tuyết luôn lấy bàn tay nhỏ bé vuốt ve anh, ôm hôn anh, lại còn ôm anh trong ngực cô mỗi khi đi ngủ, anh làm sao có thể không nhịn được mà hôn bánh bao nhỏ của cô!

"Cho đến có một hôm, em tức giận, đập nó xuống giường, ai ngờ... Ai ngờ..." Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn Lãnh dạ.

Lang Vương không chớp mắt nhìn Bạch Tuyết.

"Chó nhỏ chợt biến thành người, biến thành một người đàn ông, sau đó em bị dọa sợ nên ngất đi. Đến lúc em tỉnh lại, người đàn ông kia đã không thấy đâu. Em kể chuyện này cho cha em, ông ấy nói em đây là do bị đói đến hôn mê, nói hươu nói vượn!"

Bạch Tuyết nghi hoặc nói. Thật ra thì, lúc đó cô cũng rất mơ hồ nên lập tức tin lời của cha. Nhưng theo thời gian trôi đi, cô từ từ hồi tưởng chuyện đó một lần lại một lần, cô mới dám chắc chắn chuyện đó là thật, cho nên cô mới vẽ những chuyện năm đó thành một bức tranh.

Lang Vương không nói lời nào, lâm vào trầm tư.

"Thật ra thì, anh cũng không tin phải không?" Bạch Tuyết thê lương nói, đây là sự thật, nhưng, sẽ không ai tin tưởng!

"Anh tin! Không phải anh đã nói có rất nhiều chuyện đến khoa học cũng không cách nào giải thích. Ví dụ như một số chuyện thần quỷ, yêu ma, khoa học cũng không cách nào giải thích."

"Nhưng... thật sự có những thứ này sao?" Bạch Tuyết nghi ngờ hỏi.

"Ngay cả chính em cũng hoài nghi, người khác há lại tin tưởng những điều em nói? Tuy nhiên, sau này không cho phép em kể cho ai chuyện này, có biết không?" Lang Vương dặn dò, anh cũng không muốn để cho người khác biết anh lại có thể lúc “bụng đói ăn quàng”, ngay cả cô gái vị thành cũng ăn!

"Tại sao anh lại tin tưởng?" Bạch Tuyết hỏi.

"Bởi vì anh chính là..." Đứng vào lúc này...

"Thùng thùng..." Có người gõ cửa.

Bạch Tuyết tò mò đi mở cửa. Lãnh Dạ đang ở đây, ai lại dám tới gõ cửa? Cô nhìn ra người trong nhà đều sợ hãi anh.

Ai ngờ, mở cửa ra nhìn thì Bạch Tuyết thấy có một cái đầu nhỏ xuất hiện, lại thêm một cái đầu nhỏ, rồi lại một cái đầu nhỏ nữa xuất hiện.

"A? Các con? Các con đến đây bằng cách nào?" Bạch Tuyết giật mình nhìn bọn nhỏ, cuống quýt kéo chúng vào phòng.

"Niệm niệm, Thiên Tâm, vào đây nhanh lên!" Ưc Ưc đứng ở cửa gọi hai đứa bé còn lại đi vào.

Hai tiểu tử kia quệt mồm không tình nguyện bước đến.

"Niệm Niệm, Thiên Tâm, các con sao vậy? Tại sao không vui?" Thấy Bạch Tuyết mỗi tay ôm một đứa, Lãnh Dạ cũng rất tự nhiên ôm lấy Ưc Ưc.

"Mẹ, chú đẹp trai này thật sự là cha con sao?" Thiên Tâm không vui hỏi.

"Ừ, đúng rồi, anh ấy là cha các con." Bạch Tuyết thành thật trả lời.

"Mẹ, vậy nếu chú ta là cha chúng con thì mẹ lấy chứng cứ ra chứng minh đi?" Niệm Niệm chìa tay nhỏ bé ra, chăm chú hỏi.

Chứng cứ?" Bạch Tuyết quần bách, chuyện này thì có chứng cứ gì? Cô cũng vừa tiếp nhận người đàn ông này, hiện tại bọn nhỏ muốn chứng cứ, trong lúc nhất thời bảo cô làm sao tìm ra được chứ!

Đúng lúc Bạch Tuyết khó xử không biết làm sao thì...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 241+231.1: Các Bảo Bảo Giáo Huấn Bạch Lan*

Nguyên văn là : 崽崽们教训白兰, mình không chắc chắn rằng đã edit đúng, vậy nên nếu có bạn nào thấy sai thì nhớ nhắc mình sửa với nhé! ^^

"Các con muốn có chứng cứ? Được, Cha có rất nhiều chứng cứ. Cha biết thời điểm các con sinh ra và rất nhiều chuyện khác, có muốn nghe cha kể một chút hay không?" Lang Vương mềm giọng hỏi.

"Thật không? Vậy chú nói đi, nếu như nói đúng, bọn cháu sẽ tin chú." Thiên Tầm bắt đầu làm dáng vẻ giống như chuẩn bị chăm chú nghe chuyện xưa.

"Vậy anh cho các con nhé, em đi tìm cha em." Bạch Tuyết đi ra ngoài, đến thư phòng.

Kỳ thực, cô muốn nói cho Bạch Hàn biết trong nhà mới vừa xuất hiện thêm ba vị khách nhỏ.

Bạch Tuyết gõ cửa, sau đó bước vào thư phòng.

"Tuyết nhi, đến, ngồi." Bạch Hàn gỡ kính viễn thị xuống, đặt quyển sách trong tay xuống bàn.

"Dạ."

Bạch Tuyết lên tiếng trả lời Bạch Hàn rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Tuyệt nhi, lần này cậu ta đến, hình như có chút thay đổi? Cha dường như cảm thấy cậu ta rất vui vẻ." Bạch Hàn nói như có điều suy nghĩ, kỳ thật, ông muốn nói cho Bạch Tuyết ý nghĩ trong lòng mình là ông cũng hi vọng Lãnh Dạ trở thành con rể ông.

"Dạ, đúng vậy, thay đổi một điểm." Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Con thích cậu ta sao?" Cha cô thăm dò hỏi.

Bạch Tuyết phản xạ có điều kiện nhú mào, đây là lần đầu tiên cha hỏi cô có thích Lãnh Dạ hay không?

Mặc dù bây giờ hỏi cũng đã muộn, thế nhưng, ông ấy vẫn hỏi, trong lòng Bạch Tuyết ít nhiều nổi lên cảm giác được người thân quan tâm.

Mặc dù Bạch Tuyết không nhớ chuyện của mình và Lãnh Dạ trước đây, nhưng hiện tại cảm giác mà cô đối với anh rất kỳ quái, cô không chịu được việc anh và người phụ nữ khác thân thiết, cô không thể chịu đựng được điều đó, cô sẽ ghen, sẽ đau lòng!

Đây là thích.

"Vâng." Bạch Tuyết thấp giọng trả lời một tiếng.

"Vậy thì tốt, cha vẫn lo lắng con sẽ phải chịu uất ức. Cha xin lỗi, lúc trước cha không nên ép buộc con đi tìm cậu ta! Về sau cha lo lắng cậu ta không chịu buông tha cho con. Hiện tại thì tốt rồi, con thích cậu ta, cậu ta cũng thích con, cha an tâm." Bạch Hàn cười ha hả nói.

"Cha, làm sao cha biết anh ấy thích con?"

"Nếu cậu ta không thích con, sao có thể ở nơi này cùng con, còn muốn chen chúc với con trong một gian phòng nhỏ? Chẳng lẽ đây không phải là

yêu sao? Đứa nhỏ ngốc!" Bạch Hàn cười ha hả xoa xoa đầu Bạch Tuyết, hiền lành nói.

Đúng vậy, là hiền lành.

Vừa rồi, cha cô vậy mà lại lộ ra nụ cười hiền lành với cô. Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết thấy cha đối xử với mình như thế. Trước đây, Bạch Hàn luôn rất nghiêm khắc khiến cô sợ hãi, giờ khắc này, trong lòng Bạch Tuyết ấm áp, nước mắt không khỏi đảo quanh trong hốc mắt.

"Tuyết nhi, đây là chuyện tốt, cậu ta thích con, con cũng thích cậu ta, cha hi vọng các con vĩnh viễn có thể ở bên nhau." Bạch Hàn tâm niệm nói.

Ông hi vọng Bạch Tuyết có thể kết hôn với Lãnh Dạ, để cho Tuyết nhi có được cuộc sống tốt hơn người bình thường một chút.

"Cha, con không sao. Cha, trong nhà vừa có khách đến chơi, người có muốn gặp không? Họ đang ở trong phòng con." Bạch Tuyết vừa rưng rưng nước mắt vừa cười nói.

"Khách?" Bạch Hàn sửng sốt.

"Các con của con cũng đến." Bạch Tuyết rơi nước mắt nóng, cô mới mười tám tuổi, đã làm mẹ, nói ra trong lòng có bao nhiêu thâm lương!

Bất quá, bọn nhỏ làm cho cô rất vui mừng.

Kỳ thực, chính cô còn giống một đứa trẻ, cho nên cô rất khó làm được việc chưa kết hôn mà đã làm mẹ này!

"Con của con? Con có con từ lúc nào?" Bạch Hàn giật mình hỏi.

"Cha, là sinh ba."

"Cái... cái gì? Sinh ba? Đứa nhỏ là của ai?"

"Là của con..."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 231.2

"Không nên nói đùa, tim ba không được tốt, sao con có thể có đứa nhỏ, lần trước lúc ba thấy con mặc dù con mang thai, thế nhưng khi đó bụng con rất nhỏ, sao có thể thoát cái sinh ra đứa nhỏ đến?" Bạch Hàn không tin đứa nhỏ là của Bạch Tuyết.

"Đúng vậy, nói ra, ai cũng sẽ không tin, sao con có thể mang thai ba tháng liền sinh con chứ! Thế nhưng, ba, đây là thật ." Bạch Tuyết xót xa trong lòng nói, chuyện kỳ lạ phát sinh ở trên người cô quá nhiều, cô không có cách nào tiếp thu nổi! Huống chi là ba!

"Đùa giỡn gì đó, nào có ba tháng đã sinh con? Ai mà không mang thai mười tháng sinh con!"

"Ba, mặc kệ ba có tin hay không, bọn nhỏ là từ trong bụng con sinh ra, hơn nữa, hơn nữa, bọn chúng có thể chạy, còn có thể nói, bước đi, còn có thể tự mình ăn cơm, hơn nữa răng của bọn nó cũng dài ra." Bạch Tuyết nói một năm một mười với ba, ánh mắt Bạch Hàn trở nên quỷ dị, mặt tối ám, chẳng lẽ là Tuyết nhi bị bệnh, nói lung tung!

Thảo nào hôm nay Lãnh Dạ cùng không giống như trước đây, thì ra cậu ta bắt nạt Tuyết nhi tới mức!

Khó trách cậu ta ở cùng Tuyết nhi, thì ra là như thế này!

"Đứa nhỏ, con trước ngồi ở đây một lát, ba đi xem ba đứa nhỏ, con trước tiên không được đi qua." Bạch Hàn căn dặn Bạch Tuyết không được đi tới, thật ra là nghĩ hỏi riêng Lãnh Dạ, bệnh tình Tuyết nhi có nghiêm trọng không?

"Ừm, ba đi nhìn đi." Bạch Tuyết cười cười.

Bạch Hàn đi ra, Bạch Tuyết lập tức thu lại tươi cười, cấp tốc đứng dậy ngồi vào trước máy vi tính của ba, đây là chuyện rất lâu rồi cô muốn làm, tra một chút máy tính của ba, nhìn xem có tin tức về mẹ hay không, hoặc là ảnh chụp.

Cô nhanh chóng phá giải mật mã, liên tiếp mấy lần cũng không đúng.

Cuối cùng, chuyển sinh nhật của cô, lại có thể tiến vào.

Thật bất ngờ, ba lại có thể dùng sinh nhật của cô làm mật mã.

Không phải là ba không thích cô, mà thích Lan Lan sao?

Kỳ thực trong khoảng thời gian này, Bạch Lan ở bên ngoài học xấu, mỗi ngày chơi đùa cùng một vài người đàn ông không đứng đắn, đã khuya mới trở về! Mà mẹ cô chỉ cần có tiền là có thể, mỗi ngày đi chơi mạt chược cũng cũng chơi đến khuya mới về.

Lúc này, Bạch Hàn liền bắt đầu nhớ Bạch Tuyết, Bạch Tuyết là đứa nhỏ khéo léo ngoan nhất!

Bạch Hàn đi tới phòng Bạch Tuyết, nhìn thấy ở trên bụng Lãnh Dạ ngồi hai, trên cổ còn cười một, quả thực thật có ba đứa nhỏ.

"Đây là đứa nhỏ nhà ai vậy?"

"Ông? Ông là ba của mẹ sao?" Thiên Tâm lễ phép hỏi.

"Ông, ông là ông ngoại của chúng con sao?" Niệm Niệm cũng hiếu kỳ hỏi.

Ức Ức không nói! Mà lạnh lùng nhìn Bạch Hàn.

Hai đứa bé lễ phép kêu ông, khiến Bạch Hàn bỗng nhiên cảm thấy rất hạnh phúc.

"Đứa bé ngoan, ta là ba của Tuyết nhi, các con là con ai?" Bạch Hàn vẫn chưa tin đây là đứa nhỏ Bạch Tuyết sinh. Nhìn mỗi người bọn chúng vui vẻ, không giống như trẻ con sơ sinh! Trừ gương mặt tươi cười đáng yêu, những cái khác đều giống như là một đứa trẻ tầm hai tuổi.

Bọn nhỏ đứng dậy, từ bên người Lãnh Dạ đứng lên.

Bạch Hàn giật mình miệng mở rộng, bọn nó lại nhỏ nhỏ như vậy, chiều cao chỉ hơn tám mươi cm, kỳ thực, lúc chúng sinh ra còn chưa có cao như vậy, so với bây giờ còn thấp bé, chỉ là trong mấy ngày nay bọn chúng đã cao hơn mười phân.

Bạch Hàn nhìn kỹ chiều cao gần như là trẻ sơ sinh, chỉ là, đây cũng không thể nào là con của Tuyết nhi!

"Ông ngoại." Thiên Tâm lập tức đổi giọng gọi.

"Ông ngoại." Niệm Niệm cũng lễ phép hô.

Ức Ức lạnh lùng, nhìn Bạch Hàn, sau đó nhảy từ trên giường xuống, động tác này khiến Bạch Hàn hoảng sợ một hồi, bọn chúng còn nhỏ như vậy, lại có chân tay nhanh nhẹn.

Mà cái đứa trẻ lạnh lùng kia, lại có thể đứng ở trong Lãnh Dạ, nhảy ra được cả xuống đất, hơn nữa chạm đất rất vững vàng

"Ông ngoại, chào ông, con là Ưc Ưc, Bạch Tuyết là mẹ chúng con, Lãnh Dạ là cha chúng con, nên không cần hoài nghi." Ưc Ưc lạnh lùng nói, thân thể nho nhỏ lại tản ra sự sắc bén, giống như, ông không tin, nó liền thấy tức giận.

Bạch Hàn ngẩn ra!

Tung hoành thương nghiệp mấy năm nay, người nào ông chưa từng thấy, khí thế trên người đứa nhỏ này rất cường đại. Giống như cất giấu một vũ trụ nhỏ, không thể xem nhẹ.

Chẳng qua, đứa nhỏ này và người đàn ông nằm ở trên giường rất giống nhau, đều lạnh lùng, đều có khí thế cường đại, đều đáng yêu rất đẹp mắt.

Còn có đứa bé gái kia, bộ dáng nhỏ lại rất giống Bạch Tuyết hồi bé như đúc, điều này sao có thể?!

Tiếp theo lại là Thiên Tâm nhảy xuống, Bạch Hàn lại trợn mắt há hốc mồm lần nữa , nó nhìn cũng rất khéo léo tinh nghịch, chiều cao cũng khoảng bảy tám chục cm,nó cũng nhay từ bên trong Lãnh Dạ xuống?

Không thể tưởng tượng nổi!

Thiên Tâm đi tới trước mặt Bạch Hàn, bắt được tay ông, lắc lư hai cái, nâng lên con mắt long lanh thật to nhìn ông.

"Ông ngoại, chuyện của nhóm Thiên Tâm không thể nói cho người khác biết nhé, nếu không mẹ sẽ tức giận." Thiên Tâm bập bẹ, ngọt ngào nói, làm cho người ta cảm thấy nó giống như một đứa trẻ đáng yêu bình thường, không đành lòng cự tuyệt.

Ông liên tiếp gật đầu, kỳ thực, ông càng không muốn bị người ngoài biết bọn chúng lại gọi Bạch Tuyết mẹ, mặc dù ba đứa nhỏ này rất đáng yêu, thế nhưng, Tuyết nhi còn quá nhỏ, truyền đi không tốt.

"Được được, ông ngoại đáp ứng các con."

"Cảm ơn ông ngoại, xin hỏi chúng con nghỉ ngơi ở đâu?" Thiên Tâm lễ phép hỏi.

"Đi theo ta, trong phòng ông ngoại có chiếc giường lớn." Bạch Hàn cười ha hả nói.

"Không cần, chúng con đã tự mình mang giường tới, ngay cửa, ông ngoại chỉ cần cho chúng con một căn phòng yên tĩnh là ok, chúng con không nên ngủ cùng người lớn." Ưc Ưc nghiêm nghị nói.

"Giường?" Bạch Hàn không thể hiểu được.

Bọn chúng đến làm khách, lại tự mang theo giường!

Bạch Hàn nói xong liền chạy ra khỏi cửa, bọn nhỏ cũng đi theo ra, nhưng vào lúc này Bạch Lan từ bên ngoài trở về.

"Ba, tại sao bên ngoài có cái giường nhỏ, còn là ba tầng."

"A? Thật sự là có." Bạch Hàn nói xong cũng nhìn thấy cái giường nhỏ vông cùn đáng yêu.

"Nhanh bắt tay kéo vào nào." Bạch Hàn và Bạch Lan nâng giường nhỏ tới phòng khách.

"Ba 3 đứa tiểu quỷ này là nhà ai vậy?"

"Bọn chúng là..." Bạch Hàn hơi chút do dự, không biết giới thiệu bọn chúng thế nào, bọn nhỏ nói người ngoài rốt cuộc bao hàm Lan Lan không?

"Chúng cháu là bạn của Bạch Tuyết." Thiên Tâm cướp trước một bước nói.

"Ha ha ha, khẩu vị của Bạch Tuyết thật đúng là đủ nặng, kết giao với nhiều đứa bé như vậy làm bạn!" Bạch Lan khinh thường nói.

Ai ngờ, lúc này.

Trong phòng truyền đến trận trận mùi thối, hơn nữa đều từ trên người Bạch Lan bay ra, trong nháy mắt Bạch Lan rất lúng túng.

"Dì, chú ý tổ chất một chút, thân là con gái, ở nơi công cộng không nên thối vậy!" Thiên Tâm thống khổ bịt mũi nói.

Trong phòng Lãnh Dạ lại cười, anh nghe tất cả từ bên ngoài truyền tới, anh vốn tính toán xả giận giúp cô gái nhỏ, hồi bé cô ở đây bị ức hiếp, hiện tại xem ra không cần anh ra tay, bọn nhỏ khiến họ chịu đủ!

Híp mắt, nằm ở trên giường, tu thân dưỡng tính, đây cũng là một loại tu luyện.

Bên ngoài lại truyền tới tiếng bọn nhỏ cười nhạo.

"Ông ngoại, dì này, hoa ra là cái hố bốc mùi." Niệm niệm khinh thường nói.

Bạch Hàn kỳ lạ nhìn bọn nhỏ, sao Bạch Lan có thể trùng hợp như thế, vừa mới nói bọn nhỏ là đám nhóc con, trên người Lan Lan liền truyền ra mùi!

Là trùng hợp, hay là?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Coi Như Em Ngoan!

"Không phải dì, dì không đánh rắm! Còn nữa, vì sao mấy đứa lại gọi cha dì là ông ngoại?" Bạch Lan thở phì phì quát.

"Vị tiên sinh này vừa được chúng cháu nhận làm ông ngoại, cho nên chúng cháu đương nhiên phải gọi là ông ngoại rồi." Thiên Tâm vươn cánh tay nhỏ, giới thiệu Bạch Hàn trịnh trọng một cách lạ thường.

"Cha—— tại sao cha lại làm như vậy?" Bạch Lan trách cứ Bạch Hàn, hiển nhiên rằng cô ta không hề thích 3 đứa nhỏ này chút nào.

"Cha thích bọn chúng." Bạch Hàn nhẹ nhàng trả lời.

"Thế nhưng con lại không thích chúng!"

"Tuyệt nhi đang ở đây, hiện giờ nó đang ở trong thư phòng. Lãnh tổng cũng có mặt, cậu ta đang ở trong phòng của Tuyệt nhi. Cha không muốn cãi nhau với con, điều này sẽ khiến cho người ngoài cười nhạo!" Bạch Hàn nói.

"Cái gì chứ? Đang ở đây? Hai người họ đang ở đây, lại còn ở cùng nhau?" Bạch Lan giật mình nói.

"Con nhớ cho kỹ, không được làm loạn, cha đi giúp 3 đứa nhỏ dọn dẹp phòng ở." Vừa nói xong, Bạch Hàn dẫn bọn nhỏ đến phòng khách.

Bạch Lan chớp chớp mắt, rồi cô ta nghĩ ra điều gì đó, vội vội vàng vàng quay về phòng của mình, tìm chiếc áo ngủ quyến rũ nhất, sau đó lại nhanh chóng thay vào.

Sau khi thay xong, cô ta lén lút đến phòng ngủ của Bạch Tuyết.

Lúc này, Lang Vương đang tu luyện, đây cũng là lý do vì sao mà mặc dù Lang Vương đã hơn một nghìn tuổi mà vẫn rất mạnh mẽ, chủ yếu là nhờ anh vẫn luôn tu luyện chăm chỉ tu luyện nội công, cho nên anh vẫn có thể duy trì dáng vẻ trẻ trung.

Bạch Lan nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Lang Vương biết người bước vào không phải Bạch Tuyết. Anh có khứu giác rất nhạy bén, dù không mở mắt nhìn anh cũng biết đây không phải người phụ nữ của mình.

Vì vậy, Lang Vương bắt đầu thu lại nội công.

Bạch Lan chậm rãi bước đến, si ngốc nhìn chăm chăm người đàn ông tuấn mỹ đang nằm yên trên giường. Hình như anh đang ngủ?

Cơ hội đã đến!

Người đàn ông này vừa vô cùng ưu tú, vừa có tiền, lại vô cùng tuấn mỹ khiến cho cô ta không nhịn ham muốn có được anh. Hơn nữa, mặc dù bây giờ anh đang ngủ, phần phía dưới lại vẫn “đỉnh cao”* như vậy. Thật vô cùng kích thích!

*cái này... ừm... là cái... ừm... bộ phận quan trọng ở nửa thân dưới ấy... (Thông cảm, ta còn nhỏ, mới mười mấy thôi)

Thật ra là bởi vì vừa rồi Lang Vương tu luyện nội công, tất nhiên “lão nhị” sẽ “nhô cao khởi nghĩa”. (chắc là mọi người hiểu rồi chứ? TT . TT)

Lang Vương đã thu được tầng nội công cuối cùng, nhưng vẫn chưa thể động khí, nếu không, toàn bộ công sức tu luyện bấy lâu nay sẽ biến thành “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”!

Bạch Lan rất am hiểu về “lão nhị” của đàn ông. Hiện tại, cái của anh nhô cao như vậy, nhất định cũng sẽ rất lớn! Chẳng lẽ, cái của anh cũng sẽ giống như mấy cái của diễn viên nước ngoài, vừa mạnh mẽ, lại vừa dài vừa thô? Nhất định sẽ rất sung sướng! Bạch Lan tiếp tục chậm rãi bước đến gần bộ vị “phía dưới” đang phình to của Lãnh Dạ. Cô ta đưa tay xoa xoa chỗ đó, quả nhiên giống hệt như cô ta tưởng tượng: rất cứng, hơn nữa nhìn nó nhô cao như vậy, nhất định rất dài. Bạch Lan lại tiếp tục vươn tay kéo khóa quần của Lang Vương, sau đó khiếp sợ mở cái miệng nhỏ nhắn.

Oh my God ——!!

Hiện giờ dục hỏa của anh đang lớn như vậy, liệu có thể giết chết người không?

Làm sao Bạch Tuyết lại có thể chịu đựng được? Chỉ là, cô ta nghĩ, chắc chắn sẽ không vất vả, mà ngược lại còn rất thoải mái.

Kìm lòng không được, Bạch Lan vươn tay nắm lấy thứ đó. Đúng lúc này, Lang Vương đã hoàn toàn thu hồi lại nội công, đã có thể cử động.

Lang Vương đột nhiên mở đôi mắt lạnh lùng, mặc dù hô hấp của anh có chút gấp gáp, nhưng đôi mắt lạnh lùng vẫn khiến cho người ta sợ hãi.

"Cút ——" Lang Vương chỉ nói một chữ duy nhất, quát Bạch Lan cút đi.

Bạch Lan hoàn toàn trợn tròn mắt, chỗ đó của anh cũng đã bị kích thích đến mức dường như sắp chảy máu, anh lại còn đuổi cô ta cút đi, rốt cuộc anh có phải là đàn ông hay không? Hô hấp của anh cũng không ổn định, cô ta biết, điều này chứng tỏ anh đang động tình.

"Rõ ràng anh rất khó chịu mà? Em có thể giúp anh, em đã thích anh từ rất lâu rồi! Anh nhìn thử đi, vóc dáng của em đẹp hơn Bạch Tuyết rất nhiều, anh thử nhìn xem, chỗ này có lớn hay không?" Bạch Lan vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo.

"Cô tự cắt hay còn phải để tôi ném cô ra?" Lang Vương nổi giận, ánh mắt rất khát máu, con người cũng rất hồng, hình như anh đang rất nóng.

"A? Có phải anh sợ Tuyết nhi biết được đúng không? Đừng lo lắng, tạm thời cô ấy sẽ không quay lại đây. Anh thử sờ em một chút, có phải rất lớn hay không? Có phải nó rất xứng với cái đồ của anh?" Bạch Lan còn không biết xấu hổ nói.

Lang Vương đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, sau đó xốc toàn thân nhếch nhác của Bạch Lan, đi đến phía cửa, đột nhiên mở cửa ra, hung hăng ném cô ta ra ngoài.

Bạch Lan ngã trên mặt đất đau đớn nhưng lại không dám phát ra một kêu nào. Hiện tại cô ta đang vô cùng nhếch nhác, làm sao có thể để người khác nhìn thấy!

Cô ta căm giận nhìn cửa phòng Bạch Tuyết, người đàn ông kia vậy mà lại ném cô ta ra ngoài được, dục vọng của anh cũng sắp bùng nổ rồi, vậy mà anh ta có thể nhịn được?

Bạch Tuyết ở trong thư phòng của cha, tìm mãi cũng chỉ phát hiện được một hình ảnh của một người phụ nữ trong máy vi tính của Bạch Hàn. Vậy mà, tấm hình kia lại chỉ có một bóng lưng, nhưng bóng lưng này lại khiến Bạch Tuyết có cảm giác rất quen thuộc. Bóng lưng trong bức ảnh này rất giống với bức ảnh nữ sĩ mà cô nhìn thấy ở trong gương ngày hôm nay. Mặc dù bóng lưng này hơi gầy, thế nhưng lại cùng có loại khí chất thư thái đó, dù không nhìn được khuôn mặt cô vẫn cảm thấy rất giống.

Bạch Tuyết tắt máy, trở về phòng của mình.

Lãnh Dạ không mở đèn, trong phòng hơi tối. Vừa đẩy cửa bước vào, Bạch Tuyết mới chỉ kịp xoay người đóng cửa, ngay cả đèn cũng chưa kịp bật lên, thì cô đã nghe thấy một tiếng vang không nặng không nhẹ tiếng, ngay sau đó, cả cơ thể của cô lập tức bị một người đè lên trên cửa. Bạch Tuyết tất nhiên biết người đàn ông gấp gáp này là ai.

"Tại sao em đi lâu như vậy?" Lang Vương thở hỗn hển, cùng với hô hấp nóng bỏng, dùng giọng nói khàn khàn hỏi.

"Cung không lâu mà, anh... anh làm sao vậy?" Bạch Tuyết bị anh hôn cuồng dại, khó khăn hỏi.

Lúc này trong phòng vẫn còn ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Cô đưa lưng về phía ánh sáng, Lãnh Dạ đối mặt với cửa sổ, Bạch Tuyết có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh. Bây giờ anh lạ, nụ hôn của anh vô cùng tàn ác, cũng rất hỗn loạn. Anh dùng lực hút từng tấc da thịt của cô, giống như muốn hút cô vào trong bụng! Cơ thể anh cũng thật nóng, còn có, chỗ đó đã rất cứng. Trên mặt anh tràn ngập dục vọng.

Bạch Tuyết ở anh điên cuồng hôn nồng nhiệt trung thiếu chút nữa không khống chế được, "Lãnh Dạ... Dạ... Đây là nhà em, anh nhìn một chút được không?"

"Không thể." Bạch Tuyết vừa dứt lời, Lang Vương liền quyết đoán trả lời cô, hơn nữa trong giọng nói còn mang theo ý không thể thương lượng.

"Vậy, anh muốn nói nhỏ một chút, không được gây ra động tĩnh quá lớn!" Bạch Tuyết cố gắng nói thật nhỏ.

"Anh có sao? Nếu như anh nhớ không lầm, mỗi lần ân ái, người kêu đều là em." Lang Vương dùng giọng nói khàn khàn trả lời Bạch Tuyết.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Coi Như Em Ngoan! (Tt)

“Anh vô lại, em giao giường cũng là do anh ép, anh làm động tác lớn như vậy, thì em có thể không kêu lên sao?”

“Còn chưa trách em đâu đấy, mỗi lần em đều cản anh chặt như vậy, anh đương nhiên phải dùng sức ra vào rồi, nếu không thì không tiến vào được!” Lang Vương rất vô tội nói.

“Em cản anh lúc nào!” Bạch Tuyết ngượng ngùng phản bác.

“Mỗi lần làm em đều cản anh.” Lang Vương thề son sắt nói.

“Được rồi, em không cản anh nữa, buông em ra, đồ khốn kiếp, anh còn không mau buông ra?” Tay chân Bạch Tuyết bắt đầu không ngừng đánh đấm vào người Lãnh Dạ.

Sao Lang Vương có thể chịu được cô gái nhỏ lộn xộn ở trong ngực anh, phốc một cái liền áp cô ở trên giường, nhanh chóng trút hết quần áo đi, trực tiếp đè ở bên trên, long căn hưng phấn bùng bùng lập tức tiến vào tận gốc.

“Khốn kiếp, anh cố ý.”

“Em biết rằng anh không chịu nổi bị em trêu chọc mà, đã thế lại còn dám lộn xộn nữa.”

“Em em em trêu chọc anh lúc nào, rõ ràng là anh đang trêu chọc em có được không?”

“Được, là anh trêu chọc em, anh tới đây, đừng có gấp.” Lão nhị Lang Vương ở bên trong thân thể Bạch Tuyết, anh giơ tay lên cởi bỏ chiếc áo của chính mình ra, anh không thích trên người có trói buộc.

“Được được, em cho anh, nhưng mà, anh phải cẩn thận cái giường nhỏ của em đây, nó không chịu nổi sức lực chèn ép mạnh mẽ của anh đâu!” Bạch Tuyết biết mình chạy không thoát, tên đã lên đây, không thể không cho anh được, nhưng mà đây là nhà của cô, có cha đang ở đây, mà hình như vừa rồi còn nghe thấy Bạch Lan đã trở về. Phòng ngủ của Bạch Lan ở ngay sát vách cô, cách âm của căn phòng không được tốt lắm, có thể sẽ truyền sang sát vách, cho nên việc dặn dò tên mãnh nam này là không thể thiếu.

Đúng với suy nghĩ của Bạch Tuyết, Bạch Lan quả nhiên đang dán lỗ tai lên bức tường sát vách với Bạch Tuyết để nghe trộm, cô ta cũng muốn nghe thử xem có phải người đàn ông Lãnh Dạ kia đang muốn Bạch Tuyết hay không, vừa rồi anh bị kích thích như vậy, có khi nào bây giờ đã ăn tươi nuốt sống Bạch Tuyết mất rồi không?

Bạch Tuyết bởi vì chuyện Bạch Lan ở sát vách, mà trong lòng ít nhiều cũng sợ bất an.

“Này, em muốn khóa chặt cửa.” Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

“Khóa rồi.” Lang Vương bận rộn nói, anh biết cô gái nhỏ đang lo lắng điều gì, cho nên anh đã suy tính kỹ tất cả cho cô rồi.

“Anh, có phải anh đã sớm có sự chuẩn bị rồi đúng không?” Bạch Tuyết oán giận nói.

“Đừng trách anh, đều là vì cái người kia thôi.” Lang Vương áp lên trên người Bạch Tuyết, miệng tiến lại gần gặm lấy vành tai cô, Bạch Tuyết bị anh hành hạ đến nỗi gần như xụi lơ.

“Anh nói gì cơ?” Bạch Tuyết bị anh trêu chọc không nghe được rõ.

“Em không biết rằng Bạch Lan đã trêu chọc anh thế nào đâu, cô ta thừa dịp anh ngủ, liền sờ vào vũ khí của anh!” Lang Vương hung hăng cầm vào Bạch Tuyết, hận không thể giữ lấy vận mệnh của cô gái nhỏ. Bạch Tuyết hoàn toàn bị lời nói của anh làm cho tỉnh táo, lời nói đó giống như một chậu nước lạnh trực tiếp dội lên đầu của Bạch Tuyết. Cô lập tức như hung thần ác sát nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang bận rộn ở phía trên.

“Trước đó còn làm gì nữa, nói mau, hai người đã làm cái gì?”
d.đ.l.q.đ.tiểu ốc

“Đối với phản ứng của em, anh duyệt, cái người phụ nữ chết tiệt kia còn kéo khóa quần của anh xuống để sờ nữa! Bây giờ biết vì sao anh lại khó chịu như thế chưa? Đều là do cô ta trêu chọc anh! Anh không bắt em đập lửa, thì chẳng lẽ em định để anh chết cháy chắc? Cô bé nhẫn tâm, em muốn tự tay hủy hoại hạnh phúc nửa đời sau của em sao! Em có biết rằng em đi lâu lắm không? Chỗ này của anh cũng sắp nổ tung rồi! Em cần phải bồi thường cho anh thật tốt.” Lang Vương hung hăng nắm lấy cằm của Bạch Tuyết, ngoan độc nói, bộ dáng kia giống như là đang hận không thể ăn sạch cô đến tận xương tủy cũng không còn.

“Cô ta kéo khóa quần của anh, mà sao anh lại ngốc vậy, còn để cho cô ta kéo xuống nữa? Anh không biết phản kháng sao? Em thấy anh chính là cố ý để cho người ta kéo, đến ngay cả anh mà em còn không biết sao, anh thích ngủ với phụ nữ!” Bạch Tuyết chưa loét nói.

“Cô bé, em thật là quá đáng, lúc đó anh đang ngủ, có người tới quấy rối anh, sao anh có thể biết được chứ, sau đó cô ta còn nắm lấy vũ khí của anh nữa, anh còn tưởng đó là em cơ? Em cũng biết rằng lão nhị của anh không thích bị người khác đụng vào mà!” Lang Vương rất vô tội gầm nhẹ.

“Em không tin, cô ta đã cầm vào rồi, anh còn có thể không ra tay sao? Lừa quỷ à!”

“Bị cô ta cầm lấy, thì đương nhiên anh phải ra tay rồi, cho nên anh đã...”
Lang Vương cố ý dừng lại một chút.

“Cho nên cái gì?” Bạch Tuyết vội vàng hỏi.

“Ném cô ta ra ngoài .”

“Anh thật sự ném cô ta ra ngoài?” Bạch Tuyết khó có thể tin được.

“Chẳng lẽ là giả sao? Nếu như anh đã ngủ với cô ta, thì sao còn phải vội vã tá hỏa như vậy? Người phụ nữ ngốc nghếch này!” Lang Vương ủy khuất nói.

“Được rồi, em tin anh, tiếp tục dập lửa đi.”

“Thế mới đúng chứ, em phải bồi thường cho anh thật tốt nha, tính phúc nửa người dưới của anh liền giao cho em đấy.”

“Chẳng lẽ nếu như bây giờ em nói không bồi thường thì anh liền rút lui sao? Em không đề nghị gì hết.” Bạch Tuyết buông thõng tay, một bộ dáng giống như là không sao cả.

“Hừ! Người phụ nữ, coi như em ngoan!” Lang Vương bất đắc dĩ tiếp tục dùng sức.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Kiếp Trước Của Bọn Nhỏ

Nín thở!

Bạch Tuyết triệt để thua với anh rồi !

Tra tấn không chết cô, anh còn chưa xong!

Không cam lòng trợn trắng mắt, choáng --

Lang Vương vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Bạch Tuyết.

"Này? Người phụ nữ, cứ như vậy đã xong! Thật đúng như đứa em gái cùng cha khác mẹ của em nói!" Lang Vương chơi đùa nói, ai ngờ?

Bạch Tuyết lúc đầu bị một mối choáng váng, bỗng nhiên mở đôi mắt ra, bởi vì cô loáng thoáng nghe được Lãnh Dạ nói cái gì mà em gái?

Nhìn cô gái nhỏ trợn đôi mắt đẹp như bị đánh máu gà, trong nháy mắt lấy lại tinh thần.

"Ai nói em hả?"

"Bạch Lan."

"Nó nói em cái gì?" Bạch Tuyết lập tức khẩn trương lên, bởi vì Bạch Lan từ nhỏ đã làm bại hoại thanh danh của cô, khi còn bé nói cô là kẻ trộm, chẳng lẽ vừa rồi lại ở sau lưng nói xấu cô sao?

Đáng giận!

Khi còn bé khi dễ cô còn chưa tính, hiện tại còn muốn khi dễ cô sao?

Mơ tưởng!

Cái cừu oán này không hết.

"Em không choáng nữa hả?" Lang Vương ra vẻ hiếu kỳ hỏi.

"Không choáng, nói cho em biết, nó nói với anh cái gì rồi hả?" Bạch Tuyết gấp gáp hỏi.

Đều bị người ta cười lên trên cổ rồi, nào còn có tâm tình choáng!

"Cô ta nói thân thể em không có sức, chính là ngực cũng không lớn bằng cô ta, còn muốn để cho anh sờ, em nói anh là loại người như vậy sao! Anh không sờ, cô ta còn không cam tâm, trực tiếp cởi quần áo! Tuy nhiên anh rất có định lực, nhưng cũng bị kích thích kém chút! Còn nói để cho anh ngủ với cô ta, nhất định khiến anh biết cái gì là cao thủ trên giường, còn để cho anh dễ chịu không dứt! Cô ta nói công phu trên giường của em khẳng định là bình thường! Anh nói với cô ta: Em trên giường có thể lợi hại! Thế nhưng, cô ta không tin!" Lang Vương rất vô tội nói, giọng điệu cũng thay đổi.

Bạch Tuyết nói không ra lời, trong lòng bùng nổ, hỗn đản -- dám quyến rũ người đàn ông của cô, thật sự cho rằng cô là Bạch Tuyết lúc trước hay sao?

Không phải không tin công phu trên giường của em không ra hồn sao? Vì sao không chứng minh công phu trên giường của mình một chút.

"Anh nói thân thể em không có sức? Anh nhìn thấy ngực nó rồi hả?"

Lang Vương cúi đầu, ra vẻ ủy khuất nói: "Anh không sờ, không nghĩ tới cô ta lại cởi quần áo, thấy thì thấy thôi, bất quá không lớn bằng em, thật, bên trái cô ta còn giống như lớn hơn một chút." Lang Vương chơi đùa nhìn cô gái nhỏ.

"Hừ -- anh nhìn cẩn thận a, thế mà còn nhìn ra bên trái lớn hơn. Còn có, công phu trên giường của em thật kém sao?" Bạch Tuyết giận điên lên, IQ giảm xuống, lửa giận công tâm. Cô hoàn toàn không nhìn thấy trong mắt Lang Vương có đắc ý, trong con người giống như muốn nói: Tức giận đi, nhanh tức giận đi, nhanh tới giúp anh hoàn thành sau cùng đi.

"Anh thật không có nhìn mấy lần, chỉ nhìn qua." Lang Vương vô tội nói.

"Nhìn hai mắt sao? Anh còn thấy người ta một lớn một nhỏ nhỏ! Ai mà tin! Vậy em hỏi người, em cái nào lớn cái nào nhỏ?"

"Của em? Thật đúng là khó mà nói! Anh nhìn không rõ ràng lắm!"

"Cái gì? Anh nói cái gì? Hồn đản, anh nhìn không rõ ràng, làm sao lại không thấy rõ ràng? Mắt anh mù sao? Coi như mắt anh mù, vậy anh cũng sờ ngấm vô số lần chứ? Phải biết rõ!" Bạch Tuyết tức hỏn hển gầm nhẹ.

"Không có mò ra, sờ soạng cái này, lại quên cái kia lớn bao nhiêu?" Lang Vương bình tĩnh hồi đáp, giống như anh nói thật.

"Anh chính là một tên khốn kiếp, em không nói sờ vô số lần, nơi này bị anh ăn cũng ăn vô số lần rồi!" Bạch Tuyết phát điên.

Lúc này, nếu như Bạch Tuyết tỉnh táo, nhất định có thể nhìn ra trong lúc đó Lãnh Dạ biểu lộ có chút giả dối, nhưng mà, bây giờ cảm xúc cô mất khống chế nghiêm trọng, không cách nào biện luận thật giả, trong đầu của cô chỉ biết là Bạch Lan quyến rũ đàn ông của cô, còn ở trước mặt đàn ông của cô cởi quần áo, còn muốn ngủ cùng với người đàn ông của cô!

Cô sao có thể không vội, cô sao có thể tỉnh táo!

"Ăn được là ăn gì. . ." Lang Vương dừng một chút, giống như là đang chất vấn Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nào chịu để anh chất vấn.

"Được, anh không nói, hiện tại em liền để anh biết cái gì là cao thủ! Anh chờ đó cho em." Bạch Tuyết đứng dậy, thuận tiện mặc một bộ đồ ngủ đi ra, chỉ chốc lát sau bưng tới một chậu nước, còn có một cục xà phòng đi tới trước mặt Lãnh Dạ.

"Đứng dậy, rửa sạch sẽ." Lang Vương rung động, quả nhiên cô bị kích thích không nhẹ! Vì cùng Bạch Lan phân cao thấp, thế mà dốc hết vốn liếng rồi!

Nghe được cô trần trụi trêu chọc, lúc này thụ sủng nhược kinh lại là Lang Vương.

"Nhìn cái gì vậy, nhanh rửa đi, em không chờ được nữa rồi." Bạch Tuyết vô cùng lo lắng gầm nhẹ.

"Em đừng như vậy, anh rất có áp lực! Ôn nhu, nhẹ nhàng một chút." Lang Vương một bộ tiếp nhận bị ức hiếp, để Bạch Tuyết buồn cười.

"Ha ha ha. . . Nhanh tắm một cái, nơi đó đã ô uế, chờ một chút em sẽ cho anh biết công phu trên giường của em đến cùng thể nào?" Bạch Tuyết vẫn là không phục.

"Tốt a, để chứng minh em là cao thủ, anh sẽ phối hợp tốt với em!" Lang Vương một bộ trắng sỉ đi không trở lại, ngồi xuống tẩy rửa lão nhị.

Một lát sau.

"Rửa sạch rồi." Lang Vương một bộ tiểu tức phụ bị ức hiếp nói ra.

"Ừm, qua nằm trên giường đi, chờ em, đem quần áo cởi hết." Một tiếng này, Bạch Tuyết cố ý tiến sát vách vách tường nói, cũng là để Bạch Lan nghe được cô muốn sử dụng đàn ông của cô thế nào rồi. Dám quyến rũ đàn ông của cô, muốn ngủ với đàn ông của cô, kiếp sau đi!

Bạch Tuyết đi qua phòng tắm đổ nước bẩn.

Lang Vương rung động!

Cô gái nhỏ vừa rồi đã nhẹ nhàng đến mấy lần, hiện tại thế mà cao ngạo như vậy, xem ra vừa rồi chuyện của Bạch Lan là đả kích rất lớn đối với cô.

Kỳ thật, Bạch Tuyết từ nhỏ đã bị Bạch Lan khi dễ, trong lòng đè ép lửa giận, đã không phải là một ngày hai ngày, là giận vài chục năm, một người đã chịu vài chục năm, lúc này, cuối cùng lửa giận muốn bạo phát.

Chỉ chốc lát sau, cô trở về, cửa cũng không khóa, trực tiếp đóng lại.

Giống như coi Bạch Lan xông tới cô cũng không sợ.

"Người đàn ông, rất ngoan, em tới, em trước tiên với quần áo, chờ ngoan ngoan nhé." Bạch Tuyết cố ý đề cao giọng nói nói ra.

Bạch Tuyết lẩn thân mà lên, đem từ trên hướng xuống Lang Vương hôn hết một lần, hài lòng nói: "Có phải rất dễ chịu hay không?"

Lang Vương không biết nói gì!

Bạch Tuyết ra đòn sát thủ, một tay nắm chặt chân thứ ba của anh, trầm thấp lại hỏi: "Thoải mái hay không?"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Kiếp Trước Của Bọn Nhỏ 2

"Có, dễ chịu. . ." Lang Vương bị nắm bắt đặc dĩ, bị cô gái nhỏ nắm cũng không kiềm hãm được phối hợp vân hồi tâm linh bị thương của cô, nhìn thấy cô gái nhỏ nói chuyện về phía vách tường, liền biết là nói cho người nào nghe.

Lang Vương nhanh chóng, kéo cô gái nhỏ qua, khiến Bạch Tuyết nằm sấp ở trên người anh, đem miệng tiến đến bên tai Bạch Tuyết, nói thật nhỏ: "Em không thể để cho anh che giấu lương tâm nói lời bịa đặt đúng không? Em đến lấy ra bản lĩnh thật sự, đến lúc đó anh cam đoan không cần diễn kịch cho em nghe."

"Em biết." Bạch Tuyết trầm thấp trả lời anh.

Cảm giác được độ cứng của người đàn ông, biết anh cũng không chịu nổi, dứt khoát hôm nay liền tiện nghi cho anh. Chẳng qua, vừa rồi người đàn ông này châm ngòi thổi gió sao?

Thế là.

Bạch Tuyết tức giận đập đập hai tay, miệng bên trong hừ hừ phát ra vài tiếng: "Dạ, anh thật lợi hại, a a a, Dạ anh thật giỏi, người ta muốn anh." Hai tay Bạch Tuyết đập ba ba, còn vừa len lén cười nghiêng ngả.

Lang Vương tròn mắt, hóa ra là người ta vân hồi mặt mũi không phải dùng anh vân hồi mặt mũi, là mình chơi, hơn nữa còn chơi quên cả

trời đất!

Bạch Tuyết chiêu này quả nhiên tác dụng, Bạch Lan bên kia rất khó chịu, thật muốn xông tới xem người đàn ông này đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

Ai ngờ!

Đông đông đông đông!

Có người gõ cửa, Bạch Tuyết trợn tròn mắt, cuống quýt che miệng lại, kéo chân che Lãnh Dạ lại, đi dép lê vội vàng ra mở cửa.

Vốn cho rằng là mình chơi quá đánh thức ba dậy, ai ngờ!

"Mẹ, tiếng gì vậy?" Niệm Niệm toàn thân chỉ mặc một chiếc quần nhỏ, nghiêng cái đầu nhỏ hỏi.

"A? Là như thế này, mẹ đang đập muỗi, không có việc gì, nhanh đi ngủ đi."

"Mẹ, con đói bụng?"

"Con trai, buổi tối con chưa ăn no sao?"

"Ăn no rồi, lại đói bụng, muốn ăn hoa quả gì đó?"

"Trong túi của mẹ ở trong phòng khách, bên trong có một quả táo, qua ăn đi, nhớ kỹ rửa rồi mới ăn." Bạch Tuyết dặn dò.

Bạch Tuyết đi dép chạy về ổ nhỏ của mình.

Lang Vương rất không vui!

Cô gái nhỏ học được tra tấn người, châm lửa lung tung ở trên người anh, sau cùng còn không giúp dập lửa!

"Hì hì. . ." Bạch Tuyết cười ngây ngô một chút.

"Bị con trai nghe được rất vui sao?" Lang Vương không vui nói ra.

"Bị con trai nghe được là không tốt, nhưng mà, tiếp theo anh sẽ thích nha." Bạch Tuyết nói qua ghé vào trên thân Lãnh Dạ tiếp tục châm lửa, lần này cô đùa thật, nhìn xem nơi đó Lãnh Dạ, lại không cho anh, đoán chừng nửa người dưới của anh thật là chôn vùi ở trên người cô rồi.

Một cái miệng nhỏ nhắn lại ở trên người Lang Vương trầm đầu, sau cùng dừng lại ở nơi mẫn cảm của Lang Vương, chu cái miệng nhỏ, không chút khách khí ngậm lấy, Lang Vương kêu lên một tiếng.

Sau cùng, Bạch Tuyết từ đang xâm lược biến thành bị xâm lược, cô chống đỡ không được, kém chút không có bị người đàn ông này đụng bay ra ngoài, "Tuyết Nhi, em không thoải mái sao? Vì cái gì không kêu ra?"

"Tên hỗn đản anh, em kêu sao được, anh không nhìn thấy vừa rồi con trai đều tới, em kêu nữa, anh không sợ ba đứa đều tới hỏi chúng ta hơn nửa đêm không ngủ mà chơi đùa lung tung gì sao, anh không xấu hổ, em vẫn thấy xấu hổ!"

"Anh có biện pháp, em thỏa thích kêu to lên." Lang Vương cắn miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết, dùng sức hút, giống như là Vampire hút lấy Bạch Tuyết không thả.

Bạch Tuyết trực tiếp trợn trắng mắt, làm như thế nào cũng kêu không ra! Tiếng kêu còn trực tiếp truyền vào bụng anh!

Bất đắc dĩ, cuối cùng Bạch Tuyết nhỏ nhắn xinh xắn vẫn không cam lòng hôn mê bất tỉnh, cô mệt không chịu được! Mê man là đường ra duy nhất!

Lang Vương đương nhiên sẽ không thương tiếc cô gái nhỏ, không đến điểm cuối anh thề không là sói!

Cuối cùng hết thủy đều trở về gió êm sóng lặng.

Lang Vương không có ý đi ngủ, đứng dậy, đi về phía cửa sổ, lấy một điếu thuốc, anh rất ít hút thuốc, chỉ có lúc tâm phiền anh mới có thể rút một điếu.

Hít mạnh một hơi, chậm rãi phun ra mùi khói, quay đầu nhìn về phía cô gái ngủ say.

Cô nhớ tới mẹ mình như vậy, anh có nên trợ giúp cô tìm mẹ hay không?

Rất nhiều chuyện đều là trời quyết định, anh không muốn bởi vì chính mình có pháp lực mà phá hư phép tắc sinh tồn nơi này.

Nhưng mà, cô gái nhỏ nhớ mẹ, anh nhìn rất đau lòng!

Đau lòng nhúu mày một cái, mẹ của anh nhất định còn sẽ trở về, bà muốn có được ba đứa nhỏ, chẳng lẽ người mẹ mà anh tôn kính là người của Ma vương sao?!

Không phải vậy, bà vì cái gì nhẫn tâm muốn giết cháu của mình? Còn có bọn nhỏ đối bà như đại địch.

Ức Ức nhất định biết rõ chuyện gì xảy ra?

Vừa định chuẩn bị đi gọi Ức Ức, cửa phòng bị đẩy ra, ngó vò một cái đầu nhỏ, nhìn quanh hai bên một chút. Nhìn thấy phía trước cửa sổ có một bóng người cao to.

"Cha."

"Con trai, còn chưa ngủ?" Lang Vương đi qua, ôm chặt lấy con trai, ngồi xuống trước cửa sổ, con trai ngồi trên đùi anh, vui mừng nhìn.

Cha con bọn họ thật sự là tâm linh tương thông.

"Cha, con ngủ không được!"

"Vì cái gì?"

"Con luôn cảm giác có chuyện sắp phát sinh, mí mắt luôn luôn nháy, mẹ không cho phép chúng con sử dụng ma pháp, con muốn hỏi cha là có chuyện phát sinh sao?" Ưc Ưc lo lắng hỏi.

"Vì cái gì hỏi như vậy?"

"Cha, ba người chúng con đã sinh ra, con biết rất nhiều yêu quái muốn tóm lấy chúng con, sau đó đem chúng con hiến cho Ma vương!"

"Yên tâm, cha sẽ không để cho bất luận yêu quái tổn thương các con cùng mẹ của các con." Lang Vương ngoan lệ nói.

Loại chuyện này anh tuyệt đối sẽ không chủ quan.

"Thế nhưng, Lão Vu Bà. . . Cũng là bà nội sói, vì sao bà ấy lại phản bội cha?" Ưc Ưc hoang mang nói.

"Cha không biết!" Lang Vương cắn môi một chút, thống khổ trả lời con trai.

"Cha kỳ thật cũng đoán được đúng hay không?" Ưc Ưc cẩn thận hỏi.

"Cha hỏi các con, các con trước kia. . . Cũng là có quan hệ với bà nội trước kia đúng không?"

"Kỳ thật, Ưc Ưc đã sớm muốn nói cho cha rồi. Ở cực lâu trước kia, ba người chúng con chỉ là trái quả nhỏ, lão vu. . . Không, là bà nội sói, bà ý tìm kiếm linh đồng khắp nơi, bà ấy phát hiện chúng con, hàng năm bà ấy đều tới cái cây đại thụ che trời nhìn chúng con tu luyện thành hình người.

Ba người chúng con là tam bào thai.

Hàng năm bà ấy đều sẽ tới, mà lại rất gấp, luôn luôn nói thầm: Các người vì sao dáng dấp lại chậm như vậy, nhanh lớn lên đi chứ?

Chúng con đều rất sợ hãi, nhưng mà, lại bất lực! Bởi vì chúng con cũng không thể rời đi mẫu thụ, nếu không đều sẽ chết.

Đó là một gốc đại thụ che trời, bên trên có thể thông thiên, dưới có thể chui xuống đất, ai cũng không biết cây này cao bao nhiêu? Ai cũng không biết cây này căn sâu bao nhiêu?

Chúng con đều là linh căn tu luyện, phía trên lại có linh nước hấp thu, mấy trăm năm về sau, chúng con tu thành hình người. Chúng con biết bà nội sói nhất định sẽ tại chúng đợi ngày chúng con xuống đất, đồng thời bắt chúng con đi.

Thoạt đầu, chúng con cho là bà ấy muốn ăn chúng con, về sau chúng con từ trong miệng bà ấy biết, bà ấy phải chờ chúng con tu luyện thành người, sau đó giết chết chúng con, không biết muốn huyết tể người nào?

Thế là, ba người chúng con liền thương lượng mưu kế, ngày tu luyện thành hình người, ba người chúng con đều cố ý oán trách Thụ mẹ, nói: Vì cái gì mấy quả phía trên tu luyện thành hình người nhanh, vì cái gì chúng con còn phải đợi thêm một chút mới được? Chúng con diễn vô cùng ra sức, đều làm bộ không nhìn thấy bà nội sói tránh ở bên.

Sói bà nội nghe được phía trên có Tiểu Linh Đồng tu luyện thành người, phi thân đi lên, may mà Thụ mẹ dáng dấp rất cao, đoán chừng bà nội nói phải bay một ngày cũng bay không đến trên ngọn cây!"

"Thật có loại cây đó sao?" Lang Vương hiếu kỳ hỏi, anh tu luyện ngàn năm, thế mà không biết còn có Thần Thụ này.

Ngay lúc Lang Vương cùng Ưc Ưc ở chỗ này nói chuyện, Niệm Niệm một tay cầm một trái táo, một tay cầm một cái đùi gà gặm, thì ra cái đùi gà

nà là Thiên Tâm cho nó, Thiên Tâm là cô gái nhỏ, luôn thích đeo một cái túi nhỏ, kỳ thật, trong túi cũng không phải là đồ chơi gì, đều là một chút đồ ăn ngon, cái túi gà này là nó chuẩn bị cho mình, chuẩn bị ăn khuya.

Vừa mới nghe được Niệm Niệm trở về, mới biết được anh đói bụng, cho nên nó liền đem cái túi gà kính dâng.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Thụ Mẹ Thần Kỳ

“Kỳ thật, thân thể Thụ gốc không có cao như thế, Thụ mẹ vì bảo hộ chúng con, nó đã phi cao theo bà nội sói, vì cho chúng con càng nhiều thời gian chạy trốn.

Ba người chúng con thuận lợi thoát thai hoá cốt, biến thành hình người, bình an rời khỏi nơi đó.

Về sau, chúng con nghe nói, Thụ mẹ bị mẹ của cha trong cơn tức giận chặt! Hu hu... Mẹ của cha là kẻ thù giết mẹ của chúng con! Thế nhưng, bà lại là mẹ của cha! Hu hu... Tại sao có thể như vậy? Bà là yêu xấu! Chúng con đều hận bà!” Ưc Ưc nói xong rồi khóc.

Lang Vương không nghĩ tới mẹ mình cùng bọn nhỏ quen biết sớm vậy!

Bà thế mà gạt anh làm nhiều chuyện như thế, khó trách hàng năm cứ tới mùa vụ bà sẽ rời Yêu Giới mấy ngày, thì ra...

Bọn nhỏ khi còn là quả đã ở cùng nhau, bọn chúng là từ một chùm quả mọc ra, tu luyện ở cùng một chỗ, cùng nhau lớn lên, cùng nhau lột xác thành hình người, khó trách bọn nhỏ đoàn kết như thế.

“Cha rất xin lỗi, là mẹ của cha sát hại Thụ mẹ, nếu có thời cơ, mang cha đi nhìn Thụ mẹ một chút, có lẽ còn có biện pháp cứu vãn?”

“Ừm, về sau chúng con tránh đogn tránh tây, sói bà nội biết rõ chúng con lừa mình, tìm kiếm khắp nơi, chúng con không dám trở về Thụ mẹ! Nơi đó nhất định có yêu quái bà lưu lại, năm đó có một con quạ đen một mực đậu trên bả vai bà ấy, qua lần trước giao thủ, con biết cái hắc ám Tà Thần kia chính là quạ đen năm đó.

Cha, bọn họ có phải là vì Ma vương hay không? Nếu như là vậy, Ma vương rất có hi vọng phá mở phong ấn, đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ Yêu Giới đều sắp xong rồi!” Ưc Ưc lo lắng nói.

“Con trai, cha sẽ không để cho Ma vương bắt được các con, cho dù bà là bà nội của các con cũng không được, đây cũng không phải là quan hệ đến ân oán cá nhân, đây là quan hệ đến toàn bộ sinh tử tồn vong Yêu Giới, Ma vương nếu như đi đại khai sát giới, hẳn bị phong ấn hơn 900 năm, trong lòng nộ khí rất lớn.” Lang Vương bén nhọn nói.

“Cha, quạ đen cùng bà nội sói công lực đều không thể coi thường được, thời gian chúng con tu luyện ngắn, cho dù ba người liên thủ, mới có thể cùng bà nội sói phân cao thấp, nhưng mà, một khi chúng con bị ép tách ra, đến lúc đó sẽ nguy hiểm!

Còn có, chúng con hiện tại địch nhân ngoại trừ sói bà nội cùng quạ đen, còn có em trai Ma vương —— Ma quỷ. Đoán chừng không bao lâu hẳn sẽ trở về, Ma vương hiện tại chính là thời điểm yếu nhược, một khi Ma vương khôi phục, ma quỷ tất sẽ tiếp tục ra sức vì hắn, ra tay với ba người chúng ta, con lo lắng chính là Niệm Niệm có thể có được địch ý với hắn hay không?”

“Ta tin tưởng Niệm Niệm, ba người các con đều là đứa trẻ kiên cường, nó nhất định có thể vượt qua những trí nhớ ác ý kia, chậm rãi nhớ lại cha.”

Hai người đồng thời nhìn về phía Bạch Tuyết đang ngủ say, tâm cũng không khỏi nắm chặt.

“Mẹ vẫn là không cách nào tiếp nhận thân phận của ngài sao!” Ưc Ưc khổ sở mà hỏi.

“Cô ấy đang hoài nghi, đang trốn tránh, kỳ thật, mọi chuyện cần thiết trong lòng đã có một cái khung xương to lớn, chỉ cần cô ấy chịu ghép chúng lại, liền sẽ nghĩ tới ta chính là Lang Vương mà cô ấy nhìn thấy ở Yêu Giới! Nhưng mà, cô ấy...” Lang Vương đau lòng nhíu mày, hít một hơi thật sâu.

“Cha, đừng nản chí, mọi thứ không có thuận lợi như vậy, huống chi chúng ta rơi xuống nhân gian không phải là tới đón nhận trắc trở, có lẽ có một ngày tất cả trắc trở đều đi qua, người một nhà chúng ta liền sẽ sinh hoạt vui vẻ.

Cha, Ưc Ưc muốn biết, chờ khi nguyên thần của mẹ trở về, mẹ có thể bị phía trên triệu hồi đi không?” Ưc Ưc lo lắng hỏi.

“Chuyện tương lai, cha cũng không biết! Dù sao mẹ con đặc biệt, cô ấy là Bách Hoa Chi Vương, lại là Mẫu Đơn tiên tử, nguyên thần trở về, chắc hẳn sẽ đưa tin trở về!” Lang Vương nhíu lông, tâm lập tức thắt chặt.

“Đến lúc đó, Mẹ phải rời khỏi chúng ta sao? Thiên giới địa phương chúng ta không thể đi!” Ưc Ưc lo lắng nói.

“Nơi đó các con có thể đi.”

“Cha có đi hay không?”

Lang Vương không có trả lời, lắc đầu.

“Cha ở nơi nào, chúng con sẽ theo cha, chúng con không muốn cùng cha tách ra, Mẹ cũng sẽ không nỡ bỏ cha.” Ưc Ưc tự tin nói.

“Đây chính là chuyện cha lo lắng, nếu như chúng ta xông qua kiếp nạn trùng điệp, mẹ con sẽ bị phía trên triệu hồi, đến lúc đó nếu như cô ấy không nở bở con, cũng là vi phạm chỉ dụ!” Lang Vương xoắn xuýt nói ra.

“Vi phạm chỉ dụ sẽ như thế nào?” Ưc Ưc lo lắng hỏi.

“Vi phạm chỉ dụ, ngọc đế sẽ giận, mẹ của các con sẽ bị trừng phạt!”

“Thì ra Ngọc đế là không có tình người như vậy!”

“Không được nói bậy, Ngọc đế cũng không phải là người, là thần.”

Ưc Ưc từ trong ngực Lang Vương leo xuống, duỗi cái đầu nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cha, cha xem, người kia đã đứng ở chỗ này rất lâu.” Ngón tay Ưc Ưc chỉ ra ngoài cửa sổ nói.

“Cuối cùng đã đến.” Lang Vương thản nhiên nói.

“Cha, người nào tới?” Ưc Ưc hiếu kỳ hỏi.

“Con đã cảm giác được bên ngoài có người, chẳng lẽ không biết bà ta là ai?” Lang Vương hồ nghi hỏi.

“Hắc hắc... Là Mẹ không cho phép con dùng pháp lực, nếu không mẹ sẽ trừng phạt chúng con, sẽ rất tức giận, cho nên, Ưc Ưc hiện tại là một đứa trẻ bình thường.” Ưc Ưc gãi gãi cái đầu nhỏ nói ra.

Lang Vương cười, đứa nhỏ này quỷ linh tinh, rõ ràng đã biết, còn giả bộ cái gì cũng không biết! Nếu như bọn chúng thật sự ngoan ngoãn nghe Bạch Tuyết, hôm nay trong phòng khách lại có thể chinh Bạch Lan ác như vậy sao, để cho một cô gái người ta ở trước mặt nhiều người như vậy thả thối, lúc ấy nếu như không phải dùng pháp lực, bọn chúng sao có thể làm, bọn chúng lừa qua Bạch Tuyết, nhưng không lừa gạt được anh.

Ức Ức đã biết nơi này có chuyện phát sinh, cho nên ba người bọn chúng mới lại xuất hiện ở nơi này.

Mới vừa rồi nói nhiều như vậy, không chỉ anh biết người ở bên ngoài vẫn đứng bên ngoài, đến Ức Ức cũng biết, Ức Ức nói chuyện đồng thời ánh mắt thỉnh thoảng liếc ra bên ngoài một chút, bên trong ánh mắt có chút hiếu kỳ cùng lo lắng không cách nào che giấu!

Nó hiếu kỳ vì cái gì bà ấy một mực đứng ở chỗ đó? Nó lo lắng bà ấy có phải không dám đi lên hay không?

Kỳ thật, ý nghĩ của nó Lang Vương đã nhìn thấu, chỉ là không nói thôi!

Liên quan tới chuyện này, anh chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến, mọi thứ đều có định số, thời cơ không đến, đến thời cơ thích hợp, sẽ tự nước chảy thành sông.

“Cha, cha biết được đúng không? Khi bà ấy đến cha cũng cảm giác được đúng không? Cho nên cha không ngủ, cha đang quan sát, cha đang chờ đợi. Cha thật là giáo hoạt nha.” Ức Ức nghịch ngợm nói ra.

“Hỗn tiểu tử, dám nói cha giáo hoạt.” Lang Vương nói xong hôn lên mắt con trai một cái.

“Hắc hắc... Cha, chúng ta có nên làm chút gì hay không? Trợ giúp Mẹ.” Ức Ức chờ đợi nhìn Lang Vương.

“Tiểu quỷ, đây mới là mục đích con tìm cha phải không?” Lang Vương cười.

“Cha không cảm thấy mẹ rất đáng thương sao!” Ức Ức đau lòng nói ra.

“Mọi thứ đều là trời quyết định, có một số việc đều là thiên ý, Mẫu Đơn tiên tử năm đó bị giáng chức hạ phàm, ở giữa cũng là trắc trở, có một số

việc cô ấy trốn không thoát! Con trai, con và ta đều bất lực, chỉ có mẹ con chân chính lớn lên, chúng ta mới có cơ hội vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

“Con trai hiểu ra, không còn sớm, cha đi ngủ sớm một chút đi.” Ưc Ưc đứng dậy chuẩn bị rời đi, có câu nói này của cha, nó biết, chỉ có nếm trải đau khổ mới biết.

“Ngủ đi, muộn rồi con trai.”

Ưc Ưc đi tới cửa chỗ, quay đầu lại, lo lắng hỏi: “Cha, nếu có một ngày cha phải lựa chọn muốn bà nội hay chúng con, cha biết làm thế nào?” Ưc Ưc nhìn lấy Lang Vương nhẩn mạnh.

Lang Vương khẽ giật mình!

Vấn đề này không phải anh không nghĩ tới, nếu có một ngày mẹ anh thề sống chết muốn ba đứa, anh sẽ làm thế nào?

Giết mẹ sao? Anh làm không được!

Hi sinh bọn nhỏ? Anh càng không làm được!

Trời dần dần chuyển sáng, Bạch Tuyết mở mắt mông lung buồn ngủ.

Đập vào mi mắt là một người đàn ông khôi ngô ngời ở bàn sách bên cạnh cô, trên bàn sách để quả táo, kì quái, cái quả táo này sao lại nhìn quen mắt thế? Nhớ kỹ cô đã để cho con trai lấy táo ăn, làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

Nhìn Lãnh Dạ đang nằm sắp ngủ, Bạch Tuyết gãi gãi đầu, ngồi xuống, trong tay cầm lên một tấm thảm, phủ thêm cho Lang Vương.

Lang Vương tỉnh.

“Vì cái gì ngủ ở chỗ này?” Bạch Tuyết nói xong mở cửa sổ ra nói.

“Anh rất muốn ngủ trên giường, bất đắc dĩ nơi đó không có chỗ cho anh, tứ chi em giang ra, anh cũng không thể nằm sấp ở trên người em ngủ đúng hay không? Anh vất vả chút ngược lại cũng không quan trọng, chủ yếu là lo lắng đem em đè áp! Cho nên liền thối hoạt một đêm!” Lang Vương đứng dậy, đuổi cái lưng mệt mỏi.

“Em thật chen anh sao? Em có lợi hại như vậy sao?” Bạch Tuyết khó có thể tin nói, kỳ thật, đêm qua sau khi Ưc Ưc đi, Lang Vương đứng dậy chuẩn bị đi ngủ, kết quả, cô gái nhỏ đem toàn bộ giường nhỏ đều chiếm đoạt, anh đành phải nằm sấp ở trên bàn sách ngủ!

“Em tại sao không có lợi hại như vậy, em bây giờ cũng không phải cô gái nhỏ trước kia, trước kia cô gái nhỏ tốt bao nhiêu, ôn nhu thiện lương, xinh đẹp đáng yêu. Ai! Hiện tại cô gái nhỏ có thể yêu hay không! Ngủ một giấc cũng giống như là bạch tuộc, bá đạo ghê gớm!” Lang Vương bất đắc dĩ nói ra.

“Anh nói vậy, em hiện tại cùng trước kia giống nhau như đúc, là anh bẻ cong sự thật, em làm sao giống như bạch tuộc, em làm sao giống như bạch tuộc hả?” Bạch Tuyết tiến lên nín lại lỗ tai Lãnh Dạ nói.

“Em không phải bạch tuộc, em là Đại Bàng, chuyên môn kẹp người, phía trên kẹp, phía dưới kẹp, hai tay cũng là kìm lớn!” Lang Vương ra vẻ nhe răng toét miệng nói ra, kỳ thật, lực tay cô gái nhỏ không có chút đau nào, là anh cố ý khoa trương biểu lộ, chiếm được cô gái nhỏ đáng thương!

Ai!

Lang Vương lúc nào lẫn lộn đến trình độ này, đây cũng là quá thảm rồi!

“Hắc hắc... Cho nên anh muốn chọc em, em sẽ hung hăng kẹp anh!” Bạch Tuyết cười nói.

“Nếu mà như vậy, anh sẽ cân nhắc trêu chọc em thêm.” Lang Vương cười xấu xa.

“Thôi đi, đi ra xem bọn nhỏ đã dậy chưa?”

“Này? Cô nãi nãi, hiện tại là mười giờ sáng, em nói bọn nhỏ đã dậy chưa? Anh đã đi xem qua bọn nhỏ, bọn chúng đã sớm cùng ông của chúng ra ngoài mua sắm rồi, ngược lại là em trễ như vậy mới dậy!” Lang Vương mang theo tia cười tà nhìn Bạch Tuyết.

“Người đàn ông đáng ghét, anh có biết xấu hổ chút hay không, em vì cái gì dậy không nổi? Còn không phải đề là anh làm hại! Nếu như không phải anh cầm thú như vậy, em có thể dậy không nổi sao! Còn dám ở chỗ này nói châm chọc!”

“Đói bụng sao?” Lang Vương biết tối hôm qua cô mệt chết, đau lòng nhìn cô gái nhỏ hỏi.

“Ừm, đương nhiên đói bụng!” Bạch Tuyết nhìn Lang Vương bỗng nhiên thay đổi, cũng mềm mại theo anh, vểnh miệng nhỏ lên, phồng má trầm thấp trả lời, bộ dạng rất làm người thương.

“Trước ăn cái gì? Chúng ta ra ngoài ăn, cho em bổ sung dinh dưỡng.”

Bạch Tuyết lập tức sống lại, nói chuyện cho cô bổ sung dinh dưỡng, trong nháy mắt giống như điên cuồng hưng phấn, con mắt lóe sáng nhìn vào Lãnh Dạ, đêm qua không có chơi uống phí, lật được Bạch Lan một ván, còn thắng được một bữa ăn ngon.

“Em muốn ăn ngon, anh phải đền bù tổn thất thật tốt cho em, nhất định phải ăn tiệc.” Bạch Tuyết hai mắt tỏa sáng, bộ dạng đáng yêu như đứa trẻ lớn, vui vẻ nhào tới Lãnh Dạ, ôm cổ của anh, hai chân kẹp lấy, rất không có hình tượng treo ở trên người Lang Vương.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Mắt Bị Mù

ang Vương rất hưởng thụ nhìn cô gái nhỏ treo trên người anh.

Cô gái nhỏ anh yêu vô luận làm cái gì đều là cảnh đẹp ý vui, càng phát ra sự ưa thích từ nội tâm.

Bạch Tuyết cùng Lang Vương thay quần áo xong liền ra ngoài.

"Dạ, cái bộ quần áo này là anh mua sao?" Bạch Tuyết nhìn quần áo sạch trên người mình hỏi.

"Anh nào có thời gian đi mua quần áo!" Lang Vương nghiêm túc lái xe.

"Thế nhưng bộ đồ này là từ đâu tới? Không phải là Lan Lan chứ?" Bạch Tuyết bỗng nhiên trừng mắt nhìn Lãnh Dạ.

"Làm cái gì vậy? Anh làm sao lại lấy quần áo cô ta cho em mặc! Đây là anh kêu Đoan Mộc đưa tới." Lang Vương thản nhiên nói.

"Cái gì? Đoan Đoan Đoan Mộc sao?" Bạch Tuyết khiếp sợ nói lắp.

"Ừm, có vấn đề sao?" Lang Vương thản nhiên nói.

"Có vấn đề, đương nhiên là có vấn đề, vấn đề lớn đó, anh lại dám gọi Đoan tổng mang quần áo cho em!" Bạch Tuyết giật mình gầm nhẹ.

"Không thể sao?"

"Nói nhảm, anh gặp qua tổng giám đốc nhà ai hầu hạ nhân viên không? Mặt của em không có lớn vậy!" Bạch Tuyết trợn mắt nhìn Lang Vương một chút.

"Mặt của em không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn." Lang Vương nghiêng đầu sang tự tin đánh giá Bạch Tuyết, sau đó cười cười tiếp tục lái xe.

"Anh nói gì vậy? Em đang nói chính sự, không phải nói đùa với anh!" Bạch Tuyết gấp.

"Anh không có nói đùa."

"Vậy anh làm sao nói để anh ta đến vậy?"

"Anh nói với anh ta: Đoan tổng, thư ký của anh làm việc vô cùng ra sức, phương án của anh không có vấn đề, vì ban thường nhân viên vất vả cần cù như thế, anh có phải mang đến cho cô ấy bộ quần áo sạch sẽ hay không? Anh chính là nói như vậy, anh ta đáp ứng." Lang Vương nghiêm túc nói.

"Anh thật sự nói như vậy?" Bạch Tuyết hồ nghi hỏi, cô rất hoài nghi Lãnh Dạ, nhưng mà, dáng vẻ người đàn ông này chừng chạc đang hoàng lại không giống như là đang nói láo!

"Ừm."

"Không nghĩ tới còn có lãnh đạo tốt như vậy. Em nhất định sẽ làm tốt." Bạch Tuyết nắm tay, kiên định nói.

"Cái gì? Em còn muốn đi làm?" Lang Vương bỗng nhiên quay đầu nhìn Bạch Tuyết nói.

"Đương nhiên, em không thể ở trong nhà làm ký sinh trùng. Còn có phương án của Đoan tổng anh phải ứng phó cẩn thận, đồng thời tuyệt đối

không nên cho anh ta biết quan hệ của chúng ta!" Bạch Tuyết trình trọng nói.

"Vì cái gì không cho anh ta biết? Chẳng lẽ người đàn ông như anh còn không khoe ra được sao?" Lang Vương giật mình hỏi.

"Không nên hiểu lầm? Ý của em là bị người ta biết em lợi dụng thời gian làm việc, cùng anh gặp riêng tư không tốt!" Bạch Tuyết cuống quýt giải thích, bởi vì nhìn ra anh tức giận.

"Chẳng qua, đã chậm, anh đã nói với tổng giám đốc các em quan hệ chúng ta bây giờ rồi." Lang Vương lạnh lùng nói.

"Khốn khiếp, anh nói như thế nào?" Bạch Tuyết xù lông.

"Anh nói: Em để tỏ lòng thành ý với công ty anh, cùng anh lên giường, cho nên anh ta mới có thể ngoan ngoãn mang quần áo cho em, em cho rằng Đoan Mộc có thể tùy tiện chỉ điểm!"

"A —— anh sao có thể nói như vậy? Em vì làm việc mà đi lên giường với anh, em là vì bọn nhỏ có cha, mới miễn cưỡng thu anh! Anh quá phận rồi !" Bạch Tuyết thở phì phò quát.

"Cái gì gọi là miễn cưỡng thu anh? Chẳng lẽ em là Pháp Hải sao?" Lang Vương gầm thét, bị cô gái nhỏ nói miễn cưỡng thu, trong lòng rất không vui!

"Em không phải Pháp Hải, em không ăn chay, em ăn thịt, còn chuyên môn ăn anh!" Bạch Tuyết triệt để bị chọc giận, nghiêm trọng mất khống chế!

"Ừm, hoan nghênh ăn anh." Lang Vương không biết xấu hổ mà nói, trên mặt biểu lộ vẫn là chừng chặc đàng hoàng.

Ngay khi Bạch Tuyết cùng Lang Vương ra ngoài ăn cơm, một cái người phụ nữ thần bí xuất hiện ở gần nhà Bạch Hàn, từ xa bà đã đi theo Bạch Hàn còn có ba đứa nhỏ.

Ức Ức cố ý ngồi xuống làm bộ buộc giầy giày, nên tới thật tới.

"Ông ngoại, cháu muốn ăn kem, ông mua cho cháu đi." Ức Ức la lớn, giọng của cậu cũng bị người phụ nữ ở xa một mực đi theo nghe được.

"Được, các cháu ở chỗ này chờ ông ngoại, ông ngoại đi mua ngay." Bạch Hàn liền đi mua kem, đối với ba đứa nhỏ này ông yêu đến khảm trong lòng rồi.

Sau khi Bạch Hàn rời đi, Ức Ức đi về phía sau người phụ nữ trung niên trốn sau cây.

"Chào bà." Ức Ức lễ phép nói ra, con người thâm thúy nhìn chăm chăm người phụ nữ trung niên, bà quả nhiên là bà ngoại, cặp mắt kia cùng mẹ giống như đúc, bà nhất định là trở về tìm mẹ.

"Chào con, người bạn nhỏ." Người phụ nữ trung niên ngồi xổm người xuống, hiền hòa nhìn Ức Ức.

"Bà là bà ngoại đúng không?" Ức Ức đi thẳng vào vấn đề hỏi, chủ yếu cũng là bởi vì thời gian cấp bách, nhất định phải nói thẳng trọng điểm, cha nó nói phải để thuận theo tự nhiên, nhưng mà, nó cho rằng cổ vũ bà ngoại một chút vẫn là có thể, nhìn ra được bà ngoại rất hiền lành.

Kỳ thật, người này chính là Tuyết Hoa, mẹ của Bạch Tuyết.

"Cháu cháu? Cháu là?"

"Bà ngoại, Bạch Tuyết là mẹ cháu."

"Cái gì —— Tuyết Nhi năm nay hẵn mới 18, làm sao lại. . Hu hu. . Tuyết nhi đáng thương của ta. . Hu hu. ." Nghe được Ưc Ưc nói mình là con Bạch Tuyết, Tuyết Hoa đau lòng khóc lên, Tuyết nhi của bà mới 18 tuổi, làm sao lại có con rồi, hiện tại nó hẵn là học sinh mới đúng chứ!

Chẳng lẽ Bạch Hàn vi phạm lời thề, năm đó bà nhịn đau rời đi, ông ta đã đáp ứng bà, chiều cố con gái bọn họ thật tốt, ông ta lừa bà! Lừa bà!

Loại người đàn ông kia căn bản không đáng tin cậy, không nên tin tưởng ông ta! Hại Tuyết nhi nhỏ như vậy đã làm mẹ!

"Bà ngoại, mẹ có chúng con rất vui vẻ, tại sao bà phải khóc?" Ưc Ưc không bình thường nói, phụ nữ thật sự là phiền phức, đều thích khóc nhè!

"Chúng con?" Tuyết Hoa ngừng thút thít, nâng mắt tò mò nhìn Ưc Ưc.

"Ừm, mẹ có ba đứa nhỏ, chúng cháu là tam bào thai." Ưc Ưc kiên nhẫn giải thích nói.

"Con, nói cho bà ngoại, mẹ của các người trôi qua tốt chứ? Nó kết hôn lúc nào?"

"Kết hôn? Mẹ còn chưa có kết hôn!" Ưc Ưc thành thật trả lời.

"Hu hu . . . hu hu. . .Tuyết nhi đáng thương của ta . . . hu hu. . . Mẹ có lỗi với con. . . Mẹ có lỗi với con. . . Lúc trước không nên tin tưởng ông ta. . . Mẹ không nên để con lại. . . Mẹ sai rồi. . . Thật xin lỗi. . ."

Ưc Ưc nhìn bà ngoại rất tự trách, nước mắt chảy ra ngoài, bề ngoài lãnh khốc cũng mềm nhũn một chút, dù sao đây là bà ngoại nó, khóc thành như vậy, nó cũng sẽ đau lòng.

Duỗi tay nhỏ ra, lau nước mắt thay bà ngoại.

"Mẹ không có trách bà, mẹ luôn luôn tìm bà ngoại."

Tuyết Hoa lại một lần nữa nâng mắt, giật mình nhìn Ưc Ưc.

"Tuyết nhi thật không trách ta sao? Thế nhưng . . . Thế nhưng. . . Ta để nó ở lại cho ba nó. . . Ta từ bỏ nó. . ."

"Mẹ tin tưởng bà ngoại bị buộc, mẹ rất nhớ bà. Bà nhất định phải đi tìm mẹ, mẹ và cha đang ở chỗ ông ngoại. Bà ngoại, con đi trước nhé." Ưc Ưc mở ra bấp chân chạy biến.

Tuyết Hoa đứng dậy, không bỏ được nhìn Ưc Ưc rời đi, con của Tuyết nhi thế mà đều đã biết chạy, năm nay Tuyết nhi mười tám tuổi, nói như vậy Tuyết nhi mười sáu tuổi đã mang thai, nghĩ tới đây, nước mắt tuôn đầy mặt.

Lời Ưc Ưc, bà nghe được rất rõ ràng, Tuyết nhi còn ở trong nhà Bạch Hàn, khó trách tối hôm qua, trong phòng Tuyết nhi một mực sáng đèn.

Biết con gái đang chờ mình, lấy dũng khí, đi theo bọn nhỏ hướng tới nhà Bạch Hàn.

Bạch Hàn mang theo bọn nhỏ về đến nhà, mẹ kế Bạch Tuyết cũng vừa trở về không bao lâu, bà ta ra ngoài đánh mặt chườm, chơi suốt đêm, hiện tại Bạch Hàn không đi làm, công ty đã chuyển nhượng ra ngoài, ông chán ghét những lực đực trong thương trường, cho nên về hưu.

"Bạch Hàn, ông từ nơi nào kiếm về nhiều trẻ con như vậy? Tôi cho ông biết, trong nhà chúng ta cũng không phải Cô Nhi Viện! Ông nhìn mình một chút, hiện tại thành cái gì rồi? Toàn thân trên dưới cũng là một ông già không lấy ra được gì! Ông nhìn nhóm bạn bè của tôi xem, người ta ông xã đều là ông chủ, ông xem mình bây giờ, cũng chỉ là một lão già nát rượu!"

Bạch Hàn chán ghét nhìn bà xã của mình, lúc trước thật sự là mắt bị mù, tuyển loại phụ nữ như vậy làm vợ, từ bỏ Tuyết Hoa hiền lành! Báo ứng, đây là báo ứng!

Làm người hồng lương tâm, không phải không báo, là thời điểm chưa tới!

Ông hiện tại lọt vào báo ứng, con gái Bạch Lan suốt ngày không có nhà, bà xã cũng suốt ngày chơi đến nửa đêm!

Đây là nhà sao?!

Còn như cái nhà sao!

"Tôi thật sự là mắt bị mù!" Bạch Hàn vô cùng lạnh giá nói.

"Mắt bị mù? Hẳn là tôi mắt bị mù mới đúng, năm đó người theo đuổi tôi còn nhiều, tại sao mắt tôi mù chọn ông! Tôi hối hận!" Bà xã Bạch Hàn đặt mông ngồi trong phòng khách.

"Là hối hận, rất hối hận!" Bạch Hàn ủ rũ cúi đầu nói ra.

"Mấy đứa tiểu quỷ này cũng lăn hết, tao không có dư tiền nuôi sống chúng mày!" mẹ kế Bạch Tuyết như người đàn bà chanh chua quát, bộ dáng giương nanh múa vuốt.

"Thật xin lỗi, người ta sẽ không lăn đi. Mà bà lão này, xin hỏi xéo đi là như thế nào?! Mẹ sinh ra đám chúng tôi, chỉ dạy chúng tôi đi đường, về phần lăn? Còn cần bà lão dạy cho chúng tôi?" Thiên Tâm đi đến trước mặt mẹ kế Bạch Tuyết, ngây thơ nhìn bà ta, tuy là giọng sữa bập bẹ, nhưng trong giọng nói lộ ra phần nộ!

"Mày kêu người nào bà lão? Tao có già như vậy sao? Con hoang từ đâu tới? Nói chuyện không lễ phép như vậy!" Bà xã Bạch Hàn không nghĩ tới đứa trẻ nhỏ như vậy lại nói chuyện lợi hại.

"Bảo bà là bà lão vẫn còn trẻ đó! Bà nhìn mặt mũi tràn đầy nếp nhăn mà xem, ai nha —— bà lão tức giận càng khó coi hơn, nếp nhăn trên mặt so

với con đường giao thông trên bản đồ còn nhiều hơn! Trời ạ —— người ta rất sợ đó!" Thiên Tâm ra vẻ sợ hãi, tay nhỏ che miệng, làm bộ đáng thương, lông mi thật dài cong cong vụt sáng, gương mặt bị kinh sợ.

"Mày mày? Bạch Hàn —— ông là người chết à, ném chúng đi cho tôi ——" Bà xã Bạch Hàn sợ nhất là có nếp nhăn, bị Thiên Tâm nói vậy, càng đau để ý cái gì!

Lập tức như sư tử hà đông quát.

"Thiên Tâm, sao em có thể nói bà ấy như vậy! Dù nói thế nào bà ấy cũng là trường bối, mẹ để chúng ta kính già yêu trẻ, chẳng lẽ em quên rồi hả?

(kỳ thật, Bạch Tuyết căn bản không có nói qua bọn nhỏ kính già yêu trẻ? Vả lại, bọn nhỏ chính mình là trẻ nhỏ, thậm chí ngay cả cấp bậc trẻ nhỏ cũng chưa tới, còn ở thời kỳ của trẻ sơ sinh! Bạch Tuyết làm sao có thể giáo dục bọn chúng, đây chỉ là Niệm Niệm lấy cớ.)

Tuy trên mặt bà lão ấy có nhiều nếp nhăn dọa người, nhưng mà, em cũng không thể trực tiếp nói không phải như vậy? Theo anh thấy nếp nhăn trên mặt bà ấy nào giống con đường giao thông trên bản đồ!" Niệm Niệm đến gần bà xã Bạch Hàn, nghiêng cái đầu nhỏ tí mĩ quan sát, một bộ nghiêm túc nghiên cứu.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Trúng Tà

Bà xã Bạch Hàn bị tiểu gia hỏa nhìn chăm chú như thế, mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng mà, bà không biết tên tiểu quý sau đó sẽ nói những gì? Cảnh giác nhìn nó.

“Không giống! Thật không giống!” Niệm Niệm lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

“Không giống cái gì?” Bà xã Bạch Hàn tò mò hỏi.

“Không giống con đường giao thông!” Niệm Niệm rất thành khẩn nói, bộ dạng chăm chú xem xét giống như không phải nói láo.

“Đúng đấy, mặt của ta luôn rất chú ý bảo dưỡng, làm sao lại giống những gì tiểu quý đáng giận kia nói như vậy!”

“Đúng đấy, không hề giống, mọi người mau đến xem, con mắt cái mũi còn có hai má đoae hồng giống như mộng khí, có phải đang chen một chỗ hay không?” Niệm Niệm nghiêm trang nói, tay nhỏ còn chỉ mặt của bà xã Bạch Hàn nói, giống như phát hiện cái gì hiếm lạ.

“Mày mày, cái đồ mất nết, cắt cho ta, không được ở trong nhà tao——” Bà xã Bạch Hàn tức giận hỗn hển quát tháo.

Niệm Niệm lại lắc đầu một lần nữa, Thiên Tầm hiếu kỳ đi qua.

“Ai! hông chỉ có dung mạo khó coi, thế mà tính khí cũng kinh khủng giống đại khủng lòng trong công viên kỉ Jura! Ông ngoại, ông làm sao chịu

đựng người phụ nữ khủng bố như vậy? Thiên Tâm rất đồng tình cho ông! Con tin tưởng người phụ nữ nào cũng tốt hơn bà ta.” Thiên Tâm rất khó chịu nói.

“Mày nói người nào không tốt? Chúng mày đều là bọn mất nết, đều rời khỏi nhà tao, lăn, xéo đi ——” Bà xã Bạch Hàn tiếp tục hét lớn.

“Tại sao chúng tôi phải lăn? Không phải người ta vừa nói sao, không có học lăn, chỉ biết đi, muốn người ta đi cho hai bước, tư thế tiêu chuẩn không?” Thiên Tâm cười ha hả nói.

“Chúng mày làm tao tức chết rồi!”

“Thật sự là không nói đạo lý! Người ta nói không lăn, nào có quá phạm như thế!”

“Thiên Tâm à, xem chừng bà ấy tám phần là không biết đi, đều là lăn đến, không bằng chúng ta để bà ấy dạy chúng ta nên lăn là thế nào đi?” Niệm Niệm cảm thấy rất hứng thú trưng cầu ý kiến Thiên Tâm.

“Cũng được! Em đồng ý.” Thiên Tâm vỗ tay, biểu thị rất đồng ý.

“Đám nhóc chúng mày, mơ tưởng ——” Bà xã Bạch Hàn ngoài miệng nói xong, nhưng chân đã không nghe sai khiến mà đứng lên, sau đó vòng qua bàn trà.

“A —— tao bị sao thế này? Tao không muốn!” Bà xã Bạch Hàn không khống chế nổi chân mình, hai tay kinh hoàng nắm vào chiếc ghế sofa, cũng không chịu rời khỏi nó, nhưng bất đắc dĩ! Chân của bà ta lại vẫn tiến thẳng phía trước, thân thể khổ cực đành phải theo chân rời khỏi bàn trà, đi vào một chỗ rộng rãi, không cam tâm tình nguyện ngồi xuống, sau đó hai tay chống lấy mặt đất, biểu lộ thống khổ nằm xuống, khóc không ra nước mắt nhìn hai đứa bé vây quanh mình.

Ức Ức đã sớm ở một bên xem náo nhiệt, loại chuyện nhỏ nhặt này chỉ cần hai người bọn họ liền xong, biết mẹ không ở đây, khi người đàn bà chanh chua chửi ầm lên vậy không ra? Nói rõ mẹ cùng cha ra ngoài, cho nên gạt mẹ trừng phạt người đàn bà này một chút.

Ức Ức cầm kem vừa rồi ông ngoại mua cho, nhàn nhã bắt đầu ăn, nhưng mà, Bạch Hàn một bên lại tròn mắt, lấy thuốc định tâm ra nhét vào miệng, ông cảm thấy trái tim của mình kiên cường, không nghĩ tới bọn nhỏ lại để cho ông không thể thừa nhận, ông sống hơn nửa đời người, làm sao lúc này phát hiện, cũng không bằng mấy đứa bé chứ!

Bà xã ông, ông lại không có một chút biện pháp, động một chút là phát cáu còn chưa tính, thua tiền liền trở lại tức giận với ông!

Hôm nay, tất cả đều quá quý dị?

Vừa rồi bọn nhỏ biểu hiện không giống như là bọn nhỏ độ tuổi như vậy!

Nhất là, vừa rồi bà xã ông căn bản không muốn tới, càng không có khả năng lặn cho bọn nó nhìn!

Đây tất cả đến cùng chuyện gì xảy ra?

Không phải mình già nên si ngốc chứ? Vẫn xã hội này biến hóa quá nhanh?

“Bạch Hàn, cứu tôi, tôi trúng tà...” Lúc này, bà xã Bạch Hàn không có sĩ khí, khiếp đảm nhìn ba đứa nhỏ.

“Bà lão, bà không phải trúng tà, bà là tâm nhãn quá xấu, cái này gọi tự gây nghiệt, đáng đời, ai bảo bà kêu người khác cứu! Cho nên phía trên trừng phạt bà lắm nhảm!” Niệm Niệm chỉ chỉ phía trên.

“Phía trên?” Bà xã Bạch Hàn hoang mang hỏi.

“Thì là bà quá xấu, chúng tôi còn nhỏ như vậy, bà còn đi khi dễ! Ông trời thấy thương chúng tôi, cho nên trừng phạt bà thôi! Thực xin lỗi, đây là thiên ý, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm, bà cứ từ từ ở đây lăn đi, chúng tôi muốn vào phòng ăn xong, bái bai.” Thiên Tầm cúi đầu, bất đắc dĩ nói, nhưng sau đó xoay người thực nữ rời đi, tiếp đó Niệm Niệm cũng lạnh lùng đi theo.

Ức Ức cầm kem vừa ăn vừa đi, lúc đi đến trước mặt bà xã Bạch Hàn, dừng lại, mắt lạnh nhìn bà ta, người đàn bà không ngừng lăn lộn trên mặt đất giết mình, bà ta bỗng nhiên có loại dự cảm, đứa trẻ một mực không nói gì này kỳ thật mới là nhân vật nguy hiểm, tuy nhiên nó một mực ăn kem, khoe miệng còn có dính kem, nhưng toàn thân nó tản ra một cỗ khí thế cường đại, cái khí lạnh âm lãnh này không phải bởi vì nó ăn kem ly, nó tuổi còn nhỏ, ánh mắt thâm thúy, khoe miệng đóng chặt, ánh mắt sắc bén khóa chặt bộ dạng bà ta chặt vật, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết bà ta.

Trong phòng khách chỉ còn lại có bà xã Bạch Hàn lăn lộn trên mặt đất, nửa giờ sau, bà ta au nhức toàn thân đứng lên, kinh hoàng nhìn chung quanh một chút, ý nghĩ đầu tiên chính là, trong nhà có quý, vừa rồi ba tiểu quý kia không phải người, là quý!

Vừa rồi tên tiểu quý nói bên trên trừng phạt bà, đoán chừng bọn nói nói mát!

Khó trách sau cùng này giờ không nói gì, bà ta cảm giác đứa bé sau cùng kia toàn thân bốc lên hàn khí, không có một tia nhiệt độ, không lạnh khốc bình thường.

Bà ta không thể không thừa nhận, tuy khí thế đứa bé kia cường đại, nhưng, bộ dạng của nó đều rất lạnh khốc.

Tỉ mỉ nghĩ lại bộ dáng ba đứa nhỏ, đều lớn lên cực phẩm, nhân gian nào có đứa trẻ tuần mỹ như vậy!

Bọn chúng nhất định không phải người, là quỷ.

Quả nhiên, đều nói quỷ nhỏ, thật đúng là như vậy!

Bà ta không nghĩ ra trên thế giới tại sao có thể có đứa bé tuần mỷ như vậy sao?

Đó là bởi vì bà ta không biết mẹ của bọn chúng là hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, đây chính là Bách Hoa Chi Vương, cha của bọn chúng là Lang Vương vĩ đại, là mỹ nam đệ nhất Yêu Giới, con của bọn họ tự nhiên là đẹp nhất, tốt nhất.

Bà xã Bạch Hàn cật lực ngồi trước khay trà, cầm điện thoại lên, “Đại sư, tôi là Bạch phu nhân, ngài lúc nào có thời gian tới nhà của tôi một chuyến được không? Tôi nói với ông, trong nhà của tôi có quỷ...” Bà xã Bạch Hàn lão à hạ giọng đem chuyện phát sinh vừa rồi nói cho vị đại sư kia, đối phương nói có thời gian sẽ tới giúp bà đuổi quỷ.

Cúp điện thoại, trong lòng có hi vọng, đại sư đã đáp ứng, bà ta liền đợi đến nhóm tiểu quỷ bị đại sư hàng phục thế nào?

Trước mắt là ổn định mấy tiểu quỷ, không phải đại sư tới, nhóm tiểu quỷ không thấy, đến lúc đó liền thảm rồi!

Lúc này, có người gõ cửa.

Bà ta đi qua mở cửa, không biết xui xẻo sắp đến, vừa bị mấy tên tiểu quỷ làm loạn, lại tới một lão quỷ, bà ta? Thế mà trở về rồi sao?

Bà là người hay là quỷ?

Năm đó nhớ kỹ lúc bà ta rời đi chỉ còn lại có một hơi, làm sao nhìn lại khí sắc tốt vậy? Điều đó không có khả năng!

“Bà?” Bà xã Bạch Hàn giật mình nhìn người phụ nữ đứng ở cửa.

“Đã lâu không gặp.” Tuyết Hoa lễ phép nói.

“Là đã lâu không gặp, bà thật đúng là âm hồn bất tán!”

“Tôi không muốn cùng bà cãi nhau, tôi là tới nhìn con gái Bạch Tuyết của tôi.” Tuyết Hoa bình tĩnh nói.

“Bà cho rằng tôi nguyện ý cãi nhau với bà sao? Nơi này không có con gái của bà, nơi này không có bất kỳ người nào muốn gặp bà, đi nhanh đi.” Bà xã Bạch Hàn vội vàng muốn đuổi Tuyết Hoa.

“Không gặp được Tuyết nhi tôi sẽ không đi, tôi hôm nay dám trở về, không gặp được Tuyết nhi tôi sẽ không bỏ qua.” Tuyết Hoa lạnh lùng nói, năm đó chính mình còn trẻ, rất nhiều chuyện đều không hiểu, lá gan cũng nhỏ, hiện tại bà đã không phải là oco gái nông thôn ngốc nghếch kia, sẽ không bị người định đoạt!

Càng không cho phép có người ngăn cản bà gặp Bạch Tuyết.

“Cho dù bà tiến vào cũng không gặp được, nó không ở nơi này, bà cho rằng Bạch Tuyết muốn gặp bà sao? Nó biết mẹ của mình là kỹ nữ, nó biết mẹ của mình vụng trộm bị cha nó bỏ, bà cho rằng nó còn nhận mẹ như bà sao?” Bà xã Bạch Hàn ác lời nói.

“Tôi có vụng trộm hay không bà so với ai khác đều rõ ràng hơn, nếu như năm đó không phải nà cùng người nhà liên hợp hại tôi, hạ thuốc trong thức ăn của tôi, tôi sẽ biến thành loại phụ nữ không biết xấu hổ kia sao! Toàn bộ do bà ban tặng! Hôm nay tôi là tới gặp con gái Bạch Tuyết, người nào cũng đừng nghĩ ngăn cản mẹ con chúng tôi nhận nhau!”

“Ha ha! Bà có tư cách gì cùng Bạch Tuyết nhận nhau, bà có đường dục qua nó một ngày hay không? Bà có tư cách gì mang nó đi? Nó là một tay tôi nuôi lớn, tôi không có công lao còn cũng có khổ lao! Bà lấy thân phận gì cùng tôi cướp nó đi?”

“Tôi biết bà dưỡng dục nó trưởng thành, cho nên tôi sẽ đền bù tổn thất cho bà, nơi này có một tờ chi phiếu, con số tùy bà viết, chỉ cần đem Tuyết nhi cho tôi.” Bà tiêu sái lấy từ trong túi ra tờ chi phiếu, ký tên nhét vào trong tay bà xã Bạch Hàn.

“Bà bà? Bà làm sao thay đổi vậy?” Bà xã Bạch Hàn không thể tưởng tượng nổi nhìn Tuyết Hoa.

“Vì bà, tôi cũng sẽ trở nên thay đổi, năm đó bà đối với tôi thế nào, tôi nghĩ lòng bà độc ác, cho nên tôi chạy trốn tới nước Mỹ, cuối cùng ở đó xây dựng sự nghiệp của mình, không ngại nói cho bà, tập đoàn Mộng Na cũng là tri nhánh của tôi.”

Bà xã Bạch Hàn triệt để tròn mắt, tập đoàn Mộng Na, đây chính là công ty đồ trang điểm nổi tiếng nhất. Lại là tri nhánh công ty bà ta, như vậy sản nghiệp bà ta phải rất lớn?

Cái này sao có thể?!

“Bà làm như thế nào?” Bà xã Bạch Hàn hoài nghi hỏi.

“Đều nói người không may nhất định sẽ được chuyển vận, chẳng lẽ bà không biết? Năm đó tôi bị bà chinh tâm như vậy, ông xã bị bà cướp đi còn chưa đủ, đến con của tôi bà cũng không buông tha, bà chia rẽ mẹ con chúng tôi, nghiệp chướng bà nặng nề, cho nên ông trời thương tôi, để cho tôi gặp người đàn ông đích thực của mình, năm đó tôi vụng trộm trốn vào một thùng hàng lớn, bị vận chuyển lên thuyền, về sau tôi bị đưa đến nước Mỹ, lúc công nhân mang thùng ra, bọn họ phát hiện tôi hôn mê bất tỉnh, bảy ngày sau tôi ở trong bệnh viện tỉnh lại, bên người có một người Trung Quốc, là ông ấy đã cứu tôi, đưa tôi đến bệnh viện, chiếu cố ta, ông ấy là ân nhân cứu mạng của tôi, hiện tại cũng là chồng của tôi.

“Giảm đau người, mang bà tốt như vậy, chui trong thùng hàng không chết được! Còn để bà gặp thần tài!” Bà xã Bạch Hàn rất không cam tâm

nói.

“Trong lòng tôi, tiền căn bản cũng không quan trọng, cho nên tấm chi phiếu kia tùy bà ghi, năm đó tôi cũng không biết người yêu của tôi là phú thương, tôi lấy vì đó là người Trung Quốc có tâm chứa chấp tôi, vì tương lai có thể trở về nước gặp con gái, tôi bắt đầu phấn đấu, tôi từ một chuyên gia trang điểm bắt đầu dốc sức làm nên, ông ấy nhìn tôi rất nỗ lực, thế là đầu tư cho tôi, mở một tiệm thẩm mỹ, về sau tôi thích nghiên cứu tạo ra đồ trang điểm, một ngày không phụ lòng người, nghiên cứu của tôi thu được độc quyền, Mộng Na chính là độc quyền của tôi, chắc hẳn bà cũng dùng thứ đồ trang điểm này? Rất tốt, cũng đắt một chút, tôi vẫn cho rằng đồ tốt đều đáng giá.” Tuyết Hoa từng chút từng chút giảng thuật cảnh ngộ của mình.

Bà xã Bạch Hàn nghe được mặt càng ngày càng trắng, đồ trang điểm bà ta một mực mơ ước lại là độc quyền của người đàn bà này, khó trách bà ta là chủ tịch Mộng Na, lúc vừa khi đưa chi phiếu, bà ta nhìn thấy bà kí tên.

“Giảm đập người, đến ông trời cũng giúp bà, tôi lại vẫn thua bà rồi!” Bà xã Bạch Hàn rất không cam tâm nói.

“Bà không phải bại bởi tôi, tôi chưa từng có cùng bà độ sức qua, là chính bà lòng sinh hư vinh, năm đó bà xem thường tôi là cô gái nông thôn, bà xa lánh tôi khắp nơi, lúc trước chúng ta đều làm trong một công ty, bà ghen ghét Bạch Hàn thích tôi, bà dùng hết tâm kế hại chúng tôi hiểu lầm, bà làm những chuyện kia bà cho rằng tôi không biết sao? Tôi là không muốn cùng bà so đo, có lẽ là tôi nhường nhịn, mới đem chính mình hủy!

Chẳng qua tôi vẫn còn muốn cảm ơn bà, nếu như không phải bà, tôi thấy rõ ràng Bạch Hàn thế nào! Tôi vì ông ta bỏ sự nghiệp của mình, vì ông ta làm mẹ khi chưa lập gia đình! Thế nhưng, ông ta cùng bà nghĩ cách bán tôi!

Ghê tởm hơn chính là, các người nhần tâm đem tô bán cho tên rác rưởi kia, mấy người có biết hay không chỉ một đêm kia, tôi vĩnh viễn mất đi quyền lợi làm mẹ, tôi không có năng lực sinh con, tôi không thể vì chồng bây giờ sinh con dưỡng cái! Tuy nhiên ông ấy ở trong nước có một đứa con trai!

Nhưng chúng tôi mãi mãi cũng không cách nào có con của mình!” Tuyết Hoa đau lòng rơi xuống một hàng nước mắt.

“Tôi nào có hãm hại bà, là chính bà không kiềm chế, là bà quyến rũ đàn ông có tiền, bà không nên trách người khác!” Bà xã Bạch Hàn hốt hoảng nói, bà ta không nghĩ tới mình làm việc này Tuyết Hoa đều biết!

“Bà cho rằng mình làm giọt nước không lọt, nhưng sau đó có người tận mắt thấy bà cùng tên BT cận bã kia gặp mặt, là bà cùng tên rác rưởi kia hãm hại taôi, sau đó bà lại lừa gạt Bạch Hàn qua bắt dâm! Bà cho rằng tôi không biết, kỳ thật, tôi lúc ấy đối với Bạch Hàn tan nát, bất đắc dĩ tay trái gà không chặt, chịu đựng các người nhục nhã!

Vì Bạch Tuyết tôi nhịn, vì Bạch Tuyết tôi không có trả thù bà.

Bà cho rằng những năm này tôi chưa từng xuất hiện bởi vì tôi sợ bà sao?

Trong lòng tôi bà căn bản cũng không cần tôi động thủ, người tôi yêu đã từng vô số lần muốn về nước, muốn đem các người đưa vào ngục giam, là tôi ngăn cản ông ấy trừng phạt đám các người!

Bởi vì Tuyết nhi đi theo các người, cho nên tôi nhịn!

Không nghĩ tới, các người nói chuyện không tính toán gì hết? Năm đó tôi đáp ứng để con lại, là các người hứa hẹn sẽ đối xử tử tế với con của tôi, vì tuân thủ lời hứa, tôi một mực chưa từng xuất hiện ở trong cuộc sống Bạch Tuyết, thẳng đến có một ngày tôi nhìn thấy một tờ đưa tin: Tìm kiếm mẹ đẻ.

Phía trên mặc dù không có ảnh chụp, không có họ tên. Phía trên chỉ viết có:

Mẹ, trở về đi!

Mẹ, mẹ không cần Tuyết nhi sao?

Mẹ, con đã lớn, chờ mẹ về nhà.

Mẹ, vô luận mẹ ở đâu? Nhớ kỹ con gái chờ mẹ về nhà!

Mẹ, trở về đi, Tuyết nhi đã lớn rồi...”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Tiểu Tiên Tử Thần Kỳ

"Tôi biết, nhất định là con gái gọi tôi, nó không có trách tôi, nó không có trách tôi bỏ nó!"

"Ít ở chỗ này tự mình đa tình, làm sao Bạch Tuyết tìm bà! Bà độc ác vứt bỏ nó! Nó hận bà!" Bà xã Bạch Hàn tức giận gầm lên.

"Mặc dù nó hận tôi, cũng là chuyện thường tình, dù sao cũng là tôi có lỗi với nó, năm đó nếu như nó có thể lớn thêm chút nữa, nhất định tôi sẽ nghe theo ý nó, còn là đi theo tôi, hay đi theo ba nó?" Bông tuyết khổ sở nói.

"Tôi nói rồi, Bạch Tuyết không có ở đây, bà đi đi!"

"Nó không ở nơi này vậy ở nơi nào?"

"Bà được con gái giống như mình, chạy cùng đàn ông, đã sớm không ở nơi này rồi!"

"Bà nói nhăng gì đó?" Thân thể Tuyết Hoa không khỏi khẽ run!

Rốt cuộc Tuyết Nhi của bà đã trải qua cái gì?

Tại sao phải rời khỏi nơi này?

Rốt cuộc bọn họ đã làm gì với nó?

"Tôi nào có nói bậy, Bạch Tuyết vẫn luôn đi theo một người đàn ông, làm tình nhân của người ta!"

Tuyết Hoa hôn mê một trận, Tuyết Nhi làm tình nhân cho người ta sao? Không thể nào!

Nhưng vào lúc này, Bạch Lan từ bên ngoài trở lại, đụng phải Tuyết Hoa một chút, quay đầu nhìn bà.

"Bà là ai?" Bạch Lan rất không có lễ phép hỏi một câu.

"Con con?" Tuyết Hoa cho là Bạch Tuyết.

Bà cho đó là Tuyết Nhi, run rẩy đưa hai tay ra, muôn ôm lấy cô ta.

"Cút ngay, bà là ai, nhàm chán!" Bạch Lan nói xong liền đi vào nhà.

Tuyết Hoa ở lại liền rơi nước mắt, Tuyết Nhi của bà làm sao biến thành như vậy?

Chẳng lẽ cô đi làm tình nhân thật rồi sao?

"Bà tại sao còn chưa đi? Đã thấy chưa? Tuyết Nhi căn bản cũng không thích bà!" Bà xã Bạch Hàn từ trong mắt Tuyết Hoa nhìn ra bà tưởng Bạch Lan là Bạch Tuyết.

Tuyết Hoa cái gì cũng không có nói, xoay người khóc rồi rời đi.

Không phải Tuyết Nhi của bà đang tìm bà sao?

Không phải Tuyết Nhi của bà kêu bà trở lại sao?

Tại sao mới vừa rồi nhìn thấy bà lại lạnh nhạt như vậy? Trong ánh mắt của cô lộ ra chán ghét!

Tuyết Hoa khóc rồi đi, sau đó đi lên chiếc xe luôn chờ ở ngoài tiểu khu, nhanh chóng rời đi.

"Thế nào?" Người đàn ông trong xe đau lòng hỏi Tuyết Hoa.

"Nó? Tuyết Nhi hoàn toàn không biết tôi!" Tuyết Hoa thương tâm khóc, bà vốn tưởng rằng nhìn thấy Bạch Tuyết sẽ có một màn rất cảm động, không nghĩ tới cô lại không có liếc mắt nhìn bà một cái mà trực tiếp vào nhà!

"Đừng quá khổ sở, dù sao từ nhỏ nó chưa từng thấy qua em!" Người đàn ông trong xe thâm trầm nói.

"Ánh mắt Tuyết Nhi rất kỳ lạ, nó giống như học xấu, còn cách ăn mặc của nó, chẳng lẽ Bạch Hàn chưa từng quan tâm nó sao!" Vừa rồi Tuyết Hoa nhìn thấy Bạch Lan, không chỉ có coi cô ta thành Bạch Tuyết, còn thấy cô ta mặc vô cùng hờ hang!

Một cô gái mặc thành như vậy, có chút quá cởi mở, nửa bộ ngực lộ ra bên ngoài, giống như không cần thận liên rơi ra!

"Bây giờ bọn trẻ đều như vậy, rất cởi mở." Người đàn ông nói thật nhỏ.

"Không, nó..." Tuyết Hoa càng nghĩ càng thương tâm, chẳng lẽ Tuyết Nhi của bà bị bọn họ phá hủy!

"Tôi trước đưa bà trở về khách sạn, chờ chút đi gặp con tôi." Người đàn ông tâm sự nặng nề nói.

"Ừ, ông đừng lo lắng cho tôi, nếu trở lại, đi xem mẹ con bọn họ một chút." Tuyết Hoa nâng mắt lên nói.

"Năm đó tôi cùng vợ trước ly hôn, tòa án đem con trai cho bà ấy, về sau biết bà ấy cũng tái hôn, người đàn ông kia còn giống như là một Đại Luật

Sư, nghe nói là luật sư sử tụng ly hôn cho chúng tôi, nghe con trai nói sau khi chúng tôi ly hôn, người luật sư đó cùng vợ trước của tôi vẫn có liên lạc, từ từ có tình cảm, liền kết hôn.

Con trai cùng luật sư đó có tình cảm cũng rất được, tình cảm giữa bọn họ cho dù là ai cũng không nhìn ra A Cổ có phải con trai ruột của ông ta hay không, ban đầu mẹ A Cổ để cho con tôi đổi giọng gọi luật sư đó là ba, con tôi còn không đáp ứng, về sau gọi điện thoại trưng cầu ý của tôi, tôi nói với nó tôi tán thành cách làm của mẹ nó, cho nên nó cũng không có băn khoăn kêu luật sư đó là ba! Con trai từ nhỏ lớn lên theo gót chân ông ta, bọn họ chung đụng giống như rất tốt."

"Thật xin lỗi! Những năm này, ông vì tôi vẫn ở lại Mĩ, hy sinh việc cùng con trai chung đụng!" Tuyết Hoa tự trách nói.

"Cái này không có quan hệ tới bà, mặc dù ở Mĩ không gặp được bà, tôi cũng sẽ vẫn ở lại Mĩ, tôi và mẹ Cốc Nhi trước khi biết bà đã ly hôn rồi hôn nhân của chúng tôi hoàn toàn là đám cưới thương trường, hôn nhân của chúng ta tôi không có tình cảm, tự nhiên lâu dài không được! Sau khi mẹ Cốc Nhi cùng luật sư đó có một con gái, bọn họ sinh hoạt rất tốt, tôi rất yên tâm, người luật sư rất có uy vọng, là một người đàn ông tốt."

***

Sau khi Tuyết Hoa rời đi, Bạch Tuyết cùng Lang Vương trở về.

"Ưc Ưc, Thiên Tâm, Niệm Niệm, mau ra đây, mẹ cho các con đồ ăn ngon." Bạch Tuyết vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng bọn nhỏ cười nói trong thư phòng, liền gọi vào.

Bọn nhỏ cao hứng chạy đến, có ôm lấy chân Bạch Tuyết, có ôm lấy chân Lang Vương, hiện tại bọn nhỏ hoàn toàn tin tưởng Lang Vương là cha của bọn chúng, bởi vì tối ngày hôm qua Lang Vương cho nói với bọn chúng rất

những chuyện trước khi bọn chúng ra đời, bọn chúng tin tưởng chỉ có cha của mình với biết chuyện như vậy.

"Oa-- thơm quá, cái gì ngon vậy?" Thiên Tâm bập bẹ nói, tay nhỏ ôm lấy cổ Lang Vương, còn thân hơn mật hôn Lang Vương một cái, hai mắt thật to nhìn chăm chăm hộp thức ăn Bạch Tuyết mới mở.

"Hôm nay các con cùng ông ngoại đi ra ngoài, có người chảy máu, cho nên mẹ mang cho mỗi đứa một phần, một phần này là cho ông ngoại, Ưc Ưc, con đi gọi ông ngoại ra đi." Bạch Tuyết cười ha hả nói.

"Chảy máu sao?" Thiên Tâm ngạc nhiên hỏi.

"Ha ha, là có người giàu có mời khách!" Bạch Tuyết trả lời.

"Hiếu rồi, người giàu có thỉnh thoảng cũng biết mở cửa." Thiên Tâm chỉ chỉ Lang Vương nói.

"Ưc Ưc, nhanh đi gọi ông ngoại con."

"Vâng." Ưc Ưc đáp tiếng, xoay người đi vào thư phòng.

Lúc này, mẹ kế Bạch Tuyết từ bên trong ra, nhìn người một phòng, có lớn có nhỏ, mọi người đều không phải là dễ chọc, mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng cũng không dám biểu hiện ra, bởi vì lúc này bà ta đã bắt đầu hoài nghi mấy đứa trẻ có vấn đề!

"Dì Mai, tới đây cùng nhau ăn." Bạch Tuyết lễ phép nói một câu, Lang Vương đi thẳng vào phòng ngủ Bạch Tuyết, cô gái nhỏ còn không có ý định trở về, anh chỉ nên tránh quấy rầy!

"Không cần, Bạch Tuyết, cô biết những đứa trẻ này sao?"

"Hả, Đúng vậy, biết." Bạch Tuyết thản nhiên trả lời.

"Mẹ Bạch Tuyết, ăn một miếng, thật sự rất thơm." Thiên Tâm một tay cầm một miếng ăn.

"Nó Nó? Bạch Tuyết, nó gọi cô là gì? Mẹ Bạch Tuyết sao? Tôi có nghe lầm hay không?" Mẹ kế Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Dì Mai, dì không có nghe nhầm, Thiên Tâm gọi mẹ Bạch Tuyết." Bạch Tuyết vẫn thản nhiên cười.

"Tại sao nó gọi cô là mẹ?"

"Bọn chúng thích gọi thì gọi." Bạch Tuyết không sao cả nói, cô không muốn cùng mẹ kế cô nói thêm cái gì, nói bà cũng không nhất định tin tưởng, bà cũng không tiếp thu nổi chuyện cô ba tháng sinh con, đoán chừng cô nói cũng là vô ích! Dứt khoát cái gì cũng không nói!

"Thì ra là vậy, tôi thấy cô không thể nào có con! Mặc dù cô không thường trở lại, nhưng mà cô cũng không thể trong thời gian ngắn vậy sinh ra con được? Là tôi suy nghĩ nhiều!"

"Không sao." Bạch Tuyết khẽ cười.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Mẹ kế Bạch Tuyết lại trở về phòng ngủ của mình, bà ta đi gọi điện thoại cho đại sư, hỏi đại sư có thể mau mau tới đây hay không, bởi vì bà ta thật sự là không nhịn nổi, đám con nít kia rất cổ quái, bộ dạng nhỏ bé, cao nhất cũng chỉ mới 80 cm, như vậy phải là đứa trẻ mới sinh không lâu chứ!

Nhưng bộ dạng bọn chúng, nhìn ra mới vừa rồi từ trong thư phòng chạy ra, trực tiếp bay ngay về phía Lãnh Dạ, lại vèo một cái đến bên người của Lãnh Dạ, quá khó lường!

Thật ra thì, những chuyện này Bạch Tuyết đã thấy nhưng không thể trách, nhưng mà trong mắt người ngoài lại không được!

Bạch Tuyết trở về phòng mình, cởi giày ngã xuống giường.

"Thật là thoải mái, đi ra ngoài một chuyến mệt quá!"

"Tối hôm qua mệt mỗi sao?" Lãnh Dạ thân nhiên hỏi, một đôi mắt lạnh nhìn ra bên ngoài.

"Này -- "

Lang Vương khẽ cười, quay đầu lại, cầm một quả táo ở trên giá sách lên chuẩn bị ăn. Nhưng mà anh ăn táo nhất định phải gọt vỏ, nếu không sẽ không ăn!

Vì vậy, nhìn quanh.

"Nhà của em không có dao gọt hoa quả sao?"

"Hả, bọn em ăn trái cây chưa bao giờ gọt vỏ, ngoại trừ quả chuối!" Bạch Tuyết lật người nằm nghiêng che mặt nói với Lãnh Dạ.

"Đi lấy dao gọt trái cây cho anh." Lang Vương chỉ điểm Bạch Tuyết.

"Tại sao? Vỏ táo có rất nhiều Vitamin phong phú, cứ ăn cả vỏ được rồi, một người đàn ông còn xem trong vậy!"

"Có vỏ anh không ăn!"

"Ném tới đây, em ăn, em thích ăn táo có vỏ." Bạch Tuyết nói.

"Tiếp lấy." Lang Vương giơ tay lên ném một cái, quả táo bay về phía giường, đến bên Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không chút khách khí cầm lên, không có một chút thực nữ, cầm Đại quả táo lớn, mở miệng rộng chuẩn bị cắn.

Ai ngờ!

Lúc này, cửa phòng bị đung mở, Bạch Tuyết nhìn ra cửa, không có ai a, người nào đem đung mở cửa hả?

Thấy trên sàn nhà mới phát hiện, thì ra bọn nhỏ chơi bóng, khiến bóng đung bay cửa, thật không biết khí lực bọn nhỏ vậy? Có thể đung bay cửa!

Chỉ thấy Niệm Niệm cười tươi đi tới, lễ phép nói: "Xin lỗi đã quấy rầy, tại sao quả bóng lại chạy tới nơi này?" Niệm Niệm nhúc đầu, mặt khốn đốn, sau đó cười ôm bóng đi, vóc người vốn không cao, lại tăng thêm ôm quả bóng, có vẻ càng thêm nhỏ thấp.

"Không có sao bảo bối." Bạch Tuyết cười cười, chỉ thấy Niệm Niệm đóng kỹ cửa lần nữa.

"Đứa nhỏ này." Lang Vương quý dị nhìn Niệm Niệm rời đi.

Bạch Tuyết không có chú ý Lang Vương khác thường, cầm quả táo lên, há miệng thật to.

"Bụp --" cửa phòng lại bị đung bay,

Lần này tiến vào không phải Niệm Niệm, là Thiên Tâm, chỉ thấy Thiên Tâm lắc lắc thân thể nhỏ, khẽ cười đi tới.

"Xin lỗi nhé? Người ta không ngờ lại đá vào đây?" Thiên Tâm cũng mang gương mặt khốn hoặc, chẳng lẽ bóng có thể chuyển hướng?

"Ô? Mẹ lấy đâu ra quả táo vậy, mẹ Bạch Tuyết không ngoan, ăn vụng!" Thiên Tâm nghịch ngợm nói.

Lúc này, Bạch Tuyết há miệng gần quả táo, chỉ chờ cắn xuống một cái.

"Mẹ Bạch Tuyết, lấy ra, ăn vụng phải nộp lên, quả táo bị tịch thu rồi." Thiên Tâm đưa tay nhỏ bé, muốn quả táo của Bạch Tuyết.

"Hư! Con cần phải cầm chắc, tay con nhỏ bé vậy cầm quả táo lớn được sao?" Bạch Tuyết khẽ cười đưa quả táo cho Thiên Tâm.

"Tối ngày hôm qua trong tay Niệm Niệm cũng cầm một quả táo lớn, bởi vì lúc ấy quá muộn, nó buồn ngủ, quả táo chưa kịp ăn đã ngủ mất, sáng sớm hôm nay còn hỏi con có thấy quả táo của anh ấy không? Thì ra là bị mẹ Bạch Tuyết trộm tới, hiện tại quả táo thuộc về con." Hai cái tay nhỏ bé của Thiên Tâm ôm lấy quả táo lớn chuẩn bị rời đi, đi tới cửa, xấu xa nói: "Trai đẹp, mỹ nữ, làm phiền nhé."

Khóe miệng Lang Vương khẽ kéo, bị đứa nhỏ chọc cười.

Thiên Tâm ôm quả táo lớn trực tiếp đi vào phòng ngủ của mình, sau đó mở ra túi nhỏ của nó, nhét quả táo vào, rồi ra ngoài chơi.

"Ai nha!" Ngay lúc Thiên Tâm vừa ra khỏi cửa phòng, lại nhanh chóng trở lại, nhức đầu sao?

Mới vừa rồi rõ ràng cô bé nghe được một tiếng hét mà?

Là ai đang hét?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Là Thần Bảo Vệ Của Mẫu Đơn Tiên Tử

Thiên Tâm suy nghĩ, giọng nói kia là nó nghe lầm sao?

Đang suy nghĩ.

“Thiên Tâm, bóng đâu? Không phải em nhạt bóng sao, mau tới đây, vận động nhiều một chút, nếu không biến thành quả bóng!” Niệm Niệm bập bẹ nói.

“Tới rồi.” Thiên Tâm chạy ra.

Một giọng nói dễ nghe lại vang lên một lần nữa: “Hô! Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa bị ăn!”

Trong túi xách Thiên Tâm, quả táo to khê động.

“Có phải bộ dạng mình dễ nhìn quá hay không? Tại sao bọn họ cũng muốn ăn mình chứ?” Giọng nói dễ nghe từ trong quả táo phát ra.

“Ai! Thật ra thì, cũng không thể trách họ! Bản thân mình là quả táo, ở trong mắt bọn họ thì là trái cây! Đương nhiên bọn họ muốn ăn mình. Không được, nhất định phải rời đi nơi này, trong căn phòng này có ba đứa trẻ sống ở chỗ này nguy hiểm hơn, nhất định trở lại bên cạnh hậu nhân của Mẫu Đơn tiên tử.

Trời ạ! Nơi này là nhân gian, không thể bay, nếu không trực tiếp bay qua là được! Không có biện pháp! Chỉ có thể sử dụng thuật độn thổ, thật vất vả

trèo non lội suối mới tới nơi này, không thể bị ba sói con kia ăn, mặc dù bọn chúng đều nhìn rất tốt! Nhưng cái này với chuyện ăn táo lại là hai chuyện!” Quả táo bay ra khỏi túi, vũng vàng, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, xoay người nhìn quanh, hoàn hảo không có ai!

Táo đỏ lại thổi khí vào trong túi, chỉ thấy trong túi nhỏ của Thiên Tâm lại có một quả táo to.

“Ủy khuất người rồi, dù sao người từ nhỏ đã bị nhân loại ăn, nhưng mà, ta và người không giống nhau, ta là linh quả Tiên giới, là Vương Mẫu nương nương phải ta tới trợ giúp Mẫu Đơn tiên tử, ta còn có chuyện rất trọng yếu phải làm, ta không thể không có ra đời liền bị ăn!”

Mới vừa rồi, khác địa địa điểm, cũng trong lúc đó, nơi nào đó, một đứa bé cầm quả táo to trong tay, đang chuẩn bị ăn, kết quả quả táo không thấy, chỉ thấy đứa bé bật khóc.

Dĩ nhiên quả táo trong tay đứa bé bị linh quả lấy mất.

***

Bên này, trong phòng Thiên Tâm, táo đỏ trợn tròn mắt, cái gì vậy? Tại sao mặt đất nơi này lại không có cấu tạo và tính chất của đất đai?

Thuật độn thổ của nó nhất thời không cách nào sử dụng!

Cảnh ngộ cực khổ!

Ban đầu nó vốn còn ở trên cây, chờ tu thành chánh quả, sau đó quả táo biến thành Tiểu Tiên Tử. Đến lúc đó có thể ở thiên giới phục vụ Vương Mẫu nương nương.

Ai ngờ?

Có một lần, Vương Mẫu nương nương du ngoạn hậu hoa viên, thấy trong vườn trăm hoa đua nở, duy chỉ có Mẫu Đơn tiên tử không ở trong đó!

Vì vậy, Vương Mẫu nương nương đi tới cây táo ở trong vườn hoa, hái quả táo lớn từ trên xuống, “Người dù chưa thành tiên, hiện tại bốn cung mang người đến phàm trần tìm hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, bây giờ nàng ấy còn là người phàm, bốn cung bổ nhiệm người: Là thần bảo vệ Mẫu Đơn tiên tử.”

“Nương nương, nhưng mà ta còn chưa tu thành tiên tử! Làm sao thủ hộ Mẫu Đơn tiên tử phàm trần?”

“Đến nơi đó, người phải nhanh tìm được hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, sau đó để cho nàng thích người, sau đó đem người vun đắp, chỉ cần người thành cây nhỏ, sau đó hôm nở hoa tươi chính là ngày người tu thành tiên tử.”

“Cảm ơn nương nương chỉ điểm, cần tuân chi.”

Chỉ thấy Vương Mẫu nương nương giơ tay lên, ném trái táo trong tay, táo đỏ liền rơi xuống nhân gian.

“Khụ khụ, đây là nơi nào?” Trạm thứ nhất táo đỏ mới tới nhân gian lại ở trong chợ trái cây, khi nó còn chưa hoàn toàn thích ứng nơi này liền bị loài người dùng một thứ trong xuất bọc lại, sau đó cho vào thùng, bị xe chở hàng chạy qua ba ngày ba đêm.

Trạm thứ hai, nó bị một siêu thị dỡ hàng, hơn nữa rất nhanh được đặt lên kệ hoa quả, đáng thương táo đỏ vẫn muốn tìm được cơ hội rời đi, nhưng trong siêu thị quá nhiều người, nó nhất định khiêm tốn, không thể gây ra chuyện cho Vương Mẫu nương nương, nó chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Cuối cùng đến thời gian ăn cơm, người trong siêu thị ít đi rất nhiều, táo đỏ lăn ra khỏi cái bọc, sau đó văng văng rơi xuống mặt đất, vốn nó muốn

trực tiếp biến mất không thấy, mới vừa thở ra một hơi định bày ma pháp, ai ngờ một bàn tay nhỏ bé cầm nó lên, sau đó chạy.

Táo đỏ bị một cô bé nắm ở trong tay cầm đi, sau đó cô bé mang tới chỗ cân, rồi táo đỏ bị gián giá cả.

Cô cân táo xong liền thả vào xe đẩy nhỏ của mẹ, sau đó lại đi chọn lựa thứ đi.

Sau đó chính là rất nhiều thứ cũng đặt ở trên người của táo đỏ, táo đỏ cứ như vậy bị dẫn về nhà.

Ai ngờ?

Sau khi vào nhà, cô gái nhỏ liền hô to: “Mẹ, con muốn ăn táo, không muốn ăn vỏ, mẹ gọt vỏ cho con.”

Táo đỏ tròn tròn mắt, nó biết nó là ý gì, đây là muốn lột vỏ của nó, sau đó muốn ăn nó!

Trước kia ở trên trời, những quả không thành tiên cũng có kết quả như vậy, những quả có bộ dạng ưu tú được lưu lại, để cho bọn họ tu luyện thành Tiểu Tiên Tử.

Nó ở trên trời không có bị ăn, đi tới nhân gian càng không thể bị ăn sạch!

Ngay lúc cô bé định cầm đưa quả táo cho mẹ.

“Người không có thể ăn ta!” Táo đỏ lên tiếng.

“A --” ngay sau đó cô gái nhỏ chột ném táo đỏ ra ngoài cửa sổ chỉ thấy táo đỏ bay vèo một cái ra ngoài cửa sổ, sau đó lại không cam lòng rơi vào xe trở đầy hoa, táo đỏ liền không thấy đâu.

Cô gái nhỏ từ trong cửa sổ thò đầu ra nhón, trong miệng còn kêu lớn: “Trái táo của con, trái táo của con...”

Sau đó, lại nhanh đi tìm mẹ, “Mẹ, táo đỏ biết nói, biết nói.”

Người mẹ đang thu xếp đồ đạc, Tiểu Tiểu, vỗ vỗ đầu đứa bé: “Đứa nhỏ ngốc, đó là trong phim hoạt hình mới có, làm sao quả táo biết nói chuyện! Quả táo chẳng qua là dùng để ăn, chỉ có những quả táo trên TV mới có.”

“Mẹ, trái táo của con thật sự biết nói?” Cô gái nhỏ vẫn kiên trì.

“Được rồi, con có phải đói bụng hay không? Mẹ đi làm đồ cho con ăn, không nên suy nghĩ bậy bạ nha.” Người phụ nữ hôn một cái lên trán cô bé, đi vào phòng bếp, cô gái nhỏ khốn hoặc nhức đầu, quả táo biết nói, tại sao mẹ không hiểu kỳ? Giống như còn chưa tin?

Táo đỏ được xe chở hoa lại đưa đến chợ, ngay lúc công nhân dọn dẹp hoa tươi, táo đỏ len lén chạy ra khỏi xe, sau đó liền lăn, lăn vào trong bụi hoa, rồi thở sâu một hơi.

“Cuối cùng rồi đi khỏi những nhân loại kia!”

Ngay lúc táo đỏ vừa thở phào nhẹ nhõm, một con chó nhỏ đáng yêu chạy tới, liếm tới liếm lui trên người quả táo, cũng may chó không có thích ăn táo, nếu không táo đỏ lại thảm!

“Được rồi! Đừng liếm, rất dính! Nước miếng của mày dính vào người tao!” Tuyệt Khi tiếng nói truyền đến, chó con dừng liếm quả táo, trừng mắt nhìn táo đỏ.

Một lát sau, cho con đưa móng vuốt ra động động quả táo.

“Lấy móng vuốt của mày ra, nếu không tao không khách khí!” Táo đỏ uy hiếp nói.

“Gâu gâu gâu...” Chó con kêu lên với táo đỏ.

“Hừ —— yên lặng yên lặng!”

“Gâu gâu gâu...”

“Thua này, tao tránh đi được chưa!” Táo đỏ nói xong vèo một tiếng, biến mất không thấy.

Chó con ngừng kêu xoay tròn, tìm kiếm không biết táo đi nơi nào?

Táo đỏ biến mất như vậy, lần này xuất hiện trên giường Lang Vương cùng Bạch Tuyết, cũng là một đêm ý thức Bạch Tuyết trở về Yêu Giới.

Xem ra tất cả đều là thiên ý, nó sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, hết lần này tới lần khác lại sau khi Bạch Tuyết đi Yêu Giới, gặp được táo tiên tử, táo đỏ liền xuất hiện.

Mọi việc đúng là đã có an bài.

Mặc dù quả táo còn không có tu luyện thành Tiểu Tiên Tử, nhưng đã biết Bạch Tuyết là hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, bởi vì người đàn ông bên cạnh Bạch Tuyết là Lang Vương, tiên nhân thiên giới đều biết kỳ duyên của Lang Vương cùng Mẫu Đơn, vì vậy mà nó biết bất kể ở đâu có Lang Vương, tất nhiên sẽ có hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, cho Bạch Tuyết là hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, hơn nữa, bên người cô còn có ba đứa bé, chính là con của cô cùng Lang Vương sinh.

Về phần ba linh đồng chuyển thế đầu thai làm người kia, nó cũng đã nghe qua một chút.

Nghe nói, mấy trăm năm trước có một gốc cây thần kỳ, thân cây rất lớn rất cao, cây này có thể vừa lớn vừa nhỏ, có thể tùy ý cao, cũng có thể tùy ý nhỏ đi, thì là cây thần kỳ như vậy, phía trên chỉ nở ra một đóa hoa, hơn nữa

đóa hoa này lại tạo ra ba quả, thân gốc cây là Thần Thụ, tất nhiên ba quả này cũng là quả tiên, chẳng qua cây sinh phàm trần.

Kinh nghiệm chờ đợi khá dài, quả nhỏ trưởng thành, khi rơi xuống đất, sẽ biến thành hình người.

Mặc dù về sau không biết nguyên nhân gì, cây mẫu giống như bị yêu quái nào chém mất, táo đỏ cũng không biết!

Táo đỏ biết Bạch Tuyết là hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, lúc đầu trong lòng an tâm, chẳng qua là không nghĩ tới nguy hiểm còn đến liên tiếp không ngừng!

Lúc này, táo đỏ ở trong phòng Thiên Tâm, đang xoắn xuýt, nó không thể sử dụng ma pháp rời đi, như vậy sẽ lại rời đi Mẫu Đơn tiên tử, đến lúc đó không biết lần đến địa phương nào rồi!

Biện pháp bảo đảm duy nhất là thuật độn thổ, bản thân quả táo thích thổ nhượng. Nhưng mà, mặt đất nơi này lại không có chút thổ nhượng, tất cả đều là đá, nó không cách nào độn thổ!

Nghe được có người đi vào, nó liền lăn xuống dưới sàn, lăn trốn.

“Quá thú vị, nghỉ ngơi một chút thì chơi tiếp.” Thiên Tâm đi tới đầu tiên.

Ức Ức không có đi vào, mà là đi qua tìm cha.

“Tùng tùng...”

“Vào đi.”

“Cha, mẹ đâu?” Ức Ức tò mò hỏi.

“Cô ấy đi thư phòng, đoán chừng ở cùng ông ngoại con.”

“Cha, con hôm nay đi ra ngoài nhìn thấy một người...” Ưc Ưc nói thật nhỏ.

“Bà ngoại con.” Lang Vương rất bình tĩnh nói.

“Vâng.”

“Ngày mẹ con và bà ngoại gặp lại không xa.”

“Cha, tại sao không trực tiếp nói cho mẹ là bà ngoại đang tìm?” Ưc Ưc tò mò hỏi.

“Không thể, mẹ con bọn họ chia lìa mười tám năm, mẹ con đối với bà ngoại không có một chút ấn tượng, thậm chí ngay cả bộ dạng không biết, mẹ con đối với bà ngoại chỉ là xa lạ, cho nên thuận theo tự nhiên vẫn là tốt hơn.”

“Đã hiểu.” Ưc Ưc nghiêm trang trả lời.

“Ưc Ưc, cha muốn mang bọn con trở về cây mẫu xem một chút.”

“Cha?” Ưc Ưc không rõ ràng nhìn Lang Vương.

“Là cây mẫu đào tạo con, hiện tại các con đã là linh đồng chuyển thế, cũng nên trở về tế bái!” Lang Vương nói.

“Vâng.” Ưc Ưc cúi đầu, chớp mũi đỏ, cái miệng nhỏ nhắn đóng chặt, nhìn ra nó hết sức nhìn để mình không khóc lên, mặc dù cách mấy trăm năm, nhưng ba người bọn chúng không có quên đi cây mẫu, không có cây mẫu, sẽ không có bọn chúng. Cây mẫu vì cứu bọn chúng mới hy sinh sinh mạng quý báu của mình!

***

Bên kia, trong thư phòng.

“Tuyệt Nhi, ba đứa bé này giống như không có giống như những đứa trẻ khác, con có phát hiện hay không?” Bạch Hàn nghi hoặc nhìn Bạch Tuyết.

Ngày mai, Lang Vương liền mang theo bọn nhỏ đi gặp cây mẫu , đến rừng rậm thần bí, sẽ phát sinh chuyện thần kỳ gì đây? Lại sẽ có một màn cảm động phát sinh sao? Mọi mắt mong chờ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Phơi Bày Lời Nói Dối

"Sao vậy cha?" Bạch Tuyết hiểu kỳ hỏi, nhìn ra nhất định ba gặp phải chuyện nhức đầu.

"Bọn chúng rất đặc biệt, con có biết hay không?" Bạch Hàn thăm dò hỏi.

"Vâng." Bạch Tuyết đơn giản vâng một tiếng, cô biết nhất định ba phát hiện cái gì rồi? Hoặc là tuổi của bọn chúng, cô đã dặn dò bọn nhỏ, khi người khác hỏi bọn chúng lớn bao nhiêu, đừng bảo tuổi thật, phải nói hơn một tuổi.

"Bộ dạng bọn chúng rất là đáng yêu, giống như giống như..." Bạch Hàn ấp a ấp úng vẫn không có nói ra lời, kỳ thật, ông muốn nói bộ dạng bọn chúng giống như đứa bé béo mập, cho dù mấy người bọn chúng nhảy nhót từng bừng, nhưng thân cao cùng bộ dạng không giống đứa trẻ một tuổi, càng giống đứa trẻ mới ra đời.

"Ba ba, có phải ba hoài nghi bọn chúng không phải một tuổi?" Bạch Tuyết khẽ hỏi.

"Tuyệt nhi, những gì con nói với ba rất mâu thuẫn, con nói đây là con của con, nhưng bọn nhỏ nói chúng hơn một tuổi! Cái này sao có thể? Một năm trước con còn ở trong nhà, khi đó mỗi ngày con đều đến trường, mỗi ngày về nhà, cái này có phải kỳ lạ hay không!" Bạch Hàn vạch trần lời nói dối của Bạch Tuyết, ông biết ý kiến giữa Bạch Tuyết cùng bọn nhỏ, nhất định có bên nói dối!

"Cha, bọn nhỏ thật sự là của con, con không biết nên giải thích thế nào? Bởi vì ngay cả chính con đều không tiếp thu được, huống chi là cha!"

Bạch Hàn giật mình!

"Bọn chúng? Nếu như bọn chúng thật là con của con? Làm sao chúng lớn như vậy?"

"Kỳ thật, bọn chúng vừa ra đời không có lớn như hiện tại, là mấy ngày gần đây lớn nhanh, lúc sinh bọn chúng, bọn chúng chỉ lớn như vậy." Bạch Tuyết khoa tay miêu tả kích cỡ bọn chúng lúc đó, bọn nhỏ là quả trứng, ba quả trứng không phải rất lớn, Bạch Tuyết khoa tay kích cỡ cũng chỉ được 20 phân!

Cô sẽ không nói cho ba con của cô trứng nở ra!

Đoán chừng ba sẽ lập tức ngắt mất, ba sẽ hoài nghi bọn nhỏ là yêu quái!

Bạch Hàn không nói!

Kinh ngạc nhìn Bạch Tuyết, hiển nhiên ông rất khiếp sợ.

"Ba? Có phải ba không tin hay không? Ba cảm thấy cái này là không thể nào đúng không?"

"Không, ba tin tưởng." Vượt ngoài ý muốn chính là, Bạch Hàn tin tưởng, bởi vì hôm nay bọn nhỏ chinh bà xã ông, hẳn liền hoài nghi bọn nhỏ động tay động chân, nếu không bà xã ông sẽ không lăn lộn trên mặt đất, lại còn lăn nửa giờ.

Chuyện này quá quý dị!

"Cha, cha tin tưởng sao?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Con mới nói bọn chúng cũng chính là mấy ngày nay mới lớn như vậy, chẳng lẽ bọn chúng vẫn là trẻ sơ sinh?"

Bạch Tuyết không có trả lời, gật đầu.

"Quả nhiên." Bạch Hàn một mực hoang mang vì sao bọn nhỏ đều lớn mập vậy, rõ ràng bộ dạng là của trẻ con, quả nhiên bọn chúng vẫn là trẻ sơ sinh, lại còn vừa ra đời không mấy ngày.

"Cậu ta thấy thế nào?" Bạch Hàn thâm trầm hỏi, Bạch Tuyết biết ba hỏi là ai?

"Lãnh Dạ vui vẻ tiếp nhận, rất ưa thích ba đứa nhỏ." Bạch Tuyết hồi đáp đơn giản.

"Ồ? Chẳng lẽ cậu ta không hiếu kỳ?" Bạch Hàn khẽ hỏi.

"Kỳ thật, sau khi con sinh con, anh ấy biến mất vài ngày, về sau anh ấy xuất hiện, đồng thời gánh vác nấu cơm trong nhà, anh ấy chưa bao giờ hỏi qua vì sao bọn nhỏ lớn vậy?" Bạch Tuyết chăm chú trả lời.

"Có lẽ, bắt đầu cậu ta cũng không tiếp thụ được, cho nên mới chọn rời đi mấy ngày! Còn tốt là cậu ta trở về, nếu không..." Bạch Hàn may mắn nói.

"Ba, còn có chuyện con phải nói cho cha, cha phải giữ bí mật." Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Con yên tâm, ba đã thay đổi, trước kia là ba có lỗi với con, về sau ba sẽ không như thế nữa!"

"Ba, kỳ thật, lần trước lúc con tới nhà, đó là mang thai không lâu, con ở chỗ này ăn đồ còn nôn đúng không?"

"Ừm." Bạch Hàn chăm chú nghe, Bạch Tuyết nhỏ giọng kể.

"Về sau sau khi trở về, bụng của con lớn lên rất nhanh, trong một tháng đổ con cũng không có đi đâu. Với lại, bọn nhỏ tại cò khi chưa có ra đã biết nói chuyện, bọn chúng ở trong bụng con nói chuyện với con. Ba , tuy bọn chúng ở trong bụng con, nhưng, chuyện xảy ra bên ngoài bọn chúng biết hết." Bạch Tuyết nhìn ba, nhỏ giọng nói.

Bạch Hàn run rẩy vươn tay vào trong túi, sau đó lấy ra một bình thuốc, Bạch Tuyết cuống quýt giúp ông mở ra, đổ một viên cho ông, nhét vào trong miệng ông.

Bạch Hàn tuy có một trái tim của đàn ông kiên cường, nhưng nghe được lời con gái nói, ông vẫn không cách nào bình tĩnh, theo Bạch Tuyết tự thuật, ông bắt đầu hoảng hốt.

Không nghĩ tới trên thế giới còn có loại chuyện này?

Sinh hoạt hơn nửa đời người, thế mà không biết còn có chuyện thần kỳ như vậy?

Ngẩng đầu nhìn Bạch Tuyết chăm chăm.

"Tuyết nhi, con lại không có hỏi bọn nhỏ chuyện gì xảy ra hay sao?" Bạch Hàn uống thuốc, tim tốt hơn nhiều.

"Con hỏi qua, nhưng bọn chúng nói thời cơ vẫn chưa tới, không nói cho con!" Bạch Tuyết buông tay, kỳ thật cô đã thành thói quen, đây là con của cô, sẽ không hại cô!

Về phần quá thâm ảo, cô cũng nghĩ không ra!

Giống như Lãnh Dạ nói, trên thế giới có rất nhiều chuyện khoa học không cách nào giải thích!

Mặc kệ như thế nào, ba đứa trẻ là thịt trên người cô, là người có máu có thịt, cái này đã đầy đủ rồi.

"Thời cơ? Đến cùng là thời cơ nào?" Bạch Hàn bị treo hứng thú.

Bên này, trong phòng ngủ Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ cùng Ưc Ưc trò chuyện.

"Con trai, tìm một cơ hội mang theo ba tới Thụ mẹ của co được không?" Lang Vương khẽ hỏi.

"Cha vì cái gì muốn gặp Thụ mẹ? Thụ mẹ bị chặt đã hơn mấy trăm năm!" Ưc Ưc hiểu kỳ hỏi.

"Vì chuộc tội!" Lang Vương trả lời.

"Cha, bà nội sói là bà nội sói, cha là cha, các ngài là hai người, bà ấy làm chuyện sai lầm không thể trách tội đến trên đầu cha, mà con lại chưa bao giờ trách cha." Ưc Ưc nói nghiêm túc.

"Thế nhưng, Thụ mẹ các con cũng là bởi vì mẹ của ta mà chết!" Lang Vương tự trách nói.

"Cha không nên tự trách, cha đã muốn đi, Ưc Ưc mang cha đi, con cũng rất nhớ Thụ mẹ..." Ưc Ưc thương tâm giấu gương mặt ở trong ngực Lang Vương thút thít.

"Có lỗi với con trai!" Lang Vương đau lòng ôn Ưc Ưc càng chặt hơn.

Ưc Ưc khổ sở không nói lời nào, nỗ lực lắc đầu, nó không trách cha, nhưng mà nó hận bà nội sói.

"Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta liền đi, cha mượn cơ, mang theo ba người các con qua, chờ một chút con đi tìm Thiên Tâm cùng Niệm Niệm

nói một tiếng?" Lang Vương nói thật nhỏ, Thụ mẹ vì anh bồi dưỡng ra ba đứa trẻ tốt vậy, mẹ của anh lại giết Thụ mẹ, nhất định anh phải tự mình chuộc tội với Thụ mẹ.

"Cha, chúng ta đều đi, mẹ làm sao bây giờ? Có thể bị nguy hiểm hay không?" Ưc Ưc lo lắng hỏi.

"Mẹ con, cha có sắp xếp."

"Con trai, con còn biết mấy ngày cha đi làm việc, người chiếu cố các con là ai không? Đó thật ra là người cha từ Yêu Giới gọi đến, cậu ta là Bạch Hồ tu luyện thành người, khi cậu ta còn rất nhỏ được cha thu dưỡng, cậu ta là người có thể tin được, ta sẽ để cho cậu ta bảo hộ mẹ con."

"Được, con sẽ đi nói cho Thiên Tâm cùng Niệm Niệm tin tức này." Ưc Ưc vui vẻ từ trong ngực Lang Vương trèo xuống, sau đó giơ kiếng chân lên, đưa cánh tay nhỏ ôm cổ Lang Vương, Lang Vương tự nhiên phối hợp xoay người, Ưc Ưc ôm cổ Lang Vương, hôn một cái ở trên mặt anh.

"Con cảm ơn cha, đây chính là nụ hôn đầu tiên của Ưc Ưc đó." Sau đó tiểu gia hỏa nhanh chóng rời đi.

Lang Vương sờ sờ chỗ bị Ưc Ưc hôn cười, đứa con trai này rất giống anh, mặt ngoài nhìn lãnh khốc, kì thực nội tâm rất tình cảm.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Bạch Tuyết liền nhận được điện thoại của Đoan Mộc, nói để cho cô trở về công ty đi làm.

Bạch Tuyết đương nhiên ngoan ngoãn đáp ứng.

"Tuyết nhi, hôm nay em đi làm, anh chuẩn bị mang theo các con dạo chơi ngoại thành, có thể trở về trễ một chút." Lang Vương nói.

"Không có việc gì, em đang phải đi làm, tan việc em về chỗ cha, anh không cần lo lắng cho em." Bạch Tuyết bắt đầu mặc quần áo rời giường.

"Khụ khụ, còn có một việc, hôm nay anh có một người bà con xa sẽ đến, chỗ này của cậu ta có chút thiếu năng trí tuệ, cho nên làm phiền em chiều cố một chút được không?" Lang Vương chỉ thái dương của mình, ý là người bà con xa của anh có vấn đề!

Kỳ thật, Bạch Hồ mới tới nhân gian, đối với chuyện nơi đây đều rất lạ lẫm, cùng Bạch Tuyết tiếp xúc, nói không chừng sẽ lộ tẩy, cho nên Lang Vương mới nói như vậy.

"Thế nhưng, em phải đi làm! Nếu không để cho cha em chiều cố, hiện tại ba đã thay đổi tốt rồi." Bạch Tuyết khó khăn nói.

"Không làm phiền ba em, vẫn là em mang cậu ta theo đi, cậu ta không thích ở cùng người lớn tuổi, cậu ta thích ở cùng con gái nên sẽ an tĩnh hơn nhiều."

"Con gái sao? Anh ta không phải sắc nam chứ?" Bạch Tuyết lo lắng nói.

"Điểm này em hoàn toàn yên tâm, anh làm sao lại để người phụ nữ của anh bị sắc nam nhìn chăm chăm." Lang Vương nghiêm túc nói.

"Em phải đi làm thì làm sao được?" Bạch Tuyết khó khăn nói.

"Anh đã cùng Đao tổng nói rõ, hôm nay em có thể mang theo bà con xa của anh đi làm, tuy nơi này thân thích của anh có vấn đề, nhưng tuyệt đối là người an tĩnh, sẽ không quấy rối, sẽ không thêm bất cứ phiền phức gì!"

"Anh đã nói với Đao tổng sao?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Đúng vậy, bọn anh là người hợp tác đồng, chút mặt mũi này vẫn sẽ cho anh." Lang Vương cười cười nói.

"Vậy em sẽ không có vấn đề gì, anh ta là thân thích của anh, đương nhiên cũng là thân thích của em, anh yên tâm mang theo bọn nhỏ chơi đi, em sẽ chiều cổ anh ta." Bạch Tuyết biết thân thích của anh thiếu năng trí tuệ, không khỏi đồng tình người này.

"Vậy thì tốt, tám giờ cậu ta sẽ tới, trong tay cầm một đóa hoa mẫu đơn, bên trên mặc áo sơ mi, bên dưới mặc quần bò màu xanh, còn thích mang một chiếc nón màu đen, cậu ta sẽ chủ động tới tìm em, em tám giờ ra cửa chờ cậu ta."

"Anh ta tên là gì?"

"Gọi anh ta là A Hồ."

"A Hồ sao?"

"Là cáo Bạch Hồ." Lang Vương thản nhiên nói.

"Ta là cáo tu hành ngàn năm, ngàn năm tu hành ngàn năm cô độc."

Trời tối lúc người yên người nhưng có nghe thấy ta đang khóc, chỗ đèn đuốc rã rời có người trông thấy ta đang khiêu vũ.

Ta là một con cáo ngàn năm, ngàn năm chờ đợi ngàn năm cô độc!

Cuốn cuộn hồng trần bên trong người nào lại gieo tình ái, trong biển người mênh mông người nào uống xong độc tình..."

Bạch Tuyết một tay cầm lược như míc, một bên rất thương cảm hát.

Lang Vương thâm thúy nhìn cô gái nhỏ, tình yêu bọn họ đã bị chôn vùi ẩn giấu ngàn năm, cô vì phần yêu này cô độc ngàn năm! Mà anh vì phần yêu này cũng tìm cô ngàn năm!

Bọn họ yêu đến cùng là ai gieo chén xuống? Đến cùng là ai cho họ uống xong tình độc!

Một phần tình yêu kéo dài gần ngàn năm!

"Dạ? Anh sao vậy?" Bạch Tuyết đi tới, xuất thần nhìn anh.

"Không có gì! Không còn sớm, anh đi xem bọn nhỏ một chút?" Lang Vương đứng dậy rời đi, bóng lưng của anh thương cảm như vậy, giống như có rất chuyện thương tâm khốn nhiều anh? Đây là Bạch Tuyết cảm giác được, người đàn ông này trên người có chuyện, mà lại là chuyện rất thê lương!

Nếu không anh sẽ không vì cô hát bài kia mà rơi xuống một giọt nước mắt, tuy anh nhanh chóng lau đi, cô cũng làm bộ không nhìn thấy, nhưng cô xác định nhìn thấy anh giống như nhớ tới chuyện thương tâm mà khóc!

Là chuyện gì? Để một người đàn ông lãnh khốc như vậy rơi lệ!

Hay là...

Lắc lắc đầu, không đi nghĩ những chuyện phức tạp đó, cũng là chuyện cô lo lắng nhất!

Lang Vương đẩy cửa phòng bọn nhỏ, nhìn thấy bọn nhỏ đều đã chờ xuất phát, khuôn mặt đều rất nghiêm túc.

"Cảm ơn cha."

"Cha, cảm ơn cha."

"Cảm ơn cha."

Ba đứa nhỏ đều rất nghiêm túc nói, nhìn ra Thụ mẹ rất quan trọng trong lòng bọn chúng.

"Bọn nhỏ ngốc, còn khách khí với cha!" Lang Vương có chút không quen nói, bọn nhỏ bỗng nhiên nghiêm túc như vậy, anh cảm giác rất kỳ lạ.

"Đi ra cửa chờ trước, cha rất nhanh sẽ đến, ta nói cho mẹ của các con là chúng ta ra ngoài thành chơi, nên khi các con thấy mẹ nên nói làm sao." Lang Vương nói thật nhỏ.

"Cha yên tâm, chúng con biết rõ nói sao." Ba đứa trẻ nói xong, đứng xếp hàng đi ra ngoài cửa.

Lang Vương trở lại phòng ngủ Bạch Tuyết.

Lúc này, Bạch Hàn cầm một cái kính phóng đại đi theo ra ngoài.

"Thiên Tâm, mấy người các con muốn đi đâu vậy?" Bạch Hàn hiếu kỳ hỏi.

"Ông ngoại, hôm nay cha nghỉ ngơi, mang theo chúng con ra ngoài dạo chơi, ông ngoại muốn đi hay không?" Thiên Tâm biết ông ngoại sẽ không cùng người cha lãnh khốc một chỗ, cho nên cố ý hỏi như vậy.

"Ha ha, ông ngoại không đi được, các con phải chơi vui vẻ nhé." Bạch Hàn cười ha hả nói, lập tức cầm kính phóng đại nhìn ba người bọn chúng.

"Ông ngoại, ông đang nhìn cái gì?" Thiên Tâm hiếu kỳ hỏi, kỳ thật Bạch Hàn là đang nghiên cứu mấy đứa bé này có chuyện gì xảy ra?

"Ông ngoại gần đây hoa mắt vô cùng, cho nên nhìn cái gì thành thói quen!" Bạch Hàn cuống quýt thu hồi kính phóng đại vào Thiên Tâm.

"Ha ha..." Thiên Tâm cười quỷ dị, cô bé biết ông có ý gì, chẳng qua không quan trọng! Ông là người một nhà, muốn nhìn liền nhìn thôi!

Cha và mẹ cũng là người mình, đây là Logic của Thiên Tâm.

Chỉ chốc lát sau Lang Vương đi ra.

Bọn họ lái xe rời khỏi khu vực thành thị, sau đó đem xe bỏ lại một khu du lịch, bọn họ thì đi một nơi ẩn nấp.

"Ức Ức? Anh còn nhớ rõ đường trở về sao?" Niệm Niệm hỏi.

"Ừm, nhớ kỹ, vĩnh viễn sẽ không quên."

"Vậy thì tốt, chúng ta phát công cùng một chỗ, mang theo cha qua có được hay không?" Niệm Niệm hỏi.

"Ừm, được." Ức Ức gật đầu.

"Còn có em, chúng ta cùng một chỗ, Thụ mẹ cũng là Thụ mẹ của Thiên Tâm." Thiên Tâm nước mắt rưng rưng nói, lập tức đuổi tay nhỏ ra đặt lên tay của Ức Ức cùng Niệm Niệm.

Lang Vương ngồi xếp bằng, ba đứa trẻ vây Lang Vương lại.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Tế Bái Thụ Mẹ, Thụ Mẹ Trùng Sinh

“Cha chuẩn bị xong chưa?” Niệm Niệm hỏi.

“Chuẩn bị xong.”

Lập tức bọn họ tạo nên một làn khói bụi, trong tích tắc, Lang Vương cùng ba đứa nhỏ đều không thấy đâu, chỉ để lại một đoàn sương trắng.

Khi bọn họ mở mắt ra, đã đến một khu rừng rậm, chung quanh đều là cây cối cao lớn.

Còn có cành khô ngổn ngang nằm trên mặt đất, phía trên mọc đầy rêu xanh.

Lang Vương thấy kỳ lạ, nơi này là khu rừng rậm, Thụ mẹ thần kỳ lại đi sinh trưởng ở địa phương này, năm đó mẫu thân làm sao tìm được đến đây? Là sao tìm được Thụ mẹ?

“Cha, ở chỗ này chúng con không cần sử dụng pháp thuật, nơi này cây cối đều hơn mấy trăm năm, đều là trưởng bối, chúng con không muốn kinh động chúng nó.” Ưc Ưc nói.

Lang Vương gật đầu.

Chỉ thấy ba người Ưc Ưc Niệm Niệm còn có Thiên Tâm, bỗng nhiên quỳ xuống.

“Thụ gia gia, Thụ nãi nãi, bọn con đã trở về, tôn nhi đập đầu với mọi người.” Ba đứa trẻ ở trước mặt của đại thụ che trời đập đầu.

Lỗ mũi Lang Vương chưa xót.

Bọn chúng là con của Thụ mẹ, so với những cây này thì Thụ mẹ tuổi còn lớn hơn.

Ba đứa trẻ đứng dậy, chỉ thấy cây khô ngọn ngang lộn xộn không thấy, bày ở trước mắt chính là một con đường nhỏ.

“Cảm ơn Thụ gia gia, tạ ơn Thụ nãi nãi.” Thiên Tầm nghẹn ngào nói.

Lang Vương nhìn ra, trong lòng bọn nhỏ đều rất khó chịu, nơi này là nơi bọn chúng sinh ra, địa phương lúc đầu bọn chúng đi tới chính là nơi này.

Nơi này đối với bọn chúng nhiều ý nghĩa đặc biệt .

“Cha chúng ta đi thôi.” Ưc Ưc nói nhỏ một câu, cảm xúc hạ xuống, có lẽ bởi vì nơi này đã không có Thụ mẹ của chúng rồi !

Lang Vương đi theo bọn nhỏ, đi thẳng, đi rất xa, trên trán bọn nhỏ đều ra rất nhiều mồ hôi, Lang Vương biết bọn chúng muốn xem thật kỹ cổ hương của mình một chút, cho nên mới đi từng bước.

Cuối cùng rời đi rừng đại thụ che trời, vào mắt là một Thảo Nguyên không bờ, Lang Vương không nghĩ tới, ở sau rừng cây là một thảo nguyên đẹp vậy.

Xanh mơn mớn một mảnh.

“Cha, nếu như không phải Thụ gia gia cùng Thụ nãi nãi cho đi, chúng ta sẽ không vào được! Trước kia, Thụ mẹ chúng con ở ngay trong thảo nguyên mà mọc ra, nếu như người vẫn còn ở đó... Chúng ta ở đây sẽ thấy

một gốc cây rất cao lớn rậm rạp!” Niệm Niệm khổ sở cúi đầu, không dám nhìn chỗ nó nói.

Lang Vương phát hiện ba đứa nhỏ đều cúi đầu, ai cũng không dám nhìn nơi đó!

Chóp mũi ba đứa đều hồng hồng, xem bộ dáng như muốn khóc.

“Đã tới, đi xem một chút đi, nhất định người nhớ các con rồi.” Tiếng Lang Vương khàn khàn nói ra, cái mũi cũng chua xót.

“Vâng.” Thiên Tâm khẽ vâng một tiếng, mặc dù chỉ là một chữ, nhưng lại mang theo tiếng khóc nức nở.

Ức Ức không nói gì, dùng sức gật đầu, tay nhỏ nắm lấy góc áo, động tác này rất giống Bạch Tuyết như trước, khi Bạch Tuyết mang thai liền không còn có làm qua động tác này, hiện tại động tác của Ức Ức giống mẹ nó như đúc.

Lang Vương cùng ba đứa nhỏ đi tới vị trí Thụ mẹ.

Khi cách Thụ mẹ rất xa, liền thấy thân cây khô héo đứng thẳng trên đất, nhìn nó không cam lòng như vậy, thê lương như vậy, cô độc như vậy, bất đắc dĩ nằm đó như vậy!

“Oa... Mẫu thân... hu hu...” Thiên Tâm khóc nhào tới.

“Mẫu thân... Chúng con trở về rồi... hu hu...” Niệm Niệm khóc chạy vội tới.

Ức Ức không có khóc lớn, dùng sức lau nước mắt một cái, cũng nhanh chóng chạy tới.

Lang Vương hít mũi một cái, cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt nhỏ xuống, đây là giọt nước mắt thứ hai anh rơi vì con.

Căn môi, đi tới.

Chờ Lang Vương đi qua, bọn nhỏ đều ghé vào cây khô héo khóc lớn.

“Mẫu thân... Chúng con trở về rồi...” Niệm Niệm khóc ra nước mắt.

Thiên Tâm thương tâm đã nói không ra lời!

Ức Ức quỳ gối ở chỗ rễ cây yên lặng rơi lệ.

Lang Vương đi đến bên người Ức Ức, quỳ trên mặt đất.

“Thụ mẹ, tôi đã đem bọn nhỏ về.” Lang Vương nói xong, đập đầu.

“Cha...” Ức Ức thương tâm hô gọi Lang Vương.

“Thụ mẹ... Tôi đã mang bọn nhỏ về...” Lang Vương tiếp tục đập đầu, một mực cúi đầu, nước mắt lại chảy ra.

“Cha, đây không phải ngài sai.” Ức Ức khóc nói.

“Thụ mẹ... Tạ ơn ngài... Tạ ơn ngài... Bồi dưỡng đám nhỏ tốt như vậy ... Tôi mang chúng đến nhìn ngài, ngài nhìn thấy không? Bọn họ đều rất tốt, tôi nhất định sẽ chiếu cố bọn chúng thật tốt, bằng tính mạng của tôi... Ngài yên tâm đi...” Lang Vương khóc nói, trên trán mang theo rất nhiều bùn đất, còn có vết máu, thì ra vừa rồi Lang Vương đập đầu, cố ý đập vào khối đá!

Trong lòng của anhy náy, tuy không phải anh trực tiếp giết Thụ mẹ, nhưng mà mẫu thân anh làm chuyện sai, anh vẫn không cách nào tha thứ chính mình!

Ngay lúc Lang Vương nói xong, cây khô lúc đầu đứng thẳng lập tức biến mất không thấy, Thiên Tâm nằm trên đất, Niệm Niệm ôm thân cây cũng không thấy rồi!

“Mẫu thân ——” Thiên Tâm thương tâm kêu to.

“Mẫu thân ——” Niệm Niệm thương tâm dùng sức cào bùn đất.

“Thiên Tâm, Niệm Niệm, mọi người tới.” Ưc Ưc kêu lên.

Hai người đều ngoan ngoãn đi tới, chỉ thấy Ưc Ưc giơ ngón tay lên, đem ngón trỏ vào miệng khẽ cắn, sau đó cắn nát ngón tay ngả vào gốc rễ Thụ mẹ, máu tươi nhỏ xuống, rơi xuống đất bùn.

Thiên Tâm cũng làm theo giống như Ưc Ưc, nó khẽ cắn nát ngón tay, thả vào vị trí máu của Ưc Ưc.

Niệm Niệm cũng như thế, đem máu tươi của mình nhỏ lên đất bùn.

“Thụ mẹ, nếu như ngài trên trời có linh, xin bảo hộ bọn nhỏ bình an.” Lang Vương nhắc ngón tay của mình lên, cũng cắn một chút, máu tươi cũng chảy ra, nhỏ lên vị trí vết máu.

Bỗng nhiên, dưới vết máu chui ra một chồi non nhỏ, tuy rất nhỏ, nhưng mấy người bọn họ đều thấy được.

Mấy người nhìn nhau.

Ưc Ưc bình tĩnh lấy cái xẻng nhỏ ra.

“Ưc Ưc, anh muốn làm gì?” Thiên Tâm nóng nảy hỏi.

“Mẫu thân trùng sinh, anh không thể để người lẻ loi trợ trợ ở lại nơi này!” Ưc Ưc đem đất xung quanh trời non đào ra.

“Anh có ý gì? Anh muốn đem Thụ mẹ mang đi sao?” Thiên Tâm không hiểu hỏi.

“Ừm.”

“Thế nhưng, Thụ mẹ rời nơi này có thể chết hay không?” Thiên Tâm rất thích mang theo Thụ mẹ cùng đi, nhưng nó càng không hi vọng Thụ mẹ gặp nguy hiểm.

“Chúng ta sẽ cực kỳ chiều cổ người, chớ nói nhảm.” Ưc Ưc nói ra.

Thiên Tâm quỳ hai đầu gối xuống.

“Thụ mẹ, Ưc Ưc làm như vậy đến cùng là đúng hay không? Nếu như anh ấy làm đúng, xin ngài nhắc nhở được không?” Thiên Tâm bập bẹ mà hỏi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Thụ mẹ sau khi sống lại.

Chỉ thấy chỗ Ưc Ưc vừa đào quanh, trong nháy mắt vỡ ra, một đồng bùn đất bao vây lấy chồi non đứng ở giữa. Ý tứ này rất rõ ràng, đây là để bọn họ mang đi.

“Cảm ơn Thụ mẹ, Thiên Tâm hiểu rồi.” Thiên Tâm dập đầu một cái, sau đó cẩn thận duỗi tay nhỏ ra, còn có Niệm Niệm cùng Ưc Ưc đều cẩn thận duỗi tay nhỏ qua di chuyển đoàn bùn đất.

Trong tay Lang Vương đã chuẩn bị kỹ càng một chậu hoa cỡ nhỏ, hẩn ra hiệu bọn nhỏ bỏ vào.

Bọn nhỏ thận trọng đem Thụ mẹ sống lại bỏ vào, lấy bùn đất bồi lên trên.

“Mẫu thân, trước kia là ngài bồi dưỡng chúng con, sau này sẽ là chúng con cực kỳ chiều cổ ngài. Yên tâm, chúng ta sẽ không tách ra.” Ưc Ưc bảo đảm nói.

“Cha, ngài biết có thể như vậy phải không? Cho nên ngài chuẩn bị chậu hoa.” Thiên Tâm hiếu kỳ hỏi Lang Vương.

“Cha không biết nơi này sẽ phát sinh cái gì?” Lang Vương lắc đầu nói.

“Vậy tại sao cha lại mang theo một cái chậu hoa trên người?” Thiên Tâm vẫn hiếu kỳ hỏi.

“Cha vốn dự định mang chút đất để trở về.” Lang Vương hồ thẹn nói.

“Mặc kệ cha xuất phát vì cái gì? Tóm lại lần này ngài đã là chính xác.” Thiên Tâm tâm tình tốt nhiều, Thụ mẹ không chết, trùng sinh rồi. Bọn chúng đều cao hứng.

***

Khi Lang Vương mang theo bọn nhỏ rời đi.

Bạch Tuyết một mực chờ ở cửa đợi thân thích của Lãnh Dạ, quả nhiên, đúng tám giờ, một chiếc xe taxi dừng ở bên người Bạch Tuyết.

Đi xuống là một người đàn ông, mang theo mũ đen, thân trên mặc áo sơ mi, bên dưới mặc quần bò xanh, trong tay có một đóa hoa mẫu đơn.

“Xin chào, tôi là Bạch Tuyết.” Bạch Tuyết đi lên trước.

“Ngài khỏe chứ, Tôi là A Hồ.” Người đàn ông cũng lễ phép nói ra, nhưng khác biệt duy nhất chính là, anh ta xưng hô Bạch Tuyết là ngài, bởi vì Bạch Tuyết là người phụ nữ của Lang Vương, anh ta là thần dân của Lang Vương, Lang Vương cũng là ân nhân cứu mạng của anh ta. Tôn trọng người phụ nữ của Lang Vương là đúng.

“A Hồ, anh gọi tôi là Bạch Tuyết được rồi, tôi phải đi làm, anh đi cùng với tôi có được hay không?” Bạch Tuyết dịu dàng nói, bởi vì Lãnh Dạ nói với cô, trí lực bà con xa của anh có vấn đề, cho nên lúc này, Bạch Tuyết hoàn toàn đem người đàn ông một mét tám trở thành đứa trẻ chiều cố.

“Được, hoa mẫu đơn đưa cho ngài.” Bạch Hồ đưa hoa mẫu đơn cho Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết sững sờ, nhìn chăm chăm hoa mẫu đơn, vì cái gì nhìn thấy đóa hoa này bị hái, lòng thấy đau nhức?

“Cảm ơn...” Cô chậm rãi tiếp nhận hoa mẫu đơn.

“A Hồ? Về sau không nên tùy tiện ngắt hoa tươi có được không?” Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, vẫn là dịu dàng hỏi, cô nhìn thấy đóa hoa này bị hái. Kỳ thật trong lòng rất khó chịu, nhưng mà, nghĩ đến trí lực A Hồ có vấn đề, giọng nói không dám quá nhiều bất mãn, để tránh hù đến anh ta.

A Hồ không nói gì, nghiêm túc gật đầu.

Kỳ thật, đóa hoa mẫu đơn này là Lang Vương cho anh ta, đêm đó Lang Vương trở lại Yêu Giới, lấy ra một đóa hoa mẫu đơn, nói để anh ta qua nhân gian bảo hộ hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, anh ta mới có đóa hoa mẫu đơn này.

Xem ra Lang Vương còn không hiểu rõ hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử, cô ấy giống như không thích ngắt hoa?

Lúc Bạch Tuyết cầm hoa đi tới cửa, dừng lại, quay đầu nói, “A Hồ, anh phải ngoan ngoãn chờ tôi đi ra, tôi tạm thời để ba giúp tôi chăm sóc hoa.”

A Hồ bất ngờ nhìn Bạch Tuyết.

Lang Vương đến cùng đã nói gì với Bạch Tuyết, vì sao cô nói chuyện kỳ quái như thế? Giống như anh ta là con của cô.

Kỳ thật anh ta đến từ Yêu Giới, đối với nơi này vẫn chưa quen thuộc, có lẽ Lang Vương lo lắng anh ta để lộ, sẽ không nói anh ta là kẻ ngu đấy chứ? Nghĩ tới đây, A Hồ khẽ cười.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Tôn Thương Tự Ái!

A Hồ ngoan ngoãn chờ Bạch Tuyết ở bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau Bạch Tuyết đi ra.

"A Hồ, chúng ta đi thôi, tôi dẫn anh đi xe buýt được không? Chơi rất vui." Bạch Tuyết ngửa đầu, nhìn người đàn ông hơn một mét tám, thấy thế nào cũng không giống như Lãnh Dạ nói? Người này, nhìn thấy rất có tinh thần, tuy vẻ mặt có chút lạnh, thật đúng là giống Lãnh Dạ, đều lạnh lùng!

"Ngài không cần ngồi xe buýt, về sau tôi sẽ là tài xế kiêm chức bảo vệ của ngài." A Hồ nghiêm túc nói.

"Cái gì? Anh còn biết lái xe?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Đúng thế." A Hồ nghiêm túc trả lời.

"Cái này anh ấy không nói với tôi!" Bạch Tuyết hiển nhiên có chút bất ngờ, Lãnh Dạ lại để anh ta đi làm tài xế cho cô, đây có phải là rất nguy hiểm hay không?

"Ngài chờ ở chỗ này." A Hồ lạnh lùng nói.

"A Hồ, chờ một chút, gọi tôi Bạch Tuyết, đừng dùng ngài nói chuyện với tôi, tôi cũng không có bao nhiêu tuổi!" Bạch Tuyết ngượng ngùng giải thích nói.

"Ngài là trưởng bối, bối phận làm sao đối được? Ngài chính là ngài." A Hồ rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ lên một chút, trưởng bối? Cô là trưởng bối A Hồ sao?

Chẳng lẽ trong nhà Lãnh Dạ biết cô tồn tại?

Thế nhưng!

Người đàn ông này cho tới bây giờ đều không có muốn dẫn cô về nhà anh!

Chỉ chốc lát sau, một chiếc Porsche mới dừng lại bên người Bạch Tuyết, cửa xe đã mở ra.

"A Hồ, xem ra Lãnh Dạ không hiểu rất rõ về anh, xe này là của anh sao?"

"Xe này là, là..." A Hồ nghĩ một hồi, ở chỗ này không thể nói thẳng là Lang Vương, phải xưng hô như thế nào đây?

Bạch Tuyết nghiêng đầu tò mò nhìn A Hồ.

"Là sao?" Bạch Tuyết dịu dàng hỏi.

"Là xe của Lãnh tống." A Hồ nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra xưng hô như thế nào, dứt khoát trực tiếp gọi là Lãnh tống, không phải người ở đây gọi vậy sao.

"A Hồ, anh cũng gọi Lãnh Dạ là Lãnh tống sao?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy, tôi là bà con xa của Lãnh tống, dù biết là Lãnh tống là trưởng bối của tôi, thế nhưng, tôi cũng không sắp xếp bối phận, cho nên không biết

gọi Lãnh tổng là gì!" A Hồ lúng túng nói.

Bạch Tuyết biết IQ anh ta có vấn đề, không biết sắp xếp bối phận cũng là bình thường, thế là không có tiếp tục hỏi gì.

Ngoài ý muốn chính là kỹ thuật lái xe của A Hồ rất lợi hại, xem ra cũng phải lại được ít nhất 5 năm trở lên.

Dưới chỉ dẫn của Bạch Tuyết, bọn họ rất nhanh đã đến công ty.

Bạch Tuyết đi ở phía trước, A Hồ theo sát phía sau.

Có vài nhân viên nữ, nhìn thấy bọn họ đi qua, đều len lén chỉ trỏ, nói là Bạch Tuyết lại đổi đàn ông, tóm lại cái gì cũng nói.

Bạch Tuyết đầu tiên là qua văn phòng Đoàn Mộc đưa tin, hôm nay cô mang theo một người đến, cũng phải lên tiếng mới tốt.

Bịch bịch!

Gõ cửa phòng tổng giám đốc.

"Tiến vào." Đoàn Mộc bận rộn, không có ngẩng đầu, cúi đầu hỏi một câu, "Chuyện gì?"

"Tổng giám đốc, tôi đi làm lại rồi." Bạch Tuyết lễ phép nói ra.

Đoàn Mộc nghe ra là tiếng chị dâu, lập tức ngẩng đầu lên.

"Chị, a, về là tốt." Đoàn Mộc kém chút gọi thành chị dâu.

"Tổng giám đốc, hôm nay tôi mang theo một người tới làm việc, khiến ngài có thêm phiền toái." Bạch Tuyết xin lỗi nói.

"Không có việc gì, không phiền phức, về sau cô cứ để A Hồ đi theo cô là được. Vậy là tôi cũng không cần an bài cho cô trợ lý rồi." Đoàn Mộc đã

sớm nghĩ kỹ nên nói thế nào, hôm qua đại ca gọi điện thoại cho anh ta, nói phải cho Bạch Tuyết một bảo vệ, để anh ta an bài nói là trợ lý cho Bạch Tuyết, Bạch Tuyết sẽ an tâm chút.

Đoan Mộc thấy kì lạ, đại ca cũng quá sùng ái chị dâu nhỏ rồi! Hiện tại là xã hội bình đẳng, có cần an bài bảo vệ đi theo chị dâu sao!

Bất đắc dĩ, chỉ có thể phối hợp!

"Thật sao, cảm ơn Đoan tổng, tôi nhất định sẽ làm rất tốt." Bạch Tuyết mỉm cười nói, lúc đầu trong lòng tâm thần bất định! Đoan tổng nói vậy, trong nội tâm của cô an tâm hơn nhiều.

"Thư ký Bạch, cô đem phần tài liệu này làm xem một chút, chờ chút nữa theo tôi đi gặp khách hàng quan trọng, cái khách hàng này rất ít về nước, lần này về nước thăm người thân, tôi hẹn cô ấy gặp mặt, thuận tiện giữa trưa mời đối phương ăn cơm, mà khách hàng kia là nữ, cô đi nói chuyện sẽ thuận tiện một chút." Đoan Mộc nghiêm túc nói.

"Vâng, tôi sẽ đi làm quen." Bạch Tuyết cầm văn kiện đi ra, lại không biết rõ!

Người về sau cô gặp là...

Đoan Mộc mang theo Bạch Tuyết, A Hồ đi theo phía sau Bạch Tuyết, còn có một người tài xế ở trong công ty đi theo.

Bởi vì đối phương công bố không muốn gặp quá nhiều người, cho nên Đoan Mộc chuẩn bị chỉ mang theo Bạch Tuyết cùng A Hồ đi cùng, mới để Bạch Tuyết quen thuộc tư liệu, kỳ thật, lúc Bạch Tuyết vừa gõ cửa, Đoan Mộc cũng đang nghiên cứu nội dung tư liệu, ngộ nhỡ Bạch Tuyết xử lý không tốt, đến lúc đó còn có anh ta.

"Thư ký Bạch, còn có thời gian, chúng ta qua đổi quần áo cho A Hồ thì thế nào? A Hồ đừng nên phiền lòng, đi gặp khách hàng phải giống như tôi, biểu thị tôn trọng đối phương, đối phương cũng sẽ có thêm tin cậy." Đoan Mộc biết anh ta là bảo vệ, Lãnh Dạ đã nói cho anh ta biết, A Hồ bảo vệ Bạch Tuyết.

Cho nên Đoan Mộc vẫn rất lịch sự hỏi, chắc hẳn người được đại ca chọn trúng là một nhân vật lợi hại.

"Có thể." A Hồ trả lời đơn giản, ở trong mắt Đoan Mộc rất hợp tư cách bảo vệ, lời nói ít, yên tĩnh, phối hợp.

"Vậy thì tốt quá, tôi đã lâu không có ra ngoài đi dạo." Bạch Tuyết lập tức hưng phấn lên.

Ba người đi vào khu mua sắm, trực tiếp chạy tới đồ nam.

Có một phục vụ nhận ra Bạch Tuyết, biết cô trước kia là người phụ nữ của Lãnh tổng, hiện tại sao lại thay người rồi hả? Lúc trước khi cô cùng với Lãnh tổng tới mua áo ngủ, về sau còn có phục vụ bởi vậy mà bị cuốn gói!

Thế là, phục vụ kia cầm điện thoại gọi nội tuyến.

"Xin chào, tôi là nhân viên bán hàng, xin ngài cho tôi nói chuyện với giám đốc quản lý." Rất nhanh, điện thoại kết nối.

"Giám đốc quản lý, tôi là nhân viên bán hàng, vừa rồi tôi nhìn thấy lần vị tiểu thư lần trước đến cùng Lãnh tổng tới mua quần áo."

"Cái gì? Tuyết nhi tới." Lãnh Tịnh hưng phấn nhảy dựng lên.

"Tôi xác định là vị tiểu thư kia." Phục vụ khẳng định nói.

"Được, Lãnh tổng tới rồi sao? Mấy người chiêu đãi cho tôi, tôi lập tức tới." Lãnh Tịnh hưng phấn nhảy dựng lên.

"Tổng Kinh Lý, Lãnh tổng không có tới, chẳng qua theo cô ấy tới còn có hai người đàn ông." Phục vụ nói thật nhỏ.

"Người nào? Là ai cùng Tuyết nhi tới?" Lãnh Tịnh hiếu kỳ hỏi, Lang Vương nhỏ mọn như vậy, một mực không cho phép người phụ nữ của mình đi theo người khác.

Bởi vậy, hiện tại Lãnh Tịnh chỉ cần Lang Vương không có gọi mình, anh ta đều rơi vào trạng thái ẩn thân.

Cũng là vì trông nom trái tim rục rịch của mình.

Từ khi nhìn thấy Tuyết nhi, trong lòng của anh ta có cô, nhưng anh ta biết anh ta không thể có lỗi với Lang Vương, tình duyên của Lang Vương và Mẫu Đơn tiên tử là do ông trời an bài, người ngoài đều không thể có hi vọng!

Bạch Tuyết nhất định là người phụ nữ của Lang Vương, cho nên anh ta mới có thể một mực trốn tránh Bạch Tuyết.

Lần này Lang Vương vốn để Lãnh Tịnh bảo vệ Bạch Tuyết, ai ngờ anh ta quả quyết cự tuyệt, nói để anh ta đi giết người, cũng so với việc mỗi ngày đối mặt mỹ nhân vui sướng, anh ta ở trước mặt Lang Vương không che giấu tình yêu với Bạch Tuyết chút nào, điểm này Lang Vương vẫn luôn biết.

Cũng biết anh ta không sẽ phản bội mình.

Hôm đó, Lãnh Tịnh tiếp điện thoại của Lang Vương, nói cho anh một nhiệm vụ rất gian khổ, chính là làm hộ vệ cho Bạch Tuyết.

Ai ngờ!

"Vương, anh giết tôi đi, anh biết rõ tôi thích Tuyết nhi, anh còn để cho tôi mỗi ngày nhìn thấy hai người ân ân ái ái, đây không phải tra tấn tôi sao? Anh coi như đại phát từ bi, tha cho tôi đi, tôi còn không muốn bởi vì tương tư đơn phương mà chết!" Lời Lãnh Tịnh nói, nếu như là ở trước mặt Lang Vương nói, tất nhiên Lang Vương sẽ đánh một cái vào gáy, dám trắng trợn độc nhử tới người phụ nữ của anh, còn dám thân mật gọi tên Tuyết nhi như thế!

"Tôi nói lại lần nữa, Tuyết nhi là để cậu kêu à?" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Vậy tôi gọi cái gì? Bạch Tuyết, không tốt, lộ ra không thân!" Lãnh Tịnh không thấy Lang Vương phản nộ, cầm điện thoại nói ra.

"Có tin tôi cạo sạch lông của cậu hay không?" Lang Vương uy hiếp.

"Cạo cũng được, nếu có một ngày tâm tôi cuối cùng không thể chịu nổi, có lẽ tôi sẽ cân nhắc tới việc xuất gia! Chăng qua, hiện tại tôi sẽ không nghĩ như thế, nếu như Vương vì tôi thích Tuyết nhi, cạo lông của tôi, cái kia chỉ bớt đi nước gội đầu!"

Lang Vương hừ lạnh một tiếng.

"Vương, Tuyết nhi là của người, tôi biết, chẳng qua anh yên tâm, tôi chỉ suy nghĩ một chút, sẽ không làm cái gì!" Lãnh Tịnh bất đắc dĩ nói ra.

"Nghĩ cũng không thể nghĩ! Còn nghĩ làm gì ——" Lang Vương cúp điện thoại.

Lãnh Tịnh nhớ lại ngày đó anh cùng Lang Vương trò chuyện, hiện tại tỉ mỉ nghĩ lại, anh ta đã thật lâu không có nhìn thấy Bạch Tuyết, rất nhớ cô, cô cũng đã tới, không bằng đi ra gặp cô.

Hình như Lang Vương không đến, thuận tiện đi xuống nhìn xem người cùng Tuyết nhi là ai?

Lãnh Tịnh chỉnh sửa ăn mặc một chút, sau đó đi thang máy xuống.

Chờ Lãnh Tịnh nhìn thấy Bạch Tuyết, anh vốn hai tay đút túi, bộ dáng rất khốc.

Nhưng mà, khi anh ta nhìn thấy Bạch Tuyết, bộ dáng lãnh khốc cũng không làm được, hai mắt tóe lửa, bởi vì Bạch Tuyết đưa tay chọn quần áo cho A Hồ mặc.

Cười ha hả vì A Hồ chingr sửa quần áo, hơn nữa nhìn ra cô nói chuyện rất dịu dàng!

A Hồ đưa lưng về phía Lãnh Tịnh, Lãnh Tịnh cũng không nhận ra được.

Bạch Tuyết giơ tay lên sửa sang lại cà vạt cho A Hồ, bởi vì A Hồ không đẹp cà vạt, tuy lúc mới đầu A Hồ yêu cầu Đoan Mộc hỗ trợ, nhưng thấy Đoan Mộc mãnh liệt phản đối, anh ta không muốn đeo cho A Hồ, không biết còn cho bọn họ đồng tính luyện ái?

Độc tác thắt cà vạt hân mật như thế, anh ta sẽ không làm, cho nên chỉ có phiền Bạch Tuyết rồi.

Trong lòng A Hồ tâm thần bất định, cô là người phụ nữ của Lang Vương, cô cũng là người tôn quý, là Mẫu Đơn tiên tử trên trời, hôm nay tự thân đi thắt cà vạt cho anh ta sao!

Đời này là đủ.

Lãnh Tịnh từ phía của mình nhìn sang, vừa lúc là Bạch Tuyết dựng cổ áo của A Hồ lên, sau đó tỉ mỉ thắt cà vạt, bộ dáng rất nghiêm túc, đồng thời,

nhìn thấy bọn họ khá gần, ở trong mắt Lãnh Tịnh, gương mặt Bạch Tuyết gần như muốn kề sát người đàn ông kia!

Người đàn ông đáng giận đó, lại có đãi ngộ tốt như vậy!

Anh ta thậm chí mến Tuyết nhi lâu như vậy, đều không có được đại ngộ này, tại sao anh ta phúc khí tốt vậy, có thể để cho Bạch Tuyết tự thân đi thắt cà vạt.

Nếu như, anh ta biết đây chính là đãi ngộ khi làm hộ vệ cho Bạch Tuyết, đoán chừng nhất định Lãnh Tịnh sẽ không do dự đi gặp trở ngại!

Làm tổn thương tự ái!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Lãnh Tịnh Rơi Vào Vạc Dấm

Nhưng mà, hiện tại Lãnh Tịnh không biết người đàn ông kia là ai?

Thở phì phò đi qua.

"Tuyệt nhi, em đã đến, vì sao không gọi điện thoại cho anh, cần gì? Anh đưa qua cho em." Tuy thở phì phò, nhưng nói ra làm sao cũng không tức nổi!

"Lãnh Tịnh, là anh, ai ôi, em quên mất, nơi này là địa bàn của anh, chẳng qua, không phải em mua quần áo, là mua cho bạn." Bạch Tuyết mỉm cười nói.

"Bạn? Bạn gì để em vui vẻ như vậy." Nếu như mắt của Lãnh Tịnh không có bị bệnh, thì từ khi anh nhìn thấy Tuyệt nhi, Tuyệt nhi vẫn luôn tươi cười. Rất vui vẻ.

"Là bạn rất thân." Bạch Tuyết mỉm cười nói, đôi tay nhỏ nhắn còn đang chỉnh lý quần áo cho A Hồ.

Lãnh Tịnh thật sự là nhìn không được, tiến lên kéo Bạch Tuyết qua, sau đó đi về một phía.

"Tuyệt nhi, em làm gì vậy? Em biết tâm ý của anh anh, em đang ở đây làm cái gì? Chẳng lẽ em đi tình biệt luyện sao? Cho dù em đi tình biệt luyện em cũng không thể chuyển qua người đó! Em dời đến chỗ anh cũng

được, chẳng lẽ anh không đẹp trai sao? Đương nhiên, em càng không thể di tình biệt luyện! Em nhất định phải yêu anh anh, mà anh ấy cũng yêu em." Lãnh Tịnh bị ai nói, nghĩ tới nghĩ lui người phụ nữ nhỏ này đều không cho anh một cơ hội nhỏ nhoi nào!

"Lãnh Tịnh, anh sao vậy? Có phải phát sốt hay không? Nói chuyện lộn xộn như thế!" Bạch Tuyết hỏi lại.

"Anh dù phát sốt, nói năng lộn xộn. Cũng là chỉ khi đối mặt với em mới có thể như thế!" Lãnh Tịnh thở hển hển nói, xem xét cũng là Bạch Tuyết làm anh tức giận, Bạch Tuyết cũng rất đau xót, cô làm cái gì? Để hấn tức giận như vậy?

"Anh anh? Em làm cái gì? Anh thấy em hình như rất không vui?" Bạch Tuyết nghi hoặc nhìn Lãnh Tịnh.

"Nói cho anh biết, người đàn ông kia là ai?" Lãnh Tịnh lạnh lùng hỏi.

"Anh ấy, A Hồ."

"Không, anh là nói, người đàn ông kia có quan hệ thế nào với em?" Lãnh Tịnh lo lắng hỏi.

"Anh ấy là. . ." Bạch Tuyết vừa định nói, anh ấy là bà con xa của Lãnh Dạ, nhưng lại bị A Hồ cắt ngang.

"Cách xa Bạch Tuyết một chút!" A Hồ lạnh lùng nói.

Anh ta đã đáp ứng Lang Vương là không sử dụng pháp lực đối với nhân loại, cho nên chỉ có thể nhắc nhở người đàn ông trước mặt!

Nhắc nhở hai lần vô hiệu, liền trực tiếp ném đi! Đây là nguyên tắc làm người của anh ta ở nhân gian.

"Câu nói này hẳn là tôi nói với tên không anh mới đúng, Tuyệt nhi không phải là người cho thẳng nhóc ngu ngốc anh có thể dây dưa, không ngại nói cho anh, cô ấy là hoa đã có chủ rồi." Lãnh Tịnh cũng một mực tuân thủ phép tắc sinh tồn ở nhân gian, cho nên anh cũng hi vọng thông qua phương thức nhân loại giải quyết người đàn ông này.

"Tôi cũng có thể nói cho anh, cô ấy đúng là hoa đã có chủ, nhưng mà, cũng không phải anh, mau rời đi, đừng để tôi không khách khí. . ." A Hồ lạnh lùng nói.

"Không khách khí? Tôi ngược lại muốn xem anh không khách khí làm sao!" Lãnh Tịnh chuẩn bị đi qua.

Bạch Tuyết cuống quýt giữ chặt Lãnh Tịnh.

"Lãnh Tịnh, hôm nay anh làm sao vậy? Đều là người quen, đang định làm gì?" Bạch Tuyết suy nghĩ, A Hồ nếu là thân thích Lãnh Dạ, Lãnh Tịnh cũng có thể nhận biết. Thân thích nếu mà đánh nhau thì không tốt!

A Hồ nếu như bị đánh, cô làm sao có thể bàn giao với Lãnh Dạ !

"Cái gì mà người quen? Anh làm sao người quen với anh ta! Tuyệt nhi, anh ta là người quen của em sao? Sao em lại che chở anh ta vậy!"

"Lãnh Tịnh anh đang cố tình gây sự, anh còn như vậy em thật sự tức giận!" Bạch Tuyết cũng trợn mắt.

"Em còn dám tức giận? Em thật sự không biết em làm như thế hậu quả sao à? Nếu như bị anh anh biết, anh ấy sẽ như thế nào? Không cần anh nhắc nhở rm chứ? Sự tình trước kia chẳng lẽ em quên rồi hả? Anh anh là ai, em và anh đều rất rõ ràng, anh ấy quyết không cho phép em có qua lại với đàn ông khác!" Lãnh Tịnh tức giận nói ra.

Bạch Tuyết sững sờ, đúng vậy, sự tình trước kia, cô vẫn không có nhớ rõ, xem ra Lãnh Tịnh biết chuyện phát sinh giữa họ.

"Chuyện trước kia? Em xác định không nhớ rõ!" Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Tuyết nhi, em sao vậy? Chuyện trước kia, làm sao em lại không nhớ rõ?" Lãnh Tịnh giật mình nhìn Tuyết nhi mê mang, Lang Vương nói với anh Tuyết nhi quên đi sự tình trước kia, anh còn tưởng rằng là Lang Vương cố ý nói như vậy, để anh chết tâm với Tuyết nhi, chẳng lẽ là thật?

"Em cũng không biết!" Bạch Tuyết ủy khuất nói.

"Như vậy, những chuyện phát sinh ngày đó em đều quên hết sao?" Lãnh Tịnh giơ ngón tay lên chỉ về phía hàng áo lót, hôm đó Bạch Tuyết cùng Lang Vương đi shopping, Bạch Tuyết một mình đi mua áo lót, sau đó gặp Bạch Lan, còn phát sinh rất nhiều chuyện không vui ở nơi đó, chẳng lẽ cô đều quên rồi hả?

Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn vào cửa hàng quần áo, thời gian giống như đảo ngược, hết thấy trở lại tình hình ngày đó, tất cả từng li từng tí, cô đều nghĩ tới!

Lãnh Dạ yêu cô là thật.

Anh yêu bá đạo với cô như vậy!

Anh không cho phép cô chịu một chút ủy khuất!

"Em nhớ ra rồi, em nhớ ra rồi, anh ấy yêu em. Thế nhưng, một đoạn thời gian dài vậy, em cũng không tin anh ấy, nhất định anh ấy rất khó chịu!" Bạch Tuyết nhớ kỹ Lãnh Dạ đã từng nói, chờ có một ngày em nhớ tới anh, em sẽ hối hận đối xử lạnh nhạt với anh như bây giờ!

Trước kia Tuyết nhi ngon ngoan làm sao, yêu anh như vậy.

"Em cũng đã nhớ lại chuyện ngày đó rồi, có phải hiện tại rời khỏi cái tên khốn khiếp kia không?" Lãnh Tịnh lạnh lùng hỏi Bạch Tuyết.

"Em có rời A Hồ hay nhớ lại chuyện ngày đó hay không thì có quan hệ gì?" Bạch Tuyết không hiểu hỏi.

"Đương nhiên là có quan hệ, quan hệ còn lớn hơn đây!"

"Lớn bao nhiêu?" A Hồ đi tới, lạnh lùng mà hỏi.

"Thì...!" Lãnh Tịnh trợn mắt nhìn A Hồ một chút, nhưng chỉ vừa mới nhìn lại, anh đã lập tức nhìn chăm chú vào A Hồ.

Trên mặt từ từ không còn biểu hiện lạnh nữa, giơ tay lên, dùng sức nện cho A Hồ một cái.

"Hồ, tại sao là anh? Anh đến đây lúc nào? Mặc thành như vậy, taôi cũng chưa nhận ra được." Lãnh Tịnh đưa tay ôm lấy A Hồ, cười lên ha hả.

Bạch Tuyết nghi hoặc nhìn Lãnh Tịnh, bất đắc dĩ lắc đầu, thì ra bọn họ đúng là nhận biết, mới vừa rồi còn khiến cho giống kẻ địch!

A Hồ khẽ cười, Lãnh Tịnh cũng không cảm thấy kinh ngạc, Bạch Hồ từ nhỏ đã không thích cười, lời nói cũng rất ít. Nhưng mà, tuyệt đối trung tâm.

"Chẳng lẽ đây chính là phương thức anh nghênh đón tôi sao? Tôi mới đến, anh đã la hét muốn đánh tôi!" A Hồ ủnị nói.

"Hiểu lầm, hiểu lầm, tôi là thân đại ca trông coi phụ nữ! Ai kêu chị dâu vừa rồi như thế, tôi nghĩ đám người là. . ." Lãnh Tịnh dùng ngón tay chỉ lung tung.

A Hồ cười, kỳ thật về sau anh ta nhìn ra là Lãnh Tịnh, cho nên mới không có thật sự tức giận.

"Này? Anh bị sao vậy, muốn đòn đúng không? Ba!" Cái gáy Lãnh Tịnh lại bị Bạch Tuyết đập cho một cái.

"Không muốn, bị một mình đại ca là đã rồi, lại tới một người thích đánh gáy mình! Thương tổn tự tôn!" Lãnh Tịnh ủy khuất oán trách, cái gáy của anh cũng không ít bị Lang Vương đánh, hiện tại đến Lang phu nhân cũng vậy!

Còn muốn cho anh ta sống hay không!

"Anh ấy là anh ấy, em là em. Bởi vì anh coi em kẻ hư, em mới nhẹ nhàng giáo huấn anh! Về sau không cho phép suy nghĩ lung tung có biết hay không?" Bạch Tuyết lạnh lùng nói ra.

Thân thể Lãnh Tịnh ngửa ra sau, giống như nhận thức lại Bạch Tuyết.

"Tuyết nhi, em thay đổi rồi, trở nên dã man, thật là theo chân người nào liền giống người đó, Tuyết nhi, Tuyết nhi dịu dàng của anh, sao em lại trở nên dã man như vậy? Chẳng qua, người ta vốn rất mềm yếu, sừng lên thì làm sao đây!" Lãnh Tịnh sâu mi khổ kiếm nói.

"Còn có thể làm sao." Đoan Mộc đi tới.

"Đoan tổng, đều tốt rồi." Bạch Tuyết đi lên trước, nhận lấy cola anh ta mua, mỉm cười nói.

"Em em? Tuyết nhi, em gọi anh ta là cái gì?" Lãnh Tịnh một tay chỉ Đoan Mộc giật mình hỏi.

"Lãnh Tịnh, không nên hồ nháo, đây là tổng giám đốc bọn em." Bạch Tuyết nhắc nhở.

"Phốc——" Lãnh Tịnh cười ha hả.

Đoan Mộc thật sự lá gan lớn rồi, lại dám thu lưu đại tẩu.

Đoan Mộc đi tới, đưa cola trong tay cho anh, nói thật nhỏ: "Cái này đều là đại ca an bài, anh không muốn gặp rắc rối, hoặc đến lúc đó chịu không nổi tôi cũng mặc kệ!" Đoan Mộc nhẹ giọng nói.

"Đại ca làm gì? Chị dâu không phải đi làm ở chỗ anh sao? Cần gì thần thần bí bí như thế?" Lãnh Tịnh lớn tiếng ồn ào.

Đoan Mộc nhú mày, xong, tiểu tử ngu ngốc này cũng không chút đáng tin, vẫn là nói ra!

Đoan Mộc quay người, bất đắc dĩ nhìn chị dâu cầm cola.

"Bạch Tuyết, thật ra thì tôi cũng phải giống như Lãnh Tịnh, gọi cô chị dâu, tôi là đại anh em kết nghĩa của đại ca! Thật xin lỗi, lừa cô!" Giọng Đoan Mộc khàn khàn nói ra.

Bạch Tuyết khẽ cười.

Ba người đàn ông không biết cô có ý gì? Lẽ ra cô bị lừa hắn là phải rất tức giận, thế nhưng vì cái gì còn cười?

"Chị dâu, không sao chứ?" Đoan Mộc và Lãnh Tịnh đồng thời hỏi.

"Tôi không sao, rất tốt." Bạch Tuyết khẽ trả lời.

"Chị dâu, cô thật không có chuyện gì chứ?" Đoan Mộc và Lãnh Tịnh lại đồng thời hỏi.

"Tôi không sao, thật sự rất tốt." Bạch Tuyết vẫn là khẽ trả lời, sau đó nhàn nhã vào một ngụm cola.

"Ồ!"

"Ồ!"

Đoan Mộc và Lãnh Tịnh đồng thời hít sâu một hơi, biết chị dâu không có việc gì, bọn họ an tâm, nếu không làm hư quan hệ đại ca cùng với chị dâu, đây là vấn đề chịu thể không nổi, còn là vấn đề rất nghiêm trọng.

"Tôi tạm thời mất trí nhớ, nhưng tôi không phải người ngu, Lãnh Dạ thật sự cho rằng tôi không nhìn ra được sao? Ngày đó tay tôi bị thương, anh ấy dám động thủ với Đoan Mộc, tôi đã biết quan hệ hai người không tầm thường! Anh ấy còn dám sai anh đi mua quần áo cho tôi, tôi đã biết quan hệ mấy người rất không bình thường. Những lý do này có đủ hay không?" Bạch Tuyết thản nhiên nói.

"Phốc—— ha ha. . ." Lãnh Tịnh cười lên ha hả, anh không nghĩ tới Đoan Mộc thể mà lại mua quần áo, còn là quần áo phụ nữ.

"Đợi một chút, Tuyết nhi, em nói cái gì? Đoan Mộc đi mua quần áo cho em, lại có công việc tốt vậy? Đại ca quá bất công, vì sao không tìm anh? Anh chính là làm về quần áo, thương tổn tự tôn!" Lãnh Tịnh phàn nàn nói.

"Khụ khụ, đích thật là mua quần áo cho chị dâu, cũng là lần đầu tiên tôi mua quần áo cho phụ nữ, không biết chị dâu có thích hay không?" Đoan Mộc lạnh lùng mặt hơi ửng đỏ.

"Cảm ơn anh, Đoan tổng, rất thích hợp." Bạch Tuyết mỉm cười nói.

"Chị dâu, cô cũng không nên gọi tôi Đoan tổng, tôi sẽ không chịu nổi, trước kia là đại ca hạ lệnh, tôi không dám chống lại, hiện tại chị dâu đều đã biết tôi cũng có quan hệ cùng với đại ca, cũng không cần cứ kêu Đoan tổng, gọi tôi Đoan Mộc đi."

"Vậy sao được, chỉ cần tôi làm việc ở chỗ anh, hơn nữa là trong phạm vi làm việc, tôi vẫn còn phải gọi Đoàn tổng, tan việc, tôi có thể gọi tên của anh."

"Không được, tại sao mọi người có thể thân cận, vì sao đều cô lập tôi?" Lãnh Tịnh ủy khuất kêu oan!

"Ai bảo trong đầu anh suy nghĩ lung tung!" Đoàn Mộc nói.

"Tôi không có suy nghĩ lung tung, tôi an phận thủ thường làm người, làm việc bốn phận, lúc nào đoán mò!" Lãnh Tịnh biến đổi, lập lập tức nghiêm chỉnh lại.

Bạch Tuyết và Đoàn Mộc đều cười rộ lên.

"Ngược lại là anh, A Hồ, anh vì cái gì lại ở chỗ này?" Lãnh Tịnh hỏi một lần nữa.

"Tôi là Lãnh tổng gọi tới." A Hồ trả lời đơn giản, đem tất cả vấn đề đều giao cho Lang Vương.

"Tôi ngất! Chẳng lẽ anh chính là. . . Đậu xanh rau má!" Lãnh Tịnh hồi hận, thì ra đi làm hộ vệ cho Tuyết nhi lại tốt vậy, có thể hưởng thụ Tuyết nhi thắt cà vạt, Tuyết nhi chỉnh quần áo.

Cái đãi ngộ này quá tốt rồi.

Sớm biết anh ta liền đáp ứng làm hộ vệ cho Tuyết nhi.

ANh ta sao lại hèn như vậy, tặng việc tốt như thế cho Bạch Hồ rồi!

"Lãnh Tịnh, anh không sao chứ? Hôm nay anh rất khác thường?" Bạch Tuyết quan tâm hỏi.

Đoan Mộc một tay dứt túi, lạnh lùng đi tới, một tay khác khoác lên bờ vai Lãnh Tịnh, "Chị dâu, cô trước đây quen biết Lãnh Tịnh, không phải anh ta chân thực, anh ta hiện tại mới là chân thực!" Đoan Mộc không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu nói.

"À?" Bạch Tuyết giật mình à một tiếng.

"Tuyệt nhiên, anh đừng nghe anh ta nói bậy! Anh vẫn là anh trước kia."

"Chị dâu, xem ra trước kia cô không có thực sự hiểu rõ Lãnh Tịnh, kỳ thật. . ." Đoan Mộc nhú lông mày, ra vẻ khó khăn nói.

"Kỳ thật cái gì?" Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.

"Kỳ thật, mặt mũi rơi đầy đất, khắp nơi đều là."

"Này? Đoan Mộc, hôm nay anh quá phẫn rồi đấy, mặt mũi tôi đều rơi đầy đất, Cậu nhìn thấy mặt mũi của tôi rồi hả?" Lãnh Tịnh tức hốt hốt nói, nếu như không phải mình ở trước mặt của cô, nhất định anh sẽ không để anh ta bại hoại thanh danh của mình như thế! Hiện tại dưới tình huống này, giống như càng bôi càng đen!

"Thấy rồi, dưới chân chị dâu giẫm lên một mảnh mặt mũi của anh!" Đoan Mộc chỉ chỉ dưới chân Bạch Tuyết, không khỏi lắc đầu.

"Anh, giao hữu vô ý!"

"Không có cách, tôi là người thành thật, là thích nói thật, không nên trách tôi." Đoan Mộc ra vẻ khó khăn nhìn lấy Lãnh Tịnh.

"Anh là người thành thật, là thành thật, đến chị dâu đang hoàng anh cũng dám lừa gạt, chị dâu đi làm ở công ty anh, anh lừa gạt chị dâu lặp đi lặp lại nhiều lần, thật sự là đáng hoàng đáng thương! Chị dâu thiện lương như vậy anh cũng nhẫn tâm xuống tay! ! ! Tôi? Ai! Mặc cảm!" Lãnh Tịnh cũng học

Đoan Mộc lắc đầu, biểu hiện cũng bất đắc dĩ, còn có sự đồng tình nhìn Bạch Tuyết. Trong ý tứ của anh cũng chưa hề nói một câu nói dối, toàn bộ là đại là lời nói thật.

"Được rồi, hai người không cần đấu võ mồm, nhìn xem A Hồ tốt bao nhiêu, rất yên tĩnh, A Hồ chúng ta đi trước đi, bọn họ nói một mẻ, thì sẽ ngoan ngoãn rồi." Bạch Tuyết kéo A Hồ muốn rời quầy.

"Đúng rồi, Đoan tổng?" Bạch Tuyết bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Đoan Mộc, trong lòng Đoan Mộc vui vẻ, đây là chị dâu gọi anh ta cùng đi sao. Trong lòng không khỏi đắc ý, đồng thời tự đắc nhìn sang Lãnh Tịnh một chút.

Còn vẻ bày ra tư thế lạnh lùng, ưỡn ngực, hai tay cùng lúc sửa sang quần áo một chút, sau đó một tay lạnh lùng cắm vào túi quần.

Lãnh Tịnh làm bộ đáng thương nhìn vào Bạch Tuyết, giống như đứa trẻ sắp bị vứt bỏ.

"Tuyết nhi. . . Em cứ đi như thế a? Không lưu lại một áng mây, vì sao không đem mang anh theo. ." Lãnh Tịnh thâm tình nhìn vào Bạch Tuyết, ngay lúc anh thâm tình, cái ót bị một bàn tay đánh nữa.

"Anh, vẫn là đi làm việc cho tốt. Chị dâu, tôi tới đây." Đoan Mộc đắc ý cười.

"Đoan tổng, trước thanh toán, chúng tôi ra ngoài chờ anh." Bạch Tuyết ngọt ngào cười một tiếng, sau rồi lôi kéo A Hồ đi ra.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Đàn Ông Tốt Đáng Sợ

“Phốc—— ha ha ha! Đoan tổng, vẫn là đi thanh toán trước đi thôi?”
Lãnh Tịnh cười ha ha, giọng điệu ra vẻ thâm trầm nói với Đoan Mộc.

Đoan Mộc lấy thẻ vàng ra, không để ý tới Lãnh Tịnh, đi thẳng đến quầy tính tiền.

Ba người Bạch Tuyết rời khỏi cửa hàng, xe nhanh chóng đi tới một nhà hàng Tây thanh nhã.

“Đoan tổng, bây giờ trong lúc tôi đi làm, chúng ta vẫn là giống như trước đó, anh vẫn nên gọi tôi là thư ký Bạch đi.” Bạch Tuyết lễ độ nói.

“Được rồi, thư ký Bạch.” Đoan Mộc cũng khôi phục vẻ mặt trong thương trường, trở nên nghiêm túc, dù sao đây là đi gặp khách hàng.

“Tổng giám đốc, chúng ta không phải đến nói chuyện sao? Làm sao lại lựa chọn chỗ này?” Bạch Tuyết vốn cho rằng sẽ tới chỗ như là văn phòng, không nghĩ tới lại là nhà hàng Tây.

“Tuyết tổng yêu thích thanh tĩnh, mà lại không thích ở trong văn phòng, cho nên chúng ta hẹn ở chỗ này.” Đoan Mộc chăm chú giải thích nói.

“Tổng giám đốc, tôi hiểu rồi.” Bạch Tuyết lễ phép trả lời.

Bạch Tuyết không có để ý trong miệng Đoan Mộc gọi là Tuyết tổng, cô cho là Đoan Mộc nói Tiết tổng.

Nếu như cô biết người phụ nữ này là —— Tuyết tổng.

Đoán chừng Bạch Tuyết sẽ suy nghĩ nhiều, cũng sẽ hỏi nhiều một chút, chỉ là, cô không có để ý xưng hô trong miệng Đoan Mộc.

Ba người đi vào nhà hàng Tây, Đoan Mộc ở phía trước, Bạch Tuyết ở bên trái, A Hồ ở bên phải, người không nhiều, vị Tuyết tổng kia hẳn là sẽ không phản cảm.

Bọn họ dưới sự hướng dẫn của phục vụ, đi vào một gian phòng rất độc đáo.

Bên trong rất rộng rãi, để cho người ta có loại cảm giác gia đình.

Bên ngoài ban công là chỗ thích hợp đến ngồi bàn họp, bên trong thì có thể thích hợp dùng bữa.

Nơi này xác thực giống như văn phòng, cũng thích hợp ăn cơm.

Cảm giác rất giống nhà, một bên nhà ăn, một bên phòng họp.

Bạch Tuyết đi vào, cũng cảm giác rất ấm áp.

“Xin chào, tôi là Đoan Mộc, để nghe đại danh Tuyết tổng từ lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.” Đoan Mộc lịch sự nói ra, nhưng những lời khách sáo này, cũng hoàn toàn không phải nịnh nọt dối trá, anh ta không phải loại người ưa thích a dua nịnh hót, chỉ là, khi anh ta thấy Tuyết Hoa, thì những lời này không khỏi nói ra.

Anh ta không kiềm chế được nói ra như vậy, đến chính anh ta cũng không khỏi sững sờ, không biết còn tưởng rằng anh ta cố ý nói!

Kỳ thật, Đoan Mộc chỉ nghe truyền ngôn Tuyết tổng ẩn cư nước Mỹ lâu dài, luôn luôn hiền đức nữ tính, trên người bà có sự truyền thống của phụ nữ Trung quốc, chẳng qua anh ta chỉ coi đó là lời đồn, không nghĩ tới khi

nhìn thấy Tuyết tổng, anh ta biết những truyền ngôn kia đều là thật, cho nên mới có thể không chế được nói những lời này.

Nhưng mà, Tuyết Hoa nhưng không có vươn tay bắt tay với Đoan Mộc, bà nhìn vào Bạch Tuyết không chớp.

Cô bé này, sao bà nhìn lại thấy quen mắt vậy?

Rất giống...

“Tuyết tổng?” Đoan Mộc giật mình kêu một tiếng, lập tức nghiêm túc đánh giá Tuyết tổng, bà mặc dù nhưng đã phụ nữ trung niên, nhưng vẫn rất đẹp, trên thân lại có khí chất càng hấp dẫn người, nhất là cặp mắt kia rất đặc biệt, cũng nhìn rất quen mắt, giống như thấy qua ở đâu, không khỏi theo mắt Tuyết tổng quay đầu nhìn phía Bạch Tuyết.

“Hai người?” Đoan Mộc không khỏi nói ra nghi vấn trong lòng.

Đôi mắt đẹp của Bạch Tuyết lập tức rưng nước, cái Tiết tổng này cô đã gặp qua, cô thật sự đã gặp qua, lần trước hình ảnh xuất hiện trong gương ở nhà, người phụ nữ đó chính là bà, sẽ không sai, lúc ấy Lãnh Dạ còn nói cô có thể thấy được tương lai, cô không tin, không nghĩ tới bà thật sự trở về nước, lại là loại thân phận này trở về nước!

Mẹ của cô lại là nhân vật lợi hại như thế!

Bà lợi hại như vậy, thế mà cho tới bây giờ cũng không có tới tìm cô, vài chục năm, cô đã sống cuộc sống thế nào? Người khác không biết, trong lòng cô hiểu rõ!

Sinh hoạt chung một chỗ với người như mẹ kế, mỗi ngày đều bị mắng ngược, ăn không đủ no, uống không đủ khát, càng ngủ không ngon!

Những cái này trong lòng cô cũng không đáng kể, cô tin tưởng mẹ rất yêu cô, cho nên cô kiên cường thẳng đến đây!

Cô nghe dì Mai nói qua, mẹ là phụ nữ nông thôn, chắc hẳn nhất định là ở nơi nào chịu khổ? Cho nên cô nỗ lực học tập, nỗ lực sống, chính vì nhanh chóng lớn lên, qua tìm mẹ, để cho mẹ được sống cuộc sống tốt, thương bà, yêu bà.

Không nghĩ tới bà lại sống tốt thế, là bà chủ, còn ẩn cư ở nước Mỹ, có sản nghiệp lớn như vậy, còn có độc quyền gì đấy! Trong nội tâm bà duy chỉ không có con gái như cô, không phải như vậy thì những năm này, vì cái gì bà không tìm cô!

Bỗng nhiên, thiện lương vô ích!

Trái tim thật đau!

Ước mơ tốt đẹp bị phá hư, cô thà rằng hi vọng người phụ nữ này không phải mẹ của cô, cô tình nguyện mẹ của cô là một người nông dân.

Nghĩ đến nông dân, Bạch Tuyết bỗng nhiên nhớ lại khi cô rời khỏi Lãnh Dạ, cô trốn đến một thôn hẻo lánh, người đàn bà đã che chở cô trăm bề, cô tình nguyện đó là mẹ ruột cô, cũng không cần người mẹ lời hại như này!

Bà trôi qua tốt như vậy, có tiền như vậy, thế mà một lần cũng không tới tìm cô, không hỏi xem cô trôi qua có tốt hay không?

“Đoan tổng, vị này là?” Tuyết tổng run rẩy hỏi.

“Cô ấy là...” Đoan Mộc vừa định nói vị này là thư ký Bạch, chỉ cần anh nói ra là thư ký Bạch, Tuyết Hoa sẽ nghĩ đây là Bạch Tuyết, nhưng Bạch Tuyết không cho bà biết!

Nếu những năm này, bà đều không muốn con gái, không nhớ cô!

Như vậy, bà cũng không cần thiết lại có quan hệ gì với cô!

“Tuyệt tống, xin chào, tôi là thư ký của Đoan tống.” Bạch Tuyết lễ phép trả lời, thu hồi thương tâm vừa rồi.

Nước mắt bị cô nuốt vào trong bụng.

“Chào cô, mời ngồi.” Tuyết Hoa lễ độ nói.

“Cảm ơn.” Bạch Tuyết lễ phép trả lời.

Nhưng mà, cũng không có ngồi, bởi vì Đoan Mộc còn đứng lấy, cô làm sao dám! Tuyết Hoa nhìn thấy Bạch Tuyết không có ngồi, thế là.

“Bưng tống mời ngồi, nơi này không phải văn phòng, không cần câu nệ như vậy, chúng ta coi như liên hoan, tâm sự.” Tuyết Hoa đánh giá Bạch Tuyết.

Đoan Mộc ngồi xuống.

Bạch Tuyết và A Hồ cũng ngồi xuống theo.

“Tuyệt tống thật là khiến người lau mắt mà nhìn.” Đoan Mộc nói từ đáy lòng. Nhưng mà, Bạch Tuyết lại không thể nào ưa thích, Đoan Mộc sao vậy, lúc nào miệng ngọt như vậy, trước kia cũng không gặp anh nói chuyện dễ nghe như vậy, hôm nay bị sao, lại nói dễ nghe!

“Đoan tống, quý danh thư ký của ngài?” Tuyết Hoa mở lời hỏi trước.

Bạch Tuyết đương nhiên đoán được bà có ý gì?

Vừa rồi không chỉ là cô phản ứng chấn kinh, đến Tuyết tống cũng rất khiếp sợ!

“Tuyệt tổng, khách khí rồi, quý danh không dám nhận, tôi họ... Lãnh.”
Bạch Tuyết đành bất đắc dĩ theo họ chồng.

Cô lúc này, không muốn nhận người mẹ đã vứt bỏ con gái!

Không phải bởi vì mười tám năm trước bà từ bỏ cô, mà là bởi vì mười tám năm qua, bà sống tốt như thế, thế mà đều không nhìn cô một chút!

Đoan Mộc giật mình!

Tình huống này là sao?

Đại ca thật quá mức, thế mà để chị dâu theo họ mình!

Thật là người đàn ông bá đạo!

Người đàn ông tốt đáng sợ!

Không khỏi bắt đầu đồng tình cho chị dâu, thật khó cho cô!

“Tuyệt tổng, thư ký của tôi họ Lãnh, là thư ký tốt, làm việc hết sức chăm chỉ, người cũng không tệ.” Đoan Mộc cười nói, Bạch Tuyết giật mình, thì ra hôm nay tổng giám đốc của cô nói ngọt như thế không chỉ nhằm vào Tuyệt tổng, mà với cô cũng thế.

Chỉ là, anh không thấy lạ vì sao cô họ Lãnh sao?

Đoan Mộc thấy rất kỳ lạ, chẳng qua anh lại không có vạch trần!

Bạch Tuyết và Đoan Mộc trả lời, hiển nhiên để Tuyết Hoa thật bất ngờ, cũng rất thất vọng!

“Cảm ơn Đoan tổng khách lễ, kỳ thật, tôi không có tốt như vậy, nỗ lực làm việc là chức trách của tôi.” Bạch Tuyết ra vẻ khách khí nói.

Bọn họ đàm xong công việc, Đoan Mộc chọn món ăn, ngoại trừ Đoan Mộc, Bạch Tuyết cùng Tuyết Hoa đều ăn không biết vị, A Hồ căn bản là còn không có thích ứng thực vật nhân gian, ăn cũng rất ít.

“Thư ký Lãnh ăn rất ít, khó trách gầy như vậy, ăn nhiều chút, những thức ăn này rất có dinh dưỡng.” Tuyết Hoa cầm đĩa gấp cho Bạch Tuyết một miếng.

Đoan Mộc may mắn, may mắn đem chị dâu đến, cô quả nhiên là ở đâu đều làm người thương.

Bên người có đại ca xem cô như là bảo bối, trong công ty anh ta mặc dù là tổng giám đốc, lại cũng không dám xem cô như nhân viên sai sử, miễn cho đại ca đau lòng!

Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ nói A Hồ cũng rất yên tĩnh, quả nhiên là thật, ngoại trừ buổi sáng giới thiệu một chút, anh ta gần như không có chủ động nói chuyện, với lại rất an tĩnh!

Cuối cùng kết thúc cái gọi liên hoan, Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, mặt quay về phía người mẹ mình đã nhớ thương mười mấy năm, lại muốn làm bộ như người xa lạ, quả thực là một loại tra tấn!

Trong lòng Bạch Tuyết thấy phiền, ngồi lên xe, rầu rĩ không vui.

“Chị dâu, có phải mệt mỏi hay không? Không bằng tôi đưa cô về nghỉ?” Đoan Mộc vừa lái xe vừa hỏi, tuy anh ta nhìn thấy Bạch Tuyết khác thường, nhưng anh ta cho rằng nhất định Bạch Tuyết tức giận đại ca, nào có loại đàn ông, để người phụ nữ theo họ mình! Quá bá đạo!

“Tôi không mệt, muốn đi uống một ly, được không?” Thực sự trong lòng Bạch Tuyết khó chịu, rất nín nhịn!

“Có thể!” Đoan Mộc nghe Bạch Tuyết muốn đi uống một ly, liền nhớ lại chuyện tuyệt thế trước kia Bạch Tuyết uống say.

Đoan Mộc mang Bạch Tuyết và A Hồ đi tới quán Bar không tề, gọi cho hai người bọn họ hai ly không phải rượu mạnh.

“Hai người uống trước đi, tôi rất quen ông chủ của nơi này, tôi qua chào hỏi đã.” Đoan Mộc nói xong cũng rời đi, anh ta là muốn đi gặp ông chủ gì chứ, anh ta và ông chủ nơi này căn bản không quen, thực ra là muốn đi gọi điện cho Lãnh Dạ.

Còn tốt hiện tại Lang Vương cùng bọn nhỏ đã trở về, bọn nhỏ cầm bồn hoa nhỏ trực tiếp đi vào phòng ngủ của chúng, Lang Vương đi dừng xe, điện thoại vang lên.

Xem xét là Đoan Mộc, liền nghe.

“Đại ca, anh ở đâu vậy? Nhanh đến đây đi, chị dâu giống như rất không vui, nói muốn uống rượu, tôi lo lắng chị dâu tí nữa uống say, có thể không chống đỡ được!” Đoan Mộc cảm thấy rất cần phải giao chị dâu lại cho đại ca, miễn cho dâu uống say anh ta lại không giải quyết được, phụ nữ uống say rất khó chiều!

“Vì sao cậu lại mang cô ấy tới quán Bar?” Lang Vương không vui hỏi.

“Đại ca, chị dâu không vui, cho nên cô ấy muốn uống rượu. Đại ca, không phải anh em nói anh, lần này anh quá phạm rồi, không phải là do anh chộc chị dâu sao!” Ý của Đoan Mộc ý chị dâu phiền lòng, tám thành bởi vì chị dâu bị đối họ Lãnh!

Nào có loại đàn ông vậy!

Ép buộc người ta sửa họ!

Lang Vương sững sờ, anh sáng sớm rời đi, nào có chộc tới cô!

“Là cô ấy nói rồi chộc tới cô ấy sao?” Trong nháy mắt ngữ khi Lang Vương lạnh lẽo, Đoan Mộc giật mình.

“Chẳng lẽ chị dâu họ Lãnh không có quan hệ tới anh hay sao?” Đoan Mộc thử hỏi một chút.

“Họ Lãnh?”

“Hôm nay có người hỏi chị dâu họ gì? Chị dâu lại nói họ Lãnh!” Nói tới chỗ này, Đoan Mộc lại thấy ủy khuất thay cho Bạch Tuyết.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Mời Pháp Sư Đuổi Quỷ

“Mấy người ở đâu?” Nghe được Đoan Mộc nói Bạch Tuyết lấy họ mình, Lang Vương biết nhất định là cô nhìn thấy mẹ rồi. Chỉ là, không nghĩ tới cô lại không có nhận mẹ!

Đoan Mộc nói địa chỉ cho anh biết, Lang Vương lại xe đi qua.

Ngay lúc Bạch Tuyết cùng Đoan Mộc đi về, Tuyết Hoa trực tiếp trở về quán rượu, bà rất khó chịu, cái cô gái họ Lân kia có bộ dạng rất giống bà lúc còn trẻ, nhưng mà không phải Tuyết nhi của bà!

Có người gõ cửa.

Mở cửa là bà xã Bạch Hàn.

“Là bà?” Tuyết Hoa thấy bất ngờ.

“Bà không phải muốn gặp Tuyết nhi sao? Ngày đó sau khi bà về, tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn đem chuyện bà tìm nó nói cho Tuyết nhi, hôm nay tôi mời Tuyết nhi đến, hai người nói chuyện đi!” Bà xã Bạch Hàn ra vẻ rất không tình nguyện nói.

“Bà, cảm ơn.” Tuyết Hoa kích động nói.

“Tuyết nhi, vào đây.” Bà xã Bạch Hàn kéo Bạch Lan đứng bên qua.

“Đây là Tuyết nhi của bà, hai người nói đi.” Bà xã Bạch Hàn nói xong cũng rời đi.

“Tuyết nhi, Tuyết nhi...” Tuyết Hoa nhìn Bạch Lan gọi, tuy bộ dạng Tuyết nhi không phải là rất giống bà, nhưng lại rất giống Bạch Hàn, không nghĩ tới Tuyết nhi không có chút nào theo bà!

Bạch Lan đi vào, ngồi xuống, cái gì cũng không nói!

“Tuyết nhi, ta biết con nhất định hận ta, hận năm đó ta vứt bỏ con!” Tuyết Hoa khóc nói, bà không nghĩ tới Tuyết nhi lạnh lùng như vậy! Chẳng lẽ thông báo tìm mẹ không phải do cô tìm kiếm!

Thế nhưng vì cái gì sau cùng còn viết: Mẹ, trở về đi, Tuyết nhi đã lớn...

Chẳng lẽ đây không phải Tuyết nhi của bà!

Bạch Lan vẫn không nói lời nào!

“Tuyết nhi, nói cho mẹ, rốt cuộc phải làm sao đền bù tổn thất cho con, con mới tha thứ cho mẹ?” Tuyết hoa không biết để Bạch Tuyết tiếp nhận mình như nào, trong lòng cũng rất xoắn xuýt.

Ai!

Đáng thương cho lòng cha mẹ thiên hạ!

Vô luận bình thường dốc lòng cơ nào, khi gặp được con cái của mình, đều không thể lý trí suy nghĩ, nhờ có nơi này là Bạch Lan, nếu như bà nói với Bạch Tuyết những lời này, sẽ càng thương tổn Bạch Tuyết!

“Muốn cho tôi gọi bà là mẹ cũng được, chẳng qua, bà có biết những năm này tôi làm sao qua được hay không, các bạn trong trường học đều cười tôi bị mẹ ruột vứt bỏ, nói tôi là đứa trẻ không ai cần! Những thứ này đều quên đi! Xem ra bà làm ăn cũng không tệ, bà vì cái gì không tìm đến tôi, Xem ra

bà không giống như là nuôi không nổi con của mình?” Bạch Lan nỗ lực để cho mình diễn.

Tuyết Hoa khóc!

Bạch Lan dừng một chút, còn nói thêm:

“Bà có tiền như vậy, chẳng lẽ mỗi rỗi cũng nuôi không nổi sao? Trước kia tôi nhỏ, có lẽ bà nuôi không nổi tôi, thế nhưng, hiện tại bà nhìn mình đi, chẳng lẽ bà vẫn nuôi không nổi tôi sao?” Bạch Lan gầm nhẹ.

“Mẹ sai rồi, mẹ hối hận, lúc trước không nên đẻ con lại!”

“Vậy lần này bà trở về làm gì? Là lương tâm bộc phát, hay là đến khoe khoang bà bây giờ sống tốt bao nhiêu?” Bạch Lan đã diễn, mang theo tiếng khóc nước nở quát.

“Con à, mẹ không có muốn khoe khoang gì! Con hiểu lầm mẹ rồi!” Tuyết Hoa cuống quýt giải thích.

“Bà là bà chủ, đương nhiên không biết dân thường chúng tôi sinh sống thế nào! Nhìn xem bà bây giờ chỗ nào cũng tốt, bà có biết tôi sống thế nào không?”

“Mẹ có lỗi với con, có lỗi với con, ta quyết định, đem công ty ta chuyển về tên tuổi của con, đây cũng là mục đích lần này ta về, mẹ càng lúc càng già, không có nhiều kinh nghiệm quản lý công ty nữa, con là con gái mẹ, đây cũng là thứ duy nhất mẹ có thể cho con!” Tuyết Hoa nước mắt đầy mặt nói.

Bà không nghĩ tới đứa bé ác như vậy, cũng không nghĩ tới Tuyết Nhi sẽ nói chuyện với mình như vậy, nghe ra, Tuyết Nhi không có một chút tình cảm với bà! Nhìn thấy bà, cũng không có vẻ vui sướng!

“Bà xem đó mà làm! Có việc gọi điện thoại cho tôi, tôi còn có việc, đi trước.” Bạch Lan đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút, Tuyết nhi, con có thể cùng ta trò chuyện nữa không?” Tuyết Hoa khổ sở hỏi.

“Tôi còn có việc, không rảnh!” Bạch Lan nói xong, mở cửa rời đi.

Sau khi Bạch Lan rời khách sạn, mẹ cô ta chờ ở bên ngoài.

Tiến vào trong xe.

“Mẹ? Làm như vậy không tốt lắm? Trong lòng con rất lo lắng xảy ra chuyện!” Bạch Lan không nỡ nói.

“Không có việc gì, ở chỗ này bà ta không biết người nào? Vả lại bà ta cũng không dám đi ra rêu rao, lo lắng gặp người quen biết trước đây, năm đó thanh danh của bà ta cũng không phải tốt! Mặc dù bây giờ lẫn vào không tẻ, nhưng phong cách làm người. Ta hiểu rõ bà ta, yên tâm.” Bà xã Bạch Hàn đặc ý nói.

“Nếu như bị Bạch Tuyết chết tiệt kia biết, chúng ta liền xong rồi! Cái Lãnh Dạ kia cũng không phải người dễ trêu!” Bạch Lan nhú mày, lo lắng nói.

“Đừng để ý tới bọn họ, nghĩ biện pháp để bà ta mang con đi sang Mỹ, đến lúc đó xí nghiệp của bà ta về con rồi.”

“Không cần đi Mỹ.” Bạch Lan khẽ nói.

“Ngốc à, con không muốn đi Mỹ sao?”

“Bà ấy nói hiện tại sẽ chuẩn bị chuyển công ty cho con.”

“A? Thực sao?”

“Vâng.”

“Quá tốt rồi, không nghĩ tới sự tình thuận lợi như vậy, hừ! Người phụ nữ kia vẫn là dễ lừa gạt như vậy.” Bà xã Bạch Hàn đắc ý nói.

***

Một bên khác, ngay lúc Lang Vương vừa tới quầy rượu, Bạch Tuyết đã uống hai chén, trong lòng cô rất khó chịu.

“Dạ...” Nhìn thấy Lãnh Dạ tiến đến, Bạch Tuyết ngọt ngào kêu một tiếng, Đoan Mộc không khỏi rung mình một cái, ỏn ẻn như thế, thật chịu không được!

“Đại ca, giao cho anh, anh em tôi rút lui!” Đoan Mộc vừa định đi, lại bị Lang Vương nắm chặt cổ áo.

“Đi đâu?”

“Anh đã tới, tiểu đệ tôi đây có phải nên rút lui không?”

“Nói một chút, hôm nay xảy ra chuyện gì?” Lang Vương lơ lửng kéo Đoan Mộc đi ra.

Đoan Mộc đem chuyện hôm nay nói cho Lang Vương nghe một năm một mười.

“Ừm, tôi hiểu rồi, cậu về đi.” Lang Vương trở về quán bar.

“A Hồ, qua đi lái xe tới đây, chờ tôi ở cửa.”

“Vâng.” A Hồ rời đi.

Bạch Tuyết nhìn chằm chằm ly rượu ngấn người, sắc mặt càng ngày càng trắng.

“Đang nhìn cái gì? Chúng ta về nhà đi, bọn nhỏ đều nhớ em.”

“Lãnh Dạ, anh xem một chút, trong này có anh. A? Còn có Lan Lan, hai người thế mà gạt em gặp mặt riêng tư!” Bạch Tuyết nói thầm, ánh mắt nhìn chăm chăm ly rượu.

Lúc này, Bạch Tuyết đã mất đi tín nhiệm với người bên cạnh, người mẹ cô yêu nhất đã đa thương cô! Cô hiện tại không muốn tin tưởng bất luận kẻ nào!

Thế sự khó liệu, tạo hóa trêu người!

Người mẹ từ nhỏ đến lớn một mực muốn gặp, lại là người phụ nữ thành công!

Ha ha! Ở trong lòng thâm lương cười lạnh hai tiếng!

Chính là người phụ nữ mạnh như vậy, lại vứt bỏ con gái của mình, lại từ bỏ mười tám năm!

Hiện tại cô trưởng thành, bà đến rồi!

Có ý gì sao!

Càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt chảy xuống!

Lang Vương đau lòng cho cô!

“Em nhìn thấy anh cùng với Bạch Lan, anh có thể cũng vứt bỏ em hay không?” Bạch Tuyết thâm lương nhìn Lãnh Dạ hỏi.

Lang Vương không biết nói gì!

Bởi vì anh biết loại chuyện này không có khả năng phát sinh! Người phụ nữ kia cho không, anh cũng không cần!

Bạch Tuyết nhìn về phía ly rượu lần nữa.

“Há, hai người không phải gặp riêng tư, anh là muốn gết nó! A —— sao anh làm vậy? Tuy nó không tốt, nhưng anh cũng không thể nhẫn tâm như vậy! Mặc kệ như thế nào nó cũng là em gái cùng cha khác mẹ, giáo huấn nó là được, tại sao anh có thể!”

Bạch Tuyết đã có chút chệnh choáng, choáng đầu hô thầm nói, cũng may cô bưng ly rượu nói những lời này, người bên cạnh đều biết cô uống nhiều quá, nói mê sảng thôi!

Không có người để ý Bạch Tuyết nói cái gì!

“Em nhìn thấy cái gì?” Lang Vương lạnh lùng hỏi.

“Em nhìn thấy một tay anh bóp lấy cổ Bạch Lan, nó không thể hít thở, một mực giãy dụa, sau nhưng bất động rồi!” Bạch Tuyết hoảng sợ đặt ly rượu xuống, lắc lắc cái đầu, giống như muốn làm rõ hình ảnh vừa thấy.

“Cái loại người chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, cô ta không an phận làm người, tìm đường chết!” Lang Vương lạnh giọng nói ra.

“Nói cho em biết, em có phải lại sinh ra ảo giác hay không?”

“Không phải ảo giác, là báo trước tương lai.” Lang Vương nhẹ giọng nói.

“Nhanh đi.” Bạch Tuyết lôi kéo Lang Vương rời đi.

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Có việc gì?” Lang Vương hiếu kỳ hỏi.

“Xảy ra chuyện rồi, em còn thấy một Đại Pháp Sư tới nhà của mình, ông ta tiến về đám nhỏ.” Bạch Tuyết kinh hoàng nói ra.

Quả nhiên, Đại Pháp Sư đã tới nhà Bạch Hàn, ông ta hẹn bà xã Bạch Hàn đi qua đuổi quỷ.

Ba đứa nhỏ cũng luôn ở bên trong phòng chiếu cố Thụ mẹ.

Bỗng nhiên cảm giác trong phòng khách có gì đó quái lạ, thế là đi ra xem một chút chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc bọn nhỏ vừa đi ra khỏi phòng ngủ chưa được hai bước, liền bị một chậu máu tanh giội qua, ba đứa nhỏ lạnh lợi tránh đi, ai ngờ những thứ này lại giội thẳng vào Bạch Hàn.

Kỳ thật, cái máu tanh này chính là máu chó, có thể trừ tà.

Ba đứa nhỏ là linh đồng chuyển thế, đương nhiên cũng không sợ máu chó!

“Các người đang làm cái gì vậy?” Bạch Hàn nổi giận dùm dùm đi đến trước mặt bà xã mình quát.

“Bọn chúng, ba đứa tiểu quỷ này không phải người! Hôm nay tôi sẽ để đại sư thu phục bọn chúng!” Bà xã Bạch Hàn kinh hoàng tránh đến phía sau đại sư nói.

Bạch Hàn sững sờ, thì ra bà xã ông đã hoài nghi bọn nhỏ rồi.

Từ hôm qua biết bọn nhỏ đặc biệt, ông một mực cầm cầm kính phóng đại nghiên cứu nhìn xem trên thân bọn nhỏ xảy ra chuyện gì?

“Ông ngoại, ông nhanh đi tắm một cái đi, đại sư là tới bắt quỷ, bọn con cũng không phải quỷ, sẽ không sợ ông ta!” Thiên Tâm che mũi nói, bởi vì mùi trên người ông ngoại thật là khó ngửi!

“Được được, hiện tại ông ngoại đi tắm.” Bạch Hàn đi vào phòng tắm.

Nhưng mà, trong phòng ngủ bọn nhỏ.

Có một tia sáng, táo đỏ từ dưới gầm giường bay ra, sau đó bay đến bên cạnh chậu hoa.

“Bái kiến Thụ mẹ.” Giọng của Táo đỏ miều nói ra.

“Đứa bé, ta hiện tại đã không phải là Thụ mẹ, sở dĩ ta phục hồi, là có chuyện vẫn chưa hoàn thành, ta tới giúp Lang Vương cùng Mẫu Đơn tiên tử một tay, nếu như kiếp này Mẫu Đơn tiên tử cùng Lang Vương lại không cách nào đi đến kết thúc yên lành, chúng ta đều phải chạm mặt đại kiếp.

Người là Vương Mẫu phải tới bảo vệ Mẫu Đơn tiên tử, ta thân là Thụ mẹ, đương nhiên sẽ giúp người tu thành chính quả.” Thụ mẹ hiền hòa nói ra.

“Đa tạ Thụ mẹ.” Giọng Táo đỏ vang lên.

“Người phải nghĩ biện pháp, để Mẫu Đơn tiên tử phát hiện người, sau đó đem người trồng ở trong bồn của ta, đến lúc đó ta sẽ có biện pháp.”

“Đa tạ Thụ mẹ.” Táo đỏ nói lời cảm tạ một lần nữa, sau đó lại bay xuống mặt đất, lộ cột lặn vào gầm giường.

Trong phòng khách, đại sư bận rộn đã hơn nửa ngày, cái gì cũng không có bắt được, bọn nhỏ từng đưa ngòi trong phòng khách, ăn hoa quả, rất rảnh rỗi.

“Đại sư, chuyện gì xảy ra? Còn không bắt bọn chúng lại?” Bà xã Bạch Hàn gấp gáp hỏi.

“Thu cái gì mà thu? Bọn chúng đều là người!” Đại sư tức hển hển quát.

“Đại sư, ông thật hồn nhiên, lời của bà ta ông cũng chịu nghe, mỗi ngày bà lão đó đều gọi nhóm chúng tôi là mấy tên tiểu quý! Chẳng lẽ gọi tiểu quý cũng là quý sao? Như vậy tôi gọi ngài là quý, ngài có phải cũng là quý không?” Thiên Tâm thở phì phò nói, bị cái đại sư lung tung chỉ vẽ nửa ngày, quả thực là vũ nhục nó!

“Ai! Làm người ngồi vào tình trạng này, rất khổ cực nói, chúng ta vẫn là đi mua đậu hủ, hung hăng đụng vào, được chưa!” Niệm Niệm rất đồng tình nói.

Ngay lúc Lang Vương cùng Bạch Tuyết vào cửa, vừa vặn nhìn thấy đại sư bụm mặt khóc chạy!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Biết Rồi Em Sợ Sói, Anh Còn Biến Thân

“Niệm Niệm, chuyện gì xảy ra?” Bạch Tuyết hiểu kỳ hỏi.

“Mẹ Bạch Tuyết, vị đại sư kia nói không muốn sống! Bọn con đều khuyên ông ấy phải sống mới tốt!”

“Bọn con nói ông ta biết, cho dù ông không muốn sống, cũng phải nghĩ tới người thân của mình? Nào ngờ ông ta nói: Ông ta không có người thân, thật sự là đáng thương! Cho nên khóc chạy, đoán chừng muốn đi tự sát!” Thiên Tâm tỏ vẻ bất đắc dĩ mà buông tay nhỏ nói.

Bà xã Bạch Hàn nhìn trợn tròn mắt! Đại sư đều không đối phó được mấy tên tiểu quỷ, vậy phải làm sao bây giờ?

Bà ta run rẩy trở ở trong phòng ngủ của mình, tiếp tục suy nghĩ biện pháp, xem ra phải mời đại sư lợi hại hơn đến rồi!

“Bọn con hôm nay chơi thế nào? Hải lòng không?” Bạch Tuyết biết hôm nay Lãnh Dạ mang bọn nhỏ đi dạo chơi ngoại thành.

“Hôm nay rất vui vẻ, mù mù, chúng con và cha còn mang về một cây thần kỳ, mẹ có muốn nhìn một chút hay không?” Niệm Niệm thử hỏi một chút, chuyện này, về sau có cơ hội đều phải nói cho mẹ, hiện tại để cho cô biết chúng nuôi thụ mẹ trước.

“Không được, mẹ uống chút rượu, rất đau đầu, muốn ngủ một chút, khi mẹ tỉnh dậy sẽ xem cây của các con có được hay không?” Bạch Tuyết quả thật có chút buồn ngủ.

Chủ yếu hôm nay gặp được mẹ, không nghĩ tới mẹ sống tốt như vậy, rất thương tâm! Tâm tình không tốt, lại uống rượu, cho nên mới xuống tinh thần!

“Được rồi, mẹ đi nghỉ trước đi.” Niệm Niệm cười, hôn một cái ở bên trên mặt Bạch Tuyết.

Hai đứa bé khác đã lôi kéo Lang Vương đi vào phòng ngủ của chúng, đương nhiên là đi xem Thụ mẹ rồi.

Bạch Tuyết trở lại phòng ngủ của mình, sau đó mặt ủ mày chau nằm xuống, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi.

***

Đêm ——

Lại là đêm đen như mực!

Nhờ ánh trăng nhìn lại, rất quen thuộc, nơi này đều rất quen thuộc, lại là thiết kế đầu sói, tất cả vật phẩm trang sức đều dùng hình dáng đầu sói, chẳng lẽ? Cô lại tới Yêu Giới?

Lang Tộc?

Bạch Tuyết khê bầu tay mình một cái! Đau quá!

Biết đau, như vậy thì không phải nằm mơ!

Thế nhưng, làm sao cô lại tới được đây?

Sờ sờ đến chỗ đặt nệm, cô nhớ kỹ lần trước nơi này có một ngọn nệm đỏ thắm, cô không thích đêm tối, cái gì cũng không thấy rõ lắm, cho nên đầu tiên là thắp sáng nơi này đã.

Nơi này nếu là Yêu Giới, vì sao lạc hậu như vậy, không phát minh ra đèn điện chứ? Chẳng lẽ nơi này đều dùng đèn ma pháp biến thành?

Đúng vậy, yêu quái trên TV, chỉ cần cái gì liền biến cái đó.

Có lẽ, bọn họ yêu quái vạn năng, không cần phát minh điện!

Thế nhưng, sinh hoạt ở nơi này thật vô cùng nhàm chán, không có điện thoại, không có tivi, càng không có máy tính!

Trời ạ —— không có máy tính sống thế nào?

Không buồn bức chết mới là lạ!

Trong lòng rất bức bối đi đốt nệm.

Lần này may mắn chính là, quần áo ở trên người mình, còn mang theo đồng hồ tới, tối thiểu còn biết hiện tại mấy giờ, tuy nhiên điện thoại di động ở trong túi sách, không có mang theo trên người, nhưng mà, có đồng hồ đeo tay cũng là hạnh phúc.

Mượn ánh sáng nhìn xem, đã là mười một giờ tối, cô nhớ kỹ cô và Lãnh Dạ về đến nhà, cùng bọn nhỏ nói vài câu liền trở về phòng, sau đó ngủ mất, hiện tại chính là ở đây, chẳng lẽ thời gian ở Yêu Giới cùng nhân gian còn có chênh lệch!

Đã mười một giờ, tại sao Lang Vương không có trở lại?

Cô nhớ rõ lần trước, cô là Lang Hậu ở đây, bọn họ vừa thành thân, chẳng lẽ bây giờ cô đã bị đày vào lãnh cung sao? Bên người đến tiểu nha hoàn cũng không có, lần trước cô nhớ rõ có một cô bé trên đầu cài hoa tảo.

Nản chí ngồi ở trên giường, lần trước cô không biết làm sao trở về, lần này cô phải làm sao trở lại thế giới của cô đây?

Lang Vương nơi này, nhất định là có rất nhiều người Lang yêu làm phụ nữ, trên TV thấy nữ yêu tinh đều đẹp mà hung ác, không biết yêu tinh nơi này có ăn người hay không?

Không nghĩ tới, cô xuất hiện ở đây lần nữa, còn đàn độn u mê ở chỗ này, lại òn bị cho vắng vẻ!

Đều đã là mười một giờ đêm, cô có một mình ở đây, rõ ràng là bị ném bỏ!

Thì ra đàn ông trên thế giới đều giống nhau, ở trong thế giới của cô, đàn ông có tiền liền nuôi tiểu tam, nuôi sự đa tình! Nhưng mà, Lang Vương là chủ nơi này, thân phận đặc thù như thế, là tộc trưởng, đoán chừng muốn bò lên trên giường không kể xiết.

Vì cái gì thương tâm luôn là phụ nữ?

Tuy rằng cô biết cái này có lẽ cũng chỉ là một giấc mộng, thế nhưng gặp gỡ nhân vật bên trong cũng là hiện thực!

Phụ nữ phòng không gối chiếc, đàn ông bên ngoài tiêu dao khoái hoạt!

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên cho rằng Dạ của cô cũng không tệ lắm, vẫn rất si tình với cô.

Không được, vì bọn nhỏ, vì Lãnh Dạ, cô nhất định phải mau trở về.

Lần trước dọa ngất trở về, lần này không có người dọa cô làm sao bây giờ? Không, hẳn là không có sói làm cô hoảng sợ thì sao bây giờ?

Ngủ, ngủ có lẽ có thể trở về, nghĩ tới đây, Bạch Tuyết chuẩn bị cởi giày lên giường.

Bỗng nhiên nghĩ đến, để chứng minh nơi này là không phải là mộng cảnh? Không bằng cầm đồ vật ngủ, nhìn xem sau khi tỉnh lại có những thứ kia hay không?

Đi dạo trong phòng một vòng, tìm một đồ vật nhỏ, đặt ở bên trong túi áo, lại trở về bên giường.

Thực không biết rõ, đồ mà Bạch Tuyết cầm ở trong tay là vật chi thân của Lang Vương, là đêm đó Lang Vương thành thân, đưa cho cô, cô một mực không mang, cho nên liền ném một bên, món đồ kia là một ngọc bội có hình sói, đây là vật truyền Lang Tộc, nghe nói phụ thân Lang Vương lưu lại cho Lang Vương, Lang Vương chưa từng nhìn thấy phụ thân mình, những chuyện này đều là mẫu thân anh nói cho anh biết.

Bởi vì mẫu thân phản bội Lang Vương, trong lòng Lang Vương khó chịu, mỗi lần nhìn thấy khối ngọc bội này liền càng khó chịu hơn, thế là lần trước trở về triệu hồi Bạch Hồ, anh liền để khối ngọc bội này ở lại Yêu Giới, không tiếp tục mang theo!

Nhưng mà, lúc này Bạch Tuyết cầm ngọc bội cũng là ngọc bội lần trước Lang Vương để lại. Đồng thời, căn phòng này là phòng riêng của Lang Vương, bao gồm phi tử anh không được vào.

Bạch Tuyết trở về bên giường lần nữa, đang chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên phát hiện một thứ trắng trắng di chuyển, mà lại càng đến càng gần.

Bạch Tuyết thấy không rõ lắm bên ngoài, thế là, cầm lấy ngọn nến đi ra gần cửa, đi được hai bước mới phát hiện không phải thứ gì, là một Bạch Lang toàn thân lông trắng, cô cuống quýt đi về, cầm ngọn nến trốn lên bên giường.

Không tệ, tiến đến cũng là Lang Vương, anh ta biến thân rồi.

Lang Vương cho rằng Bạch Tuyết đã biết anh là Lang Vương, đương nhiên phải thích ứng chân thân của anh, bởi vì về sau ra ngoài, Bạch Tuyết sẽ gặp được một sói khác, nếu như bây giờ cô còn sợ hãi anh, đến lúc đó nhìn thấy những con dân đó, chẳng phải là sợ hơn sao!

Cho nên, Lang Vương chỉ muốn để Bạch Tuyết tiếp nhận chân thân của anh, chỉ thế thôi!

Lang Vương càng đến gần càng gần, Bạch Tuyết kinh hoảng tránh qua chân giường, Lang Vương đau lòng nhìn vào Bạch Tuyết, anh chỉ là muốn để cho cô mau mau quen với chân thân của anh, cô vẫn là sợ hãi như thế!

“Không được qua đây, tôi biết anh là Lang Vương, anh muốn ăn tôi sao?” Bạch Tuyết khiếp đảm nói.

“Thân ái, bốn vương làm sao lại ăn em được, em là Lang Hậu của bốn vương, làm sao có thể làm vậy?” Lang Vương nghi hoặc nhìn cô, cô thế mà dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, giống như là không nhận ra vậy!

Chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia nói cho anh biết, cô đều không nhớ rõ! Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ từ sau lần đó, cô đối tốt với anh, đều là giả? Mỗi ngày cô đều cười với anh, cũng là giả vờ sao? Không phải vậy, thì tại sao hiện tại lại có loại phản ứng này?

“A, anh đến cùng muốn làm gì? Tôi đã nói rồi, tôi không phải Lang Hậu của anh, tôi không phải người nơi này, tôi là bị các người bắt tới, thả tôi trở về, tôi đã có con, cũng có người đàn ông.” Bạch Tuyết gầm thét, hoảng sợ nhìn Lang Vương đứng ở bên giường.

“Không cho phép nói bậy, sao em lại không phải là Lang Hậu, em có biết là bao nhiêu người muốn vị trí này hay không, ta biết em không quan tâm danh phận, nhưng mà, chỉ có có em là Lang Hậu, các nàng mới không dám làm khó em.” Lang Vương xoắn xuýt nói ra, cô gái nhỏ giống như là bị kích thích rất lớn, nếu không làm sao nói chuyện bừa bãi như vậy!

Anh đã về trễ rồi, anh đã nói với cô, bọn nhỏ muốn đi bắt đom đóm, mới vừa rồi là anh cùng bọn nhỏ bắt đom đóm, cho nên chơi đến bây giờ mới trở về, chuyện này cô hẳn phải biết.

Lúc đó bọn nhỏ còn kêu cô cùng đi qua, cô nói sợ hãi đêm tối, cho nên không có cùng theo cùng, làm sao trở về, cô giống như là biến thành người khác?

Lang Vương nghi hoặc nhìn cô, rất là không hiểu!

Bạch Tuyết cực lực để mình bảo trì trấn định, có lẽ trấn định, anh sẽ không công kích cô. Thế nhưng, cô làm sao trấn định, mặc cho ai bị một con sói để mắt tới còn có thể trấn định hay sao !

Sợ hãi co lại giường, hy vọng có thể cách Lang Vương xa một chút, sự an toàn cũng nhiều thêm một phần, tận lực bất động, cô bất động, chỉ cần cô không công kích Lang Vương, Lang Vương hẳn sẽ không tổn thương cô? Tuyết đối không nên làm anh phát bực, nếu không anh sẽ nhào tới, còn xé xác cô ra ăn!

Lang Vương nhìn thấy toàn thân Bạch Tuyết phát run, rất không đành lòng!

Bọn họ vừa thành thân không lâu, cô còn có rất nhiều chuyện phải thích ứng, thế nhưng hiện tại nếu như cô không tiếp thụ được chân thân của anh, cô liền không có tư cách làm Lang Hậu, đây là quy định tổ tông, người phụ nữ của Lang Vương phải tôn trọng Lang Vương đầu tiên, nếu như phụ nữ bên ngoài Lang Tộc mà không sợ sói thì mới có thể được làm Lang Hậu Lang Hậu, cho nên Lang Vương mới gấp gấp biến trở về chân thân như vậy.

“Anh, anh ,anh, anh thật sự là Lang Vương, biết nói chuyện!” Bạch Tuyết trực tiếp trợn mắt, ngất xỉu, ngọn nến trong tay rơi mất, thân thể ngã

qua một bên, cô biết như vậy có thể trở lại sinh hoạt hiện thực. Nhưng mà cô té xỉu cũng không phải làm bộ, cô là bị Lang Vương dọa ngất!

Ai chịu nổi một con soid đầy lông toàn thân là người đàn ông của mình!

Không bị dọa ngất mới là lạ!

Lang Vương nhìn thấy Bạch Tuyết bị anh dọa ngất, cau mày, cô vẫn là sợ hãi chân thân của anh! Là anh quá gấp để cho cô tiếp nhận anh là sói sao? Nếu cô là Mẫu Đơn tiên tử, vì sao nguyên thần của cô vẫn chưa trở lại?

Có lẽ đến ngày đó, cô sẽ không sợ hãi chân thân của anh!

Ngày thành thân đó cô cũng bị anh dọa ngất, về sau một mực rất tốt, vì sao hôm nay lại khác thường như hôm đó?

Lang Vương bất đắc dĩ biến trở về, ôm Bạch Tuyết vào trong ngực, trực tiếp ấn huyết nhân trung!

Bạch Tuyết mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, nhìn thấy Lang Vương yêu nghiệt, không, rất giống Lãnh Dạ yêu nghiệt, Lang Vương và Lãnh Dạ giống nhau, đến ánh mắt kia đều rất giống, chỉ là ánh mắt của bọn họ màu sắc không giống!

Lang Vương tuy đã tu luyện một ngàn năm, nhưng ánh mắt của anh thủy chung không giống ánh mắt nhân loại, cho nên Bạch Tuyết nhìn thấy ánh mắt Lang Vương lúc này mới mà màu mắt thực sự.

“A! Anh thả tôi ra!”

Bạch Tuyết cuống quít tránh thoát ôm ấp của Lang Vương, trừng đôi mắt to.

“Anh là cố ý đúng không? Lần trước tôi tới, anh cũng biến thành sói, anh biết rõ tôi sợ hãi, lần này còn biến thành sói, anh muốn biến khiến tôi chết sao, Nếu không anh chính là đồ ngốc bị thần kinh! Biết rõ tôi sợ hãi, còn biến thân!” Bạch Tuyết gầm nhẹ, cái Lang Vương này đúng là vô cùng quá phận, tại sao có thể như vậy, đã có thể làm người, làm gì không có việc gì phải dùng bốn chân bước đi! Thành tâm, nhất định là thành tâm!

“Lần trước em té xỉu là em yêu cầu tôi biến thân cho em xem một chút, lần này, là tôi không tốt!” Lang Vương nhíu lông mày, lạnh giọng nói ra.

“Cái gì mà anh không tốt? Tôi thấy anh chính là thành tâm, thành tâm muốn hù chết tôi, như vậy tôi liền trở về không được đúng không? Anh là yêu quái, khó trách trong Tây Du Ký, yêu quái đều thích phụ nữ nhân gian, thì ra thật là như vậy. Tôi trước còn tưởng cái kia đều là tác giả Thừa Ân nói bừa, thì ra thật là như thế!” Bạch Tuyết chớp lông mi thật dài ủ rũ khuất nói.

Cô khuất, hiện ở thời đại này không có Đường Tăng đi lấy kinh, càng không có Tôn Ngộ Không, như vậy người nào tới cứu cô đây!

Cô hiếu kỳ, lần này té xỉu tại sao không có trở về, lần trước té xỉu cô liền trở về nhân gian, lần này làm sao còn ở nơi này?

Lang Vương nhìn thấy Bạch Tuyết nói không mạch lạc, biết tiểu cô bị hù không nhẹ! Vô cùng đau lòng, là anh sơ suất, không có suy nghĩ kỹ càng liền biến thân, lại con đêm hôm khuya khoắt, khó trách cô sợ như thế!

Cho nên, về sau vẫn là cẩn thận một chút, lúc nào cô có thể tiếp nhận thời đánh mới biến thân vẫn là không muộn, những trưởng lão phía ngoài kia dù sao vẫn là muốn cho anh chút mặt mũi!

Lang Vương tuy biết mình là yêu quái, nhưng bị người phụ nữ mình yêu mến nói đến như vậy trong lòng vẫn không thoải mái!

“Em rất chú ý tôi là yêu quái?” Lang Vương đau lòng hỏi.

Bạch Tuyết bỗng nhiên cảm giác anh rất thương tâm, anh rõ ràng cũng là yêu quái, chẳng lẽ còn không cho người ta nói sao?

Cô cũng không thể nói anh là người!

“Cái kia, cũng không có chú ý nhiều, chỉ là tôi vẫn là muốn phiền Lang Vương đại nhân một việc, ngài là Lang Vương vĩ đại đúng không, xin hỏi có thể hay đưa tôi về nhà không?” Bạch Tuyết cố gắng bình tĩnh nói.

“Nhà? Nơi này về sau chính là nhà em, chẳng lẽ em không biết tạm thời em không thể trở về thế giới nhân loại sao? Thủ hạ Ma vương đã chờ em ở nơi đó! Chẳng lẽ em thà rằng chết cũng không nguyện ý ở cùng với ta?” Lang Vương đau lòng hỏi.

“Anh nói tôi không hiểu nhiều lắm?” Bạch Tuyết không biết Lang Vương nói nhiều như vậy là có ý gì?

“Ta nói là, em không muốn chết thì phải ở lại nơi này, chỉ đơn giản như vậy.” Lang Vương lạnh lùng nói.

Bỗng nhiên, Lang Vương ôm chặt lấy Bạch Tuyết, ấn đầu của cô vào người, sau đó còn nói nhỏ bên tai cô .

“Không nên nói, có người nghe lén, bọn họ đều là thuộc hạ Trưởng lão, đến để giám thị em có được với bản vương hay không? Nhìn xem em có ngoan hay không?” Lang Vương nói thật nhỏ.

Bạch Tuyết vui mặt trong ngực Lang Vương, ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía, quả nhiên có phía trên mặt đất có bóng dáng, quả nhiên có người nghe lén, thì ra chỗ nào đều có người xấu, chỗ nào đều có tiểu nhân!

Anh là Lang Vương, tốt hơn hoàng thượng nhân gian, xem ra hậu cung cũng rất hắc ám!

Bạch Tuyết biểu hiện rất ngoan, ở chỗ này cô ngoại trừ nhận biết Lang Vương còn có một cô bé táo, những người khác cũng không thể tin tưởng, cho nên phối hợp với anh một chút đi! Miễn cho anh bị người đẩy ngã khỏi địa vị, đến lúc đó cô cũng gặp nạn theo!

Bạch Tuyết không biết bên ngoài là yêu xấu, hay là yêu tốt? Nhưng cô cảm giác được Lang Vương tạm thời có thể tin được.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Lãnh Dạ Là Lang Vương

“Tôi có thể giúp anh, nhưng anh phải đáp ứng tôi, nghĩ biện pháp đưa tôi trở về?” Bạch Tuyết nhẹ giọng nói.

Lang Vương ôm Bạch Tuyết càng chặt hơn.

“Chỉ cần em không sợ chết, anh nguyện ý cùng em trở về, dù sao vì em anh đã ở nơi đó ngây người lâu như vậy!” Lang Vương nói thật nhỏ.

Bạch Tuyết bỗng nhiên tránh thoát Lang Vương, khiếp sợ nhìn anh.

“Anh anh anh?” Bạch Tuyết vừa rồi giống như hiểu ra, anh nói với cô, anh đã ngây người ở nhân gian thật lâu, nói như vậy Lang Vương là người cô quen biết, anh anh?

“Tuyệt nhi, hôm nay em sao thế?” Lang Vương hoang mang hỏi, cô gái nhỏ của anh vẫn luôn rất tốt, vì sao bây giờ trở nên khác thường như vậy, giống như đêm thanh thân vậy! Nháo tới hơn nửa đêm cũng không cho ngủ, lần này lại là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là không thích ứng hoàn cảnh nơi này, phản ứng quá độ?

“Anh cũng gọi tôi là Tuyệt nhi!” Bạch Tuyết nói thật nhỏ. Cho tới nay cô lo lắng, chuyện cô sợ hãi vẫn là phát sinh rồi!

Anh gọi cô Tuyệt nhi, người đàn ông kia cũng gọi cô Tuyệt nhi!

Bọn họ có phải là... Một người không!

“Tuyệt nhi, nếu như em thật sự muốn trở về, anh sẽ nghĩ biện pháp, em không nên như vậy, anh rất lo lắng?” Lang Vương nhìn Bạch Tuyết mang sắc mặt trắng bệch, đau lòng nói ra, nếu để cho cô ở chỗ này ủy khuất thế, anh thà rằng cùng cô quay về!

Cho dù nơi đó hiện tại nguy hiểm trùng điệp!

“ANH có phải là Lãnh Dạ không?”

Lang Vương sững sờ, chẳng lẽ cô gái nhỏ bị bệnh, đột nhiên lại hỏi anh có biết Lãnh Dạ hay không, đang mở ra trò đùa gì thế!

Anh chính là Lãnh Dạ, cô cũng biết, cô hỏi như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ tinh thần rối loạn?

Có lẽ là cô quá nhớ nhà, mới lại biến thành như bây giờ, hôm đó thành thân, cô cũng muốn trở về, về sau cô lại bị chân thân của anh dọa ngắt, chờ cô tỉnh lại, tất cả bình thường. Tuyệt nhi vẫn là Tuyệt nhi của anh, rất vui vẻ, mỗi ngày cùng bọn nhỏ chơi trong hoa viên, thế nhưng, hôm nay là có chuyện gì?

Thì ra Bạch Tuyết sau khi ngủ ở nhân gian, linh hồn xuyên thẳng đến Yêu Giới, cùng linh hồn Bạch Tuyết ở Yêu Giới vào tương lai hợp lại làm một, hiện tại linh hồn Bạch Tuyết đến tương lai, đương nhiên bài xích Lang Vương, hiện tại Bạch Tuyết còn không biết Lãnh Dạ cũng là Lang Vương, Lang Vương cũng là Lãnh Dạ!

Nhưng mà, Yêu Giới trong tương lai, Lang Vương hiện ở bên cạnh Bạch Tuyết là đã Bạch Tuyết đã tiếp nhận anh, cho nên mới đi theo Lang Vương trở lại Yêu Giới.

Chỉ là, linh hồn Bạch Tuyết hai lần xuyên tới, cảm xúc khác thường, để Lang Vương lo lắng thân thể Bạch Tuyết xảy ra vấn đề!

Vừa rồi Bạch Tuyết hỏi Lang Vương có biết Lãnh Dạ hay không, Lang Vương quả thực bị hù dọa rồi, anh lo lắng cô ở chỗ này xuất hiện bệnh gì!

Nhưng mà, Lang Vương vẫn không hiểu, vì cái gì phần lớn thời gian cô đều rất vui vẻ chứ?

“Em không biết ai là Lãnh Dạ sao?” Lang Vương thăm dò hỏi.

“Sao tôi lại không biết, Lãnh Dạ là người đàn ông của tôi, là cha của con tôi. Tôi đang hỏi anh có biết Lãnh Dạ hay không?” Bạch Tuyết thử nhìn Lang Vương.

“Em tốt nhất nhìn anh xem sao?” Lang Vương khẽ vén một đầu tóc dài ra sau, để Bạch Tuyết nhìn kỹ ngũ quan của anh.

Bạch Tuyết đánh giá ngũ quan Lang Vương, cô run rẩy lui về phía sau mấy bước, thẳng đến khi dựa vào giường, không đường có thể lui!

Cái Lang Vương này mặt mũi giống Lãnh Dạ như đúc, duy chỉ có màu mắt là có chút khác, cái khác gần như một người.

Chẳng lẽ bọn họ là...

“Hiện tại biết anh có biết Lãnh Dạ hay không rồi chứ?” Lang Vương lạnh giọng hỏi, cô gái nhỏ để ý anh là Lang Vương như vậy, khiến anh rất không vui, cũng rất đau lòng! Còn đau lòng hơn!

“Hai người là một người...” Bạch Tuyết khiếp sợ hỏi.

“Chẳng lẽ em hi vọng chúng ta là hai người sao?” Lang Vương lạnh giọng hỏi, bị cô gái nhỏ làm cho hồ đồ rồi!

“Thế nhưng, anh anh không phải Lãnh Dạ sao? Làm sao thành Lang Vương?” Bạch Tuyết lừa mình dối người hỏi một câu.

“Lãnh Dạ là bốn vương, không có bốn vương ở đâu ra Lãnh Dạ, ở thế giới của em thì gọi Lãnh Dạ. Kỳ thật, nơi đó cũng không hoàn toàn xem như thế giới của em!”

“Anh anh có ý gì?” Bạch Tuyết run rẩy hỏi. Cái gì gọi là không hoàn toàn? Chẳng lẽ cô cũng không phải là người? Là yêu? Hay là nửa người nửa yêu?

“Anh hiện tại xác mình với em, Bạch Tuyết, anh là Lang Vương, Lãnh Dạ chính là anh, anh vì em mới tới nhân gian, thẳng đến khi em hoàn toàn tiếp nhận anh, sau đó còn có bọn nhỏ, chúng ta trở lại đây.” Lang Vương đem khoảng thời gian này nói gọn cho Bạch Tuyết.

“Ý của anh là em đã biết anh là Lang Vương, đồng thời cam tâm tình nguyện đi theo anh về, còn có con của em cũng tới đúng không?” Bạch Tuyết giật mình hỏi.

“Em đương nhiên biết anh là Lang Vương, không phải vậy sao em lại đến, mà em còn cam tâm tình nguyện đi theo anh tới. Còn có, bọn nhỏ tự đương nhiên là theo chúng ta.” Lang Vương thản nhiên nói.

“Để cho em suy nghĩ một chút?” Bạch Tuyết bỗng nhiên đau đầu.

Chẳng lẽ cô đến được tương lai, như vậy lần trước đến, cũng là chuyện tương lai sắp xảy ra mới đúng!

Thế nhưng, lần này, cô phải trở về làm sao, nếu như cô vĩnh viễn ở lại đây, tương lai sẽ sống cũng với Lang Vương thế nào!

“Lang Vương, nếu như em nói em không phải Bạch Tuyết trong thời gian này anh sẽ tin tưởng chứ?” Bạch Tuyết biết Lang Vương cũng là Lãnh

Dạ, như vậy rất cần nói ra tình hình thực tế, nếu không cô vẫn không cách nào trở về!

“Em? Chẳng lẽ em là Bạch Tuyết đến từ quá khứ?” Lang Vương nghi ngờ hỏi, anh cũng đang hoài nghi Bạch Tuyết vì sao bỗng nhiên có thể như vậy, giống như hoàn toàn không biết anh, hơn nữa còn không tiếp thụ được anh là Lang Vương, trước kia cô đã tiếp nhận, làm sao lại biến thành bộ dáng sợ hãi anh như thế, cái này rất đáng hoài nghi!

“Vâng.” Bạch Tuyết kiên định nói ra.

“Hiện tại Bạch Tuyết đi nơi nào rồi?” Lang Vương nghi ngờ hỏi.

“Hiện tại anh trả lời em một vấn đề, lần trước anh và em, cũng là đem thành thân kia, có phải em ngắt không? Anh có nhớ em một mực yêu cầu anh đưa em về, lúc ấy em hẳn là tới tương lai. Nhưng em không biết anh là ai, cho nên em bị dọa ngắt, em vốn cho rằng đây chẳng qua là một giấc mộng thôi, về sau trở lại thế giới của em, Lãnh Dạ nói cho em biết, em có bản lĩnh báo trước tương lai, em không tin, em một mực xem lần kia như một giấc mộng.

Hiện tại em tin tưởng, đây không phải mộng, là tương lai. Em đi tới tương lai của chúng ta. Nhưng mà em rất cần trở về, nơi đó còn có con của chúng ta, còn có anh, nếu như em một mực không đi, Lãnh Dạ ở đó sẽ nóng nảy. Còn có, nơi này hiện tại còn không có thuộc về em, rất nhiều chuyện cần một quá trình phát triển, hiện tại em còn không thích ứng được nơi này!”

“Anh phải làm thế nào? Em đi, Tuyết có thể cũng không còn không?” Lang Vương thương tâm hỏi.

“Lần trước, sau khi em ngắt, anh có thấy em không?” Bạch Tuyết hỏi.

“Lần trước, sau khi em té xỉu, tỉnh lại vẫn luôn rất tốt, cho tới hôm nay.”
Lang Vương thành thật trả lời.

“Vậy là tốt rồi, lần này em trở về, Bạch Tuyết vẫn sẽ còn đó, nơi này chỉ là tương lai của chúng ta, chỉ có em trở về mới có tương lai.” Bạch Tuyết tin tưởng vững chắc mà nói.

Lang Vương đi lên trước, dịu dàng ôm lấy Bạch Tuyết : “ Tất cả đều sẽ tốt.” Anh thâm tình hôn lên trán Bạch Tuyết một chút.

“Em nghĩ anh có biện pháp đưa em về nhà đúng không?” Bạch Tuyết khẽ hỏi, biết Lang Vương cũng là Lãnh Dạ, cô cũng không có sợ như vậy, dù sao chuyện các con của cô vẫn rất kỳ lạ, trái tim của cô đã được rèn luyện trở nên kiên cường, xem như biết Lang Vương là yêu quái, cũng chỉ đành tiếp nhận, ai kêu cô yêu người đàn ông này!

Chuẩn xác mà nói là yêu con sói này!

“Ừm, chẳng qua, em ở lại với ta một đêm được chứ?” Lang Vương cầu xin.

“Thế nhưng em ở lại, anh không lo lắng bên kia sẽ nóng nảy sao?” Bạch Tuyết khó xử hỏi.

“Khi em ở chỗ này, thời gian nơi đó đều sẽ dừng lại, chờ em trở về, bên kia vẫn là tình hình em đang ngủ say.” Lang Vương nói thật nhỏ.

“Nếu thật như vậy, được thôi, chẳng qua em muốn đi nhìn bọn nhỏ?”
Bạch Tuyết đưa tay ôm lấy eo của Lang Vương.

Thì ra anh là Lang Vương, khó trách bên cạnh cô phát sinh nhiều chuyện lạ như vậy, thì ra đều là bởi vì anh!

Anh là Lang Vương, anh lại thật sự là Lang Vương!

Cô cũng hoài nghi tới vô số lần, rốt cuộc anh có phải nhân loại hay không?

Cô một mực trốn tránh hiện thực, trốn tránh anh kỳ lạ, trốn tránh anh đặc biệt!

Cô không phải là không có nghĩ tới bọn nhỏ đều giống anh! Chỉ là cô không muốn thừa nhận!

“Đáp ứng anh một chuyện được chứ?” Lang Vương đau lòng hỏi.

Bạch Tuyết không có trả lời, gật gật đầu.

“Trước kia, anh rất lo lắng hù đến em, cho nên một mực lừa gạt em, không dám nói cho em thân phận chân thật của anh! Anh lo lắng sau khi em biết sẽ rời anh đi, anh lo lắng em biết thì sẽ sợ anh, anh lo lắng sau khi em biết không hề yêu anh...” Lang Vương đem mặt chôn ở hõm cổ Bạch Tuyết. Giọng khê nước nở, anh nhịn quá lâu, nhẫn quá cực khổ!

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội có thể tự mình nói ra với người phụ nữ mình yêu, anh là Lang Vương, Lãnh Dạ là Lang Vương, Lang Vương cũng là Lãnh Dạ. Anh đã chờ cái thời khắc này thật lâu! Chờ thật lâu.

“Sao anh lại ngốc như vậy? Anh là người rất sáng suốt, vì sao không tìm cơ hội nói? Kỳ thật, em một mực luôn chờ anh nói! Cho dù anh không phải con người, em cũng sẽ không rời khỏi anh, có lẽ lúc ấy em sẽ bị hù dọa, nhưng em vẫn yêu anh, giống bây giờ, không phải em không sợ hãi hay sao? Trừ phi anh cố ý biến thành sói làm em sợ!” Bạch Tuyết bị Lang Vương làm cảm động, cái mũi chua xót.

“Có biết không? Anh chờ đợi ngày này, đã đợi quá lâu!” Lang Vương đau lòng nói ra.

“ Bao lâu?” Bạch Tuyết khẽ hỏi, cô muốn biết người đàn ông này yêu cô lúc nào? Hiện tại phải nói co sói này đã yêu cô lúc nào?

“ Một ngàn năm rồi!” Lang Vương đau lòng nói ra, gương mặt lạnh lùng vẫn chôn trong người Bạch Tuyết nước nỡ, anh là nước nỡ vui sướng, nước nỡ hạnh phúc.

Cuối cùng cô cũng tiếp nhận anh, tiếp nhận anh là Lang yêu ngấm, đồng thời cô cũng yêu anh, yêu anh, còn vì anh sinh con.

Tất cả khó khăn cỡ nào!

“ Một ngàn năm sao? Không nói đùa có được không? Không buồn cười gì cả!” Bạch Tuyết bỗng nhiên có dự cảm xấu, cảm giác chuyện kích thích cũng không phải là Lãnh Dạ là Lang Vương, Lang Vương là Lãnh Dạ, chẳng lẽ còn có chuyện càng rung động cô không biết?

Kỳ thật, Bạch Tuyết dự cảm vẫn đúng, đằng sau còn có rất nhiều rung động chờ cô.

Ví dụ như, Ma vương vẫn luôn muốn lấy được bọn nhỏ và cô. Còn có mẫu thân của Lang Vương cũng trăm phương ngàn kế muốn có được ba đứa con yêu, huyết tể tạng đá thần bí.

Còn có, khối ngọc vừa rồi bị Bạch Tuyết cất vào trong túi áo kia, lại dẫn dắt Bạch Tuyết phá giải bí mật sinh tử phụ thân Lang Vương thế nào?

Hơn nữa, Cung Hàn mai phục ở nhân gian vì Bạch Tuyết cũng sắp rời đi, Cung Hàn vì cái gì phản bội ân nhân của mình, liệu chết bảo hộ Bạch Tuyết an toàn rời nhân gian đây?

Còn có, Lâm Giang một mực mê luyện Bạch Tuyết sau cùng vì cái gì đem năm trăm năm pháp lực mình tu luyện truyền cho Bạch Tuyết? Những

chuyện này vô luận cái nào đều rung động hơn so với việc Lãnh Dạ là Lang Vương.

“Em thấy anh giống nói đùa với em sao?” Lang Vương ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Bạch Tuyết, ánh mắt rất thâm thúy, không có một chút giống như đùa giỡn.

“Cái này sao được? Một ngàn năm? Em nào có lớn tuổi như vậy, còn chờ anh đến tìm em! Anh thấy em giống Lão Yêu Tinh sao?” Bạch Tuyết không thể hiểu được nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Anh Sẽ Yêu Em Bao Lâu

“Tuyệt nhi, anh đã hơn một ngàn tuổi, về duyên phận của chúng ta, về sau em sẽ rõ! Còn có một canh giờ là trời sáng rồi, anh dẫn em đi xem bọn nhỏ. trời vừa sáng, anh sẽ liền nghĩ cách để linh hồn em trở về.” Mặc dù một Bạch Tuyết, hai linh hồn đều là một người. Nhưng Lang Vương vẫn không cam lòng để cho Bạch Tuyết rời đi.

Giống như lần này cô đi, thì sẽ không trở về được!

“Được rồi, dẫn em đi gặp gặp bọn nhỏ.” Bạch Tuyết kéo tay Lang Vương rời đi.

Bọn họ ra khỏi đình viện, đi vào một lầu ba tầng.

Nơi này, lầu một là chỗ học tập của bọn nhỏ, lầu hai là chỗ chơi đùa, lầu ba là nơi nghỉ ngơi.

“Dạ, em không muốn đi vào nhìn bọn nhỏ, một số chuyện, vẫn là để nó thuận theo tự nhiên! Đây đã là tương lai, đương nhiên về sau có cơ hội nhìn, hiện tại thế là được rồi! Em cần phải trở về!” Ngay lúc sắp vào trong, Bạch Tuyết bỗng nhiên hồi hận, cô yêu con của mình. Nhưng mà bây giờ cô lại không thuộc về nơi này, các con còn ở nhân gian chờ cô, cô hẳn là nên trở về bên kia.

“Cũng được, em chờ một chút, anh qua đóng kỹ cửa lại.”

“Dạ, anh đi vào giúp em hôn bọn chúng một chút được chứ? Em ở đây chờ anh!” Bạch Tuyết nói nhỏ.

Kỳ thật, ở tòng lòng cô rất muốn đi gặp bọn nhỏ, thế nhưng đi tới cửa bỗng nhiên lại thấy khăn trương, nơi này là tương lai, không biết bọn nhỏ thế nào? Cô còn chưa có chuẩn bị nghênh đón bộ dáng bọn nhỏ bây giờ, ba đứa từ khi ở trong bụng cô, vẫn cho cô nhiều kinh ngạc, chắc hẳn hiện tại cũng sẽ không thể bình thường!

Bạch Tuyết lo lắng đương nhiên là Lang Vương hiểu: “Cũng được, chờ anh, anh lập tức quay lại.” Lang Vương hôn một cái lên môi của Bạch Tuyết, sau đó tiến vào.

Bạch Tuyết bất an nhìn toà lâu này, không nghĩ tới kiến trúc Yêu Giới cũng sẽ kinh người như vậy, phong cách thiết kế đều rất thời thượng, nhìn qua vô cùng ấm áp.

Chẳng biết rằng!

“Đây không phải là Lang Hậu sao?” Một giọng nói ngọt ngào truyền đến, Bạch Tuyết quay đầu nhìn lại, là một cô gái rất đẹp, dáng người cũng rất tuyệt.

Bạch Tuyết mới tới đây, không biết cô ta, khẽ cười, không nói gì!

Nơi này không phải nhân loại, cẩn thận là hơn! Nhất là Lãnh Dạ ở đây còn là Lang Vương, rất nhiều chuyện phải khiêm tốn thật tốt, hiện tại thân phận của cô còn là Lang Hậu, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu cho Lang Vương.

“Làm sao vậy? Mỗi ngày Lang Hậu đều cùng bọn nhỏ chơi đùa một chỗ, chỉ là tách ra một lúc mà đã nhớ chúng vậy sao?” Cô ta còn nói thêm. Vừa rồi cô ta nhìn thấy Lang Hậu luôn nhìn vào bên trong, thế nhưng vì sao lại không đi vào? Không khỏi có chút hiếu kỳ.

“Không ngủ được, tôi chỉ tùy tiện nhìn xem!” Bạch Tuyết cẩn thận trả lời

“Nhìn xem? Nơi này có gì đáng xem, mỗi ngày ngài đều tới không kể xiết, chẳng lẽ còn không nhìn đủ?” Cô gái chanh chua hỏi, Bạch Tuyết bỗng nhiên ý thức được cô gái này không phải hạ nhân, cô ta nói chuyện không chút khách khí, chắc là không sợ cô.

“Nếu như nhìn đủ thì đã không tới!” Bạch Tuyết không nhịn được mà trả lời một câu! Cô ta thật khiến mất hứng!

“Thân ở trong phúc mà không biết phúc, mỗi ngày Đại Vương đều thị tẩm người, người không đi bồi Đại Vương, mà còn chạy đến nơi này làm gì! Nếu như không có người, Đại Vương vẫn là thuộc về chúng ta! Chẳng qua, sớm muộn cũng có một ngày, Đại Vương thấy người phiền toái, chúng ta chính là ví dụ tốt nhất, Mỗi một tỷ muội chúng ta, Đại Vương đều xem như hòn ngọc quý trên tay. Người? Người mới bồi Đại Vương bao lâu! Phi tử hậu cung của Đại Vương, người nào cũng bồi Đại Vương mấy trăm năm rồi. Người sao thể tưởng tượng được!”

Bạch Tuyết khiếp sợ, cũng rất bất ngờ!

Đây là phụ nữ của Lang Vương, mà phụ nữ của Lang Vương còn không chỉ một, mà những người này đều đã bồi anh những mấy trăm năm!

Bỗng nhiên, cô rất không thích tương lai của mình, thì ra tương lai của mình lại cùng phải cùng người khác chia sẻ Lãnh Dạ!

Ở thế giới của cô, Lãnh Dạ thuộc về cô, chỉ thuộc về cô!

Nhưng mà, nơi này, Yêu Giới, anh có nhiều phụ nữ như vậy! Anh lại chưa bao giờ nói với cô, khó trách có lần lúc anh tức giận, đã nói một câu: “Vì em, anh đã đoạt tuyệt với những người phụ nữ khác! Vì anh, anh vi phạm tổ huấn từ bỏ những người phụ nữ kia! Vì em, anh thành đàn ông vô dụng!”

Lúc này, Bạch Tuyết giống như hiểu ra ý lời lúc đó mà Lãnh Dạ nói, anh vì cô, từ bỏ những phi tử kia!

Nhưng mà sẽ có một ngày, giống như người phụ nữ đó nói, cô cũng sẽ bị anh vô tình vứt bỏ?

“Trước kia, chúng tôi đều giống như cô bây giờ, rất được Đại Vương sủng ái! Ai! Đây chính là phụ nữ, bị đàn ông chơi chán thì thay người thôi! Lang Hậu vẫn nên cực kỳ trân quý thời gian hiện tại đi! Nói không chừng những ngày an nhàn của cô cũng không còn nhiều!” Cô ta nói xong rồi đi.

Nhưng vào lúc này, Lang Vương trở về, nhìn thấy Bạch Tuyết ngơ ngác đứng đó.

Anh không thích cảm giác như vậy, anh không chạm tới được tâm của cô, không biết cô đang xuất thần, hoặc là khổ sở cái gì.

“Tuyệt nhi? Sao thế?” Lang Vương cho là Tuyệt nhi đã rời đi, chẳng lẽ hiện tại Tuyệt nhi chỉ là Tuyệt nhi tương lai?

Bạch Tuyết quay đầu, kinh ngạc nhìn anh, nhìn thật lâu, lâu đến Lang Vương cho là cô không có muốn mở miệng nói chuyện. Nhưng cô lại bình tĩnh hỏi: “Anh sẽ yêu em bao lâu?”

Thật bất ngờ?

Lang Vương thấy bất ngờ?

Tại sao bỗng nhiên Tuyệt Nhi hỏi vậy?

Có đôi khi cô sẽ nũng nịu, có đôi khi cô sẽ giả tức giận, cũng có đôi khi cô sẽ nịnh làm anh vui lòng. Nhưng cô cũng rất ít dùng tâm tính này nói chuyện với anh!

Ánh mắt kia, giọng nói kia, đều rất kỳ lạ

Bộ dạng cô nhìn yên tĩnh, giống như tất cả cảm xúc đều bỏ dưới cùng, chỉ còn lại có lắng đọng, chân thật nhất.

Kỳ thật, Lang Vương cảm giác được, hiện tại tâm tình cô không tốt, thậm chí là rất khó chịu! Vì sao cô lại khổ sở? Chẳng lẽ cô không thích cuộc sống ở nơi này!

Hay là cô vẫn khúc mắc thân phận Lang Vương của anh!

Lang Vương nhíu mày, nghiêm túc đánh giá Bạch Tuyết, sau đó nói rất chân thành: “Em yêu anh bao lâu, anh liền yêu em bấy lâu, đây chính là đáp án của anh.”

Bạch Tuyết không chớp mắt nhìn Lang Vương, mặc dù bây giờ thân thể hơi nghiêng, cho dù là một bên mặt, cũng vô cùng tuần mỹ, đẹp như vậy, sẽ còn có bao thiếu nữ yêu anh?

Còn có bao nhiêu thiếu nữ đem tâm, đem thân thể cho anh?

Tuy anh trả lời nghiêm túc, rất nghiêm túc, nhưng giọng của anh giống như quá nhạt, nhạt đến cô cảm giác không có an toàn! Cô càng ưa thích cái người Lãnh Dạ, sẽ phát cáu, sẽ ăn dấm. Thậm chí tính khí nóng nảy làm cho không người ta không thể chịu được, chỉ ít, như thế anh để cho cô cảm thấy chân thực.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Anh Sẽ Yêu Em Bao Lâu 2

Hiện tại thân phận của anh là Lang Vương, anh có địa vị ở đây, có phụ nữ của anh!

Nơi này khiến anh không giống, khiến anh không được chân thực!

Cô vững tin cô càng yêu Lãnh Dạ kia, mà không phải Lang Vương!

Kỳ thật, đây chính Bạch Tuyết đi vào tương lai, loại bỏ quá trình phát triển tình cảm, cho nên cô mới nghĩ vậy!

Tình yêu cần phải từ từ tích lũy, tình yêu cần phải luyện, tình yêu cần phát triển theo tự nhiên.

“Nếu như, em chỉ thích Lãnh Dạ trước kia!” Bạch Tuyết thương cảm hỏi, trong giọng nói xen lẫn ủy khuất nhàn nhạt!

Bạch Tuyết dời ánh mắt từ trên người Lang Vương, liếc mạng căn môi, ức chế cảm xúc dâng lên trong lòng!

Ánh mắt cô ê ẩm, giống như lúc này có thứ rơi vào mắt cô!

Nhưng mà, Lãnh Dạ không trả lời!

Trầm mặc!

Bạch Tuyết thấy anh không nói, chẳng lẽ cô không nên nói lời vậy?

Nói anh cũng không trả lời, đều nói đàn ông sẽ không xúc động nếu có phụ nữ thổ lộ!

Đàn ông như vậy, vấn đề như vậy cũng rất nhạy cảm!

Anh có trả lời hay không, đều không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Chắc hẳn nói cũng không chắc nói thật!

Nếu như anh kiên nhẫn tốt, sẽ còn tốn chút tâm tư dụ dỗ, nhưng nếu kiên nhẫn của anh không tốt, thì sẽ cảm thấy người này có nhiều vấn đề muốn hỏi như vậy, rất phiền.

Tuy anh và Lãnh Dạ là một người, nhưng không giống! Rất không giống nhau!

Nếu như cô hỏi Lãnh Dạ loại vấn đề này, anh sẽ nổi giận, nói cô là người phụ nữ ngốc nghếch, nói cô là người phụ nữ ngốc không có não!

Sẽ còn hung hăng trừng phạt cô, nhưng anh bây giờ trầm mặc, anh là Lang Vương, là Lang Vương của Yêu Giới, chỉ thế thôi, cô ở trên người của anh, không thể nhìn thấy bóng dáng Lãnh Dạ!

Lãnh Dạ đi đâu?

Chẳng lẽ trước kia, Lãnh Dạ chỉ hư ảo của anh, chỉ là do anh nghĩ ra đến mê hoặc cô, tuy dùng mê hoặc có chút quá đáng, nhưng người đàn ông kia lại hoàn toàn nắm lấy lòng cô, cô bị mê hoặc triệt để!

Một lúc sau!

“Em vẫn không tin anh như vậy sao?” Lang Vương lạnh lùng hỏi, trên người anh và Lãnh Dạ chỉ có duy nhất khí thế cường đại là giống nhau, để cho người ta đè nén đè nén, để cho người ta muốn ngạt thở, để cho người ta không khỏi khản trương!

“Anh để em tin tưởng sao? Thế nhưng ở đây anh không chỉ có một mình phụ nữ là em! Anh như thế thì sao em tin tưởng? Nói không chừng có một ngày, anh sẽ chạy đến giường người khác, ôm những người phụ nữ khác ngủ! Em phải làm sao tin tưởng anh!” Bạch Tuyết cắn môi, khẽ cười, giọng điệu lạnh đến tàn nhẫn.

Cô cho rằng ở trước mặt Lãnh Dạ thì rất坦然 nhiên, chỉ ít ở trong tình yêu, cô cảm thấy mình đã đủ坦然 nhiên, có lẽ cô theo bản năng rõ ràng, trên người Lãnh Dạ có không ít những bí mật, cái này không sao, người nào mà không có bí mật chứ, anh lại có thân phận vậy, cô cũng không để ý.

Cô chỉ chú ý anh có phụ nữ ngoài cô, những phi tử kia! Cô rất chú ý.

Nhưng hai người lại cùng một chỗ, luôn có người phải tỏ坦然 nhiên, nếu như anh không nguyện ý, cô sẽ phải cố gắng坦然 nhiên.

“Xem ra, em đói bụng, nếu không sao em lại nói tới chuyện không có não vậy!” Lang Vương cười lạnh, tức giận nhìn cô.

Bạch Tuyết gần như bị cơn giận của anh hù dọa, tuy anh không có nổi giận, nhưng rõ ràng cô vẫn cảm thấy được.

Anh tức giận!

Nhưng mà, người nên tức giận phải là cô chứ!

Người đàn ông này tức giận cái gì? Anh có rất nhiều phụ nữ, cũng là anh phản bội! Làm sao lại giống như cô có rất nhiều đàn ông chứ, anh lại chất vấn lại cô, khiển trách cô!

“Anh mới không có não!” Bạch Tuyết tức giận trả lời một câu.

“Anh không có não, mới sẽ yêu đồ ngốc như em!” Lang Vương đau đớn nói.

“Anh mới là đồ ngốc, anh mới là... Anh anh anh anh vừa nói yêu em sao?” Bạch Tuyết phản ứng chậm nửa nhịp nói.

Lang Vương khẽ cười, chính là đồ ngốc như thế, để hăn yêu đến ngẫm tranh yêu đến tận trong xương tủy, đến chết cũng không đổi được, gấn bó sinh tử.

Trong nháy mắt ánh mắt Bạch Tuyết lóe sáng, thẹn thùng hỏi: “Thật sao?” Người đàn ông này nói yêu cô, con sói đáng ghét nói yêu cô, là thật sao?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Cô Gái Nhỏ Tuyệt Đối Là Khắc Tinh Của Anh

Bị cô nghi ngờ, Lang Vương hoàn toàn im lặng!

Lang Vương hoàn toàn bị đánh bại, vì sao khi phụ nữ gặp tình yêu IQ đều thấp nhất vậy!

"Chẳng lẽ anh giống như người thích nói dối sao? Đây là lần đầu tiên anh nói, nếu như không có nghe rõ thì thôi, lời này anh tuyệt đối không nói lại lần hai!" Lang Vương kiên quyết, đây chính là lần đầu tiên anh nói yêu một người, đồ gốc lại hỏi anh có nói thật hay không?

Vũ nhục!

Bị cô hoài nghi, là vũ nhục lớn!

Nhưng, tại sao anh lại không giận nổi!

Khắc tinh!

Cô gái nhỏ này đúng là khắc tinh của anh!

Bạch Tuyết suy nghĩ một chút, nhón chân lên, đưa tay vòng lấy cổ anh, mặt dựa vào mặt của anh, nhỏ giọng nói, "Em tin anh, em, cũng, yêu, anh" Bạch Tuyết dùng tiếng chỉ có chính mình nghe được, chẳng qua, lời quan trọng như vậy, Lang Vương vẫn vênh tai lên, nghe được tất cả. Lập tức khóe miệng kéo lên.

Bạch Tuyết vẫn luôn cảm thấy, giữa người yêu thì nên nói ra sẽ tốt, che giấu, có đôi khi lại không cần thận bỏ lỡ rất nhiều, cho nên, cô tình nguyện lựa chọn nói ra.

Anh cười biếng nhác, khôi phục thần sắc cũ : "Nếu biết tâm ý của anh, như vậy về sau cũng không cần hoài nghi anh, em có biết như vậy khiến anh thấy rất đau đớn! Em hoài nghi anh, chẳng khác nào hoài nghi chính em, nếu như anh không đáng để em yêu, em sẽ không theo anh tới Yêu Giới, sẽ không cam tâm tình nguyện sinh con dưỡng cái cho anh. Về sau không cho phép hỏi lại vấn đề ngu ngốc như vậy, anh sẽ tức giận!"

Tuy Lang Vương nói lời rất sắc bén, nhưng, Bạch Tuyết thích, những cái này mới là lời nói ở trong lòng anh, lúc này mới giống người đàn ông của cô, bá đạo, không nói đạo lý! Rõ ràng sau lưng có đồng phụ nữ, lại đường hoàng nói cao thượng vậy!

Chẳng qua, cô vẫn bị cảm động.

Tâm tình phụ nữ rất nhanh vén mây mù ra trời xanh, trở nên hào hứng tốt hơn.

Nhìn lấy tâm tình của cô chuyển biến tốt đẹp, trong con người của anh dâng lên một chút lạnh lùng.

Năm đó Mẫu Đơn tiên tử vì chứng minh tình yêu của mình, bị giáng chức hạ phàm. Về sau, anh sẽ không để cho Mẫu Đơn tiên tử bị bất kỳ ủy khuất gì, vì cô ở dưới nhân gian đã nhận lấy gần ngàn năm, nên tình yêu này, anh sẽ khơi dậy, lấy được chắc chắn.

Anh tuyệt sẽ không để cho Mẫu Đơn tiên tử đi trên con đường tình yêu đau khổ.

Cả đời này, nhất định anh phải tóm chặt cô, người nào cũng đừng nghĩ chia rẽ họ!

Người nào cũng đừng hòng hại con anh, tuy tương lai con của anh sẽ mang đến cho anh nhiều đại nạn, anh cũng tuyệt đối không thể buông tha, bảo vệ mẹ con bọn họ trở thành trách nhiệm kiếp này của anh.

Ai nói trên thế giới này khó mà song toàn, anh cũng cưỡng cầu, hai thứ đồ này, anh chính là muốn cưỡng cầu đến cùng.

Bạch Tuyết kiễng chân, dịu dàng hôn môi Lang Vương.

"Dạ, tiễn em về nhà đi thôi." Bạch Tuyết khẽ nói, trong giọng nói giống như có chút không muốn.

"Ừ." Lang Vương không có bất kỳ vẻ mặt gì, chỉ ừ một tiếng.

Bạch Tuyết nhìn anh xuất thần, không biết Lang Vương muốn đưa cô về thế nào?

Ngay lúc Bạch Tuyết nhìn Lang Vương không chớp mắt, có một ánh sáng, bỗng nhiên chiếu sáng Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết biết cô phải đi, duỗi hai tay ra, giống như muốn ôm chặt lấy Lang Vương, nhưng cô đã bị ánh sáng ngăn cách: "Yêu anh, em không hối hận..."Chỉ nghe vụt một tiếng, thân thể Bạch Tuyết té xui, Lang Vương bước nhanh về trước, ôm lấy cô, đi về biệt viện.

Đồng thời.

"Người phụ nữ, yêu em, vĩnh viễn không hối hận."

Chỉ là, Bạch Tuyết hôn mê cũng không có nghe được gì.

***

Bên này, Bạch Tuyết nằm trên giường nhỏ của mình, ngủ ngon, Lang Vương gõ vào laptop, đang ngồi làm việc.

"Ừm!" Bạch Tuyết tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn cách bài trí xung quanh, nhìn vào người đàn ông tuấn tú ngồi trước bàn đọc sách, cô trở về, quả nhiên Lang Vương đưa cô trở về.

"Tỉnh rồi." Lãnh Dạ thản nhiên nói, con người nhìn chăm chăm vào máy tính.

"Ừm, anh đang bận." Bạch Tuyết đi tới bên cạnh Lãnh Dạ. Sau đó, ôm lấy anh từ phía sau, chôn khuôn mặt nhỏ vào hõm cổ của anh.

Lãnh Dạ ngừng làm việc, khép laptop lại.

Cô gái nhỏ rất khác thường?

"Sao vậy?" Lãnh Dạ dịu dàng hỏi, để cho lòng của Bạch Tuyết ấm áp.

"Anh thật tốt." Bạch Tuyết không có ngẩng đầu, gương mặt chôn ở bên trong cổ anh, duy trì tư thế ôm anh từ sau.

"Chẳng lẽ trước kia không tốt?"

Bạch Tuyết khẽ động nói ra: "Trước kia? Em nhớ không rõ ràng lắm, hiện tại anh rất tốt. Tương lai cũng rất tốt." Bạch Tuyết nói thật nhỏ. Đây đều là lời từ trong lòng cô.

"Tương lai sao? Tương lai như thế nào?" Lang Vương biết tương lai của bọn họ rất gấp ghe!

"Tương lai, anh mang theo em cùng rời nơi này, chúng ta sinh sống rất thoải mái." Bạch Tuyết vẫn không có ngẩng đầu lên.

Lang Vương sững sờ, cô gái nhỏ khác thường, chẳng lẽ cô lại báo trước cái gì?

Kéo Bạch Tuyết từ phía sau đến phía trước mặt, Bạch Tuyết cúi thấp đầu, trên mặt toàn là nước mắt, Lãnh Dạ đau lòng nhường mảy, khó trách cô lại che giấu, thì ra là khóc!

Cô đã thật lâu không có khóc rồi !

Bạch Tuyết cúi thấp đầu, hai tay buông xuống, điềm đậm đáng yêu đứng trước mặt của Lãnh Dạ, giống như đứa trẻ làm sai, phải tiếp nhận gia tra hỏi của người lớn. .

Bộ dạng này của cô, để Lang Vương đau lòng.

"Có việc gì sao?" Lang Vương cẩn thận hỏi, duỗi tay gạt đi lệ trên mặt vô, thuận tiện ôm cô vào trong ngực, hai tay vòng lấy eo thon của cô.

"Anh có chuyện gì muốn nói với em hay không?" Bạch Tuyết nâng mắt đầy nước mắt lên, đau lòng nhìn Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ là Lang Vương, Lang Vương là Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết đã biết, nhưng cái người đàn ông ngốc này còn xoắn xuýt không biết làm sao nói cho cô biết sự thật!

Anh lo lắng cô sợ hãi, anh lo lắng cô rời khỏi anh, cho nên anh luôn không có dám nói!

Nhất định anh nhịn sẽ rất vất vả!

Cô có nên nói thẳng ra, cô đã biết rồi không?

Cô có nên nói cho anh, những gì vừa rồi phát sinh không?

Cô đã quay về, biết chuyện xảy ra sau này, nếu như hiện tại cô nói ra chuyện phát sinh vừa rồi, có thể thay đổi tương lai hay không?

Cô làm như thế, có thể làm rối loạn tất cả không?

"Em muốn biết chuyện gì?" Lãnh Dạ hiếu kỳ hỏi.

Rốt cuộc cô muốn chỉ về cái nào?

"Em muốn biết chuyện anh muốn nói với em." Bạch Tuyết cười ngọt ngào, Lang Vương bị làm mơ hồ, lúc nào cô đã học giao hoạt vậy, muốn moi lời của anh sao? Anh muốn nói với cô nhiều lắm.

Ví dụ như, anh muốn nói với cô: Bạch Tuyết, em không phải là người bình thường, em là Mẫu Đơn tiên tử. Còn có, người đàn ông em yêu cũng không phải là người phàm, anh là Lang Vương tu luyện ngàn năm. Còn có, con của em cũng không phải là người phàm, bọn chúng là linh đồng chuyển thế, tương lai có thể phong ấn Ma vương vĩnh viễn, chỉ cần bọn nhỏ trưởng thành đến 15 tuổi, bọn nhỏ chỉ cần cùng em khởi động la bàn cấm địa, là có thể phong ấn Ma vương vĩnh viễn, cũng không thể ra ngoài được nữa.

Nhưng trước khi bọn nhỏ mười lăm tuổi có thể bị người của Ma vương bắt được, máu của ba đứa có thể phá giải phong ấn của Ma vương. Cho nên, Ma vương vì muốn rời khỏi cột băng, nhất định sẽ nghĩ mọi cách có được ba đứa.

Những việc này, Lang Vương đều muốn nói với Bạch Tuyết, để cho cô biết tương lai của họ nhất định nhấp nhô, khó khăn.

Nhìn vẻ mặt cô gái nhỏ ngây thơ, mỉm cười ngọt ngào, làm sao Lang Vương nhẫn tâm để cho cô lo lắng tương lai!

Vẫn là anh một mình tiếp nhận những áp lực này!

Anh yêu cô, yêu cô để cô có thể vui vẻ không phải hay sao? Tuy rằng về sau vẫn phải đối diện với mấy chuyện này, nhưng hiện tại anh hi vọng cô sẽ thật vui vẻ.

Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ yêu thương cô, nên nhìn ra được, nhìn được trong lòng người đàn ông này có cô.

Cốc cốc!

Có người gõ cửa.

"Mời vào." Bạch Tuyết lập tức rời khỏi ôm ấp của Lãnh Dạ, đứng dậy.

"Mẹ, con nhận được một thư mời, là mời mẹ đi tham gia một vũ hội hóa trang." Niệm Niệm đi tới nói.

"Vũ hội hóa trang, mẹ không thích đi!" Bạch Tuyết nhìn qua một chút. Mở ra xem, thì ra là trong trường học tổ chức vũ hội hóa trang.

"Dạ, là trong trường học tổ chức vũ hội hóa trang, em lại muốn đi, rất nhớ những bạn học kia." Bạch Tuyết bỗng thấy hứng thú.

"Mẹ, bọn con cũng muốn đi, trên TV chiếu những thứ đó rất vui, mẹ có thể mang chúng con cùng đi hay không?" Niệm Niệm nắm lấy tay Bạch Tuyết lắc, chờ đợi hỏi.

"Niệm Niệm, để mẹ suy nghĩ một chút được không?" Bạch Tuyết khó xử trả lời, không biết loại trường hợp này có thích hợp cho bọn nhỏ tham gia hay không, còn có cô phải giới thiệu bọn chúng ra sao!

"Muốn đi thì đi." Lang Vương thản nhiên nói.

"Dạ, cái này có thể mang theo người nhà hay không?" Bạch Tuyết không có kinh nghiệm gì với chuyện này, cho nên hỏi Lãnh Dạ.

"Đây là giải trí, rất nhiều người mang bạn bè cùng tới tham gia."

"Quá tốt rồi, như vậy anh sẽ đi với em." Trong nháy mắt tinh thần Bạch Tuyết phấn chấn.

Lãnh Dạ sững sờ, cô thật kỳ lạ, con trai yêu cầu đi, cô nói phải suy nghĩ một chút. Anh chưa hề nói muốn đi, cô lại chủ động để anh cũng đi!

Nếu làm như vậy không phải khiến đứa trẻ thấy buồn sao!

Lang Vương xoay người ôm Niệm Niệm vào trong ngực.

"Vậy được rồi, anh và bọn nhỏ cùng đi." Lang Vương cười nói với Niệm Niệm.

"Cha vạn tuế." Niệm Niệm vui vẻ hoan hô.

"Nhưng, Niệm Niệm, con có thể nói cho cha, con dự định trang điểm thành cái bộ dạng gì đi tham gia vũ hội hay không?" Lang Vương cười hỏi Niệm Niệm.

"Tạm thời giữ bí mật." Niệm Niệm tuột xuống khỏi người Lang Vương, sau đó chuẩn bị nói cho đám Thiên Tầm.

"Cha, đến ngày ấy, chúng ta đều tách ra đi, mẹ đi một mình, cha cũng đi một mình, ba người chúng con cùng đi, đến lúc đó chúng ta tập hợp ở trong vũ hội thì như thế nào?" Niệm Niệm tràn đầy phấn khởi nói.

"Được, nhất định cha sẽ hóa trang để đám con không nhận ra." Lang Vương cười.

"OK." Niệm Niệm cao hứng rời đi.

***

Buổi chiều hôm vũ hội.

Bạch Tuyết lại bị Khang Giai đón đi, nói là mang cô đi trang điểm.

Vậy mà, Lang Vương cũng cùng Đoan Mộc đi trang điểm rồi.

Ba đứa trẻ con thì bị A Hồ mang đi.

18 giờ, mọi người sôi nổi có mặt.

Rất nhiều bạn họ đều mang theo bạn bè cùng đi tham gia, loại vũ hội này càng nhiều người thì càng náo nhiệt.

Lang Vương và Đoan Mộc tới rất sớm, anh đã đáp ứng Bạch Tuyết sẽ đến, đương nhiên là không nuốt lời.

Đoan Mộc thấy thương tâm, vì đại ca muốn nịnh nọt chị dâu nhỏ, lại muốn hi sinh thời gian quý giá nhất của anh ta!

Loại vũ hội ngây thơ này làm sao thích hợp cho người đàn ông thành thực như anh ta tới, thật không biết đại ca nghĩ như thế nào, tại sao lại đáp ứng chị dâu nhỏ chuyện này!

Đoán chừng đàn ông yêu đều không lý trí, nào đều nhúng nước rồi!

Vì điểm này, anh ta kiên quyết không tìm phụ nữ nhỏ tuổi!

"Anh, tại sao chị dâu nhỏ còn chưa có đến?" Đoan Mộc không nhịn được nói.

"Gấp làm gì, còn có, ở đây không được gọi chị dâu nhỏ!" Lang Vương lạnh giọng nói.

"Đại ca, anh nhìn anh bây giờ xem vì nịnh nọt chị dâu, lại hóa mình thành thế này, đoán chừng chị dâu có nhìn thấy anh cũng nhất định không biết anh là ai!" Đoan Mộc chỉ chỉ Lang Vương từ trên xuống dưới nói.

Bốp ——

Cái gậy lại bị đánh mạnh một cái.

"Tôi không để cho cậu gọi chị dâu nhỏ, cũng không có nói để cho cậu gọi chị dâu! Muốn bị đánh sao?" Lang Vương lạnh lùng nói.

Đoan Mộc ủy khuất xoa đầu một cái.

"Đại ca, anh không cho phép em gọi chị dâu nhỏ, cũng không cho phép gọi chị dâu, vậy gọi cái gì?" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Gọi Bạch Tuyết, tốt nhất là cái gì cũng không cần gọi, cô ấy trang điểm thành cái gì, đêm nay cậu gọi theo hóa trang, sau này trở về vẫn gọi chị dâu." Lang Vương dặn dò, thỉnh thoảng đôi mắt nhìn ra cửa chính, kỳ thật, trong lòng của anh rất sốt ruột, tại sao cô còn chưa có đến?

"Anh, anh nói hôm nay chị dâu sẽ hóa trang thành cái gì?" Đoan Mộc cũng nhìn ra cửa theo Lang Vương.

"Dù sao không phải bộ dạng quý như cậu!" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Ô? Đại ca không cần tổn thương người vậy, bộ dạng này là quý sao? Tôi đây chính là Vampire phương tây. Chẳng qua anh cũng không tốt hơn tôi đâu! Đại ca, có phải anh hay xem phim hoạt hình không? Nếu không, tại sao lại biến mình thành sói xám! Đoán chừng đều là bị con của anh ảnh hưởng, có phải bọn nhỏ thường xuyên xem phim hoạt hình cừu vui vẻ và sói xám không, cho nên anh mới hóa mình thành con sói xám! Đại ca, tôi khinh bỉ anh, sói xám sợ nhất sói đỏ đó! Sống không có tự tôn, không có tôn nghiêm, cả ngày còn bị bà xã khi dễ!" Đoan Mộc nắm lấy cái đuôi Lang Vương khinh thường nói.

"Cậu biết cái gì? Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua bài hát, lấy chồng thì lấy sói xám sao?" Lang Vương đưa tay đoạt lại cái đuôi của mình.

"Khụ khụ! Thì ra anh muốn câu mỹ nữ, chỉ cần anh không sợ chị dâu đánh anh, em không có ý kiến! Phụ nữ cũng là chiến lợi phẩm của đàn ông chúng ta. Chẳng qua tôi rất lo lắng, ngộ nhỡ có một sói đỏ, trong tay lại

cầm cái chảo, đến lúc đó đại ca anh sẽ rất thảm, hiện tại phụ nữ cũng không dịu dàng!" Đoan Mộc lo lắng nói.

"Chỉ cần sói đỏ không phải chị dâu của cậu là được." Lang Vương vẫn nhìn chăm chăm ra cửa.

"Chị dâu? Không có khả năng, đây không phải phong cách của chị dâu, tuy có đôi khi chị dâu cũng rất lỗ mãng, chẳng qua theo hiểu biết về chị dâu thì tuyệt đối sẽ không trang điểm thành sói đỏ, bởi vì quá kém! Tuyệt đối không có khả năng!"

"Ai nói trang điểm thành sói thì kém!" Lang Vương tức giận hỏi.

"Vô lễ, vô lễ, chẳng qua tuyệt đối chị dâu sẽ không hóa trang thành sói đỏ đâu, đây không phải phong cách của chị dâu!" Đoan Mộc tự tin nói.

"Đúng thế, đúng là không phải phong cách của cô, đoán chừng cô sẽ biến mình thành mỹ nhân như Hoa tiên tử, hoặc là công chúa?" Lang Vương cũng đồng ý lời của Đoan Mộc, sói hồng đúng là không phải phong cách của Bạch Tuyết.

"Đúng đấy, phụ nữ đều thích chưng diện, cho dù là loại vũ hội này, bọn họ cũng sẽ hóa mình đẹp chút, nào có cô gái hóa mình thành mặt sói chứ, đại ca, anh em tôi vẫn là muốn dứt mắt cộng râu ở trên mặt anh đi ? Quá sát phong cảnh rồi! Tôi đều không ăn vào thứ gì!" Đoan Mộc bị ai khẩn cầu nói.

"Cậu cho rằng tôi muốn đối mặt với con mắt đỏ máu của cậu, còn để lộ ra bên ngoài hai chiếc răng nanh, còn có tâm tư ăn gì!" Lang Vương lạnh lùng phản bác.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Đoan Mộc Biến Thành Ma Cà Rồng

“Đại ca, ít nhất tạo hình của tôi vẫn là tiếp sinh khí cho đất, tôi là ma cà rồng tiên sinh, hiện tại lưu hành nhất. Nhưng anh là sói xám mỗi ngày đều bị sói đỏ dùng chảo đánh! Quá mất mặt đàn ông!” Đoan Mộc bất mãn với hóa trang của Lang Vương, Sói xám quá thất bại, chẳng những một con dê cũng không bắt được, mỗi ngày còn bị bà xã đánh! Quá thảm rồi!

“Sinh khí cho đất? Mỗi ngày vừa sáng cậu đã phải trốn vào trong quan tài, đêm tối thì mới có thể ra ngoài cắn người! Rất lưu hành, đến xuống cả đất! Ma cà rồng Tiên Sinh, cậu vẫn là không cần lo lắng tôi, chờ chút nữa cậu vẫn là đi tìm kiếm mỹ nữ đi, sau đó, cắn cổ, hút máu đi!” Lang Vương cười lạnh một tiếng.

“Đại ca, vẫn là cẩn thận sói đỏ đi, tôi cũng chỉ nhắc nhở đại ca, những người bình thường trang điểm mình thành sói đỏ để rất tự cao tự đại, không coi ai ra gì, hơn nữa tính khí lại nóng nảy, anh vẫn kìm chế đau thương đi!”

“Yên tâm, tôi nhất định ở lại chỗ này tìm kiếm chị dâu của cậu, nếu quả thật có sói đỏ, tôi sẽ không thềm để ý tới! Tôi còn lo lắng chị dâu của cậu ăn dặm đây.” Lang Vương khẽ nói.

“Ui cha! Chưa chết được, hiện tại tôi thật hoài nghi rốt cuộc anh có phải là đại ca của tôi hay không? Tại sao trở nên không có tiền đồ như thế! Tại sao không còn khí phách như thế, trở nên không giống anh rồi! Đại ca

trước kia khí thế ngang ngược của tôi đâu rồi? Đại ca, chẳng lẽ khí phách của anh bị chị dâu ăn rồi!” Đao Mộc phàn nàn nói.

“Tên thối tha, chị dâu cậu có dã man như vậy sao?” Lang Vương không thích Đao Mộc nói xấu cô gái nhỏ như thế.

“Chị dâu có dã man với anh hay không thì tôi không biết! Nhưng, anh đã thay đổi, tôi có thể nhìn ra!”

“Tôi thay đổi chỗ nào, chị dâu cậu nhất gan, tôi lo lắng hù đến cô ấy, chỉ là hơi bị đè nén một chút mà thôi!” Lang Vương chột dạ nói, anh cứng chiều cô gái nhỏ của anh sao anh lại không biết, chỉ là ở trước mặt của anh em không muốn thừa nhận thôi!

“Chị dâu nhất gan sao? Ai mà tin!” Đao Mộc đúng lý hợp tình nói, nói rõ chính là không tin Bạch Tuyết nhất gan.

“Tên nhóc này, vì sao không tin?” Lang Vương cười lạnh một tiếng, tiện tay bưng lên một ly rượu đỏ.

“Đại ca, ngài là người nguy hiểm như vậy chị dâu còn không sợ, sao chị dâu có thể tính là nhất gan! Chị dâu không chỉ không nhất gan, hơn nữa còn thuộc về người to gan!”

Lang Vương chẳng những không có tức giận, còn cười, đúng vậy, anh bên ngoài một mực là người lạnh lùng, người bên ngoài đều sợ hãi anh, anh vẫn thừa nhận điểm này.

“Đại ca, có vị công chúa tiến vào, thế mà còn là công chúa Bạch Tuyết, chỉ là không biết dưới lớp mặt nạ bộ dạng ra sao!” Đao Mộc chăm chú đánh giá vị công chúa Bạch Tuyết này. Lang Vương cũng nhìn chăm chăm công chúa Bạch Tuyết.

“Đại ca, tôi hoài nghi công chúa Bạch Tuyết chính là Bạch Tuyết. Mẹ kiếp, thật sự là có sói đỏ, đại ca, anh mau nhìn, ngay sau đó lại có một vị tiến vào, lại là cách ăn mặc của sói đỏ. Đại ca anh thăm rồi, cẩn thận bị sói đỏ để mắt tới!” Đoan Mộc lo lắng nói.

“Cậu cho rằng tôi đáng để họ nhìn chăm chăm vậy hay sao?” Lang Vương lạnh lùng trừng Đoan Mộc một chút.

“Đoán chừng người nào nhìn chăm chăm anh là sẽ đi đời nhà ma!” Đoan Mộc ra vẻ lo lắng nói.

“Cậu cho rằng tôi là bộ cạp độc, hôm nay tôi là sói xám, đặc biệt phục vụ cho chị dâu cậu.” Lang Vương hạnh phúc nói.

“Đại ca yêu chị dâu, tôi thấy là thật. Nhưng đại ca vẫn là nhanh nghĩ biện pháp giải quyết sói đỏ kia đi, cô ta phát hiện anh, theo dõi theo anh thì sao! Hi vọng tình tiết trên TV sẽ không xuất hiện, ví dụ như: Sói xám, ta đói, còn không mau đi bắt dê. Sau đó, bóp bóp, đại ca liền bay mất, tới thôn dê.”

“Nơi này đa số đều là học sinh, tôi không muốn phát sinh chuyện không thoải mái, chờ chút nữa cậu cuốn lấy sói đỏ, đừng cho cô ta tới gần tôi, tôi phải đi tìm chị dâu cậu.” Lang Vương lạnh lùng nói.

“Mẹ nó, đại ca lấy cái chết áp chế tôi đi theo anh, hóa ra là để tiện nghi cho anh, hại tôi mất trắng nhiều thời gian hóa trang vậy, vốn định tới chơi, thì chơi cho đã nghiền, xem ra là không có cơ hội rồi, mà sói đỏ kia hình như là một người đánh đá, hung hãn!” Đoan Mộc khổ sở nói.

“Không có cách nào! Đại ca cậu hôm nay muốn xoay người, không phải cậu nói sói xám sống quá uất ức sao, dứt khoát hôm nay tôi làm sói xám bản mới thì sao? Để sói xám xoay người làm chủ.” Lang Vương tràn đầy phấn khởi nói, anh tin tưởng công chúa Bạch Tuyết kia chính là Bạch

Tuyết, bọn họ đều gọi Bạch Tuyết, đoán chừng Khang Giai đặc biệt chuẩn bị cho Bạch Tuyết.

Công chúa Bạch Tuyết và sói đỏ kia gần như là cùng nhau tiến vào, nói không chừng sói đỏ chính là Khang Giai, nhớ kỹ Bạch Tuyết nói, tính cách Khang Giai rất hào phóng, giống con trai, tính tình cũng rất ngang ngược.

“Đại ca muốn xoay người thì hi sinh em trai! Tôi có phải oan quá hay không!” Đao Mộc ủy khuất nói.

“Cái này không nhất định, có lẽ sói đỏ kia rất hợp khẩu vị của cậu cũng không chừng.” Lang Vương cười, uống một hớp rượu đỏ trong tay. Chuẩn bị tay với công chúa Bạch Tuyết. Anh còn không ra tay, công chúa Bạch Tuyết rất dễ dàng bị những nam sinh kia để mắt tới.

Ai ngờ, lúc này.

“Đại ca, hôm nay dính số gì vậy? Chẳng lẽ năm nay lưu hành trang phục người sói? Lại có một người sói tiến vào, bi ai a, xã hội bây giờ có nhiều sói lắm, nhất là sói đội lốt cừu càng nhiều!”

Lang Vương trừng mắt nhìn Đao Mộc, hận không thể ăn anh ta, sói thì sao? Không tốt sao? Giống sói xám yêu bà xã mình, tuy sống không có tự tôn, nhưng đây cũng là một loại phương thức người ta yêu bà xã.

Đương nhiên Đao Mộc nhìn thấy Lang Vương bắn hàn quang tới, ánh mắt hận không thể bắn chết anh ta!

Anh ta không nên nói tới người sói gì đó? Lang Vương không có ăn anh ta, coi như anh ta may mắn! Còn dám đồng ý nói chuyện liên quan tới sói như vậy!

Ở thế giới nhân loại đàn ông xấu đều bị nói thành sắc lang, đây là chuyện Lang Vương không thể chịu đựng được! Vì sao nhất định sói phải đại biểu

người xấu? Dựa vào cái gì nói đàn ông xấu đều là sắc lang!

Để chứng minh sói không hoàn toàn là xấu, Lang Vương mới lấy tên công ty mình là tập đoàn Lang thị, hi vọng ở đây có thể tạo phúc bách tính, xí nghiệp của anh đã giúp đỡ rất nhiều vùng núi nghèo khó, còn có một số trường học khó khăn.

Hàng năm anh đều quyên rất nhiều tiền cho viện mồ côi và cô nhi viện.

Mục đích là để chứng minh sói không hoàn toàn xấu, anh muốn khiến trong lòng mọi người biết tập đoàn Lang thị, khiến mọi người ủng hộ tập đoàn Lang thị.

Anh chèn ép phần tử ngoài vòng luật pháp, chèn ép những cái diệt thương kia, chỉ riêng người dân thiện lương là không ra tay.

Anh muốn thay đổi cách nhìn của mọi người với sói, anh đề xướng bộ phim hoạt hình sói xám, tuy sói xám luôn luôn xui xẻo, nhưng anh cũng mang đến cho mọi người rất nhiều vui thú, rất nhiều bạn nhỏ thích sói xám.

Đương nhiên Đoan Mộc không biết vì sao đại ca lại giận như thế?

Nhưng anh ta thực sự đã trêu chọc đại ca, trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt vui cười nịnh nọt, chỉ là bởi vì hóa trang làm ma cà rồng, cười lên vẫn rất khủng bố.

“Anh không nên nhìn tôi như vậy, taôi không có nói anh, tôi nói là những sắc lang đó! Đương nhiên anh không phải sắc lang, đại ca luôn một lòng, chỉ thích mình chị dâu nhỏ, nên làm sao những người kia có thể đánh đồng với anh.” Đoan Mộc hốt hoảng tránh khỏi, miễn cho bị đánh vô tội.

“Sói đỏ kia đang tới, cậu mau ngăn cô ta lại!” Lang Vương lạnh lùng nói.

“Đại ca anh quá độc ác, đối với chị dâu tốt như vậy, đối với anh em tàn nhẫn, nhưng bằng bất cứ giá nào, nhất định đi cắn sói đỏ, tuyệt đối không há miệng! Anh, anh đi kiểm chị dâu đi, nhờ anh em tôi bị sói đỏ ăn! Nhất định đại ca phải lập đền thờ trình tiết cho anh em tôi!” Đoan Mộc một bộ trắng sãi đi không trở lại.

Phốc!

Lang Vương bật cười.

“Tên dở hơi, taôi cũng không bảo cậu đi chết, cần gì phải lập đền thờ trình khiết hải? Cùng lắm là bị một người sinh viên đại học ăn xong lau sạch! Đến lúc đó thua thiệt còn chưa biết được là ai! Cậu không cần chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ.”

“Đại ca, nếu như sói đỏ là mỹ nữ, anh em tôi sẽ nhận, nếu như sói đỏ là cô gái xấu hoặc hung dữ, anh em tôi sẽ thà chết chứ không chịu khuất phục!” Đoan Mộc thề son sắt nói.

“Được, người nào buộc cậu đi chết, cùng lắm thì cũng là bị người ta hôn cho mấy cái! Nào có nghiêm trọng như vậy!” Lang Vương cười lạnh một tiếng.

“Tại sao không có nghiêm trọng, hiện tại nữ sinh rất mạnh, nhìn thấy tôi đẹp trai như vậy nhất định sẽ không bỏ qua!” Đoan Mộc tự đắc nói.

“Cậu rửa mặt sạch sẽ còn có thể xem như soái ca, còn bộ dạng bây giờ, cậu cho rằng người ta dám động cậu sao?” Lang Vương khinh thường nói.

“Bộ dạng tôi thì thế nào? Đây là ma cà rồng tiên sinh, so với sói tiên sinh thì đẹp trai nhiều!” Đoan Mộc ngửa đầu ra một chút, đắc ý nói.

“Chờ chút nữ cắn sói đỏ, nhớ kỹ lấy răng nanh của cậu xuống, nếu không thực sự cắn chảy ra máu!” Lang Vương khoa tay chỉ miệng của mình một

chút, ra hiệu rằng nanh Đao Mộc rất khát máu!

“Không được, ôi hài lòng nhất chính là rằng nanh, ngộ nhớ sói đỏ kia chính là cô gái hung hãn, tôi sẽ dùng răng nanh dọa cô ta chạy!” Đao Mộc làm xấu cười một tiếng.

“Đừng nói nhảm, cô ta tới, nhanh đi ngăn lại!” Lang Vương khôi phục nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Được! Tôi qua! Tôi qua! Gió thổi vì vụ sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về!” Đao Mộc bị ai, chập vạt đi tới.

Lang Vương nhìn thấy Đao Mộc đi giống như bị tuyên án tử hình, không khỏi muốn cười.

Chỉ thấy Đao Mộc, một tay rút túi quần, bộ dạng cố làm tiêu sái tự nhiên. Anh ta cũng là lo lắng ngộ nhớ không cuốn được lấy sói đỏ, đến lúc đó đại ca còn không đánh anh ta!

“Này, mỹ nữ, trang phục khá lảm.” Đao Mộc che giấu lương tâm nói ra.

“...”

Nhìn thấy mỹ nữ không để ý tới anh ta.

Ma cà rồng tiên sinh lạnh lùng sửa sang lại áo choàng đen, tiếp tục ra sức, chẳng lẽ tạo hình vừa rồi của mình không có gây được chú ý của sói đỏ.

“Này, chào mỹ nữ.” Đao Mộc cố ý to tiếng một chút.

“...”

Sói đỏ không nói!

Có thể nói là không để ý tới anh ta!

Về mặt Đoan Mộc thiếu máu quay đầu nhìn sang Lang Vương!

Ý là: Đại ca, không phải anh em không giúp anh, là sói đỏ người ta không thích ma cà rồng tiên sinh, rõ ràng người ta ưa thích sói xám của anh!

Lang Vương làm bộ không thấy nhờ giúp của Đoan Mộc, nhàn nhã uống rượu vang đỏ.

Đoan Mộc nhìn thấy đại ca thế mà giống như một người không có chuyện gì, còn có tâm tình uống rượu! Đây là nói rõ muốn hi sinh anh ta mà!

Thế là, cắn răng một cái, không thèm đếm xỉa!

Không phải là cuốn lấy cô ta sao!

Không làm khó được anh ta, không có chuyện gì mà anh ta không làm được!

“Này! Sói đỏ, chào cô.” Đoan Mộc dứt khoát tháo răng nanh xuống, hi vọng nói chuyện dễ một chút, có lẽ mới vừa rồi mang theo răng nanh nói chuyện, người ta không nghe rõ!

“...”

Đoan Mộc bỗng nhiên có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, người ta căn bản cũng không để ý đến anh ta!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Vũ Hội Hóa Trang 1

Lạ thường chính là công chúa Bạch Tuyết đi về phía Đoan Mộc.

Bên này Lang Vương không có cách nào bình tĩnh, cô gái nhỏ lại nhận lầm người, chẳng lẽ cô cho Đoan Mộc là anh?

Trước quan sát một chút rồi nói.

Ánh mắt Đoan Mộc sáng lên, công chúa Bạch Tuyết đến đây, mẹ nó, kích thích.

Chẳng qua, đây là đồ ăn của đại ca!

Phải làm sao mới ổn đây?

Đây chính là chị dâu nhỏ, đại ca sẽ ăn dấm, đến lúc đó còn không tháo anh ta thành tám khối! Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, cặp mắt gian kia của đại ca đang nhìn anh ta chăm chăm!

Lúc này Đoan Mộc tiến thoái lưỡng nan, bên người còn đứng một sói đỏ, lại thêm một vị công chúa Bạch Tuyết đi tới, phải làm sao mới ổn đây?

Một bên không thích, lại phải lấy lòng sói đỏ. Một bên công chúa Bạch Tuyết đại ca thích!

Ngay lúc công chúa Bạch Tuyết ưu nhã đi về phía Đoan Mộc, cô ta lại đến gần sói đỏ bên cạnh Đoan Mộc .

Kết quả này Đoan Mộc không nghĩ tới, có chút bất ngờ.

Lang Vương thân sĩ cầm ly rượu đỏ đi tới, quả nhiên bọn họ là cùng một phe, đoán chừng công chúa Bạch Tuyết chính là cô gái nhỏ của anh, mà sói đỏ kia chính là Khang Giai, chị em tốt của Bạch Tuyết.

"Sói tiên sinh, nể mặt uống một ly chứ?" Lúc Lang Vương đang chú ý công chúa Bạch Tuyết, bên cạnh có một Miêu nữ đi tới, cô ta mang theo mặt nạ của mèo, sau lưng còn có một cái đuôi mèo thật dài.

Lang vương không nói gì, giơ ly rượu lên, uống một ngụm, ý là như vậy coi như uống cùng.

Miêu nữ khẽ cười, cũng cầm ly rượu mình chạm ly Lang Vương, sau đó cũng uống.

"Hình như sói tiên sinh cảm thấy hứng thú với sói đỏ kia?" Miêu nữ thăm dò hỏi.

Lang vương không nói gì!

"Có muốn tôi hỗ trợ hay không?" Miêu nữ khẽ cười nói.

"Cảm ơn, không cần." Lang Vương không vui nói.

Đương nhiên Miêu nữ cảm giác được sói xám không vui nói.

"Nghiêm túc như vậy làm gì, đây chỉ là một vũ hội hóa trang, chơi đùa mà thôi, vui vẻ thì Ok."

"Đúng vậy, chơi đùa mà thôi. Chẳng qua tôi không có đến chơi với sói đỏ." Lang Vương lạnh lùng nói, khí thế trên người hù dọa miêu nữ, cô ta nhìn Lang Vương rồi rời đi.

Giống như, người đàn ông này không phải hóa trang thành sói, mà càng giống như thật, sói nguy hiểm.

Lang Vương nhìn thấy miêu nữ thức thoir rời đi, sau đó cầm rượu vang đỏ đi tới chỗ Đoan Mộc.

Ai ngờ, sau khi miêu nữ nhìn thấy công chúa Bạch Tuyết và sói đỏ, lại vui vẻ đi về phía họ.

"Hóa ra hai người ở đây, không tệ, sói đỏ, rất cá tính nha. Ha Ha..." Chỉ thấy miêu nữ cười xong cầm lấy cái đuôi của sói đỏ đem chơi.

"Miêu nữ, đừng làm rộn, không phải cậu có cái đuôi hay sao, tại sao còn chơi cái đuôi của mình! Cái đuôi của mình không có chắc lắm, cẩn thận rơi xuống!" Sói đỏ cười nói.

"Ồ? Sói đỏ mỹ nữ, vừa rồi mình nhìn thấy một nam sinh mặc trang phục sói xám, có phải rất xứng với cậu hay không, cậu có mang cái chảo theo hay không?" Miêu nữ không có ý tốt cười nói.

"Vì sao phải mang cái chảo? Nhìn rất khó coi!" Sói đỏ nói.

"Sói đỏ đều dùng cái chảo đánh sói xám, nếu như cậu không có cái chảo, thì tuyệt đối không nên trêu chọc vị sói xám kia, anh ta cũng không sói xám diễn trên TV, tính khí cũng không tốt! Mình vừa mới nhìn thấy trang phục anh ta chơi vui, qua dò xét một chút, kết quả! Haizz! Tính khí thật thối!" Miêu nữ có ý nhắc nhở.

"Cảm ơn nhắc nhở, nhiều năm không thấy cậu như vậy, vẫn ham chơi, cẩn thận có một ngày chơi cả bản thân! Chẳng qua, cậu yên tâm, mình thấy sói cám này không có hứng thú với sói đỏ, nhìn thấy không, người ta cảm thấy hứng thú với công chúa Bạch Tuyết!" Sói đỏ đẩy công chúa Bạch Tuyết trước mặt Miêu nữ.

"Được rồi, ai bảo hai người các cậu biến mình thành động vật! HỪ! Kỳ thật mình càng ưa thích tạo hình sói đỏ của cậu, mà con nhóc xấu xa cậu lại cứ nhất định phải đối với mình, lúc đầu cái tạo hình sói đỏ này là mình chuẩn bị cho mình, còn công chúa Bạch Tuyết chuẩn bị cho cậu, là cậu cứ muốn kiên trì đối với mình, nên đừng trách mình." Công chúa Bạch Tuyết đẩy sói đỏ một cái, đắc ý cười.

"Thân ái, bây giờ cậu là công chúa Bạch Tuyết, nhất định phải nhớ kỹ bình tĩnh, thực nữ, ôn tồn lễ độ, mới là phong cách công chúa Bạch Tuyết, giống như vừa rồi cậu làm tốt bao nhiêu, đoan trang hào phóng, tiếp tục tiếp tục giữ vững." Sói đỏ cười ha ha nói.

"Sói đỏ phu nhân thân ái, như thế rất mệt mỏi có biết hay không? Mẹ nó, mình bị cậu hại thảm rồi ! Vất vả như vậy, rõ ràng người ta cũng không phải thực nữ, vì sao muốn trang phục nữ!" Công chúa Bạch Tuyết phàn nàn nói.

"Ồ! Vì cho cậu câu được soái ca, công chúa xinh đẹp cậu vẫn là nhìn một chút đi!" Sói đỏ an ủi.

"Mình hận đàn ông, đều là tên lừa đảo!" Công chúa Bạch Tuyết tức giận nói.

"Cậu xem cậu lại không bình tĩnh, bây giờ cậu là công chúa Bạch Tuyết, nhất định tính cách của cậu phải nhất trí với tạo hình mới tốt, mình là nhìn thấy cậu thất tình, mới đưa tạo hình công chúa Bạch Tuyết cho cậu mặc, bị tên đàn ông thối kia bỏ cũng không có gì ghê gớm, nhất định tìm chúng ta càng tìm đàn ông tốt hơn cho tên đó tức chết!" Sói đỏ thở phà nói.

"Ồ —— Sói đỏ, mình phải lau mắt mà nhìn cậu, đây cũng không phải người mình biết, chẳng lẽ cậu vì phối hợp với tạo hình mà trở nên đánh đá như thế?" Công chúa Bạch Tuyết hiếu kỳ đánh giá sói đỏ nói.

"Công chúa, đây là cậu không đúng, tuy các cậu ở trong nước, mình ở nước ngoài, chẳng qua chuyện của nha đầu này mình vẫn chú ý, cậu ấy đã sớm không phải bé con trước kia rồi. Bé con xinh đẹp của chúng ta đã sớm thoát thai hoán cốt, cũng không tiếp tục gặp cảnh khốn cùng lúc trước, bây giờ người ta rất cay... ừm ừm ừm..." Miêu nữ còn chưa nói hết, miệng đã bị vuốt sói bịt lại, đương nhiên là móng vuốt của sói đỏ bịt lại!

"Là sao? Bé con, sao cậu không cho miêu nữ nói xong, bao lâu ba người chúng ta không có gặp mặt rồi, cậu xem cậu làm mất hứng!" Công chúa Bạch Tuyết hiểu kỳ hỏi sói đỏ.

"Ừm ừm ừm..." Miêu nữ liều mạng gạt đầu, ý là công chúa nói rất đúng.

Bất đắc dĩ, đa số thẳng tiểu số.

Sói đỏ lấy vuốt sói ra.

"Khụ khụ! Bé con, móng vuốt của cậu có sạch sẽ không, ria mép mèo của người ta bị cậu làm cho rơi tận mấy cái! Người ta phải dùng bao nhiêu công sức mới dính lên được đấy! Oa! Đều bị cậu làm rụng rồi! Mình mặc kệ, bé con, cậu phải bồi thường ria mép cho mình!" Miêu nữ thương tâm nói.

"Phốc!" Công chúa Bạch Tuyết không nhịn cười được.

"Rơi mất càng tốt, miễn cho chút nữa có một soái ca nào đó coi trọng miêu nữ cậu, lúc hôn môi ria mép lại chọc vào miệng người ta, cậu nói xem đến lúc đó có sát phong cảnh không! Cậu không cảm ơn mình, còn oán niệm mình sao? Có phải không nên hay không!" Sói đỏ tràn đầy tự tin nói.

"Mình cần vào! Bé con, cậu rất biết diễn trò. Rất có phong thái sói đỏ. Đám chị em đây, yêu cậu chết mất." Công chúa Bạch Tuyết sùng bái nói.

"Cậu vẫn giữ lại yêu cậu đi, cậu không thấy được hai nam sinh bên kia đều nhìn chăm chăm cậu không buông sao?" Sói đỏ có ý tốt nhắc nhở.

Bị sói đỏ nhắc nhở, miêu nữ và công chúa Bạch Tuyết nhìn lại Đoan Mộc và Lang Vương.

Một bên khác.

"Đại ca, bọn họ đang nhìn chúng ta." Đoan Mộc nói thật nhỏ.

"Ừm, tôi mở to mắt, cậu có thể nhìn thấy, chẳng lẽ tôi không nhìn thấy? Cậu vẫn suy nghĩ một chút làm sao đoạt sói đỏ tới tay đi!" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Không thể nào? Anh, anh còn để anh em tiên lên sao? Vừa rồi anh cũng thấy đấy, cô sói đỏ kia rất dã man, ở nơi công cộng như vậy, cô duỗi móng vuốt che đi miệng của vị miêu nữ bên cạnh, cho nên sói đỏ này cực kỳ ngang tàng, còn có thể ác hơn sói đỏ trên TV! Tôi không đi!" Đoan Mộc kiên quyết nói.

"Cậu thật sự không đi?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"Thật sự không đi!" Đoan Mộc nhìn thấy mắt đại ca len lên hỏi mình, yếu ớt nói, trả lời cũng rất không có lực.

"Vậy thì tốt, ngày mai cậu qua Châu Phi làm việc đi, nơi đó không có miêu nữ, cũng không có sói đỏ, chẳng qua nơi đó có dã thú mọc lông toàn thân, đoán chừng khẩu vị của cậu rất nặng, nơi đó tương đối thích hợp với cậu." Lang Vương lạnh lùng nói.

"Anh anh, giao ca vô ý! Đại ca, anh thật là ác độc! Trọng sắc khinh đệ! Hôm nay anh em tôi không thềm đếm xỉa, không phải chỉ là sói đỏ thôi sao? OK, không vấn đề." Đoan Mộc khổ cực lau mặt một cái, một bộ dáng vẻ sinh ly tử biệt.

"Yên tâm, sói đỏ này cảm thấy hứng thú với cừu nhỏ, sẽ không ăn ma và rồng tiên sinh cậu đâu!" Lang Vương cười đùa.

"Đại ca thật không nhân tính, tôi tình nguyện chết, cũng không cho sói đỏ đáng giận ăn tôi! Chẳng qua, tôi giải quyết sói đỏ, bên cạnh còn có một miêu nữ đấy?" Đoan Mộc nói.

Lang Vương không nói gì!

"Đại ca? Anh thân là đại ca, chẳng lẽ sinh muốn ăn hai? Khụ khụ! Không nghĩ tới khẩu vị còn nặng hơn anh em tôi! Đoán chừng vị miêu nữ kia cũng đủ mùi vị." Trong nháy mắt tâm tình Đoan Mộc rất tốt, nếu như đại ca dám ăn thịt ngoài, chắc chắn chị dâu nhỏ sẽ chinh đại ca âm hiểm, đến lúc đó, ha ha ha, sẽ có người báo thù cho anh ta rồi. Anh ta không dám chinh đại ca, nhưng chị dâu thì khác, chị dâu hơi đổi sắc mặt, đoán chừng đại ca chỉ biết nge lời!

Haizz!

Khó trách, đại ca lại ác với anh ta như vậy!

Chỉ là bị tức trước mặt chị dâu, nên coi anh ta là nơi trút giận rồi!

Thật bi ai, vì sao chuyện của vợ chồng, cũng kéo lên người anh ta!

Trên mặt anh ta viết: Bắt nạt tôi đi, tôi thiếu bắt nạt sao?

Bỗng nhiên, Đoan Mộc có chiêu.

"Đại ca, không bằng, chúng ta tìm người hỗ trợ có được hay không, hiện tại là 3-2, theo nhân số, chúng ta thua một ván! Nếu chúng ta có 3 với 3 thì công bình đúng không?" Đoan Mộc hưng phấn nói.

"Điểm này, cậu có thể nghĩ đến, chẳng lẽ tôi không nghĩ đến sao? Cậu cho là tôi làm đại xa vô ích hay sao? Nhìn ra cửa một chút, cứu binh chúng

ta tới rồi." Lang Vương dùng ánh mắt nhắc nhở Đoan Mộc.

Đoan Mộc nhìn ra phía cửa.

Phốc!

Đoan Mộc cười phun!

"Đại ca, anh định làm gì? Cái người cứu binh này là ai hả?" Đoan Mộc cười xấu xa nhìn cửu vĩ hồ đi tới.

"Lãnh Tịnh." Lang Vương khẽ trả lời.

"Anh em tôi không cách nào bình tĩnh!" Đoan Mộc cười ha hả nói, bụng cười đến nổi co rút.

"Tôi không có bảo cậu bình tĩnh, tôi nói người tới là Lãnh Tịnh." Lang Vương thản nhiên nói.

Đoan Mộc khiếp sợ.

Quá khiếp sợ!

Đại ca đủ hung ác, vì tìm chị dâu nhỏ âu yếm. Thế mà, thế mà!

Haizz!

"Đại ca, anh? Anh em tôi bội phục! Bội phục! Vì loại bỏ chương ngại bên cạnh chị dâu, anh mang anh em ra làm vật hi sinh! Quá trâu bò rồi!" Đoan Mộc ủy khuất nhìn Lang Vương, nói rõ chính mình là vật hi sinh!

"Đi qua manh cửu vĩ hồ tới." Lang Vương lạnh lùng nói.

"Đại ca anh quá độc ác, hi sinh anh em, còn có thể khí thế như vậy!" Đoan Mộc lăm bắm một câu, ngoan ngoãn đi đến chỗ cửu vĩ hồ đang nhìn quanh.

Đi tới trước mặt Lãnh Tịnh.

"Đi thôi, vật hi sinh!" Đoan Mộc dở khóc dở cười nói.

"Này? Anh em, cậu nhìn cho kỹ, anh đây là cửu vĩ hồ, thấy chưa? Cái đuôi, là chín cái đuôi."

"Đi thôi, cửu vĩ hồ tiên sinh. Dù sao chút nữa đều phải biến thành vật hy sinh!"

"Tôi ngất, anh là Đoan tổng? Phốc——" Lãnh Tịnh không nhin được mà bật cười.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Vũ Hội Hóa Trang 2

“Cười cái gì mà cười! Chưa thấy qua ma cà rồng tiên sinh đẹp trai như vậy!” Đoan Mộc mặt trắng bệch nhìn Lãnh Tịnh một chút.

“Đây là trong lòng tôi đang kìm nén, vì đại ca để tôi thành cửu vĩ hồ, hóa ra là nhìn anh không hơn gì. Hiện tại, trong lòng tôi bình tĩnh nhiều.” Lãnh Tịnh vừa cười vừa nói.

“Anh ủy khuất cái gì? Chẳng qua, tỷ nữa còn ủy khuất hơn!” Đoan Mộc ra vẻ thương tâm nói.

“Tôi có thể không ủy khuất sao? Nói thế nào tôi cũng là soái ca, thế nhưng đại ca lại bắt tôi hóa trang thành cửu vĩ hồ, tới tham gia vũ hội hóa trang của học sinh ngây thơ như vậy, cái này không phải vũ nhục người đàn ông thành thực như tôi sao!” Lãnh Tịnh ủy khuất nói.

“Anh cho rằng chỉ có anh mới là người đàn ông thành thực thôi sao? Dù sao bên ngoài bản thân cũng là nam thần lạnh lùng, hiện tại thì tốt rồi, lạnh không nổi, bởi vì chúng ta ở trước mặt đại ca đều là đám mây! Người lạnh nữa, gặp được người đàn ông âm mấy trăm độ này cũng lạnh hơn! Muốn hù dọa người đều không nghịch nổi rồi! Trực tiếp bị anh đông cứng!” Đoan Mộc khổ cực nói.

“Anh thì coi là cái gì, vừa rồi trên đường tôi đi lên đây bị một đám con nít túm lấy cái đuôi, cũng không cho tôi đi!”

“Vì sao không cho anh đi?” Đoan Mộc hiếu kỳ hỏi.

“Cứ phải chụp ảnh với tôi!”

“Ha ha!!” Đoan Mộc cười to.

“Này? Tôi thấy về sau anh đừng kêu cái gì mà thần mặt lạnh, anh nên đổi tên đi, gọi nham hiểm là được!” Lãnh Tịnh trêu chọc nói.

“Cửu vĩ hồ, anh nói ai nham hiểm? Anh so tôi cũng không khá hơn chút nào! Còn nói tôi.” Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều nở nụ cười.

Chẳng qua cửu vĩ hồ, tôi vẫn có ý tốt nhắc nhở anh, chúng ta lập tức sẽ thành vật hy sinh của đại ca!”

“Có ý gì?” Lãnh Tịnh hiếu kỳ hỏi.

“Đại ca vì diệt trừ chướng ngại bên cạnh chị dâu, kêu chúng ta đi hi sinh, nhìn thấy ba cô nàng bên kia không? Bên trong có một người là chị dâu của chúng ta, anh đoán xem vị nào là chị dâu nhỏ của chúng ta?” Đoan Mộc tò mò hỏi.

Lãnh Tịnh nhìn về phía sói đỏ, còn có công chúa Bạch Tuyết, Miêu nữ.

Trầm mặc một lúc.

“Tịnh, nhìn ra chị dâu nhỏ rồi hả?” Đoan Mộc dướn cổ hỏi.

“Mẹ nó! Đừng kêu buồn nôn như vậy được không? Nhìn cho rõ, tôi là đàn ông. Con mẹ anh, đừng gọi tôi là Tịnh, toàn thân đều nổi da gà! Không chịu được!”

“Cái này đã không chịu nổi sao? Kích thích còn ở phía sau, mặc dù ở đây toàn là học sinh, nhưng chỗ đám nữ chưa chắc có mấy người hiền, học sinh thời nay rất cởi mở, tầng mô đã sớm bị người phá rách, hiện tại chính là

bụng đói ăn quàng, nhìn thấy loại đàn ông thành thực như chúng ta còn không nhào lên! hu hu! Đến lúc đó mặt mũi của tôi, đều bị hủy trong tay đại ca rồi!” Đoan Mộc khổ cực nói.

“Anh có mặt mũi sao? Sao tôi không biết?” Lãnh Tịnh ra vẻ tò mò hỏi.

Mẹ nó, sao tôi lại không có mặt mũi, chẳng qua đêm nay, mặt mũi của tôi có còn giữ được hay không, thật khó nói!” Đoan Mộc bi ai nói.

“Mẹ nó! Xin anh thành thật một chút được không? Nói anh có mặt mũi sao? Đánh chết anh đây, anh đây cũng không thừa nhận anh có!” Lãnh Tịnh khinh thường nói.

“Này? Tôi không nhớ rõ đặc tội gì với anh? Tại sao lại chửi bới tôi như thế? Tôi vẫn luôn có mặt mũi, chưa bao giờ biến mất, anh không thấy được sao?” Đoan Mộc nghiêm túc hỏi.

Lãnh Tịnh nhìn Đoan Mộc đang nhìn mình xuất thần, không khỏi rung mình một cái!

“Không chịu được anh rồi! Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi không thích đàn ông!” Lãnh Tịnh giống như là nhìn ôn thần mà nhìn Đoan Mộc.

“Mẹ nó, anh không thích đàn ông, chẳng lẽ tôi thích đàn ông sao? Anh đây chỉ thích mỹ nữ, cũng không phải loại bị trẻ con đeo bám!” Đoan Mộc nghiêm túc trả lời.

“Vấn đề là người đeo bám, người ta cũng là mỹ nữ có thích hay không?” Lãnh Tịnh cười xấu xa.

“Phi, không cần tôi động tới, những mỹ nữ kia sẽ tự yêu tôi.” Đoan Mộc đắc ý nói.

“Oe, buồn nôn!” Lãnh Tịnh le lưỡi nói.

“Này? Chẳng lẽ anh không có chơi qua phụ nữ? Giải bộ giống như một hòa thượng ăn chay!”

“Người phụ nữ tôi không thích, tôi sẽ không tùy tiện đem lần đầu tiên cho nhưng cô gái nơi này!” Lãnh Tịnh chua chua nói. Anh tu luyện cũng mấy trăm năm, chưa bao giờ chạm qua phụ nữ, bao gồm những nữ yêu ở Yêu Giới, anh một người cũng không chạm qua, đến nay vẫn là trai tơ.

Cũng bởi vậy có trợ giúp tu luyện lớn đối với anh, anh đã từng thề, chỉ cầu một người tri tâm, nếu không sẽ không thất thân.

Chỉ là, không nghĩ tới lần này anh tới nhân gian, khi nhìn thấy Bạch Tuyết, anh lại bỗng không rõ đầu đuôi mà nộ tâm ra, biết rất rõ Bạch Tuyết là người phụ nữ anh không thể cầu, nhưng anh vẫn không có cách nào tự kiềm chế!

Cho nên, anh mới có thể cố ý trốn tránh Bạch Tuyết.

Anh biết Bạch Tuyết vĩnh viễn đều khó có khả năng là của anh, cô là Mẫu Đơn tiên tử, tất nhiên cô thuộc về Lang Vương!

Tình của bọn họ do ông trời định.

Mà anh!

Chỉ có thể tương tư đơn phương!

“Suy nghĩ gì vậy?” Đoan Mộc phát hiện Lãnh Tịnh khác thường, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc quan tâm hỏi.

Bọn họ chính là như vậy, là anh em, gặp mặt thì câu véo, nhưng trong lòng đều quan tâm đối phương.

“Không có gì!” Lãnh Tịnh khẽ trả lời, hình như bị đâm vào chỗ đau.

“Anh em, tôi không có cười anh, chẳng qua tôi khinh bỉ anh! Nhìn anh cũng không tệ, vì sao vẫn còn trai tân? Không phải cậu đang chậm trễ cho cô gái khác sao?” Đoan Mộc không nghĩ tới Lãnh Tịnh vẫn còn, thật bất ngờ, khá khiếp sợ!

“Tùy anh nghĩ như thế nào!” Tuy Đoan Mộc cố ý đùa cho Lãnh Tịnh vui vẻ, nhưng Lãnh Tịnh vẫn không cách nào cao hứng trở lại.

“Anh đừng nói với tôi, người anh thích là chị dâu...” Đoan Mộc nhún lông mày, nhìn Lãnh Tịnh.

“Đúng, tôi thích cô ấy, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã bị cô ấy hấp dẫn, tôi không có cách nào tự kiềm chế, tôi cũng không nhìn thấy cô gái khác!” Lãnh Tịnh đau lòng nói.

“Cái này phiền nha, đại ca chúng ta là bình dấm chua, ngộ nhỡ anh ấy biết, anh ấy sẽ giết anh!” Đoan Mộc lo lắng nói.

“Anh ấy biết, anh cũng biết tôi không cố ý!” Lãnh Tịnh khẽ trả lời, nhìn qua cả người như bị hành quyết, chán ngán thất vọng!

“Hả? Thật bất ngờ, đại ca lại biết! Anh còn có thể đứng đây! Quá chấn động!” Đoan Mộc khó có thể tin mà nhìn Lãnh Tịnh.

“Anh có ý gì? Tôi không đứng đấy, chẳng lẽ là nằm?” Lãnh Tịnh lạnh giọng hỏi.

“Bằng vào hiểu biết của tôi với đại ca, anh còn sống thì rất may mắn!” Đoan Mộc may mắn nói.

“Là may mắn. Chẳng qua sau đây tôi lại lo lắng anh sẽ thảm rồi! Đại ca tới, đằng đằng sát khí giết tới rồi.” Lãnh Tịnh có ý tốt nhắc nhở.

“Hả? Tôi ngất!”

“Anh ngất, chết càng nhanh!” Lãnh Tịnh nhắc nhở.

“Tôi biết phải làm thế nào rồi.”

Đoan Mộc vỗ gáy một cái, bất cứ giá nào, cũng chỉ có một chiêu kia!

“Đại ca, tôi phải đi hoàn thành nhiệm vụ trọng đại anh giao đây, hai người từ từ trò chuyện, anh em tôi đi trước một bước!” Đoan Mộc vỗ ngực một cái, nhìn như cam tâm tình nguyện.

Kỳ thật, trên mặt viết đầy: Anh đây là bị ép buộc!!

Lang Vương nhìn Đoan Mộc rời đi, khóe miệng khẽ động một cái, cảm giác có chút buồn cười.

Lãnh Tịnh dờ khóc dờ cười nhìn Đoan Mộc.

“Đại ca, anh ta không cần khoa trương như vậy chứ! Làm như bản thân sẽ bị xử chết. Kỳ thật, không biết chơi qua bao nhiêu thiếu nữ!”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Vũ Hội Hóa Trang 2 (Tt)

“Làm sao cậu biết cậu ta chơi qua rất nhiều phụ nữ? Chẳng lẽ cậu đã phá trình rồi hả?” Lang Vương tò mò nhìn Lãnh Tịnh.

“Đại ca, có lầm hay không? Phá trình là nói phụ nữ, nào có ai nói đàn ông như vậy!”

“Vậy cậu còn chưa khai trai?” Lang Vương nghi ngờ hỏi.

“Trước mắt vẫn chưa, chẳng qua tương lai không lâu sẽ làm! Em đã hiểu rõ cuộc đời, đã không chiếm được người mình thích, vậy thì dứt khoát tùy tiện tìm một người đi!” Lãnh Tịnh khổ sở nói.

Lang vương không nói gì!

Nhúu mày!

Đưa em trai này, tuy không phải em ruột, nhưng hơn hẳn em ruột. Từ nhỏ bọn họ chơi một chỗ, ăn cùng một chỗ, khi cậu còn bé đã lớn lên cùng với mẫu thân của anh, còn nếm qua sữa của mẫu thân anh!

Chỉ là, hiện tại ở bên cạnh anh cũng là cậu—— Lãnh Tịnh!

Mẫu thân thân nhất phản bội anh!

“Vương, yên tâm, em tuyệt đối sẽ không có làm chuyện có lỗi với anh, nhân duyên của anh và Tuyết nhi do trời quyết định, chỉ là, tạo hóa trêu

người, để cho em động tâm với cô ấy!

Vương, đây có phải là loại ám chỉ hay không, để em tiếp tục thủ thân, hoặc là xuất gia!” Lãnh Tịnh thê lương nói.

“Nói cái gì ngốc vậy? Cậu nhất định sẽ gặp được người mình thích, cô ấy cũng thích cậu. Tôi tin duyên phận của cậu còn chưa tới, có lẽ đây là một loại khảo nghiệm của ông trời với cậu? Cũng có lẽ là báo trước một mối nhân duyên, nói cho cậu nhân duyên sắp tới, có lẽ còn có liên quan tới Bạch Tuyết, giống như một nữ sinh tổng giám đốc của cô ấy.” Lang Vương khẽ nói.

Kỳ thật, nói thật, anh càng hy vọng Lãnh Tịnh tìm được một người phụ nữ ở Yêi Giới làm bạn, mà không phải cô gái nhân loại, bởi vì này về sau sẽ phải sinh tử tách rời!

Yêu nhau sinh tử tách rời, đó là rất chuyện đau khổ!

Anh đã cảm nhận được rất sâu!

Tuy nhiên lúc này vì an ủi Lãnh Tịnh mà nói, nhưng anh vẫn không hy vọng cậu có nhân duyên ở đây!

“Anh, không cần an ủi em, anh biết em không thể tìm phụ nữ ở chỗ này, đây sẽ chỉ kịch vui bắt đầu, bi kịch chấm dứt. Việc đau đớn đó, chắc hẳn anh đã thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ! Em sẽ không đi con đường cũ của anh!” Lãnh Tịnh cười thê thương một tiếng.

Lang Vương đưa tay vỗ Lãnh Tịnh một cái, cái gì cũng không có nói.

“Vương, quả nhiên Đoan Mộc không phụ sự mong đợi của mọi người, anh ta đã mang sói đỏ đi, còn lại hai người là của em sao?” Lãnh Tịnh khẽ hỏi.

“Cậu nói thử xem?”

“VẬY Ể EM NÓI, TRONG NÀY ĐỀU KHÔNG CÓ TUYẾT NHI, ANH TIN KHÔNG?”
Lãnh Tịnh vẫn thản nhiên nói.

Kỳ thật, có đôi khi rất nhiều chuyện kể trong cuộc mê sảng kể ngoài cuộc thì tỉnh. Nhất là người đang yêu đương sẽ càng như vậy.

Anh không cho rằng trong hai cô gái này có Tuyết nhi, nếu như nhất định phải chọn, anh cho rằng là sói đỏ kia...

Chẳng qua, anh cũng không có nói ra, chỉ là nghĩ trong lòng.

“Em vẫn tương đối ưa thích miêu nữ kia, dù sao đều là một loại, đều thuộc về động vật? Cô ấy là mèo, em là con sói khoác áo cửu vĩ hồ. Ha ha! Em đi đây, còn lại là của anh.” Lãnh Tịnh rời đi.

Lang Vương nhìn Lãnh Tịnh rời đi, ánh mắt của anh giống như ám chỉ cái gì?

“Mỹ nữ, có thể nể mặt chút không?” Lãnh Tịnh khẽ hỏi, trong mắt anh chỉ cần không phải là Bạch Tuyết, nhìn ai cũng cùng một dạng!

“Tại sao là tôi?” Miêu nữ hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì chúng ta là cùng một loại, chỉ đơn giản như vậy!”

“Ok, vượt qua kiểm tra, đi thôi.”

Bạch Tuyết công chúa nhìn qua, hai người bạn tốt bên cạnh đều bị đàn ông mời đi, vì sao chỉ còn có cô là không ai muốn!

Nhìn thấy miêu nữ rời đi, sói đỏ cũng cũng bị cướp đoạt!

Tại sao lại là cướp đoạt? Bởi vì căn bản sói đỏ cũng không muốn cùng đi cùng ma cà rồng tiên sinh kia, chỉ là!

Kỳ thật, Đoan Mộc có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, anh đã sử dụng khổ nhục kế, anh nói với sói đỏ: Nếu như mỹ nữ không uống cùng anh một ly, sói xám bên kia sẽ sung quân anh ta đến Châu Phi làm lao động một năm, cho nên anh ta cầu xin sói đỏ cứu!

Sói đỏ không nói gì thêm, khẽ gật đầu, sau đó đi cùng Đoan Mộc.

“Cảm ơn sói đỏ phối hợp, ma cà rồng vô cùng cảm kích.” Đoan Mộc thản nhiên nói.

Sói đỏ không nói!

Đoan Mộc không khỏi tò mò, chẳng lẽ cô bị câm?

Không thể nào?

Nếu như câm, trở thành cô gái hung hãn không lớn.

Lúc vừa bắt đầu, anh ta thử bắt chuyện với sói đỏ này, nhưng mà cái gì cô cũng không nói, chẳng lẽ thật sự bị câm, cũng nên biểu hiện thủ ngữ chứ! ?

Bỗng nhiên, Đoan Mộc chợt nhớ tới, tình cảnh vừa nãy. Biết mình bị sói đỏ lừa gạt, vừa rồi rõ ràng cô cùng bạn tốt vừa nói vừa cười, lúc ấy đã hung hãn!

Thì ra là làm bộ.

Chẳng qua, như vậy cũng rất tốt, anh ta cũng không thích cô!

Kỳ thật, anh không biết hóa trang ma cà rồng của mình dọa người cỡ nào!

Hai người ai cũng không có nói chuyện, buồn bực uống rượu.

Đoan Mộc không nghĩ tới còn có người có thể yên tĩnh hơn anh ta, một câu cũng không nói, chẳng lẽ là anh ta không có lực hấp dẫn? Thế mà không hấp dẫn được loại phụ nữ này?

Không được, cho dù anh không có hứng thú với cô nàng này, cũng phải trêu chọc cô.

“Khụ khụ! Vì sao cô không nhìn tôi?” Đoan Mộc phát hiện căn bản sói đỏ cũng không nhìn mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nơi xa.

Đoan Mộc cho là cô lại không để ý tới mình, không nghĩ tới.

“Tôi sợ nhìn mặt của anh, ban đêm ngủ không yên!” Sói đỏ bởi vì mang theo mặt nạ, tiếng nói phát ra có chút buồn bực, đã mất đi ngọt ngào vốn có.

Mặc dù Đoan Mộc có chút bất ngờ, nhưng đồng thời anh cũng đã chứng minh một điểm, bộ dạng cô gái này cũng rất bình thường thôi, bởi vì giọng nói không phải rất ngọt ngào, cho nên không phải loại hình thực nữ.

“Mặt của tôi có khủng bố như vậy sao?” Đoan Mộc rất tự tin hỏi, anh ta cho rằng đây là trang phục rất khốc, vì sao sói đỏ lại nói đáng sợ như vậy?

“Có.” Sói đỏ khẽ trả lời, lập tức uống một ngụm rượu, bất tri bất giác đã uống đến ly thứ hai.

“tôi cho là cô đã dám biến mình thành tạo hình này, bình thường thuộc loại nữ sinh to gan, không nghĩ tới cô lại là một nữ sinh nhát gan.” Đoan Mộc có chút hứng thú nói.

Tuy tạo hình sói đỏ của cô không đáng yêu, nhưng nói chuyện vẫn rất đáng yêu, ăn ngay nói thật, không quanh co lòng vòng, có ý tứ.

“Ma cà rồng tiên sinh, chẳng lẽ không biết không thể trông mặt mà nhìn người sao?” Sói đỏ bỗng nhiên lạnh lùng hỏi, một chút dịu dàng trên người lúc đầu giống như biến mất không thấy, trong nháy mắt toàn thân tản mát ra tức giận nhàn nhạt.

Cô nhìn thấy sói xám thối kia qua tìm công chúa Bạch Tuyết, sói xám kia vốn nên thuộc về cô!

Hơi ngửa đầu, uống sạch toan bộ rượu tổng ly, nhưng sau đó lại xoay người bưng một ly khác.

“Ồ? Không nghĩ tới cô đỏ còn thích uống rượu?” Đoan Mộc nhàn nhã hỏi, hoàn toàn không có chú ý thay đổi của sói đỏ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Vũ Hội Hóa Trang 3

Đoan Mộc cảm thấy hứng thú nhìn sói đỏ, tuy tạo hình của cô không làm người khác ưa thích, nhưng cô bên trong cô giống như còn có một chút mới lạ, cô chắc không phải loại nữ sinh chán ghét kia, dù sao từ đầu tới cuối cô cũng không có nói chuyện yếu điệu, anh ta không thích loại phụ nữ làm ra vẻ kia, quá giả tạo!

Sói đỏ này, nói chuyện rất gọn gàng dứt khoát, có gì nói đó, không che giấu, có hứng thú.

“Có đôi khi người ta cần rượu mạnh để kích thích một chút. Nếu không, trạng thái sẽ vĩnh viễn dừng lại ở trạng thái chết lặng. Mà tôi đều không thích không say với cảm giác say!” Sói đỏ thản nhiên nói, giống như trong lòng có chuyện thương tâm gì, nghĩ không ra, cũng nhìn không thấu!

Cô đối với anh có lúc lại không nhìn thấu, cảm giác anh cách cô thật xa, mãi mãi cũng không cách nào bắt anh lại!

Đoan Mộc khẽ giật mình!

Cô nói chuyện phiền muộn như vậy, hình như có chuyện gì đó?

“Vậy sói đỏ cô thích say? Hay là không say?” Đoan Mộc tò mò hỏi.

“Ha ha!” Sói đỏ cười khẩy một tiếng, hơi ngửa đầu uống sạch ly rượu.

“Chí ít, bây giờ tôi muốn say!” Trả lời thê thương, để lòng Đoan Mộc không khỏi bóp chặt.

Vì sao lúc nghe cô nói như vậy, anh ta có chút yêu thương cô, rất muốn giúp cô giải trừ không vui trong lòng.

“Tại sao bây giờ muốn say? Chẳng lẽ là bởi vì tôi trang điểm thành ma cà rồng?” Đoan Mộc không hiểu hỏi, vì sao cô vẫn luôn không nhìn thẳng anh ta? Thật sự kinh khủng vậy sao?

Thế là, quay đầu đi, tháo răng nanh xuống, sau đó len lén cất vào trong túi quần.

Cố gắng không để cho mình hung tàn trước mặt sói đỏ.

“Không phải là bởi vì anh, là bởi vì anh ấy, sói xám kia, lúc đầu tôi cho là buổi tối hôm nay mời tôi sẽ là anh ấy! Anh không cảm thấy uống công tạo hình này của tôi sao?” Sói đỏ mất mát nói.

Đoan Mộc nhìn về phía đại ca sói xám, khó trách anh hóa trang thành sói xám, thì ra các cô gái lại đều thích sói xám, chẳng lẽ câu: Lấy chồng thì gả cho sói xám là thật.

Chỉ là!

“Cô gái, không nói gạt cô, vị sói xám kia là bạn tôi. Tuy sói đỏ và sói xám là một đôi. Nhưng tối hôm nay sói xám không muốn diễn như ở trên TV, anh ấy muốn sáng tạo cái mới, anh ấy muốn tự chủ, anh ấy muốn xoay người làm chủ nhân.” Đoan Mộc xin lỗi nói.

“Ha ha! Thì ra, đàn ông đều trông mặt nhìn người!” Sói đỏ cười lạnh một tiếng, để cho Đoan Mộc không khỏi vắng lặng, giống như bọn họ đều nhìn lầm người!

Sói đỏ, miêu nữ và công chúa Bạch Tuyết. Có lẽ người thực sự có sức quyến rũ là sói đỏ trước mắt.

Chuyện đêm nay, người đêm nay, đều hóa trang, đương nhiên muốn trông mặt nhìn người, căn bản không nhìn thấy diện mạo chân thực! Đây chính là một nhăm lẩn!

Anh ta và đại ca đều sai, có lẽ cô mới là nữ chính tối nay?

Cái người mà đại ca luôn nhìn chăm chăm kia rốt cuộc có phải người phụ nữ anh cần không?

Đoan Mộc nhìn về phía Lãnh Dạ.

Chỉ thấy đại ca đã đứng ở bên cạnh người công chúa Bạch Tuyết, nhưng vị công chúa Bạch Tuyết kia vẫn duy trì thái độ đoan trang hào phóng đối mặt với anh.

“Bạch Tuyết, công chúa?” Lang Vương cố gắng tạm ngừng lời nói một chút.

Đầu tiên công chúa Bạch Tuyết sững sờ, người đàn ông này có chút kỳ lạ, tuy không thấy rõ lắm toàn bộ dung mạo, nhưng hình như có chút quen mặt?

Giống như gặp qua ở nơi nào rồi?

“Chào anh, sói xám.” Công chúa Bạch Tuyết chỉ nói một câu nói như vậy, Lang Vương đã ngây ngẩn cả người, đây không phải cô gái nhỏ của anh, nguy rồi, sai rồi, hóa ra cô gái nhỏ không phải công chúa Bạch Tuyết, như vậy cô gái nhỏ của anh ở đâu?

Nhưng đã đi tới, chủ động bắt chuyện với người ta, không thể cứ rời đi như vậy được! Bọn họ chỉ là mấy cô bé, nên lịch sự chút. Trước nói chuyện

phiếm vài câu, sau đó rời đi.

“Chào cô.” Lang Vương thản nhiên nói. Nhưng tâm tư đã không còn ở nơi này, đôi mắt lạnh của anh quét quanh, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Bạch Tuyết quanh hội trường một lần nữa .

“Tôi thấy hiếu kỳ, không phải sói xám luôn trung tâm với sói đỏ sao? Vì sao tiên sinh lại lựa chọn công chúa Bạch Tuyết? Mà không có cợn sói đỏ?” Công chúa Bạch Tuyết hỏi.

“Sói đỏ đã bị ma cà rồng tiên sinh đưa đi rồi mà?” Lang Vương khẽ trả lời.

“Đúng vậy, tiên sinh cho là mình đã cẩn thận, không nghĩ tới là không vui một trận đúng không? Kỳ thật, tôi cũng không phải người anh muốn tìm đúng không? Anh cố ý an bài bạn bè hẹn bạn tôi đi, sau đó anh cho rằng tôi là người mình muốn tìm. Kỳ thật, đây chính là đàn ông, cho tới bây giờ đều trông mặt mà nhìn, chưa từng có dụng tâm nhận biết phụ nữ!” Công chúa Bạch Tuyết vẫn duy trì đoan trang nói, nhưng mà, Lang Vương lại cảm giác được đè nén vô hình.

Cô gái này không phải Bạch Tuyết, nhưng tuyệt đối cô là bạn của Bạch Tuyết, chuyện sẽ không trung hợp thế, cô không phải Bạch Tuyết, miêu nữ kia anh đã tiếp xúc qua, cũng không phải Bạch Tuyết, như vậy?

Lang Vương hồi hận vỗ gáy một cái.

“Hiện tại biết sai rồi hả? Kỳ thật, anh cũng không phải loại hình mà tôi cảm thấy hứng thú, xin lỗi không tiếp được.” Công chúa Bạch Tuyết rời đi. Kỳ thật, cô đã biết sói xám này là ai, mà vừa rồi khi nhìn thấy anh cũng cảm giác anh nhìn quen mắt, về sau nghe qua giọng nói đoán được là ao.

Quả nhiên nha đầu thối kia lợi hại, thế mà thật sự để cô câu được cá lớn, vẫn cá lớn rất trung tâm, đêm nay cô mặc một thân công chúa Bạch Tuyết,

đương nhiên gây nên hiểu lầm cho anh, cũng nghĩ ra anh vì ai mà tới?

Đương nhiên là hướng về phía nha đầu thối Bạch Tuyết kia, từ nhỏ đến lớn, nha đầu thối luôn được nam sinh yêu thích, tuy cô ấy không hề làm gì, chỉ đứng lẳng lặng ở đó, sẽ có rất nhiều nam sinh thích cô ấy, hôm nay cô bất đắc dĩ trang điểm thành bộ dạng này, cũng là bị con nhỏ kia ép.

Nói cái gì mà muốn chơi trò chơi trốn tìm? Để cho cô phối hợp một chút, lúc ấy cô còn phàn nàn vì sao không cho cô diễn miêu nữ, để miêu nữ diễn công chúa Bạch Tuyết? Không phải nha đầu thối nói đáng người của họ tương tự, cho nên mới chọn trúng cô!

Không nghĩ tới đây chính là trò chơi trốn tìm mà nha đầu thối Bạch Tuyết nói, để Lãnh Dạ tìm xem cô là ai?

May mắn cô và miêu nữ đều là người khéo léo, nếu không, người đàn ông của cô ấy ưu tú như vậy đã sớm để mắt tới rồi !

Tiếc rằng, đây là người đàn ông của chị em tốt, vẫn là trả lại cho cô ấy đi, cho nên công chúa Bạch Tuyết mới chọn rời đi. Như vậy công chúa Bạch Tuyết không phải Bạch Tuyết chân chính, cô là chị em tốt Khang Giai của Bạch Tuyết, cũng là em gái Khang Cốc.

Khi Khang Giai rời đi, bên phía Đoan Mộc cũng phát hiện không đúng, chẳng lẽ sói đỏ này là người phụ nữ đại ca muốn? Chị dâu nhỏ.

Má ơi!

Tạo hóa trêu người!

Sói đỏ bọn họ không có hứng thú nhất lại là Bạch Tuyết.

“Sói đỏ, tôi muốn xin lỗi không tiếp được một chút.” Đoan Mộc vội vàng rời đi, đây là người phụ nữ của đại ca, anh ta phải tranh thủ thời gian nói

cho đại ca biết, cái Bạch Tuyết kia căn bản cũng không phải là Bạch Tuyết thật sự, sói đỏ bên này mới là đồ ăn của đại ca.

Sau khi Đoan Mộc rời đi, sói đỏ cũng rời đi, uống quá nhiều rượu, đi nhà vệ sinh.

Lúc này, Khang Giai cũng ở trong toilet, cô đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch Tuyết, kết quả vừa lúc Bạch Tuyết tiến vào.

“Nha đầu thối, trò chơi này của cậu không dễ chơi, đổi lại đi, lúc đầu bộ trang phục sói đỏ là do mình chuẩn bị, không nghĩ tới cậu vừa nhìn thấy đã thích, hiện tại thỏa mãn chứ? Có phải hay đã chơi đã không? Chồng của cậu còn ở bên ngoài chờ cậu đấy?” Khang Giai nói xong bắt đầu cời chiếc váy công chúa Bạch Tuyết ra, bộ dạng nhất định phải đổi.

“Ha ha ha, không chơi vui sao? Mình cảm thấy rất tốt, vừa rồi mình phát hiện Đoan Mộc đã phát hiện mình là ai, vội vàng rời đi, đoán chừng là đi tìm người đàn ông thối kia! Lúc này, chúng ta đổi lại, ha ha! Chơi thật vui, mọi chuyện sắp tới cao triều rồi.” Sói đỏ vỗ tay nở nụ cười, người cũng đã có một chút men say.

Mọi người đoán không sai, sói đỏ chính là Bạch Tuyết, Bạch Tuyết thật sự là sói đỏ.

Lang Vương cũng có lúc sai lầm, quả nhiên khi phụ nữ và đàn ông yêu đương IQ sẽ xuống thấp nhất!

Nhưng mà mặc dù như thế, tất cả nam nữ cũng phải yêu, yêu điên cuồng.

“Nhanh lên, nha đầu chết tiệt kia, uống bao nhiêu rượu rồi? Sao bây giờ cậu trở nên lợi hại vậy? Còn học uống rượu rồi! Hoàn toàn thay da đổi thịt, nói chuyện cũng biến thành lỗ mãng! thua với cậu!” Khang Giai lắc đầu, tiếp tục thay quần áo.

“Nếu như cậu trải qua nhìn gì như mình thì sẽ thay đổi!” Bạch Tuyết chậm rãi nói, đôi mắt hiện lên một chút ưu thương. Kỳ thật, cô và Khang Giai cùng tuổi, cũng là chị em lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Khang Giai còn vui vẻ đến trường, nhưng mà, cô lại thành mẹ!

Rất đau xót nói!

Tuy bọn nhỏ là an ủi duy nhất của cô, nhưng cô vẫn sẽ cảm thấy tiếc hận cuộc đời của mình!

Đi đến một bước này, tất cả đều không thể vãn hồi, chỉ có thể để mọi chuyện phát triển thuận theo tự nhiên, giống như Lãnh Dạ nói, rất nhiều chuyện là ông trời quyết định.

Nếu là thiên trời, cô tin tưởng.

Hai người đổi lại trang phục, hiện tại công chúa Bạch Tuyết là Bạch Tuyết, Khang Giai là sói đỏ.

“Cậu đi ra ngoài trước đi, chút nữa mình đi ra, miễn cho bọn họ phát hiện!” Bạch Tuyết thản nhiên nói.

“Nha đầu, vẫn là cái thân thể này dễ chịu, còn có cái đuôi, chơi vui bao nhiêu, vừa rồi thân thể kia quá cân nhắc, mệt không chịu được, thật là khó chịu, hiện tại mình muốn đi ra ngoài vui vẻ.” Toàn thân Khang Giai dễ dàng không ít, cầm đuôi chó sói của mình vuốt ve, tùy ý đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Lúc này Lang Vương ở cùng một chỗ với Đoan Mộc.

“Đại ca, anh làm sao vậy? Người phụ nữ của mình cũng không nhận ra là sao? Làm hại ôi xém chút nữa thì chơi với lửa!” Đoan Mộc phàn nàn nói.

“Hừ?” Lang Vương trừng một cái, Đoan Mộc ngoan ngoãn im miệng.

“Cô gái nhỏ học giáo hoạt, thế mà đều lừa chúng ta!” Lang Vương vui vẻ nói.

“Tôi bị lừa có thể thông cảm được, đó là bởi vì tôi chưa quen thuộc chị dâu! Thế nhưng đại ca lại không giống vậy, anh hẳn là phải hiểu chị dâu mới đúng? Tại sao anh cũng nhận lầm người? Làm đàn ông quá thất bại!” Đoan Mộc có ý riêng nói.

Trước kia Bạch Tuyết uống say cũng đã nói, cô phàn nàn anh không đủ quan tâm với cô, chẳng lẽ anh thật sự không đủ quan tâm?

Chẳng lẽ anh làm đàn ông của cô vô cùng thất bại!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Vũ Hội Hóa Trang 4

"Tên nhóc thối, cái gì gọi là hiểu rõ?" Lang Vương cười xấu xa hỏi.

"Được rồi, đừng giả bộ, con cái đã có, chẳng lẽ không có? Ha ha, đúng không? Đều là đàn ông, trong lòng hiểu rõ." Đoan Mộc cũng cười xấu xa.

"Tính ra, đã lâu không có!" Lang Vương lạnh lùng nói, Đoan Mộc bất ngờ, thế mà đại ca không có bão nổi với anh ta, vốn cho là anh sẽ dạy dỗ anh ta vì cười giỡn!

Quả thực có chút bất ngờ.

"Mẹ nó, chị dâu nhỏ ngược đãi ngài?" Đoan Mộc tò mò hỏi.

"Chị dâu cậu nói giai đoạn đặc biệt, không cho phép ăn thịt!" Lang Vương thản nhiên nói.

"Tại sao? Bây giờ bên ngoài bị đàn áp, tệ nạn càn quét cũng rất nghiêm trọng, cũng có thể nói là giai đoạn vô cùng đặc biệt. Nhưng hai người không giống, hai người con cũng đã có, sợ cái gì?" Đoan Mộc quan tâm nói.

"Chị dâu cậu không nói như vậy, nói phải phối hợp phía trên làm việc, cấm thịt tất cả!" Lang Vương không biết làm sao nói.

"Đại ca, anh nói là thật hay giả vậy? Cái này cũng không giống như phong cách của anh, lúc nào thì anh bị người khác khống chế con người

như vậy, từ trước đến nay anh đều là chúa tể của con người, tại sao lại trở nên thảm như vậy?" Đoan Mộc bi ai nói.

"Chúa tể cũng có lúc bị chi phối, giống như hiện tại, cô ấy không đồng ý, tôi không thể bắt ép đúng không?"

"Tôi ngất! Bây giờ bên ngoài tuyên ngôn, tên hiệu của tổng giám đốc phải để 'trong sạch.' nhóm tổng giám đốc đều bị cấm sắc, mà thứ ở trong dũng quần của tổng giám đốc đều bị khóa lại, chỉ có thể nhìn thịt, không cho phép ăn thịt. Phía trên có công văn, nói nhóm tổng giám đốc có thể hôn môi, từ cổ trở xuống cũng không được đụng, đụng phải chính là động đến chính sách. Chẳng lẽ chị dâu cũng biết những thứ này, cho nên làm gương. Nếu như vậy, coi như khổ ngài!" Đoan Mộc đau buồn nhìn Lãnh Dạ. (Mèo:@@ quái gì vậy nhỉ)

"Cho nên nói hiện tại nhiều nhất cũng chỉ được uống chút canh thịt, ăn chút thịt vụn! Muốn ăn thịt nhiều, khó có! Như vậy cô ấy đã nói tôi không có văn minh, nói tôi cố chấp!" Lang Vương bất đắc dĩ nói.

"Cố chấp? Rất phù hợp phong cách của anh."

"Ba ——" cái gáy bị đánh.

"Tôi là người không có tiền đồ vậy sao?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"A! Anh lại đánh tôi, tôi cũng không phải Lãnh Tĩnh, luôn luôn bị anh đánh vào gáy! Vả lại, tôi nói đúng hay không, chỉ có chị dâu biết!" Đoan Mộc không sợ chết nói.

"Tên nhóc thối, cậu dám nói đại ca của mình vậy sao!" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Tôi không muốn nghĩ như vậy, nhưng, không biết chị dâu sẽ nghĩ như vậy hay không?" Đoan Mộc vô tội nói.

"Được, tôi thừa nhận trước kia tôi từng cố chấp, chẳng qua bây giờ không có, tôi tôn trọng cô ấy." Đoan Mộc là anh em với Lang Vương nên không có gì giấu nhau, Lang Vương thẳng thắn rồi.

Phì ——

Không nghĩ tới tổng giám đốc tập đoàn Lang thị cũng sẽ có lúc đói khát như thế!

"Cậu lại ngứa gáy sao?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

Đoan Mộc không muốn bị đánh, cố gắng nhịn xúc động cười to xuống.

"Không ngứa không ngứa."

"Anh, làm sao bây giờ? Chắc hẳn anh cũng biết ai là chị dâu rồi?" Đoan Mộc hỏi yếu ớt.

"Ừm, có chút bất ngờ." Lang Vương thản nhiên nói.

"VẬY, CHÚNG TA ĐỔI LẠI ĐI!" Đoan Mộc bị ai nói.

"Ừm, cậu đi đi."

"Anh! Là anh đi đi, sói đỏ đã ra, ở bên kia kìa!" Đoan Mộc ngẩng đầu, dùng ánh mắt chỉ cho đại ca.

Lang Vương khẽ ngậm một tiếng, đương nhiên cũng nhìn thấy sói đỏ đi ra, chỉ là, anh cũng biết, nếu như cứ đi qua như vậy, nhất định cô sẽ cười anh!

Nghĩ như nghĩ cách nào cho tiện đây?

Thế là, tiến đến gần lỗ tai Đoan Mộc, nhỏ giọng nói thầm mấy câu.

Đoan Mộc hiểu ý, sau đó rời đi.

Không bao lâu, Đoan Mộc trở về.

"Cậu đi tìm sói đỏ đi." Lang Vương nói thật nhỏ.

"Vâng, anh em qua vậy! Anh yên tâm, đồ ăn của ngài, anh em sẽ coi nó trước cho ngài." Đoan Mộc thề son sắt nói.

"Món gì? Lúc nào chị dâu cậu thành món ăn!" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Anh, đây chính là anh lạc hậu! Nói anh không hiểu còn không tin! Hiện tại, bên ngoài đều không gọi phụ nữ là phụ nữ, đều nói là đồ ăn. Mà mấy cô gái nhỏ cũng đừng gọi đàn ông chúng ta là đàn ông!" Đoan Mộc tự cho là đúng nói.

"Không nói đàn ông, chẳng lẽ nói là nam bạc(người đàn ông giàu)!" Lang Vương khinh thường trả lời.

"Đại ca của tôi! Thật sự là bại cho anh, tôi thấy buồn bực mà, rốt cuộc chị dâu nhỏ thích anh ở chỗ nào? Tuy bộ dạng đẹp trai một chút, nhưng nói thật, bên người chị dâu nhỏ không thiếu soái ca, tại sao cứ hết lần này tới lần khác đi coi trọng khối băng như ngài chứ! Anh em tôi vẫn nghĩ không thông! Hiện tại những cô gái nhỏ đều gọi đàn ông chúng ta là nam thần." Đoan Mộc lầm bầm nói, lại không biết rõ, mặt Lang Vương đã dày đặc mây đen!

"Tại sao cậu biết biết bên cạnh chị dâu không thiếu soái ca?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Cái này không cần đoán, tất nhiên giai nhân như chị dâu là hàng bán chạy, nhất định là đàn ông thích cô ấy nhiều không đếm hết! Đại ca cũng là vụng trộm! Chị dâu nhỏ như vậy đã bị anh hái! Người ta vẫn là nụ hoa, tại sao khi đó anh lại nhẫn tâm!" Đoan Mộc tiếc hận nói.

"Đúng là tôi có sốt ruột, nếu như không phải bởi vì tôi đã chờ lâu, thì sao lại phải như thế!" Lại thường chính là, Lang Vương không có tức giận, tuy nhiên sắc mặt của anh không tốt, nhưng anh biết Đoan Mộc đều nói thật, dù sao Bạch Tuyết ở độ tuổi này, phải là tuổi đang đi học, thật sự không nên!

Nhưng cuộc sống của Bạch Tuyết không giống bình thường!

Cô là Mẫu Đơn tiên tử, sao cô có thể lãng phí thời gian đọc sách, vì phong ấn Ma vương, nhất định bọn họ phải sinh con, nhất định phải làm như vậy!

Cho nên, Lang Vương biết rất rõ Bạch Tuyết vẫn còn trẻ, giống như Đoan Mộc nói, cô vẫn là nụ hoa, cô đã bị anh cưỡng ép hái!

"Đại ca, thì ra anh đã sớm thâm mến tiểu chị dâu!" Đoan Mộc giật mình hỏi.

"Xem như thế đi!" Lang Vương thâm trầm nói.

"Như vậy, lúc chị dâu nhỏ bị anh hái, cô ấy có biết anh thâm mến cô ấy như vậy?" Đoan Mộc hiếu kỳ hỏi.

"Có lẽ hiện tại cô ấy cũng không biết suy nghĩ của tôi lúc ấy!" Lang Vương buồn bực nói.

"Tôi nhớ vào, đại ca anh quá tuyệt vời! Ưa thích người ta, thâm mến người ta, liền trực tiếp hái xuống. Thì ra trên thế giới còn có chiêu này, ăn trước yêu sau." Đoan Mộc rất hưng phấn nói.

"Tên nhóc hỗn, còn biết ăn trước yêu sau!" Lang Vương khẽ lập lại.

"Chẳng lẽ không phải? Đầu tiên anh ăn chị dâu xong, sau đó mới yêu đương." Đoan Mộc hâm mộ nói.

"Đúng là nợ cô một cuộc yêu!" Lang Vương khẽ nói.

"Như vậy từ giờ trở đi, anh cứ luyện cùng chị dâu đi." Đuan Mộc cười ha hả nói, không khỏi cảm thấy thật buồn cười, con đã ba đứa, thế mà còn không yêu đương!

Chị dâu thật đáng thương!

Thế là, Đuan Mộc uống ly rượu đỏ trong tay, sau đó đi qua tìm sói đỏ, Lang Vương vẫn đi về phía công chúa Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn thấy Đuan Mộc đi về phía sói đỏ lần nữa, trong lòng nói thầm, chẳng lẽ tính sai, người đàn ông thối muốn ăn thịt lạ?

Hay là, Lãnh Dạ thật sự không biết người nào là cô?

Vì sao Lãnh Dạ lại đi tới bên công chúa Bạch Tuyết?

Chẳng lẽ anh tình tường đoán được cô và Khang Giai đổi lại?

Hiện tại công chúa Bạch Tuyết chín là Bạch Tuyết chân chính, nhưng mà, sói đỏ biến thành Khang Giai rồi.

Bạch Tuyết nhìn thấy Lãnh Dạ đi về phía cô, nhanh chóng suy nghĩ, chỉ có hai loại khả năng. Thứ nhất: Anh biết cô và Khang Giai đã đổi lại. Thứ hai: Anh muốn ngoại tình!

Hừ!

Nếu như là loại thứ hai, người đàn ông thối, xem cô trừng trị anh làm sao!

Bạch Tuyết mỉm cười dưới mặt nạ, cô cũng không phải Bạch Tuyết trước kia, tuy bây giờ ở trong đầu cô còn có rất nhiều trí nhớ không có nhớ lại, chẳng qua trước kia cô là ai thì cô rất rõ ràng.

Cái người Bạch Tuyết nhu nhược, nhát gan, khi cô sinh con ra, cũng đã chảy ra như nước ối, sau này là Bạch Tuyết kiên cường dũng cảm, sẽ không bị người khi dễ, càng không bị người sắp xếp.

Tuy cô yêu người đàn ông này, nhưng cô sẽ không tùy ý cho anh làm ầu. Anh là ai? Cô hiểu rõ, muốn có nhiều phụ nữ như ở Yêu Giới, mơ tưởng!

30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, phong thủy luôn có lúc phải thay đổi.

Mặc dù Bạch Tuyết cô là người thường, mặc dù Lãnh Dạ anh là Lang Vương. Nhưng nếu cho Bạch Tuyết cô là người dễ bắt nạt, vậy thì sai mười phần!

Từ nay về sau cô sẽ tuyệt đối không cho phép Lãnh Dạ đi tìm phụ nữ khác ở bên ngoài, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Cái phi tử ở Yêu Giới nói, anh có rất nhiều phi tử, mà lại đều theo anh mấy trăm năm, nếu như vậy, vậy thì để cho cuộc sống sau này của anh phải giữ trong sạch! Nếu như anh không làm được, cô sẽ tình nguyện giúp anh sửa đổi!

Khốn kiếp!

Nghĩ đến trước kia Lang Vương có rất nhiều phụ nữ, cô tức mà không có chỗ phát tiết!

Lãnh Dạ!

Về sau muốn chơi gái? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Tuy cô là người phụ nữ nhỏ yếu, nhưng cô tuyệt đối sẽ giữ gìn lợi ích của mình, cô sẽ chỉ cố gắng diệt trừ hỗn loạn của anh.

Chẳng qua nếu như muốn dạy đàn ông của mình, có phải trước nên để anh nếm thử vị đắng. Nếu không, anh không biết đắng là a-xít!

Nhìn Lãnh Dạ đã đến gần, nhưng hình như sự chú ý của anh không đặt ở chỗ cô, một đôi mắt lạnh nhìn chăm chăm vào sói đỏ ở xa.

À?

Thì ra anh đã biết sói đỏ vừa rồi là cô.

Hắc hắc...

Bạch Tuyết cười thầm trong lòng.

Lãnh Dạ, anh là đàn ông của em, em cũng không tin không chơi được anh!

Bạch Tuyết vốn cầm một ly rượu đỏ, sau đó lại cầm lên một ly khác, lắc lắc ở trước mặt của Lãnh Dạ, ý là lòng của anh đã trở lại rồi sao?

Tư thế kia giống như đang câu hồn anh.

Khi Lang Vương quay đầu nhìn về phía công chúa Bạch Tuyết, tuy Bạch Tuyết mang theo mặt nạ, nhưng cái miệng kia vẫn để lộ ra bên ngoài, lúc Lãnh Dạ quay đầu nhìn về phía Bạch Tuyết, nhất thời xuất thần, lúc này, tại sao anh lại cảm giác người này giống cô gái nhỏ của anh như vậy?

Miệng rất giống, chỉ là, nụ cười tà mị này không giống, cô gái nhỏ của anh rất đơn thuần, rất thuần khiết, rất dịu dàng. Cô tuyệt đối sẽ không cười thế, giống như tiểu yêu tinh quyến rũ anh.

Lãnh Dạ nhìn thấy Bạch Tuyết cười tà mị, chỉ là tổng nụ cười này hình như còn kèm theo chút hứng thú!

Lãnh Dạ nghi hoặc, nụ cười trong phút chốc ấy, hứng thú bên trong là ảo giác của anh sao?

Ngay lúc Lang Vương do dự, Bạch Tuyết uống sạch ly rượu đỏ trong tay.

Không.

Lúc này Lang Vương vững tin đây không phải cô gái nhỏ của anh.

Cô gái nhỏ của anh không hoang dã như thế, không quyến rũ đàn ông như thế!

Cô gái nhỏ của anh trong chuyện nam nữ đều là bị động, việc uống rượu cùng đàn ông lại càng không có khả năng!

Lang Vương tiếp tục quay đầu nhìn về phía sói đỏ.

"Sao vậy? Anh không dám uống?" Bạch Tuyết hạ giọng, cố ý để tiếng của mình thô một chút.

Lang Vương khẽ giật mình!

Sao giọng công chúa Bạch Tuyết lại thay đổi, vừa rồi cũng không phải là giọng này!

Nếu như không phải bởi vì Lang Vương an phận làm người ở nhân gian, lúc không có việc gì lớn, sẽ không sử dụng pháp thuật.

Nếu như lúc này, anh lấy thân phận của Lang Vương nhìn người phụ nữ trước mắt, anh liếc một chút liền có thể nhìn ra người nào ở dưới mặt nạ?

Nhưng anh biết nơi này là thế giới loài người, cho nên hiện tại anh cũng là một con người bình thường, chẳng qua là một người rất sáng suốt.

"Giọng nói của cô sao vậy?" Lang Vương nghi ngờ nhìn công chúa Bạch Tuyết.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Cha Ngoại Tình

"Tôi uống rượu giọng sẽ thay đổi, có đôi khi vào lúc đặc biệt sẽ khác như vậy, anh hiểu chứ. " Bạch Tuyết hạ giọng nói.

"Lúc đặc biệt sẽ khác sao?" Đôi mắt lạnh lùng của Lang Vương tiếp tục đánh giá công chúa Bạch Tuyết.

"Chẳng lẽ lúc anh quan hệ giọng không thay đổi sao?" Bạch Tuyết cộc cằn hỏi, giọng nói này không hợp bộ đồ của cô.

"Khụ khụ khụ! ! !" Lang Vương vừa uống một ngụm rượu, bị lời của công chúa Bạch Tuyết làm cho kinh hãi, phụ nữ bây giờ thật ác liệt, đây không phải là trần trụi quyến rũ đàn ông!

Sao cô gái nhỏ có thể có loại bạn bè như thế? Có nên cân nhắc về sau chặt đứt quan hệ bạn bè của họ không, nếu không một ngày sẽ dạy Tuyết nhi hư mất!

Bạch Tuyết cười trộm, người đàn ông này mỗi lần làm chuyện kia đều đổi tiếng, cuống họng đều sẽ khàn khàn!

Lúc này ở lại đi rụt rè ở đây!

"Chẳng lẽ anh vẫn là trai trinh? Oh my God! Hôm nay tôi thật sự là kiếm được." Bạch Tuyết nói giỡn.

Lang Vương chán ghét, nhưng lúc này, anh không thể rời đi, anh đang chờ đợi, chờ đợi thời cơ thích hợp, anh sẽ ở cùng một chỗ với cô gái nhỏ.

Người phụ nữ này nói rất đói khát!

"Khụ khụ khụ! ! !" Lang Vương bị sặc lần nữa, bạn của cô gái nhỏ quá cầu huyết, nếu như không phải bởi vì cô là Khang Giai, anh sẽ cho một chưởng đập chết cô!

Nhìn thấy Lãnh Dạ bị sặc lần nữa, Bạch Tuyết đặc ý cười.

"Đừng lo lắng, anh ở chỗ tôi sẽ không bị nói ra ngoài!" Bạch Tuyết đồng tình nhìn Lãnh Dạ.

Nếu như không phải bởi vì hôm nay cô trang điểm mắt quá đậm, nếu không cô không có cách che giấu Lãnh Dạ, đôi mắt Bạch Tuyết quá đẹp làm sao có thể lừa gạt được Lãnh Dạ, chỉ là, hôm nay Bạch Tuyết đến có chuẩn bị.

Chẳng qua!

Chơi hay còn ở phía sau, Bạch Tuyết chơi rất cao hứng.

Lang Vương bị công chúa Bạch Tuyết làm cho bó tay toàn tập, chưa bao giờ thấy người phụ nữ cầu huyết như thế, thật muốn đánh cô một bữa, đáng tiếc, cô là phụ nữ, anh không đánh phụ nữ.

Lang Vương không nói gì!

Đôi mắt của anh trở nên thâm thúy, bên trong mắt đen mang theo ánh sáng lạnh lùng, ánh sáng biến thành màu đen tái đi.

Cái người phụ nữ đáng chết này dám nói anh là xử nam! Chẳng qua là không biết rõ anh là xử nam đã được ngàn năm, anh chơi phụ nữ đã chơi mấy thế kỷ!

Cái người phụ nữ không biết lượng sức!

Cô phải cầu nguyện mình là bạn của Bạch Tuyết, nếu không một bàn tay anh sẽ đập chết cô.

Bên này Lang Vương không lý tưởng! Không hài lòng!

Thì chỗ Đoan Mộc cũng rất tệ.

Khang Giai thật vất vả đổi lại, làm sao lãng phí cái tạo hình sói đỏ này.

Khi vừa vào sân đã chơi rất hăng.

Khi Đoan Mộc đến gần cô, cô còn cầm cái đuôi của mình vuốt ve, nhìn thấy soái ca vừa rồi kề cận Bạch Tuyết lại tới, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Ma cà rồng, sao lại quay trở lại đây?" Khang Giai vào thẳng vấn đề nói.

Đoan Mộc sững sờ một cái!

Tình huống này là như thế nào?

Giọng không đúng!

"Ha ha! ! Chẳng lẽ sói đỏ cô nương không thích ma cà rồng ở cùng?" Đoan Mộc thử trước.

"Nói đùa, chỉ cần anh không hút máu, đàn ông các anh khác gì ma cà rồng!" Khang Giai khinh thường nói.

Đoan Mộc chấn kinh!

Cái sói đỏ này không phải chị dâu nhỏ rồi.

Tình huống này là sao?

Chẳng lẽ thay người rồi hả?

Nguy rồi!

Nếu như thay người, như vậy trò chơi tiếp theo sẽ thảm!

Hoàn toàn ngược lại!

Chẳng qua cái cô gái này giống như rất lỗ mãng?

"Sói đỏ cô có ý gì? Đàn ông chúng tôi đặc tội gì với cô sao, tại sao cô có thể đem đàn ông chúng tôi nói thành ma cà rồng?" Đuan Mộc không khách khí nói, cô đã không phải chị dâu nhỏ, như vậy thì không cần để lại chút mặt mũi!

Sau khi Khang Giai nghe vậy, cười ha ha, sau đó quay đầu lại, đánh giá gương mặt ma cà rồng của Đuan Mộc.

"Cô nhìn cái gì?" Đuan Mộc hiếu kỳ hỏi, vừa rồi chị dâu nhỏ cũng không liếc nhìn anh ta, nói nhìn thấy thì lo lắng ban đêm không ngủ được, cái cô gái này lá gan thật lớn, thế mà không sợ gương mặt ma cà rồng này, còn gần như nhìn chăm chăm như thế.

"Tôi đang nhìn, đàn ông các anh không giống ma cà rồng chỗ nào?" Khang Giai thở hơi nóng lên mặt của Đuan Mộc, Đuan Mộc cảm nhận hơi thở phụ nữ, rất mỹ diệu, thân thể có chút tê tê.

"Đương nhiên không giống." Đuan Mộc khó chịu nói, cô gái này đưa mặt tới làm gì, trên mặt còn có ria mép, nhưng mà, vừa rồi anh ta lại bị ria mép của cô chạm vào có chút dễ chịu!

Đáng chết!

Xem ra cần hạ hỏa, nếu không thì sao lại bụng đói mà ăn quàng như thế!

Khang Giai vẫn không có rời khỏi mặt Đao Mộc, một mực trừng mắt nhìn.

Lông mi chớp chớp, cười xấu xa.

"Đàn ông các anh còn không bằng ma cà rồng, ma cà rồng gặp người thì cắn, tối thiểu con người còn biết tránh. Nhưng mà đàn ông các anh khoác lên da người, nhìn thấy người không cắn, nhưng cắn bên trong, đều khốn kiếp! Đàn ông đều khốn kiếp!" Khang Giai bỗng nhiên trở mặt, cô vừa mới thất tình, tâm tình hồng бет, bây giờ thấy đàn ông là phiền, nhìn thấy đàn ông là tức giận! Cho nên cô mới có thể chuẩn bị cho mình một thân trang phục sói đỏ, chuẩn bị kỹ càng, kết quả bộ đồ sói đỏ cô chuẩn bị kỹ càng lại bị Bạch Tuyết cướp mất.

Mới có chuyện vừa rồi, Bạch Tuyết là sói đỏ, cô thì biến thành công chúa Bạch Tuyết!

Bây giờ đổi lại, đương nhiên cô phải lợi dụng bộ quần áo này thật tốt.

Đao Mộc vẫn nhận xui xẻo! Gặp được phụ nữ thất tình thì rất khủng bố!

Thật không biết rõ! .

Sau đó xui xẻo chính là Lang Vương!

Người dẫn chương trình vũ hội lên sân khấu.

"Chúc mọi người buổi tối tốt lành, hôm nay thật vui khi mọi người tới tham gia vũ hội hóa trang, theo, chúng ta chơi một trò chơi mới lạ, vì hòa theo vũ hội hóa trang, hiện tại bắt đầu trao đổi bạn nhảy."

"Tốt ——" dưới sân vang lên tiếng khen.

Bạch Tuyết mỉm cười.

Thì ra đây chính là chiêu anh nghĩ ra được, anh vẫn không có nhận ra cô chính là Bạch Tuyết!

"Xử nam, nghĩ kỹ nên trao đổi với người nào?" Bạch Tuyết cười ha ha hỏi.

Lang Vương không thể chịu đựng được nữa !

Cô Khang Giai này để anh chán ghét, nhưng anh tới chơi, là vì để cô gái nhỏ vui vẻ, cho nên nhất định anh phải nhẫn nhịn, không thể phá hỏng bầu không khí này.

Khẽ cười lạnh, nhìn công chúa Bạch Tuyết.

"Tôi là sói xám, đương nhiên phải tới tìm sói đỏ phu nhân của tôi rồi." Lang Vương dặt tay công chúa Bạch Tuyết đi về phía đám Đoan Mộc.

"Ha ha! Thì ra sói xám tiên sinh thích bị sói đỏ ngược. Chẳng qua sói xám tiên sinh có thể đừng nên hối hận." Công chúa Bạch Tuyết nói đùa giỡn.

Trong lòng Lang Vương nghĩ: Tôi hối hận tìm tới cô!

Nhưng không lâu Lang Vương sẽ hối hận tự cho là mình thông minh, thế mà thua ở trong tay cô!

Anh làm mọi thứ có thể để có được cô, bây giờ cô đang ở trong tay anh. Anh lại muốn tự tay giao cô cho Đoan Mộc.

Đoan Mộc nhìn thấy đại ca và công chúa Bạch Tuyết đi tới, anh ta hoảng hốt.

Phải nói làm sao cho đại ca sói đỏ này cũng không phải chị dâu?

Thế nhưng, xem ra người kia cũng không phải chị dâu nhỏ, nếu không thì sao đại ca còn mang công chúa Bạch Tuyết tới?

Đoan Mộc lo lắng dò xét trong hội trường, chẳng lẽ Lãnh Tịnh mang chị dâu nhỏ đi?

Đoan Mộc giương mắt nhìn đại ca ám chỉ người này không phải chị dâu. Nhưng Lãnh Dạ cho ý anh là Bạch Tuyết tức giận.

Coi chừng hai người phụ nữ, Đoan Mộc cũng không thể phá.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Cha Ngoại Tình 2

Nhìn đại ca nhờ giúp đỡ, cũng hi vọng đại ca mang cô gái dã man này đi, không nên trách anh ta, đây cũng không phải là anh ta sai, vừa rồi rõ ràng sói đỏ thật sự là chị dâu nhỏ, thế nhưng, tại sao chỉ trong chớp mắt đã thay đổi!

Không nghĩ tới đại ca tìm một vị cô gái có lòng nghĩ kể như vậy!

Nếu như hai người này không phải Bạch Tuyết, như vậy, Bạch Tuyết ở đâu?

Hội trường vũ hội nhiều người như vậy, đều ăn mặc loè loẹt, căn bản là không phân biệt được ai!

“Sói đỏ, xử nam giao cho anh nhé.” Bạch Tuyết ám chỉ nói, Khang Giai bởi vì thương tâm, đã có chút say.

Điểm này, Lang Vương cũng nhìn thấy, anh biết cô gái nhỏ không thẳng được tửu lượng, xem ra là uống hơi nhiều!

“Đại ca? Anh là xử nam á?” Đoan Mộc nhìn Lãnh Dạ hiếu kỳ hỏi.

“Xử cái đầu của cậu!” Lang Vương lạnh lùng trả lời một câu.

Người phụ nữ này để anh không thể nhìn được nữa!

“Đại ca, anh vì câu được cô gái nhỏ cũng không thể nói mình là xử nam! Cha xử nam còn tạm được!” Đoan Mộc cười không ngừng.

“Công chúa Bạch Tuyết là của cậu!” Lang Vương giao công chúa Bạch Tuyết cho Đoan Mộc.

Câu công chúa Bạch Tuyết là của cậu, để Bạch Tuyết không vui!

Cái gì mà của cậu? ?

Đàn ông có tiền coi phụ nữ thành cái gì rồi hả? Là đồ vật sao? Có thể cho sao?

Bạch Tuyết tức không nhẹ!

“Sói đỏ, xử nam là của cậu, cậu muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, đừng khách khí.” công chúa Bạch Tuyết ngạo mạn hếch cằm, ý là anh giống như tôi, cũng bị đem cho người ta rồi.

Lang Vương cũng bị bức tức!

Trở về nhất định khiến cho Bạch Tuyết lập tức cắt đứt quan hệ bạn bè với Khang Giai, người phụ nữ này quá đáng giận, quá nguy hiểm, rất dễ dàng dạy hư Bạch Tuyết!

Phì ——

Đoan Mộc cười một trận.

Tuy tiếng công chúa Bạch Tuyết và chị dâu nhỏ không giống nhau, chẳng qua tính cách này?

Sói đỏ nhìn Bạch Tuyết, rồi nhìn Lãnh Dạ.

Trong lòng suy nghĩ: Nha đầu chết tiệt kia, làm cái gì vậy?

Đây là đàn ông của cô, làm gì vậy? Đây là muốn cho cô sao?

Tuy cô mới bị đàn ông bỏ, nhưng cũng không có trợ giúp người như vậy, đến đàn ông cũng cho ra ngoài sao?

Hiện tại Tuyết nhi cười mở như vậy, có chút dọa người.

Nhưng mà, cuối cùng có nên nhận người đàn ông này không?

Trong lúc hoang mang!

Bạch Tuyết ra vẻ không có đứng vững, hất trực tiếp một ly rượu đỏ lên người Lãnh Dạ.

“A? Thật xin lỗi, tôi, là tôi cố ý, ý! Ha ha...” Bạch Tuyết cười mờ ám.

“Người phụ nữ điên!” Lang Vương dắt sói đỏ say loạn choạng đi ra bên ngoài, đã như vậy thì không cần ở lại rồi.

Ngay lúc Lang Vương lôi kéo sói đỏ chuẩn bị rời đi, ngoài cửa yến hội có ba đứa trẻ mặc đồ chú lùn, còn có một thợ săn đi theo.

Lang Vương nhìn thấy, lúc đầu tâm tình không tốt, trong nháy mắt thay đổi tốt hơn.

Cuối cùng ba đứa cũng tới, bất quá người thợ săn kia lại là A Hồ, bọn chúng cũng mang A Hồ đến.

Có A Hồ ở cạnh bọn nhỏ anh yên tâm.

“Sói xám, ngài thật khốc.” Thiên Tâm đi lên trước, bập bẹ nói.

“Sói xám, ngài thật khốc.” Niệm Niệm vui vẻ nói ra.

“Sói xám, khốc.” Ưc Ưc đi lên trước, duỗi ngón tay cái cũng lạnh lùng nói.

“Các con, các con đã tới.” Lang Vương nói.

Chẳng qua sói xám này thật kém!” Thiên Tầm ngửa đầu, nhìn về phía Khang Giai say chuẩn choáng.

“A Hồ, trông đám nhỏ, chơi xong đưa chúng trở về an toàn.” Lang Vương phân phó nói.

“Vâng, chủ nhân.” A Hồ cũng hạ giọng đáp ứng.

Ngay lúc Lang Vương lôi kéo Hồng Thái Lang rời đi.

“Cha ngoại tình!” Thiên Tầm khỗ sở nói.

“Cha tìm tiểu tam!” Niệm Niệm thương tâm nói.

“Cha thật là ngốc!” Ưc Ưc cũng nói.

Trọng ba đứa trẻ, Ưc Ưc là thông minh nhất, ánh mắt nó thâm thúy nhìn Lang Vương đang rời đi, cũng đã đoán được một chỗ sai lầm, nếu không là mẹ học khôn.

Ha ha...

Nếu thật là như vậy, Bạch Tuyết có tiến bộ, thế mà có thể lừa Lang Vương, mẹ vậy đã đạt tiêu chuẩn.

“Thiên Tầm, Niệm Niệm, chúng ta chơi đi, đừng quản cha ngoại hay không, tìm tiểu tam hay không, có mẹ rồi? Mẹ sẽ sửa chữa cha. Đi, chúng ta đi ăn cái gì.” Ưc Ưc lạnh lùng nói.

Đôi mắt nhanh chóng đảo qua hội trường một vòng, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên người của công chúa Bạch Tuyết.

Khe cười, quay đầu nhìn sang A Hồ.

“A Hồ, đi, ăn cái gì đi.” Ưc Ưc lạnh lùng giống như chủ nhân.

“Vâng.” A Hồ bị khí thế trên người tiểu chủ nhân rung động.

Lang Vương có rất nhiều con ở Yêu Giới, nhưng lại không có ai khôn khéo như ba đứa nhỏ, cũng không có khí thế giống như Ưc Ưc, tuy nó còn rất nhỏ, nhưng trên thân lại có khí thế cường đại, đó là khí thế vương giả.

Đó là khí thế không có thể xâm phạm, lạnh lùng, cao cao, để cho người ta không thể không thần phục.

Lang Vương có người kế nghiệp.

Đứa bé này còn nhỏ như thế, đã siêu việt hơn những vương tử ở Yêu Giới rồi.

Tương lai chắc hẳn là một Phách Vương thiên hạ.

Hai đứa bé kia tuy nhìn thì thấy hi hi ha ha, nhưng cũng không nên xem nhẹ.

Thiên Tâm nhìn bộ dạng rất ngọt ngào, lại đứa ranh ma quỷ quái, tuy kế thừa vẻ đẹp của mẹ, nhưng cũng kế thừa dã tính Lang Tộc, tuổi còn nhỏ, lá gan đủ lớn, gặp chuyện bình tĩnh, một thân ngông nghênh ẩn giấu trí tuệ, chắc hẳn tương lai cũng là một Lang nữ lợi hại.

Niệm Niệm, mặc dù là lão đại trong ba đứa, tính tình của nó ôn hòa nhất, nhưng cũng không thể coi thường, nó dung hợp ưu điểm của Lang Vương và Bạch Tuyết. Loại tính cách không sợ thua, không buông tha cũng là vô cùng khó được.

Lang Vương từng bí mật nói với anh, khi Niệm Niệm sinh ra bị em trai Ma vương là ma quỷ cầm trí nhớ ác ý, là gây bất lợi cho trí nhớ Lang Vương.

Về sau, Lang Vương dùng ý niệm khảm vào trong đầu Niệm Niệm, đem một số trí nhớ cha con bọn họ bao trùm lên trên trí nhớ ác ý kia, hi vọng Niệm Niệm có thể tự mình vượt qua. Có thể chiến thắng những trí nhớ ác ý.

Quan sát trong khoảng thời gian này, Niệm Niệm vẫn rất bình thường, không hề có gì đáng ngại.

Đây cũng là việc A Hồ bội phục Niệm Niệm, nó còn nhỏ như thế, mới sinh ra mấy ngày, sao có thể làm được những thứ này!

Tuổi bọn nhỏ, Lang Vương không có giấu diếm. Cho nên mọi chuyện liên quan tới đám nhỏ, A Hồ còn hiểu rất rõ.

A Hồ đi theo ba đứa chạy tới chạy lui trong vũ hội, rất nhiều người đều cho đây là đứa trẻ lãnh đạo trường học mang tới, cho nên ba đứa trẻ có thể yên bình.

Cho dù là có người đi ra trêu ghẹo ba đứa, ba đứa tiểu quỷ sao để khi dễ như vậy.

Một bên khác, Lang Vương lôi kéo Bạch Tuyết ra khỏi hội trường yên hội, một tay ôm lấy Khang Giai, đi vào trong xe, Khang Giai chóng mặt nhìn người đàn ông này, trong lòng đang suy nghĩ: Anh muốn làm gì?

“Thì ra đàn ông các người đều khốn kiếp ——” Khang Giai giận dữ gầm lên nói.

Lại không biết rõ, khi cô lên tiếng, Lang Vương lập tức buông lỏng tay ra, giống như vừa rồi ôm phải thú dữ, vội vàng buông ra.

Anh buông tay, Khang Giai lại thảm!

“Ai ui! Con mẹ nó, anh lôi tôi đến, lại ôm tôi chạy, thì ra anh chính là muốn tìm một chỗ không có người để đẩy tôi ngã chết!” Khang Giai xoa

xoa cái mông đau quá.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Giết Người Không Cần Dao

"Là cô" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Anh chính là một tên khốn, sao Bạch Tuyết lại yêu tên như anh, quảng chết tôi rồi, khi tôi chết đi, làm quỷ cũng sẽ nói cho Bạch Tuyết là anh mưu sát tôi, để cho cô ấy sửa chữa anh cho tốt" Khang Giai xoa cái mông gằm nhẹ, trên tay cũng bị trầy da, Bị người đàn ông cao lớn này ôm, sau đó lại bị buông ra, trực tiếp rớt xuống đất, quảng cho không đau mới là lạ

Lang Vương muốn trực tiếp đi, nhưng thấy trên tay cô bị xát, rên đau một tiếng, ngồi xuống ôm lấy cô.

"Khốn khiếp, thả tôi ra, anh còn muốn quảng tôi, quảng một lần chưa đủ nghiền có phải làm thêm lần hai hay sao, nha đầu, đàn ông của cậu giết người, đàn ông của cậu muốn giết ưm ưm" Lang Vương đưa tay che miệng Khang Giai, lúc này, Lang Vương chỉ còn một tay ôm lấy cô, nếu như cô an phận chút thì không sao, nhưng cô lại đi liêu mạng giây dựa, cho nên rơi xuống lần nữa.

"Ui má ời, quảng chết tôi rồi, đau quá, hu hu anh thật tàn nhẫn, giết người không mang theo dao, trực tiếp ném ngã, nhất định eo của tôi gãy mất" Khang Giai đau đớn khóc lên.

Bạch Tuyết ở trong vũ hội đang bị Khang Giaikêu gào, liền thấy hắt hơi, chẳng lẽ là có người mắng cô

Hay là, Khang giai bị thua thiệt, không được, nhất định phải đi ra tìm một chút

Lại không biết rõ, lúc này, bên ngoài bãi đỗ xe.

Khang Giai kêu gào, lông mày Lang Vương nhíu lại, lại ngồi xổm người xuống lần nữa, chuẩn bị ôm lấy cô.

"Anh, anh không được qua đây, anh thật muốn quảng tôi chết ở chỗ này sao, tuy tôi không phải cô gái của anh, nhưng là anh lôi tôi tới, cái này không trách tôi được, là mắt của anh vụng về, không oán tôi được

Hu hu, sao Bạch Tuyết lại coi trọng tên khốn như anh, sao xui xẻo như vậy, bị nha đầu chết tiết kia làm cho mơ hồ, tại sao tôi phải phối hợp chơi cái trò trốn tìm không tốt đẹp gì đó, cái này không phải chơi trốn tìm, rõ ràng là liều mạng" Khang Giai huyền thuyên một tràng.

Lang Vương xem như nghe rõ, thì ra là cô gái nhỏ chơi trốn tìm với anh, sao anh lại ngốc như vậy, đã không có tìm được cô, còn bị cô xoay vòng vòng

Tiến tới bên cạnh Khang Giai lần nữa.

"Không được qua đây, anh có biết tốt xấu hay không, chúng ta cũng coi như là người quen biết đi, sao anh lại ra một đòn ác vậy, hai lần như thế không có bị anh làm ngã chết, tôi cũng sẽ tàn phế vì đau" Cánh tay Khang Giai chảy máu.

Lúc này cô mới nhìn rõ cánh tay của mình chảy máu, khổ cực chính là, tuy tính cách cô ác liệt, nhưng lại có bệnh say máu

"Ôi chời" hai mắt trợn ngược, choáng rồi.

Lang Vương vừa nhìn tướng cô giả vờ, mới vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ, sao nói choáng là choáng

Dùng chân đá một chút, không có phản ứng, lại đá một chút, vẫn không có phản ứng

Ngồi xổm người xuống nhìn xem, lấy tay lắc lắc, vẫn không nhúc nhích

"Đáng chết không phải giả vờ" Lang Vương ôm lấy Khang Giai đi tới hội trường bữa tiệc, anh có rời đi, Cũng phải mang theo cô gái nhỏ rời đi, để tiểu yêu tinh lưu đẹp như cô ở nơi này làm sao anh yên tâm được

Bạch Tuyết đi qua cầm lấy túi xách của mình, kết quả nhìn thấy Lãnh Dạ ôm Khang Giai đi tới, quét bốn phía một lần, sau đó lạnh lùng trừng cô một chút, lại đi về phía Đoan Mộc.

Đem phiền toái trong ngực giải quyết, quay đầu đi sửa chữa cô

"Đại ca, anh ác như vậy, trực tiếp làm thẳng rồi." Đoan Mộc tò mò hỏi.

"Làm cái đầu của cậu" Lang Vương gầm lên.

"Người là do anh mang ra ngoài, trở về lại thành như vậy, có phải kiệt tác vừa rồi anh nói đã lâu không làm gì hay không ." Đoan Mộc không biết sống chết nói.

"Ôm lấy cô ấy, đưa cô ấy đi bệnh viện, kiểm tra toàn thân cho cô ấy, nhìn xem có phải gãy eo mất hay không" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Đại ca anh quá khủng bố~, thế mà làm gãy cả eo con gái người ta" Đoan Mộc khiếp sợ nhìn Lãnh Dạ.

"Cậu cảm thấy tôi trong thời gian ngắn vậy mà làm xong chuyện xấu xa cậu nghĩ sao" Lang Vương tiến lên đá chân.

"Anh, anh đừng đá tôi, anh em chỉ đùa giỡn thôi mà? Sao nghiêm túc như vậy" Đoan Mộc né tránh.

"Ôm cô ấy, đi làm kiểm tra toàn thân đi, nhìn xem có phải eo ngã gãy rồi không" Lang Vương nhét Khang Giai vào trong ngực Đoan Mộc.

"Ngã à, không phải kiệt tác của anh không ý nghĩa gì vui" Đoan Mộc ôm lấy Khang Giai, vẻ mặt cầu xin nói.

"Thứ không dễ chơi này, cho cậu chơi, tôi và chị dâu cậu phải đi chơi" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Anh, chị dâu ở đâu" Đoan Mộc khổ cực nói.

Lang Vương chỉ chỉ công chúa Bạch Tuyết.

"Tôi ngất, chúng ta bị bọn họ đùa nghịch" Đoan Mộc cau mày một cái.

"Anh, sao anh em tôi ở bên cạnh anh lại xui xẻo vậy? Không được, về sau tôi phải cách anh xa một chút, đi theo anh không may mắn" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Không may mắn vậy trong ngực cậu ôm gấu bông sao, hay là búp bê" Lang Vương chỉ chỉ Khang Giai nói.

"Móa, đừng linh tinh, loại không rõ lai lịch này tôi cũng không nên" Đoan Mộc bộ dạng nghiêm túc nói.

Ai ngờ

"A, không muốn, vì sao anh ôm bà cô đây" Khang Giai bị bọn họ nói chuyện đánh thức, xoa xoa eo đau nhức.

Ngay khi Khang Giai vừa dứt lời.

Bịch

Đoan Mộc buông lỏng tay ra.

"Ôi trời, eo tôi" Khang Giai bị ném xuống đất lần nữa.

Lang Vương cau mày, thầm nghĩ lần này có thể không có quan hệ gì với anh

"Không nên trách tôi, là cô không cho tôi ôm" Đoan Mộc bất đắc dĩ nói.

"Tôi nói không cho anh ôm, cũng không có nói để anh quăng tôi, đàn ông khốn các anh đều buông tôi ra như vậy là muốn tôi chết à" Khang Giai đau tới nhe răng toét miệng nói.

"Cô không đánh răng hay sao mà nói chuyện thúi như vậy" Đoan Mộc thấy có người vây xem, nói thật nhỏ, hi vọng Khang Giai chú ý dùng từ một chút.

Lại không biết rõ, hiện tại Khang Giai bị ngã tức giận, chỗ nào còn nhớ lịch sự dùng từ

"Khốn kiếp, đàn ông thôi, tôi không đánh răng cũng thì liên quan gì tới chuyện tôi nói lời khó nghe, đàn ông các anh không có ai tốt" Khang Giai xoa xoa eo nói, đoán chừng lần này thảm rồi, phải nằm trên giường vài ngày

"Bà cô à, tôi không có trêu chọc cô, chúng ta quen biết sao" Đoan Mộc khổ cực nói, bị mắng nên cảm thấy rất ủy khuất

"Mọi người nhìn xem, anh ta là bạn trai tôi, tôi muốn chia tay anh ta, anh ta không đồng ý, liền động thủ đánh tôi, mấy người nhìn tay tôi xem, đều đổ máu, máu, máu" xong, hai mắt trợn ngược, lại nhìn thấy máu, choáng.

Cuối cùng bệnh say máu vĩ đại để Khang Giai an tĩnh.

"Ông trời giúp mình, choáng càng tốt, tôi đi đây." Đuan Mộc quay người chuẩn bị rời đi.

"Sao anh lại có thể làm vậy với bạn gái mình, tại sao anh có thể động thủ đánh cô ấy, còn làm cô ấy bị thương, bây giờ muốn đi sao". Một nữ sinh nói ra.

"Không thể để cho anh ta đi" Lại có một nam sinh nói ra.

"Đúng đấy, đánh người muốn đi, không thể để cho anh ta đi "

"Người này không biết phụ trách, nói rõ khi dễ nữ sinh nhỏ yếu"

"Người này quá ghê tởm, đánh người lại muốn đi, mơ tưởng "

"Tại sao có thể có người hèn hạ như vậy, xã hội còn quyền lực, đây là phạm pháp."

Trong đám người, anh một câu, tôi một câu nói ra.

Đuan Mộc biết nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch sẽ

Khổ cực nhìn lấy đám người, ghê tởm nhất là đại ca kia, buộc anh tới tham gia cái vũ hội này, bị người đùa bỡn còn chưa tính lại bị chinh ra như thế

Thế mà đại ca đang giận chuồn mất

Để anh ta ở lại đây bị người vu cáo, bị người chửi bới.

"Được rồi, chớ ồn ào, tôi không đi là được chứ gì, cô ấy là bạn gái của tôi tôi thừa nhận, hiện tại tôi đưa cô ấy về nhà là đã được chưa" Đuan Mộc nói, trong lòng phiền muộn chết

Không biết sói đỏ này có phải tai tinh của anh ta không, thật sự là không may mà

Đoan Mộc đành bất đắc dĩ ôm lấy Khang Giai, sau đó chui khỏi đám người, lại nhìn thấy đại ca cũng không tốt hơn anh, chẳng những không đi, mà còn đang nhìn sắc mặt chị dâu nhỏ.

Đáng đời

Nhìn thấy đại ca như vậy, trong lòng thẳng băng nhiều

"Giai Giai, Giai Giai, cậu đã làm gì cô ấy vậy" Bạch Tuyết tức giận nhìn Đoan Mộc.

"Chị dâu, tôi bị oan uổng cô có tin không" Đoan Mộc phát hiện chính mình cũng không tin mình, khổ cực hỏi.

"Tôi rất muốn tin tưởng, nhưng những lời vừa rồi những người kia nói tôi đều nghe được, vẫn là chờ Giai Giai tỉnh lại nói, ôm cô ấy đi theo tôi." Bạch Tuyết cầm lấy túi rời đi.

Vừa rồi lúc đầu Bạch Tuyết dự định qua tìm Khang Giai, ai biết tìm mãi không thấy miêu nữ, đã chuẩn bị rời đi, dù sao cũng nên nói một câu, miêu nữ là bạn chơi khi còn bé của cô, tên Vân Hi.

Bạch Tuyết không có tìm được Vân Hi, cho nên vẫn không rời đi, kết quả nhìn thấy Lãnh Dạ ôm Khang Giai đi tới, sau đó lại thấy có người vây xem, cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã bị Lang Vương kéo qua một bên vắng tội

Cái người đàn ông đáng giận này còn có mặt mũi vắng tội, người của anh anh còn không nhận ra, chẳng lẽ còn oán niệm người khác, Lang Vương chưa có vắng tội, đã bị cô gái nhỏ quở trách một hồi.

Tự nhiên nói anh muốn ăn thịt rừng, muốn ngoại tình, muốn tìm tiểu tam đủ kiểu.

Nơi này là nơi công cộng, Lang Vương không muốn cãi lộn với cô, cho nên cô nói cái gì anh cũng phải nhịn một chút, kết quả anh nhịn như thế, Bạch Tuyết lại ngộ nhận là anh chột dạ

Ai

Biến khéo thành vụng.

"Trước không muốn về nhà, anh đi thuê phòng, chờ Giai Giai tỉnh chúng ta lại trở về" Bạch Tuyết là lo lắng Khang Cốc hỏi tới, cô không giải thích tốt được, nhất là chuyện này còn quan quan đến Lãnh Dạ, Khang Cốc lại rất có thành kiến với Lãnh Dạ

Cho nên Bạch Tuyết quyết định đi tới khách sạn trước.

Đương nhiên trong lòng Lang Vương mừng thầm, Đoan Mộc lại không quan trọng, chỉ nghĩ đi theo đại ca, nhất định phải khuân vác nhưng may cô gái này không phải rất béo, nếu không mưu cầu cái gì

Đến khách sạn, Lãnh Dạ muốn hai gian phòng.

Đi đến phòng.

"Anh chờ ở bên ngoài." Bạch Tuyết nói với Lang Vương.

Đôi mắt Lang Vương đen lại, nhú mào, cô gái nhỏ mãnh liệt rồi.

"Sao không phục, chẳng lẽ anh còn muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của" Bạch Tuyết thở phà phò nói.

Lang Vương kêu đau một tiếng lui lại mấy bước, lựa chọn yên tĩnh.

"Đoan Mộc, anh ôm Giai Giai vào, sau đó đi ra, hai người qua sát vách chờ đi, ai cũng không cho phép rời đi, tôi phải chờ Giai Giai tỉnh hỏi rõ chuyện gì xảy ra, hai người mới được rời đi

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Thua!

Chị dâu ra lệnh, Đoan Mộc ngoan ngoãn nghe lệnh, ngu ngốc cũng biết lúc này ngoan ngoãn là sáng suốt, nhìn thấy dáng vẻ đại ca kinh ngạc, liền biết chị dâu không dễ chọc, hôm nay hai người đàn ông bị một cô gái nhỏ khổng chế trong lòng bàn tay, thật sự là mất mặt!

Thanh danh cả đời Đoan Mộc xem như thua ở trong tay chị dâu nhỏ!

Bi ai!

Bạch Tuyết nằm ở bên cạnh Giai Giai, hôm nay uống quá nhiều rượu, vô cùng choáng đầu, mới vừa rồi luôn luôn nỗ lực kiên trì, lúc này, không có người, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Hai cô gái đều ngủ thiếp đi, kỳ thật, vì sao Bạch Tuyết yên tâm ngủ thiếp đi, ngửi được mùi rượu trên người Khang Giai, còn thấy cô đang ngáy to là biết cô không có chuyện gì, nên ngủ thiếp đi.

Hai cô gái đều ngủ say sưa.

Nhưng mà, hai người đàn ông sát vách làm sao cũng không yên lặng được!

“Anh, vì sao chị dâu không cho tôi trở về? Anh đã chiếm đoạt quá nhiều thời gian của tôi, chẳng lẽ còn muốn chậm trễ đêm xuân của tôi!” Đoan

Mộc úy khuất nói.

“Cậu thì có đêm xuân gì, những năm này quen biết, ngoại trừ gặp người hoặc tụ họp bạn bè, cậu nào có đêm xuân gì!” Lang Vương khinh thường nói.

“Anh, anh xem nhẹ tôi rồi! Anh không chỉ có đêm xuân, mà con trai cũng có rồi. Đối với đêm xuân của anh, tôi làm anh em mà còn không biết? Sự tình giống nhau, đêm xuân của tôi anh cũng không biết!” Đoan Mộc bình tĩnh nói.

“Vậy cậu có mý đêm xuân? Với lại có mấy đứa con?” Lang Vương lạnh lùng hỏi.

“Tôi, con, đang tạo! Anh không cho tôi trở về đêm xuân, sao tôi có thể có con!”

“Vậy thì tốt, tôi đi qua sát vách nhìn xem chị dâu cậu còn có chuyện gì không? Nếu như không có chuyện gì cậu trở về đi!” Lang Vương đứng dậy chuẩn bị đi qua.

“Được, tôi chờ.” Đoan Mộc nằm ở trên ghế sofa nói.

Lang Vương đi qua sát vách, nhìn cô đã ngủ thiếp đi, mắt lạnh di chuyển, có chút tím rồi.

Chậm rãi đến gần giường lớn, chuẩn bị trực tiếp trộm cô gái nhỏ đi.

Trước tiên lấy túi của cô trước, sau đó duỗi một cánh tay đến bên chân Bạch Tuyết, một cánh tay khác cẩn thận vòng qua của Bạch Tuyết.

Ngay lúc anh khom người, chuẩn bị ôm, bỗng nhiên cô gái nhỏ quay người, lăn vào bên trong, giống như cảm giác được dưới thân không thoải mái, tránh khỏi vuốt sói, trực tiếp dán lấy Khang Giai tiếp tục ngủ say.

Cái miệng nhỏ mê người còn chếp chếp hai lần.

Nhìn Bạch Tuyết bởi vì uống rượu, gương mặt như táo đỏ chín, trong trắng lộ hồng, mười phần mê người.

Khiến anh nóng nảy vò đầu bứt tai.

Một bên khác Đoan Mộc không chờ nổi nữa, anh còn gấp gáp trở về!

Thế nên đứng dậy, cũng tới cửa phòng sát vách, không vội đi vào, lo lắng đại ca đối nên làm luôn, chơi hai người một lúc.

Cẩn thận nghe ngóng, không có tiếng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy đại ca khom người, chống hông lên.

“Phì! !” Đoan Mộc bị tư thế của Lãnh Dạ, làm cho khô hài.

“Xuyt! Đừng cười, đánh thức bọn họ thì tôi sẽ đánh cậu!” Lang Vương nhẹ giọng nói.

Đoan Mộc cuống quýt che miệng lại.

Lang Vương khoát tay, ra hiệu Đoan Mộc tới.

Đoan Mộc ngoan ngoãn đi tới.

“Cậu qua đây, làm gối ôm cho Khang Giai.” Lang Vương nói thật nhỏ.

“Vì sao?” Đoan Mộc hiếu kỳ hỏi, thật không hiểu rõ đại ca đang làm cái gì?

“Cậu không thấy cô ấy ôm chị dâu sao, tôi muốn trộm chị dâu cậu đi.” Lang Vương thẳng thắn.

“Tôi ngất! Đại ca, anh đây là hy sinh anh em của mình sao?” Đoan Mộc ủy khuất nói.

“Xuyt, sao cái này như hi sinh được? Đây là ban thưởng. Cậu không thấy được cái kia à!” Lang Vương chỉ chỉ ngực của Khang Giai.

Đoan Mộc hiếu kỳ nhìn theo ngón tay Lãnh Dạ.”Mẹ nó! Bom!” Đoan Mộc khiếp sợ mở to mắt.

“Cho nên, ngoan ngoãn làm gối ôm cô cô ta đi, chờ tôi ôm chị dâu cậu đi, cậu cứ nằm xuống, tuyệt đối không được đánh thức cô ấy, nếu không thì xem tôi sẽ thu thập cậu như thế nào!” Lang Vương lạnh lùng uy hiếp.

“Đại ca, khi anh nhờ xử lý chuyện xấu đừng nghiêm túc như vậy có được hay không? Bây giờ anh đang trộm phụ nữ, sao còn có thể trộm với khí thế như vậy!” Đoan Mộc làm bộ đáng thương nói.

“Tôi đúng là đang trộm phụ nữ, nhưng tôi trộm người phụ nữ của tôi.” Lang Vương đã bắt đầu hạ thủ.

“Tôi lôi chị dâu cậu ra, mau đưa chân cậu tới, tên nhóc này, mau lên giường đi, nếu không chờ chút cô ta tỉnh lại chúng ta đều xong!” Lang Vương nói thật nhỏ.

“Đại ca, tôi hận anh! Anh có nghĩ tới sau khi cô giá hung hãn này tỉnh lại sẽ giết tôi hay không? Đến lúc đó dù tôi có mở miệng lớn cũng không thể nói rõ ràng! Ngộ nhớ cô ấy tố cáo tôi làm gì cô ấy thì sao bây giờ?” Đoan Mộc khóc không ra nước mắt nói.

“Không phải trong vũ hội cô ấy nói cậu là bạn trai cô ấy à?” Lang Vương khẽ hỏi.

“Đại ca, đó là cô ấy vu hãm tôi, anh cũng tin tưởng, là tôi oan uổng mà!” Đoan Mộc khổ cực nói.

“Cậu ngốc thật, chờ sau khi cô ấy buông cậu ra, cậu cứ chuồn êm đi! Mau nhanh lên một chút, nhanh.” Lang Vương nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Tuyết.

Đoan Mộc khố cực đưa chân của mình tới, sau đó, lại ngoan ngoãn nằm xuống, làm gối ôm cho Khang Giai

Làm bộ đáng thương nhìn Lãnh Dạ chuẩn bị rời đi.

“Anh, anh phải vĩnh viễn nhớ kỹ, vui vẻ hôm nay ủa anh là xây dựng trên nỗi thống khổ của tôi, tôi hi sinh nhan sắc, đổi lấy hạnh phúc cho anh!” Đoan Mộc chớp mắt, muốn nỗ lực gạt ra mấy giọt nước mắt cho Lang Vương xem, thế nhưng, dù sao anh cũng là đàn ông, sao cũng không ra nước mắt.

“Đã không có nước mắt, thì anh sẽ coi như cậu thích, cậu cứ làm gối ôm tốt đi.” Khóe miệng Lang Vương khẽ động một cái, ôm cô gái nhỏ rời đi.

“Ca tôi hận anh!” Đoan Mộc khóc không ra nước mắt.

Lại không biết rõ, sau khi Lang Vương ôm Bạch Tuyết rời đi.

Khang Giai vốn dùng một chân đè ép Đoan Mộc, ai ngờ, một cái chân cũng dùng sức luồn vào trong đùi Đoan Mộc, giống như thật sự coi anh là gối, phía dưới một cái chân, phía trên một cái chân, chỉ thấy cặp chân thon dài của Đoan Mộc như cái nhân bánh, Khang Giai thoải mái ôm anh, hai chân kẹp chặt đôi chân thon dài của anh.

“Đậu xanh rau muống, anh? Anh hoàn toàn rút lui, anh em đây thoát ra an toàn thế nào!” Đoan Mộc bị cô xem như gối ôm mà ôm.

Thì ra, quá phận không chỉ chừng này.

Vừa rồi trước khi Bạch Tuyết ngủ, cô đã cởi áo khoảng của Khang Giai ra, hi vọng cô ngủ dễ chịu một chút.

Hiện tại Khang Giai lại mặc một chiếc sơ mi, thứ kiêu ngạo trước ngực như rất bất mãn, muốn xông ra, cứ thế làm cho hai nút áo mở ra, phía dưới càng ghê gớm, cô chỉ mặc mỗi cái quần con màu đen bên trong áo khoác Hồng Thái Lang. Độ cong toàn thân hiển hiện không sót trong mắt Đoan Mộc.

Cặp đùi thon dài không có đeo tất chân, lại càng thêm thể hiện ra bản chất của phụ nữ, không nghĩ đến cái cô gái này lại có được dáng người như ma quỷ, tối thiểu bây giờ vóc dáng của cô trong mắt Đoan Mộc là ma quỷ, vô cùng dẫn lửa.

D thịt của cô trắng nõn, một đôi mắt phượng đang nhắm, không có trang điểm, thế nhưng vẫn rất cong cong xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn đóng chặt không có bôi son môi lên, lại vẫn hồng hồng như cũ. Tất cả đều bị Đoan Mộc nhìn tới thật thần, cô không giống như là những cô gái quyến rũ trên xã hội, nhưng cô vẫn hấp dẫn anh thật sâu.

Nhìn một chút Đoan Mộc đã cảm thấy cổ họng bị cái gì đó ngăn chặn, hô hấp bắt đầu không thông, trong lòng dấy lên ngọn lửa hừng hực, anh không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Tin tưởng lúc này là người đàn ông thì đều không thể nhịn được, đương nhiên Đoan Mộc cũng không nhịn được.

“Cô gái, tôi đếm đến 20, cô vẫn bất tỉnh, tôi sẽ tiến vào. Không, vẫn là 10 thì hơn, một, hai, ba, bốn, năm...”

Đếm xong, Khang Giai vẫn không có tỉnh lại.

“Ý trời!” Tay của Đoan Mộc chống đỡ phần hông Khang Giai.

***

“A ——” Khang Giai kêu to một tiếng, mở mắt phượng ra, hoảng sợ nhìn tất cả trước mắt.

“Tỉnh rồi sao?” Đoan Mộc vô tội nhìn Khang Giai hỏi.

“A? Anh? Tôi?” Khang Giai chân tay luống cuống.

“Nhìn thấy chưa? Bất kể nói thế nào cô cũng là phụ nữ đúng không? Người Sao cô có thể như vậy? Cô cũng quá dã mani! Tôi là lần đầu tiên bị phụ nữ dùng loại phương thức này vũ nhục! Về sau tôi sẽ làm người thế nào!” Đoan Mộc khổ sở nói.

“Anh thật khốn khiếp, nhất định là anh khi dễ tôi, tôi làm gì!” Khang Giai hoang mang nói. Hai tay cố gắng chống đỡ lấy thân thể, miễn tiếp xúc da thịt với anh, mặc dù vẫn có chỗ để nguyên.

“Xin cô mở to mắt ra nhìn xem, hiện tại tình gì, cô xem là cô chủ động hay là bị động? Cô xem một chút là cô ở phía trên hay là ở phía dưới? Cô xem kỹ một chút là ai đè ép ai!” Đoan Mộc ra vẻ tức giận nói.

“Không có khả năng!” Khang Giai chuẩn bị rời khỏi người anh.

Đương nhiên Đoan Mộc sẽ không buông tha cô, nên định giải quyết cô.

Sau khi Đoan Mộc ăn xong lau sạch Khang Giai, trong lòng tâm thần bất định, anh không lo lắng quả ớt cay này, anh lo lắng chị dâu trách anh ăn luôn chị em tốt của cô.

Đều nói thỏ không ăn cỏ gần hang, hôm nay anh lại ăn cỏ gần hang, vậy phải làm sao bây giờ!

“Mỹ nữ, em tên là gì?” Đoan Mộc hỏi.

“Vì sao phải nói cho anh?” Khang Giai tức giận nói, nắm đũa lưng về phía Đoan Mộc.

“Em là người của tôi, tôi phải biết tên em chứ? Nếu không về sau liên hệ với em thế nào?” Đoan Mộc ăn ngay nói thật.

“Hôm nay là ngoài ý muốn, coi như tôi xui xẻo! Về sau chúng ta không cần liên lạc!” Khang Giai cũng không muốn giống như Bạch Tuyết, vì một người đàn ông mà từ bỏ việc học, ba mẹ sẽ giết cô, chuyện này vẫn không nên làm khoa trương, nếu không người chịu dạy dỗ là cô!

“Không được! Sự tình hôm nay sao có thể cho xong vậy! Người như tôi! Rất coi trọng cái tăng quan hệ này!” Đoan Mộc lạnh lùng nói, Khang Giai khẽ giật mình!

Cuống quít quay đầu, nhìn anh, cô còn chưa có nhìn kỹ người đàn ông này, bộ dạng cũng tốt, bề ngoài nhìn như phóng đảng không câu nệ, nhưng trong mắt toát ra tinh quang để cho người ta không dám xem thường. Một đầu tóc đen, một đôi mày kiếm, bên dưới là một đôi mắt đào hoa nhỏ dài, tràn đầy đa tình, để cho người ta không cẩn thận luân hãm vào trong. Cái mũi cao, môi đỏ dày vừa phải, lúc này lại nở nụ cười khiến người hoa mắt. Chỉ thấy bộ dạng anh cao lớn, màu da màu đồng, ngũ quan hình dáng rõ ràng mà thâm thúy, giống như điêu khắc Hy Lạp, con ngươi u ám thâm thúy, lộ ra cuồng dã không câu nệ, tà mị gợi cảm. Lập thể ngũ quan của anh tuấn mỹ như đao khắc.

Vóc người này? Cũng không tệ.

Đoan Mộc bị cô dò xét trần trụi như thế, rất đặc ý, người ta có điều kiện như thế, không sợ không lấy ra được, thỏa thích xem đi, dáng người tốt, chính là để cho người nhìn, nhất là chính mình cảm thấy hứng thú với cô, càng muốn cho cô nhìn.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Chọc Phải Phiền Phức

Đoan Mộc bị Khang Giai hấp dẫn.

Nhưng mà, Khang Giai lại muốn bỏ qua chuyện này, cô cũng không muốn chọc phải phiền phức, đều nói đàn ông rất vô lại! Chẳng lẽ là thật?

"Thân ái ngoan ngoãn chờ tôi, tôi phải ra ngoài đi triển khai cuộc họp với lão đại." Đoan Mộc nói.

"Ai là thân ái của anh? Người nào là lão đại của anh?" Khang Giai tức giận hỏi.

"Đương nhiên em là thân ái của tôi, về phần lão đại vốn chính là Lãnh đại ca, nhưng đoán chừng hiện tại người quản mọi chuyện là chị dâu Bạch Tuyết rồi !" Đoan Mộc bị ai nói.

"Tôi nhớ vào, con em anh, Bạch Tuyết là lão đại anh sao?" Khang Giai giật mình hỏi.

"Bất đắc dĩ, đại ca dưới quyền chị dâu nhỏ! Đương nhiên tôi cũng không thể trêu vào!" Đoan Mộc nói.

"Ha ha ha ha... Tuyết nhi sao? Ha ha ha ha... Tuyết nhi? Ha ha ha ha ha..." Khang Giai cười lên ha hả.

Cũng may người cười là cô, nếu như là người khác, anh sẽ không bị người giễu cợt vậy!

"Buồn cười sao? Tình nghĩa giữa tôi và đại ca mấy người cũng mãi mãi không hiểu rõ! Tôi phải đi ra ngoài một chút." Đoan Mộc mặc quần áo vào rồi đi.

Lại không biết rõ, Đoan Mộc vừa nói câu này: Tình nghĩa giữa tôi và đại ca mấy người cũng mãi mãi không hiểu rõ! Tiếp đó sẽ tạo cho mình bao nhiêu hoang mang và phiền phức.

Khang Giai kéo chăn bao lấy chính mình, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp, rất mệt mỏi, nhất là bị sau khi bị anh giày vò càng mệt mỏi hơn!

Một bên khác, Lang Vương vừa cởi quần áo của Bạch Tuyết đi, hài lòng vào phòng tắm rửa một chút, mới ra ngoài, đã nghe thấy tiếng đập cửa.

Không có mở cửa cũng biết là người nào, cho dù nhân viên ở đây có lá gan lớn như trời cũng không dám tới quấy rầy anh, lúc đặt phòng đều biết là anh ở chỗ này, đoán chừng đến cả quản lý của họ cũng không dám tới quấy rầy anh!

Hiện tại đến gõ cửa chỉ có hai người, không phải Khang Giai chính là Đoan Mộc!

Nếu như oan Mộc còn tốt, ngộ nhỡ Khang Giai, chuyện tốt của anh!

Nghĩ đến người phụ nữ điên Khang Giai kia, trong con người Lang Vương lạnh lẽo u ám.

Mở cửa xem xét, lại là Đoan Mộc.

Lang Vương nhanh chóng ra ngoài, chủ yếu là lo lắng đánh thức Bạch Tuyết.

"Đại ca? Ăn được chưa?" Lúc đầu Đoan Mộc muốn mượn khe cửa ngó vào, ai ngờ tốc độ Lang Vương đóng cửa nhanh nhẹn, Đoan Mộc chỉ thấy

một trận gió mát, tiếp đó thấy cửa đóng lại!

"Ăn đầu của cậu! Có cậu, tôi có thể an tâm ăn sao?" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Đại ca! Đại ca!" Đoan Mộc khẽ kêu hai tiếng.

"Làm gì? Đừng nói với rôi là cậu bị người ta ăn!" Lang Vương đánh giá toàn thân trên dưới Đoan Mộc một chút.

"Ô ô! ! ! Đích thật là bị ăn, còn ăn không tệt! Hắc hắc..." Đoan Mộc hài lòng nói.

"Choáng! Ăn tới ngực hả? Vừa khóc lại cười!"

"Đại ca, tôi nói với anh này, tôi còn chưa từng ăn qua cô nàng đã nghiên như thế, rất kích thích." Đoan Mộc hưng phấn nói.

"Biết rồi, ngủ ngon." Lang Vương chuẩn bị rời đi, tuy oan Mộc ăn thịt, nhưng Lang Vương lại xem thường.

"Ê? Đại ca, anh không nên tàn nhẫn như vậy? Tôi nói thế nào cũng là bị anh làm hại không phải hay sao?" Đoan Mộc khổ cực nói.

Lang Vương quay đầu nhìn cửa một chút, lo lắng đánh thức Bạch Tuyết, thế là, lôi kéo Đoan Mộc đi qua chỗ ngoặt.

"Tôi nhìn cậu không giống như người bị hại gì cả? Giống như là cậu được lợi." Lang Vương thản nhiên nói.

"Đại ca, tôi hận anh! Nếu như cái cô nàng kia không phải xử nữ, chuyện hôm nay không tính, thế nhưng, cái cô nàng kia là lần đầu tiên! Anh, anh nói chị dâu biết sẽ giết tôi hay không?" Đoan Mộc vô tội nhìn Lang Vương.

Lang Vương sững sờ!

Quả thực bị chấn động!

Khang Giai lại còn là xử nữ sao?

Quá không giống rồi.

"Đại ca, anh mau nói một câu đi? Tôi nên làm cái gì?" Đoan Mộc bất đắc dĩ nói.

"Người phụ nữ kia là kẻ điên, cho dù xử nữ cậu cũng phải suy nghĩ thật kỹ!" Ý của Lang Vương là anh ta muốn chịu trách nhiệm phải suy nghĩ thật kỹ!

"Anh, anh hiểu rõ cô ấy sao?" Đoan Mộc sắc bén hỏi, giống như trong giọng nói có ghen tuông.

"Buổi tối hôm nay bị cô ta mắng một trận, loại phụ nữ này đúng là kẻ điên!" Lang Vương lạnh giọng nói.

"Đúng thế, đêm nay tôi cũng bị cô ta chửi mắng, hơn nữa còn bị cô ta chơi ác một trận, xung quanh nhiều người như vậy mà nói tôi là bạn trai cô ta, còn nói tôi đánh cô ta! Thật không đáng yêu! Chẳng qua, vừa rồi tôi không cho là như vậy, cô ấy vẫn có một mặt đáng yêu, ví dụ như trên giường. Hắc hắc... Cảm giác không tệ, dư vị vô tận." Đoan Mộc đặc ý nói.

"Ồ?" Lang Vương hứng thú, thần mặt lạnh lại cười như vậy hình dung Khang Giai, chẳng lẽ động tâm?

"Anh, anh nói không sai, thân hình của cô ấy hoàn toàn tốt, đường cong thật sự là lung linh tinh tế, gương mặt động tình cũng rất động lòng người."

"Lúc nào thì tôi nói thân hình cô ta tốt? Không cho phép nói bậy, phụ nữ như vậy trên đường tóm được bó to." Lang Vương lạnh lùng nói.

Đoan Mộc thét lên, Lang Vương hoảng sợ vội vàng che miệng của anh ta, chủ yếu vẫn là lo lắng đánh thức cô gái nhỏ của anh.

"Ưm! ưm! Anh, ai nói phụ nữ kiểu này nắm một bó to, tôi ở trên đường hơn hai mươi năm, tại sao lại không bắt được người như vậy! Cô ấy tên Khang Giai nhỉ, vừa rồi cô ấy đẹp khiến tâm tôi đều rung động."

"Nhưng mà, cô ấy là chị em của chị dâu cậu. Còn là người phụ nữ không biết điều!" Lang Vương lạnh lùng nói.

Tóm lại anh có ảnh hưởng xấu với Khang Giai!

"Tôi đã định cô gái không biết điều đó." Đoan Mộc nhếch khóe môi, nghĩ đến vừa rồi, trong lòng đặc ý, cảm giác còn chưa hết.

"Đã quyết định rồi, còn tới tìm tôi làm gì?" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Anh, em là lo lắng, lo lắng không qua được phía chị dâu! Chị dâu lợi hại tôi đã biết! Trong lòng sợ sệt!" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Cô gái nhỏ trở nên cay, cũng hung hãn rồi !" Lang Vương nói thật nhỏ.

"Đại ca, anh không nên làm tôi sợ, tôi nhát gan, rốt cuộc anh đào được chị dâu ở đâu ra vậy, lợi hại như vậy, quả thực là cô gái hung hãn, lần đầu tiên tôi gặp chị dâu đã bị cô ấy cho cái bạt tai, hu hu! ! Cầu an ủi!" Đoan Mộc đỏ dứa sát thân thể lên vai Lãnh Dạ, giả hoạt nói nhỏ, đây là khổ nhục kế của anh ta, hi vọng đại ca giúp anh ta nói tốt vài câu với chị dâu.

Lại không biết rõ.

Lúc này, đang có hai ánh mắt nhìn chằm chằm hai người đàn ông ôm nhau.

Vừa rồi Bạch Tuyết bị ngẹn tiểu, gấp gấp chạy vào nhà vệ sinh, đi xong, mới phát hiện mình đã không ở trong phòng vừa rồi, biết xảy ra chuyện, cuống quýt chạy tới phòng Khang Giai, nhìn thấy mặt đất có quần áo xốc

xếch, có đàn ông, cũng có phụ nữ, nhưng mà Khang Giai lại đang ngủ ngon.

Bạch Tuyết đánh thức Khang Giai, hỏi chuyện gì xảy ra?

Khang Giai gãi gãi tóc nói không biết, vẫn muốn ngủ.

Bạch Tuyết hỏi cô quần áo trên đất là của ai? Khang Giai cũng lắc đầu, Bạch Tuyết hoang mang, hai người bọn họ đều ngủ thiếp đi, rốt cuộc quần áo là do ai cởi, rốt cuộc cô chạy qua phòng kia thế nào?

"Giai Giai, hai người đàn ông thôi kia đi đâu rồi? Mặc quần áo, đứng lên đi tìm một chút, bộ quần áo này hẳn là của Đoan Mộc, quần áo Lãnh Dạ mình đều biết, đây không phải anh ấy. Giai Giai, cậu có chỗ nào không thoải mái không? Cái tên thối kia có làm qua gì với cậu hay không?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

Khang Giai vẫn là lắc đầu, ý là không biết?

Hiện tại đã như vậy, chuyện gì cũng giả vờ không biết!

"Giai Giai sao cậu ham ngủ như vậy? Quần áo ở đây là của Đoan Mộc, nhất định vừa rồi anh ta cởi đồ ở đây, thế nhưng, vì sao bây giờ không có ở đây? Đi nơi nào? Có phải nghe được mình mở cửa, trốn đi hay không?" Bạch Tuyết cấp tốc đứng dậy, chạy vào phòng vệ sinh, phòng tắm, ban công, những chỗ có thể giấu người trong phòng, cô đều tìm khắp cả, không có ai!

"Nha đầu thối, cậu làm gì đấy?" Khang Giai nghi ngờ hỏi.

"Mình tìm xem có phải tên Đoan Mộc kia trốn đâu hay không?"

"Vậy, cậu tìm được chưa?" Khang Giai hỏi.

"Không có tìm được, mặc quần áo, chúng ta ra ngoài xem một cái." Bạch Tuyết nhặt quần áo Khang Giai lên đưa cho cô.

Một lát sau.

"Được." Khang Giai nói thật nhỏ, trong lòng rất bất an, ngộ nhỡ tìm được người đàn ông kia, không biết anh sẽ nói thế nào?

"Giai Giai, cậu cậu? Trên cổ sao vậy? A —— tên khôn Đoan Mộc lại dám thừa dịp cậu ngủ đánh lén cậu!" Bạch Tuyết tức giận gầm nhẹ.

Nhìn thấy bộ dạng đàn bà đánh đá của Bạch Tuyết, cuối cùng Khang Giai hiểu những gì Đoan Mộc nói, thì ra đúng là hung dữ.

"Trên cổ mình có cái gì sao?" Khang Giai ngượng ngùng hỏi.

"Trên cổ cậu có dấu hôn, tên khốn đó hôn cậu. Cậu cởi quần áo ra mình xem một chút còn hôn chỗ nào nữa?" Bạch Tuyết nói.

"Mình vừa mặc vào, sao lại cởi ra?" Khang Giai khẩn trương che cổ áo.

"Mình muốn nhìn xem anh ta còn hôn thêm chỗ nào?" Bạch Tuyết quắc mắt trừng trừng nói.

"Được rồi, không phải muốn đi tìm bọn họ sao? Đi thôi." Khang Giai đẩy Bạch Tuyết đi ra ngoài.

"Giai Giai, mình càng nghĩ càng không đúng, anh ta hôn cổ cậu, sao cậu không biết? Hay là?" Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn Khang Giai.

"Xuyt? Đừng ầm ĩ, cậu còn để mình làm người hay không!" Khang Giai che miệng Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"A? Giai Giai các cậu?"

"Ừm."

"Đi, mình dẫn cậu đi tìm anh ta." Bạch Tuyết lôi kéo Giai Giai đi ra ngoài.

Bởi vì hai người này bị tiếng trong hành lang hấp dẫn đi tới, kết quả nhìn thấy Đoàn Mộc ghé vào bờ vai Lãnh Dạ.

Khang Giai lập tức nghĩ đến câu nói của Đoàn Mộc: Tình nghĩa giữa tôi và đại ca mọi lúc cũng mãi mãi không hiểu rõ.

Thì ra, thì ra bọn họ là gay!

Thế nhưng, vừa rồi bọn họ đã làm cái gì?

Chẳng lẽ người đàn ông này là song luyện?

Bạch Tuyết cũng khiếp sợ nhìn hai người đàn ông ôm một chỗ.

"Anh, anh nói làm sao bây giờ?" Đoàn Mộc ủy khuất nói.

"Mặc kệ!" Lang Vương khẽ trả lời.

"Người ta không hiểu mặc kệ làm sao bây giờ?" Đoàn Mộc vẫn ra vẻ bất lực hỏi.

"Cậu có cảm giác thích sao?" Lang Vương lạnh lùng mà hỏi.

"Đúng là thích, bất quá, tôi để ý anh!" Ý Đoàn Mộc ý càng để ý người phụ nữ của anh—— Bạch Tuyết lột da anh ta. Nhưng, hắn chỉ nói một nửa, cũng không có chỉ rõ, bởi vì anh ta biết đại ca hiểu. Thế nhưng, hai người đàn ông hiểu, nhưng, hai người phụ nữ nghe lén không hiểu?

Bạch Tuyết và Khang Giai giật mình nhìn đối phương.

"Nha đầu, cậu theo anh ta lâu như vậy, cũng không biết Lãnh Dạ là gay sao?" Khang Giai giật mình hỏi, nhìn thấy vẻ mặt Bạch Tuyết là biết đáp án!

Bạch Tuyết lắc đầu, biểu thị không biết rõ.

Lang Vương còn nói thêm.

"Bên này tôi sẽ nghĩ biện pháp, cậu phải xử lý bên kia tốt, Khang Giai là chị em của chị dâu cậu, tuy tôi không thích cô ta, nhưng, cậu vẫn phải cho chị dâu mặt mũi! Quan hệ của mấy người tôi sẽ giả giả vờ không biết!" Lang Vương thản nhiên nói.

"Anh, anh giả giả vờ không biết không có vấn đề. Nhưng trong lòng tôi không dễ chịu, Khang Giai vẫn là xử nữ! Em làm với cô ấy, có phải nên đền bù tổn thất cho cô ấy không?" Đoan Mộc bất lực nói.

Bạch Tuyết giật mình chỉ Khang Giai.

"Cậu cậu? Bị anh ta ăn, lần đầu tiên cho anh ta hả?" Bạch Tuyết lại bị chấn động một lần nữa, khẽ hỏi.

Khang Giai then thùng gật đầu.

Bạch Tuyết cắn răng một cái, trước nhin, ngược lại cô muốn nghe một chút, bọn họ còn nói cái gì?

"Lần đầu có cách bồi thường sao? Sao tôi không biết?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Đại ca, khi đó anh đền bù cho chị dâu thế anof?" Đoan Mộc khẽ hỏi.

"Thu cô ấy, chiếm thành của mình, cô ấy một ngày là phụ nữ của tôi thì mãi mãi cũng là phụ nữ của tôi." Lang Vương lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết tức giận cắn răng, thu cô, thế mà còn nuôi một bạn giường là nam! Đáng Người đàn ông thôi đáng giận!

Trong lòng thầm nghĩ: Quay đầu sẽ thu thập anh!

"Tôi cũng có thể như vậy sao?" Đoan Mộc rời khỏi vai Lang Vương, hoang mang hỏi.

"Không thể thì sao? Cậu để người ta khai bao, cũng nên chịu toàn bộ trách nhiệm."

Một bên Bạch Tuyết đưa tay lôi kéo Khang Giai lặng lẽ rời đi.

Trở lại phòng ngủ, hai người bắt đầu thương lượng làm sao đối phó hai tên gay này.

"Giai Giai, mình nhất định phải trị Lãnh Dạ, kiên quyết không cho anh ấy đụng tới đàn ông, cậu phải giúp mình, coi chừng Đoan Mộc, không thể để bọn họ gặp mặt đơn độc, Ok?" Bạch Tuyết hỏi.

Khang Giai gật đầu, trong lòng cô cũng không hy vọng Đoan Mộc là gay.

Bạch Tuyết nghĩ đến bọn nhỏ, làm sao cho phép cha bọn nhỏ là gay! Cô cũng không thể cho phép người mình yêu là gay!

"Bọn họ sắp tới, nhanh nằm xuống, mình cũng như vậy, chúng ta giả bộ chưa từng xảy ra cái gì, xem bọn họ sẽ như thế nào?"

Bạch Tuyết nhanh chóng trở lại căn phòng vừa rồi, Khang Giai cũng nằm xuống, chỉ là trong lòng không có buồn ngủ.

Tuyệt đối không ngờ rằng mình gốc gác giao ra lần đầu, càng không nghĩ đến còn giao cho một người đàn ông không sạch sẽ như vậy! Là gay! Cô và chị em tốt lại ở bên người đàn ông sở hữu người đàn ông khác!

Nghĩ tới đây trong lòng không khỏi phát hỏa!

Lang Vương và Đoan Mộc trở về.

Lang Vương trở lại phòng ngủ, nhìn thấy Bạch Tuyết vẫn tại ngủ, trong lòng thật tốt.

Ai ngờ, lúc này Bạch Tuyết bỗng nhiên mở to mắt.

"Anh đi đâu đấy?"

Lang Vương sững sờ, sao cô gái nhỏ tinh nhanh như vậy? Lại còn chờ anh.

"Ra ngoài hít thở không khí." Lang Vương nhìn ánh mắt rất phức tạp của cô, có chút không rõ ràng cho lắm.

"Đi tắm, rửa sạch sẽ toàn thân từ trên xuống dưới." Bạch Tuyết hoài nghi anh đã làm gì với Đoan Mộc, cho nên để anh đi tắm rửa sạch sẽ trước.

Nhưng mà, bên Khang Giai.

Nghe được tiếng mở cửa, Khang Giai mở mắt phượng ra.

Đoan Mộc nhìn bộ dáng kiêu mị của cô, lại đói bụng.

"Anh đi lâu như vậy sao?" Khang Giai khẽ hỏi.

Đoan Mộc tò mò nhìn ánh mắt Khang Giai lộ vẻ kỳ quái, làm sao cô lại dùng loại ánh mắt này nhìn anh?

Người phụ nữ này trở mặt quá nhanh, quần áo anh ta còn chưa có mặc hết vào, cô đã ghét bỏ anh ta rồi hả?

Không sai, ánh mắt kia là ánh mắt ghét bỏ.

Đoan Mộc ngạc nhiên, không rõ cho lắm nhìn cô gái tổng chần, tuy cô chỉ lộ ra một cái đầu, nhưng nhìn ra cô đang tức giận! Vì sao?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Anh, Không Phải Con Người!

"Có một số việc làm trễ!" Đoan Mộc cũng không rõ ràng cho lắm trả lời Khang Giai.

"Mau đi tắm sạch sẽ đi." Khang Giai bình tĩnh nói. Đoan Mộc không thể bình tĩnh, cô bảo anh đi tắm rửa sạch sẽ? Chẳng lẽ ăn đến nghiện, còn muốn đến? Hắc hắc, chuyện tốt.

"Được thôi." Tuy trong lòng Đoan Mộc đã nở hoatrung bụng, nhưng vẫn giả bộ như không có chuyện gì đi vào phòng tắm.

Ngay lúc Đoan Mộc đi vào phòng tắm, Khang Giai mau chóng đứng dậy mặc quần áo, sau đó rời đi.

Trước khi đi còn lưu lại một tờ giấy: Anh tên Đoan Mộc đúng không, những gì hôm nay phát sinh là ngoài ý muốn! Sự xuất hiện của tôi, chắc hẳn anh rất bối rối, cho nên quên sự tình hôm nay đi!

Cô gái nhỏ hồ đồ để lại

Tuy Bạch Tuyết để Khang Giai phối hợp, chưa tốt quan hệ không đứng đắn của hai người đàn ông, nhưng cô vẫn không thể nào tiếp thu được loại đàn ông song tính! Cho nên thừa dịp Đoan Mộc tắm rửa, lựa chọn rời đi.

Rời khách sạn, cô không có ngồi xe, đi thẳng, toàn thân khó chịu để cho nội tâm cô cũng cảm giác khó chịu, nhất là lưng đau sắp gãy, bị tên khốn

Lãnh Dạ kia làm ngã hai lần, lại bị Đoan Mộc làm ngã một lần, không có làm cô ngã chết đã là vinh hạnh!

Khó trách hai người đàn ông này không biết thương hương tiếc ngọc như thế, thì ra bọn họ đồng tính, chuẩn xác mà nói là song tính!

Thật không nghĩ tới trên thế giới sẽ có loại người này, quản lý công ty lớn như vậy, lại là song tính!

Lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, bọn họ không phải người của một thế giới với cô!

Nhưng mà, một bên khác, lúc đầu Bạch Tuyết cũng dự định yêu thương Lãnh Dạ, hi vọng về sau anh không cùng đàn ông nữa, nhưng, ngay lúc Lang Vương tiến vào phòng tắm, cô càng nghĩ càng không tiếp thu được!

Thế là, cũng mặc quần áo chuẩn bị rời đi, nhưng cô lại vô ý phát hiện được trong quần áo Lãnh Dạ mang bao, tròn tròn mắt, Lãnh Dạ làm việc cho tới bây giờ đều không mang theo bao, tại sao trên người anh có thứ này?

Điềm dữ!

Cô lấy dũng khí tám đời mới chuẩn bị tiếp nhận anh như vậy, ai ngờ, khi thấy cái vật không rõ nguồn gốc lý này, lập tức cô không tiếp thu được! Vật này để cho cô cảm hận, nhớ kỹ trước kia nghe bạn học nói qua, đồng tính đều cảm cái phía sau, chẳng lẽ trên người anh có bao chính là vì thuận tiện làm việc với Đoan Mộc!

Kỳ thật, cái bao này là phục vụ đưa tới, vừa rồi Đoan Mộc và Lang Vương nói chuyện trong hành lang, phục vụ cho là bọn họ thiếu cái này, thế là có ý tốt đưa tới cho bọn họ. Đoan Mộc không nói hai lời trực tiếp nhận lấy, chủ yếu là nhanh chóng đuổi phục vụ đi, cho nên mới nhận lấy. Nhưng

anh ta không có túi áo, liền trực tiếp nhét vào trong tay đại ca, cho nên trên người Lang Vương mới có thể xuất hiện cái bao này!

Bạch Tuyết nhìn bao, trong lòng không chịu được! Đứng dậy chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi này!

Càng nghĩ càng buồn nôn!

Ai ngờ, ngay lúc Bạch Tuyết chuẩn bị rời đi, Lang Vương đi ra khỏi phòng tắm, anh chóng nắm lấy cánh tay Bạch Tuyết.

"Em muốn đi đâu?" Lang Vương lạnh lùng hỏi, nhìn Bạch Tuyết ăn mặc cũng biết là cô muốn đi, trong lòng không khỏi khó chịu! Cô để anh tắm rửa sạch sẽ, anh ngoan ngoãn làm theo, nhưng mà cô lại muốn thả bỏ câu với anh!

Đây là cô có ý gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn ngược đãi anh!

Bạch Tuyết nhìn người đàn ông khôi ngô cao lớn này, bộ dạng cũng không tệ, vì sao lại là song tính? Anh đói khát như vậy sao? Nam nữ cũng ăn sạch!

Đúng vậy! Cô thừa nhận thân thể tổ chất của anh thật tốt, mà phương diện kia cũng rất mạnh, nhưng cho dù như vậy cũng không thể tìm đàn ông, cô tính là gì?

Cô vô dụng như vậy sao? Hay anh và Đoan Mộc đã cùng rất lâu, thậm chí so trước khi cô nhận biết Lãnh Dạ!

Khó trách bên ngoài truyền ngôn rất nhiều cô gái thích Lãnh Dạ, nhưng không có ai được anh coi trọng, vốn cho rằng ánh mắt anh quá cao, thì ra là

anh thích đàn ông! Như vậy cô là gì trong lòng anh? Tính là gì? Chẳng lẽ cô chỉ là công cụ sinh con cho anh sao?

Thê lương!

Vốn cho rằng cô đã chậm rãi hiểu rõ người đàn ông này, có thể không chế người đàn ông này, không nghĩ tới anh cho cô bất ngờ quá lớn, quá rung động!

Uống phí cô còn một lòng một ý dự định đi theo anh, cho dù anh không phải người, là Lang Vương!

Lang Vương nhìn ánh mắt chán ghét của Bạch Tuyết, hoang mang?

"Buông tay, em muốn về nhà." Bạch Tuyết lạnh lùng nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt Lang Vương hận tới cắn răng nghiến lợi!

Lang Vương vừa tắm rửa xong, hạ thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm, mặc dù như thế, hai chân thon dài của anh vẫn hiển lộ rõ ràng khi thể cao quý vương giả.

Anh là Lang Vương, anh không phải con người, có lẽ cô mãi mãi cũng không cách nào hiểu rõ anh, mãi mãi cũng không cách nào đi vào lòng anh!

Bạch Tuyết lui lại một bước, sống lưng dựa lưng vào ván cửa.

"Anh nghe không hiểu sao? Em muốn về nhà, buông tay."

Lang Vương nhếch khóe môi, quả nhiên anh không có nhìn lầm, thực chất bên trong cô hoàn toàn quật cường và dũng cảm.

Ở trong thời đại tràn ngập dụ dàng này, lúc này cô mang đến cho anh một cảm giác như đóa Mẫu Đơn có gai, tuy bản thân Mẫu Đơn không đâm, nhưng cô lúc này rất giống đóa Mẫu Đơn đâm người, ai dám đụng vào, cô sẽ đâm người.

Thế nhưng, rốt cuộc là vì cái gì? Sao bỗng nhiên cô trở nên đăm tay như thế!

"Em đang tức giận?" Lang Vương khẽ hỏi.

Anh không thích Bạch Tuyết dùng ánh mắt ấy nhìn anh, anh thích Bạch Tuyết nhìn anh ái mộ, hoặc là cười ngây ngô nhìn anh, nhưng anh không muốn Bạch Tuyết lấy loại ánh mắt này nhìn anh, cái này khiến anh rất không vui!

Lang Vương không vui!

Hậu quả nghiêm trọng!

Tiến lên một bước, ngực Lang Vương dính sát gương mặt Bạch Tuyết, cơ ngực rắn chắc hiện ra.

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, căm tức nhìn anh.

"Bộ dạng cao thì có thể như vậy sao? Em chán ghét anh!" Bạch Tuyết chán ghét nói ra, anh có ý gì, là khoe khoang chiều cao của anh với cô sao?

"Cô gái, nói cho anh biết, vì sao trở nên khác thường như vậy?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"Người đàn ông, trong lòng anh hiểu!"

Lang Vương chấn động!

Cô biết rồi hả?

Cô biết anh là Lang Vương sao !

Cho nên cô đang tức giận, bởi vậy mới có loại kia ánh mắt chán ghét!

Cô, vẫn không tiếp thu được anh là Lang Vương!

Bạch Tuyết rủ đôi mắt đẹp xuống, hít sâu, thản nhiên nói: "Để cho em đi đi."

Lang Vương nắm lấy tay Bạch Tuyết thật chặt, cô nói để cho cô đi, có ý gì? Là tạm thời rời đi? Hay là vĩnh viễn!

Hừ hừ!

Lang Vương cười lạnh một tiếng.

Sao anh có thể buông cô ra! Không có khả năng.

Một tay kéo cô gái nhỏ vào trong ngực, lạnh lùng nhìn cô. Nhưng mà, Bạch Tuyết cũng không sợ anh, trợn mắt nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau, Lang Vương cười lạnh nhìn vào Bạch Tuyết, vì sao anh cười lạnh lại có thể thường? Là ảo giác sao?

Bị Lang Vương nắm lấy cánh tay, Bạch Tuyết vùng vẫy mấy lần, đều vô dụng!

Khó trách anh lợi hại như vậy, không phải là loài người, là Lang Vương hung tàn. Trời ạ! Đến cùng vì nguyên nhân gì để cho cô trêu chọc phải sinh vật nguy hiểm như thế!

Anh, chẳng lẽ là một đêm hai năm trước, con chó cô ôm về nhà sao? Không, đây không phải là chó, là sói.

Bạch Tuyết nhanh chóng suy nghĩ tất cả, chẳng lẽ cô sớm bị Lang Vương để mắt tới rồi ! Thật là đáng sợ!

Anh muốn làm gì? Tìm kiếm kích thích sao? Đi vào thế giới nhân loại, anh cả nam cả nữ đều ăn sạch, anh tới tìm kích thích sao? Rất nhiều nghi vấn không có đáp án.

Lang Vương nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ, nhìn đôi mắt đẹp của cô một mực dao động, cô đang tự hỏi cái gì?

Đôi môi thật mỏng cong lên đường cong đẹp mắt: "Muốn về nhà có thể, trước cho ăn no đã."

Bịch một tiếng, Bạch Tuyết bị ném trên giường lớn cách hai mét, may mắn giường vô cùng đàn hồi, nếu không nhất định Bạch Tuyết sẽ bị ngã đau, xa như vậy mà ném qua, quả nhiên anh không phải người.

Ngay lúc lòng cô tràn đầy phẫn nộ muốn bò dậy, anh ép tới.

"Anh?" Bạch Tuyết kinh hô kêu ra tiếng, tuy mang theo đầy phẫn nộ, nhưng đối với Lang Vương thì rất êm tai.

Có lẽ là gần đây anh quá dung túng cô, mới có thể để cho cô lên mặt!

Kiếp trước, cũng là bởi vì anh quá thương cô, mới có thể mất đi cô! Có lẽ, anh không nên để ý bảo vệ cô như vậy, đối loại phương thức có lẽ cô sẽ ngoan hơn.

Lang Vương rất nặng, ép tới Bạch Tuyết không thở nổi, cô duỗi hai tay muốn đẩy anh ra, bất đắc dĩ, dùng hết sức sức lực bú sữa mẹ, vẫn là không có đẩy anh ra nửa cm, lại bị người đàn ông đáng giận nắm chặt hai tay, sau đó ép lên đỉnh đầu.

Nhìn Lang Vương, Bạch Tuyết sẽ liên tưởng đến vừa rồi Đoan Mộc ghé vào bả vai anh, cô không khỏi bốc cháy, trừng mắt hận Lang Vương, trong đôi mắt đẹp đều là chán ghét.

"Em là người đầu tiên dám dùng loại ánh mắt này nhìn anh!" Anh lạnh lùng nói, ngón tay thon dài lướt qua má hồng của cô, cái mũi, sau đó là cái miệng nhỏ nhắn.

Bạch Tuyết nhanh chóng xoay mặt qua, "Lấy tay bắn thủ của anh ra, đừng đụng em!"

"Tay của anh bắn sao? Hả?" Trong nháy mắt Lang Vương sắc bén, ánh mắt thâm thúy nhìn Bạch Tuyết.

"Tay của anh bắn, còn có thân thể của anh cũng bắn!" Bạch Tuyết giận dữ gầm nhẹ.

Lang Vương bị chọc giận!

Hậu quả rất nghiêm trọng!

Đôi môi lạnh buốt rơi xuống, hôn cô.

Anh lướt qua thì dừng, đẩy sợi tóc xốc xếch trên gương mặt Bạch Tuyết ra, chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn như ngọc điêu khắc của Bạch Tuyết, còn có con người tràn ngập linh khí.

Đáng chết!

Anh bị cô hấp dẫn thật sâu, ràng buộc, đời này chỉ sống vì cô.

Đương nhiên Bạch Tuyết nhìn thấy trong con người anh có rối rắm, anh đang rối rắm cái gì?

Là rối rắm giữa cô và Đoan Mộc anh cần người nào hơn sao?

Bạch Tuyết bị ai chảy ra nước mắt chua xót, nước mắt từ gương mặt đến bên miệng, chua chát.

Bạch Tuyết cô lại có thể luân lạc tới tranh dành người yêu với đàn ông!

Nhìn cô gái nhỏ thương tâm rơi lệ, anh nhú mày, lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết.

Ánh mắt cô gái nhỏ rất kỳ lạ, chẳng lẽ cô lại báo trước chuyện gì, chẳng lẽ là cô biết anh có rất nhiều phụ nữ! Bởi vậy mới có loại ánh mắt ghen ghét đó sao?

Cô khóc, đã thật lâu cô không khóc rồi. Nhưng mà, lúc này, cô khóc như đứa bé con, Xem ra rất ủy khuất, vô cùng nức nở, đáng vẻ bất lực rất giống một đứa bé, để anh không nhìn được lo lắng!

Đáng chết!

Cô gái nhỏ, rốt cuộc em muốn anh như thế nào?

Là anh không biết yêu!

Hay là cô buồn anh yêu không đủ?

Nhìn cô rơi nước mắt đầy mặt, tim anh vỡ tan đầy đất, đến cùng phải làm thế nào giữ lại lòng cô?

Rốt cuộc phải như thế nào mới có thể để cho cô cam tâm tình nguyện yêu anh —— Lang Vương?

Anh là yêu, đây là lỗi của anh sao?

Tình bọn họ, yêu của bọn họ, anh lại không thể nắm giữ, anh đã yêu cô gần ngàn năm, chẳng lẽ như thế vẫn chưa đủ!

Chẳng lẽ nhất định phải để anh móc tim ra cho cô nhìn, cô mới sẽ tin tưởng anh yêu cô!

Thực ra không biết rõ, sao Bạch Tuyết lại không yêu Lang Vương, sao lại không yêu Lãnh Dạ chứ, cũng là bởi vì quá yêu, cho nên mới không tiếp thu được anh vượt quá giới hạn!

Cô không cách nào đối mặt Lãnh Dạ vác cô còn mập mờ với Đoan Mộc, cô không tiếp thu được cô và Đoan Mộc cùng sở hữu Lãnh Dạ.

Cô muốn chính mình độc chiếm Lãnh Dạ, chỉ đơn giản như vậy, cô không muốn chia sẻ với người khác.

Cho nên, cô phản nộ, cô tức giận!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Sĩ Có Thể Chết Không Thể Nhục

Bạch Tuyết lầm người đàn ông của mình vượt quá giới hạn!

Tâm bị tổn thương, kỳ thật, sự tình cũng không phải như cô nhìn thấy!

Lang Vương trân trọng chỗ này anh em, cho nên Đoan Mộc ghé vào bả vai anh, anh không có đẩy ra.

Anh không nghĩ tới anh nhân từ sẽ để cho cô gái nhỏ hiểu lầm anh là song tính, nếu như anh biết có thể như vậy, nhất định anh sẽ không hề do dự đá Đoan Mộc bay ra ngoài!

Người phụ nữ này anh tìm một ngàn năm, không dễ dàng! Bây giờ cũng không thể lại để cô chạy. Đến lúc đó tổn thất không chỉ là anh, còn có toàn bộ Yêu Giới đều xong!

Ma vương hiện ra, hậu quả khó mà lường được!

“Bắn hay không bắn em thử qua thì biết!” Lang Vương nổi giận! Anh tự nhận là rất giữ mình trong sạch, đi vào thế giới nhân loại, cho tới bây giờ cũng không có quan hệ nam nữ loạn, những người phụ nữ ở trong Yêu Giới kia đều đã trở thành quá khứ, cô còn muốn anh như thế nào?

Bạch Tuyết biết anh có ý gì! Anh lại muốn cứng rắn, người đàn ông khốn kiếp, mới vừa rồi còn làm loạn với Đoan Mộc ở bên ngoài, hiện tại lại tới đụng cô, không, tuyệt không cho anh!

Thừa dịp Lang Vương bận rộn, thừa dịp bất ngờ, tay nhỏ tránh thoát, cầm lấy đèn bàn kim loại trên tủ đầu giường, dùng sức đập về phía Lang Vương, cô không muốn làm anh bị thương. Nhưng lúc này cô cũng không muốn cho anh, cô biết cô không trốn đi, anh sẽ muốn ép cô.

Cô là bị buộc! Ai bảo anh làm loạn!

“A ——” Lang Vương bị đau che trán, máu đỏ tươi chảy ra từ ngón tay.

Bạch Tuyết xoay người nhảy từ trên giường xuống, hai tay che thân thể, bởi vì vừa rồi quần áo bị Lang Vương xé hỏng, không thể mặc, cuống quýt cầm lấy một bộ quần áo của Lang Vương mặc lên, giận dữ hét: “Không nên ép em, em không muốn như vậy!” Bạch Tuyết khóc nói, cô không tiếp thụ được anh có Đoan Mộc!

“Người phụ nữ, loại phản ứng này của em để anh cho là em vẫn còn xử nữ? Em đừng quên em đã là mẹ của ba đứa nhỏ, em là người phụ nữ của anh, chúng ta làm việc này không phải lần đầu tiên, em đây là ý gì?” Lang Vương che máu chảy ra hoang mang gầm thét.

“Em muốn về nhà!” Bạch Tuyết không để ý Lang Vương đổ máu, hốt hoảng tông cửa xông ra. Đi chân đất, bên trong cũng không có mặc gì.

Lang Vương nổi giận, cô đang làm gì vậy?

Thấy được cô cứ như vậy đi ra ngoài, Lang Vương không có tính khí tốt buông tha cô như vậy!

“Người phụ nữ, em dám bỏ anh lại như thế. Muốn chạy, hừ ——” Lang Vương đứng dậy đuổi theo.

Phục vụ ở trong hành lang nhìn thấy Bạch Tuyết lệ rơi đầy mặt, đầu tóc rối bời, dùng chân nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, bọn họ cũng đều biết hôm nay ông chủ lớn đã mang theo một nam hai nữ tới, tất cả mọi người

hâm mộ hai cô gái kia, loại đàn ông như Lãnh Dạ và Đoan Mộc có thể nhìn nhưng không thể cầu, ai cũng muốn bò lên trên giường của bọn họ, cho dù là tình nhân cũng cam tâm tình nguyện. Dạng đại gia vừa đẹp trai vừa có tiền ai cũng hướng tới.

Thế nhưng phục vụ trong hành lang nhìn thấy Bạch Tuyết chật vật chạy đến, gần như là chạy trời chết, xem xét là bị cưỡng ép.

Toàn thân trên dưới chỉ mặc một bộ âu phục nam, vừa to vừa lớn, đoán chừng bên trong cũng không mặc gì, cứ đi chân đất như vậy chạy ra.

Phục vụ rất ngạc nhiên, đây chính là một cô gái mà Lãnh tổng và Đoan tổng mang tới, coi như người đàn ông nào muốn thì đều không còn gì hơn, vì sao cô gái này không biết điều như thế?

Em gái cô! Ngốc!

Đàn ông tốt như thế cũng không biết trân quý!

Lúc này, lại gặp ông chủ lớn của họ, Lãnh tổng máu me đầy mặt cũng chạy ra khỏi phòng.

“Lãnh tổng, ai nha! Ngài chảy máu, cái cô gái đáng giận này, không muốn sống, dám đánh Lãnh tổng!” Phục vụ đau lòng nói ra.

“Im miệng! Cô ấy đi đâu?” Ánh mắt Lang Vương sắc bén như băng, hù cho phục vụ run rẩy!

“Tổng giám đốc, cô ấy đi về phía cầu thang! Phục vụ run sợ nói, không dám trêu chọc tôn đại phật này.

Lang Vương bước nhanh như bay, đuổi tới.

Cô gái đáng chết, lần đầu tiên cho anh cũng không có phản ứng mãnh liệt như vậy, hôm nay phát điên gì vậy!

Kháng cự anh như thế!

Anh đáng sợ như thế sao?

Chẳng lẽ, cô đã vững tin anh là Lang Vương rồi hả?

Cho nên cô liều mạng chạy trốn như vậy!

Đây là giải thích duy nhất của Lang Vương, cũng là giải thích duy nhất nghĩ thông.

Bạch Tuyết đi chân đất chạy vào thang máy, hai chân đều mềm, chính cô cũng không nghĩ tới cô sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy, có lẽ là cô đang trốn tránh một ít chuyện!

Một số chuyện cô đều không thể nghĩ thông suốt!

Thang máy chậm rãi khép lại.

Bạch Tuyết đang muốn buông lỏng, thì thấy Lang Vương máu me đầy mặt đuổi theo, bộ dạng anh lúc này rất khủng bố, rất đáng sợ, trên người khoác chiếc khăn tắm, trên mặt thì đều là máu, bên trên khăn tắm cũng có máu, bộ dáng của anh rất khát máu!

Bỗng nhiên cô nghĩ đến, anh là Lang Vương, là sói, sói rất hung tàn!

Nhưng anh đang chảy máu!

Anh là yêu, đổ máu cũng sẽ không chết.

“Người phụ nữ, đứng lại cho anh ——” Lang Vương lạnh lùng gầm thét.

Nhìn Bạch Tuyết ở trong thang máy, không có ý muốn mở thang máy ra chút nào, anh đưa tay vào khe hở thang máy, sao anh có thể cho phép cô cứ đi như thế!

Không ngờ!

Người đàn ông này thật là dọa người!

Anh lại đưa tay vào cửa thang máy, không cho cửa đóng lại.

“Bỏ tay về, anh không nên ép em!” Bạch Tuyết gầm nhẹ.

“Lập tức đi ra, nếu không em biết hậu quả ——” Lang Vương lạnh lùng quát.

Bạch Tuyết không lo được, hai cái tay nhỏ bắt lấy tay của Lang Vương, mở cái miệng nhỏ nhả ra cắn mạnh...

“A ——” Lang Vương lại kêu to một lần nữa, vừa rồi mới bị cô gái nhỏ dùng đèn bàn đập, lúc này lại bị cô cắn!

Anh là Lang Vương, đã bao lâu chưa chặt vật như vậy, luôn luôn đều là anh cắn người, lúc nào biến thành bị cắn!

Bị đau rút tay về, cô gái nhỏ kháng cự anh như thế, anh không thể dùng pháp lực, như thế sẽ chỉ làm cô càng kháng cự anh!

Lạnh lùng nhìn cửa thang máy đóng.

Đoan Mộc nghe được tiếng, chạy đến, trong tay còn cầm tờ giấy Khang Giai để lại.

“A? Đại ca, đại ca, người nào đánh lén anh?” Đoan Mộc cuống quýt cầm lấy thùng rác ở bên bảo hộ Lang Vương, cho là có sát thủ xuất hiện?

Thân phận bọn họ như vậy, loại người có tiền có thế rất dễ dàng bị người đồ kỵ hoặc là ám sát!

Đoan Mộc lạnh lùng, đôi mắt trở nên vô cùng âm lãnh, cấp tốc quét mắt bốn phía.

Lang Vương không nói lời nào, trực tiếp trở về phòng.

Đoan Mộc buông thùng rác đi theo, nhanh chóng trở lại phòng của anh ta, lấy ra một súng lục nhỏ, trở lại bên người Lãnh Dạ.

“Anh? Mặc quần áo, lập tức rời nơi này.” Đoan Mộc lạnh lùng nói.

“Không cần!” Lang Vương nói thật nhỏ.

“Nơi này rất nguy hiểm. Anh, anh bị thương, có thể gây tổn thương cho anh, chắc là cao thủ.” Ở trong mắt Đoan Mộc, đại ca là nhân vật truyền kỳ không gì làm không được, công phu của anh cao thâm, tại sao có thể có người gây tổn thương cho anh được, chắc là sát thủ rất lợi hại.

Con người Lang Vương thống khổ!

“Đại ca, chị dâu đâu?” Đoan Mộc lo lắng hỏi.

Đại ca bị thương, chẳng lẽ chị dâu xảy ra chuyện, bị ép buộc?

“Đi!” Lang Vương lạnh lùng nói, giọng điệu rất thương cảm, nhìn ra lúc này anh rất đau lòng!

Miệng Đoan Mộc mở rộng không nói lời nào, đi rồi hả? Có ý gì?

Là đi đâu?

“Mẹ nó! Anh, là ai ám sát anh? Tôi nhất định làm thịt tên khốn kiếp kia! Dám trắng trợn ra tay như thế, chắc là có hậu đài.” Đoan Mộc phân tích nói.

“Là chị dâu cậu, không cho tôi, tôi nhất thời không nhịn được muốn cứng rắn, kết quả bị Cô ấy!” Lang Vương kêu lên một tiếng đau đớn nói

“Ha ha ha ha... Đại ca, khiến cho anh chật vật như vậy, ha ha ha ha... Thì ra, là vì ăn thịt, ha ha ha ha... Mới nói hiện tại tổng giám đốc đều phải trong sạch, bên ngoài nghiêm trị, tất cả trong sạch. Ha ha ha ha... Chị dâu thật đúng là trong sạch hoá bộ máy chính trị, ha ha... Thế mà thật sự không cho anh, cười chết tôi rồi, chị dâu nhỏ thật là đáng yêu, thật là đáng yêu, ha ha ha... Anh, tôi nhất định phải lưu lại giờ khắc này, quá trân quý!” Đoan Mộc cười gập cả người, còn vừa lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp ảnh.

Điện thoại di động bị Lang Vương đánh bay, hàn quang quét qua, giận dữ nhìn anh ta.

“Có buồn cười như vậy sao?” Mặt Lang Vương đen đến nỗi có thể xưng mặt Bao công.

“Phì—— tôi không cười, ha ha... Chẳng qua cười thật đã, sao chị dâu đã man như thế, không cho ngài còn chưa tính! Tại sao phải đánh, anh xem đại tổng giám đốc của chúng ta bị giày vò thành hình dáng gì? Rõ ràng là đại soái ca, hiện tại ngược lại! Ai! Bộ dáng này vô cùng thâm hiểm! Phì—— đại ca, tôi thấy buồn bực, một người đàn ông như anh lại không giải quyết được chị dâu nà, chị dâu này tay chân lẻo khoẻo, sao anh lại ngốc như vậy! Thịt không có ăn được, còn bị chị dâu đánh!”

Đoan Mộc biết đại ca tức giận, nhưng anh ta vẫn không nhịn được muốn cười, đại ca uy phong lừng lẫy bị chị dâu làm thành như vậy, người nào không biết Lãnh Dạ có tá phụ nữ xếp hàng chờ ngủ.

Đại ca của anh ta là người chung tình với chị dâu, luôn luôn không động phụ nữ bên ngoài!

“Khụ khụ, cái kia, đại ca, anh thật sự khó chịu, tôi có thể giúp anh!” Đoan Mộc trịnh trọng nói.

Lang Vương lạnh lùng giận dữ nhìn Đoan Mộc, hận không thể một chưởng vỗ chết anh ta, bất đắc dĩ đây là anh em tốt, không hạ thủ được!

“Không không, đại ca, anh không nên hiểu lầm, tôi không phải ý kia, tôi không phải nói giúp anh hạ lửa, tôi là nói có thể giúp anh tìm cô nàng hạ lửa, cam đoan để anh hài lòng.” Đoan Mộc nhìn ánh mắt Lang Vương liền biết anh hiểu lầm ý của anh ta, cuống quýt giải thích.

“Vả lại, tôi cũng không thích đàn ông, trên đường cái nhiều mỹ nữ như vậy, tôi sẽ tùy tiện bắt tới cho anh một người, người ta tuyệt đối sẽ hầu hạ ngài tốt, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.” Đoan Mộc còn nói thêm.

Lang Vương đen mặt, trong lòng vô cùng phiền muộn.

“Ai nha —— đại ca, chị dâu nhỏ là chó con à? Sao lại cắn anh! Không được, nhất định phải nằm đi bệnh viện, anh xem trên đầu cũng bị thương, trên tay cũng bị thương, cũng đã chảy máu. Phì—— ha ha... Ha ha... Anh, tôi xem thường anh, tại sao lại thành dạng này, không phải anh rất có thủ đoạn đối phó với phụ nữ sao? Sao khi đối mặt với chị dâu, lại kém như vậy! A ha ha...” Đoan Mộc nhìn trên đầu Lãnh Dạ cũng bị thương, trên tay cũng bị thương, liền không nhịn được muốn cười to.

Một người đàn ông chảy máu sẽ không chết được, Đoan Mộc biết được không ngăn được cười.

Đàn ông! Sỉ có thể chết nhưng không thể nhục!

“Im miệng!” Lang Vương gầm nhẹ.

Chẳng qua nhìn tay mình, cô gái nhỏ thật đúng là hung ác, răng nhỏ ấn rất sâu, tuy có thể chịu được, nhưng cũng rất đau!

Nhìn máu tươi trên tay chảy ròng, cũng không so được với đau nhức trong lòng, cô vẫn là ném anh đi, mặc kệ tim của anh có đau nhức bao

nhieu, mặc kệ đầu của anh có đau nhức bao nhiêu, mặc kệ tay của anh đau nhức có bao nhiêu!

Khốn kiếp

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Chạy Trốn

Cô vẫn đi!

Lang Vương đau lòng vì cô gái nhỏ bỏ anh mà đi.

"Khụ khụ! Anh, anh cũng đừng quá khó chịu, trán bị thương, tôi mang anh tới bệnh viện băng bó một chút trước, còn có ngón tay này cũng cần xử lý. Chị dâu nhỏ chỉ là nhát gan, gần đây bên ngoài nghiêm trị, cần quét tề nạn, chị dâu chỉ sợ đại ca bị tra ra ăn thịt vụng mà thôi! Anh, anh phải mở rộng chút! Chị dâu cũng không bị người đoạt đi." Đoan Mộc đùa giỡn nói.

"Biết nghiêm trị cậu còn ăn vụng thịt!" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Tôi là bị buộc, người ta đưa thịt tới ngoài miệng, không ăn có lỗi với người ta!" Đoan Mộc bất đắc dĩ nói.

"Cậu cho rằng tôi sẽ tin sao?" Lang Vương lạnh giọng nói.

"Người khác không tin, tôi không trách bọn họ. Nhưng anh, anh tận mắt thấy, Khang Giai ôm tôi không buông, buộc tôi ăn cô ấy, nên bất đắc dĩ!" Đoan Mộc lắc đầu nói

"Cho dù tôi tin tưởng cậu, cậu cho rằng chị dâu sẽ tin tưởng cậu sao?"

"Ai ui! Anh, anh cũng đừng làm tôi sợ, tôi nhát gan, không sợ hãi, tôi tìm được người phụ nữ hợp ý cũng không dễ dàng, anh và chị dâu cần phải thương tôi, mà Khang Giai kia tôi chắc chắn phải có được." Đoan Mộc ủy

khuất nói, giống như mấy cái đời anh ta chưa từng thấy phụ nữ mà thống khổ.

"Anh muốn thương hại cậu, nhưng người nào đáng thương hơn tôi, hiện tại chị dâu cậu nổi điên! Ai biết cô ấy có thể liên thủ với Khang Giai đối phó hai người chúng ta hay không!" Lang Vương nói nhỏ.

"Như vậy, hai người bọn họ liên thủ, chúng ta không biết liên thủ sao! Từ giờ trở đi, anh chính là anh ruột tôi, nói đi, anh muốn tôi làm gì tôi sẽ làm cái đó?" Đoan Mộc thề son sắt nói.

"Tôi nói này Đoan Mộc, sao cậu thay đổi vậy, thần mặt lạnh trước kia đi nơi nào rồi?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Tôi cũng nói nay, sao anh cũng thay đổi vậy, Tà Thần trước kia đi nơi nào rồi?" Đoan Mộc lạnh lùng hỏi.

"Ha ha..."

"Ha ha..."

Hai người đồng thời bật cười.

"Khắc tinh!"

"Khắc tinh!"

Hai người cười xong đồng thời nói ra.

"Đi." Lang Vương lạnh giọng nói.

"Đi đâu?"

"Họ đề không có ở đây, hai người chúng ta ở chỗ này làm gì?" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Vâng, đi tìm bọn họ, chẳng qua, chúng ta đi một chỗ trước mới có thể trở về nhà." Đoan Mộc cầm lấy áo khoác nói.

"Chỗ nào?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Bệnh viện, anh đang chảy máu."

Từ trong bệnh viện băng bó xong, Lang Vương từ điện thoại của Bạch Tuyết tìm số Khang Giai cho Đoan Mộc.

Bạch Tuyết bởi vì đi vội, cái gì cũng không có mang, cô chỉ mặc một chiếc áo khoác của Lang Vương rời đi, cho nên điện thoại di động ở trong tay anh.

Đoan Mộc đặc ý cầm điện thoại di động lên gọi cho Khang Giai.

"Giai Giai." Đoan Mộc dịu dàng kêu một tiếng, Lang Vương nhú mày, chẳng lẽ đàn ông trong tình yêu cuồng nhiệt nói chuyện buồn nôn như vậy sao? Nổi da gà!

Anh chưa bao giờ nói lời buồn nôn vậy với cô gái nhỏ, chẳng lẽ là anh làm không tốt?

Nhìn lấy Đoan Mộc cầm một bó hoa hồng to, thật không hiểu rõ cậu ta nghĩ như thế nào, hơn nửa đêm cứ nhất định phải mua hoa cho người ta, vấn đề là hiện tại còn không biết nhà người ta ở chỗ nào? Hoa tươi mua trước luôn rồi!

Một bên khác, Khang Giai xem xét là số Bạch Tuyết, đương nhiên là nhận, chỉ là không có nghĩ đến tiếng của đàn ông, chẳng lẽ nha đầu chết tiệt kia bán rẻ mình, đem số của mình cho tên khốn kia!

"Anh là ai?" Tuy đoán được là ai, nhưng vẫn ra vẻ không biết hỏi một câu.

"Tôi là người đàn ông của e,m." Đoan Mộc trực tiếp sáng tỏ.

"Đánh rắm, lúc nào thì bà cô đây có đàn ông!" Khang Giai không nghĩ tới anh ta lại không cần mặt mũi nói như thế, nhất thời nổi trận lôi đình!

"Không bao lâu, chính là người đàn ông em vừa ngủ qua, Đoan Mộc. Em quên rồi à? Có muốn tôi nhắc nhở em một chút hay không?" Đoan Mộc đặc ý nói.

"Khốn kiếp, bây giờ anh với tôi đã là vô dụng, cho nên anh căn bản cũng không được xem như là đàn ông của tôi, cũng xin đừng đùa kiểu này, không tốt đẹp gì, vả lại hôm nay cũng không phải Cá tháng Tư!" Khang Giai thở hổn hển quát.

Đoan Mộc khó có thể tin nhìn điện thoại di động, không nghĩ tới trên thế giới thế này lại có loại phụ nữ như thế, ăn xong liền không nợ, trở mặt không nhận người rồi ! Mới vừa rồi còn triền miên với anh ta, lập tức nói vô dụng, chẳng lẽ vừa rồi không để cho cô trắng dễ chịu sao!

Không được, vậy sao được!

"Tôi đã ở dưới nhà em, em nói có quan hệ hay không? Còn có vừa rồi thuận tay chụp mấy bức ảnh chụp nude của em, cảm giác không tệ, còn rất có thịt.

Lang Vương bất đắc dĩ lắc đầu, đi sang một bên.

"Khốn kiếp, anh để nha đầu thối nghe, tôi muốn nói chuyện với cô ấy, dám bán tôi."

Đoan Mộc che điện thoại di động chạy về phía Lãnh Dạ.

"Đại ca, hình như cô nàng này còn lợi hại hơn chị dâu, cô ấy la hét để chị dâu nghe." Đoan Mộc khẽ hỏi Lang Vương.

"Cái gì? Tìm Tuyết nhi sao?" Lang Vương làm một thủ thế, ý tứ diễn xuất. Lang Vương hô vào điện thoại di động.

"Tìm Tuyết nhi à, chờ một chút, cô ấy đang tắm. Tuyết nhi, Tuyết nhi, Tuyết nhi điện thoại của em." Lang Vương cố ý hô, Đoan Mộc che miệng cười mờ ám, đại ca diễn tốt quá.

"Giai Giai em chờ một chút nha." Đoan Mộc lại dịu dàng nói.

"Ai yêu, Đoan Mộc, điện thoại của ai, Tuyết nhi nói hiện tại không tiện nghe, bận rộn nhiều việc, còn để cho tôi chà lưng, xoa sữa tắm giúp cô ấy đây!" Lang Vương nghiêm túc nói.

Đoan Mộc duỗi ngón tay cái ra, nói nhỏ: Hắc hắc! Chiêu này của đại ca thật sự là quá tuyệt.

Khang Giai nghe xong liền biết ý gì!

"Nha đầu chết tiệt kia bị đàn ông thối mê hoặc, một người song tính có gì tốt!" Ba, điện thoại cúp máy.

"Tút tut tut !" Điện thoại dập máy.

Đoan Mộc như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, vừa rồi hình như anh ta nghe được Giai Giai nói cái gì mà song tính thì phải?

Cô ấy nói người nào?

Đoan Mộc hiếu kỳ đánh giá Lãnh Dạ, từ trên hướng xuống, từ trái qua phải.

"Cậu có bệnh à? Nhìn cái gì vậy?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"Đại ca, vừa rồi Giai Giai nói anh là song tính? Anh, anh giấu quá sâu!" Đoan Mộc khùng hoảng lui lại một bước, để cho mình ở trong phạm vi an

toàn, bảo trì khoảng cách nhất định với Lãnh Dạ.

"Nói bậy bạ gì đó?" Lang Vương quét mắt lạnh tới, mặt đen lại.

"Anh, vừa rồi Giai Giai cúp điện thoại, nói một câu: Nha đầu chết tiệt kia bị đàn ông thối mê hoặc, một người song tính có gì tốt! Anh, Giai Giai nói đàn ông đó có phải là anh hay không?" Đoan Mộc hồ nghi hỏi.

Lang Vương trầm tư!

Buổi tối hôm nay cô gái nhỏ cũng bỗng nhiên bốc cháy, dùng đèn bàn đập anh, còn cắn anh, một loạt chuyện kỳ lạ!

Chẳng lẽ là các cô hiểu lầm cái gì?

"Đáng chết!"

"Anh, thế nào?" Đoan Mộc tò mò hỏi.

"Cậu tin tưởng tôi là người song tính à?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

Đoan Mộc một hồi gật đầu, một hồi lắc đầu, không biết nên hay không nên tin!

"Anh, vậy rốt cuộc anh có phải song tính hay không?" Sau cùng khổ cực hỏi.

"Cậu có tin tôi hay không?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Tôi muốn tin tưởng anh, nhưng vấn đề là có loại chuyện này hay không?"

"Xong, cậu cũng không tin tôi, khó trách bọn họ!"

"Thế nào?" Đoan Mộc hiểu kỳ hỏi.

"Nếu như cậu tin tưởng tôi là người song tính, như vậy người đàn ông của tôi cũng là cậu." Lang Vương lạnh lùng nói.

Đoan Mộc ôm ngực, một bộ không muốn ủy khuất!

"Đều là do cậu ngu ngốc, nhất định bọn họ hiểu lầm rồi !" Lang Vương ảo não nói.

"Anh, anh đang nói cái gì vậy? ?"

"Vừa rồi ở khách sạn cậu nói cái gì mà cần an ủi, còn ghé vào bả vai tôi, tôi đoán bọn họ ở bên cạnh nhìn lên chúng ta, cho nên bọn họ cho là chúng ta loại quan hệ đó, khó trách cô gái nhỏ nói tay tôi bẩn, còn nói thân thể của tôi cũng bẩn, không cho tôi đụng cô ấy, còn bắt tôi tắm rửa. Tắm rửa xong cũng không cho tôi đụng, còn cần đèn bàn nện tôi, còn cắn tôi! Đều là tên nhóc cậu ngu ngốc gây họa, tại sao cậu lại làm hành động mập mờ như vậy!"

"A? Có chuyện trùng hợp như vậy sao?" Đoan Mộc như có điều suy nghĩ nói.

Khó trách, Khang Giai cũng nhìn anh ta kỳ lạ, cũng bắt anh ta tắm rửa.

"Tôi nói vì sao chị dâu cậu lại kháng cự tôi như thế, lần đầu cho tôi cũng không có như thế! Thì ra."

"Ai nha! Vậy phải làm sao bây giờ? Ta thật vất vả tìm được cô nàng, thế mà hiểu lầm tôi là gay, ôi! Tôi xui xẻo như vậy! Gặp đại ca vì tư lợi, vì tính phúc của mình mà suy nghĩ, lại bị cô nàng tưởng lầm mình là song tính, vận khí của tôi sao đen đui như vậy!" Đoan Mộc vốn cho việc không liên quan đến mình, không nghĩ tới sự tình đã liên lụy đến anh ta, anh ta cũng không còn cách nào bình tĩnh!

"Tôi là đại ca vì tư lợi sao? Nếu như không có tôi, làm sao cậu tìm được cô nàng mình hài lòng? Hả?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"Đúng, đúng bởi vì anh mới tìm được cô ấy, vấn đề là hiện tại cô ấy hiểu lầm tôi là!"

"Nhìn chút tiền đồ này của cậu đi!"

"Tôi thừa nhận tôi gặp lại chị dâu sẽ không còn mặt mũi!"

"Đi về trước đi, ngày mai điện thoại cho tôi."

"Được."

Ánh nắng, xuyên thấu qua màn cửa sổ sát đất màu sữa, gian phòng long lanh, trên giường đôi lớn như vậy, Bạch Tuyết ngủ say. Cảm giác có người sờ soạng cô, nhú mào, xoay người, rất chán ghét.

"Cô gái, đã thức chưa?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"A? Tại sao anh trở lại?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Em có thể trở về, vì sao anh không thể trở về? Nơi này là nhà của anh." Lúc đầu Lang Vương muốn đến một nơi yên tĩnh một chút, suy nghĩ một chút phải làm sao nói với cô.

Kết quả, nhìn thấy trước cửa ném o khoác của anh, biết cô gái nhỏ chưa có trở về nhà ba mình, không khỏi có một tia mừng thầm, suy nghĩ có thật ăn rồi.

"Anh trở về lúc nào?" Bạch Tuyết như nhìn thấy quỷ mà nhìn Lang Vương hỏi.

"Tối hôm qua trở về." Lang Vương khẽ trả lời, tuy anh không thích cô gái nhỏ dùng loại ánh mắt này nhìn mình, nhưng bây giờ phải nhịn!

"Anh anh có động gì em hay không?" Bạch Tuyết lấp bắp hỏi.

"Động." Lang Vương thản nhiên nói.

"A? Tên khốn anh, vì sao anh đụng đến em!" Bạch Tuyết giận dữ hét.

"Em đá chần, anh đắp kín giúp em, có gì không ổn à?" Lang Vương vẫn thản nhiên hỏi, giống như không có phát sinh bất kì chuyện không vui gì.

"À, cảm ơn anh, đầu của anh có đau hay không? Em không phải cố ý, ai bảo anh muốn cứng rắn!" Bạch Tuyết ủy khuất nói.

"Không cứng rắn làm sao đi vào!" Lang Vương nghiêm túc, mặt không đỏ tim không đập nói.

"Sao da mặt anh dày vậy, anh biết em không nói ý đó!"

Lang Vương tiện tay cầm một quyển tạp trí kinh tế tài chính bên giường xem. Góc độ như thế, Bạch Tuyết không thể không 'Quỳ lạy' gò má của anh: Ngũ quan tinh tế, mắt thâm thúy, mũi thẳng tắp, đường cong đôi môi hoàn mỹ, tổ hợp thành một gương mặt sức quyến rũ, đường cong mặt anh rất mềm mại, nhưng lại làm cho người thấy có loại cảm giác bá khí cường thế mà thở không thông.

"A!" Không khỏi hít một tiếng.

"Thế nào?"

"Rốt cuộc khuôn mặt anh mê hoặc qua bao nhiêu người?" Bạch Tuyết giống như người bị hại nói.

"Trước mắt chỉ có em bị mê hoặc mà thôi." Lang Vương nói.

"Anh lừa gạt quỷ à?" Bạch Tuyết nói rõ không tin.

"Này, em cho rằng anh còn mê hoặc người nào? Chẳng lẽ em còn phát hiện có người khác lên giường với anh sao?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Chẳng lẽ không có?" Bạch Tuyết hỏi lại.

"Có, ngoại trừ Bạch Tuyết, thì là!" Lang Vương dừng lại.

"Còn có ai?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"Cũng là một người phụ nữ ngu ngốc, một người phụ nữ ngu ngốc lên giường với anh. Người phụ nữ ngu ngốc còn cả ngày nghĩ người đàn ông của mình vượt giới hạn thế nào!

Anh không đáng để cho em tin tưởng anh như vậy sao, vì sao em luôn hoài nghi anh? Em nhìn bộ dạng của anh hiện tại chẳng lẽ còn không đủ thảm. Anh bị người phụ nữ ngu cùng mình hại thành, em không cảm thấy buồn cười.

Nếu như vượt quá giới hạn bị đánh thành như này, anh nhận, thế nhưng, rốt cuộc anh đã làm qua cái gì? Để em đánh, lại còn cần?

Có phải anh không ngoại tình em không cam tâm? Hả? Trả lời anh ——" Lang Vương gấp gáp, hai mắt thâm thúy trừng mắt nhìn vào Bạch Tuyết, mặt thúi dọa người!

"Sao em lại hi vọng sinh tìm phụ nữ khác, sao em có thể hi vọng anh ngoại tình! Em là lo lắng anh không làm với phụ nữ...!" Bạch Tuyết vẫn là nói không nên lời.

"Đáng chết! Chẳng lẽ em không ôm qua Khang Giai hoặc là bạn gái khác? Chẳng lẽ ôm ai cũng là ngoại tình, cũng là song tính, như vậy em đã ngoại tình đầy cả một xe!" Lang Vương giận dữ hét.

"Anh có ý gì?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Ý của anh là, anh không phải song tính, anh chỉ thích người phụ nữ gốc như em, chẳng lẽ em không biết?"

"Như vậy vì sao anh lại ôm Đoan Mộc?"

"Đáng chết! Em không có bạn gái? Em không có ôm qua bạn bè sao? Chẳng lẽ chỉ ôm cũng có quan hệ? Hả?"

Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn Lang Vương.

Lông mày nhíu lại, ánh mắt càng ngày càng xin lỗi nhìn Lang Vương.

Lang Vương cũng nhíu mày theo, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, có chút ảo não nhỏ nhỏ, anh quá kích động, anh nên nhịn xuống!

Vì sao có chuyện liên quan tới cô, anh đều phân tâm, mất tâm trí!

Chẳng qua đảo mắt anh lại bị đôi môi phấn hồng hấp dẫn, cô rất trắng, giống như ngọc điêu khắc, dưới da thịt phụ trợ, lông mày của cô càng đen như mực, cái miệng nhỏ hé mở, giống như anh đào mê người. Dáng vẻ cô gái nhỏ lại rất chộc người, khiến người ta bỗng cảm thấy nóng lên!

Từ đêm qua đến bây giờ anh đã nóng lên nhiều lần, lại luôn chịu đựng. Bởi vì cô kháng cự anh, cho nên anh không có tới gần.

Anh nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn này, chậm rãi cúi đầu xuống, trong con người đen nhánh chỉ có miếng thạch mềm mại, cúi đầu, từ từ, tới gần miếng thạch này từng chút. Ngay lúc sắp dán lên, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Lang Vương nhanh chóng đứng lên, nhìn ra phía cửa, gương mặt Bạch Tuyết đỏ lên, lỗ tai cũng nóng lên.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Đá Bay

“Cha, mẹ?” Thiên Tâm nện bước chân ngẩn đi tới.

“Thiên Tâm, sao con lại tới đây?” Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi, cô bé phải ở nhà ông ngoại, sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Mẹ không ngoan, vụng trộm trở về chơi hôn với cha, con đều thấy được!” Thiên Tâm nũng nịu nói.

Bạch Tuyết xấu hổ mặt đỏ bừng, Lang Vương kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể rất khó chịu, bất đắc dĩ đi vào là con của mình, không thể làm gì! Nếu như lúc này là người khác, nhất định anh sẽ đá bay kẻ chướng mắt đó!

Nhìn tiểu ngoan ngoan tiến vào, mặc dù trong lòng có 100 cái không nguyện ý, cũng phải nhịn, cho dù hiện tại lửa trong thân thể có lớn, cũng phải đè xuống!

Anh nghiêng người, hôn một cái lên chán con gái nhỏ, đã bị con bé thấy được, cũng nên đền bù để nó khỏi thương tâm!

“Mẹ, Thiên Tâm cũng phải hôn.” Thiên Tâm nói xong, bò lên giường, sau đó ôm cổ Bạch Tuyết, bẹp một cái, hôn lên miệng Bạch Tuyết một cái, đắc ý cười.

“Cha, Thiên Tâm cũng phải hôn.” Thiên Tâm bập bẹ nói.

Lang Vương nhú mày, lớn không có hôn, bị nhỏ hôn một chút đi!

Xoay người, cúi người, chỉ thấy Thiên Tâm ôm cổ Lang Vương, sau đó cái môi hôn bẹp một cái, đặc ý cười.

“Ta đi tắm!” Giọng Lang Vương ấm ách nói, Bạch Tuyết cười thầm, giọng nói như vậy cô biết, chỉ có khi cô bị người đàn ông này đè, tiếng của anh mới biến như vậy.

Bạch Tuyết xin lỗi nhìn anh, ánh mắt mềm hơn so với lúc trước rất nhiều, ánh mắt như thế gần như khiến Lang Vương phát cuồng, trong mắt của anh hiện lên âm tàn hủy thiên diệt địa, hận không thể giải quyết cô ngay tại chỗ, bất đắc dĩ nơi này có cái bóng đèn vô cùng lớn! Kêu lên một tiếng đau đớn, để lại mẹ con bọn họ rời đi.

Chờ Lang Vương từ trong phòng tắm đi ra, Bạch Tuyết và Thiên Tâm đang lăn lộn ở trên giường đùa giỡn, một cái áo ngủ mỏng đã bị giày vò vén hằn lên mông, nhìn cái cái mông bên trong vênh về phía anh như đang vẫy gọi, dùng sức cào tóc còn ướt một chút.

Đáng chết! Đáng người cô lại dẫn lửa, vừa mới dùng nước lạnh hạ hỏa, trong nháy mắt lại bốc cháy!

Bạch Tuyết không biết, vẫn không ngừng cười vui vẻ.

Ai ngờ! Như thế vẫn chưa đủ, Thiên Tâm xoay người ngồi ở trên bụng Bạch Tuyết, Bạch Tuyết vì để cho con gái ngồi dễ chịu chút, đương nhiên cong hai chân lên, để tiểu gia hỏa dựa vào! Lang Vương trừng mắt, một đôi mắt sói hồng hồng, tình cảnh này, cái như bên trong khoe khoang với anh.

“Tắm xong rồi.” Lúc này, Bạch Tuyết mới phát hiện Lang Vương đã đi ra, còn đứng ở phía hai chân của cô, cuống quýt đóng chặt chân lại, đã chậm! Nhìn hết rồi!

“Chưa có tắm sạch, lại đi tắm một chút!” Lang Vương trở về phòng tắm lần nữa.

Nhưng mà lần này, Lang Vương tiến vào, không có trực tiếp tắm, tiếng anh cách cánh cửa khàn khàn nói.

“Tuyệt nhi, em qua đây kỳ lưng giúp anh?” Lang Vương ra vẻ bình tĩnh nói.

“Hả?” Bạch Tuyết giật mình hả một tiếng, tự nhiên đoán được người đàn ông này muốn làm gì!

Nhưng mà nhìn qua bảo bối đang ngồi ở trên người mình chơi rất vui vẻ, có chút khó khăn, nhưng chắc Lãnh Dạ đã không nhìn được!

“Phía sau lưng không tới, có chút bẩn.” Lang Vương cách cánh cửa nói.

“Được được.” Trả lời không phải cô gái nhỏ của anh, mà là con gái nhỏ của anh.

“Mẹ, mẹ đi thôi, chúng ta cùng nhau chà lưng cho cha, mẹ chà lưng, con sẽ cạo chân cho cha.” Thiên Tâm nói.

“Ha ha ha. . .” Bạch Tuyết không nhịn cười được, Lang Vương ở trong phòng tắm nghe được mặt đều bóp méo, xong!

Hoàn toàn xong rồi, không vui nữa!

Đứa con có ý tốt, anh không nói nên lời gì, trong lòng còn có cảm giác thật ấm áp. Nhưng mà lửa ở trong thân thể anh đoán chừng là không hạ được!

Thieu chết anh rồi!

“Thiên Tâm, cha sẽ với tới phía sau, con và mẹ không cần tiến vào, cha lập tức tắm xong.” Lang Vương mở khóa vòi nước, trực tiếp dùng nước lạnh dội từ trên đầu xuống. Bất đắc dĩ, dập lửa cấp tốc chỉ biện pháp này tốt, quả nhiên, một lát sau phía dưới nhỏ dần!

Lúc Lang Vương đi ra lần nữa, Bạch Tuyết đã mặc quần áo tử tế với Thiên Tâm, Bạch Tuyết đang chải đầu, Lang Vương cũng không dám nhìn cô nữa, lo lắng phía dưới sẽ lại đứng lên, trực tiếp đi tới trước tủ quần áo mặc quần áo.

Thiên Tâm ngồi ở trên thảm chơi đùa, trong phòng ngoại trừ Thiên Tâm thỉnh thoảng phát ra một số tiếng vang, gần như không có tiếng vang khác.

Ai ngờ! Bụng Bạch Tuyết truyền đến tiếng “ọc ọc.” Lang Vương nhìn về phía cô, Thiên Tâm nhìn về phía cô, cô cuống quýt che bụng, gương mặt đỏ lên.

Thật mất thể diện, đây là suy nghĩ đầu tiên của cô, một lớn một nhỏ nhìn cô chăm chăm. Không nghĩ tới bụng lại phát ra tiếng vang lớn như vậy!

“Trước đi ăn cơm.” Lang Vương lạnh giọng nói.

Kỳ thật, anh cũng đói bụng, đói bụng, thân thể đói, tóm lại là khắp nơi đều đói.

Xuống lầu mới phát hiện, hai đứa con trai cũng tới, đều ở phía dưới chơi.

“Mẹ, cha.”

Niệm Niệm chạy tới, một tay Lang Vương ôm lấy nó, một tay bế Ưc Ưc lên, tay trái vừa vịn, tay phải vừa vịn, Bạch Tuyết mang theo Thiên Tâm đi theo.

“Cha thật lợi hại, cha thật lợi hại, một mình ôm hai chúng ta.” Niệm Niệm vui vẻ hô.

“Con trai, sức cha rất lớn, mẹ con hiếu nhất.” Lang Vương cười xấu xa nhìn Bạch Tuyết nói.

“Nói bậy bạ gì đó!” Bạch Tuyết lúng túng nói.

Người đàn ông này là muốn dạy hư đứa trẻ sao?

“Anh có nói bậy sao? Chẳng lẽ em không cảm giác thấy sự lợi hại của anh? Hả? Bây giờ anh có sức, sẽ tìm cơ hội để em cảm thụ một chút.” Lang Vương nói xong, ôm hai đứa con trai đi.

Gương mặt Bạch Tuyết vừa khôi phục, lập tức đỏ lại, lỗ tai cũng nóng lên.

Lang Vương ngồi ở trong xe, nhìn một lớn một nhỏ từ trong đi tới, cô rất hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kiều diễm ước át, rất là đẹp mắt.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người một lớn một nhỏ, thật ấm áp, đây là người phụ nữ và con của anh, mãi mãi là của anh, ai cũng không cho phép tổn thương bọn họ.

Trên đường đi ăn cơm, một cuộc điện thoại gọi tới.

Tối hôm qua điện thoại Bạch Tuyết ở trong tay của Lang Vương, khi Lang Vương trở về đã bỏ trên tủ đầu giường, lúc Bạch Tuyết vừa mới mặc quần áo, nhìn thấy điện thoại di động, trực tiếp cất vào trong túi.

“Giai Giai.” Bạch Tuyết kết nối.

“Nha đầu, cậu ở đâu? Mình muốn gặp cậu.”

“Được, mình cũng muốn gặp cậu, chẳng qua hiện tại mình phải đi ăn cơm.” Bạch Tuyết ngọt ngào nói. Kỳ thật, Khang Giai không gọi điện thoại cho cô, cô cũng muốn gọi cho Khang Giai, chuyện tối ngày hôm qua là hiểu lầm, còn cần nói rõ cho Giai Giai biết.

Nghĩ đến chuyện vong động của mình đêm qua, trong lòng liền thấy xin lỗi, nhìn qua vết thương trên đầu Lãnh Dạ, còn có tay đang cầm lái, cô đau lòng đến đôi mắt cũng ước.

Tối hôm qua, Lãnh Dạ muốn cô như vậy, kết quả cô đập anh, cắn anh, còn bỏ lại anh!

Kỳ thật, tối hôm qua, Bạch Tuyết chật vật chạy ra khỏi khách sạn, mặc đồ này cũng không thể trở về gặp con, cho nên mới về biệt thự Lãnh Dạ.

Có thể nghĩ, lúc ấy trong lòng Lãnh Dạ sinh bao nhiêu khí, trong thang máy, cô cắn tay của anh, cảm giác được trong miệng còn mằn mặn, đó là vị của máu.

Nhất định anh bị chọc tức, khó trách buổi sáng hôm nay anh sẽ phát cáu với cô, rộng to, gào thét.

“Này? Nha đầu thối, nói chuyện đi, tại sao không nói chuyện?” Khang Giai ở bên kia hô lên.

“Giai Giai, cơm nước xong mình qua tìm cậu.”

“Tuyệt nhi, anh mình cũng muốn gặp cậu!”

“Được, chúng mình cũng lâu không có gặp mặt, rất nhớ anh ấy.” Bạch Tuyết khẽ cười nói.

Lang Vương nghe được Khang Giai nói anh mình, rước lấy liếc mắt lạnh lùng của anh.

Cúp điện thoại.

“Khang Cốc cũng đi sao?” Thính lực Lang Vương vốn tương đối tốt.

Bạch Tuyết gật đầu.

“Cơm nước xong xuôi, anh đưa em đi, nói xong gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.” Cái Khang cốc kia vẫn chưa từ bỏ ý định với Bạch Tuyết, thật sự là cố chấp!

Nhưng mà, loại quan hệ này để Lang Vương không thoải mái, người phụ nữ của mình bị người nhớ thương, sao mà trong lòng có thể dễ chịu! Anh không có ngăn cản Bạch Tuyết không cho phép đi, đây đã là một tiến bộ rất lớn rồi.

Đến lúc đó, Lang Vương tự mình chọn món ăn, có bọn nhỏ, anh chọn món ăn theo khẩu vị của bọn nhỏ, ba tiểu gia hỏa đều rất yên tĩnh, đây là phong cách nhất quán của chúng, ở bên ngoài cũng rất ít âm ỉ, tuy bọn chúng đều vẫn là đứa bé, nhưng ngôn hành cử chỉ đã không phải là độ tuổi cùng đứa trẻ khác, cũng hoàn toàn không phải IQ đứa trẻ. Trong mắt người ngoài bọn chúng đều là đứa trẻ hai ba tuổi.

Ở trong mắt Lang Vương và Bạch Tuyết, bọn chúng đều có IQ của đứa trẻ bảy tám tuổi, mà sinh hoạt cũng không cần quản.

Bạch Tuyết chỉ phụ trách gấp thức ăn vào đĩa cho chúng.

Cô rất thích loại cảm giác này, người thân nhất của cô đều đang ở đây.

Mẹ của cô!

Giống như càng ngày càng không muốn cô!

Ức Ức, giương mắt nhìn ra chỗ cửa.

Tiểu gia hỏa nhìn Lang Vương, ra hiệu có chuyện phát sinh, Lang Vương nhìn theo Ức Ức.

“Cha, thức ăn ở đây ăn thật ngon.” Ức Ức cố ý nói to ra.

Nó cao giọng, đương nhiên rơi vào tai của Tuyết Hoa, mẹ Bạch Tuyết.

Tuyết Hoa bất ngờ thấy được trợ lý Lãnh, tại sao bọn nhỏ lại biết cô ấy?

Đứa bé kia là con của Tuyết, tại sao lại ở cùng trợ lý Lãnh? Xem ra bọn họ ăn rất vui vẻ.

Cô trợ lý Lãnh kia càng giống như Bạch Tuyết của bà hơn, đây là cảm giác của bà, mấy ngày nay bà và con gái (Bạch Lan) đã gặp mặt vài lần, nhưng đứa bé kia!

Nhưng mà, bà nhìn thấy trợ lý Lãnh này, lòng của bà không khỏi đau nhức, giống như đây mới là Tuyết nhi của bà!

Nhìn thấy người đàn ông ăn cơm cùng họ là tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị, tuy bà luôn ở quốc ngoại, nhưng bà biết rõ một vài nhân vật lớn trong nước.

Lãnh Dạ: Tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị, công ty trên danh nghĩa nhiều không kể xiết, bất luận ngành nghề gì đều có tư sản của mình, là một công ty lợi hại nhất trong nước, cậu ta thường xuyên làm một số từ thiện quyên tiền, nhất là, đối với vùng núi khó khăn càng nhiều.

Nhưng mà, một người như vậy, người bên ngoài đều gọi cậu ta là Tà Thần, bởi vì tính cách cậu ta âm tàn lãnh khốc, tính khí cũng rất lạnh, làm việc nhanh chóng quyết đoán, là một người duy nhất có thể lực hắc bang chống lại, dạng người này không khỏi để cho người ta e ngại, khiếp đảm!

Mang theo lòng hiếu kỳ đi qua, ưu nhã lịch sự đứng cạnh bàn Lãnh Dạ.

“Lãnh tổng, quấy rầy.” Tuyết Hoa lịch sự nói.

Lang Vương cầm lấy giấy ăn lau miệng một chút, thân sĩ ngẩng đầu.

Nghe được tiếng nói này, tay Bạch Tuyết gấp thức ăn dừng lại, cô không nghĩ tới lại gặp được mẹ ở chỗ này, càng không nghĩ đến Lãnh Dạ sẽ mời bà ngồi xuống!

“Mời ngồi.”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Em

"Cảm ơn. Tuyết Hoa ưu nhã ngồi xuống, mỉm cười nhìn bọn nhỏ đang dùng cơm.

"Chào bà ngoại." Ưc Ưc vừa cười vừa nói.

"Ưc Ưc, vì sao phải gọi là bà ngoại? Vì sao không kêu bà nội?" Thiên Tâm hỏi.

"Không nên gọi như vậy, để cho anh nhớ tới lão vu..." Ưc Ưc chỉ mới nói nửa câu, bỗng nhiên nghĩ đến cha ở đây liền ngừng lại, trước kia ba người bọn chúng ở cùng một chỗ đều gọi mẹ của Lang Vương là Lão Vu Bà, cho nên quen thuộc.

"Ừm, đồng ý, chào bà ngoại." Thiên Tâm tán đồng nói, cũng kêu lên theo Ưc Ưc.

"Được rồi, bà ngoại thì bà ngoại, dù sao chúng ta cũng không có bà ngoại! Bà ngoại, nhận biết bà thật vui." Niệm Niệm lễ phép gọi.

"Bọn nhỏ ngoan." Tuyết Hoa cảm động nước mắt rưng rưng.

Lang Vương nhìn bọn nhỏ, trong lòng thấy xin lỗi, bọn chúng không có bà nội yêu thương, luôn cảm giác nợ bọn nhỏ.

Nhưng mà, Bạch Tuyết vẫn cúi đầu, chậm rãi ăn.

"Tuyệt tống, muốn ăn cái gì?" Lang Vương dịu dàng hỏi, dù sao đây là mẹ của cô, lịch sự là nhất định.

Bạch Tuyết rất hiếu kỳ, khi nào thì người đàn ông này học tốt như vậy?

"Chúng ta không cần khách khí, Lãnh tống cứ gọi tôi dì Tuyết đi, tôi thật sự có thể ăn một chỗ với mọi người sao?" Trong mắt Tuyết Hoa không cách nào che giấu vui sướng.

"Đương nhiên có thể, dì Tuyết đã nói như vậy, vậy cũng đừng gọi tôi Lãnh tống, gọi tôi Lãnh Dạ đi." Lang Vương thầm nghĩ, tuy Bạch Tuyết là Mẫu Đơn tiên tử hạ phàm, nhưng dù sao vẫn là mẹ đẻ cô, Bạch Tuyết mượn bụng của bà xuất thế. Phải gọi mẹ cũng không quá đáng. Nhưng lúc này, còn không thể gọi.

"Cảm ơn, xem ra nghe đồn không phải chân thực, Lãnh Dạ tôi nghe nói và Lãnh Dạ tôi gặp được hoàn toàn không giống." Tuyết Hoa cười nói.

Lãnh Dạ thâm trầm nhìn Tuyết Hoa, bà không hổ là mẹ của cô, quả nhiên là có mẹ tốt sẽ có con gái tốt.

Bà giống như một nhánh mai kiều ngạo, đứng ở trong sơn cốc u tĩnh, trực tiếp nở rộ, vô luận quanh người có bao nhiêu người nhìn chăm chú lên, bà đều đặt mình ở nơi không có bóng người, khóe mắt đuôi lông mày, đều tràn đầy tự do lãng mạn. Không biết phải hình dung như thế nào mới tốt, giống như kiêu dũng đặc điểm đẹp, lại có một loại người khác không thể có được, thật sự là hoa không cùng quần phương, chính là bà cho hậu nhân Mẫu Đơn tiên tử —— sinh mệnh.

Lại nhìn về phía cô gái nhỏ, gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, nhìn qua giống như chỉ lớn hơn bàn tay một chút, con người giống như tiêu chuẩn mỹ nữ ở trong manga; so với mỹ nữ bình thường mắt to khác biệt, đôi mắt của cô có thần, giống như trong con người có sóng nước dập dờn, phảng phất không giây phút nào yên lặng; sống mũi kiên nghị thẳng tắp, kiêu sự

nữ tính của phái nữ lại có chút tài hoa phái nam mới có, môi anh đào hơi bạc mềm mại, giống như một bảo thạch đỏ, tùy thời nhả mịn, có thể khiến người ta say mê; mái tóc dài đen nhánh như thác chảy nghiêng xuống, xõa ở trên đôi vai.

Bộ dạng mẹ con họ rất giống.

Bạch Tuyết cho là có lẽ bọn họ hợp tác, cho nên mới sẽ quen như vậy. Kỳ thật, Lang Vương và Tuyết Hoa là lần đầu tiên gặp mặt, sở dĩ anh nhiệt tình như vậy là bởi vì đây là mẹ của cô.

"Phục vụ——" Lang Vương giúp Tuyết Hoa chọn món.

Bạch Tuyết một mực không nói!

Ức Ức nhìn mẹ, nhìn xem bà ngoại, trong lòng sốt ruột!

Lúc nào mẹ lại không học lễ phép như vậy, tại sao không nói gì?

Ức Ức nhìn cha nhờ giúp đỡ, Lang Vương nhún vai.

Tuyết Hoa lại đang suy nghĩ là ba đứa trẻ là con Bạch Tuyết, vì sao chúng lại ở cùng một chỗ với trợ lý Lãnh?

Bọn họ có quan hệ như thế nào?

Ngay lúc Tuyết Hoa hoang mang.

"Phụ nữ ngốc, vì sao không lễ phép như vậy, sao không chào hỏi?" Ức Ức lạnh lùng nói.

Bộ dạng giống như nó mới là gia trưởng của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ phải ngẩng đầu, nhìn con trai, trong lòng xoắn xuýt!

Gọi thế nào?

Gọi cái gì?

Người này rõ ràng là người cô nhớ đêm mong, nhưng hiện tại cô không muốn gọi bà, cũng không muốn nhận bà! Trong lòng có chút nghĩ không thông, sao bà có tiền như vậy, còn ra nước ngoài, nhưng sao mười tám năm qua cũng không tới tìm cô!

Cô cũng nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì?

Tuyết Hoa nghe được Ưc Ưc gọi phụ nữ ngốc, trong lòng rất ngạc nhiên, đứa trẻ nhỏ như vậy mà gọi trợ lý Lãnh là phụ nữ ngốc? Đây là chuyện gì? Sao trên thế giới có thể có đứa trẻ kỳ lạ như thế?

Mà bọn họ lại đều biểu hiện rất bình thường.

Lãnh Dạ giống như cười mà không phải cười, con trai thật cừ, thế mà học giọng điệu của anh giáo huấn mẹ chúng.

"Ha ha! Thằng nhóc con, hiện tại có khách, tại sao có thể gọi ta phụ nữ ngốc? Rất ngại đó!" Bạch Tuyết lễ phép ngẩng đầu, gật đầu về phía Tuyết Hoa, xem như chào hỏi.

"Ưc Ưc, gọi tốt, cha đều gọi mẹ như vậy." Thiên Tâm cười ha hả nói, một đôi tay nhỏ đang ôm một chiếc bánh bao gặm.

Tuyết Hoa hoang mang, con bé nói cha là ai? Chẳng lẽ là Lãnh Dạ.

Bọn chúng gọi mẹ hẳn là Bạch Tuyết mới đúng.

"Thiên Tâm, con cũng khi dễ ta!" Bạch Tuyết lúng túng nhìn tiểu gia hỏa một chút.

"Cô bé, thì ra con gọi Thiên Tâm, tên thật dễ nghe." Tuyết Hoa xuất thần nhìn Thiên Tâm, con bé gọi Thiên Tâm, chẳng lẽ là ý ngàn dặm tìm thân? Cái này nhất định là mẹ của chúng đặt tên.

Trong lòng Tuyết nhi vẫn còn có bà.

Kỳ thật, Tuyết Hoa hiểu lắm, tên Thiên Tâm là Lãnh Dạ đặt, ý là vượt qua ngàn năm tìm kiếm tình yêu.

"Hi hi, cảm ơn bà ngoại."

"Các con, tại sao mẹ của các con không có dùng bữa cùng?" Tuyết Hoa tò mò hỏi, chẳng lẽ?

Mà ba đứa trẻ này thật sự là con của Bạch Tuyết (Tuyết Hoa nhìn thấy Bạch Tuyết là Bạch Lan giả mạo).

"Có cha và người phụ nữ ngực ăn cơm cùng là tốt rồi." Ưc Ưc cười ha hả nói.

Lang Vương nhíu mày, tiểu gia hỏa này học giọng điệu của anh nói chuyện, để nó gọi mẹ thành người phụ nữ ngực tới nghiệm!

"Ưc Ưc, con mà gọi ta là người phụ nữ ngực ta sẽ nổi nóng với con!" Bạch Tuyết uy hiếp.

"Được, con không gọi người phụ nữ ngực, con gọi tên tốt hơn? Hay là gọi xưng hô tốt hơn?" Ưc Ưc làm bộ trầm tư.

Bạch Tuyết tưởng tượng: Gọi Bạch Tuyết không được, ngày đó cô nói với Tuyết Hoa cô họ Lãnh. Gọi xưng hô, gọi mẹ càng không được.

"A? Không muốn, Ưc Ưc, ta vẫn thấy con gọi người phụ nữ ngực dễ nghe. Kêu to lên, kêu to lên, ta thích! !" Bạch Tuyết khổ cực nói.

Chính mình là tìm người chọc sao?

Giờ phút này mới hiểu được, tuyệt đối không nên nói dối, nói dối một cái, lại phải dùng một lời hoang ngôn khác che lấp!

Vất vả nói xong!

Giống như hiện tại, trong lòng thật lạnh, một người là mẹ vứt bỏ mình từ nhỏ, một người là con trai ruột của mình, cả hai cũng không thể thừa nhận.

Thiên Tâm và Niệm Niệm đều không kỳ lạ, bởi vì trong nhà mẹ thường xuyên nói: Sau khi đi ra ngoài đừng gọi mẹ là mẹ, cố gắng gọi tên, cha của các con là danh nhân, cẩn thận những bát quái, còn không thể không phòng đám ký giả!

Cho nên mọi người đối với phản ứng của Bạch Tuyết, vui vẻ tiếp nhận.

Hiện tại Tuyết Hoa xem như thấy rõ, ba đứa trẻ là Bạch Tuyết và Lãnh Dạ sinh không sai. Nhưng hiện tại Lãnh Dạ đã rời Tuyết nhi, hiện tại ở cùng với trợ lý Lãnh, cho nên bọn nhỏ mới gọi như vậy: Người phụ nữ ngốc.

Vậy Tuyết nhi của bà có phải rất thảm hay không, con trai không có, chồng cũng mất!

Nhớ kỹ mẹ kể Bạch Tuyết nói qua, Tuyết nhi làm tình nhân cho người ta, chẳng lẽ chính là Lãnh Dạ? Tuyết nhi làm tình nhân cho Lãnh Dạ, sau đó sinh con, chẳng lẽ vị trợ lý Lãnh này là vợ kết tóc của Lãnh Dạ?

Rất giống, ánh mắt Lãnh Dạ nhìn trợ lý Lãnh rất thâm tình.

Thật là đúng dịp, bọn họ cũng đều họ Lãnh?

"Xin hỏi, trợ lý Lãnh và Lãnh Dạ có quan hệ như thế nào?" Tuyết Hoa tò mò hỏi.

Bạch Tuyết xem chút bị sặc!

Ức Ức sừng sờ!

Lang Vương đã biết nội tình trong này, nên không hiếu kỳ.

Thiên Tâm và Niệm Niệm coi đây là cách mẹ đối phó với ký giả, không cảm thấy kinh ngạc!

Mẹ của bọn chúng vốn giống đứa bé, có đôi khi còn để mấy người bọn chúng chiều cổ! Cho nên cho dù mẹ làm ra chuyện ly kỳ, trong mắt bọn chúng đều là thức nhắm, là chuyện rất bình thường.

"Chúng tôi, chúng tôi là, chúng tôi là anh em, Lãnh Dạ là anh của tôi." Bạch Tuyết ập a ập ứng nói.

Lang Vương nghe được cô nói, vừa uống canh, xem chút phun ra!

Cô gái nhỏ điên gì vậy? Sao anh lại thành anh của cô, chẳng lẽ cô thích loạn luân!

Có loại anh trai mỗi đêm cười em gái làm việc sao? Đáng chết! Người phụ nữ ngốc chính là người phụ nữ ngốc!

Ức Ức không rõ ràng cho lắm?

Thiên Tâm và Niệm Niệm cười trộm, mẹ thật sự là giáo hoạt, vì bảo đảm danh tiết lại còn nói là anh em với cha, chẳng lẽ xung quanh thật sự có ký giả? Hay là, bà ngoại này là ký giả?

Không giống!

Mặc kệ, dù sao nói thế nào đều được, chỉ cần đừng để mẹ và cha lâm vào cảnh không đốn là được rồi.

Thế là.

"Bà ngoại, đúng vậy, vị đẹp trai là cha con, vị xinh đẹp kia là, là! Em gái của cha." Thiên Tâm duỗi tay nhỏ ra giới thiệu.

Tuyết Hoa thở dài một hơi, nói như vậy Tuyết nhi không có bị Lãnh Dạ vứt bỏ.

"Bà ngoại nhìn xem, xem bộ dạng bọn họ rất giống anh em, một lão suất ca, một tiểu mỹ nữ." Niệm Niệm vừa cười vừa nói.

Mặt Lang Vương tối sầm, sao anh lại thành lão suất ca, mẹ của bọn chúng thành tiểu mỹ nữ rồi! Cái bối phận gì vậy?

Niệm Niệm nhìn thấy mặt cha tối sầm, đặc ý cười một tiếng.

"Cha chớ trách, bọn con là anh chàng đẹp trai, đương nhiên cha là lão suất ca, và lại không phải tuổi cha lớn hơn nhiều tuổi em gái sao?" Niệm Niệm có ý riêng hỏi.

Khóe miệng Lang Vương giật một cái, đúng vậy, anh so với Bạch Tuyết thì lớn hơn nhiều rất nhiều!

Lão suất ca thì lão suất ca đi!

Lang Vương lạnh lùng nhìn về phía Bạch Tuyết, ý là: Em thích bị anh trai cầm sao?

Đương nhiên Bạch Tuyết lĩnh hội ý trong mắt Lang Vương, nhưng mà, không có cách, hiện tại cô đâm lao phải theo lao!

Ánh mắt cô dịu dàng Lang Vương, ý là: Trở về giải thích cho anh, hiện tại xin nhờ phối hợp một chút?

Nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của cô, sao Lang Vương lại thấy đau lòng như vậy.

Được rồi! Ai kêu cô là người phụ nữ của anh, cứ tùy làm ầu đi!

Nhìn thấy Lang Vương khuất phục, Bạch Tuyết vô cùng cảm kích, chỉ cần không làm lộ, chuyện gì cũng dễ nói, trở về đành phải để anh làm thịt, ai kêu cô bị anh bắt lấy bím tóc, có điểm yếu ở trước mặt anh!

Khốn kiếp

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Lang Vương Là Trẻ Mồ Côi

“Đúng vậy, dáng dấp của bọn họ rất giống nhau, nam đẹp trai, nữ xinh gái. Như vậy chắc hẳn ông nội và bà nội của hai người là những người rất ưu tú.” Tuyết Hoa mỉm cười nói.

Ai ngờ.

Lời này vừa nói ra, ba đứa trẻ, bao gồm cả Lang Vương, đều cúi thấp đầu xuống.

Tuyết Hoa cho rằng có lẽ vì ông nội và bà nội của bọn họ không có ở đây, cho nên bọn họ mới buồn như vậy.

“Xin lỗi! Tôi nhiều lời rồi, đừng giận tôi, hôm nay được gặp mọi người thực sự rất vui vẻ, cho nên mới nói nhiều như vậy.” Tuyết Hoa lễ phép xin lỗi.

Lang Vương nhìn bà ấy, nhớ tới mẹ mình trước kia cũng hiền lành như vậy, không hiểu tại sao bỗng nhiên lại biến thành như thế?

“Bà ngoại, không trách bà được, là chúng con không có bà nội, cũng không có ông nội!” Ưc Ưc đau lòng nói.

Tuyết Hoa hoang mang, sao có thể? Ai lại không có ông nội và bà nội?

Cho dù là chết rồi, cũng không thể nói là không có!

Chẳng lẽ đường đường là Lang Vương tổng giám đốc - Lãnh Dạ lại là trẻ mồ côi?!

Thật đáng thương!

Bạch Tuyết cầm đũa gắp một miếng đậu hũ rau cải vào trong đĩa của người mẹ mà cô ngày đêm mong nhớ.

Từ nhỏ cô đã thích ăn đậu, cả một bàn toàn rau xanh với đậu hũ này là Lãnh Dạ đặc biệt gọi cho cô.

Tuyết Hoa sững sờ, làm sao cô lại biết bà thích ăn nhất là các sản phẩm chế biến từ đậu? Là trùng hợp sao?

Trên bàn nhiều món ăn như vậy, vậy mà cô lại có thể gắp cho bà một miếng đậu hũ rau cải.

Thực ra, Bạch Tuyết cũng không biết mẹ mình thích ăn cái gì? Đây là những món cô thích ăn, cho nên cứ gắp vậy thôi.

Mặc dù trong lòng không muốn nhận người ta là mẹ, thế nhưng bà ấy cũng đã sinh ra cô.

Biết bà sống tốt, cô cũng yên lòng.

Ăn một bữa cơm, tất cả mọi người đều rất yên tĩnh, lúc Lang Vương để đũa xuống, Tuyết Hoa cũng ăn no rồi, bà đang cứng chiều nhìn ba đứa trẻ ngồi trên bàn ăn chỉ lộ ra cái đầu nhỏ để gặm món bánh ngọt.

Bạch Tuyết nghĩ đến cuộc hẹn của mình, nhìn thời gian thì thấy nên rút lui trước.

“Anh, em có hẹn với một người, anh biết mà, em phải đi!” Bạch Tuyết nói nhỏ.

“Không vội.” Lang Vương nói.

Sau đó một bàn tay đưa tới, ở giữa kẹp một tấm thẻ.

“Gì vậy?” Bạch Tuyết hoang mang hỏi.

“Cầm lấy, mời bạn em uống trà.”

“Đây là thẻ tín dụng, uống trà còn phải dùng cái này sao? Em có tiền mặt rồi.” Bạch Tuyết đẩy ra không muốn lấy.

“Cầm đi, bình thường muốn mua gì thì cứ dùng nó.”

“Được rồi.” Bạch Tuyết cầm lấy, nghĩ đến ba đứa nhỏ ăn cũng không ít, tiêu xài cũng nhiều, tiền của đàn ông nhà mình thì không cần phí.

“Khoảng mấy giờ thì trở về?” Lang Vương nhỏ giọng hỏi một câu, nghĩ đến Khang Cốc cũng sẽ đi, trong lòng không được yên tâm lắm.

“Không biết! Nhưng mà, anh trai, trong thẻ này có bao nhiêu tiền?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

Lang Vương rên lên một tiếng, cô gái nhỏ đúng là càng gọi càng thuận miệng!

“Không biết!” Anh cũng lạnh lùng trả lời một câu.

“Hả? Đây anh, nào có ai cho người khác tiền mà chính bản thân mình cũng không biết trong thẻ có bao nhiêu tiền đâu! Nhờ em tiêu quá nhiều thì sao?” Bạch Tuyết biết trong thẻ nhất định có không ít tiền, thế nhưng cô luôn muốn có một con số cụ thể! Nếu không cô lại hay suy nghĩ trong lòng.

“Anh, tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ cái này không phải chuẩn bị cho em? Hay là chuẩn bị cho người khác? Em không cần nữa!” Bạch Tuyết giả vờ tức giận trả lại thẻ cho anh.

“Người phụ nữ ngốc, không cho em thì cho ai! Cầm lấy.” Lang Vương lạnh lùng nói, thế nhưng, cái câu người phụ nữ ngốc kia lại giống như mang theo sự cứng chiều vô hạn.

Tuyết Hoa hoang mang, tình cảm anh em của bọn họ thật tốt, những đứa trẻ không có cha mẹ thường có tình cảm rất sâu sắc.

Bà không khỏi bị cảm động giữa tình thân của bọn họ.

Bạch Tuyết bỏ thẻ vào trong túi.

“Tấm thẻ này dù quẹt ở bất cứ nơi nào cũng đều có thể dùng được, nếu cần tiền mặt thì lấy tiền từ trong đó ra là được.” Lang Vương thản nhiên nói.

“Vẫn không nói cho người ta biết là bao nhiêu tiền!” Bạch Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn lên, nũng nịu nói, nhìn bộ dáng đáng yêu đó khiến trong lòng Lang Vương càng ngứa ngáy.

“Bình thường thích gì thì cứ mua đi! Hôm khác cùng em đi mua một chiếc xe, ra ngoài gặp bạn cũng yên tâm hơn chút.”

“Mua xe? Anh thật sự coi cái thẻ nhỏ bé này như một ngân hàng à, em vẫn nên giữ lại để dành thôi! Việc mua xe cứ cho quá đi!” Bạch Tuyết nhìn tấm thẻ, đau lòng nói, cô có thể không có tiền nhưng vẫn nên tiết kiệm một chút.

“Nó chính là một ngân hàng nhỏ đó, đây là thẻ không giới hạn.” Lang Vương thản nhiên nói.

“A? Anh nói đây là thẻ không giới hạn, nói cách khác, tiền trong thẻ này vĩnh viễn không hết có phải không?” Bạch Tuyết giật mình hỏi.

“Ừ.” Lang Vương nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Trời ạ! Anh trai, em yêu anh chết đi được.”

Lang Vương lạnh lùng liếc cô một cái, người phụ nữ đáng chết, lại gọi anh là anh trai!

Anh cũng không muốn làm anh trai của cô, làm anh trai cô thì ban đêm sẽ không có cách nào để ăn thịt!

Nhìn thấy cô gái nhỏ hưng phấn, khóe miệng anh giật giật một cái, mỉm cười. Đây là người phụ nữ của anh, đương nhiên anh sẽ có nghĩa vụ nuôi cô, thẻ đó là thẻ vàng của anh, tiền bên trong tất nhiên sẽ không bao giờ hết.

Bạch Tuyết cười ha hả nhìn Lang Vương.

“Anh, thẻ này thực sự là thẻ không giới hạn sao, anh thật là hào phóng, can đảm thật đấy, hắc hắc... Anh không sợ em làm anh trai yêu quý phá sản sao?” Bạch Tuyết đùa giỡn nói.

Hàng lông mi dài cong vút, sáng lấp lánh nhìn Lang Vương.

“Yên tâm, em không có cơ hội làm anh phá sản đâu, nuôi các em anh vẫn dư sức.” Giọng điệu Lang Vương cực kỳ ngông cuồng.

Bạch Tuyết bĩu môi, nhún nhún vai.

“Người đàn ông kiêu căng, ha ha ha, anh trai kiêu căng.” Bạch Tuyết ra vẻ bình tĩnh nói, gương mặt đỏ hồng.

Vừa rồi nhìn bộ dáng ngông cuồng của Lang Vương, không thể không nói, bộ dạng này của anh làm lòng cô loạn nhịp, anh thật sự là đẹp trai đến rối tinh rối mù! Cô cũng yêu anh đến rối tinh rối mù. Trong lòng trào dâng niềm hạnh phúc nồng đậm, còn vô cùng mừng rỡ.

Trong lòng mừng rỡ không phải vì cô có nhiều tiền tiết kiệm, mà bởi vì trong lòng anh, cô là quan trọng nhất, anh đưa cái thẻ không giới hạn này cho cô là tin tưởng cô, còn tùy cô sử dụng. Cũng không sợ cô làm hư nó!

“Anh trai cô rất thương cô.” Tuyết Hoa cười khẽ nói, trong lòng không khỏi mừng thay cho Bạch Tuyết, mong rằng người đàn ông này cũng sẽ đối xử tốt với người phụ nữ của mình.

“Hì hì...” Trong lòng Bạch Tuyết xấu hổ, bị mẹ ruột của mình nói vậy, nhin không được phải bật cười, mừng thầm vậy thôi. Tuy không muốn nhận mẹ nhưng cứ như vậy ở chung một chỗ với anh cũng không tệ.

Lang Vương nhìn bộ dạng thỏa mãn của cô gái nhỏ, khóe môi liền nhếch lên nở nụ cười.

“Nhưng mà anh, anh cũng không được hối hận nha, mang đồ ra ngoài rồi cũng không thể đòi lấy lại chứ?” Cô gái nhỏ Bạch Tuyết hỏi.

Lang Vương nhú mày, cô luôn hoài nghi sự chân thành của anh, người phụ nữ ngốc.

Bạch Tuyết giống như nghĩ đến một chuyện gì buồn cười, ăn một chút rồi lại cười rộ lên.

“Em sẽ dốc hết sức tiêu tiền cho anh, nếu không thì thật xin lỗi cái thẻ không giới hạn này, đến lúc đó, anh trai yêu quý, anh đừng hối hận nha, hì hì...” Bạch Tuyết cười xấu xa. Nụ cười này trong mắt Lang Vương giống như mang theo ý xuân, khiến cho thân thể của anh nóng lên, vị phía dưới kia lại chuẩn bị góc đầu dậy.

“Dì Tuyết, giúp tôi chăm sóc bọn nhỏ một chút, tôi đưa em, gái, ra, ngoài!” Lãnh Dạ nói.

Bạch Tuyết cầm túi, nhìn mẹ mình, muốn gọi một tiếng mẹ, thế nhưng thấy bà và bọn nhỏ nói chuyện rất thân thiết, cô chỉ nói: “Các con phải ngoan nha.” Sau đó rời đi.

Ra khỏi quán rượu.

Lang Vương trực tiếp kéo Bạch Tuyết đến bãi đỗ xe, vừa mới đi tới cạnh xe cô liền bị anh ép lên thân xe.

“Này này! Có người!” Bạch Tuyết nói nhỏ, ý là có người đến.

Lang Vương bất đắc dĩ buông tay.

Nhìn bộ dạng sốt ruột của anh, Bạch Tuyết lộ ra ý cười, hết sức nịnh nọt nhón chân lên, hôn lên gương mặt Lãnh Dạ một cái.

“Xin lỗi, khiến đầu của anh bị thương, còn có tay anh nữa, em rất xin lỗi!” Bạch Tuyết nũng nịu nói, cô biết Lãnh Dạ sẽ không trách cô, nếu không thì sao lại đưa cô về không giới hạn. Thế nhưng, cho dù là như vậy, trong lòng cô vẫn rất áy náy!

Được cô gái nhỏ chủ động hôn một cái thì dù bị đánh hay cắn cũng đáng, nhưng mà, đáp lại Bạch Tuyết lại là sự găm cắn hung ác, cho đến khi cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết bị mút đến sưng lên, anh mới hài lòng buông cô ra.

“Được rồi, em muốn đi, em và Giai Giai đã hẹn rồi. Không thể tới trễ.” Bạch Tuyết thở dốc nói.

“Chờ một chút, vào trong xe trước chờ anh.” Lang Vương lạnh lùng nhìn cô, không đợi Bạch Tuyết mở miệng liền trở về quán rượu, Bạch Tuyết cho là anh muốn đón con cho nên ngoan ngoãn vào trong xe trước chờ anh.

Rất nhanh Lãnh Dạ đã trở về, nhưng chỉ ôm có một mình Ưc Ưc.

Bạch Tuyết tò mò nhìn Lãnh Dạ: “Thiên Tâm và Niệm Niệm sao không ra?”

“Bọn họ còn chưa chơi đủ.”

Sau đó, anh lại nói với Ưc Ưc: “Nhớ kỹ lời cha nói, nhất định phải trông coi mẹ cho tốt, không được để mẹ bị người khác bắt nạt, đã biết chưa? Nhất là nếu có người đàn ông khác tới gần mẹ, con không cần khách khí.” Lang Vương nghiêm nghị nói.

“Dạ, anh đang muốn dạy hư con trai em?” Bạch Tuyết không vừa lòng trừng mắt nhìn Lang Vương.

Lang Vương lạnh lùng nhìn cô, con người sắc bén khóa chặt lấy cô, giống như muốn nhìn thấu cô vậy. Bạch Tuyết cảm nhận được ánh nhìn soi mói ấy, cô giống như một con thỏ không có chỗ để trốn, chống lại anh là chết, anh chính là công lý, lời anh nói cũng là thánh chỉ, bạn nhất định phải phục tùng, mà còn phải là ngoan ngoãn phục tùng, không nghe theo sẽ bị ăn sạch.

Đương nhiên cô biết mục đích Lãnh Dạ làm như vậy, còn không phải là để con trai giúp anh giám thị cô sao.

“Nhưng mà, nhưng mà, Giai Giai còn không biết em đã có con.” Bạch Tuyết cãi lại, có vẻ hơi yếu kém, gục đầu xuống, đôi tay nhỏ nắm lấy góc quần áo vắn vẹo, động tác này đã lâu rồi cô chưa làm, chẳng lẽ cô đã nhớ lại thời gian trước kia của bọn họ sao?

Động tác quen thuộc như vậy, trước kia mỗi lúc cô gái nhỏ chột dạ đều sẽ có bộ dạng này, bất lực cúi thấp đầu, chỉ để anh thấy một đỉnh đầu đen sì, bộ dáng này giống như một nàng dâu nhỏ bị ức hiếp vậy. Khiến anh nhìn là đau lòng, nhưng, đau lòng là đau lòng, người phụ nữ của mình thì vẫn phải giữ chặt một chút.

Anh đi tới trước mặt cô, nâng mặt cô lên, không kiêng dè còn có con trai ở đây, hôn một phát lên đôi môi non mịn của cô.

Ức Ức cuống quýt nâng hai cánh tay nhỏ bé lên che mắt: “Xấu hổ, cha xấu hổ.”

Lang Vương không để ý tới con trai, anh vẫn tự mình dặn dò cô gái nhỏ cho thỏa đáng.

Anh khàn giọng trầm trầm: “Trực tiếp nói cho cô ta biết. Em sinh con cho anh.” Vẫn là giọng điệu thể hiện rõ tính mệnh lệnh. Chỉ là lúc này đôi mắt lạnh lùng sâu sắc, lộ ra sự cháy bỏng, ánh mắt của anh rất phức tạp, cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn tú đang phóng đại trước mắt, đẹp trai đến mức khiến người ta quên thở, yếu ớt gật đầu.

“Em sẽ tìm cơ hội nói với cô ấy.”

Lang Vương hài lòng cười một tiếng đầy câu hồn rồi nhìn cô gái nhỏ: “Ngoan.” Không kiềm được xoa đầu Bạch Tuyết một cái, tựa như là cha đang xoa đầu con gái mình.

Sau đó, Lang Vương lại lặng lẽ quay đầu, nhìn Ức Ức: “Con trai, những điều mà cha nói con đã rõ chưa?”

Ức Ức gật gật đầu: “Dạ, cha yên tâm, Ức Ức đã nhớ kỹ, nhất định sẽ bảo vệ mẹ, không để cho các chú khác bắt nạt mẹ, ngoại trừ cha, không thể để mẹ bị chú Hà hôn. Nếu ai dám có ý nghĩ xấu với mẹ, Ức Ức nhất định sẽ không khách khí! Lúc mẹ ở bên ngoài cùng một người đàn ông khác không phải cha, Ức Ức nhất định sẽ chú ý chăm sóc cho mẹ, quyết không để mẹ bị người khác bắt nạt.

Hôm nay cái chú Khang Cốc mà cha nói không phải là người xấu, miễn chú ấy không hôn mẹ Ức Ức là được. Nếu như có một người đàn ông khác ngoài chú Khang Cốc, Ức Ức sẽ cẩn thận hơn. Xin cha cứ yên tâm.”

Ức Ức thuật lại một lần lời nói của Lang Vương, Lang Vương rất hài lòng, gật gật đầu: “Con trai ngoan.”

“Cha, Ưc Ức hứa với cha nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho mẹ. Thế nhưng, cha cũng phải yêu mẹ cơ, những người phụ nữ bên ngoài cha không được yêu nha. Cha chỉ có thể yêu mẹ thôi.” Ưc Ức nghiêm túc nói, hai con mắt thật to nhìn chăm chăm vào Lang Vương.

“Ha ha.” Bạch Tuyết bật cười.

“Mắt của hai người thật thần kỳ, giống nhau như đúc, buồn cười chết mất.” Tuy Bạch Tuyết cười, thế nhưng, hai người đàn ông người nào cũng không cười.

“Cha biết rồi. Cha chỉ thích mẹ con, chỉ thương các con thôi.” Lang Vương cũng rất nghiêm túc đáp lại.

“Cha yêu mẹ, Ưc Ức đã thỏa mãn rồi.” Ưc Ức biết cha ở Yêu giới có rất nhiều con trai, bọn họ cũng rất tốt, bọn họ cũng là con trai của cha, sao cha chỉ có thể yêu ba người bọn cậu, cậu cũng chỉ hy vọng cha sẽ yêu mẹ mãi mãi, cha cũng đừng yêu những người phụ nữ ở Yêu giới kia, như vậy mẹ sẽ rất đau khổ! Mẹ mà đau khổ, bọn cậu cũng sẽ đau khổ theo!

Cho nên, cậu chỉ cần mẹ vui vẻ, là bọn cậu cũng vui vẻ liền.

Lời của con có ý tứ sâu xa, Lang Vương sao có thể không hiểu, anh dịu dàng kéo Ưc Ức, con còn nhỏ như vậy, vậy mà lại rất hiểu chuyện, chiều cao của cậu còn chưa dài bằng cánh tay của anh, nhưng cậu lại biết thông cảm cho anh, biết suy nghĩ vì anh, biết suy nghĩ vì mẹ.

Khiến cho anh rất khó xử, Lang Vương đau lòng hôn lên trán con trai một cái.

“Con trai ngoan, cha đều yêu tất cả các con, ai cũng đừng nghĩ sẽ tách chúng ta ra.” Lang Vương cũng sâu xa nói, anh biết rõ trong lòng con trai nghĩ cái gì.

Điểm mấu chốt là bọn họ đã cứu Ma Vương ra, Ma Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, điểm này Ưc Ưc cũng biết, Ma Vương có rất nhiều tay sai, bọn chúng đều rất lợi hại, tuy Lang Vương cũng lợi hại, nhưng một người không thể đánh lại số đông, cho nên trong lòng Ưc Ưc vẫn rất rầu rĩ, chẳng may có một ngày bọn họ phải đối mặt với nguy hiểm, hy vọng cha sẽ luôn yêu thương mẹ, đây là tâm nguyện duy nhất của Ưc Ưc.

Thân nhất chính là tình thương ruột thịt, Ưc Ưc là do Bạch Tuyết sinh ra, bọn họ đều rất yêu người mẹ nhỏ này, tuy bình thường đều gọi mẹ là Bạch Tuyết, thế nhưng ở trong lòng cha và mẹ là những người quan trọng nhất, là người thân yêu nhất của bọn họ.

Trong lòng Lang Vương có cảm giác rất khó chịu, đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã phải chịu áp lực quá lớn.

“Cha cam đoan với con, cha vĩnh viễn sẽ yêu thương các con, cho dù tương lai có như thế nào đi nữa, chúng ta mãi mãi không chia lìa, sinh tử gắn bó.” Lang Vương tựa đầu vào đầu con trai, nói thật nhỏ, hai tay ôm thật chặt Ưc Ưc kéo vào lòng.

“Cảm ơn cha.” Ưc Ưc nước mắt rưng rưng nói.

“Hai người làm gì mà giống như sinh ly tử biệt vậy! Em chỉ đi gặp bạn thôi mà, cũng không phải là đi mãi!” Không biết rằng, chỉ một câu nói đùa của Bạch Tuyết mà thiếu chút nữa lại thành hiện thực, Bạch Tuyết và Ưc Ưc thiếu chút nữa là không về được!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Lãnh Dạ đưa Bạch Tuyết và Ưc Ưc đến cửa một quán Cafe

"Lãnh Dạ, anh trở về đi, em và Ưc Ưc tiến vào." Bạch Tuyết xuống xe, ôm Ưc Ưc xuống.

"Trò chuyện xong gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em." Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết nói, bộ dạng rất nghiêm túc, ý là nhất định phải gọi điện thoại cho anh.

"Lòng dạ hẹp hòi đi, có con trai đi theo em, anh còn lo lắng cái gì! Vả lại, em có thể làm chuyện gì xấu!"

"Em không biết làm chuyện xấu. Nhưng mà, không thể bảo trong lòng người khác không có ý xấu! Trò chuyện xong gọi điện thoại cho anh." Lang Vương trực tiếp ra lệnh.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ cười, cùng Ưc Ưc tiến vào.

Bạch Tuyết vào, Khang cốc và Khang Giai đã tới.

Vào cửa, Ưc Ưc cảm giác có khác thường, bầu không khí có chút cổ quái, nhưng mà, cũng không có phát hiện chỗ nào không đúng!

Mặc dù không có phát hiện chỗ nào khác thường, nhưng tiểu gia hỏa vẫn cảnh giác.

Mắt sắc của tiểu gia hỏa, chăm chú đánh giá quán cà phê một lần.

"A Cốc, Giai Giai, hai người đã tới." Bạch Tuyết cao hứng nói.

"Xú nha đầu sao giờ mới đến! Đứa trẻ này là ai?"

"Ức Ức, gọi dì đi." Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Dì." Ức Ức ngoan ngoãn gọi một tiếng, đôi mắt sắc vẫn nhìn chăm chăm chung quanh, luôn cảm giác có chỗ không đúng!

Khang Giai không nghĩ tới đứa nhỏ như vậy sẽ có ánh mắt sắc bén như thế, khê giật mình!

Có A Cốc ở đây, Bạch Tuyết cũng không dễ nói chuyện, Khang Giai không nhắc tới một lời chuyện ngày hôm qua, đương nhiên Bạch Tuyết sẽ không chủ động nhắc tới, ngộ nhỡ bị Khang Cốc biết em gái mình bị Đoàn Mộc ăn!

Nhất định Khang Cốc sẽ không tha Đoàn Mộc, cô cũng có lỗi, không nghĩ tới sự tình sẽ thành như vậy, trong lòng rất áy náy!

Cô đã như vậy, cô cũng không muốn liên lụy Khang Giai hủy việc học!

Sau cùng, phục vụ đưa ra một chiếc bánh ngọt, nói là hoạt động trong tiệm.

Dù sao Ức Ức cũng là trẻ con, thích ăn đồ ngọt, chẳng qua, nó chỉ nhìn bánh ngọt một chút, tuy rất mê người, nhưng hiện tại nó không có ý định ăn, chờ một chút ăn cũng không muộn, không khí quái dị chung quanh để nó không thể không phòng, dù sao thân phận của nó và mẹ đặc biệt.

Ức Ức rất có trách nhiệm, đáp ứng cha bảo hộ mẹ tốt, nó sẽ không qua loa.

"Tuyệt nhi, vốn định lôi kéo cậu đi dạo phố, nhưng mà chờ chút chúng ta phải gặp một trưởng bối, cũng hẹn gặp mặt ở chỗ này, trước không thể vắng mặt được. Cậu và anh chàng đẹp trai này cứ ngồi ăn bánh ngọt đi." Khang Giai sờ đầu Ưc Ưc nói. Kỳ thật, trong lòng Khang Giai có rất nhiều lời muốn nói riêng với Bạch Tuyết, chỉ là, Khang Cốc ở bên cạnh, cô không tiện nói! Đã không có cơ hội nói, thì theo chân anh trai đi gặp cha ruột một chút.

Cô vẫn là lần đầu gặp cha ruột của anh trai.

Tuy Khang Cốc và cô cùng mẹ khác cha, nhưng tình cảm bọn họ rất sâu, cho nên Khang Cốc mới có thể mang theo Giai Giai tới gặp cha của mình.

Đương nhiên Bạch Tuyết không biết người mà Khang Giai thảo luận muốn gặp chính là chồng hiện tại của mẹ mình.

"Được rồi, hai người đi đi, mình đợi Ưc Ưc ăn xong bánh ngọt rồi." Bạch Tuyết cười nói.

Khang Cốc và Khang Giai đi ra cửa, là đang đợi người.

Khang Cốc và Khang Giai đi, đương nhiên Ưc Ưc hoàn thành nhiệm vụ, mở bánh ngọt ra bắt đầu ăn. Tuy nó là linh đồng chuyển thế, nhưng dù sao cũng là trẻ con, kiến thức nhân gian hiểm ác nó vẫn còn thiếu.

Cho dù nó là nửa người nửa yêu, nhưng dù sao vẫn là trẻ con, có chút chi tiết sẽ bỏ qua!

Ví dụ như quán cà phê vì sao chuẩn bị bánh ngọt? Vì sao lại trùng hợp tặng nó? Đây có phải là quá may mắn hay không.

Trước quán Cafe dừng một chiếc xe sang trọng, từ trong xe đi xuống hai người, một nam một nữ. Bộ dạng người nam nhìn rất quen mắt, rất giống

Khang Cốc, nhưng người phụ nữ cũng coi là người quen, lại mẹ của cô Tuyết Hoa.

Bọn họ vừa mới dùng chung bữa ăn với nhau, thế mà lúc này xuất hiện ở đây, bà và Khang Cốc quen biết sao?

Bọn họ quan hệ như thế nào?

Bạch Tuyết có chút hiếu kỳ.

Hơi cúi đầu, không muốn bọn họ thấy được cô.

Khang Cốc và Khang Giai đi theo một nam một nữ kia vào trong quán Cafe.

Nhìn thấy bốn người bọn họ ngồi xuống, tâm Bạch Tuyết thắt lại, làm sao nhìn họ giống như là người một nhà, mà cô! Ở trước mặt mẹ, thủy chung là người xa lạ!

Trong lòng ê ẩm!

Có lẽ bà đã quên còn có con gái như cô!

"Mẹ há mầm." Ưc Ưc xúc miếng bánh kem ngọt ngào đưa vào trong miệng Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn c Ưc, trong lòng thất vọng, cô nhất định phải chăm sóc bọn nhỏ lớn lên, cô không muốn hoàn cảnh của cô phát sinh trên người bọn chúng!

Tuy Bạch Tuyết một mực không hỏi, nhưng trong lòng cô lại luôn hoang mang.

Cô và Lãnh Dạ không có hôn nhân, anh là Lang Vương, anh là yêu quái! Xem ra Yêu Giới không có luật hôn nhân!

Như vậy con của cô có phải còn lâu mới có được thân phận không!

Lãnh Dạ là yêu, bọn nhỏ cũng đặc biệt như vậy, nói như vậy bọn nhỏ và cha của chúng giống nhau. Mà cô là nhân loại, cô sẽ chết già!

Từ khi biết Lãnh Dạ là Lang Vương, cô đã nghĩ đến sẽ có một ngày cô chết, cho nên cô trân quý thời gian hiện tại ở cùng bọn nhỏ.

Cưng chiều xoa đầu Ưc đầu.

"Ăn ngon sao?"

"Mẹ, há mồm." Ưc Ưc lại đưa một miếng cho Bạch Tuyết ăn.

Lúc Khang Giai qua nhà vệ sinh, nhìn thấy Bạch Tuyết còn không rời đi, len lén chạy tới. Hưng phấn ôm lấy Bạch Tuyết từ phía sau.

"Sao cậu vẫn chưa đi?" Khang Giai đùa hỏi.

"Ưc Ưc còn chưa có ăn xong." Bạch Tuyết quay đầu nhìn về phía cô.

"Tiểu gia hỏa, ăn ngon không?" Khang Giai nịnh nọt hỏi, đưa đầu nhìn Ưc Ưc.

"Cũng được!" Ưc Ưc lạnh lùng nói. Kỳ thật, nó vô cùng thích ăn, ăn quá ngon, nhưng nó là con trai! Không thể làm mất mặt con trai, cho nên cho dù ăn ngon, cũng phải bình tĩnh.

"Giai Giai, người bên kia là ai vậy?" Bạch Tuyết khẽ hỏi.

"Đây cha của anh trai mình, cậu cũng biết, cha mình và mẹ mình là sau này tái hôn, anh trai là do mẹ mình mang tới, người đàn ông bên kia chính là cha của anh mình." Khang Giai nhỏ giọng giải thích.

"Vậy, người phụ nữ bên cạnh là ai?" Bạch Tuyết lại hỏi.

"Vị kia à, vị kia là vợ của ông ấy, hai người một mực sống ở Mỹ, mình cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, không tán gẫu nữa, hôm nào hẹn cậu, mình phải qua rồi." Khang Giai rời đi, Bạch Tuyết đau lòng cúi đầu xuống.

Chẳng trách!

Mười tám năm qua bà đều không có tìm đến cô!

Thì ra mẹ đã tái hôn, có gia đình, nói cách khác cũng sẽ có con!

Nghĩ đến người từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn nhớ mong, bỗng nhiên có con, đã là mẹ của người khác. Khó trách mẹ vẫn luôn không tìm cô, trong lòng ê ẩm!

Lúc này, một đứa trẻ chừng mười nhiều đi tới, ngồi cạnh Ưc Ưc.

Ưc Ưc đối xử lạnh nhạt nhìn lại, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nên tới vẫn là tới, chỉ là, không nghĩ tới lại dưới loại tình huống này!

Đương nhiên Bạch Tuyết phát hiện con trai kỳ lạ, tình thương của mẹ là cường đại, cô cảnh giác nhìn về phía đứa bé kia.

Đây cũng là đứa trẻ hơn mười tuổi, cho người cảm giác vô cùng âm lãnh, lúc này toàn thân con trai của cô cũng rất âm lãnh, nhưng dù sao chiều cao, khí thế toàn thân, vẫn bị đứa bé kia ép xuống!

"Cô là Bạch Tuyết?" Bé trai trực tiếp hỏi, giọng rất lạnh, một đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo nhìn Bạch Tuyết một chút, giống như mẹ con Bạch Tuyết căn bản không xứng nói chuyện với nó, cái này khiến Bạch Tuyết rất khó chịu!

Bạch Tuyết vẫn không trả lời, sau lưng bé trai lại đi ra một người phụ nữ, rất yêu mị kiêu diễm. Nhưng sắc mặt của cô ta rất cao ngạo, ngạo mạn,

giống như công chúa kiêu ngạo, giống như cái đuôi Khổng Tước vênh lên, lúc lắc đáng người, đi về phía bọn họ, sau đó rất không lịch sự, trực tiếp ngồi gần Bạch Tuyết.

Tay Ưc Ưc nắm chặt đĩa bánh kem, tóc gáy toàn thân đều dựng lên, toát ra hàn khí lạnh lùng.

Tuy nó nhỏ, nhưng vì bảo vệ mẹ, sẽ không nhát gan!

Cho dù người đến không phải nhân loại, nhưng nó không sợ.

Bạch Tuyết nhú mày, thực sự không thích hai người kia, lúc đầu nhìn thấy mẹ, tâm tình của cô đã không tốt, bây giờ lại bị hai cái người kỳ quái này trừng mắt, trong lòng rất khó chịu!

Đưa tay ôm Ưc Ưc đến gần, lấy ra bản năng gà mái bảo hộ gà con, tuy Bạch Tuyết yếu đuối, tuy con trai cường đại, nhưng cô vẫn vươn hai tay ra bảo vệ con, Ưc Ưc cảm động vì hành động của mẹ. Cái mũi chua xót, nhưng lúc này còn không phải lúc cảm động, kẻ đến không thiện!

Kẻ đến không thiện!

Bạch Tuyết phát tác tình thương của mẹ, mặc kệ người đến là ai? Điều không thể thương tổn con của cô.

Cô lạnh lùng nhìn về phía người phụ nữ kia, cô vốn là cô gái dịu dàng, có lẽ là ở cùng Lãnh Dạ lâu, cho dù không lạnh, cũng học được cách làm sao lạnh.

Lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia: " Tôi là Bạch Tuyết, chuyện gì?"

Người phụ nữ yêu diễm nhìn Bạch Tuyết âm thầm, ánh mắt Lang Vương quả nhiên tốt, vóc người của dân nữ này kha tốt. Khó trách vương sủng cô ta như thế, những người phụ nữ trong nhà kia anh cũng không cần? Trong

đứa trẻ kia Lang Vương cũng mặc kệ? Người phụ nữ này càng nghĩ càng giận!

Tất cả đều bởi vì cái người phụ nữ này, là cô ta chiếm lấy Lang Vương, cô ta đáng chết.

Người phụ nữ vươn tay ra muốn sờ gương mặt Ưc Ưc , Ưc Ưc cười lạnh một tiếng, tránh đi vuốt sói, đừng tưởng rằng hiện tại mẹ là người phạm có thể khi dễ, chỉ cần có nó, ai cũng không cho phép khi dễ mẹ, cha không ở đây, bảo hộ mẹ cũng là chức trách của nó.

Ai cũng biết rõ, lúc này, Bạch Tuyết một cái tay ôm con, một tay lặng lẽ ở dưới mặt bàn gửi tin nhắn cho Lang Vương, bởi vì cô đang hoài nghi người phụ nữ này không phải người, có lẽ cô ta là người phụ nữ của Lang Vương, bọn họ như vậy sẽ không hợp nhau.

Ánh mắt của họ, ngôn hành cử chỉ tuy giống nơi này, nhưng tỉ mỉ quan sát vẫn là có nhiều sơ hở.

Ưc Ưc tránh né vuốt ve của người phụ nữ kia, người phụ nữ kia giống như không có chút tức giận, cười âm hiểm một tiếng : "Bộ dạng đứa nhỏ này thật đẹp, rất đáng yêu, đáng tiếc!" Người phụ nữ kiều diễm âm tàn nói.

Bạch Tuyết dùng chân kẹp lấy điện thoại di động, đưa tay che đầu Ưc Ưc, để con trai tựa trong ngực cô, một bộ không cho phép đụng con tôi.

Cho dù Bạch Tuyết che chở Ưc Ưc, cái đứa bé hơn mười tuổi vẫn vươn tay ra nắm lấy lỗ tai Ưc Ưc, muốn kéo Ưc Ưc từ trong ngực Bạch Tuyết qua.

"Buông tay ——" Ưc Ưc bỗng nhiên nhú mày, giơ tay, lập tức đánh vào cái tay đang nắm tai nó, lạnh lùng trừng mắt nhìn đứa trẻ hơn mười tuổi kia.

"Đứa nhỏ này, nói thế nào đây cũng là anh trai mày, bộ dạng mày rất không lễ phép?" Người phụ nữ kiêu diễm lạnh lùng nói.

Bạch Tuyết đoán trước quả nhiên không sai!

Cô ta là người phụ nữ của Lang Vương tại Yêu Giới.

Nguy rồi, bọn họ là yêu quái, Lang Vương không ở đây, điện thoại di động còn chưa gửi đi!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Yêu Nữ Đầu Trí (2)

“Ai là người nhà với nó?” Ưc Ưc lạnh lùng nói, sắc mặt cực kỳ khó coi. Thực ra, sắc mặt Ưc Ưc khó coi, thì sắc mặt Bạch Tuyết cũng thay đổi, cô cho là cô có thể chấp nhận mọi thứ của Lang Vương, thế nhưng, khi thật sự đối mặt với người phụ nữ của anh và con trai anh, cô đau đến mức không thở nổi, dù vậy, cô nhất định phải chịu đựng, bởi vì cô có con trai, cô không muốn con trai trở thành một đứa trẻ không ai muốn.

“Chắc chắc chắc, đứa nhỏ này thật đáng yêu, đương nhiên chúng ta là người nhà rồi, mẹ mày cướp người đàn ông của tao, mày nói chúng ta có phải là người nhà không?” Yêu nữ ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Trong nháy mắt sắc mặt Bạch Tuyết trở nên trắng bệch, thân hình run một cái, thiếu chút nữa là không ôm nổi con trai, đương nhiên Ưc Ưc cảm thấy được mẹ mình bị hoảng sợ, trợn mắt lên giận dữ nhìn yêu nữ.

Nghe thấy người phụ nữ kia nói vậy, giây phút đó cô như bị ai đâm, đau đến không thở nổi.

Ưc Ưc trượt từ trong ngực Bạch Tuyết xuống, đứng trước mặt yêu nữ, cầm tức nhìn cô ta, tay nhỏ nắm lại thành quyền, cậu dùng hết sức lực toàn thân, nhịn không ra tay. Chỗ này là nhân gian, cậu không thể sử dụng pháp lực, nếu vậy thì nhân gian sẽ đại loạn, cậu không thể không có trách nhiệm như thế, người ở đây đều là người phạm, cậu không thể gây tổn thương cho những người vô tội!

“Yêu nữ, không cho phép bắt nạt mẹ ta...” Ưc Ưc sử dụng suy nghĩ cảnh cáo yêu nữ, lời nói của yêu nữ đã kích động cậu, con người đen như mực trường to, giận dữ nhìn cô ta.

“Tiểu quỷ, tao đúng là yêu nữ. Nhưng không phải mày cũng là con trai của yêu sao?” Yêu nữ cũng sử dụng suy nghĩ cảnh cáo Ưc Ưc.

“Hừ! Yêu mà cũng có tốt hay xấu sao.” Ưc Ưc vẫn căm tức nhìn yêu nữ như cũ.

“Bạch Tuyết, đây chính là con trai mà cô sinh cho anh ấy sao? Nhỏ quá đi! Chẳng lẽ là không được ăn đầy đủ chất dinh dưỡng? Chắc chắn!! Thật là đáng thương, nhìn vóc dáng chắc còn chưa cao bằng thú cưng mà tôi nuôi đâu nhỉ?” Yêu nữ chế giễu nói.

Ưc Ưc tức giận hận không thể đi lên xé nát yêu nữ này.

Bạch Tuyết đứng dậy, ôm lấy Ưc Ưc.

“Con trai, chúng ta đi thôi.”

“Đứng lại...” Đứa bé trai kia lạnh lùng gọi Bạch Tuyết lại.

Bạch Tuyết hí mắt, cánh môi mềm mại mím chặt, khóe miệng lộ ra ý lạnh.

“Tiểu quỷ, mày có biết tại sao cha phải cùng với người phụ nữ này đẻ ra bọn mày không, bởi vì chúng mày rất hữu dụng đối với bọn tao, mày cho rằng cha ở lại nơi này là vì thương chúng mày sao? Hừ, mày quá ngây thơ rồi!” Con trai của yêu nữ lạnh lùng nói.

“Cha có loại con như mày, thật sự là một loại sỉ nhục!” Ưc Ưc sắc bén nói, trượt từ trên người Bạch Tuyết xuống, bây giờ cuộc đại chiến đã sắp

đến, tại sao cậu lại có thể để mẹ ôm mình, tuy mẹ là đang bảo vệ cậu, thế nhưng lúc then chốt cậu còn muốn bảo vệ mẹ hơn.

“Sỉ nhục! Ba người bọn mày mới là nỗi sỉ nhục của chúng tao! Mày nhìn lại bản thân mình xem, tao chỉ cần một đầu ngón tay là có thể ném mày ra ngoài!” Con trai yêu nữ cợt nhả nói.

“Vậy thì tốt, ra ngoài tìm chỗ rộng rãi, xem mày ném kiểu gì.” Ưc Ưc không thể nhịn được nữa, đành phải gọi bọn chúng ra ngoài, tìm chỗ không có ai mà hung hăng so tài một chút.

“Tiểu quỷ, tao biết lai lịch của mày, cũng biết mày không đơn giản. Chẳng qua nếu bây giờ mày dám sử dụng một chút pháp lực nào, mày sẽ chết ngay lập tức, chứ đừng nói là bảo vệ cho con đàn bà này!” Con trai yêu nữ hung tàn nói.

Ưc Ưc không nói gì, lạnh lùng trừng mắt về phía khuôn mặt yêu nghiệt của cậu ta, đây thật sự là con trai của cha sao? Sao có thể hung ác như vậy!

Không khỏi tiếc thay cho Lang Vương.

“Bọn mày dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, tao thấy mất mặt thay cho chúng mày!” Ưc Ưc lạnh lùng nói.

“Không muốn chết thì hãy ngoan ngoãn đi.” Con trai yêu nữ nói.

Bạch Tuyết bước một bước lên phía trước, chắn trước mặt Ưc Ưc.

“Đồ hèn hạ, bọn mày đã làm gì con trai tao?” Bạch Tuyết tức giận gầm nhẹ.

“Đồ hèn hạ? Bà đi cướp đàn ông chẳng lẽ không hèn hạ sao? Hừ! Hôm nay tôi tới đây là để đòi lại công bằng cho dì! Nói đi, bà muốn chết theo cách nào?” Bé trai hung ác nói.

Câu nói của bé trai đâm vào trong lòng Bạch Tuyết, trong mắt ứa nước, hóa ra là cô đi cướp đàn ông sao!

“Bạch Tuyết, nếu như cô muốn con cô còn sống, thì cô biết đã biết phải làm gì chưa?” Yêu nữ nham hiểm nhìn Bạch Tuyết.

“Yêu nữ, đừng hòng uy hiếp mẹ ta, mẹ, chúng ta không cần để ý đến ả, chúng ta đi.” Ưc Ưc lạnh lùng nói, chẳng qua trên trán đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Cậu cảm giác toàn thân bất lực, biết bây giờ mình không có năng lực bảo vệ cho mẹ, cho nên rời đi là lựa chọn sáng suốt nhất.

Chỉ là!

“Thế nào? Tiểu quý, có cảm thấy gì không, có phải cảm thấy hoa mắt chóng mặt, tứ chi mệt mỏi không? Ha ha... Chờ thêm chút nữa là mày chỉ muốn mẹ ôm vào lòng mà thôi, đã biết chưa?” Con trai yêu nữ hung ác nói.

Bạch Tuyết ngồi xổm xuống, ôm Ưc Ưc vào trong lòng.

“Mẹ, mẹ, mau gọi điện thoại cho cha... Ồ ta là yêu nữ...” Ưc Ưc khổ sở nói, cậu không thể bảo vệ cho mẹ, mẹ khóc, cậu không thể bảo vệ cho mẹ, mẹ khóc!

“Gọi đi, chỉ cần cô dám gọi điện thoại, con của cô chắc chắn phải chết.” Yêu nữ hung ác nói.

“Nói đi, hai người muốn như thế nào? Chỉ cần có thể cứu con tôi, dù làm gì tôi cũng đồng ý!” Bạch Tuyết ôm Ưc Ưc, thương tâm nói.

Ưc Ưc sững sốt, mẹ vì cậu mà hy sinh chính mình sao? Không được!

“Mẹ không nên đồng ý với ả ta bất cứ chuyện gì, bọn họ là người xấu, không thể tin tưởng, mau gọi điện thoại cho cha, nhanh lên...” Môi Ưc Ưc

đã chuyển thành màu tím, nhìn cũng biết là đã trúng độc.

“Cô dám gọi điện thoại, con của cô chắc chắn sẽ phải chết, cô thật sự muốn hy sinh con mình à?” Yêu nữ nghi ngờ hỏi.

Bạch Tuyết ôm Ưc Ưc đứng lên, đi đến trước mặt yêu nữ, lạnh lùng nói.

“Đưa điện thoại cho tôi, ngay lập tức, nhanh lên!” Bạch Tuyết gầm lên giận dữ.

“Thật không nhìn ra, cô lại là một phụ nữ nhẫn tâm như vậy, vì một người đàn ông mà lại hy sinh con trai ruột của mình.”

“Đương nhiên tôi muốn gọi điện thoại, tên khốn kiếp Lãnh Dạ kia lừa tôi, anh ta nói anh ta chưa kết hôn, anh ta nói anh ta không có vợ, Lãnh Dạ là thằng đểu, anh ta gạt tôi, anh ta chưa có vợ sao? Thế con trai lớn như vậy là tới từ đâu? Tôi muốn chia tay với anh ta, tên khốn nạn này, anh ta lừa tôi, uống công tôi một lòng một dạ đi theo anh ta!” Bạch Tuyết quát lên giận dữ.

“Vậy thì, nếu là như vậy, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Ánh mắt yêu nữ lóe lên một tia mừng rỡ.

Mấy người nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, vào một quán trà rất vắng vẻ, có thể thấy đây là địa bàn của yêu nữ, trong quán trà không có một ai, cũng không hề bán hàng.

“Mẹ, mẹ, con xin mẹ, xin mẹ đừng trách cha, không phải cha cố ý muốn gạt mẹ!” Ưc Ưc gắng sức nói.

“Ưc Ưc, con còn nhỏ, con không hiểu, mẹ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cha con, mẹ muốn chia tay với cha, Lãnh Dạ là một thằng đểu, là một tên lừa gạt, anh ta lừa gạt tình cảm của mẹ, còn gạt mẹ sinh con cho anh ta! Mẹ

tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta!” Bạch Tuyết hận đến nghiến răng nghiến lợi hét.

“Tốt lắm, con trai, đưa điện thoại cho cô ta, để cô ta gọi.” Yêu nữ nhìn con trai của mình nói.

Bạch Tuyết cầm lấy điện thoại, tức giận nhìn điện thoại di động, nhưng bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên.

“Tôi không muốn có liên quan đến tên khốn nạn kia nữa, tôi muốn rời khỏi anh ta. Nhưng, con của tôi là vô tội, hai người không thể đối xử với con trai của tôi như vậy, chúng tôi cũng là người bị hại, tôi hoàn toàn không biết anh ta đã kết hôn, tôi cũng không biết anh ta đã có con trai! Nếu tôi biết thì đã không qua lại với anh ta!” Bạch Tuyết oan ức nói.

“Vậy thì tốt, chỉ cần cô rời khỏi Lãnh Dạ, chúng tôi sẽ đưa thuốc giải cho cô.” Yêu nữ nói.

“Được, hai người nói lời phải giữ lời.” Bạch Tuyết sắc bén nói.

“Đó là đương nhiên, chỉ cần cô rời khỏi anh ấy, chúng tôi sẽ đưa thuốc giải cho cô.” Yêu nữ tự tin nói.

“Mẹ, mẹ, con xin mẹ. Đừng, mẹ, đừng chia tay với cha. Mẹ, con xin mẹ, cha yêu mẹ mà, mẹ. Cha yêu mẹ mà, Ưc Ưc thề, cha không cố ý lừa mẹ đâu, xin mẹ đừng rời xa cha...” Ưc Ưc vừa khóc vừa nói, cậu không muốn cha và mẹ xa nhau, cậu tình nguyện chết cũng không muốn tách hai người ra.

“Ưc Ưc, mẹ sẽ không bao giờ tin tưởng cha nữa, cha lừa mẹ, cũng lừa các con, con xem, cha con đã có con trai lớn như vậy, con bảo mẹ tin cha như thế nào đây! Không được, mẹ không thể tha thứ cho cha được, nhất định phải chia tay với anh ta, mẹ hận cha, Lãnh Dạ là tên lừa gạt!” Bạch

Tuyết thương tâm vừa khóc thét giận dữ vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Lãnh Dạ.

Mặt khác, Lãnh Dạ thấy Bạch Tuyết gọi điện cho mình thì rất vui vẻ, điều này cho thấy hai mẹ con bọn họ đã muốn trở về rồi, anh vui vẻ mở cửa xe chuẩn bị đón cô gái nhỏ trở về.

Điện thoại vừa thông, Bạch Tuyết vẫn chưa nói gì, Lãnh Dạ đã nói: “Em yêu chờ anh, anh sẽ đến nhanh thôi. Cô gái nhỏ, bây giờ người đàn ông của em càng ngày càng không có tiền đồ rồi, làm sao đây? Em chỉ rời đi một lát mà anh đã nhớ em rồi.” Lãnh Dạ vừa đi vừa nói, trên mặt là hạnh phúc không tả nổi, anh cũng muốn học tập những người ở đây, nói những lời trong lòng với người phụ nữ của mình, rất thích, rất nhớ cô, tất cả đều nói hết cho cô nghe.

Quả thực anh rất nhớ cô, rất rất nhớ.

Cho nên, anh mới mượn cơ hội này nói ra.

Chỉ là, anh cảm thấy nói bao nhiêu cũng không đủ! Nhiều hơn nữa cũng không đủ!

Toàn thân Bạch Tuyết phát run cầm điện thoại, trong mắt người ngoài là tức đến phát run, nhưng thực ra lại là...

Nước mắt liên tiếp rơi xuống, cau mày, tay nắm điện thoại càng chặt hơn, răng cắn đến nổi môi trắng bệch, hét vào trong điện thoại.

“Lãnh Dạ, anh tới đây ngay lập tức, cái đồ lừa gạt này, anh lừa gạt tình cảm của tôi, anh kết hôn rồi, tại sao lại không nói cho tôi? Anh còn có cả con trai! Anh là tên khốn kiếp... Tôi muốn chia tay với anh!”

Yêu nữ nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết dò xét, nước mắt cô chảy hết cả ra ngoài, xem ra cô thật sự không biết thân phận của Lang Vương, mà cũng

không biết Lang Vương coi cô như tình nhân ở bên ngoài! Bộ đáng rất giống bị lừa.

Lang Vương vừa mới tới trước xe, còn chưa ngồi vào chỗ thì đã bị giật mình bất động, cô gái nhỏ lại xảy ra chuyện gì rồi.

Cái gì cũng không nói, mở cửa xe ngồi vào.

“Em đang ở đâu?” Lang Vương phát điên, rốt cuộc cô gái nhỏ đã gặp phải chuyện gì? Đã gặp phải ai? Vì sao lại nói những lời đó? Vì sao lại khóc lóc thương tâm như vậy?

Ức Ức đâu?

Ức Ức không ở bên cạnh cô sao?

Xe chạy thẳng một đường đến quán trà mà Bạch Tuyết đang ngồi.

Lang Vương còn chưa xuống xe đã biết là ai tới.

Mặt lạnh đi vào trong, bọn họ lại dám rời Yêu giới một mình, chẳng lẽ lời anh nói không đáng tin sao.

Lang Vương khôi phục khí thế vốn có ở Yêu giới, đi vào bên trong, những ngày này vì cô gái nhỏ mà anh buông bỏ tư thế cao cao tại thượng, buông bỏ lòng tự trọng, buông bỏ sự kiêu ngạo của chính mình mà quay sang nịnh nọt Bạch Tuyết, chỉ cần cô gái nhỏ vui vẻ thì anh đều làm.

Cho dù cô gái nhỏ có dùng đèn bàn đập anh, dùng răng cắn anh, anh đều không đành lòng nổi giận với cô.

Lúc này, một người phụ nữ khác và con trai của anh ở bên trong, anh không cần phải làm bọn họ vui lòng, trong nháy mắt khí thế toàn thân trở nên mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng.

Nhìn thấy Lang Vương đi tới, yêu nữ rất cung kính nghênh đón: “Ngài đã tới.”

“Phụ... Cha.” Lúc đưa bé trai hơn mười tuổi muốn gọi phụ vương, bỗng nghĩ tới đây là xã hội loài người, thế là lập tức đổi giọng gọi cha.

“Ừm.” Lang Vương lạnh lùng ừ một tiếng, con người ngay lập tức khóa thật chặt cô gái nhỏ ở phía xa, cô đang ôm thật chặt Ưc Ưc vào trong lòng, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, biểu lộ rất phức tạp.

Lúc nhìn thấy Lang Vương bước vào, Bạch Tuyết buồn bã rơi lệ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Đấu Trí Yêu Nữ

Chứng kiến nước mắt cô gái nhỏ lặn lẽ rơi xuống, tâm Lang Vương cũng vỡ theo, anh không thể nhìn cô rơi lệ, anh không thể thấy cô thương tâm!

Tuyết như hoa, trắng như sương, người như hoa gió cũng bị tổn thương. Mười mấy chở, một ngàn năm, chỉ mong cách biệt không quên đi.

"Sao mấy người ở đây?" Lang Vương vẫn là Lang Vương, cho dù đau lòng cô gái nhỏ, vẫn một bộ cao cao tại thượng, khí thế lãnh khốc vô tình.

"Em tới tìm mẹ, mẹ đi ra ngoài đã nhiều ngày, vẫn chưa về!" Yêu nữ cẩn thận nói ra, cô ta đã dám đến, đã tìm cái cớ thật hay rồi.

Lang Vương lạnh lùng nhìn về phía cô ta, lý do của cô ta, anh tiếp nhận!

Bạch Tuyết biết đến lúc rồi.

Bây giờ sắc mặt cô trắng bệch như giấy, tròng cảnh này rơi vào trong mắt cô, cái gì cũng không cần nói, cô đã rõ toàn bộ, đây là người phụ nữ của anh, cũng là con của anh. Mà cô chỉ là người đến sau...

Nhìn Lãnh Dạ, đi về phía anh từng bước một, mỗi một bước đi như nặng ngàn cân.

Lang Vương nhìn cô gái nhỏ đi tới, hoa lê đẫm mưa, một đôi mắt đẹp mang thần sắc phức tạp, rất xoắn xuýt?

Yêu nữ đặc ý nhìn Bạch Tuyết, sau đó lui sang một bên, cô ta biết rõ giờ phút này không còn chuyện gì rồi, chỉ cần ngoan ngoãn xem trò vui là được.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ, cái người đàn ông cô yêu tha thiết này, cảm thấy khó có thể tin, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi! Trong lòng một mực có một âm thanh reo hò.

Cô nhất định phải cứu Ưc Ưc!

Cô nhất định phải cứu Ưc Ưc!

Nhưng mà, điều kiện cứu Ưc Ưc là, nhất định phải hi sinh người đàn ông này, người đàn ông cô yêu tha thiết!

Cô nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, hiện tại cứu Ưc Ưc là quan trọng nhất, nếu như người đàn ông này thật sự yêu cô, về sau anh sẽ hiểu.

Cho nên, cô phải thể hiện với người đàn ông này sự thương tâm, lạnh lẽo. Nhất định hoàn toàn thất vọng với người đàn ông này, quyết không thể bị yêu nữ nhìn thấu tâm tư của cô.

Cô ta là yêu nữ, nhất định không dễ lừa gạt như vậy, phải triệt để mất lòng tin đối với Lang Vương.

Trong đầu, lại kêu gào, người đàn ông này lừa cô, tổn thương cô!

Anh lừa gạt cô!

Anh lừa gạt cô!

Tâm bị đả thương!

Nghĩ đến Ưc Ưc xảy ra chuyện, lòng của cô giống như bị lăng trì, từng đao từng đao, phá da cắt thịt, lòng cô đang rỉ máu...

Cô không thể chịu đựng được chuyện Ức Ức xảy ra ngoài ý muốn!

Ôm Ức Ức, tay vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, ngoại trừ đau lòng, vẫn là đau lòng!

Một đôi mắt đẹp nhìn về phía Lang Vương lần nữa, thần sắc đã thay đổi, trong con người là phần hận, thất vọng, trái tim băng giá!

Đại khái là ánh mắt Bạch Tuyết quá bi thương, cuối cùng khí thế cường đại của Lang Vương vẫn sụp đổ ở trước mặt cô!

"Lãnh Dạ, anh hiện tại còn có lời gì muốn nói?" Bạch Tuyết thê lương nói.

"Tuyết nhi..." Lang Vương khẽ kêu một tiếng, có lẽ anh nên nói chút gì, giải thích một chút bối cảnh gia đình của anh , giải thích một chút thân phận của anh!

Nhưng mà đối mặt với đôi mắt bi thương u ám của Bạch Tuyết, anh vẫn không nói gì được.

Anh một mực lo lắng tổn thương cô, cuối cùng vẫn tổn thương cô!

Anh một mực để ý cô nhất, cuối cùng vẫn dả thương cô!

Anh là Lang Vương. Lúc này, anh có nên nói cho cô hay không?

Cô đã từng đối mặt với phụ nữ của anh, đối mặt với con của anh, Cô đều không thể tiêu hóa! Làm sao có thể tiêu hóa được thân phận anh là Lang Vương!

Tim của anh nhấc lên!

Hiện tại cô chỉ là thương tâm, nếu như nói cho cô biết là Lang Vương, đoán chừng cô sẽ bị dọa ngất!

Được rồi!

Cứ để cô hận đi!

"Vì sao không nói lời nào? Anh là tên lừa gạt!" Bạch Tuyết lạnh lùng nói, trong lòng ầm nhẩn đau nhức!

Người đàn ông này?

Lòng của cô cũng đều vì anh đau nhức!

Nhưng mà giờ phút này, cô lại không thể!

Vì Ưc Ưc, cô không thể mạo hiểm!

"Tuyết nhi..." Lang Vương thở dài một tiếng, cô gái nhỏ nói anh là tên lừa đảo, cái này so với giết anh còn khó chịu hơn!

Chẳng qua đích thật là anh lừa cô!

Kinh nghiệm sa trường của anh lúc này chậm chạp!

Nhưng cũng chỉ có cô mới có cái ma lực này, để anh trở nên trì độ, trì độ như nhân loại bình thường, không có cách nào nói rõ tất cả, tiến hành biện bạch hiệu quả!

Sắc bén và nhanh nhẹn của anh, ở trước mặt cô đều là vô dụng!

Khẽ gọi một tiếng : " Tuyết nhi..."Hi vọng cô không nên đau khổ như vậy!

"Đừng gọi em là Tuyết nhi, từ giờ khắc này, em không phải Tuyết nhi của anh, anh cũng không phải người đàn ông của em!" Bạch Tuyết nói xong, chảy xuống một hàng nước mắt thâm thương .

Lúc này, rơi lệ đâu chỉ có mình Bạch Tuyết, tâm Lang Vương cũng rơi lệ.

Chẳng lẽ cả đời này?

Anh còn phải mất đi cô! ?

Chẳng lẽ anh thật lòng đều không thể loại bỏ lời nói dối của anh!

Chẳng lẽ tình yêu của anh không cách nào đánh thức trái tim ngủ say gần ngàn năm của cô!

Cô vẫn cự tuyệt anh như cũ!

Lang Vương nhú lông mày, đôi mắt sâu, sắc mặt cũng tối!

"Đây là lời trong lòng của em sao?" Cuối cùng Lang Vương lý trí hơn người thường, anh không có chất vấn Bạch Tuyết, anh chỉ cần biết rằng đây có phải là lời trong lòng Bạch Tuyết hay không.

Người đàn ông này hỏi cô đây là lời trong lòng sao!

Cười lạnh một tiếng!

Cuối cùng trong lòng đau nhức kịch liệt, nhắm mắt lại, gương mặt trắng bệch, dường như máu trong toàn thân đều bị rút khô, cánh môi cũng run rẩy theo thân thể, để cho người ta nhìn qua quả thực đau lòng.

Lang Vương đau lòng kéo Bạch Tuyết vào trong ngực, nhú mày, cô không trả lời đã nói lên đây không phải là lời trong lòng cô.

Cô yêu anh.

Bị người đàn ông này ôm lấy, trong ngực còn ôm Ước Ước nhỏ nhắn.

Chỉ là trong tích tắc, Bạch Tuyết nhìn thấy ánh mắt yêu nữ trở nên hung ác.

Bạch Tuyết cắn răng, nhắm mắt, một giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống.

Lang Vương cảm nhận được cô gái trong ngực, thân thể của cô đang phát run, lập tức đau lòng.

Chỉ là trong nháy mắt, Bạch Tuyết mở mắt ra. Ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, giơ tay, bỗng nhiên đẩy Lang Vương ra.

Động tác của cô, để yêu nữ sửng sờ.

Cái người đàn ông để cho vô số người phải e ngại. Nhìn ra, ở trước mặt cô gái này không dám có động tác quá lớn, mặc cho ai đều nhìn ra, sức lực của cô, làm sao có thể đẩy ôm ấp của Lang Vương ra. Nhưng mà, Lang Vương lại bị đẩy ra!

Bạch Tuyết nổi giận, gầm nhẹ, trừng mắt nhìn Lang Vương, tức giận bùng bùng.

"Hiện tại em sẽ nói cho anh biết, đó là lời trong lòng của em. Anh cho rằng người đàn ông như anh em còn tin tưởng hay sao? Cuộc sống của anh không bị kiềm chế như thế, con trai đã lớn như vậy, em còn có lý do gì lưu lại bên cạnh anh!" Bạch Tuyết tê tiếng gầm nhẹ, có lẽ là tâm thật sự đau đớn, nước mắt đã không chảy được, ngược lại khóe miệng còn giơ lên một ý cười lạnh lùng. Nhưng nụ cười này so với khóc còn làm người ta thấy chua xót, trái tim băng giá!

Khóe miệng yêu nữ lộ ra nụ cười đắc ý.

"Cô gái, em không nên lừa mình dối người, chẳng lẽ em muốn cho con của em không có cha?" Lang Vương đau lòng gầm nhẹ.

"Cái này đã không có quan hệ tới anh!" Bạch Tuyết lạnh giọng nói ra.

"Cô gái, xem như em lợi hại! Hai người đi theo tôi——" Lang Vương lạnh lùng nói với Yêu nữ.

Bạch Tuyết ôm thật chặt Ưc Ưc, nhìn Lang Vương lạnh lùng xoay người sang chỗ khác, anh muốn rời đi, anh muốn dẫn yêu nữ rời đi! Vậy độc của Ưc Ưc làm sao bây giờ?

Chỉ thấy trước khi yêu nữ rời đi, ném một cái túi lên góc bàn, đặc ý đi theo Lang Vương rời đi.

Bạch Tuyết nhìn bọn họ rời đi, sau cùng chạy nhanh đến túi thuốc giải, mở ra, chính mình ăn trước một chút, xác định chính mình không sao, sau đó cẩn thận cho con trai nuốt vào.

"Mẹ, mẹ, thật xin lỗi!" Ưc Ưc nói thật nhỏ.

Ngay lúc cha ôm lấy mẹ, nó đã dùng độc tâm để nói đại khái cho cha.

Đoán chừng, yêu nữ và đứa trẻ kia sẽ thảm, cha là không cho phép người khác khi dễ mẹ!

Vừa rồi mẹ khó chịu như vậy, nó tin tưởng cha sẽ đau lòng gần chết! Yêu nữ kia không hiểu rõ tình cảm của cha và mẹ, nhưng tình cảm của cha đối với mẹ, nó có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cha là quyết không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ mẹ.

"Ưc Ưc, con trai, con sao rồi?" Hai tay Bạch Tuyết nhẹ nhàng bưng lấy gương mặt Ưc Ưc, lo lắng hỏi.

"Mẹ, Ưc Ưc không sao, mẹ đừng khóc." Ưc Ưc cố gắng gạt ra một nụ cười, yếu ớt nói.

"Ức Ức đừng sợ, mẹ dẫn con đi bệnh viện, mẹ dẫn con đi kiểm tra."
Bạch Tuyết ôm Ức Ức đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Chỉ thấy người đàn ông khôi ngô lúc này lại xuất hiện ở cửa, một đôi mắt lạnh đau lòng nhìn cô.

Không phải anh đã đi cùng người phụ nữ kia rồi sao ?

Tại sao anh lại trở về rồi?

"Cô gái ngốc!" Lang Vương đưa tay kéo Bạch Tuyết và con trai vào trong lòng ngực rộng rãi của anh.

Bạch Tuyết không biết anh có ý gì?

Cô cho diễn xuất của mình rất tốt, chẳng lẽ còn bị anh nhìn thấu?

Kỳ thật, bắt đầu Lang Vương đúng là bị Bạch Tuyết lừa, thật sự cho rằng cô không tiếp thụ được chuyện anh có những người phụ nữ khác, còn có con trai, cho nên mới mất khống chế như thế, nổi giận như vậy, thương tâm như vậy!

Cô hết lên nói anh lừa cô!

Kỳ thật, anh hoàn toàn tin tưởng cô, bởi vì anh thật sự lừa cô, cho nên anh tiếp nhận những lời gào thét kia.

Chỉ là, khi anh bước vào cửa, anh liền đoán được Ức Ức xảy ra chuyện rồi !

Nếu không, thằng nhóc này sẽ không an tĩnh ghé vào trong ngực mẹ như thế.

Nếu như Ức Ức xảy ra chuyện, Bạch Tuyết không nói một lời, lại một mực chức trách cứ anh lừa gạt cô, mục đích là muốn chia tay với anh, như

vậy mục đích cô làm như vậy rất rõ ràng, vì Ưc Ưc gặp nguy hiểm, hoặc là bị người uy hiếp?

Kỹ thuật diễn của Bạch Tuyết có lẽ có thể giấu diếm được người khác, nhưng, muốn hoàn toàn lừa anh, có chút khó!

Cô đã bỏ công diễn như vậy, anh cũng không thể để cô chơi một mình!

Nhìn cô nước mắt nước mũi, anh quả thực đau lòng, quả thực sốt ruột.

Bạch Tuyết chui vào trong ngực Lang Vương, ôm ấp của người đàn ông này, mãi mãi để cô không còn cảm giác nguy hiểm, đây chính là chỗ dựa của cô.

"Người phụ nữ kia muốn giết Ưc Ưc, anh mang cô ta đi nơi nào rồi?" Bạch Tuyết nước mắt đầy mặt, ngẩng đầu lên hỏi.

Lang Vương khẽ giật mình, ánh mắt cô hoàn toàn không bắt lực như vừa rồi, cô giống như bị chạm đến vết sẹo.

Lang Vương không nói được gì!

Bạch Tuyết khòe mắt lại lần nữa chảy ra nước mắt, mặn mặn, khổ khổ!

Chẳng lẽ người đàn ông này không nổi với người phụ nữ kia?

"Bọn họ ở đâu?" Bạch Tuyết gầm nhẹ lần nữa, Hai người kia thật sự cho rằng Bạch Tuyết cô dễ bắt nạt sao?

Vừa rồi cô vì suy nghĩ tính mạng con trai, mới bị ép khuất phục!

Bọn họ muốn thương tổn con của cô, sao cô có thể cứ coi xong!

Tình thương của mẹ là vĩ đại.

Tình thương của mẹ là cường đại.

Tình thương của Bạch Tuyết đã bạo phát.

Bảo vệ con trai, trút giận cho con trai, nếu không về sau người phụ nữ kia còn tới ám bọn họ.

Lang Vương nhìn thay đổi rất lớn của Bạch Tuyết, không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng cô gái nhỏ cũng ra tay. .

"Lãnh Dạ, có phải anh muốn bảo vệ người phụ nữ kia và con trai hay không? Anh nói đi? Có phải anh muốn che chở cái người phụ nữ đáng giận kia hay không?" Nghĩ đến người phụ nữ kia, ghen tuông Bạch Tuyết bộc phát, còn việc con trai bị hạ độc, chuyện này không thể cứ cho qua như vậy, nếu như anh còn muốn làm người đàn ông của cô, thì phải xả giận thay con trai.

Nếu không, cô sẽ thật sự không cần người đàn ông này nữa!

"Anh đã nói, người phụ nữ kia chỉ là quá khứ của anh." Lang Vương lạnh giọng nói.

"Vậy thì tốt, hiện tại anh liền bắt người phụ nữ và đứa bé kia trở lại, em muốn hỏi một chút, tại sao phải hại con trai em? Cô ta cũng có con trai, sao cô ta có thể nhẫn tâm hạ độc con trai của em như vậy! Cô ta dựa vào cái gì?" Bạch Tuyết phẫn hận gầm nhẹ.

Lang Vương nghe được Ưc Ưc xém bị độc hại, đen mặt.

"Lãnh Tịnh, mang bọn họ vào." Lang Vương lạnh lùng hô một tiếng ra cửa.

Bạch Tuyết sững sờ.

Chỉ thấy Lãnh Tịnh đem yêu nữ và con trai của họ vào.

"Cha, mẹ oan uổng. Là người phụ nữ này bảo cha là của cô ta, là cô ta kêu Ưc Ưc giết con! Mẹ chỉ vì bảo vệ con, mới có thể xuống tay với Ưc Ưc!"

Con trai trưởng Lang Vương biện hộ cho mẹ nó.

"Nhỏ như vậy đã học được nói dối! Lãnh Tịnh dẫn nó đi, đưa nó đến chỗ cần đến, không có mệnh lệnh của tôi không cho phép thả nó ra

Lang Vương nhú mày, nhin đau nói ra. Kỳ thật, đứa này cũng là con của anh, sao anh lại không đau lòng, nhưng tâm địa đứa nhỏ này âm tàn như thế, mọi chuyện anh đã biết, mà đứa con trai này còn không biết hối cải!

Yêu nữ vẫn nhìn sự tình phát triển, nhìn thấy con trai cũng không giữ được, quả thực luống cuống.

Trong lòng cũng gấp gáp, hốc mắt đỏ lên, nhất thời thành vòi nước, trong nháy mắt nước mắt giống như nước máy chảy ra.

"Vương, sao ngài có thể ác như vậy, nó là con của ngài, con ruột của ngài, tại sao ngài có thể nhẫn tâm như vậy! Nếu như mẹ ở đây, bà sẽ rất đau lòng, đây là đứa cháu mẹ yêu thương nhất."

"Im miệng ——" yêu nữ nhắc tới mẹ Lang Vương, đây là đau nhức của anh!

Lang Vương lập tức như một đầu rồng rống lên, người phụ nữ này đập trúng bả mìn của anh, mẹ phản bội, khiến anh vĩnh viễn không có cách nào tiếp nhận, cuộc đời anh thương tâm nhất, là sau khi mẹ rời khỏi anh, phản bội anh!

"Vương, tôi sinh con dưỡng cái cho ngài, chẳng lẽ ngài đã quên sao? Tôi đã ở bên ngài bao nhiêu ngày đêm, chẳng lẽ ngài đã quên sao?" Người phụ nữ thương tâm gào thét.

Bạch Tuyết nghe được lời cô ta, nắm chặt tay, nước mắt im ắng rơi xuống.

Bạch Tuyết đi tới bên Lang Vương, nhắc chân, hung hăng đạp anh.

"Sao anh có thể như vậy? Sao anh có thể như vậy?" Bạch Tuyết gầm thét lần nữa, Lang Vương luống cuống, lần này cô gái nhỏ không phải diễn kịch, lần này là đùa thật.

Đang lúc rối loạn.

"Sao anh có thể như vậy? Sao anh có thể muốn loại phụ nữ hèn hạ như vậy? Em xem thường anh!" Bạch Tuyết gầm thét.

Lang Vương mới vừa bị Bạch Tuyết đạp một cái, còn không có tỉnh táo lại, vốn cho rằng sự tình lần này phiền toái, nhất định cô sẽ không tha thứ cho anh, xem ra tình hình không phải như thế?

"Sao cô dám đánh Đại Vương?" Yêu nữ khiếp sợ nhìn Bạch Tuyết.

"Vì sao không dám? Anh ấy? Kỳ thật, tôi đã sớm biết anh ấy là ai? Anh ấy là Lang Vương, Lang Vương cũng là Lãnh Dạ. Nhưng nếu Lang Vương là Lãnh Dạ. Lãnh Dạ là đàn ông của tôi, nếu như đàn ông của tôi, đàn ông của tôi làm sai, đương nhiên tôi phải giáo huấn anh ấy." Bạch Tuyết đẩy Ưc Ưc vào trong ngực Lang Vương.

Còn có khí thế nói một câu : "Nhận lấy con của anh." Câu này mang theo giọng ra lệnh, khiến Lang Vương rất ngạc nhiên, trong lòng vui vẻ.

Thì ra cô đã sớm...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Diên Cuồng Phản Kích (1)

Câu nói của Bạch Tuyết: Nhận lấy con của anh.

Trong câu nói mang theo giọng ra lệnh, khiến trong lòng Lãnh Tịnh cảm thán. Dám đáp Lang Vương, lại còn dám răn dạy gào thét với Lang Vương, hơn nữa còn không kiêng nể gì cả, lại còn rất tự nhiên, là một bà cô nhỏ khiến mọi người sợ hãi! Ngay cả trong mắt yêu nữ cũng hiện lên một tia kinh ngạc? Dù sao mấy trăm năm qua, uy danh của Lang Vương cô ta cũng hiểu rõ nhất, ai dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện với Lang Vương chứ, đó chính là muốn tìm cái chết! Càng không cần phải nói là dùng chân đạp Lang Vương, cái này coi như là đã sống đủ rồi!

“Con đàn bà kia, cô lại dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với Đại Vương, đây chính là tội chết!” Yêu nữ dùng tư thế của nữ chủ nhân giận dữ hét, cô ta nhớ rõ, chỉ cần người nào dám mạo phạm Lang Vương cũng sẽ không có kết cục tốt. Người phụ nữ này đạp Lang Vương, lại dùng giọng điệu bất kính hét lên với Lang Vương, cô chắc chắn sẽ chết.

Lấy sự hiểu biết về Lang Vương của cô ta, người phụ nữ này nhất định sẽ bị xử tử, hoặc là đưa đến chỗ con trai cô ta, đến lúc đó người phụ nữ này sẽ càng thảm hơn! Nhất định con trai sẽ dạy dỗ lại con tiện nhân này.

Tuy con trai đang bị Lang Vương hạ lệnh giam giữ, thế nhưng, chỉ cần cô ta nhanh chóng tìm tới bà nội, con trai sẽ được cứu, bà nội yêu nhất là

những đứa cháu của mình, bà nhất định sẽ không cho phép cháu trai ruột bị giam lại như vậy.

Cho nên con trai bị Lãnh Tịnh khống chế, cô ta lại không hề lo lắng, đây chỉ là tạm thời, bởi vậy cô ta mới bình tĩnh như vậy.

Nhưng không biết rằng, bây giờ thứ duy nhất cô ta trông cậy vào đã là bọt nước, hiện tại mẹ của Lang Vương là điều tối kỵ, mẹ của Lang Vương phản bội Lang Vương, làm sao Lang Vương có thể tha thứ cho bà được.

“Yêu nữ, câm miệng...” Bây giờ tức giận trong bụng Bạch Tuyết còn chưa trút hết, yêu nữ này còn không thức thời mà ngoan ngoãn lại, lại còn ở đây làm mưa làm gió, đúng là tìm đường chết!

Nghĩ đến vừa rồi Ưc Ưc gặp nguy hiểm, trong lòng Bạch Tuyết sao có thể dễ chịu! Tất cả đều do yêu nữ này.

“Cô mới là người phải thấp nhang cầu nguyện mình không có chuyện gì mới đúng...” Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn yêu nữ, mạnh mẽ quát.

Tốt lắm, người đàn bà phách lối!

Yêu nữ phát sợ!

Trước mặt Lang Vương, từ trước đến nay những người phụ nữ như cô ta luôn phục tùng, đây đã là tập quán suốt mấy trăm năm qua.

Nhưng mà, người phụ nữ này...

Quá đáng sợ, hoàn toàn vượt qua dự liệu của cô ta, nhìn Bạch Tuyết nhỏ nhẹ như vậy mà lại có sức mạnh hung hãn đến thế! Hóa ra, vừa nãy cô khóc lóc sụt sùi nói muốn chia tay với Lang Vương là giả?

Bị lừa rồi!

Uổng phí pháp lực mấy trăm năm của cô ta, vậy mà bị một phàm nhân lừa!

Con đàn bà đáng ghét này!

Chỉ là, vì sao Lang Vương lại để con đàn bà này làm càn?

Yêu nữ chán ghét đánh giá Bạch Tuyết, đồng thời, Bạch Tuyết cũng nhìn chằm chằm cô ta bắt đầu đánh giá. Chỉ là, càng nhìn yêu nữ càng khiến cho người khác cảm thấy chán ghét!

Thở hốn hển quay người, trợn mắt giận dữ nhìn Lang Vương.

“Lãnh Dạ, chuyện anh là Lang Vương, về sau em sẽ tính sổ với anh. Thế nhưng, hôm nay anh khiến em khinh thường, cái loại nữ nhân tâm địa độc ác mà anh cũng muốn, đây quả thực là làm nhục em! Anh nhìn xem người phụ nữ kia từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới đều lộ ra vẻ độc ác, cả bụng toàn ý xấu! Chẳng lẽ đây chính là đồ ăn của anh? Hả?” Bạch Tuyết chỉ vào yêu nữ rồi chất vấn Lang Vương.

Lúc đầu Lang Vương vui mừng khôn xiết, bởi vì cô gái nhỏ đã biết anh là Lang Vương, vậy mà không hề có sóng to gió lớn, xem ra cô không sợ hãi, mà cũng không hề trốn tránh.

Đặc biệt là, dáng vẻ phách lối vừa rồi của cô thể hiện rõ sự ghen tức của một người phụ nữ dành cho người đàn ông của mình, chỉ cần cô còn quan tâm đến anh thì đều là chuyện tốt.

Nếu như một người phụ nữ không thêm để ý đến người đàn ông của mình, vậy thì trong lòng người phụ nữ, người đàn ông kia không hề có địa vị, cho nên Lang Vương mừng thầm.

Vừa rồi cô gái nhỏ đưa con trai cho anh, còn dùng giọng điệu thân mật như vậy để quát, Lang Vương rất là hài lòng.

Tuy câu nói: Nhận lấy con của anh. Trong mắt người ngoài chính là mệnh lệnh, là gào thét.

Thế nhưng, trong mắt Lang Vương, đây lại là tiếng thét rất thân mật, cô gái nhỏ không coi anh như người ngoài mới như vậy. Trong lòng Lang Vương vô cùng mừng rỡ.

Nhìn cô gái nhỏ quay đầu chất vấn, môi mỏng của Lang Vương càng mím chặt, để lộ sự cao ngạo sắc bén, đôi con ngươi thì lại có ánh sáng sâu sắc, khóa chặt lấy Bạch Tuyết.

Cô gái nhỏ nói khinh thường anh, ở yêu giới chẳng lẽ anh lại không xử lý được những người phụ nữ kia sao? Lại để cho cô gái nhỏ phách lối chất vấn trước mặt anh như vậy!

Bạch Tuyết trừng mắt nhìn Lang Vương, lại quay người nhìn về phía yêu nữ.

“Tuy là người phụ nữ của Lang Vương, cô cũng không thể lên mặt như vậy, nhưng, cho dù có phải cô đã đi theo Lang Vương nhiều năm hay không? Thì không có công lao cũng có khổ lao!” Bạch Tuyết nói chuyện đồng thời quay đầu trợn mắt giận dữ nhìn Lang Vương, nghĩ đến đây là người phụ nữ của Lang Vương, nghĩ đến con của bọn họ là cô lại nghĩ tới vô số lần trên giường của hai người, trong lòng Bạch Tuyết liền không chịu được!

Hận không thể hét lên, lớn tiếng nói: Lãnh Dạ anh là đồ khốn nạn, tại sao anh cần phải có nhiều phụ nữ như vậy!

Bạch Tuyết biết nếu Lãnh Dạ là Lang Vương, cũng đã nghĩ đến Lang Vương có rất nhiều phụ nữ, có lần linh hồn xuyên thẳng đến tương lai, cô cũng đã biết ở Yêu giới Lang Vương có rất nhiều yêu phi.

Cho nên lúc nói câu này, cô trợn mắt giận dữ nhìn Lang Vương, ý tứ trong đôi mắt, đương nhiên Lang Vương hiểu, thế nhưng, đây đã là sự thật không cách nào có thể thay đổi.

Mặc dù anh và Mẫu Đơn tiên tử yêu nhau là do trời định, thế nhưng, anh cũng không thể vì một mình Mẫu Đơn tiên tử mà thủ tiết được, có đúng không?

Anh là đàn ông, cần phải phát dục.

Anh là Lang Vương, cần người nối dõi tông đường.

Anh không phải hòa thượng, anh không có cách nào không ăn thịt được!

Thế nhưng, từ khi có Bạch Tuyết, anh thề, anh không đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài nữa, bao gồm cả những phi tần ở bên trong, anh cũng không hôn hít quá thân mật.

Trước kia lúc ở với Bạch Tuyết, anh cố gắng kiềm chế dục vọng của bản thân, sợ cô không chịu nổi dục vọng to lớn của anh, mỗi lần đều chỉ chơi đến no một nửa, rồi gượng ép bản thân phải kết thúc. Mặc dù là thế, anh đều không chạm đến những người phụ nữ khác! Thậm chí có đôi khi không thể nhìn được, anh đều tự lấy tay giải quyết mà không hề đi tìm những người phụ nữ ở bên ngoài.

Những người phụ nữ trước kia đều là quá khứ, không có cách nào thay đổi!

Thế nhưng, chuyện sau này anh có thể làm chủ, kiếp này anh chỉ cần cô, chỉ cần Bạch Tuyết là người phụ nữ của anh.

Bạch Tuyết thấy trên mặt Lang Vương đầy biểu hiện phức tạp, quay đầu lại lần nữa nhìn về phía yêu nữ, mắt nhìn, nét mặt biểu hiện một nụ cười

nhàn nhạt, chậm rãi tới gần yêu nữ, để lộ vẻ xinh đẹp, trên gương mặt đẹp đẽ đã không còn sự tức giận.

Đồng tử Lang Vương hơi co lại, con người rũ xuống một nửa, bộ dáng vừa giống thờ dài bất đắc dĩ, lại giống như đầy phiền não trong lòng!

Yêu nữ nhìn chăm chăm Bạch Tuyết dò xét, con đàn bà này có ý gì? Vừa rồi còn vô cùng tức giận, lúc này giống như cam chịu số phận, dường như là thông cảm cho cô ta giúp đỡ Lang Vương lâu như vậy, giống như cô nói không có công lao cũng có khổ lao.

Nhìn bộ dáng bây giờ với khí thế lúc này thật là một trời một vực, cô ta cho là Bạch Tuyết đã mềm lòng. Nhưng, cô ta đã sai, cô ta hoàn toàn không hiểu rõ Bạch Tuyết.

Vừa rồi thiếu chút nữa là cô ta giết Ưc Ưc, Ưc Ưc chính là đứa con Bạch Tuyết yêu quý nhất, sao Bạch Tuyết có thể dễ yên được!

“Dù thế nào tôi cũng hầu hạ Đại Vương sớm hơn, cũng coi như là chị của cô đi?” Yêu nữ thử nói, cô ta còn chưa biết trong lòng Bạch Tuyết nghĩ như thế nào, cô cũng nhìn ra Lang Vương để ý đến người phụ nữ trần gian này, yêu quái tốt thì không chịu thiệt thòi trước mắt, cứ nhìn trước đã!

Chỉ là, cô ta tuyệt đối không ngờ rằng!

“Chị?” Bạch Tuyết vẫn đang cười, chỉ là nụ cười này có ý tứ rất khác.

“Ừm.” Yêu nữ ra vẻ rộng lượng lên tiếng trả lời.

“Cô còn chưa xứng - sao tôi có thể có loại chị như cô chứ? Vừa rồi thiếu chút nữa là cô giết con tôi, sao tôi có thể quên được?” Trong nháy mắt nụ cười của Bạch Tuyết biến mất, ngay sau đó chính là ánh nhìn lạnh lẽo u ám.

Như thế vẫn chưa đủ.

“Bốp!”

Sau đó, với tốc độ ánh sáng, chỉ thấy Bạch Tuyết giơ tay lên, một bàn tay đánh xuống, cái tát vang dội rơi xuống mặt yêu nữ. “Bốp” một tiếng vang lên.

Lúc cái tát rơi xuống, ánh mắt Lang Vương sáng lên, sự lạnh lùng trên mặt cũng tan dần, theo đó là tình cảm ấm áp, cô gái nhỏ nổi giận, cuối cùng cô gái nhỏ cũng nổi giận, rõ ràng là để ý đến anh, một trận ấm áp xông lên đầu.

Người phụ nữ của Lang Vương, thì phải dứt khoát.

Đây mới là khí thế của sói mẹ.

Bọn họ còn phải đối mặt với tương lai, huống hồ là hiện tại...

Nếu Bạch Tuyết không mạnh mẽ thì sao có thể đối mặt với những chuyện sắp xảy ra trong tương lai.

Yêu nữ quả nhiên là yêu nữ, gặp nguy hiểm cũng không loạn, bị Bạch Tuyết tát cho một cái, mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm Bạch Tuyết, trong mắt hung ác không cần nói cũng biết.

“Tiện nhân, đừng có quá đáng, hôm nay tôi nể mặt Lang Vương mới không tính toán với cô, cô đánh tôi, chuyện hôm nay coi như hòa nhau.” Yêu nữ lạnh lùng nói.

Ai ngờ!

“Hòa nhau? Đừng hòng, Lang Vương là Lang Vương, tôi là tôi, hiện tại tôi là đang ra mặt cho con trai, cô không cần giữ mặt mũi cho Lang Vương, mặt mũi của anh ấy ở chỗ tôi không đáng tiền...” Bạch Tuyết hét lên giận dữ.

Bạch Tuyết khiến Lang Vương nhú mào, cô gái nhỏ quá phách lối, một chút mặt mũi cũng không chừa lại cho anh! Lừa cô là anh sai, thế nhưng cũng phải cho anh một cơ hội để giải thích chứ, chẳng lẽ chỉ bởi vì anh lừa cô, nên liền trực tiếp phải chịu phạt!

Quá độc ác mà!

“Đại Vương, ngài nhìn xem, cô ta thật sự xứng đáng để ngài yêu thương như thế sao?” Yêu nữ tỏ vẻ oan ức nói.

Không thể phủ nhận, Lang Vương quan tâm Bạch Tuyết, những người có mắt đều nhìn ra.

“Cô rất không lễ phép có biết hay không? Ở thế giới của chúng tôi, người khác còn chưa nói hết, cô lại cướp lời của người ta như vậy là rất quá đáng!” Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

“Đừng quên tôi không thuộc về nơi này, đừng có mang quy củ ở đây ra để bắt ép tôi!” Yêu nữ phản bác.

“Tôi có xứng để được Lang Vương yêu hay không thì chưa nói, nhưng mặt mũi Lang Vương không phải là thứ dùng để bán! Cho nên tôi không cần mặt mũi của anh ấy, tôi chỉ muốn đòi lại công bằng về cho con trai. Nhân tiện nói cho cô biết, hành vi mà cô vừa làm đối với con trai tôi, ở chỗ chúng tôi sẽ bị xử bắn, cô có biết xử bắn nghĩa là gì không? Chính là giết cô đó.”

Để về sau người phụ nữ này không còn dám hạ độc cô và con trai, hôm nay Bạch Tuyết nhất định phải hung ác, nếu không, để yêu nữ này biết Bạch Tuyết cô dễ bị ức hiếp, tương lai sẽ còn tìm cơ hội trở lại giết cô.

Cho nên, hôm nay cô nhất định phải ra đòn phủ đầu với cô ta, để về sau cô ta có muốn quay lại hại bọn họ thì còn phải cân nhắc có nên hay không.

Tuy cô là người thường, thế nhưng, ba đứa con của cô cũng không hề dễ bắt nạt!

Lang Vương và Lãnh Tịnh lúc này đều bị Bạch Tuyết làm cho hoảng sợ.

Lúc này Bạch Tuyết rất phách lối ngang ngược, cũng rất hung ác.

Bạch Tuyết dừng một lúc, lại nói thêm.

“Đừng tưởng tôi là người thường mà sẽ sợ cô, không ngại nói cho cô biết, Bạch Tuyết tôi không sợ cô chút nào. Đây là thiên hạ của chúng tôi, cô là người ngoài xâm nhập vào, không nên đánh giá thấp sức mạnh của loài người chúng tôi như vậy. Vừa rồi nếu như không phải cô giở thủ đoạn với con trai tôi, cô cho rằng cô có thể bình yên vô sự ở chỗ này được à? Tuy vóc dáng con tôi nhỏ bé, thế nhưng cũng không hề dễ bị bắt nạt. Nhân tiện nói cho cô biết, tại sao vóc dáng con tôi lại nhỏ thế, bởi vì nó mới sinh ra có mười ba ngày, mười ba ngày cô có biết không, đoán chừng con của cô lúc được mười ba ngày chắc cũng chỉ nằm trên giường đi ị đi tè mà thôi.”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Diên Cuồng Phản Kích (2)

“Cô nhìn lại con tôi xem, nó chính là sự kiêu ngạo của tôi, vừa ra đời nó đã đòi uống canh gà hầm, xin hỏi, con của cô có thể hay không?” Bạch Tuyết ngang ngược, cũng rất tự hào nói, đây là lần đầu tiên cô nói ra niềm tự hào của mình, bởi vì bọn nhỏ rất đặc biệt, cô luôn che giấu tất cả những thứ này, luôn làm bộ không nhìn thấy gì hết.

Thế nhưng, sâu trong tâm, cô luôn tự hào vì con của mình, luôn kiêu ngạo vì bọn nhỏ.

Rốt cuộc Ưc Ưc cũng biết địa vị của các cậu trong lòng mẹ, cho tới nay mẹ đều bận bịu công việc, hoặc là đùa giỡn, đây cũng là lần đầu tiên nói những lời này.

Mũi chua xót, quay đầu ôm lấy đầu Lang Vương, một giọt lệ cảm động rơi xuống, hóa ra đây chính là tình thân, đây chính là tình thương của mẹ.

Yêu nữ khiếp sợ!

Rất khiếp sợ!

Cô ta không nghĩ rằng cái đứa bé trai nhỏ bé kia mới chỉ sinh ra có mười ba ngày!

Cho dù cô ta là yêu, con trai của cô ta và Lang Vương vẫn phải lớn lên từ từ, mặc dù so với người phàm thì nhanh hơn rất nhiều, thế nhưng, cô ta

không nghĩ đến con trai của người phụ nữ này và Lang Vương vừa mới ra đời đã đòi ăn canh gà.

Lại một lần nữa chăm chú đánh giá Ưc Ưc, thế mà nó mới chỉ có mười ba ngày, khó trách nó lại thấp bé như vậy.

Không chỉ yêu nữ khiếp sợ, còn có Lãnh Tịnh và một đứa con trai khác của Lang Vương đang ngồi xổm trên mặt đất cũng như vậy.

“Nhìn nét mặt của cô liền biết con của cô không mạnh như con của tôi, cho nên mới nói, đừng trông mặt mà bắt hình dong, vừa này cô còn khinh thường con trai tôi đó. Thực ra, con trai tôi còn mạnh hơn ngàn vạn lần so với con trai của cô.”

Bạch Tuyết, đối với Lang Vương mà nói, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: Thoải mái. Đây là những lời đánh giá của Lang Vương dành cho Bạch Tuyết.

Những người phụ nữ ở Yêu giới anh đều không thích, nhưng những trưởng lão ở Yêu giới lại hạ cho anh một quy củ, nhất định phải cưới phi tử, nhất định phải nối dõi tông đường, cho nên anh mới có nhiều phi tử như vậy, tất cả đều do quy củ của tông.

Nhìn thấy cô gái nhỏ cuối cùng đã trưởng thành, cả người anh đều thư thái, nhiều lúc, anh đều lảng lạng đứng ở một bên nhìn cô gái nhỏ, giống như lúc này, anh không nói một lời, chính là để tôi luyện cô, hi vọng cô ở giữa bùn mà vẫn có thể trưởng thành, hi vọng cô khiến mình trở nên kiên cường hơn.

Bất cứ chuyện gì cũng đều có hai mặt đối lập, có lúc trong nghịch cảnh lại tìm ra được một con đường sống, loại người giống như Lang Vương, sự việc có thảm hại đến đâu anh vẫn đều có thể lợi dụng được, từ đó đạt được kết quả mà anh mong muốn, kết quả mà anh muốn cũng là khiến Bạch Tuyết càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Cho nên anh hoàn toàn không

nhúng tay vào những chuyện này, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn cô gái nhỏ giãy dụa ở trong bùn, sau đó, đứng thẳng dậy.

“Tôi đánh cô một bạt tai là để cảnh cáo cô, về sau cách xa con trai tôi ra một chút. Nếu không, tôi không dám chắc nó có thể tốt bụng giống như tôi không, để cô còn sống mà trở về thế giới của mình.” Bạch Tuyết hiểu rất rõ Ước Ước, một miếng thịt trên người mình rơi xuống, sao cô có thể không biết trong lòng Ước Ước nghĩ cái gì? Bây giờ Ước Ước chưa nổi giận, không có nghĩa là trong tương lai nó sẽ không dạy dỗ người phụ nữ này, thậm chí sẽ giết cô ta!

Cho nên hôm nay cô ra mặt dạy dỗ người phụ nữ này, cũng hi vọng là Ước Ước sẽ hiểu, mọi chuyện còn có mẹ, bọn chúng vẫn còn là trẻ con, vẫn nên ngoan ngoãn trưởng thành mới là quan trọng nhất.

Đương nhiên Ước Ước cũng đã nhìn ra ý tứ của mẹ, mẹ đã xử lý chuyện này, tất nhiên cậu sẽ tôn trọng quyết định của mẹ.

Lời nói cuối cùng của Bạch Tuyết khiến Lang Vương phải sửng sờ.

Cách giải quyết của Bạch Tuyết, Lang Vương rất thích. Đầu tiên là cảnh cáo cô không dễ trêu vào. Thứ hai thuận tiện dạy dỗ Ước Ước mọi chuyện còn có gia đình, có mẹ bảo vệ bọn chúng.

Ý tứ trong lời nói của Bạch Tuyết cũng rất rõ ràng, vừa mới nói con cô là sự tự hào của cô, tất nhiên sẽ không chỉ để trang trí, chỉ cần có lúc cô không xử lý được, đương nhiên sẽ kéo sự tự hào đó ra ngoài để xử lý hộ.

Một câu hai ý.

Yêu nữ che khuôn mặt bị Bạch Tuyết đánh đến phát nóng.

“Dù thế nào thì tôi cũng là người phụ nữ của Đại Vương, con trai tôi cũng là con trai của Đại Vương. Sống chết của tôi cũng không phải do cô

quyết định!” Yêu nữ giận dữ nói.

Cô ta không nói lời nào còn đỡ, Bạch Tuyết đã định chỉ như vậy rồi quên đi!

Ai ngờ, cô ta lại không biết sống chết nói một câu như vậy, một lần nữa kích thích Bạch Tuyết.

Nhìn về phía đứa con trai kia của Lang Vương, liền biết Lang Vương cùng yêu nữ này đã từng chung giường, cô lại nổi máu ghen tỵ!

“Sống chết của cô tôi không có quyền quyết định, thế nhưng, tại sao sống chết của con trai tôi cô lại có quyền quyết định? Cô vừa hạ độc với con trai tôi, đừng tưởng rằng tôi thật sự dễ bắt nạt.” Bạch Tuyết tức giận quát, đây là người phụ nữ mà Lang Vương từng ngủ cùng, từ trong tâm Bạch Tuyết đã cảm thấy chán ghét, huống hồ cô ta còn hại con trai cô!

Không thể tha thứ!

Giọng nói của cô cũng cứng rắn theo.

“Không biết lúc trước chúng ta đúng hay sai? Nhưng tôi chắc không nợ cô cái gì nhỉ? Vậy thì cô dựa vào đâu mà hại con trai tôi? Cô dùng thủ đoạn hèn hạ hạ độc vào bánh ngọt, cô có nghĩ rằng cô sẽ giết chết nó hay không?

Cô cũng có con trai, cô có suy nghĩ nếu như người khác cũng hại con của cô như thế, cô sẽ như thế nào không?

Cô cũng là mẹ, vậy mà cô có thể nhẫn tâm ra tay độc ác như vậy với con trai của người khác.

Con trai tôi nhỏ như vậy, nó chọc giận cô cái gì? Cô lại muốn hại nó. Người có lỗi với các cô đang đứng ở kia kìa, tại sao các cô lại không đi tìm

anh ta tính số? Tại sao lại muốn ra tay với con trai tôi, con trai tôi không có lỗi với các người, càng đừng tưởng rằng chúng tôi dễ bắt nạt.”

Bạch Tuyết hét lên giận dữ, đưa tay chỉ về phía Lang Vương, nói với yêu nữ là Lang Vương có lỗi với bọn họ.

Khuôn mặt yêu nữ bị dọa đến trắng bệch, cô ta không nghĩ rằng vậy mà Bạch Tuyết có thể chuyển đến Lang Vương, hơn nữa còn đẩy hết tất cả lỗi sai cho Lang Vương.

Cho dù là Lang Vương vứt bỏ bọn họ, bọn họ cũng không dám nói nửa câu oán trách.

Từng tiếng chất vấn quá mức sắc bén, khiến cho mặt yêu nữ biến sắc, tuyệt đối không ngờ rằng người phụ nữ này lại bùng nổ mạnh mẽ như vậy.

“Cô, cô hiểu lầm rồi, tôi là nhất thời hồ đồ, nói thế nào thì chúng ta cũng là người phụ nữ của Đại Vương, là người một nhà có đúng không?” Yêu nữ không biết sống chết nói.

Lãnh Tịnh nhú mày, Lang Vương nhú mày, người phụ nữ này là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chuyện cho tới bây giờ ai cũng nhìn ra, sở dĩ Bạch Tuyết bùng nổ mạnh mẽ như vậy cũng không hoàn toàn là bởi vì Ưc Ưc bị hạ độc, còn có một nguyên nhân nữa là Bạch Tuyết không thể nào tiếp nhận được người phụ nữ này và Lang Vương từng có quan hệ gần bó, cô là đang ăn dấm, phụ nữ khi ghen rất khủng bố, giống như Bạch Tuyết bây giờ vậy.

Trước kia cô gái nhỏ dịu dàng, giờ lại biến thành một người phụ nữ sắc bén như vậy!

“Câm miệng! Ai là người một nhà với cô, ai có chung người đàn ông với cô? Tôi với cô không có nửa xu quan hệ, hơn nữa, xin đừng lôi kéo quan hệ lung tung, điều này khiến tôi rất phản cảm! Tôi không quan tâm trước kia cô với Lãnh Dạ có quan hệ như thế nào, tóm lại về sau, nếu anh ấy dám

vượt quá giới hạn một lần nữa, cùng người khác lên giường một lần nữa, tôi liền đá anh ấy, vĩnh viễn không cho anh ấy đụng vào tôi, loại đàn ông bắt cá hai tay Bạch Tuyết tôi không thèm!” Bạch Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác, hung dữ nhìn Lang Vương.

“Lãnh Dạ, em không quan tâm anh là Lang Vương, hay là Lãnh Dạ. Tóm lại, về sau nếu như anh còn muốn làm người đàn ông của em, còn muốn làm cha của Ưc Ưc, anh liền biết thân biết phận cho em, nếu không, em sẽ làm gì hẳn là anh cũng biết.” Bạch Tuyết nghiêm khắc uy hiếp.

Lang Vương cười khổ, cũng may, hôm nay ở đây không có nhiều người, nếu không cũng sớm mất hết mặt mũi rồi!

Lãnh Tĩnh đồng cảm nhìn Lang Vương, lau mồ hôi.

Yêu nữ chấn đông!

Bao nhiêu người phụ nữ đều cầu mong Lang Vương thu nhận mình, bao nhiêu người phụ nữ dù chỉ đạt được một lần nuông chiều của Lang Vương cũng can tâm tình nguyện. Thế nhưng, Bạch Tuyết vậy mà uy hiếp Lang Vương, còn tuyên bố muốn đá Lang Vương!

Quá mạnh mẽ!

Người phụ nữ này quá mạnh mẽ!

Lãnh Tĩnh không nghĩ rằng Bạch Tuyết sẽ có lúc như vậy, vậy mà cô lại có thể hung hăng, còn dứt khoát, có lực công kích thế này.

Trong lòng Bạch Tuyết đầy lửa giận, quay người đi về phía Lang Vương, ôm lấy Ưc Ưc từ trong ngực anh, trực tiếp đi ra ngoài.

“Lãnh Tĩnh, đưa tôi về.” Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

“Không cần đến Lãnh Tịnh, anh đưa em về.” Lang Vương theo sát bên cạnh. Lúc này cô gái nhỏ khiến anh yêu đến mức muốn ngừng mà không được.

“Cách xa em ra một chút, giải quyết chuyện riêng tư thôi nát của anh cho tốt rồi hãy quay trở lại tìm em!” Bạch Tuyết hét lên với Lang Vương, vẻ mặt lạnh lùng không cách nào có thể che được nội tâm đang tức giận.

“Anh đưa em về, rồi quay lại giải quyết.” Nhìn thấy cô gái nhỏ cứ thế rời đi, còn có sắc mặt của Ưc Ưc vẫn không tốt như cũ, Lang Vương làm sao yên tâm được, đưa tay chuẩn bị ôm Bạch Tuyết vào trong ngực.

“Đừng đụng vào em, họ cũng là người phụ nữ và con của anh, muốn động dục thì đi mà tìm cô ta! Em muốn một người đàn ông sạch sẽ, anh thật sự coi em là tiểu tam để nuôi dưỡng à!” Ánh mắt Bạch Tuyết rét lạnh.

“Người phụ nữ kia, em đứng lại đó cho anh!” Lang Vương nổi giận.

Quả nhiên Bạch Tuyết dừng lại, đưa lưng về phía Lang Vương, thân thể hơi run rẩy, người đàn ông này nắm giữ trái tim cô, thế nhưng, anh không chỉ có mình cô là người phụ nữ, điều này khiến cô không thể chịu đựng nổi!

“Về sau không cho phép nói những lời ngu ngốc như vậy, trong lòng em nên hiểu, em và bọn nhỏ có ý nghĩa như thế nào đối với anh? Bọn họ chỉ là quá khứ của anh thôi!” Lang Vương nghiêm khắc nói.

“Em và con trai chờ anh trong xe.” Bạch Tuyết nói lại một câu rồi rời đi.

Bạch Tuyết ôm Ưc Ưc ra ngoài, Lang Vương liếc mắt ra hiệu cho Lãnh Tịnh, Lãnh Tịnh đi theo ra ngoài.

Nhìn thấy Lãnh Tịnh đi ra.

“Các người cũng giống nhau đúng không?” Ý của Bạch Tuyết là anh ta cũng là yêu có đúng không?

Lãnh Tịnh không trả lời, gật gật đầu.

“Ừm, tôi hiểu rồi.”

“Giúp tôi bế Ưc Ưc, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

Lãnh Tịnh nhìn chung quanh, vừa nhìn là biết không có nguy hiểm gì, gật gật đầu, nhận lấy Ưc Ưc.

“Mẹ?” Ưc Ưc lo lắng kêu một tiếng.

“Ưc Ưc, mẹ không có chuyện gì, mẹ sẽ không đi, có một số việc mẹ muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, yên tâm.” Bạch Tuyết cưng chiều sờ đầu Ưc Ưc, đi về một phía.

Gió lạnh thổi vào mặt, lông tơ không khởi dựng đứng, không biết là do tâm lạnh hay do thân thể lạnh, không khởi rùng mình một cái.

Suy nghĩ một chút tất cả mọi chuyện xảy ra từ khi đi theo Lãnh Dạ, đều không thể tượng tượng nổi.

Cuộc sống của cô đã bị cha sắp đặt!

Cho đến khi bỏ học khăng khăng đi theo Lãnh Dạ!

Về sau, thế mà lại mang thai con của Lãnh Dạ!

Điều chấn động chính là, lúc bọn nhỏ ở trong bụng cô đã có thể nói, còn có thể nhìn mọi thứ cách một cái bụng.

Thì ra toàn bộ mọi việc đều bởi vì Lãnh Dạ, Lãnh Dạ là Lang Vương, Lang Vương là Lãnh Dạ!

Điều đáng buồn là, anh ở Yêu giới lại có một đám phụ nữ!

Càng buồn hơn là, cho dù sau khi cô biết Lãnh Dạ là Lang Vương, cô vẫn không có cách nào rời khỏi anh, vẫn yêu anh sâu đậm. Cô cho là cô có thể không so đo với những người phụ nữ kia, thế nhưng, lúc yêu nữ xuất hiện, cô mới biết là cô lại để ý như vậy, lại khó chịu như vậy!

Cô đã không có cách nào tự kiềm chế mình yêu Lang Vương, vậy thì tương lai của cô ắt phải trải qua một trận gió tanh mưa máu, những bộ phim cung đấu ở trên tivi, vậy mà lại xảy ra trên người cô!

Đã như vậy, cô càng phải kiên cường, vì con trai, vì những thứ cô yêu, cô nhất định sẽ không khuất phục.

Ngay tại lúc Bạch Tuyết đang thất thần suy tư xem con đường sau này phải đi như thế nào, một thân hình cao lớn khôi ngô từ phía sau ôm cô vào lòng.

“Đồ ngốc, có phải đã sớm biết anh là ai hay không?”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Thay Đổi Rực Rỡ (1)

Lang Vương ôm Bạch Tuyết vào trong lòng từ phía sau.

Bạch Tuyết mím môi, mặc cho mái tóc dài bị gió thổi lên, tung bay tán loạn.

Cảm thấy được một trận gió lạnh thổi tới, Lang Vương mở áo khoác của mình bọc cô gái nhỏ vào trong lòng.

“Sao lại mặc ít như vậy!” Giọng nói hà khắc, nhưng cũng không nén nổi đau lòng.

“Anh là Lang Vương, vì sao không nói cho em?” Bạch Tuyết nói nhỏ.

“Lúc nào anh cũng muốn nói cho em, nhưng anh lại càng lo sẽ vì thế mà mất em!” Lang Vương đáng thương nói.

“Còn nói em ngốc, không phải anh cũng ngốc nghếch sao!”

“Chỉ có lúc đối mặt với em anh mới trở nên ngốc nghếch, điều này còn không phải bởi vì em lấy mất linh hồn của anh sao!” Lang Vương nói nhỏ bên tai Bạch Tuyết.

“Ai lấy mất linh hồn của anh! Hai chúng ta ai mới là lão yêu tinh chuyên quyến rũ linh hồn người khác!” Bạch Tuyết lườm anh một cái.

“Người phụ nữ này, không cho phép nói bốn vương là lão yêu tinh!”
Lang Vương cắn cắn vành tai Bạch Tuyết uy hiếp.

“Đừng nghịch, nhột lắm.” Bạch Tuyết nũng nịu nói trong ngực Lang Vương, không biết rằng, hiện tại cái lão yêu tinh đang ôm cô đã rất đói khát!

Làm sao mà chịu được sự nũng nịu của cô!

“Nhột sao?” Giọng Lang Vương khàn khàn, trầm thấp hỏi. Thân thể Bạch Tuyết run lên, không biết từ lúc nào người đàn ông này đã thay đổi giọng nói, đây là đặc điểm mỗi khi anh bị kích thích.

“Đừng nghịch nữa, em nói nghiêm túc đó. Dạ, em muốn hỏi anh chuyện này?” Bạch Tuyết xoay người trong lòng Lang Vương, đối mặt với anh, lông mi cong dài chớp chớp, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú Lang Vương.

Lang Vương không chút do dự cắn một cái lên cái miệng nhỏ mồm mĩm của cô.

“Hỏi đi, chuyện gì? Nếu biết thì anh nhất định sẽ nói, không hề giấu diếm.” Lang Vương cương chiều nhìn cô gái nhỏ.

“Anh là Lang Vương đúng không?” Hai tay Bạch Tuyết vẫn đặt trên hông của Lang Vương, bởi vì Lang Vương rất cao, cho nên đôi tay nhỏ của Bạch Tuyết chỉ có thể ôm lấy phần hông của Lang Vương.

“Ừ, anh là Lang Vương.” Lang Vương ngoan ngoãn trả lời, dịu dàng ôm thân hình nhỏ bé của cô.

“Hi hi... Vậy thì, năm nay anh bao nhiêu tuổi?” Bạch Tuyết cười ha ha.

Lang Vương hạnh phúc nhìn cô gái nhỏ.

“Khụ khụ! Em thật sự muốn biết?” Lang Vương nghi ngờ nhìn cô.

Bạch Tuyết cúi đầu, do dự một chút lại ngẩng đầu, hai tay vẫn ôm lấy hông Lang Vương, dứt khoát dán mặt vào Lang Vương, ôm rất chặt, đầu tựa trước ngực anh.

“Anh không muốn nói thì thôi! Vừa nãy còn nói biết điều gì thì sẽ nói hết, không giấu diếm! Sợ rằng Lang Vương lại lừa dối rồi!” Bạch Tuyết rúc vào trong ngực Lang Vương, uất ức nói.

“Nói cho em biết, anh thấy không sao cả. Chẳng qua không cho phép em gọi anh là lão yêu tinh.” Lang Vương ôm thật chặt thân thể mềm nhũn của Bạch Tuyết, cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc cô, rất thơm.

“Hì hì... Em sẽ không gọi đâu, nếu anh muốn là người đàn ông của em, thì phải thành thật, làm gì có người phụ nữ nào không biết người đàn ông của mình bao nhiêu tuổi chứ, không thể nào nói nổi nữa mà!” Bạch Tuyết vô tội nói.

Không biết rằng, một đôi mắt to đen nhánh nghịch ngợm đang đảo loạn.

“Vậy thì tốt, anh nói cho em biết. Khụ khụ! Anh là Lang Vương tu luyện ngàn năm, nên đã hơn một ngàn tuổi rồi.” Lang Vương cúi đầu trả lời Bạch Tuyết.

Ai ngờ!

Lang Vương nói xong, cô gái nhỏ không có động tĩnh gì, hai mắt khẽ đảo, muốn ngất.

“Người phụ nữ này, anh không muốn nói cho em biết, em lại cứ muốn biết, em xem em...” Lang Vương kéo Bạch Tuyết lại, tránh cho cô bị tuột xuống.

“Ừm!” Bạch Tuyết trầm thấp ừ một tiếng.

“Lòng hiếu kỳ hại chết người!” Lang Vương thấy cô hơi mở to mắt lại mới cúi đầu giáo huấn.

“Trời ơi! Anh già như vậy sao?” Dường như là Bạch Tuyết dựa hết vào người Lang Vương, lúc này hai chân như nhũn ra, đầu vág mắt hoa.

“Láo xược, anh mà già sao? Chẳng lẽ em lo anh không ăn được em sao? Hử?” Một tay Lang Vương nâng cằm Bạch Tuyết lên, xấu xa hỏi.

“Trời đất! Mẹ nó, hơn một ngàn tuổi!” Bạch Tuyết trừng to mắt hỏi.

“Ừm, bốn vương tì em cũng hơn một ngàn năm rồi.” Lang Vương xuất thần nhìn cô gái nhỏ nói khề.

“Cái gì? Chẳng lẽ trên tivi chiếu Bạch nương tử báo ân là có thật? Có phải kiếp trước kiếp trước kiếp trước kiếp trước của em, tóm lại là rất nhiều kiếp trước, em là ân nhân của anh không, cho nên anh mới tìm em lâu như vậy, có phải anh muốn báo ân hay không?” Lúc Lang Vương nói anh hơn một ngàn tuổi, Bạch Tuyết liền giật mình.

Anh còn nói đã tìm cô lâu như vậy, Bạch Tuyết càng giật mình.

Trên tivi chiếu Bạch nương tử tìm đến Hứa Tiên là để báo ân, anh tìm cô chẳng lẽ cũng để báo ân?

“Em xem quá nhiều phim truyền hình rồi đó!” Khóe miệng Lang Vương giật giật, vuốt lên cái mũi nhỏ xinh của Bạch Tuyết nói.

“Này, anh không báo ân thì tìm em làm gì, mấy nghìn năm trước em với anh lại không quen biết! Còn nữa khi đó anh là người hay là sói?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Một ngàn năm trước, anh vẫn là sói, sống một cuộc sống tự do tự tại trên thảo nguyên rộng lớn.”

“Đợi một chút, em nhớ hai năm trước em có ôm về nhà một chú chó rất lớn, về sau em mới biết đó không phải chó, mà là sói, anh có biết hay không?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Đó chính là bốn vương, là ngày đầu tiên của kiếp này anh tới nhân gian. Anh tới vào lúc trời đêm đầy tuyết, lo lắng dọa sợ em, anh đã biến mình thành một con sói có bộ dạng như vậy.” Lang Vương nhớ lại ngày ấy, dường như vẫn rõ ràng như ngày hôm qua.

“Đó là anh, anh biến được nhỏ thế sao. Nếu vậy có phải cái gì anh cũng biến thành được không?” Bạch Tuyết tò mò hỏi, trong mắt hiện lên vẻ mừng thầm, quả nhiên yêu quái rất thần kỳ.

“Chỉ cần không vi phạm đạo trời thì có thể biến một vài thứ.” Lang Vương nhàn nhạt trả lời.

“Quá tốt rồi, hi hi...” Bạch Tuyết mừng thầm.

Lang Vương bất ngờ, không nghĩ rằng cô gái nhỏ chẳng những không sợ, ngược lại lại cảm thấy hứng thú đối với anh, bắt đầu tiến hành nghiên cứu anh.

“Ngốc, cười cái gì?” Lang Vương nhàn nhạt hỏi, đưa tay lên vuốt mái tóc mềm mại của cô.

“Em muốn thấy anh biến hình, anh làm mẫu cho em xem một chút, chẳng qua không phải ở chỗ này, sau khi về nhà nhé. Sau khi về nhà anh phải cho em xem một chút pháp lực của anh, có được không?” Bạch Tuyết cười ngây ngô.

“Được. Nhưng, chỉ có thể làm mẫu một chút.”

“Ừm. Thế còn, hai người ở trong phòng này anh xử lý như thế nào?” Chuyện Bạch Tuyết tò mò nhất vẫn hỏi ra, người đàn ông này xử trí yêu nữ kia như thế nào?

Về mặt dịu dàng lúc đầu của Lang Vương trong nháy mắt liền trở nên sắc bén.

“Người đàn bà kia, đối với anh mà nói không có bất cứ tình cảm gì, lúc trước nạp cô ta làm phi, tất cả đều là các Trưởng lão trong tộc quyết định, đây là quy củ trong gia tộc, càng thu nạp nhiều phụ nữ thì càng có nhiều con nối dõi! Tuyết nhi, mặc kệ trước kia anh có bao nhiêu phụ nữ, nhưng xin em hãy tin anh, cuộc sống về sau của anh chỉ có mình Bạch Tuyết em là người phụ nữ duy nhất.” Lang Vương sắc bén nói, giống như là thề, lại giống như hứa hẹn.

“Nhưng, những người phụ nữ khác thì phải làm sao bây giờ?” Bạch Tuyết thấp giọng hỏi.

“Vốn anh không muốn những người phụ nữ kia, anh chỉ muốn cho các Trưởng lão một câu trả lời, nên mới thu nạp những người đó!” Lang Vương khổ sở nói, thực ra, làm Lang Vương vẫn có một số chuyện không thể tự mình làm chủ.

Về phần những người phụ nữ ở Yêu giới, Bạch Tuyết nghĩ lại liền nhúc nhích.

Chuyện sau này đành phải binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi.

“Còn có một việc anh nhất định phải tuân thủ.” Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, cầm chống lên bộ ngực của Lang Vương, hai tay vẫn ôm thật chặt anh, chớp chớp đôi lông mi thật dài, đáng yêu đến mức không bình thường nhìn anh.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Lang Vương thật hận là không thể giải quyết cô ngay tại chỗ!

Thở dài một tiếng.

“Nói.” Tuy chỉ nói một chữ, nhưng lại để lộ ra âm thanh khàn khàn.

“Hi hi, không cho phép anh biến thành sói hù em, em cũng biết sợ đó.”

Nghe thấy cô gái nhỏ nói vậy, thân thể Lang Vương không khỏi căng cứng, chỉ là rất nhanh lại cười khở một tiếng. Cô sợ hình dáng thật của anh, đây là bình thường. Thế nhưng... Sau này...

Bàn tay thân mật xoa đầu cô, giống như an ủi cô gái nhỏ.

Cảm nhận được sự vuốt ve của anh, cô tự nhiên gục đầu xuống, vùi trong ngực anh, giống như con chim nhỏ rúc dưới cánh của con chim to, vừa an toàn lại ấm áp.

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn khiến trong lòng Lang Vương trào dâng một niềm hạnh phúc, thì ra hạnh phúc cùng cô gái nhỏ là như thế, lúc trước chưa hề có cảm giác này.

“Làm sao anh khiến em sợ được?” Câu nói này mang theo sự phức tạp xoắn xuýt, nhưng, cũng mang theo cưng chiều vô hạn.

“Vì sao lại yêu em?” Đột nhiên Bạch Tuyết cảm nhận được sự cưng chiều của người đàn ông này đối với cô, bởi vì cô biết người đàn ông này là nhân vật như thế nào, những người bên ngoài kia đều sợ anh, hơn nữa lúc này hai tên yêu quái xấu xa kia nhìn thấy anh thì trong nháy mắt đều trở nên rất cung kính, rất nghe lời.

Những chuyện này, đương nhiên cô đều thấy được, anh là một người đàn ông rất nguy hiểm.

Tuy là một người đàn ông nguy hiểm như vậy, nhưng cô luôn không nhịn được mà chất vấn anh, phát cáu với anh. Có lẽ cô biết cho dù cô có tức giận với anh, cho dù người đàn ông này có nguy hiểm như thế nào, thì duy chỉ có cô là anh lại đối xử đặc biệt.

Có lẽ cô cũng bắt được điểm này, cho nên vừa rồi mới hung dữ như vậy, hung hăng dạy dỗ yêu nữ bên trong kia một trận.

Hơn nữa còn tiện thể dạy dỗ người đàn ông này một trận.

Nghĩ đến mình lúc này, Bạch Tuyết lại cười trộm, hóa ra làm một cô gái hung dữ rất dễ nghiện, cực kỳ kích thích.

“Ngốc, cười cái gì? Chẳng lẽ sau khi biết anh là Lang Vương lại càng yêu anh hơn? Hử?” Lang Vương khàn giọng nỉ non.

“Không biết xấu hổ, ai thích anh?”

“Anh yêu em.” Thái độ Lang Vương thay đổi, giọng nói cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt cũng rất khác thường ngày.

Bạch Tuyết giật mình ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp dần dần phủ đầy hơi nước.

“Tại sao lại khóc?” Lang Vương đau lòng nói nhỏ, phụ nữ thật sự làm bằng nước sao? Tại sao luôn dễ dàng rơi lệ như vậy?

“Đều tại anh đó, khiến em...” Bạch Tuyết còn chưa dứt lời liền không chút khách khí lau hết nước mắt trên mặt vào áo sơ mi của Lang Vương.

Sau đó, hít mũi một cái.

“Anh vẫn chưa trả lời vì sao lại tới tìm em?”

“Vì tình yêu vượt qua ngàn năm.” Lang Vương kiên định nói.

Bạch Tuyết không hiểu cho lắm, mê man nhìn khuôn mặt đẹp trai tuấn tú này, anh lại là Lang Vương, nhìn thế nào thì anh vẫn giống người thường, thật sự là thần kỳ.

Trên thế giới này thật sự có yêu quái, còn bị cô gặp được.

Chẳng lẽ cô cũng giống những bộ phim trên tivi, chẳng qua cô thành phiên bản của Hứa Tiên, Lang Vương thành phiên bản của Bạch nương tử. Chẳng nhẽ sau này còn có Pháp Hải xuất hiện sao?

Sau này bọn họ có thể sinh ly tử biệt hay không?

Nghĩ tới đây, mũi liền chua xót, muốn khóc.

“Về sau chúng ta có thể bị tách nhau ra không?” Cô không khỏi hỏi lên suy nghĩ trong đầu.

“Chúng ta đã tách ra một ngàn năm, lần này anh nhất định sẽ bám chặt em, tuyệt đối sẽ không để em rời đi.” Bỗng nhiên Lang Vương nghiêm mặt đứng lên, sâu sắc nhìn cô gái nhỏ trong ngực đang lo lắng về tương lai.

“Anh nói gì em không hiểu, nhưng, em biết anh sẽ không rời khỏi em.” Trong lòng nhanh chóng suy nghĩ về lời nói của Lang Vương, chẳng lẽ thật sự có người giống Pháp Hải chia rẽ bọn cô?

Nếu là như vậy, cô cũng sẽ giống như Hứa Tiên liều chết che chở Lang Vương, quyết không để anh bị người khác cướp mất.

Hai người ôm nhau thật chặt, bỗng nhiên dưới chân có một cái tay nhỏ duỗi ra, ngay sau đó có một đứa bé chen giữa hai chân bọn họ.

Hai người không khỏi cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

“Mẹ...” Ước Ước chua xót gọi, cậu ở một bên nhìn đã lâu, tại sao cha và mẹ mãi chưa xong, trong lòng cậu đầy giấm chua, vậy mà bọn họ lại không

nhìn thấy cậu, tuy vóc dáng của cậu hơi nhỏ một chút, nhưng cũng không thể coi nhẹ sự tồn tại của cậu như vậy có phải không?

Cho nên thật sự là không nhìn được nữa, trực tiếp tới gia nhập với bọn họ.

“Con trai.” Lang Vương đau lòng ôm Ưc Ưc, một tay ôm Ưc Ưc, một tay vẫn ôm lấy Bạch Tuyết.

“Chú Lãnh Tịnh đưa bọn họ đi rồi, bảo con qua đây tìm hai người!” Ưc Ưc mệt mỏi nói.

“Con trai, con trai ngoan của mẹ.” Bạch Tuyết nhón đầu ngón chân, bưng lấy mặt Ưc Ưc, hôn chụt một cái.

Được mẹ hôn một cái, gương mặt Ưc Ưc nhìn mới tốt lên một chút.

“Anh cũng muốn hôn.” Lang Vương chỉ mặt mình đùa giỡn nói.

“Anh miễn đi.” Bạch Tuyết vừa cười vừa nói, một tay dịu dàng ôm Ưc Ưc trong lòng bàn tay, hoàn toàn không để ý tới yêu cầu của Lang Vương.

“Người phụ nữ này, anh nhớ kỹ em rồi, về nhà anh sẽ yêu em thật tốt.” Ám hiệu của Lang Vương khiến mặt Bạch Tuyết đỏ lên, nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ đỏ bừng trong nháy mắt, thân thể Lang Vương không khỏi nóng lên, tay ôm Bạch Tuyết lúc đầu không khỏi hướng xuống một chút, sau đó hung hăng bóp cái mông đang vênh lên. Rồi khàn giọng nói, “Nên về nhà rồi, nơi này lạnh quá, mẹ con cần ấm hơn một chút, làm nóng người. Ưc Ưc, cha và mẹ con phải về nhà để rèn luyện thân thể, con nhìn xem mẹ con gầy thế này cũng là do thiếu luyện tập đó.” Lang Vương cười xấu xa nhìn Bạch Tuyết.

“Chỉ sợ càng luyện tập sẽ càng gầy!” Đương nhiên Bạch Tuyết biết cái gọi là rèn luyện thân thể trong miệng Lang Vương là cái gì, thấp giọng nói.

“Mẹ, sẽ không đâu, Ưc Ưc cũng phải rèn luyện cùng cha mẹ nha.” Nói tới rèn luyện, Ưc Ưc cũng hưng phấn la hét đòi tham gia.

“Ha ha ha... Được! Dạ...” Bạch Tuyết cười ha ha, sau đó gọi một tiếng Dạ rất ngọt.

“Khụ khụ! Ha ha, tốt lắm!” Lãnh Dạ thấy biểu hiện mong chờ của con trai, ánh mắt muốn tham gia của cậu, lúng túng cười một tiếng, miễn cưỡng đồng ý, trong lòng suy nghĩ, xem ra sắp phải biến một màn thỏa mãn ăn thịt thành một màn vận động rồi!

“Yeah - cha vạn tuế.” Ưc Ưc vui vẻ ôm Lang Vương hô lên, trong lòng Lang Vương sôi ruột, con ruột, đây là con ruột của anh.

“Đi, chúng ta về nhà, đầu tiên cha giúp con rèn luyện thân thể, sau đó lại giúp mẹ con rèn luyện thân thể. Mẹ con là phụ nữ, mẹ và chúng ta rèn luyện khác nhau, chúng ta là đàn ông, chúng ta phải rèn luyện bắp tay, có biết không? Mà mẹ con lại thích đẹp, không thích cánh tay có cơ bắp, cho nên cha muốn rèn luyện từ phần eo của mẹ trở xuống khỏe đẹp cân đối.” Lang Vương nói rất nghiêm túc, gương mặt Bạch Tuyết thì lúc trắng lúc đỏ.

Sở dĩ mặt cô trắng đương nhiên là lo lắng người đàn ông này nói chuyện không chú ý, nếu như bị con trai thông minh nghe ra điều gì không thích hợp với thiếu nhi!

Còn đỏ đương nhiên là bởi vì người đàn ông này nói muốn rèn luyện từ phần eo của cô trở xuống, người đàn ông này luôn nói chuyện trần trụi như thế! Chịu thua anh, da mặt cực kỳ dày!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Thay Đổi Rực Rỡ (2)

Nhà họ Bạch.

Niệm Niệm và Thiên Tầm đang ở trong phòng ngủ của chúng nó nói chuyện với cây mẹ.

Bạch Hàn đang ở trong phòng đọc sách nghiên cứu tư liệu, đương nhiên là những tư liệu liên quan đến thần thoại. Kể từ sau khi biết con gái sinh được những đứa trẻ kỳ lạ, mỗi ngày ông đều cầm sách vở nghiên cứu, có đôi khi còn dẫn Thiên Tầm đến phòng đọc sách của ông rồi cầm kính viễn vọng quan sát.

Thiên Tầm rất ranh ma, đương nhiên biết ông đã phát hiện ra chúng nó rất đặc biệt, ra vẻ ngây thơ phối hợp làm việc với ông ngoại, rồi lại làm những động tác kỳ quái, đùa cho Bạch Hàn rất vui vẻ, có ba đứa trẻ này là hạnh phúc lớn nhất của ông khi về già.

Lang Vương kéo Bạch Tuyết đi vào.

Nhìn thấy Khang Cốc nói chuyện với Bạch Lan trong phòng khách, Bạch Tuyết sững sờ, bọn họ quen nhau từ lúc nào?

Thì ra là Khang Cốc đến tìm Bạch Tuyết, cha của anh muốn quay trở lại Mỹ để tổ chức một buổi tiệc cỡ nhỏ trên biển, cho nên Khang Cốc tới mời Bạch Tuyết tham gia.

Khang Cốc không nhìn thấy Bạch Tuyết, trong lòng rất sốt ruột, cho nên không chỉ không đi mà còn ngồi ở chỗ này chờ Bạch Tuyết trở về.

“A Cốc!” Bạch Tuyết ngọt ngào gọi một tiếng, nghe thấy cô gái nhỏ vui vẻ gọi anh như vậy, Lang Vương liền liếc xéo.

“Tuyết nhi, về rồi à.” A Cốc nhìn thấy Bạch Tuyết trở về liền yên tâm.

Hôm nay sau khi gặp Bạch Tuyết ở trong quán cà phê, anh liền cùng Khang Giai đi gặp ba, về sau anh mượn cớ đi vệ sinh để thăm hỏi phục vụ xem Bạch Tuyết rời đi lúc nào?

Về sau mới biết được Bạch Tuyết cùng một người phụ nữ, còn có thêm một thằng nhóc to xác rời đi.

“Ừm, ngồi đi.” Bạch Tuyết vừa nói vừa rót cho Khang Cốc một chén trà.

“Tuyết nhi, anh có thể nói chuyện một mình với em được không?” Khang Cốc nói với Bạch Tuyết.

Lang Vương vừa nghe anh ta gọi Tuyết nhi, trong lòng liền khó chịu, chỉ anh mới có thể gọi Tuyết nhi, tại sao người đàn ông này lại có thể luôn mồm gọi thân mật như thế?

Lang Vương không vui!

Một tay anh đút trong túi quần, một tay tự nhiên khoác lên vai Bạch Tuyết, bộ dáng rất lịch sự, ánh mắt cũng rất bá đạo nhìn Khang Cốc.

“Muốn nói gì thì nói ở đây đi, chỗ này không có người ngoài.” Lang Vương lạnh lùng nói.

Khang Cốc không hề ngạc nhiên với phản ứng của Lãnh Dạ, người đàn ông này rất đáng ghét, điều này anh biết, vừa bá đạo lại kiêu căng, không coi ai ra gì.

Nếu như không phải bởi vì Bạch Tuyết, anh tình nguyện cả đời không liên quan gì đến anh ta, anh không thích tư thế kiêu ngạo kia của Lãnh Dạ!

Khang Cốc không thích Lãnh Dạ, cực kỳ không thích! Thấy anh ta coi nhẹ tự do của Bạch Tuyết, trong lòng anh liền không khỏi bốc hỏa!

Khá lắm!

Anh ta chiếm lấy thân thể Bạch Tuyết, chiếm lấy trái tim Bạch Tuyết, như thế vẫn chưa đủ, còn muốn chiếm nốt quyền được kết bạn của Bạch Tuyết sao?

Ý nghĩ đầu tiên của anh là muốn đánh chết người đàn ông kiêu ngạo này, cho dù anh biết anh không phải đối thủ của người đàn ông bá đạo này, thì anh vẫn rất muốn đánh anh ta.

Thế nhưng, lời nói tiếp theo của Bạch Tuyết khiến những kích động của anh lắng xuống!

“A Cốc, chỗ này không có người ngoài, nói đi, tìm em có chuyện gì?” Giữa Bạch Tuyết và Khang Cốc là trong sạch, điều này không thể nghi ngờ, cô không chột dạ, trong lòng cũng không mờ ám.

Những biểu lộ của Bạch Lan đã được Bạch Tuyết thu hết vào mắt, tư thế của cô ta giống như xem kịch vui, muốn chờ để nhìn thấy chuyện cười của cô.

Hừ! Trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đương nhiên là Bạch Lan đã thấy Lãnh Dạ đang ghen, cô ta nhất định đang hy vọng hai người đàn ông động tay động chân vì cô đây?

Chẳng qua có Bạch Tuyết cô ở đây, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

“Vậy được rồi, mấy ngày nữa cha anh muốn trở về Mỹ, tổ chức một buổi tiệc nhỏ trên biển, anh muốn mời em đi!” Khang Cốc vui vẻ nói.

Bạch Tuyết sững sờ.

Ba A Cốc chính là chồng của mẹ cô.

Quan hệ này rất phức tạp nha!

Mẹ lại muốn đi, khi vừa mới sinh cô xong là đi mất mười tám năm, không hiểu lần này còn có thể đi lâu đến mức nào?

Tạo hóa trêu người, Khang Cốc lớn lên với cô từ nhỏ, tuy cô luôn xem A Cốc như là người bạn tốt nhất, hoặc có thể nói là anh trai. Nhưng, trong lòng A Cốc đối với cô, cô hiểu rất rõ, A Cốc thích cô, đã từ rất lâu rồi!

Mà cô chỉ đơn thuần coi A Cốc là tình bạn có xen lẫn tình thân.

Vậy mà mẹ lại gả cho cha ruột của A Cốc.

Đây có phải là một sự bồi thường hay không?

A Cốc là người tốt, ba của anh nhất định cũng là một người đàn ông tốt, mẹ chắc hẳn rất hạnh phúc.

“Được rồi, ngày mai em nhất định sẽ đi.” Bạch Tuyết đồng ý dứt khoát.

Lông mày Lang Vương nhíu lại, quả nhiên Khang Cốc có trọng lượng trong lòng Tuyết nhi, cô gái ngốc nghếch coi người ta là bạn bè, thế nhưng, cô không biết những người vây xung quanh cô có suy nghĩ gì trong lòng!

Khang Cốc này, Lang Vương rất yên tâm, coi như anh ta là một người đàn ông chân chính, những năm này vẫn yên lặng bảo vệ Bạch Tuyết, chưa bao giờ có hành vi vượt rào, rất đáng mặt đàn ông.

Nhưng, dù biết Khang Cốc rất đàn ông, anh vẫn không thích người phụ nữ của mình bị người khác nhớ nhung, quan tâm, yêu quý.

Còn có điều quan trọng hơn, là Khang Cốc sẽ đi, điều đó có nghĩa là Khang Cảnh Tư cũng tới, lại còn Khang Nghị nữa. Anh không thể không phòng!

“Nếu là tiệc, càng nhiều người sẽ càng náo nhiệt, không biết tôi có thể tới hay không?” Lang Vương hỏi.

Nghe Lang Vương nói muốn đi, mắt Bạch Tuyết sáng lên, đi ra ngoài chơi, đương nhiên là thích mang theo người đàn ông nhà mình đi. Chỉ là, mặt Khang Cốc thoáng cái tối sầm lại!

Tên đàn ông đáng chết!

Tên đàn ông bá đạo!

Tên đàn ông nhỏ mọn!

“Tổng giám đốc Lãnh sẽ không để bụng như vậy chứ? Tôi chỉ đưa Tuyết nhi tham gia một bữa tiệc, chẳng lẽ anh lại không yên lòng sao? Anh đây chính là giam lỏng Tuyết nhi trá hình!” Khang Cốc không khách khí nói.

“Vấn đề là người ta thích bị giam lỏng, anh bận tâm làm gì?” Rốt cuộc Bạch Lan cũng tìm được cơ hội để châm dầu vào lửa, bộ dạng giống như sợ thiên hạ không loạn, giận dữ nói.

“Câm miệng!” Khang Cốc lạnh lùng nói.

“Anh? Anh thực sự không nhìn được người nào có lòng tốt nữa rồi! Có mấy người thích bị giam lỏng, anh quản được sao?” Bạch Lan giận dữ nói, đương nhiên mũi nhọn hướng về phía Bạch Tuyết.

Cô ta hận không thể khiến hai người đàn ông đánh nhau.

“Câm miệng!” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Đây là nhà tôi, chẳng nhẽ tôi không có quyền nói gì sao? Các người hơi quá đáng rồi đó!” Bạch Lan gầm nhẹ.

“Câm miệng - không nói lời nào cũng không ai bảo cô là người câm điếc.” Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, không phải Lãnh Dạ, không phải A Cốc, cũng không phải là Bạch Tuyết, mà là Úc Úc chỉ cao hơn tám mươi centimet.

Bạch Lan muốn sụp đổ!

Tại sao vậy?

Hai người đàn ông bắt nạt cô còn chưa tính, thế mà tiểu quỷ nhỏ như vậy cũng bắt nạt cô, có còn để cho cô sống hay không đây?

Bạch Lan còn chưa kịp nổi giận, Khang Cốc lại nói.

“Tuyệt nhi, ngày mai em nhất định phải tới, người khác thì không cần đi!” Khang Cốc không chút lưu tình nói.

Khang Cốc có vẻ hơi sốt ruột nhìn Bạch Tuyết, lúc này anh có vẻ tàn nhẫn.

Bỗng nhiên người phụ nữ mình thầm mến vài chục năm lại bị người đàn ông này cướp đi, đồng thời còn ăn xong lau sạch, sao anh có thể chịu đựng cùng anh ta tham dự bữa tiệc!

Sự bài xích và cự tuyệt gay gắt như thế, trên mặt là gây khó dễ, nhưng cuối cùng vẫn là do đổ kị. Nếu Bạch Tuyết vẫn là Bạch Tuyết của anh, thì sao anh có thể tràn đầy thù hận đối với Lãnh Dạ như vậy?

Cứ hết lần này tới lần khác, Bạch Tuyết bị người đàn ông ngang ngược này độc chiếm, đến cả thời gian nói chuyện một mình với Bạch Tuyết anh

cũng không có, vậy thì sao anh có thể không vội.

Thấy tay của người đàn ông này có thể tùy lúc tùy chỗ đụng chạm vào Bạch Tuyết, có thể tùy lúc tùy chỗ tỏ tình với Bạch Tuyết. Mà anh, lại chỉ có thể đứng một bên nhìn bất lực, chỉ có thể lo lắng sông.

Tất cả đều là bởi vì trong lòng Tuyết nhi có người đàn ông vô liêm sỉ này, Tuyết nhi là tự nguyện bị anh ta chiếm đoạt!

Đây là điều mà anh hận nhất!

Cũng là nguyên nhân vì sao anh chán ghét Lãnh Dạ như vậy.

Tên độc tài đáng chết!

“Tuyết nhi, ngày mai anh tới đón em, ở đây có người anh không muốn gặp, anh đi trước!” Khang Cốc muốn rời đi.

“Chờ một chút.”

Bạch Tuyết hơi mím môi, đưa tay gọi Khang Cốc.

“A Cốc, em biết vì sao anh bài xích Lãnh Dạ như thế. Nhưng, có mấy lời đã sớm muốn nói với anh, nếu hôm nay đã nói đến đây, thì em cũng thẳng thắn mượn cơ hội này để nói ra!”

Trên mặt Khang Cốc hơi vặn vẹo, âm trầm, quay đầu lại nhìn Bạch Tuyết, xem như kiếp này anh bại dưới tay người phụ nữ này, cho dù bị người đàn ông thôi tha Lãnh Dạ chiếm đoạt, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, không muốn từ bỏ cô!

Có lẽ là bởi vì như thế, Lang Vương mới không yên lòng để Bạch Tuyết và Khang Cốc gặp mặt nhau, mới bảo Ưc Ưc đi theo.

Đàn ông vẫn tương đối hiểu rõ đàn ông!

Tâm tư của Khang Cốc đã sớm bị Lang Vương nhìn thấu, cho nên anh không cho người đàn ông này bất cứ cơ hội nào.

“A Cốc, từ nhỏ đến lớn anh là người hiểu rõ em nhất, chỉ cần em cho chuyện đó là đáng giá, thì em sẽ kiên trì tới cùng. Quan hệ giữa em và Lãnh Dạ anh cũng biết. Em thích người đàn ông này.

Em quý trọng tình bạn giữa chúng ta, nhưng, anh cứ chống lại Lãnh Dạ như thế, em bị kẹp ở giữa rất khó chịu!

Một bên là bạn tốt nhất từ nhỏ đến lớn của em, một bên là người đàn ông em yêu.

Ở trong lòng em anh đã vượt xa tình bạn, trong lòng em anh chính là anh trai em, hơn cả người thân của em, điều này em tin là anh hiểu rõ!” Bạch Tuyết chua xót nói, từ nhỏ sống trong một gia đình không có mái ấm, còn phải chịu đựng những hoạn hộc của mẹ kế, rồi lại chịu đựng những lần bắt nạt của đứa em gái cùng cha khác mẹ.

Vậy mà Khang Cốc lại trở thành người mà Bạch Tuyết dựa vào, nhưng, sự dựa vào này chỉ chậm rãi thăng cấp làm người thân, người thân nhất.

Những chuyện này sao Khang Cốc lại không hiểu rõ, sao lại không biết, không ai có thể hiểu rõ hơn anh Bạch Tuyết đã lớn lên như thế nào!

Đương nhiên Bạch Lan cũng biết Bạch Tuyết là có ý gì!

Không tự nhiên sờ sờ cổ, ngồi ở một bên.

“A Cốc, anh là người thân nhất của em trên thế giới này, em không muốn khiến anh phải thương tâm, không muốn nhìn thấy anh khổ sở! Thế nhưng, em biết, anh giận em, buồn em!” Bạch Tuyết cố gắng tăng thêm cái chữ người thân, ý nói rằng đối với cô Khang Cốc rất quan trọng, cô đối với anh chỉ có tình thân, tình thân rất sâu đậm.

“Tuyệt nhi, anh không giận em, cũng không trách em. Là anh không tốt! Chỉ là, vì sao không cho anh tiếp tục chăm sóc em, bảo vệ em?” Khang Cốc đau lòng nói nhỏ.

“Là trái tim. Có đôi khi, trái tim rất khó khống chế. Từ lúc em bắt đầu gặp được anh ấy, cũng bắt đầu điên cuồng vì anh ấy, thì bản thân em và anh ấy đã không được bình thường rồi.

Lúc trước ba nói công ty lâm vào tình trạng khủng hoảng kinh tế, thế là, em bắt đầu đi tìm anh ấy, có lẽ tình yêu của chúng em từ thời khắc ấy đã bắt đầu nảy mầm!

Lúc đầu, em rất hận!

Em hận thế giới sao lại bất công như thế, khiến em sinh ra trong một gia đình như vậy!

Em hận em không có người thân yêu thương mình!

Em hận những người chia rẽ em với mẹ!

Em hận ba nhẫn tâm ném em ra ngoài!

Thế nhưng, những thứ này vẫn chưa đủ. Cách làm của ba vẫn một mực tiếp diễn!

Lúc ấy em bị ép tới sắp phát điên, em không muốn trao thân thể mình cho người đàn ông tên Lãnh Dạ!

Em sợ hãi, rất sợ.

Em còn sợ chính mình sẽ yêu cái người đàn ông tự cao tự đại đó.

Nhưng, điều em sợ hơn, đó là anh ấy chỉ chơi đùa với em!”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Thay Đổi Rực Rỡ (3)

Editor: Mèo Hoang

Khang Cốc nghe Bạch Tuyết kể ra từng chút, mày nhăn lại, thở dài một tiếng.

"Thằng đến một ngày, em xem chút bị một người đàn ông mập mạp cường ép... Lúc ấy em đều muốn chết! Là mẹ, nghĩ đến em chưa thấy mẹ, em từ bỏ tâm tư muốn chết, em vẫn cho là mẹ ở nơi nào chịu khổ, ở nơi nào chịu tội, mẹ bỏ lại em, nhất định là bị ép buộc!

Cho nên, nhất định em phải còn sống, vì mẹ mà sống!

Lúc đó, em có nhà nhưng không thể trở về, gần như không đường có thể đi!

Lãnh Dạ là hy vọng duy nhất của em, thế là em thoát khỏi biệt thự của tên đó, trong đám người, em thấy được hi vọng. Có lẽ là trong cõi u minh sắp xếp, em thấy được Lãnh Dạ, cái người đàn ông để em nhớ thương.

Tuy em hoàn toàn không biết gì cả về anh ấy, nhưng em biết anh ấy là người duy nhất lúc ấy em có thể dựa vào.

Em nhìn anh ấy mang theo hành lý, giống như chuẩn bị rời đi, em gần như muốn điên lên, em sợ hãi anh ấy rời đi, em sợ hãi hy vọng duy nhất cũng sụp đổ!

Em liều mạng chạy về phía anh ấy..."Đôi mắt thật to của Bạch Tuyết bịt kín một tầng hơi nước, nhìn về phía Lang Vương.

Lang Vương đau lòng nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn ưu thương trong mắt cô, còn có những bất hạnh của cô!

"Em chạy đến bên cạnh anh ấy, cầu xin anh ấy đừng đi, cầu xin anh ấy nhận em, em tình nguyện làm tình nhân của anh ấy, em cũng không muốn ở lại cái nhà này nữa!" Bạch Tuyết thu lại tầm mắt từ trên người Lang Vương, đau lòng nhìn quanh bốn phía.

"A Cốc, khi còn bé em bị ủy khuất ở đây, lúc thương tâm khổ sở, em đều sẽ qua tìm anh, khóc lóc kể lể với anh, anh và Giai Giai là dựa vào duy nhất của em.

Trong lòng em, anh và Giai Giai cũng là người thân của em, người nhà của em. Mọi người để em biết cái gì là tình thân, cái gì là được người thân yêu thương à quan tâm.

Thẳng đến khi em gặp được Lãnh Dạ, em có loại yêu khác, lòng em không thể khống chế.

Em thích cảm giác ở cùng với anh ấy, em thích có anh ấy bồi tiếp em, em thấy có loại cảm giác an toàn, cảm giác an toàn chưa bao giờ có.

Cho dù anh ấy là dữ như vậy, lạnh như vậy, khốc như vậy, cao cao tại thượng như vậy!

Tất cả của anh ấy đều khiến em động lòng.

Ha ha! !

Em chính là u mê yêu anh ấy như thế, vì anh ấy, em đã từng liều chết thủ thân vì anh ấy, em tình nguyện nhảy vách núi cũng không cho phép thân

thể của em bị người nào khác ngoài anh ấy đụng vào.

Kiếp này, người em, lòng em, thân thể của em đều giữ chỉ vì anh ấy, đơn giản là em yêu cái người đàn ông bá đạo này.

A Cốc, mặc kệ anh nghĩ như thế nào?

Anh ấy không có ngược đãi em, cũng không có giam lỏng em, tim của anh ấy chỉ có em hiểu được.

Nếu như anh còn coi em là Bạch Tuyết lúc trước, giao hữu giữa chúng ta còn tiếp tục chứ? Như vậy anh nhất định phải tiếp nhận bên trong thế giới của em có Lãnh Dạ.

Hiện tại Lãnh Dạ là người đàn ông của em, tương lai cũng sẽ là người đàn ông của em, mãi mãi cũng lại vậy...

A Cốc, nếu như anh không thích Lãnh Dạ, anh chán ghét Lãnh Dạ, anh muốn đối nghịch Lãnh Dạ! Em kẹt giữa mọi người rất khó chịu! Cũng rất khó xử!

Nếu như các anh một mực bảo trì đối lập!

Như vậy... Có bắt buộc... Em sẽ buông tha một phương..."

Lang Vương nhíu lại lông mày, A Cốc cũng nhíu mày!

Lang Vương nhìn cô gái nhỏ thương tâm, anh nở lòng nào!

Khang Cốc nhìn Bạch Tuyết thương tâm, anh ta cũng nở lòng nào!

"Ha ha! ! ! Có lẽ trên thế giới thật sự có một loại người trọng sắc khinh bạn! Như vậy, em sẽ là một người trong đó. A Cốc... Thật xin lỗi..." Bạch Tuyết ghen ngào nói.

"Tuyệt nhi... Em..." Khang Cốc đau lòng, nhìn Bạch Tuyết.

"Tuyệt nhi, em, tự, mình, làm, chủ!" Khang Cốc nói thật nhỏ, sau đó chặt vật đi về phía Lang Vương.

Ngẩng đầu, nỗ lực hít sâu một cái.

"Lãnh Dạ, anh thắng, tôi thua. Cuộc chiến này còn không có đánh, nhưng tôi đã thua thất bại thảm hại! Ngày mai hoan nghênh anh đến, nhớ kỹ, quan hệ của tôi và anh, chỉ giữ gìn quan hệ vì Bạch Tuyết, nếu có một ngày để tôi biết anh có lỗi với Tuyệt nhi, tôi sẽ giết anh." Khang Cốc hung hãn nói.

"Không có một ngày như vậy, muốn giết tôi sao? Chỉ sợ cậu phải thất vọng." Lang Vương khẽ nói.

"Vậy càng tốt, anh phải yêu cô ấy thật tốt, tuyệt đối không nên thương tổn lòng của cô ấy, nếu không anh phải xin lỗi cô ấy!" Khang Cốc cắn răng nói ra, Tuyệt nhi kiên cường cho thấy trái tim của cô đối với người đàn ông này như thế, anh ta còn có thể nói gì!

Ngày thứ hai.

TRên du thuyền lớn trên biển.

Khang Cốc, Khang Giai và Khang Nghị đều tới.

Bạch Tuyết và Lãnh Dạ cũng tới.

Ngoài ý liệu là, Bạch Lan cũng tới, đương nhiên cô ta là được Tuyết Hoa mời tới, ở trong mắt Tuyết Hoa, Bạch Lan là con gái của bà.

Bạch Lan mạo danh Bạch Tuyết nhận mẹ, nếu như bị Bạch Tuyết biết chân tướng, hậu quả...

Tóm lại, lúc này Bạch Tuyết cũng không phải là Bạch Tuyết mềm yếu trước kia.

Đoan Mộc cũng được Tuyết Hoa mời đến.

Lần này bữa tiệc trên biển diễn ra ba ngày, bọn họ muốn ra biển du ngoạn, tất cả phí dụng đều từ cha của Khang Cốc mà ra.

Du thuyền rất lớn, không chỉ Khang Cốc mời vài người bạn, cha Khang Cốc cũng mời một số bạn tham gia.

Trên du thuyền rất nhiều người, du thuyền phân ba tầng.

Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, Khang Cốc còn có một bạn bè và bạn học ở một tầng.

Bởi vì có một ít đồng bạn học tới tham gia, cho nên Bạch Tuyết và Lãnh Dạ không thể thân mật ở nơi công cộng, đơn giản nói nói chuyện như bình thường.

Lang Vương không thích loại trường hợp này, mục đích anh tới đúng là vì nhìn trông cô, nhìn Bạch Tuyết cùng với Khang Giai chơi rất vui vẻ, anh trực tiếp qua phòng nghỉ ngơi.

Trong lòng suy nghĩ, ban ngày Tuyết nhi là của họ, đương nhiên ban đêm là của anh rồi, nghĩ tới đây, trong lòng tốt đẹp.

Thật lâu không có ân ái với cô, lần này ra biển, đúng lúc là một cơ hội, nhờ vào đó mà cùng cô sống thế giới về đêm.

Chỉ là, có một số việc rất khó như ý!

Bạch Tuyết bị Khang Giai lôi kéo chạy khắp nơi chơi, bữa tiệc phía trên du thuyền, Bạch Tuyết không thích loại trường hợp đó, cho nên cô không có đi, nếu như cô đi, sẽ để cho cô phát hiện chuyện khiếp sợ, vì mẹ của

mình đang cùng con gái của bà hưởng thụ đoàn tụ, nhưng đoàn tụ này lại không có quan hệ gì với cô, cô đã bị người mạo danh thay thế, mà cô lại còn không biết!

Có một ít chuyện, Lang Vương đều biết được, anh biết sau khi Bạch Tuyết biết mẹ của mình sống rất tốt, trong lòng có oán khí, để tiêu trừ oán khí của Bạch Tuyết, anh một mực chờ đợi thời cơ.

Bạch Lan giả mạo Bạch Tuyết cùng Tuyết Hoa ở trên du thuyền nói chuyện.

"Tuyết nhi, ta muốn trước lúc rời đi, giao công ty của ta cho con, trước mắt con còn không có kinh nghiệm quản lý, ta đã tổ chức cuộc họp cổ đông, con tạm thời là người đại diện, chờ một năm sau con sẽ chân chính trở thành chủ tịch, vì để người trong công ty tâm phục khẩu phục với con, ta cho con thời gian một năm quen thuộc công việc, ta tin tưởng sau một năm con sẽ xuất sắc."

Bạch Lan sững sờ, quả nhiên người phụ nữ này tin tưởng cô ta cũng là Bạch Tuyết.

Chỉ cần thủ tục làm xong, cô ta cũng nhân viên đại diện của tập đoàn Mộng Na, một năm chẳng mấy chốc sẽ qua, chỉ cần bà ta không về nước, ai sẽ nói cho bà ta Tuyết nhi thực sự là ai?

Bạch Lan đang nghĩ ngợi, đột nhiên nhìn thấy Khang Cốc đi tới.

Đương nhiên Khang Cốc cũng nhìn thấy Bạch Lan rồi.

"Mẹ, nơi này rất nhiều bạn học của con, con còn không muốn bị người ta biết chuyện, khi còn bé rất nhiều người đều bởi vì mẹ mà nghị luận con, con không thích bị người thảo luận chuyện của mình, cho nên con còn có một cái tên, gọi Bạch Lan, người ở nơi này, đa số đều biết con gọi Bạch Lan, có rất ít người biết con gọi Bạch Tuyết." Bạch Lan giảo hoạt nói ra.

Nhưng mà, Tuyết Hoa lại lý giải thành, đây là Bạch Hàn cố ý sửa tên cho Bạch Tuyết, đây là muốn cô triệt để phủi sạch quan hệ, bởi vì tên Bạch Tuyết là bà lấy.

Tuyết Hoa hiểu.

Gật đầu.

"Con à, những năm này, ủy khuất con rồi ! Mẹ biết, khi có người, mẹ sẽ không gọi con là Bạch Tuyết, sẽ gọi con là Bạch Lan như những người kia có được hay không?" Tuyết Hoa quan tâm hỏi.

"Vâng, cảm ơn mẹ. Chẳng qua khi có người, con có thể không gọi mẹ là mẹ hay không, mẹ đi nhiều năm như vậy, con một mực không có mẹ. Các bạn học đều biết, hiện tại mẹ đột nhiên trở về, con không biết nên nói với những bạn học của con thế nào!" Bạch Lan khó khăn nói.

"Mẹ hiểu, mẹ hiểu." Tuyết Hoa gật đầu đáp ứng, Bạch Lan đắc ý.

Nói chuyện xong, Khang Cốc đã đi tới.

"Cô? Tại sao lại ở chỗ này?"Hiển nhiên Khang Cốc có chút ngoài ý muốn.

Anh ta rõ ràng nhớ kỹ, từ nhỏ Bạch Tuyết cùng với Bạch Lan đã không ưa nhau, Bạch Lan là người người từ nhỏ Bạch Tuyết chán ghét, tránh đều tránh không vội, như thế nào lại mang theo cô ta cùng đi!

Khang Cốc."Tôi là đi cùng bạn học." Bạch Lan lễ phép nói ra.

Khang Cốc sững sờ, lúc nào cô ta học lễ phép như thế? Giọng nói cũng thân mật nhiều!

Người giáo hoạt quả nhiên ghé góm, vừa tới liền làm quen với người phụ nữ của cha.

"Dì, con là tới tìm cha, dì thấy đâu không?"

Khang Cốc lễ phép hỏi Tuyết Hoa.

Bạch Lan chấn kinh!

Cái thế giới này thật đúng là nhỏ, thế mà cha của Khang Cốc lại kết hôn với mẹ Bạch Tuyết.

"A Cốc, cha của con ở tầng hai, vừa mới xuống dưới, nói là có vài bạn lâu năm tới, xuống dưới trò chuyện."

"Cảm ơn dì, con đi xuống xem một chút." Khang Cốc lễ phép nói lời cảm ơn, sau đó rời đi.

Hai người Bạch Tuyết và Khang Giai ghé vào mạn thuyền, nhìn ra nơi xa.

Đoan Mộc tử nhiên đi tới, từ lần trước tách ra với Khang Giai, anh ta tìm mãi không thấy Khang Giai, liên hệ chị dâu, đại ca còn nói mấy ngày nay chị dâu bận, không có thời gian quản chuyện anh ta! Trong lòng phiền muộn!

Đại ca rõ ràng qua sông đoạn cầu!

Nói là cùng nhau liên thủ, ai ngờ đại ca tóm chị dâu xong, liền mặc kệ anh ta rồi!

Người no không biết người đói!

Buồn bực lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lãnh Dạ.

"Alo? Đại ca, em buồn!" Đoan Mộc khổ cực phàn nàn nói.

"Cậu buồn sao? Tôi có buồn đâu!" Đoan Mộc phàn nàn đổi lấy lời nói lạnh lùng của Lang Vương.

"Anh phiền cái gì? Mỗi ngày chị dâu đều ở cùng anh, anh vụng trộm tời đi! Em thì không như vậy, thật vất vả kiếm được cô nàng, đều bị anh làm hư rồi !" Đoan Mộc tiếp tục phàn nàn nói.

"Tên nhóc thối, là ai làm hư!"

"Đại ca, anh thân là đại ca, nếu như không phải đêm hôm đó anh mặc thành như thế, chị dâu và Giai Giai sẽ nghĩ tới phương diện kia sao? Đều tại anh! Nên oán niệm anh! Em mặc kệ, anh phải giúp em hẹn Giai Giai ra!"

"Nếu như không phải cậu ôm tôi, Khang Giai có thể hiểu lầm cậu là gay sao! Cậu làm hỏng chuyện tôi kệ!" Lang Vương lạnh lùng nói.

Nhưng vào lúc này, Đoan Mộc thấy được Bạch Tuyết và Khang Giai đứng cách chỗ mình không xa. Đặc ý cười một tiếng.

"Đại ca, chuyện của em anh có quản hay không?" Đoan Mộc nghiêm nghị hỏi.

Lang Vương nghe xong, đây là uy hiếp, khi nào thì Lang Vương anh bị người áp chế qua, huống chi lại còn phương diện phụ nữ.

"Mặc kệ." Lạnh lùng ném cho Đoan Mộc hai chữ, đáng thương cho Lang Vương, sau cùng vì hai chữ này mà hối hận rồi !

Ruột đều hối hận!

"Tốt, mặc kệ anh, em sẽ để đại ca anh cũng không thể ăn thịt, đại ca cứ cùng em chịu đói đi!" Đoan Mộc nói xong cúp điện thoại.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Nhân Nhượng Vì Lợi Ích

Lang Vương sửng sốt!

Tên này, còn uy hiếp anh!

Chẳng qua, đoán chừng cậu ta cũng không có chiêu gì, chỉ làm một bộ vậy thôi.

Bây giờ người phụ nữ nhỏ ở bên cạnh anh, còn lo không được ăn thịt.

Ở phía bên kia, Đoan Mộc đột ngột xuất hiện đã làm Khang Giai giật mình.

"Người đàn ông căn bã, tại sao anh lại ở chỗ này?" Khang Giai nói không thương tiếc.

"Cái gì mà người đàn ông căn bã? Tôi là mỹ nam." Đoan Mộc phong độ bước về phía hai người.

"Đàn ông căn bã thì là đàn ông căn bã, sao có thể nói là mỹ nam, tự kỷ! Không, chính xác hơn là đồng tính." Khang Giai không chút thương tiếc nói ra tất cả gốc gác Đoan Mộc

Lúc này Đoan Mộc hoàn toàn xác định, cô gái nhỏ thực sự nghĩ rằng anh ta có gian tình với đại ca!

Bị thôi thúc nhìn về phía Bạch Tuyết.

"Chị dâu nhỏ, chị biết tình hình thực tế mà? Tôi và đại ca là trong sạch, tôi là một người đàn ông, làm sao có thể thích một người đàn ông!" Đoan Mộc vô tội nói.

"Người đàn ông cận bá, đừng có lợi kéo làm thân với Bạch Tuyết, từ khi nào thì cô ấy đã trở thành chị dâu nhỏ của anh!"

"Cô ấy chính là chị dâu nhỏ của tôi, điều này có cái gì phải hoài nghi." Đoan Mộc tự tin nói.

"Trước kia có thể là như vậy, tuy nhiên, trong tương lai không có nghĩa là sẽ như vậy. Nói cho sẽ không sống trọn cuộc đời với người đàn ông đồng tính! Anh trở về nói với Lãnh Dạ, từ bỏ hy vọng ở cùng Bạch Tuyết càng sớm càng tốt." Khang Giai nghĩ đến ngày hôm đó, hai người đàn ông ôm nhau thì cảm thấy buồn nôn. Nói đến là thấy tức giận. Mang theo mười phần thuốc súng

"Xì ——" Bạch Tuyết không nhịn cười được.

"Con nhóc kia, cười cái gì! Sao cậu lại không có nghĩa khí như vậy, sau này mình không cần người đàn ông kia, bai bai với anh ta.

"Quả thật, Giai Giai, có một chuyện mình vẫn chưa có cơ hội nói với cậu, đó là Đoan Mộc và Lãnh Dạ, bọn họ..... "Ngay tại thời điểm Bạch Tuyết muốn nói rõ quan hệ giữa Đoan Mộc với Lãnh Dạ. Bỗng nhiên Khang Cốc xuất hiện ở cách đó không xa

"Chị dâu nhỏ, chị tiếp tục nói đi?" Đoan Mộc biết chắc là Bạch Tuyết muốn giải thích chuyện hiểu lầm ngày đó

Vừa rồi anh có gọi điện cho đại ca, để dò xét tình trạng của đại ca. Vừa nghe đã biết hiểu nhầm giữa bọn họ được xóa bỏ. Chị dâu nhỏ không hiểu nhầm đại ca. Như vậy chỉ có thể nhờ chị dâu nhỏ giải thích cho người phụ nữ ngang ngược này

Dù anh ta có nói gì Khang Giai cũng không nghe, kể cả anh ta có nói rằng mình trong sạch, cô cũng không tin tưởng anh ta!

"Có người đến." Bạch Tuyết nói nhỏ.

Đoan Mộc nhìn về phía người vừa đến.

Khang Giai vui vẻ chạy đến, trực tiếp nhảy vào trong ngực Khang Cốc.

Đoan Mộc trừng to đôi mắt không thể lớn hơn.

Người phụ nữ này đã có người khác!

Buồn cười

Đoan Mộc lạnh lùng liếc mắt đánh giá Khang Cốc, thì ra là một cậu con nhóc miệng còn hôi sữa.

Tự tin đi về phía họ.

"Bỏ cô ấy ra -" Đoan Mộc lạnh lùng nói.

Khang Cốc không hiểu, nhìn về phía em gái của mình, theo trong ánh mắt thì biết được người này đang theo đuổi em gái mình, muốn kiểm tra người đàn ông này là người thế nào?

"Tôi không buông." Lạnh lùng đáp lại Đoan Mộc một câu, sau đó trực tiếp ôm lấy bả vai Khang Giai, còn để cho em gái ngả đầu trên vai anh ta, ngược mắt nhìn về phía Đoan Mộc.

"Không nên ép tôi ra tay!" Đoan Mộc đe dọa nói.

"Anh dám -" Khang Giai lạnh lùng khiển trách.

"Tôi không giám đánh em nhưng vì sao ta lại không thể đánh cậu ta."
Đoan Mộc tức giận gầm nhẹ, Khang Cốc và Bạch Tuyết cười thầm.

“Nếu anh giám đánh anh ấy, tôi ném anh ra biển cho cá ăn, không tin anh cứ thử xem-” Khang Giai trực tiếp đe dọa Đoàn Mộc.

"Người phụ nữ này, em lại dám che chở cho cậu ta -" Đoàn Mộc không cam lòng, chẳng lẽ mình lại thua một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, làm sao có thể như vậy!

"Dù có chuyện gì tôi đều che chở anh ấy? Tôi yêu anh ấy, tôi che chở anh ấy thì có gì sai?" Khang Giai vui đùa nói. Đoàn Mộc cau mày, vừa rồi cô nói yêu cậu ta. Anh nghe lầm không?

Cô mới đem lần đầu tiên của mình cho anh ta, vậy mà quay sang đã nói cô yêu người khác! Không phải anh ta.

"Tôi muốn ném tên thứ ba đáng giận này ra biển cho cá ăn -" Đoàn Mộc bước về phía trước, Khang Giai cũng bước về phía trước, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Tôi muốn nhìn xem ai có cam đảm này" Khang Giai là một cô gái mạnh mẽ, tức giận nhìn chằm chằm Đoàn Mộc.

Thần mạnh lạnh hoàn toàn không lạnh, khi anh ta gặp Bạch Tuyết, danh hiệu của mình đã bị đảo ngược trong một giây

Nhìn người phụ nữ nhỏ hơn so với mình, bây giờ anh ta có thể cảm nhận được tâm trạng của đại ca, tìm một người phụ nữ hợp khẩu vị, có hương vị. Nhưng không ngoan chút nào!

"Được rồi nể mặt em tôi sẽ không ném cậu ta xuống biển! Em? Đến đây, con trai con gái ôm ấp còn ra thể thống gì!" Đoàn Mộc buồn bực nói.

Anh ta tự thấy rằng mình đã nhượng bộ rất nhiều, hết lòng quan tâm với người phụ nữ này.

"Chúng ta đi thôi." Khang Giai ôm cánh tay của Khang Cốc, chuẩn bị xoay người rời đi cùng Khang Cốc.

Đoan Mộc điên cuồng, có nhằm lẫn gì hay không?

Anh ta đã nhượng bộ như vậy, vậy mà cô gái này cứ cố tình làm trái tim anh ta tổn thương.

Anh ta đường đường là Đoan tổng, không phải là không có người muốn, phụ nữ theo đuổi anh ta rất nhiều. Nhưng mà, anh ta chưa có hài lòng với ai, lại cố tình chú ý tới cô, rất thích.

Ăn rất có hương vị

Từ khi nào Đoan Mộc anh ta nhân nhượng như vậy

Từ khi nào vì một người phụ nữ bỏ đi tự tôn, cuối cùng lại chơ mắt nhìn người phụ nữ của mình ra đi cùng người đàn ông khác

Nếu như cứ để cho cô cười trên cổ anh ta, như vậy anh ta cũng không phải là đàn ông!

Sải bước đi tới, một tay kéo lấy cô gái nhỏ, ôm vào trong ngực, trực tiếp rời đi.

Không phải là một cô gái sao! Không cùng anh ta, anh ta liền trực tiếp đoạt. Dù sao cũng là người phụ nữ của anh ta rồi.

"Đồ khốn, anh làm gì vậy?" Khang Giai bị hành động đột nhiên của Đoan Mộc làm cho giật nảy mình, thét giận.

"im miệng, kêu nữa, tôi liền nói cho toàn thế giới em ngủ với tôi." Đoan Mộc lạnh lùng uy hiếp nói.

Khang Giai sững sờ, người đàn ông này thay đổi sắc mặt thật là dọa người!

"Người đàn ông khốn, anh dám." Rõ ràng sức lực Khang Giai không đủ, dù sao đây là chuyện kiêng kỵ nhất của con gái, nhất là hiện tại anh trai còn ở phía sau.

Khang Cốc muốn đi qua, cướp em gái về.

"A Cốc, bọn em là bạn, mấy ngày hôm nay hai người bọn họ giận dữ, em đi xem một chút, anh yên tâm. Cha của anh sắp trở lại Mỹ, anh vẫn nên tới cùng ông ấy đi." Bạch Tuyết nói xong cũng rời đi.

Có Bạch Tuyết đi theo, Khang cốc cũng yên lòng.

Đồng thời từ trong lời nói của Bạch Tuyết cũng biết Đoàn Mộc là bạn trai hiện tại của em gái, khẽ cười rời đi.

Khang Giai nhìn Khang cốc rời đi, bắt đầu quyền đấm cước đá với Đoàn Mộc, không chút thành thật ở trong ngực anh ta.

Bạch Tuyết bám theo một đoạn đến phòng Đoàn Mộc.

Khang Giai bị Đoàn Mộc ném ở trên giường, gương mặt không khỏi đỏ bừng, người đàn ông này quá đáng giận, mượn cớ ôm cô, lại còn sờ cô!

"Thế nào? Không lộn xộn sao?" Đoàn Mộc giật cà vạt ngồi xuống, Bạch Tuyết cười ha ha đi tới bên giường.

Đoàn Mộc biết hiện tại cần chị dâu nhỏ giúp anh ta làm sáng tỏ, chính mình không phải đồng tính, cho nên anh ta lấy lễ tiếp đón Bạch Tuyết, nhưng Khang Giai trên giường cũng không khách khí.

Cường ép cởi giày của cô xuống, chủ yếu là tránh cho cô chạy.

Cửa phòng đã bị khóa lại.

"Chị dâu, hiện tại chị nói cho cái cô gái ngang ngược này, tôi có phải đồng tính hay không?" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Tuyệt nhiên, đừng nghe anh ta, nhất định là Lãnh Dạ lừa cậu nên nói không phải, ngày đó chúng ta nhìn rõ ràng, hai người bọn họ ôm ấp! Thật buồn nôn!" Khang Giai không khỏi đánh run một cái, nói ra.

Bạch Tuyết bị hai người làm cười không ngừng.

"Giai Giai, kỳ thật, chúng ta thật sự hiểu lầm bọn họ rồi. Ngày đó tình hình không phải như chúng ta nhìn thấy, sau khi Đoan Mộc cùng cậu phát sinh quan hệ, biết cậu là lần đầu tiên, trong lòng rất áy náy, qua tìm Lãnh Dạ, hỏi anh ấy đền bù tổn thất cho cậu như thế nào. Sau đó, Lãnh Dạ răn dạy anh ta, nói xử nữ có thể bồi thường sao! Trong lòng Đoan Mộc không dễ chịu, thế nên mới có thể ghé vào bờ vai Lãnh Dạ, chúng ta thật sự hiểu lầm bọn họ rồi."

Bạch Tuyết nghiêm túc nói ra nội dung nói chuyện của Lãnh Dạ và Đoan Mộc ngày đó.

Khang Giai sửng sờ.

Nếu như là như vậy, trong lòng liền không có tức giận!

Ai nguyện ý đem lần đầu tiên của mình cho một người đồng tính, thật buồn nôn!

Nghĩ đến anh ta không phải gay, càng không phải là song tính, tức giận tiêu tan một chút.

"Hiểu lầm đã hóa giải, mời chị dâu trở về." Đoan Mộc rất lịch sự hạ lệnh trực khách.

"Khốn khiếp, anh lại muốn làm gì? Tuyệt nhiên, không cho phép cậu đi, nếu không tuyệt giao với cậu." Khang Giai gầm thét.

"Hai người cũng không phải đứa trẻ, trong lòng nghĩ như thế nào? Mình cũng không muốn kẹp ở giữa hai người, đến chuyện của mình cũng đủ quan tâm rồi!" Bạch Tuyết nói ra.

"Chị dâu, cô gái này, chắc chắn tôi phải có được. Tôi nghĩ như vậy." Đoan Mộc gọn gàng dứt khoát nói.

"Anh? Tôi là người không phải thứ gì, anh muốn liền muốn sao?" Khang Giai gầm thét.

"Cô gái, tôi cảnh cáo em, là em trêu chọc tôi trước, mặc dù là lần đầu tiên của em, nhưng em cưỡng ép tôi rồi!" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Anh?" Khang Giai xấu hổ, gương mặt đỏ bừng.

Bạch Tuyết cũng không nghĩ tới Đoan Mộc sẽ nói như vậy, nhất là còn trông để ý tới cô mà nói ra như vậy, xem ra Đoan Mộc thật sự không coi cô là người ngoài, tư ẩn như thế mà nói hết ra, có lẽ là anh ta nghiêm túc với Khang Giai.

Giống như Lãnh Dạ, tuy có rất nhiều phụ nữ thích, mà những người phụ nữ kia cũng đều rất ưu tú. Nhưng anh cũng không thích, liền ưa thích cô gái gốc như cô.

Tình yêu thật sự là rất kỳ diệu.

Nên đến thời điểm, đuổi cũng đuổi không đi.

"Tôi nói sai sao? Ngày đó cũng em cười rồi, không chịu buông tha tôi. Em phải phụ trách với tôi." Đoan Mộc làm bộ đáng thương nói ra.

Vì cô gái nhỏ này, anh ta tới mặt mũi cũng không cần, cũng không sợ chị dâu nhỏ chê cười, không thèm đếm xỉa, chỉ cần có thể mau sớm giải quyết quả ốt cay này là được, cái khác, đều là mây gió.

Mặt mũi, tự tôn, ở trước mặt cô cũng không làm được!

Cho nên nhất định phải vứt bỏ những thứ này, lừa bịp cô.

"Phì——" Bạch Tuyết thật sự là nhịn không được, Đoan Mộc có thể chơi ác như vậy, lại la hét để Khang Giai phụ trách. Thực sự anh ta, anh ta là ông chủ lớn mà cũng không cảm thấy ngại.

"Tại sao tôi phải phụ trách? Ngày đó không phải anh cũng là rất thoải mái sao! Tôi nghe được anh còn lẩm bẩm!" Quả nhiên là người trong cuộc mơ hồ, Khang Giai lòi vào.

"Khụ khụ!! Tôi là bất đắc dĩ, em ở trên người, nếu như tôi còn không có phản ứng, vậy chẳng phải là tôi có bệnh sao !" Đoan Mộc ủy khuất nói.

"Anh nói vậy, tôi không biết làm sao lại cười anh, nói chính xác là anh đã cố ý đặt tôi ở trên, hãm hại tôi!"

"Bà cô của tôi ơi, em nói lương tâm một chút có được hay không? Tôi nào có khả năng kia, giải quyết em, nếu như tôi dám như thế, em còn không giết tôi!" Đoan Mộc nghiêm túc nói.

Khốn kiếp

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Oan Ưc Được Rửa Sạch

Nhưng vào lúc này, Bạch Tuyết nhận điện thoại của Lang Vương gọi tới, hỏi cô đang ở đâu?

“Em đang ở cùng Khang Giai.” Bạch Tuyết ngọt ngào nói.

“Mau quay về.”

Bạch Tuyết che điện thoại nói với Khang Giai cô phải về.

Khang Giai uy hiếp nói: “Con nhóc này, nếu cậu dám đi, mình liền đoạn tuyệt với cậu!” Khang Giai cũng không muốn ở chỗ này rồi lại bị Đoan Mộc ăn xong lau sạch.

“Đồ phụ nữ độc ác!” Đoan Mộc lẩm bẩm một câu, thực ra, bây giờ anh rất hy vọng chị dâu nhỏ sẽ trở về, dù sao hiện tại oan ức cũng đã được rửa sạch, anh cũng muốn ăn thịt rồi.

“Bên cạnh em có đàn ông?” Lang Vương lạnh lùng hỏi.

“Là Đoan Mộc, ba người chúng em ở cùng một chỗ.” Bạch Tuyết trả lời ngọt ngào.

Lang Vương nghe xong liền cảm thấy kết thúc thật rồi, tên tiểu tử thối cũng ở trên thuyền, vừa rồi cậu ta còn uy hiếp anh, nếu như không giúp đỡ, cậu ta cũng sẽ để anh phải chịu đói với cậu ta, đương nhiên anh biết cậu ta có ý gì!

Không nghĩ rằng lại lật thuyền trong mương (*).

(*) Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

“Đưa điện thoại cho Đoan Mộc.”

Bạch Tuyết đưa điện thoại cho Đoan Mộc, đây cũng đều trong dự liệu của Đoan Mộc.

“Đại ca.”

“Cậu lập tức để chị dâu cậu quay về ngay.” Lang Vương trực tiếp ra lệnh.

“Em cũng muốn để chị dâu trở về, thế nhưng em đành bó tay thôi, chân cũng ở trên người chị dâu, em không thể kéo chị dâu đi có phải hay không?” Đoan Mộc vô tội nói.

Bạch Tuyết lấy điện thoại về.

“Anh cứ ngủ trước đi, không cần chờ em, hôm nay em ở cùng phòng với Khang Giai.” Bạch Tuyết nhìn Khang Giai nói, đương nhiên Khang Giai rất hài lòng đổ người xuống giường, nhìn thế nào cũng thấy thỏa mãn.

Lang Vương không nghĩ rằng cô gái nhỏ lại nói như vậy!

Anh đói bụng!

Rất đói!

Hạ giọng: “Trở về đi, anh chờ em.” Nói xong liền cúp máy.

“Alo? Alo? ...” Bên kia truyền đến âm thanh tút tút.

Bất đắc dĩ nhìn Khang Giai, vừa rồi dường như giọng nói Lãnh Dạ mang theo sự mê hoặc. Sau khi nghe thấy anh nói hết câu cuối cùng, cô rất muốn trở về, thế nhưng Khang Giai!

“Không cho phép đi.” Khang Giai trực tiếp đập vỡ suy nghĩ của Bạch Tuyết, hai người đều nằm trên giường.

“Người phụ nữ này, hình như em không biết, đây là phòng của tôi.” Doan Mộc đi tới bên cạnh giường, cúi đầu nhìn Khang Giai.

Khang Giai cười ha hả nhìn anh, bộ dáng ăn vạ.

“Anh đi tìm đại ca của anh mà ngủ đi, anh ta đang cần anh đến chăm sóc đó.” Mấy chữ cuối cùng Khang Giai nói ra đầy ý vị, khiến Bạch Tuyết cười sung sướng.

Doan Mộc gãi đầu, đi về phía ghế sofa, sau đó nằm xuống.

“Tôi không đi, tôi cũng không muốn lại bị em gọi là đồng tính, tôi ngủ trên ghế sofa!”

Nhưng, Bạch Tuyết bên cạnh đã bắt đầu lâm vào suy nghĩ về Lãnh Dạ.

Ở cùng người đàn ông kia lâu như vậy, cô hiểu rất rõ bản tính của anh, nghe thấy trong giọng nói anh có chút khác thường, cô liền biết anh đang nghĩ gì. Hôm nay cứ ngủ ở chỗ này đi! Ngày mai đền bù cho anh là được rồi.

Trong lòng quyết định, chuẩn bị tước đoạt quyền lợi ăn thịt ngày hôm nay của Lang Vương.

Doan Mộc tắt đèn trong phòng đi, chỉ để lại một chiếc đèn nhỏ treo trên vách tường, trong phòng có chút tối, rất thích hợp để ngủ, thế nhưng, nằm ở trên giường vẫn không ngủ được.

“Tên kia, vì sao anh phải tắt đèn?” Khang Giai hỏi Đoàn Mộc.

“Đi ngủ mà không tắt đèn thì không ngủ được!”

“Tật xấu!”

“Tật xấu của tôi không chỉ có một, tôi còn mộng du nữa, em phải cẩn thận.”

Đoàn Mộc nằm trên ghế sofa cười trộm, tuy cái gì cũng không có, nhưng cứ như vậy cũng có cảm giác rất tốt.

“Anh dám đi về phía này, tôi sẽ đập anh xuống biển.”

“Được, tôi chờ.”

Đoàn Mộc uể oải nói, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại...

Tuy Bạch Tuyết nằm ngoan ngoãn, nhưng, trái tim vẫn đang kiềm chế.

Đêm.

Yên lặng như một đầm nước, giống như tất cả các sinh linh đều đã ngủ, tất cả đều lộ vẻ an nhàn. Duy chỉ có trái tim cô là không an tĩnh được, cứ liên tục sục sôi.

Cẩn thận nhìn Khang Giai và Đoàn Mộc, sau khi xác định bọn họ đều đã ngủ, cô nhẹ nhàng kéo chăn ra, đi xuống giường.

Người đàn ông kia, cách cô chỉ một phút đồng hồ. Cách gần như vậy, lại không thể ôm anh, cô đã thành thói quen có anh ôm rồi chìm vào giấc ngủ, cô yêu thích cảm giác có anh, nhất là khi anh nói câu: Trở về đi, anh chờ em.

Không biết có phải anh vẫn đang chờ cô không hay đã ngủ rồi.

Nghĩ đến chuyện ném người đàn ông kia sang một bên, cô vẫn là không làm được! Rốt cuộc cô vẫn rất quan tâm anh. Bất đắc dĩ quay đầu nhìn Khang Giai và Đoan Mộc, mặc dù lúc này họ đang ở trong trạng thái đó, cô không thể rời đi! Nhưng cô vẫn không có cách nào gạt Lãnh Dạ sang một bên được.

Ban đêm, cô muốn ôm anh, rất muốn vùi trong ngực anh rồi chìm vào giấc ngủ, đây là khao khát trong nội tâm cô. Cho nên cô mới không thể nào ngủ được.

Không dám đi giày vào, lo lắng sẽ đánh thức hai người đang ngủ say, một tay cô cầm giày, một tay rón rén mở cửa ra ngoài.

Chờ đến lúc cửa đóng lại, Đoan Mộc đang nhắm mắt liền mở choàng mắt ra, trong con ngươi hiện lên sự mừng rỡ, nhanh chóng đi xuống giường, đi tới phía cửa, lặng lẽ mở một khe nhỏ ra, xác định chị dâu nhỏ không có chuyện gì thì nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó khóa cửa, lên giường, tự nhiên kéo cô gái nhỏ vào lòng, nhưng lại không có một tia buồn ngủ nào.

Lang Vương ngồi ở trên giường đọc sách, anh biết cô gái nhỏ sẽ quay về, chẳng qua anh muốn cho cô thời gian. Cô gái nhỏ trọng tình trọng nghĩa, đối với bạn bè cũng vậy, điều này anh không phủ nhận, anh quý trọng tâm địa lương thiện của cô.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, khóe môi Lang Vương khẽ nhếch, cô gái nhỏ trở về rồi.

Đứng dậy mở cửa, Lang Vương thấy cô gái nhỏ đi chân đất, tay cầm đôi giày, điều này khiến anh nhớ lại lần đầu tiên Bạch Tuyết ngủ ở nhà anh, đêm đó cô cũng cầm giày đi vào phòng anh như vậy.

Nhìn thấy cô gái nhỏ cười tươi rói xuất hiện, trong lòng cực kỳ thỏa mãn. Anh đối với cô vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn, bảo không về, kết quả vẫn

không để anh một mình được, len lén chạy ra ngoài tìm anh, cô vừa làm cho anh không yên lòng lại

vừa khiến anh hạnh phúc.

Bạch Tuyết biết lúc này trông mình rất chật vật, để có thể ngủ cùng người đàn ông của mình, cô liền đi chân đất đến tìm anh, gương mặt không khỏi đỏ lên, không dám nhìn anh, nghiêng người, chen vào giữa người Lang Vương cùng khe hở ở cửa. Lúc trước bảo không về, bây giờ cô lại len lút chuẩn tới đây, trong lòng luôn có chút khó chịu, cảm giác rất mất mặt.

Lang Vương nhếch miệng cười khẽ, nhẹ nhàng đóng cửa rồi khóa lại, chậm rãi đi theo từng bước chân của cô gái nhỏ.

Bạch Tuyết lúng túng gãi gãi đầu, “Cái đó, em chỉ tới thăm xem anh ngủ có quen không thôi?”

Lang Vương nhìn cô gái nhỏ, hiển nhiên cô vẫn đang thẹn thùng, điều này đối với anh mà nói là hạnh phúc lớn lao, hoàn toàn không có chuyện thẹn thùng, ngược lại nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của cô gái nhỏ, trong lòng đầy sáng khoái, tiến lên, một bước ôm lấy cô.

Bạch Tuyết biết cô trở về, sẽ có một số chuyện không cách nào tránh khỏi, thế nhưng, cũng không thể vừa đến đã đi như vậy.

Thân thể uốn éo, đẩy anh ra.

“Không còn sớm nữa, ngủ đi.” Nhỏ giọng thì thầm một tiếng.

Lang Vương nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, khóe miệng khẽ nhếch, xem ra vẫn nên kiên nhẫn một chút, tuy bọn họ đã làm chuyện này rất nhiều lần, nhưng dường như hôm nay tình huống có chút đặc biệt, cô thẹn thùng.

“Đi thay áo ngủ đi.” Lang Vương nói thật nhỏ, sau đó tắt đèn trong phòng đi, chỉ để lại một cái đèn nhỏ treo tường.

Bạch Tuyết đi về phía túi xách của cô, lấy áo ngủ từ bên trong ra, sau đó đi vào phòng tắm, tắm rửa qua loa rồi thay áo ngủ, chờ cô bước những bước loạng choạng ra khỏi phòng tắm, Lãnh Dạ đã ở trên giường, nửa nằm nửa ngồi. Chẳng qua người đàn ông này rất thân mật chỉ chiếm một nửa giường, để lại một nửa giường cho cô, đây là một sự ăn ý không tiếng động. Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nóng, không nói tiếng nào lên giường, chui vào chăn. Theo thói quen đưa tay ôm anh, vừa vươn tay ra liền rút về, vừa rồi rõ ràng anh có mặc đồ ngủ, tại sao bây giờ lại trần truồng?

(Che đây, tiến hành nhận phúc lợi, miễn phí hai ngàn chữ.)

Bạch Tuyết bị Lang Vương xoay 360 độ, ăn xong lau sạch, hơn nữa còn bị ăn đến mấy lần.

Khang Giai bên này cũng không dễ chịu, mơ mơ màng màng bị người khác làm cho tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn liền bị dọa đến mức hét to, lập tức liền đập một phát, Đoan Mộc cao to cứ như vậy bị cô gái nhỏ đập xuống dưới đất.

“Khốn kiếp, anh thật sự mộng du, cẩn thận tôi ném anh xuống biển!” Khang Giai gào thét.

“Ai u! Cô nương ơi, em là con gái đó, có thể dịu dàng một chút được không?”

“A? Tuyết nhi đâu?” Khang Giai nhìn chung quanh một chút, tò mò hỏi.

“Đương nhiên là chị dâu nhỏ đến chỗ đại ca tôi rồi.” Đoan Mộc nói xong lại bò lên giường.

“Nói bậy, nhất định là anh thừa dịp tôi ngủ, đuổi Tuyết nhi đi đúng không?”

“Tôi oan quá! Đó là người phụ nữ của đại ca, tôi nào dám!”

“Sao anh lại không dám! Đi xuống, không cho phép lên đây!” Khang Giai bắt đầu đẩy đánh Đoan Mộc, lần này Đoan Mộc cũng không nường tay, hai lần liền chế ngự được Khang Giai.

“Anh, anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn làm việc mà đại ca cùng chị dâu nhỏ đang làm bây giờ.” Nói rồi cúi đầu hôn cô gái nhỏ.

“Không được! Lần trước là ngoài ý muốn, lần này quyết không thể tiếp tục ngoài ý muốn nữa.” Khang Giai nhảy xuống giường, chạy đến ghế sofa.

“Em đi đâu làm gì?” Đoan Mộc nhú mày, lúc này anh mới phát hiện người phụ nữ này còn khó làm hơn so với chị dâu!

“Tôi ngủ ở đây, nhường giường cho anh.” Khang Giai ra vẻ rất hào phóng, sau đó thoải mái vùi trên ghế sofa.

“Tôi không ngủ trên giường, em không ở đây thì tôi ngủ cái gì!” Đoan Mộc biết lần trước là cô gái nhỏ uống rượu, lần này chỉ sợ muốn ăn thịt sẽ có chút khó khăn, vẫn nên nhịn đi một chút, sớm muộn thì cũng sẽ bị anh giải quyết, tương lai anh liền có thể an toàn ăn thịt rồi.

Đứng dậy, xuống giường.

“Anh đi đâu? Không được qua đây...”

Nhìn thấy cô gái nhỏ, trong lòng anh bùng cháy, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể ra tay với người phụ nữ này, phía dưới cũng đã thức dậy, thật buồn bực mà!

Hung hăng trợn mắt nhìn Khang Giai một cái.

“Em lên giường ngủ, tôi từ bỏ. Chừa cho tôi một chỗ, tôi cũng muốn ngủ trên giường. Nếu không cho tôi ngủ cùng, tôi liền ăn em!” Nói xong liền đi vào phòng tắm.

Khang Giai cười khúc khích, cái logic gì vậy, chỉ cần giường ngủ thì không muốn cô, không ngủ trên giường thì lại muốn cô.

Người này chắc chắn có bệnh!

Bệnh không nhẹ!

Nói chuyện rất có vấn đề!

Ngủ thì ngủ, thoải mái nằm dài trên giường, đắp chăn, buổi đêm trên biển rất lạnh, cho nên nhất định phải đắp chăn.

Chỉ là, cô đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, thế nhưng tại sao người đàn ông trong phòng tắm kia còn chưa ra?

Tắm như vậy cũng hơi lâu đi?

Anh không ra, cô cũng không dám ngủ, nhờ anh lại đùa nghịch lưu manh thì làm sao bây giờ?

Lặng lẽ đi về phía phòng tắm, tên đàn ông đáng chết, vậy mà không đóng cửa phòng tắm, âm thanh bên trong loáng thoáng truyền đến, từng tiếng kêu rên, giống như tiếng dã thú kìm nén gầm nhẹ, sau đó là một trận thở dốc, nghe thấy âm thanh này là biết anh ở bên trong làm gì, vậy mà người đàn ông này lại dùng tay để giải tỏa!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Khinh Người Quá Đáng

Tim đập thành thịch, đã lâu như vậy, sao anh ta còn chưa ra?

Chột dạ chui vào trong chăn, giả vờ như không nghe thấy cái gì, ai ngờ Đoan Mộc lại từ trong phòng tắm bước ra, tóc ướt sũng, trên người cũng đầy nước, không biết là mồ hôi hay là do anh chưa kịp lau người? Sao chỗ đó của anh ta giống như vẫn chưa được giải quyết triệt để vậy, vẫn cương lên như cũ.

“Ngủ đi!” Phờ phạc leo lên giường, sau đó đưa lưng về phía Khang Giai chuẩn bị ngủ, Khang Giai cho rằng như vậy là yên bình rồi, cũng vui mừng nhắm mắt lại, muộn quá, cô cũng buồn ngủ rồi.

Ai ngờ, bỗng nhiên Đoan Mộc xoay người lại, cách một chiếc chăn ôm lấy cô: “Tôi không muốn em, nhưng em phải giúp tôi.” Khang Giai xấu hổ vô cùng, loại việc này sao có thể giúp chứ, giúp như thế nào?

“Em không nói lời nào tức là đồng ý.” Xốc chăn lên, vũ khí của anh để trên bụng của Khang Giai, sau đó chà xát một trận.

Khang Giai bị những động tác này làm cho kinh hãi, không nhúc nhích, mặc cho anh làm ầu. Không lâu sau, một chất dịch nóng nóng chảy trên bụng cô rồi trượt xuống. Chết mất! Xấu hổ chết mất!

Quá điên cuồng d’đ/l/q’d!

“Vừa rồi không ra được, bây giờ em có thể yên tâm ngủ được rồi, cảm ơn.” Đoan Mộc xoay người xuống giường, lấy khăn giấy lau sạch sẽ cho cô. Cô xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, ý thức mơ mơ màng màng, bên tai vẫn là những tiếng rên rỉ vừa rồi của người đàn ông.

Nhìn anh lau sạch sẽ bụng cho cô, sau đó ném khăn giấy vào sọt rác, bóng lưng của anh trông có vẻ hơi thất bại! Cô không hiểu, vì sao anh không kiên trì nổi? Cô vẫn chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn chưa lấy lại tinh thần. Vừa rồi anh có ý gì? Không ra được? Anh ở bên trong lâu như vậy, thế mà không ra được, nhưng anh vừa làm trên bụng cô thì liền ra trong nháy mắt, mặt nóng quá, có phải được ôm cô, được làm trên người cô nên mới có thể ra không?

Nghĩ một lúc, cả người đều nóng như lửa đốt, kéo chăn lên bọc chặt chính mình. Đoan Mộc trở về trên giường.

“Tôi muốn đắp chăn, chỗ này là trên biển, sẽ rất lạnh.”

“Anh... anh, chúng ta thật sự phải đắp chung một cái chăn sao?” Khang Giai hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Em thấy chỗ này còn cái chăn nào khác sao?” Đoan Mộc hỏi như không có gì.

Dường như không có chút thẹn thùng nào với chuyện lúc nãy, còn vô cùng tự nhiên.

Chẳng lẽ anh thường xuyên tự mình làm chuyện này?

Đoan Mộc tự nhiên chui vào chăn, đụng phải cô gái nhỏ trơn mịn, chỉ là lúc này cô gái nhỏ lại không hề từ chối, mặt đỏ tới mang tai nhìn anh.

“Cô nhóc, em chờ đó cho tôi, một ngày nào đó tôi sẽ khiến em can tâm tình nguyện cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ báo mối thù ngày hôm nay.” Nói xong

còn vỗ một phát vào cái mông đang vênh lên của Khang Giai.

“Nằm gần vào một chút, chần nhỏ lắm em không biết sao?” Đoan Mộc tức giận nói, cái gì cũng không gặp may, trong lòng tự nhiên khó chịu, lòng Khang Giai cũng đang loạn nên ngoan ngoãn nằm gần vào, cái mông nhỏ mũm mĩm chạm vào vị trí bụng dưới của Đoan Mộc.

Khu vực nguy hiểm!

“Chuyện lúc này anh không được trách tôi, anh không thể mang thù với tôi được có biết hay không?” Khang Giai đưa lưng về phía Đoan Mộc nói.

“Tôi liền mang thù với em, nếu như không phải do em thì tôi sẽ không khống chế được như vậy sao? Cô nhóc, em chờ đó, sớm muộn cũng có ngày tôi sẽ khiến em một ngày cũng không xuống giường được!” Thân thể Khang Giai run lên, mặt nóng như lửa đốt.

Vô liêm sỉ, đê tiện!

“Khoác lác!”

Đàn ông nào mà lợi hại như vậy, khiến cho phụ nữ một ngày cũng không xuống giường được, đoán rằng đến lúc đó tên đàn ông ấy cũng chỉ còn lại nửa cái mạng!

“Tôi khoác lác? Nếu không thì thử luôn bây giờ? Bây giờ tôi có rất nhiều sức lực, đang buồn vì không có chỗ giải sầu đây!” Trong nháy mắt Đoan Mộc liền trở nên hăng hái.

“Anh là trâu sao, giải sầu cái gì mà giải sầu? Tôi không có sức lực để đùa với anh, buồn ngủ quá, ngủ thôi.” Nói xong nhắm mắt lại ngủ.

Quả nhiên, không bao lâu sau liền truyền đến tiếng thở đều.

Nhìn Khang Giai đến nổi xuất thần, anh là đàn ông, đàn ông và phụ nữ đương nhiên không giống nhau, bọn họ rất nhạy cảm, rất dễ dàng xúc động. Dịu dàng ôm cô gái nhỏ vào lòng, nhắm mắt.

Sáng sớm.

Kéo rèm ra, mở cửa sổ. Gió nhẹ thổi tới, vị nước biển nhàn nhạt chạm vào mặt.

Thời gian dần trôi qua, mặt trời mọc lên từ phía đông, sương sớm dần biến mất, ông mặt trời lộ ra nụ cười rạng rỡ, cảnh tượng này Die nd da nl e q uu ydo n thật tuyệt đẹp biết bao!

Lang Vương ôm lấy Bạch Tuyết từ phía sau, cùng cô nhìn mặt trời mọc.

Bụng Bạch Tuyết không chịu thua kém kêu ọc ọc.

“Đói bụng à, đi, ra ăn cơm thôi.” Lang Vương đau lòng nói.

“Em muốn đi ra ngoài, nửa tiếng sau anh hãy đi, bên ngoài có rất nhiều bạn của em, em không muốn bị người khác gặp phải.” Bạch Tuyết nói nhỏ.

“Được, nghe theo em.” Lang Vương cứng chiều hôn lên gò má cô một cái.

“Còn nữa, ở ngoài chúng ta ít nói chuyện với nhau có được không? Những người ở bên ngoài kia cứ nhìn chăm chăm vào anh, em cũng không muốn bị chú ý giống như anh đâu!”

Đúng vậy, Lãnh Dạ có thân phận gì, người nào nhìn thấy anh cũng muốn đến nịnh bợ, đương nhiên sẽ có không ít người đuổi theo anh, muốn làm anh vui lòng.

“Được, nghe theo em.” Lại là câu này.

“Em ra ngoài tìm Giai Giai đây, lát nữa anh hẵng ra.” Bạch Tuyết nhón chân hung hăng hôn lên mặt Lang Vương một cái, xoay người rời đi, ai ngờ Lang Vương lại kéo cô lại: “Tối qua ăn chưa no sao?”

“Anh mơ đi, em no căng bụng rồi!” Nói xong then thùng rời đi.

Nhìn cô gái nhỏ rời đi, khóe miệng Lang Vương nở một nụ cười.

Bạch Tuyết đến bên ngoài phòng của Đoan Mộc, gõ gõ cửa.

“Ai vậy?” Đoan Mộc rất không vui hỏi, thật mất hứng, đang muốn hôn Khang Giai thì lại có người gõ cửa, cô gái này đã ngủ một đêm, cái gì cũng không làm được, thật vất vả buổi sáng cô gái nhỏ mới ngoan ngoãn một chút, đúng lúc anh đang muốn tỉnh tã thưởng thức thì lại có tiếng gõ cửa.

“Là tôi.” Bạch Tuyết ngọt ngào nói.

“Ai ôi, chị dâu ơi, chị ăn no rồi, còn tôi vẫn rất đói!” Đoan Mộc phàn nàn nói.

“Nhanh mở cửa đi.” Khang Giai thúc giục nói, rồi vội vàng cầm lấy quần áo vừa bị Đoan Mộc cởi ra để chuẩn bị mặc vào.

“Mặc cái gì mà mặc, như thế này đẹp hơn, cảm xúc cũng không tệ.” Đoan Mộc vừa nói vừa đứng lên.

“Khốn kiếp, Tuyết nhi còn đang ở ngoài cửa, anh đừng vung tay vung chân ở đây, nhanh đi mở cửa đi.”

“Giai Giai, mình đi xem bữa sáng đã làm xong chưa!” Bạch Tuyết nói.

“Này Tuyết nhi, cậu đừng đi, mình lập tức ra đây.” Đến quần Khang Giai cũng chưa mặc đã chạy ra mở cửa, ai ngờ bị Đoan Mộc ôm lấy từ phía sau.

“Người cũng đi rồi, còn mở cửa gì nữa, chúng ta tiếp tục hoàn thành chuyện vừa rồi.” Đoan Mộc đặc ý nói.

“Anh... anh, ưm ưm...”

Trên đường đến phòng ăn, Bạch Tuyết bị người khác gọi lại.

Bạch Lan vẫn luôn tìm Bạch Tuyết, cô ta lo lắng Tuyết Hoa sẽ nhìn thấy Bạch Tuyết, đến lúc đó thân phận của cô ta sẽ bị lộ.

“Bạch Tuyết, chờ một chút, chúng ta nói chuyện đã.”

Bạch Tuyết không thích cô ta, dùng đầu ngón chân cũng biết những lời cô ta nói sẽ không phải điều tốt. Em gái cùng cha khác mẹ này có ý đồ quyến rũ Lãnh Dạ của cô, cho nên cô càng không thích cô ta.

“Thật có lỗi, tôi rất bận.” Bạch Tuyết lắc đầu, đi thẳng về phía trước.

“Cô tới để chơi, có gì mà bận.” Bạch Lan không can tâm.

“Bây giờ tôi bận đi ăn.”

“Vài phút là được rồi!” Bạch Lan nhìn thái độ của Bạch Tuyết là lại thấy buồn bực, người phụ nữ nhất gan hồi bé vậy mà bây giờ lại không để cô vào trong mắt, điều này khiến cô không thể chịu đựng được. Thế nhưng bây giờ chưa phải lúc để tức giận, chờ đến lúc gặp d,0dylq.d Tuyết Hoa, Bạch Tuyết có ngang ngược như thế nào, bà ấy cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta!

Bạch Tuyết cảm thấy phản cảm, nhú mày.

“Tôi không cho là giữa chúng ta có điều gì cần nói, có chuyện gì thì nói nhanh lên, tôi còn muốn đi ăn.” Bạch Tuyết không nhịn được nói.

Hai người đi về phía lan can, trước mắt là đại dương không bờ bến.

Biển, nó thông thường, nó rộng khắp, nhưng biển lại đầy khí phách, có một sự say mê hấp dẫn lại có một loại cảm giác bình yên lạ thường.

Ban đầu mặt biển gió êm sóng lặng, bập bênh, sau đó là vẻ u sầu nhộn nhạo, những gợn sóng hiện lên, khiến biển trở nên đa tình, xanh biếc.

“Vậy mà cô cũng dám đến đây, chỗ này nhiều bạn bè như vậy, cô không sợ bọn họ phát hiện quan hệ của cô và Lãnh Dạ sao?”

Đây là uy hiếp!

Bạch Tuyết tức giận! Khi còn bé cô ta cũng uy hiếp cô như vậy, luôn nói rằng mẹ cô là gái điếm, dùng mẹ cô để uy hiếp cô!

Lớn lên cô ta vẫn còn như vậy? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Rốt cuộc cô đắc tội với Bạch Lan chỗ nào, mà khiến cho cô ta từ nhỏ đã đối nghịch với cô?

Khinh người quá đáng!

Trong lòng tỏ vẻ chán ghét!

“Sợ là không tới sao.” Bạch Tuyết bình tĩnh trả lời.

Giương mắt nhìn về phía Bạch Lan, hôm nay cô ta ăn mặc rất đẹp, lúc đầu cô ta đã đẹp sẵn rồi, nhưng sau khi ăn mặc chỉnh chu thì cũng coi như là một mỹ nhân.

Chỉ là, tâm địa của cô ta quá xấu, cho dù bề ngoài có đẹp đến đâu thì Bạch Tuyết vẫn cảm thấy chán ghét.

Vốn không muốn tính toán nợ cũ với cô ta, nhưng dường như cô ta vẫn muốn dây dưa không rõ với cô! Nếu như cô ta vẫn không có ý định buông

tha cô, thì cô ta đã sai rồi. Hôm nay cô tuyệt đối sẽ không để người khác bắt nạt.

Bạch Tuyết lâm vào trầm mặc.

Bạch Lan cũng trầm mặc, chỉ là cặp mắt kia nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết, Bạch Tuyết đã thay đổi, trở nên tự tin hơn, bị cô ta nhìn chăm chú như vậy mà mí mắt cũng không nháy một cái, vẫn bình tĩnh tự nhiên nhìn về phía cô ta.

“Tự tin như vậy sao?” Bạch Lan cười lạnh một tiếng.

“Không có gì phải lo cả, nhiều nhất là chân tướng bị lộ ra ánh sáng mà thôi. Sớm muộn gì thì quan hệ của tôi và Lãnh Dạ cũng sẽ bị lộ. Sớm cũng biết mà muộn cũng biết thì có gì phải ngại.” Bạch Tuyết thản nhiên nói, dường như đối với cô mà nói chuyện này không phải chuyện lớn gì.

Bạch Lan cho rằng Bạch Tuyết sẽ xấu hổ bất an, sẽ cảm thấy rất mất mặt, không nghĩ tới cô lại bình tĩnh như thế, trong lòng chấn động, trên mặt lại không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Cô đã thay đổi, da mặt trở nên dày hơn rất nhiều.” Bạch Lan cười lạnh một tiếng, giọng nói lại càng lạnh hơn.

Bạch Tuyết hơi nhú mào, mắt tối sầm, lạnh lùng nhìn cô ta.

“Da mặt dày cũng cần rất nhiều dũng khí, không phải sao? Tôi không cho rằng da mặt dày là chuyện gì mất mặt cả, ngược lại tôi cho rằng da mặt dày vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với người có tâm địa độc ác.”

Bạch Tuyết như vậy khiến Bạch Lan kinh ngạc.

“Tâm địa độc ác? Nếu như không phải mẹ tôi nhận nuôi cô, cô sẽ có ngày hôm nay sao? Bây giờ phát đạt rồi thì liền trở mặt hả? Rốt cuộc ai mới

là tâm địa độc ác đây? Mẹ cô vừa sinh ra cô là liền vứt bỏ cô, cô cho rằng mẹ cô tốt đến mức nào? Nói không chừng bây giờ bà ta đang vui chơi ở nơi nào đó đấy!” Câu nói của Bạch Lan giống như một thanh kiếm đâm vào lòng Bạch Tuyết.

“Không cho phép cô sỉ nhục mẹ tôi, không cho phép cô nói mẹ tôi vứt bỏ tôi. Nếu như không phải năm đó mẹ cô chen vào giữa ba và mẹ tôi, tại sao mẹ tôi lại bị bỏ rơi cơ chứ? Mẹ tôi không vứt bỏ tôi, là ba vứt bỏ bà ấy, còn có người mẹ tâm địa độc ác của cô, có một số việc không nói thì đừng tưởng rằng tôi không biết, những việc trước kia mà bọn họ làm, tôi đã điều tra rõ ràng rồi, mẹ cô hãm hại mẹ tôi như thế nào, mẹ tôi mới là người bị hại. Cô có tư cách gì mà nói những lời buồn nôn ấy!”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Đối Đầu Gay Gắt (1)

Bạch Lan nghe Bạch Tuyết nói mà ngơ ngẩn, chuyện trước kia, thế mà cô đã điều tra qua, dường như đã biết rõ chân tướng sự việc.

Từ lúc nào Bạch Tuyết lại trở nên tính toán như vậy?

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Cô đã biết tất cả mọi chuyện, lại có thể vờ như chưa có chuyện gì xảy ra! Cô chờ cái gì cơ chứ? Đã biết chân tướng sự việc, vì sao không đứng ra chất vấn mẹ cô ta với ba?

Thực ra, vì ba đã lớn tuổi, hơn nữa, bây giờ ba của cô cũng đã thay đổi rồi. Biết sai để thay đổi chính là điều tốt.

Tuy vẫn hận ba chuyện năm đó, nhưng, chuyện đã xảy ra thì không có cách nào để cứu vãn cả!

Còn một nguyên nhân nữa là, bây giờ mẹ sống rất tốt, nhất định sẽ không mong muốn có người nhắc lại chuyện nhục nhã năm đó! Có ai nguyện ý bị người ta rạch bỏ vết sẹo lên!

Cho nên những việc này, Bạch Tuyết nhìn một chút không có nghĩa là cô nhu nhược.

“Bạch Tuyết cô đừng có bào chữa cho mẹ cô, sao ba lại vứt bỏ mẹ cô, rõ ràng là mẹ cô ngoại tình, câu tam đáp tứ(*)”

(*) Câu tam đáp tứ: chỉ người con gái mất nết lẳng lơ.

“Bốp” một cái tát rơi trên mặt Bạch Lan.

“Tôi nói rồi, không được phép vũ nhục mẹ tôi - cô đang khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi rồi đấy. Không ngại nói cho cô biết, đừng coi tôi như Bạch Tuyết lúc trước mà đối xử, tôi không phải Bạch Tuyết trước kia mà để cho người khác bắt nạt, về sau ai cũng không được phép bắt nạt tôi, nhất là cô.” Bạch Tuyết nghiêm nghị nói.

Mặt cô đỏ ửng, đỏ đến tận mang tai, hai mắt nhìn chăm chăm Bạch Lan, đồng thời đôi mắt trở nên tối sầm, đột nhiên lóe lên một cái, rồi lại trở nên đen kịt, sau đó không thể ngăn nổi lửa giận.

Bạch Lan sợ ngây người, ôm khuôn mặt nóng ran nhìn Bạch Tuyết.

Cô nói không sai, cô không còn là Bạch Tuyết lúc trước, bây giờ Bạch Tuyết rất dũng cảm, tự tin.

“Tôi muốn đi ăn cơm, lời nói vừa nãy cô hãy nhớ kỹ vào, không được phép sỉ nhục mẹ tôi!” Bạch Tuyết nói xong liền rời đi, ánh mắt Bạch Lan lóe lên vẻ độc ác, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám đánh cô ta, cô ta không nghĩ rằng sẽ bị Bạch Tuyết - người hồi nhỏ vẫn bị cô ta bắt nạt - tát cho một phát! Không cam lòng.

Giận dữ về lại phòng của mình.

Đẩy cửa ra đi vào, bên trong có một người phụ nữ rất xinh đẹp đang ngồi.

“Cô? Cô là ai?”

“Tôi và cô đều ở trên cùng một chiếc thuyền.” Người phụ nữ xinh đẹp đáp.

“Nói nhảm! Đây là phòng của tôi, cút ra ngoài.” Khuôn mặt nhỏ của Bạch Lan bồng rât, trong lòng cũng vô cùng bức bối.

“Sao vậy? Cô bị con tiện nhân kia đánh?” Người phụ nữ xinh đẹp chậm rãi đi tới, nhàn nhạt hỏi, giống như cô ta đã nhìn thấy việc lúc này.

“Cô là ai?” Bạch Lan tức giận hỏi.

“Tôi nói rồi, tôi và cô đều trên cùng một chiếc thuyền.”

“Ngừng, cô có bị bệnh không, đương nhiên là trên một chiếc thuyền, chẳng lẽ cô là người từ trên trời rơi xuống?”

“Cứ cho là vậy đi! Chẳng qua kẻ thù của chúng ta đều là Bạch Tuyết.” Người phụ nữ xinh đẹp giận dữ nói.

“Cô là ai?” Bạch Lan hiếu kỳ xoay người hỏi.

“Tôi là người bị Bạch Tuyết cướp mất chồng.”

“Cô là người phụ nữ của Lãnh Dạ.”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ xinh đẹp kiên định trả lời.

“Quả nhiên là giống mẹ, chuyên quyến rũ đàn ông, đều là hồ ly tinh hết.”

“Cho nên, chúng ta có thể hợp tác loại bỏ tai họa này.” Người phụ nữ xinh đẹp nói khiến trán Bạch Lan toát ra mồ hôi lạnh, loại bỏ là có ý gì?

Giết?

Tuy cô ta rất đáng ghét, thế nhưng, cô ta cũng là con gái của ba!

Nghĩ đến lúc này, nghĩ đến việc cô phải thừa kế công ty Tuyết Hoa. Có Bạch Tuyết ở đây, chuyện sẽ rất phiền phức!

Xoa gương mặt bị Bạch Tuyết đánh, vẫn rất đau. Khẽ cắn môi.

“Cô có ý gì?”

“Ý của tôi chính là ý của cô, khiến cô ta biến mất.” Người phụ nữ xinh đẹp nói.

“Tôi không nghĩ như vậy, đây là ý của cô. Mặc kệ chuyện của tôi!” Bạch Lan chợt dạ xoay người tiếp tục dùng khăn xoa lên mặt cho bớt sưng.

“Hừ! Bạch Tuyết chưa được loại bỏ, cuộc sống của cô cũng không dễ chịu, cô mạo danh thay thế Bạch Tuyết, cô có nghĩ tới sau khi bị cô ta biết, cô ta sẽ đối xử như thế nào với cô không? Cô mới chỉ nói xấu mẹ của cô ta mà cô ta đã không chịu đựng được, ra tay đánh cô, nếu để cho cô ta biết cô lừa gạt mẹ của cô ta, cô còn giả mạo cô ta để nhận mẹ, thì cô nghĩ cô ta sẽ như thế nào?”

“Cô là ai? Sao cô có thể biết những chuyện này?” Thân thể Bạch Lan run lên, chuyện này, chỉ có cô và mẹ của cô biết, không có người thứ ba, thế nhưng sao cô ta lại biết?

“Tôi là ai cô không cần biết, tóm lại tôi vì muốn loại trừ Bạch Tuyết mà đến đây.”

“Cô muốn làm gì?”

“Chuyện này cần cô hỗ trợ!” Người phụ nữ xinh đẹp ghé miệng gần tai Bạch Lan nói nhỏ.

Mặt Bạch Lan càng ngày càng trắng.

***

Phòng ăn trên du thuyền, tay Bạch Tuyết cầm đĩa, bắt đầu chọn lựa bữa sáng mà mình thích.

Bước vào nhà ăn, ánh đèn màu lam, bộ đồ ăn màu lam, cái bàn cũng màu lam, khiến người ta có một loại ảo giác như đang ở dưới biển Aegean(*), phong cách trang trí lãng mạn, đồ ăn tràn ngập hương vị Châu Âu tinh xảo, khắp nơi tràn đầy cảm giác Địa Trung Hải.(*). Biển Aegean: là một vùng vịnh nổi dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ.

“Bạch Tuyết” - một âm thanh từ phía sau truyền đến. Người này là Khang Nghị, anh họ Khang Cốc - cảnh sát Khang.

Quay người, trông thấy Khang Nghị, cô để lộ nụ cười đầy ấm áp.

Trong mắt Khang Nghị, Bạch Tuyết là độc nhất vô nhị. Nhìn thấy cô mỉm cười, đường cong khóe miệng cũng rất hoàn mỹ, ánh mắt tràn ngập yêu thích, khiến người khác không thể rời khỏi, đúng vậy, cứ hấp dẫn không thôi, nụ cười vẫn vương trong lòng, không cách nào xóa nhòa.

Cô như bức tượng của một nữ thần, hào phóng, đoan trang, dịu dàng, đắm đắm, không một người đàn ông nào không tôn thờ cô.

Khang Nghị mê đắm Bạch Tuyết, người phụ nữ mà anh nghĩ tới lại xuất hiện trước mặt anh một lần nữa. Người phụ nữ duy nhất khiến anh rung động, nắm giữ trái tim anh đang ở ngay trước mắt anh lúc này.

Đưa tay ra là có thể chạm vào!

Nhưng lại không thể!

Bởi vì cô là của người khác, cô không thuộc về anh!

Con đường đầy cô độc, tỉnh mạch phủ đầy cây, trái tim sầu muộn, gió thổi làm mờ hồ, đã lâu không nhớ lại, đi bộ trong góc vắng lặng, không gian ồn ào, tất cả đều tỏa ra sự đau đớn, nhưng lời hứa yêu em vẫn còn nguyên, cho dù gió mưa cũng không phai tàn.

Khang Nghị yêu Bạch Tuyết, rất rất yêu!

“Anh Nghị.” Bạch Tuyết cười đi tới.

Khang Nghị đang thất thần liền nhanh chóng thu lại vẻ mê đắm của mình, giả bộ thân thiện cười với Bạch Tuyết.

“Đi cùng nhau đi.”

“Được.” Bạch Tuyết ngọt ngào đồng ý, sau đó bưng khay cùng Khang Nghị tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống.

“Em thích ăn cháo?” Khang Nghị nhìn thấy trong bữa sáng của Bạch Tuyết có một bát cháo, quan tâm hỏi.

“Đúng vậy, cháo táo đỏ có rất nhiều dinh dưỡng.” Bạch Tuyết nở nụ cười, cầm lấy muỗng ăn từng miếng nhỏ.

Bạch Tuyết thích ăn đồ ăn Trung Quốc, cho nên những thức ăn cô chọn đều là món ăn của Trung Quốc, một bát cháo táo đỏ, hai cái bánh bao hấp.

Bữa sáng của Khang Nghị thì kết hợp giữa Trung và Tây, cũng có hai cái bánh bao hấp, thêm một ly cà phê.

“Anh Nghị, buổi sáng cũng uống cà phê sao?”

“Tôi qua ngủ không ngon, uống một chén để tỉnh táo.” Thực ra, đối với anh cả đêm thức trắng là chuyện bình thường.

“Ha ha, ra là vậy.”

Lúc hai người đang ăn, Lãnh Dạ liền đi vào, tuy lúc này trong phòng ăn đã có một ít người. Thế nhưng, anh vẫn dừng chính xác trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười rục rờ của Bạch Tuyết. Khuôn mặt tươi cười rất đẹp, thế nhưng, người đàn ông đối diện lại nhắm mắt vô cùng.

Lại là Khang Nghị, người đàn ông nhớ mãi không quên người phụ nữ của anh.

Tuy anh vẫn luôn án binh bất động, nhưng Lãnh Dạ biết, tình cảm của người đàn ông này dành cho Bạch Tuyết vẫn chưa hết, anh là đàn ông, đương nhiên anh sẽ hiểu rõ đàn ông, ánh mắt người đàn ông này nhìn Bạch Tuyết đầy ẩn tình, chỉ có tình nhân mới có vẻ mặt như vậy, ghen tuông nồng đậm xông lên đầu, nhanh chóng cầm lấy khay, lấy một ít bữa sáng rồi kiên quyết đi về phía bàn của Bạch Tuyết và Khang Nghị.

“Lãnh tổng?” Người nói chuyện là Tuyết Hoa, mẹ của Bạch Tuyết.

Đương nhiên Lang Vương không thể phớt lờ.

“Dì Tuyết, sao lại gọi tôi là Lãnh tổng, gọi Lãnh Dạ là được rồi.” Lễ phép trả lời.

“Vậy thì tốt, Lãnh Dạ, chúng ta nói chuyện một lúc có được không?” Tuyết Hoa muốn tìm Lãnh Dạ nói chuyện, chỉ là vẫn chưa có cơ hội, người đàn ông này chính là người đàn ông mà con gái bà thích, đương nhiên bà muốn tìm hiểu nhiều một chút.

“Nếu không, chúng ta qua bên kia với bọn họ, nhiều người thì ăn cũng ngon hơn.” Lang Vương chỉ về phía Bạch Tuyết nói.

“Ồ, thì ra là em gái của cậu cũng tới, đi thôi.” Tuy Tuyết Hoa muốn ở riêng một chỗ với Lãnh Dạ, nhưng xem ra lại phải tìm một cơ hội khác rồi!

Trong lúc nói chuyện, Tuyết Hoa và Lãnh Dạ đã bưng khay thức ăn đến chỗ của Bạch Tuyết và Khang Nghị.

“Lãnh tổng!” Khang Nghị nhìn thấy Lãnh Dạ bưng khay tới, trong lòng không vui, nhưng anh sớm đã chuẩn bị tâm lý, Bạch Tuyết có ở đây thì sao

lại không có Lãnh Dạ được, người đàn ông bá đạo này giữ Bạch Tuyết rất kỹ, anh không xuất hiện ở đây mới không bình thường đó!

Nhìn bên cạnh Lãnh Dạ còn có một người phụ nữ trung niên, nhìn kỹ mới nhớ rằng đây là vợ hiện tại của chú Khang, mặc dù đã là phụ nữ có tuổi, nhưng khí chất toàn thân không cần nói cũng biết, đẹp như ngọc, nhất là cặp mắt kia rất giống với người nào đó.

“Dì, mời ngồi.” Khang Nghị lễ phép đứng dậy, đưa tay ra làm tư thế mời.

Lang Vương thì rất lịch sự đi đến bên cạnh Bạch Tuyết ngồi xuống, giống như anh chính là nam chủ nhân của chỗ này, tư thế cao ngạo, Khang Nghị không quen nhìn tính cách cuồng ngạo này của Lãnh Dạ, giống như tất cả mọi chuyện đều trong lòng bàn tay anh, cho dù là người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này cũng là vật riêng của anh!

Bạch Tuyết lễ phép nói: “Xin chào.” Sau đó ra vẻ bình tĩnh ăn cháo.

Trong mắt Tuyết Hoa, cô bé này là em gái ngoan ngoãn của Lãnh Dạ. Bà làm sao cũng không nghĩ tới cô bé trước mắt này chính là con gái Bạch Tuyết của bà.

“Sao lại ăn ít như vậy, muốn anh gì thì anh lấy giúp em.” Lãnh Dạ lạnh lùng oán trách một câu, trong lời nói lại mang theo đầy sự đau lòng.

“Không ít đâu, một bát cháo, hai cái bánh bao hấp.” Bạch Tuyết mỉm cười, khóe miệng còn sót một ít cháo. Lang Vương cứng chiều cầm khăn tay lau khóe miệng cho Bạch Tuyết.

“Ăn cũng giống như trẻ con vậy!” Lạnh lùng trách mắng, nhưng động tác lại dịu dàng như đang chăm sóc trẻ nhỏ.

“Hì hì!” Bạch Tuyết mỉm cười, tiếp tục ăn bánh bao hấp.

Tuyết Hoa rất bất ngờ, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy Lãnh Dạ như vậy, bề ngoài lạnh lùng, bên trong lại cẩn thận, rõ ràng rất quan tâm yêu thương em gái của mình, nhưng lại biểu hiện giống như một người gia trưởng.

Khang Nghị vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Quả nhiên tâm tư của Bạch Tuyết đều đặt trên người đàn ông này, nhìn thấy người đàn ông này là liền cười vui vẻ, nụ cười này cùng nụ cười lúc trước khác hẳn nhau. Nụ cười lúc này của cô đối với anh khiến trong lòng anh rất thỏa mãn, bởi vì Bạch Tuyết nhìn về phía anh cười. Thế nhưng, lúc này nhìn Bạch Tuyết cười với người đàn ông này, tim của anh liền trở nên lạnh giá!

Nụ cười của Bạch Tuyết đối với anh là lễ phép đáp lại, nhưng, nụ cười của cô đối với Lãnh Dạ lại đầy yêu thương.

“Tình cảm anh em của hai người thật tốt.” Tuyết Hoa hâm mộ nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Đối Đầu Gay Gắt (2)

Khụ khụ khụ....” Khang Nghị nghe thấy Tuyết Hoa nói như vậy thì thiếu chút nữa là sặc. Tình huống gì đây? Anh em?

Từ lúc nào Bạch Tuyết và Lãnh Dạ lại trở thành anh em?

Sau khi nhìn thấy Bạch Tuyết và Lãnh Dạ không thể hiện quá nhiều tình cảm thì anh liền hiểu, hóa ra Bạch Tuyết lo lắng quan hệ của cô và Lãnh Dạ bị lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên mới cố ý nói với bên ngoài như vậy.

“Đúng vậy, tốt lắm, anh trai tôi rất thương tôi.” Bạch Tuyết lễ phép trả lời.

Đương nhiên Lang Vương không thích bị nói là anh trai của Bạch Tuyết, nhưng, cô gái nhỏ đã nói dối đi Tuyết như vậy, thế thì anh đành phải miễn cưỡng phối hợp một chút!

“Có anh trai như vậy thật tốt, lần trước anh trai cô đưa cho cô thẻ vô hạn, lần này lại đưa cô ra ngoài chơi, thật sự rất thương cô.” Trong lòng Tuyết Hoa không khỏi có chút chua xót, bà đã tới đây lâu như vậy, vì sao chưa từng thấy Lãnh Dạ đưa con gái bà đi chơi, hôm nay Bạch Tuyết (Bạch Lan giả mạo) cũng ở đây, vì sao bọn họ không ở cùng một chỗ?

Hay là, quan hệ của con gái và Lãnh Dạ là bí mật, không muốn bị công khai!

Hay là người đàn ông này đã có vợ, Tuyết nhi chỉ là tình nhân của cậu ta!

Các loại suy đoán hiện lên trong đầu.

“Đúng vậy, anh tôi đưa tôi tấm thẻ vô hạn, tôi còn chưa kịp dùng đây.” Bạch Tuyết nũng nịu nói, bộ dáng giống như Lãnh Dạ thực sự là anh của cô, Lãnh Dạ sững sờ, quả thực là bị bộ dáng của cô gái nhỏ làm chấn động!

Lang Vương nhìn chăm chú về phía cô gái nhỏ, ngàn năm cô đơn chỉ vì chờ một mình cô. Bản tình ca ngàn năm cũng chỉ vì mình cô mà hát.

Tổ tiên từng nói với anh, khi một giọt nước mắt của cá vàng rơi xuống, thì tình yêu của Mẫu Đơn tiên tử và người ở yêu giới vĩnh viễn không có cách nào thực hiện được. Vì thế anh cầu xin, nhưng đến tận khi chết cá vàng vẫn không nhắm mắt rơi lệ, dùng điều này chúc phúc cho tình yêu một đời một kiếp của bọn họ.

Đúng vậy, giờ phút này bọn họ ở cùng một chỗ, là bởi vì cho dù cá vàng chết, cũng sẽ không không nhắm mắt lại, càng không rơi nước mắt!

Yêu, không phải là một trái tim gào thét, mà chính là sự hoán đổi của hai trái tim; yêu, không phải pháo hoa ngắn ngủi long lanh, mà chính là một cơn say dứt khoát; yêu, không phải là lời thề mỹ lệ, mà chính là kiên trì mãi mãi.

Phụ nữ cũng là một đóa hoa. Mà nguyên thần của Bạch Tuyết cũng là hoa mẫu đơn, khí phách của Mẫu Đơn thanh cao, vẻ đẹp của Mẫu Đơn đầy kiêu ngạo. Cô trời sinh đã là vua của các loài hoa, cô chỉ tồn tại trong cõi mơ, người bên ngoài vĩnh viễn không có cách nào đến được.

“Sao vậy? Trên mặt em có gì ư?” Bạch Tuyết ăn một chút rồi quay sang nhìn Lang Vương, vì sao anh nhìn chăm chăm vào cô như vậy?

“Ăn đi, trên mặt em không có gì cả.” Lang Vương dienndnle,qu.y don thần nhiên nói.

Mặc dù chỉ trong tích tắc như vậy, Khang Cốc liền nhìn ra trong lòng người đàn ông này có chuyện.

Tuyết Hoa cũng có cảm giác như vậy.

“Trên mặt em đã không có gì, vậy thì anh trai yêu quý cũng không cần nhìn chăm chăm em như thế! Rất bất lịch sự đó!” Bạch Tuyết giả bộ ngây thơ nói.

Lời của Bạch Tuyết quả thực khiến Khang Cốc sửng sò, Bạch Tuyết thay đổi tính cách từ lúc nào vậy?

Bạch Tuyết dịu dàng trước kia sẽ không như thế, không nghịch ngợm như vậy.

Xem ra tình yêu làm thay đổi con người!

Giống như anh, cũng đã bị Bạch Tuyết thay đổi, bây giờ anh trở nên u buồn, lực bất tòng tâm, tim như bị dao cắt, tinh thần chán nản, hồn ở trong mơ...

“Ăn đi, sao nhiều lời vậy! Ăn cả cái này nữa.” Lang Vương nói xong liền gấp miếng thịt bò bít tết từ đĩa anh sang cho Bạch Tuyết, bảo cô ăn.

“Anh trai, em không thích ăn thịt, xin anh đừng nuôi em như động vật ăn thịt có được không?” Bạch Tuyết bắt đầu nhìn miếng thịt bò bít tết nói. Cô biết Lãnh Dạ là Lang Vương, đương nhiên Lang Vương sẽ thích ăn thịt, nhưng, cô cũng không phải là sói, cô thích ăn rau.

“Nhìn em gầy như vậy, toàn thân chỉ có một tí thịt, mau ăn đi.” Lãnh Dạ nói một câu.

“Ăn thì ăn! Làm gì mà dữ vậy!” Bạch Tuyết uất ức nói, trong nháy mắt miệng phồng lên, buồn rầu nhìn miếng thịt.

“Không cho phép nói toàn thân em chỉ có một tí thịt, ai không biết còn tưởng rằng em là bộ xương đấy! Đến lúc đó anh không sợ người ta nói anh ngược đãi em gái sao?”

“Cho nên, vì không để người khác nói anh ngược đãi em, em mau ăn đi.” Giọng nói của Lang Vương đã dịu đi rất nhiều, chủ động cắt miếng thịt to thành những miếng nhỏ cho Bạch Tuyết, anh còn xiên một miếng đưa đến trước miệng cô gái nhỏ: “Nếm thử xem thế nào?”

“Ừm, không tệ, ăn ngon lắm.” Bạch Tuyết ăn miếng thịt mà Lang Vương đưa đến trước miệng, cái miệng nhỏ bẽn lẽn, ăn say sưa ngon lành.

Cũng bốc một miếng đưa đến trước miệng Lang Vương.

“Anh cũng chưa ăn, nếm thử đi, hương vị đúng là không tệ, ăn rất ngon.” Lang Vương nghiêm mặt, há miệng, ăn miếng thịt nhỏ trong lòng bàn tay Bạch Tuyết, nhai từng chút một.

Được cô gái nhỏ đút cho ăn, tuy có chút kỳ quái, nhưng, đây là người phụ nữ của anh, đương nhiên không cần khách khí, cho nên anh mới không để ý tới thân phận của mình mà cắt thịt cho Bạch Tuyết.

Một loạt hành động, khiến Tuyết Hoa và Khang Cốc như bị sét đánh.

Người này có còn là Lãnh tổng nữa hay không?

Lại quan tâm người khác đến như vậy, nghe đồn anh cực kỳ thích sạch sẽ, sao có thể ăn đồ bốc tay? Lại còn là bò bít tết, bò bít tết là dùng dao nĩa ăn, vậy mà anh không chút do dự ăn hết miếng thịt trong tay cô gái này.

Nhìn còn có vẻ rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Tuy anh vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, trên mặt không có chút ý cười nào, nhưng, trong mắt anh lộ rõ vẻ hạnh phúc.

“Bà có muốn nếm thử hay không?” Bạch Tuyết lễ phép hỏi Tuyết Hoa.

“Cảm ơn, tôi cũng không thích ăn thịt.” Tuyết Hoa lễ phép trả lời.

“Anh Nghị, anh có muốn nếm thử không, thực sự ăn rất ngon, ánh mắt Lãnh Dạ cũng rất tốt, không chỉ là mua đồ, mà đồ ăn gì cũng đều là ngon nhất.” Bạch Tuyết đặc ý nói, khoe miệng Lang Vương giật giật.

Vậy mà cô gái nhỏ lại có thể khen ngợi anh trước mặt người đàn ông thích cô, đoán chừng Khang Cốc sẽ ghen đến chết!

Người phụ nữ ngốc nghếch!

Người phụ nữ ngốc!

Chẳng lẽ cô không nhìn ra suy nghĩ trong lòng Khang Cốc một chút nào sao!

Chịu thua cô!

“Lãnh Dạ!” Tuyết Hoa giật mình nhìn Bạch Tuyết, đây là anh trai cô, vậy mà cô lại gọi anh là Lãnh Dạ?

“À đúng vậy, anh tôi đó, tôi thường xuyên gọi anh ấy như vậy, gọi tên của anh ấy cũng rất thú vị!” Bạch Tuyết biết mình lỡ lời liền cuống quýt giải thích.

“Ồ, thảo nào.” Tuyết Hoa hoang mang, nhìn tất cả mọi chuyện, trong lòng đã bắt đầu hoài nghi một số việc.

“Há mồm.” Lang Vương xiên một miếng thịt đưa vào trong miệng Bạch Tuyết, rồi lại tiếp tục xiên thêm miếng nữa, cho vào miệng mình bắt đầu ăn.

“Anh Nghị, anh có muốn một miếng không?” Vừa rồi Khang Cốc chưa trả lời, Bạch Tuyết lại hỏi.

“Sao cảnh sát Khang có thể ăn đồ thừa của em được!”

“Không, xem ra thực sự rất ngon, tôi cũng muốn một miếng.” Khang Cốc nói muốn một miếng cũng khiến chính bản thân phải giật mình.

Lang Vương cố ý giả vờ dieendaanleequuydonn không nghe thấy, cầm cái đĩa của mình bắt đầu ăn.

Bạch Tuyết nhìn thoáng qua cái đĩa trong tay Lang Vương.

“Anh, cho em mượn cái đĩa một chút, em cho anh Nghị ăn một miếng.” Bạch Tuyết chìa tay ra nói.

“Anh không thích người ngoài dùng dao nĩa của anh, anh ta muốn ăn thì tự anh ta đi lấy đi.” Lang Vương lạnh lùng nói, người đàn ông này luôn nhớ nhung cô gái nhỏ của anh, tại sao anh phải tốt bụng cho anh ta ăn thịt như vậy?

“Ha ha, anh trai em là vậy đó, có đôi khi đùa giỡn giống hệt trẻ con, anh Nghị, anh đừng trách anh ấy.” Bạch Tuyết xấu hổ nói, người đàn ông này thật là, một chút mặt mũi cũng không cho cô!

“Không sao, lúc này em đút cho anh trai em ăn như thế nào, thì cũng đút cho anh như vậy là được, anh muốn ném thử hương vị ra sao.” Khang Nghị lịch sự nói.

Tuyết Hoa đã nhìn ra Khang Nghị thích cô bé này, chỉ là, vì sao Lãnh Dạ không thích Khang Nghị? Hình như còn rất chán ghét cậu ta.

“Được rồi. Ha ha.” Bạch Tuyết cười cười, bốc một miếng lên, đưa đến bên miệng Khang Nghị.

Lang Vương buồn bực!

Sớm biết vậy liền đưa đĩa cho cô dùng!

“Ừm, ăn rất ngon, hương vị thật sự không tệ. Nhất là khi Tuyết nhi tự mình đút cho anh ăn.” Khang Nghị ăn say sưa ngon lành.

“Đúng vậy, bữa sáng em không ăn thịt mà còn nói rất ngon. Sao có thể lừa anh được cơ chứ.”

Đôi mắt óng ánh, trong veo, xán lạn như sao. Nhìn anh cười một tiếng, con mắt cong cong tựa trăng non, dường như linh hồn cũng bay theo ra ngoài. Cười một tiếng nữa, vẻ mặt tự nhiên để lộ sự cao quý, khiến cho người ta không thể không sợ hãi thán phục ánh sáng xinh đẹp thanh nhã của cô.

Cùng là mỹ nữ, nhưng Bạch Tuyết mang đến một ấn tượng khắc sâu cho người nhìn, giữa hai hàng lông mày của cô là một vẻ đẹp vượt qua tuổi tác, chân mày lá liễu nhàn nhạt, không cần bất kỳ mỹ phẩm nào đã rất duyên dáng. Lông mi dài lấp lánh giống như hai chiếc bàn chải nhỏ, sáng đến mức làm cho người khác cảm thấy chói mắt, khiến tim đập nhanh, đôi mắt to xinh đẹp lạ thường, linh động như có hồn.

Không thể phủ nhận, Khang Nghị thực sự bị đứng hình.

Người phụ nữ này quả thực là nghiệt duyên của anh!

Yêu cô, nhưng không chiếm được cô!

Cô là thuộc về người khác!

Quá không cam lòng!

“Tuyết nhi, bữa cơm tối, anh dẫn em đến lầu ba nhìn biển có được không?” Khang Nghị lịch sự nói.

Trong mắt Tuyết Hoa, đây là Khang Nghị muốn hẹn hò với Bạch Tuyết. Trong mắt Lang Vương, đây là Khang Nghị muốn đoạt lấy người phụ nữ của anh. Trong mắt Bạch Tuyết, đây chỉ đơn thuần là lời mời từ bạn bè.

“Không được, cơm nước xong xuôi, tôi và Tuyết nhi còn có việc! Chúng tôi rất bận.” Lang Vương không chút lưu tình lạnh lùng nói.

“Tuyết nhi? Lãnh Dạ, em gái của cậu tên là Tuyết nhi?” Tuyết Hoa giật mình hỏi, cho tới nay bà chỉ biết cô bé này là thư ký của Đoan tổng, thấy Đoan Mộc gọi cô là thư ký Lãnh.

Cô không chỉ là thư ký của Đoan Mộc, mà còn là em gái của Lãnh Dạ.

Không nghĩ rằng Lãnh Dạ lại gọi em gái là Tuyết nhi, Tuyết nhi này, chắc tuổi tác cũng không kém Tuyết nhi của bà. Nhưng, Tuyết nhi này càng cho bà cảm giác giống con gái của bà hơn!

Nghĩ đến con gái của mình, chắc là Bạch Hàn không giáo dục tốt nó!

Nhìn Tuyết nhi này, Lãnh Dạ chăm sóc em gái của mình rất tốt, bà nhớ rằng Ưc Ưc từng nói chúng nó không có ông nội và bà nội, khó trách Lãnh Dạ lại yêu thương em gái mình như vậy.

Vừa rồi Tuyết nhi này không chịu ăn bò bít tết, Lãnh Dạ như một người gia trưởng giáo dục cô. Nhưng, ai cũng nhìn ra phần yêu thương mà anh dành cho em gái đều giấu ở đáy lòng.

“Vâng, tôi đều gọi em ấy là Tuyết nhi.” Lang Vương nhàn nhạt trả lời.

“Thật là khéo.” Tuyết Hoa không kìm được nói.

“Dì, dì nói khéo gì?” Khang Nghị tò mò hỏi.

“À, không có gì.” Tuyết Hoa biết mình lỡ lời, rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng nói.

“Tuyệt nhi, em và anh trai em, thật sự có việc bận? Hay là người anh này của em không muốn em và anh là bạn bè?” Khang Nghị sắc bén hỏi, ánh mắt rất không khách khí nhìn về phía Lãnh Dạ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Đối Chọi Gay Gắt (3)

Khang Nghị không chút khách khí chĩa mũi nhọn về phía Lãnh Dạ.

“Cảnh sát Khang, cậu nói không sai, tôi rất không thích cậu tiếp xúc với em gái ngốc của tôi! Cho nên mới muốn em ấy tỉnh ngộ lại.” Lang Vương nói thẳng những điều không vui trong lòng mình.

“Tuyệt nhi là người trưởng thành, anh có quyền gì mà can thiệp vào chuyện kết bạn của cô ấy, anh làm như vậy là quá ích kỷ!” Giọng nói của Khang Nghị tràn đầy vẻ bất bình.

“Tôi là anh của em ấy, như thế vẫn chưa đủ sao?” Lang Vương lạnh giọng hỏi.

“Anh đang nói gì thế, trong lòng mỗi người chúng ta đều hiểu rõ! Làm người thì không nên có thái độ quá phách lối như vậy!”

Ý của Khang Nghị là, anh có phải anh trai của Tuyệt nhi hay không, ngoại trừ người dì này không biết, còn lại thì trong lòng bọn họ đều hiểu, không thể bởi vì Tuyệt nhi theo anh mà liền mất đi quyền lợi kết giao bạn bè!

Bạch Tuyết nhìn một lúc, hai người đàn ông này là đang muốn nổ súng ngang nhiên.

Một tiếng hô “Dừng lại!” vang lên, khiến cho hai người đàn ông đều nhìn về phía cô.

“Các anh đã xong chưa, nói cho các anh biết, cơm nước xong xuôi, ai em cũng không đi theo, em hoạt động tự do.” Bạch Tuyết mở mắt thật to nhìn chung quanh, xem Khang Giai có tới không?

Sao Khang Giai lại không đến được, lúc này đang được Đoàn Mộc chậm rãi cho ăn, có vẻ rất tốt.

Khang Nghị mất hứng trừng Lang Vương một cái, Lang Vương thì làm bộ như không có gì, mục đích của anh đã đạt được, chỉ cần Tuyết nhi không ở một mình với người đàn ông này thì anh liền ok.

Tuyết nhi là của anh, đây chính là sự thật không thể thay đổi, trong lòng anh rất đặc ý.

Vừa rồi sở dĩ nói như vậy, chủ yếu là cảnh cáo Khang Nghị, nếu muốn làm bạn với Tuyết nhi, thì tốt nhất hãy giữ cho trái tim trong sạch, nếu không bạn bè cũng không được làm!

Nhưng vào lúc này, Bạch Lan đi vào nhà ăn.

Đột nhiên nhìn thấy Bạch Tuyết và Tuyết Hoa đang ăn sáng cùng nhau, trong lòng nhất thời hoảng hốt, bọn họ có quen nhau?

Dường như có vẻ rất vui vẻ?

Bị lộ rồi sao?

Chột dạ đứng tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải?

Ai ngờ!

Ngay tại lúc cô ta đang do dự không biết có nên ở lại ăn sáng không, thì bỗng nhiên có một giọng nói truyền vào trong tai: “Cứ tới đó ăn cùng bọn họ đi, bà ta vẫn chưa biết Bạch Tuyết là ai? Ở trong mắt Tuyết Hoa, cô chính là con gái của bà ta.”

Bạch Lan hoảng sợ nhìn xung quanh, là ai nói chuyện với cô?

Rõ ràng vừa rồi giọng nói kia là nói với cô, hơn nữa âm thanh còn có chút quen thuộc, giống như giọng của người phụ nữ xinh đẹp kia?

Rõ ràng cô ta không ở đây, sao cô ta có thể nói chuyện với cô?

Sờ soạng khắp túi áo của mình, móc móc lỗ tai, kiểm tra xem có phải trên người có máy trợ thính hay loại đồ vật gì như vậy không?

Cái gì cũng không tìm thấy!

“Chú ý cử chỉ của cô, nhớ kỹ những lời tôi nói với cô, đi đi.” Giọng nói lại truyền đến một lần nữa.

Bạch Lan không quan tâm giọng nói truyền đến từ đâu nữa!

Cầm lấy khay, tùy ý chọn bữa sáng rồi đi tới.

Lúc này, cô ta nào có tâm trạng để ăn điểm tâm!

Cầm khay, giả bộ đi xung quanh bàn ăn của Bạch Tuyết.

Ai ngờ, ngay tại lúc cô ta chuẩn bị ngồi xuống, Tuyết Hoa lại gọi cô ta.

“Bạch Lan?”

Bạch Lan lễ phép gật đầu, buông khay trong tay xuống, giả vờ có chút giật mình.

“Lãnh Dạ, các cậu cứ từ từ ăn, tôi gặp được một người bạn, tới đó ngồi một chút.” Trên mặt Tuyết Hoa khó giấu vẻ vui mừng, bưng khay đi tới.

Bạch Tuyết ngẩn người, sao bọn họ lại quen biết nhau?

Dường như còn rất thân?

Bạch Lan nhìn thấy Tuyết Hoa đi tới, đã đạt được mục đích, trong lòng mừng thầm.

Mặt khác, lòng Bạch Tuyết như bị đâm một cái...

Cô không muốn quay đầu, muốn cố gắng giả vờ cái gì cũng không nhìn thấy, nỗ lực để bản thân không nghĩ tới đó chính là người mẹ mà cô ngày đêm nhung nhớ! Từng có lúc, cô như lọt vào trong sương mù, đứng bơ vơ như một bức tượng, chỉ để có thể tìm thấy người mẹ thất lạc, khóc trong lòng, oan ức trong lòng nhưng lại không biết phải thổ lộ với ai....

Mấy lần muốn trì hoãn, nhưng mấy lần lại cứ suy nghĩ lớn vồn, thương tâm là một loại đau đớn không nói thành lời!

Đối với mẹ, lúc đầu cô đã muốn thử buông tay, không phải gạt bỏ mà cũng không giữ lại, không muốn tiếp tục suy nghĩ, biết mẹ sống tốt là ổn rồi, cô còn có một người đàn ông tốt, còn có những đứa con hiếu chuyện, vốn cô muốn để mọi thứ cứ trôi qua như vậy, để mọi thứ trở lại yên bình như trước, vốn cô không muốn nhắc lại, cho nên cô cố gắng khiến mình bình tĩnh trước mặt mẹ, nhưng, giây phút nhìn mẹ vui vẻ bưng khay thức ăn đi về phía Bạch Lan, lòng cô vẫn rất đau đớn!

Cô biết cô vẫn không có cách nào giả vờ không quen biết mẹ!

Có khi, yêu cũng là một loại tổn thương. Người tàn nhẫn, lựa chọn làm tổn thương người khác; người thiện lương, lựa chọn làm tổn thương mình.

Bạch Lan là ai cô so với người khác đều hiểu rất rõ, các cô sống cùng nhau mười tám năm, không ai hiểu rõ cô ta hơn cô! Cô ta lại muốn làm gì?

Mẹ mới về nước không bao lâu, tại sao cô ta lại biết mẹ?

Trong lòng rất ngạc nhiên!

Đây là mẹ của cô, mười tám năm trước, cô quá nhỏ, cho nên khi mẹ bị người khác ức hiếp, cô không thể bảo vệ mẹ!

Mười tám năm sau, cô đã lớn, cho nên ai cũng không được phép ức hiếp mẹ của cô.

Châm ngôn sống của Bạch Tuyết là: Bạn không kiên cường, thì không có người nào thay bạn kiên cường được.

Đôi mắt được nước mắt gột rửa sẽ càng thêm sáng ngời, một giọt máu chảy qua trái tim sẽ càng trở nên kiên cường hơn! Xã hội này vốn không công bằng, không nên ôm lấy oán hận, bởi vì đó là điều vô dụng! Con người lúc nào cũng phải tồn tại để đi lên!

Mẹ không muốn cô, thế nhưng, cô không thể hoàn toàn quên đi mẹ.

Điều chỉnh lại tâm trạng của mình một lần nữa, cố gắng để hô hấp được bình thường, nhìn mẹ vừa rời đi lúc này, lại nhìn về phía Bạch Lan, trong lòng càng ghen ngào, dường như muốn khóc lên.

Một loạt thay đổi của Bạch Tuyết đều bị hai người đàn ông sắc bén nhìn thấy.

Khang Nghị hoang mang, anh biết Bạch Lan là em gái của Bạch Tuyết, cũng biết cô em gái này thường xuyên ức hiếp cô, đây đều là Khang Cốc nói cho anh biết, cho nên vừa rồi anh cho rằng Bạch Tuyết có những thay đổi như vậy là bởi vì Bạch Lan xuất hiện.

Thế nhưng, Lang Vương lại không cho là như vậy, anh biết cô gái nhỏ đang thay đổi.

Lúc hạt cỏ bị đè ép xuống dưới đất, cuối cùng nó cũng sẽ dùng cách phá đất mà trời lên.

Bạch Tuyết phải chịu quá nhiều áp lực, đây chính là thời điểm phá xác mà ra.

Trong cuộc sống không phải là đợi bão tới, mà chính là phải học được sự uyển chuyển trong mưa.

Hy vọng lần này cô gái nhỏ sẽ vung vẩy xinh đẹp trong gió.

“Hai người cứ ăn từ từ, người bạn kia em cũng biết, em tới đó chào hỏi.” Bạch Tuyết lấy khăn lau miệng, đứng dậy rời khỏi bàn.

Cô nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác, vòng qua Lãnh Dạ, đi qua sau lưng anh. Động tác lúc quay người của cô rất đẹp, sau đó trực tiếp tiến về phía trước với tốc độ nhẹ nhàng, tóc tung bay trên không vì những cơn gió biến nhân nhật thối tới.

Bèo nước gặp nhau có lẽ là một loại duyên, nhưng sai lầm lúc gặp nhau lại là một hồi thương cảm!

Cô và Bạch Lan gặp nhau hẳn là một thuộc về nghiệt duyên, từ nhỏ đến lớn Bạch Lan đều nhìn cô không vừa mắt, một ngày không ước hiếp cô thì liền khó chịu!

Thời gian như thoi đưa, các cô đã lớn, về sau, cô ta mà còn dám ước hiếp cô giống như hồi bé, nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

“Bạch Lan.” Gọi to một tiếng, sau đó rất tự nhiên ngồi xuống.

“Cô!” Bạch Lan giật mình ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tuyết, vậy mà người phụ nữ đáng chết này lại theo tới đây!

“Không phiền khi tôi tham gia cùng mọi người chứ?” Cử chỉ của Bạch Tuyết tao nhã, giọng điệu lễ phép hỏi. Hoàn toàn nhìn không ra quan hệ của cô và Bạch Lan không tốt, ngược lại lại cho người khác có cảm giác các cô là bạn bè.

“Đương nhiên rồi, không phiền!” Bạch Lan che giấu lương tâm nói.

Trong lòng Bạch Tuyết cười lạnh một tiếng.

“Hai người biết nhau?” Tuyết Hoa tò mò hỏi.

“Đúng vậy, dì, hai chúng tôi đâu chỉ biết nhau, hơn nữa còn rất thân quen. Có phải không, Lan Lan?” Bạch Tuyết ra vẻ ngây thơ nhìn Bạch Lan. Điều này không khỏi khiến Bạch Lan dựng tóc gáy, cô ta lập tức ghen ở cổ họng, người phụ nữ này muốn làm gì?

Tuyết Hoa nghe thấy Bạch Tuyết nói như vậy, trong lòng âm thầm cân nhắc: Quan hệ của hai người hẳn là quan hệ giữa em gái và chị dâu, Tuyết nhi là người của Lãnh Dạ, cô bé này lại là em gái của Lãnh Dạ.

Tuy không biết tại sao Tuyết nhi (Bạch Lan) không gặp mặt Lãnh Dạ ở nơi công cộng? Thế nhưng, quan hệ giữa bọn họ vẫn còn tồn tại.

Chẳng lẽ em gái của Lãnh Dạ không thích Tuyết nhi, vì sao dường như con gái của bà lại lo lắng?

Không khỏi đau lòng thay cho con gái mệnh khổ!

Bạch Lan lúng túng cười trừ.

“Lan Lan, cô có còn nhớ những lời trò chuyện vào sáng hôm nay của chúng ta hay không?” Bạch Tuyết ngây thơ hỏi.

Bạch Lan kinh sợ!

Bạch Tuyết có ý gì?

Chẳng lẽ cô ta đã biết người phụ nữ này là mẹ của cô ta?

Lòng dạ rối bời!

“Nhớ, sao mà tôi quên được.” Bạch Lan ra vẻ bình tĩnh nói.

“VẬY tôi yên tâm rồi, hai người cứ nói chuyện tiếp đi, xin lỗi không ở lại được.” Bạch Tuyết mỉm cười đứng dậy, rời đi.

Sở dĩ cô tới cũng chỉ để nhắc nhở Bạch Lan cẩn thận, cô cũng không phải dễ bị ức hiếp, người phụ nữ trước mặt là mẹ cô, cho dù Bạch Lan có biết hay không, cô đều muốn cảnh cáo cô ta an phận một chút.

Bạch Tuyết vừa quay trở lại chỗ ngồi, điện thoại di động liền vang lên, mở điện thoại ra.

Nội dung trong điện thoại khiến Bạch Tuyết bỗng nhiên đứng lên.

Không thấy bọn nhỏ?

Có ý gì?

Sao có thể không thấy bọn nhỏ?

Điện thoại là ba gọi tới, nói không biết bọn nhỏ ra ngoài sân chơi từ lúc nào, sau đó liền không thấy tăm hơi, tìm khắp nơi cũng không có!

Cho nên mới gọi điện thoại cho Bạch Tuyết, bảo bọn cô trở về nhanh lên.

Bạch Tuyết nhận xong điện thoại, tim thắt chặt, hai mắt tối sầm suýt chút nữa là té xỉu, Lang Vương nhanh tay lẹ mắt, chỉ một tay liền đỡ được cô.

Ngay sau đó điện thoại di động của Lang Vương cũng vang lên, là Lãnh Tịnh gọi tới.

“Đại ca, mau trở về, xảy ra chuyện rồi, bọn nhỏ đều trúng độc, tình hình không ổn!” Giọng điệu của Lãnh Tịnh rất gấp gáp.

Bạch Tuyết nhận được điện thoại, Lang Vương cũng nhận được điện thoại, dường như là cùng một thời gian, hơn nữa còn là cùng một chuyện.

Bọn nhỏ có chuyện!

Tại sao lại như vậy?

Bọn nhỏ đều có pháp lực, người nào dám tổn thương chúng? Trừ phi là?

“Đi.” Lang Vương nổi giận, con của mình xảy ra chuyện, gân xanh trên trán lộ ra ngoài.

Lang Vương cúp điện thoại, kéo Bạch Tuyết chuẩn bị đi ra ngoài, giờ phút này gương mặt Bạch Tuyết trắng bệch, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh. Dường như so với bệnh nguy kịch còn bất bết hơn, chân cô run đến mức không thể đi nổi.

Lang Vương ôm lấy eo cô, bước nhanh ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Khang Nghị theo sát phía sau.

Lang Vương dừng lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm anh ta: “Cách xa Tuyết nhi ra một chút, đây là chuyện của chúng tôi.” Sau đó rời đi nhanh như gió.

Bạch Tuyết cứ như vậy rúc vào trong lòng Lang Vương, không khóc cũng không làm loạn!

“Tuyết nhi, Tuyết nhi, không sao đâu, bọn nhỏ sẽ không sao đâu.” Lang Vương nhìn cô gái nhỏ không nói một lời, lòng như bị véo, cô yếu đuối

như thế này, dường như chỉ cần cánh tay anh đang ôm cô dùng lực một chút thì cô sẽ bị bóp nát, biến mất không thấy gì nữa!

Đến khoang thuyền thì liền thấy Lãnh Tịnh phái ca-nô tới, Lang Vương bước lên, để Tuyết nhi nằm trong ngực anh.

Khang Nghị vẫn đi theo sau, người theo đuôi đến còn có Tuyết Hoa và Bạch Lan.

****

Jinnn: Xin lỗi các bạn vì đến cuối tuần mới post chương mới được, tại laptop của mình bị hỏng cả tuần đến bây giờ mới sửa xong. Từ tuần sau mình sẽ up đều đặn hơn (có thể là 3 chương 1 tuần, tuần nào bận thì 2 chương), mong các bạn hãy ấn nút flike, fshare và cố gắng cmt bằng facebook để ủng hộ mình nhé!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Phá Kén Chui Ra (1)

Một tiếng quát “Lái thuyền!” vang lên, ca-nô nhanh chóng rời khỏi đám người Khang Nghị đang đứng trên du thuyền.

Đôi mắt to của Bạch Tuyết thấm đầy nước mắt, im lặng rơi xuống, Lang Vương chìa tay gạt đi nước mắt của cô, ai ngờ lúc đụng vào gò má cô, tay của anh bỗng giật nảy, da thịt của cô thật mát, không có một chút nhiệt độ nào, thấp đến mức dọa người.

Thấy nhiệt độ cơ thể của cô gái nhỏ thấp như vậy, quả thực anh rất hoảng sợ!

“Tuyết nhi!” anh hét lên một tiếng, âm thanh lớn như tiếng sét đánh, cánh tay ôm thân thể cô càng tăng thêm lực, không sợ làm đau cô gái nhỏ, chỉ lo cô sẽ lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Tuyết vẫn bất động như cũ không lên tiếng, chỉ là rơi lệ.

Bất đắc dĩ!

Nhìn đau giơ tay lên, dùng sức đập gương mặt Bạch Tuyết, anh nhất định phải làm cô tỉnh lại, không thể để cho cô hành hạ mình đến chết như vậy!

“Người phụ nữ này, anh nói cho em biết, bọn nhỏ không có việc gì, chẳng lẽ em đã quên anh là ai? Nói cho em biết, cái bộ dạng này của em, làm sao xứng làm người phụ nữ của anh.” Lang Vương lớn tiếng quát.

Bạch Tuyết biết bọn nhỏ xảy ra chuyện, cô rất sợ, sợ bọn nhỏ bị yêu quái hại!

Bởi vì cô chiếm lấy Lang Vương, bởi vì cô sinh con cho Lang Vương!

Phim truyền hình Chân Huyền trên tivi cũng như vậy, phụ nữ ở giữa, vì một người đàn ông mà tranh giành tình cảm, cuối cùng vật hi sinh đều là những đứa nhỏ đáng thương!

Bỗng nhiên cô có một loại dự cảm không tốt!

Nhất định bọn nhỏ đã bị yêu quái bắt đi rồi!

Đều do cô không tốt, không ở bên cạnh chăm sóc bọn nhỏ, cô không phải người mẹ tốt, không xứng làm mẹ của bọn chúng!

Nghĩ tới đây, òa một tiếng, cô ôm lấy Lang Vương khóc lớn.

Nhìn cô gái nhỏ òa lên khóc lớn, Lang Vương thở ra một hơi thật dài. Có thể khóc là tốt rồi, có thể khóc là tốt rồi, chỉ sợ cô đau đến mức không khóc được, nghẹn như vậy sẽ hỏng mất!

Bộ dáng lúc này của cô gái nhỏ làm anh thực sự sợ hãi!

Lãnh Tịnh lại gọi điện thoại tới, nói bọn nhỏ đã được đưa đến bệnh viện.

Lang Vương nổi giận, tại sao phải đưa đi bệnh viện? Chẳng lẽ cậu ta quên mình là yêu rồi sao?

Yêu quái có biện pháp cứu bọn nhỏ tốt hơn.

“Đại ca, bọn nhỏ ăn phải thức ăn có độc, Vương, cho dù ngài có lợi hại hơn nữa thì vẫn phải rửa dạ dày cho bọn nhỏ, nếu không thì về sau độc tố sẽ lưu giữ ở trong người, rất nguy hiểm.” Lãnh Tịnh kiên nhẫn giải thích.

Bạch Tuyết và Lang Vương rất nhanh đã tới bệnh viện.

Lúc đầu ba gọi điện tới nói bọn nhỏ mất tích cho Bạch Tuyết, bây giờ biết con được Lãnh Tinh đưa đến bệnh viện, biết con còn sống, cô thở phào một hơi, cô biết người đàn ông bên cạnh cô là Lang Vương, nhất định sẽ có biện pháp bảo đảm bọn nhỏ không có chuyện gì.

“Anh có biện pháp cứu bọn nhỏ đúng không?” Bạch Tuyết tràn đầy hi vọng nhìn về phía Lang Vương.

Lang Vương nhướn mày, bộ dáng này của cô gái nhỏ, rõ ràng cô cũng là một đứa trẻ không chịu lớn!

“Yên tâm, con sẽ không có chuyện gì.”

Đi vào bệnh viện, bọn nhỏ đều được đưa vào phòng phẫu thuật.

Tuy Bạch Tuyết sợ hãi, nhưng, biểu hiện rất bình tĩnh, cô biết không thể quấy rầy bác sĩ cứu bọn nhỏ.

Một tay Lang Vương ôm lấy Bạch Tuyết đang run rẩy, một tay đút vào trong túi quần, tuy nhìn bộ dáng rất lạnh lùng, nhưng bàn tay trong túi quần lại đang hung hăng nắm chặt thành quyền, hận không thể đánh chết tên khốn đã đầu độc con của anh.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tôi để cậu âm thầm bảo vệ bọn nhỏ, cậu làm việc kiểu gì vậy?” Lang Vương lạnh giọng quát.

“Đại ca, hôm nay bọn nhỏ chơi rất ổn, cũng không có tiếp xúc với người nào khả nghi, vừa rồi bác sĩ nói, bọn nhỏ ăn phải đồ ăn có thuốc độc, nên mới bị trúng độc như vậy. Lúc ấy tôi phát hiện ba đứa trẻ chơi ngoài cửa nhà ông ngoại chúng, tôi trốn trong một nơi bí mật gần đó, hoàn toàn không hề thả lỏng. Sau đó, bỗng nhiên Thiên Tâm ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, tay chân run rẩy.

Sau đó là Niệm Niệm, cuối cùng là Ưc Ưc. Ba đứa trẻ đều ngã xuống mặt đất, tôi cuống quýt chạy tới đó, đưa bọn trẻ tới nơi yên tĩnh, bắt đầu kiểm tra chúng, cũng dùng pháp lực để giải độc cho chúng, thế nhưng, độc tố quá sâu, trong dạ dày, trong ruột cũng có, cho nên tôi mới đưa bọn nhỏ tới bệnh viện, trong bệnh viện có dụng cụ rửa dạ dày tốt nhất, tuy rất đau, nhưng như vậy có thể bảo vệ được tính mạng của bọn nhỏ!”

Nghe Lãnh Tịnh nói vậy, Bạch Tuyết lấy hai tay che miệng lại, không để cho mình khóc ra thành tiếng, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến bác sĩ cứu bọn nhỏ.

Lang Vương thấy cô gái nhỏ sợ hãi khóc lên thì liền nhíu lông mày.

“Đi thăm dò, hôm nay bọn nhỏ ăn cái gì, lập tức tra rõ ràng cho tôi, tìm người đã hạ độc.” Lang Vương cắn răng gầm nhẹ.

Bạch Tuyết dán mặt vào trong lồng ngực của Lang Vương, vô cùng tự trách.

Cô cho rằng đây đều là lỗi của cô, cô yêu người đàn ông nguy hiểm này, anh là Lang Vương, hậu cung có nhiều nữ yêu tinh như vậy, cho dù ai muốn giết cô thì đều dễ như trở bàn tay.

Hôm nay, cái người thâm độc đã hạ độc kia, nhất định là hướng về phía cô. Cô ở cùng với Lang Vương, đương nhiên những yêu quái kia không dám xuống tay với cô, cho nên... Cho nên con của cô liền trở thành mục tiêu!

Đều là lỗi của cô!

Là lỗi của cô!

Cô yêu Lang Vương, dù biết rõ, người đàn ông có thân phận như vậy sẽ rất nguy hiểm, ở cạnh anh là nguy hiểm trùng trùng! Là cô đẩy bọn nhỏ vào nơi đầu sóng ngọn gió, cũng là cô ngây thơ quá mức, vốn cho rằng cứ sống

yên ổn như vậy cùng Lang Vương là không sao, bọn nhỏ lợi hại, Lang Vương cũng lợi hại, cho nên cô mới không sợ những yêu nữ kia.

Giờ phút này, bọn nhỏ bị hạ độc!

Sống chết chưa rõ!

Tất cả đều do cô quá bất cẩn, quá ngây thơ, nghĩ đến bên cạnh có lẽ sẽ ẩn núp rất nhiều sói đói, chờ để lấy mấy cái mạng nhỏ của bọn họ, những con sói đó đều đã ăn thịt người, đều không hề dễ chọc!

Những yêu quái đáng ghét ấy!

Rõ ràng không dám tới, sợ Lang Vương trừng trị bọn họ, nhưng lại vẫn giờ trò vụng trộm!

Ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa lớn của phòng phẫu thuật, mọi chuyện đều đã xảy ra, cô yêu Lang Vương là sự thật. Cô không thể rời bỏ Lang Vương. Cũng là sự thật không thể chối bỏ.

Mọi chuyện đều đã xảy ra, tự trách thì có ích lợi gì?

Cô đã sinh con cho Lang Vương, như vậy có phải cô cũng nên cần có một ít dũng khí của sói mẹ hay không? Vì con của mình, cô phải kiên cường.

Vì con của mình, cô phải dũng cảm.

Bạch Tuyết đưa tay, hung hăng gạt đi nước mắt, đi đến cửa phòng giải phẫu, cách một cái cửa sổ nhìn vào bên trong, trong miệng bọn nhỏ đều được cắm ống dẫn, bác sĩ chính đang bận rộn rửa dạ dày cho bọn nhỏ.

Không lâu sau, cửa phòng phẫu thuật chậm rãi mở ra, người đầu tiên được đẩy ra chính là Ưc Ưc.

Bạch Tuyết đi về phía trước, xoay người theo sát xe phẫu thuật.

“Ức Ức...” Nhìn bác sĩ chuẩn bị đẩy con mình đến phòng bệnh, Bạch Tuyết kêu to.

“Xin đợi một chút.”

Y tá đang đẩy giường bệnh dừng lại, nhìn về phía Bạch Tuyết.

“Còn có hai đứa nhỏ chưa hề đi ra, chờ bọn nhỏ ra hết rồi đi cùng nhau.” Bạch Tuyết kiên định nói.

“Đứa trẻ vừa được cấp cứu, cần truyền nước, mọi người cứ chờ ở đây đi.” Y tá giải thích.

“Không được, nhất định phải chờ hai đứa trẻ kia ra nữa.” Giọng điệu Bạch Tuyết vẫn kiên định như cũ, trong giây lát ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo.

Lúc này đang có người đứng phía sau hạ độc con trai của cô, vì vậy Bạch Tuyết trở nên rất nhạy cảm, cô không thể tin người xa lạ được, chẳng may cô y tá này lại là yêu nữ biến thành, mà con trai lại đang trong tình trạng nguy hiểm, vậy thì chẳng phải là để mặc người ta chém giết hay sao?

“Cô không thể làm như vậy được, cô đang làm ảnh hưởng đến việc chữa trị cho bệnh nhân đó!” Y tá nói thêm, hiển nhiên là đã không còn kiên nhẫn.

“Tôi tin rằng con trai tôi có thể chịu được, tôi phải chờ bọn trẻ cùng ra.” Bạch Tuyết mím chặt môi, không có ý định giải thích lại với cô ta.

Lang Vương vẫy tay, cô y tá kia liền rời đi.

Y tá rời đi, Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Lang Vương.

“Dạ, anh mau đến nhìn xem Ưc Ưc có sao không?” Sự sắc bén lúc này của Bạch Tuyết biến mất, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Lang Vương xoay người, nắm bàn tay nhỏ của Ưc Ưc trong tay mình, từ từ vận hành chân khí trong thân thể Ưc Ưc.

Sau đó, Thiên Tâm cùng Niệm Niệm được đẩy ra, bọn nhỏ được đưa đến cùng một phòng bệnh.

Đương nhiên Lang Vương cũng truyền chân khí vào thân thể Niệm Niệm và Thiên Tâm.

Thấy bọn nhỏ có dấu hiệu sắp tỉnh, cuối cùng trái tim Bạch Tuyết cũng hạ xuống.

Cái người đứng phía sau hạ độc con cô, cô nhất định sẽ không tha cho cô ta.

“Lãnh Dạ, chắc chắn anh biết đó là ai? Nói cho em biết đi.” Bỗng nhiên Bạch Tuyết đứng dậy, sắc bén hỏi Lang Vương.

“Việc này cứ giao cho anh, em yên tâm, người hạ độc con, anh nhất định sẽ không bỏ qua, em cứ chăm sóc bọn nhỏ cho tốt.” Đúng vậy, Lang Vương đã đoán được là ai.

“Lãnh Dạ.” Bạch Tuyết sa sầm nét mặt, con người xinh đẹp tối lại.

“Em là mẹ của các con, con của em xảy ra chuyện, sao em có thể không biết những người phụ nữ đó nhắm tới em, bởi vì bên cạnh em có anh, cho nên bọn họ mới có thể ra tay với con của em. Hèn hạ!” Cô ngẩng mặt lên, kiên định nhìn Lang Vương.

“Anh không muốn để em cuốn vào chuyện này!” Lang Vương nói nhỏ. Đây là người phụ nữ và con của anh, bảo vệ bọn họ là nghĩa vụ cùng trách

nhiệm của anh, sao anh có thể nhường lại cho cô gái nhỏ được cơ chứ!

“Em đã cuốn vào rồi, không thể lùi bước được nữa, nếu không bọn họ sẽ cho rằng em sợ bọn họ. Con của em đang nằm ở đây, em nhất định phải xả cơn giận này cho các con. Còn anh, bọn họ càng như vậy, em càng muốn độc chiếm anh, ai cũng đừng nghĩ sẽ cướp được anh khỏi em! Mặc dù là em đến sau, nhưng e rằng bọn họ không biết câu thành ngữ “hậu sinh khả úy”(*) nhỉ.

(*) Hậu sinh khả úy: Nghĩa là lớp người sau (người trẻ) nhưng lại rất đáng phục, đáng nể, tài giỏi, những bậc thế hệ đi trước không thể xem thường. Từ “Hậu sinh” có nghĩa là sinh sau, chỉ lớp người trẻ, hay thanh thiếu niên. Còn chữ “Úy” có nghĩa là kính phục.

Muốn dùng cách này để khiến em lùi bước, đừng hòng!

Em đã dám sinh con ra, như vậy việc bảo vệ bọn nhỏ cũng là nghĩa vụ và trách nhiệm của em.” Lời nói của Bạch Tuyết giống hệt suy nghĩ trong lòng Lang Vương.

Lang Vương chỉ nghĩ là, phải bảo vệ người phụ nữ và con của mình thật tốt, nhưng lại không nghĩ rằng Bạch Tuyết cũng nghĩ như vậy, phải bảo vệ thật tốt bọn nhỏ.

Cô đã trở nên dũng cảm, kiên cường rồi.

“Chắc anh biết người đó là ai? Nói cho em biết, cô ta đang ở nơi nào, chắc chắn anh có thể cảm giác được cô ta đang ở đâu?” Bạch Tuyết phần nộ hỏi.

“Tuyệt nhỉ, bây giờ ở đây cần em, bọn nhỏ cần em, hiện tại em không thể đi đâu, anh sẽ thay em và bọn nhỏ trút giận, tin anh.”

“Nếu kẻ điều khiển phía sau lại là người thân của anh, vậy anh có thể nường tay hay không?”

“...”

“Nếu đúng như em nói, đến lúc đó chuyện này sẽ do em xử lý.” Bạch Tuyết nói thêm.

“Anh đi ra ngoài một chút.” Lang Vương nói xong liền đi ra ngoài.

Không phải anh rời đi, anh là tới tìm vị bác sĩ chính đã rửa ruột cho bọn nhỏ, anh muốn biết bọn nhỏ trúng phải độc gì? Là độc của nhân gian, hay là độc của yêu giới?

Vào phòng làm việc của vị bác sĩ chính lúc này, “Xin chào, ông là người lúc này đã rửa dạ dày cho ba đứa trẻ?” Lang Vương hỏi.

Bác sĩ gật đầu, thân phận của người đàn ông này, ông biết. Lãnh Dạ, có người nào mà không biết anh, trên tivi, trên tạp chí đều có hình của anh.

“Tôi là bố của ba đứa nhỏ, vô cùng cảm ơn ông, tôi muốn nhìn những thứ đã được lấy ra trong dạ dày của bọn nhỏ, có được không?”

Bác sĩ sững sờ, anh là Lãnh Dạ.

Sao lại là bố của ba đứa trẻ?

Tổng giám đốc tập đoàn Lang thị - Lãnh Dạ, có ba đứa con lớn như vậy khi nào?

***

Jinnn: Các bạn ơi, đừng quên ấn like và share ở dưới phần truyện này để ủng hộ editor nhé! Nếu có nhiều like và share thì ngày mai mình sẽ up tiếp chương mới nha!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Phá Kén Chui Ra (2)

“Ba đứa nhỏ đó là con của cậu?” Bác sĩ hoang mang hỏi.

“Là con của tôi.”

“Lãnh tổng thật sự có phúc lớn, hôm nay lúc ba đứa trẻ được đưa tới đã rất nghiêm trọng, trong cơ thể có rất nhiều độc tố đã lan tràn, nếu như người lớn trúng độc nhiều như vậy chỉ sự cũng không chống đỡ nổi! Ba đứa trẻ đều có ý chí kinh người, bọn nhỏ nỗ lực không để mình hôn mê, nỗ lực chống lại loại thuốc độc kia, không chỉ có y học cứu được chúng, mà ý chí to lớn muốn sống sót cũng giúp bọn chúng bình an vượt qua nguy hiểm.” Bác sĩ kính nể nói, làm nghề y lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ông gặp được bệnh nhân có ý chí sống sót lớn như thế, hơn nữa còn là ba đứa trẻ.

Điều này khiến ông không thể không bội phục.

Bác sĩ đưa những viên đã lấy ra được trong cơ thể bọn nhỏ cho Lang Vương nhìn một chút.

“Không biết cậu cho bọn trẻ ăn gì? Bên trong cơ thể bọn nhỏ có ít nhất bốn loại thuốc độc trở lên, hơn nữa những thuốc độc này đều là những loại hiểm, sau khi chúng tôi xét nghiệm xong sẽ đưa cho cậu nhìn rõ hơn.” Bác sĩ nghiêm túc nói.

“Cảm ơn ông.” Mặt Lang Vương đen sì, trong lòng đã nắm rõ.

“Khụ khụ!! Lãnh tổng, tôi biết là cậu quyền cao chức trọng, có lẽ sẽ có một số người ghen ghét với cậu? Hãy khuyên người nhà của cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, ba đứa trẻ rất đáng yêu, là những hạt giống tốt hiếm thấy, tôi hy vọng có thể thấy bọn chúng bình an. Vừa rồi lúc rửa dạ dày cho bọn nhỏ, chúng nó đã cầu xin tôi đừng sử dụng thuốc mê, tôi cho chúng nó là trẻ con nên mới có thể nói những lời không yên lòng như thế!

Ai ngờ cô bé trông có vẻ yếu nhất lại cầu khẩn tôi đừng tiêm thuốc mê cho bọn chúng, nói phải giữ đầu óc tỉnh táo, xem tôi cứu bọn chúng như thế nào. Còn nói... còn nói... tôi cứu bọn chúng, sao có thể không biết quá trình tôi cứu ra sao. Lời nói của những đứa trẻ khiến tôi rất kinh ngạc!

Quá trình?

Một đứa nhỏ như vậy lại nói muốn xem quá trình rửa dạ dày của bản thân! Điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

Bọn nhỏ còn cảm ơn, cho thấy cậu giáo dục bọn chúng rất tốt, tôi không hy vọng những đứa trẻ đáng yêu như vậy lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Thân là bố của ba đứa trẻ, hy vọng cậu có thể bảo vệ tốt cho chúng!” Lời nói của bác sĩ rõ ràng ám chỉ rằng con của Lang Vương là bị người khác hạ độc, có người muốn ám hại ba đứa trẻ đáng yêu này, nghĩ tới đây, bác sĩ không thể không vi phạm bốn phạm của thầy thuốc, tiết lộ nội tình.

“Cảm ơn ông đã cứu con tôi, nếu như ông có điều gì muốn yêu cầu, hoặc là có việc gì đặc biệt muốn làm thì đều có thể nói với tôi, tôi sẽ cố gắng giúp ông!” Lang Vương thành kính nói lời cảm ơn.

Trước khi bác sĩ thay đổi sắc mặt, Lang Vương nhanh chóng giải thích, “Tôi biết, cứu người bị thương là chức vụ của ông, ông đã cứu ba đứa con của tôi, cũng chỉ là xuất phát từ phạm vi chức vụ. Tôi muốn cảm ơn ông, không phải là làm nhục công việc của ông, mà chỉ là muốn biểu đạt lòng

cảm kích của tôi. Ông có biết, đối với tôi, ba đứa nhỏ quan trọng đến dường nào không.

Tôi nguyện ý dùng bất kỳ thứ gì để bảo vệ con tôi. Cho nên, tôi muốn cảm ơn ông, xuất phát từ việc ông đã cứu con tôi, tôi muốn cảm ơn ông, xin ông đừng nên suy nghĩ nhiều. Bởi vì cảm kích, cho nên tôi muốn dùng hết khả năng của mình để báo đáp ông một chút!”

Bác sĩ bật cười. Tổng giám đốc Lãnh Dạ của tập đoàn Lang thị đúng là lợi hại, thời cơ để người ta tức giận cũng không cho! Nếu anh đã nói như vậy, sao ông có thể tức giận cơ chứ!

Bác sĩ cũng là một người dễ tính, cảm nhận được Lang Vương thành tâm thành ý, ông cũng không làm bộ nữa.

Cười ha hả nói: “Được, ông lão tôi cũng không khách khí với cậu. Cậu cứ chờ đi, chờ tôi nghĩ kỹ khi nào cần cậu, tôi khẳng định sẽ không khách khí mà tới tìm cậu! Chẳng qua, tôi rất thích ba đứa trẻ, hy vọng cậu cho phép tôi sau này có thể gặp mặt bọn chúng bất cứ lúc nào, như vậy tôi sẽ rất vui.”

“Được thôi! Tôi sẽ đợi!” Lang Vương cười lễ phép đáp lại, con của anh người gặp người thích, cũng khó trách bác sĩ lại yêu thích bọn Ưc Ưc, nhất là ở tuổi này thì càng yêu thích trẻ nhỏ.

Lang Vương rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, trở lại phòng bệnh.

Nhìn thấy Lang Vương đi vào, Bạch Tuyết nhanh chóng đứng dậy, con người sắc bén nhìn anh, lạnh lùng hỏi, “Biết là ai làm rồi sao?” Bạch Tuyết rất nóng lòng, bọn nhỏ bị ức hiếp, cô làm mẹ thì sao có thể chịu được!

“Bọn nhỏ sao rồi?” Lang Vương hỏi.

“Anh định bao che cho hung thủ đúng không? Lãnh Dạ, có phải là những người phụ nữ của anh muốn giết con em không?” Bạch Tuyết lạnh lùng hỏi, trong con người tràn ngập lửa giận.

“Lãnh Tịnh đang trên đường đến đây.”

“Cho dù là ai, lần này quyết không thể để như vậy! Nếu không, sau này bọn nhỏ vẫn sẽ gặp nguy hiểm!”

Lát sau, Lãnh Tịnh tới.

“Lãnh Tịnh, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Bạch Tuyết đoạt trước một bước đi về phía anh ta, đồng thời kéo anh ta ra ngoài.

Lang Vương nhìn cô gái nhỏ, đây là không tin anh?!

Đây là con của anh, sao anh có thể không đau lòng?

Cô gái nhỏ lo lắng, cô lo lắng người ra tay là con trai của Lang Vương ở Yêu giới hoặc là những người phụ nữ của anh, cho nên Bạch Tuyết lo lắng anh không xuống tay báo thù cho bọn nhỏ được có phải hay không?

Lãnh Tịnh nghi hoặc nhìn Lang Vương một chút, lập tức liền bị Bạch Tuyết kéo ra ngoài.

Trong lòng hiếu kỳ, từ lúc nào đại ca lại không nắm quyền, mà lại do Tuyết nhi làm chủ?

“Lãnh Tịnh, đã điều tra ra là ai hạ độc bọn nhỏ chưa?” Bạch Tuyết hỏi.

Lúc này, trong phòng bệnh.

“Cha, mẹ đâu?” Người hỏi là Thiên Tâm.

Bạch Tuyết không để ý nghe Lãnh Tịnh báo cáo, vội vàng chạy vào phòng bệnh.

“Thiên Tâm, Thiên Tâm, mẹ đây, mẹ đây, bảo bối của mẹ, cuối cùng các con cũng tỉnh, dọa mẹ sợ chết, hu hu...” Bạch Tuyết ôm lấy Thiên Tâm khóc nức lên.

Tuy Thiên Tâm đã tỉnh, nhưng vẫn chưa có tinh thần, bộ dáng trông như bị bệnh. Sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, không có quá nhiều máu, giống như đang bị bệnh nặng.

Thiên Tâm chớp chớp mắt, miệng nhỏ xíu xuống, giọng nói yếu ớt như tiếng muỗi kêu: “Mẹ... con không sao... Mẹ... đừng khóc!”

Nghe thấy âm thanh yếu ớt của Thiên Tâm, ngữ điệu mềm nhũn, có chút uể oải, hoàn toàn không còn bộ dạng linh hoạt thường ngày của cô bé. Mũi Bạch Tuyết chua xót muốn khóc.

Mặc dù Thiên Tâm là linh đồng chuyển thế, nhưng dù sao các bé vẫn còn nhỏ, tình cảnh lúc này thiếu chút nữa là khiến các bé chết đi, trong lòng nghĩ lại vẫn rất sợ hãi.

Sợ mất đi người mẹ và người cha tốt như vậy, sợ Ma vương đạt được nanh vuốt, sợ bà nội sói sẽ đạt được quỷ kế, sợ xảy ra những sự tình gây bất lợi cho bọn họ.

“Mẹ, ôm!” Bạch Tuyết đau lòng cởi giày, trước mắt bao người, cô không kiêng dè điều gì mà vén chăn lên, nằm trên giường, sau đó cực kỳ nhẹ nhàng ôm con vào trong lòng.

Thiên Tâm chưa từng muốn ôm như hôm nay, chắc chắn sự việc hôm nay đã dọa đến bọn nhỏ rồi. Liếc mắt nhìn Lang Vương.

Lang Vương đi về hai chiếc giường nhỏ khác, nhú chặt lông mày.

Là lỗi của anh, khiến con anh bị ức hiếp!

Bạch Tuyết ôm Thiên Tâm thật chặt, lông mày thanh tú khẽ nhíu, đáy mắt hiện lên bi thương nhàn nhạt, nhưng lúc mở mắt ra, trong mắt cô lại không có nửa phần cảm xúc tiêu cực. Cô cười, ánh sáng trong đôi mắt hơi chuyển động, ấm áp rất nhiều.

“Thiên Tâm đừng sợ, có mẹ đây, về sau mẹ và cha sẽ bảo vệ các con, sẽ không để người xấu bắt nạt các con.” Bạch Tuyết ôm con gái, bàn chân nhỏ bé của Thiên Tâm đặt trên bụng Bạch Tuyết, cười khanh khách, có mẹ thật tốt, có mẹ thật tốt.

Thiên Tâm được Bạch Tuyết an ủi, trên mặt liền xuất hiện niềm vui, nhẹ nhàng “Vâng!” một tiếng, nhìn tinh thần có vẻ tốt lên không ít.

“Bảo bối, là mẹ không tốt, mẹ không bảo vệ tốt các con, để Thiên Tâm sợ hãi!”

“Mẹ, Thiên Tâm không sợ!” Thiên Tâm nói nhỏ.

“Mẹ không có Thiên Tâm dũng cảm, cho nên mẹ rất sợ, mẹ sợ...” Lúc này Bạch Tuyết mới biết trong lòng cô bọn nhỏ quan trọng đến nhường nào, chẳng may! Chẳng may hôm nay! Cô nhất định sẽ đi theo bọn nhỏ.

Đây cũng là Lang Vương hiểu rõ, cho nên Lang Vương mới có thể bị dáng vẻ của cô gái nhỏ dọa sợ.

Người phụ nữ này thấy bọn nhỏ bị như vậy, vốn là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng vì con, lúc này cô đã tức giận kéo Lãnh Tịnh ra ngoài, dáng vẻ của cô gái nhỏ như hận không thể giết người để báo thù cho bọn trẻ.

Lang Vương dựa vào giường Niệm Niệm, nhìn mẹ con Bạch Tuyết ôm chặt lấy nhau, nhìn con gái hiểu chuyện, cuối cùng trái tim cũng buông xuống, lần này thiếu chút nữa là bọn nhỏ chết, dù là người lớn thì cũng rất

khó thoát khỏi sự sợ hãi trong thời gian ngắn; bộ dáng bây giờ của cô nhóc đã rất lạc quan rồi! Chỉ cần Thiên Tâm không có việc gì, hai đứa con trai cũng sẽ bình an vô sự.

“Đại ca, tôi sẽ đi làm thịt cái tên đáng chết kia!” Nhìn mẹ con Bạch Tuyết, trong lòng Lãnh Tịnh đầy một bụng tức giận.

“Lãnh Tịnh... Dừng lại.” Bạch Tuyết gọi anh ta lại.

“Chuyện này, tôi muốn đích thân giải quyết cô ta, chỉ là, hiện tại tôi không thể phân thân, cậu giúp tôi trông chừng cô ta, đừng để cô ta chết!” Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

Nếu là chuyện của con mình mà cô cũng không thể giải quyết được, vậy thì cô cũng không xứng làm mẹ!

Sau đó Niệm Niệm tỉnh lại, Ưc Ưc cũng tỉnh lại, tuy tinh thần vẫn rất kém, nhưng cuối cùng cũng không sao.

Nhìn bọn nhỏ không sao, Bạch Tuyết đứng dậy.

“Lãnh Dạ, anh ở lại chăm sóc bọn nhỏ, em ra ngoài một chút.”

“Người phụ nữ này, em là không tin anh.”

“Lãnh Dạ, em không muốn anh khó xử, hơn nữa đây là cuộc chiến giữa phụ nữ chúng em. Sớm hay muộn em cũng phải đối mặt, em không thể cứ trốn trong lòng anh làm con rùa rụt đầu! Hiện tại em là mẹ của ba đứa con, sao em có thể có lỗi với cái thân phận này cơ chứ. Bọn Niệm Niệm là tính mạng của em, có người muốn lấy mạng em đi, sao em có thể bỏ mặc. Yên tâm, anh ở cạnh con em mới yên tâm, bọn nhỏ không có việc gì thì em cũng không có việc gì, bọn nhỏ có việc, em sẽ đi theo bọn chúng. Đừng lo lắng cho em, Lãnh Tịnh sẽ bảo vệ em.”

Lang Vương không nói, nhìn cô gái nhỏ rời đi theo Lãnh Tịnh, đương nhiên anh biết bọn nhỏ quan trọng, thế nhưng, trong lòng anh cô gái nhỏ và bọn trẻ đều quan trọng như nhau, cô nói đây là cuộc chiến giữa những người phụ nữ, anh đành phải cho cô cơ hội này, dù sao anh đã bí mật bảo Lãnh Tịnh chế ngự cái người đáng chết kia trước, rồi mới để Bạch Tuyết đi trừng trị cô ta.

Bạch Tuyết theo Lãnh Tịnh vào trong một cái nhà xưởng.

Trên ghế trói yêu nữ đã hạ độc vào bánh kem của Ưc Ưc trong quán cà phê mấy ngày trước, miệng cô ta được dán chặt, tay bị trói, chân cũng bị cột vào chân ghế.

“Yêu nữ!” Bạch Tuyết nổi giận hùng dũng đi tới, Lãnh Tịnh lập tức đóng kín cửa lại.

Yêu nữ nhìn thấy Bạch Tuyết đi tới, không ngừng lắc đầu, miệng ô ô nói gì đó, ánh mắt rất khủng hoảng.

“Bốp!” Bạch Tuyết đi tới hung hăng đánh một phát, yêu nữ ngẩng đầu, vẫn lắc đầu mãnh liệt, trong miệng vẫn ô ô a a nói gì đó!

“Lãnh Tịnh, cởi băng dính ở miệng cô ta ra.”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Một Hòn Đá Trúng Hai Con Chim

Ngay khi Lãnh Tịnh vừa cởi băng dính trên miệng cô ta ra thì Lãnh Dạ dẫn theo một người đàn ông mình đầy thương tích đi vào.

“Dạ?” Bạch Tuyết giật mình quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên mặt đất.

Người đàn ông bị Lãnh Dạ đánh đến nổi mặt mũi bầm dập, có khi mẹ anh ta tới cũng không nhận ra anh ta.

“Còn tên khốn kiếp này nữa.” Lời nói lạnh lùng truyền đến.

Người phụ nữ được cởi băng dính kinh hoàng nhìn Bạch Tuyết và Lang Vương.

Lang Vương nói tha cho cô ta, tại sao lại trói cô ta lại?

Chẳng lẽ bởi vì cô ta cho đứa bé kia ăn bánh kem có độc?

“Vương, không phải ngài nói cho em một cơ hội sao?” Yêu nữ khiếp đảm hỏi. Nhìn bộ dạng này là muốn giết cô!

Bạch Tuyết quay người lạnh lùng liếc Lang Vương một cái, người phụ nữ này nói cô nghe rất rõ ràng, chẳng lẽ Lang Vương đã bí mật gặp cô ta?

Cho cô ta một cơ hội!?

“Cho cô cơ hội? Đừng hòng, cô muốn giết con của tôi, còn muốn tôi cho cô một cơ hội? Cô có cho con tôi cơ hội hay không?” Bạch Tuyết giận dữ nói, nghĩ đến việc bọn nhỏ trúng độc, cô lại giơ tay lên hung hăng tát một cái, khóe miệng người phụ nữ rướm máu.

“Đừng tưởng rằng chúng tôi yếu đuối thì liền dễ bắt nạt, tại sao cô phải giết con tôi?” Bạch Tuyết gào lên.

“Vương, chẳng lẽ ngài cứ để người phụ nữ này làm càn như vậy sao? Không phải đứa bé kia chưa chết sao? Ngài nói cho em một cơ hội sửa đổi để làm lại cuộc đời, chẳng lẽ ngài không định giữ lời hứa?” Người phụ nữ oan ức nói nhỏ.

“Bốn vương nói cho cô cơ hội là vụ việc bánh kem có độc lần trước, lần này, cô không có cơ hội, cô muốn chết như thế nào? Tôi sẽ đáp ứng cô.”

Đúng là cô ta đau lòng vì Lang Vương và người phụ nữ anh yêu nhất có con, sao có thể chấm dứt đơn giản như vậy được.

“Các người nói gì tôi không hiểu, lần này? Vương, em chỉ làm sai một lần, chính là cho Ưc Ưc ăn bánh kem có độc, em đã biết là em sai, cầu xin ngài nể mặt con trai tha cho em!”

“Con trai? Con trai cũng sẽ bị người phụ nữ hung ác như cô làm hỏng mất! Tôi sẽ để cô chết một cách rõ ràng.”

Lang Vương quay đầu, nhìn về phía người đàn ông trên mặt đất.

Một chân đạp trên mặt của anh ta, dùng đôi giày da chà đạp lên đó, khát máu mà cay nghiệt đùa cợt nói: “Nói! Là người nào ra lệnh cho mày làm vậy?”

Người đàn ông cuộn tròn, sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía mấy người trước mặt, và cả người phụ nữ bị trói trên ghế.

Hai người đàn ông khát máu đang nhìn anh ta, nhưng, ngay cả mỹ nữ bình thường đứng bên cạnh cũng dùng ánh mắt giết người để nhìn anh ta!

Chỉ sợ hôm nay anh ta không có cách nào còn sống mà đi ra!

Lang Vương hừ lạnh một tiếng, nhấc chân, lại đá vào khuôn mặt của anh ta, lúc anh ta đau đớn rên lên một tiếng thì vẫn nghe được nụ cười giễu cợt không có một tia nhiệt độ nào của Lang Vương.

“Nói! Sự kiên nhẫn của tao có giới hạn, đừng để tao giết mày ngay bây giờ.” Lang Vương lạnh lùng nói, đối với người đàn ông đang nằm trên mặt đất, giọng nói này thật giống như đến từ địa ngục.

“Là... Là cô ta, là người phụ nữ kia bảo tôi làm vậy.” Người đàn ông cắn răng kêu lên.

Người phụ nữ bị trói trên ghế ngăn người!

Thì ra đây là vu oan hãm hại, thế lương cười một tiếng.

Người kia ở trong tối muốn ném một hòn đá trúng hai con chim, chỉ tiếc cô ta sống không còn lâu nữa! Lang Vương sẽ không để cô ta còn sống mà rời khỏi nơi này, cô ta hiểu rất rõ!

Chỉ là con trai đáng thương của cô ta!

Người phụ nữ này nói không sai, đều có con, lúc này, cô ta mới biết được trong lòng mẹ, người con quan trọng đến dường nào.

Khó trách nhìn người phụ nữ này yếu đuối là thế, vậy mà lại có thể bộc phát lớn như vậy. Tất cả đều bắt nguồn từ tình thương của một người mẹ.

“Tốt lắm, tôi nhận tội, chỉ cầu xin Đại Vương đừng giận chó đánh mèo vào con trai của chúng ta!”

Nghĩ đến kẻ chủ mưu trong bóng tối kia, lần này chắc chắn cô ta sẽ phải chết, cho dù cô ta không thừa nhận hành vi phạm tội, thì những lần tiếp theo vẫn sẽ không ngừng bị hãm hại, đến lúc đó làm không tốt sẽ liên lụy đến con trai duy nhất của cô ta!

“Cô còn có mặt mũi nào mà nói tới con trai, con có người mẹ như này là một sự sỉ nhục của nó!”

Người phụ nữ sững sờ, trong lòng bắt đầu lạnh dần, cô là sự sỉ nhục của con trai?

“Vương, ra tay đi, em nguyện ý chết trong tay ngài!”

Tình này đã trở thành hồi ức, uyên ương suy tàn. Mưa ngừng rơi, ngủ một giấc ngủ ngàn năm...” Người phụ nữ nhắm mắt lại, bộ dáng chờ chết, trông rất thê lương.

“Muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho cô, chẳng qua, tôi muốn giải quyết việc này trước.” Lang Vương đến gần người đàn ông trên mặt đất.

“Cho mày thêm một cơ hội cuối cùng, là người nào phái mày tới?” Bàn tay Lang Vương bóp lấy đầu người đàn ông, lạnh lùng hỏi.

“Là cô ta, chính là cô ta!” Người đàn ông giãy dụa nói.

“Cho mày cơ hội mà mày không muốn, vậy thì chết đi!” Rắc một tiếng, đầu người đàn ông bị bẻ gãy, không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Bạch Tuyết nhìn không chớp mắt, trán chảy đầy mồ hôi lạnh, Lang Vương giết người?

Người đàn ông kia đã chết?

Lang Vương đứng dậy, một tay kéo lấy Bạch Tuyết đang hoảng sợ.

“Lãnh Tịnh, đưa cô ta về Yêu giới, giam lại.”

“Đợi một chút!” Bạch Tuyết lấy lại tinh thần, kêu lên.

Nhìn cô gái nhỏ đứng thẳng lưng, đi từng bước về phía người phụ nữ đang bị trói trước mặt, ánh mắt lập tức lạnh lại, mắt Lang Vương bỗng lóe lên một suy nghĩ sâu xa!

Nhìn Bạch Tuyết lạnh lùng đứng ở nơi đó, thực ra trong lòng cô không bình tĩnh chút nào. Lúc này cô bình tĩnh, nhưng trong lòng cô thì tràn đầy phần nộ, vừa mới thấy cái chết, biết rằng cái chết rất đáng sợ, vì lẽ đó mà việc bảo vệ con mới trở nên quan trọng.

Cô nhìn yêu nữ thì đều hận không thể xé rách người phụ nữ này, yêu nữ quá ác độc, đến cả trẻ con cũng nhẫn tâm xuống tay, chính cô ta cũng có con, thế nhưng lại có thể nhẫn tâm xuống tay với ba đứa nhỏ, như vậy mà còn nhin được thì còn gì không nhin được cơ chứ?!

Món nợ này, không thể cứ như vậy là xong! Lang Vương muốn bênh vực yêu nữ này, đừng hòng! Cô không tự mình báo thù cho bọn nhỏ thì uống công cô là mẹ bọn chúng rồi!

Giận dữ nhìn chăm chăm yêu nữ, không khỏi giận cả Lang Vương, ánh mắt người đàn ông này sao kém vậy, loại phụ nữ này mà cũng muốn! Chắc là quá đói khát, nếu không thì sao ánh mắt lại kém như vậy?

Nghĩ đến việc bọn họ đã từng ở cùng một chỗ cố gắng tạo em bé, trong lòng cô nhất thời ghen tức. Lửa giận càng ngày càng cao! Lang Vương rất nhay bén, nhìn thấy cô gái nhỏ từ từ thay đổi, khóe miệng giật một cái, đoán chừng người phụ nữ này chuẩn bị nổi bão rồi!

Cô gái nhỏ đầy bạo lực!

Yêu nữ nhìn Lang Vương, rồi lại nhìn Bạch Tuyết, thê lương cười một tiếng.

Người đàn ông này là người cô ta cực kỳ yêu!

Lang Vương yêu người phụ nữ kia thì liền yêu con của người phụ nữ đó, Lang Vương không yêu cô ta thì tự nhiên sẽ không thích con của cô ta, đây chính là yêu ai yêu cả đường đi!

Bạch Tuyết nhìn yêu nữ: “Tôi chiếm lấy Lang Vương, trong lòng cô có tức giận hoàn toàn có thể trút lên tôi. Vì một người đàn ông mà cô có thể ra tay với ba đứa nhỏ như vậy, cô có còn là người hay không?”

Đúng!

Cô không phải người!

Sao cô có thể làm người cơ chứ!”

Bạch Tuyết nói mà khiến Lang Vương nhú mày, cũng khiến Lãnh Tịnh nhú mày!

Lá gan của cô gái nhỏ ngày càng lớn, ở chỗ này có bốn người, ba người là yêu quái, vậy mà cô dám nói thế. Xem ra là bởi vì Lang Vương không giết yêu nữ, cho nên Bạch Tuyết mới giận anh!

Chẳng phải quá rõ sao!

Lang Vương đã nhìn ra chuyện không có đơn giản như vậy!

“Lần trước tôi tha cho cô, là bởi vì cô cũng là mẹ của một đứa trẻ, tôi mới không tìm ra lý do đến cùng, lần này cô đã quá phạm rồi, cũng may bọn trẻ không có việc gì, nếu không coi như tôi còn sống có lộc da cô thì cũng không giải nổi mối hận trong lòng tôi!

Trên đời này có một câu châm ngôn thật đúng là không hề sai, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với chính mình. Tôi không nghĩ rằng tôi đã nhượng bộ, vậy mà lại để cô nhắm tới con của tôi! Cô cũng là phụ nữ, sao cô có thể nhẫn tâm như vậy?”

“Tôi không, tôi không có...” Yêu nữ biết hiện tại cô ta đã hết đường chối cãi, nói gì thì cô cũng không tin, lần trước cô ta đã hại con cô một lần, lần này lại có một người làm chứng, cô ta có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

Chỉ là, người chủ mưu đứng phía sau là ai?

Thực ra, có một số việc, Bạch Tuyết đã nhìn ra manh mối.

Sở dĩ nói những lời hung ác như vậy, chủ yếu là không tin yêu nữ này, còn yêu quái nguy hiểm ẩn núp phía sau kia, nếu là như thế thì cô không ngại cảnh cáo cái người đang ẩn núp kia rằng cô phải là người dễ bắt nạt!

Vì con, cô không ngại khiến mình trở nên lạnh lùng tàn khốc.

“Nhớ kỹ lời tôi, về sau đừng động vào con tôi, nếu không tôi sẽ lột da của cô ra, cô biết tôi có thể lay động Lang Vương, trái tim của người đàn ông này đều ở trên người tôi. Chỉ cần tôi muốn, anh ấy sẽ vì tôi mà không chút do dự giết cô!”

Quay người nhìn về phía Lang Vương, nhếch môi cười một tiếng. Lang Vương cũng nhếch môi, dường như đang im lặng khen cô.

“Lãnh Tịnh, chỗ này giao lại cho anh, tôi muốn trở về nhìn bọn nhỏ.” Cả người đầy kiêu kỳ rời đi.

Lúc đi lướt qua Lang Vương, đột nhiên cô nhắc chân lên, hướng về phía anh, hung hăng đập một cái!

Lang Vương, một cú này, đáng đời anh, ai bảo anh ngủ với nhiều phụ nữ như vậy! Nếu như sau này còn xuất hiện thêm người phụ nữ nào nữa, thì không chỉ còn là một cú đá như này nữa đâu!

Lang Vương lập tức “hự” một tiếng, dường như rất đau.

Cô quay về phía anh hung hăng làm mặt quỷ, hừ một tiếng, đi lên phía trước. Anh không đi theo, cô nghiêng đầu nhìn, thấy Lang Vương lấy tay che bấp đùi của mình, năm ngón tay chụm lại, dường như đang cố nén đau đớn.

“Này, đừng có giả vờ, anh là Lang Vương, sao có thể đau vì một cái đập như thế! Đáng đời anh, ai bảo anh không thành thật, nếu như loại chuyện này còn xảy ra một lần nữa thì không có may mắn như hôm nay đâu.” Bạch Tuyết nói với vẻ giận dữ đầy chế giễu.

Lang Vương không đáp lại, cúi đầu xuống. Dáng anh rất cao, lại làm ra bộ dạng như vậy, không khỏi toát lên một vẻ yếu ớt, khiến người khác nhìn mà đau lòng. Bạch Tuyết nhú mày, không còn cách nào khác, quay người lại đi về phía anh.

“Nếu đã biết sai thì về sau ngoan ngoãn cho em, nếu không thì anh không có quả ngon để ăn đâu.”

“Dù anh có là Lang Vương thì vẫn có cơ thể, vẫn sẽ biết đau!” Lang Vương bị đau nói.

“Em xem một chút...”

Tự nhiên Bạch Tuyết thấy đau lòng cho Lang Vương, vừa rồi sở dĩ làm như vậy cũng là vì không chịu nổi anh có quá nhiều phụ nữ. Nhìn anh dường như rất đau thì lại hối hận vừa rồi sao cô lại hung ác đá chân như vậy!

Miệng lẩm bẩm, giả bộ muốn ngồi xõm xuống kiểm tra bắp chân của anh! Sau đó cái người đàn ông giả dối kia bỗng nhiên ôm cô vào trong lòng, khuôn mặt tuấn tú theo đó mà cúi xuống, cái cằm nặng nề để trên vai cô. Anh vùi mặt vào vai cô, tiếng cười trầm thấp chậm rãi chui vào trong lỗ tai của cô.

Trong nháy mắt cô đỏ mặt, vừa tức vừa xấu hổ!

Người đàn ông này! Dám lừa cô! Rất quá đáng!

“Lang Vương thôi! Lại lừa em! Em sẽ không bao giờ tin anh nữa! Đáng ghét.”

***

Jinnn: Các bạn nhớ like, share và comment bằng facebook để ủng hộ tinh thần editor nhé!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Hung Thủ Là Người Khác

Trở lại bệnh viện, bọn nhỏ yêu cầu xuất viện, vì Lang Vương đã truyền chân khí cho bọn chúng nên giờ bọn nhỏ đã không có gì đáng ngại, hơn nữa đều rất nhớ nhà.

Không còn cách nào khác, Bạch Tuyết đành làm thủ tục xuất viện cho bọn nhỏ.

Nhìn tinh thần của bọn nhỏ ngày càng tốt, Bạch Tuyết cũng yên tâm không ít.

Sau khi Bạch Hàn biết bọn nhỏ vì trúng độc nên mới đến bệnh viện, trong lòng rất áy náy, nhưng ông cũng không biết các cháu bị trúng độc như thế nào?

Thực ra, trong lòng Lang Vương đã biết việc ba đứa nhỏ cùng trúng độc lần này đều không phải do người phụ nữ bắt được sáng nay làm. Tuy anh chán ghét người phụ nữ kia, thế nhưng, anh xác định chắc chắn rằng cô ta đã bị một kẻ nguy hiểm hơn hãm hại.

Bọn nhỏ vào phòng ngủ của chúng, chủ yếu là nói chuyện bọn chúng bị trúng độc với cây mẹ, trong lòng ba đứa trẻ cũng hoài nghi là Lão Vu Bà chủ mưu vụ này, nhưng lo rằng cha sẽ khổ sở nên không ai nói điều gì cả.

Dù sao, làm gì có bà nội nào lại hại cháu trai ruột, cháu gái ruột của mình, đoán rằng chỉ có bà nội sói là nhẫn tâm như vậy!

Bạch Tuyết và Lang Vương về phòng ngủ của mình, hai người đều trầm mặc, trong lòng đang tự hỏi chuyện các con bị trúng độc ngày hôm nay.

Lát sau.

“Sau này đường đi sẽ càng khó khăn hơn có phải hay không? Những yêu nữ của anh nhất định sẽ không bỏ qua việc em chiếm lấy anh, cho nên bọn họ sẽ nghĩ cách giết em cùng bọn nhỏ.”

Lang Vương nhíu mày.

“Chỉ cần có anh ở đây, bọn họ sẽ không dám!” Nếu như không phải là hiện giờ không dứt ra được, anh nhất định sẽ về yêu giới hung hăng giáo huấn lại những yêu nữ đó một trận, thế nhưng, bây giờ anh không thể đi bất cứ đâu, ngộ nhỡ đây là kế điệu hổ ly sơn(*), bọn nhỏ sẽ gặp nguy hiểm.

(*) Điều hổ ly sơn: tách kẻ mạnh ra khỏi hoàn cảnh có lợi của hắn để dễ bề tiêu diệt.

Có lẽ người kia làm như vậy cũng nhằm mục đích tách anh và bọn nhỏ ra, nếu như kẻ chủ mưu phía sau là thuộc hạ của Ma Vương, như vậy mục tiêu của bọn họ sẽ là mang bọn nhỏ đi, chứ không phải là hạ độc bọn nhỏ. Cho nên lần này người hạ độc rất có thể là... là... mẹ anh...

Là người sinh ra và nuôi nấng anh thành người!

“Anh không thể luôn luôn chăm sóc em, em phải tự học cách để bảo vệ mình. Không phải anh biết pháp thuật sao, dạy em một chiêu, lúc nguy cấp em sẽ dùng để bảo vệ mình.” Bạch Tuyết nghiêm túc nói, nếu phải bảo vệ bọn nhỏ thật tốt, như vậy thì cô nhất định phải trở nên mạnh mẽ, nếu không thì chẳng những cô không bảo vệ được bọn nhỏ mà còn trở thành gánh nặng cho chúng!

“Em thật sự muốn học?”

“Vâng.” Bạch Tuyết kiên định nói.

“Vậy thì được. Tiểu tiên tử, ra đi.” Lang Vương nói nhỏ. Bạch Tuyết sững sờ, tiểu tiên tử gì cơ? Ở đây còn có người khác sao? Lại còn là tiểu tiên tử?

Bạch Tuyết giật mình nhìn quanh bốn phía, không có người nào mà!

Bỗng nhiên, một quả táo đỏ to lăn từ bên cạnh đến chỗ Bạch Tuyết, khiến Bạch Tuyết sợ đến mức phải lấy tay che lại cái miệng sắp hét lên.

Vậy mà quả táo lại có thể tự lăn!

“Đây là gì?” Bạch Tuyết giật mình chỉ vào quả táo hỏi Lang Vương.

“Cô ấy vì em mà đến, đã tới rất lâu rồi.”

“Bái kiến Lang Vương, bái kiến chủ nhân.” Táo đỏ cung kính bay lên, sau đó dựng thẳng người đứng dậy nói, thực ra, trong mắt Bạch Tuyết, cô ấy là đang cúi đầu sao?

Hắn là vậy rồi?

Dù sao hình thể của cô ấy cũng tròn tròn, xoay người thì chính là bộ dạng đó.

“Cô cô cô? Có thể nói chuyện?” Bạch Tuyết kinh ngạc.

“Chủ nhân, Tiểu Hồng còn chưa tu thành chính quả thành táo tiểu tiên tử.”

“Chủ nhân? Cô đang gọi tôi sao?” Bạch Tuyết hoang mang hỏi.

“Đúng vậy, từ nay về sau ngài chính là chủ nhân của tôi, tôi chính là người bảo vệ ngài, đặc biệt chăm sóc an ủi ngài.” Tiểu tiên tử còn nói thêm.

“Thế nhưng, cô là táo, sao có thể bảo vệ tôi, tôi còn lo lắng có người nào đói lại lôi cô ra ăn!” Bạch Tuyết nhìn toàn thân tiểu tiên tử đều rất mê người, bề ngoài đẹp mắt như vậy, quả thực rất nguy hiểm.

“Chủ nhân không cần lo lắng, tôi sẽ không bị ăn hết, bọn họ cũng không có bản lĩnh đó. Không phải trước đây chủ nhân cũng muốn ăn tôi sao, nhưng bây giờ tôi vẫn sống tốt đó thôi.” Tiểu tiên tử tự đắc nói.

“Trước đây? Cô đến đây lúc nào?” Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi.d.đ.l.q.đ

“Lúc ngài đến nhà này tôi cũng đến theo, tôi trốn trong túi của ngài, ngài còn muốn ăn tôi, là tôi dẫn mèo hoang tới, Lang Vương nhìn thấy mèo hoang thì liền đạp thẳng xe gấp, sau đó tôi liền chạy đi. Về sau, ngài vẫn muốn ăn tôi, tôi liền lặn khỏi nơi này, sau đó rơi vào kính chắn gió phía trước, tiếp tục trốn ở đó.”

“A? Hóa ra những chuyện đó đều do cô làm.” Bạch Tuyết bó tay toàn tập, thế giới huyền huyền, đến một quả táo cũng lợi hại như vậy, cô bỗng có cảm giác mình thật nhỏ bé!

“Đương nhiên là tôi, hì hì... Sao tôi có thể để chủ nhân ăn mình cơ chứ! Tôi còn muốn tiếp tục tu luyện mà.” Tiểu tiên tử vừa cười đùa vừa nói.

“Dạ, anh đã sớm biết cô ấy ở đây sao?” Bạch Tuyết hỏi.

“Buổi tối hôm đó, bọn nhỏ đang chơi bóng, quả bóng đó lại luôn vô duyên vô cớ lăn vào trong căn phòng này, lúc ấy trong tay em đang cầm quả táo đỏ, liên tiếp không ngờ, giống như lúc ở trong xe vậy. Bọn nhỏ hiếu kỳ vì sao quả bóng lại luôn lăn về phía em, về sau anh bấm ngón tay tính toán, hóa ra là có tiểu tiên tử đến. Cô ấy là do Vương Mẫu nương nương phái tới bảo vệ em, nếu trưởng thành thì sau này sẽ là thần bảo vệ của em.”

“Thần bảo vệ? Vương Mẫu nương nương?” Bạch Tuyết líu lưỡi.

“Chủ nhân, Lang Vương nói không sai, tôi chính là do Vương Mẫu nương nương phái tới bảo vệ ngài, chẳng qua bây giờ năng lực của tôi còn hạn hẹp, còn cần ngài giúp tôi một chút.” Táo tiểu tiên tử nói.

“Tôi? Nhưng, cái gì tôi cũng không biết mà?” Bạch Tuyết nghi ngờ nói. Đây là thế nào, Lang Vương xuất hiện bên cạnh cô, tiểu tiên tử cũng xuất hiện bên cạnh cô, vậy mà thật sự có Vương Mẫu nương nương. Thật quá khó mà tin nổi.

Bạch Tuyết hưng phấn nhìn hai người trước mắt, một người tuy nhìn thì chỉ là một quả táo bình thường, nhưng lại là tiểu tiên tử, hơn nữa còn nói là đến bảo vệ cô, cô là ai?

Cô quan trọng đến vậy sao?

Vương Mẫu nương nương cũng để ý đến cô, phái tiểu tiên tử tới bảo vệ cô? Rốt cuộc cô có thân phận gì?

Những nghi vấn liên tiếp quanh quẩn trong đầu...

“Chủ nhân nghĩ biện pháp khiến tôi trưởng thành là được.” Tiểu tiên tử nói.

“Trưởng thành?” Bạch Tuyết không hiểu cô ấy nói trưởng thành là có ý gì?

“Thực ra, tôi cũng không biết! Vương Mẫu nương nương nói đây là biện pháp của chủ nhân.” Tiểu tiên tử hoang mang đáp.

“Biện pháp của tôi? Cô đã rời khỏi cây, làm sao để cô trưởng thành?” Bạch Tuyết hoang mang nhìn tiểu tiên tử nói.

“Có lẽ cái cây bọn nhỏ mang về có thể giúp em.” Lang Vương nói với Bạch Tuyết.

“Phụt - ha ha...” Bạch Tuyết cười.

Lang Vương nhú mày.

Sở dĩ Bạch Tuyết cười là vì cô nhớ rõ ngày đó Lãnh Dạ đưa bọn nhỏ dạo chơi ở ngoại thành, lúc trở về đúng là bọn nhỏ có mang theo một gốc cây, chỉ là, gốc cây kia cực kỳ nhỏ, chỉ có hai cái lá non, nhìn thể trạng vị tiểu tiên tử to béo như thế này, chỉ sợ cái gốc cây kia sẽ bị tiểu tiên tử đè bẹp.

“Dạ, anh có thể đừng buồn cười như vậy được không? Gốc cây kia còn nhỏ như vậy, sao có thể chiết cành được chứ?”

“Em thấy người đàn ông của em giống người hay đùa sao?” Lang Vương nghiêm túc hỏi, đối với cây mẹ, Lang Vương vừa kính nể vừa đội ơn, còn rất áy náy. Cây mẹ như ngày hôm nay là bởi vì mẹ anh làm hại, Lang Vương thấy rất có lỗi.

“Không giống.” Bạch Tuyết lắc đầu nói.

“Đi theo anh.” Lang Vương cầm lấy tiểu tiên tử rồi bảo Bạch Tuyết đi theo, bọn họ tới phòng ngủ của con trai.

“Mẹ.” Thiên Tâm chạy tới, thân thể đã khôi phục rất tốt, không còn chút dấu hiệu trúng độc nào, nhìn giống hệt như bình thường.

“Thiên Tâm, mẹ tới thăm cái cây nhỏ mà các con nuôi này.” Bạch Tuyết ôm lấy Thiên Tâm nói.

“Ở đó ạ.” Thiên Tâm chỉ về phía bên cửa sổ.

“A, sao có thể? Sao có thể lớn nhanh như vậy?” Bạch Tuyết giật mình hỏi. Cô chưa nhìn thấy cái cây nhỏ này cũng mới chỉ có mấy ngày thôi, vậy mà nó đã lớn giống một cây cảnh cỡ vừa rồi, lá cây tươi tốt, thân cây thẳng tắp.

“Đây là còn chậm đó mẹ, nếu như ở bên ngoài thì còn nhanh hơn.” Thiên Tâm thầm nói.

“Mẹ nhớ kỹ hôm đó lúc nhìn thấy nó thì rất nhỏ, lúc ấy cái chậu hoa kia chỉ bằng một cái bát.”

“Cái chậu hoa kia quá nhỏ, đây là ông ngoại mua cho chúng con, rất vừa, đoán chừng mấy ngày tiếp theo sẽ lại phải đổi chậu tiếp.”

“Ý của các con là, nó còn cao lớn hơn nữa?” Bạch Tuyết không thể tưởng tượng nổi hỏi.

Ba đứa trẻ cùng gật đầu.

“Nếu đã như vậy, mẹ có việc muốn nhờ các con giúp.” Bạch Tuyết cầm lấy tiểu tiên tử trong tay Lang Vương.

“Ô, táo đỏ quá, nhất định ăn sẽ rất ngọt, con muốn ăn.” Thiên Tâm với lên định lấy quả táo.

“Không được phép ăn tôi!” Giọng nói ngọt ngào vang lên.

“A? Nó... nó nói chuyện được?” Thiên Tâm giật mình hỏi.

“Các người cũng biết nói chuyện, vì sao tôi không thể nói chuyện?”

“Mẹ, nó là ai?” Niệm Niệm hỏi.

“Cô ấy là táo tiểu tiên tử.”

“Con xem một chút.” Thiên Tâm tự mình đánh giá táo đỏ, ngoại trừ có mùi thơm ngọt ngào ra thì cũng không có gì đặc biệt cả!

“Ha ha ha... Thật là nhột, thật là nhột, bỏ tay ra, ha ha ha...” Táo đỏ cười ha hả.

“Chơi thật vui, mẹ cho con nhé.” Thiên Tâm cười đùa nói.

“Không thể chơi được, mẹ muốn chiết cành quả táo này trên cái cây nhỏ của các con, có được không?” Bạch Tuyết hỏi.

“...”

“...”

“...”

Ba đứa trẻ đều không trả lời, dường như đang chờ đợi điều gì đó?

Thực ra, bọn nhỏ rất muốn giúp mẹ, thế nhưng, bọn chúng cũng yêu cây mẹ, cho nên vẫn muốn hỏi ý kiến của cây mẹ xem sao.
dienndannleequyydonn

“Đương nhiên có thể, tôi rất đồng ý giúp cô.” Cây nhỏ trong chậu hoa hiền hòa đáp.

Bạch Tuyết nhìn tất cả mọi người, không có ai nói cả, người nói chuyện là một cái cây nhỏ! Thế giới thần thoại, ngay cả cây cảnh cũng biết nói.

“Hy vọng không dọa sợ cô!” Cây mẹ lại hiền hòa nói.

“Ha ha!! Tôi bị dọa quen rồi, trái tim nhỏ này chịu được, chịu được!” Bạch Tuyết nói xong liền không khỏi lau mồ hôi.

“Mang tiểu tiên tử tới đây.” Cây mẹ uốn hai nhánh cây ra, bọc lấy táo đỏ, sau đó từ từ đặt vào trên cành cây của mình, chỉ như vậy, táo đỏ tự nhiên mọc ở trên cây.

Tất cả những động tác đó đều khiến Bạch Tuyết quên mất hít thở, mắt mở to.

“Chỉ cần trải qua một thời gian ngắn, táo tiên tử sẽ tu thành chính quả.”
Cây mẹ hiền hòa nói.

“Cảm ơn ngài, cây thần.” Bạch Tuyết lấy lại tinh thần, cảm kích nói.

“Ha ha, đừng gọi tôi là cây thần, tôi chỉ là một gốc cây tinh ba ngàn năm mà thôi!” Cây mẹ thương tâm nói, thực ra, nếu như năm đó nó không bị mẹ của Lang Vương chặt đứt, thì bây giờ chắc nó cũng đã là cây tiên rồi.

Lang Vương tự trách rời khỏi phòng, có lẽ, anh phải trở về một chuyến rồi.

“Dạ.” Bạch Tuyết đi theo, nhẹ nhàng gọi.

Nhìn bóng lưng Lang Vương, dường như là rất khó chịu!

Nỗ lực hít sâu một hơi.

Cô không phải người dễ nổi giận, cũng không dễ dàng chịu thua!

Nhưng không ngờ, núi quá cao, quá dốc, rất khó khăn để vượt qua, dường như người đàn ông bên kia ngọn núi rất khó nắm bắt, cực kỳ mệt mỏi, giậm chân tại chỗ, không thể đi nổi, bởi vì sau khi vượt qua ngọn núi kia, cô biết rõ, thực ra chờ ở nơi đó không chỉ có một người đàn ông, mà còn có vô vàn những thứ kì diệu khác.

Điều cô nên làm, thì sẽ cố gắng làm đến cùng!

Vì bên cạnh người đàn ông này, còn có tương lai của cô và bọn nhỏ!

“Hôm nay, tại sao em lại thả người phụ nữ kia?” Lang Vương trầm thấp hỏi, anh vốn cho rằng Bạch Tuyết sẽ đánh chết cô ta. Xem ra cô vẫn rất mềm lòng.

“Em biết hung thủ là một người khác.” Bạch Tuyết kiên định nói.

“A?” Lang Vương bất ngờ.

“Mắt em cũng không mù, vụ bánh kem lần trước là cô ta hạ độc. Thế nhưng, lần này không phải cô ta, tuy cô ta không giải thích cho mình, lại còn cầu xin cái chết.

Em thấy, cô ta là bị hãm hại, hơn nữa cô ta biết mình không đấu lại được người hoặc yêu đang ẩn núp trong bóng tối kia.

Sở dĩ cô ta nhận tội là muốn bảo vệ con của cô ta, không để bị liên lụy.

Cô ta biết cô ta không có chứng cứ chứng minh bản thân vô tội, cái người kia đến chết vẫn nói là cô ta hạ độc bọn nhỏ, cô ta biết mình không còn đường đi nữa rồi!”

“Cho nên em thả cô ta.” Lang Vương nói, đây mới là cô gái nhỏ của anh, tấm lòng lương thiện, ân oán rõ ràng.

“Ừm, thực ra em nói những lời hung ác đó không chỉ đơn thuần là nói với cô ta, em tin rằng trong bóng tối có một đôi mắt đang nhìn hết mọi chuyện, em là cố ý nói như vậy, để người trong tối kia biết Bạch Tuyết em không phải quả hồng mềm, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện nhào nặn.” Bỗng nhiên Bạch Tuyết trở nên sắc bén.

Một ngày sau, cửa chính bỗng xuất hiện rất nhiều phóng viên.

Lang Vương biết người trong bóng tối kia đã ra tay.

“Tiểu thư Bạch Tuyết, xin hỏi có phải cô là người tình của Lãnh tổng hay không? Theo một nguồn tin nói, có người nhìn thấy cô cùng người chết ngày hôm qua có xảy ra tranh chấp, có phải thật như vậy hay không?

Tại sao cô phải giết người?

Xin hỏi tiểu thư Bạch Tuyết, đây có phải là tranh chấp tình cảm hay không? Có phải cô cùng người chết tranh giành người yêu nên mới ra tay giết chết người ta?

Nhìn tiểu thư Bạch Tuyết yếu đuối như vậy, nhưng lại là hung thủ giết người! Xin hỏi tại sao cô phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để hại chết người khác?” Phóng viên liên tiếp đặt câu hỏi cho Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vừa mới rời giường không lâu, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra?

Người chết nào?

Tranh chấp tình cảm gì?

Hôm qua Lãnh Dạ giết chết một người đàn ông, chẳng lẽ là người đó?

Thế nhưng, người đó là đàn ông, sao lại bị bọn họ nói là tranh chấp tình cảm?

Lạnh lùng nhìn lướt qua những phóng viên đang đứng ở cửa.

“Anh tên là gì?” Bạch Tuyết hỏi một người phóng viên.

Trong đôi mắt nghiêm khắc hiện lên một tia sắc bén!

Bạch Tuyết đặt câu hỏi khiến người phóng viên kia ngẩn người!

“Anh ở tòa soạn báo nào?”

Người phóng viên kia vẫn có chút không rõ. Ngược lại bên cạnh có một phóng viên khác, thay anh ta nói ra tên tòa soạn báo!

Bạch Tuyết hài lòng cười lạnh.

“Nếu anh muốn chụp lên đầu người khác cái mũ giết người, thì tốt nhất nên đánh trước bản nháp đi. Đừng có mù quáng hỏi loạn như vậy! Còn nữa, mời anh trả lời tôi trước, rốt cuộc là ai chết?” Bạch Tuyết biểu hiện rất bình tĩnh.

Cũng may, đêm qua Lang Vương đã về yên giới rồi. Nếu không, sáng sớm hôm nay nhiều phóng viên đến như vậy, anh nhất định sẽ đá bay những phóng viên đáng ghét này!

“Tôi đã biết anh thuộc tòa soạn báo nào, ngày mai anh sẽ nhận được lệnh của tòa án. Anh thấy nhiều người như vậy, nhiều phóng viên như vậy nói xấu tôi, khí thế công khai nói tôi giết người, định tội tôi, tạo thành tổn thương rất lớn cho tôi, hành vi của anh khiến tôi không có cách nào tha thứ, tôi sẽ khởi tố anh, anh xâm hại đến danh dự của tôi. Tôi sẽ kiện anh tội bịa đặt nói tôi giết người.

Xin hỏi, là con mắt nào của anh thấy tôi giết người?” Bạch Tuyết tức giận hỏi.

Mặt vị phóng viên kia biến sắc, lúc thì trắng, lúc thì đỏ. Vốn định đột kích, không nghĩ tới lại trở thành mục tiêu.

“Tiểu thư Bạch Tuyết, cô không nên cãi chày cãi cối nữa, hôm nay pháp y phát hiện dấu vân tay của cô trên mặt người chết, hiện trường còn có tóc của cô, những điều này đều chứng minh cô có mặt tại hiện trường vụ giết người. Cô còn có lời gì muốn nói không?” Phóng viên ngang ngược hỏi.

Nghe thấy phóng viên nói như vậy, Bạch Tuyết có thể kết luận người chết chắc chắn là người đàn ông mà Lãnh Dạ đã giết.

“Tôi không còn lời nào để nói, pháp luật là công bằng, anh không thể trực tiếp định tội tôi bằng những điều đó, anh là quan tòa sao?” Bạch Tuyết lạnh nhạt liếc người kia một cái, cười mỉm nói.

Nơi này nhiều phóng viên như vậy, cô không thể tỏ ra lo lắng, không thể bị những người kia nghi ngờ đến Lãnh Dạ.

Bạch Tuyết mỉm cười thản nhiên, dường như đã dự liệu trước, so với vừa rồi còn lạnh lùng và có lực uy hiếp nhiều hơn. Người phóng viên kia nghĩ một lúc, sờ lên mũi, cuối cùng phát hiện có chút không đúng, bắt đầu xám xịt lùi về phía sau mấy bước, không có ý định nói tiếp điều gì.

Bởi vì lúc này, nơi này thật sự là yên tĩnh đến mức dọa người!

Thấy người phóng viên trước mắt lớn tiếng bịa đặt như vậy, cô có chút đau đầu. Hiện tại cô thực sự không rõ, rốt cuộc cấu tạo não của người kia là như thế nào, vậy mà có thể nói những lời bịa đặt như thế, nếu cô không trả lời, chờ xem, đến lúc đó khẳng định các tạp chí lớn sẽ trực tiếp nói cô lòng dạ khó lường, dùng kế hại người!

Bây giờ cô nhất định phải giải thích, không thể thả lỏng nữa!

Bỗng Bạch Tuyết nghĩ đến lúc Lãnh Dạ giết chết người đàn ông kia, từ đầu đến cuối cô đều không hề chạm vào anh ta, tại sao lại có vân tay của cô, có sợi tóc của cô thì có thể tin được, thế nhưng, dấu vân tay?

“Bây giờ các anh có thể nói cho tôi biết người chết là ai chưa? Tôi không thể bị các anh cài lên người tội danh giết người khi không biết người chết là ai được? Như vậy có phải hơi oan ức hay không?”

Cô nâng mắt lên, ánh mắt hơi bi thương, nhìn xung quanh một vòng. Dưới ánh mắt như vậy, phần lớn phóng viên đều cúi đầu, có chút không dám đối mặt, bởi vì, những điều Bạch Tuyết nói đều là sự thật!

Trong lòng tất cả các phóng viên đều hiểu rõ, người kia trả tiền để bọn họ tới cài tội danh giết người lên người phụ nữ này, rõ ràng nói rằng người phụ nữ này rất dễ đối phó, không nghĩ tới lại khó như vậy!

Dường như sự việc có chút khó giải quyết, vừa rồi người phụ nữ này nói muốn đi kiện người bịa đặt cô, ngộ nhờ làm lớn chuyện thì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến danh tiếng của tòa soạn báo, có khi làm không tốt còn bị đuổi việc cũng nên!

Càng nghĩ càng sợ!

“Người chết là một người phụ nữ không có hộ khẩu, không tra được địa chỉ nhà của người đó trên mạng, cả phương thức liên lạc nữa, hoàn toàn không có một cái gì liên quan tới người đã chết!” Một tên phóng viên chốt dạ trả lời Bạch Tuyết.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Mượn Dao Giết Yêu

Câu trả lời của bọn họ khiến Bạch Tuyết khiếp sợ!

Chẳng lẽ người chết không phải là đàn ông, mà là người phụ nữ lúc trước của Lang Vương?

Sao cô ta lại chết, chẳng phải Lang Vương đã bảo Lãnh Tịnh đưa cô ta về sao? Chẳng lẽ Lang Vương lại sai Lãnh Tịnh giết chết cô ta?

Sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh!

Dường như sự việc rất phức tạp.

Phóng viên nhìn thấy Bạch Tuyết có một sự thay đổi nhỏ.

“Bạch Tuyết, xin hỏi cô có biết người đã chết hay không?”

“Cô cùng người đã chết có quan hệ như thế nào?”

“Vì sao trên mặt người chết lại có dấu vân tay của cô?”

“Bạch Tuyết, xin hỏi có phải trước khi giết người cô đã đánh lên mặt người chết có đúng không?”

Các câu hỏi liên tiếp kéo đến, khiến cho người ta cảm thấy căm hận. Bạch Tuyết nghiêm mặt, chỉ lạnh lùng nhìn lần lượt những người đặt câu hỏi, dùng ánh mắt lạnh như băng quét một lượt tất cả mọi người!

“Tôi cảm thấy, làm một phóng viên thì nên vì lợi ích của mình, cứ chửi bới trong khi tôi vốn là người bị hại như vậy có phải là rất kém cỏi không? Thế nhưng, điều kiện tiên quyết trước khi các anh nói tới những điều đó chính là, các anh nhất định phải có đạo đức nghề nghiệp cơ bản! Nhớ kỹ, các anh là phóng viên, trở về suy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc chức vụ của các anh là gì! Không phải là phóng viên thì có thể nói xấu khắp nơi, bịa đặt, vu oan cho người khác. Các anh cứ như vậy thì tôi hoàn toàn có thể kiện các anh.”

Những phóng viên đó, so sánh với sắc mặt sáng sủa thì hơi suy sụp. So sánh với sự ngu dốt thì liền cảm thấy dường như mình bị xúc phạm, giọng nói liền trở nên có chút bén nhọn, không khách khí chỉ trích.

“Bạch Tuyết, cô đây là đang chối không quen biết người chết sao?”

“Tôi không phủ nhận là tôi biết người chết, hơn nữa trên gương mặt của cô ta là dấu vân tay của tôi. Thế nhưng, nếu như tôi tát anh một cái, sau đó không hiểu anh đã xảy ra chuyện gì mà chết, chẳng lẽ chỉ như vậy là tôi đã giết anh sao?”

Anh nhìn tôi trông ngu lắm à?

Muốn giết một người, còn cố ý lưu lại dấu vân tay trên mặt người ta, đây không phải là tự đào hố rồi chính mình nhảy xuống sao?

Sao trên mặt người chết lại có dấu vân tay của tôi? Bởi vì cô ta hạ độc vào đồ ăn của người thân tôi, thiếu chút nữa là hại chết ba đứa trẻ, cho nên tôi đánh cô ta, thế nhưng, tôi tuyệt đối không có giết cô ta. Sao tôi có thể vì một người phụ nữ ác độc mà chôn vùi cuộc đời tôi cơ chứ, không đáng giá, cho nên tôi dạy cho cô ta một bài học, tát cô ta hai cái, về phần cô ta chết như thế nào, tôi không thể trả lời!” D.Đ.L.Q.Đ

“Bạch Tuyết, cô không cảm thấy cô là người tình nghi số một sao. Người chết trước đó đã hạ độc người thân của cô, sau đó cô liền trả thù lại.”

Bạch Tuyết sắc bén nhìn về phía phóng viên vừa đặt câu hỏi.

“Trả thù? Cô ta hạ độc với ba đứa trẻ chỉ cao có hơn tám mươi centimet, hơn nữa còn là độc cực mạnh, nếu như không phải lúc ấy cấp cứu kịp thời, thì tính mạng của ba đứa nhỏ sẽ không còn nữa! Chẳng lẽ tôi đánh cô ta hai bạt tai thì không được, người phụ nữ độc ác đó đã làm biết bao nhiêu chuyện tàn nhẫn, quá nhiều việc ác, sao lại có kết cục tốt đẹp được.”

Bạch Tuyết nghĩ đến ngày hôm qua thiếu chút nữa là mất đi con trai và con gái bảo bối, trong lòng liền khó chịu sợ hãi.

Cô rất khổ tâm, nghĩ đến việc ngày hôm qua bọn nhỏ phải cấp cứu trong bệnh viện, tim cô vẫn run rẩy không ngừng!

“Các người chỉ biết chỉ trích người vô tội, thực ra, người nhà của tôi mới thực sự là người bị hại.” Bạch Tuyết chậm rãi nhìn về phía camera.

Ánh mắt của tất cả các phóng viên đều nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết. Đồng thời, những ánh đèn flash bắt đầu lóe lên. Những máy quay phim đang quay lúc trước, hiện giờ càng xuất hiện nhiều hơn, không hề ngừng lại.

Bạch Tuyết đưa tay, nặng nề lau đi nước mắt nơi khóe mắt, hướng về phía camera.

“Các anh thân là phóng viên, nhưng hành vi của các anh khiến cho tôi - thân là người nhà của người bị hại, không thể nhịn được nữa, người thân của tôi vừa mới thoát khỏi cơn nguy hiểm, các anh liền khiêng máy móc tới cửa nói tôi giết người.

Các anh cũng có người thân, nếu đổi lại vị trí, người thân của các anh thiếu chút nữa là bị hạ độc đến chết, các anh có đi tìm người hạ độc hay không? Các anh có tức giận hay không?

Tôi rất tức giận, bởi vì người thân của tôi thiếu chút nữa là bị người ta hạ độc đến chết, cho nên tôi đánh cô ta. Thế nhưng, quốc gia này vẫn còn pháp luật, tôi sẽ không vì cái người độc ác đó mà đi làm chuyện phạm pháp.

Nếu như các anh xuất hiện ở đây hôm nay, rồi có một âm mưu nào đó, có một người muốn ném đá giấu tay, rồi ngày hôm sau tôi không còn trên thế giới này, như vậy các anh cũng là những hung thủ đã ép chết tôi sao, giống như việc hôm qua tôi gặp người chết, thì hôm nay liền bị hoài nghi giết chết người đó vậy.

Hôm nay các anh gặp tôi, nhờ chẳng may tôi xảy ra chuyện gì, các anh cũng là hung thủ giết người?”

“Bạch Tuyết, cô đang cố tình gây sự.”

“Tôi cố tình gây sự? Nếu như không phải các anh cố tình gây sự trước, tôi sẽ ở đây gây sự với các anh sao? Thời gian của tôi rất quý báu, các anh cho là tôi có thời gian ở đây nói những lời nhảm chán này với các anh à?

Các anh có từng thấy một hung thủ giết người nào dám hùng hồn chất vấn phóng viên như vậy chưa?

Dùng lương tâm của các anh mà suy nghĩ một chút, nếu như tôi thật sự giết người thì có dám nói chuyện như thế với các anh không? Có dám kiêu ngạo như thế không?

Bởi vì tôi vô tội, cho nên tôi không thẹn với lương tâm.

Ngược lại có một số người, dùng lương tâm để mua bán, chỉ trích người vô tội, người bị hại là hung thủ giết người.

Xin hỏi, lương tâm của các anh trị giá bao nhiêu tiền?

Một trăm vạn? Hay một trăm ngàn?

Các anh nghĩ bao nhiêu tiền thì mua nổi mạng của tôi?” Bạch Tuyết sắc bén nhìn về phía camera.

Sắc mặt của tất cả phóng viên đều biến đổi, cuống quýt tắt camera lại.

Nhìn thấy tất cả các phóng viên đều biểu lộ chột dạ, Bạch Tuyết biết mình suy đoán không sai, người trong tối kia đã trả tiền để thuê những phóng viên này, mục đích là vu oan hãm hại cô.

Như vậy đã nói lên người chết không phải là người mà Lang Vương giết, mà là do người hoặc yêu đang trốn trong bóng tối kia. Người này hẳn cũng là hung thủ thực sự đã hạ độc bọn nhỏ.

Ở một nơi khác.

Một chiếc máy tính đang bật, bên trong chính là những chuyện vừa xảy ra với Bạch Tuyết.

Người phụ nữ trước máy vi tính nham hiểm dụi tàn thuốc trong tay đi.

“Cậu chính là phế vật, chút chuyện này còn làm không xong? Chẳng phải chỉ là một con đàn bà sao, lâu như vậy, nuôi cậu có ích lợi gì cơ chứ!” Người phụ nữ đứng dậy nghiêm khắc nói.

“Ân nhân, là tôi vô dụng!”

“Cung Hàn, có phải cậu yêu cái con tiện nhân kia không?” Người phụ nữ lạnh lùng hỏi.

“...” Cung Hàn không nói gì, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống.

“Chẳng lẽ cậu còn muốn về Yêu giới tiếp tục ngồi tù như lúc trước? Nếu như không phải tôi cứu cậu từ trong địa lao ra, cậu cho rằng chút pháp lực của cậu có thể phá được xiềng xích của Lang Vương sao?”

“Đại ân đại đức của ân nhân đối với Cung Hàn suốt đời khó quên.”

“Vậy thì giết cái con tiện nhân kia đi, còn ba đứa nghiệt chủng thì mang đến cho tôi. Lần này hạ độc, có phải cậu không làm theo lời tôi bảo không? Tôi đưa cậu thuốc độc chỉ cần ăn vào là sẽ phải chết, vì sao bọn nghiệt chủng đó vẫn sống được?”

“Ân nhân, y học ở nơi này rất tân tiến, bọn chúng được đưa đến bệnh viện, cho nên mới cứu được mạng.” Cung Hàn chột dạ nói.

Thực ra, lúc anh ta nhận thuốc độc mà ân nhân đưa cho, để anh ta hạ độc ba đứa nhỏ, anh ta vẫn không đành lòng, biết vị trí của bọn nhỏ trong lòng Bạch Tuyết, sao anh ta có thể nhìn Bạch Tuyết thương tâm như vậy! Cho nên, anh ta chỉ bỏ một nửa thuốc độc mà ân nhân đưa cho mình!

Người phụ nữ ấy vẫn luôn nắm giữ trái tim của anh ta!

Tuy anh ta đã rời khỏi thế giới của Bạch Tuyết, thế nhưng, tim của anh ta vẫn luôn ở cạnh Bạch Tuyết! dienndannleequyydonn

Trái tim cũng không có cách nào tự điều khiển mà đập vì Bạch Tuyết.

Cho dù anh ta vẫn luôn nhớ mãi không quên cô, thế nhưng, anh ta cũng không có cách nào lại xông vào trong thế giới của cô, chỉ cần biết rằng cô vẫn luôn vui vẻ là đủ rồi!

Cho đến giây phút ân nhân xuất hiện, thì cuộc sống yên bình lúc đầu đã không còn yên bình nữa.

Ân nhân tới đây với mục đích là giết Bạch Tuyết, cướp lấy bọn trẻ.

Giết Bạch Tuyết, anh ta lấy cơ có người đàn ông là Lãnh Dạ bảo vệ, không có cách để xuống tay, thế là ân nhân mới bảo anh ta chĩa mũi nhọn về phía bọn nhỏ.

Kế hoạch đầu tiên là hạ độc bọn nhỏ, rồi vu oan cho yêu nữ kia.

Một hòn đá trúng hai con chim.

Sở dĩ kế hoạch tự nhận là không chệ vào đâu được, chỉ là không nghĩ tới vẫn bị Bạch Tuyết nhìn ra, vừa rồi trong máy vì tính, ý tứ trong lời nói của Bạch Tuyết rõ ràng là đang cảnh cáo kẻ chủ mưu chân chính, rằng không nên xem thường cô, cô không dễ bị sỉ nhục!

“Cung Hàn, bản tôn vẫn muốn cảnh cáo cậu, cái con tiện nhân Bạch Tuyết kia không phải người cậu có thể yêu, cô ta là mầm họa, người nào ở cùng cô ta chắc chắn sẽ phải chết.”

“Vâng!”

“Không nên bị vẻ bề ngoài của con tiện nhân kia che mờ mắt, suy nghĩ xem, cậu ở chỗ này tự do bao nhiêu, ngộ nhỡ cậu chộc cho tôi mất hứng, tôi sẽ giam cậu trong nhà giam ở Yêu giới.”

“Cung Hàn đã nhớ!” Cung Hàn đưa mắt nhìn ân nhân biến mất trong không khí, lâm vào trầm tư.

Đã từ rất lâu, anh ta vẫn luôn hiếu kỳ, cô ta là người quan trọng đối với Lang Vương như vậy, vì sao lại phản bội Lang Vương, giải thoát anh ta khỏi Yêu giới, những năm này anh ta vẫn luôn bán mạng vì người phụ nữ này, không lần nào làm trái với ân nhân, chỉ là, lần này chỉ sợ anh ta...

Anh ta không thể làm tổn thương Bạch Tuyết được!

Đã từ rất lâu, ân nhân vẫn luôn muốn Bạch Tuyết, muốn ba đứa trẻ!

Anh vẫn luôn dùng mọi lý do nói không làm được việc, lần này ân nhân tự mình đến, chỉ sợ không lừa được nữa!

Giết Bạch Tuyết, anh ta không làm được!

Không giết Bạch Tuyết, thì không thể báo cáo kết quả cho ân nhân!

Tình huống khó xử!

Lang Vương ở Yêu giới đã biết được việc Bạch Tuyết bị truyền thông công kích, lấy tốc độ nhanh nhất để trở về, từ đêm qua sau khi trở về, anh liền bận tối mắt tối mũi, biết một chút tình hình gần đây của Yêu giới, có một số yêu quái bị tình nghi, trong lòng anh đã hiểu rõ.

Từ lúc trở về thì chưa ăn một cái gì, cũng không uống một giọt nước nào, để tiết kiệm thời gian thì anh liền nhanh chóng quay lại xem cô gái nhỏ cùng bọn trẻ có gặp nguy hiểm hay không.

Lang Vương mang theo khí thế lạnh lùng xuất hiện trước cửa phòng ngủ của Bạch Tuyết.

Điều chỉnh một chút cảm xúc phức tạp, vứt đi phiền muộn trong lòng, hy vọng cô gái nhỏ không nhìn ra chút manh mối gì, chuyện lần này quả nhiên là do mẹ anh ở đằng sau chỉ thị, nếu như để cô gái nhỏ biết tất cả đều do mẹ anh làm ra, không biết cô sẽ như thế nào?

Sự việc còn chưa được giải quyết, chẳng qua, anh sẽ cho cô gái nhỏ và bọn trẻ một kết quả vừa lòng, sẽ không để cho bọn nhỏ bị hạ độc vô ích.

Lúc đi vào phòng ngủ của Bạch Tuyết, ánh mắt lạnh lùng nhìn thấy trên giường là hai người một lớn một nhỏ, đang ôm nhau thật chặt, tựa sát vào nhau. Người nhỏ là Thiên Tâm, con gái vùi vào hõm vai của người lớn, người lớn thì đưa tay, ôm đầu người nhỏ trong ngực mình. Hai cái đầu màu đen thân mật kề cùng một chỗ, chỉ để lộ hai gương mặt trắng nõn giống hệt nhau, điềm tĩnh và yên lặng, khiến người khác cảm thấy lòng mình bình tâm lại.

Ngoài cửa sổ, có ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu vào, giống như những hạt bụi màu vàng dịu dàng nhảy nhót trên người hai mẹ con, khiến người xem

cảm thấy thật ấm áp. Lòng Lang Vương còn chút lạnh lùng thì bây giờ cũng đã ấm lên rồi.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, anh cố tình đi nhẹ, chậm rãi bước về phía hai mẹ con. Lúc đến bên giường thì liền nhìn thấy rõ ràng hơn. Hai người này ngủ rất ngon lành, trên gương mặt trắng nõn lộ ra chút sắc đỏ giống như say rượu, khiến người ta cảm thấy ghen tị!

Hai người không có lương tâm này! Khiến anh phải gấp gáp trở về, anh không ăn không uống, đôi môi cũng nứt nẻ chỉ để trở về xem bọn họ có an toàn hay không? Kết quả người ta ngủ khò khò ở nhà, cực kỳ say sưa.

Ở trong lòng thầm trách móc, nghĩ chính mình vì bọn họ mà lo lắng muốn chết, ngược lại hai người này lại rất tốt, ngủ say sưa. Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, anh lại nở nụ cười, con người mê người cũng theo đó mà thấp thoáng ánh sáng ấm áp dịu dàng.

Lang Vương ngồi xuống giường, đưa tay, nhẹ nhàng lấy ngón tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của Bạch Tuyết, sau đó là đến con gái ngoan Thiên Tâm. Hai người đều không hề có cảm giác, vẫn ngủ yên như cũ. Ngược lại anh tập trung tinh thần bắt đầu trêu đùa cô gái nhỏ. Gương mặt của cô giống như nam châm, hấp dẫn ngón tay của anh, anh yêu thích cảm giác vuốt ve trên mặt cô, rất dễ chịu, rất an tâm, rất thỏa mãn, rất ấm áp.

Bạch Tuyết nhẹ nhàng ưm một tiếng, đại khái là đã cảm thấy sự quấy nhiễu này. Anh chỉ khẽ nhếch khóe miệng, không ngừng thưởng thức khuôn mặt của cô, cuối cùng dừng lại trên môi cô. Trong lúc ngủ mơ, cô cảm thấy có chút ngứa, hé miệng, lè lưỡi, vô thức liếm cánh môi, lúc đầu lưỡi co lại, đầu ngón tay của anh cũng đi vào theo khe hở. Cô nhếch môi, vô thức ngậm mút một đầu ngón tay của anh.

Trong lòng của anh bắt đầu nóng lên. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Bạch Tuyết mở mắt ra. Trong nháy mắt kia là dáng vẻ đầy khiếp sợ. Có thể là do thấy rõ Lang Vương nên mới thả lỏng xuống, nở nụ cười, dịu dàng nói, “Anh về rồi à, em buồn ngủ quá cho nên liền ngủ quên mất.”

Bộ dạng hờn dỗi làm xao động tim anh. Anh cúi người, con người thâm thúy quần lấy linh hồn cô, cánh môi kề sát chiếm lấy môi cô. Cô vừa tỉnh ngủ, toàn thân không có quá nhiều sức lực, cho nên không có chút phản kháng bị anh hôn một hồi lâu, cho đến khi bên tai nghe được âm thanh “a.. a...” dường như là kháng nghị của Thiên Tâm, cô mới nghĩ đến chuyện đẩy người đàn ông này ra. diễn@đàn!lê#quý%đôn

“Anh làm gì vậy, có con ở đây!” Bạch Tuyết thờ dốc nói.

“Anh đói rồi.” Lang Vương nói nhỏ.

“Nhưng, bây giờ không được rồi! Con gái vẫn ở đây!” Bạch Tuyết nhẹ giọng nói.

“Không được? Người đàn ông của em nói là đói bụng, không phải nó đói bụng. Chẳng qua nếu như có thể ăn sạch từ trên xuống dưới, đương nhiên anh sẽ không phản đối, nhất định sẽ phối hợp thật tốt với em. Cũng không thể bởi vì nó không đói bụng mà để em bị đói được!” Lang Vương nghiêm túc nói, giống như mình đang làm việc thiện, biểu hiện rất cao thượng.

Lang Vương chỉ cậu nhỏ của mình nói, mặt Bạch Tuyết đỏ bừng.

“Hừ, trước kia anh nói đói thì đều là muốn làm chuyện đó, cho nên em mới có thể hiểu lầm! Em đâu có sức ăn khỏe giống như anh nói! Mỗi lần đều bị anh cho ăn quá no, tiêu hóa không tốt!”

“Phía dưới đã không đói bụng, như vậy có thể làm cho anh một ít thức ăn hay không, từ hôm qua đến giờ anh cũng chưa ăn gì.”

“Vì sao không ăn? Chẳng lẽ anh không thích ăn thức ăn ở đó.” Bạch Tuyết nhìn lên đôi môi của Lang Vương hỏi.

“Không có thời gian ăn.” Lang Vương nhàn nhạt trả lời, cởi áo khoác, ngồi vào ghế trước bàn sách, ngửa đầu dựa vào ghế, hai chân rất không có hình tượng giang ra.

Anh mệt rồi!

Bạch Tuyết nghĩ thầm, anh là Lang Vương, cũng sẽ mệt mỗi sao!

“Có phải bên kia có rất nhiều chuyện cần anh hay không?” Bạch Tuyết áy náy hỏi, anh là Lang Vương, vì cô và con mà anh phải ở thế giới của loài người.

“Là bởi vì lo lắng em có chuyện, cho nên chưa kịp ăn cơm đã quay trở về.”

Mũi của Bạch Tuyết chua xót, đi tới.

“Anh đừng như vậy, anh biết trong lòng em anh rất quan trọng mà, anh không ăn không uống chỉ để trở về, như vậy em sẽ đau lòng!” Giọng Bạch Tuyết ghen ngào, yêu người đàn ông này là đáng giá.

Anh vì cô mà ở lại nhân gian, cô có muốn hay không cũng phải vì anh mà tới thế giới của anh!

“Tuyệt nhi! Xin lỗi!” Nhìn cô gái nhỏ đứng bên cạnh mình, Lang Vương nói câu xin lỗi, sau đó dịu dàng kéo Tuyết nhi vào trong lòng.

“Tại sao phải nói vậy? Anh đâu có làm gì sai!”

“Làm tổn thương em và con có thể là... mẹ anh!” Trái tim Lang Vương lạnh giá nói.

Rốt cuộc Bạch Tuyết cũng hiểu vì sao Lang Vương khó vượt qua như vậy!

Không phải thân thể anh mệt mỏi, mà là trái tim anh mệt mỏi!

Bị mẹ của mình phản bội, trong lòng của anh rất khó chịu!

Người anh để ý nhất, mẹ anh lại tìm mọi cách để tiêu diệt, anh có thể không đau lòng sao?

“Mẹ anh là mẹ anh, anh là anh, anh và mẹ là hai người. Anh không nên mang những sai lầm của mẹ anh đổ hết lên người mình. Em không trách anh, trong lòng anh nhất định còn khó chịu hơn em! Em có anh yêu em là đủ rồi. Anh đừng tự trách, anh như vậy em sẽ lo lắng!” Bạch Tuyết đau lòng xoa mặt Lang Vương nói.

Lang Vương cầm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của cô, đưa đến bên miệng, nhắm mắt, nhẹ nhàng hôn lên.

“Yên tâm, anh sẽ cho em một kết quả vừa lòng, anh tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em và bọn nhỏ.”

“Dạ, nếu có một ngày anh phải đối mặt giữa quyết định chọn em và mẹ anh. Em tình nguyện từ bỏ tất cả ân oán, xin anh tha thứ cho bà ấy, bà ấy sinh ra anh, nuôi dưỡng anh, không có công lao cũng có khổ lao. Em không trách bà ấy, có lẽ bà ấy có nỗi khổ tâm trong lòng!”

Mục tiêu của bà ấy chỉ là em và bọn nhỏ, bà ấy cũng không hề làm hại anh, trong lòng bà ấy anh vẫn luôn quan trọng.

Oan gia nên cời không nên buộc, em tin rằng rồi sẽ có một ngày bà ấy chấp nhận em và bọn nhỏ. Nếu như cuối cùng bà ấy vẫn không chấp nhận chúng em, em vẫn sẽ là người phụ nữ của anh, mãi mãi. Anh không nên quá áp lực, Dạ? Đồng ý với em.”

“Một nghìn năm trước em như vậy, một nghìn năm sau em cũng vẫn thế. Chỉ suy nghĩ cho người khác mà không suy nghĩ cho mình, người phụ nữ ngốc! Em khiến anh không thể nào làm em tủi thân được, em đau lòng cho anh thì anh cũng đau lòng cho em! Mẹ đối với em như vậy, bà ấy không chỉ làm tổn thương em cùng bọn nhỏ, mà bà ấy còn làm tổn thương con trai của chính mình nữa!

Biết rõ em và bọn nhỏ là những người mà anh để ý nhất, vì sao mẹ vẫn còn muốn làm như thế?

Đây là bà ấy đang giết con của mình một cách trá hình! Chẳng lẽ bà ấy không biết nếu như các em xảy ra chuyện, anh sẽ sống không bằng chết sao? Kiếp trước anh không nắm chặt lấy em, kiếp này anh tuyệt đối sẽ không buông tay, chúng ta sống chết có nhau, đến chết cũng không đổi, cho dù sống hay chết đều ở cùng một chỗ.” Lang Vương kiên quyết nói, Bạch Tuyết bật khóc.

Chóp mũi hồng hồng, nước mắt rưng rưng.

Tuy cô không biết anh nói kiếp này là có ý gì? Cô không biết một nghìn năm trước cô vẫn thế, một nghìn năm sau cô vẫn như vậy là có ý gì?

Thế nhưng, cô hiểu ý của người đàn ông này: Sống chết đều muốn ở cùng cô, vĩnh viễn không chia lìa.

Chẳng lẽ tình yêu của bọn họ đã vượt qua nghìn năm?

Chẳng lẽ tình cảm của bọn họ đã vượt qua nghìn năm?

Bạch Tuyết lại nghĩ tới bài hát kia, Bạch Hồ (cáo trắng).

Tôi chỉ là một con cáo ngàn năm đang tu hành, ngàn năm tu hành ngàn năm cô độc!

Chẳng lẽ từ một nghìn năm nay anh vẫn đợi?

Bạch Tuyết nhìn người đàn ông đang ôm cô, anh nhíu mày, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

“Cho dù tương lai gian nan dường nào, anh đều sẽ ở cạnh em, anh sẽ không tiếp tục chờ đợi, cũng sẽ không để em phải chần chừ, từ giờ phút này, số kiếp của em chính là số kiếp của anh. Gặp nguy hiểm chúng ta cùng trải qua.

Em và anh sẽ không còn cô đơn nữa...”

Bạch Tuyết cũng không nói gì, ôm chặt lấy Lang Vương, vùi mặt vào lòng anh im lặng rơi lệ.

Nghe những lời này, dường như cô cũng đã yêu anh nghìn năm như vậy, ghim sâu vào lòng như gốc rễ, rậm rạp chẳng chặt, toàn bộ trái tim đều bị anh nhét tràn đầy, người đàn ông này cô chắc chắn phải có được, ai cũng không cho phép phá hoại bọn họ, kể cả những người phụ nữ trước kia của anh.

Lang Vương là của cô.

Người đàn ông này là của cô.

Để vượt qua ngàn năm tình yêu, sự bá đạo, ngang ngược, mãnh liệt là cần thiết.

Bọn họ yêu nhau là do trời định, như vậy thì phải tiếp tục dũng cảm đi lên.

Những yêu nữ ở hậu cung kia, tiếp chiêu đi, tôi tới đây.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Một Xác Hai Mạng

“Dạ, người phụ nữ kia chết rồi.”

“Ừm.”

“Là yêu quái đã giết cô ta, lúc đầu người mẹ anh muốn giết là em, cô ta chỉ là kẻ chết thay!” Bạch Tuyết nói nhỏ.

“Anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì.”

“Tuy bà ấy không thích em, thậm chí là muốn giết em. Thế nhưng, em không sợ, bởi vì có anh ở cạnh em. Em chỉ nghĩ mãi mà không hiểu, trước kia em không hề đắc tội với bà ấy, vì sao mẹ anh lại ghét em như vậy?” Bạch Tuyết hoang mang.

“...”

“Không phải bởi vì em là người bình thường, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày em chết, cho nên mẹ anh mới muốn giết em ngay bây giờ, để anh về sau không phải khổ sở đấy chứ!” Những chuyện này Bạch Tuyết đã nghĩ tới nhiều lần trong đầu, Lang Vương đã hơn một nghìn tuổi, nhưng vẫn còn trẻ như vậy. Còn cô sẽ từ từ già đi, sau đó sẽ chết.

“Anh sẽ không để cho em già đi!” Lang Vương đau lòng nói.

“Em là người, anh là yêu. Hai người chúng ta không giống nhau! Chẳng qua em chỉ quan tâm đã từng yêu nhau là đủ rồi.” Bạch Tuyết cười thê

lương, cố gắng che giấu nội tâm đầy thương cảm, nhưng vẫn bị Lang Vương thu hết vào mắt.

“Chúng ta sẽ cùng già đi, anh sẽ không để em già đi một mình, chẳng lẽ em nhẫn tâm để anh một mình lẻ loi trơ trọi sống trên thế giới này sao!” Lang Vương thê lương nói, từ một nghìn năm nay, anh vẫn luôn cố gắng vì giấc mộng này, bây giờ anh đã tìm được đời sau của Mẫu Đơn tiên tử, có chết anh cũng sẽ không chia lìa cô, không có cô thì cũng giống như sống không bằng chết mà thôi.

Yêu người trước mắt, chỉ muốn sống chết có nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Không thể ở cùng người mình thích đời đời kiếp kiếp, thì sống cũng là một loại tra tấn! D.Đ.L.Q.Đ

“Không! Em không cho phép anh làm chuyện điên rồ đó. Em muốn anh phải sống thật tốt.” Đương nhiên Bạch Tuyết hiểu suy nghĩ trong lòng Lang Vương, người đàn ông này yêu cô sâu đậm như vậy, trong ánh mắt anh để lộ nếu như không có cô, anh cũng sẽ không sống nổi!

Điều này làm sao mà Bạch Tuyết chịu nổi!

Cô là người, nếu quả thật có một ngày cô phải rời xa anh!

Anh?

Bạch Tuyết không dám nghĩ tiếp!

“Người phụ nữ ngọc, em quên anh là Lang Vương sao? Sao anh có thể chết, anh cũng không để em chết. Nhất định có biện pháp để cứu em!” Lang Vương không nói trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ cần đổi lại được nguyên thần của Mẫu Đơn tiên tử, cô sẽ không già đi, cũng sẽ không chết.

“Yên tâm, chỉ cần em còn sống một ngày thì sẽ không bao giờ rời xa anh. Những người hiện tại muốn em chết, em lại càng phải sống cho tốt. Độc chiếm anh, muốn giết em thì cứ lao đến đây. Em là sói mẹ, cho nên sẽ không sợ đâu.” Bạch Tuyết nắm chặt bàn tay trắng như phấn, đầy ý chí chiến đấu nói.

Lang Vương đau lòng vuốt chóp mũi của cô gái nhỏ, bị dáng vẻ của cô chọc cười.

“Người phụ nữ ngày hôm qua là bị người khác hãm hại, người đàn ông kia cũng là có người xúi giục vu oan cho cô ta, đầu tiên hung thủ hạ độc bọn nhỏ, sau đó vu oan cho người phụ nữ kia, lại mượn tay của em để giết cô ta. Nhưng chúng ta lại không hề giết người phụ nữ đó, thế là bọn họ liền thừa cơ giết cô ta rồi vu oan cho em. Một hòn đá trúng hai con chim.” Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

“Bây giờ anh không biết bà ấy (mẹ) ở đâu! Anh đã điều tra xung quanh nhưng vẫn không có tin tức của bà ấy, rốt cuộc là bà ấy trốn ở đâu cơ chứ?” Lang Vương tức giận nói nhỏ.

“Em biết, em dẫn anh đi.” Bạch Tuyết nghiêm túc nói.

“Em đừng nói giỡn, anh sử dụng pháp thuật cũng không tra ra được dấu vết của bà ấy, sao em có thể?”

“Em có biện pháp để tìm bà ấy.” Bạch Tuyết tự tin nói.

“Nói anh biết biện pháp của em, anh không cho phép em có bất kỳ nguy hiểm nào, không lại một xác mà hai mạng.” Lang Vương lạnh lùng nói.

“Sao lại một xác hai mạng?” Bạch Tuyết hoang mang hỏi.

“Em há mồm ra trước, ăn viên kim đan này vào.” Lang Vương lôi một viên kim đan từ trong ngực ra.

“Tại sao em phải ăn?”

“Đây là để làm đẹp, giúp em giữ gìn tuổi xuân mãi mãi, tạm thời sẽ không già đi.”

“Thật sự có loại kim đan này, tốt quá rồi.” Bạch Tuyết biết Lang Vương sẽ không hại cô, cầm viên kim đan nghịch ngợm cười.

“Ăn đi.”

“Ừm.” Bạch Tuyết ngoan ngoãn nuốt viên kim đan vào trong bụng.

“Còn có một chuyện anh chưa nói cho em biết, đó là viên kim đan này không chỉ có giữ gìn tuổi xuân mãi mãi, nó còn buộc mệnh hai người chúng ta lại với nhau, chỉ cần em gặp nguy hiểm, anh cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên, em sống thì anh sống. Em xảy ra chuyện, anh cũng xảy ra chuyện.”

“Anh anh? Anh lừa em ăn viên kim đan này, đây mới là mục đích thật sự của anh, buộc mệnh của em và anh lại cùng nhau, anh còn cố ý nói là để giữ gìn tuổi xuân mãi mãi.” Bạch Tuyết nước mắt rưng rưng nói, cô là người phàm, không dám hứa chắc lúc nào sẽ gặp nguy hiểm, ngộ nhỡ có ngày cô gặp nguy hiểm, đây chẳng phải sẽ liên lụy tới anh sao...

“Hiện tại chúng ta đã cùng đứng trên một sợi dây thừng, nói kế hoạch của em ra đi!” Lang Vương thâm trầm hỏi.

“Lão hồ ly, không đúng, là lão sói xảo quyệt. Đào hố sâu như vậy để em nhảy vào! Khinh bỉ anh!” Bạch Tuyết nũng nịu nói.

Môi Lang Vương khẽ nhếch, mỉm cười.

“Thực ra cũng không phải kế hoạch gì, chỉ là em có cảm giác em có thể tìm thấy bà ấy.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, em loáng thoáng cảm giác được bà ấy, anh có tin em hay không?” Bạch Tuyết hiếu kỳ hỏi, đều nói phụ nữ có giác quan thứ sáu, không biết giác quan thứ sáu của cô có đúng hay không?

“Tin.” dienndannleequyydonn

“Vậy thì tốt, chúng ta thu xếp xong thì liền xuất phát được không? Em muốn nhanh chóng giải quyết việc này, vì các con, cũng vì sự trong sạch của em.” Bạch Tuyết sắc bén nói.

“Được.”

“Em muốn dẫn bọn nhỏ theo, để chúng lại em không yên tâm.”

“Nghe theo em.” Lang Vương trả lời.

“Dạ, em muốn anh dẫn em đến một nơi.” Bạch Tuyết cầm bút lên, bắt đầu nhanh chóng vẽ lên đó.

Một ngày sau.

Trên đường tuyết trắng xuất hiện dày đặc, đã hoàn toàn không nhìn thấy bấp chân Bạch Tuyết, nơi này chính là nơi mà Bạch Tuyết đã vẽ.

Lang Vương sử dụng phép thuật đưa bọn họ tới đây.

Lãnh Tịnh công Niệm Niệm, Lang Vương công Ưc Ưc, A Hồ công Thiên Tầm, Bạch Tuyết đi ở phía trước.

Lang Vương bước nhanh đuổi theo Bạch Tuyết, bảo vệ cô gái nhỏ ở bên cạnh anh, anh cảm giác có người đi theo. Bạch Tuyết cũng thông minh, nhỏ giọng hỏi: “Có người đi theo chúng ta sao?”

“Ừm.”

“Có thể cắt đuôi hay không?”

“Cần thời gian, đối phương lần theo dấu chân của chúng ta, em ôm Ưc Ưc, anh đi xóa dấu chân.” Lang Vương đưa Ưc Ưc cho Bạch Tuyết ôm.

Lang Vương vận khí, thổi về phía sau, tất cả dấu chân đều không còn nữa.

Bọn họ đi theo Bạch Tuyết rất xa, đi vào miệng một cái hang núi thì mới dừng lại.

“Chính là chỗ này.”

“Đi sau anh.” Lang Vương đi trước dẫn đầu.

Mấy người Bạch Tuyết cùng vào theo, hang rất sâu, đi một lúc lâu mới tới một nơi rộng rãi, nhìn thấy một quan tài đá được đặt ở chỗ đó.

“Chờ ở chỗ này.” Lang Vương đi tới.

Lúc mở quan tài đá lên, Lang Vương ngẩn người!

Người trong quan tài đá là...

Bạch Tuyết phát hiện điều kỳ lạ, cũng đi tới.

“Ông ấy, ông ấy và anh thật giống nhau.” Bạch Tuyết nhìn người trong quan tài đá, rồi nhìn Lang Vương nói.

“Ông ấy hẳn là cha của anh!” Lang Vương duỗi tay vuốt ve bức tượng thạch trong quan tài đá.

“Sao anh biết?”

“Anh chưa bao giờ nhìn thấy cha, thế nhưng có một truyền thuyết: Cha của anh đại chiến với Ma vương, Mẫu Đơn tiên tử xuất hiện hàng phục Ma

vương, lúc muốn thu phục Ma vương thì bắt buộc phải thu phục luôn cả cha anh! Ma vương đã được thu phục bị đóng băng trong trụ đá, còn cha anh thì bị biến thành tượng thạch, từ đó về sau cũng chưa có ai từng nhìn thấy tượng thạch của cha anh, hóa ra là ở chỗ này.”

“Em hiểu rồi, chắc là mẹ anh đã đưa cha anh tới trốn ở đây.” Bạch Tuyết nói.

“Tại sao mẹ anh phải đưa cha anh tới chỗ này? Vì sao không nói cho anh?”

“Ha ha... Vậy mà các người cũng tìm tới đây rồi.” Bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng cười của mẹ Lang Vương.

Tất cả mọi người đều sắc bén nhìn về phía bà ấy.

“Mẹ, vì sao? Vì sao không nói cha con ở đây?” Lang Vương lên tiếng chất vấn.

“Dạ, nếu như con còn nhận đây là cha con, thì hãy thay mẹ giết con đàn bà kia đi.” Mẹ Lang Vương tức giận nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì chỉ có giết cô ta, giết ba đứa trẻ này, cha con mới có thể được cứu, dùng máu của bọn họ tế lễ cha con, ông ấy sẽ sống lại.” Mẹ Lang Vương thương tâm nói.

Lang Vương kinh ngạc!

Thì ra mẹ vẫn luôn muốn lấy được ba linh đồng, là vì muốn cứu cha.

Chỉ là...

“Mẹ, chắc hẳn mẹ cũng biết năm đó vì sao cha lại biến thành dạng này, ông ấy hi sinh chính mình để thu phục Ma vương, nếu như cha sống lại, phong ấn của Ma vương cũng sẽ bị hóa giải, đến lúc đó chắc chắn toàn bộ Yêu giới sẽ gặp nạn. Con không thể vì chuyện cá nhân của mình mà làm chuyện bất lợi đối với người trong thiên hạ! Tha lỗi cho con trai khó lòng nghe theo!” Lang Vương sắc bén nói.

“Đưa con bất hiếu, con bị con đàn bà này ám ảnh rồi.”

“Mẹ hãy lấy đại cục làm trọng.”

“Không, mẹ mặc kệ đại cục gì đó, mẹ chỉ cần Đại Vương sống lại.” Mẹ của Lang Vương kích động quát.

“Nếu như mẹ cứ khăng khăng như vậy, con sẽ không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ mẹ con bốn người bọn họ!”

“Đưa con bất hiếu!”

Một tia điện quang lập tức đánh tới, trực tiếp đánh trúng bụng của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lập tức ngã xuống đất.

Lang Vương kinh ngạc, mấy ngày không gặp mẹ, sao pháp lực của mẹ lại lớn như vậy?

“Tò mò vì sao ở nơi này mẹ lại lợi hại như vậy? Không ngại nói cho con biết, mẹ hấp thụ pháp lực đen, cho nên pháp lực hiện tại đã tăng gấp hai lần pháp lực lúc trước, các con hoàn toàn không phải là đối thủ của mẹ! Vẫn nên ngoan ngoãn giao bọn họ ra thì hơn.”

Trán Lang Vương bắt đầu xuất hiện mồ hôi, một tay che bụng, một tay nâng Bạch Tuyết lên.

“Bà thật là độc ác, có thể giết chết cháu trai ruột và cháu gái ruột của mình.” A Hồ xông lên ngăn trước mặt Lang Vương.

“Con? Dạ, con cho con tiện nhân kia ăn kim đan liền mệnh sao?” Mẹ của Lang Vương tức giận chất vấn.

“Mẹ đã muốn cô ấy chết, vậy thì trước tiên hãy giết chết con đi.” Lang Vương đau lòng nói.

“Con!” Mẹ Lang Vương vung tay áo lên, Lang Vương cùng tất cả mọi người bị một trận gió lớn cuốn ra ngoài hang núi.

“Dạ, em có biện pháp cứu cha anh, chẳng qua không biết có tác dụng hay không?” Bỗng nhiên Bạch Tuyết nghĩ đến một bộ phim từng chiếu trên tivi, liên quan tới việc chết đi sau đó sống lại.

Không biết bộ phim là do đạo diễn dựng nên, hay là có căn cứ lịch sử, chẳng qua bây giờ đã thành bộ dạng này, không bằng chữa ngựa chết thành ngựa sống.

“Nói anh nghe xem.”

“Chúng ta dùng bùn tạo một cái tượng đất hình cha anh, thế nhưng, cái quan trọng trong bùn phải có...”

Bạch Tuyết dừng lại, đau lòng nhìn ba đứa trẻ đứng trước mặt cô.

“Mẹ, nói đi, chúng ta cần làm gì?” Niệm Niệm nói.

“Mẹ, nói đi, chúng con tuyệt đối sẽ không lùi bước!” Ưc Ưc nói.

“Mẹ, vì cha, chúng con làm gì cũng nguyện ý.” Thiên Tâm nói.

Mũi Bạch Tuyết chua xót, ba đứa trẻ này đều rất hiểu chuyện, sao cô có thể xuống tay được, thế nhưng, nếu như không cứu sống cha của Lang

Vương, mẹ anh nhất định sẽ ra tay với bọn nhỏ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Ông Nội Sói Sống Lại

Một người phụ nữ vì người đàn ông mình yêu thì chuyện gì cũng có thể làm được!

Lúc này Bạch Tuyết lại không vì điều đó mà hận mẹ của Lang Vương, biết bà ấy cũng chỉ là một người phụ nữ si tình, vì người đàn ông của mình mà làm ra những chuyện này.

Cho nên cô hy vọng có thể tìm được biện pháp vẹn cả đôi đường, vừa có thể bảo vệ con lại vừa có thể cứu sống cha của Lang Vương.

“Dạ, chúng ta quét dọn đồng tuyết đọng ở chỗ này một chút, em cần một ít đất.” Bạch Tuyết để ba lô trên người xuống, xắn ống tay áo lên bắt đầu lấy tay dọn dẹp tuyết đọng.

“Người phụ nữ ngốc nghếch, em quên rằng người đàn ông của em là ai sao? Tránh ra, anh chỉ cần thôi nhẹ là có thể giải quyết nơi này.” Lang Vương chuẩn bị sử dụng pháp thuật dọn sạch sẽ nơi này.

“Không, đừng dùng pháp thuật. Em hi vọng chúng ta có thể tự tay hoàn thành chuyện này, không phải anh nói có Vương Mẫu nương nương sao, như vậy em tin có chí thì ắt làm nên, để tỏ lòng tôn trọng cùng kính yêu của em đối với cha anh, em muốn tự mình bắt tay hoàn thành chuyện cần làm. Chúng ta cùng nhau làm.” Bạch Tuyết nói xong thì bắt đầu dọn dẹp đồng tuyết đọng dưới chân.

Lang Vương cười cười, cũng bắt đầu bận rộn, tất cả mọi người cùng bận rộn.

Không bao lâu tuyết đọng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

“Hiện tại chúng ta còn phải đào một cái hố sạch sẽ để chứa bùn.”

“Dạ, bây giờ anh có thể dùng pháp thuật biến ra mấy cái xẻng được không, chúng ta dùng để đào đất.”

Lang Vương nhẹ nhàng thổi, mấy cái xẻng liền xuất hiện. D.Đ.L.Q.Đ

Bạch Tuyết hưng phấn nhìn Lang Vương, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô nhìn thấy Lang Vương biến ra đồ vật, nháy mắt một cái, mấy cái xẻng liền xuất hiện.

“Thật thần kỳ.” Bạch Tuyết nói xong, xoay người cầm lấy một cái xẻng sắt bắt đầu đào đất.

Lang Vương cũng đi theo Bạch Tuyết đào đất lên.

Cuối cùng, khi Bạch Tuyết thấy cái hố đã đào được gần đủ.

“Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Thực ra, mấy người đàn ông Lang Vương đều không mệt, người mệt chỉ có Bạch Tuyết.

“Mẹ, con biết mẹ muốn làm gì rồi.” Ưc Ưc đi tới nói.

“Con trai ngoan, hy vọng biện pháp của mẹ có tác dụng.” Bạch Tuyết lau mồ hôi nói.

“Mẹ muốn tạo một ông nội sói có phải không?” Thiên Tâm đi tới nói.

“Ừm, đúng vậy.” Bạch Tuyết chăm chú đáp.

“Mẹ thật thông minh nha.” Niệm Niệm hưng phấn nói.

“Dạ, chúng ta bắt đầu đi, em muốn biến đất này thành bùn, sau đó tạo nên một tượng đất hình cha anh.” Bạch Tuyết nhìn Lang Vương nói.

“Nghe theo em.” Lang Vương nói xong ba chữ thì bắt đầu bắt tay vào làm bùn.

Đương nhiên mọi người cũng không dám lười biếng, không có ai chê bùn bẩn dính dáp, họ đều tạo ra lửa làm nóng chảy đất, sau đó giống như phụ nữ trong nhà nhào bột mì, chẳng qua đây chỉ là bột mì siêu cấp vĩ đại mà thôi.

Trán Bạch Tuyết chảy đầy mồ hôi, giơ cánh tay lên lau, bùn đất trên tay cũng dính đầy lên mặt. Cô không lo mặt bị bẩn, vẫn tiếp tục ra sức nhào nặn bùn.

Lang Vương nhìn thấy vậy thì trong lòng yêu thương không dứt, khẽ cắn môi, tiếp tục ra sức nhào nặn bùn.

Cuối cùng bùn cũng trở nên dính hơn rồi.

Bạch Tuyết cầm lấy một khối, tỉ mỉ nhào nặn, cẩn thận tạo hình trong tay.

“Dạ, ngũ quan của cha giao cho anh, em phụ trách tay và chân của cha. Lãnh Tịnh cậu phụ trách thân thể của cha. A Hồ cậu mang bọn nhỏ đi tìm một ít thức ăn về đây, tốt nhất là thỏ rừng! Chờ một chút... quan trọng là... phải bố cho bọn nhỏ!” Câu nói cuối cùng Bạch Tuyết nói rất nhỏ, người nào cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Bạch Tuyết. Rốt cuộc vẫn cần bọn nhỏ chích một chút máu.

“Mẹ, yên tâm, chúng con không ăn thỏ rừng thì thân thể cũng vẫn rất khỏe.” Niệm Niệm cười nói với Bạch Tuyết.

Mũi Bạch Tuyết chua xót, cúi đầu xuống, nhìn bọn nhỏ còn nhỏ như vậy đã phải...

Nhưng, thật sự không còn cách nào khác, nếu như có thể, cô thà rằng dùng máu của cô để tế lễ tượng đất.

“A Hồ, vẫn tìm cho bọn nhỏ chút đồ ăn ngon, nhờ cậu đó.” Bạch Tuyết đau lòng nhìn bọn nhỏ.

“Ngài nói gì vậy, bảo vệ bọn nhỏ là vinh hạnh của tôi.”

A Hồ mang bọn nhỏ rời đi.

“Lãnh Tịnh, trước tiên đừng nặn trái tim của cha, chờ bọn nhỏ trở về... Tôi phải dùng máu bọn nhỏ... để bỏ vào... trái tim bằng bùn...” Giọng nói của Bạch Tuyết rất nhỏ.

Lang Vương dừng lại!

Thì ra là vậy.

Đau lòng khẽ cắn môi, tiếp tục nặn ngũ quan của cha.

Đây là cô gái nhỏ vì anh, cô là cứu cha anh, cũng là cứu ông nội của bọn nhỏ.

Yêu cô, là đủ.

Ba người đều rơi vào trầm mặc, chăm chú làm tượng đất.

Trời dần dần tối, bởi vì xung quanh đều là tuyết, cho nên bóng đêm vẫn rất sáng sủa.

Bọn nhỏ trở về, quả nhiên A Hồ đã mang thỏ rừng về. Mọi người nhóm lửa chuẩn bị nấu cơm.

Bạch Tuyết không dám sát sinh, đương nhiên những chuyện lật vật này là do A Hồ làm, cô ôm Thiên Tâm, gương mặt đặt lên đỉnh đầu của con gái.

“Thiên Tâm, mẹ có lỗi với các con!” Bạch Tuyết nói nhỏ.

“Mẹ, không cho phép nói vậy, cứu ông nội cũng là nghĩa vụ không thể chối từ của chúng con, không trách mẹ được. Ngược lại phải cảm ơn mẹ đã nghĩ ra biện pháp hay như thế. Vẫn có thể phong ấn Ma vương, lại có thể cứu ông nội, vẹn cả đôi đường.” Thiên Tâm trêu đùa nói.

“Thế nhưng, làm lâu như vậy, mẹ cũng không biết có tác dụng hay không? Ngộ nhờ thất bại, vậy chẳng phải máu của các con đã chảy vô ích sao?” Bạch Tuyết khổ sở nói.

“Mẹ, dù chỉ có một cơ hội thì chúng ta cũng phải thử một lần. Tượng thạch của ông nội là không thể sống lại được, bởi vì tượng thạch của ông nội và phong ấn của Ma vương là cùng một dạng. Hiện tại chúng ta có cái tượng đất này, chúng ta nhất định phải thử một lần.” Ưc Ưc kiên định nói.

Cứu ông nội trở về, bà nội sói sẽ không còn nghĩ biện pháp để giết bọn chúng nữa, cha cũng sẽ không bất hòa cùng bà nội sói!

“Cảm ơn các con, chúng ta cùng cố lên.”

A Hồ rất nhanh đã nướng chín thỏ rừng, Bạch Tuyết cho mỗi đứa nhỏ một cái đùi thỏ.

“Ăn nhiều một chút thì thân thể mới khỏe mạnh được.”

“Vâng, mẹ cũng ăn nhiều vào.” Niệm Niệm quan tâm nói.

Sau khi ăn xong, mọi người nhìn tượng đất, còn thiếu một trái tim chưa nặn.

“Mẹ, chúng con chuẩn bị xong rồi.” dienndannleequyydoon

“Mẹ, ra tay đi.”

“Mẹ, chúng con tin mẹ có thể cứu sống ông nội.”

Trong nháy mắt mắt của Bạch Tuyết nổi lên một tầng hơi nước, duỗi tay cầm một cái chén lớn múc một chút đất. Tạo thành một cái lỗ nhỏ trên đất, dùng để đựng máu của bọn nhỏ, cô không thể lãng phí một giọt máu.

Lang Vương ngồi xổm người xuống, ôm Niệm Niệm vào trong ngực, sau đó để con ngồi trên đùi anh, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của con.

“Cha, con chuẩn bị xong rồi, bắt đầu đi.”

“Xin lỗi! Con trai ngoan của ba...” Lang Vương nhắm mắt, rạch một vết trên cổ tay nhỏ xinh, trong nháy mắt máu tươi chảy ra, mắt Bạch Tuyết không nháy một cái nhìn máu tươi chảy xuống, cắn răng đón lấy dòng máu.

Nước mắt cũng theo máu chảy xuống.

Gương mặt Niệm Niệm ngày càng trắng bệch.

Lát sau.

“Dạ, được rồi, con quá nhỏ! Em sợ...” Bạch Tuyết đau lòng nhìn Niệm Niệm.

“Mẹ, không có việc gì, con là anh cả, lấy của con nhiều một chút.” Niệm Niệm cố gắng để bản thân giữ sự tỉnh táo, thực ra, mấy lần cậu đều thiếu chút nữa là ngất xỉu, đều do suy nghĩ muốn cứu lấy ông nội đánh thức cậu.

Nước mắt Bạch Tuyết rơi xuống ào ào, chảy vào trong chén đất.

Trong chén đất không chỉ có máu của bọn nhỏ mà còn trộn lẫn nước mắt của Bạch Tuyết.

“Con trai!” Lang Vương trầm thấp gọi tên con trai vừa té xỉu.

“Lãnh Tịnh, tới đây, mau vận khí cho nó.” Lang Vương lo lắng quát.

Ức Ức sớm đã xắn ống tay áo lên đợi để hiến máu.

Lúc Niệm Niệm té xỉu, Bạch Tuyết không hề ngẩng đầu lên, con mắt nhìn chăm chăm vào chén đất.

Sau đó là Thiên Tâm, A Hồ đau lòng ôm gương mặt không còn chút máu của Ức Ức.

Thiên Tâm nhìn về phía mẹ cúi đầu mà nở nụ cười, tuy mẹ của cô bé vẫn luôn cúi đầu, nhưng, cô bé biết mẹ rất thương bọn chúng, cho nên trong lòng mới khó chịu.

Mới có thể không đành lòng nhìn bọn chúng đổ máu.

“Mẹ, đừng buồn, có thể để máu của chúng con chảy trong cơ thể của ông nội, chúng con rất vui, thực sự đó.”

Bạch Tuyết nước mắt, từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng mặt lên, đôi mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào trong chén.

Cuối cùng, nhìn thấy máu đã sắp đủ, hẳn là đủ để tượng đất sống lại.

Cô ngẩng đầu, nhìn ba đứa nhỏ được Lang Vương, Lãnh Tịnh và A Hồ ôm vào trong lòng, cuối cùng không nhịn được khóc ra tiếng.

“Mẹ thay ông nội cảm ơn các con.”

X xắn ống tay áo lên, vươn tay vào trong chén.

Cuối cùng cũng có thể làm tượng đất sống lại.

Làm một trái tim hoàn chỉnh, để vào khe hở mà Lãnh Tịnh đã nặn.

Bạch Tuyết quỳ gối trước tượng đất.

“Cha, nếu như cha trên trời có linh, xin cha hãy trở về.” Bạch Tuyết lấy bó đuốc đã chuẩn bị từ trước, còn có một vài que củi khô, bắt đầu đốt tượng đất.

Lang Vương cùng tất cả mọi người đều quỳ xuống tế lễ ông nội sói.

“Cha, cha là vì thiên hạ thái bình mà hi sinh, xin cha hãy cho con trai một cơ hội, được gọi cha trở về.” Lang Vương quỳ xuống đất khóc lóc.

Một lúc lâu sau, lửa xung quanh tượng đất đều được dập tắt.

Bạch Tuyết bất an quỳ trước tượng thạch.

“Dạ, chỉ cần chúng ta phủi lớp bùn đất khô cạn bên ngoài này là sẽ biết cha có sống lại hay không.”

Bạch Tuyết thấp thỏm nhìn Lang Vương.

“Anh làm đây.”

Lang Vương đi đến quỳ bên người cha, đặt con sang bên cạnh, đưa tay, cẩn thận phủi những khối bùn đất đã được đốt cháy.

Một khối rồi lại một khối...

Lúc này, bỗng nhiên tượng thạch trong hang núi rung lắc dữ dội đứng lên.

Mẹ của Lang Vương không hiểu rõ cho lắm.

Khủng hoảng đè tượng thạch lại, nhưng vẫn bị sức lực của tượng thạch đẩy ra rất xa.

Ngay tại lúc mẹ của Lang Vương đứng dậy một lần nữa, muốn ngăn tượng thạch lại, một tia sáng từ bên trong miệng tượng thạch xông ra, sau đó bay ra phía ngoài hang.

Mẹ của Lang Vương cũng nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Kết quả nhìn thấy ánh sáng vèo một cái chui về phía một nơi nào đó.

“Đứa con bất hiếu, con đã làm gì với cha con? Vì sao nguyên thần của ông ấy lại xông ra từ trong thân thể, không có nguyên thần, tượng thạch mãi mãi sẽ không bao giờ sống lại!” Mẹ của Lang Vương đau đến không muốn sống, nằm rạp trên mặt đất khóc lên, mấy trăm năm nỗ lực của bà hoàn toàn uổng phí, uổng phí rồi!

Lang Vương không nói gì!

Vẫn cẩn thận phủi từng khối bùn đất ra.

“Giết chết mày, tao muốn giết mày!” Mẹ của Lang Vương giống như phát điên xông tới, gắt gao bóp cổ Bạch Tuyết, Bạch Tuyết kinh hãi bị đẩy ra.

Lập tức một ngụm máu tươi từ trong miệng Bạch Tuyết phun ra ngoài, Lang Vương cũng phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

“Mẹ, mẹ muốn giết ân nhân cứu mạng của cha sao? Hay là tính giết luôn cả con của mình?” Khóe môi Lang Vương nhếch lên, tức giận hỏi.

Lang Vương quay đầu lại, tiếp tục đào từng khối bùn đất lên.

Mẹ của Lang Vương ngẩn người!

Từ lúc nào nơi này lại nhiều tượng đất như vậy?

Cái tượng đất này giống Đại Vương y như đúc, chuyện gì đã xảy ra?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Bà Nội Sói Bi Thương

Mẹ của Lang Vương khiếp sợ nhìn con trai tách khối bùn ra, bên trong lại là...

“Đại Vương!” Mẹ của Lang Vương khóc lóc bổ nhào tới.

Bạch Tuyết nghe thấy mẹ Lang Vương khóc lớn thì liền chạy tới.

Vì vậy nhìn thấy...

Cô nhìn thấy, quả nhiên trong bùn đất là cha của Dạ.

Thực sự sống lại rồi sao?

Vì sao lại bất động?

Phịch một tiếng, Bạch Tuyết ngã xuống đất, chẳng lẽ bởi vì không đủ máu, chỉ có thể gọi một thân xác trở về?

Máu của các con đã chảy vô ích, ông nội của chúng vẫn không có cách nào tỉnh lại được!

Mất công vô ích rồi!

Bạch Tuyết thất vọng, vốn cho rằng điều này có thể hóa giải hận thù giữa cô và mẹ của Lang Vương, nhưng xem ra vô vọng rồi!

Tất cả mọi người đều không nháy mắt nhìn chăm chăm vào ông nội sói.

Bỗng nhiên một bàn tay tái nhợt từ sau lưng Bạch Tuyết đưa tới, nắm ngón tay nắm lại, trực tiếp bóp lấy cổ cô. Giọng nói lạnh lùng mở miệng: “Cô là kẻ xâm nhập, cô là kẻ xâm nhập.”

Đồng thời, tất cả mọi người nhìn thấy Bạch Tuyết bị xách lên, hai chân giãy dựa trên không trung.

“Thả tay ra!” Lang Vương lo lắng hét to.

“Cô là kẻ xâm nhập, cô là kẻ xâm nhập!” Giọng nói kia vẫn nói lại câu nói đó.

“Bốn vương nói lại một lần nữa, lập tức thả cô ấy xuống!” Lang Vương vận khí, giận dữ hét.

Thì ra thứ bóp cổ Bạch Tuyết chính là linh hồn người chết ở nơi này, bởi vì chưa hết dương thọ, hơn nữa còn là chết oan, cho nên không có cách nào để đầu thai, bình thường biểu hiện rất tốt dưới âm phủ, làm việc rất có trách nhiệm, cho nên được Diêm Vương phái đến bảo vệ mảnh đất này. Đợi đến lúc dương thọ của anh ta hết thì sẽ cho đi đầu thai.

“Đây là trách nhiệm của ta!” Linh hồn người chết lạnh lẽo nói.

“Bốn vương biết lai lịch của ngươi, cũng biết ngươi là linh hồn có trách nhiệm, nếu không thì Diêm Vương cũng không phái ngươi tới nơi này. Ta và Diêm Vương là bạn tri kỷ, nếu như hôm nay Diêm Vương ở chỗ này, anh ta cũng sẽ không làm khó mỗi người chúng ta, huống chi lại là một linh hồn nhỏ như ngươi! Bốn vương là muốn để lại một con đường sống cho ngươi nên mới có thể nói nhảm nhiều như vậy đó!” Lang Vương tức giận.

Linh hồn hơi sững sờ, buông lỏng tay ra. Lang Vương nhanh chóng ôm Bạch Tuyết vào trong lòng, Bạch Tuyết ho dữ dội.

Lang Vương nhìn thấy dấu tay trên cổ của cô gái nhỏ thì tức giận đến mức muốn giơ tay lên đánh linh hồn.

“Đáng chết, thiếu chút nữa là người giết cô ấy, sao ta có thể tha cho người?” Lang Vương hung dữ gầm nhẹ.

Bạch Tuyết cố gắng nâng tay lên níu cánh tay Lang Vương lại.

“Được rồi, không phải em không có chuyện gì sao, đây cũng chỉ là trách nhiệm của anh ta, đừng làm khó anh ta nữa! Có lẽ anh ta có thể giúp chúng ta!” Bạch Tuyết đứng dậy từ trong lòng của Lang Vương, đi về phía linh hồn, cô biết vừa rồi linh hồn không giết cô, thì bây giờ cũng sẽ như vậy.

Lang Vương nghe thấy câu nói cuối cùng của Bạch Tuyết thì cũng theo sau Bạch Tuyết, bảo vệ cô.

“Vị linh hồn này, tôi có chuyện muốn nhờ anh!” Bạch Tuyết lễ phép hỏi.

“Mời nói.” D.Đ.L.Q.Đ

“Anh phụ trách nơi này, xin hỏi có phải đã từng gặp qua linh hồn của cha Lang Vương hay không?” Bạch Tuyết đi thẳng vào vấn đề hỏi, kéo tới sự chú ý của mọi người, bao gồm cả mẹ của Lang Vương cũng đi tới.

“Tại sao các người đến nơi này tôi đều hiểu. Tôi đã gặp cha của Lang Vương, vốn ông ấy ở phía dưới, bây giờ bị các người triệu hồi lên mặt đất. Còn làm thế nào để giúp cha của Lang Vương sống lại thì tôi không biết, tạm biệt.” Linh hồn nói xong thì chỉ thấy thân hình lóe lên rồi biến mất.

Bạch Tuyết lại trở về bên cạnh cha của Lang Vương một lần nữa, nắm lấy bàn tay của ông, mặc dù rất mềm, nhưng lại không có nhiệt độ, lạnh buốt.

Rốt cuộc phải làm như thế nào thì ông ấy mới có thể thức tỉnh?

Bạch Tuyết thấp thỏm hỏi trong lòng.

Lúc này, Ưc Ưc mở miệng.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ dựa vào điều gì mà tới đây tìm ông nội?” Ưc Ưc nhớ rõ trên đường mẹ đã nói là dựa vào cảm giác, nhưng, Ưc Ưc biết đây chỉ là một phần, nhất định còn có nguyên nhân khác.

Hiện tại nguyên thần của mẹ vẫn chưa quay lại, mẹ cũng không có pháp lực, sao mẹ lại có cảm giác thần kỳ như vậy?

“Thực ra, mẹ còn có một thứ này chưa lấy ra cho mọi người xem!” Bạch Tuyết nói rồi lấy một khối ngọc bội từ trong túi áo ra ngoài, đây là lúc cô đi qua đường hầm để tới tương lai, đã cầm từ phòng Lang Vương về, chủ yếu là để chứng minh đây không phải một giấc mộng, cho nên mới cầm đồ vật từ nơi đó tới đây.

Lúc trở lại hiện tại, biết khối ngọc kia vẫn còn, cô cũng càng xác định đó không phải là một giấc mơ, mà chính là tương lai.

Từ đó, khối ngọc bội kia vẫn luôn đi theo cô.

Về sau, cô nói chuyện này với Lang Vương, Lang Vương nói cho cô biết đây là bảo bối gia truyền của Lang tộc, cũng chỉ có Lang Vương mới được đeo nó, hiện tại Bạch Tuyết đã mang tới, thì Lang Vương liền để cô tạm thời bảo quản nó vậy.

Mẹ của Lang Vương nhìn thấy khối ngọc bội kia thì rất phần nộ.

“Lang nhi, đây là bảo bối gia truyền của Lang tộc, chỉ có mình Lang Vương mới xứng được có nó, thế mà con lại để một người phạm mang nó sao?” Mẹ của Lang Vương chất vấn Lang Vương.

“Mẹ, Bạch Tuyết là ai, trong lòng mẹ và con đều hiểu rõ! Một nghìn năm trước, nếu như không có viên kim đan kia, Lang tộc có thể lợi hại như vậy sao? Lang tộc lại có thể trở thành vua thống lĩnh Yêu giới sao? Chỉ là một khối ngọc bội thì có đáng gì! Hiện tại mặc dù cha chưa tỉnh lại, thế nhưng, tất cả đều là công lao của Bạch Tuyết, là cô ấy tự mình đào đất, tự mình nặn bùn, sau đó lại dùng chính máu của những đứa con ruột để làm một trái tim cho cha. Cô ấy làm như vậy là để làm gì?

Mẹ, mẹ hãy quay đầu nhìn ba đứa trẻ đáng thương đó đi, chúng còn nhỏ như vậy, lại vì cứu cha mà chảy rất nhiều máu!

Bọn họ là vì cái gì? Bạch Tuyết là vì người đàn ông của mình, bọn nhỏ là vì cha của bọn chúng.

Bọn họ yêu con, nên mới hy sinh nhiều như vậy.

Mẹ chỉ biết là mẹ yêu cha, mẹ chỉ muốn giết bọn nhỏ để cứu sống cha!

Mẹ có từng nghĩ rằng trong lòng con, Bạch Tuyết và bọn nhỏ quan trọng như thế nào không? Mẹ có từng nghĩ tới ngộ nhờ bọn nhỏ xảy ra chuyện, người làm cha mẹ như chúng ta sẽ càng thêm khổ sở hay không?

Mẹ mất đi cha nên rất đau khổ, chẳng lẽ mẹ lại không hề nghĩ tới người khác mất đi người thân thì sẽ đau khổ đến dường nào sao?

Mẹ muốn giết ba đứa trẻ nhỏ, mẹ cũng là một người mẹ, chẳng lẽ có một ngày mẹ mất con, mẹ cũng không đau lòng?

Tuy từ nhỏ đến lớn con chưa từng nhìn thấy cha, cũng chưa từng sống cùng cha.

Thế nhưng, con là con trai của cha, vì vậy con hiểu rất rõ cha con là người như thế nào, cha sống trong lòng con, mãi mãi là như vậy.

Cha vì thiên hạ thái bình mà hy sinh chính mình, cam nguyện cùng chịu phong ấn với Ma Vương.

Con trai biết cha là người vĩ đại như thế nào.

Nếu như mẹ thật sự muốn giết con của con để cứu cha, con dám cam đoan sau khi cha sống lại nhất định sẽ không tha thứ cho mẹ!

Thậm chí nếu cần, cha sẽ dùng tính mạng của mình để cứu bọn nhỏ.

Con tin cha của con là người cha tốt nhất trên thế gian này, cho nên cha luôn sống mãi trong lòng con.

Cha không chỉ cho con sinh mệnh, mà con cho con một suy nghĩ rất vĩ đại. Phải lấy đại cục làm trọng.

Mẹ là thật sự không hiểu, hay là vẫn muốn tiếp tục ích kỷ như vậy! Mẹ có nghĩ tới một khi thạch tượng phong ấn cha trong hang núi bị phá giải, Ma Vương cũng sẽ thoát khỏi trụ băng, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu sinh mệnh vô tội phải chết!

Cũng đã nói đến đây rồi, con trai cũng nói thật với mẹ luôn!

Bởi vì mẹ làm mọi chuyện đối với tượng thạch của cha, cho nên phong ấn của Ma Vương đã bắt đầu buông lỏng! Nếu như linh hồn của cha vẫn không chịu tỉnh lại, thì có lẽ là cha không muốn tỉnh lại, có lẽ cha muốn nhốt Ma Vương lại vĩnh viễn!”

Lang Vương gục đầu xuống, quay người quỳ rạp trước người cha.

“Cha, con trai bất hiếu, khiến cha phải chịu khổ sở! Con trai nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.” Hai tay Lang Vương nắm lấy tay trái của cha, Bạch Tuyết cũng ngồi xuống nắm chặt tay phải của cha Lang Vương.

Một tay khác của Bạch Tuyết lấy miếng ngọc bội gia truyền của Lang tộc ra, đeo lên cho cha của Lang Vương. diễn~đàn@lê#quý\$đôn

“Hãy cho phép con gọi cha là cha. Tuy bà nội của bọn nhỏ không thích con, thế nhưng, cho dù thế nào con cũng là người phụ nữ của Lang Vương, chúng con đã có con, cũng sống cùng nhau rất vui vẻ hạnh phúc. Nếu như cha trên trời có linh, xin hãy tỉnh lại...”

Cha đã ngủ say lâu như vậy, Dạ cần cha, bọn nhỏ cũng cần ông nội. Cho dù tương lai có nguy hiểm gì, những đứa nhỏ này đều kiên quyết ủng hộ cha, xin cha hãy tỉnh lại...

Vì thiên hạ, cha đã phải hy sinh chính mình, cũng xin cha hãy ích kỷ một lần, vì Dạ, vì bọn nhỏ, cũng vì một người phụ nữ vẫn luôn yêu cha, hãy tỉnh lại đi...

Trước kia, cha phải chiến đấu một mình. Sau này cha đã có chúng con, cho dù sống cũng được, chết cũng được, chúng ta cùng nhau đối mặt với tương lai. Cha, cầu xin cha vì những người yêu cha mà tỉnh lại đi...”

Sau khi Bạch Tuyết kiềm lại nước mắt nói hết những lời này, ngọc bội phát ra ánh sáng mãnh liệt, chiếu sáng toàn bộ mà đêm.

Trên mặt đất vốn có tuyết trắng rất dày, cộng thêm ánh sáng phát ra từ ngọc bội, mặt trăng trên trời cũng giống như bị đánh thức, ánh trăng như là nước chảy, lẳng lặng vấy xuống mặt đất, chiếu vào mỗi người thương tâm đang quỳ gối trên tuyết.

Nhờ sự chiếu rọi của ánh trăng, ngọc bội phát ra ánh sáng, trong lòng mỗi người lại có hy vọng.

Ánh sáng của ngọc bội giống như từng mạch máu, chậm rãi lan tràn khắp thân thể cha của Lang Vương.

Bạch Tuyết nắm lấy tay cha của Lang Vương, bỗng nhiên thấy nó cử động, dù chỉ là một biến hóa nhỏ nhưng Lang Vương cũng đã cảm thấy.

Hưng phấn nhìn về phía mẹ, kích động không nói ra lời.

Mẹ Lang Vương nhìn thấy vẻ mặt của con trai thì đương nhiên là biết chuyện gì, kích động bổ nhào tới cạnh thân thể của người đàn ông của bà.

“Đại Vương, Đại Vương...”

Nước mắt cũng không dừng được nữa mà rơi xuống, tất cả lạnh lùng và độc ác đều theo nước mắt trôi đi, chỉ còn lại một người phụ nữ đáng thương đang khóc lóc nỉ non vì mất đi người chồng.

“Cha, cha... Con là Lang nhi, con là Lang nhi của cha đây...” Lang Vương buông tay cha ra, đỡ cha ngồi xuống.

Cha của Lang Vương chậm rãi mở to mắt, dường như không thích ứng với ánh sáng trước mắt, lập tức đóng lại một chút, rồi lại chậm rãi mở ra.

“Ừ!” Tất cả mọi người ngừng thở, duy chỉ có tiếng ừ này là chân thật, dễ nghe như vậy, quý báu như vậy, đây là giọng nói mà cha Lang Vương nói ra.

Ông nhìn mọi người ở trước mắt.

Duỗi tay nắm lấy vợ của mình: “Em! Sao lại ngốc như vậy... vì ta...”

Nước mắt người vợ tuôn đầy mặt, vùi vào trong lòng chồng mình.

“Đại Vương, em sai rồi, em sai rồi! Em thật hồ đồ, thật là hồ đồ! Hu hu...” Bạch Tuyết ở bên cạnh cũng chảy đầy nước mắt.

Cảnh tượng này thật quá cảm động.

“Đại Vương, Đại Vương, đây là ân nhân của chúng ta.” Mẹ của Lang Vương kéo Bạch Tuyết tới, sau đó kích động nói.

“Tuyết nhi, xin hãy nhận lời xin lỗi của bà già này, ta có lỗi với con, với các cháu, ta là một bà già hồ đồ, cầu xin con hãy nể mặt mũi của Lang nhi mà đừng trách ta, ta dập đầu xin con.” Mẹ của Lang Vương nói xong liền muốn dập đầu với Bạch Tuyết, dọa đến mức Bạch Tuyết hoảng quá vội vàng kéo bà lại.

“Đừng làm vậy, bác đừng làm vậy mà!” Bạch Tuyết không biết làm cách nào để nâng bà lên.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Xuyên Tới Âm Giới

Bạch Tuyết dìu mẹ của Lang Vương đứng lên, cô làm sao có thể để bà nội của bọn trẻ đập đầu trước cô, điều này khiến cô giảm tuổi thọ mất! Dù thế nào thì bà ấy cũng là mẹ của Dạ, mọi chuyện trước kia cô sẽ đều tha thứ cho bà ấy.

“Mẹ, Tuyết nhi là người một nhà. Mọi chuyện lúc trước coi như xong, trước mắt chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Tuyết Ma sắp tới rồi.”

Lang Vương nói xong thì lạnh lùng đứng dậy nhìn về phía xa.

Anh đang nhìn về phía trước thì bỗng dừng mở miệng, một con đường nhỏ xuất hiện ngay trước mắt. Sau đó đưa tay nắm một đồng tuyết dưới đất lên, bàn tay vung ra phía trước, miệng bắt đầu lầm bầm nói gì đó, một lát sau, đồng tuyết đó bắt đầu trở nên sáng lấp lánh, theo lực ném của cánh tay anh, đồng tuyết rơi xuống mặt đất, giữa ánh sáng rực rỡ biến thành một cỗ xe băng, có vẻ như có thể chứa đủ bốn người, ngay tại lúc Bạch Tuyết đang trợn mắt há mồm, Lang Vương lại vốc thêm một đồng tuyết nữa, miệng niệm chú, sau đó một cỗ xe băng khác lại xuất hiện trên mặt tuyết.

Thiên Tâm vỗ tay, lập tức ngồi trên một cỗ xe băng đùa nghịch.

“Anh, vì sao chúng ta không dùng phép thuật đi thẳng về?” Lãnh Tĩnh tò mò hỏi.

“Công chính mà chúng ta đi vào tuyết giới đã bị chặn lại, hiện tại Tuyết Ma đang điều tra người xâm nhập từ bốn phía. Mau lên xe, mọi người ai cũng không được dùng pháp lực, nếu không chẳng mấy chốc Tuyết Ma sẽ tìm tới.”

Bạch Tuyết không hiểu, Huyết Ma? Hình như lúc trước nghe bọn họ nói là nó đã bị đóng trong trụ băng, sao có thể chạy đến nơi này được?

Lang Vương biết là cô gái nhỏ hoang mang, cũng chiều xoa xoa đầu cô.

“Tuyết nhi, Tuyết Ma là tuyết cấp thấp, là bá chủ cánh đồng tuyết ở phía trên Ma Vương. Huyết Ma bị đóng băng chủ yếu là máu. Hai người là hai chuyện khác nhau.

Nơi này không phải là nhân gian, cũng không phải là Yêu giới.

Trong thiên nhiên rộng lớn, có rất nhiều không gian tồn tại, hiện tại nơi chúng ta đang đứng gọi là cánh đồng tuyết. Nơi này quanh năm là tuyết cấp thấp, cũng có thể nói là thế giới tuyết.”

Lang Vương ngồi trên xe giảng giải cho Bạch Tuyết.

A Hồ lái một chiếc xe tuyết, ngồi trên đó có Lang Vương cùng Bạch Tuyết, còn có ba đứa trẻ.

Lãnh Tịnh cũng lái một chiếc xe tuyết, ngồi trên đó là cha và mẹ của Lang Vương.

Lãnh Tịnh và A Hồ chỉ cần xác định phương hướng muốn tới, những chiếc xe tuyết này liền tự động chạy nhanh về phía trước, phía dưới cũng không phải bánh xe, mà chính là ván lướt sóng bằng băng, cực kỳ bóng loáng, trên mặt tuyết cũng chạy rất nhanh.

Cánh đồng tuyết nhìn như rộng lớn vô biên, hết sức bằng phẳng, nhưng cũng không ít đồi núi nhỏ, đằm xuống, chung quanh cực kỳ yên tĩnh, gió Bắc gào thét. d.đ.l.q.đ

Tốc độ của xe băng rất nhanh, chẳng qua càng đi vào trong, bầu trời lại càng xám xịt, dường như là đặc đến mức không tản ra nổi, thế nhưng tuyết dưới đất lại trắng lóa, tạo thành một sự đối lập mãnh liệt.

Rất nhanh, hai phía bên cạnh bọn họ bắt đầu xuất hiện những núi băng lớn, những núi băng này che kín tuyết, rất cao, mà xe băng của bọn họ thì lại xuyên thẳng qua khe hẹp ở giữa.

Xe băng di chuyển trong im lặng, phóng rất nhanh giữa khe hẹp của núi băng, dường như bọn họ phải bỏ ra trọn vẹn nửa tiếng mới rời khỏi hẻm núi lớn như vậy.

Sau khi rời khỏi hẻm núi, phía trước xuất hiện một rừng tuyết, rừng tuyết này cực kỳ rộng lớn, nhìn giống như còn dài hơn so với hẻm núi.

Xe ngừng lại trước rừng tuyết, Lang Vương đi xuống xe, nhìn rừng tuyết ở phía xa, mở miệng nói: “Hiện tại chúng ta phải đi xuyên qua rừng tuyết này, trước kia một mình anh đã tới nơi này, một mình anh thì đương nhiên là không có vấn đề gì, nhưng bây giờ hơi khác một chút, có trẻ con, thân thể của cha cũng chưa hồi phục.

Chẳng qua nếu muốn rời khỏi nơi này thì phải đi qua đó, nếu như đi đường vòng thì sẽ mất rất nhiều thời gian, đến lúc đó Huyết Ma sẽ tìm tới chúng ta, cho nên tất cả mọi người phải đi sát vào nhau, ai cũng không được rời khỏi hàng.

A Hồ, cậu ôm Niệm Niệm, Lãnh Tịnh ôm Ưc Ưc, tôi ôm Thiên Tâm, mẹ phụ trách bảo vệ cha, Tuyết nhi em đứng sau lưng anh.”

Lang Vương nhìn có chút lo lắng, dường như trong rừng tuyết này ẩn giấu một nguy hiểm gì đó.

Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi thứ, Lang Vương làm biến mất những chiếc xe tuyết vừa rồi, sau đó những dấu chân sau lưng cũng biến mất.

“Lang nhi, có phải trong rừng này có nguy hiểm hay không?” Mẹ của Lang Vương nhìn thấy ánh mắt phòng bị của con trai, liền đoán được chắc chắn sẽ gặp phải một nguy hiểm không nhỏ.

“Vâng, đúng vậy mẹ. Trong rừng này có linh hồn lêu lổng, hơn nữa những vong linh này còn mạnh hơn so với ác quỷ, đều có pháp lực bằng tuyết, nếu như số lượng vong linh nhiều thì sẽ rất phiền phức, nếu muốn đi qua mảnh rừng tuyết này thì không nên đối đầu với những vong linh đó. Chúng ta yếu không thể địch lại mạnh!”

“Lang nhi, nếu như chúng ta không đi vào, lúc Huyết Ma tìm tới thì sẽ như thế nào?” Mẹ của Lang Vương sắc bén hỏi.

“Nếu như chúng ta bị bắt được thì sẽ bị biến thành tuyết trong rừng vong linh!” Sở dĩ Lang Vương có suy nghĩ mạo hiểm như vậy vì bây giờ đã không còn đường lui nữa rồi.

Cánh đồng tuyết này có lịch sử rất lâu đời, pháp lực của Tuyết Ma rất cao, nơi đây lại là địa bàn của bọn chúng, lấy đá chọi đá sẽ phải chịu thiệt thòi.

“Bà nội, những năm này bà mang ông nội trốn ở chỗ này, vì sao Tuyết Ma không gây sự với bà?” Bỗng nhiên Ưc Ưc nghĩ đến bà nội sói vẫn luôn tự do ra vào nơi này, vì sao bà lại không bị bắt lại?

Một tiếng gọi bà nội của Ưc Ưc khiến mẹ của Lang Vương lệ rơi đầy mặt, đứa nhỏ đáng thương, nhiều lần bà đều muốn giết ba đứa nhỏ này, vậy

mà chúng không mang thù lại còn nguyện ý gọi bà là bà nội! Bà thực sự không dám nhận!

“Cháu ngoan, bà nội có lỗi với các con, bà nội rất xấu hổ với các con!”
Mẹ của Lang Vương cố gắng bình phục tâm trạng, ngẩng đầu lên.

“Bên trong hang núi kia có lối ra, chẳng qua lối ra của nơi đó là âm giới, âm giới cũng là nơi Quỷ hồn đang đợi! Chúng ta mang theo ba đứa nhỏ, còn có Bạch Tuyết, nơi đó cũng không thể qua!”

“Được rồi, nếu đã đến bước này, chúng ta liền xuất phát vào trong rừng tuyết, đi xuyên qua đó, mẹ chỉ cần chịu trách nhiệm về những âm hồn trên không trung, con sẽ phụ trách phía trước, Lãnh Tịnh phụ trách bên trái, A Hồ phụ trách bên phải.” Lang Vương cởi áo khoác của mình ra, để hai tay Thiên Tâm ôm lấy cổ của anh, hai bắp chân tách ra kẹp lấy anh, sau đó anh lấy áo khoác của mình trùm lên Thiên Tâm, rồi lại cột chặt ống tay áo trên lưng.

A Hồ và Lãnh Tịnh thấy Lang Vương làm như vậy, bọn họ cũng cởi áo khoác của mình ra, trùm lên người bọn nhỏ, như vậy hai tay của bọn họ cũng được tự do. Đến lúc đó sẽ an toàn hơn chút ít.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa?” Lang Vương trầm thấp hỏi một câu.

Tất cả mọi người cùng gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt, chúng ta đi.” Thân thể nhỏ bé của Thiên Tâm đã được Lang Vương buộc trước ngực, cánh tay của Lang Vương duỗi ra, ôm Bạch Tuyết ở dưới nách, hung hăng hôn lên đỉnh đầu Bạch Tuyết một cái.

“Tuyệt nhi, đừng sợ, đến lúc đó cái gì cũng không cần nói, cũng đừng hoảng sợ, mọi việc đã có anh.”

Tuy chuyện tiếp theo sẽ rất nguy hiểm, thế nhưng, gương mặt Bạch Tuyết vẫn đỏ hồng.

Người đàn ông này đừng để mọi người thấy như vậy có được hay không, nhiều người nhìn như vậy, hôn cô, còn nói với cô những lời này, nhất là mẹ và cha anh cũng đều đang nhìn, thật là xấu hổ!

Vừa đi vào rừng tuyết không bao lâu, bỗng nhiên phía trước bắt đầu xuất hiện một màn sương mù dày đặc, không biết màn sương này đến từ đâu, đều đang lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Mặt Lang Vương không thay đổi bấm một dấu lên bàn tay, một cơn gió lốc cuộn cuộn xuất hiện trước mặt bọn họ, màn sương xung quanh bị cơn gió lốc này cuốn vào, trước mắt bọn họ bắt đầu trở nên sáng sủa hơn.

Bạch Tuyết có chút kinh ngạc liếc nhìn Lang Vương, sau đó lại kinh ngạc nhìn về phía trước.

Đang thở phào một hơi thì xung quanh lại truyền tới những tiếng kêu lạ, âm thanh the thé, cực kỳ chói tai, nó cứ kêu bo bo khiến Bạch Tuyết không khỏi lắc đầu, muốn xóa sạch những âm thanh này đi, để giữ cho mình tỉnh táo, chẳng qua tiếng thét chói tai vẫn cứ tiếp tục, loại cảm giác đau nhói lại kéo đến lần nữa, ngoại trừ Bạch Tuyết thì những người khác cũng bị như vậy.

Đằng sau, cha của lang Vương trở nên có chút nôn nóng, toàn thân trực tiếp phát run bịt lấy lỗ tai.

Bởi vì cha của Lang Vương ngủ say gần nghìn năm, cho nên ông nhất thời không tiếp thụ được những âm thanh chói tai này.

Hai tay Thiên Tâm ôm Lang Vương, Ưc Ưc cùng Niệm Niệm nhìn thấy ông nội bị âm thanh chói tai giày vò, thế là bỗng nhiên nghĩ đến lúc tu hành ở trên trời, Phật tổ đã truyền thụ cho bọn chúng một bài kinh.

Bọn chúng là linh đồng, sau khi Phật tổ chỉ điểm thì đầu thai vào bụng của Mẫu Đơn tiên tử.

Trước khi đầu thai, bọn chúng đã tu luyện trên trời hơn hai trăm năm rồi.

Thiên Tâm mở đầu hát lên bài kinh Phật này, sau đó Ưc Ưc cùng Niệm Niệm cũng hát theo.

Tiếng kinh nhàn nhạt vang lên, âm thanh chói tai bắt đầu bị âm thanh non nớt xáo trộn, những cơn đau nhói trong đầu cũng dần dần biến mất, Bạch Tuyết nghe thấy bọn nhỏ hát thì cũng chậm rãi tỉnh táo lại. Nhìn phía trước, cơn gió lốc đã tới một chỗ khá xa, đồng thời cơn gió lốc vốn nhỏ bé đã hóa thành một cơn lốc xoáy cao hơn mười trượng(*), cũng càng lúc càng nhanh, từ trong rừng tuyết lẫn ra ngoài, ngoại trừ những màn sương mù thì còn có rất nhiều cây khác cũng bị gió lốc cuốn vào, tiếng động rất lớn.

(*) 1 trượng = 4 mét

Những tiếng thét chói tai đã hoàn toàn biến mất trong đầu bọn họ, chỉ còn lại tiếng niệm kinh Phật non nớt của Ưc Ưc, Thiên Tâm và Niệm Niệm, tâm trạng của bọn họ cũng bình tĩnh không ít.

“Mọi người chú ý, chúng ta đã bị bao vây, chuẩn bị chiến đấu.” Giọng nói lãnh lùng của Lang Vương truyền đến, bọn nhỏ nhanh chóng ngừng hát, ngoan ngoãn vùi trong ngực của những người lớn.

Mấy người Lang Vương nhìn bốn phía, chỉ thấy trong rừng có không ít bóng người màu đen đang đứng đó, những bóng người này cao chừng hơn mười centimet, bọn họ cứ đứng mãi như vậy ở đằng xa, không nhúc nhích.

Chẳng qua có một hiện tượng rất quái dị, tuy là bọn Lang Vương chỉ nhìn thấy hơn mười bóng âm hồn, nhưng chỉ cần nháy mắt một cái lại sẽ xuất hiện thêm rất nhiều.

Nghe Lang Vương nói vậy, bóng đen xung quanh liền cử động, hóa thành một đám khói đen di chuyển về phía bọn họ, cuối cùng bọn Lang Vương cũng nhìn thấy rõ ràng diện mạo của âm hồn, thân trên của chúng vẫn là hình người, nhưng eo bên dưới lại là khói bụi đen kịt, toàn thân những vong linh cũng đen sì, hai mắt giống như quỷ dạ xoa, hiện ra ánh sáng đỏ thẫm, hai tay nhô ra, móng tay sắc bén xẹt qua không trung.

Tuy vẫn chưa tiếp cận hoàn toàn, thế nhưng một số khí lạnh đã phả vào mặt, khí lạnh này cũng trực tiếp xâm nhập vào xương tủy của mọi người.

Lang Vương cảnh giác giấu Bạch Tuyết ở phía sau, sau đó lại để hai tay Bạch Tuyết ở trên vai của anh, anh thoáng cúi người xuống, Bạch Tuyết liền bị ép dựa trên lưng anh, cô cũng hiểu rõ, tuy anh không nói gì, thế nhưng một loạt động tác của anh đã nói với cô rằng, là anh muốn công cô.

Lang Vương công Bạch Tuyết lên, sau đó lại để hai chân Bạch Tuyết vòng vào người anh, vồ vồ lên đôi tay nhỏ đang ôm cổ anh, ra hiệu cho cô nắm chặt vào.

Bạch Tuyết nhẹ nhàng ừ một tiếng bên tai Lang Vương, ý là cô sẽ nắm chặt.

Cứ như vậy, trong ngực Lang Vương là một người nhỏ, sau lưng là một người lớn.

Nếu như không phải bọn nhỏ đã bị mất nhiều máu thì cũng không khiến người lớn phải bảo vệ, chúng hoàn toàn có thể tự bảo vệ chính mình, nhưng hiện tại nguyên khí của chúng bắt đầu đã bị tổn thương nặng nề!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Bọ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Núp Đằng Sau

Lang Vương công Bạch Tuyết, ôm Thiên Tâm, cảm tức nhìn về phía trước.

“Người và ta không cùng một đường, sở dĩ ta vào cánh đồng tuyết là để cứu người, không hề muốn làm tổn thương người, biết điều thì ngoan ngoãn tránh ra, tránh cho người phải chết một lần nữa!” Lang Vương sắc bén nói.

“Người nghĩ đám người các người còn có thể sống mà ra ngoài được sao?” Xung quanh lại xuất hiện những màn sương đen, ở giữa màn sương đó truyền ra âm thanh lạnh lẽo đáng sợ.

“Đã như vậy, đừng trách bốn vương không nhắc nhở các người.”

“Lấy tâm của ta, chứng thực với cánh cửa của sáu giới. Bốn bức tượng duy trì bảo vệ, mở giới Tu La...” Lang Vương hét lớn một tiếng.

Một số âm hồn đứng ở phía trước đều truyền đến tiếng gào tê tâm liệt phế, đau đớn không chịu nổi.

“Người là ai? Sao lại biết chiêu thức này?” Quỷ hồn tò mò hỏi.

“Không ngại nói cho các người biết, ta và Diêm Vương là bạn tốt mấy trăm năm, Diêm Vương chuyên phụ trách hàng phục quỷ, đương nhiên là ta luyện được một chút tuyệt kỹ này từ chỗ Diêm Vương, những linh hồn như

các người trốn ở chỗ này đối với ta mà nói có đáng gì!” Lang Vương lạnh giọng quát.

“Vậy mà người lại là bạn của Diêm Vương!” Tất cả linh hồn đều khiếp đảm lùi lại, tuy nơi này của chúng không do Diêm Vương quản lý, thế nhưng khi nghe đến Diêm Vương thì trong lòng vẫn rất mâu thuẫn, trên thế gian, người có thể thu phục quỷ lợi hại nhất chính là Diêm La Vương.

“Biết điều thì để chúng ta đi qua, nếu không ta sẽ giết hết, coi như là thay Diêm La Vương thanh lý bọn phản loạn!”

Không còn linh hồn nào dám nói chuyện, tất cả đều biến mất không thấy bóng dáng.

Lang Vương công Bạch Tuyết, bọc lấy Thiên Tâm trong ngực, tiếp tục tiến nhanh về phía trước

Phía trước xuất hiện rất nhiều đồng tuyết, hình dạng rất kỳ quái.

Ngay tại lúc Lang Vương dẫn bọn họ đi đến bên cạnh một đồng tuyết, bỗng nhiên, đồng tuyết trước mặt đều đứng lên, từng người tuyết cao lớn xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Người xâm nhập, người xâm nhập, người xâm nhập.”

Tất cả người tuyết đều nói cùng một câu.

Lang Vương dừng lại, một tay xốc mũng Bạch Tuyết lên, lo cô bị tuột xuống.

Hai tay Bạch Tuyết ôm chặt cổ Lang Vương, con mắt nhìn chăm chú lên phía trước, cô còn chưa bao giờ thấy người tuyết cao như vậy. Thật khủng khiếp.

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết nghĩ đến một biện pháp.

Cô ghé miệng đến bên tai Lang Vương, nhỏ giọng nói nhỏ.

“Dạ, xóa ánh mắt của bọn chúng đi, bọn chúng sẽ không nhìn thấy chúng ta nữa.”

Khóe miệng Lang Vương giật một cái, rất là đặc ý.

Thế là, một trận gió nhỏ nổi lên. Trong nháy mắt tất cả con mắt của người tuyết đều không cánh mà bay.

Những người tuyết cao to nhất thời giống những con ruồi không đầu đi loạn bốn phía.

Lang Vương dẫn theo tất cả mọi người nhanh chóng thoát khỏi hang người tuyết.

Đập vào mắt là một cánh cửa được làm bằng tuyết, nơi này chính là cánh cửa thông tới nhân gian.

Lang Vương thở dài một hơi, chỉ cần đi qua cánh rừng tuyết này là sẽ không sao cả, người giữ cửa biết anh cho nên sẽ không làm khó anh.

Đặt Bạch Tuyết xuống, trán anh đổ rất nhiều mồ hôi, sau khi xuống Bạch Tuyết liền nhìn thấy một đầu đầy mồ hôi của Lãnh Dạ, đau lòng giơ tay lên, lấy ống tay áo của cô giúp anh lau đi.

“Khổ cho anh rồi.” Bạch Tuyết nói thật nhỏ, lời này cô không muốn bị người khác nghe được, chỉ muốn nói với mình Lãnh Dạ.

“Người phụ nữ ngốc.” Khóe miệng Lang Vương nở một nụ cười.

“Người phụ nữ ngốc mà anh còn thích như vậy!” Bạch Tuyết nũng nịu nói.

“Cái miệng nhỏ học được thói xấu, biết bắt bẻ rồi.” Lang Vương vuốt chóp mũi Bạch Tuyết nói.

“Chúng ta có thể về nhà hay không?” Bạch Tuyết trầm thấp hỏi, đôi mắt liếc về phía cánh cửa tuyết.

“Ừ, đi.” Lang Vương nắm tay Bạch Tuyết, mọi người theo sát phía sau.

Người giữ cửa biết Lang Vương, đương nhiên không hề làm khó bọn họ, bọn họ thuận lợi trở về thế giới loài người.

“Mẹ, mẹ đưa cha về Yêu giới nghỉ ngơi, con và Tuyết nhi về thế giới của cô ấy.”

“Con trai, vì sao các con không cùng chúng ta trở về?” Cha của Lang Vương hỏi.

“Hiện tại bọn nhỏ vẫn chưa thể về Yêu giới!” Lang Vương nhíu mày nói.

“Lang nhi, con yên tâm, cha nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để bọn nhỏ có thể trở về Yêu giới.”

Cha của Lang Vương nói chắc như đinh đóng cột, ông nhớ rõ, năm đó lúc ông và Ma Vương bị phong ấn lại. Mẫu Đơn tiên tử có nói là, trừ phi đời sau của cô ấy có con cùng Lang Vương, mà đứa trẻ đó phải trải qua mười lăm tuổi thì mới có thể vĩnh viễn phong ấn Ma Vương lại, cũng không có cách nào có thể phá bỏ được.

Yêu giới cách quá gần với trụ băng phong ấn Ma Vương lại, Lang Vương không thể đưa bọn nhỏ trở về, bọn nhỏ sẽ rất nguy hiểm.

Nơi Ma Vương bị phong ấn cũng là khu đất cấm của Yêu giới.

Lang Vương cho rằng giấu bọn nhỏ ở nhân gian sẽ an toàn hơn.

Cha anh cũng biết suy nghĩ đó trong lòng con trai, cho nên ông mới nói, ông nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa bọn nhỏ về Yêu giới.

Quả nhiên cha của Lang Vương không hề vô duyên vô cớ nói ra.

Trở lại Yêu giới, ông liền bắt đầu nghiên cứu ngũ hành, đồng thời cũng vì bọn nhỏ mà bắt tay kiến tạo một trụ sở không con ma nào có thể xâm nhập được, như vậy bọn nhỏ ở bên trong sẽ không có chút sơ hở nào, chỉ cần bọn nhỏ ở trong đó đến năm mười lăm tuổi, rốt cuộc Ma Vương cũng không thể nghĩ đến việc phá phong ấn xông ra rồi.

Yêu giới đã bắt đầu xây nhà, những người phụ nữ của Lang Vương cũng không biết là lão Lang Vương muốn làm gì?

Nếu như bọn họ biết lão Lang Vương đang xây nhà cho con dâu mới, đoán chừng toàn thân sẽ bốc khói.

Bố chồng tự mình xây nhà cho con dâu, cháu trai, cháu gái, đây là vinh dự cỡ nào cơ chứ.

Lang Vương và Bạch Tuyết vừa về đến nhà liền thấy cha Bạch Tuyết đang ngồi chờ bọn họ ở cửa.

“Tuyết nhi, các con trở về rồi, các con đi du lịch ở đâu mà lâu như vậy?” Bạch Hàn ôm chặt lấy bọn nhỏ, ông nhớ các cháu rồi.

Trong lòng Bạch Tuyết chua xót, nếu có một ngày cô không thể không rời khỏi nơi này, cha phải làm sao bây giờ? Một mình ông bơ vơ không nơi nương tựa, thật đáng thương!

Lúc này, một chiếc xe sang trọng ngừng trước cửa ra vào, Bạch Lan từ bên trong bước ra.

Mấy ngày nay, Bạch Lan biết Bạch Tuyết đi du lịch, cho nên càng thân thiết với mẹ Bạch Tuyết hơn, thủ tục chuyển nhượng công ty cũng không khác biệt lắm.

Bạch Lan quay đầu lại thân mật chào hỏi cùng Tuyết Hoa, biểu hiện hoàn toàn giống như mẹ con thực sự.

Bạch Tuyết đi tới, cô thấy ngồi trong xe chính là mẹ.

Bọn họ dường như rất thân quen, Bạch Lan là ai, Bạch Tuyết hiểu rất rõ, cô không cho phép Bạch Lan bắt nạt mẹ.

“Bạch Lan? Cô đi đâu vậy?” Bạch Tuyết đi lên phía trước, khoác một tay lên cửa sổ xe, chủ yếu là lo lắng xe bị lái đi, một tay cô đặt bên cạnh cửa sổ xe, đoán chừng mẹ sẽ không ra lệnh cho tài xế lái xe.

Quả nhiên, lúc đầu Tuyết Hoa dự định rời đi lại nhìn thấy em gái Lãnh Dạ xuất hiện ở đây, lễ phép hạ cửa xe xuống.

Nhưng, gương mặt Bạch Lan trong nháy mắt trở nên trắng bệch đến dọa người, sao Bạch Tuyết lại trở lại?

Người phụ nữ kia nói muốn đi giết Bạch Tuyết, để lần đi du lịch này Bạch Tuyết đã đi là không thể trở về cơ mà!

Chẳng lẽ người phụ nữ kia đã không làm được?

Thì ra lúc mẹ Lang Vương đang muốn đầu độc ba đứa nhỏ, còn có một yêu nữ đã rời khỏi Yêu giới, đi tới nhân gian.

Cô ta cũng là người phụ nữ trước kia của Lang Vương, người phụ nữ hôm đó hợp tác cùng Bạch Lan cũng là cô ta, cũng là người đã xuất hiện giết chết yêu nữ được Lang Vương thẩm tra trong nhà xưởng. Đồng thời vu oan cho Bạch Tuyết giết người.

Lúc đầu người phụ nữ này muốn để bộ ngựa bắt ve, chim sẻ núp ở đằng sau.

Cô ta vẫn luôn theo đuôi Lang Vương đến cánh đồng tuyết, chủ yếu là muốn tìm cơ hội để giết Bạch Tuyết, ai bảo cô liên tục chiếm lấy Lang Vương, làm hại bọn họ mất đi sự nuông chiều của anh.

Chỉ là lúc cô ta theo đuôi Lang vương vượt qua cánh rừng tuyết, cô ta đã bị âm hồn bóp chết! Vĩnh viễn không có cơ hội rời khỏi cánh đồng tuyết nữa.

Bạch Tuyết sắc bén nhìn Bạch Lan, không cho phép cô ta nói dối mình.

“Mọi người đi du lịch về rồi sao?” Bạch Lan không gọi tên Bạch Tuyết, ra vẻ không có chuyện gì hỏi một câu.

“Ừ, vừa trở về, tại sao cô lại biết dì Tuyết?” Bạch Tuyết hỏi trúng tim đen, Bạch Lan không khỏi khẽ run rẩy, trong lòng luống cuống.

Kẻ giả mạo gặp phải người thực sự.

Không còn sức lực.

“Trợ lý Lãnh, mọi người vừa đi du lịch sao?” Tuyết Hoa xuống xe hỏi.

“Đúng rồi, tôi còn có chuyện chưa nói rõ, sở dĩ tôi họ Lãnh là bởi vì tôi theo họ của chồng.” Bạch Tuyết thản nhiên nói. Đôi mắt khóa thật chặt Bạch Lan, từ trong ánh mắt của Bạch Lan, cô biết Bạch Lan đã làm chuyện gì có lỗi, chuyện này nhất định còn có liên quan tới mẹ.

“Cô theo họ của chồng? Vậy Lãnh Dạ là gì của cô?” Tuyết Hoa giật mình hỏi.

“Lãnh Dạ là cha của các con tôi.” Bạch Tuyết không hề kiêng dè nói.

“Con? Không phải ba đứa trẻ là con của Bạch Tuyết sao? Cô và Lãnh Dạ không phải là anh em sao? Hai người là...” Tuyết Hoa khiếp sợ hỏi.

Mấy ngày nay, bà vẫn luôn yêu cầu con gái đưa ba đứa cháu đến, thế nhưng, bọn nhỏ được cha đưa đi du lịch, cho nên bà vẫn chưa được gặp bọn nhỏ. Nhưng dường như mọi chuyện không phải vậy!

“Bọn trẻ là do Bạch Tuyết và Lãnh Dạ đẻ ra.” Bạch Tuyết nhàn nhạt nói một câu.

Tuyết Hoa thở dài một hơi, con của Bạch Tuyết là tốt rồi, chẳng lẽ người phụ nữ theo họ chồng này chính là vợ của Lãnh Dạ?

Bạch Lan toàn thân run rẩy, biết mọi việc sắp bị bại lộ thì trong lòng cực kỳ hoảng loạn.

“Con đã là do Bạch Tuyết và Lãnh Dạ sinh ra, thì hai người cũng nên để chúng ở chung một chỗ với mẹ của bọn chúng.” Trong giọng nói của Tuyết Hoa có chút bất mãn, chẳng lẽ những việc bà đã từng trải qua năm đó lại để xảy ra trên người của con gái bà một lần nữa?

“Tất nhiên là con muốn ở cùng mẹ của bọn chúng. Hơn nữa, tất cả những đứa trẻ đều thích ở chung một chỗ với mẹ ruột của mình, trừ phi, trừ phi là người mẹ đó không muốn con của mình!” Bạch Tuyết kìm chặt nước mắt, nhìn về phía Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa sững sờ, chẳng lẽ...

Hai tay run lên, chẳng lẽ bà đã nhầm, không hề nhận ra Tuyết nhi, lại một lần nữa làm tổn thương đứa trẻ tội nghiệp này!

“Bạch Lan, nói đi! Vì sao không nói lời nào? Không phải bình thường cô rất thích nói sao? Sao thế? Bây giờ là bị câm, hay là làm việc trái với lương tâm của mình.” Bạch Tuyết lạnh giọng hỏi.

“Cô nói bậy bạ gì đó? Tôi đâu có làm việc gì trái với lương tâm!” Bạch Lan chột dạ nói.

“Từ nhỏ đến lớn việc cô làm trái với lương tâm còn thiếu sao?” Bạch Tuyết tiến lên chất vấn.

“Cô vu oan cho tôi!”

“Vu oan? Cô cũng biết người bị vu oan có cảm giác không tốt rồi nhỉ! Hồi bé cô vu oan tôi ăn trộm tiền trong nhà, hại tôi không có cơm ăn, không có chỗ ngủ, còn các người thì xem tivi trong phòng ấm áp, ăn đồ ăn vặt, tôi phải ở bên ngoài ăn đói mặc rách, chẳng lẽ những điều này cô cũng quên rồi sao?”

Bạch Lan, quen biết cô, cùng cô ở chung một mái nhà là việc đau khổ nhất đời tôi!

Cô có chỗ dựa của mẹ, cô liền coi trời bằng vung, cả ngày nghĩ xem sẽ bắt nạt tôi như thế nào, giống như việc bắt nạt tôi chính là việc hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, hạnh phúc của cô cũng được xây dựng trên sự đau khổ của người khác, loại người như cô khiến cho tôi khinh thường.” Bạch Tuyết tức giận gầm nhẹ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Tự Tạo Nghiệt Thì Không Thể Sống

Bạch Lan bị Bạch Tuyết làm cho á khẩu không trả lời được.

“Cô...”

Nhấc tay lên muốn đánh Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bắt được tay của cô ta trên không trung, lạnh lùng nhìn cô ta.

“Thế nào? Bị người khác vạch trần bộ mặt thật của mình thì xấu hổ, cho nên muốn đánh người?” Bạch Tuyết dùng một tay hất cánh tay Bạch Lan ra.

“Nói cho cô biết, tôi không còn là Bạch Tuyết hồi nhỏ nữa, cũng không để mặc cho cô chửi đánh, cô còn dám động một ngón tay đến tôi, thì tôi tuyệt đối sẽ không khách khí!” Bạch Tuyết nói xong liền muốn rời đi.

“Chờ một chút...” Tuyết Hoa cuống quýt gọi Bạch Tuyết đang định rời đi lại.

Lúc này coi như là cho Bạch Lan một lá gan thì cô ta cũng không dám lên tiếng.

“Dì gọi tôi?” Bạch Tuyết quay đầu lại thương tâm nhìn Tuyết Hoa.

Không nghĩ rằng mẹ của cô lại khiến cho cô thất vọng như vậy, nói đi là đi liền mười tám năm! Trở về thì lại thân thiết với kẻ thù của mình như thế,

chẳng lẽ Bạch Lan mới là con gái của bà ấy sao?

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết ý thức được một việc, trong đó nhất định có sự hiểu lầm!

“Con... tên là gì?” Tuyết Hoa ghen ngào hỏi.

“Tên tôi là Bạch Tuyết, Bạch Hàn là cha tôi, Bạch Lan là em gái cùng cha khác mẹ của tôi.” Bạch Tuyết vì muốn tránh phát sinh thêm hiểu lầm nên trực tiếp nói rõ quan hệ huyết thống của mình ra.

“Con... Con... Con mới là... Con mới là... Tuyết nhi của ta!” Tuyết Hoa khóc lên, một tay còn đánh thẳng vào trái tim mình, dường như là tự trách.

“Vâng, con là Bạch Tuyết. Cũng là con gái của dì.” Tuy trong lòng Bạch Tuyết khó chịu, nhưng dù sao cũng không phải bây giờ mới biết người này là mẹ của mình, cho nên gợn sóng trong lòng cũng không quá mãnh liệt.

“Con biết dì là...” Tuyết Hoa xấu hổ không nói được một chữ mẹ.

Trước mặt con gái, bà hồ thẹn, áy náy!

Biết đây là Bạch Tuyết, bà rất vui mừng, Bạch Tuyết là đứa trẻ ngoan, cũng có một người đàn ông yêu cô. Lúc trước những tình cảm mà Lãnh Dạ dành cho cô, bà đều nhìn thấy rất chân thực.

Trong lòng Lãnh Dạ thì Bạch Tuyết là bảo bối của anh, đưa thẽ vô thời hạn cho cô, lúc ăn cơm còn đút thức ăn cho cô ăn.

Bà yên tâm, nhìn thấy bên cạnh Tuyết nhi có một người đàn ông quan tâm cô như vậy, bà cực kỳ yên tâm, có lẽ nơi này không còn cần đến vị trí của bà nữa rồi!

Bà không chỉ làm tổn thương Tuyết nhi một lần, làm tổn thương đứa nhỏ này!

Bà còn mặt mũi nào đối diện với cô nữa!

Quay người rời đi, từ từ mở cửa xe.

“Mẹ... Mẹ định cứ thế rời khỏi con sao? Mười tám năm trước, con còn nhỏ, không thể có lựa chọn của mình! Mười tám năm sau, chẳng lẽ mẹ vẫn còn muốn tự quyết định rời khỏi cuộc sống của con nữa sao?” Bạch Tuyết khóc hỏi Tuyết Hoa.

Một tiếng mẹ đủ để khiến Tuyết Hoa hoàn toàn sụp đổ, vậy mà con lại gọi bà là mẹ, bà hẳn là một bà mẹ độc ác!

Bà rời bỏ con!

“Con, mẹ không còn mặt mũi để gặp con!”

“Mẹ không muốn biết con đã sống trong gia đình này như thế nào sao?” Bạch Tuyết cúi đầu, lau nước mắt, sau đó tiếp tục nói.

“Là mẹ, con biết trên thế giới này con vẫn còn mẹ, cho nên con đừng cảm đối mặt với tất cả tội nhục, cho dù lúc con bị đói bụng, lúc con bị mắng, con đều cần phải chịu đựng, bởi vì con biết rằng mẹ rất yêu con, nhất định mẹ đang ở nơi nào đó chờ con tới tìm!

Thực ra, con đã sai rồi, mẹ hoàn toàn không cần người con gái này, cuộc sống của mẹ hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của con!

Trước kia, con cho rằng mẹ đang phải chịu khổ ở một nơi nào đó trên thế giới, nhưng không phải!” Bạch Tuyết sụt sịt.

Tuyết Hoa không nói nên lời, chỉ biết khóc.

“Cho đến một ngày, con đã không thể ở lại trong căn nhà kia nữa, con khóc lóc chạy tới tìm Lãnh Dạ, cầu xin anh ấy chứa chấp con, cầu xin anh

ấy bảo vệ con, con cứ u mê dần dần như vậy yêu anh ấy. Về sau con có con của anh ấy, suy nghĩ muốn tìm mẹ lại càng thêm mãnh liệt.

Thế là, con đăng thông báo tìm người.

Nhưng vẫn không có kết quả!

Sau khi con của con ra đời, cuộc sống của con có nhiều niềm vui hơn, đó là tình cảm mà lúc trước con chưa từng được trải nghiệm qua, bọn nhỏ yêu con hơn hết thảy.

Con còn biết hóa ra được yêu lại hạnh phúc như thế, Lãnh Dạ yêu con còn hơn con yêu anh ấy. Bọn họ trở thành người thân nhất trong cuộc đời của con, con càng muốn tìm thấy mẹ hơn, để cùng con chia sẻ phần hạnh phúc này.

Cho đến một ngày mẹ xuất hiện, con mới biết hóa ra chỉ là con tưởng tượng, lúc gặp lại mẹ cũng không hề giống nhau...” Bạch Tuyết muốn nói lại thôi.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Mẹ và cha con đã có ước định, rằng mẹ không thể trở về đưa con đi! Cho nên mẹ vẫn luôn không dám tới...”

Nước mắt Bạch Hàn tuôn đầy mặt.

“Hoa? Thật sự là bà sao?” Bạch Hàn không thể tin được nhìn Tuyết Hoa.

“Xin hãy gọi tôi là Tuyết Hoa, chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ nào.” Bỗng nhiên Tuyết Hoa lạnh giọng, đối mặt với người đàn ông đã làm tổn thương bà, bà vẫn không có cách nào tha thứ cho ông!

“Xin lỗi, Tuyết Hoa, bà trở về là quá tốt rồi.” Bạch Hàn hồ thẹn gục đầu xuống.

“Tôi quay trở lại để xem cuộc sống của con gái như thế nào? Năm đó chính miệng ông đã đồng ý với tôi sẽ chăm sóc Tuyết nhi thật tốt, sẽ yêu thương Tuyết nhi! Ông làm như thế nào vậy? Ông khiến Tuyết nhi chịu bao nhiêu uất ức, năm đó, tôi thà rằng có chết cũng phải mang Tuyết nhi đi, là ông và mẹ ông uy hiếp tôi, nói Tuyết nhi là huyết mạch của nhà ông, không cho phép tôi mang đi, nếu như tôi mang đứa trẻ đi, các người sẽ uy hiếp người nhà tôi! Tôi bị buộc bắt buộc dĩ phải để Tuyết nhi lại!

Những năm này ông đối xử với Tuyết nhi như thế nào, nó còn nhỏ như vậy, hẳn là đang đi học, hiện tại cũng đã là mẹ của ba đứa con!

Chẳng lẽ ông định dùng cách mà ông uy hiếp tôi năm đó để uy hiếp Tuyết nhi đáng thương sao? Nếu không, sao con bé lại không thể ở lại căn nhà này được? Đối với loại người như ông, chắc tôi cũng không cần giữ chữ tín, tôi vẫn luôn duy trì lời hứa đối với ông, không quấy nhiễu cuộc sống của Tuyết nhi, không quấy nhiễu cuộc sống của các người!

Thế nhưng ông... Ông đã đối xử với Tuyết nhi của tôi như thế nào?

Chẳng qua, xem ra bây giờ ông cũng không khá hơn chút nào!”

Tuyết Hoa nhìn người đàn ông đã hủy hoại cả cuộc đời bà, nỗi hận trong lòng chậm chậm dâng lên.

“Đúng, tôi đã gặp báo ứng, tôi có lỗi với bà, tôi có lỗi với Tuyết nhi.” Bạch Hàn hung hăng tự đánh mình.

Nhưng vào lúc này.

“Bà ngoại...” Thiên Tâm đi tới, giữ chặt tay Tuyết Hoa, Tuyết Hoa ngồi xuống, ôm đứa nhỏ vào trong lòng.

“Cháu ngoan.”

“Bà ngoại, đừng giận ông ngoại! Ông ngoại rất yêu chúng cháu, mẹ thường nói: Biết sai để thay đổi chính là một đứa trẻ ngoan. Ông ngoại biết sai rồi, bà ngoại tha thứ cho ông nha. Lúc Thiên Tâm làm sai, mẹ cũng sẽ tức giận, nhưng, chỉ cần Thiên Tâm xin lỗi mẹ, là mẹ sẽ tha thứ cho Thiên Tâm ngay.” Thiên Tâm bập bẹ nói.

“Cháu ngoan, bà ngoại không tức giận.” Tuyết Hoa rất vui mừng, nhìn thấy Tuyết nhi giáo dục bọn nhỏ rất thành công.

“Bà ngoại, mẹ cũng đã tha thứ cho ông ngoại, chúng cháu vẫn luôn ở nơi này. Ông ngoại rất thương chúng cháu, thường xuyên mang chúng cháu ra ngoài chơi nha.” Niệm Niệm cũng đi tới, bập bẹ nói.

“Ha ha ha, được rồi, bà ngoại cũng tha thứ cho ông ngoại các cháu đã được chưa? Bà ngoại nghe các cháu.”

“Khụ khụ! Bà ngoại. Người đàn ông tuần tú này chính là cha của chúng cháu, người phụ nữ xinh đẹp này chính là mẹ của chúng cháu, nhưng bà ngoại tuyệt đối không được nhầm nha! Mẹ là người hiền lành nhất trên thế giới này, những người phụ nữ cạnh bà kia sao có thể xứng để giả danh mẹ cháu cơ chứ!

Thế giới to lớn, không thiếu của lạ!

Mẹ là một người phụ nữ xinh đẹp cao quý như vậy, đương nhiên có rất nhiều người hâm mộ, có người giả mạo mẹ cũng không hiếm chút nào! Chẳng qua làm như vậy hình như là phạm pháp đó!

Mẹ, mẹ có định kiện người nào đó lên tòa không?” Ưc Ưc sắc bén hỏi.

Mặt Bạch Lan trắng bệch, Bạch Hàn cũng lo lắng nhìn Bạch Tuyết, chủ yếu là lo lắng Bạch Tuyết thực sự kiện Bạch Lan!

“Ưc Ưc, mẹ cũng không ở nước Mỹ, không có thời gian để làm những chuyện này, mẹ có biện pháp của mình để giáo huấn loại người hèn hạ đó.” Bạch Tuyết cười ha hả nói.

“Nói cũng đúng, mẹ còn phải ân ái với cha, còn muốn sinh thêm con, thật sự là rất vất vả.” Thiên Tâm đau lòng nói.

Mặt Bạch Tuyết bỗng đỏ lên.

“Khụ khụ!! Thiên Tâm, không được nói linh tinh.” Bạch Tuyết thấp giọng dạy dỗ.

“Thiên Tâm nói linh tinh sao? Lần nào cha cũng cướp mẹ với chúng con. Buồn nhất chính là mẹ với cha là cùng một giuộc!” Thiên Tâm oan ức nói, trong đôi mắt thật to hiện lên một tia mừng thầm.

Vì làng sang chuyện khác, Thiên Tâm cũng mang hết chiến tích của lão cha ra nói.

“Khụ khụ! Bảo bối, không cho phép nói như vậy có biết không, người khác sẽ cười đó!” Lang Vương đi tới, lúng túng cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Thiên Tâm.

“Phụt - bà ngoại, bà nhìn xem, cha đang thẹn thùng, cha đang thẹn thùng đó!” Thiên Tâm vỗ tay cười hì hì nói.

“Đứa nhỏ này!” Lang Vương khổ sở.

“Hì hì... Ai bảo cha cứ cướp mẹ con? Chỉ là trừng phạt nhỏ thôi mà.” Thiên Tâm nghịch ngợm nói.

Lang Vương cảm giác có vô số quạ đen bay qua đầu, hoàn toàn thua đứa trẻ này!

“Thiên Tâm, đi thôi, dẫn bà ngoại vào trong nhà chơi nào.” Bạch Tuyết đi tới giải vây. Lang Vương lúng túng dường như sắp điên lên, trước mặt mẹ vợ lại bị con trêu chọc như vậy, trong lòng rất oan ức nha!

“Mẹ, mẹ cũng phải đồng ý với Thiên Tâm là về sau không chỉ ngủ cùng với cha, mẹ cũng phải ngủ với con nữa! Không phải mẹ từng nói với Thiên Tâm là, con trai ngủ với con trai, con gái ngủ với con gái sao.

Thiên Tâm không ngủ cùng Ưc Ưc và Niệm Niệm, mẹ cũng không thể ngủ cùng với cha được. Nếu không thì con không chơi với mẹ nữa!”

“A? Mẹ, mẹ nhanh ôm đứa nhỏ tinh nghịch này vào nhà đi, nếu không không biết nó sẽ lại nói gì nữa.” Bạch Tuyết kéo mẹ vào nhà.

Ngoại trừ Bạch Lan không đi vào, thì tất cả mọi người đều tiến vào, Bạch Lan làm gì còn mặt mũi để vào trong nữa, Tuyết Hoa không truy cứu cô ta lừa gạt bà đã là quá tốt rồi!

Mẹ kế của Bạch Tuyết đi ra từ trong phòng ngủ, những chuyện vừa xảy ra bên ngoài bà ta đều không biết.

Trên đầu cuốn lô, dưới chân là đôi dép trong nhà, giật mình nhìn Bạch Tuyết kéo Tuyết Hoa đi vào.

Trong lòng thầm nghĩ: Chuyện gì xảy ra vậy? Mẹ con bọn họ nhận nhau lúc nào?

Buổi sáng hôm nay Tuyết Hoa còn dẫn Bạch Lan đi nói là đi làm thủ tục, lúc này tại sao lại ở cùng con nhóc chết tiệt Bạch Tuyết kia?

Những câu hỏi liên tiếp không biết hỏi ai!

“Tuyết Di, đây là mẹ tôi, tôi tin rằng di nhất định có ấn tượng rất sâu sắc với bà.”

“Các người!” Tuyết Di giật mình nhìn hai mẹ con nhà họ.

Tuyết Hoa đi tới trước mặt mẹ kế của Bạch Tuyết, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bà ta.

“Tôi không nghĩ rằng mười tám năm không gặp, vậy mà cô lại trở nên tốt như thế này, đưa chính con gái của mình tới trước mặt tôi nói là con gái của tôi! Đáng tiếc, trên thế gian không có bức tường nào mà gió không lọt qua được! Tôi vẫn tìm được Tuyết nhi của tôi.” Tuyết Hoa mỉm cười nhìn mẹ kế của Bạch Tuyết nói.

Mẹ kế của Bạch Tuyết không chịu nổi nụ cười của bà, đổ kỵ!

“Chị nói bậy bạ gì vậy?”

“Nếu như cô còn không biết hối cải, tôi không ngại việc chúng ta gặp nhau ở tòa án đâu.”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Có Tật Giật Mình

Mẹ kế của Bạch Tuyết có tật giật mình, nghe Tuyết Hoa nói muốn ra tòa án thì liền bị dọa sợ, ngoan ngoãn im miệng, ỉu xiu chạy về phòng mình.

Cuối cùng Bạch Tuyết và mẹ cũng nhận được nhau, cô cũng không oán hận mẹ, biết năm đó mẹ là bất đắc dĩ phải rời bỏ cô, cũng biết những năm này mẹ vẫn chưa từng xuất hiện là do có giao ước với ba.

Ban đêm.

Mặt trăng rất khác so với mọi ngày, vừa mới xuất hiện liền lộ ra vẻ sáng ngời, hơn nữa còn phủ thêm một lớp màu bạc mỏng, làm cho mọi người cảm thấy rất phấn khởi! Mặt trăng vừa lớn vừa tròn, giống một cái bánh trung thu, khiến người ta thèm thuồng chỉ muốn ăn ngay lập tức! Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên mặt sông, trên mặt sông là sóng gợn lăn tăn, thêm vào đó là ánh hào quang. Ánh trăng màu xanh đậm chiếu sáng cả bầu trời đêm.

“Chủ nhân, chủ nhân...” Tiếng ngọt ngào gọi tới, khiến Bạch Tuyết bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mở đôi mắt mông lung buồn ngủ ra, đập vào mắt là một cô bé có dáng dấp cực kỳ xinh đẹp.

“A...” Bạch Tuyết giật mình a một tiếng, lập tức đánh một cái vào gương mặt của mình, xác định là cô đã tỉnh.

“Chủ nhân, chủ nhân...” Giọng nói ngọt ngào lại truyền đến một lần nữa.

“Mình nằm mơ sao?” Bạch Tuyết cười ha ha tự hỏi.

“Chủ nhân, tôi đã tu thành chính quả, tôi là tiểu tiên tử nè.” Trong giọng nói ngọt ngào tràn đầy vui sướng.

“Cô...cô, cô chính là trái táo đỏ kia?” Bạch Tuyết cuống quýt ngồi xuống, nhìn bé gái trước mặt từ trên xuống dưới, trên người là trang phục cổ đại, tóc rất dài, kiểu tóc cũng là kiểu tóc cổ đại, giống hệt như tiên nữ được vẽ từ trong tranh bước ra.

“Dạ, Dạ, mau tỉnh lại!” Đôi mắt của Bạch Tuyết nhìn chăm chăm vào tiểu tiên nữ, tay thì lay Lãnh Dạ nằm bên cạnh.

“Đừng lay nữa, anh cũng sớm bị em đánh thức rồi!” Lang Vương xoa mắt, cũng ngồi dậy.

“Tiểu tiên bái kiến Lang Vương.” Táo tiểu tiên tử cúi chào trước mặt Lang Vương.

“Đứng lên đi.” Lang Vương rất có khí thế nói một câu.

“Phụt - làm cái gì vậy? Nơi này là thế giới loài người đó!” Nhìn hai người bọn họ như vậy, Bạch Tuyết che miệng muốn cười.

“Táo bái kiến chủ nhân.” Tiểu tiên tử lại hành lễ với Bạch Tuyết. Bạch Tuyết cuống quýt kêu ngừng.

“Đừng, đừng như vậy, tôi, tôi không phải là người lợi hại gì, cô cũng đừng bái tôi như vậy, tôi không quen!” Bạch Tuyết cười ha ha nói.

“Ngài là chủ nhân của tôi, về sau tôi sẽ đi theo ngài.” Táo tiểu tiên tử nói đầy ngọt ngào.

“Cô gái nhỏ, nếu về sau cô sẽ đi theo tôi, vậy thì tôi muốn đặt cho cô một cái tên, nếu không tôi sẽ gọi cô là gì đây, cũng không thể gọi là Tiểu tiên tử

được, mọi người sẽ cười mất! Gọi cô là táo, đó là tên một loại quả, như vậy cũng không được! Cô gái nhỏ, cô họ gì?” Bạch Tuyết hiểu kỳ hỏi.

“Họ?” Tiểu tiên tử lắc đầu, không biết Bạch Tuyết đang hỏi cái gì!

“Xem ra tiểu tiên tử không có họ, như vậy đi, nếu cô không phiền thì cứ theo họ của tôi, họ Bạch. Sau đó, tôi sẽ đặt cho cô một cái tên... Quả Quả thì sao. Bạch Quả Quả có được không?” Bạch Tuyết hưng phấn hỏi.

“Được, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó. Về sau cứ gọi tôi là Quả Quả.” Tiểu tiên tử vui vẻ nói.

Lang Vương không hứng thú nằm xuống, không thềm để ý đến lời suy nghĩ của Bạch Tuyết, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Quả Quả, thời gian không còn nữa, hôm nay cô ngủ cùng tôi ở chỗ này đi.” Bạch Tuyết nghĩ tới nghĩ lui, hình như trong nhà không còn thừa giường ngủ nữa, thế là thuận miệng mời Quả Quả ngủ cùng.

Lang Vương vừa định ngủ bỗng nhiên mở đôi mắt lạnh lùng ra.

Người phụ nữ này muốn làm gì cơ?

Vốn anh còn muốn làm vài chuyện, bây giờ bỗng nhiên có thêm một người đến, anh làm việc thế nào đây?

Còn may Quả Quả là một cô nương thông minh.

“Chủ nhân, tôi qua ngủ cùng Thiên Tâm.” Sau đó rời đi.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết xoay người, dùng đôi mắt thật to trừng Lang Vương.

“Tại sao anh lại như vậy, sao lại lờm Quả Quả? Quả Quả muốn ngủ cùng em, dựa vào cái gì mà anh lại không vui cơ chứ?” Bạch Tuyết giáo

huấn.

“Bà cô của tôi ời, bây giờ là ai trườn ai đây? Nằm xuống ngủ đi - anh đói bụng rồi.” Một tay Lang Vương kéo Bạch Tuyết vào trong ngực.

“Anh...” Bạch Tuyết lú lười.

Hơn nửa đêm anh lại nói đói bụng, quý cũng biết anh muốn ăn cái gì!

Cái đầu nhỏ vừa mới ngẩng lên, chú thỏ nhỏ liền bị cắn.

“A, khốn kiếp, nhẹ thôi.”

“Nhẹ thì đâu có cảm giác.” Một tay Lang Vương vuốt ve, một tay bắt đầu hành động. Chỉ chốc lát Bạch Tuyết liền bị Lang Vương xoa nắn đến mức thở hồng hộc.

“Đồ khốn kiếp, anh đừng chỉ ăn ở một chỗ, phía dưới cũng cần anh quan tâm mà!” Bạch Tuyết bị Lang Vương gọi lên hỏa dục, then thùng nói ra.

“Phía dưới?” Lang Vương làm bộ muốn xuống dưới ăn.

Bạch Tuyết đưa tay nắm chặt lỗ tai Lang Vương.

“Người đàn ông này, nếu anh dám dùng miệng, em liền vặn đứt lỗ tai anh.” Bạch Tuyết uy hiếp.

“Vậy thì dùng cái gì?” Lang Vương vô tội hỏi.

“Anh - khốn kiếp, anh cố ý đúng không? Em cho anh một cơ hội nữa, nếu như anh không tiến vào, em liền, em liền không bao giờ cho anh vào nữa.” Bạch Tuyết phồng má thở phì phò quát nhẹ, khuôn mặt trẻ con xấu hổ đỏ bừng.

“Không chịu nổi nữa hả?” Lang Vương xấu xa hỏi.

“Ai không chịu nổi!”

“Ồ, chịu được sao.” Lang Vương ra vẻ không có chuyện gì nói, thực ra, phía dưới bị cô gái nhỏ kích thích căng lên rất đau, anh vẫn cố gắng chịu đựng, cố ý nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô gái nhỏ, rất đáng yêu.

“Anh, anh, anh không muốn đúng không, em muốn ngủ!” Trên mặt Bạch Tuyết không nhịn được nữa, giận dữ nói.

“Nơi đó không ngứa sao?” Lang Vương quan tâm hỏi.

“Ngứa cái đầu anh, em, em có ngứa cũng là do cái tên khốn như anh trêu chọc!”

“Nếu là do anh trêu chọc, vậy anh liền giúp em bớt ngứa.” Lang Vương nói xong, hung hăng nhấp một cái, toàn bộ đều đi vào.

“A! Khốn kiếp, anh, anh không nói trước mà đã vào rồi - đau chết em mất!”

“Đau? Phía dưới em rất ướt, em không biết sao?”

“Anh? Mặc kệ anh, làm mau lên, làm xong em muốn đi ngủ.” Bạch Tuyết uốn éo nói.

Lang Vương không chút khách khí kéo hai chân Bạch Tuyết ra, Bạch Tuyết nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của Lang Vương, dường như là đã đạt được quỷ kế.

Hiện tại cô cũng không phải Bạch Tuyết trước kia, bỗng nhiên nhắc mông lên, khiến cho dương vật của anh đi ra. Lang Vương vừa mới nếm được ngon ngọt, bỗng nhiên dương vật lại ra bên ngoài, trong lòng rất sốt ruột.

“Người phụ nữ này, không được lộn xộn!”

“Ai lộn xộn, em tốt rồi, bên trong không ngứa nữa. Ngủ đi.” Bạch Tuyết rất ngoan ngoãn nói.

“Cái gì? Chỉ mới nhấp hai lần mà bên trong em đã không ngứa nữa?” Lang Vương khó tin nhìn Bạch Tuyết, trong lòng sốt ruột, lúc này trướng rất đau, bỗng nhiên mới nếm được ngon ngọt liền không cho ăn nữa, sao anh có thể nguyện ý được? “Ngoan, người phụ nữ này, em không ngứa nữa. Thế nhưng anh ngứa lắm rồi. Nhanh giúp anh một chút, ngoan, cho anh.” Lang Vương thở hổn hển, trong lỗ mũi thở ra toàn là khí nóng.

“Nhưng em thật sự không ngứa nữa! Anh nhịn một chút, để lần sau đi.”

“Không được!” Lang Vương vội vàng quát, lập tức trong lỗ mũi chảy ra máu tươi. Nhìn mà giật mình, phối hợp với gân xanh trên trán, bỗng nhiên dọa sợ Bạch Tuyết, vậy mà anh lại chảy máu mũi.

“Anh, anh thật sự không chịu nổi nữa?” Bạch Tuyết hoảng sợ hỏi, cô chỉ muốn trừng phạt nho nhỏ với anh, không nghĩ rằng anh lại chịu giày vò như thế!

Thực ra, đàn ông để lộ chỗ đó ra bên ngoài thường rất dễ bị sát thương. Phụ nữ thì không như vậy, năng lực tự kiểm chế vẫn rất tốt.

“Nói nhảm! Em còn muốn thiêu chết anh!” Lang Vương lau máu mũi, oán giận nói.

Bạch Tuyết cuống quýt nằm lại vị trí vừa rồi, lo lắng nói: “Anh, anh, anh mau vào đi!” Vừa nói vừa phối hợp tách hai chân ra, quần lầy eo của Lang Vương.

Lang Vương nghe xong lời này, lại nhìn dáng vẻ của cô gái nhỏ, mắt lập tức liền đỏ lên. Nhìn cô gái nhỏ đáng yêu từ tận đáy lòng, anh hung mãnh hôn lên cô, đồng thời cũng hung mãnh chiếm lấy lãnh địa.

“Đau!” Lang Vương nghe thấy cô gái nhỏ nhỏ giọng kêu đau thì hơi thả chậm tiết tấu, chủ yếu là vì cũng đã đỡ thềm nên có thể nhin.

Vừa rồi đã đi vào, bỗng nhiên chỗ đó lại lộ ra bên ngoài, anh nào chịu được!

Sau khi sóng to gió lớn qua đi, Bạch Tuyết vùi vào trong ngực Lang Vương.

“Dạ, còn ba ngày nữa là sinh nhật của ba, em nghĩ sẽ tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho ông.” Nghĩ đến về sau sẽ theo Lang Vương đến Yêu giới, Bạch Tuyết rất quý trọng khoảng thời gian hiện tại.

“Yên tâm, về sau cho dù em về Yêu giới với anh, em vẫn có thể thường xuyên trở lại thăm ông ấy. Anh sẽ để em về nhà ngoại một thời gian.” Lang Vương biết suy nghĩ trong lòng Bạch Tuyết, mỗi lần cô gái nhỏ suy tính chuyện gì thì đều trong suốt giống như là nước suối, trong lòng cô nghĩ cái gì anh đều nhìn thấy rõ ràng.

“Vâng.” Bạch Tuyết ngoan ngoãn vâng một tiếng.

“Việc tổ chức sinh nhật chúng ta cùng làm với nhau, mở một buổi tiệc sinh nhật thật to. Khiến nó trở nên náo nhiệt.” Lang Vương dịu dàng ôm Bạch Tuyết nói.

“Vâng.”

“Nếu như cha anh nghĩ ra biện pháp khiến bọn nhỏ có thể trở về Yêu giới, em có nguyện ý theo anh trở về đó không?” Trong lòng Lang Vương vẫn lo lắng Bạch Tuyết chịu oan ức, đau lòng hỏi.

“Vâng.”

“Đến Yêu giới, mọi việc đều có anh, bọn nhỏ lớn lên ở nơi đó sẽ rất tốt, bọn chúng có thể tu luyện, nói không chừng đến khi các con trưởng thành còn lợi hại hơn anh đó.” Lang Vương nói, nghĩ đến anh và các con của Tuyết nhi, trong lòng tràn ngập hạnh phúc, giống như là cảm giác lần đầu tiên làm cha, không thể không yêu đối với bọn nhỏ.

“Vâng.”

“Tuyết nhi, ở Yêu giới còn có những người phụ nữ của anh, chẳng qua, sau khi anh gặp được em thì đã không còn chạm vào bọn họ nữa! Em có thể đừng chú ý đến quá khứ của anh có được không?” Lang Vương lo lắng hỏi.

“Vâng.”

Bạch Tuyết lại vâng một tiếng.

“Tuyết nhi, em vẫn để ý đến việc trước kia anh có người khác sao?” Lang Vương lại lo lắng hỏi lại.

“Vâng.”

Lại là một tiếng vâng, Lang Vương cảm thấy không đúng, ngoại trừ vâng, cô gái nhỏ cũng không nói gì khác!

Cúi đầu nhìn xem, cô gái nhỏ đã sớm ngủ, thì ra những từ vâng kia đều là phản xạ có điều kiện, thì ra cái gì cô cũng không nghe, anh nói nhiều như vậy cũng vô ích!

Ba ngày sau, trong bữa tiệc sinh nhật của Bạch Hàn.

Tất cả mọi người đều ăn mặc đẹp đẽ xuất hiện ở đó, rất nhiều bạn tốt của Lang Vương cũng đến mừng thọ Bạch Hàn. Một số người đương nhiên không biết quan hệ của Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, có nhiều người đều cho

rằng Lãnh Dạ là đối tác trước kia của Bạch Hàn, hoặc là bạn tốt, cho nên mới đến dự bữa tiệc sinh nhật của Bạch Hàn.

Thực ra, bọn họ cũng không biết người lo liệu tổ chức bữa tiệc này là Lãnh Dạ, nếu như biết thì nhất định sẽ chạy tới nịnh bợ Bạch Hàn.

Ba đứa trẻ cũng được ăn mặc rất đẹp, trang phục của Thiên Tâm là công chúa nhỏ, trang phục của Quả Quả cũng là công chúa nhỏ.

Ở đây, ba đứa trẻ đều trực tiếp gọi tên của Bạch Tuyết, Tuyết Hoa cũng bị bọn nhỏ kéo tới, đương nhiên cả cha của Khang Cốc cũng được mời tới dự.

Hai người Khang Cốc và Khang Giai đương nhiên sẽ không vắng mặt.

Bạch Tuyết cũng có vài người bạn học tới, trong đó cũng bao gồm cả Lâm Giang.

Gần đây Lâm Giang vẫn rất an phận, anh ta biết sau khi Đại Vương của Yêu giới quy phục Ma vương, anh ta liền không còn quan hệ với Đại Vương nữa, anh ta cũng không muốn trở về Yêu giới, cảm giác ở chỗ này rất tốt, nhất là nơi này có Bạch Tuyết, gặp được Bạch Tuyết, thế giới của anh ta liền không còn bản thân nữa, tất cả đều vây quanh Bạch Tuyết.

Lâm Giang nhận được thư mời của Bạch Tuyết thì rất vui vẻ, chắc chắn là ăn mặc đẹp để xuất hiện.

“Không nghĩ rằng cậu vẫn chưa trở về Yêu giới, cậu thích cuộc sống ở đây vậy sao?” Lang Vương nhìn thấy Lâm Giang thì trầm thấp hỏi.

“Lang Vương có thể ở chỗ này, đương nhiên tôi cũng có thể ở lại nơi này.” Lâm Giang như không có chuyện gì xảy ra nói.

“Rất tốt, chơi vui vẻ.” Lang Vương cụng chén với anh ta một cái.

Lâm Giang sững sờ, Lang Vương đổi tính lúc nào vậy? Trở thành một người tốt như thế, chẳng lẽ lấy nhu thắng cương là thật sao? Lang Vương đã bị Bạch Tuyết mềm hóa ư?

Niệm Niệm cùng Thiên Tâm nhấm nháp đồ ăn ở bốn phía, Ưc Ưc ngồi một mình trên ghế. dienndannleequyydonn

Tiểu Long Nữ cũng tới, cô ta còn dẫn theo một đứa bé tới đây, đứa bé này là con của anh trai của cô ta, gọi là Ngọc Ngọc.

Tiểu Long Nữ nói nhỏ vài câu bên tai của Ngọc Ngọc, sau đó chỉ về phía Ưc Ưc.

Ngọc Ngọc gật gật đầu, thì ra đây chính là đứa nhỏ đã ức hiếp cô, nói cô là thối.

Nói trên người của cô có mùi khai!

Ngọc Ngọc chuyển sang trạng thái chuẩn bị chiến đấu đi tới.

“Này! Thằng nhóc con.” Ngọc Ngọc không chút khách khí nói.

Ưc Ưc không vui quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn đứa trẻ trước mắt ăn mặc theo phong cách Tây, trên đầu lại đội một cái mũ ô sa(*), bọn họ quen nhau sao? Dám gọi cậu là thằng nhóc con? Nhìn con bé này cũng không lớn hơn cậu mà!

(*) Mũ ô sa: Mũ cánh chuồn, còn gọi là mũ ô sa (chữ Hán: 烏紗帽, âm Hán Việt: ô sa mạo), là tên thông dụng gọi loại mũ của quan lại thời phong kiến Việt Nam và Á Đông dùng làm một phần trong trang phục khi chấp sự hoặc dự việc có tính cách nghi lễ.

“Nhóc lớn, chị là ai?”

Giọng nói của cậu không ấm áp, bởi vì thái độ của chị gái trước mặt rất không tốt. Cậu không phải một người vô lễ, nhưng do thái độ của đối phương không thân thiện trước, vậy nên cũng đừng hy vọng cậu sẽ vui vẻ chào hỏi!

“Không cho phép gọi tôi là nhóc lớn, tôi tên là gì nhóc không cần thiết phải biết!” Ngọc Ngọc làm ra vẻ khinh thường phất tay áo.

“Tôi là thằng nhóc con, vậy thì chị đương nhiên là con nhóc lớn. Còn việc chị tên gì, bây giờ cho dù chị có chạy tới nói cho tôi biết, thì tôi cũng không có hứng thú! Bởi vì tôi chán ghét việc làm quen với một con nhóc lớn như chị.” Ưc Ưc khinh thường nói.

“Tôi mặc kệ nhóc là con hoang từ đâu tới, sao nhóc có thể so sánh cùng tôi cơ chứ, ba tôi là lão đại ở nơi của chúng tôi, người nào nhìn thấy ba tôi cũng đều nịnh bợ ông ấy.” Ngọc Ngọc đắc ý nói.

“Tôi mặc kệ cha của chị lợi hại như thế nào, dù sao tôi cũng sẽ không nịnh bợ ông ta, nhìn loại người như chị liền biết cha của chị thất bại đến đường nào rồi! Giáo dục con cái thành cái hạng này.” Ưc Ưc tức giận nói.

“Hừ! Tin hay không thì tùy nhóc, cái đồ con hoang. Đừng tưởng rằng tôi không biết, nhóc là đứa trẻ được người phụ nữ tên Bạch Tuyết kia nhặt được, mỗi ngày các người và Bạch Tuyết đều dính lấy chú Lân. Bạch Tuyết là người phụ nữ đáng ghét, còn nhóc là đứa trẻ đáng ghét!” Ngọc Ngọc uy hiếp Ưc Ưc, cô bé thấy Ưc Ưc nhỏ bé, đoán chừng sẽ bị dọa đến phát sợ.

“Muốn đánh tôi? Chị vẫn nên quay trở về bụng của mẹ chị trước đi, nếu không tôi sẽ đánh chị như từ đó, nhìn thấy con vịt nướng trên bàn kia không? Đó chính là kết quả của chị đó. Còn nữa, về sau không cho phép gọi tôi là đồ con hoang, nếu như hôm nay không phải là sinh nhật của ông ngoại tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho chị!” Ưc Ưc lạnh lùng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Nuôi Dưỡng Sói Mẹ 】 Hỏa Chiến Liên Miên (Chiến Tranh Đầy Khói Lửa)

Ức Ức không biết tại sao lại không thích chị gái nhỏ này, không có lễ phép, nói chuyện lại hung dữ. Nhưng mà, cậu biết hôm nay là sinh nhật ông ngoại, không thể gây sự, nhất định phải nhẫn nại.

Cháu gái Ngọc Ngọc của Tiểu Long Nữ, vốn nghĩ sẽ thay cô cô trút ra cơn giận, nhưng bị cậu nhóc này chiếm lợi thế. Trong lòng không phục.

"Đi, chúng ta đi chơi." Ngọc Ngọc nhìn vóc người Ức Ức nhỏ như vậy, vốn tính toán là đi ra ngoài tìm chỗ không có ai rồi thuận tiện ức hiếp cậu, để cho cậu không ngông cuồng như vậy.

"Ai muốn cùng chị đi chơi, chán ghét chị!" Ức Ức nói không chút khách khí.

"Chắc nhóc không dám cùng tôi đi ra ngoài, còn là con trai! Còn không dám đi!"

Biết rõ đây là phép khích tướng, Ức Ức còn cố làmddieenddaaleeqyyddoon như mắc bẫy."Đi thì đi, ai sợ ai!" Tàn khốc từ trên chỗ ngồi xuống, sau đó cùng Ngọc Ngọc đi ra ngoài.

Xa xa Tiểu Long Nữ hiển nhiên nhìn thấy tất cả chuyện xảy ra bên này, thấy cháu gái lừa gạt đứa nhỏ ghê tởm kia đi ra ngoài, trong lòng liền thấy thoải mái.

Nhóc con thúi, hại cô mất thể diện ở trước mặt Lãnh Dạ, nói cô có mùi lạ trên người, đến cả miệng của cô cũng chẳng có mùi hôi nữa là...

Theo đuôi Ưc Ưc và Ngọc Ngọc đi ra ngoài.

Ngọc Ngọc đưa Ưc Ưc tới tiểu hoa viên không có ai một, hai đứa trẻ trong mắt người ngoài giống như là bạn bè đùa giỡn cùng nhau, thật ra thì, là kẻ thù của nhau.

Ngọc Ngọc nhìn chung quanh một chút không có ai, trong mắt lóe ra vẻ hả hê, đứa bé nhỏ như vậy chỉ cần dọa cho giật mình sẽ khóc nhè, cô rất có kinh nghiệm, những đứa bé kia trong trường học của cô đều là như vậy, chỉ cần hung hăng dọa giật mình sẽ bị hù mà gào khóc.

"Nhóc con thúi, về sau cách xa chú Lãnh Dạ một chút, nếu không tôi sẽ đánh nhóc." Ngọc Ngọc uy hiếp nói.

Ưc Ưc không để ý tới việc cô cậy mạnh không phân biệt phải trái, chủ yếu vì cô là một chị gái nhỏ, cậu không muốn chấp nhận với cô!

"Nói chuyện, có phải sợ hay không?" Ngọc Ngọc hả hê nói.

"Sợ? Không có. Tôi không chấp nhận với con gái. Mẹ tôi không cho phép con trai ức hiếp con gái, cho nên con trai tốt không đấu với con gái." Ưc Ưc khinh thường nói.

"Mày —— Bốp ——" Ngọc Ngọc nâng tay nhỏ bé lên vung tới, kết quả vừa bị Ưc Ưc đỡ, Ngọc Ngọc từ trên chỗ ngồi té xuống.

Ưc Ưc vẫn ngồi nhàn nhã như cũ, nhìn trời, nhìn cây cỏ một chút, nhìn hoa một chút, lại nhìn cây ở xa một chút, nhưngdie,n; da.nlze.qu;ydo/nn lại không nhìn năm chị gái nhỏ ghê tởm trên mặt đất!

Hiển nhiên là Ngọc Ngọc không phục, đáng người của cô so với thằng nhóc thúi này cao hơn nhiều như vậy, làm sao nó có thể đánh trả được?

Vì vậy, cô đứng lên phúi đất trên người, đánh một chưởng hướng xuống về phía Ưc Ưc.

"Bốp ——" Ngọc Ngọc lại bị quăng xuống đất.

Ưc Ưc vẫn như cũ nhìn trời, nhìn cây cỏ một chút, nhìn hoa một chút, lại nhìn cây ở xa một chút, nhưng lại không nhìn nằm chị gái nhỏ ghê tởm trên mặt đất!

Ngọc Ngọc đưa tay nhìn một chút, tại sao?

Cô rõ ràng là phất tay lên trước, đánh thằng nhóc thúi đó, tại sao cảm giác giống như mình bị đá ra ngoài, lại té lăn trên đất?

"Ngọc Ngọc? Ngọc Ngọc? Bảo bối, làm sao vậy? Ai ăn hiếp con?"

Tiểu Long Nữ đau lòng chạy tới, đỡ Ngọc Ngọc dưới đất ngồi dậy, phúi đất trên người. Cầm tức nhìn Ưc Ưc.

"Lại là mày, thằng nhóc đáng ghét, vì sao mày luôn thích ăn hiếp người khác? Lần trước ở trong phòng ăn mày nói hươu nói vượn còn chưa tính, lần này, ngay cả cháu gái nhỏ mày cũng khi ăn hiếp, thật là có mẹ sinh ra nhưng không được mẹ nuôi dạy, đúng là không được nuôi dạy rồi!"

Tiểu Long Nữ nói chuyện rất chanh chua, chủ yếu là cơn tức nén lại của hôm đó, cuối cùng cũng tìm được cơ hội trút ra, tất nhiên sẽ không khách sáo.

"Khụ khụ! Khó trách chị ta lại đáng ghét như vậy, thì ra là..." Ưc Ưc bưng tỉnh ngộ nhìn bộ dáng trước ngực xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ.

"Thằng nhóc thúi, thì ra là cái gì?" Tiểu Long Nữ cực kỳ tức giận gầm nhẹ.

"Thì ra các người là người một nhà, khó trách đều đáng ghét như nhau. Nhất là bà, bà dì mùi khai, trên người bà luôn luôn có mùi khai, hơn nữa hiện tại thì miệng cũng thúi luôn rồi! Thật không chịu nổi!" Ưc Ưc vẩy vẩy bàn tay, hình như là muốn đem đi, da.nlze.qu;ydo/nn mùi thúi nhanh chóng bay đi, vẻ mặt giống như là bị ngạt thở không chịu nổi!

"Thằng nhóc thúi, rất lâu không gặp, mà vẫn đáng ghét như vậy. Hôm nay tao phải thay mẹ dạy dỗ mày thật tốt." Tiểu Long Nữ nói xong liền vung tay lên muốn đánh Ưc Ưc.

Đương nhiên Ưc Ưc sẽ không ngồi im chờ đánh chết. Vừa định đánh trả, chợt một bóng người ngang qua cách đó không xa, một người đàn ông cao lớn đi qua từ vườn hoa bên cạnh.

Ưc Ưc cảm thấy rõ ràng người kia không có ý tốt, hình như, hình như rất giống với.....

Ưc Ưc đang trầm tư một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị một cái tát rất mạnh.

Một chương kia của Tiểu Long Nữ đánh tới thật thoải mái, cơn tức giấu ở trong bụng rốt cuộc có thể đi ra.

Một chương này không làm cho Ưc Ưc hết trầm tư, bởi vì anh ta tới, em trai của Ma Vương - Ma Quỷ tới.

Bốp ——

Tiểu Long Nữ bị một chương đánh té xuống đất.

Ngọc ngọc chạy tới, túm cánh tay cô cô.

"Cô cô, có bị sao không? Đã đánh nó rồi, chúng ta vẫn nên đi vào thôi." Ngọc Ngọc dù sao cũng còn là trẻ nhỏ, thấy Ưc Ưc bị đánh, nhưng lại không nhúc nhích, hơn nữa cũng không khóc không ầm ĩ, càng không có kêu đau. Trong lòng không khỏi có chút bội phục Ưc Ưc kiên cường và dũng cảm, cho nên cô mới có thể nói là đi vào thôi.

Bên kia.

Ưc Ưc không biết, Bạch Tuyết đã tìm khắp nơi nhưng không có thấy cậu, sau đó nghe phục vụ nói nhìn thấy hai đứa bé đi đến vườn hoa, vì vậy Bạch Tuyết liền tìm tới, chỉ là ở chỗ rất xa liền nhìn thấy một người phụ nữ đang đánh Ưc Ưc, cô tức giận ném đi khay đựng thức ăn đã chọn cho Ưc Ưc, hướng về phía Ưc Ưc chạy như bay tới. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Người phụ nữ ghê tởm, dám đánh con trai của cô.

"Các người đứng lại, tại sao đánh con trai tôi?" Bạch Tuyết rống giận, ngăn cản Tiểu Long Nữ và Ngọc Ngọc chuẩn bị rời đi.

"Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đánh người?" Tiểu Long Nữ tất nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao nàng là bậc bề trên, đánh trẻ nhỏ sẽ không tốt đẹp lắm.

"Con mắt nào của tôi cũng thấy cô đánh con trai tôi? Tại sao lại ăn hiếp đứa bé?" Bạch Tuyết tiến một bước tới gần Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ cũng không sợ Bạch Tuyết, cô thuộc giang hồ, có người nào không gặp qua.

"Tôi đánh thì thế nào?" Tiểu Long Nữ bá đạo nói.

"Tôi không cho cô ăn hiếp con trai tôi....." Bạch Tuyết đi lên đánh một quyền về phía bụng của Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ sao có thể ngoan ngoãn bị đánh, một phát túm được tóc Bạch Tuyết.

"Chờ một chút ——" Bạch Tuyết hét lớn một tiếng.

"Hôm nay là sinh nhật của ba tôi, tôi không muốn làm cho ông lo lắng. Cô mới vừa rồi đánh con tôi, tôi muốn đòi lại, nhưng mà, điều kiện tiên quyết là, từ cổ trở lên không được đánh, để khỏi bị ba tôi nhìn ra cái gì." Đây là lần đầu tiên Bạch Tuyết đánh nhau sao? Còn nói điều kiện, chỉ là Tiểu Long Nữ rất thích tiếp nhận, cô lo lắng ba cô nhìn ra cô đánh nhau. Còn Tiểu Long Nữ lo lắng cho mặt mũi của mình không qua được!

"Được, đồng ý."

Tiểu Long Nữ mới vừa nói xong, Bạch Tuyết liền đập một cước tới đây.

Tiểu Long Nữ một phát bắt được chân Bạch Tuyết đá tới, mắt thấy Bạch Tuyết đang đứng một chân trên mặt đất, lập tức sẽ mất đi thăng bằng.

Ức Ức nóng nảy tiến lên phía trước.

"Không cho phép tới đây, đây là một mình mẹ đánh nhau." Bạch Tuyết gầm nhẹ, sau đó ôm cổ của Tiểu Long Nữ, vòng phía sau cô, một chân của cô mặc dù bị Tiểu Long Nữ nắm, nhưng mà, chỉ cần cô ngã xuống đất, Tiểu Long Nữ cũng sẽ theo ngã xuống đất.

Bạch Tuyết một tay ôm thật chặt cổ của nàng, một cái tay khác đem cái tay kia của Tiểu Long Nữ vặn về phía sau.

"A ——" hai người mất đi trọng tâm, cùng nhau hướng trên cỏ ngã xuống.

Bạch Tuyết bị Tiểu Long Nữ đè xuống phía dưới, từ cổ trở lên không thể đánh, cho nên cổ trở xuống trở thành mục tiêu tập kích của Tiểu Long Nữ.

Liên tiếp bị đánh đến mấy lần, Bạch Tuyết cũng tức giận, trong cơn giận dữ. Hai tay dùng hết sức lực đẩy một tay vừa tới của Tiểu Long Nữ, sau đó liền lăn một vòng cười lên người Tiểu Long Nữ, hướng về phía cánh tay của cô liền chùy.

"Tôi cho cô ăn hiếp con tôi, cho cô ăn hiếp con tôi..... Á..Á...."

Tiểu Long Nữ một phát bắt được tay quơ múa lung tung của Bạch Tuyết, dùng sức một chút, cánh tay rắc một tiếng trật khớp.

Cánh tay của Bạch Tuyết trật khớp, cô đau đến hộc mồ hôi lớn chừng hạt đậu rơi xuống.

Ức Ức bước nhanh đi tới, hoàn toàn không bận tâm mẹ ngăn trở, cậu đỡ mẹ lên, một cước đá Tiểu Long Nữ ra xa 3 - 4 mét.

Vốn là nằm dưới đất nên Tiểu Long Nữ không biết rõ chân tướng, tại sao cô lại chạy đến bên này? Động tác của Ức Ức quá nhanh, Tiểu Long Nữ ở trên đất hoàn toàn không có lưu ý chuyện vừa rồi xảy ra như thế nào?

Ức Ức nâng tay nhỏ Dieenndkdan/leeequhydonnn bé lên, che tay không tính là lớn của Bạch Tuyết, rắc một tiếng, đưa lên. Cánh tay bị trật khớp của mẹ nhất định rất đau, cho nên cậu cắn răng chỉnh khớp tay trở lại. Thật sự là rất đau, nhưng mà, Bạch Tuyết không kêu rên tiếng nào, cắn răng nhịn đau, cô muốn dũng cảm một chút trước mặt con trai.

"Mẹ vô dụng! Nhìn con bị đánh cũng không giúp được con!" Bạch Tuyết tự trách.

"Mẹ rất dũng cảm nha, Ức Ức tin tưởng đây là lần đầu tiên mẹ đánh nhau với người khác phải hay không?" Ức Ức cười ha hả hỏi, mới vừa rồi thấy dáng vẻ giương nanh múa vuốt của mẹ cũng biết là lần đầu tiên đánh nhau.

"Ha ha ha, mẹ từ nhỏ đến lớn thật đúng là không có đánh nhau, cái này thật đúng là lần đầu tiên." Bạch Tuyết có chút hưng phấn cười rộ lên.

Tiểu Long Nữ cũng đứng dậy, phúi phúi đất trên người, chỉnh sửa quần áo và tóc một chút.

"Ngọc Ngọc, chúng ta đi, người phụ nữ này quá đáng ghét, quả thực là không thể nói lý!" Tiểu Long Nữ vẫn không hiểu làm thế nào bản thân có thể chạy đến đây?

"Ức Ức, chúng ta cũng đi, người phụ nữ kia thật đáng ghét, còn xấu xa cãi lại! Bên trong nhiều như vậy ăn ngon, đi, chúng ta ăn cái gì đi con trai." Bạch Tuyết mới không cần bại trước người phụ nữ xiêu vẹo chỉ cần đụng là đổ kia! Là con của người chức vụ cao thì có gì đặc biệt hơn người! Cô cũng có, chỉ là không thích lấy ra mà thôi.

Mới vừa rồi Ức Ức thấy em trai của Ma Vương Ma Quý, lúc này đã đứng ở trước mặt của Lang Vương.

Hai người lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt.

"Anh vẫn còn tìm tới." Lang Vương bèn nhón hỏi nhỏ.

"Bởi vì tôi biết chỉ cần nơi nào có Lang Vương anh thì nhất định có đứa bé, cho nên tôi tới đây." Ma Quý lạnh lẽo nói.

Lang Vương còn chưa tiến vào cũng đã cảm thấy anh ta tới, cho nên anh đã nói trước kêu A Hồ đưa Thiên Tâm và Niệm Niệm rời đi, chỉ là, không tìm được Bạch Tuyết và Ức Ức.

Đang lúc Lang Vương hoang mang, Bạch Tuyết nắm tay Ức Ức, Tiểu Long Nữ nắm tay Ngọc Ngọc bốn người cùng đi vào.

Ức Ức thấy ma quỷ đã đứng ở bên cạnh ba cậu, Ma Quỷ đang quan sát trên người bốn người bọn họ.

Bạch Tuyết không có chú ý những thứ này, tay nhỏ bé của Ưc Ức túm thật chặt tay mẹ.

Giả vờ như khóa giày mở ra, Bạch Tuyết khom lưng giúp con sửa sang lại.

Ức Ức ở bên tai Bạch Tuyết nói nhỏ: "Mẹ, nơi này thật là nhiều người đều là người có tiếng tăm, chúng ta và cha vẫn nên giữ vững một chút khoảng cách một chút." Ưc Ức nhỏ giọng nhắc nhở mẹ, cậu không nói ra sự thật, lo lắng mẹ sẽ lộ ra sự bất an trên mặt, Ma Quỷ rất là lợi hại, không có dễ lừa như vậy.

Nếu như trên mặt mẹ biểu hiện sự kinh hoàng, Ma Quỷ nhất định sẽ nghĩ rằng mẹ chính là Mẫu Đơn Tiên Tử.

Trong lòng Ưc Ức tính kế.

"Dì mùi khai, người ở đây đều chăm sóc dì sao?" Ưc Ức nói thật nhỏ, âm thanh chỉ có bốn người bọn họ nghe được, nghe được thẳng nhóc thúi nói như vậy, Tiểu Long Nữ mới chú ý tới, nhất là Lãnh Dạ cũng nhìn về bên này. dieendaanleequuydonn

Trong lòng chợt lo lắng, mới vừa rồi đánh nhau không biết hình tượng của mình có giảm xuống nhiều không?

Ma Quỷ đầu tiên là quan sát Bạch Tuyết và Ưc Ức, phát hiện hai người này không có điều khác thường, vẻ mặt bình thản, cũng không nhìn Lang Vương, mà mắt chỉ nhìn chăm chăm đánh giá thức ăn ngon, đoán chừng không phải hai mẹ con này.

Nhìn về hai người còn lại ở phía bên cạnh, người phụ nữ có vẻ mặt khấn trương, ánh mắt nhìn Lang Vương không chớp cũng không nhìn về hướng khác, thật là khả nghi.

Lang Vương nhìn chăm chăm mẹ con Bạch Tuyết, nhất định là Ưc Ưc đã chu toàn, nếu không Bạch Tuyết làm sao không biết được hắc cũng có mặt.

Nhìn hai mẹ con từng ngậm từng ngậm ăn thức ăn, dáng vẻ đang hưởng phúc, thiên hạ thái bình.

Nhìn lại Tiểu Long Nữ một chút, vẻ mặt lo lắng, cái này không giống như phong cách của cô. Rốt cuộc con trai đã nói với cô cái gì?

"Mẹ, ăn thật ngon nha." Ưc Ưc mượn thức ăn che lại đôi mắt len lén liếc về hướng ma quỷ. Thấy Ma Quỷ không có chú ý trên người phía sau cậu, rồi lại liếc về phía ba.

Chỉ thấy Lang Vương giơ một ngón tay cái ra sau lưng, ý là con trai thật giỏi.

Nhưng mà, Ưc Ưc nhìn về phía ba cũng không phải là đòi khen thưởng. Cậu là muốn nhìn thử một chút ba có ý định đối phó Ma Quỷ như thế nào, Ma Quỷ không thể nào dễ dàng buông tha như vậy, bằng không hắc còn tìm lập đi lập lại nhiều lần có thể sẽ gây phiền toái.

Lang Vương tất nhiên đã biết suy nghĩ con trai, chỉ là, anh không muốn con trai tham gia hành động nguy hiểm như vậy, nếu lần này ma quỷ dám đến, Lang Vương liền dám giết hắc.

Lang Vương không nổi giận, thật sự coi anh là người sao!

Lâm Giang đi tới, đứng ở sau lưng Lang Vương, anh ta tất nhiên biết có khách không mời mà đến ở nơi này. Nếu như chọn một trong giữa hai

người Lang Vương và Ma Quỷ, hẳn sẽ không chút do dự lựa chọn giúp Lang Vương diệt Ma Quỷ.

"Lang Vương, tôi khuyên anh không nên cùng tôi đối nghịch, nếu không sẽ thâm hiểm giống người nơi này." Ma Quỷ lạnh lẽo nói nhỏ với Lang Vương.

Lang Vương bưng ly rượu cùng Ma Quỷ cùng một cái.

"Tôi sẽ không để cho anh làm hại người nơi này, nếu như anh không sợ bị trời phạt thì cứ tạo nghiệp chướng đi, chẳng qua tôi nhắc nhở anh, mọi việc trên thế gian ông trời đều nhìn thấy đấy." Lang Vương nói như việc không liên quan đến mình.

"Anh nói láo, anh trai tôi bị nhốt đã một ngàn năm rồi, tại sao không có ai thăm hỏi? Trên đời có rất nhiều người xấu, tại sao không trừng phạt họ?" Ma Quỷ giận dữ.

"Không có một người xấu nào có kết quả tốt, không tin thì anh cũng thử một lần đi? Đoán chừng anh làm việc ác cũng không ít nhỉ? Nếu như mà tôi không có đoán sai, cuộc sống của anh cũng sẽ chấm dứt!" Lang Vương nói rất chân thành.

"Anh không cần hù dọa tôi, chỉ cần anh trai ta phá giải phong ấn ra ngoài, mấy người bọn anh đều phải chết."

"Nếu như Ma Vương ra ngoài, người đầu tiên giết chết chính là anh, anh ta sẽ chỉ trích anh vô dụng, gần một ngàn năm mới cứu anh ta ra! Năm đó tại sao anh ta bị phong ấn lại, chẳng lẽ anh quên? Cha mẹ của anh, anh chị em của anh đều bị ai giết chết? Chẳng lẽ anh đều quên sao? Cũng chính là vì anh không dieendaanleequaydonn ở hiện trường, nếu không anh cũng bị anh ta đã giết. Làm sao có thể sống đến bây giờ!" Lang Vương bình tĩnh nói xong.

"Anh anh anh nói bậy....." Ma Quỷ không thể tiếp tục bình tĩnh, gương mặt trở nên âm u đen tối, rất đáng sợ.

"Nếu như anh không tin, hãy đi cùng tôi, sự việc năm đó tôi có thể cho anh thấy. Cũng chính là anh nên mới có thể cho anh xem, đổi lại là người thứ hai tôi cũng không cho nhìn." Lang Vương nói rất nghiêm túc.

"Đi vào đi." Ma Quỷ đi theo Lang Vương rời đi, đây là bước đầu tiên của Lang Vương, trước tiên lừa gạt ma quỷ đi ra ngoài, sau đó sẽ nghĩ biện pháp thu phục anh ta, nếu như có thể dùng cách này thì rất tốt, nơi này là thế giới loài người, anh phải bảo vệ.

Bọn họ đi tới bên cạnh hồ, Lang Vương vận khí.

"Tôi dùng pháp lực để cho anh xem lại sự việc Ma Vương hành hung như thế nào vào năm đó, nếu như anh còn có lương tâm ở giữa đường tình ngộ, để tránh trăm họ lầm than, thì hối hận đã chậm rồi."

"Ít nói nhảm, nhanh lên một chút." Ma Quỷ không kịp chờ đợi nói.

Đang ở thời điểm Lang Vương làm phép, Lâm Giang, còn có tinh táo, còn có Ưc Ưc đã bày xuống Hàng Ma trận xung quanh, nếu như cách này không thành, sẽ dùng Hàng Ma trận hàng phục anh ta.

Trên mặt nước xuất hiện hình ảnh, hai người lớn tuổi bị một tay Ma Vương siết chặt cổ họng, bóp đến chết. Dĩ nhiên người hành hung chính là Ma Vương.

Trong hình ảnh đó còn truyền đến âm thanh thật nhỏ, "Hai người già các người, trong lòng căn bản không có Ma Vương tôi, chỉ có em trai Ma Quỷ không nên thân. Hôm nay tôi tiễn các người lên Tây Thiên ——" Ma Vương nói xong, trên tay liền dùng lực, rắc rắc, hai người đều chết hết.

Ma Quỷ mặt biến sắc, thì ra cha mẹ của mình là do anh trai giết chết! Bềnh tỉnh hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra là ở trong lòng anh trai, anh chỉ là đứa em trai không nên thân!

"Ma Quỷ, người bây giờ hiểu chưa? Tại sao chúng ta và Ma Vương lúc nào cũng đối nghịch? Cũng bởi vì anh ta làm quá nhiều việc ác, thiên lý bất dung (đạo trời không tha), chẳng lẽ anh phải cùng anh trai mình giống nhau sao? Không được chết tử tế. Chẳng lẽ anh cũng không suy nghĩ cho cha mẹ đã chết một chút sao?

Bọn họ dưới tuổi vàng mà biết chẳng phải phải sẽ đau lòng như chết!

Tôi thấy anh còn có chút lương tâm, mới nói với anh nhiều như vậy, tương lai chúng ta là địch là bạn anh xem đó mà làm thôi." Lang Vương cũng hi vọng có thể khuyên được Ma Quỷ, như vậy cũng không tiêu hao thể lực, Tuyết Nhi và đứa bé cũng sẽ không có nguy hiểm.

Ma Quỷ là thủ hạ lợi hại nhất của Ma Vương, chỉ cần thu phục ma quỷ, quỷ kế của Ma Vương sẽ không đạt được.

"Tôi hiểu, cũng đều biết! Khó trách năm đó tôi hỏi anh ta cha mẹ là do ai giết? Anh ta nói là Lang Vương ở Yêu Giới giết. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ở trên cổ cha mẹ đều có một vết ấn rất sâu. Thì ra đó là...!" Ma Quỷ khổ sở ôm đầu, hô to một tiếng mẹ, sau đó liền biến mất không thấy.

Lang Vương cười cười, kẻ địch tên Ma Quỷ này sau này sẽ không có rồi, đoán chừng về sau dĩ nhiên lieqiudoon anh ta còn có thể ẩn mình tu hành giống như một ngàn năm trước.

Ưc Ưc chạy như bay tới đây, nhào tới trong ngực Lang Vương.

"Ba, người thật giỏi." Nói xong liền ở trên mặt Lang Vương hôn rồi lại hôn.

Lang Vương ngồi chồm hồm ở trên sân cỏ cười, Ưc Ưc thuận tiện ngồi lên trên bụng Lang Vương.

"Con trai ngoan, con cũng là giỏi nhất."

"Ba là giỏi nhất, ba con giỏi nhất."

"Đi, chúng ta đi tìm mẹ con."

Cảnh tượng bên hồ náo nhiệt, thật ra hiện trường bữa tiệc càng náo nhiệt.

Bạch Tuyết và Tiểu Long Nữ lại cấu véo nhau.

Dĩ nhiên là vì một người đàn ông, Lãnh Dạ.

"Bạch Tuyết, cô có tư cách gì để giành đàn ông với tôi?" Vẻ bên ngoài của Tiểu Long Nữ thì cười nói nhưng trong lòng lại không cười, trong mắt người ngoài bọn họ giống như nói chuyện rất hợp nhau, thật ra là chiến hỏa liên miên.

"Sóng nhỏ, cô còn muốn giành đồ ăn trong chén của tôi, kiếp sau đi. Tâm tư của Lãnh Dạ tất cả đều đặt trên người tôi, người khác anh ấy không có hứng thú."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 307: 【 Nuôi Dưỡng Sói Mẹ】 Lang Vương Thối, Dám Trêu Hoa Gheo Nguyệt

Lang Vương đi vào bữa tiệc, thấy Bạch Tuyết cùng Tiểu Long Nữ mặt vừa mỉm cười vừa nói chuyện, người khác không biết còn tưởng rằng hai người bọn họ là Khuê Mật (rất thân thiết)!

"Con trai, bên kia khai chiến, chúng ta vẫn là không qua đó thì tốt hơn."

"Cha không có ý định đi qua giúp mẹ một chút sao?" Ưc Ưc lo lắng hỏi.

"Cách mạng chưa thành công, mẹ con vẫn cần phải cố gắng. Ở Yêu Giới những người phụ nữ kia cũng rất khó trị, mẹ con còn phải rèn luyện thêm thì vẫn tốt hơn. "

Lang Vương cùng con trai vừa ăn vừa rời đi.

Ai ngờ!

"Hai người các người không có lương tâm, không thấy tôi bị người khác bắt nạt sao, đều không giúp một tay! Nhất ddiieennddaanleequydon là anh, con sói thối tha! Trêu hoa gheo nguyệt ở khắp nơi!" Bạch Tuyết đoạt lấy miếng bánh ngọt nhỏ trong tay Lang Vương nhét vào trong miệng mình ăn.

"Người phụ nữ theo đuôi anh chọc giận em? Lẽ nào là vậy, vừa rồi anh nhìn thấy em cũng không có thua nha, người phụ nữ kia bị em chọc giận

đến run cầm cập." Lang Vương vừa nói chuyện vừa đi lấy một miếng bánh ngọt.

"Run cầm cập? Người đàn ông này, anh thấy cô ta run cầm cập ở chỗ nào? Có phải anh nhìn chăm chăm từng cơn sóng nhỏ trên người cô ta không hả? Nói? Phải hay không?" Bạch Tuyết lại đoạt lấy miếng bánh ngọt nhỏ trong tay Lang Vương ăn một phen, cái miệng nhỏ nhắn cắn hai cái, xem ra rất hài lòng với hương vị bánh ngọt.

Lang Vương nhìn người con gái nhỏ thích ăn, lại cầm một miếng nữa trực tiếp đi đút Bạch Tuyết ăn.

"Ăn cái gì cũng ngăn không được miệng của em! Ở trong mắt của anh sóng nhỏ của người khác cũng không bằng vẻ đẹp của em."

" Ôi trời!!! Không chịu nổi, cha thật là buồn nôn quá đi. Vì lấy lòng mẹ, lời buồn nôn như vậy cũng nói. Quá mất mặt rồi!" Ưc Ưc từ chính giữa hai người đi ra, một đôi tay nhỏ bé còn kéo một ít bàn ăn.

"Ha ha..... Con trai, thật xin lỗi nha. Ai bảo cha con lẳng nhăng thế này rồi! Sau này con cũng không nên học giống cha, chỉ có thể thích một người phụ nữ, cũng chỉ có thể tìm lấy một lão bà. Nếu không mẹ liền đánh mông con."

Bạch Tuyết đưa ra bàn tay nhỏ bé ra làm mẫu cho Ưc Ưc nhìn, vỗ trực tiếp hai cái lên cái mông khêu gợi của Lang Vương.

Ưc Ưc le lưỡi.

"Con mới không cần lão bà! Thật là tốn tiền bạc!" Ưc Ưc khinh thường nói.

"Không cần cũng không được, phải có lão bà, để cha con có người nối dõi tông đường." Bạch Tuyết xoa xoa đầu Ưc Ưc, rồi xoay người đi ăn cần

quét.

Lang Vương tiến đến gần tai Bạch Tuyết nói nhỏ.

"Vợ, em phải chịu trách nhiệm với anh, mới vừa rồi anh bị em vỗ vào mông, đem phía trước đứng thẳng. Chuyện không lớn lắm, nhìn đi rồi làm, em chỉ cần nghĩ biện pháp khiến nó nằm xuống là được." Lang Vương nói như không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Tuyết sửng sốt.

Không phải là nằm xuống sao?

Biện pháp thì có đấy!

Bạch Tuyết đi tới bên cạnh, cầm lên một vỏ sầu riêng, đó là trái cây mà thầy giáo làm đầy gai nhọn để trang trí, bị Bạch Tuyết đem tới vỏ sầu riêng đã lấy, sau đó đi tới trước mặt Lang Vương, khom lưng cố làm giống như ăn phải nó. Nhân lúc người ta không để ý dùng gai sầu riêng đâm về phía dưới Lang Vương.

Dĩ nhiên cô sẽ không quá dùng sức, nếu không Lang Vương sẽ tiêu!

Lang Vương bị đau rên lên một tiếng.

"Vợ, em muốn mưu sát chồng!" Lang Vương cắn răng nói nhỏ.

"Là anh nói muốn để cho em giúp anh!"

"Đáng chết, em không sợ sẽ ghim hư nó, về sau nếu không dùng được thì em sẽ phải chịu khổ sao?" Lang Vương nói nhỏ.

"Cha, khổ gì?" Ưc Ưc tò mò đưa qua đầu hỏi.

"À? Là trái cây khổ." Lang Vương lúng túng chỉ chỉ một bàn trái cây nói.

"Trái cây khổ, để con ăn thử." Ưc Ưc đưa cánh tay nhỏ gắp một miếng.

Tiếc rằng cánh tay nhỏ quá ngắn.

"Mẹ, lấy cho con một miếng, con ăn thử có thật khổ không? Con chưa từng ăn trái cây khổ." Ưc Ưc hưng phấn nói.

"Con trai, con trai, cái kia vừa rồi khổ, là bởi ddiieennddaanleequydon vì không tươi, tất cả mới có thể là khổ, những thứ khác đều là ngọt." Lang Vương nhìn Ưc Ưc được mẹ đem trái cây tới vừa ăn vừa thưởng thức.

Ba người sau một trận ăn nhiều, cùng ba chào hỏi một tiếng trước khi rời đi.

Bởi vì Lang Vương chợt nhận được tin tức từ Yêu Giới, nói rằng mời anh trở về một chuyến. Mới vừa có ma quỷ xuất hiện, hiện tại lại truyền tới tin tức từ Yêu Giới, làm thế nào mà anh có thể yên tâm rời đi lúc này.

Ngồi ở trên cỏ cau may.

Ưc Ưc chơi đùa ở một bên.

Bạch Tuyết ngồi bên cạnh diendanlqd Lang Vương, cô nắm tay của anh, dùng bàn tay trắng nõn nhỏ bé cầm lấy bàn tay to của anh.

"Dạ ——" cô kêu một tiếng rất nhỏ. Liếm môi một cái, rũ mắt đẹp xuống, vẻ mặt có vẻ hơi ảm đạm một chút.

"Có phải có tâm sự hay không? Là về em và đứa bé sao?" Cô, thật là nhạy cảm nhưng mà thông minh.

Mà cô biết cô yêu người đàn ông là Lang Vương, nhất định có rất nhiều chuyện chờ anh đi xử lý. Anh giống như rất không yên tâm cô và đứa bé, cho nên mới vẫn phải ở lại chỗ này.

Lang Vương nhìn Bạch Tuyết rũ đầu, dáng vẻ đầy lo lắng và bất an, trong lòng anh đau nhói.

"Người phụ nữ ngốc, đoán mò cái gì." Lang Vương cứng chùi vuốt ve mái tóc Bạch Tuyết.

"Nếu không trở về Yêu Giới đi, nơi đó cần anh." Bạch Tuyết nói thật nhỏ.

"Chẳng lẽ em sẽ không cần anh? Em biết ở Yêu Giới anh có rất nhiều phụ nữ, em không lo lắng sao? Hả?" Lang Vương cười xấu xa nói.

"Em tin tưởng anh sẽ không, em cũng ra lệnh không cho phép anh và những phụ nữ kia có tư tình. Anh là người đàn ông của em, là người ông của chính em." Bạch Tuyết quệt mồm, đưa tay vòng chắc cánh tay Lang Vương, nũng nịu đưa mặt vào cánh tay bèn chắc của anh.

"Người phụ nữ nhỏ bá đạo như vậy, hiện tại rất có dáng vẻ của sói mẹ nha." Lang Vương vuốt cái mũi nhỏ của Bạch Tuyết một cái.

"Em chính là bá đạo, về sau anh chính là của em, em mới không cần chia sẻ anh với người khác. Những người phụ nữ kia sau khi anh trở về liền giải tán họ, cũng làm cho các cô ấy tái giá, đi tìm diendanlqd hạnh phúc của mình. Dù sao không cho phép giành anh với em." Bạch Tuyết trợn to hai mắt, hướng về phía anh và nói thật hung hãn.

"Giải tán? Vậy mà em có thể nghĩ ra được. Anh là Lang Vương, làm sao có thể làm như vậy!" Lang Vương khó xử nhìn người phụ nữ nhỏ.

"Tốt lắm, đã làm khó anh, những chuyện này liền do em tới xử lý, em nhất định phải giải tán những người phụ nữ bên cạnh anh, làm cho các cô ấy đi tìm hạnh phúc của mình. Giống như kiểu của chúng ta là đều yêu đối phương vậy."

Tại sao một mình anh có thể có nhiều phụ nữ như vậy, đây đối với chúng em mà nói quá không công bằng!

"Nhất định phải là người người ngang hàng, nam nữ ngang hàng." Bạch Tuyết hùng hồn nói.

"Em xử lý?" Lang Vương khó tin hỏi.

"Ừ, giải tán hậu cung của anh, chuyện này để em làm, anh không cần phải lo lắng. Anh chỉ cần phụ trách tốt đại sự, loại chuyện nhỏ này anh không cần tốn sức phiền lòng." Bạch Tuyết vỗ ngực một cái nói.

"Em xác định em có thể xử lý?"

"Không được xem thường em, anh rõ ràng có thể mặc kệ; nhưng mà, anh có thể hỗ trợ thủ đoạn ở phía sau em phải hay không? Trừ phi là anh không đành lòng vì những người phụ nữ kia! Còn muốn có tư tình với các cô ấy!" Bạch Tuyết nói một cách chua chát.

"Đừng nói bậy, cái gì là tư tình!" Lang Vương bị người phụ nữ nhỏ làm cho đau cả đầu.

"Chính là tư tình, ngoại trừ những người phụ nữ kia ra anh chỉ cần có tư tình với em là được. Em không cho phép anh và họ có tư tình, anh nhớ kỹ cho em, nếu không em sẽ khiến anh chịu không nổi!" Bạch Tuyết vừa nói vừa thở phì phò.

"Không nói đạo lý!"

"Anh hối hận khi cưới em có phải hay không?" Bạch Tuyết uất ức nói.

"Người phụ nữ ngốc! Anh là hối hận cưới em quá muộn, cho nên về sau em phải đền bù nhiều hơn, thời điểm nên làm thêm giờ liền làm thêm giờ, thời điểm nên dâng hiến thì phải dâng hiến nhiều hơn cho anh." Lang

Vương nắm được cằm của Bạch Tuyết một phen, hung hăng cắn một cái lên môi cô.

"Anh —— đáng ghét!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đỏ lên.

Nhìn người phụ nữ nhỏ đỏ mặt lên, thân thể Lang Vương nóng theo lên.

Phía dưới đã dậy.

Nhìn Ưc Ưc rất nhập tâm chơi bùn đất ở chỗ không xa.

Lang Vương cầm tay nhỏ bé của Bạch Tuyết lên, liền hướng về phía hạ thân sờ soạng.

"Làm thế nào? Đã dậy." Mặc dù cách khố trong và quần dài, nhưng cảm thấy độ cứng nơi đó vẫn như cũ. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúng túng, xấu hổ. Cô cố gắng rút tay về, đáng ghét người đàn ông này có sức lực hơn cô, cầm lấy tay cô không thả, ép buộc cô đụng vào Đại Gia Hỏa (theo mình nghĩ là chỗ đó của đàn ông, vì lúc này Lang Vương đang cầm tay Bạch Tuyết chạm vào đó) của anh, khiến Bạch Tuyết thẹn thùng mặt hồng tim đập.

"Nhớ nó chứ. Yên tâm, nó vĩnh viễn đều là của em, các người phụ nữ khác không có phần." Lang Vương cười xấu xa.

Tâm tình người đàn ông này thật xấu xa, rõ ràng là Bạch Tuyết không phải có ý đó, anh lại cố ý vụn vẹo ý tứ của Bạch Tuyết.

"Ở đâu mà có chuyện đó! Em không cho phép anh và những người phụ nữ kia có tư tình, nhưng mà, cũng không phải là nói chính là em nghĩ cái kia sao! Anh buông tay em nhanh lên!" Bạch Tuyết lúng túng nói.

Nhìn dáng vẻ của người phụ nữ nhỏ, Lang Vương cười tà mị, cánh môi khô gợi tiến tới bên tai cô, cho Bạch Tuyết một loại cảm giác không rõ, rất

nhật, rất nóng, rất thẹn thùng, có chút cảm giác rất lạ.

"VẬY là em muốn cùng anh nói chuyện tư tình. Ôi! Làm sao anh lại ngốc như vậy nhỉ? Xem ra là em đói bụng lắm."

"Anh là cố ý xuyên tạc ý của em, đáng ghét!" Cô rõ ràng không phải ý này, người đàn ông này thật đáng ghét quá.

"Thật ra thì, vừa rồi anh mới biết em nhớ anh nhiều bao nhiêu, việc Tiểu Long Nữ bị em giết không chừa mảnh giáp, em cho rằng anh không nhìn thấy hả? Đừng quên anh là Lang Vương, chuyện gì cũng biết nha."

"Hả? Anh, anh biết trong lòng em đang suy nghĩ gì?"

"Có thể nói là như vậy, chỉ là thời điểm anh muốn biết thì mới biết được, dưới tình huống bình thường, anh còn không biết sao. Tựa như mới vừa rồi ở kia biểu hiện trước mặt của em là bảo vệ người đàn ông của mình như thế nào, anh đều biết rất rõ ràng nha."

"Hả? Anh thật đáng ghét, nghe lén người khác nói chuyện. Con sói thú, về sau không cho phép nghe lén, lại càng không được sử dụng pháp lực trước mặt của em nữa. Nếu không em bỏ đói anh!" Bạch Tuyết thẹn quá thành giận gầm nhẹ.

"Mặc dù nghe lén các em nói chuyện là không có đạo đức, nhưng mà, nếu như không nghe lén làm sao anh diendanlqd biết được người phụ nữ nhỏ này có nhiều đói khát nha. Yên tâm, về đến nhà anh sẽ muốn em, muốn em thật tốt."

"Lãnh Dạ ——" Bạch Tuyết thẹn thùng quá mức, hét lớn một tiếng.

Bạch Tuyết gào xong, liền hối hận. Bởi vì Ưc Ưc nhìn tới, cô cuống quýt rút tay về.

Lang Vương kêu đau một tiếng.

"Em muốn giải tán hậu cung của anh là không có vấn đề, chỉ là em phải bảo đảm tính phúc của anh, không cho phép bỏ đối anh đó."

"Phốc —— có khi nào em để anh đối bụng, là chính anh không có việc gì lại đi đoán mò."

"Hiện tại anh cũng rất đối, nếu không bây giờ tìm một cây đại thụ rồi chúng ta đã chiến." Lang Vương hưng phấn nói.

"Này, anh cho rằng mình đang là sói sao, có thể tùy ý làm ở bên ngoài. Anh bây giờ đang là người, người là phải có sĩ diện có biết hay không?"

"Ai nói là người thì không thể đánh đã chiến, em đến xem thử? Bên kia đang có một đôi đang đánh đã chiến." Bạch Tuyết nhìn theo phương hướng mà Lang Vương chỉ vào.

Một đôi nam nữ đang thân mật sau cây đại thụ đấy.

"A ——" Bạch Tuyết cuống quýt che miệng đang muốn thét chói tai, một đôi nam nữ kia lại là Khang Giai và Đoan Mộc.

"Bọn họ đều là hai con người không đúng? Bọn họ đang không đánh đã chiến theo kiểu bình thường. Không được, anh diện:dan:le:quy:don cũng muốn tìm một gốc cây lớn một chút như vậy, sau đó cùng em thân mật." Lang Vương cười tà mị, cố ngó ngó xem chung quanh một chút có đại thụ hay không. Bạch Tuyết có chút nóng nảy, nhìn anh muốn làm thật, làm sao bây giờ?

"Này? Dạ, anh không làm giống bọn họ được. Ưc Ưc vẫn còn ở chỗ này."

"Con trai sẽ tự mình chơi thật tốt, đoán chừng một lát sẽ không qua đây."

"Vậy cũng không được nha, anh và những người đó không giống nhau! Thời gian bọn họ làm có thể sẽ nhanh một chút, nhưng anh, mỗi lần..... Đều rất lâu, thời gian ở chỗ này không đủ! Anh không có xong chuyện nhanh như vậy, trong lòng anh phải cân nhắc, ngộ nhờ đến lúc đó con trai tìm đến, người khó chịu là anh nha. Em sẽ không sao cả, dù sao mỗi lần em..... Đều là bị anh đưa lên nhiều lần..... Cao trào. Anh không được nha, anh không có nhanh kết thúc! Thôi, vẫn là về nhà rồi muốn có được hay không?" Lời nói của Bạch Tuyết khiến trong lòng Lang Vương thấy thoải mái, người phụ nữ nhỏ này là đang khích lệ anh nha.

"Được rồi, hôm nay tha cho em một cái mạng."

"Động vật ăn thịt, một ngày không ăn thịt em đều khó chịu!"

Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào, tạm thời có thể tránh được một kiếp.

Ức Ức chơi đùa ở trên bãi cỏ, chợt hưng phấn chạy tới.

"Ba, mẹ, ông nội tới, ông nội tới." Ức Ức cảm thấy rõ ràng ba của Lang Vương tới.

Bạch Tuyết nhìn xung quanh một chút, không phát hiện có người tới nha.

"Mẹ, ông ở nhà, ông nội đã đi gặp ông ngoại rồi, chúng ta mau mau trở về đi thôi."

Quả nhiên, ba người đi vào trong diện:dan:le:quy:don nhà Bạch Hàn, quả nhiên trông thấy ba của Lang Vương ở trong phòng khách.

Ông nội Lang rất hiền lành nhìn Bạch Tuyết, trong ngực ôm Thiên Tâm, chân ngắn của Thiên Tâm còn nhàn nhã đá tới đá vào, trong cái miệng nhỏ nhắn còn ăn trái cây mà ông nội mang đến.

"Thông gia, nếu tụi nó đều đã có đứa bé, có một số việc muốn hoàn thành, chúng tôi cách rất xa Lãnh gia, lần này tôi tới là muốn mang theo Tuyết Nhi còn có đứa bé đi nhận gia tộc, sau đó cho tụi nó làm lễ kết hôn. Về sau chúng sẽ thường xuyên trở lại nơi này thăm ông. Ông xem như vậy có được hay không?"

Tất nhiên Bạch hàn rất vui lòng, ban đầu đưa Bạch Tuyết cho Lãnh Dạ, vốn tính toán là để giúp cho anh làm buôn bán, sau lại phát hiện ra lương tâm mình, muốn tìm người nhà tốt cho Tuyết Nhi, ai ngờ Tuyết Nhi lại yêu Lãnh Dạ, lại còn có đứa bé.

Nếu như vậy, ông càng hy vọng Tuyết Nhi và Lãnh Dạ có một kết quả tốt, không nên không có thân phận rõ ràng đi theo một người đàn ông!

Trong lòng vẫn buồn rầu chuyện này, lại không có mặt mũi để nói, dù sao chuyện của Tuyết Nhi đến hôm nay đều do ông ban tặng!

Hôm nay ba của Lãnh Dạ tìm tới cửa nói là muốn cho Tuyết Nhi và Lãnh Dạ làm lễ kết hôn, dĩ nhiên trong lòng ông vô cùng cao hứng.

Đây là chuyện tốt, kiểu đàn ông như Lãnh Dạ có đốt đèn lồng cũng không tìm thấy được. Có tài sản, có quyền lực, mà đối với Tuyết Nhi cũng rất tốt.

"Thông gia, tôi không có ý kiến, chỉ cần Tuyết Nhi vui mừng là tốt rồi. Lãnh Dạ là một người đàn ông tốt, đối với Tuyết Nhi lại rất săn sóc, những thứ này tôi đều nhìn ở trong mắt mà vui ở trong lòng. Ông đã nuôi được một Hảo Nhi Tử (con trai tốt)."

"Ha ha..... Ông cũng nuôi được một con gái tốt."

Bạch Tuyết nghĩ đến việc rời khỏi nơi này, trong lòng chột rất luyến tiếc ba mình, len lén chạy vào trong nhà khóc. Lang Vương cũng đi theo vào.

"Về sau, em có thể thường xuyên trở lại, chỉ cần em nghĩ đến ba, anh liền đưa em trở lại đây."

"Đưa em trở lại? Là máy bay sao? Hay là dùng xe lửa? Hay là giống như trên TV cũng chưa có biến đổi, sau đó đi đến Yêu Giới hả?" Bạch Tuyết hoang mang nhìn Lang Vương hỏi.

"Em nói rất là chính xác, ở Yêu Giới không có phương tiện giao thông, chỉ có ma pháp, chỉ cần muốn đi nơi nào, trong lòng vừa nghĩ sẽ đi đến đó liền."

"Ồ, thật là thần kỳ. Nếu phải đi, em muốn đi đến chỗ mẹ nói tạm biệt."

"Anh đi cùng em." Lang Vương đau lòng nói.

"Không cần đâu, em muốn tự mình đi."

Ngày tiếp theo.

Khách sạn xa hoa.

Tuyết Hoa đang dọn dẹp quần áo, cô phải về nước Mỹ.

Bạch Tuyết gõ cửa đi vào, kể hết tình huống của mình một mạch, Tuyết Hoa hy vọng được tham gia hôn lễ của Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, Bạch Tuyết từ chối, nói nhà anh ở địa phương rất xa. Tuyết dien:dan:le:quy:don Hoa đưa tiền cho Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lại nói không cần. Đoán chừng ở Yêu Giới cũng không cần tiền, hơn nữa tiền của Lãnh Dạ đã đủ nhiều, có mấy đời cô cũng xài không hết.

Tuyết Hoa vui mừng cho Tuyết Nhi, mặc dù bọn họ đều đã có đứa bé, nhưng mà vẫn chưa từng làm thủ tục, từ đầu đến cuối làm cho lòng của cha mẹ không dễ chịu.

Bạch Tuyết và mẹ nói tạm biệt, trong lòng tốt hơn nhiều.

Rời chưa quá xa khách sạn, liền bị một người kéo lên xe việt dã, muốn hét to, nhưng mà bị người đó che miệng lại không kêu được.

Cuối cùng, Bạch Tuyết thấy đôi giày của người che miệng cô phía sau, đó là Tiểu Long Nữ.

Người phụ nữ ghé tởm, lại muốn như thế nào?

Bạch Tuyết dùng sức thật mạnh giẫm lên chân của Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ bị đau buông tay.

"Cô muốn làm gì? Hoàn toàn không để yên ——" Bạch Tuyết gầm nhẹ.

Bạch Tuyết quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông lái xe, người đàn ông này cô biết, là Cung Hàn.

"Cung Hàn, không thể ngờ anh và cô ta cấu kết, các người muốn mang tôi đi nơi nào?" Bạch Tuyết hỏi bén nhọn.

"Tuyết Nhi, đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em, anh mang theo em rời đi lúc này thôi, anh sẽ yêu em thật nhiều, tuyệt đối sẽ không để cho em chịu uất ức." Cung Hàn nói.

"Không —— anh dừng xe lại nhanh lên, tôi muốn xuống xe." Bạch Tuyết cảm thấy xe được lái rất nhanh, trong lòng lo lắng, nhào qua giành tay lái.

Xe dừng đưa trái phải.

Bốp ——

Một cái tát của Tiểu Long Nữ đập tới, Bạch Tuyết che mặt nóng hừng hực, khóe miệng rỉ ra máu.

Nhưng vào lúc này, một vật nặng chột rơi xuống trên mui xe, Bạch Tuyết vốn tưởng rằng là Lang Vương tới cứu cô, không biết là một Ma Vương Tiểu Yêu khác chạy tới đây.

Bọn họ cảm giác mãnh liệt có yêu khí đến, yêu khí này dĩ nhiên là từ trên người Cung Hàn truyền tới, Cung Hàn nên ăn sinh mạng một người đàn ông rồi, nhưng mà, anh không có ăn, bởi vì anh biết rõ người thích Bạch Tuyết chính là Lãnh Dạ lại chính là Lang Vương, hơn nữa Lang Vương muốn đưa Bạch Tuyết đi, anh ta bất chấp tất cả, chỉ muốn cướp Bạch Tuyết đi, sau đó trốn.

Chính là yêu khí trên người Cung Hàn đưa Ma Vương Tiểu Yêu tới.

Lúc này, Lang Vương đang ở nhà trong diện:dan:le:quy:don chờ Bạch Tuyết trở về chột nhận thấy được yêu khí xuất hiện nồng nặc, biết có chuyện lớn xảy ra. Vì vậy gọi điện thoại cho Tuyết Hoa bảo Bạch Tuyết không nên quay lại trước, ở nơi đó chờ anh, anh sẽ đi đón cô.

Ai ngờ Tuyết Hoa nói Bạch Tuyết đã sớm rời đi, Lang Vương biết đã xảy ra chuyện.

Lang Vương giao các đứa bé cho ba vợ chăm sóc, nói nếu như có thể, anh và Tuyết Nhi có thể sẽ trực tiếp rời đi, nơi này đã bại lộ. Trở lại sẽ liên lụy người nơi này, nhất là Bạch Hàn, nếu như Bạch Hàn có chuyện, Bạch Tuyết sẽ rất khổ sở.

Lang Vương và Bạch Hàn tạm biệt đơn giản, nói Tuyết Nhi ở nơi đó của mẹ cô, có lẽ cô và mẹ sẽ cùng nhau lên máy bay. Lang Vương bày tỏ làm xong hôn sự sẽ trở lại nhìn ông.

Bạch Hàn biết Tuyết Nhi muốn mẹ cô, từ nhỏ đến lớn trong lòng Tuyết Nhi đều có mẹ. Ông hiểu***** tâm tình của Tuyết Nhi.

Nhìn Lãnh Dạ có chút nóng nảy rời khỏi, ông cũng hiểu, có lẽ là gấp gáp đuổi theo máy bay. Duy chỉ có điều không bỏ được chính là ba đứa nhỏ ở chỗ này, cục thịt trong lòng anh.

Ức Ức đem cây mẫu nhỏ đi, bỏ vào trong túi, quả táo Tiểu Tiên Tử đã chạy tới bên cạnh Bạch Tuyết, chỉ là xe bay nhanh, trên mui xe là mấy Tiểu Yêu ẩn hình, Tiểu Tiên Tử bỗng nhiên xuất hiện ở trên mui xe.

"Chúng ta cần chính là người phụ nữ bên trong, Tiểu Tiên Tử mà tốt nhất không cần xen vào việc của người khác ——"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Em 1

editor: Nguyễn Yên Thương

Tiểu Tiên Tử đứng đối diện mấy Tiểu Yêu, nhìn chăm chú bén nhọn vào bọn họ, hoàn toàn không có vẻ ngọt ngào ngày xưa.

"Tiểu yêu to gan, dám mạo phạm Mẫu Đơn Tiên Tử."

"Mẫu Đơn Tiên Tử? Ha ha!! Mẫu Đơn Tiên Tử đã chết hơn nghìn năm qua, trong xe chỉ là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử mà thôi! Tao muốn dùng cô ta trao đổi ba người nghiệt chủng kia để đi cứu Ma Vương ra ngoài. Tránh ra, nếu không sẽ giết mày ——" một Tiểu Yêu trong đó gào thét.

"Hừ —— muốn giết tao, vẫn nên tu luyện thêm mấy trăm năm nữa đi." Tiểu Tiên Tử vận khí che phủ xe lại, lo lắng Tiểu Yêu chui vào trong xe tập kích Bạch Tuyết.

Chỉ là cô tuyệt đối không ngờ rằng ở trong xe còn có một Tiểu Yêu, đó chính là Cung Hàn.

Tất nhiên Cung Hàn sẽ không tổn thương Bạch Tuyết, nhưng mà, Tiểu Long Nữ sẽ không khách khí.

Ngoài xe đánh nhau khí thế ngất trời, bên trong xe Bạch Tuyết và Tiểu Long Nữ cũng xé rách ở chung một chỗ.

Làm sao Cung Hàn có thể để cho Bạch Tuyết bị thương, vừa lái xe, vừa quay đầu, nhìn về phía hai người phụ nữ, chỉ thấy Bạch Tuyết nắm tóc Tiểu Long Nữ, đồng thời Tiểu Long Nữ nắm đuôi sam của Bạch Tuyết đánh nhau.

Nếu như là bình thường, Cung Hàn hoàn toàn không cần lái xe chỉ cần dùng một chút pháp lực nho nhỏ, xe sẽ tự động lái.

Xe đã rời khỏi nội thành, anh không cần phải tiếp tục ngồi ở chỗ tài xế, mới vừa rời ở thành phố lo lắng cảnh sát giao thông sẽ tới, cho nên anh an phận lái xe. Lúc này, nhìn Bạch Tuyết và Tiểu Long Nữ đánh nhau, anh nhất định phải tới tách họ ra.

Vừa định đứng dậy đi ra sau.

Chợt, cảm giác xe bị linh khí bao lại, hơn nữa phía trên truyền đến có yêu khí và tiên khí.

Anh không thể khinh thường, lại một lần nữa quay trở lại chỗ ngồi, tiếp tục lái xe.

Ánh mắt lạnh lùng thỉnh thoảng liếc về phía Bạch Tuyết, xem Bạch Tuyết có thua thiệt hay không?

Không ngờ lại để cho anh thấy Bạch Tuyết bị Tiểu Long Nữ đè ở trên đất đánh, ép anh phải sử dụng pháp lực trợ giúp Bạch Tuyết.

Chỉ thấy một tia điện quang đánh về phía Tiểu Long Nữ, Bạch Tuyết và Tiểu Long Nữ đánh đến mức không thể tách rời ra được, đương nhiên không có chú ý hướng họ đánh lại có nguy hiểm.

Bạch Tuyết một phát bắt được ngực của Tiểu Long Nữ dùng sức ngắt một cái, Tiểu Long Nữ đau cắn răng nghiêng lợi.

Tiểu Long Nữ không khỏi khom lưng muốn bảo vệ ngực của mình, lúc này, Bạch Tuyết nhân cơ hội phản công, đẩy Tiểu Long Nữ ngược lại, nhanh chóng ngồi lên bụng cô ta, thời khắc Bạch Tuyết vừa chuyển bại thành thắng, tia điện quang của Cung Hàn đánh tới, đánh trúng Bạch Tuyết.

"A ——"

Kèm theo một tiếng kêu to, là Bạch Tuyết từ trong xe bay ra ngoài.

Cung Hàn không ngờ Bạch Tuyết sẽ chợt xoay người lên phía trên, một kích kia vốn tính toán là trợ giúp Bạch Tuyết, không ngờ lại hại cô!

Đạp gấp thắng xe, vội vàng chạy như bay đi xuống.

Cách không xa chỗ Bạch Tuyết, Cung Hàn ngây ngẩn cả người, chỉ thấy tất cả màu sắc quần áo của Bạch Tuyết đều là đen;đỏ;lê;quy;đỏ vết máu, cô chết rồi?

Tiểu Long Nữ giật mình nhìn thấy tất cả, cô không ngờ Cung Hàn đối với cô trọng tình trọng nghĩa thế này, có thể vì cô mà giết cả người phụ nữ của Lãnh Dạ.

Có lẽ người đàn ông này mới là người cô nên bắt lấy.

Trước kia, chỉ vì cần đàn ông, mới ở cùng anh để bù đắp nội tâm trống không.

Nhìn kỹ thêm nữa, người đàn ông này cũng không có chỗ nào thua kém Lãnh Dạ.

Tiểu Long Nữ bị cảm động rồi,thật ra thì cô không biết sự việc bên trong, vừa rồi người mà Cung Hàn muốn giết chính là cô, chứ không phải là Bạch Tuyết.

Tiểu Tiên Tử từ trên xe xuống, mấy Tiểu Yêu kia đều đã bị cô đuổi đi hết rồi.

"Tại sao anh muốn giết chết chủ nhân của tôi hả?" Tiểu Tiên Tử tức giận vận công đối phó Cung Hàn.

Thế nhưng, Cung Hàn cũng không tránh, bất động, nhìn vũng máu của Bạch Tuyết đến mức si ngốc.

Lang Vương bỗng nhiên xuất hiện, thấy người phụ nữ nhỏ nằm trong vũng máu.

Đầu óc nổ ong ong, không thể nào xảy ra chuyện này! Đây không phải là thật!

Cô là Mẫu Đơn Tiên Tử, làm sao có thể chết?

Một ngàn năm rồi, đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu lần này cô rời đi.....

Quên mất hô hấp, quên mất đau lòng.....

Hai người đàn ông này, có cùng một loại vẻ mặt, giống như cái chết là của bọn họ vậy.

Tiểu Tiên Tử vung tay lên, Cung Hàn bay rất xa ra ngoài, trong miệng, trong lỗ mũi máu cũng đã chảy ra.

Lang Vương ngẩng đầu, cảm tức nhìn bầu trời.

"Ngọc đế, người đang đùa chúng tôi có phải hay không. Một ngàn năm trước tạo ra tình yêu này, một ngàn năm sau lại muốn hủy nó!

Chẳng lẽ chỉ có Thần Tiên các người là có thể chung tình với người mình yêu sao? Chúng tôi đã yêu nhau như thế nào, chúng tôi có tình yêu, chúng

tôi cũng thật lòng yêu thương lẫn nhau, mặc dù đã vượt qua một ngàn năm, nhưng tôi vẫn như cũ không hề thay đổi.

Bạch Tuyết, người phụ nữ gốc này!

Tuyết Nhi, em phải chờ anh, nếu như sống mà không thể ở chung một chỗ, vậy thì chúng ta hãy chết cùng một chỗ.....

Tuyết Nhi, anh tới đây. Em phải chờ anh, cho dù là trên đường đi đến hoàng tuyền chúng ta cũng phải ở chung một chỗ.....

Nếu như em không xa không rời bỏ anh, anh bằng lòng sống chết cùng em....."

Lang Vương đưa hai cánh tay ra, muốn tự vẫn.

Tiểu Tiên Tử nhào tới, quỳ trên mặt đất, khóc kêu cầu xin Lang Vương.

"Van ngài, đừng đi theo Tuyết Nhi..... Bọn nhỏ đã mất đi mẹ, chẳng lẽ ngài..... Còn muốn cho..... Bọn họ mất đi ngài..... Van ngài, van ngài không nên..... Nếu như Tuyết Nhi còn sống, cô ấy nhất định hi vọng ngài sống tốt.....

Vì trăm dân thiên hạ, vì ba đứa bé, cũng van ngài vì Tuyết Nhi..... hãy tiếp tục sống nữa....." Tiểu tiên tử ôm lấy chân Lang Vương, cầu xin anh kiên cường sống tiếp.

"Tiếp tục sống? Một ngàn năm rồi, ta sống rất cô độc! Một ngàn năm rồi, ta sống cũng chỉ vì cô ấy! Bởi vì ta biết cô ấy đang chờ đợi ta.

Sau này..... Cô ấy sẽ không phải đợi ta thêm nữa!

Cô ấy..... Đã trải qua một ngàn năm Sinh Tử Luân Hồi.

..... Không có cơ hội.....

Tuyết Nhi đã vĩnh viễn rời khỏi ta, cô ấy đã không còn có kiếp sau.....

Cô để cho ta sống!

Lòng của ta cũng đã đi theo cô ấy.....

Cô ấy sống, ta sống.

Cô ấy chết, ta chết.

Bốn Vương không cần sống cô độc nữa, cũng sẽ không còn đau khổ ở trong lòng nữa!

Một ngàn năm tới nay, ta đã nếm hết vô số lần đau khổ khi mất đi cô ấy.

Trước kia, mặc kệ lòng của ta đau đến cỡ nào, ta đều gắng gượng vượt qua. Ta biết rõ cô ấy còn có kiếp sau, cô ấy còn có luân hồi, cô ấy phải đi qua sinh tử sống chết luân hồi mới có thể trở về.....

Nhưng mà, đây là lần cuối cùng cô ấy luân hồi.....

Cô ấy rời đi, thì sẽ vĩnh viễn rời đi, sẽ không nữa trở về.....

Lòng của ta không thể tiếp tục chịu đựng đau khổ trước sự ra đi của cô ấy được.....

Tiếp tục sống? Cũng chỉ là tồn tại lại một cái xác không hồn.....

Vậy thì sao không cùng cô ấy rời khỏi, cùng làm một đôi quỷ uyên ương (cùng làm ma với nhau)." Khóe miệng Lang Vương mỉm cười đầy vẻ hạnh phúc, anh không phải là người thích cười. Nhưng mà, lúc này đây, nghĩ đến việc anh muốn đi tìm tình cảm chân thành, mà không phải chờ đợi tình cảm chân thành, anh cười rất hạnh phúc.

Một cuộc tình vượt qua ngàn năm, nếu không có cách nào giữ lại cô ấy, như vậy thì tùy cô ấy đi thôi.

Nghĩ đến Bạch Tuyết đã từng thích hát: anh là một con sói tu luyện ngàn năm Lang Vương, ngàn năm tu luyện ngàn năm cô độc. Sau này anh sẽ không nữa cô độc, bởi vì có em ở cùng với anh để vượt qua.....

Một hàng nước mắt trong suốt của Lang Vương rơi xuống.....

Đúng, anh quyết không trở lại làm Lang Vương cô độc, về sau anh muốn có Bạch Tuyết làm bạn với Lang Vương anh.

Tiểu Tiên Tử ngược đầu, đôi tay ôm chân Vương như cũ, chỉ lo lắng anh lập tức biến mất không thấy.

"Lang Vương, van ngài, van ngài lưu lại..... Van ngài nhìn đứa bé, không nên rời đi..... Van cầu ngài sống sót....." Tiểu Tiên Tử hình như đã cảm thấy Lang Vương đã quyết định đi, không có một chút lưu luyến với thế gian. Cô khủng hoảng, cô vô dụng.....

"Buông tay. Bọn nhỏ, nhất định ba và mẹ ta sẽ chăm sóc thật tốt cho bọn chúng! Ta không thể để cho Tuyết Nhi cô đơn mà rời đi, ta cũng không cần phải đau khổ mong nhớ cô ấy để sống!" Lang Vương cúi đầu, trong con người tràn đầy sự đau lòng.

"Không —— không —— không thể, không thể. Ngài không thể không chịu trách nhiệm như vậy, không có Tuyết Nhi ngài sẽ đau lòng khổ sở, ngài có nghĩ tới bọn nhỏ không có ngài nữa sẽ có thêm nhiều khổ sở hơn hay không! Bọn họ đều còn nhỏ như vậy, đồng thời mất đi cha mẹ, bọn họ sẽ rất đáng thương. Còn nữa, thủ hạ của Ma Vương cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, chẳng lẽ ngài sẽ yên tâm tương lai bọn nhỏ cũng vượt qua nguy hiểm ở đây! Bọn họ là con của ngài, bảo vệ bọn họ là trách nhiệm của ngài. Ngài không thể cứ đi như vậy, tuyệt đối không có không chịu trách nhiệm rời đi như vậy——" Tiểu Tiên Tử đứng dậy, đối diện với Lang Vương.

"Nếu như ngài cố ý muốn đi theo Tuyết Nhi, ai tới bảo vệ bọn nhỏ? Cha mẹ ngài đều đã lớn tuổi rồi, căn bản không phải là đối thủ của Ma vương! Chẳng lẽ ngài cũng không suy nghĩ một chút nếu mất đi ngài, đối với lão Lang Vương mà nói là đả kích lớn đến cỡ nào! Đến lúc đó, cấp dưới của Ma Vương nhất định sẽ nhân cơ hội đánh lén Yêu Giới, đến lúc đó cái chết chỉ sợ không phải chỉ là một câu chuyện tình yêu, ngài làm không tốt thì cả Yêu Giới đều sẽ bị hủy diệt.

Thủ đoạn của Ma Vương ngài cũng biết, nếu như Ma vương phá giải được phong ấn, điều thứ nhất đối phó chính là mọi người Yêu Giới, ắt hẳn hẳn ta sẽ hủy diệt toàn bộ Yêu Giới. Ngài nên suy tính đến sự việc nặng nhẹ có thể xảy ra!" Tiểu Tiên Tử quay đầu lại, liếc mắt khiếp sợ nhìn Tiểu Long Nữ, nơi này chỉ có cô ta là người phàm, lời nói của cô vừa rồi đều bị cô ta nghe được.

Người này không thể giữ lại.

Đang ở thời điểm Tiểu Tiên Tử chuẩn bị ra tay.

Tiểu Long Nữ chợt nhảy xuống xe, lúc này phải chạy trốn không thể đứng đó chờ chết được, thì ra những người này đều không phải là người, đều là yêu quái.

Người đàn ông cô mong nhớ từng đêm từng ngày cũng là yêu quái, là Lang Vương!

Mẹ ơi!

Quá dọa người!

Quá kinh khủng!

Đám người này lại là yêu quái!

Trên TV diễn cảnh yêu quái, họ thật đúng là có tồn tại!

"Cô cho rằng cô có thể chạy ——." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến.

Tiểu Tiên Tử giơ tay lên, chuẩn bị xóa trí nhớ của Tiểu Long Nữ đi.

Thân thể Bạch Tuyết trong vũng máu nằm ở cách đó không xa chợt bay lên.

Chân tay mở rộng, đầu ngửa ra.

Thì ra là mới vừa rồi Bạch Tuyết bị đánh bay về phía sau, cả người chảy máu, ngay lúc đó cô cũng ý thức cho là mình sẽ chết.

Ai ngờ!

Ý thức của cô lại mang theo cô đi đến một nơi khác.

Chung quanh có một chút đen, nhìn kỹ thêm nữa thì hình như là sơn động...Nơi này, phát hiện trước mặt có ánh sáng hơi yếu, không khỏi hướng về phía ánh sáng đi tới.

Trước mắt xuất hiện bàn đá, trên bàn đá có một hộp đá nhỏ.

Tò mò đưa tay mở ra hộp đá nhỏ, cái hộp mở ra trong nháy mắt, từ trong hộp xuất hiện một hư ảnh, mà Bạch Tuyết thấy rõ người trong ảo ảnh, mồ hôi không nhận được toát ra, bởi vì ảo ảnh kia và cô giống nhau như đúc.

"Cuối cùng cô cũng tới." Ảo ảnh lại có thể biết nói chuyện.

Bạch Tuyết kinh hoảng muốn che cái hộp lại lần nữa.

"Không cần phải sợ."

"Cô, cô là ai? Tại sao lại có hình dáng giống tôi như đúc? Và lại nơi này là nơi nào?" Bạch Tuyết hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ảo ảnh nghe được lời nói của Bạch Tuyết, liền cười.

"Ha ha, cô chính là tôi, mà tôi chính là cô. Chỗ này vẫn còn ở Trái Đất, cái này là mật thất nhân gian mà năm đó cô đã rơi vào lúc kiến tạo nơi này, niêm phong trí nhớ trước kia của cô rồi cất vào kho ở chỗ này, tôi chính là ký ức của cô trước kia, hãy lại đây tiếp nhận trí nhớ mà tôi truyền, cô sẽ hiểu rõ ràng tất cả những chuyện đã xảy ra." Ảo ảnh nói xong cũng đặt tay lên trên đỉnh đầu Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hoàn toàn bối rối, chưa kịp phản ứng ý tứ trong lời nói của cô ta?

Cái gì mà rơi vào nhân gian năm đó?

Chẳng lẽ trước kia cô không thuộc về Trái Đất?

Cô lại có khả năng như vậy, niêm phong trí nhớ trước kia cất vào kho!

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Chẳng lẽ cô cũng không phải là người phàm?

Theo ảo ảnh để tay lên trên đầu Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cảm giác có một lượng lớn trí nhớ chảy vào đại não, mà cô cũng từ từ hiểu rất nhiều việc, thì ra là cô là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử, một ngàn năm trước bởi vì yêu Lang Vương, bị giáng chức hạ phàm để chịu phạt, đã trải qua một ngàn năm Sinh Tử Luân Hồi cô lại trở lại nơi này.

Một ngàn năm trước, cô yêu Lang Vương, lại không thể cùng Lang Vương ở bên nhau mãi mãi!

Cô chán ghét mình có thân phận là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, bởi vì Tiên Tử và Yêu không thể yêu nhau. Cho nên cô bị cách chức hạ phàm, lại xuất hiện tại nơi này, hơn nữa lấy hết tất cả trí nhớ về Tiên Tử niệm dien;dan;le;quy;don phong cất vào kho, còn có cả 100% pháp lực cũng niệm phong cất vào kho, sau đó đầu thai đến một nhà dân bình thường làm một cô con gái nhỏ.

Cô tuyệt đối không ngờ rằng Lang Vương đối cô là một khối tình si, lại có thể theo đuổi đến nhân gian, hơn nữa thời điểm mỗi một lần Sinh Tử Luân Hồi Lang Vương cũng đều ở bên người cô, bảo vệ cô, yêu cô, một mình yên lặng chịu đựng đau khổ lần lượt từng lần một mất đi cô!

Lúc này, Bạch Tuyết bay lên không tiếp nhận kí ức truyền đến về Mẫu Đơn Tiên Tử.

Cuối cùng, Bạch Tuyết từ từ rơi xuống, rơi vào trong ngực Lang Vương, người đàn ông này làm sao có thể cho phép người phụ nữ của mình té xuống.

"Tuyết Nhi?" Lang Vương nhẹ nhàng gọi, lo lắng âm thanh lớn sẽ làm cho người phụ nữ nhỏ kích động.

Bạch Tuyết mở thật to tròn mắt khóa lại đôi mắt của Lang Vương, đây chính là người đàn ông cô độc một ngàn năm, tìm cô một ngàn năm, cũng đã chờ đợi cô một ngàn năm, Lang Vương.

Mới vừa rồi anh còn muốn đi theo cô.....

"Đại Vương, chúng ta rốt cuộc cũng ở cùng một chỗ." Ánh mắt của Bạch Tuyết thay đổi, trở nên có linh khí, cả người cũng tỏa ra mùi thơm của hoa Mẫu Đơn.

Lang Vương sửng sốt.

Tuyết Nhi của anh sẽ không gọi anh như vậy.

Đại Vương?

Hình như là cách xưng hô thật lâu trước đây.

Cô trở lại.

Cô rốt cuộc cũng trở lại.

Nguyên thần của Mẫu Đơn Tiên Tử đã trở lại.

"Hoan nghênh em trở lại, về sau chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ. Vĩnh viễn không chia cách." Lang Vương nhẹ nhàng hôn một cái ở trên môi Bạch Tuyết .

"Nếu như anh không xa không rời khỏi em, em cũng sẽ sống chết gắn bó....." Bạch Tuyết lặp lại lời vừa nói qua của Lang Vương.

Hai người ôm thật chặt nhau, vào giờ khắc này lòng của bọn họ cũng hòa làm một thể.

Chốc lát.

Bạch Tuyết từ trong ngực Lang Vương xuống, đi về phía quả táo Tiểu Tiên Tử.

"Quả Quả, hôm nay không thể không có công của cô. Nếu như không phải là cô cố hết sức giữ Lang Vương lại, đoán chừng lúc này chúng ta đã bị Âm Dương chia cách. Công của cô, Tuyết Nhi ghi tạc ở trong lòng. Ngày sau nhất định sẽ báo đáp cô." Bạch Tuyết nhìn Tiểu Tiên Tử cảm kích.

"Chủ nhân, đây là việc Quả Quả phải làm. Chuyện báo đáp, Quả Quả không dám." Tiểu Tiên Tử cuống quýt hành lễ với Bạch Tuyết, cô cũng không biết nguyên thần của Mẫu Đơn Tiên Tử đã trở về vị trí cũ rồi.

Bạch Tuyết đi về phía Tiểu Long Nữ, từ trên cao nhìn xuống ngực của cô ta.

"Nếu cô thích để ngực mình lộ ra như vậy, tôi liền thành toàn cho cô. Hơn nữa còn cho cô nhiều hơn một bộ ngực nữa."

Không đợi Tiểu Long Nữ cầu xin tha thứ, Bạch Tuyết vung tay lên, trong nháy mắt Tiểu Long Nữ biến thành một con heo mẹ, không chỉ có ngực bị bại lộ, hơn nữa còn thật nhiều ngực.

Tiểu Long Nữ khóc không ra nước mắt, mặc dù bây giờ biến thành heo, nhưng là tư tưởng loài người vẫn còn, cô muốn điên rồi.....

Đôi chân xinh đẹp biến thành cặp chân ngắn, đôi tay trắng nhỏ bé biến thành móng heo, vóc người khêu gợi biến thành một thân thịt béo, ông trời, giết cô đi.....

Yên lặng quay đầu lại, nhìn về phía Cung Hàn nằm dưới đất.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Vào Ở Trong Phủ Lang Vương

Cung Hàn kinh ngạc nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn Cung Hàn.

"Anh ở nhân gian làm ra những việc ác độc, không giết anh thì Thiên Lý bất dung (đạo trời không tha)." Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

"Vậy thì ra tay đi, anh tình nguyện chết ở trong tay em." Cung Hàn ngẩng đầu lên, rồi nhắm mắt lại, tư thế đứng như đang chuẩn bị nhận lấy cái chết.

Lang Vương đi lên trước.

"Nói, rốt cuộc là ai cứu cậu ra khỏi Yêu Giới?" Lang Vương hỏi bèn nhon.

"Lại là Lang Vương anh! Ha ha!!! Không thể ngờ tôi lại tranh giành một người phụ nữ cùng với Lang Vương, chết cũng là điều hiển nhiên thôi." Cung Hàn tự hào nói.

"Nói cho tôi biết tên phản bội ở Yêu Giới, có lẽ Bốn Vương sẽ tha chết cho cậu."

"Anh tha chết cho tôi thì tôi có thể sống được sao? Cho dù là anh không giết chết tôi, người kia cũng sẽ không bỏ qua cho tôi. Ra tay đi."

Đôi mắt sắc của Lang Vương biến đổi, nghĩ đến còn có mấy con tiểu yêu ở sau lưng chưa rời khỏi, trong lòng liền sinh kế.

Đồng thời, Bạch Tuyết cũng nghĩ đến mấy Tiểu Yêu vẫn còn ở lại giống như Lang Vương, cô muốn ngăn cản hành động Lang Vương.

"Cung Hàn, nếu muốn chết, anh không có lời gì muốn nói với tôi sao?" Hình như Bạch Tuyết muốn Cung Hàn để lại lời trăng trối, ngồi xổm người xuống hỏi.

"Đối với em? Tất nhiên là có. Đối với anh ta? Không có."

"Vậy thì nói với một mình tôi đi." Bạch Tuyết đưa lỗ tai qua.

Chỉ chốc lát, Bạch Tuyết đứng lên.

Mấy Tiểu Yêu sau lưng không biết Cung Hàn nói cái gì với Bạch Tuyết, mọi người nhìn mặt nhau.

"Cung Hàn có thể nói ra tên người ở Yêu Giới kia hay không?" Một Tiểu Yêu không rõ sự việc.

"Không bằng giết anh ta....." Nói xong liền lấy ra vũ khí bí mật mà chủ nhân đã đưa cho bọn họ ném về phía Bạch Tuyết và Lang Vương.

Cả người Cung Hàn bay lên, đẩy Bạch Tuyết và Lang Vương ra xa, bản thân thì bị vũ khí bí mật kia đánh trúng.

Thật ra thì, vũ khí bí mật này không giết chết được con người, chỉ là khiến Cung Hàn quay trở về nguyên hình.

Một luồng khói trắng tỏa ra, Cung Hàn biến thành một con sói con đáng yêu, vừa đi vừa lăm bằm tới chỗ Bạch Tuyết, dùng móng vuốt xinh xắn viết trên mặt đất.

"Dẫn anh trở về Yêu Giới, để anh thay đổi triệt để, làm một con sói tốt." Bạch Tuyết khom lưng chuẩn bị ôm lấy anh ta, thì Lang Vương đã vượt lên trước một bước ôm lấy Cung Hàn đã hiện nguyên hình, sau đó giao cho Quả Quả.

"Quả Quả, về sau dạy dỗ anh ta thật nghiêm khắc, cô chính là chủ nhân của anh ta."

"Đa tạ Lang Vương."

"Tuyệt Nhi, thời điểm này chúng ta nên rời đi rồi." Lang Vương thâm trầm mà nói.

"Em, ba em, ông ấy biết em muốn đi sao?" Bạch Tuyết cúi đầu, mặc dù trí nhớ trước kia cũng đã khôi phục, nhưng nghĩ đến việc muốn rời khỏi, trong lòng vẫn rất khổ sở!

"Anh đã nói với ba rồi, ông ấy biết hôm nay em sẽ rời đi. Qua ít ngày nữa anh sẽ đưa em trở lại thăm ông ấy có được hay không?" Lang Vương đau lòng hỏi.

"Ừ." Bạch Tuyết ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Bạch Tuyết bị Lang Vương ôm, chợt lóe, bọn họ rời khỏi Địa Cầu rồi, đi về Yêu Giới.

Yêu Giới.

Ở nơi này, tất cả trang sức đều được trang trí bằng hình vẽ Lang Vương.

Đối với những thứ trong này, Bạch Tuyết đã không còn xa lạ nữa.

"Dạ, về sau ở tại nơi này em sẽ gọi anh là Đại Vương!"

"Thời điểm không có ai, em muốn gọi như thế nào liền gọi như thế đó."

"Ha ha, vậy em gọi anh là con sói thúì anh cũng nguyện ý sao?" Bạch Tuyết nũng nịu nói.

Lang Vương dắt tay Bạch Tuyết đi trên đường cái, thuận tiện nói rõ cho Bạch Tuyết biết tình huống cụ thể ở Yêu Giới. Bọn họ vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến phủ Lang Vương.

Phủ Lang Vương rất lớn, bên trong là từng một biệt viện tinh xảo nhỏ. Mỗi một cái biệt viện cũng là nơi ở của một vị phi tần của Lang Vương.

Tất cả mọi người đều biết Lang Vương muốn trở về, bởi vì lão Lang Vương đã trở lại, hơn nữa còn mang về ba đứa trẻ nhỏ ở thế giới loài người.

Chỉ là, ba người đứa bé kia vừa mới lên đây đã được lão Lang Vương mang đến căn nhà mới xây dựng.

Mấy vị phi tử của Lang Vương cũng bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là không phải lão Lang Vương ở nhà mới, mà là cho này ba đứa trẻ kia ở. Nếu như vậy thì mẹ của đứa bé nhất định cũng sẽ về cùng, tới bây giờ Lang Vương vẫn chưa từng xuất hiện, anh nhất định là đang ở chung một chỗ với mẹ của đứa bé.

Người phụ nữ này là thần thánh phương nào, lại có thể khiến cho lão Lang Vương đích thân đi mời về!

Một vài phi tử ghen tỵ đến nổi điên.

Thời điểm mà Lang Vương dắt tay Bạch Tuyết đi vào phủ Lang Vương, Tiểu Yêu giữ cửa vui mừng hô: "Lang Vương trở về phủ ——"

Lang Vương không để ý tới Tiểu Yêu thông báo, vẫn dắt tay Bạch Tuyết đi vào trong như cũ, thời điểm đi vào cánh cổng thứ hai, Bạch Tuyết liền bị

hoảng sợ, từng hàng từng hàng phụ nữ và trẻ con đứng nghiêm túc chỉnh tề, đều quỳ xuống đất tiếp đón.

"Chào mừng Đại Vương....."

"Chào mừng Phụ Vương....."

Bạch Tuyết đứng bên cạnh Lang Vương, tất cả lực chú ý đều ở trên những người phụ nữ và đứa bé quỳ trên đất. Những người này chính là hậu cung của Lang Vương, còn có những đứa bé đáng yêu kia!

Thấy những đứa bé kia, ý nghĩ muốn giải tán hậu cung Lang Vương chợt dao động, những đứa bé kia phải làm thế nào đây?

Nếu như không có đứa bé, có thể để cho họ đi tìm hạnh phúc của mình, nhưng.....

Mặc kệ như thế nào, Bạch Tuyết tuyệt đối không có cách nào tiếp nhận việc Lang Vương có nhiều người phụ nữ như vậy!

Đưa tay vòng qua sau lưng Lang Vương, nhéo eo anh, Bạch Tuyết cắn răng một cái, nói nhỏ: "Anh thật là có không ít phụ nữ, vội vàng như vậy là muốn tới đây sao?" Đôi môi Bạch Tuyết vẫn không nhúc nhích, đây là lời nói trong lòng của cô.

Khóe miệng Lang Vương nhếch lên một đường cong, anh biết người phụ nữ nhỏ này là đang ghen tị sau khi thấy những phi tử này!

Hazzii!

Lúc này hối hận vì đã nạp nhiều phi tử như vậy thì cũng đã muộn rồi!

"Đều đứng lên đi, để Bốn Vương giới thiệu một chút, cô ấy là Bạch Tuyết." Lang Vương giới thiệu Bạch Tuyết với những người phụ nữ trong hậu cung.

Tất cả phụ nữ ở đó đều đứng dậy, nhìn về phía Bạch Tuyết, mặc dù đang dè chừng Lang Vương, nhưng màu sắc của cặp mắt vẫn khó có thể che giấu được sự ghen tị.

"Mọi người khỏe, Bạch Tuyết mới đến, kính xin các chị chăm sóc nhiều hơn." Bạch Tuyết không biết phủ Lang này sâu cạn như thế nào, trước khi hành động vẫn nên tìm hiểu một chút.

Mọi người đều nói gả vào Hào Môn sâu như biển, nay cô đã gả vào phủ Lang Vương chắc hẳn so với Hào Môn thì nước còn sâu hơn hẳn!

Không tìm hiểu trước khi hành động, cô rất có thể bị chìm chết trong phủ Lang Vương một cách dễ dàng!

Chuyện Chân Hoàn xưa, cô đã xem qua rất nhiều lần. Mặc dù Lang Vương không là hoàng thượng; nhưng mà, hậu cung luôn có nhiều yêu nữ cũng không phải là dễ chọc!

Nghe được những lời nhã nhặn của Bạch Tuyết, khoe miệng Lang Vương nhếch lên, người phụ nữ nhỏ này tới đây là để xiếc ảo thuật sao!

"Chao ôi, em gái nhỏ nói chuyện thật là chân thành, có thể nói tốt như vậy. Khó trách, có thể khiến Đại Vương của chúng ta thích thú."

"Này chị, Tuyết Nhi xin đính chính một chút. Bản thân tôi không phải là em gái nhỏ, tôi là người phụ nữ của Lang Vương, hơn nữa tôi còn sinh ba đứa con vì Lang Vương. Cho nên mọi người có thể gọi tôi là em, hoặc là Bạch Tuyết. Không cần ở phía sau từ em lại thêm một chữ gái nhỏ nữa. Từ này sẽ khiến người ngoài nghĩ rằng Lang Vương của chúng ta dụ dỗ em gái nào đó." Bạch Tuyết sắc bén một phen, cũng không chút khách khí uy phong đùa bỡn một sói mẹ.

"Đại Vương, cô ta dám gọi ngài là Lang Vương! Thật là to gan."

Lang Vương nhượng mày, vừa muốn nói là anh cho phép Tuyết Nhi gọi. Ai ngờ! Người phụ nữ nhỏ này vỗ tay Lang Vương, ý bảo anh hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn, một cô vợ nhỏ như vậy cô vẫn có thể xử lý được.

"Xin hỏi chị này, Đại Vương là ai?" Bạch Tuyết đi đến chỗ phi tử kia, lạnh lùng hỏi, cặp mắt sắc liền khóa phi tử đó lại, hoàn toàn không cho phép cô ta tránh vấn đề này.

"Chuyện này....." Vị phi tử kia ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào!

"Chắc là chị đây không phải là không biết người đàn ông của mình là ai chứ? Nếu như là vậy..... thì chắc cô phải xin lỗi người đàn ông ở trước mắt rồi!" Lại một lần nữa Bạch Tuyết đến gần Lang Vương.

"Lang Vương là Đại Vương, Đại Vương chính là Lang Vương. Cho nên tôi gọi là Lang Vương thì có sai gì sao? Chẳng lẽ không gọi là Lang Vương mà phải gọi là Hồ Vương sao? Vậy chẳng phải là muốn bị người khác chê cười sao!" Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

Phi tử kia bị Bạch Tuyết nói đến há hốc mồm cứng lưỡi, ai cũng không dám ra mặt làm khó Bạch Tuyết, đều lùi lại một bên.

Bạch Tuyết được Lang Vương dẫn đến chỗ ăn cơm.

"Dạ, để cho bọn họ đi đi, nhiều người ở chỗ này như vậy em ăn không vô, vả lại bọn họ cũng không phải là con người!" Bạch Tuyết nhón chân lên, đưa miệng tới gần bên tai Lãnh Dạ nói nhỏ.

Lang Vương gật đầu một cái.

"Tất cả các người đi xuống đi, đứng chờ ở ngoài cửa."

Tất cả người làm đi xuống, chỉ để lại Lang Vương và Bạch Tuyết ở trong phòng ăn.

Nhìn một bàn ăn, bụng Bạch Tuyết không chịu được liền vang lên vài tiếng ùng ục ùng ục, ngày hôm nay cô vẫn chưa ăn cái gì nhiều, thật là đói bụng.

Thật ra thì, Lang Vương cũng rất đói bụng.

"Thì ra là ở Yêu Giới anh thật biết cách hưởng phúc, ăn một bữa cơm cũng có nhiều người phục vụ như vậy! Sau này mỗi lần ăn cơm, không cần kêu bọn họ phải ở chỗ này coi chừng, em ăn không vô!""Dạ, mau đến đây, những đĩa đồ ăn này nhìn thật ngon miệng, bụng của em đã đói đến dẹp mất rồi, lúc này có lẽ em có thể ăn một con trâu." Bạch Tuyết lôi kéo Lang Vương ngồi ở bên cạnh cô, cô ăn không chút khách khí, giống như đang về ở nhà vậy.

Lang Vương chính là thích loại cảm giác này, rất chân thật và cũng rất tự nhiên.

"Wow, cục thịt này thật là thơm, đây là thịt gì?" Bạch Tuyết gấp một cục thịt hình lập phương (hình hộp có 6 mặt là hình vuông) nhỏ nhút vào trong miệng ăn, không khỏi mở miệng khen ngon.

Khóe miệng Lang Vương cong lên, nếu như nói cho cô biết đó là thịt rắn, cô có thể phun ra hay không?

Còn có bây giờ cô đang ăn một ít thịt khác, nếu như nói với cô đó là thịt con ếch, cô còn muốn ăn hay không?

Nghĩ tới những thứ thức ăn này chắc là Tuyết Nhi chưa bao giờ ăn rồi, Lang Vương rất rối rắm!

"Nói đi nha? Đây là loại thịt gì, còn có loại canh này nữa, uống thật là ngon..., cho anh ——" Bạch Tuyết cầm cái muỗng đút một hớp cho Lang Vương.

"Ăn đi, những thứ này đều là đồ ăn thôn quê, rất bổ." Lang Vương tiếp tục cúi đầu uống canh, là do anh không có dũng khí nói ra nguyên liệu thật sự của những món ăn này?

"Ừ." Bạch Tuyết ngoan ngoãn ừ một tiếng, tiếp tục tiêu diệt thức ăn.

"Ăn từ từ, không ai giành với em đâu!" Lang Vương cầm khăn giấy lên lau cằm ở khóe miệng cho Bạch Tuyết.

"Em đói quá, ăn thế nào cũng không đủ no được!" Bạch Tuyết cầm lên một khối thức ăn nhét vào trong miệng Lang Vương.

"Anh cũng ăn đi, không cần ngồi xem em ăn. Nơi này là nhà anh nha, khách khí như vậy làm gì!"

"Ha ha..... Nhìn em ăn thì anh cũng no rồi, chờ một chút nữa anh ăn em là tốt rồi." Lang Vương mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

"Khụ khụ....." Bạch Tuyết thiếu chút nữa là uống sặc.

Lang Vương vội vàng vỗ vô lưng cô.

"Sao lại khẩn trương như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên anh ăn em."

"Này? Lang Vương thúì, ở nơi này anh là Vua đó, có biết thân biết phận hay không? Tại sao lại có thể không có tiền đồ như vậy!" Bạch Tuyết liếc anh một cái, chỉ biết muốn phụ nữ!

"Ở nơi này anh là Vua thì thế nào? Anh là người đàn ông bình thường, chỉ cần là đàn ông, muốn ngủ cùng với vợ mình cũng là điều hiển nhiên thôi."

Bạch Tuyết im lặng!

Cô đứng dậy, đem một đĩa cực lớn bưng đến trước mặt Lang Vương.

"Đừng có ăn em, thịt em ăn không ngon đâu, nên ăn cái này thôi. Mặc dù em là vì anh mà đi tới nơi này, còn lo lắng nơi này ăn thức ăn sống, hiện tại không có cái em bán khoán, thì ra đầu bếp ở nơi này so với Địa Cầu còn lợi hại hơn, kỹ thuật nấu nướng ở nơi này quả thực là hạng nhất. Sau này em có lộc ăn rồi." Bạch Tuyết vui vẻ nói.

"Em thật sự thích những thức ăn này?" Lang Vương cũng từng lo lắng Tuyết Nhi không thích ứng được thức ăn nơi này, bây giờ nhìn lại lo lắng này thật không cần thiết, khẩu vị của cô rất tốt.

Rốt cuộc hai người ồn ào ở giữa bữa cơm cũng kết thúc.

Lang Vương dẫn Bạch Tuyết đi xem bọn nhỏ.

Bọn nhỏ được ông nội và bà nội tự tay chăm sóc, bà nội Lang vì muốn chuộc tội, mà tự mình cùng bọn nhỏ chăm sóc cây mẩu.

Bà đã hoàn toàn hối lỗi, nhìn ba đứa bé thông minh đáng yêu, bà lại càng hối hận vì trước kia đối với bọn nhỏ không tốt như vậy.

Thật tốt khi ông trời cho bà hối cải để có cơ hội làm lại người mới, nếu không dù cho bà có bị nhốt vào mười tám Tầng Địa Ngục cũng khó rửa sạch tội lỗi!

Ức Ức thấy Bạch Tuyết xuất hiện ở cửa, đôi chân ngắn nhỏ nhanh liền chạy tới.

"Mẹ, mẹ đã tới, nơi này chơi rất vui." Ức Ức hưng phấn lôi kéo Bạch Tuyết đi vào thăm trong phòng của bọn cậu.

"Mẹ, mẹ qua thăm phòng của con có được không?" Thiên Tâm cũng đi tới bắt được tay Bạch Tuyết nũng nịu hỏi.

"Con ngoan, đừng có gấp, mẹ lần lượt đi thăm có được hay không? Trước tiên chúng ta đến phòng Ưc Ưc nhé."

Bạch Tuyết đưa bọn nhỏ đến thăm toàn bộ gian phòng, cô rất hài lòng, có thể thấy được ông nội của bọn nhỏ đã mất rất nhiều công sức để bày trí, tất cả các trang trí đều rất đặc biệt.

Nhất là phòng của Thiên Tâm, ông nội đã trang trí phòng của cô bé thành phòng của một công chúa, trên vách tường là hoa văn trang trí công chúa Bạch Tuyết, giường nhỏ cũng dùng rất nhiều trang phục Lace (viền tơ) xinh đẹp. Thiên Tâm rất yêu thích nó, xem ra ông nội cô bé hi vọng Thiên Tâm lớn lên giống như là công chúa nhỏ, vui vui vẻ vẻ mà trưởng thành.

Lang Vương thấy Bạch Tuyết hi hi ha ha nói chuyện phiếm cùng với bọn nhỏ, vì vậy đến nói với Bạch Tuyết một tiếng liền rời đi.

Bà nội Lang nhìn Bạch Tuyết đến, sau đó đi vào trong phòng bếp cầm một chút trái cây nhỏ lên gọt hết vỏ cho bọn nhỏ và Bạch Tuyết cùng nhau ăn.

"Người chớ gấp, để cho con mang ra." Bạch Tuyết nhận lấy mâm đựng trái cây và hoa quả.

"Bạch Tuyết, về sau chúng ta chính là người một nhà, qua thêm vài ngày nữa thì làm lễ kết hôn cho con, đứa bé cũng đã có rồi, vẫn nên làm để có danh phận."

"Dạ." Bạch Tuyết ngoan ngoãn dạ một tiếng.

"Mẹ, mẹ phải gọi bà nội là mẹ nha." Niệm Niệm bập bẹ nói.

"Hả? Có được không ạ?" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn về phía mẹ Lang Vương, trước kia bà không thích cô, rất rất ghét cô, mặc dù hiện tại

bà đối với cô rất tốt, nhưng mà, Bạch Tuyết vẫn không mở miệng nói gọi mẹ một tiếng!

"Tuyết Nhi, đứa con ngoan, là mẹ không xứng làm mẹ con!" Mẹ của Lang Vương tự trách nói.

"Không, mẹ.....Mẹ đừng nói như vậy, chuyện lúc trước đều đã qua rồi, con đã sớm quên hết. Mẹ là bà nội của bọn nhỏ, dĩ nhiên chính là mẹ của con, con vẫn nên gọi người một tiếng mới phải." Bạch Tuyết cười, đem trái cây gọt xong đưa cho bà một miếng.

"Tuyết Nhi, một chút nữa dienn;daan;lle;qquyy;doon chúng ta ra ngoài đi dạo chợ đêm có được hay không? Mẹ muốn mua thêm một chút quần áo cho bọn nhỏ, con có thể đi cùng với mẹ không?" Bà nội Lang muốn mua ít quần áo cho bọn nhỏ, lại sợ Bạch Tuyết không thích, cho nên mới muốn Bạch Tuyết đi cùng mình.

"Chợ đêm? Nơi này còn có chợ đêm. Thật không thể tưởng tượng nổi. Được, con và mẹ cùng đi." Bạch Tuyết vui vẻ đồng ý.

Bà nội Lang gọi ông nội Lang đến trông chừng bọn nhỏ, bà và Bạch Tuyết đi ra ngoài. Chủ yếu là lo lắng thủ hạ Ma Vương sẽ đánh lén, cho nên phải trông chừng bọn nhỏ thật cẩn thận. Chỉ cần mấy đứa nhỏ không ra tòa lâu nhỏ này, thì chúng vẫn được an toàn, bởi vì tòa lâu nhỏ này đã được trừ bỏ yêu ma.

Trong chợ đêm, một số tiểu yêu mua đồ cũng như là bán, đều có nam và nữ, bọn họ thấy mẹ Lang Vương dắt Tuyết Nhi, cũng nhiệt tình tiến lên chào hỏi Bạch Tuyết, mọi người đã sớm biết cô chính là cô gái phạm trần mà Lang Vương mang về.

Cảm giác như thế này thật tốt, người nơi này đều rất nhiệt tình, điều này làm cho Bạch Tuyết hết sức phấn khích.

Nơi này là Lang Tộc, mọi người tất cả đều là sói, trước kia nếu có người cùng cô nói về sói.

Nhất định cô sẽ nói, sói là động vật hung bạo và dữ tợn, chỉ đụng vào họ một chút, bọn họ liền lập tức tấn công lại.

Nhưng kể từ khi biết Lãnh Dạ là hậu duệ của Lang Vương, cô đối với quan niệm về sói đã thay đổi một chút, bây giờ thì cô đã hoàn toàn không sợ sói nữa rồi.

Cô nhìn thấy đều là sói, tất cả đều vô cùng yêu mến, đối với bọn họ nếu đã là cùng một tộc thì tất cả đều hết sức quan tâm lẫn nhau.

Tất nhiên những thứ này đều là do mẹ Lang Vương nói cho Bạch Tuyết nghe.

Từ nội tâm của mẹ Lang Vương đã phát ra sự yêu thích đối với Bạch Tuyết, Bạch Tuyết không điệu bộ, nói chuyện cũng không cất giấu tâm tình, loại cảm giác này rất tốt. Không giống như những người con dâu kia, nói chuyện luôn là nói một nửa dò la một nửa, giống như là chơi đoán chữ. Rõ ràng là nhìn trông giống như rất thân thiết, nhưng thật ra lại lục đục đấu đá sau lưng, những chuyện này bà vẫn luôn bỏ qua xem như không thấy, việc một người đàn ông có thể có rất nhiều người phụ nữ thì tất cả đều giống như vậy.

Lâu ngày rồi, bà cũng thói quen.

Chỉ là ở Lang nhi về sau đã có Bạch Tuyết, con trai đã thay đổi, đã trở nên đáng yêu hơn rồi, bà cũng nhìn ra được con trai và Bạch Tuyết ở chung một chỗ rất vui vẻ. Giống với lúc này bà và Bạch Tuyết ở chung một chỗ vậy, hai người cũng rất vui vẻ.

Cô là một cô gái tốt, chắc hẳn cũng sẽ là con dâu tốt.

Bà không thể không nói, Lang nhi cưới một người vợ tốt, cưới được một lão bà tốt, thì phủ Lang Vương của bọn họ thật đúng là có phúc khí, cho tới bây giờ bà cũng không dám suy nghĩ, sẽ có một ngày tính tình của Lang Vương sẽ thay đổi nhiều đến như vậy, xem ra những thứ này đều là công lao của Bạch Tuyết.

Lang Vương trở lại biết Tuyết Nhi bị mẹ dẫn ra ngoài đi dạo chợ đêm, anh liền không yên tâm, vội vã đuổi theo ra ngoài, kết quả anh không đi được bao xa thì đã nhìn thấy tay của Bạch Tuyết khoát lên cánh tay của mẹ, hai người vừa nói cười vừa đi về phía bên này.

Nơi này là Yêu Giới, buổi tối không giống với thế giới loài người, nơi này không khí có chút lạnh.

Lang Vương đau lòng nhận lấy bao lớn bao nhỏ trong tay Bạch Tuyết, lại đụng phải một đôi tay lạnh lẽo.

"Mẹ, Tuyết Nhi vẫn chưa thích ứng được với khí hậu nơi này, tốt nhất sau này buổi tối nên ít ra ngoài, gần đây cũng là đi quá nhiều."

Mẹ Lang Vương cười, là con trai thú vị biết thương con dâu.

"Có phải em lạnh hay không? Coi chừng bị lạnh!" Thấy chớp mũi Bạch Tuyết cũng đã đông lạnh đến đỏ, vội vàng kéo áo choàng của mình ra, kéo cô vào trong ngực, để cho cô có thể ấm áp một ít.

Bạch Tuyết xấu hổ, dù sao mẹ vẫn còn ở đây!

"Ha ha, em không lạnh, thật sự không lạnh."

"Dè chừng mẹ làm gì, mẹ và anh cũng giống nhau, cũng không sợ lạnh. Khí hậu nơi này đối với chúng ta dien;dan;le;quy;don mà nói rất bình thường, nhưng mà với em thì không được, đừng cậy mạnh, sẽ bị cảm đấy."

Lang Vương đè lại người phụ nữ nhỏ ôm trong ngực giùng giảng muốn rời khỏi.

"Tuyệt Nhi à, con ăn được thức ăn ở nơi này không?" Mẹ Lang Vương quan tâm hỏi Bạch Tuyết.

"Đồ ăn nơi này rất ngon, ăn thật ngon nha. Hơn nữa những loại thịt kia đều có vị rất tuyệt."

"Vậy thì tốt, những thứ thịt rắn kia rất nhiều người ăn không quen! Còn có thịt con ếch nữa, con phải ăn nhiều một chút, cực kì bổ. Hôm nay canh con uống là gì nhỉ? À! Đó chính là canh con rết." Mặt của Lang Vương biến đổi lớn, bởi vì anh thấy mặt cô biến trắng biến xanh rồi. Rất trắng, trắng bệch luôn rồi!

Xong rồi!

Đầu óc Bạch Tuyết hôn mê một trận, nháy mắt rần thoáng qua trong đầu, còn có cả ếch và rết nữa.

Thật là khủng khiếp!

"Oe oe ——"

Bạch Tuyết cũng không nhịn được nữa, nôn khô khốc một hồi, mà cũng chẳng có cái gì để phun ra cả, bởi vì thức ăn đã tiêu hóa sắp hết, đi dạo một vòng đêm chợ đêm, trong bụng đã sắp trống rỗng rồi!

Lang Vương thối, lúc ấy cô hỏi anh đó là loại thịt gì? Anh nói với cô là hương vị thôn quê.

Tại sao anh không nói thẳng là thịt rắn và thịt ếch, làm hại cô ăn một bụng rắn và ếch! Thật kinh khủng!

Nghĩ đi nghĩ lại cả người liền nổi da gà, tức giận trợn trừng mắt nhìn Lang Vương, cũng oán giận người đàn ông này! Anh nhất định là cố ý gạt cô!

"Hu hu..... Mẹ..... Con không thích ăn những thứ thịt kia, bắt đầu từ ngày mai con sẽ ăn chay!" Bạch Tuyết khóc lóc kể lể, khóc không ra nước mắt nhìn mẹ chồng.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Sát Hạch Lần Thứ Nhất: Rừng Sâu Núi Thảm 1

Editor: Nguyễn Yên Thương

Bọn nhỏ biết mẹ mình không ăn thịt rắn và ếch, trong lòng lo lắng mẹ ở chỗ này sẽ ăn không đủ no.

Vì vậy, bọn nhỏ liền làm nũng dính chặt vào ông nội và bà nội, hi vọng tìm được cơ hội để ông bà mang theo bọn họ đi ra ngoài bắt gà rừng cho mẹ ăn.

Lão Lang Vương một bên bắt tay vào làm hôn sự cho Bạch Tuyết và con trai, một bên lại không chịu được sự tấn công của đứa bé, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đồng ý sẽ tìm cơ hội mang theo tụi nhỏ đi ra ngoài săn gà rừng nửa ngày.

Liên tiếp mấy ngày nay Bạch Tuyết không ăn thịt ở Yêu Giới, cô chỉ ăn mỗi rau cải.

Lang Vương nhìn thấy rất đau lòng, vì vậy liền bình tĩnh ra lệnh cho người xuống thế giới loài người mua thức ăn về.

Mặc dù hôn sự của Bạch Tuyết và Lang Vương được một tay ông nội và bà nội tụi nhỏ tán thành, nhưng mà, còn phải thông qua phiếu bầu quyết định cuối cùng, đây là quy tắc của Lang Tộc.

Một số nguyên lão đều đã ủng hộ Lang Vương, cũng chỉ có một vài nguyên lão có ý kiến phản đối, tất nhiên những nguyên lão này và các phi tử của Lang Vương có quan hệ mật thiết với nhau, nên mới hết sức ngăn cản việc Lang Vương cưới Bạch Tuyết.

Cuối cùng, tất cả nguyên lão đều cho rằng, nếu như Bạch Tuyết muốn gả cho Lang Vương, phải có bản lĩnh làm người phụ nữ của Lang Vương mới được.

Cho nên mọi người quyết định sát hạch Bạch Tuyết.

Chỉ cần Bạch Tuyết thông qua sát hạch, thì sẽ có tư cách làm vợ của Lang Vương.

Lang Vương đang hết sức do dự, thì Bạch Tuyết ngồi ở bên cạnh anh bình tĩnh đứng dậy, đi về phía trước mấy bước, đứng ở giữa đại sảnh, nhìn những nguyên lão kia nói rất nghiêm túc: "Tôi chấp nhận sát hạch."

Lang Vương sửng sốt, mấy nguyên lão này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Bạch Tuyết như vậy, cô sẽ không thể nào vượt qua sát hạch được.

Nội dung sát hạch.

Cửa thứ nhất.

Họ đưa Bạch Tuyết vào trong một khu rừng sâu núi thẳm, không cho cô thức ăn, chỉ cần cô ra khỏi rừng sâu núi thẳm thành công, sát hạch lần thứ nhất liền được thông qua.

Lang Vương kiên quyết phản đối.

Trong rừng sâu núi thẳm đó có quái thú hung dữ, nguy hiểm ngàn lần, anh quyết không cho phép cô đi mạo hiểm.

Thế nhưng, các nguyên lão cũng đã quyết định, nếu như Bạch Tuyết không thông qua sát hạch, thì cũng không có tư cách làm vợ của Lang Vương, càng không thể đảm nhiệm được chức vị này.

"Tôi tiếp nhận." Bạch Tuyết bèn nhón nói ba chữ.

Lang Vương cau mày, một đôi ánh mắt lạnh lùng thâm thúy nhìn người phụ nữ nhỏ trước mắt.

"Tuyết Nhi, không nên tự làm khó mình, anh hoàn toàn có năng lực xây dựng tương lai của chúng ta, hãy tin tưởng anh."

Mặc dù dè chừng mấy nguyên lão. Nhưng mà, Lang Vương vẫn muốn Bạch Tuyết từ chối sát hạch. Anh chỉ muốn Bạch Tuyết được an toàn, chỉ cần người phụ nữ này vui vẻ là được.

"Em đã yêu anh thì em phải xứng đáng với anh, đây là kiêu ngạo của em cũng là lòng tự trọng của em. Muốn họ chấp nhận em, em phải tiếp nhận sát hạch, nếu không thì sao có thể đứng ở chỗ này. Còn có ba đứa con của chúng ta, em muốn để cho chúng biết rằng mẹ chúng là người giỏi nhất." Bạch Tuyết tự tin nói.

Bạch Tuyết cho rằng mình đúng lý hợp tình đón nhận sát hạch của các nguyên lão.

Ngày sát hạch được quyết định là ngày mai.

Hai ngày nay, trong lòng Lang Vương luôn cảm thấy thấp thỏm, anh vẫn không thể nào cho phép cô một thân một mình đi vào rừng sâu núi thẳm đó được!

Nhưng mà, người phụ nữ nhỏ này đã đồng ý, anh vẫn phải ủng hộ cô đến cùng.

Chỉ là, trong quá trình sát hạch luôn có các nguyên lão bí mật giám sát, anh không thể nào nhúng tay vào được, nếu không Bạch Tuyết sẽ không hoàn thành tốt bài sát hạch này được!

Lang Vương rất lo lắng.

Ngày mai sẽ tới rất nhanh.

Bạch Tuyết trang bị nhẹ nhàng rồi ra trận, cô bị hai nguyên lão mang đi.

Lang Vương không biết điều gì sẽ xảy ra trong rừng sâu núi thẳm? Những nguyên lão kia sẽ thiết kế chương ngại gì trong rừng? Tuy nhiên, anh có thể khẳng định lần đi này của Bạch Tuyết nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Thời điểm Bạch Tuyết xuất phát, mẹ chồng cô lấy ba mảnh lá cây nhét vào trong tay Bạch Tuyết, nói đây là bộn nhỏ cho cô, lúc gặp nguy hiểm thì ngậm một lá trong miệng, việc này sẽ giúp Bạch Tuyết vượt qua được.

Không nên xem thường này ba mảnh lá cây nhỏ này, đến lúc đó sẽ giúp được rất nhiều cho Bạch Tuyết.

Trước mắt là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, trong rừng có rất ít lùm cây, tất cả đều là cổ thụ ngàn năm cao vút đến mây. Cành cây lần lượt thay đổi, mở rộng thành một rừng cây xanh biếc, che lại ánh nắng mặt trời cực kỳ chặt chẽ. Một gốc cây nhãn lồng khổng lồ chợt hiện ra ngay trước mắt, vỏ cây của nó có màu xanh lá cây, những nhánh cây có hình thù kỳ lạ quấn quanh cây giống như những con rồng. Gió thổi nhẹ qua, cành lá phát ra tiếng vang vi vu, giống như tiếng thở dài của rồng vậy.

Trong rừng cây âm u mà yên tĩnh. Bạch Dương đoan trang cao cao đứng vững không hề nhúc nhích; Hoa Bạch Dương rủ xuống dưới tàng cây đang nhắm mắt dưỡng thần; Cây Sồi khổng lồ giống như chiến sĩ bảo vệ cây cổ thụ Bồ Đề.

Bạch Tuyết thận trọng đi vào, tất cả trước mặt đều là những cây đại thụ cao ngất, không thể nhìn thấy đến cuối đường.

Lấy ra cây đao bén nhọn mà Lang Vương đã chuẩn bị cho cô, bẻ một nhánh cây to bằng cánh tay cô, gọt nhọn một đầu dùng làm vũ khí cho bản thân.

Lang Vương đã nói với cô, một khi gặp nguy hiểm, nhánh cây này không những có thể phòng thân mà còn có thể dùng làm gậy.

Bạch Tuyết cầm nhánh cây bắt đầu đi vào trong.

Đi vào rừng rậm chưa bao lâu, cô đã lạc mất phương hướng, không biết đâu là Đông Nam đâu là Tây Bắc?

Quan sát cây cối một chút, rất nhiều cành lá hướng về phía Nam, bình thường cây hướng về phía Nam có cành lá tươi tốt và đứng một mình, vỏ cây bóng loáng. Mà một ít cây có rêu xanh trên mặt thì nhất định đó là phía bên trái.

Bạch Tuyết vừa quan sát vừa đi vào trong, cô tin tưởng cô sẽ đi ra khỏi rừng già này, nhất định làm cho những nguyên lão kia cam tâm tình nguyện chấp nhận cô.

Vào trong núi, bầu trời tối rất nhanh, Bạch Tuyết đã đi gần một ngày đường rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên một chút, ánh sáng nhàn nhạt bị lá cây tươi tốt che đi rất nhiều, trong rừng âm u cực kỳ đặc biệt.

Bóng đêm sẽ tới rất nhanh, cô nhất định phải tìm một nơi để nghỉ ngơi một chút.

Nhìn xung quanh một chút, sau lưng cô bỗng nhiên mọc lên một cây sồi, Bạch Tuyết đi vào, cố gắng để bò vào trong, trong ngực cô còn có mấy quả dại mới hái vừa rồi, cô biết những thứ trái cây có vẻ ngoài rất đẹp mắt thì không thể ăn được, những loại trái cây đã bị động vật gặm qua rồi mới có thể ăn, bởi vì ở chỗ này, những trái cây có vẻ ngoài rất đẹp có thể là quả độc, chỉ cần động vật ăn loại thức ăn gì cô cũng có thể ăn được.

Cô leo lên trên một cành cây khô, lấy ra một loại trái cây đã bị động vật ăn qua, con người bèn nhảy tra xét bốn phía xung quanh.

Ngủ trên cây có lẽ sẽ an toàn!

Rất khó bảo đảm không có dã thú trên mặt đất, cô không muốn trở thành thức ăn ngon cho dã thú, cho nên núp ở trên cây sẽ an toàn hơn một chút.

Bỗng nhiên, Bạch Tuyết phát hiện có một căn nhà lá ở phía xa.

Trời ạ!

Nơi này là rừng sâu núi thẳm, lại có thể có một căn nhà lá.

Không biết ở bên trong căn nhà lá này là người hay là yêu?

Nhanh chóng leo xuống cây, cầm nhánh cây kia bước nhanh đi tới, hình như cô tìm được cứu tinh, mặc kệ nơi này là người hay là yêu, cô đều không sợ hãi, điều khiến cô sợ hãi hơn chính là ngủ ở trên cành cây. Cô lo lắng cho mình sẽ không cẩn thận rớt từ trên cây xuống, còn lo lắng trên cây có rắn độc. Tóm lại là run sợ ở trong lòng.

Rốt cuộc cô cũng đi tới trước mặt căn nhà lá, không có vệt vàng hấp tấp đi vào, chủ yếu là lo lắng ở bên trong có những sinh vật nguy hiểm.

Nhìn vào trong từ cửa sổ.

Bên trong lại có một già một trẻ, dáng vẻ giống như ông cháu.

Thật kỳ quái! Sao nơi này lại có thể có người ở?

Chắc cũng chỉ có thể là yêu quái!

Nhìn vào bên trong thêm lần nữa, ông già kia dùng gậy chỉ chỉ dưới sàng, kêu bé trai kia kéo một cái rương tận cùng bên trong ra ngoài.

Nhìn rương lớn được đẩy ra ngoài, Bạch Tuyết trầm mặc một lúc lâu, chỉ thấy đứa bé lấy khăn lau đi lớp bụi bậm thật dày phía trên, đứa bé ngồi xuống rồi nhìn cái rương.

Thì ra đây là hai ông cháu, đứa bé gọi là Nguyên Bảo, ông già kia gọi là Nguyên Phách.

"Bảo Nhi, ông đã nói với con rất nhiều chuyện về tuổi trẻ lúc xưa....."

"Dạ, con đều nhớ." Trong lòng Nguyên Bảo giật mình, vẻ mặt này của ông, thấy thế nào đều có chút giống như dáng vẻ giao phó chuyện sau này, điều này làm cho cậu đề nén vô cùng.

Ở nơi xa lạ này, bên trong một thế giới mới toàn bộ, chỉ có hai ông cháu sống nương tựa lẫn nhau, nếu như ông cũng qua đời rồi, vậy thì cậu thật sự hoàn toàn cô độc!

Ông già lúc này lại cười đứng lên: "Ha ha, cái đứa bé này thật thông minh, nên biết, có một ít chuyện xưa, là ông khoác lác, thật ra thì ở bên ngoài ông cũng không có làm chuyện tốt gì, nếu không cũng sẽ không chạy đến nơi này để dưỡng lão. Chỉ là, có một ít chuyện xưa, cũng là ông cố ý giấu giếm, chưa từng kể cho con nghe qua!"

Nghe giọng nói của ông dần dần nghiêm túc, Nguyên Bảo biết hôm nay ông có chuyện quan trọng muốn giao phó, nên nghiêm túc lắng nghe. "Con mở cái rương này ra." Lão già lấy ra một cái chìa khóa đưa cho Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo lau sạch bụi bậm bám trên ổ khóa gỉ sét, có dính một chút dầu, sau đó mở ổ khóa ra.

Quá trình mở rương, cậu không trông cậy vào việc cất giấu vàng bạc châu báu gì bên trong rương. Dĩ nhiên, thực tế cũng không có cho cậu thấy kỳ tích như vậy, bên trong rương chỉ là có một chút sản phẩm cọc gỗ dùng bao bố bọc lấy.

"Những thứ này....." Nguyên Bảo nhất nhất cầm vài bố đã cũ, sau đó vừa lau bụi bậm, vừa suy tư tìm tòi, "Ông ơi, những thứ này là..... mấy món đồ chơi tượng gỗ?" Đứa bé hỏi.

"Ông đã từng một lần dựa vào việc hành nghề đồ chơi tượng gỗ, nhưng..... Bảo Nhi à, con cũng đừng đánh giá thấp ông. Con biết những thứ này tên gì sao?" Ông già nói đến sở trường của mình thì vẻ mặt cũng là loại biểu hiện hiếm thấy thường ngày.

"Cái gì?"

Trong tay ông già cầm một tượng gỗ hình con chim, tự hào nói: "Bọn chúng đều tượng gỗ sống!"

Nguyên Bảo âm thầm đổ mồ hôi hột, ‘uy danh’ thật đúng là không tầm thường..... Nhưng tại sao lại gọi là ‘tượng gỗ sống’? Chẳng lẽ.....

Cậu nhất thời kinh hãi, nhớ lại ông tổ nghề mộc Trung Quốc thời kỳ Xuân Thu Lỗ Quốc giống như truyền thuyết, cũng chính là Lỗ Ban, nghe nói ông đã từng dùng cọc gỗ làm ra cơ quan điều hòa, có thể bay trên trời ba ngày ba đêm mà không rơi xuống.....

"Con đoán món đồ chơi tượng gỗ này chỉ cần vài động tác đơn giản, làm được nó cũng không khó lắm, không thể gọi là thần kỳ. Ông gọi dienddaannleqqquyydon chúng là ‘tượng gỗ sống’, chẳng lẽ này tượng gỗ

có thể dài thời gian hoạt động, có thể giống như con chim sống bay lượn ở trên trời?" Nguyên Bảo thử hỏi một câu dò xét.

Ông có chút kinh ngạc nhìn cháu trai, tán thưởng trong mắt càng sâu, không hổ là cháu nội thiên tài! Không giống như các thợ mộc khác, có nghe cũng sẽ không tin tưởng, cháu trai nhà ông chỉ cần một lát đã có thể nghĩ đến mẫu chốt! Thằng nhóc này còn chưa có học nghề mộc đâu, bộ phận món đồ chơi tượng gỗ có kết cấu đơn giản, quả thật là thợ mộc trời sinh!

Nguyên Bảo không biết trong lòng ông nội nghĩ cái gì, nhưng dựa vào nét mặt của ông, đã xác nhận suy đoán, trong lòng kích động không thôi, thật đúng là "Múa rìu qua mắt thợ", Lỗ Ban đại thần là ông tổ nghề thợ mộc của Trung Quốc, không ngờ ông nội cũng là bậc thiên tài tượng mộc như thế!

"Ông nội, nó có thể bay liên tục ba ngày ba đêm ở bầu trời không?" Đứa bé hỏi. Tay ông run lên, tượng gỗ hình con chim thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Ba ngày ba đêm? Cậu thật cho rằng đây là chim thật sao? Nếu là chim thì cũng đói chết, mệt chết đi được! Thần kỳ thật....! Trí tưởng tượng của đứa nhỏ này có phải hay không quá.....

Vì sợ bóp chết trí tưởng tượng cũng như sợ làm ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của cháu trai, ông cố gắng trấn định, gật đầu nói: "Ông chưa từng thử qua, chỉ là theo ông nghiên cứu, dựa trên lý thuyết..... Ừ, trên lý thuyết chắc là có thể."

Hả?..... Lý thuyết luôn luôn mạnh hơn thực tế nha, ông đây cũng không có nói láo không đúng? Đang lúc suy nghĩ, lại thấy hai mắt cháu trai sáng lên, hình như lại đang nghĩ tới cái gì, điều này làm cho lòng ông rơi lộp bộp, đứa nhỏ này, vốn tưởng rằng sẽ làm lòng ông rung động không dứt, không ngờ tưởng tượng của cậu không giới hạn nha.

"Vậy người có thể ngồi lên trên được không? Nếu người có thể ngồi, rồi trang bị súng, nếu như dùng cái này trong chiến tranh, so với một loại đao kiếm binh khí có thể mạnh hơn gấp trăm ngàn lần a!" Nguyên Bảo nghe nói có thể bay dien;dan;lee;quy;don ba ngày ba đêm, kích động không thôi.

Bạch Tuyết chắc lưỡi hít hà!

Súng, đại bác?

Chẳng lẽ hai người kia là người phàm?

Bạch Tuyết tò mò, nơi này là Yêu Giới, trừ cô ra, còn có người phàm sống ở chỗ này sao?

"Bảo Nhi, đi mở cửa, có khách quý đến." Ông già chợt nói.

"Ông nội, nơi này ngoại trừ con, ra cửa chính là dã thú, nơi đó sẽ có khách quý sao?" Nguyên Bảo tò mò lắm lắm, đi về phía cửa.

Để tỏ lòng đối tôn trọng với ông nội, mặc dù cậu biết nơi này sẽ không có người, nhưng mà vẫn đi mở cửa.

Chỉ là, lúc cậu mở cửa liền ngu người, nhìn ngơ ngẩn Bạch Tuyết ở cửa.

Trời ạ!

Thật có khách quý.

"Chị?" Nguyên Bảo tầm khoảng mười ba tuổi, sau khi thấy Bạch Tuyết, không khỏi kêu một tiếng chị.

"Các người?" Bạch Tuyết khiếp sợ không biết nói gì?

"Chị, chị chính là khách quý mà ông nội nói sao? Mời vào." Nguyên Bảo lễ phép mời Bạch Tuyết đi vào.

"Ông khỏe chứ, tôi đã quấy rầy rồi." Bạch Tuyết không biết nói như thế nào.

Ông già vẫn nhìn chăm chăm quan sát vào Bạch Tuyết, hình như cuối cùng là chờ cô tới.

"Rốt cuộc con đã tới."

"Hả? Ông, người ông nói là tôi sao?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Ừ. Nhóc con, ngồi xuống đi." Thấy Bạch Tuyết, ông già có chút kích động. Nhiều năm như vậy, cuối cùng chờ được lúc cô đến, không ngờ là một cô gái nhỏ.

Bạch Tuyết ngồi xuống.

Nguyên Phách lại tiếp tục nói về chuyện xưa của ông.

"Chúng ta cũng giống như con đều là người phạm, cũng là đến từ Trái Đất. Năm ấy ông 63 tuổi, cùng cháu trai mười ba tuổi ở trong chợ mua tượng gỗ.

Đột nhiên một ông già đi tới trước gian hàng của ông, nói ông làm tượng gỗ tốt. Hỏi rằng ông có muốn làm tượng gỗ sống hay không?

Lúc đó ông cho rằng ông ta là kẻ điên, nói hừ nói vượn!

Tượng gỗ là cộc gỗ điêu khắc, làm sao có thể thành sinh vật sống được.

Kết quả, ông ta cầm lên một cái tượng gỗ rồi biến đổi, tượng gỗ đó bỗng nhiên sống, liền chê cười lời nói của ông.

Lúc ấy, ông liền mê mẩn, hoàn toàn tin tưởng ông ta.

Nhưng mà, ông ta hỏi có muốn cùng ông ta học tượng gỗ ma pháp, muốn học thì phải đi theo ông ta rời khỏi Trái Đất.

Lúc đó ông hoàn toàn bị chuyện tượng gỗ mê hoặc, ông ta nói gì ông đều đồng ý. Sau đó một hồi gió lớn, ông và ông ta bàn bạc nên đã dẫn theo Nguyên Bảo lên đây.

Ông già đó cũng không có lừa gạt ông, dạy cho ông biết cách chế tạo tượng gỗ ma pháp như thế nào. Chỉ là, ông ta nói ông ta muốn rời đi, về sau nơi này đã có ông bảo vệ, bảo chúng ta đợi người hữu (có) duyên, không ngờ lần đợi này chính là hơn tám trăm năm!" Nguyên Phách khổ sở nói. Ông và cháu trai ở chỗ này không chỗ nương tựa sinh sống hơn tám trăm năm.

Bạch Tuyết khiếp sợ.

"Nhất định là con rất tò mò, thời điểm chúng ta tới tới đây đã có số tuổi này, tại sao bây giờ vẫn còn như vậy có đúng hay không?"

Chúng ta kể từ khi đến nơi này, số tuổi chỉ nhiều hơn nhưng không có thay đổi về thể xác. Ông vẫn là ông già sáu mươi tuổi, còn Bảo Nhi vẫn là đứa nhỏ mười ba tuổi. Chỉ là, con đã đến rồi, thì ông phải đi, thời gian của ông còn không nhiều lắm.

Ông đưa tượng gỗ và đứa bé giao cho con, nhờ con giúp ông với Bảo Nhi. Mặc dù ông không biết con là người nào? Nhưng mà, ông biết rõ con chính là người hữu duyên mà ông đã chờ đợi bao lâu nay."

"Ông nội, ông đừng bỏ Bảo Nhi lại!" Nguyên Bảo ôm lấy chân ông nội khổ sở nói.

"Ông nội muốn đi, về sau con liền theo chị gái này, ông có thể ngàn ra cô ấy là người tốt, nhất định sẽ đối xử rất tốt với con. Ông nội biết con thông

minh, lại chịu được khổ, nhưng lòng của con quá lớn, dễ dàng tham vọng quá cao!"

Ông suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Ông nội cho rằng con ở phương diện nghề mộc có tài nghệ khá cao, cho nên tầm mắt con cao hơn một chút, ông không để ý. Nhưng ở thế giới ma pháp này, nó lớn hơn nghề mộc nhiều lắm, xa nhiều lắm, hơn nữa yêu cầu đối với nghề mộc nghiêm khắc hơn nhiều, lấy đất nước chúng ta mà nói, có cơ hội học tập ma pháp tất nhiên là tốt chuyện. Nhưng mà, mọi việc đều phải thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu. Nắm trái trong khổ đau, mới là nhân tài, Bảo Nhi con phải nhớ lấy.

Bảo Nhi, một lát nữa con hãy cùng chị gái này rời đi. Chỉ cần tượng gỗ thần kỳ vừa mở ra, những cây đó ma đó sẽ tìm đến, nơi này không thể ở lâu."

Nói tới lúc này, Nguyên Bảo quỳ xuống trình trọng dập đầu, sau đó đi vào bên trong: "Con mang theo búa của ông nội, nhìn thấy nó như nhìn thấy ông."

Đi tới phòng thợ mộc, cậu mang theo búa của ông nội. Đây là một loại vũ khí, lưỡi búa ngắn lớn có miệng rộng, trước kia cậu dùng đầu rìu nhỏ, mấy năm này sức lực rèn luyện lớn hơn một chút nên mới có thể dùng đến cái này.

Bạch Tuyết vẫn còn đang khiếp sợ, cô vốn tính toán xin nghỉ ngơi một đêm, không ngờ sẽ gặp phải chuyện như vậy, hình như là gặp phải nguy hiểm, cần phải chạy trốn.

"Ông nội, tại sao ông không đi cùng con?" Bạch Tuyết từ trong cơn hoảng sợ phục hồi tinh thần lại hỏi.

"Ông là người bảo vệ tượng gỗ, thế sống chết không thể rời đi nơi này. Về sau Nguyên Bảo chính là người bảo vệ mới, những tượng gỗ thần kỳ kia

sẽ giúp giúp con sau khi hoàn thành chuyện này, chú ý bảo vệ mình.

Bảo Nhi —— nhanh lên một chút đeo cái này vào cho chị, rồi đi nhanh đi." Nguyên Phách bén nhọn nói.

"Ông nội....." Nguyên Bảo nước nở nói.

"Bảo Nhi, đây là mệnh lệnh, đi nhanh một chút ——"Nguyên Phách lấy một tay đẩy Bảo Nhi và Bạch Tuyết đi ra ngoài.

Bảo Nhi lau nước mắt, lôi kéo Bạch Tuyết biến mất trong đêm tối.

Ngay lúc bọn họ rời khỏi căn nhà lá, thì căn nhà chợt bốc cháy, lửa cháy rất lớn.

Một chút cao lớn, bóng cây đen thui lùi chạy về hướng Bạch Tuyết.

"Chị ơi, nơi này." Nguyên Bảo và Bạch Tuyết chui vào một cây đại thụ thấp, rễ cây rất thô rất lớn, phía dưới có rất nhiều khe hở, hai người bọn họ có thân hình nhỏ và gầy, chỉ cần nghiêng người là có thể chui vào.

"Chị, một lát nữa mặc kệ chị có thấy cái gì cũng không được lên tiếng. Chỉ cần chúng ta trốn ở chỗ này cho dù bọn họ có gây khó dễ thì chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì, chờ đến khi trời sáng cây ma sẽ biến mất, bọn họ chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối."

Chỉ chốc lát sau, một mảnh bóng dáng đen thui lùi đi tới, Bạch Tuyết trừng trừng mắt nhìn chăm chú vào những bóng đen kia.

Mặc kệ như thế nào, cô cần phải sống sót để rời khỏi nơi này, trong nhà còn có Lãnh Dạ và mấy đứa nhỏ đang chờ cô, nghĩ đến bọn họ, Bạch Tuyết dũng cảm vô cùng.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Sát Hạch Lần Thứ Nhất: Rừng Sâu Núi Thảm 2

Editor: Nguyễn Yên Thương

Bạch Tuyết và Nguyên Bảo núp dưới rễ cây, những bóng cây ma tiến tới gần, một giọng nói buồn buồn vang lên: "Sau khi tìm được hai người phạm kia, hãy giết chết chúng, lấy lại tượng gỗ thần kỳ."

Bạch Tuyết hoảng sợ!

Cây ma còn có thể nói chuyện được.

Những bóng cây ma đen thui lùi bay qua.

"Tôi cảm thấy tượng gỗ thần kỳ đang ở gần đây, nhất định phải tìm được chúng." Giọng nói buồn buồn lại vang lên lần nữa.

Nhưng vào lúc này, từ trong khe hở của rễ cây có một con rắn di chuyển, Bạch Tuyết hoang mang nhìn chăm chăm vào con rắn. Thật bi thảm! Thứ cô sợ nhất chính là rắn.

Con rắn bò lên chân Bạch Tuyết, cảm giác lạnh lạnh khiến Bạch Tuyết toát ra mồ hôi lạnh khắp người. Bạch Tuyết hoảng sợ đến mức không dám thở mạnh, hột mồ hôi to chừng hạt đậu từ trên trán rơi xuống.

Nguyên Bảo nhìn chăm chú động tĩnh ở phía ngoài, đôi tay nắm thật chặt cây búa của ông nội, hoàn toàn không chú ý đến con rắn trên chân Bạch

Tuyết, nếu như Nguyên Bảo nhìn thấy rắn, đối với cậu đây là một món ăn ngon, ở trong núi sâu này, rắn chính là thức ăn của bọn họ, tất nhiên sẽ không sợ.

"Á ——" Bạch Tuyết từ dưới rễ cây lao ra, mang theo một tiếng hét lớn.

Thì ra là con rắn tiếp tục bò lên trên chân của Bạch Tuyết, sợ hãi đã lẫn át cảm giác nguy hiểm, biết rõ khi lao ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, nhưng mà cô vẫn lao ra khỏi rễ cây.

Con rắn ở trên người đã bị Bạch Tuyết đá sang một bên, cô sợ đến mức cả người đều nổi da gà lên. Thấy Bạch Tuyết xông ra, Nguyên Bảo lấy tượng gỗ thần kỳ dấu vào trong ngực, cũng từ từ đi ra, đứng ở bên cạnh Bạch Tuyết, giơ lên búa, dáng vẻ như đang bảo vệ Bạch Tuyết.

"Người phàm thấp kém, mau giao ra tượng gỗ thần kỳ." Cây ma nói.

"Trời ạ! Cái cây đen thùi lùi này, không những đã thành tinh, mà cũng đã thành ma luôn rồi hả?" Nhờ vào ánh trăng Bạch Tuyết liền nhìn kỹ, vỏ cây đã khô héo, khuôn mặt có nhiều nếp nhăn, chân tay cũng thật là dài.

"Người phàm thấp kém, các người thật là to gan, nhìn thấy cây ma sao còn không cúi lạy?"

"Vì sao lại muốn tôi bái lạy ông. Còn nữa, ai nói người phàm chúng tôi là thấp kém? Nếu như không có loài người trồng trọt các người, thì các người có thể có ngày hôm nay sao? Nếu như không có chúng tôi tưới cây bón phân cho các người, các người còn có thể có hôm nay? Hừ! Đồ vong ân phụ nghĩa." Ngay cả Lang Vương, Bạch Tuyết cũng không sợ, hướng chỉ là ông già cây khô này.

Cây ma dừng lại, lạnh lùng buồn cười một tiếng.

"Khá lắm, người phàm này thật nhanh mồm nhanh miệng. Tôi chỉ muốn các người giao ra tượng gỗ thần kỳ, như vậy tôi sẽ không làm hại các người." Đối với Bạch Tuyết dũng cảm, cây ma vẫn còn rất bội phục. Cho nên quyết định tha mạng cho bọn họ.

***

"Tượng gỗ thần kỳ là của chúng tôi, tại sao phải cho các người?" Bạch Tuyết bèn nhón hỏi.

"Tượng gỗ thần kỳ này được làm từ thân thể của chúng tôi, cô thấy có nên giao cho chúng tôi hay không?" Cây ma chất vấn Bạch Tuyết.

"Nếu như nói đến việc này, dùng các người làm ra đồ vật thì đó là của các người. Như vậy người phàm chúng tôi trông các người, như vậy các người cũng có thể là thứ thuộc về chúng tôi, đó chính là thân thể của mấy người. Chỉ là chúng tôi lấy dụng cụ của mình để tạo ra sản phẩm khác mà thôi. Không có bất cứ quan hệ gì với mấy người cả." Bạch Tuyết khinh thường liếc mắt một cái.

Cô tin tưởng ở trong thế giới ma quỷ này, chỉ cần dũng cảm thì nhất định có thể chiến thắng được nguy hiểm.

"Người phàm gian xảo. Đừng nói nhiều lời nhảm nhí như vậy, nhanh ra tay đi, lấy lại tượng gỗ thần kỳ." Cây ma hét lớn một tiếng, các cây ma khác bắt đầu di chuyển tới chỗ Bạch Tuyết đứng.

"Đứng lại ——" Bạch Tuyết cũng hét lớn một tiếng, sau đó lá cây mà con trai cho cô ngâm vào trong miệng.

Tất cả cây ma hoảng sợ nhìn Bạch Tuyết, lúc này, trong mắt bọn họ cả người Bạch Tuyết bắn ra ánh sáng khắp bốn phía.

"Chào mừng cây mẹ." Cây ma đứng đầu chột quỳ trên mặt đất cúi lạy dưới chân của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết sững sờ, liếc mắt nhìn toàn thân mình, cô không có gì khác biệt so với lúc nãy mà, sao bọn họ lại cúi đầu quỳ lạy cô? Nghĩ đến lá cây trong miệng, nhất định là lá cây của cây mẹ đã cứu cô.

"Ngoan, đều đứng lên đi." Bạch Tuyết lạnh lùng nói một câu, sau đó lôi kéo Nguyên Bảo chuẩn bị rời đi.

"Cây mẹ, ngài muốn đi nơi nào?" Cây ma đứng dậy hỏi rất cung kính.

"Đã trễ thế này rồi, tất nhiên là muốn tìm một chỗ để ngủ." Bạch Tuyết vừa đi vừa nói.

"Nếu như cây mẹ không ngại, có thể đi đến chỗ chúng tôi nghỉ ngơi một đêm."

Bạch Tuyết thầm nghĩ: đã trễ thế này, cũng không còn chỗ nào để đi, vậy thì đi đến chỗ của họ đi!

Vì vậy, Bạch Tuyết và Nguyên Bảo đi theo mấy cây ma đến chỗ mà họ nói là nhà.

Cảnh tượng trước mắt khiến Bạch Tuyết chắc lưỡi hít hà, mấy cái cây già thành tinh này, lại có thể có chỗ ở đẹp như vậy.

Bạch Tuyết và Nguyên Bảo đi vào một hang động của cây ma, bên trong mặc dù có chút ẩm ướt, nhưng lại rất yên tĩnh. Điều không tốt duy nhất chính là, nơi này không có giường.

Cây ma nhìn thấy Bạch Tuyết có vẻ khó chịu, vì vậy liền thổi một hơi nhẹ nhàng, một cái giường nhỏ tinh xảo xuất hiện trong hang động, Bạch

Tuyết vui vẻ leo lên giường nhỏ cùng Nguyên Bảo, cô đã quá mệt mỏi rồi nên không khách khí leo lên giường ngủ.

Mấy cây ma cũng rất ngoan ngoãn đứng canh giữ ở bên ngoài.

Mặc dù Nguyên Bảo thắc mắc la lịch của Bạch Tuyết? Có thể khiến những cây ma đó nghe lời như vậy. Mặc dù rất tò mò, những cũng không tránh được cơn buồn ngủ, vùi đầu ngủ thiếp đi ở bên cạnh Bạch Tuyết.

Cây ma ở bên ngoài.

"Lão đại, tại sao chúng ta không nhân cơ hội này lấy đi tượng gỗ thần kỳ?"

"Không thể, người phàm kia không phải là người bình thường, thực ra là có lai lịch, cô ta có cây mẹ bảo vệ. Hơn nữa nguyên thần của cô ta chính là Mẫu Đơn Tiên Tử trên trời. Người này chúng ta không thể động vào!" Cây ma đứng đầu nói.

Ngày tiếp theo.

Lúc Bạch Tuyết và Nguyên Bảo tỉnh lại thì cây ma đã biến mất không thấy, quả nhiên bọn họ chỉ xuất hiện vào ban đêm.

Nguyên Bảo kể cho Bạch Tuyết nghe về những cây ma kia, thì ra họ chính là những cái cây khô có linh hồn, trải qua nhiều năm tu luyện rồi trở thành cây ma. Cho nên bọn họ muốn cướp đi tượng gỗ thần kỳ, hy vọng nó có thể giúp họ sống lại. Nhưng sau khi biết Bạch Tuyết được cây mẹ bảo vệ, không thể không buông tha cho tượng gỗ thần kỳ.

Nguyên Bảo biết mục đích của Bạch Tuyết khi tới nơi này, mang theo Bạch Tuyết tiếp tục đi tới hướng khác trong rừng sâu núi thẳm.

Bọn họ đi thật lâu, con đường phía trước càng ngày càng khó đi, dưới chân là hoa cây mây hiểm thấy, giống như là cánh tay giang ra thật dài.

Nguyên bảo thấy Bạch Tuyết có vết nước phòng ở dưới chân, liền đề nghị nghỉ ngơi một chút.

Cậu kêu Bạch Tuyết ngồi xuống đợi ở dưới tàng cây, cậu đi hái thuốc cho Bạch Tuyết, trị vết thương ở chân.

Nguyên Bảo vừa rời đi không được bao lâu, Bạch Tuyết cảm giác vị trí mình đang ngồi đang ngọ nguậy, cô không dám nhìn thứ đang ngọ nguậy phía dưới là cái gì?

Muốn né ra, nhưng hai chân chợt giống như không nghe lời, không thể động đây!

Một trận gió nhỏ thổi nhanh qua, còn có một sô tiếng vang ti ti, âm thanh này khiến Bạch Tuyết có loại dự cảm thật không tốt, đây chính là âm thanh phát ra từ lưỡi rắn.

Cô ngồi không nhúc nhích, hi vọng đôi với những vật bất động thì rắn không có hứng thú! Thân thể bất động, nhưng mà mắt cô chuyển động qua lại, hi vọng quan sát được tình huống xung quanh một chút.

Chợt ở một bên mặt thò ra một đầu rắn cũng cái lưỡi đang thè ra, sau đó lại ti ti một tiếng rụt trở về.

Má ơi!

Động vật mà cô sợ nhất chính là rắn, tại sao lại khảo nghiệm sự can đảm của cô lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy chứ!

Lần này không thể chạy trốn, con rắn này rất lớn, đoán chừng cô còn chưa có đứng lên đã bị rắn nuốt vào trong bụng rồi! Ở trên mạng, cô đã

thấy những con rắn to có thể nuốt được người sống! Thật bi thảm! Cũng thật là kinh khủng!

Con rắn vòng quanh cô rồi chuyển tới trước mặt, mặt đối mặt cùng Bạch Tuyết, Bạch Tuyết giữ nguyên tư thế ban đầu, run sợ nhìn chăm chú vào rắn. Lúc này, ngay cả chớp mắt cô cũng không dám!

Ti ——

Âm thanh khủng bố vang lên lần nữa.

Xà không có mở miệng ra nuốt chửng Bạch Tuyết, nhưng mà, nó vây quanh một vòng trên người Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết mặc dù sợ, nhưng mà, vẫn không hề nhúc nhích chút nào. Cô biết chỉ cần cô động đậy một chút, con rắn sẽ lập tức tấn công cô, đối mặt với con rắn lớn như vậy, cô có trốn cũng không thoát được!

Thân thể con rắn lạnh lạnh quấn quanh đùi của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết sợ muốn hét to, nhưng mà, cô cố gắng nhịn hết sức.

Để sống sót đi ra khỏi khu rừng rậm này cô cần phải có lòng tin, nên cố gắng kiên trì một chút, Nguyên Bảo mau mau trở lại, Nguyên Bảo sinh sống và lớn lên ở nơi này, nhất định có biện pháp đối phó với con rắn to này. Bạch Tuyết ôm một tia hi vọng cố gắng chịu đựng.

Ai ngờ!

Đầu to của con rắn tiến đến gần gò má của Bạch Tuyết, cái lưỡi đỏ tươi thè ra rồi lại rút về.

Thời điểm lưỡi rắn lại thè ra, lưỡi rắn đụng tới gương mặt trắng nõn của Bạch Tuyết ngửi một chút, giống như đang xem thử mùi vị thức ăn có ngon hay không, đây là suy nghĩ của Bạch Tuyết, con rắn lớn này muốn ăn thịt

cô, trước tiên quán lấy toàn thân cô, lo lắng cô sẽ chạy trốn, đang chậm rãi chơi cô, bây giờ mới xem thử mùi vị của cô có được hay không.

Ô ô!!!

Cô bị hoảng sợ đến mức muốn khóc lên.

Chẳng lẽ cứ thế mà chết đi sao?

Bọn nhỏ đang ở trong nhà chờ cô trở về.

Lang Vương vẫn chờ cô trở về để tổ chức lễ kết hôn, tại sao cô có thể bị rắn ăn thịt ở nơi này chứ!

Không được.

Tuyệt đối không được.

"Mày không thể ăn thịt tao ——" Bạch Tuyết hét lớn một tiếng, hướng về phía con rắn lớn bèn nhón hô.

Con rắn, giống như nghe được ý tứ trong lời nói của Bạch Tuyết, ngược đầu cao ngạo, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm vào cô.

"Rắn lớn, tao mặc kệ mày có đói cỡ nào đi chẳng nữa, tóm lại là mày không được ăn thịt tao." Đại xà giật mình kinh hoảng nhìn Bạch Tuyết cố làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, không khỏi cảm thấy rất buồn cười, rõ ràng bị dọa sợ muốn chết, còn dám la hét không cho phép nó ăn.

"Nói cho tôi biết lý do vì sao không được ăn thịt cô." Đại xà chơi đùa nói.

"Á —— má ơi! Mày nói chuyện được? Thật tốt quá, mày nghe hiểu là được rồi, tao còn lo lắng lời của tao mày nghe sẽ không hiểu được, chỉ cần mày nghe hiểu tiếng người, tao sẽ không thể chết oan được!" Bạch Tuyết

biết mình sẽ không chết liền vỗ ngực một cái, hoảng sợ trên mặt đã phai nhạt một chút.

"Hả? Tôi nghe hiểu được lời cô nói thì cô không nên hoảng sợ sao? Lại còn vui mừng như thế. Người bình thường chỉ cần Bốn Vương há miệng thì những người đó lập tức bị dọa chết, cô? Có hứng thú đây." Thì ra là đây là Xà Vương, Bạch Tuyết đang ngồi ở chỗ mà bình thường Xà Vương vẫn phơi nắng hằng ngày, Bạch Tuyết cũng là chú ý tới nơi sạch sẽ này mới có thể lựa chọn ngồi xuống ở chỗ này.

Nếu như cô biết chỗ này chính là nơi Xà Vương hay nằm phơi nắng, cô tuyệt đối sẽ trốn tránh.

"Mày nói nên ngạc nhiên cái gì chứ, nơi này vốn chính là Yêu Giới, tất nhiên sẽ có rất nhiều yêu quái tồn tại! Nếu như không phải là trời sinh đã sợ rắn, tao mới không có nhát gan như vậy! Lại nói so với mày thì tao đã thấy nhiều yêu quái rồi, Lang yêu, Hồ yêu, Thụ yêu, hiện tại đã có thêm Xà yêu!" Bạch Tuyết đuổi ra ngón tay ra đếm.

"Hả? Cô đã gặp qua Lang yêu?" Xà Vương cảm thấy rất hứng thú hỏi.

"Đúng vậy nha, không chỉ là Lang yêu, tao còn gặp qua Lang Vương đấy." Bạch Tuyết cảnh giác nhìn vẻ mặt của Xà Vương khê biến hóa, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng mà Bạch Tuyết xác định ánh mắt của con rắn lớn mới vừa rồi híp một cái.

Chẳng lẽ nó và Lang Vương có thù oán? Nhất định phải cô cẩn thận.

"Cô lại có thể gặp qua Lang Vương? Thật là nhìn không ra được!" Xà Vương bộc lộ ý tứ ra ngoài giống như không tin việc Bạch Tuyết đã gặp qua Lang Vương.

Bạch Tuyết cũng cảnh giác, Xà Vương có vẻ rất âm hiểm, rõ ràng đã tin tưởng lời của cô..., lại cố ý làm ra vẻ mặt hoài nghi, mục đích của nó là gì?

Nó muốn làm gì?

"Hôm nay tao gặp được mày, nếu như ngày mai tao còn còn sống, tao có thể nói rằng tao đã thấy Xà Vương đúng không?" Bạch Tuyết dien;ddaannlee;quyddoonn ngây thơ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn có biểu hiện đơn thuần không thể đơn thuần hơn nữa.

Xà Vương cũng bị vẻ mặt đơn thuần của Bạch Tuyết lừa. Là nó quá lo lắng, xem ra cô và Lang Vương cũng đã từng có gặp mặt một lần! Giống như cuộc gặp mặt của họ vậy. Có thể nhìn ra được cô và Lang Vương không quen biết nhau.

"Xà Vương đại nhân, ngài cũng biết Lang Vương sao, tôi chỉ từng thấy, thiếu chút đã nữa bị Lang Vương ăn thịt, nhưng được cây ma cứu, cho nên vẫn còn sống đến giờ." Bạch Tuyết đang nói dối, vì sự an nguy của Lang Vương, cô không thể nói sự thật được. (Lúc này Bạch Tuyết đối xứng hô, vì muốn sống sót nên xứng hô tôn kính hơn một chút.)

Nơi này mặc dù là Yêu Giới, nơi này cô không hề quen thuộc, chỉ là mỗi biên giới quốc gia đều có chiến tranh và xâm lược.

Ở thế giới loài người, Nhật Bản cũng có thể ác. Chắc hẳn ở chỗ này cũng có loại chiến tranh tranh đoạt lãnh địa này. Cô tuyệt đối không thể khinh thường được.

"Đâu chỉ biết!" Xà Vương âm ngoan nói ra mấy chữ này, càng thêm khiến Bạch Tuyết kết luận Xà Vương và Lang Vương bất hòa, thậm chí có thể là kẻ thù của nhau.

"Hả?" Bạch Tuyết tò mò nghiêng đầu nhìn Xà Vương.

"Lúc tôi còn trẻ, tôi đã thích một cô gái, cô ấy là con dân trong Lang Tộc. Chúng tôi là thật lòng yêu nhau, nhưng mà, Lang Vương lại cướp đi cô gái tôi yêu! Đáng hận là, anh ta không quý trọng cô gái kia, tôi thề rằng

muốn giết chết Lang Vương, đoạt lại người phụ nữ của tôi." Xà Vương âm ngoan nói.

"Ồ —— thì ra là thế này sao, Lang Vương thật là xấu, cũng thật háo sắc, tôi nghe nói Lang Vương có rất nhiều phụ nữ nha. Tại sao muốn giành phụ nữ với ngài? Ai! Đáng tiếc tôi sắp bị ngài ăn rồi, nếu không tôi nhất định nghĩ ra biện pháp cứu người phụ nữ đó ra, sau đó trả lại cho ngài. Con sói thúì Lang vương." Bạch Tuyết thở phì phò nói, Xà Vương không khỏi thật tò mò.

Thật ra thì, Bạch Tuyết không cách (nào)... chịu được việc những người phụ nữ muốn có danh hiệu là người phụ nữ của Lang Vương! Nếu như đưa người phụ nữ này trả lại cho Xà Vương, cô cũng có thể loại bỏ một người, cứ sao lại không làm chứ.

"Thật ra thì, sau này tôi mới biết Lang Vương cũng không muốn có nhiều phụ nữ như vậy, người trong hậu cung của anh ta đều là do mấy nguyên lão ép buộc cưới về. Vì vậy tôi mới có thể để cho Lang Vương sống đến bây giờ." Bạch Tuyết sững sờ, con rắn lớn này giọng điệu thật lớn, Lang Vương nhà cô lợi hại như vậy, sao có thể tùy tiện bị giết chết như vậy.

Một tên tự cao tự đại! Bạch Tuyết âm thầm nói ở trong lòng.

"Hả? Là thế sao. Như vậy cũng không đúng, chỉ cần tôi còn sống rồi khỏi nơi này, nhất định tôi sẽ cứu người phụ nữ đó ra ngoài, sau đó trả lại cho ngài." Bạch Tuyết lên giọng nói.

"Hình như cô cũng rất không hài lòng việc Lang Vương cưới nhiều phụ nữ về làm vợ như vậy, chẳng lẽ cô?" Xà Vương giả hoạt nhìn Bạch Tuyết, hình như đối với Bạch Tuyết sinh nghi.

"Tôi đương nhiên không hài lòng, nào có một người đàn ông chiếm cứ nhiều phụ nữ như vậy, đây là điều nhục nhã đối với phụ nữ chúng tôi! Phụ

nữ thì sao chứ, phụ nữ cũng là người mà. Tại sao vì một người đàn ông như anh ta lại có thể hy sinh hạnh phúc của nhiều phụ nữ như vậy! Tôi ghét nhất chính là loại đàn ông này. Xà Vương, nhất định ngài và Lang Vương không giống nhau, ngài vì yêu mến một người phụ nữ mà vẫn kiên trì, tôi thật bội phục ngài.

Chỉ là, ngài yêu Lang yêu à? Ngài là rắn, cô ấy là sói, các người có thể không?" Bạch Tuyết nói đồng dục. Không khỏi nói ra nghi vấn trong lòng, một con sói có thể cùng một con rắn ở chung một chỗ sao? Hơn nữa nếu như sinh ra đứa bé thì nó là rắn hay là sói đây?

Có thể là nửa rắn nửa sói sao?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Nhất: Ra Khỏi Rừng Sâu Núi Thảm 3

Xà Vương nghe thấy Bạch Tuyết nói rất có lý, còn nói anh ta chung thủy hơn Lang Vương, vì vậy liền có thiện cảm với Bạch Tuyết.

"Không ngờ cô lại hiểu chuyện như vậy, hôm nay tôi sẽ không ăn cô. Lại nói, cô nhìn lại cô đi, người cũng chẳng có bao nhiêu thịt, còn chưa đủ để tôi nhét kẻ răng!" Xà Vương chợt thay đổi giọng điệu, trêu đùa nói.

"Tôi biết tôi không được mập lắm, nhưng anh cũng đâu có nhiều thịt nha!" Hừ! Bạch Tuyết khinh thường nhìn Xà Vương, dùng mảnh khoe so sánh thân thể tầm thường, lại còn không biết xấu hổ nói cô ít thịt!

"À, vậy tôi có nên cho cô thấy hình dáng thật sự của tôi không?" Xà Vương trêu đùa nói.

"Hình dáng thật? Chẳng lẽ ngài còn có dáng vẻ khác?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Vì để thuận tiện di chuyển nên mới biến thành hình dáng này, thật ra thì, đây mới thật sự là tôi....." Xà Vương nói xong, cơ thể lui về phía sau vài mét, sau đó thân thể bắt đầu vươn cao, thay đổi kích thước, trở nên to lớn hơn.....

Bạch Tuyết choáng váng, má ửng, so với cây trong rừng anh ta còn.....
cao.....

Hai mắt Bạch Tuyết tối sầm lại, lập tức bị hôn mê.

Xà Vương vốn tưởng rằng Bạch Tuyết là người có lá gan khá lớn, bởi vì khi biết anh là Xà Vương thì cô cũng không có vẻ bất ngờ lắm, cho nên mới không chút do dự nào mà biến thân, vốn nghĩ rằng để cho Bạch Tuyết thấy được một mặt uy phong (uy vũ, oai phong), biểu hiện oai phong một chút, ai ngờ lại dọa cô gái nhỏ nhỏ này ngất đi!

Đưa lưỡi răn ra ở giữa mũi Bạch Tuyết rồi nhẹ nhàng thổi, Bạch Tuyết bị buộc mở mắt ra.

Thấy cái miệng thật lớn, lưỡi răn thật dài.

"Tôi, ôi má ơi....." Hai mắt Bạch Tuyết lại tối sầm, tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Xà Vương cười đùa giỡn một tiếng, nhanh chóng biến hình.

"Người phụ nữ này, tỉnh lại một chút?" Một bàn tay thon dài vỗ nhẹ vào gò má trắng của Bạch Tuyết.

"Ừ....."

Lông mi thật dài nhấp nháy một chút, đập vào mi mắt là một người đàn ông rất đẹp trai.

"Á —— anh là ai?" Bạch Tuyết chợt tỉnh táo.

"Cô còn chưa nói cho tôi biết tên của cô là gì?" Xà Vương sau khi biến thân liền hỏi.

"Vừa rồi anh có thấy một con rắn lớn biến hóa cao hơn những cái cây ở đây, cái miệng của nó rất to, to đến mức có thể ăn được một đầu voi. Không trách được nó nói thịt tôi quá ít, khó trách được." Bạch Tuyết thầm nói.

"Khụ khụ!! Anh ta không có hứng thú đối với con voi." Xà Vương cười cười.

"Đúng vậy nha, nó vốn là muốn ăn tôi, nhưng lại nói thịt của tôi quá ít, nên không ăn tôi. Chỉ là, xém chút nữa đã bị nó hù chết!" Bạch Tuyết lau vệt mồ hôi. Bộ dáng sợ bóng sợ gió một hồi.

"Là cô nói tôi không có mấy lượng thịt, cho nên tôi mới cho cô xem hình dáng thật sự của mình. Mới chỉ như vậy đã sợ hãi rồi sao? So với lúc này không phải chỉ là một lớn một nhỏ thôi sao."

"Anh là ... là Xà Vương. Trời ạ, là yêu thật tốt, có thể biến hóa bản thân trở nên đẹp mắt như vậy." Bạch Tuyết cũng nghe được giọng nói Xà Vương của anh ta rồi, quan sát toàn thân Xà Vương, cặp chân, hai cái tay, có tóc, mắt và lỗ mũi cũng thật đáng yêu.

Nhưng mà vẫn không có khí phách giống như Lang Vương của cô, Lang Vương không những có khí phách mà còn có cả sự quyến rũ nữa.

Bị Bạch Tuyết nhìn chăm chú như vậy, Xà Vương sững sốt. Chẳng lẽ cô ta thích anh rồi sao.

"Hả? Người phụ nữ này, không cho phép cô thích Bốn Vương, Bốn Vương là rất chung thủy, trong lòng Bốn Vương đã có người phụ nữ yêu thích rồi. Với lại cô không phải là món ăn của tôi sao, ngộ nhỡ ngày nào đó tôi đói rồi, biến cô trở thành thức ăn, không phải là cô sẽ rất thảm sao!" Xà Vương cười đùa nói.

"Stop! Tự mình đa tình, người nào thích anh, chỉ cần tôi rời khỏi nơi này an toàn, tôi liền có thể tổ chức lễ kết hôn cùng người đàn ông của mình rồi. Hì hì....." Nghĩ đến việc muốn kết hôn cùng Lang Vương, trong lòng Bạch Tuyết vui vẻ cực kỳ.

"Người đàn ông của cô cũng ở Yêu Giới này? Theo tôi được biết, nơi này trừ hai người phạm làm tượng gỗ, bây giờ có thêm cô thì không còn chỗ nào có người phạm nữa!" Xà Vương nói xong, Nguyên Bảo đã quay trở lại, cậu đứng ở bên cạnh Bạch Tuyết, cảnh giác nhìn người đàn ông trước mắt.

"Chị, cách xa anh ta một chút, anh ta không phải là người. Nơi này trừ chúng ta ra, không có ai là người cả, tất cả đều là yêu quái." Nguyên Bảo kéo Bạch Tuyết một phen.

"Nguyên Bảo, không có việc gì đâu, anh ta là Xà Vương, sẽ không làm hại chúng ta đâu." Bạch Tuyết giới thiệu đơn giản.

"Dạ, em tin tưởng chị." Nguyên Bảo nói xong, nhưng đôi tay lại nắm thật chặt cây búa của ông nội.

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, người đàn ông của cô là ai?" Xà Vương tò mò hỏi.

"Thực ra người đàn ông tôi yêu không phải là người phạm, anh ấy là yêu, là Lang yêu. Hì hì..... Tôi còn sinh ba đứa con cho anh ấy nữa. Vì anh ấy nên tôi mới đi đến nơi này, nhưng mà, những trưởng lão kia muốn tôi trải qua khảo sát mới có thể đồng ý cho tôi kết hôn cùng người anh ấy, cho nên tôi liền đến nơi này, ra khỏi nơi này chính là khảo sát lần thứ nhất, chỉ cần tôi có thể còn sống rời khỏi rừng sâu núi thẳm này, tôi đã vượt qua cửa thứ nhất rồi." Bạch Tuyết nháy mắt nói.

"Người đàn ông của cô lại là Lang Vương!" Xà Vương nghe được khảo sát của nguyên lão, lập tức hiểu được người Bạch Tuyết muốn kết hôn là ai.

"Đúng, người đàn ông của tôi là Lang Vương. Sau khi đi theo anh ấy đi đến nơi này, tôi mới phát hiện thì ra anh ấy lại có kia nhiều người phụ nữ như vậy, thực sự thì tôi rất ghen tị, tôi đã nói với Lang Vương rằng, tôi muốn giải tán hậu cung của anh ấy. Tôi muốn làm người phụ nữ duy nhất

của anh ấy. Ở chỗ mà tôi sống trước đây, một người đàn ông chỉ được cưới một người phụ nữ, tuyệt đối không có khả năng cưới thêm người khác. Tôi không thể chấp nhận được việc Lang Vương có quan hệ với nhiều phụ nữ như vậy. Cho nên nếu như tôi còn có thể sống rời đi lúc này, hơn nữa còn kết hôn với Lang Vương, nhất định tôi sẽ giải tán hết những phi tử kia, để cho các cô ấy đi tìm người mình yêu, lấy được người đàn ông của mình. Mà không phải là nhiều người phụ nữ cùng chung sống với một người đàn ông." Nghe được lời nói của Bạch Tuyết, Xà Vương có cảm giác rất mới mẻ độc đáo, sao người phụ nữ này lại có loại ý nghĩ kỳ quặc này chứ, dám giải tán hậu cung của Lang Vương, để làm được điều này thì cần có bao nhiêu sự can đảm đây, vì muốn kết hôn với Lang Vương, cô lại dám một mình đi vào rừng sâu núi thẳm này. Xem ra cô ta rất yêu Lang Vương nha.

Xà Vương bị cảm động rồi.

"Tôi ủng hộ cô, cần tôi giúp gì thì cứ nói."

"Cám ơn anh, thật ra thì, chỉ cần anh không ăn tôi thì đã là giúp cho tôi rồi. Hơn nữa tương lai sau này khi tôi giải tán hậu cung của Lang Vương, anh cần phải đưa người phụ nữ mà anh yêu mến về lại bên cạnh mình, sau đó phải yêu cô ấy thật nhiều nha." Bạch Tuyết cười nói.

Xà Vương bị lời nói của Bạch Tuyết làm cho cảm động, cũng không nói gì, trực tiếp mang theo Bạch Tuyết từ trong rừng sâu đi đến một chỗ khác, nhờ có Xà Vương trợ giúp, nguy hiểm ở phía sau Bạch Tuyết đều được giải quyết dễ dàng, một số tiểu yêu cũng không dám cản trở.

Ai cũng biết Xà Vương, là chúa tể của rừng sâu núi thẳm này, pháp lực cao thâm, tu luyện gần ngàn năm.

Cuối cùng Bạch Tuyết và Nguyên Bảo cũng thấy được một tia ánh mặt trời, trong núi sâu mặt trời cũng bị lá cây rậm rạp che kín, sáng sáng mà cô hay thấy trong rừng, đều là từ ánh sáng của phản chiếu của lá cây, chợt thấy

một mảng ánh sáng lớn như vậy, Bạch Tuyết gần như muốn đứng lên hoan hô.

Cô đi ra khỏi rồi.

Cô còn sống đi ra, cô đã ở trong rừng sâu núi thẳm hai ngày một đêm rồi.

"Xà Vương, cảm ơn anh, nhớ lời nói của tôi, nhất định tôi sẽ hết sức giành lại hạnh phúc thuộc về tôi."

Xà Vương gật đầu một.

Bạch Tuyết và Nguyên Bảo đi về phủ của Lang Vương.

Thời điểm chưa đi đến ranh giới của Lang yêu, từ dưới đất chọt tủa ra một con kiến màu đen, đầu con kiến này rất lớn, tốc độ chạy cũng rất nhanh, thấy vậy Bạch Tuyết liền lôi kéo Nguyên Bảo bỏ chạy, nhưng tốc độ của con kiến lại nhanh hơn tốc độ của bọn họ, chỉ một lát sau Bạch Tuyết và Nguyên Bảo đã bị con kiến bao vây.

Bọn họ bị bao vây, không gian càng ngày càng nhỏ, Bạch tuyết cảm thấy mình và Nguyên Bảo sắp bị con kiến đen tấn công, bỗng nhiên Bạch Tuyết nghĩ đến trước khi cô đi bọn nhỏ có nói đến, thời điểm khẩn cấp hãy lấy lá cây ra rồi ngậm vào trong miệng, như vậy có thể thoát được.

Bạch Tuyết cuống quýt lấy lá cây ra, đặt một mảnh ở trong miệng, lại lấy ra một mảnh nhét vào trong miệng Nguyên Bảo.

Chỉ thấy vốn là con kiến đang di chuyển thì lại ngừng lại, hơn nữa cũng bắt đầu từ từ lui về phía sau.

Con kiến mặc dù không có tấn công bọn họ, nhưng mà, bọn họ cũng nhường đường ra cho Bạch Tuyết.

Nguyên Bảo nhanh trí khê động.

Nhớ lời ông nội nói rằng tượng gỗ thần kỳ có thể bay được, vì vậy, lấy ra hai tượng gỗ hình con chim, nâng niu trong tay.

"Chị, ông nội em nói tượng gỗ thần kỳ này có thể bay, chúng ta hãy thử một lần. Chị, chị hãy cầm một đi." Nguyên Bảo đưa cho Bạch Tuyết một.

Bạch Tuyết nhìn tượng gỗ được nâng niu trong lòng bàn tay có chút kích động muốn cười thành tiếng, mặc dù bọn họ có thể bay, nhưng mà chúng nhỏ như vậy, làm thế nào mà ngồi lên được chứ.

"Tượng gỗ tượng gỗ bản lĩnh thần thông, mau mau dẫn chúng ta rời khỏi chỗ này." Nguyên Bảo lẩm nhẩm.

Bỗng nhiên có một trận gió xoáy, thân thể Bạch Tuyết biến nhỏ lại, tượng gỗ trong tay chợt trở nên to lớn, so với thân thể cô thì ước chừng có chiều cao còn lớn hơn, Nguyên Bảo không chút do dự leo lên cười, chỉ chốc lát cái cậu cười đã bắt đầu cất cánh.

"Chị, nhanh leo lên đi." Theo Nguyên Bảo hô to, Bạch Tuyết leo lên cười, tượng gỗ bay lên. Rời khỏi mặt đất.

Tượng gỗ thần kỳ mang theo Bạch Tuyết bay về phía phủ Lang Vương.

Rất nhanh đã đến phủ Lang Vương, tượng gỗ chần chừ bay ở phía trên phủ Lang Vương.

Bạch Tuyết thấy phía dưới có rất nhiều người.

Có người hô to: "Đại Vương, ngài không thể đi vào khu rừng đó được, tổ tông có quy định, ngài không thể đặt chân vào nơi đó, nếu không ngài sẽ bị tước đoạt tư cách làm Đại Vương." Bạch Tuyết nghe được loáng thoáng một chút, chẳng lẽ Lang Vương muốn đi tìm cô?

Lại có người kêu: "Đại Vương, nếu như ngài muốn đi, thì không thể tiếp tục làm Đại Vương, Lang Tộc chúng ta sẽ phải đổi chủ nhân. Xin Đại Vương nghĩ lại, ngàn vạn lần không được làm trái với lời giáo huấn của tổ tiên."

"Tất cả câm miệng, Bốn Vương đã quyết định, vì Bạch Tuyết, Bốn Vương thà rằng không làm Lang Vương chứ không thể để cô ấy xảy ra chuyện được." Đứng sau lưng Lang Vương còn có ba đứa trẻ, dĩ nhiên là bọn nhỏ rồi.

"Các ông, các bà, đây là chuyện nhà của chúng tôi, tại sao lại lôi kéo lời giáo huấn của tổ tiên Yêu Giới vào chứ? Nếu như các người không thấy người nhà của mình, các ngài có thể gấp gáp hay không? Sẽ không đi tìm hay sao? Chẳng lẽ giáo huấn của tổ tiên có dạy khi người thân của mình gặp chuyện không may thì khoanh tay đứng nhìn sao?" Ưc Ưc bèn nhón đi tới giữa sân, lớn tiếng nói. Cậu biết âm thanh của cậu nhỏ, nếu như không nói lớn tiếng, đoán chừng người trong Lang Tộc đứng ở phía sau sẽ không nghe được.

"Tôi cùng ba đi tìm mẹ của chúng tôi, việc này với việc ba tôi có làm Lang Vương hay không, có cái gì liên quan đến nhau chứ? Nếu như bởi vì ba tôi làm Lang Vương không được tốt, các người muốn phế bỏ ông ấy, tất nhiên ba tôi sẽ không có lời nào để nói! Nhưng các người lại muốn thay đổi Lang Vương bởi vì ông ấy đi cứu mẹ của tôi, vậy thì không phải là quá vô lý sao. Mặc dù Thiên Tâm cũng không hiểu cái gì đang xảy ra, cũng còn là một đứa bé chỉ mới biết ăn, nhưng mà, tôi biết rõ nếu như người thân có chuyện, chúng ta nhất định sẽ không đứng ở ngoài mà nhìn như vậy." Thiên Tâm cũng bèn nhón nói, hơn nữa đi tới bên cạnh Ưc Ưc. Đứng lại, bày tỏ cô và Ưc Ưc là cùng một lòng.

"Các vị nguyên lão ở đây, nếu như đây chính là quy tắc Lang Tộc của các người, nhìn thấy người thân gặp nguy hiểm đều không lo lắng, không đi tìm, như vậy chúng tôi cũng không cần phải yêu thích nơi này, chúng tôi

tự nguyện đi theo cha và mẹ rời khỏi nơi này. Chỉ là, tôi tin tưởng ba của chúng tôi là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, dân chúng nơi này nhất định cũng là có tình có nghĩa giống như vậy. Hôm nay, nhất định chúng tôi phải đưa mẹ quay trở về, đi hay là ở, hay là chờ chúng tôi trở lại rồi hẵng nói tiếp." Niệm Niệm bèn nhón nói xong, cũng đi tới đứng ở phía sau Ưc Ưc và Thiên Tâm, ý của cậu cũng là ủng hộ ba đi tìm mẹ.

Để cho Bạch Tuyết tiếp nhận đi khảo sát, Lang Vương đã thấy hối hận muốn chết.

"Các con, chúng ta đi. Đi tìm mẹ của mấy đứa." Lang Vương hô to một tiếng, nói ra lời nói muốn nói nhất trong hai ngày một đêm này, chính là đi tìm người phụ nữ nhỏ của anh, mặc dù cô chỉ mới rời đi một tối hai ngày nhưng giống như là mấy thế kỷ đã trôi qua vậy.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Hai: Đảo Quái Thú 1

Editor: Nguyễn Yên Thương

Bạch Tuyết nghe được lời Lang Vương nói ở dưới đất, ngồi trên tượng gỗ thần kỳ bị cảm động liền bay xuống dưới.

"Dạ....." Lang Vương giật mình, mặc dù không có quay đầu lại, nhưng mà, anh biết người phụ nữ nhỏ của anh đã trở lại.

"Mẹ ——"

"Mẹ ——"

"Mẹ ——" ba đứa con cũng nhào tới trong ngực Bạch Tuyết, ôm cổ của mẹ.

"Con ngoan, mẹ đã trở lại rồi." Chóp mũi cô đỏ lên, nhưng mà cô lại không khóc.

"Nơi này thật đúng là náo nhiệt, chỉ là, may mà tôi không có bỏ qua." Bạch Tuyết đứng dậy, một tay nắm tay một đứa bé, một tay dắt hai đứa bé đi về phía Lang Vương, sau đó đứng lại ở bên cạnh anh.

"Chúng tôi là người một nhà, vĩnh viễn đều sẽ ở cùng nhau, cho dù thế nào đi nữa cũng đừng nghĩ sẽ ngăn cản được việc tôi gả cho người đàn ông này." Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

"Nếu như khảo sát là công bằng thì tôi không có lời nào để nói. Nhưng mà, thời điểm tôi rời đi ngày hôm đó tôi nhớ rõ ràng chỉ cần tôi đi ra phiến rừng sâu núi thẳm này an toàn, tôi đã vượt qua sát hạch lần thứ nhất.

Nhưng mà, tại sao lại thế này? Tôi đã vượt qua cửa đầu tiên. Lại có người mượn cơ hội giờ trò khi tôi đang trên đường quay trở về phủ Lang Vương!

Thì ra đây chính là giáo huấn của Lang Tộc! Bạch Tuyết tôi không phục ——"

Mặt của Lang Vương càng ngày càng đen, sắc mặt cũng lạnh đến dọa người.

Anh tôn trọng những trưởng lão kia, mới có thể yên tâm để cho Bạch Tuyết đi sát hạch, không ngờ lại có người không coi anh ra gì, làm hại Bạch Tuyết.

Nâng lên ánh mắt lạnh lùng, quét về đám người phía trong.

Ánh mắt sắc bén tập trung lên mỗi người.

Chợt con người sắc bén dừng lại một người thấp thỏm trong đám người đàn ông ở đây.

Cánh tay dài của Lang Vương vung lên, ddiieenddanleequydon người đàn ông lo lắng thấp thỏm bị đá đến phía trước, ngã nhào ở trước mặt Lang Vương.

"Nói —— ai cho người lá gan dám hãm hại người phụ nữ của Lang Vương ta." Lang Vương một cước dẫm lên đầu người đàn ông kia, khuôn mặt anh ta dán thật chặt trên mặt đất, khóe miệng bị dồn ép ra máu.

Không ngờ anh ta lại cắn lưỡi tự tử chết rồi.

Bạch Tuyết sững sờ, cười lạnh một tiếng.

"Tôi đã vượt qua ngàn năm để yêu anh ấy, sao có thể để cho các người phá hoại. Từ trước tới giờ đều có thiện có ác, nếu Bạch Tuyết tôi đã dám đến ở Yêu Giới, tất nhiên sẽ không sợ những chuyện này.

Nếu tất cả mọi người đã đứng ở chỗ này, tôi cũng không ngại cảnh cáo trước. Bạch Tuyết tôi tuyệt sẽ không hại người, nhưng mà, nếu như có người muốn hại tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nường tay. Đừng tưởng rằng tôi là người phàm, không có pháp lực thì có thể dễ dàng kinh thường.

Mời các người nhớ rõ cái thiện vĩnh viễn đều sẽ chiến thắng tà ác.

Tôi sẽ cùng với người nhà của tôi dũng cảm đi xuống.

Đừng tưởng rằng sau lưng các người ngấm ngầm thì sẽ không có người biết, thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, cũng như giấy vĩnh viễn không bọc nổi lửa. Dù là đối mặt Ma Vương, tôi cũng không hề lùi bước." Khóe miệng Lang Vương nhếch lên, không hổ là người phụ nữ của anh, càng ngày càng có dáng vẻ của sói mẹ. Nói chuyện đều rất ngoan độc.

Sắc mặt của tất cả Lang yêu biến đổi lớn, không ngờ một người phàm như vậy lại có lòng can đảm, có hiểu biết và dũng khí lớn như vậy, khó trách Lang Vương bị cô mê hoặc.

"Tuyết Nhi." Lang Vương thâm tình gọi một tiếng.

"Lang Vương, anh cần phải chuẩn bị xong phòng động phòng hoa chúc nha, em cũng đã sinh con cho anh rồi, nhất định phải tổ chức hôn lễ thật tương xứng đó. Đoán chừng không cần tìm hoa đồng, nhất định tụi nhỏ có thể làm rất tốt.

Bảo bối của mẹ, chỉ sợ các con là những người duy nhất được dùng rượu mừng của ba mẹ đó nha." Bạch Tuyết khom lưng nói với bọn nhỏ.

Nghe được lời nói này của Bạch Tuyết, trong lòng Lang Vương thật ấm áp, hạnh phúc cũng xông lên trên đầu.

"Anh sẽ cho em một hôn lễ tốt nhất. Tất cả mọi người giải tán đi thôi." Lang Vương quay đầu nói với mọi người.

"Chờ thêm một chút nữa, mọi người sẽ được rượu mừng của chúng tôi." Bạch Tuyết nói xong cười đi tới biệt viện phủ Lang Vương, nói thật là cô đã rất rất mệt, cũng thật sự rất đói.

Lang Vương cùng bọn nhỏ bước nhanh đi vào theo.

"Dạ. Sai người mang thức ăn cho em và Nguyên Bảo nhanh một chút, chúng em sắp chết đói rồi, từ hôm qua tới giờ em vẫn dựa vào uống nước cây khô mới có thể kiên trì đến bây giờ."

Bạch Tuyết vừa nói chuyện, vừa lôi kéo Nguyên Bảo ngồi xuống, sau đó bưng một đĩa điểm tâm lại, đưa cho Nguyên Bảo ăn, bản thân cũng ăn từng ngụm từng ngụm.

Lang Vương đau lòng chau mày.

"Em chỉ cần chờ làm cô dâu của anh là được rồi, chuyện tiếp theo anh sẽ xử lý. Em không cần phải tiếp nhận bất kỳ khảo sát nào khác."

Lang Vương nhìn người phụ nữ nhỏ ăn điểm tâm như hổ báo, đau lòng cho cô và đứa bé tên Nguyên Bảo đang rót nước uống.

Mặc dù trong lòng rất thắc mắc, tại sao nơi này lại có thể có người phạm?

Nhưng mà, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đang vội vàng ăn điểm tâm, anh không đành lòng ngăn cản cô.

"Ăn từ từ, một lát ăn thêm chút nữa để có dinh dưỡng."

"Khụ khụ....." Bạch Tuyết vừa định nói chuyện, thì đã bị sặc rồi. Lang Vương vội vàng vỗ vỗ sau lưng cô, cẩn thận dứt nước cho cô uống.

"Các con, tới đây mau mau, gọi anh Nguyên Bảo đi."

Ba đứa con cũng khéo léo đi tới trước mặt Nguyên Bảo con đế.

Nguyên Bảo cười vui vẻ, từ trong lồng ngực lấy ra ba tượng gỗ thần kỳ, lấy cho Thiên Tâm, Ước Ước còn có Niệm Niệm mỗi người một con.

"Em trai, em gái, đây không phải là món đồ chơi bình thường, mấy cái tượng gỗ thần kỳ này đều có thể trở nên to lớn, hơn nữa còn có thể bay. Mới vừa rồi thứ mà anh và mẹ các em cười chính là chúng." Nguyên Bảo thành thật nói.

"Cám ơn anh."

"Cám ơn anh."

"Cám ơn anh."

"Bảo bối, về sau các con cần phải ngoan ngoãn nghe lời anh Nguyên Bảo nói nha. Anh Nguyên Bảo lấy tượng gỗ quý như vậy cho mấy đứa rồi nên nhất định mấy đứa phải quý trọng thật tốt. Tượng gỗ này là do ông nội của Nguyên Bảo lấy thân mình ra mới có thể giữ lại đó!" Bạch Tuyết áy náy nói.

Nghĩ đến ông nội của Nguyên Bảo, trong lòng cô thật khó chịu. Nguyên Bảo cúi đầu, giọt nước mắt nhỏ xuống.

"Anh, anh đừng khổ sở, sau này nơi này sẽ là nhà của anh, ba và mẹ của tụi rất tốt, chúng ta hãy cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa có được hay không?" Niệm Niệm dụ dỗ Nguyên Bảo đang khổ sở.

Nghe được lời nói của Niệm Niệm, Nguyên Bảo lại tiếp tục khóc.

"Anh ơi! anh làm sao vậy?"

"Anh sợ rằng mình vĩnh viễn sẽ không diện;dan;le;quy;don trưởng thành, không lớn lên được! Kể từ khi đi đến nơi này anh vẫn cao như vậy!" Nguyên Bảo khổ sở nói.

"Anh ơi, anh đến đây đã bao lâu rồi?" Thiên Tầm tò mò hỏi.

"Cũng rất lâu rồi, lâu đến mức ngay cả chính anh cũng không biết nữa, chắc cũng khoảng mấy trăm năm rồi đó!!"

"Hả?"

Bọn nhỏ giật mình nhìn Nguyên Bảo, anh ấy là người phàm, đi tới nơi này lại có thể sống lâu như vậy.

Nguyên nhân là gì đây?

"Anh cũng thấy rất kỳ quái, đây là vì cái gì?" Nguyên Bảo thấy trong mắt các em trai, em gái có sự tò mò nên cậu lại giải thích thêm.

"Nếu như không biết là tại sao? Vậy thì chỉ có một giải thích là ý trời." Bạch Tuyết cười nói.

Lang Vương khom lưng, ngồi xổm xuống, lấy giày nhỏ trên chân Bạch Tuyết rút ra, nâng tay lên nhẹ nhàng cầm chân của cô.

Đôi tay anh bọc lại những vết phỏng trên chân cô rồi vận khí.

Rất nhanh, những vết phỏng rộp trên chân Bạch Tuyết đã được chữa khỏi.

Bạch Tuyết lúng túng nhìn Lang Vương, anh đau lòng cầm hai chân của cô mà chẳng ngại ngần gì cả, trong khi có cả người làm đang bụng thức ăn đến, còn có mấy đứa nhỏ ở đây nữa.

Chớp mũi cô lại đỏ lên. Thật ra thì, có rất nhiều lần cô thấy rất sợ hãi, sợ mình không về được! Sợ hãi đến mức tưởng chừng như anh đến giúp cô. Nhưng mà, lại đứng ở lập trường của anh mà nghĩ, cô phải kiên cường, cô không nên làm gánh nặng của anh, cô cấp cho bọn nhỏ một mái nhà, một danh phận quang minh chính đại, cho nên cô phải gắng gượng vượt qua.

"Không đau....." Âm thanh yếu ớt mềm dẻo từ trong miệng Bạch Tuyết truyền tới.

"Đồng ý với anh, không cần phải đi khảo sát nữa. Em là cô dâu của anh, chọn xong ngày tốt rồi chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ." Lang Vương đứng dậy đi vào trong phòng, chốc lát trong tay cầm ra một đôi giày mềm mại, đi tới trước mặt Bạch Tuyết lần nữa, ngồi xổm xuống, cẩn thận mang vào cho Bạch Tuyết.

"Tin tưởng anh, anh có thể bảo vệ em." Lang Vương cường điệu nói lại một lần nữa.

"Dạ, đây không phải là vấn đề mà anh có thể giúp hay không. Đây là khảo sát để chứng minh tình yêu em giành cho anh là bao nhiêu, nếu như mà em là người phụ nữ của Lang Vương thì em phải giống như những người phụ nữ kia, phải diển;dan;le;quy;don chứng minh mình, chứng minh cho bọn họ nhìn thấy, em có thể làm được. Em tin tưởng rằng tình yêu có thể chiến thắng tất cả.

Anh xem, không phải em vẫn có thể an toàn quay trở lại nơi này sao." Bạch Tuyết an ủi Lang Vương.

"Em còn nói vậy nữa sao, nhất định mấy ngày nay em đã phải chịu khổ rất nhiều....." Lang Vương đứng dậy, ôm người phụ nữ nhỏ vào trong ngực.

"Cái này thì có gì mà khổ chứ? Không có khó khăn gì có thể ngăn cản chúng ta ở chung một chỗ. Một ngàn năm trước kia, Ngọc đế không cho phép em gả cho Lang Vương, một ngàn năm về sau, em nhất định phải gả cho anh.

Xin cho em một cơ hội để chứng minh mình." Bạch Tuyết kiên định nói.

Bạch Tuyết đưa tay lên vòng chắt hông của Lang Vương, hai ngày nay, cô thật sự rất nhớ anh.

"Mẹ, hai ngày nay mấy người phụ nữ của ba tặng cho chúng con rất nhiều thứ." Niệm Niệm nhàn nhạt nói.

"Hả?" Bạch Tuyết rời khỏi lồng ngực Lang Vương, tò mò nhìn về phía Niệm Niệm.

"Đúng vậy nha, mẹ, thỉnh thoảng cả ba đứa con đều có." Thiên Tâm bập bẹ nói.

"Họ đưa cho tụi con những thứ gì?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Chúng con còn chưa có mở ra coi, hình như cũng đã ném hết vào trong một phòng rồi. Không phải là đồ của mẹ đưa, thì chúng con sẽ không thích!" Bọn nhỏ đều hiểu những người phụ nữ của ba kia, là đang giành cha của chúng cùng với mẹ, nên chúng mới không tiếp nhận ý tốt của các cô ấy!

"Không thể không có lễ phép như vậy được, mặc dù mẹ cũng không ưa thích những người đó, chỉ là trước mắt cũng không có trở ngại hay rắc rối

gì cả, nhưng các con là con cháu, nhớ phải cảm ơn họ." Bạch Tuyết kiên nhẫn nói.

"Vâng, chúng con biết rồi ạ."

Lang Vương gật đầu một, đây chính là phương thức giáo dục đứa bé của Bạch Tuyết, anh rất ưa thích, bất luận là lúc nào, địa điểm ở đâu, cô đều giáo dục đứa bé phải có lễ phép cơ bản nhất.

Nhìn bọn nhỏ lấy ra tượng gỗ thần kỳ học điều khiển cùng với Nguyên Bảo.

Bạch Tuyết nhẹ nhàng lôi ống tay áo Lang Vương hạ xuống, ý bảo bọn họ đi vào bên trong nói chuyện.

Đi vào phòng trong.

"Dạ, bọn nhỏ còn nhỏ, có rất nhiều chuyện vẫn chưa từng trải qua, chúng em đi đến nơi đây, khẳng định trong lòng những người phụ nữ kia cũng kìm nén bức bối, hận chúng em không chết được. Cho nên, mặc kệ người nào đưa đồ ăn cho con, anh đều phải cẩn thận một chút, tốt nhất nên đưa đồ ăn của bọn nhỏ cho bà nội chúng tự tay xử lý." Bạch Tuyết nhẹ giọng nói ra.

"Yên tâm, anh sẽ không để cho em và các con xảy ra chuyện." Lang Vương nhìn Bạch Tuyết lo lắng cho con, anh rất đau lòng, thật ra thì ddlee; quy; don những chuyện này Lang Vương đều đã nghĩ đến, những người phụ nữ kia rõ ràng là không dám hành động, nhưng mà không chắc chắn sau lưng có giở trò hay không, cho nên anh đã sắp xếp Tiểu Tiên Tử Quả Quả và A Hồ tự mình phụ trách ăn uống của các con.

Người khác đưa thức ăn nhất định không cho phép chúng ăn.

"Dạ, cảm ơn anh." Bạch Tuyết biết đối với Lang Vương mà nói cô và bọn nhỏ quan trọng bao nhiêu, nhưng mà, hôm nay cô lại còn dài dòng một

hồi với anh.

"Giữa em và anh không cần phải nói hai chữ này, về sau em hãy nhớ, vĩnh viễn đều không cần nói với anh." Lang Vương không cần Bạch Tuyết nói như vậy, lời này làm cho anh có cảm giác giữa bọn họ có khoảng cách.

Lang Vương nhẹ nhàng giữ chặt cái ót của Bạch Tuyết, lấy môi của chính mình dịu dàng bao trùm lên. Nhẹ nhàng hôn, giống như dòng điện thật nhỏ từng điểm từng điểm làm tê dại người phụ nữ nhỏ của anh.

Nói thật ra là anh rất đói bụng, rất rất đói, chỉ là, anh biết nhất định hai ngày nay người phụ nữ nhỏ của anh đã mệt muốn chết rồi, cho nên anh đè nén thú tính của mình.

Bạch Tuyết động tình nhắm mắt lại, khóe mắt lộ ra một tia mê hoặc và quyến rũ.

Lang Vương thấy dáng vẻ này của cô, vốn là thân thể đang nóng thì lại càng nóng thêm nữa.

Chợt, hai mắt Bạch Tuyết mở ra.

"Dạ, nơi diễn ra khảo sát lần thứ hai là ở đâu vậy anh?" Bạch Tuyết cho rằng nên biết nơi khảo sát tiếp theo là ở đâu.

"Đồng ý với anh, hủy bỏ khảo sát, chọn xong ngày chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ."

"Không —— em nhất định muốn cho bọn họ biết rằng em xứng đáng với anh. Em cũng không phải dễ xem thường như vậy." Bạch Tuyết phồng má, giống như chiến sĩ bị xem thường, không phục lắm.

Lang Vương biết không thể lay chuyển được cô, do dự một chút, từ khê rằng phun ra ba chữ: "Đảo quái thú."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Hai: Tiễn Anh Về Trời

Editor: Nguyễn Yên Thương

Lang Vương nói ra ba chữ “đảo quái thú”, vẻ mặt Bạch Tuyết lạnh lạnh, nghe xong cái tên cũng biết nhất định bên trong đảo có rất nhiều quái thú. Tâm tư của cô không khỏi có chút căng thẳng.

Lang Vương đau lòng nhìn Bạch Tuyết, anh cắt xuống một loạng tóc từ trên người của mình, sau đó quấn quanh cổ tay Bạch Tuyết.

"Những lúc em gặp phải nguy hiểm, em hãy đốt cháy nó, anh sẽ lập tức xuất hiện trước mặt em."

"Vâng." Bạch Tuyết mặc dù vâng một tiếng, nhưng mà, cô lại quyết định không cần sử dụng đặc quyền này.

Lang Vương xuất hiện, tất nhiên sẽ phá hư quy tắc, cô không muốn anh nhúng tay vào chuyện này.

Ngày thứ hai.

Bạch Tuyết nhìn kỹ bọn nhỏ đang ở cùng Lang Vương, lại một lần nữa cô bị các nguyên lão mang đi.

Bọn họ đi tới một bờ biển, trên bờ biển có một chiếc thuyền nhỏ, bọn họ không có sử dụng pháp thuật, mà là dùng tay chèo chiếc thuyền nhỏ này

đến một hòn đảo nhỏ cách đó không xa.

Hơn nữa bọn họ còn dặn dò Bạch Tuyết, thời điểm này sau hai ngày nữa, bọn họ sẽ đến cô quay trở về, đến lúc đó Bạch Tuyết phải ở chỗ này chờ bọn họ. Nếu như đợi quá một giờ đồng hồ mà cô không có mặt thì bọn họ sẽ rời đi, chứng tỏ Bạch Tuyết không hoàn thành được khảo sát.

Bạch Tuyết kiên định gật đầu một cái, sải bước đi vào bên trong đảo.

Các nguyên lão cũng đi về.

Dưới chân là những hạt cát mềm nhũn, trước mắt là biển rộng xinh đẹp, trên đảo nhỏ có một ít quả cây dại.

Trong lòng cô đang tò mò, nơi này có quái thú sao?

Chợt, dưới chân ngửa một hồi, cô cúi đầu xem thử, má ơi ——

Cô hét to một tiếng, còn nhảy đến mấy lần.

Một cái gì đó lông xù dính vào trên chân cô, mới vừa rồi cô nhảy lên mấy cái như vậy, nó cũng không có rớt xuống đất!

Không còn cách nào khác, cô vừa hoảng sợ vừa đưa tay xuống lấy mớ lông xù đó.

Không ngờ được, nó lại có miệng, cắn rách một cái trên ngón tay Bạch Tuyết, xẹt một cái chui xuống dưới đất.

Ngón tay Bạch Tuyết bị chảy máu, cô cũng không để ý nhiều, bây giờ cô vẫn nên tìm một nơi an toàn để ở, chờ hai ngày nữa những nguyên lão kia sẽ tới đón cô.

Nhìn qua xung quanh một lần, không có chỗ nào có thể ở được cả!

Cô chỉ lo tìm chỗ ở, mà hoàn toàn không có chú ý đến ngón tay của mình đã bắt đầu biến thành màu đen.

Đi tới trước mặt một cây dừa ngồi xuống, thật tốt quá, nơi này lại có dừa, chỉ cần có cây dừa này, cô có thể kiên trì trải qua hai ngày rồi.

Dưới tình huống bản thân không có thức ăn thì chỉ cần có nước uống cũng đã có thể sống được bảy ngày, cho nên cô chỉ cần ngồi đợi ở chỗ cây dừa này, nhất định cô có thể sống qua hai ngày nay.

Dịch chuyển về phía sau, tựa lên trên cây khô để nghỉ ngơi.

Thì cô mới phát hiện chỗ bị cắn trên tay vừa rồi bị cắn đã biến thành màu đen, cô sợ đến mức cả người toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ loài động vật đó có độc, ngón tay của cô biến sắc, chắc là trúng phải độc.

Bỗng nhiên cả người cô không được thoải mái, hô hấp cũng không thông suốt!

Vừa tới nơi này đã xảy ra chuyện, còn chưa có gặp phải quái thú, ấy vậy mà cô lại bị trúng độc!

Trong lòng cô thật không cam chịu.

Suy nghĩ một chút về Lãnh Dạ đang nhớ thương cô, lại suy nghĩ một chút về bọn nhỏ đang chờ đợi, cô cắn răng đứng dậy, phải đi tìm thuốc giải độc.

Cô không thể chết ở chỗ này được, cô còn phải trở về tổ chức hôn lễ cùng với Lang Vương.

Nghĩ tới những thứ này, bỗng chốc con mắt cô sáng lên, nhớ lại lúc trước bọn nhỏ có đưa cho cô một cái bao đựng thứ gì đó, nói là chuẩn bị trước

cho cô ở bất cứ tình huống nào.

Mở ra nhìn xem một chút, thì ra là một chai lọ gì đó, phía trên có viết tên các loại thuốc giải độc. Thì ra đây là biện pháp mà bọn nhỏ đã đi cầu xin bà nội giúp, biết mẹ mình muốn đi đảo quái thú, nhất định sẽ có một số quái thú có độc đến gần mẹ, nếu nguyên lão muốn mẹ đi tiếp nhận khảo sát ở nơi nào, chỉ cần nói đảo quái thú ở Yêu Giới thì nhất định biết đó là nơi như thế nào.

Bà nội Lang không kiên trì nổi trước sự làm nũng của bọn nhỏ, cho nên bà len lén lấy ra những thuốc giải này từ trong phòng luyện đan, sau đó giao cho bọn nhỏ, còn dặn dò ngàn vạn lần không được để lộ ra ngoài.

Bọn nhỏ lo lắng mẹ sẽ gặng hỏi những thuốc giải này từ đâu mà chúng có được? Đến lúc đó sẽ làm liên lụy đến bà nội, cho nên chúng không cho phép mẹ mở ra, sau khi rời khỏi Yêu Giới thì mới có thể mở ra nhìn.

Hôm nay Bạch Tuyết mở ra nhìn, thì ra là thuốc giải, trong lòng rất vui mừng, mấy đứa bé của cô thật là ngoan, mẹ con cô có cùng chung một suy nghĩ nha, mẹ con cô có cùng chung một suy nghĩ là thật, bọn nhỏ lại có thể biết được cô sẽ bị trúng độc, cho nên đã chuẩn bị thuốc giải cho cô.

Nhưng mà, Bạch Tuyết lại không biết mình bị trúng loại độc gì?

Nhìn chung quanh một chút, dứt khoát ăn mỗi loại một viên, không có độc cũng sẽ ngăn ngừa được độc.

Ăn xong, ngồi trở lại trước mặt cây dừa lúc nãy lần nữa, dựa lưng về. Trực giác nói cho cô biết, cây dừa lúc nãy rất gần với vị trí hiện dieenddaanleequydoon tại của cô, cho nên cô không có quay đầu lại nhìn, trực tiếp dựa người về sau, kết quả lại ngã ngửa về phía sau, té xuống đất.

Sau khi té ngửa trên đất, mặt hướng lên trời, Bạch Tuyết cuống quýt đứng dậy, làm sao nơi này lại không có cây dừa, vậy thì mới vừa rồi cô đã dựa

vào cái gì chứ?

Tóc gáy không khỏi đều dựng hết lên, tuyệt đối vừa rồi không phải là ảo giác, thật sự cô đã dựa vào một thân cây, lúc này cô lại tưởng tượng, có lẽ không phải là cây, có thể quái thú này trông giống một cây dừa!

Nhanh chóng đứng lên khỏi mặt đất, tra xét bốn phía, không có cái hố nào cả, không có dấu chân, dấu vết gì cũng không có.

Thật là gặp quý!

Bạch Tuyết nhìn trái nhìn phải một chút, chợt thấy mặt đất thỉnh thoảng lồi xuống.

Không được, dưới đất có cái gì đó.

Mới vừa nghĩ như vậy, rầm một tiếng, Bạch Tuyết trũng xuống theo hạt cát.

Lo lắng hạt cát sẽ chảy vào trong mắt, Bạch Tuyết vẫn nhắm mắt thật chặt, sau khi mở mắt ra thì cảnh tượng trước mắt dọa cô giật mình.

Một khuôn mặt quái thú xuất hiện, tròn mắt Bạch Tuyết chợt trợn lớn.

Chỉ thấy quái thú kia có mái tóc màu đỏ, ở giữa tóc đỏ còn có hai cái sừng, đôi mắt hoa đào híp lại, con ngươi màu hổ phách, nhìn chăm chăm quan sát Bạch Tuyết.

"Người phàm." Quái thú hỏi.

"Anh cũng nói được tiếng người nói?" Bạch Tuyết không thể tưởng tượng nổi nhìn quái thú, thì ra ngôn ngữ của người phàm lại có thể lan rộng như vậy, ở Yêu Giới cũng lưu hành loại ngôn ngữ này.

"Cô từ đâu tới đây?" Quái thú không để ý tới vẻ giật mình của Bạch Tuyết, hoài nghi hỏi.

"Tôi? Là từ phía trên xuống." Bạch Tuyết chỉ chỉ phía trên, cô nhớ rõ ràng là mình rơi xuống.

"Người phụ nữ này!" Mặt quái thú chợt đau lòng, căn cứ môi mỏng, thở dài một tiếng.

Bạch Tuyết hoang mang, cô đương nhiên là phụ nữ rồi, chẳng lẽ vẫn là nam nhân!

"Phụ nữ loài người....." Quái thú lặp lại thật thấp.

Bạch Tuyết không nói!

Thầm nghĩ: thì ra là quái thú này thích nói nhảm. Ai ngờ!

Lông mày quái thú tóc đỏ nhăn lại, vén lên mái tóc đỏ xinh đẹp của mình, sau đó hạ thấp giọng nỉ non: "Đã lâu rồi Bốn Vương không có ăn thịt người, tôi rất nhớ." Con người hổ phách của nó lóe lên tia ánh sáng thèm muốn, màu sắc da;da;le;quy;don ánh mắt dần dần sâu hơn, trở thành màu đỏ, răng nanh lộ ở trên môi, hình như rất muốn ăn thịt Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không nghĩ tới quái thú nói nhảm lại chợt nói một câu như vậy, đây là câu nói mà cô rất không muốn nghe đến.

Nếu nơi này là đảo quái thú, cô đã sớm nghĩ đến sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên cô cũng không quá sợ hãi, vẻ mặt bén nhạy quan sát bốn phía, hi vọng tìm được một con đường sống.

"Trước kia anh có ăn qua thịt người rồi sao?" Bạch Tuyết bén nhọn hỏi.

"Ừ, Tôi đã từng ăn rồi."

"Tại sao lại muốn ăn thịt người?"

"Bởi vì đói, có thịt trên thân thể con người, cho nên muốn ăn thôi."

"Các người cũng giống với Nga Lang (ý chỉ giống sói)? Lại có thể lấy người phàm làm thức ăn, ghê tởm." Bạch Tuyết có chút tức giận.

"Không cần so sánh Bốn Vương với mấy con sói đó, đây là đang làm nhục tôi."

"Sỉ nhục? Hừ hừ! Ở trong mắt tôi, ngay cả sói anh cũng chẳng bằng, thì sao có thể là sỉ nhục chứ?"

"Người phàm thật to gan, Bốn Vương quyết định không ăn cô, nuôi cô chơi, từ giờ trở đi cô chính là đồ chơi của tôi."

Bạch Tuyết giận dữ nhìn quái thú tóc đỏ, đây là lý lẽ gì chứ, quái thú nuôi người!

"Cô tên là gì?" Quái thú hỏi.

"Tôi tên là “tiền anh về Trời”." Bạch Tuyết lạnh lùng nói.

"Tiền anh về Trời? Thật là khó nghe, tại sao lại gọi bằng cái tên này?" Quái thú tóc đỏ hỏi.

"Bởi vì ngày chết của anh đã đến rồi." Bạch Tuyết nổi giận gầm lên một tiếng, đưa tay bắt được tóc của quái thú tóc đỏ, nhanh chóng đập một đập về phía bụng của anh ta, bên này đôi tay nắm thật chặt tóc của quái thú như cũ.

Quái thú phát ra tiếng gầm rú “tê tâm liệt phế” (đau đến chết đi được), tóc bị Bạch Tuyết cầm rút xuống rất nhiều.

"Hôm nay tôi sẽ thay mặt những người phạm đã bị anh ăn thịt đưa anh về trời." Bạch Tuyết bén nhọn quát, nhanh chóng từ trong lòng ngực rút ra dao nhọn hung hăng đâm vào từ đỉnh đầu quái thú.

Cô cần phải máu lạnh như vậy, bởi vì cô biết ở chỗ này cô không hung ác nhất định sẽ phải chết, vì để sống sót cho nên cô phải giết.

Ở nơi này ai mạnh thì sẽ sống sót, người yếu sẽ phải chết.

Ở chỗ này không có đúng sai, chỉ có phân chia thiện và ác.

Bạch Tuyết tò mò, tại sao quái thú này lại ngu như vậy?

Lúc này, ở phía xa Yêu Giới Lang Vương đã thu lại pháp lực, ánh mắt lạnh lùng mở ra. Mới vừa rồi thật nguy hiểm, anh không ngờ rằng người phụ nữ nhỏ mới rời khỏi anh đã thay đổi, trở nên tàn khốc như vậy, thậm chí còn dám giết quái thú, nếu như không phải là vì trong lòng Bạch Tuyết nổi lên ý nghĩ muốn giết thì tuyệt đối Lang Vương sẽ không có cách nào vận công. Như vậy sẽ rất dễ dàng làm Bạch Tuyết bị thương, tình huống lúc ấy rất khẩn cấp, vì giữ được người phụ nữ nhỏ của anh, anh không quên được.

Thật ra thì, nếu như không phải là vì nghe được quái thú nói muốn nuôi dưỡng cô như động vật, tuyệt đối Bạch Tuyết sẽ không nghĩ tới việc giết chết anh ta, nhiều nhất chính là cô tìm biện pháp chạy trốn.

Quái thú bởi vì bị pháp lực của Lang Vương tấn công, anh ta không thể chống lại Bạch Tuyết, cho nên mới phải bị một dao của Bạch Tuyết, chết trong tay Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết bắt đầu bò lên trên, chợt một cái chân bị bắt lại.

Cô cúi đầu nhìn xuống đi, lại là một con Lão Ưng bị xích sắt khóa lại. Lão Ưng dùng móng vuốt cố hết sức bắt được chân của Bạch Tuyết.

"Yêu quái, buông tôi ra ——"

Vốn là đôi tay Bạch Tuyết bám lấy một tảng đá phía trên, chuẩn bị leo đi ra. Lại bị Lão Ưng này bắt ở lại, có chút nóng nảy.

"Dẫn tôi rời đi." Lão Ưng chột nói chuyện.

Nhưng mà, Bạch Tuyết không biết âm thanh này là cậu ta nói ra, nên cô đang xem xét mọi nơi.

"Người nào đang cùng tôi nói chuyện?"

"Chính là tôi, xin hãy mang tôi rời khỏi nơi này?" Lão Ưng cầu xin nhìn Bạch Tuyết, mắt còn nháy một cái.

Bạch Tuyết giật mình nhỏ giọng hô, Lão Ưng nháy mắt, vẫn là lần thứ nhất cô nhìn thấy. Lão Ưng này không những nháy mắt mà còn nói nữa.

Thế giới ma quỷ thật là thần kỳ.

Bạch Tuyết trở lại phía dưới một lần nữa, nhìn Lão Ưng điềm điềm đáng yêu đang nhìn cô, cô liền mềm lòng.

Lấy ra đao nhọn trong ngực.

"Đừng có giết tôi, tôi không phải là yêu quái, tôi là người đưa tin trong Lang Tộc, bị quái thú tóc đỏ này bắt tới đây. Cô cứu tôi đi ra ngoài, Lang Vương nhất định sẽ cảm ơn cô." Lão Ưng thành khẩn nói.

"Lang Vương?"

"Ừ, chủ nhân của tôi là Lang Vương. Mấy trăm năm qua tôi một mực giúp Lang Vương tìm một người phụ nữ, cô ấy là Mẫu Đơn Tiên Tử trên trời, bị Ngọc Đế cách chức hạ phàm, đầu thai làm người phàm. Lang Vương một mực tìm kiếm hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử .

Năm nào tôi cũng phải đi đến thế giới người phạm tìm thể hệ sau của Mẫu Đơn Tiên Tử, một lần đang trên đường đi thì tôi bị quái thú tóc đỏ này bắt được. Tôi ở đảo quái thú nhìn Thủy Tinh Cầu thấy được Lang Vương mất liên lạc với tôi nhưng ngài vẫn một mực tìm tôi.

Lang Vương là một Đại Vương trọng tình trọng nghĩa, cô cứu tôi đi ra ngoài, Lang Vương nhất định sẽ cảm ơn cô."

Nghe được Lang Vương vì cô mà một mực tìm kiếm mấy trăm năm, lại mất đi! Làm thế nào mà anh sống được đây, lúc ấy cô là người phạm, không biết anh là ai, hơn nữa cô còn có thể chết đi. Anh lại muốn đổi mặt với cái chết của cô, còn phải chờ đợi cô đầu thai thêm lần nữa, rồi chậm chậm lớn lên.

Người đàn ông này thật đáng thương!

Nghĩ đến Lang Vương vì cô mà trả giá nhiều như vậy, Bạch Tuyết rất đau lòng, hận không thể gặp anh ngay lập tức.

"Tôi nhất định sẽ cứu cậu đi ra ngoài, nhưng mà cậu có biết cách rời khỏi đảo quái thú như thế nào hay không?" Bạch Tuyết hưng phấn hỏi.

"Chỉ cần cô cứu tôi đi ra ngoài, nhất định tôi sẽ mang theo cô rời đi lúc này, tôi còn có thể đưa cô quay trở về thế giới loài người." Nhìn ra Lão Ưng là người đưa tin tốt.

Bạch Tuyết bắt đầu nạy ra xích sắt trong cổ Lão Ưng.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, Bạch Tuyết rốt cuộc cạy được xích sắt ra rồi.

Mấy cái cánh của Lão Ưng vụt sáng, hình như là đang làm nóng người. Chợt, hình thể của nó bắt đầu thay đổi lớn, vũ cánh làm cho Bạch Tuyết ngồi lên.

Bạch Tuyết ngồi lên, bắt được lông vũ của nó.

Rất nhanh Bạch Tuyết thấy được ánh sáng rực rỡ, cô đã lên trên mặt đất.

Quay đầu lại nhìn đảo quái thú một chút.

"Người đưa tin Lão Ưng, hiện tại chúng ta hãy quay trở về phủ Lang Vương."

"Cô gái, cô còn biết phủ Lang Vương?" Lão Ưng vừa bay vừa hỏi.

"Hì hì..... Tôi không chỉ biết phủ Lang Vương, tôi còn biết chủ nhân của cậu là Lang Vương nha." Nghĩ đến Lang Vương trong lòng Bạch Tuyết liền hạnh phúc.

Trong lòng thầm nghĩ: người đàn ông của em, em đã trở về.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Trẻ Con Đầu Là Quý Tinh Ranh

Editor: Nguyễn Yên Thương

Bạch Tuyết cười trên lưng người đưa tin Lão Ưng, rất nhanh đã bay đến phủ Lang Vương.

Người đầu tiên nhìn thấy Bạch Tuyết quay trở về chính là Ưc Ưc.

"Mẹ ——" nghe được Ưc Ưc gọi mẹ, Lang Vương và những nguyên lão kia cũng đi ra từ bên trong một đại điện. Giật mình nhìn Bạch Tuyết cười Lão Ưng quay trở lại, người đưa tin Lão Ưng đã mất tích rất lâu rồi, tất cả đều cho rằng cậu ta đã chết.

Không ngờ cậu ta lại được Bạch Tuyết đưa về.

Thấy người đưa tin Lão Ưng, sắc mặt một vị phi tử ở phía sau chạy đến chột biến đổi, người này chính là Đại Vương Phi.

Đại Vương Phi vẫn làm việc rất nghiêm chỉnh, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà trước kia làm cho Lang Vương đặc biệt tin tưởng cô ta. Nhưng mà, kể từ lúc Lang Vương bí mật truy xét hành tung của Cung Hàn ở sau lưng, Lang Vương phát hiện phi tử anh tin tưởng nhất lại chính là nhân vật thần bí mà anh đã điều tra từ rất lâu.

Trong những năm mà Ma Vương bị đóng băng, vẫn luôn có một nhân vật thần bí, thay thế Ma Vương quản lý thủ hạ của anh ta.

Mặc dù Ma Vương bị đóng băng, nhưng mà, thủ hạ của anh ta vẫn có người lãnh đạo, Lang Vương nghi ngờ có người mai phục ở trong tối làm việc vì Ma Vương. Cho đến một ngày kia, thời điểm Lang Vương đi tới địa lao nhất Cung Hàn năm đó, lại phát hiện một chuyện rất kỳ quái.

Có một con rết già bị đóng băng ở trên vách tường.

Lang Vương làm phép, làm cho trí nhớ của con rết đóng băng mấy trăm năm khôi phục lại, sau đó Lang Vương lén vào trong trí nhớ của con rết đó. Sau khi Lang Vương từ trong ý thức con rết ra ngoài, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ tất cả.

Nhưng mà, anh vẫn giả vờ không biết điều gì. Hơn nữa còn cố ý làm con rết đó sống lại quay về bên cạnh Ma Vương rồi biến nó trở thành tình báo của anh.

Hôm đó là sinh nhật của ba Bạch Tuyết, thật ra thì, Lang Vương đã sớm biết được em trai của Ma vương sẽ đến. Cho nên anh cố ý bố trí ma pháp bên hồ, bày kế lừa gạt dụ dỗ em trai Ma Vương là Ma Quỷ đến đó. Sau đó, anh lại mở ra ảo ảnh đã chuẩn bị trước đó, để cho Ma Quỷ xem, làm cho Ma Quỷ và anh trai của anh ta là Ma Vương trở mặt với nhau, như vậy Lang Vương đã tiêu diệt bớt được một đối thủ.

Sau đó, Lang Vương lại tính kế dùng một hòn đá hạ hai con chim, cố ý kêu người kia truyền lời cho Ma Vương, nói Ma Quỷ đã phản bội lại Ma Vương, bản thân đã đi chu du bốn phương đi.

Quả nhiên, rất nhanh Ma Vương đã biết *diendanlequydon* rõ Lang Vương và em trai Ma Quỷ đã gặp mặt nhau, từ đó Ma Quỷ biến mất không thấy gì nữa, sau lại mới biết em trai đã đi tiêu dao khoái hoạt (đi vui chơi),

lúc ấy Ma Vương bị kích động tâm lý, mắng to em trai là súc sinh, vong ân phụ nghĩa, bội bạc.....

Ma Vương không có em trai làm trợ thủ, tất nhiên có nhiều công việc không thể được xử lý hoàn toàn, vì vậy người ở trong bóng tối đang giúp đỡ Ma Vương từ từ nổi lên mặt nước, bắt đầu chu toàn tất cả công việc vì Ma Vương.

Lang Vương vẫn giả vờ không biết cái gì như cũ.

Mang theo Tuyết Nhi trở về Yêu Giới, ở trên đường về phủ Lang Vương cùng với Bạch Tuyết, anh vừa đi vừa kể cho Bạch Tuyết nghe về lịch sử của Yêu Giới. Hơn nữa cũng trên đường đi nghe được một chút tin đồn, nghe nói gần đây thân thể Đại Vương Phi hơi khó chịu, giống như bị đau họng, rất ít khi nói chuyện, luôn luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng.

Lang Vương nghe được mấy từ này, lúc ấy khóe miệng nhếch lên, thầm nghĩ: quả nhiên là người phụ nữ xảo quyệt, nếu như cổ họng bị đau như vậy thì cô ta sẽ tránh khỏi việc nói chuyện nhiều một chút... Trong trường hợp, có rắc rối xảy ra, cũng sẽ không bị người khác chú ý đến, cô ta lại càng dễ dàng hành động hơn.

Hôm đó, thời điểm Bạch Tuyết và Lang Vương đi đến phủ Lang Vương, các phi tử cũng tới đón tiếp. Đại Vương Phi cũng tới, cô ta vẫn mỉm cười thật tươi, còn dùng một khăn tay che miệng lại. Lúc ấy, Bạch Tuyết cãi vả cùng những phi tử kia, Lang Vương cũng không nói gì, chờ đến thời điểm Bạch Tuyết ăn cơm tối xong rồi cùng với bọn nhỏ đùa giỡn, Lang Vương mới cố ý đi xem Đại Vương Phi.

Mới biết được giọng của cô không nói được, không thể nói ra hơi được, nếu không nói cũng là không ngừng ho khan!

Tất nhiên trong nội tâm Lang Vương đã hiểu rõ ràng đây là cô ta đang che giấu mình, anh cũng không có vạch trần mặt mũi thực sự của cô ta, giữ

lại cô ta vẫn có tác dụng, nếu cô ta là người của Ma Vương, như vậy thì để cho cô ta tiếp tục truyền tin tức cho Ma vương, điều này cũng không tệ.

Lang Vương thấy Bạch Tuyết cười người đưa tin Lão Ưng trở lại, mừng rỡ như điên, người phụ nữ nhỏ này lại có thể đưa người đưa tin của anh trở về.

"Tuyết Nhi." Lang Vương nhẹ giọng gọi đến.

"Em đã trở về." Bạch Tuyết nhìn chung quanh một chút, không ngờ mỗi lần cô trở lại cũng đều thuận lợi như vậy, trong sân người đứng đây, giống như trước đó đã bàn bạc trước, đều đồng loạt chạy đến đây. Đoán chừng đa số đều là đến xem chuyện cười của cô, bởi vì cô không có trở lại theo như thời gian khảo sát, cô đã trở lại trước thời gian đó.

"Làm sao cô lại quay trở về vào lúc này?" Một phi tử tò mò hỏi.

"Đúng nha, rõ ràng là nói đi tiếp nhận khảo sát, kết quả lại trở lại trước thời gian quy định! Chắc là không chịu đựng nổi chứ gì?"

"Muốn làm người phụ nữ của Đại Vương, không có chút bản lĩnh thì làm gì được chứ! Sao có thể thuyết phục mọi người được!"

.....

Trong đám người ồn ào lộn xộn lại nói, Lang Vương lạnh lùng đảo qua, tất cả mọi người ngoan ngoãn câm miệng.

Đại Vương Phi đứng ở trong đám người, khước miệng nhếch lên, trong lòng đắc ý hả hê, cho dù Lang Vương có thích Bạch Tuyết này ddllleeqqquy;ddoonn thật nhiều đi chăng nữa thì chỉ cần có những nguyên lão kia ở đây, Lang Vương cũng không thể không làm theo quy tắc được.

Người phụ nữ kia không có hoàn thành khảo sát, Lang Vương cũng đừng mơ tưởng rằng anh sẽ thuận lợi cưới được cô ta.

"Đều nói xong chưa?" Bạch Tuyết lạnh giọng hỏi.

"Người phụ nữ này quá ngông cuồng, trở lại trước thời gian, lại còn có dáng vẻ này, rõ ràng là không để chúng ta ở trong mắt!" Một người phụ nữ không biết chết sống nói thật nhỏ.

Lang Vương bước một bước dài đi qua, nắm chặt cổ người phụ nữ vừa nói, thâm trầm nói: "Không có quy tắc gì cả, sống cũng là thứ vô dụng!" Rắc rắc một tiếng, cổ của người phụ nữ kia đứt, cô ta liền bị tắt thở mà chết.

Thật ra thì, Lang Vương không có khát máu như vậy, đây cũng chỉ là người phụ nữ lớn lên bên cạnh Đại Vương Phi, Lang Vương đã biết hết toàn bộ những chuyện Đại Vương Phi đã làm, những năm này, cô ta bí mật lôi kéo được rất nhiều Tiểu Yêu, thu vào tên của cô ta, sau đó bí mật làm việc vì Ma Vương, thu gom tình báo.

Mặc dù tạm thời Lang Vương không muốn giết Đại Vương Phi, bởi vì giữ lại cô ta còn có lợi. Nhưng mà, Tiểu Yêu này, tự cho là trước kia đã ngủ cùng anh thì coi trời bằng vung. Anh thu nạp những người phụ nữ này đều là bởi vì bị các nguyên lão ép buộc, hôm nay anh đã tìm được Tuyết Nhi, anh không cần phải nhẫn nhịn những kẻ phản bội này nữa.

Nhìn những người phụ nữ này giống như đang lệ thuộc vào anh, nhưng thật ra thì, ở nơi này đã có một nửa phụ nữ bị Đại Vương Phi mua chuộc, phản bội lại anh, phản bội lại Yêu Giới. Nhất là, những người phi tử có pháp lực tăng mạnh trong những năm gần đây.

Ma Vương có một tuyệt kỹ gia truyền, chỉ cần tu luyện, thì có thể làm cho pháp lực nhanh chóng tăng lên gấp mấy lần.

Đoán chừng những người phụ nữ này bị điều này mua chuộc, việc tu luyện đối với các Tiểu Yêu mà nói, có thể làm pháp lực của mình tăng lên đó là ước mơ lớn nhất của bọn họ.

Thấy phi tử đó bị một chương của Lang Vương giết chết, Đại Vương Phi nheo mắt, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Cảnh giác nhìn Lang Vương, quả nhiên người đàn ông này vẫn nhẫn tâm như vậy, đó là người phụ nữ của anh, anh lại không chút do dự giết cô ta.

Người đàn ông này thật nhẫn tâm, ban đầu nếu như Lang Vương đối với cô bằng một phần mười như đối với Bạch Tuyết, cô cũng sẽ không lựa chọn phản bội Lang Vương.

Nhưng mà, thấy người đưa tin Lão Ưng lại bị Bạch Tuyết tìm được, thật là phiền toái!

Cái tên quái thú đỏ thật là vô dụng, đã không giết chết được Lão Ưng, lại còn để cho cậu ta còn sống quay trở về! Như vậy chuyện của cô.....

"Lão Ưng bá kiến Lang Vương." Lão Ưng đi tới trước mặt Lang Vương, chột biến thân thành một người đàn ông, dập đầu trước Lang Vương.

"Trở lại là tốt rồi, đứng lên đi." Có thể nhìn ra Lang Vương thật vui mừng khi thấy cậu ta.

"Lão Ưng, cậu tự ý rời khỏi vị trí của mình, phải bị tội gì?" Đại Vương Phi ra hiệu bằng mắt cho một phi tử khác, muốn tìm cơ hội định tội cho Lão Ưng.

Ánh mắt Lang Vương lạnh lùng nhìn sang, còn có người cả gan đứng ra chất vấn tội người người dưới quyền của anh, nếu như không phải là bởi vì

bọn nhỏ ở bên cạnh, anh đã sớm sẽ giết chết hết những người phụ nữ mới vừa rồi chất vấn Bạch Tuyết ngay tại chỗ.

"Câm miệng ——" Ưc Ưc bèn nhón đi tới.

Thân thể nhỏ bé tàn khốc, khí thế lạnh lùng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Mày ——" một Tiểu Yêu lại bị một đứa bé giọng điệu bèn nhón khiển trách, rất mất mặt, cô ta tức giận hận không thể một cước đá bay Ưc Ưc đi vậy, nhưng mà, thấy ánh mắt Lang Vương lạnh lẽo, rốt cuộc cô ta vẫn nhịn xuống được.

"Tôi kêu bà câm miệng —— những người phụ nữ như các người, đừng mơ tưởng có thể lừa gạt mẹ tôi để gây thêm phiền phức. Mẹ của tôi không phải là người có thể để cho mấy người tùy tiện bắt nạt, nhất là bà, tôi đã nhìn nhận bà từ rất lâu rồi.

Kể từ khi mẹ tôi tới đây, bà luôn tìm mọi cách để bắt nạt mẹ tôi, bà cho rằng chúng tôi không biết bà đã làm những gì sao?

Mẹ tôi mới vừa mới đến ngày đầu tiên, bà thả ra rất nhiều răn vào trong phòng ngủ của mẹ tôi, bà muốn làm cho mẹ tôi sợ. Hừ! Mẹ tôi là một người nhu hòa, bảo vệ mẹ là của trách nhiệm của chúng tôi. Cho nên tôi đã đưa hết số răn đó trả lại cho bà, chắc là đêm hôm đó bà ngủ không tệ nhỉ?" Ưc Ưc lạnh lùng nói.

Sắc mặt phi tử đó biến đổi lớn, trắng bệch, tái mét, thì ra là do thăng nhóc này, đêm đó cô vừa trở lại phòng ngủ, vén chăn lên thì đã nhìn thấy rất nhiều răn đang ngọa nguậy ở trong chăn, cô còn thấy khó hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra?

Thì ra là do thăng nhóc thú vị này giở trò quỷ.

Trong lòng cô hận không thể giết chết Ưc Ưc, nhưng mà, trên mặt cố gắng trấn tĩnh giữ vững vẻ mặt như cũ.

"Ôi chào! Lời của đứa bé nói cũng không thể tin tưởng được, trẻ con rất nghịch ngợm!" Ngàn vạn lần người phụ nữ này không nên nói như vậy, nếu như cô ta giữ yên lặng, có lẽ kế tiếp còn không bị thảm như vậy!

"Bà có dám cởi quần áo xuống cho mọi người xem một chút hay không, đêm đó bà muốn làm cho mấy con rắn biến mất. Nhưng mà, những con rắn đó cũng đã bị tôi niệm chú, ngoại trừ tôi ra thì không có người nào có thể khiến bọn chúng rời khỏi phòng ngủ của bà.

Bà thấy sốt ruột, bắt đầu vung tay tránh mấy con rắn, kết quả lại bị chúng tấn công. Bây giờ trên người bà chắc chắn vẫn còn dấu vết bị rắn cắn."

Ưc Ưc lạnh lùng nói, ai nói cậu là đứa bé có thể dễ dàng bắt nạt.

Người phụ nữ kia cứng miệng không nói được gì, đặt mông ngồi sững trên đất.

"Vẫn nên nói lại một câu này, mặc dù dĩ nhiên chúng tôi là trẻ con, nhưng mà tuyệt đối sẽ không nói láo. Cho nên chúng tôi chỉ biết nói ra sự thật mà thôi." Thiên Tâm hả hê đi về phía người phụ nữ đang ngồi trên đất.

"Chao ôi, bà nhìn xem trên cổ của bà cũng bị rắn cắn rồi kìa? Thật đáng sợ nha! Về sau ngàn vạn lần không được hại người khác, hại người như hại mình! Đáng đời nha!" Thiên Tâm đi vòng quanh người phụ nữ đó một vòng.

"Mày nói láo, trên cổ tao không có vết rắn cắn, những thứ chết tiệt kia chỉ cắn chân của tao mà thôi." Người phụ nữ cuống quýt giải thích.

Đại Vương Phi hung hăng chau mày.

Đồ vô dụng, đứa bé nhỏ như vậy cũng không đối phó được! Đồ vô dụng

---

Đồ ngu, con bé này rõ ràng là đang đánh lừa cô ta, vậy mà cô ta cũng không nhìn ra! Quá vô dụng ——

"Các nguyên lão, các ngài làm trưởng bối (bậc bề trên) như vậy sao? Người dưới quyền của mình đã phạm lỗi, thì nhắm mắt lại, làm bộ không nhìn thấy. Mẹ tôi còn chưa có làm chuyện gì sai lầm, lại bị bắt đi chấp hành khảo sát! Đây là đạo trời sao!" Thiên Tầm bập bẹ nói.

"Thôi đi! Thiên Tầm, Ưc Ưc, đạo lý công bằng đều do lòng người. Trừ phi bọn họ che giấu lương tâm giả vờ như không thấy được những thứ này! Về sau, chúng ta cũng không cần tuân thủ theo quy tắc, chúng ta chỉ cần sống thật vui vẻ với mẹ và ba là được rồi! Đoán chừng Yêu Giới này muốn bị mất ở trong tay ba!" Niệm Niệm khổ sở nói.

"Tại sao lại như vậy chứ?" Thiên Tầm rất phối hợp mà hỏi.

"Bởi vì ba quá tôn trọng những nguyên lão mắt mù này nha, nếu như là anh...anh sẽ....." Niệm Niệm cố ý dừng lại.

Khóe miệng Lang Vương nhếch lên, trong lòng hồi hộp. Quả nhiên mọi người đều nói trẻ con đều là quỷ tinh ranh.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Đám Cưới Sắp Tới

Sau khi nghe ba đứa trẻ nói xong, sắc mặt của các nguyên lão biến đổi lớn một phen, họ lo lắng sợ rằng Lang Vương sẽ chấp nhận lời đề nghị của bọn nhỏ, về sau sẽ không còn tôn trọng bọn họ nữa!

Niệm Niệm cố ý nói chuyện chỉ một nửa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn các nguyên lão, lắc lắc cái đầu nhỏ!

"Niệm Niệm, anh nói là ba đã quá tôn trọng những nguyên lão kia rồi, vậy nếu như là anh...thì anh, anh sẽ làm cái gì đây?" Thiên Tâm cố ý tò mò hỏi, hơn nữa còn cố ý nâng cao âm thanh rất nhiều, làm cho tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe được vấn đề mà cô bé đang hỏi Niệm Niệm. Quả nhiên, tất cả mọi người đều đang vểnh tai tới, chuyên chú đợi Niệm Niệm nói như thế nào?

"Khụ khụ! Nếu như mà là anh, anh sẽ cho những nguyên lão này về hưu hết..., lựa chọn một vài người tài ba đến để đảm đương trách nhiệm nặng nề này, anh tin tưởng sẽ có rất nhiều thanh niên để cho mình có thể lựa chọn.

Anh cho rằng, nếu như đã là nguyên lão, điều quan trọng nhất phải là công tư phân minh, tuyệt đối không có khả năng lấy việc công làm việc tư, giả bộ điếc, giả bộ ngu, giữ lại người ác, lại còn bắt nạt người lương thiện.

Nếu như người thiện lương bị bắt nạt, đó chính là lỗi tại các nguyên lão và Lang Vương không làm tròn trách nhiệm. Bao gồm cả ba của chúng ta

nữa, nếu đã là Lang Vương, nhưng lại không thể bảo vệ được người tốt, chỉ lo bảo vệ danh dự và thể diện của người bề trên, như vậy là không được!

Nếu như trong Lang Tộc còn có những người có thể làm tốt hơn Lang Vương, vậy tại sao lại không từ bỏ chức vị này đi, để cho những người có tài có chí lên làm?" Niệm Niệm đồng dục nói.

Đầu tiên Thiên Tầm rất sững sờ, lời này không phải là lời nói đùa, như vậy địa vị của ba có thể lung lay hay không đây?

Đôi mắt Ưc Ưc lạnh lùng thâm thúy nhìn vào trong đám người.

"Nói rất hay. Nếu như tại đây có người tài giỏi hơn, sao lại không để cho người đó thừa kế chức vị này?" Thiên Tầm lại tiếp tục sững sờ, hai người anh này của cô không phải đã quá lời rồi sao?

Thì ra Ưc Ưc và Niệm Niệm đang tìm đường sống trong cõi chết, đầu tiên nói rõ bọn họ đang đứng ở chân lý bên này, mà không phải là đứng về phía của ba.

Như vậy tức là cho các nguyên lão một bậc thang, lại có thể khiến những nguyên lão trước kia tiếp tục trung thành với ba, dù sao cũng là ba đã quá giữ gìn thể diện của họ, mới không thể dùng thân phận Lang Vương của áp chế bọn họ lại được.

Các nguyên lão cũng cúi đầu nghĩ lại: hôm nay ddiieenndanlleequyddooonn ngay cả đứa bé của Lang Vương cũng không thể xem thường, vậy mà bọn họ lại đứng lên chống đối lại Lang Vương. Xem ra là bản thân đã sai lầm rồi, bọn họ thân là nguyên lão, nên ủng hộ Lang Vương trước sau như một, như vậy địa vị của nguyên lão bọn họ mới có thể trụ vững. Nếu như Lang Vương thoái vị, bọn họ cũng sẽ bị cách chức!

"Bọn nhỏ nói rất hay, chúng ta làm sao sẽ lấy việc công làm việc tư. Chỉ cần là người phạm sai lầm, chúng ta nhất định sẽ xử lý nghiêm minh. Có phải là cô ta hãm hại mẹ của các con, còn dùng rắn hù dọa cô ấy?"

Người đầu, dẫn cô ta đi xuống, tra hỏi nghiêm khắc. Nếu như lời bọn nhỏ nói là sự thật, chúng ta sẽ căn cứ vào luật pháp nghiêm trị không tha!" Một vị nguyên lão đứng ra nói.

"Các cháu, các cháu vừa mới đến, cho nên còn rất nhiều chuyện mà các cháu không biết. Đối với chúng ta mà nói Đại Vương đã có rất nhiều cống hiến cho Yêu Giới, không có sự cố gắng của Đại Vương, thì chắc cũng không có sự phồn vinh thịnh vượng của Lang Tộc ngày hôm nay. Ở Yêu Giới, Lang Tộc là tộc đứng đầu. Những thứ này đều là công lao của ba các cháu.

Lang Vương tốt như vậy thì sao có thể phế bỏ, quốc gia sao có thể đổi chủ. Đây là chuyện khiến trời đất không tha! Đại Vương cống hiến cả giang sơn vô hạn cho Lang Tộc. Chúng ta vĩnh viễn ủng hộ Đại Vương, vĩnh viễn ủng hộ Đại Vương. Tuyệt sẽ không thay lòng đổi dạ." Có một tên nguyên lão tức giận nói.

Rốt cuộc Thiên Tâm cũng hiểu rõ, thì ra là như vậy.

Bạch Tuyết ở một bên cảm động khiến chớp mũi hồng hồng, hạnh phúc nhìn ba bảo bối của mình.

Trong con mắt tràn đầy sự thỏa mãn, tràn đầy tự hào, tràn đầy hạnh phúc.

Lang Vương cũng không ngờ tới chuyện sẽ phát triển thành như vậy, vốn là vừa rồi trong lòng còn có một chút rối rắm, suy nghĩ các con vẫn là còn nhỏ, nói chuyện làm việc cũng là thiếu suy nghĩ, mới vừa rồi nói như vậy rất dễ dàng đẩy anh đến tình trạng vạn kiếp bất phục, không thể quay trở lại được.

Không ngờ, chuyện lại biến hóa nghiêng trời lệch đất, không chỉ có các nguyên lão ủng hộ anh, ngay cả tất cả dân chúng cũng đều giơ tay lên, tinh thần hừng hực ủng hộ anh.

Trong lòng không khỏi bội phục bọn nhỏ, rất tự hào, cũng rất hạnh phúc.

Đây tất cả đều là công lao của người phụ nữ nhỏ kia, sinh cho anh ba đứa trẻ thông minh. Tất cả đều túc trí đa mưu (nhiều mưu kế), không những anh dũng mà còn có nhiều mưu kế, lòng dạ đều rất sâu.

Không thể tin được, tuổi cũng còn nhỏ như vậy.

Ánh mắt chứa đầy tình cảm nhìn người phụ nữ nhỏ của anh, chỉ thấy cô vẫn toét miệng cười, nhìn ba đứa con, trong con mắt long lanh, chớp mũi cũng hồng hồng, dáng vẻ này chắc là rất cảm động.

Người khâm phục bọn nhỏ không chỉ có Bạch Tuyết và Lang Vương.

Ở bên cạnh các nguyên lão nhìn mặt nhau, trong lòng cũng rất rõ ràng.

Nghe ba đứa nhỏ nói như vậy, mặc dù những người đó đều bị chúng đùa giỡn xoay quanh, nhưng mà, trong lòng bọn họ cũng biết đây là bọn nhỏ ddleequuyddoon đang trợ giúp Lang Vương củng cố địa vị, mặt ngoài nhìn có vẻ chúng đang đồng lòng cùng mọi người, nhưng thật ra trong lòng vẫn thuộc phe của Lang Vương.

Nước có thể nâng thuyền lên, những cũng có thể lật thuyền xuống.

Bọn nhỏ lại có thể biết đạo lý này.

Điều này làm cho bọn họ không thể không bội phục, không cần sử dụng quyền lực để áp bức dân chúng, mà là dùng trí tuệ để thu phục lòng người. Hiện tại tất cả mọi người nghe theo lời nói của ba đứa bé này, mà chúng lại đang biến đổi phương pháp để giúp đỡ bọn họ.

Cho nên bọn họ không thể không làm theo lời chúng nói, một là cho bọn nhỏ thuận nước giong thuyền (thuận lợi thuyết phục mọi người nghe theo). Hai là giữ được địa vị của mình.

Bảo vệ Lang Vương, ủng hộ Lang Vương, nguyện trung thành với Lang Vương đây là điều phải làm.

Bọn nhỏ cố ý để cho các nguyên lão và Lang Vương cùng chung một thuyền, chung một chiến tuyến, mà bọn nhỏ là đứng ở bên dân chúng nói chuyện!

Đây chính là những đứa bé thông minh.

Sông Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một lớp sóng nhanh hơn một lớp sóng mạnh.

Chắc chắn tiền đồ sau này của mấy đứa bé này sẽ rất rộng mở.

Các nguyên lão vô cùng tâm phục khẩu phục, nguyện trung thành với Lang Vương cho đến khi chết.

Vừa mới bắt đầu Đại Vương Phi vẫn còn rất hài lòng, không ngờ đứa bé của Lang Vương lại có thể dẫn đầu phản đối lại. Ở một bên yên lặng xem kịch vui, ai ngờ chuyện này lại có thể xoay ngược 180° như vậy. Lang Vương không hề nói gì cũng chẳng hề làm gì cả, ngay cả Bạch Tuyết cũng chẳng hề làm gì cả, không hề nói gì, lại còn xoay người qua hướng khác.

Vốn tưởng rằng bọn nhỏ nói Lang Vương như vậy, nhất định Lang Vương sẽ rất tức giận. Không ngờ rằng Lang Vương lại rất bình thản, hoá ra là như vậy, nếu bối rối thì sẽ chết vậy thì sao lại không nhận luôn, cha con này chính là cùng một long với nhau.

Đại Vương Phi tức giận thầm mắng ở trong lòng.

Nét mặt của Đại Vương Phi bị Ưc Ưc thu hết vào mắt.

Cậu đi về phía trước mặt người đưa tin Lão Ưng, ngẩng đầu lên, đưa tay nhỏ bé ra kéo ống tay áo Lão Ưng.

Người đưa tin Lão Ưng sùng bái nhìn đứa bé đang lôi kéo ống tay áo của mình.

Chẳng lẽ đây chính là đứa bé mà Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử sinh ra, cũng đã lớn như vậy rồi sao, xem ra Lang Vương đã diện;dan;lqd tìm được Mẫu Đơn Tiên Tử rồi.

Tìm tòi trong đám người vừa rồi, trực giác nói cho cậu biết là không có.

Mắt khóa lại Bạch Tuyết, ân nhân cứu mạng của cậu, chỉ thấy cô đang rất tự hào nhìn ba đứa con của mình, ánh mắt này chỉ có mẹ chúng mới có, mặc dù nhìn cô có vẻ vẫn còn rất nhỏ, hoàn toàn không giống như là mẹ của ba đứa bé này, nhưng mà, trực giác nói cho cậu biết đây chính là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử.

"Chú, người là người đưa tin ở nơi này sao?" Ưc Ưc thu hồi vẻ bén nhón lúc trước, bập bẹ hỏi.

"Ừ, chính là chú." Lão Ưng ngồi xổm xuống, kéo Ưc Ưc lại, thật là đáng yêu, đây là đứa bé của Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử, được ôm Ưc Ưc là vinh dự của cậu.

"Vậy thì tốt, xin ngài giúp ta truyền một tin đi có được không?" Ưc Ưc lễ phép hỏi.

"Tiểu Vương Tử xin phân phó." Lão Ưng rất vinh hạnh nói.

Ưc Ưc đưa miệng lên bên tai Lão Ưng nói nhỏ, tất cả mọi người ở đây đều không biết cậu muốn người đưa tin truyền tin đến cho ai, hơn nữa cũng

không biết nội dung của tin là cái gì?

Người tò mò nhất chính là Đại Vương Phi, hơn nữa cái người đưa tin này tuyệt đối không thể giữ lại, nhất định phải giết.

Người đưa tin Lão Ưng đã phát hiện được bí mật của cô, cô không thể cho cậu có cơ hội một mình ở chung một chỗ với Lang Vương.

Thật tốt khi thằng hóc kia kêu hản đi đưa tin, mặc kệ nó đã nói gì với người đưa tin, chỉ cần cậu ta rời đi lúc này thì cô có thể dễ dàng hành động.

Đại Vương Phi bắt đầu âm thầm bày mưu tính kế giết chết Lão Ưng?

Lúc này, các nguyên lão đi lên trước, nói: "Lần này có thể cứu được người đưa tin Lão Ưng không thể bỏ qua công lao của Bạch Tuyết, xem như là đã vượt qua khảo sát.

Nên chọn ngày lành tháng tốt để bọn họ tổ chức hôn lễ.

Trong tròng mắt Đại Vương Phi thoáng qua một chút âm u lạnh lẽo, thỉnh thoảng con người nhìn chăm chăm người đưa tin Lão Ưng.

"Ưc Ưc, việc truyền tin của người đưa tin không cần nóng vội có được không, ba và mẹ sắp tổ chức hôn lễ rồi, con thấy hay là chúng ta giữ lại người đưa tin để cho cậu ta uống rượu mừng có được hay không?" Lang Vương hỏi lấy lòng con trai, nghe được các nguyên lão nói muốn để cho anh và Tuyết Nhi kết hôn, trên mặt khó nén được sự vui sướng.

"Dạ được ạ." Ưc Ưc đưa tay nhỏ bé ra, làm tư thế đồng ý. Trong lòng thầm nghĩ: là ba quá gấp gáp rồi.

Lang Vương mừng rỡ.

"Vậy thì tốt, mọi người liền giải tán thôi. Tuyết Nhi đã mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi." Lang Vương không hề che giấu yêu thương đối với Bạch

Tuyệt, mang theo bọn nhỏ và Bạch Tuyết đi vào trong phủ.

Mặc dù người đưa tin Lão Ưng có diện;dan;lee;quuy;don; rất nhiều lời nói muốn nói với Lang Vương, nhưng mà, nhìn Lang Vương và bọn nhỏ đã rời đi, chỉ há miệng, cũng không nói gì, rồi rời đi.

Chuyện này nhất định phải nói cho Đại Vương, bên cạnh Đại Vương có nhân vật nguy hiểm ẩn núp, nhất định phải loại trừ cô ta, nếu không sẽ là mối nguy của cả Lang Tộc.

Người đưa tin Lão Ưng vừa mới biến thân, cúi thấp đầu suy tư. Không tiếp tục đi tiếp, liền nhìn thấy một đôi phụ nữ chân đứng đối diện với cậu, ngẩng đầu lên nhìn, là cô ta.....

"Đã lâu không gặp người đưa tin Lão Ưng~~"

"Nhờ phúc của người Đại Vương Phi!" Lão Ưng nói xong cũng rời đi, sau lưng là một đôi mắt lạnh lẽo gắt gao khóa chặt cậu.

Trong lòng Lão Ưng nóng nảy, nhất định phải nói cho Lang Vương biết, người phụ nữ này quá nguy hiểm. Ban đầu cậu đi ra ngoài tìm kiếm hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử thì không có ai có thể biết được hành tung của cậu, bình thường cậu đều bay trên trời, muốn giết chết cậu cũng không hề dễ dàng như vậy!

Nhưng mà, chính là như vậy, cậu lại suýt bị một người phụ nữ bí ẩn hại chết, mặc dù lúc ấy mắt cậu bị bột thuốc làm bị thương, cái gì cũng không nhìn thấy được, nhưng mà, giọng nói của người phụ nữ kia làm cho cậu hoài nghi một người.

Chính là Đại Vương Phi của Lang Vương, người phụ nữ này rất khả nghi.

Người đưa tin Lão Ưng nhớ rằng mình bị quái thú tóc đỏ bắt đi, từ trước đến nay quái thú tóc đỏ đó có tiếp xúc với một người phụ nữ bí ẩn, hơn nữa bọn họ lại có quan hệ không đứng đắn, mặc dù hắc cậu bị nhốt ở trong địa lao, nhưng mà, cậu là Lão Ưng có thị giác và thính giác nhạy bén, người phụ nữ có quan hệ cùng với quái thú tóc đỏ có giọng nói rất giống với giọng nói của Đại Vương Phi, dường như là giống nhau như đúc.

Hơn nữa, lần này cậu trở lại, vẻ mặt Đại Vương Phi nhìn cậu cũng không như lúc trước, càng khả nghi hơn nữa.

Lão Lang Vương cố ý đưa bọn nhỏ đi theo mình, nói là đi ra ngoài bắt gà rừng cho Bạch Tuyết ăn, bọn nhỏ vừa nghe liền vui vẻ đồng ý.

Kể từ lúc Nguyên Bảo cho bọn nhỏ tượng gỗ thần kỳ, mỗi ngày bọn nhỏ không cần nhốt mình ở trong phòng, Lão Lang Vương phát hiện tượng gỗ thần kỳ này là vật trừ tà, bọn nhỏ mang theo chúng bên người, thuộc hạ của Ma Vương hoàn toàn không tìm được bọn nhỏ.

Trên người bọn nhỏ đều bị linh khí che kín, những tiểu yêu kia căn bản không có cách nào phát hiện được linh khí trên người bọn nhỏ.

Lang Vương kéo Bạch Tuyết ngồi ở trên đùi anh, nhìn cô thâm tình, rốt cuộc cũng được kết hôn với người phụ nữ nhỏ này, ngày này không dienn;ddann;lle;quydon dễ đợi được nha.

Đợi gần ngàn năm.....

Một ngàn năm mới cưới được người phụ nữ này.....

Trong lòng kích động vô cùng.....

Bạch Tuyết say mê nhìn người đàn ông yêu nghiệt trước mắt, ở chỗ này anh không ăn mặc giống như người phàm, cả người lộ ra dáng vẻ yêu

nghiệt đẹp mắt, cho dù là như thế, Bạch Tuyết cũng bị mê muội thật sâu, hãm sâu trong đó.

Chớp mắt to, lông mi thật dài cong cong vút sáng, nước mắt lưng tròng nhìn Lang Vương, mềm nhũn nói: "Em yêu anh."

Cô thương anh, cô rất thích anh, không cách nào có thể ngừng yêu anh được.

Nhìn nhỏ cũng nhìn anh thâm tình, anh thật cảm động, cúi đầu hôn môi cô một.

"Em vì anh nên đã trở lại, không tới hai ngày là bọn em đã trở về, lúc ở trên đảo quái thú, em nhớ anh, rất nhớ anh. Tại sao lại phải chia cách với anh? Trong lòng em rất khó chịu, cho nên em muốn trở lại tìm anh, không muốn dừng lại dù chỉ một phút."

Nghe được lời người phụ nữ nhỏ nói như thế, làm sao Lang Vương chịu được, người phụ nữ nhỏ này lại nói những lời như thế khiến anh thấy trong lòng thật khó chịu.

Anh —— Lang Vương, không biết phải nói lời yêu thương như thế nào, hay là những lời nói buồn nôn như thế, anh cũng không nói ra miệng, dù là thời điểm anh làm đủ mọi cách khiến cô ở bên cạnh anh, anh cũng không cách nào nói ra lời yêu đã cất giữ rất lâu trong lòng!

Lúc này, anh ôm cô, mặt đối mặt cùng với cô, vai kề vai. Trong mắt chứa đầy tình yêu, không có từ nào có thể diễn đạt được.

Cố gắng để cho mình trở nên ngọt ngào một chút, anh quyết định lại một lần nữa mở rộng cánh cửa lòng đối với cô.

"Kiếp này chỉ cần anh còn sống, tuyệt đối anh sẽ không đánh mất em. Em ở đây, thì anh cũng ở đây." Cam kết đơn giản, mang theo tình yêu tràn đầy.

Bạch Tuyết cảm động đến khóc, nước mắt trong suốt giống như hạt châu rơi xuống.

Yêu nhau —— thật không dễ dàng ——

Lang Vương lại nói thêm lần nữa: chỉ cần anh còn sống, tuyệt đối anh sẽ không sẽ đánh mất cô.

Bạch Tuyết càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng cảm động, người đàn ông này tại sao lại có thể tốt như vậy?

Tại sao lại có người đàn ông tốt như vậy?

Khó trách một ngàn năm trước kia, cô ta bị chết cũng muốn chứng minh tình yêu của mình.

Một ngàn năm trước kia là như thế, một ngàn năm về sau cũng là như thế, vì người đàn ông này, cái gì cũng đều đáng giá.

Cô khóc càng lúc càng nhiều, bỗng chốc ôm lấy Lang Vương, ôm Lang Vương thật chặt.

"Anh vĩnh viễn không được rời khỏi em, nếu không em sẽ chết....." Bạch Tuyết đang nói lời thật lòng, nếu như không có Lang Vương, cô nhất định sẽ không sống được, yêu anh là tất cả mọi thứ của cô.

"Đứa ngốc, không cho em nói lời như vậy!"

"Ai bảo anh tốt như vậy chứ, người ta chính là vì yêu anh nên mới có thể nói như vậy." Bạch Tuyết nhú mày, phồng má, giống như là cô vợ bị uất ức.

Lang Vương bị dáng vẻ của cô làm cho thân thể nóng lên, phía dưới không tiếng động liền ngẩng đầu.

Đã lâu rồi, thật lâu không có làm rồi.

"Nhớ em nha....." Lang Vương khàn giọng nói.

"Không phải là em đang ở chỗ này sao?" Bạch Tuyết chưa kịp phản ứng, tò mò nói.

"Anh nghĩ là phía dưới đang rất muốn, nó sắp nổ tung rồi." Lang Vương nói xong, khom lưng, chặn ngang ôm lấy người phụ nữ nhỏ đi vào bên trong.

Mà người phụ nữ nhỏ hết sức mềm mại, thuận theo, mở đôi mắt thật to đẹp, đặc biệt mê người, dẫn dụ Lang Vương thật sâu đi hái đôi môi đỏ mọng, khê giường, theo hô hấp của cô khê run. Cái miệng nhỏ nhắn mọng nước, Lang Vương hận không thể trực tiếp ăn phụ nữ nhỏ này vào trong bụng cho đỡ thèm.

Anh nhìn, trong lòng nóng nảy khó chịu, phía dưới cũng khó chịu thêm!

Đặt người phụ nữ nhỏ lên trên giường, Lang Vương rất không khách khí hung hăng cắn lên đôi môi đỏ mọng. Mà cô cũng hết sức phối hợp với anh, còn mê loạn hôn trả lại anh, còn phát ra tiếng thở gấp thật thấp. Cái này giống như là muốn lấy mạng Lang Vương nha! Nghe được âm thanh đó làm sao Lang Vương còn có thể chịu được chứ.....

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Khó Giữ Được Địa Vị

Editor: Nguyễn Yên Thương

Bạch Tuyết yêu người người đàn ông trước mắt này, tất nhiên là thích cùng anh thân thiết, cô học dáng vẻ của Lang Vương lúc anh hôn cô, cùng anh hôn lưỡi thật sâu. Mặc dù cô không học dùng lưỡi bơi qua bơi lại trong miệng Lang Vương, nhưng cô đã hưng hăng kích thích đến Lang Vương. Lòng anh ngứa ngáy mà cũng hơi khó chịu một chút, cực kỳ thoải mái, lúc này Bạch Tuyết giống như là đang ăn kem vui vẻ, thỉnh thoảng cắn anh giống như chó nhỏ. Chốc lát, lòng anh đã ngứa ngáy, bắt đầu run rẩy tê dại, từng đợt từng đợt dòng điện đánh tới.

Đưa tay kéo áo cô xuống, Bạch Tuyết cũng không để mình yếu thế, đôi tay luồn vào rong thân thể Lang Vương từ bên hông anh, đôi tay sờ một đường lên trên. Lang Vương bị cô hành hạ khó chịu, một tay kéo lấy quần áo của mình từ trên đầu xuống, đẩy thân thể lên, da thịt dán vào nhau cho anh khỏi cảm giác vô hạn.

Vậy mà, người phụ nữ nhỏ này lại cười khanh khách, có lẽ là cảm giác khiến cổ cảm thấy bị nhột.

Người phụ nữ nhỏ cười khanh khách, đẩy Lang Vương ra, trong nháy mắt người đàn ông cau mày nhìn trừng trừng vào cô, chẳng lẽ đã đến bước này, cô còn muốn cự tuyệt anh!

Không có cửa đâu!

Bạch Tuyết nhìn Lang Vương giống như diendanlequydon một đứa bé đang tức giận nhìn cô, cô lại càng cười tươi hơn nữa.

"Hôm nay đổi lại cách chơi, anh tức cái gì chứ."

Lang Vương vừa nghe, chân mày nhíu chặt liền giãn ra, ngoan ngoãn nằm xuống một bên, Bạch Tuyết nhào tới, vừa hôn vừa gặm. Giống như con chó nhỏ, chộc Lang Vương không thể không cười.

"Em đang muốn học cách hầu hạ như thế nào sao?" Lang Vương hả hê nói.

Lang Vương vừa nói xong.

"Á ——" người phụ này lại có thể cắn anh, còn là cắn điểm đen nhỏ này.

"Không được nói em như vậy. Anh không được cho những người phi tử kia đụng vào anh, anh là của em." Bạch Tuyết quệt mồm nói.

Lang Vương không nói, nhìn Bạch Tuyết nũng nịu nói xong, thật ra thì, trong con mắt sắc đã cho thấy cô là đang nghiêm túc, không phải là đang nói đùa.

"Thật ra thì những người phụ nữ kia cũng thật đáng thương, nếu như anh không thích họ, dứt khoát ra lệnh giải tán các cô ấy, chẳng phải làm như vậy là được hay sao, để cho các cô ấy đi tìm hạnh phúc của mình không phải là tốt hơn hả?" Bạch Tuyết đưa lưỡi ra liếm điểm đen mà cô mới vừa cắn, yếu ớt nói.

"Để cho anh suy nghĩ một chút." Lang Vương không thích những người phụ nữ kia, nhưng mà, phải nói với các nguyên lão như thế nào đây, nếu những phụ nữ kia biết thì sẽ nghĩ như thế nào?

Là là một chuyện nhức đầu!

"Bạch Tuyết, lấy nó ra giúp anh đi. Rất chen chúc." Người đàn ông khàn giọng nói.

Bị Bạch Tuyết cười như vậy, còn liếm thịt trên người anh, thật sự là rất khó chịu!

"Không muốn, ai bảo nó không ngoan! Chỉ là, anh phải đồng ý với em sẽ giải tán những phi tử kia, như vậy em liền giúp anh." Lang Vương cau mày, người phụ nữ này cũng thật biết chọn thời gian nói điều kiện.

Kêu đau một tiếng, "Đồng ý với em, nhưng mà, em phải cho anh thời gian."

"Được rồi, anh phải giải quyết mau mau nha." Bạch Tuyết chớp mắt đẹp mềm mại nói, âm thanh này trực tiếp vừa châm lên ngọn lửa ddiieenndanleequyydon kích thích mãnh liệt, Lang Vương chỉ cảm thấy cả người như bị một dòng điện lớn đánh tới, thật thoải mái.

"Động tác nhanh lên một chút." Lang Vương lo lắng thúc giục.

"Hì hì..... Nhanh nộp vũ khí đầu hàng nếu không sẽ bị giết." Bạch Tuyết cười xấu xa, một đôi tay nhỏ bé cẩn thận lấy ra giúp anh. Đúng vậy nha, cũng đã lớn như vậy, bên trong còn có chút chen lấn.

Cô rất đồng tình nhìn anh, ý là em đã lấy ra. Hẳn là không còn chuyện của em chứ?

Lang Vương tự nhiên hiểu suy nghĩ của người phụ nữ nhỏ này, đây là quyết tâm muốn hành hạ anh nha!

Ánh mắt đang chịu đựng nháy mắt với cô, ý muốn cô tiếp tục.

Vốn tưởng rằng cô sẽ lại làm ra những chuyện kì lạ, ai ngờ?

"Được, đây chỉ là mới bắt đầu, anh ấy là người đàn ông của mình thì có gì để thẹn thùng chứ." Bạch Tuyết đồng dục quát. Mặc dù nói như vậy, nhưng mà, một khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ hồng giống như quả cà chua chín.

Tay nhỏ bé khéo léo sờ soạng mấy cái, dừng lại động tác, ngẩng đầu lên, ý hỏi anh làm như vậy sẽ thoải mái sao?

Bạch Tuyết nháy mắt với anh, lông mi thật dài cong cong vệt sáng, đáng vẻ thật là đáng yêu, cũng hết sức mê người.

Lang Vương khàn giọng nói: "Tiếp tục." Âm thanh của anh đã hạ thấp vô cùng, cổ nén kích động nào đó, khắc chế ý muốn mãnh liệt muốn lập tức ăn cô, để cho cô tiếp tục chơi trên người anh.

Bạch Tuyết liếm cánh môi, làm dịu đôi môi hơi khô một chút. Nét mặt có vẻ rất thích thú? Mà cô không hề biết động tác này đã khiến Lang Vương thiếu chút nữa phóng ra, phát triển rất mạnh mẽ.

Rõ ràng anh cảm thấy chỗ mềm mại của cô, ở chỗ phình lên trên người anh ma sát qua lại. Anh gần như bị người phụ nữ nhỏ này hại chết, nhiệt huyết cả người sôi trào, lửa trong cơ thể bùng nổ, sắp đốt anh thành tro rồi!

Anh yêu chết người phụ nữ nhỏ này.

Dù là chết cháy ở trong tay cô, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Thân thể của cô không có một chỗ nào mà anh không thích, nhìn người phụ nữ của anh giống như là bạch tuộc quấn ở trên người anh, anh nuốt nước miếng ực một tiếng, càng ngày anh càng nóng ran, hô hấp cũng dồn dập theo nhịp của cô.

"Bạch Tuyết, hôn nó." Cổ họng Lang Vương giống như bị tảng đá chặn lại, hô hấp cũng khó khăn, lửa trong cơ thể như muốn từ trong cổ họng

phun ra, thiêu đốt anh, ngay cả giọng nói của anh cũng thay đổi.

Lúc này Bạch Tuyết trở nên thật biết điều, cô lè lưỡi, đoán được anh rất khó chịu, âm thanh mới rồi đã bán đứng anh.

Cô ngoan ngoãn đi giúp anh, một hơi ngậm lên, thỉnh thoảng cô lại nâng lên ánh mắt thật quyến rũ, ngây thơ mà nhìn anh, cô nhìn thấy anh thoải mái thở hắt hắt, thỉnh thoảng nhắm mắt thở dốc.

Cô khẽ nhe răng cười trộm, lại bị Lang Vương ddieendanleequydon nhìn thấy, anh đưa tay sờ lên đỉnh đầu của cô, "Bạch Tuyết, ngoan, tiếp tục. Ừ ~~"

Bạch Tuyết biết anh đang động tình, dục vọng đang bao lấy anh, bởi vì là cô cho nên anh mới như vậy, anh sẽ thoải mái như vậy sao? Trong lòng không khỏi nói thầm.

Từng đợt hừ hừ thoải mái truyền tới tai Bạch Tuyết, "Nhanh hơn nữa." Hình như là anh rất gấp, vậy mà Bạch Tuyết lại hốt hoảng khiến cho tốc độ chậm lại.

Khóe miệng Lang Vương nhếch lên, anh cười, người phụ nữ của anh thật giống như đứa bé. Muốn để cho cô tăng nhanh, nhưng cô lại hốt hoảng để tốc độ càng chậm.

Bắp thịt toàn thân Lang Vương cũng vô cùng căng thẳng, bởi vì người phụ nữ nhỏ lại đưa một tay nâng hai viên tròn của anh vên vên, giống như là tìm được món đồ chơi tốt vậy, Lang Vương thật sự muốn phát điên. Hít vào mấy ngụm khí, cơ bụng anh căng lên chặt chẽ, hơi hơi nâng lên. Cảm giác ngọn lửa hung mãnh sắp từ trong mắt xông tới, anh có chút gấp gáp không chịu được, vậy mà cô lại như cũ, hôn rất vui vẻ.

Đưa tay nâng đầu người phụ nữ nhỏ lên vỗ nhẹ một: "Anh sắp không được."

"Đừng nóng vội mà." Bạch Tuyết không nóng không vội nói, cái miệng nhỏ của cô lại tiếp tục ngậm.

Đỉnh đầu Lang Vương bắt đầu bốc ra hơi nước, sắp bị đốt thành tro rồi!

Anh không hề nghĩ đến Bạch Tuyết sẽ cam tâm tình nguyện đối với anh như vậy, trước kia anh không phải là không có nghĩ đến để cho cô làm như vậy. Anh cũng muốn tìm kiếm kích thích, chỉ là, đây là người phụ nữ mình yêu thích, luôn là không đành lòng miễn cưỡng cô, cứ có cảm giác giống như có chút vũ nhục cô vậy. Hơn nữa có lúc cô không phải sẽ đồng ý cho hắn làm như vậy, cho nên anh không dám miễn cưỡng cô.

Lúc này, vốn là anh muốn thưởng thức một chút thoải mái như vậy, không ngờ cô thật sự lại ngậm vào rồi.

Trời ạ!

Quả thật anh đã bị đốt đến điên rồi, hột mồ hôi lớn chừng hạt đậu chảy xuống.

"A! Không thể cản!"

Người phụ nữ nhỏ nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn của cô siết lại, phòng má hút mạnh.

"A ——" Lang Vương cũng không nhịn được nữa, quát to một tiếng rồi nộ vũ khí đầu hàng.

Ngàn vạn lần anh cũng không ngờ, anh cũng sẽ xuất tinh sớm như vậy, bị người phụ nữ nhỏ trêu ghẹo như vậy, lại có thể xuất ra nhanh như vậy! Trong nháy mắt đã thất thân, quá nhanh!

Đáng chết!

Anh hoàn toàn thua ở trong tay người phụ nữ nhỏ này.

Anh một đời lầy lừng, anh dũng uy phong, anh xuất trận ra chiến trường cũng không khiến đối thủ thua nhanh như vậy? Hôm nay anh thua, thua dưới cờ của cô!

Cảm thán!

Rũ mắt nhìn về phía người phụ nữ nhỏ, cô ngỡ diendanlleeqquyyddoonn ngác nhìn anh, khóe miệng còn dính một chút chiến tích. Trên khuôn mặt tràn đầy khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, gương mặt cùng khóe miệng đều là dịch của anh.

Đáng chết!

Lang Vương nhanh chóng cầm lên quần áo bên cạnh anh muốn lau đi vết dính trên mặt cô, ai ngờ người phụ nữ nhỏ này lại duỗi lưỡi một, liếm xuống hết toàn bộ.

Xong rồi!

Anh nhìn thấy dáng vẻ này của cô, hết sức câu hồn, lại rất quyến rũ. Anh có chút nổi điên, thân thể vừa mới nguội lại không khỏi nóng lên lần nữa.

Anh mất khống chế!

Một tay đẩy cô xuống, nặng nề đè lên, trong nháy mắt hóa thành kẻ háo sắc.....

***

Trong một căn phòng khác.

Một cô con gái thét chói tai.

"Ba, ba nói gì chứ? Đại Vương muốn cưới cô gái người phàm đó?"

"Ừ!"

Thì ra là đây là một trong những nguyên lão đang nói chuyện cùng với con gái của mình.

"Không được — tại sao Đại Vương có thể làm chuyện mà không hề tính toán gì hết! Con đã thích ngài nhiều năm như vậy, mà ngài không cưới con, lại muốn cưới cô gái người phàm kia! Con phải làm gì bây giờ?" Cô con gái nhanh chóng dậm thẳng chân.

"Con gái à, con nên từ bỏ cái ý nghĩ đó đi! Đại Vương chỉ xem con như là em gái của ngài, những thứ này ba đều biết, duyên phận không phải muốn là có được! Vả lại, cô gái tên Bạch Tuyết đó cũng không phải là người bình thường, cô ấy sinh ra để con cho Đại Vương, con cũng biết là ba đứa bé kia là những đứa trẻ tinh ranh, quả thật chúng chính là khắc tinh của chúng ta, chúng ta không chọc được!"

Hôm nay, nhiều người như vậy bị ba đứa bé đó làm cho đầu óc quay cuồng, tất cả mọi người đều bị chúng thuyết phục, ngay cả chúng ta là những nguyên lão đều muốn ủng hộ mấy đứa quỷ này!" Nguyên lão buồn bực nói, còn lắc đầu không ngừng.

"Ba, cho dù chúng có lợi hại hơn nữa thì cũng là người phàm, mọi người là nguyên lão mà, sao có thể để cho chúng làm tới như vậy!"

"Con gái à, không phải là ba muốn để cho chúng nó làm vậy, là nếu như chúng ta không ủng hộ chúng, địa vị của bọn ta khó có thể giữ được! Là do con không có gặp phải tình thế giống như vậy, Đại Vương ở một bên cũng không nói gì, ba đứa trẻ con đó liền im lặng không tiếng động nắm giữ toàn cục. Thật là xấu hổ! Những lão già như chúng ta sống thật là vô dụng, lại có thể thua trong tay của ba đứa trẻ con!"

"Bây giờ ba cũng chưa có biện pháp đối phó gì sao? Lúc nào thì Lang Tộc chúng ta đã bị ba đứa bé kia làm chủ rồi, chẳng lẽ Đại Vương không có

ở đây sao!" Cô con gái Tiểu yêu tức giận quát.

"Câm miệng —— lời như vậy mà con cũng dám nói, cẩn thận tai vách mạch rừng! Có lẽ đến lúc đó Đại Vương sẽ niệm tình cũ mà không dienddaannleqqquyydon giết con, nhưng chưa chắc Bạch Tuyết và ba đứa nhỏ kia sẽ không giết chết con!" Nguyên lão vội vã đi đóng cửa sổ lại, lo lắng lời nói của con gái quá to sẽ bị người khác nghe thấy, như vậy thì ba con ông sẽ tiêu đời.

Cũng không biết rằng!

Bức tường ngăn lại có tai thật!

"Ba —— Đại Vương lại để co ba đứa bé kia coi trời bằng vung như vậy sao? Nơi này là Lang Tộc, chẳng lẽ cứ để cho những kẻ người phạm đó nằm trong tay hay sao!" Tiểu yêu gầm nhẹ.

"Câm miệng —— còn dám nói vớ nói vẩn! Đừng quên rằng, mặc dù mẹ của của ba đứa bé kia là người phạm, nhưng mà, ba của bọn chúng chính là Đại Vương của chúng ta, ba thấy con là không muốn sống, lại có thể ăn nói bậy bạ như vậy!"

Bọn họ cũng không hề biết, những lời này vừa vắn được người đứng trông góc tối nghe thấy, vắn khí thành một đóm sáng bay đi, nguyên văn những lời này được truyền đến tai Lang Vương.

Vậy mà, cô con gái Tiểu yêu đã bị tình yêu làm đầu óc choáng váng. Lang Vương không cưới cô, cũng đừng nghĩ sẽ cưới được cô gái người phạm kia!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Thư Khiêu Chiến.

Editor: Nguyễn Yên Thương

Sáng sớm.

Ánh sáng mặt trời tươi sáng.

Ức Ức không hề quấy rầy mọi người, cậu lặng lẽ xuất phát.

Bởi vì ba và mẹ kết hôn, nhất định đã có rất nhiều người ước ao ghen tị, cho nên đêm qua, Ức Ức và ba mẹ đi xung quanh vài vòng ngoài phòng ngủ, không ngờ nhận được một thư khiêu chiến ngoài ý muốn.

Là một người phụ nữ xa lạ gửi thư khiêu chiến cho mẹ.

Ức Ức không nói cho mẹ cậu biết, cậu cho rằng mình có thể giải quyết chút chuyện nhỏ này, hiện tại mẹ và ba đang bận rất nhiều việc vì hai người đang chuẩn bị lễ kết sắp tới, cho nên cậu quyết định chia sẻ một chút chuyện nhỏ giúp mẹ mình.

Cho nên sáng sớm hôm nay, cậu liền rời khỏi Tiểu Lâu (tên gọi căn phòng của Ức Ức), đi đến địa chỉ được viết trong thư khiêu chiến. Cậu đi vô cùng sớm, nhưng mà cậu không có ra mặt, mà là núp ở một bên.

Nơi này là một quán rượu vắng vẻ, Ức Ức ngồi ở trong phòng, quan sát xung quanh.

Chỉ chốc lát, vị nguyên lão và con gái dien;dan;le;quy;don đã tới quán rượu này, hai người đẩy cửa đi vào, nhìn xung quanh một chút, tìm một cái góc nhỏ ngồi xuống chờ Bạch Tuyết.

Hôm nay cô chọn lựa quán rượu này để khiêu chiến với Bạch Tuyết là có mục đích của cô.

Đợi được một lát, vẫn không có người nào đến. Không nhịn được liền bưng lên một ly rượu uống một hớp.

Chẳng lẽ Bạch Tuyết không dám tới. Hừ! Không có lòng can đảm như vậy mà có thể xứng làm người phụ nữ của Lang Vương sao!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Bạch Tuyết vẫn không đến. Đừng nói là bóng người, ngay cả ma quỷ cũng không có! ở trong lòng Tiểu Yêu nữ bắt đầu khinh thường Bạch Tuyết.

Cô vừa mới chuẩn bị đứng dậy rời đi, cửa phòng gian trong được mở ra, từ bên trong đi ra một.....

Thiếu chút nữa con người của cô cũng rớt ra, không thể ngờ một đứa bé lại đi từ bên trong ra!

Một đứa bé?

Tiểu Yêu nữ chợt nghĩ đến lời ba mình có nói qua Lang Vương và Bạch Tuyết sinh ba đứa bé, trên người đứa bé này không có yêu khí, là nó, nó chính là một trong ba đứa bé kia, một nữa bên trong nó chính là người phạm.

Thấy Ưc Ưc đi ra, Tiểu Yêu nữ cũng sợ hết hồn, thằng nhóc này và Đại Vương thật là giống nhau như đúc, chẳng qua là khác nhau lớn nhỏ.

Nhìn kỹ một chút, không những chỉ có ngũ quan giống nhau, mà ngay cả khí thế vương giả trên người đều giống Đại Vương như đúc, cái loại ánh mắt lạnh lùng đó, bén nhọn nhìn cô. Mím chặt đôi môi đều thể hiện rằng không thể xâm phạm.

"Chào bà." Trên mặt Ưc Ưc không hề nở nụ cười, âm thanh cũng không phải lạnh lùng bình thường.

Đi tới ngồi xuống đối diện với Tiểu Yêu nữ.

"Đến đây đã lâu rồi sao?" Ưc Ưc lạnh giọng hỏi, khiến Tiểu Yêu nữ thật chấn động.

"Không có!" Tiểu Yêu nữ phục hồi tinh thần lại, nhìn lại bé trai đang ngồi ở đối diện, tại sao oán khí trong lòng không thoát ra được, giống như bị lãnh khí trên người thằng nhóc này bị đóng băng vậy.

"A, ngồi đi....." Dáng vẻ Ưc Ưc giống như tiểu đại nhân đưa tay nhỏ bé ra xin mời Tiểu Yêu nữ ngồi xuống, nếu như người phụ nữ này hẹn mẹ gặp mặt ở chỗ này, chắc hẳn lần khiêu chiến này không phải là dùng vũ lực. Cho nên cậu lấy lễ đón tiếp, Ưc Ưc cũng biết điều này. Mẹ vẫn dạy bảo bọn họ mọi việc phải lấy lễ đón tiếp, dienndannleequyydonn không phải không còn cách giải quyết nào thì không thể đánh. Cậu vẫn ghi nhớ trong lòng.

Lúc này, Tiểu Yêu nữ mới phát hiện thì ra mình lại bị thằng nhóc này làm cho hoảng sợ mà đứng lên, vội vàng ngồi xuống.

"Bạch Tuyết đâu? Tại sao cô ta lại không tới?" Tiểu yêu nữ hỏi.

"Tôi chính là con trai của Bạch Tuyết....., có việc gì thì cứ nói với tôi, bao gồm cả khiêu chiến." Ưc Ưc bén nhọn đáp trả.

Suýt nữa thì Tiểu Yêu nữ từ té từ trên ghế xuống, giọng điệu của thằng nhóc này thật lớn!

Lời ba cô nói đều là sự thật, thằng nhóc này rất ngông cuồng và cũng rất kiêu ngạo.

Cô không thể tin được cái thằng nhóc này lại dám đến nghênh chiến, nó còn không biết cô đang khiêu chiến điều gì, vậy mà nó cứ chạy tới như vậy.

"Nhóc đây là đang nói đùa sao! Người tôi khiêu chiến là mẹ của nhóc, không phải là một thằng nhóc còn chưa dứt sữa mẹ."

"Tôi cũng không nói đùa." Đột nhiên Ưc Ưc đứng lên, đi tới bên cạnh Tiểu Yêu nữ, nhìn nàng sắc bén, sâu kín nói: "Hiện tại mẹ của tôi rất bận rộn, loại chuyện nhỏ này thì tôi có thể giải quyết. Khiêu chiến cái gì? Nói nhanh đi, tôi còn muốn trở về giúp đỡ mẹ và ba chuẩn bị phòng tân hôn nữa! Chẳng lẽ bà không biết ba tôi muốn kết hôn với mẹ sao, mẹ còn nói bọn họ là những người duy nhất trên đời có thể lấy rượu mừng của con cái."

Sắc mặt của Tiểu Yêu nữ thay đổi, khí thế trên người của đứa bé này thật là mạnh mẽ, làm cho cô có chút hoảng hốt.

"Nhóc bao nhiêu tuổi rồi?" Tiểu Yêu nữ nhìn đứa bé tò mò hỏi, đứa bé này nhìn có vẻ tối đa cũng chỉ khoảng hai ba tuổi mà thôi, làm sao có thể nói chuyện sắc bén như vậy chứ.

"Chưa tới năm ngày nữa, tôi đã đi tới thế giới nơi này được ba tháng." Ưc Ưc đi về phía bên cửa sổ, nhìn ra phong cảnh phía ngoài.

Chính cậu cũng không có nghĩ đến ba người bọn cậu sẽ không giống những người khác như vậy, mới sinh ra được ba tháng, chỉ mới ba tháng mà đã có thể lớn nhanh giống như là đứa bé ba tuổi.

Tiểu Yêu nữ không nghĩ tới đứa bé này sẽ nói như vậy, rất hoảng sợ.

"Uổng phí cho sự thông minh của nhóc, ngay cả tuổi của mình cũng không biết!" Tiểu Yêu nữ không tin lời Ưc Ưc nói.

"Nói việc chính đi, đưa thư khiêu chiến là muốn làm gì?" Ưc Ưc lạnh giọng hỏi, cậu mới không quan tâm đến việc người phụ nữ này có tin tuổi của cậu hay không.

"Việc chính? Tôi sẽ không cùng một nhóc dieendaanleequyydonn con so tài đâu! Nhóc đi đi."

"Tất nhiên tôi sẽ đi, chỉ là phải thắng cô thì tôi sẽ rời đi. So tài cái gì? Nói nhanh một chút, tôi rất vội." Ưc Ưc lạnh giọng nói, cậu đã bị người phụ nữ này làm trễ nãi quá nhiều thời gian.

"Được, có gan, thua cũng chớ có trách tôi ăn hiếp nhóc ——"

*****

Phủ Lang Vương.

Tất cả mọi người đều bận rộn.

Cuống cuống theo bọn nhỏ chạy tới từ Tiểu Lô, gương mặt kinh hoàng.

"Dạ, không thấy Ưc Ưc đâu cả....." Bạch Tuyết khóc nói.

Một tay Lang Vương ôm Bạch Tuyết, thản nhiên nói: "Không vội, con sẽ lập tức quay trở lại."

"Không, Niệm Niệm nói sáng sớm con đã đi ra ngoài, cho đến bây giờ chưa có trở về! Sẽ không phải là người không yêu thích em chứ, họ sẽ đối phó Ưc Ưc sao?" Bạch Tuyết khủng hoảng suy đoán nói.

"Đừng có gấp, Ưc Ưc sẽ không có việc gì." Lang Vương bình tĩnh thông thả nói.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Ức Ức đã quay trở lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nắc rượu.

Bạch Tuyết rất lo lắng, thấy Ức Ức trở lại, có chút tức giận.

Đứng ở chỗ thật xa Ức Ức nhìn thấy mẹ đang cùng ba thảo luận cái gì đó, giống như là đang nóng nảy?

Ức Ức không ngờ rằng mình sẽ về trễ, thời điểm rời đi cậu không hề nói cho ai biết hết, chủ yếu là không nghĩ tới chuyện có chút ngoài ý muốn.

Tiểu Yêu nữ đáng ghét lại tìm mẹ khiêu chiến, đáng giận là, lại là khiêu chiến uống rượu!

Ghê tởm hơn chính là tửu lượng của Tiểu Yêu nữ thật đúng là không thấp, làm hại cậu uống rất nhiều mới có thể để cho cô ta uống say, cuối cùng cũng thay mẹ chiến thắng người phụ nữ kia.

"Mẹ....." Ức Ức lấy lòng nhìn Bạch Tuyết, nhưng mà, đối với lo lắng của Bạch Tuyết cái mỉm cười nhìn lấy lòng đã mất hiệu lực.

Bạch Tuyết bởi vì quá gấp, quá lo lắng, cho nên nhìn thấy Ức Ức đang chào hỏi dưới tình huống đi ra ngoài mà không nói với cô, hơn nữa còn là lâu như vậy, càng không nên chính là cậu còn nhỏ tuổi đã uống rượu say.

Mẹ cậu tức giận!

"Ức Ức, con đã đi đâu? Tại sao lại lén ddieendaanleequuydon đi ra ngoài?" Giọng nói Bạch Tuyết rất không dịu dàng hỏi.

Ức Ức nghĩ, mẹ sẽ phải kết hôn, những điều phiền lòng này vẫn là không nên nói cho mẹ biết là tốt nhất, dù sao cũng đã qua rồi.

Nỗ lực ra hiệu với ba cậu, Lang Vương sững sờ, cũng không có nhìn ra ý của con trai là gì?

"Mẹ, Ưc Ưc đã nói cho ba rồi, ba biết Ưc Ưc đi ra ngoài nha." Mặc dù Ưc Ưc ở sau lưng ra sức ra hiệu cho ba cậu, nhưng mà, vẫn như cũ bị ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm của mẹ phát hiện cậu làm điều mờ ám.

"Ba con hai người ít dở thủ đoạn ở trước mắt tôi đi, Ưc Ưc, trước kia mẹ đã dạy con thế nào hả, con còn nhỏ, không thể một mình đi ra ngoài, nếu như có những việc cần phải đi ra ngoài, thì nhất định phải nói cho mẹ và ba biết, chúng ta có thể cùng đi với con. Chính con chạy đi như vậy, nguy hiểm thế nào hả, nơi này không giống như nơi đó của chúng ta!" Bạch Tuyết nghĩ đến ngày cô đi ra ngoài khảo sát, trong lòng liền run sợ. Bên ngoài nhiều nguy hiểm như vậy, thật là tốt khi đứa bé không có việc gì.

Nhưng mà loại này chuyện cô không muốn xảy ra lần thứ hai, cho nên mới có thể nghiêm nghị dạy dỗ Ưc Ưc như vậy .

Thật ra thì, đây cũng là một loại tình thương của mẹ, lo lắng cho đứa bé còn nhỏ, đi ra ngoài gặp nguy hiểm. Nếu như không nghiêm nghị cảnh cáo cậu, thì cậu sẽ không nhớ được!

"Tuyết Nhi, cái đó, thật sự Ưc Ưc đã nói cho anh biết. Con chính là đi ra ngoài tùy tiện xem một chút." Lang Vương đi tới.

"Câm miệng, em đang dạy dỗ con trai, anh không được giúp đỡ. Vấn đề của anh lát nữa rồi nói ——" Bạch Tuyết trợn lên giận dữ nhìn Lang Vương một cái, Lang Vương dừng một chút, làm thế nào mà người phụ nữ nhỏ chỉ chớp mắt đã giống như cọp mẹ!

"Tại sao lại uống rượu? Thứ con nên uống là sữa mẹ! Tức chết mẹ rồi!" Bạch Tuyết thở phì phò nhìn con trai đang say rượu, khom lưng ôm Ưc Ưc đi lên, đưa cho Lang Vương.

"Đưa quỹ rượu này trở về đi, em đi nấu chút canh giải rượu!" Bạch Tuyết còn là đau lòng cho con trai, ngoài miệng tức không chịu được, trong lòng lại đau không được.

Cô vẫn chưa quên nơi này là nơi nào?

Nơi này không phải là thế giới loài người, nơi này là Yêu Giới, khắp nơi đều là nguy hiểm. Nếu như lần này cô không dọa sợ Ưc Ưc, khó bảo đảm về sau cậu sẽ không đi ra ngoài một mình!

Lang Vương ngoan ngoãn ôm con trai về trong phòng rồi.

Chốc lát.

Bạch Tuyết bưng canh giải rượu đi tới.

"Mẹ, người ta thật không có đi làm cái gì mà, chính diện;ddaan;le;qquuyy;ddoon là tùy tiện đi ra ngoài vui đùa một chút." Ưc Ưc vẫn là nhìn lấy lòng Bạch Tuyết.

"Đi ra ngoài chơi một chút liền chơi đến rơi vào thùng rượu sao!" Bạch Tuyết bưng chén, cầm thìa nhỏ thối thối đút Ưc Ưc uống xong một hớp.

"Hì hì..... Mẹ nói rất đúng nha, thật đúng là Ưc Ưc rơi vào bên trong thùng rượu. Cái người điên kia nói rồi, Ưc Ưc không nâng cốc uống hết rượu trong thùng, liền thua!" Ưc Ưc chóng mặt nói.

"Thùng rượu? Con cho rằng mẹ là người ngu hủ! Con có thể uống một lu rượu?" Bạch Tuyết nhìn khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn của con trai, nhìn cậu làm nũng, cũng biết lời cậu nói là sự thật. Căn bản cũng không tin tưởng con trai đã rơi vào bên trong thùng rượu, cho nên cô nói chơi đến bên trong thùng rượu, cũng hoàn toàn là nói lấy!

"Hì hì..... Mẹ, người ta thật sự là uống một lu rượu mà, chẳng qua là con nhảy vào trong thùng rượu uống nha." Ưc Ưc lại nũng nịu nói xong, đưa ra tay nhỏ bé đi sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết .

Ai..... Mặc dù cậu rất thích mẹ, nhưng mà nét mặt lúc này của mẹ, khiến cho cậu rất muốn tìm miếng đậu hũ đựng vào!

Dĩ nhiên, đây chẳng qua là kích động, cậu sẽ không xúc động đi làm chuyện đó!

"Còn nói lời say! Uống canh giải rượu nhanh lên một chút, nếu không cái đầu nhỏ của con sẽ bị cháy hổng đó!" Bạch Tuyết đau lòng nhìn con trai, cẩn thận dứt canh giải rượu cho Ưc Ưc.

"Dạ ~~~ mẹ ~~ Ưc Ưc muốn uống sữa mẹ ~~~" Ưc Ưc chỉ vào bộ ngực của Bạch Tuyết nũng nịu nói. Mặc dù buổi tối mỗi ngày ba người bọn cậu cũng uống vài miếng sữa mẹ rồi mới đi ngủ, nhưng mà lúc này Ưc Ưc lại muốn vùi trong ngực mẹ để bú sữa mẹ. Dù sao cũng chỉ là một đứa bé, nhìn thấy mẹ liền biết làm nũng, huống chi hiện tại Ưc Ưc còn đang uống say.

Bạch Tuyết đau lòng buông chén xuống, ôm Ưc Ưc vào trong ngực, trong nhà không có người ngoài, chỉ có Lang Vương và con trai. Bạch Tuyết không hề kiêng dè nhắc lên áo, Lang Vương đứng ở một bên coi chừng.

"Hửm? Mẹ? Ai ăn hiếp mẹ? Trên người mẹ có rất nhiều vết thương..... Mẹ? Là ai ăn vụng vậy ạ?" Ưc Ưc thấy bánh bao lớn có rất nhiều vết tím bầm, không chỉ có bánh bao không, ngay cả những chỗ khác cũng có rất nhiều, quả thực là thâm thắm đến không nổi nhìn!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Lang Vương Bị Trúng Độc

Thấy con trai đau lòng nhắc áo Bạch Tuyết lên kiểm tra vết thương của mẹ cậu.

Lang Vương lúng túng xoay người, ho khan hai tiếng.

Vậy mà, khuôn mặt trắng xanh của Bạch Tuyết bỗng chốc đỏ bừng.

Phải nói với con trai thế nào đây? Nói là do ba cậu cắn sao, sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!

Nếu như nói là do người khác, nhất định con trai sẽ đi tìm người đó báo thù.

Bạch Tuyết khó xử quay đầu lại nhìn về phía Lang Vương, ai ngờ chỉ thấy một bóng lưng!

Vì vậy, đôi mắt nghịch ngợm nhìn về con trai.

"Con trai à, những vết thương ở trên người mẹ là do. . . . ." Bạch Tuyết cố ý kéo dài tiếng nói.

"Tuyết Nhi ——" Lang Vương xoay người, lo lắng rống lên một tiếng. Nếu như cô vợ nhỏ nói thật, sau này ở trước mặt con trai làm sao anh có được sự uy nghiêm chứ!

Bạch Tuyết đắc ý cười. Hừ! Đàn ông thôi, đã không nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, lại còn xoay người trốn tránh!

Thật ra thì, Lang Vương không phải là không muốn nghĩ biện pháp, ngày hôm qua đối với cô vợ nhỏ vừa hôn vừa cắn đúng thật có chút quá độc ác, tình huống lúc đó đã đến “cảnh giới vong ngã” (ý chỉ Lang Vương không thể nhìn thêm được nữa), hoàn toàn không để mắt đến việc bọn nhỏ còn phải bú sữa mẹ!

"Mẹ! là ai đã cắn mẹ vậy?" Ưc Ưc đang say đột nhiên lại tỉnh táo rất nhiều, ai cũng không thể ăn hiếp mẹ cậu, nếu như ai dám ăn hiếp mẹ cậu, nhất định cậu sẽ không tha cho kẻ đó.

Lang Vương thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai đóng băng lạnh lùng, không khỏi buồn cười, khí thế lạnh lùng hà khắc của nhóc con này thật là giống anh, anh tự hào nở nụ cười.

Trong lòng có một âm thanh đang reo hò.

Con ruột ——

Đây là con ruột của anh——

"Ba! tại sao ba lại cười? Mẹ bị người khác ăn hiếp, ba đã không bảo vệ tốt cho mẹ, lại cười rất hứng thú——" Ưc Ưc lạnh giọng nói.

"Khụ khụ!! Con trai, là ba không tốt, ba không bảo vệ tốt cho mẹ. Chỉ là, vết thương trên người mẹ con không phải là do người xấu gây nên." Lang Vương ngồi ở bên giường, vuốt ve cái ót con trai một chút, cứng chiu nhìn con trai.

Mặt của Bạch Tuyết càng ngày càng hồng, cũng có nét hốt hoảng, nếu như để con trai biết rõ chân tướng thì sẽ rất xấu hổ!

"Dạ ——" Cô hốt hoảng kêu một tiếng Dạ, hi vọng anh sẽ không nói bậy, tuy rằng họ không nên nói dối, nhưng mà với những tình huống khó xử thì vẫn rất cần thiết, cũng như hiện tại vậy.

"Ba, Ưc Ưc đã biết là người nào!" Ưc Ưc từ trong ngực Bạch Tuyết trượt xuống, đi tới trong ngực Lang Vương, ngược đầu, tò mò nhìn ba, cậu không hiểu tại sao ba lại muốn cản mẹ?

Từ trong vẻ mặt của ba, Ưc Ưc biết là ai đã cản mẹ, cho nên cậu đi tới trong ngực Lang Vương muốn tìm hiểu nguyên nhân.

"Ba thật có lỗi!" Lang Vương có chút xấu hổ nói, anh biết con trai không dễ bị lừa, nếu như nói là người khác, làm sao anh có thể cho phép người phụ nữ của mình bị người khác chiếm tiện nghi! Cho nên anh không muốn nói dối.

"Tại sao? Tại sao ba lại muốn cản mẹ? Hơn nữa còn là đúng miệng cản nhiều như vậy, nhất định sẽ rất đau. . . . ." Ưc Ưc có chút đau lòng nói.

". . . . ." Lang Vương không nói, con trai nói sẽ rất đau, ngay lúc đó vẻ mặt của người phụ nữ này làm sao là đau chứ, rõ ràng là rất thoải mái.

Thấy ba không nói.

"Mẹ? Ba cản mẹ, tại sao mẹ lại không phản kháng?" Mặc dù Ưc Ưc biết ba và mẹ yêu nhau, nhưng mà cậu cũng không cho phép ba ăn hiếp mẹ. Ở thời điểm ở nhà của ông ngoại, có lúc ông ngoại sẽ xem một số chương trình hạn chế, ở bên trong sẽ có người đàn ông sẽ đánh vợ mình sưng mặt sưng mũi, ông ngoại nói rồi, đó chính là bạo lực gia đình.

Cậu không cho phép ba bạo lực gia đình với mẹ cậu, cho nên lần này mới có thể hỏi ngọn ngành vạch rõ nguyên nhân.

Bạch Tuyết thầm nghĩ: dĩ nhiên là cô có phản kháng nha..., hơn nữa còn là hung hăng phản kích, chỉ là không thể nói cho con trai biết được!

"Con trai, mẹ con so với ba còn hung ác hơn, trên người ba so với trên người mẹ con còn thê thảm đến nỗi không nỡ nhìn!" Bạch Tuyết không nghĩ tới Lang Vương sẽ nói như vậy.

Xong rồi!

Hình tượng của mình hoàn toàn bị người đàn ông thối phá hỏng!

"Hà?" Ưc Ưc thật bất ngờ.

Chẳng lẽ ba và mẹ cũng giống như chương trình đã diễn trên TV như vậy, bạo lực gia đình lẫn nhau?

"Ba, mẹ. Các người bạo lực gia đình lẫn nhau sao?" Ưc Ưc tò mò lúng túng nhìn về phía hai người.

"Bạo lực gia đình?" Lang Vương có chút ngoài ý muốn, thì ra là con trai muốn nói đến phương diện này.

"Ha ha!! Con trai, thật ra thì, chuyện không phải như con nghĩ đâu, có một loại phương thức yêu chính là cắn!" Lang Vương không biết phải nói cho Ưc Ưc như thế nào, vì thế liền nói đơn giản mà rõ ràng là bởi vì thương mẹ cậu cho nên mới có thể cắn mẹ cậu .

"Yêu?" Ưc Ưc ngoài ý muốn, chẳng lẽ yêu thì có thể cắn sao? Thật không hiểu nổi trong đầu người lớn suy nghĩ cái gì?

"Ừ, Đúng vậy nha, ba yêu mẹ, vì vậy mới có thể cắn mẹ con. Mà mẹ con cũng yêu ba, cho nên mới phải cắn ba." Lang Vương nhìn người phụ nữ nhỏ đang thẹn thùng, kiên nhẫn giải thích cho con trai.

Thì ra là sinh ra một đứa con trai thông minh cũng là một chuyện buồn rầu, nó không dễ bị lừa!

"Dạ ba, Ưc Ưc đã hiểu rồi." Ưc Ưc đưa ra cánh tay nhỏ bé, ý muốn ba khom lưng cúi đầu.

Lang Vương không biết con trai muốn làm gì, có lẽ là muốn nói nhỏ gì đó cho anh nghe, trước kia con trai có cái gì đó bí mật đều là làm như vậy, ôm cổ anh, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ. Đoán chừng lần này là bí mật nhỏ mà mẹ cậu không thể nghe.

"A ——" Lang Vương a một tiếng thật thấp, không ngờ con trai cắn gương mặt của anh, răng nhỏ nhọn cắn thật đúng là đau!

Bạch Tuyết không thẹn thùng, nở nụ cười ha ha, con trai lại muốn dùng phương thức cắn này để bày tỏ cậu yêu thương cha cậu.

Ưc Ưc hài lòng rời khỏi gò má của Lang Vương, "Thì ra là hiện tại đang thịnh hành cắn nha. Thật ra thì, Ưc Ưc rất thích ba, muốn dốc sức cắn ba. Ưc Ưc lo lắng sẽ cắn gò má của ba chảy ra máu! Cho nên không thể làm gì khác hơn là cắn yêu ba một nho nhỏ! Chỉ là, ba nhất định phải biết Ưc Ưc cũng yêu ba nha. Mặc dù Ưc Ưc không có cắn ba ác giống như ba cắn mẹ, nhưng mà, Ưc Ưc cũng yêu ba giống như mẹ." Ưc Ưc bập bẹ nói.

Bạch Tuyết cười lợi hại hơn.

Lang Vương vừa nhìn cô vợ nhỏ ở một bên hả hê, rất vô tội nói: "Con trai, con chỉ thích ba sao? Mẹ con sẽ ghen tị đó?" Trong nháy mắt Bạch Tuyết ngưng cười một tiếng, người đàn ông giao hoạt.

Mắt đẹp tròn thật to nhìn Lang Vương một.

"Vợ chồng vốn nên có phúc cùng hưởng."

"Ức Ức rất thích rất thích mẹ, đối với mẹ là yêu, đều ở đây trong lòng nha. Ức Ức không cần mẹ, mẹ cũng sẽ hiểu mà." Bạch Tuyết ngoài ý muốn, Lang Vương ngoài ý muốn.

Ức Ức rời khỏi ngực Lang Vương, chân ngắn nhỏ bước đi, lạnh lùng đứng ở trước mặt Lang Vương.

"Ba, về sau đừng uống trộm sữa nữa, Ức Ức có thể yêu ba nhiều hơn nha." Ức Ức nói xong, lạnh lùng rời đi.

Con trai rời đi, Lang Vương và Bạch Tuyết cũng ngây ngẩn cả người, vốn dĩ là đang trêu chọc con trai như vậy, lại có thể bị con trêu đùa ngược lại!

Trước khi đi khi tới cửa, Ức Ức đứng lại, xoay người, lạnh lùng nói: "Ba, thỉnh thoảng mấy khẩu phần lương thực vốn là không giàu có, làm thế nào mà ba có thể ăn trộm được chứ!" Nói xong, xoay người, xấu xa cười một tiếng, bước đi.

"Này này? ? Con trai, con trai. . . . . Không phải giống như con nghĩ đâu. . . . . " Ức Ức đã đi xa.

Lang Vương bi ai kêu một tiếng, vẻ mặt uất ức nói.

Anh thừa nhận anh hôn, nhưng mà anh có thể bảo đảm tuyệt đối không có uống trộm sữa, ba đưa con nhưng chỉ có hai cái bánh bao, khẩu phần lương thực cũng không phải là rất giàu có, Lang Vương cũng hiểu rất rõ ràng chuyện này, cho nên làm sao anh có thể nữa uống trộm sữa chứ!

Làm sao con trai có thể nói anh như vậy chứ, nói thế nào đi nữa anh cũng là Lang Vương nha, đâu phải anh không có tiền đồ?

"Dạ, anh phải nhớ lấy lời của con đó, ngàn vạn lần không được nữa uống trộm sữa đâu đó. Hazzzi! Anh cũng trưởng thành rồi, nên ngừng uống sữa

rồi!" Bạch Tuyết trêu đùa nói.

"Người phụ nữ này, em ——" Lang Vương bị thương quát.

Anh có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

"Anh đã là ba của ba đứa con rồi, cũng không thể giống như đứa bé diễn trên TV: anh (xưng hô trong tiếng Trung “ni” với “wo” giống với tiếng Anh dùng “I” với “You”, nên ở đây có thể hiểu là anh) muốn bú sữa mẹ. . . . ."

Bạch Tuyết nhại theo tiếng nói trên TV trêu chọc Lang Vương.

Lang Vương đen mặt!

Một tay ôm lấy người phụ nữ nhỏ vào trong ngực.

"Con trai, ba con lại muốn uống trộm. . . . . Ừmh. . . . ."

Lang Vương cúi đầu cắn Bạch Tuyết, không để cho cô gọi ra, tránh cho con trai nghe thấy mà chạy đến.

Lúc này, ở chỗ tối có một đôi mắt tà ác đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Lang Vương hôn người phụ nữ nhỏ, khước miệng nhếch lên, trong nháy mắt con mắt sắc lạnh xuống.

Thật là to gan, lại dám ở trong phủ Lang Vương giở trò quý.

Lát sau, Bạch Tuyết bị hôn đến chóng mặt, hốt hoảng chỉnh sửa quần áo một chút, "Đừng làm rộn, ngộ nhỡ có người đi vào thì sao?"

"Người đâu ——" Lang Vương đi trong đại sảnh, hô một tiếng, một người làm cung kính đi tới.

Bởi vì Bạch Tuyết không thích có người phục vụ bên cạnh, rất không quen, cô cần không gian tự do, cho nên Lang Vương không thể làm gì khác

hơn là để người làm đi ra bên ngoài hết, nếu như có chuyện cần họ, chỉ cần kêu một tiếng, sẽ có người đi vào phục vụ.

"Bốn Vương đói bụng rồi, cậu đi chuẩn bị một chút thức ăn đi." Lang Vương lạnh giọng nói.

"Vâng." Cậu người làm kia ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, chuẩn bị đi phòng bếp.

"Chờ một chút, để em đi chuẩn bị đi." Bạch Tuyết cũng có chút đói bụng, nghĩ đến việc Ưc Ưc uống rất nhiều rượu, vì vậy, muốn tự mình đi làm một ít thức ăn cho những người đàn ông quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô, một bên là con trai, một bên là người đàn ông của cô.

Vì người thân của mình mà làm ra những món ăn ngon thật ra thì đó cũng là một niềm hạnh phúc.

"Vâng, tôi sẽ đưa người xuống bếp." Người làm ngoan ngoãn theo sau lưng Bạch Tuyết rời đi, trong nháy mắt con mắt sắc của Lang Vương lạnh xuống.

Chốc lát, Bạch Tuyết bưng chén đi tới, cậu người làm kia cũng bưng hai chén nhỏ.

Bạch Tuyết làm mỳ thịt băm. Cô nhớ, có một lần Lang Vương, Cung Hàn, còn có Lãnh Tĩnh, ba người bọn họ cũng thích ăn mỳ thịt băm mà cô nấu, cho nên cô lại làm cái này cho anh.

Bạch Tuyết kêu người làm đem đến cho ba đứa con mỗi người đưa đi một chén, cô cũng giữ lại một ít để ăn cùng với Lang Vương.

Lang Vương nhìn tô mì, trong lòng có rất nhiều cảm xúc.

Hình như món sở trường nhất của người phụ nữ nhỏ này chính là nấu mì. Trước kia, Lâm Giang giờ thủ đoạn muốn có được Bạch Tuyết, lừa gạt Bạch Tuyết đưa đến gia đình anh ta, người phụ nữ nhỏ của anh cũng là nấu cho Lâm Giang một chén mì như vậy!

Lúc ấy người phụ nữ nhỏ này vẫn chưa hoàn toàn thuộc về anh, hôm nay nhớ lại, trong lòng vẫn chua xót như cũ!

Lúc này, thấy chén mì thịt băm này, mà cô chỉ có thể làm cho anh ăn, cô là của anh, cô vĩnh viễn thuộc về anh.

Lang Vương hạnh phúc ăn xong một chén mì, ngay tại lúc uống nước mì, tô mì chột rơi xuống đất, ngay sau đó Lang Vương cũng té xuống đất.

Bạch Tuyết nghe được tiếng vang, từ bên trong vội vã chạy đến.

"Á —— Dạ, Lành Dạ, có ai không, người đâu mau tới tới, mau tới đây nhanh lên——"

Chỉ chốc lát sau, trong phủ Lang Vương đứng đầy người, những người quan trọng trong Lang Tộc đều tới.

Tất cả các phi tử cũng tới, mọi người cũng bị dọa sợ đến khóc sướt mướt, không ngừng gạt nước mắt.

Lúc này, Đại Vương Phi đứng ra, đi tới trước mặt Bạch Tuyết.

"Bốp ——"

Trong nháy mắt khóe miệng Bạch Tuyết chảy ra máu tươi.

"Dừng tay ——tại sao bà lại đánh mẹ tôi?" Ba đứa nhỏ không hèn mà cùng đứng ở trước mặt Bạch Tuyết, che chở cho mẹ.

"Tại sao? Đại Vương chính là ăn thức ăn của mẹ mà nấu nên mới bị trúng độc, mà nói có đáng đánh hay không?"

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Phản Bội Lại Lang Vương

"Bà nói láo —— chúng ta cũng ăn mì do mẹ nấu, tại sao lại không có trúng độc?" Niệm Niệm lạnh lùng nói.

"Mẹ mà lại làm sao có thể giết tụi mà được." Đại Vương Phi độc ác nói.

"Tôi có thể nói rõ ràng bà biết, mẹ tôi không đành lòng giết chúng tôi, lại càng không muốn giết ba tôi. Mẹ rất yêu chúng tôi."

Lúc này, Ước Ước đi ra, ngược đầu thâm thúy nhìn Đại Vương Phi, hình như là thấy rõ một ít chuyện, vẻ mặt giống như đã biết rõ là ai hạ độc Lang Vương.

"Tất cả các người im miệng hết cho tôi, ba tôi vẫn còn sống. Chân tướng sự việc rất nhanh sẽ rõ ràng, bớt ở chỗ này vừa ăn cướp vừa la làng đi. Hừ ——" Ước Ước hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn về phía Lang Vương.

"Mày —— mày có ý tứ gì? Mẹ, người nhìn cháu nội ngoan của mẹ kìa, quá mắt không tôn trọng!" Đại Vương Phi khóc lóc kể lể nói với mẹ Lang Vương.

Mẹ và ba của Lang Vương đứng ở một bên lo lắng nhìn thầy thuốc giải độc Lang Vương.

Không người để ý việc Đại Vương Phi đang khóc lóc kể lể.

Lang Vương ăn đan dược giải độc, đôi mắt từ từ mở ra, chợt phun ra một ngụm máu đen.

Bạch Tuyết nhào qua, cầm tay Lang Vương một phen, ai ngờ Lang Vương dốc sức vung lên, đẩy Bạch Tuyết bay đi rất xa, trong miệng nổi giận mắng: "Tiền người ——"

Bạch Tuyết ngơ ngẩn!

Anh đây là thế nào?

Chẳng lẽ anh cũng tin tưởng là cô hạ độc anh sao?

Anh tin tưởng cô muốn hại anh!

Lòng Bạch Tuyết lạnh xuống, cô cúi đầu, rơi xuống một giọt nước mắt thê lương.

"Ba, làm sao mẹ sẽ hại ba được chứ, nhất định là có người hãm hại mẹ." Niệm Niệm nóng nảy quát.

"Hãm hại? Chén mỳ kia từ đầu tới đuôi đều là mẹ con làm, không phải hãm hại thì là gì?" Lang Vương lạnh giọng nói, ngay sau đó nhắm lại ánh mắt lạnh lùng.

"Ba, mẹ sẽ không hại ba, xin hãy tin tưởng mẹ." Niệm Niệm nóng nảy hô.

"Người đâu —— đưa cô ta vào địa lao, ngày mai xử trảm." Lang Vương vừa nói xong, tất cả mọi người đều giật mình.

Lang Vương chính là Lang Vương, mặc dù người phụ nữ người phạm này, nhưng mà, một khi nguy hiểm đến từ người ở bên cạnh mình, thì sẽ không hề mềm lòng. Đều sẽ bị giết.

Khỏe miệng Đại Vương Phi nhếch lên nhàn nhạt hài lòng.

Thời điểm đang hạ hê thì sẽ hí hửng.

"Đại Vương xin bớt giận, nóng giận sẽ hại đến thân thể. Thật không nghĩ tới Bạch Tuyết dịu dàng như thế, lòng của người phụ nữ này lại có thể ác độc như vậy! Uống phí một tấm chân tình của Đại Vương đối với cô rồi!"

Đôi mắt Ưc Ưc khóa lại Đại Vương Phi một chút, cậu không có giải thích thay mẹ, lại không có nói gì cả.

"Lập tức đưa người nói hụ nữ này vào đại lao ——" Ngay sau đó, thị vệ ở ngoài cửa đi vào kéo Bạch Tuyết đang ngồi dưới đất đi ra ngoài.

Niệm Niệm nóng nảy khóc lớn lên, "Mẹ —— mẹ ——"

Thiên Tâm đi tới trước mặt Lang Vương, phòng má, tức giận trợn trừng mắt nhìn Lang Vương.

"Ông không phải là ba của tôi, ông không tin tưởng mẹ tôi, ông không xứng làm ba tôi —— Niệm Niệm, Ưc Ưc chúng ta đi, mẹ đi đến nơi nào, chúng ta liền đi đến nơi đó?"

Hai mắt thật to của Thiên Tâm đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, nhìn ra rất đau lòng.

"Ừ, đi tìm mẹ." Niệm Niệm đồng ý nói, hung hăng lau nước mắt.

"Chờ một chút, bọn nhỏ, bọn nhỏ, các cháu ngoan, làm sao các cháu có thể đi đại lao được!" Bà nội Lang lo lắng kéo Thiên Tâm và Niệm Niệm, đau lòng nhìn Lang Vương.

"Con trai, nhất định trong đó có hiểu lầm. Tuyết Nhi không phải loại người như vậy, hay là không nên nhốt Tuyết Nhi vào trong đại lao có được

hay không?" Mẹ Lang Vương nức nở hỏi, việc này liên quan đến cả Lang Tộc, nếu như Lang Vương gặp chuyện không may, Lang Tộc sẽ đại loạn.

Cho nên, mặc dù bà là mẹ của Lang Vương, nhưng đối với này chuyện, bà cũng không dám đứng ra quyết định!

"Mẹ, dẫn mấy đứa nó đi đi, con nhìn thấy đều rất phiền!" Lang Vương chau mày, lạnh lùng nói.

Đại Vương Phi liền hiểu một điều, từ xưa Quân Vương đều là yêu ai yêu cả đường đi, thích phi tử nào thì tất nhiên sẽ thích con của phi tử đó. Ngược lại, nếu như ghét phi tử đó, vậy thì cũng sẽ ghét luôn cả đứa bé. Cũng giống với hiện tại, mẹ của ba đứa bé này dám ám hại Đại Vương, Đại Vương thấy ba đứa con này liền thấy phiền phức.

"Cháu nội ngoan, đi với bà nội có được hay không? Bà nội nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu mẹ các con ra." Bà nội Lang liên tục vừa an ủi ba đứa nhỏ vừa dẫn chúng đi.

Bọn nhỏ đi theo bà nội Lang đi tới cửa được một lát, Ưc Ưc quay đầu lại nhìn về Lang Vương ở phía trên giường nhỏ, lạnh giọng nói: "Ba, ba khiến lòng mẹ quá đau đớn rồi. Nếu thấy chúng con phiền, vậy sao không thả chúng con về nhân gian đi!"

Ánh mắt lạnh lùng của Lang Vương thoáng qua nét đau buồn, chẳng lẽ ngay cả Ưc Ưc cũng. . . . .

Căn rằng một, không bỏ được đứa bé thì sẽ không tìm sói!

Vì trừ tận gốc thuộc hạ Ma vương, nhất định lòng phải hung ác!

"Trở về? Đừng mơ tưởng —— thả người muốn giết Bốn Vương, sao có thể tha cho cô ta ——" Lang Vương ác độc nói.

"Ông không hổ là Lang Vương. Ngoan độc, tuyệt tình, cũng rất vô tình. Uổng phí chúng tôi đã yêu ông nhiều như vậy!" Ưc Ưc đau lòng nói.

"Hừ —— nhóc con, tốt nhất mày phải hiểu rõ, là mẹ mày bất nghĩa trước với Bồn Vương, thì đừng trách Bồn vương bất nhân."

"Hừ —— là ông quá yêu chính ông, căn bản không nghĩ đến người khác cũng yêu ông."

"Nhóc con, mày có phải cũng muốn cùng mẹ đi đại lao hay không? Hả? Lại dám vô lễ với Bồn Vương như vậy." Lang Vương lạnh lùng uy hiếp nói.

Thiên Tâm đi tới, rất nhanh bắt được tay nhỏ bé của Ưc Ưc, nói nhỏ, "Chúng ta không thể đi đại lao, mẹ cần chúng ta giúp." Câu nói của Thiên Tâm có hàm ý khác, Ưc Ưc gật đầu một. Bọn họ đi theo bà nội Lang đi ra ngoài.

Lang Vương cùng người ở chỗ này cũng nhìn ra hai đứa nhỏ ở giữa trao đổi ánh mắt.

"Thị vệ, phải canh chừng cho cẩn thận, một con con ruồi cũng không được bay vào đo, nhất là mấy đứa nhóc này, nhìn chòng chọc cho Bồn Vương——" Lang Vương giận dữ hét.

Tất cả cũng biết Lang Vương máu lạnh vô tình, vốn tưởng rằng Đại Vương sẽ ngoại lệ đối với Bạch Tuyết. Kể từ lúc Lang Vương mang theo người phụ nữ này trở lại, hình như Đại Vương thay đổi rất nhiều, trở nên thích cười, trở nên rất thân thiện.

Không ngờ ở thời điểm gặp phải nguy hiểm, anh vẫn là Lang Vương cay nghiệt vô tình của trước kia. Người gây ra bất lợi cho chính mình thì đều giết chết.

Trước kia Lang Vương chính là như thế, làm việc vừa ngoan độc lại tuyệt tình, tựa như lúc nói chuyện với Ưc Ưc lúc này. Anh thủy chung vẫn là Lang Vương, đủ tàn nhẫn đủ vô tình.

Lúc này mọi người, giống như được gặp lại Lang Vương ngày xưa. Điều này làm cho người ta sợ hãi Lang Vương, làm cho người ta run sợ trong lòng Lang Vương.

Lúc này, trong đại sảnh không có một người dám nói chuyện, cũng rất cung kính cúi đầu, nghe xong sự sắp xếp của Lang Vương.

Lang Vương đối với người phụ nữ mình yêu mến cũng có thể trở mặt, huống chi là những người như bọn họ!

"Tất cả đi xuống, không có việc gì thì không được tới làm phiền ta."

Tất cả mọi người đi ra ngoài, đầu tiên Đại Vương Phi còn nghi ngờ đây là đang diễn trò, chuẩn bị câu cá lớn. Nhưng khi cô nhìn thấy Ưc Ưc cùng Lang Vương đối đầu, Lang Vương ra lệnh thủ vệ gia tăng canh giữ, còn nhắc nhở thủ vệ lưu ý mấy đứa nhóc kia, nghi ngờ của Đại Vương Phi liền tan biến, đây chính là Lang Vương của trước kia.

Nhìn tất cả mọi người rời đi, Lang Vương buông lỏng thư giãn, cau mày, chột từ trên giường, nhìn về phía chỗ mà mới vừa rời Bạch Tuyết ngồi, trên mặt đất còn có một giọt máu, người phụ nữ nhỏ của anh bị thương!

Mới vừa rời, người phụ nữ nhỏ không có tranh cãi, cứ như vậy bị thị vệ kéo lên đi ra ngoài!

Rất khác thường, cái này không giống như là tính cách của cô.

Cô, là lòng cô quá đau đớn!

Đối với anh có lẽ là trái tim băng giá!

Đúng, ở trong đại lao Bạch Tuyết vẫn ngây người như phỗng như cũ, không nói một lời, hình như là bị khù khờ rồi, giống như không thể tiếp nhận chuyện này được.

Hai ngày sau, thị vệ tới bẩm báo, nó cô ngồi chờ người.

Nhéo lên trái tim Lang Vương, người phụ nữ nhỏ bị khù khờ?

Ba đưa con đi tới phủ Lang Vương tranh cãi, la hét muốn Lang Vương thả mẹ chúng ra, bọn họ muốn rời khỏi nơi này, trở về thế giới loài người.

Dĩ nhiên là đối lấy bị thị vệ đánh ra.

Lang Vương một mực chờ đợi, chờ đợi hồ ly lộ ra cái đuôi, nếu như chuyện đã đến bước này, anh nhất định phải nhận được, nhỏ không nhận sẽ loạn mưu lớn.

Ba đưa con không phải là không có nghĩ tới việc đi cứu mẹ, nhưng mà thủ vệ đại lao quả thật rất nghiêm ngặt, căn bản bọn họ không cách nào đi vào được, thủ vệ ở nơi này đều là yêu, mặc dù ba đưa nhỏ đều có pháp lực, những cũng phí công mà thôi.

Thời điểm bọn nhỏ bị thị vệ đánh ra ở Lang Vương phủ, Đại Vương Phi bưng một chén súp đi tới.

"Đại Vương, xin bớt giận, ba đưa nó vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngài đừng chấp nhặt với bọn chúng." Đại Vương Phi đặt bát súp lên bàn, đi tới sau lưng Lang Vương rồi xoa bóp bả vai cho Lang Vương.

"Trước kia em cũng xoa bóp bả vai cho Bốn Vương như vậy, vẫn là em thân thiết với anh nhất, cũng là phi tử ngoan nhất." Lang Vương thoải mái bưng lên bát súp uống một hớp nhỏ.

"Được phục vụ cho Đại Vương là vinh dự của em, không giống như vài người không biết thân biết phận!"

"Người phụ nữ kia dám sát hại Bốn Vương, nếu như không phải là anh vì giữ thể diện cho mấy đứa bé, thì anh đã sớm giết cô ta rồi. Nghe thị vệ nói cô ta đang khù khờ ở trong đại lao. Hừ —— đáng đời. Bốn Vương không muốn gặp cô ta, ngày mai sẽ phải xử trảm, em hãy thay mặt Bốn Vương đi xem cô ta một chút, xem thử cô ta có lời trần trối gì hay không?" Lang Vương chán ghét nói.

"Dạ, em xin tuân lệnh." Khóe miệng Đại Vương Phi nhếch lên, hả hê mà cười cười.

***

Đại lao.

Nơi này giống như là một thế giới bị khinh bỉ và quên lãng, chỉ cách nhau một bức tường, những ngoài tường có ánh sáng rực rỡ, trong tù thì mục nát năm mốc, thật là châm chọc. Lúc trời tối, thỉnh thoảng có từng luồng gió từ trong khe hở của bức tường thổi vào, ma sát tạo ra tiếng "Vù. . . vù. . ." âm thanh thật bi thảm, thổi bay cát bụi rơi xuống đất, trôi dạt ở giữa không trung, tràn ngập toàn bộ đại lao, xen lẫn mùi vị thối nát mục nát hôi chua, thấm vào từng tâm trí của tù nhân, sự sợ hãi tràn ngập trong không khí.

Đại Vương Phi và người làm cùng đi với nhau, đi đến phòng giam Bạch Tuyết.

Đại Vương Phi vung tay lên, ý bảo người làm đều đi ra ngoài, cô ta muốn đi vào một mình.

Trong đại lao rất ẩm ướt, Bạch Tuyết rúc vào trong một góc, tóc rối tung, đáng vẻ rất sa sút.

"Bạch Tuyết, Đại Vương mệnh để tôi đến xem cô một chút, sáng mai sẽ phải chém đầu cô, còn có lời gì muốn nói trước khi chết không?" Đại Vương Phi vênh váo hung hãn nói.

Bạch Tuyết chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Đại Vương Phi, ánh mắt dờ dẩn, ha ha cười ngây ngô mấy tiếng.

"Chặt đầu có ăn được hay không?" Bạch Tuyết hóa khùng hỏi.

Đại Vương Phi cẩn thận quan sát xung quanh Bạch Tuyết, người phụ nữ giáo hoạt này là ngu thật hay là đang giả ngu đây?

"Sau khi đầu của cô bị chặt xuống, thì sẽ để cho sói hoang đã ăn."

Bạch Tuyết chột đứng lên, nhào đến trên người Đại Vương Phi, ôm chặt lấy cô ta.

"Không...không nên, tôi sợ, tôi rất sợ, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà. . . . ." Bạch Tuyết kêu la.

"Dẫm chết cô đi, buông tay —— thật dơ bẩn ——" Đại Vương Phi đá một cước Bạch Tuyết ra xa.

"Hu hu. . . . . Cô ăn hiếp ta, cô ăn hiếp tôi. . . . . Hu hu. . . . ." Đại Vương Phi chuyên tâm nhìn Bạch Tuyết, cô thật sự khóc, đáng tiếc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã bẩn đến không thể nhìn rõ được!

Bạch Tuyết không chỉ có khóc, còn đá giày bay rất xa, đập lung tung trên mặt đất.

Đại Vương Phi vừa nhìn, người phụ nữ này không giống như là đang giả vờ ngu, hoàn toàn là ngu thật rồi.

"Dẫm chết cô, cô cũng có hôm nay. Đây chính là báo ứng, ha ha. . . . ." Đại Vương Phi âm ngoan (âm tàn, ngoan độc) cười lớn.

"Tôi đã theo đuổi Đại Vương nhiều năm như vậy, Đại Vương chưa bao giờ đối tốt với tôi giống như đối với cô! Đáng đời cô —— có phúc mà chẳng biết hưởng. Nếu như năm đó khi tôi được gả cho Đại Vương, Đại Vương cũng đối xử tốt với tôi như vậy, thì làm sao tôi có thể phản bội Đại Vương chứ, làm sao lại phải trải qua lo lắng cả ngày, ngày ngày phải cẩn thận chứ!

Đáng đời cô, cô thì có cái gì tốt chứ? Đáng giá để Đại Vương cưng chiều cô như vậy chứ ——

Đại Vương thật là có mắt như mù mới có thể đưa cô từ nhân gian lên đây, chị em nơi này có người nào không mạnh bằng cô. Tại sao chỉ có cô là có thể lấy được cưng chiều của Đại Vương, mà chúng ta sẽ phải một mình trông phòng ——

Đáng đời cô, đừng quên, cô là người đến sau, chúng tôi mới là vợ Đại Vương được cưới hỏi đàng hoàng. Chỉ cần có tôi ở đây, thì cô đừng mơ tưởng sẽ được gả cho Đại Vương." Đại Vương Phi cắn răng nghiến lợi nói.

"Lập gia đình, lập gia đình thật tốt nha . . . . ." Bạch Tuyết cười khúc khích vỗ tay bảo hay.

"Hừ —— mặc dù hiện tại Đại Vương biết trong chén mì có độc kia không phải là do cô bỏ xuống thì cũng đã chậm, Đại Vương tuyệt sẽ không cưới một kẻ ngu ngốc làm người phụ nữ của anh. Chờ đã ,chờ đã! !! Thật đáng tiếc nha, còn có năm ngày nữa thì cô sẽ được kết hôn với Đại Vương! Nói cho cô biết, đời này cô đừng nghĩ sẽ gả cho Đại Vương, bởi vì cô sẽ chết, ha ha. . . . . ." Đại Vương Phi hả hê cười lạnh.

"Ăn mì, ăn mì, ăn ngon. . . . . ." Nghe thấy mì, Bạch Tuyết vỗ tay la hét muốn ăn mì.

"Người phụ nữ ngu ngốc! Cô có biết tại sao chén kia có độc hay không? Tại sao Đại Vương ăn mì do cô làm lại trúng độc? Có muốn biết hay

không? Ha ha. . . . . Nói cho cô biết, mì cô làm không có độc, nhưng cái chén lại có độc." Đại Vương Phi cười sáng khoái.

Cuối cùng cũng đưa được Bạch Tuyết vào đại lao, Đại Vương Phi vui vẻ không thôi, buồn cười không nhịn đến được.

"Tôi đã theo đuổi Đại Vương nhiều năm như vậy, lấy được cái gì chứ? Cho tới bây giờ Đại Vương cũng không tới nghỉ ngơi trong cung của tôi, tuy tôi là Đại Vương Phi, nhưng chỉ là thứ trang trí mà thôi! Đại Vương không yêu tôi, cũng không cưng chiều tôi! Tôi cũng là phụ nữ, tôi cũng cần được yêu thương vậy!

Dù là vậy, những Đại Vương vẫn thường xuyên sẽ đến gặp, cùng tôi trò chuyện, tâm sự!

Nhưng mà, kể từ sau khi cô xuất hiện, ngay cả cơ hội trò chuyện với Đại Vương, tâm sự cũng không có!

Đây tất cả đều là lỗi của cô, là cô chiếm đoạt Đại Vương, là cô quấy Đại Vương." Đại Vương Phi khom lưng, nắm được cằm Bạch Tuyết hung hãn nói.

"Đại Vương yêu thích tôi, Đại Vương yêu thích tôi, ha ha. . . . ." Cằm Bạch Tuyết bị nắm, bị buộc quệt mồm thầm nói.

"Hừ —— nếu như Đại Vương không thích cô...cô cũng không rơi vào kết cục này, ha ha. . . . . Tôi chính là muốn phá hủy tất cả phụ nữ mà Đại Vương yêu thích, tôi chính là muốn phá hủy cả Lang Tộc. Vì anh ấy, cái gì tôi cũng làm được ——"

"Anh ấy? Ai là anh ấy vậy? Có phải cô nói tôi hay không?" Bạch Tuyết ngây ngốc hỏi.

"Người phụ nữ ngu ngốc—— cô cũng muốn —— anh ấy ở trong lòng tôi, không ai sánh nổi, tôi hẳn nhin nhục vì anh ấy, vì anh ấy tôi cũng đã phản bội Lang Vương. Dù sao trong lòng Lang Vương cũng không có tôi, tôi cần gì phải giữ trinh tiết cho anh ta chứ! Lang Vương có lỗi với tôi, cũng đừng trách tôi bất nhân bất nghĩa ——"

"Hi hi. . . . . Cô nói anh ấy là tôi sao?" Bạch Tuyết ngây ngốc hỏi lại một lần nữa.

"Ma Vương. . . . ." Đại Vương Phi lại nói hai chữ.

Tóc tai bù xù, con mắt sắc của Bạch Tuyết trong thoáng qua một vẻ khiếp sợ.

Ma Vương?

Có ý tứ gì?

Cô ta nói “anh ấy” chính là Ma vương?

. . . . . Nhưng. . . . . Ma Vương bị đóng băng ở trong Băng Trụ, làm thế nào cùng với cô ta. . . . .

Cô ta vừa mới nói đến không cần giữ trinh tiết vì Lang Vương, là có ý gì?

Ma Vương ở trong Băng Trụ, bọn họ làm thế nào vụng trộm được?

Hoang mang?

Không hiểu?

"Ma Vương? Tôi là Ma Vương, tôi là Ma Vương. . . . ." Bạch Tuyết vỗ tay nhỏ bé lên hoan hô.

"Ngu ngốc! Cô có Đại Vương cưng chiều. Tôi có Ma Vương cưng chiều, vì anh ấy tôi thà rằng cả Lang Tộc bị phá hủy."

"Cưng chiều? Là thứ gì vậy?" Bạch Tuyết ngây ngốc hỏi.

"Nói cho cô biết cũng không sao, một người ngu, hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ biến thành người chết."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Hôn Lễ Thần Bí

Đại Vương Phi ác độc nói, nghĩ đến việc Bạch Tuyết sắp bị xử tử, trong lòng rất sung sướng. Thầm nghĩ: nói cho cô ta biết việc đang thần giao (ý là nói chuyện qua lại bằng suy nghĩ, giống như thần giao cách cảm vậy) với Ma Vương cũng không sao. Mặc dù thân thể Ma Vương không thoát ra được, nhưng mà sau khi trải qua mấy ngày thần giao với Ma Vương, cô rất yêu thích cái cảm giác phiêu phiêu dục tiên (bay bổng). Ma Vương còn đồng ý với cô, chỉ cần phá giải được phong ấn, sau khi thoát ra ngoài, cô chính là Vương Phi của Ma Vương.

"Ai nói cô ấy sẽ biến thành người chết?" Lời nói lạnh lùng chợt truyền đến từ một phòng giam bên kia, Lang Vương xuất hiện, đi theo ở phía sau là tất cả các nguyên lão, còn có các phi tử khác, còn có vợ chồng lão Lang Vương.

"Đại, Đại Vương. . . . ." Chân tướng bị bại lộ, Đại Vương Phi chợt có một loại cảm giác bị chơi xỏ.

Đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tuyết, cắn răng một, nếu như thân phận của cô đã bại lộ, với tính khí của Lang Vương chắc chắn sẽ không giữ lại mạng sống của cô đến khi trời sáng, nên cô phải nghĩ biện pháp chạy trốn là quan trọng nhất.

Đại Vương Phi nhắc bổng người lên, một tay lấy kéo Bạch Tuyết vào trong ngực, ác độc bóp cổ của Bạch Tuyết.

"Ai cũng không được tới, nếu không tôi bóp chết cô ta ——"

Lang Vương lạnh lùng nhìn chăm chú vào người phụ nữ đang nổi điên.

"Tuyệt Nhi, đi ra đi." Lang Vương quay đầu lại kêu một tiếng, chỉ thấy cửa đại lao xuất hiện một bóng dáng, không sai đó chính là Bạch Tuyết, tại sao cô lại ở chỗ này?

Đại Vương Phi vừa nghĩ đến việc này, bụng hung hăng bị một đấm, té xuống đất, mới vừa rồi người phụ nữ này còn đang bị cô kiềm chế, ôm lấy ở phía sau.

"Nhìn xem tôi là ai, muốn giết chủ của tôi sao, cô đừng mơ tưởng ——" người nói chuyện là Quả Quả, chính là quả táo Tiểu Tiên tử.

"Làm sao lại là cô? Rõ ràng mới vừa rồi là Bạch Tuyết, chuyện gì đã xảy ra?" Đại Vương Phi hết hoảng nhìn khắp mọi nơi, cô bị gạt, bị một người phàm lừa!

"Còn không phục? Cô làm sao có thể làm nhiều chuyện thật có lỗi với Lang Tộc, làm nhiều thật có lỗi với Lang Vương như vậy? Còn không ngoan ngoãn nhận tội đi ——" Bạch Tuyết đi tới trước mặt cô ta, lạnh lùng nói.

"Người phàm kia, đều là cô làm hại tôi ——" Đại Vương Phi tức giận mắng.

"Không có ai muốn hại cô, là do cô có đầy rẫy những dã tâm. Cô cấu kết với Ma Vương, gieo họa muôn dân, tội nghiệt ngập trời. Chết không có gì đáng tiếc!" Lời nói của Bạch Tuyết khiến Đại Vương Phi sững sờ, những lời này thật quen tai, giống như trước kia khi Mẫu Đơn Tiên Tử bị cách chức hạ phàm cũng đã từng nói lời giống như vậy.

Cái người phàm này giọng điệu thật lớn!

"Thế nào? Đối với mấy lời nói này còn có ấn tượng? Không ngại nói cho cô biết, tôi chính là hậu nhân đời thứ mười của Mẫu Đơn Tiên Tử. Hiện tại cô nên hiểu tại sao Lang Vương để ý tôi như vậy. Với đôi mắt tầm thường của mấy người thì sao có thể thấy được tình cảm giữa tôi và Lang Vương chứ! Vì Lang Vương, tôi đã đến nhân gian trải qua ngàn năm Sinh Tử Luân Hồi mới có thể cùng Lang Vương đến được với nhau. Lang Vương vì tôi cũng đã trải qua mười lần mất đi người mình yêu thích nhất, chúng tôi cũng không có buông tay nhau, cho nên chúng tôi yêu đối phương, không có ai có thể chia rẽ chúng tôi được cả." Bạch Tuyết bén nhọn nói.

Lần này nói không giống như là phong cách nói chuyện của bản thân Bạch Tuyết, ngược lại càng giống với phong cách của Mẫu Đơn Tiên Tử. Rất có cá tính.

"Thì ra là như vậy! Tôi thua cô, tôi chấp nhận!"

Lang Vương kéo người phụ nữ nhỏ, vì trước khi kết hôn để trừ đi chương ngại vật này, Lang Vương cố ý cùng Bạch Tuyết diễn tuồng vui này, thời điểm Lang Vương nằm ở trên giường nhỏ của Bạch Tuyết đi ra, khi đó Bạch Tuyết thật sự cũng đã ản núp rồi, làm sao Lang Vương có thể nở lòng nào để cho người phụ nữ nhỏ của anh mạo hiểm được chứ.

Mặc dù cô là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử, nguyên thần cũng đã quay trở về, nhưng mà thân thể của cô vẫn là người phạm, Lang Vương không đành lòng làm tổn thương người phụ nữ nhỏ một chút nào.

Mặc dù Bạch Tuyết mãnh liệt yêu cầu muốn tự mình ra trận, nhưng mà qua mấy lần đều bị Lang Vương cản lại.

Ban đầu bọn nhỏ cũng rất ra sức diễn xuất, nhất là Niệm Niệm và Thiên Tâm. Cuối cùng then chốt vẫn là Ưc Ưc, cũng bởi vì ba đứa con có kỹ thuật diễn xuất cao siêu, khiến Đại Vương Phi hoàn toàn tin tất cả đều là thật, nên mới có thể hiện ra nguyên hình, các nguyên lão mới có thể tin tưởng lời

nói của Lang Vương, nói bên trong Lang Tộc có nội gián của Ma Vương, hơn nữa còn là người có địa vị rất cao, mới đầu các nguyên lão cũng không tin, lúc này đều tin tưởng hết rồi.

Mới vừa rồi nghe được lời nói của Đại Vương Phi, trong lòng các nguyên lão cũng run sợ, không ngờ Đại Vương Phi luôn luôn trầm ổn lại là người của Ma Vương, còn tuyên bố muốn tiêu diệt cả Lang Tộc, để cho Ma Vương chiếm lấy thiên hạ.

Thật là một người phụ nữ nham hiểm!

Cũng không khỏi hít sâu một hơi.

"Đại Vương, tôi chỉ có một yêu cầu, xin ngài tự mình động thủ!" Đại Vương Phi đau lòng nói.

"Đám cưới của Bốn Vương sắp đến, đương nhiên sẽ có người hành hình cô." Lang Vương nói xong, kéo Tuyết Nhi rời đi.

Phủ Lang Vương.

Tất cả quan viên trong Lang Tộc đều tập trung một chỗ, bàn bạc lễ kết hôn của Lang Vương và hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, mọi người đều đã biết Bạch Tuyết chính là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử, cũng cung kính Bạch Tuyết giống như đối với Lang Vương.

Bạch Tuyết đi tới giữa đại sảnh, cả người tản ra khí chất cao quý, làm cho người ta có cảm giác không thể xâm phạm.

"Các vị trưởng lão, các chị. Bạch Tuyết ở chỗ này còn phải công bố một chuyện, nếu là việc kết hôn giữa tôi và Lang Vương, thì tôi và Lang Vương sẽ bàn bạc sau, tôi còn có một việc muốn bàn bạc với mọi người.

Chúng ta là hậu cung của Lang Vương, các chị, mặc dù cũng mang danh hiệu là phi tử của Lang Vương, nhưng mà có được mấy người chân chính có được sự cưng chiều của Lang Vương. Cho nên tôi cho là đàn ông và phụ nữ đều là bình đẳng, sao không giải tán hậu cung của Lang Vương đi, để cho các chị có thể đi tìm hạnh phúc của mình, đi tìm người đàn ông chỉ thuộc về một mình mình.

Nếu như các chị đồng ý, về sau Lang Tộc sẽ bắt đầu áp dụng chế độ một vợ một chồng, một người đàn ông chỉ có thể cưới một người vợ, người đàn ông này chỉ có thể yêu mến vợ của mình, tất nhiên người vợ cũng sẽ làm tròn bốn phận chăm sóc tốt cho chồng mình.

Mà không phải là một người đàn ông có thể đồng thời có rất nhiều người phụ nữ, việc này đối với phụ nữ chúng ta mà nói là không công bằng.

Nếu như mọi người không có ý kiến, xin mời bước lên trước hai bước đi, chứng tỏ đã chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Nhất là, các chị trong hậu cung, mọi người hoàn toàn có thể đi tìm hạnh phúc của mình, lòng của Lang Vương chỉ ở chỗ của tôi, như vậy đối với mọi người là không công bằng, Bạch Tuyết không có ý tứ gì khác, chỉ hy vọng mọi người không nên uổng phí cả đời này, yêu một người thật tốt, giống như là tôi và Lang Vương, cho dù là vượt qua ngàn năm, vẫn thật lòng như cũ với nhau."

Lời nói của Bạch Tuyết làm cho rất nhiều phụ nữ bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Đúng vậy nha, ai không nghĩ sẽ có một phần tình yêu thuộc về mình, ai không muốn có một người đàn ông chỉ thuộc về mình, đề nghị của Bạch Tuyết quá tốt, một người đàn ông chỉ có thể cưới một người vợ, thật sự là điều tốt.

Người đầu tiên bước hai bước đi đến phía trước chính là người phụ nữ mà Xà Vương thích, cô được gả cho Lang Vương đã nhiều năm, cô vẫn lè

loi trải qua ngày, mới vừa nghe được lời Bạch Tuyết nói, ý nghĩ duy nhất của cô chính là đi tìm Xà Vương, vĩnh viễn không xa cách với anh. Lang Vương và Bạch Tuyết bị chia cách một ngàn năm còn có thể đến được với nhau, huống chi là bọn họ.

Người thứ hai đi ra lại là Tiểu yêu nữ uống rượu với Ưc Ưc, chính là con gái của nguyên lão, người vẫn luôn thăm mến Lang Vương, sau này được Ưc Ưc khuyên bảo, đã thông suốt rồi.

Chuẩn bị mở rộng trái tim để đi tìm một tình yêu chỉ thuộc về mình.

Khó trách lần đó Ưc Ưc lại uống say như vậy, thì ra là cậu kể về câu chuyện tình yêu gian khổ giữa ba và mẹ cậu cho Tiểu yêu nữ nghe, Tiểu yêu nữ bị cảm động, cô biết không ai có thể chen vào giữa Lang Vương và Bạch Tuyết được!

Cũng nản lòng, chuẩn bị bắt đầu lần nữa, tìm kiếm tình yêu đích thực.

Nhưng mà, trong lúc Tiểu yêu nữ đi ra, cô liếc nhìn một người đàn ông trong đám người đang nhìn chăm chăm cô, người này không phải là ai khác, chính là Lang Vương với vẻ mặt rất bình tĩnh.

Bình thường đều là hai bên nhân gian và Yêu Giới vội vàng, cho nên ở Yêu Giới rất ít khi nhìn thấy anh.

Ở nhân gian còn có rất nhiều công ty của Lang Vương, không thể buông tay mặc kệ nơi đó, Lang Vương vẫn muốn mở ra con đường mua bán giữa Lang Tộc và phàm trần, Yêu Giới có thể bán những vật phẩm có ở phàm trần, phàm trần cũng có buôn bán vật phẩm có ở Yêu Giới, điều này nên cần thiết.

Sau một lúc, tất cả phụ nữ đều đứng kế bên Bạch Tuyết, mọi phụ nữ đều tán thành chế độ một vợ một chồng. Mặc dù mấy người đàn ông rất bất

mãn, nhưng mà, thấy vẻ mặt mừng rỡ của Lang Vương, còn ai dám lấy tham dục (tham lam dục vọng) của chính mình bộc lộ ra ngoài.

Cứ như vậy, rốt cuộc Bạch Tuyết cũng giải tán thành công hậu cung Lang Vương, về sau Lang Vương chỉ thuộc về một mình cô, những phi tử kia cũng đã đi tìm hạnh phúc của mình rồi.

Mấy ngày sau.

Phủ Lang Vương.

Dán đầy chữ hỉ đỏ thắm, cổng núi Sư Tử cũng treo hoa hồng thật to. Trên cửa chính cũng dán chữ hỷ thật to.

Trong sân khắp nơi tràn đầy không khí vui mừng, thổi kèn, kéo đàn, ca hát, tất cả mọi người bề bộn kinh khủng.

Trong khoảng một ngày đêm, Bạch Tuyết ngồi ở trước giường mềm mại suy nghĩ, người ta kết hôn đều là chồng đi đón cô dâu trong nhà cha mẹ vợ, vậy cô làm sao bây giờ nào? Nhà của mẹ cô ở tại nhân gian, cũng không thể lại chạy đi đến nơi đó được!

Trong lòng có một chút buồn bực nho nhỏ!

"Dạ, ngày mai em đi đến nơi nào để chờ anh đến đón em đây?"

"Còn đón cái gì, cái người này không phải đều ở trong phủ này của anh hay sao." Lang Vương thần bí cười một tiếng.

Bạch Tuyết làm nũng, cô mới không cần cái nghi thức có cũng như không đó, cứ như vậy mà gả mình đi rồi, thật không có chút sáng tạo nào!

"Em không muốn, em không muốn gả cho anh đơn giản như vậy, em muốn anh mang kiệu tám người khiêng tới đón em."

Bạch Tuyết nũng nịu mềm giọng, lại thêm vào thân thể mềm mại ôn hương nhuyễn ngọc của cô chà sát lung tung vào trong ngực Lang Vương, vốn là thân thể Lang Vương dễ dàng kích động nên lập tức nóng lên, nổi lên ngọn lửa nóng.

"Đến lúc đó lại nói."

"Cái gì? Không cần, em muốn biết ngay bây giờ, hôn lễ ngày mai rốt cuộc làm thế nào?"

Lang Vương nhàn nhạt mà cười cười, nhìn dáng vẻ lo lắng của người phụ nữ nhỏ, chơi đùa rất tốt, chỉ là anh vẫn như cũ không nói cho cô biết kế hoạch ngày mai.

"Ghét, nói một chút cho em biết cũng sẽ không ít đi mấy lượng thịt được! Làm cho thần thần bí bí, chẳng lẽ cứ treo bấy nhiêu hoa hồng đó lên phủ Lang Vương như vậy, dán lên mấy chữ hỷ thì xong rồi sao?" Hiển nhiên Bạch Tuyết có chút thất vọng.

"Em là cô dâu, phải bình tĩnh có biết hay không?" Lang Vương cười xấu xa nhìn Bạch Tuyết.

"Hừ! Anh chính là chú rể! Sao lại có thể bình tĩnh được, kết hôn là chuyện của hai người chúng ta, có cái gì anh sắp xếp cũng đều không nói cho em biết! Đây là chuyện lớn cả đời, cả đời chỉ có một lần, anh cũng không thể xui xẻo hồ đồ lừa dối vượt qua nha!"

Bạch Tuyết nũng nịu, nửa người cũng nằm ở trên bụng Lang Vương, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên bụng Lang Vương, "Anh đều sắp xếp thế nào, có thể nói cho em biết được không. Nếu không tối hôm nay ngay cả ngủ em cũng không ngủ được! Nói nha, đây là chuyện của hai người chúng ta, anh không thể ích kỷ, một mình độc hưởng vui sướng." Bạch Tuyết bĩu môi, phồng má nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Yêu Không Dễ Đến ——Cơm Ngon Không Sợ Muộn

"Dạ....." Bạch Tuyết ngọt ngào kêu một tiếng.

Bạch Tuyết vẫn là nhịn không được muốn hỏi, nhưng khi nhìn thấy Lang Vương đóng chặt đôi môi, cô muốn nói lại thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trên bụng Lang Vương dờ đi, nằm lỳ ở trên giường, gác chân lên, hai tay nâng hai má, hạnh phúc nhìn anh.

"Bắt đầu từ ngày mai em đã có thể gọi anh là chồng rồi, hì hì....." Bạch Tuyết nhìn Lang Vương, cười hì hì, đáng vẻ thật là đáng yêu.

Đây là người đàn ông của mình, cho nên cô hoàn toàn không cần phải che giấu cảm xúc hỉ nộ ái ố của mình, vui vẻ liền vui vẻ, đau lòng liền đau lòng, hoàn toàn biểu lộ ra ngoài.

Lang Vương cười khẽ.

Nơi này là Yêu Giới, không gọi người đàn ông của mình là chồng. Đoán chừng khi cô gọi anh là chồng, khẳng định những dân chúng kia sẽ không biết “chồng” là có ý gì!

"Có thể, chỉ cần em thích. Về sau anh sẽ gọi em là lão bà..... bà." Lang Vương cười xấu xa.

"Không được kêu em là lão bà bà, phải gọi vợ. Nếu không liền phạt anh ngủ bên ngoài!"

"Nhưng chúng ta không có phòng khách, bên ngoài cũng không có giường!" Lang Vương uất ức nói, người phụ nữ nhỏ này thật là lợi hại, còn chưa có kết hôn, đã muốn đuổi chồng ra ngoài!

Chúng ta?

Xưng hô thân thiết như vậy, cô thích, trong lòng liền ngọt một chút.

"Đáng tiếc, ngày mai ba không thể tới! Bằng không..... Ba sẽ rất vui vẻ!" Bạch Tuyết có chút buồn rầu, cô phải lập gia đình rồi, nhà mẹ cũng không có một người, lòng rất chua xót!

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Tuyết liền chua chát, biểu hiện cũng uất ức, nhưng cũng không có biện pháp thay đổi nào, chỉ có thể tựa sát đến bên cạnh Lang Vương, đầu nhỏ cọ xát ở trên người Lang Vương, giống như bé mèo con đáng yêu đang tìm xin an ủi.

Lang Vương nhìn loại hương thức phát tiết tức giận như đứa bé của này, chọc Lang Vương thoáng qua một nụ cười trong mắt. Thật là giống như cười một đứa bé nha.

Chỉ là, làm sao anh có thể để người phụ nữ nhỏ của anh thất vọng, chỉ là, bây giờ anh không thể nói, anh muốn cho cô một sự vui mừng.

Lang Vương thò đầu tới, ánh mắt không khỏi thâm thúy, khiến tim Bạch Tuyết nóng lòng đập mạnh một. Lang Vương từ từ dựa tới, cách Bạch Tuyết càng ngày càng gần, hô hấp của cô có chút gấp rút, cái loại mập mờ quen thuộc đó, để cho cô nhớ đến khoảnh khắc mỗi một lần Lang Vương hôn cô. Cô thấp thỏm nhấp nháy hai hàng lông mi, từ từ nhắm hai mắt lại, chờ đợi giây phút cánh môi khẽ gợi chạm vào.

Chốc lát.

Cánh môi không có chạm vào, cô đột nhiên mở mắt, thấy Lang Vương cười xấu xa.

"Hôm nay không thể, chúng ta không thể làm việc này trước đêm tân hôn."

Cô lập tức cảm thấy Lang Vương thú vị thật đáng ghét, nếu như là phong tục nơi này, trước khi kết hôn một đêm không thể làm, vậy tại sao mới vừa rồi còn mập mờ dựa tới chứ, làm hại cô.....

Thật là mất mặt!

"À? Ai muốn cùng anh làm chứ! Tự mình đa tình." Mặt của Bạch Tuyết đang trắng xanh liền đỏ mặt.

"Tự mình đa tình? Anh thật không biết, mới vừa rồi là người nào nhắm mắt lại chờ anh hôn, còn là người nào bịt môi đưa tới?"

Đáng ghét!

Thật đáng ghét!

Lang Vương thú vị quá đi, rõ ràng là anh chủ động quyến rũ cô, dẫn dụ cô, còn dám nói cô như vậy. Lang Vương thú vị một bụng xấu xa, cũng biết giấu cợt cô, xấu lắm!

"Em thích nhắm mắt, cũng thích cong môi. Thế nào? Không cho phép sao ——" Bạch Tuyết vừa nói vừa nhắm mắt lại, còn cố ý đem cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng vênh lên thật cao, một bộ dáng vẻ muốn hôn, trong nháy mắt thân thể Lang Vương nóng lên. Đôi mắt biến sắc phải tĩnh mịch sâu thẳm.

"Còn cong môi nữa, hiện tại anh liền muốn em ——"

"Muốn? Em còn không muốn cho anh đâu ——"

Bạch Tuyết hả hê ngồi dậy.

"Lang Vương đại nhân, nếu như bắt đầu từ ngày mai anh chính là chồng của Bạch Tuyết em, em liền lập cho anh mấy quy tắc. Về sau anh tuyệt đối không được đụng vào người phụ nữ khác trừ em ra. Nếu không em sẽ không khách khí." Bạch Tuyết tính trẻ con uy hiếp nói.

Lang Vương ngoan ngoãn tiếp nhận, "Vợ yên tâm, về sau anh chỉ là người đàn ông của một mình em, tất cả nộp thuế lương thực đều một lượt giao nộp cho em, tuyệt đối không trốn thuế. Phía dưới bảo đảm vĩnh viễn đều là khu vực quản lý của em."

Đáng ghét!

Người đàn ông này còn nói lời thô tục!

"Về sau em chính là Nữ Vương của anh, em nói muốn bao lâu anh liền cho bao lâu."

"Cho cái gì?" Bạch Tuyết nghi ngờ.

"Anh liền nộp thuế nộp lương thực cho em nha." Lang Vương cười xấu xa.

"Lang Vương thú vị, anh muốn chết à, lời như thế cũng nói ra!"

Người đàn ông này thật là yêu nghiệt, vẻ mặt mập mờ mới vừa rồi hại cô xém bị dẫn dụ!

"Nữ Vương, em hướng về phía người đàn ông của em mà nói, nếu không anh sẽ cho là trong cơ thể của em có tích lửa mà không có tổng ra ngoài đó, anh sẽ cầm giữ không được đấy!"

Bạch Tuyết thiếu chút nữa bị lời của anh làm nghẹn ngẫ từ trên giường xuống.

Lang Vương đi xuống giường, rất nghiêm túc nhìn người phụ nữ nhỏ, ngày mai sẽ phải kết hôn rồi, anh còn có một chuyện quan trọng vẫn chưa làm, chính là cầu hôn.

Trước kết hôn còn phải có cầu hôn nữa, đây là quá trình tất yếu, anh thương yêu người phụ nữ nhỏ của anh, làm sao có thể bạc đãi cô.

Mới vừa rồi chỉ là đùa vui với cô một chút, giờ cũng không sai biệt lắm, đã đến lúc rồi.

Anh đứng ở trước giường, cười mà không nói, đột nhiên quỳ xuống, một gối chạm đất.

Bạch Tuyết sợ hết hồn.

"Anh làm gì thế? Em tin tưởng anh còn không được sao. Anh mau đứng dậy đi....." Bạch Tuyết có chút sợ, vội vội vàng vàng xuống giường muốn đỡ anh đứng dậy.

"Đừng nhúc nhích." Lang Vương khẽ hô, giống như làm ảo thuật, từ phía sau lấy ra một hộp nhỏ tuyệt đẹp, hơn nữa là màu đỏ chót, cái hộp cũng là hình trái tim.

Thấy cái hộp nhỏ tuyệt đẹp đó, tất nhiên Bạch Tuyết nghĩ đến điều gì rồi, trong lòng cô giật mình, ngây dại, tâm bắt đầu rối loạn, hốt hoảng.

Một màn trước mắt để cho cô có chút cảm thấy hôn mê! Cô thật không ngờ anh sẽ làm như vậy, càng không nghĩ đến anh sẽ quỳ xuống!

Vốn cho là đợi không được giờ khắc này, ngày mai sẽ phải làm lễ kết hôn. Kết hôn, một màn này vĩnh viễn đều sẽ không có.

Vậy mà ở tối nay, anh lại lấy ra một hộp nhỏ tuyệt đẹp, còn quỳ xuống một chân, anh đây là muốn.....

Lang Vương đưa tay, rất lịch sự thay mặt mở cái cái hộp nhỏ tuyệt đẹp đó. Quả nhiên, giống như Bạch Tuyết đoán, bên trong là một nhẫn kim cương tuyệt đẹp. "Tuyết Nhi....." Khuôn mặt anh tuấn của Lang Vương hơi nâng lên, còn có hai mắt đen nhánh mê người, mang theo một loại ma lực sắp hút lấy cô đi vào, mị hoặc nhìn cô.

Bạch Tuyết kích động dùng tay nhỏ bé che miệng lại. Mắt thật to đẹp nháy nháy, lông mi thật dài nhấp nháy, trong con mắt chứa vài giọt nước cảm động.

"Tuyết Nhi, gả cho anh được không?" Khuôn mặt lạnh lùng mang theo nét tình cảm hiếm thấy, lòng của Bạch Tuyết phù phù nhảy loạn một hồi.

Người đàn ông thúi, thật sự đã cầu hôn với cô rồi, cô chờ giờ khắc này chờ thật vất vả!

Một hàng nước mắt hạnh phúc chảy xuống.....

Anh là Lang Vương, anh là Lang Vương cuồng ngạo (ngông cuồng, kiêu ngạo).

Cái người đàn ông cuồng ngạo này! Anh rõ ràng cũng sẽ giống như những người đàn ông khác, cầu hôn.....

Trước kia, cô chỉ là tưởng tượng qua, chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng anh sẽ làm như vậy.

Vào giờ phút này, anh quỳ một chân xuống, ở cầu hôn với cô.

Cô thật hạnh phúc.

Cô thật vui vẻ.

"Tuyết Nhi, em có muốn kết hôn với người đàn ông này là Lang Vương không? Anh mặc dù là Yêu, nhưng mà anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu em, anh

sẽ toàn tâm toàn ý yêu em. Cho nên, gả cho anh được không?"

Trên mặt người đàn ông này thể hiện sự chân thành và cầu xin, không có chút dáng vẻ dối trá nào cả, rất chân thành.

Anh đang cầu xin cô!

Cầu xin cô gả cho anh!

Chân thành cầu xin cô!

Thì ra là một Lang Vương vĩ đại cũng có thể ở trước mặt cô thuyết phục, anh luôn luôn đều là cao cao tại thượng như vậy, khí phách mười phần như vậy. Lúc này, anh lại quỳ một chân xuống, anh đang hạ mình, mà cô thì ở trên cao.

Loại cảm giác này.....

Giống như anh nói, cô là của Nữ Vương của anh.

Tại sao người đàn ông này lại có thể tốt như vậy!

Cô không chịu nổi, nước mắt rơi xuống.

Che miệng, cô khóc lên, cảm động nhưng đầu nhỏ vẫn gật đầu, cảm giác vì vui mà khóc thì ra là chính là như thế.

Anh cầu hôn.

Cô muốn gả cho anh.

Đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào chứ.

Lang Vương vẫn quỳ một gối xuống như cũ, chờ đợi cô đưa ra tay nhỏ bé mảnh khảnh, anh muốn tự mình đeo nhẫn kết hôn cho cô.

Chốc lát, Bạch Tuyết nỗ lực điều chỉnh cảm xúc một chút, run rẩy đưa bàn tay nhỏ bé ra, Lang Vương dịu dàng nâng cái tay nhỏ bé mềm mại kia, nhẹ nhàng hôn xuống.

Phụ nữ quả nhiên là làm bằng nước, chỉ là cảm động mà nước mắt đã chảy ào ào!!!

Lang Vương chậm rãi lấy ra chiếc nhẫn, đeo chiếc nhẫn kim cương lên cho Bạch Tuyết.

"Đeo nó lên, em chính là vợ của anh, kiếp này không xa không rời, sống chết gắn bó."

Bạch Tuyết hít hít lỗ mũi, giọng mũi nói: "Nếu như anh không xa không rời, em nhất định sống chết gắn bó."

Hai người cười, giống như tất cả sự vật xinh đẹp trên thế giới đều không bằng nụ cười lúc này của bọn họ.

"Đeo chiếc nhẫn cho em, anh —— nhanh lên một chút nha..., bị nhiều người nhìn thấy thì không tốt, sẽ làm mất thân phận của anh." Bạch Tuyết hốt hoảng nhìn cửa một chút, mới vừa rồi chỉ lo cảm động, cô liền quên nơi này là Yêu Giới, đoán chừng Yêu ở nơi này không làm cái này!

Thật ra thì, lúc này cô vui mừng đến mức muốn hét chói tai. Đột nhiên Lang Vương thúì làm thành như vậy, làm hại cô này giờ cũng chưa tiêu hóa được!

Quá ngoài ý muốn.

Quá không tưởng tượng được.

Thật hạnh phúc.

Lang Vương đứng lên, miệng nhếch lên cười tình cảm nhất, nhẹ nhàng lôi kéo cô, kéo cô vào trong ngực, ôm chặt. Cô thuận theo vùi ở trong ngực anh, không có nhúc nhích, thật biết điều ngoan ngoan, một khuôn mặt nhỏ nhắn còn hồng hồng.

Lang Vương ôm cô thật lâu không nhúc nhích, thì ra là cảm giác cầu hôn chính là như vậy, nhất là mới vừa rồi thấy phản ứng của người phụ nữ nhỏ này lớn như vậy, anh biết làm như vậy là đúng.

Mặc dù nơi này là Yêu Giới, đàn ông sẽ không có tập tục quỳ một chân trên đất cầu hôn. Nhưng mà, người phụ nữ nhỏ của anh từ nhỏ đã lớn lên ở nhân gian, nhất định tư tưởng sẽ giống như các cô gái bình thường, cho nên anh bình tĩnh đi nhân gian mua một chiếc nhẫn, để chuẩn bị cho tối nay.

Lúc mới bắt đầu đang lúc còn sớm, người làm cũng chưa có nghỉ ngơi, cho nên anh chỉ có chờ, còn vui đùa với Bạch Tuyết.

Thời gian cũng không sai biệt lắm, cho nên anh..... Không ngờ cảm giác cầu hôn lại kỳ diệu đến như vậy.

Người cảm động không chỉ có người phụ nữ nhỏ, còn có anh nữa. Rốt cuộc cô cũng thuộc về anh.

Đã một ngàn năm rồi, cuối cùng anh cũng giữ được cô ở bên người rồi.

Đoạn tình yêu không dễ dàng đi đến được.

Phần ân tình này không dễ dàng có được.

Cho nên anh nhất định sẽ quý trọng thật tốt người phụ nữ nhỏ này, tuyệt sẽ không phụ lòng cô một mảnh chân tình.

"Ngày mai em chính là cô dâu của anh rồi, có muốn nói lời gì không?"

Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, mắt hờn nhìn anh, "Em muốn nói chính là gả cho anh là chuyện hạnh phúc nhất của em. Yêu anh là chuyện khiến em vui vẻ nhất."

"Tuyết Nhi, anh thực xin lỗi em, hôn lễ này tới quá muộn!"

"Cơm ngon không sợ muộn nha, đây là mấy ông già thường nói." Bạch Tuyết nhạo báng cười.

Lang Vương cũng cười, hấp dẫn mị hoặc cười, khiến Bạch Tuyết cơ hồ muốn thét chói tai. Lang Vương Yêu Giới và Lang Vương nhân gian vẫn có chút khác biệt.

Trên người Lang Vương Yêu Giới có nhiều hơn một yêu nghiệt đẹp trai.

Lang Vương ở nhân gian lạnh lùng đẹp trai, nhưng mà không có cái loại vẻ đẹp yêu nghiệt đó.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Yêu Không Dễ Đến —— Cô Dâu Uống Rượu Say

Lang Vương nhìn bộ mặt khó che dấu được hạnh phúc của Tuyết Nhi, cũng chiu vuốt ve mái tóc của cô.

"Ngày mai kiệu hoa sẽ đến đón em, sau đó đưa em đi một vòng quanh Lang Tộc, sau khi trở lại chúng ta liền làm lễ kết hôn."

Vốn là năm, hai chân treó nguẩy của người phụ nữ nhỏ này, còn gối đầu lên bụng Lang Vương. Nghe Lang Vương nói như thế, cô liền ngồi dậy. Mắt đẹp rất lớn nhìn chăm chăm vào Lang Vương.

"Như thế nào? Không thích?" Anh nhìn thấy loại ánh mắt này của người phụ nữ nhỏ, Lang Vương dịu dàng hỏi.

Bạch Tuyết lắc đầu một, làm sao cô sẽ không thích được chứ, có thể gả cho người đàn ông này là chuyện hạnh phúc nhất của cô, cho nên mặc kệ anh dùng cách thức gì cưới cô, cô đều vui vẻ hết.

Thấy người phụ nữ nhỏ lắc đầu một, Lang Vương liền thấy yên tâm.

"Một lát nữa anh sẽ trở về phòng các con ở bên kia để nghỉ ngơi, hôm nay chúng ta sẽ tách ra một đêm, qua ngày mai về sau em chính là cô dâu của anh, chúng ta sẽ ngủ cùng nhau." Lang Vương rất không cam lòng ôm Bạch Tuyết.

"Ừ, em hiểu. Ngày mai em nhất định là cô dâu hạnh phúc nhất trên thế giới. Hì hì..... Hơn nữa còn nhất định là cô dâu xinh đẹp nhất, bảo đảm anh sẽ mê đến chết." Bạch Tuyết tự hào nói một câu, trong lòng cực kỳ vui mừng.

"VẬY anh không thể làm gì khác hơn là để mình ăn mặc cho thật đẹp để trở thành chú rể đẹp trai nhất tới đón cô dâu xinh đẹp của anh."

Hai người nói chuyện một lát, Lang Vương liền đi, anh còn có một ít chuyện phải xử lý.

Ví dụ như tất cả trang phục và đạo cụ của cô dâu đều phải đặt vào bên ngoài để chờ đợi, hơn nữa anh còn dặn dò người làm không có việc gì không nên quấy rầy Tuyết Nhi. Tuyết Nhi không thích có người làm ở một bên phục vụ, cô thích cuộc sống tự do tự tại.

Ngày thứ hai.

Cả phủ Lang Vương đỏ rực một mảnh, tơ lụa đỏ, chữ “đại hỉ” đỏ, hoa tươi màu đỏ, quần áo cũng màu đỏ, còn có mỗi người con gái đều có đôi môi màu đỏ.....

Hôm nay xem như Lang Tộc đề phòng nghiêm ngặt, đây là sắp xếp của Lang Vương. Hôm nay anh và Bạch Tuyết kết hôn, Ma Vương nhất định đã biết tin tức, dựa vào hiểu biết đối với Ma Vương, anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhất định sẽ tìm cơ hội ra tay với mấy đứa nhỏ hoặc là Bạch Tuyết, cho nên anh sắp xếp lực lượng hùng hậu để canh gác.

Thời điểm kiệu hoa đến trước cửa lớn của phủ Lang Vương, Bạch Tuyết đã được người làm trang điểm như tiên trên trời, lẳng lặng ngồi ở bên giường chờ Lang Vương tới cưới cô.

Dâu phụ cười ha hả đi tới, "Chú rể tới."

Thời điểm Lang Vương thấy Bạch Tuyết, ngây dại. Lời nói tối hôm qua của Bạch Tuyết quả thật đã linh nghiệm, nhất định mê hoặc chết anh. Đúng, anh bị cô dâu của mình mê hoặc.

Ánh mặt trời nhàn nhạt rơi vào, chiếu lên trên người Bạch Tuyết, cả người hiện ra ánh sáng lấp lánh, tựa như tiên nữ hạ phàm, thần khí (khí chất của thần tiên) lóe lên. Làm cho người ta say mê hoa mắt khi nhìn vào.

Tất cả trang phục mà cô dâu dùng đều là vì Bạch Tuyết mà chế tạo ra, vóc người của cô lồi lõm hấp dẫn. Cô đứng lên ưu nhã mê người, giống như là một đóa Mẫu Đơn xinh đẹp.

Mái tóc màu đen được buộc lên tinh tế, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì giờ khắc này cũng xinh đẹp tới cực điểm, vốn là trời sinh dáng vẻ tài giỏi khí chất, còn ăn mặc tỉ mỉ, càng đẹp thêm mỹ. Khiến tất cả người nhìn thấy cô cũng không dời mắt được.

Lang Vương cười đi tới, con người thâm thúy khẽ nóng bỏng.

"Rất đẹp."

"Anh rất đẹp trai." Bạch Tuyết cười trả lời Lang Vương một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

Bạch Tuyết hơi rũ mắt xuống, hôm nay, người đàn ông này thật là siêu cấp đẹp trai.

"Trang phục có thoải mái không?" Lang Vương nghiêm túc kiểm tra trang phục của Bạch Tuyết, đây là trang phục truyền thống của cô dâu ở Yêu Giới, đoán chừng cô mặc lên sẽ có chút khó chịu.

Bạch Tuyết gật đầu một, cô rất ưa thích loại này trang phục, chỉ là giống như mình cởi xuống không được, thật là phức tạp, sáng sớm hôm nay hơn vài người mới có thể giúp cô mặc xong.

Lang Vương quay quanh Bạch Tuyết một vòng, sau đó tự tay chỉnh sửa một chút trâm cài tóc cho cô.

Anh lại ngồi xổm xuống thắt lại dây trên giày tơ hồng mà Bạch Tuyết mang thêm lần nữa.

Bạch Tuyết kinh ngạc, cúi đầu nhìn về phía đứng Lang Vương ở dưới chân mình. Cái dáng vẻ này của anh giống như một người làm, để cho cô thụ sủng nhược kinh (được yêu mà lo sợ). Mà tất cả động tác của anh đều rất tự nhiên, căn bản cũng không có cái gì để ngạc nhiên.

Nhưng trời mới biết, nếu như đổi lại là người khác, cho dù có dùng hết tâm sức cả đời cũng đừng nghĩ Lang Vương sẽ vì các cô mà khom lưng. Tất cả đều chuẩn bị xong, anh đứng dậy.

"Hôm nay em thật đẹp." Âm thanh nho nhỏ lộ ra tâm tư giờ phút này của anh, đó là anh bị người phụ nữ nhỏ hấp dẫn đến động tình rồi.

Bạch Tuyết vừa xấu hổ lại vừa ngọt ngào nhìn người đàn ông đẹp trai, cô rất muốn thét chói tai người đàn ông này.

"Hôm nay anh thật anh tuấn." Cười ngọt ngào, lời nói ngọt ngào.

Lang Vương nghe được lời ca ngợi của người phụ nữ nhỏ, không tiếng động cười, cúi đầu, nhẹ nhàng căn vành tai Bạch Tuyết một.

Hơn nữa ở bên tai thì thầm: " Hiện tại thật liền muốn em, anh có chút gấp, mà phải chờ tới buổi tối mới có thể, thật vất vả!" Lang Vương rất uất ức nói, giống như bị bóc lột quyền lợi ăn thịt vậy.

Biết anh động tình rồi, Bạch Tuyết đau lòng một hồi. Nhưng mà bây giờ quả thật không được nha...!

"Kiệu hoa vẫn còn chờ ở bên ngoài đấy!" Bạch Tuyết then thùng nói nhỏ.

Cô cúi đầu, không nhìn tới anh. Lang Vương nhìn cô thuận theo dáng vẻ, thân thể càng nóng, có ý nghĩ kích động muốn xé rách trang phục cô dâu, trực tiếp đẩy cô ngã, đè lên.

Nhưng mà, hôn lễ đang đợi bọn họ.

Đây là hôn lễ mà người phụ nữ nhỏ vẫn mong đợi, anh không thể tước đoạt cảm xúc hạnh phúc của cô. Cho nên, anh nhịn.

Bạch Tuyết trùm khăn voan đỏ lên, một tầng khăn voan thật mỏng. Loáng thoáng có thể thấy đại khái phía bên ngoài. Cô được dâu phụ dìu đỡ đi ra ngoài.

Đập vào mắt là một thảm đỏ thật dài, mười dặm trang sức màu đỏ. Cái này là loại nghi thức rước dâu cao cấp hơn so với thế giới loài người.

Đập vào mắt lại là một kiệu lớn với tám người khiêng.

Đùng..... Đùng.....

Bên ngoài phủ Lang Vương nổi lên pháo mừng thùng thùng, còn có tiếng pháo đùng đùng.

Bạch Tuyết được dâu phụ dìu đỡ, ngồi vào kiệu hoa.

Kiệu hoa to như vậy, ngồi rất thoải mái, cô chợt nghĩ đến hình ảnh Hoàn Châu Cách Cách, Tiểu Yến Tử ngồi kiệu hoa lớn, được dân chúng ủng hộ ở bên ngoài. Thật ra thì rất hoành tráng, lúc này nơi này chính là như thế.

Bạch Tuyết ngồi vào trong kiệu hoa, trước ngực Lang Vương mang theo hoa hồng lớn, cưỡi một con ngựa cao to đi theo kiệu hoa. Bình Tĩnh tự

mình dắt cho Lang Vương, đây là quy tắc của nơi này. Anh trai kết hôn, em trai muốn tự mình dắt ngựa cho anh trai.

"Anh, hi vọng đây là một lần cuối cùng dắt ngựa cho anh! Chị dâu nhỏ xinh đẹp như vậy, anh nhất định phải quý trọng thật tốt." Bình Tĩnh si mê cách cái màn giường nhìn về phía Bạch Tuyết.

"Đây là điều hiển nhiên, nếu như hôm nay thì cũng nên tìm người phụ nữ của mình nhanh một chút! Không cần nhìn chăm chăm người phụ nữ của anh, sau này Tuyết Nhi chính là chị dâu của em, không được vô lễ."

"Đáng tiếc, phải đi nơi nào mới có thể tìm được người phụ nữ xinh đẹp giống như chị dâu nhỏ đây!" Bình Tĩnh rất bí quan nói.

Lang Vương không có tức giận, khẽ mỉm cười. Đúng vậy nha, thật đúng là không có người phụ nữ nào có thể so sánh được với khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Nhi.

Cưới được Tuyết Nhi, chỉ có anh là tìm được.

Trong kiệu hoa, Bạch Tuyết khẽ mỉm cười, đoán chừng là vui mừng cười. Thỉnh thoảng cách rèm ngăn nhìn Lang Vương một chút, thỉnh thoảng nhìn dân chúng ở bên ngoài vây xem một chút.

Bạch Tuyết được Lang Vương thuận lợi đưa về phủ Lang Vương, bắt đầu cử hành nghi thức thành hôn.

Vì hôn lễ ngày hôm nay, Lang Vương đã niêm phong cả Lang Tộc lại rồi, đoán chừng người của Ma Vương sẽ không đi vào được.

Lửa đỏ của nến, Lang Vương và Bạch Tuyết nhìn thẳng vào mắt nhau.

"Tuyết Nhi, anh sẽ yêu em một đời một kiếp." Mắt Bạch Tuyết ươn ướt, vì không để cho mình phá hỏng không khí tốt đẹp như vậy, cô hết sức chịu

đừng không để cho mình khóc ra thành tiếng, cố gắng nuốt nước mắt xuống.

"Lang Vương tôi xin thề lần nữa: xin mọi người chứng kiến cho chúng ta, kiếp này tôi tuyệt sẽ không phụ Bạch Tuyết, sinh lão bệnh tử (sinh ra, lớn lên, bệnh tật, rồi chết đi), tương thân tương ái (yêu thương lẫn nhau)."

Bạch Tuyết cảm động hít hít mũi, nước mắt mới vừa nuốt vào lại đi ra, một lần nữa cố gắng nuốt nước mắt xuống.

Người đàn ông này thật đáng ghét! Không phải là người lãng mạn, thật ra thì anh không phải là người.

Tất cả mọi người đều hâm mộ Bạch Tuyết, Lang Vương là người đàn ông như thế, lại có thể có tình cảm sâu nặng với một cô gái như thế.

Sau khi kết thúc nghi lễ, Bạch Tuyết và Lang Vương bắt đầu mời rượu.

Nơi này là Yêu Giới, trình tự kết hôn cũng không sai biệt lắm so với thế giới loài người.

Chỉ mới mấy ly rượu đi qua mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tuyết đã đỏ.

Lang Vương đau lòng cho cô vợ nhỏ, mang theo Bạch Tuyết về phòng.

Cô vợ nhỏ đã có chút men say, trề môi nói khẽ nói qua: "Dạ, em thật yêu anh..... Thật yêu anh..... Thật yêu anh....." Bạch Tuyết không ngừng biểu lộ nội tâm như vậy, Lang Vương làm sao mà chịu được, phía dưới đã dậy.

Có lúc yêu chính là cần phải thể hiện ra ngoài, ít nhất khi yêu người đàn ông thì nên làm như vậy.

"Chồng à, về sau anh chính là chồng của em. Chồng à..... Em yêu anh..... Em yêu anh....." Bạch Tuyết lao đến, đè Lang Vương xuống phía

dưới, mạnh mẽ hôn lên, chỉ chốc lát trên mặt Lang Vương là bông hoa lớn, son môi, bộ mặt đều là....

"Vợ à, hôm nay là ngày kết hôn của chúng ta, muốn đêm động phòng hoa chúc nha, nếu không sẽ rất không may mắn." Lang Vương nói xong, tháo giày cho Bạch Tuyết, luống cuống tay chân cởi trang phục của Bạch Tuyết ra.

"Đúng nha..... Đêm động phòng, hoa chúc..... Đêm hoa chúc, chồng à..... Em sẽ động phòng..... Đêm hoa chúc." Bạch Tuyết thầm nói, lại không đứng đắn dè Lang Vương xuống, cởi quần áo của anh.

Trong nháy mắt đầu Lang Vương lóe sáng, một chút nữa nhất định phải thử cái tư thế này một lần, nhất định rất sáng khoái.

"Chồng à..... Anh phải thương em nha....." Bạch Tuyết hôn Lang Vương say mê, cười hì hì nói.

"Vợ à, anh sẽ thương em thật tốt, yêu em."

Lang Vương ngồi dậy, làm cho Bạch Tuyết ngồi ở giữa háng của anh, hôm nay anh phải thay đổi cách chơi, nên mới mẻ một chút.

Có lẽ là do Bạch Tuyết uống rượu, cũng là một điều tốt, cô lại có thể chủ động trong ngôi lên phía dưới anh.

Lang Vương thoải mái kêu đau một tiếng, anh động theo.

Ai ngờ!

Mới vừa chơi một lát, Niệm Niệm ở ngoài cửa hô một tiếng, "Ba, mẹ, chúng con tiến vào nha." Bây giờ còn là ban ngày, lão Lang Vương cũng sẽ không hề nghĩ đến con trai và con dâu núp ở trong phòng ăn trộm thịt, cho nên khi đứa bé nói muốn tới tìm ba và mẹ, bọn họ không có ngăn cản.

Lang Vương tay mắt lanh lẹ, một tay lấy chăn đắp lên trên người cô vợ nhỏ. Không ngờ, cô vợ nhỏ còn không muốn, bỏ chạy một phen, "Khó chịu, không muốn!"

Lang Vương lại kéo chăn qua, đắp lên lần nữa cho cô, sau đó đôi tay còn ôm chặt lấy Bạch Tuyết. Không đắp sao được! Phía dưới còn cảm, không có tách ra một chút khe hở, làm như vậy, quả nhiên chặt chẽ.

"Em nóng quá, không cần ——" Bạch Tuyết lại nói thầm, không ngoan muốn đứng lên.

"Con trai, ba và mẹ có chuyện muốn nói, các con không nên vào!" Lang Vương nhìn cái dáng vẻ này của cô vợ nhỏ, thật sự không thích hợp để cho bọn nhỏ thấy, ngộ nhỡ cô lại nói lời say!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Yêu Không Dễ Đến —— Động Phòng Gây Ra Chuyện Cười

Editor: Nguyễn Yên Thương (Sắp tới là kỳ thi học kỳ, nên chắc ỉnh sẽ ra truyện trễ một chút, mn thông cảm nha. Thanks all!)

Nếu như mà Lang Vương biết rõ tửu lượng của người phụ nữ nhỏ kém như vậy, thì anh đã ngăn cản cô uống rượu mừng của mình rồi. Lần này thì tốt rồi, uống đến chóng mặt, “làm” cũng chẳng được dễ dàng, đứa nhỏ này lại muốn vào phòng, ngộ nhỡ người phụ nữ nhỏ nói những lời không nên nói, suy nghĩ một chút cũng thật xấu hổ!

"Ba, bọn con có việc gấp muốn gặp mẹ, bọn con đi vào nha." Thiên Tầm hô một tiếng.

"Bảo bối —— đừng ——" Lang Vương vẫn chưa nói hết, bước chân bọn nhỏ đã đến gần, không còn cách nào khác, Lang Vương đành phải lấy chăn quấn thân thể Bạch Tuyết thật chặt lại, còn có nửa người dưới đang “chặt chẽ”.

Lang Vương thật bi thương nha!

Lần đầu tiên làm tư thế ngồi, lại bị bọn nhỏ bắt gặp!

Nhưng mà nghĩ kỹ lại một chút, thật may là lần này ngồi, nếu như là nằm ở trên giường đoán chừng sẽ nhếch nhác hơn!

"Hả? Ba?" Thiên Tâm tò mò nhìn ba ôm mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của mẹ đỏ giống như là như anh đào, còn toét miệng cười hì hì.

"Ba? Mẹ làm sao vậy ạ?" Niệm Niệm tò mò hỏi.

Ức Ức không lên tiếng, đi tới ngồi diendanlequydon xuống một bên, bưng đĩa trên bàn tới, nhàn nhã ăn.

Lang Vương vừa nhìn Ức Ức đang chuẩn bị nhìn anh thất bại nha!

Hazzzi!

Vốn cho rằng anh là Lang Vương, không dám đi vào náo động phòng, thì anh có thể ân ái cùng với cô vợ nhỏ rồi. Không ngờ nửa đường nhảy ra ba đứa nhóc này, lửa dưới người đã bị diệt bớt một nửa!

"Các con, các con tìm ba có chuyện gì?" Lang Vương cố ra vẻ bình tĩnh hỏi.

"Ba, ba vẫn chưa trả lời câu hỏi của con, mẹ bị gì vậy ạ? Làm cho mẹ, thỉnh thoảng lại muốn ba ôm." Thiên Tâm nũng nịu nói.

"....."

Quác quát quát!!!

Lang Vương có cảm giác đỉnh đầu mình có mấy con quạ đen bay qua. Con gái bảo bối muốn ôm, nếu như là bình thường, anh sẽ không chút do dự ôm cô bé, nhưng mà, hiện tại làm sao có thể ôm đây, vũ khí dưới thân vẫn còn kết hợp, mùi vị này có chút đau khổ!

"Ba? Thiên Tâm cũng muốn ôm." Thiên Tâm thấy ba ôm mẹ, trong lòng liền thấy ghen tỵ, nũng nịu muốn được ôm.

"Bảo bối! Hôm nay là ngày kết hôn của ba và mẹ. Nếu như ba không ôm mẹ, mẹ con sẽ không yêu ba nha!"

"Mẹ? Là thật sao? Ba không ôm mẹ, mẹ sẽ không yêu cha sao?" Thiên Tâm tò mò hỏi.

"Hi hi..... Uống rượu..... Rượu mừng cũng..... Em muốn rượu mừng..... Uống ngon..... Chơi thật thích..... Em thích..... Chồng à..... Em muốn yêu yêu..... Em muốn yêu yêu....." Cũng may Bạch Tuyết nói phía trước rất tốt, Lang Vương suy nghĩ bọn nhỏ nhìn một cái cũng biết mẹ chúng đã uống say. Nhưng mà, câu nói kế tiếp, cô vợ nhỏ lại muốn yêu yêu!

Nếu như lúc này bọn nhỏ không ở nơi này, cô vợ nhỏ muốn yêu yêu, nhất định Lang Vương sẽ không do dự chút nào cả, thoải mái yêu yêu cô, hung hăng yêu yêu cô. Nhưng mà, hiện tại không được!

"Ba hư! Thiên Tâm cũng muốn ôm, ba không ôm Thiên Tâm, Thiên Tâm sẽ không thích ba nha!"

"....." Lang Vương chảy mồ hôi, logic gì đây?

"Ba..... Thiên Tâm cũng muốn yêu yêu, muốn ba yêu yêu." Thiên Tâm vừa thấy ba cười mẹ, đều không thương bọn họ nữa rồi, trong lòng chua chát, trước kia ba thích ôm cô bé nhất, khen cô ngoan. Hôm nay ba không cho các cô đi vào, trong lòng cô cũng có chút khó chịu!

Thật vất vả mới tiến vào, vừa vào từ cửa diên;danlequydon liền nhìn thấy ba ôm mẹ thật chặt, cũng không đến ôm cô!

Ba cười mẹ nên không thương bọn họ nữa sao?

Tâm hồn nhỏ bé có chút bi thương!

Lang Vương nghe được lời nói của con gái bảo bối, càng đổ mồ hôi!!

Con gái cũng muốn yêu yêu!!!

"Thiên Tâm! Hôm nay là ngày kết hôn của ba và mẹ, con để cho ba ôm mẹ nha! Con nhìn mẹ một chút, mẹ cũng uống say rồi mà!" Niệm Niệm đau lòng sờ soạng gò má của mẹ.

"Đúng vậy nha, mẹ cũng uống say thật rồi. Vậy thì tốt, ba, ba đặt mẹ lên giường ngủ đi. Vậy thì ba có thể ôm tụi con được rồi." Thiên Tâm vui mừng, đôi chân ngắn leo lên giường, chuẩn bị giúp ba đặt mẹ xuống.

Lang Vương bi thương!

Âm thầm thì: về sau nhất định phải kết hôn rồi mới sinh đứa bé, nếu không người khác không làm khó động phòng, thì con của mình cũng tới quấy rối.

"Khụ khụ khụ!! Bảo bối, ba có chuyện nhất định phải nói cho con biết." Lang Vương rất nghiêm túc nói.

Mắt Thiên Tâm vụt sáng, lông mi cong cong thật dài nhìn Lang Vương. Thật ra thì bình thường Lang Vương thích ôm cô nhất, bởi vì dáng vẻ của cô và mẹ giống như đúc, đáng yêu, xinh đẹp, còn có thể gặp may, biết làm nũng. Con gái à, đoán chừng đều là như thế.

"Ba nói đi." Thiên Tâm ngồi ở trên giường cũng nghe rất nghiêm túc.

"Ở nơi này, có một phong tục, kết hôn chậm trễ, chú rể nhất định phải ôm cô dâu, nếu không sẽ có điềm xấu. Điều ba muốn nói chính là cái này."

"Ồ....." Thiên Tâm kéo dài giọng nói ồ một tiếng, đoán chừng là hiểu tại sao ba vẫn ôm mẹ cô rồi.

Nghe được ba nói như vậy, trong lòng Thiên Tâm đã dễ chịu hơn rồi, thì ra là không phải bởi vì ba cưới mẹ mà không còn thương bọn

họ nữa, mà bởi vì là ba ôm mẹ là tập tục ở đây nha.

"Vậy thì tốt, con gái sẽ tha thứ cho ba. Ba tiếp tục ôm mẹ đi." Lang Vương thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ?

Thiên Tâm đứng dậy, đứng lên, từ phía sau ôm lấy Lang Vương.

"Ba ôm mẹ, con gái ôm ba nha." Thiên Tâm ôm lấy Lang Vương từ phía sau, còn nhõng nhẽo đưa khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ của Lang Vương.

Trong lòng Lang Vương liền thấy ấm áp, đây chính là con của mình, thương anh, thích anh, vậy..... Không thể rời bỏ anh.

Nếu như không phải là bởi vì lúc này phía dưới không có thuận tiện, anh nhất định ôm cô con gái ngoan này. Mặc dù bọn nhỏ phá hư chuyện tốt của anh, nhưng mà, bọn nhỏ đối với anh và Tuyết Nhi là tình yêu tồn tại rất chân thật.

Thật vất vả mới giải quyết xong con gái bảo bối, ai ngờ! Cô vợ nhỏ lại không an phận rồi.

Không biết là do rượu còn quấy phá, hay là hình như cô vợ nhỏ động tình rồi, lắc lắc cái hông nhỏ, trong miệng lại la hét lqđ muốn yêu yêu, muốn yêu yêu.....

Lửa trong người Lang Vương vừa mới đi xuống, cọ xát một cái lại “dậy”.

Không nên “dậy” lúc này!

Bọn nhỏ đều đang đứng trước mặt!

Anh dùng sức đè lại cái hông không an phận của cô vợ nhỏ, cố gắng không để cho cô lộn xộn, tư thế này quá mê người, không nên quá ít nha!

"Ừm..... Nóng....." Lang Vương phát hiện có gì không đúng, mặc dù là Bạch Tuyết uống một chút rượu, nhưng không nên say đến mức như vậy nha!

Ngay cả mình con cũng đều không nhận được rồi, còn la hét muốn yêu yêu.....

Có lẽ cô vợ nhỏ không bao giờ nhiệt tình đến như vậy, vẫn luôn rất dè dặt.

"Ba, mặt của mẹ nóng quá nha. Có phải là bị bệnh hay không?" Niệm Niệm lo lắng hỏi Lang Vương.

Nhưng vào lúc này.

Bà nội Lang tìm tới, thấy tình cảnh này, mặt liền đỏ một cái, không ngờ con trai lại không nhẫn nhịn như vậy, còn có mặt bọn nhỏ, lại có thể.....

"Chao ôi! Tổ Tông nhỏ của bà, sao các cháu lại không đi trở về vậy hả? Ông nội cũng muốn gặp các cháu. Ở tại phòng của các cháu chờ các cháu về cùng nhau làm trò chơi đấy." Bà nội Lang nhìn con trai một chút, cười ha hả nói.

"Các cháu, nhanh, đi theo bà nội đi tìm ông nội thôi." Lang lequydon Vương rút cuộc cũng thở dài một hơi.

"Bà nội, chúng ta không nên đi về! Tụi con muốn cùng động phòng với ba mẹ. Ba ôm mẹ, tụi con cũng muốn ôm ba."

"Ha ha..... Cháu gái bảo bối, cái này không thể được, lúc động phòng không nên có trẻ con nha, người ta sẽ chê cười con nha. Ba và mẹ con còn

có việc, ngày mai chúng ta trở lại có được hay không?"

"Dạ, được rồi." Rốt cuộc Thiên Tâm cũng đồng ý.

"Ngoan, con gái ngoan, khi nào ba hết bận sẽ đi tìm các con." Lang Vương nhìn con gái lòng không phục, trong lòng có chút đau. Bọn nhỏ thích cùng anh chơi đùa cùng nhau, làm cho anh có cảm giác rất hạnh phúc.

Ức Ức đi tới, đứng ở trước mặt bọn họ, mặc dù còn là một đứa bé, nhưng ánh mắt cũng rất thâm trầm.

"Ba, mẹ giống như rất cần ba, chúng ta đi." Ức Ức cũng đi, Lang Vương thâm thúy nhìn Ức Ức rời đi. Cậu vẫn còn là đứa bé, chẳng lẽ cũng biết chuyện tình giữa người lớn với nhau?

Có thành thực quá sớm rồi không!

Mặc dù bọn họ đều lớn rất nhanh, nhưng vẫn là đứa bé còn đang bú sữa!

Chuyện tình giữa người lớn với nhau, rốt cuộc bọn chúng hiểu được bao nhiêu? Bỗng nhiên có cảm giác có ba đứa bé tinh ranh cũng là một chuyện rất buồn rầu!

"Nóng..... Em muốn..... yêu yêu....." Bạch Tuyết đã bắt đầu xé rách quần áo lung tung trên người.

Chợt Lang Vương có một loại dự cảm xấu, cô vợ nhỏ bị hạ được rồi!

Là ai?

Cô uống rượu, anh cũng uống. Cô ăn món ăn, anh cũng ăn.

Tại sao cô bị người khác bỏ thuốc?

Hôm nay nơi này đề phòng rất nghiêm ngặt, người của Ma dien;dan;lequydon Vương rất khó lén vào.

Làm sao Tuyết Nhi lại có thể bị bỏ thuốc chứ?

Vội vả cởi quần áo ra, phải nhanh giải độc cho cô vợ nhỏ. Nếu không cô sẽ cháy hỏng.

Không có bất kỳ khúc dạo đầu, Lang Vương trực tiếp tiến vào.

Bạch Tuyết hừ nhẹ một tiếng, nhìn dáng vẻ rất thoải mái.

Sau khi tiến vào, Lang Vương cũng không khách khí, hung hăng muốn cô vợ nhỏ, một lần, hai lần, ba lượt, bốn lần. Lang Vương đau lòng nhìn cô vợ nhỏ, nghĩ là độc cũng đã giải được không ít rồi, ai ngờ cô vợ nhỏ lại đưa tay, lại một lần nữa nhào tới Lang Vương, lại la hét muốn yêu yêu.

Lang Vương đau lòng cho cô vợ nhỏ, phía dưới đã sưng to lên, lo lắng cô sẽ không chịu nổi!

Nhưng mà, cô vợ nhỏ không chịu nha, nhất định yêu yêu. Bất đắc dĩ, Lang Vương cắn răng một cái, vừa mạnh mẽ muốn cô vợ nhỏ.....

Sóng to gió lớn rốt cuộc cũng đã qua, cô vợ nhỏ choáng váng nằm trên giường không nhúc nhích, phía dưới sưng vô cùng lợi hại.

Lang Vương sử dụng pháp thuật lướt nhẹ nhàng qua những chỗ sưng đỏ trên người của cô vợ nhỏ, để cho cô dễ chịu hơn một chút.

Anh đứng dậy, rồi lại ngồi ở bên cạnh Bạch Tuyết, một đôi ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bên ngoài cửa.

Trong phủ Lang Vương có nội gián, nhất định là Tuyết Nhi bị chính người làm trong phủ hạ thuốc.

Nhưng mà, mục đích bọn họ làm như vậy là vì cái gì?

Là vì muốn nhìn Tuyết Nhi bị bêu xấu, hay là.....

Xuân được đó phát tác vừa lúc là thời gian cơm tối, nếu như Tuyết Nhi phát tác vào thời điểm kia, nhất định cô sẽ bị các trưởng bối nói cô là hồ ly tinh, mê hoặc anh. Trong tộc có quy củ, phụ nữ phóng đảng không có tư cách làm phi tử của Lang Vương. Hừ!

Thu được châu châu nhảy lên về không được mấy ngày.

Chỉ cần có anh ở đây, sao Tuyết Nhi có thể trở thành người phụ nữ phóng đảng được chứ. Ngược lại người kia làm như vậy để cho anh ăn một bữa cơm no.

Quay đầu lại nhìn về phía cô vợ nhỏ xinh đẹp, cứ híp mắt nằm ở chỗ này như vậy, nhìn cũng thoải mái, nhìn cô vợ nhỏ diendanle;quydon ngủ cũng là một sự hưởng thụ.

Bạch Tuyết mơ mơ màng màng cảm giác có người ở nhìn cô chăm chăm, trong tiềm thức mở mắt ra.

"Chồng à....." Ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng.

"Tĩnh, anh ở chỗ này." Lang Vương khom lưng, dịu dàng hỏi một câu, thuận tay phất nhẹ gương mặt tóc rối bời của Bạch Tuyết.

"Dạ, mệt quá....." Bạch Tuyết yếu ớt dạ một tiếng, cảm giác cả người muốn rời ra từng mảnh.

"Không mệt mới là lạ, vẫn la hét muốn anh yêu yêu em, còn để bọn nhỏ học theo nói muốn yêu yêu, muốn yêu yêu!" Lang Vương nói.

"Hả —— Anh, anh nói cái gì?" Trong nháy mắt Bạch Tuyết liền tỉnh táo, từ từ ngồi dậy.

"Nhìn em kìa, không tin anh sao." Nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp của cô vợ nhỏ, đau lòng nói một câu.

"Em thật sự như vậy?" Bạch Tuyết biết tử lượng của mình không tốt, chẳng lẽ cô lại chơi đùa rượu đến điên rồi!

Trời ạ, đây chính là ngày tân hôn của cô, cứ choáng váng trôi qua như vậy sao!

Chỉ là, nghĩ đến việc uống rượu say cô cũng không hối hận, rượu hôm nay chính là rượu mừng của cô và Lãnh Dạ, cô diendanlle;quydon chính là muốn uống, cũng rất muốn uống, trong lòng vui mừng.

"Ừ, để đưa bé muốn yêu yêu, mà em vẫn còn ở trên người anh uốn qua uốn lại." Lang Vương tính nói chơi, nhìn mặt cô vợ nhỏ từng điểm từng điểm chuyển đỏ, sau đó lỗ tai cũng đỏ vì xấu hổ.

Thấy cô vợ nhỏ xấu hổ, Lang Vương vui vẻ.

"Chồng à..... Em thật là mất mặt quá!"

"Ha ha..... Không có việc gì, bọn nhỏ yêu em còn không hết, làm sao sẽ cười em chứ. Còn nữa, em la hét muốn yêu yêu, trong lòng anh rất thích đấy." Lang Vương không biết xấu hổ nói, làm cho mặt của Bạch Tuyết đỏ hơn.

"Đó là do em uống say, thật ra thì, thật ra thì....." Bạch Tuyết muốn biện minh cho mình một chút, nhưng làm cũng đã làm, giải thích cũng đã chậm!

Hazzzi!

Dù sao là chồng và đứa bé của mình, sẽ không mất mặt!

Ngẩng đầu nhìn Lang Vương, người đàn ông này mỗi lần cũng đều la hét muốn yêu yêu, cô cũng chỉ một lần như vậy, không có việc gì.

Đoán chừng nguyên nhân là do uống rượu, rượu khiến người ta dũng cảm hơn.

"Chồng à, vậy..... Em muốn yêu yêu..... Anh có thích hay không?" Bạch Tuyết then thùng hỏi.

Thấy phản ứng của cô vợ nhỏ, Lang Vương thật sửng sốt.

"Khụ khụ!! Thích." Lang Vương thành thật trả lời.

"Hi hi..... Vậy thì tốt, về sau em sẽ không bị động như vậy nữa..... Em cũng sẽ phối hợp nho nhỏ một chút anh nha." Bạch Tuyết cười xấu xa nói, giống như mèo con nghịch ngợm.

Lang Vương giật mình vì lời nói của cô vợ nhỏ, cả người tê rần, không nghĩ tới hôm nay cô vợ nhỏ bị hạ được sẽ mang đến cho anh phúc lợi tốt như vậy. Cô vợ nhỏ muốn yêu yêu, anh thích.

Nếu như không phải bởi vì hôm diendanlequydon nay đã ăn bữa tiệc lớn, Lang Vương nhất định sẽ nhào tới đè cô vợ nhỏ thêm lần nữa, lại đến thêm một lần thật tốt.

"Dạ, chúng ta đi xem bọn nhỏ một chút được không?" Bạch Tuyết đề nghị.

Lang Vương cũng đang có ý này, gật đầu đồng ý, mang theo cô vợ nhỏ đi đến Tiểu Lâu của bọn nhỏ.

Thiên Tâm đang chơi đùa trong đại sảnh, thấy ba và mẹ tới, vui vẻ chạy chậm tới đây, một cái nhào tới trong ngực Lang Vương.

Vốn là Bạch Tuyết muốn ôm bảo bối đi lên, ai ngờ con gái lại để cho ba cô ôm.

"Mẹ, đây là ba thiếu nợ con nha, hôm nay tụi con tới cửa đi tìm ba và mẹ, ba còn không cho tụi con đi vào cửa! Thiên Tâm rất tức giận, liền xông vào. Kết quả thấy ba ôm mẹ, trên người mẹ còn mang theo chăn. Ba ôm mẹ, Thiên Tâm cũng muốn ôm, ba không ôm Thiên Tâm, ba nói muốn ôm mẹ, đây là quy củ! Cho nên hiện tại ba phải ôm con một cái nha." Thiên Tâm bập bẹ nói, trong lòng không khỏi lộ ra mùi dấm chua.

Bạch Tuyết chợt bừng tỉnh hiểu ra, mơ mơ màng màng nhớ thời điểm vừa mới bắt đầu chồng còn muốn ngồi “chơi”, chẳng lẽ là ngồi “chơi” thật, còn bị bọn nhỏ xông vào? Trời ạ!

Mặt vụt vào trong chăn luôn cho rồi!

Lời Lang vương thúi nói đúng là thật, vốn tưởng rằng lời của anh mới vừa rồi chỉ là khoa trương, cố ý nói chuyện để cười cô!

Nhưng vừa nghe Thiên Tâm nói như thế, cô hết chỗ nói rồi!

"Bảo bối của ba, bây giờ ba có thể ôm con. Mẹ con thích ba ôm, con cũng thích ba ôm phải hay không?" Lang Vương hôn lên gương mặt con gái một cái, hạnh phúc nói.

"Dạ, Thiên Tâm thích ba. Thiên Tâm yêu ba." Lang Vương choáng váng, Hazzzi! Đồng ngôn vô kị (lời của trẻ con thật là khó đỡ) nha.

"Con gái nhỏ, con chỉ thích ba con, không thương mẹ sao?" Bạch Tuyết chua chát hỏi.

"Dĩ nhiên cũng yêu nha. Thiên Tâm là học từ mẹ nha, mới vừa rồi mẹ liền nói với ba như vậy, chồng à..... Em muốn yêu yêu..... Em muốn yêu yêu....." Thiên Tâm nghịch ngợm học giọng nói của mẹ cô bé.

"Á ——" Lúc này Bạch Tuyết hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, không còn mặt mũi để gặp người nữa rồi. Thật may là đứa bé vẫn

còn nhỏ, nếu không thì còn...!

Bị đứa bé nhìn bản thân đến mất diendanlequydon; mặt như vậy, quá khó khăn rồi!

"Bảo bối nói không sai, mới vừa rồi mẹ con chính là đáng vẻ muốn yêu yêu này nha." Lang Vương cười xấu xa.

"Ba, ba cho mẹ yêu yêu rồi hả?" Thiên Tâm ôm cổ Lang Vương bập bẹ hỏi.

"Ha ha, dĩ nhiên. Nếu không mẹ con sẽ không bỏ qua."

Quá ghê tởm!

Tích tụ lửa để khi dễ cô!

Người đàn ông này chưa từng đáng ghét như vậy, rõ ràng anh cũng thích yêu yêu, lại đổ cho cô thật là không có tiền đồ!

Cái gì Bạch Tuyết cũng không ddllqd không biết xấu hổ mà nói, cúi thấp đầu, ngược lại hai đứa con trai không bỏ qua được, tại sao nói đến mức làm mặt mẹ đỏ rần!

Ưc Ưc và Niệm Niệm đi tới, đứng ở trước mặt Lang Vương.

Bọn chúng cũng là đứa bé, tại sao ba lại thiên vị như vậy, chỉ ôm Thiên Tâm, vì vậy, hai người trợn mắt, trước sau đưa tay đâm xuống ở trên đùi ba cậu.

"Ba, chúng con cũng muốn ôm." Giọng của hai nhóc con kia cũng có chút lạnh lùng, cũng có chút tấn công.

Không vui, rất rõ ràng.

Lang Vương cúi đầu, nhìn Thiên diện;dan;lequy;don Tầm một chút, ý là anh muốn ôm hai đứa con trai.

Ức Ức và Niệm Niệm ngẩng đầu lên, trừng mắt, đôi môi mím chặt lại hết sức, rất rõ ràng nói cho ba chúng biết, chúng cực kỳ khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Thiên Tầm thức thối leo xuống.

"Ba là ba của các con, ba và mẹ đi qua bên kia chơi nha.

Lang Vương ngồi xổm người xuống, thâm thúy nhìn hai đứa con trai. Thuận thế ôm chúng ở trong ngực.

"Không phải ba đã nói không thể khi dễ phụ nữ sao? Mới vừa rồi mẹ đã bị ba khi dễ nha. Niệm Niệm rất không thích ba như vậy."Niệm Niệm bĩu môi nói.

"Ha ha..... Các con cũng là bởi vì chuyện này, mới muốn ba ôm. Thật ra thì, ba không phải đang khi dễ mẹ con, đó cũng là một cách thể hiện tình yêu, chỉ là đùa giỡn đâu với mẹ con, hai tiểu quý con còn tưởng là thật." Đứa bé cũng chỉ là đứa bé, mặc dù chúng thông minh, cũng dldq có thời điểm không chịu được phát cáu.

"Các con nhìn xem, mẹ con bây giờ không phải là rất vui vẻ, mới vừa rồi mẹ con không nói lời nào, là bởi vì xấu hổ, cảm giác ở trước mặt các con mất thể diện."

"Nha, người lớn như ba mẹ có cách yêu thật kỳ quái, như vậy cũng là yêu sao? Mẹ vẫn cúi thấp đầu!" Niệm diendan;le;quy;don Niệm tò mò hỏi.

"Da mặt mẹ con mỏng, bởi vì cho là uống rượu say sẽ mất thể diện, cho nên mới phải như vậy. Mẹ con là nghĩ là phải là một người mẹ tốt trước mặt các con."

"Dạ, chúng con đã hiểu."

Niệm Niệm rời khỏi Lang Vương, đi tìm Bạch Tuyết, ôm lấy mẹ cười, lớn tiếng nói: "Mẹ, mẹ là giỏi nhất, chúng con cũng yêu mẹ."

Ức Ức không hề rời đi, vẫn còn đang ở trong ngực Lang Vương. Ánh mắt thâm thúy giống ba cậu như đúc.

"Ức Ức, con có lời muốn đối với ba có đúng hay không?" Lang Vương đã sớm nhìn ra con trai có tâm sự.

"Ba, nên trở về thăm ông ngoại một chút rồi, có một lần con thấy được mẹ len lén khóc. Mẹ là muốn về nhà....."

Bạn bè của mẹ và người thân đều ở nơi đó, mặc dù mẹ là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, mẹ luôn luôn có tình cảm đối với nơi đó. Ba và mẹ đã kết hôn, hay là nên trở về thông báo một tiếng với một vài người hay không? Để những người đàn ông thích mẹ kia..... cũng cắt đứt suy nghĩ đi!

Có lẽ tương lai không lâu phải có một cuộc đại chiến, Ma Vương sẽ không từ bỏ ý đồ, ba đã loại trừ đi Đại Vương Phi, Ma Vương diendanllequydon; nhất định sẽ rất tức giận. Ức Ức có cảm giác ông ta đang bí mật lên kế hoạch đối phó với chúng ta.

Thừa dịp hiện tại Ma Vương còn chưa có ra tay, không bằng chúng ta cùng với mẹ đi thăm ông ngoại một chút." Giọng Ức Ức thật thấp nói với Lang Vương.

"Tốt." Lang Vương chỉ nói một chữ. Con trai đều đã nói rõ ràng như vậy, cũng đã nói ra lời trong lòng anh, thật ra thì, anh cũng là tính toán gần đây nên trở về, từ nhỏ Bạch Tuyết đã lớn lên ở nơi đó, tất nhiên sẽ nhớ nhung nơi đó.

Còn nữa, con trai nói mấy người đàn ông thích mẹ kia..... Các, con trai còn cố ý tăng thêm một chữ “các”. Đúng vậy nha, đàn ông thích cô vợ nhỏ thật đúng là không ít!

****

Nhân gian.

Bầu trời giống như là giấy màu xanh da trời, mấy miếng Bạch Vân thật mỏng, giống như bị phơi nắng, theo gió khẽ trôi nổi.

Bạch Tuyết và Lang Vương mang theo ba đứa bé xuất hiện tại cửa nhà họ Bạch.

Trong lòng có chút kích động, rời đi khỏi nơi này cũng đã một khoảng thời gian rồi, rốt cuộc cũng đã quay trở lại, ba thấy cô nhất định thật vui mừng.

"Mẹ, chúng ta đi vào trong đi, ông ngoại thấy chúng ta nhất định sẽ rất vui vẻ." Ước Ước lôi kéo tay Bạch Tuyết ý bảo đi vào.

Bạch Tuyết ừ một tiếng, đi theo bọn nhỏ đi vào, bọn nhỏ đi vào cửa chính liền hô lên.

"Ông ngoại..... Ông ngoại....."

Không có tiếng trả lời!

"Ông ngoại..... Ông ngoại....."

Vẫn không có tiếng trả lời!

"Ông ngoại..... Ông ngoại....."

Vẫn không có tiếng trả lời như cũ!

"Ba..... Ba....."

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Không Thấy Ông Ngoại

"Ba..... Ba....."

Bạch Tuyết tìm khắp mỗi một gian gian phòng trong nhà một lần, không có một người.

Kỳ quái!

Thời gian này làm sao sẽ không có ai ở trong nhà, thời gian này ba đều là ở nhà.

Có tiếng điện thoại gọi đến, cô cầm điện thoại lên nghe.

Thời gian chờ đợi một vài giây, cuối cùng cũng kết nối, đối phương không nói gì.

"Ba? Là ba sao?" Bạch Tuyết cảnh giác hỏi.

"Rốt cuộc các người cũng trở lại. Ba cô ở chỗ của chúng ta, nếu như không muốn ông già này chết, thì phải ngoan ngoãn nghe lời." Trong điện thoại truyền tới âm thanh của một người đàn ông xa lạ.

"Anh muốn làm gì?" Bạch Tuyết cảnh giác hỏi.

"Nghe kỹ cho tôi....." Điện thoại liên tục truyền tới lời nói, tay Bạch Tuyết nắm điện thoại càng ngày càng gấp, sắc mặt càng ngày càng trắng.

Mặt Lang Vương toát lên vẻ lạnh lùng, khá lắm Ma Vương, tay đã đưa tới đây, hèn hạ vô sỉ.

Thân là Yêu Giới Ma Vương, lại có thể xuống tay với bách tính dân thường, quá ghê tởm.

Đối phương nói xong cũng cắt đứt điện thoại luôn, sắc mặt Bạch Tuyết thật không tốt, mất hồn cúp điện thoại, ngồi ở trên sofa, cô muốn suy nghĩ thật kỹ một chút việc làm thế nào để cứu ba.

"Tuyết Nhi, đừng lo lắng, ba sẽ không có việc gì. Có anh đây." Lời nói Lang Vương không làm cho Bạch Tuyết có cảm giác vui mừng, ngược lại, đối phương mới vừa rồi rất rõ ràng nói tuyệt không cho phép người đàn ông bên cạnh cô biết ước định giữa bọn họ, nếu không ba cô sẽ phải chết!

"Ba sẽ không có chuyện gì....." Bạch Tuyết yếu ớt, nói một câu thật nhỏ.

"Mẹ..... Ông ngoại đi nơi nào?" Niệm Niệm lo lắng hỏi.

"Mẹ..... Trong điện thoại đã nói cái gì?" Ưc Ưc lớn tiếng hỏi.

Cậu biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn, mới vừa rồi thời điểm mẹ nghe điện thoại rất khác thường, ông ngoại nhất định đã xảy ra chuyện. Nếu như ông ngoại gặp chuyện không may, cú điện thoại vừa mới nhận kia nhất định là việc không tốt.

Tại sao cái gì mẹ cũng không nói?

"Ông ngoại con..... Không có việc gì, chỉ là thân thể không tốt..... Nhập viện rồi!" Bạch Tuyết ngẩng đầu lên nhìn ba đứa nhỏ đáng yêu một chút, bọn họ ngoan như vậy, cô làm sao có thể!

Ba đứa con so với mạng của cô còn quan trọng hơn, cô không thể.

Nhưng mà, không thể không cứu ba cô được.

Đứng dậy, đi tới trước mặt Lang Vương.

"Dạ, chúng ta về nhà mình trước thôi. Bọn nhỏ cũng đã đói bụng rồi, dắt con đi ăn no đã, rồi em muốn đi bệnh viện thăm ba một chút....." Bạch Tuyết từng câu từng chữ nói, rất cố hết sức.

Lang Vương thu hết nét mặt Bạch Tuyết vào mắt, nếu cô vợ nhỏ gặp khó xử..... Vậy anh cũng không miễn cưỡng cô!

Nhàn nhạt ừ một tiếng, mang theo bọn nhỏ rời khỏi Bạch gia.

Mặc dù cái gì cô vợ nhỏ cũng không nói, Lang Vương đã đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ là anh không có nghĩ đến sự tình lại xảy ra nhanh như vậy, mạnh như vậy.

Bạch Hàn không có ở nhà trong, như vậy hai người khác ở trong nhà đi nơi nào? Đây là mấu chốt của sự tình.

Mới vừa rời ở Bạch gia anh rõ ràng ddlequydon phát hiện trong nhà vẫn có người ở, dọn dẹp rất sạch sẽ, trong phòng ăn còn có bát đĩa chưa rửa sạch, trong chén còn có thức ăn, không có hư hỏng, phải là món ăn ngày đó ăn cơm còn sót lại.

Không thấy Bạch Hàn, tại sao vợ của ông là Bạch Lan còn có tâm tình ăn cơm tốt như vậy?

Ở trong phòng ăn Lang Vương thấy rất nhiều trái cây nhập khẩu, còn có món ăn còn sót lại trong bữa ăn cũng rất hoàn mỹ, có thể thấy người nấu cơm rất biết hưởng thụ, một bữa ăn sáng cũng đã toàn mấy thứ tốt.

Không thấy chủ nhà, họ còn có tâm tình ăn tử tế thế này, rất khả nghi.

Lòng tham lam của con người có đôi khi rất đáng sợ.

Trở lại biệt thự.

Bạch Tuyết trực tiếp đặt đồ ăn vừa mua xong ở trên đường bỏ vào trong phòng bếp, biết thật lâu không có ở trong nhà, cho nên trở lại không có trực tiếp làm một chút thức ăn, làm cho bọn nhỏ ăn món ăn thật ngon.

Thật tốt vì đúng giờ sẽ có người tới quét dọn nơi này, trong nhà rất sạch sẽ.

Bọn nhỏ đều rất im lặng, bản thân Lang Vương cũng rất ít nói, Bạch Tuyết ở trong phòng bếp yên lặng cắt món ăn. Trong ddleequydon đầu không nhận được hồi tưởng lời người kia nói trong điện thoại.....

Cô phải làm sao cho tốt đây?

Cô nên làm cái gì mới tốt?

Không thể thấy ba gặp nguy hiểm mà bỏ qua.

Hơn nữa ba gặp chuyện không may còn là vì dính líu đến cô!

Mặc dù cái gì cô vợ nhỏ cũng không nói, nhưng mà Lang Vương đã biết chuyện gì xảy ra.

Cô ta..... Lại còn sống! Là vì Yêu Giới còn có phản đồ, vẫn là cô ta giờ trò lừa gạt mọi người.

Cô ta..... Làm như thế nào có thể lừa gạt được nhiều đôi mắt như vậy để trốn ra?

Lang Vương hung hăng cau mày.

Là nên gặp lại cô ta.

Sau khi ăn xong, Lang Vương nói muốn đi gặp Đoan Mộc, sau đó liền đi ra ngoài.

Tất nhiên bọn nhỏ cảm thấy kỳ lạ, ba kỳ lạ, mẹ cũng kỳ lạ. Ông ngoại đã xảy ra chuyện, mẹ lại nói thân thể ông ngoại không tốt nên đã nhập viện rồi, mẹ không có nói thật, nhất định là đối phương uy hiếp mẹ không cho phép mẹ nói cho chúng biết, ba người bọn chúng cùng với ba cũng không phải là người dễ bị lừa.

Nói như vậy, người nghe điện thoại nhất định là người hiểu rất rõ nhà bọn họ như lòng bàn tay, rất có thể là những thứ gọi là yêu ở Yêu Giới.

Ba đi ra ngoài, nhất định là đi ra ngoài tìm hiểu tình hình.

Ba đưa con trai qua nghiên cứu nghiêm túc, quyết định cử ra một người đi theo dõi ba, ông ngoại thương bọn họ như vậy, bọn họ không thể không làm gì.

Ba người giơ tay biểu quyết, cuối cùng là Thiên Tâm đi ra ngoài theo dõi, Ưc Ưc tức trí đa mưu, nên ở lại cùng với mẹ, nhìn bộ dạng mẹ bình tĩnh như thế, nhất định là đang tính toán một mình đi gặp người bắt cóc ông ngoại. Cho nên Ưc Ưc và Niệm Niệm ở cùng với mẹ. Thiên Tâm theo dõi Lang Vương.

Lang Vương sau khi rời khỏi đây, cũng không có đi tìm Đoan Mộc, mà là lấy ra một điện thoại kỳ quái không biết gọi điện thoại cho ai ở nơi này.

Thiên Tâm núp trong bóng tối, lẳng lặng chờ đợi.....

Lang Vương bên này.

"Cô đã hiện thân nơi này, nên đi ra gặp mặt thôi." Lang Vương lạnh lùng nói.

"Lang Vương..... Là do tiện nhân kia nói cho ngài biết." Đối phương âm ngoan nói.

"Cô cho là tôi muốn biết chuyện gì còn cần có người khác nói cho Bổn Vương sao?"

"Ha ha..... Đúng là không gạt được ngài, chỉ là mạng ông già đó ở trên tay tôi, chỉ cần tôi có nguy hiểm gì, ông ta lập tức sẽ chết lênh bà lênh bênh."

"Nói đi, gặp mặt ở chỗ nào." Lang Vương không nhịn được hỏi, nếu như không phải là bởi vì ông ngoại đứa bé, anh mới lười phải nói nhảm với tên phản đồ này.

"Nếu nơi này là thế giới loài người, tôi cũng đã nghĩ nên hưởng thụ nơi hẹn hò ở thế giới loài người một chút, phải đi quán bar thôi."

Lang Vương chán ghét chau mày, vì ông ngoại đứa bé, anh sẽ tạm thời chịu đựng. Chờ cứu ra ba vợ anh ra, anh sẽ tự tay giết tên phản đồ này.

Lang Vương cúp điện thoại, lái xe rời đi.

Thiên Tâm đã sớm mượn trước một chiếc xe theo sát phía sau, mặc dù cô vẫn là trẻ con, nhưng mà để tâm rất nhiều.

"Chú ơi, đây là tiền thỉnh thoảng mẹ cho cháu, làm phiền chú đi theo chiếc xe trước mặt kia, trong xe là ba của con. Mẹ nghi ngờ ba đi hẹn hò, cho nên đã ra lệnh cho con đi theo. Cảm ơn chú." Thiên Tâm lễ phép, bập bẹ nói.

Taxi tài xế nhìn đứa bé nhỏ như vậy, bắt đầu hoài nghi mẹ đứa bé này sao lại có thể nghĩ như vậy, sao có thể kêu đứa bé nhỏ như vậy theo dõi người đàn ông của mình có đi hẹn hò hay không?

Nếu như người đàn ông lái xe phía trước thật sự là đi hẹn hò, để đưa bé nhỏ như vậy đi, ngộ nhỡ thấy một mặt không lành mạnh, thế nào cũng không thích hợp!

Nam Cung dừng lại ở trước quán bar, xe Thiên Tâm cũng dừng lại ở gần đó.

Rốt cuộc tên tài xế kia cũng hiểu rõ, thì ra là mẹ đưa bé này đã đoán chính xác, người đàn ông kia thật đúng là đi hẹn hò. Tới nơi này phần lớn đều là quan hệ người yêu.

Thiên Tâm nhận lấy tiền lẻ, cẩn thận bỏ vào trong túi áo, sau đó bước từng bước nhỏ chuẩn bị đi vào.

"Bé con, chờ một chút, nơi này không cho phép trẻ con đi vào, chú sẽ đi dẫn vào, nếu không con sẽ không tìm thấy được ba con." Tên tài xế kia ôm Thiên Tâm đi lên, sau đó thoải mái đi vào, mặc dù nhân viên phục vụ đều rất tò mò tại sao có người có thể ôm đưa bé đi vào uống rượu, không khí nơi này hoàn toàn không thích hợp để bọn nhỏ đến nha! Chỉ là nghĩ, cũng không hề nói cái gì. Tới đây đều là khách, khách chính là Thượng Đế.

Xa xa Thiên Tâm liền nhìn thấy ba ngồi một bên ở cạnh bàn, sau đó rất lễ phép mà cười cười với chú ôm cô nói: "Chú, cảm ơn chú, chú thật là người tốt, cháu nhất định sẽ mang ba về nhà nha. Bái bai." Vị tài xế kia thả Thiên Tâm xuống, cười rời đi.

Đứa nhỏ này thật là thông minh.

Thiên Tâm thu hồi nụ cười vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt căng thẳng ——

*****

Phần mới: Chồng không ngoan.

Giới thiệu văn bản: một sợi dây chuyền dẫn tới vụ án giết người.

Ba mẹ cô bởi vì một sợi dây chuyền đá quý ngọc lục bảo mà bị giết. Cô vì báo thù cho ba mẹ, truy tìm dây chuyền, cũng mai phục ở bên cạnh anh. Không ngờ, sau lưng sợi dây chuyền còn có một bí mật động trời, vốn tưởng rằng chân tướng sẽ rõ ràng, cũng là bí ẩn thật nặng nề.

Mà anh, đối với cô gái thần bí sinh ra lòng hiếu kỳ nồng đậm, đồng thời giận nói: nhất định sẽ cưới cô.

* Trong lúc đó, C thị cũng biết vương lão ngũ Nam Cung muốn sống độc thân.

Tất cả thiên kim Hào Môn xếp thành hàng dài trước cửa nhà anh, lại chỉ mình anh không muốn cưới vợ!

Anh muốn cưới, chưa chắc người ta sẽ đồng ý gả cho anh.

Anh đối với cô không đơn giản là vì lòng hiếu kỳ như vậy, tim của anh đã hoàn toàn là tù binh của cô.

Lãnh Ngạo anh sao có thể bỏ qua cho người đã trộm đi lòng người phụ nữ của anh.

Vì vậy, điên cuồng theo đuổi vợ với nhiều hình thức.....

Mọi người hãy ủng hộ nhiều hơn. Nhớ cất giấu trong bát nha.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Cô Là Ai?

Trong đôi mắt đẹp thật to của Thiên Tâm lộ ra vẻ mặt run sợ.

Cô bé nhìn thấy nét mặt của ba rất lạnh lùng, dáng vẻ cũng rất phần nộ. Lang Vương mặc dù cố ý che giấu sự phần nộ của mình, nhưng lại bị con gái bảo bối của anh nhìn thấy được.

Rốt cuộc người phụ nữ ngồi đối diện ba là ai?

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh xuống.

Nhưng mà, cô cũng không có đi tới, mà là ngồi xuống đối diện kêu một phục vụ đến, muốn một ly nước đá.

"Anh ơi, anh giúp em mang cái ly nước đá này đến chỗ ba em với." Thiên Tâm khô phục dáng vẻ ngọt ngào, hướng về phía phục vụ cười nói.

"Người bạn nhỏ, xin hỏi vị nào là ba của em?" Phục vụ tò mò hỏi.

"Người đàn ông đẹp trai nhất đằng kia chính là ba em đó." Thiên Tâm chỉ chỉ Lãnh Dạ cách đó không xa nói.

Nhân viên phục vụ theo nhìn theo tay nhỏ Thiên Tâm, thật đúng là, đàn ông nơi này thật đúng là không có vượt qua vẻ đẹp trai của ba cô. Khó trách nhóc con này dáng dấp xinh đẹp như vậy.

"Người bạn nhỏ, tại sao cháu không qua cùng ngồi ba em vậy?" Phục vụ tò mò hỏi.

"Ba em đang bàn công việc, em không thể đi qua đó làm phiền nha." Thiên Tâm bập bẹ nói, sau đó uống một hớp nước đá.

Phục vụ hình như không tin lời Thiên tâm nói, bàn công việc? Ai sẽ bàn công việc ở trong này chứ!

Nơi này là quán bar mà.

Tới nơi này chính là để hẹn hò, nào có làm việc.

Bé con đáng thương còn tưởng rằng ba cô là đang bàn công việc!

Tất nhiên Thiên Tâm đã thu hết vẻ mặt của phục vụ vào mắt, khóe miệng nho nhỏ nhếch lên.

"Anh ơi, anh có thể giúp em một chút hay không?" Thiên Tâm nhỏ giọng nói.

"Chuyện gì?" Phục vụ tò mò hỏi.

"Thật ra thì, anh cũng không tin tưởng ba em là bàn công việc có đúng hay không?"

Phục vụ cười cười, có chút ngoài ý muốn, anh ta không có nghĩ đến người bạn nhỏ này cũng sẽ nghĩ đến điều này.

Không nói gì, khẽ gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

"Nếu anh đã nhìn ra, như vậy có thể giúp em một vấn đề nhỏ hay không? Đưa cái này bỏ vào trong chén người phụ nữ kia." Thiên Tâm cười xấu xa nói.

"Người bạn nhỏ, em làm thế vậy cũng không đúng nha. Anh không thể giúp em được đâu." Phục vụ nói.

"Anh trai, yên tâm đi, em tên là Thiên Tâm, sẽ không hại người khác..., cái túi này không phải thuốc độc, phải..... Hì hì....., em cho anh biết....." Thiên Tâm vung tay nhỏ bé, ý bảo tên phục vụ kia đến gần cô, sau đó cô nhỏ giọng nói gì đó vào bên tai phục vụ?

Phục vụ thiếu chút nữa bật cười, thật đúng là một đứa bé, này cũng muốn lấy được!

Bên kia.

Lang Vương và người phụ nữ thần bí ngồi đối mặt với nhau.

"Thật không có nghĩ đến, tôi còn có thể nhìn thấy ngài ở nơi này, còn là loại phương thức này." Người phụ nữ thần bí chậm rãi nói.

"Là tôi đã xem thường cô...cô lại có thể còn sống." Lang Vương lạnh giọng nói.

"Ngài thấy tôi còn sống nên có chút thất vọng? Ngài cứ hi vọng tôi chết như vậy!" Người phụ nữ có chút đau lòng nói một câu.

"Không phải là tôi hi vọng cô chết, là cô tự mình tìm đường chết. Tạm thời bỏ để chuyện cô phản bội qua một bên, cô phản bội cả Lang Tộc chính là tội chết, huống chi cô còn cấu kết với tên ma quỷ kia ——" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Nếu như không phải là ngài một mực lạnh nhạt với tôi...thì tôi có thể phản bội lại Lang Tộc sao? Có thể phản bội lại ngài sao?" Người phụ nữ đối diện không phục nói.

"Trước kia, thời điểm kết hôn tôi đã nói qua với cô, tôi không sẽ yêu cô. Nhưng mà, tuyệt đối sẽ tôn trọng cô. Những năm này tôi đã tin tưởng cô, một chút công việc của Lang Tộc cũng để cho cô xử lý, cô lại dám cấu kết với ma quỷ hại Lang Tộc, cô nói tôi có thể tha cho cô sao?" Lang Vương bưng ly rượu lên uống một hớp, thân thể khẽ dựa về phía sau chỗ ngồi, đôi tay ôm ngực lạnh lùng nhìn người phụ nữ đối diện.

"Ngài nói qua cũng chỉ là lời nói, tôi đã ngây thơ cho là tôi có thể thay đổi được ngài, cho nên lúc đầu tôi đã sai lầm rồi, tôi không nên kết hôn cùng ngài, lãng phí mấy trăm năm thanh xuân!" Người phụ nữ ảo não nói.

"Nói việc chính đi, cô bắt cóc Bạch Hàn trốn đi, là muốn làm gì?" Lang Vương lạnh lùng nói.

"Tôi muốn Bạch Tuyết và ba đứa bé kia." Người phụ nữ đối diện cắn răng mà nói ra.

"Đừng mơ tưởng ——" Lang Vương hung hăng cau mày, giận dữ hét.

"VẬY..... Tôi liền giết Bạch Hàn." Người phụ nữ âm ngoan nói.

"Cô dám ——"

"Nếu như không chiếm được Bạch Tuyết và ba đứa bé kia, tôi liền dám giết Bạch Hàn. Bạch Hàn bởi vì con mà chết, đoán chừng Bạch Tuyết cũng không thể vui vẻ mà sống?"

"Tại sao lúc đầu tôi không phát hiện ra cô là người phụ nữ ác độc như vậy!"

"Lúc đầu tôi cũng không có nghĩ đến việc kết hôn cùng ngài, làm thế nào cũng không có được lòng của ngài!"

Nhưng vào lúc này, một phục vụ đi tới, mang đến cho Lang Vương và người phụ nữ kia một người một ly rượu được điều chế tốt.

Lang Vương không có tâm tình uống..., lạnh lùng nhìn người phụ nữ đối diện như cũ.

"Cô không cảm thấy đáng vẻ này của cô rất ghê tởm sao?" Giọng nói Lang Vương không nóng không vội, anh là Lang Vương tất nhiên sẽ điều chỉnh cơn giận của mình rất nhanh, lúc này tuyệt đối phải tỉnh táo, nổi giận không giải quyết được bất cứ chuyện gì!

"Đáng vẻ của tôi..... Tôi rất thích. Trước kia..... Đáng vẻ trước kia không thể quay về! Tôi trước đó đã chết!"

"Cô cho rằng cô còn có thể sống? Cô phản bội lại Lang Tộc, còn dám đến nhân gian tới gieo họa cho người khác, không giết cô thì trời sẽ không tha ——"

"Muốn giết tôi? Hừ hừ ~~ chỉ cần tôi chết ở chỗ này, Bạch Hàn chắc chắn sẽ phải chết." Cô ta cười lạnh hai tiếng, buông lỏng nói, hình như cô ta không hề sợ chết.

Người phụ nữ nói xong, bưng ly rượu trước mặt lên uống, cô rất ưa thích rượu ở nhân gian, nhất là uống loại rượu điều chế này..., khó trách những năm này Lang Vương cũng không muốn trở về Yêu Giới, nhân gian thật lqđ đúng là không tệ, thức ăn ngon hơn nhiều, rượu ngon hơn nhiều. Tốt hơn là cô ở chỗ này sinh sống như cá gặp nước.

Ở chỗ này, không có qui tắc Yêu Giới trói buộc, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nơi xa Thiên Tâm thấy người phụ nữ đối diện ba uống rượu vào trong bụng rồi, vô cùng vui vẻ.

Lão đại và lão Nhị phái cô đi theo dõi ba là chính xác, thời điểm ở Yêu Giới, ông nội Lang thương cô nhất.

Thật ra thì, ba của Lang Vương cũng thích ba đứa cháu nội này, duy chỉ có cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Tâm rất ngọt, luôn llqd la hét ông nội không ngừng, khiến ông nội yêu thương cô đến tâm can.

Hôm nay, biết bọn nhỏ phải tới thăm ông ngoại của chúng, ông nội Lang vẫn là lo lắng sợ bọn nhỏ sẽ gặp nguy hiểm, lấy bảo bối trên người đưa cho Thiên Tâm, đưa cho Ưc Ưc, còn có Niệm Niệm, mỗi người đều có phần.

Thiên Tâm lấy được một loại đặc biệt bảo bối mà ông nội cho, gọi là “có hỏi tất đáp” (nói lời thật lòng).

Loại đan dược này nhìn là giống như viên thuốc nhỏ bình thường, chỉ cần người uống xong loại thuốc này, là có hỏi thì cần phải đáp.

Chỉ là còn cần phải chờ một chút, Thiên Tâm nhớ lang gia gia nói qua, chỉ cần uống xong loại thuốc, sẽ có tác dụng.

Ước chừng cần thời gian 40 phút.

Thiên Tâm cười cười hài lòng, chỉ cần đợi thêm 40 phút trôi qua, đến lúc đó chỉ cần cô muốn biết cái gì? Vừa hỏi liền biết.

"Anh trai, bây giờ là mấy giờ?" Thiên Tâm bập bẹ nói.

Người phục vụ đó xem đồng hồ một chút, nói cho Thiên Tâm thời gian chính xác, Thiên Tâm đã nói cho anh biết hiệu quả của loại thuốc kia, kỳ quái là, người phục vụ kia lại tin tưởng lời Thiên Tâm nói là sự thật.

Anh không tin đứa bé nhỏ như vậy sẽ hại người, cho nên anh mới giúp Thiên Tâm bưng ly rượu cho người phụ nữ kia.

Anh không thích người thứ ba, anh lớn lên trong gia đình độc thân.

Ba và mẹ bởi vì yêu mà kết hôn, sau đó cùng nhau mở ra một cửa hàng nhỏ, cửa hàng buôn bán càng ngày càng tốt. Sau này khi mẹ mang thai anh, cũng rất ít đi đến tiệm giúp một tay.

Không ngờ, ba anh lại giấu mẹ ngoại tình với một nhân viên mậu dịch, sau khi mẹ biết, trong cơn tức giận đã ly hôn với ba, sau đó một mình cực khổ mang theo anh.

Anh không đành lòng thấy mẹ quá cực khổ, cho nên liền vừa đi học, vừa đi làm ra tiền. Quán bar này chính là nơi làm việc của anh.

Cho nên anh ghét người thứ ba.

"Anh trai, tại sao anh lại muốn làm việc ở chỗ này?" Thiên Tâm thấy thời gian vẫn còn sớm, không ngại cùng anh trai tốt bụng này tâm sự.

Người phục vụ kia vừa vội vàng công việc trong tay, vừa cùng Thiên Tâm nói chuyện.

"Vì làm ra tiền nha, anh là học sinh, không muốn mẹ quá cực khổ, cho nên sau giờ học sẽ tới đây đi làm, chính mình có thể trả học phí nha."

"Anh trai thật là giỏi." Thiên Tâm vỗ tay.

"Anh trai chỉ có một mẹ, cho nên anh không muốn mẹ quá mệt mỏi." Hôm nay anh trợ giúp Thiên Tâm, cũng là không muốn tương lai của cô bé này không có ba giống như anh, trở thành đứa bé lớn lên trong gia đình đơn thân.

"Anh trai, em giúp anh. Về sau anh không nên tới nơi này làm, có thể đi đến công ty của ba em, quay đầu lại em liền cho ba em biết." Thiên Tâm cho là người anh trai này trợ giúp cô, thì cô cũng nên trợ giúp một người anh trai này. Nhìn dáng dấp anh thật đáng thương.

"Em gái nhỏ, không cần đâu. Anh ở nơi này rất tốt, anh hi vọng em sẽ không bị cướp mất ba giống như anh là tốt rồi!" Cậu chưa xốt nói.

"Sẽ không, em sẽ không bị cướp mất ba, em yêu ba, ba cũng yêu em và mẹ. Con bà ta là người phụ nữ xấu xa."

"Ừ, đúng, chỉ cần là người phá hư gia đình của chúng ta thì đều là người xấu. Ha ha....." Cậu cười nói, đưa tay vẫn còn ở trên đầu hiên Tầm xoa bóp một cái.

Đứa bé này thật đáng yêu, còn nhỏ nhưng lại có thể biết điều như vậy. Nếu như lúc ấy cậu cũng lớn như vậy, nhất định không để cho ba và mẹ ly hôn, cậu cũng đuổi người thứ ba xấu xa đó đi, giữ ba lại!

Chỉ tiếc, lúc ấy cậu còn chưa có ra đời!

Không thể giống như người em gái nhỏ này được, đi cướp ba lại!

Cho nên cậu ủng hộ Thiên Tầm, nguyện ý giúp cô.

Mặc dù cậu làm như vậy là mạo hiểm, có thể bị quản lý khai trừ.

Người đến chỗ này thì đều là khách hàng, khách hàng chính là Thượng Đế. Ở chỗ này không có người tốt và người xấu. Mới vừa rồi làm cái kia, đã vi phạm quy định trong quán bar.

Nhưng mà, cậu không hối hận. Làm như vậy có lẽ có thể giữ được một gia đình, cho em gái nhỏ này một mái nhà ấm áp, có thể cùng ba và mẹ sống cùng nhau, cùng nhau khỏe mạnh lớn lên.

Lúc này, quản lý đi tới.

Rất tức giận, cậu cũng nhìn thấy.

"Tiểu Trí, cậu còn không đi làm việc đi, ở chỗ này nói chuyện tào lao với một đứa bé làm cái gì, tôi xem cậu là không muốn làm." Quản lý lạnh giọng dạy dỗ.

"Thật xin lỗi quản lý!" Thì ra là cậu gọi là Tiểu Trí.

"Đứa bé từ đâu tới? Nơi này không cho phép đứa bé đi vào, có phải là cậu dẫn nó vào hay không? Chẳng lẽ cậu còn muốn làm việc ở chỗ này, vừa đưa trông đứa bé của người khác, muốn nhận hai phần tiền lương?" Quản lý rất căm tức nói.

"Quản lý, tôi không có vừa làm việc vừa trông đứa bé! Em gái nhỏ này phải....." Lời nói đến khóe miệng cậu lại nuốt xuống, nếu như cậu nói thật, đứa bé này sẽ có khả năng mất đi một mái nhà ấm áp, cậu mất đi công việc cũng không cần gấp gáp, cùng lắm thì lại đi tìm.

"Là cái gì hả? Nhanh nhanh mang đứa bé này đi ra ngoài ——" Quản lý rất không bình tĩnh nói.

Thiên Tâm chau mày, nhìn anh trai khổ sở.

Cô leo lên chỗ mới vừa rồi đang ngồi, sau đó đứng lên, chiều cao so với quản lý cũng không kém bao nhiêu, vỗ vỗ tay nhỏ bé, hình như trên mặt có đồ, muốn vuốt ve.

Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào quản lý, béo ụt ịt, khuôn mặt nhỏ nhắn rất rõ ràng mang theo tức giận cùng khiêu khích.

"Ông chính là quản lý nơi này?" Thiên Tâm chậm rãi hỏi, dáng vẻ rất giống tiểu đại nhân.

"Hừm? Cái tên nhóc này, mau leo xuống dưới cho tao, cẩn thận giẫm hư cái ghế của tao. Tụi mày có thể bồi thường nổi sao?" Quản lý quán bar nhìn Thiên Tâm và Tiểu Trí từ trên xuống dưới, anh ta cho là có thể người đi

chung với thằng nhóc nghèo này nhất định cùng là người nghèo rớt mồng tơi, tuy nói rằng đứa bé gái này còn có thể, nhưng mà, nhiều nhất chính là một đứa bé ăn sung mặc sướng, có thể có bối cảnh gì.

Thấy ánh mắt khinh thường của quản lý, Thiên Tâm rất nhanh nắm chặt tay nhỏ, rất tức giận.

"Xin hỏi cái ghế của ông đáng bao nhiêu tiền?" Thiên Tâm cố gắng hít sâu hỏi. Cô cho rằng cô nên bình tĩnh, không thể làm cho ba mất thể diện.

"Đây là cái ghế da thật, chính là 1500. Chính là tụi mày? Tiểu Trí làm một tháng cũng không bằng giá trị của cái ghế này. Còn không nhanh leo xuống, mày cho rằng mày bồi thường nổi sao?" Quản lý khoe khoang nói.

Thiên Tâm nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của anh ta, rất bất đắc dĩ lắc đầu một cái, một tiếng than thở nho nhỏ.

"Hazzzi!"

"Như thế nào? Bị hù sợ rồi." Quản lý vừa nhìn Thiên Tâm nghe được 1500, vừa lắc đầu, vừa than thở. Đoán chừng là bị giá tiền của chiếc ghế hù sợ.

"Làm sao ông có thể trả lương cho anh trai ít đến mức không bằng giá tiền một cái ghế chứ, công việc này chúng tôi không làm. Nhớ rằng anh trai tôi là chủ động nghỉ việc, không phải là ông đuổi anh trai tôi." Thiên Tâm lạnh giọng nói.

"Mày —— thật không có có người nhà dạy dỗ, Tiểu Trí, cậu lập tức mang nó đi cho tôi, tiền lương tháng này không cần đến nhận, về sau cũng không cần tới." Quản lý tức giận nói.

"Dĩ nhiên về sau anh trai tôi sẽ không tới, bởi vì anh tôi đã nghỉ rồi." Đôi tay Thiên Tâm chống nạnh trả lời anh ta.

"Quản lý, phần công việc này tôi có thể không cần, nhưng..... Tại sao ông lại không cho tôi nhận tiền lương tháng này?" Tiểu Trí đi đến phía trước tức giận hỏi, dù sao cũng không có ý định làm, nói chuyện cũng có sức mạnh.

"Tại sao? Chỉ bằng việc nó đập cái ghế bị dơ." Quản lý chỉ vào cái ghế Thiên Tâm dưới chân nói.

Tiểu Trí bị quản lý chặn phải cứng miệng không trả lời được, Thiên Tâm nhìn theo tay quản lý về phía dưới chân, cô chỉ đứng một chút như vậy, lại muốn trừ tiền lương của anh trai, cái tên quản lý mập mạp này quá ghê tởm.

"Bàn Tử, cậu tổng kết bảng tiền lương Tiểu Trí cho tôi, cái người này phá rách cái ghế tôi mua rồi." Thiên Tâm cũng học quản lý Bàn Tử chỉ chỉ dưới chân nói.

"Nhóc mua? Nhóc có tiền sao?" Quản lý căn bản cũng không tin tưởng lời đứa bé nhỏ như vậy nói.

"Tôi không có tiền....." Thiên Tâm nhẹ giọng nói.

"Này, vậy nhóc phí lời nói làm cái gì——" Quản lý Bàn Tử không nhận được.

"Chỉ là, ba tôi có tiền nha. Cái ghế này tôi mua, tiền lương của anh trai ông thánh toán cho anh ấy. Sau đó ông —— lập tức đi." Thiên Tâm chỉ vào Bàn Tử nói.

"Tao nói đứa bé này có phát sốt không chứ? Lại nói mê sảng, muốn tao đưa tiền lương cho thằng nhóc này, sau đó rời đi??" Quản lý Bàn Tử chỉ lỗ mũi mình hỏi, ý hỏi là có nghe lầm không?

"Đúng, ông cứ tổng kết tiền lương rồi đưa cho anh trai, sau đó tôi sẽ kêu ba tôi mua cái ghế này, thuận tiện sẽ mua luôn quán bar này để cho anh trai quản lý luôn." Thiên Tâm nhìn quanh bố cục quán bar một cái, biểu hiện rất hài lòng.

"Nhóc con này đang nói hươu nói vượn cái gì vậy trời, muốn mua quán bar của tao sao, mày nằm mơ đi. Hơn nữa mày mua nổi sao!" Quản lý Bàn Tử miệt thị nói.

Thiên Tâm ngồi xuống, bắt chéo hai chân lại nói: "Hiện tại cho ông thời gian 20 phút, bây giờ ông nên tính toán quán bar của ông đáng bao nhiêu tiền đi, 20 phút về tôi sẽ đi qua thu mua quán bar của ông." Thiên Tâm nói xong leo xuống từ trên ghế, đi tới trước mặt Tiểu Trí.

"Anh trai, anh không phải cần đi, em lập tức sẽ trở lại. Quán bar này sẽ để ba em mua tặng cho anh. Cảm ơn anh hôm nay đã giúp em." Thiên Tâm nói rất chân thành.

Tiểu Trí cười cười, cậu biết nhất định là Thiên Tâm đang nói lấy, cũng chỉ là một đứa bé! Ý chí mạnh mẽ, có thể hiểu được, đợi đến khi cô đi vào phía xã hội, sẽ trải qua những khó khăn chân chính, cô cũng sẽ không nói như vậy nữa!

Nhưng mà, Tiểu Trí vẫn rất cảm kích khi cô bằng lòng nói như vậy vì cậu, lòng can đảm đáng khen.

"Em gái nhỏ, cảm ơn em, đi thôi."

"Ừ." Thiên Tâm bước bước nhỏ rời đi.

"Không hiểu cái gì cả, thật không biết ba mẹ dạy dỗ thế nào mà để đứa bé không biết lớn nhỏ như vậy, giọng điệu nói chuyện lớn như vậy." Quản lý Bàn Tử thở phào nói.

"Quản lý, tôi sẽ thu dọn đồ đạc đi." Tiểu Trí cời đồng phục làm việc xuống nói.

"Nhớ, về sau không cần đến nữa." Quản lý Bàn Tử không nhin được nói.

Tiểu Trí xoay người đi vào phòng thay quần áo, lấy giày của mình rồi để nguyên quần áo vào rồi đi, quản lý Bàn Tử không có đưa tiền lương cho cậu.

Thiên Tâm đi tới bên cạnh ba cô, ngẩng đầu lên, cười cười.

"Ba, ba thật sự ở nơi này nha?"

"Thiên Tâm?" Lang Vương có chút ngoài ý muốn.

"Mẹ nói ba ra ngoài đã lâu rồi, những sao vẫn chưa về nhà, cho nên mới kêu con tới tìm ba trở về." Thiên Tâm cười hì hì nói, mũi chân vừa nhấc lên liền ngồi vào trong ngực Lang Vương, Lang Vương thuận tay ôm Thiên Tâm ở trong ngực, để cho cô ngồi vào trên đùi anh.

Thiên Tâm tự mình tìm đến, Lang Vương không có chút tò mò nào, cũng không nghi ngờ, anh hiểu rõ ba đứa con của anh, bọn chúng không phải là người bình thường, có thể tùy ý đi lại, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.

Chỉ là vì bị mẹ chúng hạn chế, nếu không chúng đã sớm khắp chạy đi chơi thế giới rồi!

"Nếu như vậy, vậy chúng ta ldd quay trở về có được hay không?" Lang Vương dịu dàng nói.

Nhìn Lang Vương dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện với đứa bé như vậy, người phụ nữ đối diện kia tức giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Ba, không cần vội vàng, nếu ba có bận ở đây, vậy thì ngồi thêm một lát nữa đi." Thiên Tâm nhìn về phía người phụ nữ đối diện ba, tóc gáy cả

người trong nháy mắt dựng đi lên, là bà ta?

Bà ta không có chết?.

Lại còn, còn sống?

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Cái người phụ nữ xấu xa này làm thế nào lại có thể chạy ra khỏi Yêu Giới chứ? Ở Yêu Giới có yêu canh giữ nhiều như vậy, làm sao bà ta có thể tới đây?

Nghi vấn của Thiên Tâm cũng giống như Lang Vương, lúc Lang Vương nhìn thấy người phụ nữ này, trong đầu cũng là những vấn đề này.

Phụ tử liên tâm (ba con có cùng suy nghĩ).

Lang Vương cảm thấy được sự khác thường của con gái, Thiên Tâm cũng phát hiện, mặc dù bà ta thay hình đổi dạng, nhưng mà yêu khí trên người bà ta không có cách nào che giấu được, còn có ánh mắt của bà ta, một Yêu Tinh cho dù có biến đổi như thế nào nữa đều không thể đổi được ánh mắt đặc biệt của mình, tự nhiên con gái cẩn thận cũng phát hiện được điểm này.

"Dì ơi, dì không giới thiệu mình một chút sao?" Thiên Tâm lễ phép cười cười, sau đó ung dung nói.

"Chẳng lẽ cháu không phải biết tôi là ai?" Người phụ nữ đối diện tò mò hỏi, tất nhiên là cô biết Lang Vương và đứa bé đều có pháp thuật, huống chi là ba đứa con của Bạch Tuyết.

Mặc dù cô không hề hiểu rõ pháp thuật của ba đứa bé này đến cùng có nhiều sâu, nhưng mà nhất định bọn họ sẽ có pháp thuật rất mạnh.

"Dì không có nói cho cháu biết, cháu làm sao biết được chứ!" Thiên Tâm ngây thơ nói, miệng nhỏ đáng yêu còn vênh lên.

"Đừng giả bộ ——" Người phụ nữ đối diện có chút không nhịn được nói.

"Ba, tại sao ba lại có thể có bạn bè tính khí hư hỏng như vậy, vẫn là mẹ của con dịu dàng. Dì, dì thật là hung dữ!" Thiên Tâm tiếp tục nói.

Người phụ nữ đối diện sững sờ, nhìn đáng vẻ nhóc con này là đang không hiểu thật?

Nét mặt của cô bé không giống như là đang giả vờ?

Thiên Tâm nhìn yêu nữ quan sát cô, trong lòng cô có chút hả hê, thầm nghĩ: còn tầm mười phút nữa là đến thời gian nói thật, đến lúc đó ba muốn biết cái gì thì đều có thể hỏi?

Thì ra là ba không phải ra ngoài hẹn hò, là tới gặp yêu nữ này.

Ông ngoại mất tích nhất định có liên quan đến bà ta, nếu không ba sẽ không bình tĩnh ngồi ở chỗ này. Nếu như không phải là ông ngoại ở trong tay bà ta, ba đã sớm bắt bà ta ném đen Trảo Oa Quốc, sẽ không để bà ta ở lại ở chỗ này làm hại loài người!

Lang Vương không nói lời nào, người phụ nữ đối diện cũng không nói chuyện.

Thiên Tâm lắc đầu một cái, lại một lần nữa bất đắc dĩ thờ dài một tiếng.

"Hazzzi!"

Ánh mắt Lang Vương lạnh lùng thoáng qua một tia cười xấu xa, rất phối hợp hỏi con gái "Bảo bối làm sao vậy? Không thoải mái?"

"Ba, dáng vẻ của dì này có sự —— trôi nổi, chính là tính khí rất hung hăng. Tụi con thật lo lắng dì ấy sẽ giành ba với mẹ con." Thiên Tâm lo lắng nói.

Yêu nữ không có tức giận, ở trong mắt cô đứa bé là đang nói thật, có lẽ ban đầu chính là cô không đủ dịu dàng, mới không có bắt được lòng của Lang Vương!

Đích thực Bạch Tuyết rất dịu dàng, cũng khó trách Lang Vương sẽ thích!

"Dì, dì không nghĩ sẽ nói cho cháu biết dì tên gì? Vậy cháu đoán một cái có được hay không?" Thiên Tâm cười ha hả hỏi.

Người phụ nữ đối diện không nói được, mà không nói cũng không được. Giữ yên lặng.

"Dì không nói lời nào chính là đồng ý. Ừ ~~~ dì tên gì đây? Cháu đoán, dì gọi dù nhỏ (Tiểu Tam, người thứ ba)." Thiên Tâm hưng phấn nói.

"Mày mới gọi là dù nhỏ!" Yêu nữ phản bác.

Trong lòng Lang Vương cười nhạt một tiếng, đứa bé của anh thật là một quỷ tinh ranh, vẫn còn rất ít người không bị vẻ mặt cùng ngây thơ của chúng đánh lừa. Yêu nữ này bắt đầu nói.

"Không gọi dì là dù nhỏ, cháu thấy dì mặc quần áo rất đẹp, cho nên liền nghĩ đến dù nhỏ. Hì hì..... Đừng nóng giận nha." Mặc dù trong lòng Thiên Tâm chán ghét yêu nữ này, nhưng mà cô lại không chần chừ gọi từng tiếng dì, làm cho người khác cảm giác không làm bộ chút nào. Rất chân thành, cũng khó trách yêu nữ giao hoạt sẽ không nghi ngờ.

"Không gọi dù nhỏ, như vậy tuyệt đối gọi là tường đỏ (hồng hạnh xuất tường). Dì, cháu nói có đúng hay không?" Thiên Tâm hưng phấn hỏi.

"Trường đồ gì chứ, thật là khó nghe!" Người phụ nữ đối diện rất cuộc không chịu nổi, rất bất mãn nói.

"Hì hì..... Thỉnh thoảng dần quá, còn đoán không được!" Thiên Tâm nhanh nhẩu nói.

"Tốt lắm, chớ đoán, nói cho cháu biết. Dì tên là Kỳ Phúc." Người phụ nữ đối diện Lang Vương vênh váo nói.

Thiên Tâm tròn to mắt, cái miệng nhỏ nhắn lặp lại: "Khí phụ (bị chồng ruồng bỏ)?"

"Là Kỳ Phúc."

"Dì à, còn là khí phụ nha."

"Mày ——"

"Chẳng lẽ không phải khí phụ? Là phạm phòng sao?" Đừng nghĩ Thiên Tâm nhỏ tuổi, đối với văn hóa Trung Quốc vẫn là có nghiên cứu.

Những kiến thức này dĩ nhiên tất cả thuộc về công của Bạch Tuyết, thời điểm Bạch Tuyết mang thai cô thường sẽ đọc một ít sách, đó là mặc dù Thiên Tâm vẫn còn ở trong bụng, cũng đã bắt đầu đi theo mẹ trong học văn hóa quốc gia.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Hoàn Hồn Đan

"Là bị chồng ruồng bỏ." Người phụ nữ đối diện bỗng nhiên nói rất thành khẩn. Lang Vương sững sờ, cô ta lại có thể tự nhận mình bị chồng ruồng bỏ.

Thiên Tâm cười cười, biết thuốc đã bắt đầu có tác dụng.

Tất nhiên cô ta cũng rất giật mình, nhìn Thiên Tâm một chút, lại nhìn Lang Vương một chút. Cô đây là bị sao vậy, lại còn tự nói là bị chồng ruồng bỏ!

Mặc dù cô thật sự là bị Lang Vương vứt bỏ, đích thực là bị chồng ruồng bỏ; nhưng mà, ở trước mặt Lang Vương cô không muốn thừa nhận điều này. Tại sao mới vừa cô lại nói ra lời trong lòng chứ?

"Anh sử dụng pháp lực với tôi?" Cô hoài nghi hỏi.

"Tôi có sử dụng pháp lực hay không chẳng lẽ cô còn không biết? Không ngờ pháp lực của cô đã thụt lùi đến mức này." Lang Vương lạnh giọng nói.

"Nhưng....." Cô không cảm nhận được Lang Vương sử dụng pháp lực, nhưng mà mới vừa rồi cô nói thật thì phải giải thích như thế nào đây?

"Tôi khó có thể nhìn thấy cô thành thực đến như vậy, những năm này cô nói dối nhiều như vậy, có phải chính cô cũng không biết cái gì là thật, cái gì là giả hay không?" Lang Vương nhạo báng nói.

"Ít nhất..... Tôi đã từng thật lòng đối với anh..... Là thật!" Người phụ nữ yếu ớt nói, giống như bị đâm vào chỗ đau.

Một người mỗi ngày đều sống trong lời nói dối, nếu như không cảm thấy mệt mỏi, đó mới là giả.

Nhưng mà, cô cũng không có cách nào, đi nhầm từng bước, đi sai từng bước, vĩnh viễn không cách nào quay đầu lại. Vì mạng sống, chỉ có thể nói dối để đi tiếp.

"Bà làm thế nào rời khỏi Yêu Giới?" diendanlqđ Thiên Tâm chợt nghiêm túc hỏi, cô biết cơ hội mất đi là không trở lại, phải nắm chặt thời gian để hỏi.

Người phụ nữ đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Thiên Tâm.

Đứa bé này chợt thay đổi, phải..... Nó đang thao túng cô?

Nhắm mắt thử một lần.

Không thể nào, nó cũng không hề sử dụng pháp lực, nhưng mà, đây là chuyện gì đã xảy ra?

Nó hỏi cô làm thế nào chạy khỏi Yêu diendanlequydon Giới sao?

***

Cô không thể trả lời!

Nhưng mà, cô lại có sự xúc động không thể không nói.

Cố gắng đóng chặt đôi môi, nhưng mà cuối cùng vẫn là chống không lại tác dụng của thuốc nói thật.

"Ngày tôi bị tuyên án hành hình, đã len lén ăn Hoàn hồn đan, mặc dù các người giết chết thân thể của tôi, nhưng mà Tam Hồn Thất Phách (ba hồn bảy vía) của tôi vẫn còn sống.

Thời điểm những thị vệ kia chôn thi thể của tôi, tôi bám vào người một thị vệ để trốn thoát, sau đó liền đi tới nhân gian!" Người phụ nữ cắn răng nghiến lợi nói.

"Bà quả nhiên là Đại Vương Phi." Thiên Tâm lạnh giọng nói.

"Súc sinh, cô lại dám nhập vào thân thể người khác để đến thế giới loài người, nguy hại nhân gian ——" Lang Vương lạnh giọng chất vấn.

"Dạ, tôi là Đại Vương Phi." Người phụ nữ cắn răng nghiến lợi trả lời, bởi vì chút lời nói này đều là lời cô không muốn nói, chỉ là thân không khỏi miệng (miệng không dừng được). Không muốn nói lại không thể không nói!

"Tại sao bà lại muốn tới nhân gian?" Thiên Tâm lại hỏi.

"Bởi vì tôi biết các người sẽ có thể trở về nơi này, tôi liền có thể báo thù rửa hận rồi." Đại Vương Phi vẫn cắn răng diendanlqddon nghiến lợi nói như cũ.

"Báo thù rửa hận? Cô cho rằng cô chết oan? Không ngại nói cho cô biết, cô phạm sai lầm xem như có giết cô một trăm lần cũng không quá đáng." Lang Vương lạnh lùng nói.

"Anh thật vô tình." Đại Vương Phi đau lòng nói, những thứ này đều là lời trong lòng của cô.

"Tất cả đều là cô gieo gió gặt bão, suýt nữa cô đã hại cả Lang Tộc, làm sao tôi có thể cho phép cô chứ."

"Cho nên bà liền bắt cóc ông ngoại?" Thiên Tâm lại hỏi.

Đại Vương Phi cảnh giác nhìn Thiên Tâm, cơ hồ há miệng cắn môi muốn ra máu, vì không muốn trả lời vấn đề của nó, nhưng mà cuối cùng vẫn sẽ nói hết ra!

Chẳng lẽ có cao nhân ẩn núp xung quanh?

Cô bị cao nhân khống chế rồi, tại sao Tiểu Hồn Đan này hỏi cô cái gì. Cô liền thân bất do kỷ nói ra hết lời nói thật lòng.

Không được, phải rời đi thật nhanh, nếu không kế hoạch của cô sẽ đổ sông đổ biển!

Vừa nghĩ đến nơi này.

Một người phụ nữ son nhiều phấn dày đi tới.

"A Kỳ, cô thật không có lương tâm, tôi đã tìm cô mấy ngày rồi, cô chết đi đâu vậy hả? Gọi điện thoại di động cho cô, cô cũng không nhận, đi đến nhà của cô tìm cô cũng không có ai! Thì ra là cô trốn ở chỗ này hẹn hò nha, nếu như không phải là hôm nay tôi gặp cô, nói —— còn muốn gạt tôi bao lâu? Hừ —— thật không tình nghĩa chút nào. Tìm trai đẹp thì không cần bạn bè có phải hay không?" Người phụ nữ son nhiều phấn dày một hơi nói một đồng lớn.

Thiên Tâm hơi nhú mày, biết xong rồi!

Ông nội Lang đã nói qua, một khi người uống Đan Dược nói thật bị người ngoài quấy rầy, sẽ khôi phục ý thức.

Quả nhiên, người phụ nữ hả hê đứng lên, nhìn Thiên diendanleequydon Tâm ngồi ở trên đùi Lang Vương.

"Người bạn nhỏ, xem ra dì đã quá coi thường cháu, hôm nay thiếu chút nữa đã thua trong tay cháu rồi." Tất nhiên Lang Vương cũng nghĩ đến việc Đại Vương Phi bắt buộc nói thật, nhất định có liên quan đến con gái bảo bối của anh.

"Cám ơn dì khích lệ, mặc dù hôm nay cũng là thiếu chút nữa, nhưng mà cháu sẽ tiếp tục cố gắng nha. Bái bai ~~ không tiễn nha." Thiên Tâm biết cô ta sẽ rời đi, bởi vì cô ta không biết cô ta là uống phải thuốc nói thật, nhất định Đại Vương Phi cho rằng xung quanh có cao nhân khống chế mình, cho nên mới vừa rời ánh mắt của cô ta mới có thể hoảng hốt nhìn xung quanh, hiện tại cô ta có thể khống chế mình, nhất định cô ta sẽ lập tức rời đi.

Đã như vậy cô cũng không có cần thiết giữ lại cô ta, đi thì đi chứ sao. Cô đã thu về châu châu nhảy lên không được mấy ngày (ý là thu được một vài tin tức).

Thả cô ta đi, có lẽ còn có thể lần theo dấu vết vị trí của ông ngoại.

Chỉ là, trước mắt phải trở về tìm lão đại và lão nhị bàn bạc rồi mới quyết định.

Quả nhiên Đại Vương Phi và người phụ nữ son nhiều phấn dày rời khỏi quán bar.

"Con gái, mới vừa rời là con giở trò quỷ phải không?" Lang Vương cười ha hả hỏi, nhìn cô con gái nhỏ thông minh như vậy, Lang diendanleequydon Vương thật vui mừng, cũng rất tự hào.

"Dạ, cái bảo bối này cũng là do ông nội cho con đấy. Không ngờ lại có tác dụng lớn như vậy, con vốn định chơi trò chơi cùng lão đại và lão nhị, cùng lắm thì dùng trên người hai người họ. Xem ra bảo bối này không thể lãng phí ở trên người bọn họ, nên giữ lại làm chuyện lớn thôi." Thiên Tâm cười hì hì nói.

Lang Vương xoa xoa đầu nhỏ Thiên Tầm.

"Chỉ là, ba, Thiên Tầm còn có một việc xin ba." Thiên Tầm nói rất chân thành.

"Nói, chuyện gì?" Lang Vương tò mò hỏi.

"Mới vừa rồi có một anh trai bởi vì giúp đỡ con, mà bị quản lý quán bar này đuổi việc, hơn nữa còn không cho anh ấy tiền lương tháng này!"

"Tại sao lại không muốn trả tiền lương cho “anh trai” kia?" Lang Vương hỏi.

"Cũng bởi vì con gái giẫm ở trên ghế da thật của ông ta, nói là đã đạp làm nó dơ bẩn, cho nên không trả tiền lương cho anh trai." Thiên Tầm nói tới chỗ này vẫn rất giận như cũ, phồng má, bĩu môi.

"Rất quá đáng."

"Cho nên nha, trong cơn tức giận con đã mua cái ghế kia, hơn nữa kêu người quản lý mập mạp kia trả lại tiền lương cho anh trai."

"Làm rất tốt, con có tiền?" Lang Vương lại hỏi.

Thiên Tầm lắc đầu một cái, ngây thơ nhìn Lang Vương.

"Con nói với người quản lý mập mạp kia, cái ghế kia con mua rồi, ba tôi lập tức sẽ đem tiền tới cho ông. Tiền lương của anh trai một phen tiền ông cũng không thể cắt bớt, hơn nữa....." Thiên Tầm diendanlqquydon do dự.

Trong lòng nói thầm, kêu ba mua quán bar này có phải có chút quá mức hay không?

Nhưng..... Anh trai đó thật sự rất đáng thương!

Chính mình làm ra tiền để đi học, đọc sách.

"Hơn nữa cái gì?" Lang Vương lại hỏi.

"Hơn nữa con còn nói muốn lấy tiền đi mua lại quán bar để anh trai quản lý, đuổi người quản lý mập mạp kia đi." Thiên Tâm nói một hơi ra ngoài, hai mắt thật to nhìn chăm chăm nhìn Lang Vương.

Mặc dù Lang Vương bị cách làm của con gái có chút ngoài ý muốn, nhưng mà anh tin tưởng con gái anh tuyệt không phải là vì khoe khoang ba của mình có nhiều tiền tài mà làm như vậy, cô nhất định là có lý do.

"Tại sao lại muốn làm như vậy?" Lang Vương thâm trầm hỏi.

"Anh trai kia còn là học sinh, ban ngày đi học, buổi tối và Chủ nhật cứ tới đi làm ở đây. Anh ấy không có ba, chỉ có một mình mẹ chăm sóc anh ấy!

Anh ấy nói anh ấy không muốn con mất đi mái nhà ấm áp, nên mới có thể giúp đỡ con để cho Đại Vương Phi uống thuốc kia. Anh ấy làm như vậy là vi phạm nguyên tắc làm người, Thiên Tâm biết lúc đó diendlqd anh ấy nhất định rất khó xử.

Anh trai cho là Đại Vương Phi là người thứ ba, cho nên anh ấy mới giúp đỡ con đối phó với Đại Vương Phi, còn muốn con đoạt ba lại.

Anh trai bởi vì trợ giúp con mà bị quản lý mắng, anh ấy thật đáng thương....." Thiên Tâm khổ sở nói.

Chân mày Lang Vương nhíu chặt từ từ giãn ra.

"Ba đồng ý con, mua quán bar này, sẽ đưa cho “anh trai” quản lý rồi." Lang Vương cười trả lời.

"Cám ơn ba, cám ơn ba, Thiên Tâm thật yêu ba." Thiên Tâm cười, rời khỏi lồng ngực Lang Vương, một cái tay nhỏ lôi kéo Lang Vương đi tìm quản lý quán bar.

Đi tới bên ngoài cửa phòng làm việc quản lý, Thiên Tâm rất lễ phép gõ cửa một cái.

"Đi vào." Bên trong truyền đến hai chữ lười biếng.

Quản lý Bàn Tử thấy người tiến vào là nhóc con lúc nãy, thật sững sờ, nhìn thời gian, thật đúng là nói hai mươi phút sau cô đến.

Mới vừa rồi nhóc con này nói 20" nữa sẽ tới tìm ông ta, quả nhiên tới thật.

Có ý tứ gì?

Nhóc con này muốn làm gì?

Quản lý Bàn Tử tò mò quan sát Thiên Tâm.

Mà Thiên Tâm đã xem nơi này trở thành quán bar của mình rồi, tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn quản lý Bàn Tử.

"Tính toán tốt hết rồi chứ?"

"Cái gì tính toán hết rồi?" Quản lý nghi hoặc nhìn đứa bé này hỏi.

"Ông nên giải ngũ đi (ý là từ chức đi), trí nhớ cũng quá kém, chuyện lúc 20" trước đều không nhớ rồi, còn có thể làm được cái gì!"

"Đi đi đi, nhanh đi hóng mát ở nơi nào đi, tao rất bận rộn, không có thời gian nói chuyện phiếm với mày đâu." Quản lý Bàn Tử bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

"Tôi sẽ đi, nhưng mà tôi muốn mua lại quán bar của ông. Nói đi, ông bán quán bar của ông bao nhiêu tiền? Tôi cũng không có thời gian, nói nhanh một chút." Thiên Tâm cũng có chút không nhịn được, dù sao diendanllequydon cô ra ngoài cũng đã rất lâu rồi.

"Chao ôi —— tao vẫn chưa nói với mày là chưa xong sao?"

"Ông không nói bao nhiêu tiền, tôi không thể làm gì khác hơn là để cho ba tôi trả giá với ông một chút." Thiên Tâm nói xong chuẩn bị rời đi, dĩ nhiên là chuẩn bị mời ba cô đến.

"Đứng lại ——giọng điệu của nhóc thật lớn. 20 triệu, mày có hay không?" Quản lý quán bar dưới tình thế cấp bách nói một con số: 20 triệu. Anh cho là cứ như vậy, nhóc con này nhất định sẽ bị dọa sợ.

Nhìn Thien Tâm ngăn người tại đó, anh ta liền hài lòng một chút, nhóc con kiêu căng này cần phải dạy dỗ thật tốt một chút mới đúng.

"Ok, đồng ý." Vị quản lý kia ngăn người tại đó, Thiên Tâm mới có chút hài lòng, không tưởng sẽ lập tức thành công thiếu chút nữa đã ngã nhào.

Nhóc con lại còn nói đồng ý?

Có lầm hay không?

Mặc dù lúc này anh ta cũng thừa nhận người nhà đứa bé này là người có tiền, nhưng mà tuyệt đối sẽ không giàu có đến mức này, mặc cho đứa bé làm ầu.

"Nhóc con, mày đùa gì thế ——" Quản lý Bàn Tử lau vệt mồ hôi, cảm giác nhóc con này thật là có chút khó chơi!

"Sẽ cho ông 20", ông nhanh đem hợp đồng mua bán ra ngoài, sau đó đi mời anh Tiểu Trí trở về, chuẩn bị bàn giao công việc, tôi và ba tôi đi chơi

một lát. Nhớ, là 20", tôi nhất định sẽ trở về." Thiên Tâm nói xong chân ngắn bước bước nhỏ chuẩn bị đi ra ngoài.

"Chờ một chút, xin..... hỏi..... Ba nhóc là người nào?" Lúc này, Quản lý Bàn Tử cảm giác có chuyện không ổn, ngộ nhỡ đây là con gái của đại thần đó, anh đây không phải là không có việc gì rước họa vào thân sao?

"Ba tôi tên gọi Lãnh Dạ, tổng giám đốc tập đoàn Lang thị. Tôi tên là Lãnh Thiên Tâm, gọi tôi Thiên Tâm là được." Thiên Tâm nói xong cũng đi ra.

Quản lý Bàn Tử hoá đá tại chỗ.....

Lãnh Dạ?

Lãnh Thiên Tâm?

Tập đoàn Lang thị?

Chết!

Đụng vào họng súng rồi!

Quán bar này chính công ty nhỏ của tập đoàn Lang thị, mặc dù trên danh nghĩa vẫn luôn là anh, nhưng mà 80% tiền bạc trong quán bar đều là của tập đoàn Lang thị.

Hai mắt quản lý Bàn Tử tối sầm lại, hôn mê.....

Khó trách Lãnh Dạ để cho Thiên Tâm đi vào một mình, hơn nữa còn nói với Thiên Tâm: Người quản lý mập mạp kia nói bao nhiêu tiền chính là bao nhiêu tiền.

Thiên Tâm cũng tò mò, ngộ nhỡ người quản lý mập mạp kia muốn rất nhiều tiền, ba không phải sẽ lỗ vốn sao?

Thì ra là quyền lợi mua bán ở trong tay Lang Vương, anh tất nhiên không lo lắng con gái tự mình đi đàm phán, cho dù là kết quả gì, quán bar đều là của anh.

Thiên Tâm rời đi không đến bao lâu, quản lý quán bar té xỉu ở trong phòng làm việc liền bị nhân viên làm việc phát hiện, sau đó đưa đến bệnh viện.

Thiên Tâm và ba cô bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn miệng quản lý Bàn Tử sùi bọt mép bị nhân viên cứu hộ đặt lên băng ca khiêng đi.

"Hazzzi! Tự mình làm vậy thì không thể sống được!" Thiên Tâm lắc lắc đầu nhỏ, rất khổ sở nói.

"Con gái ngoan có thể rời đi được chưa?"

"Ba, quán bar này làm sao bây giờ? Anh Tiểu Trí làm thế nào?" Thiên Tâm hỏi thăm Lang Vương.

"Chuyện này ba sẽ đi sắp xếp, về sau quán bar này sẽ do người con nói là “anh” Tiểu Trí quản lý." Lang Vương ôm con gái lên, đi tới nhà đỗ xe.

"Thật tốt nha, cảm ơn ba."

Lang Vương và Thiên Tâm trở lại biệt thự.

Thiên Tâm trực tiếp đi tìm Ưc Ưc và Niệm Niệm, cô muốn nói chuyện Đại Vương Phi còn sống cho bọn họ biết.

Còn Lang Vương lại tìm Bạch Tuyết rồi.

Không biết tại sao Bạch Tuyết lại không có ở trong phòng ngủ, Thiên Tâm cũng không tìm được Ưc Ưc và Niệm Niệm.

Thiên Tâm từ trong phòng chạy đến, Lãnh diendanlequuydon Dạ từ trong phòng ngủ chính chạy đến.

"Bọn họ không có ở đây."

"Mẹ con cũng không có."

"Bọn họ sẽ đi nơi nào?" Thiên tâm hỏi.

"Nhất định là đi đến nhà ông ngoại con rồi, đi thôi ——" Lang Vương nói qua rồi ôm lấy Thiên Tâm đi ra ngoài.

Quả nhiên.

Nhà họ Bạch.

Phía bên ngoài cửa sổ ba bóng đen đang nằm.

Đêm đen khịt, giống như mực đậm vô biên nặng nề vẽ loạn ở cuối chân trời, đốm nhỏ ánh sáng nhạt cũng không có.

Bạch Tuyết cùng Ưc Ưc và Niệm Niệm nằm ở ngoài cửa sổ, ở trong phòng Bạch Lan đang cùng mẹ cô ta xem TV, trong miệng còn ăn đồ ăn vặt.

Nghe được Bạch Lan nói;"Mẹ, ba mất tích mấy ngày rồi, có thể bị nguy hiểm hay không?"

"Yên tâm, có thể có nguy hiểm gì, một ông già có giá trị gì chứ! Không phải người phụ nữ kia đã nói rồi sao, mời ba đi uống trà, chỉ ở đó một ngày, sẽ trả lại." Mẹ kế Bạch Tuyết không nhin được nói.

"Mẹ, chúng ta lại không biết cô ta, tại sao cô ta lại muốn mời ba đi uống trà, còn ở lại vài ngày? Còn có..... Tại sao người phụ nữ kia phải cho chúng

ta nhiều tiền như vậy? Đây không phải là chuyện rất kỳ quái sao?" Bạch Lan nói.

"Nếu như không phải là Bạch Tuyết đắ tội với người phụ nữ kia, người ta có thể bắt ba con đi sao! Đều tại con hồ ly tinh kia, làm liên lụy tới ba con! Là người một nhà với nó thật là hết sức gặp xui rồi."

"Mẹ, mẹ cũng nhìn ra người phụ nữ kia không có tốt bụng như vậy phải hay không? Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi, ba có thể bị nguy hiểm hay không?" Bạch Lan lo lắng.

"Có cái gì nguy hiểm, chỉ cần một ngày Bạch Tuyết không xuất hiện, ba con nhất định sẽ không có việc gì. Cái người phụ nữ kia cần chính là Bạch Tuyết và ba đứa con của nó, không phải ba con."

Sắc mặt của Bạch Tuyết càng ngày càng khó coi, ba là bị cô làm liên lụy sao!

"Mẹ, đừng lo lắng, nhất định chúng ta sẽ tìm được ông ngoại. Con được ông nội cho bảo bối “truy đuổi yêu khí”, đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước." Ưc Ưc nhỏ giọng nói.

Sau đó ba người cầm theo “truy đuổi yêu khí” rời đi.

Mặc dù Lang Vương và Thiên tâm không có tìm được Bạch và Ưc Ưc, Niệm Niệm. Nhưng mà Lang Vương đã biết được Bạch Tuyết và bọn nhỏ đi làm cái gì.

Sắc trời đã rất trễ, Bạch Tuyết có hai đứa con trai bảo vệ, anh rất yên tâm, vì vậy mang theo con gái nhỏ trở về biệt thự.

"Thiên Tâm, con đi ngủ một lát đi, ba đi chuẩn bị một chút thức ăn, đoán chừng bọn họ trở lại sẽ rất đói."

Thiên Tâm không có trở về trong phòng ngủ, mà nằm xuống trên sofa trong phòng khách.

Chốc lát.

Lang Vương từ trong phòng bếp đi ra, thấy con gái đã ngủ say, lấy ra một cái thảm đắp lên cho cô, mình thì ngồi xuống ở một bên.

Sau đó lấy Laptop ra, bắt đầu tìm tài liệu.

Đầu tiên anh là tra được đại khái địa chỉ nhà Tiểu Trí, sau đó gọi điện thoại Đoan Mộc, để cho anh ta tự mình đi làm chuyện này, hơn nữa tự sắp xếp một người trợ lý cho Tiểu Trí để giúp cậu quản lý quán bar. Hơn nữa dẫn dò buôn bán trong quán bar phải là kinh doanh hợp pháp.

Đoan Mộc nhận được điện thoại của Lang Vương của có chút ngoài ý muốn, nhưng lại vô cùng vui vẻ.

"Con sắp rồi mẹ ơi, anh à, cuối cùng anh cũng trở lại, lần này đi lâu như vậy, em đều nhớ anh muốn chết."

"Hôm nay vừa trở về, chuyện này sáng sớm ngày mai cậu phải hoàn thành."

"Tuân lệnh. Đại ca, khi nào có thời gian, chúng ta họp gấp."

"Chờ điện thoại của tôi, gần đây công việc diendanl;q;d tương đối nhiều, hết bận sẽ đi tìm cậu."

"Ok."

Lang Vương cúp điện thoại.

Bạch Tuyết và Ưc Ưc và Niệm Niệm một đêm rồi vẫn chưa có trở về, nhưng mà bọn họ đã điện thoại qua rồi, nói là ở bên ngoài có chuyện chưa

có làm xong, tối nay sẽ trở lại. Lang Vương nhận được điện thoại của bọn họ cũng yên tâm, bên này anh cũng muốn hành động, chính là đi tìm cái tên phản đồ Đại Vương Phi kia.

Cho nên Lang Vương không có ở chung một chỗ với Bạch Tuyết, chủ yếu là anh lo lắng sẽ chọc giận Đại Vương Phi, hơn nữa sẽ làm hại đối với ông ngoại của bọn nhỏ.

Tách ra hành động sẽ tốt hơn một chút.

Bạch Tuyết lo lắng việc đối phương giết con tin, mới không dám nói cho anh biết, lúc này anh liền dứt khoát ẩn náu xa xa, tránh làm khó cho Bạch Tuyết.

Có Ưc Ưc và Niệm Niệm trợ giúp cho Bạch Tuyết anh cũng rất yên tâm, Ưc Ưc tức trí đa mưu (nhiều mưu kế), Niệm Niệm cũng không thành vấn đề.

"Ba, nếu như vậy, chúng ta cũng thành lập một phân đội nhỏ, hành động cứu ông ngoại bắt đầu như thế nào?" Thiên Tâm ăn uống no đủ rồi nói ra.

Lang Vương sủng nịnh lau miệng cho Thiên Tâm, gật đầu một cái.

"Nếu bên mẹ con đã hành động, trước hết chúng ta đi giải quyết chuyện anh Tiểu Trí, như vậy ba có thể an tâm đi tìm ông ngoại rồi."

Lang Vương cười cười, đưa bé nhỏ như vậy, cũng biết báo ân.

Vì vậy, lại gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

Sau khi ăn xong.

Lang Vương cầm điện thoại lên."Đưa diendanlequydonn địa chỉ cụ thể của gia đình Tiểu Trí cho tôi, tôi và Thiên Tâm sẽ qua đó, cậu trực tiếp đi

đến quán bar chờ chúng tôi." Người nghe điện thoại chính là Đoan Mộc, nghĩ đến việc sẽ nhìn thấy đại ca, trong lòng thật vui mừng.

Lang Vương nhớ kỹ địa chỉ nhà Tiểu Trí, liền cúp máy.

Hai cha con bắt đầu xuất phát.

Cầm địa chỉ, anh rất chấn động, không ngờ bọn họ không có nhà, lại ở trên một chiếc thuyền nhỏ.

Bờ biển.

Một trận gió mát thổi nhẹ mặt biển bình tĩnh, đám đông chật chội đã rời đi, sóng biển từng bước một lại cắn nuốt dấu chân trên bờ cát, sóng biển mãnh liệt, không tiếng động hướng vào bờ cát, nói ra thật yên tĩnh.

Tiểu Trí đi học, mẹ của cậu ở nhà một mình.

Cái này vẫn tính là nhà sao!

Thuyền bồng bênh, nhà bồng bênh.....

Bởi vì là bờ biển, nhiệt độ rất thấp, thân thể của mẹ cậu cũng không được khá lắm, cho nên ngồi gần bếp lửa nóng, đoán chừng cũng là để cho tiện nấu cơm.

Mẹ của cậu ngồi ở bên cạnh lò lửa. Ngoài phòng gió mát gào thét, sóng biển sôi trào mãnh liệt đánh ra bờ biển, từng trận bọt sóng tung tóe. Gió trên biển đang bắt đầu thổi, ngoài khoang thuyền có chút lạnh.

Lang Vương hỏi thăm được ngư dân lân cận mới tìm được chiếc thuyền nhỏ này.

Đi tới nơi này, theo ngư dân trên thuyền nhỏ mới tới gần căn nhà nhỏ này.

Cảm thụ gió lạnh gào thét bên ngoài, không ngờ trong khoang thuyền lại ấm áp mà thoải mái. Thật sạch sẽ, lửa ở bên trong bếp lò còn chưa tắt, chén bát đặt ở trên bàn tỏa sáng lấp lánh. Màn màu trắng treo ở trên cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Kỳ quái là có một con heo mẹ nằm ở một bên, đang ngủ an tĩnh trong tiếng thét gào của gió biển.

Mẹ Tiểu Trí biết đi có người đi vào, hơn nữa không phải là Tiểu Trí của cô.

Thì ra là bởi vì hàng năm mẹ Tiểu Trí đều làm thủ công để sống, đôi mắt trở nên kém đi, chỉ có thể nhìn đồ rõ ràng trong vòng một mét, đồ ở ngoài một mét đối với cô mà nói đều là mơ hồ. Muốn nhìn người đi vào một chút? Ở nơi nào đến?

Vì vậy, tập tễnh đứng dậy đến gần Lang Vương, hiền lành cười cười.

Khách lại là một người đàn ông và một đứa bé, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng mà, vẫn rất lễ phép mời Lang Vương ngồi xuống, chỗ ngồi nhà duy nhất trong chính là giường. Lang Vương cười cười, cũng lễ phép ngồi xuống, lúc này trong lòng có rất nhiều cảm xúc, khó trách Thiên Tâm đã ra quyết định đó, đứa nhỏ này nhìn người thật là chính xác.

Quả nhiên Tiểu Trí là một đứa bé ngoan, vừa làm việc vừa đi học.

"Bác gái ời, bác khỏe chứ, con tên là Thiên Tâm." Thiên Tâm từ trong ngực Lang Vương trượt xuống, đi tới trước mặt mẹ Tiểu Trí, dùng lời nhỏ nhẹ gọi vào. (Thật ra trong bản gốc Thiên Tâm gọi mẹ Tiểu Trí là "bà" nhưng mình nghĩ vì đã gọi tiểu Trí là anh nên mình dịch là 'bác' luôn, mà Lang Vương cũng là người muốn trả ơn, nên mình cũng để anh xưng là 'bác' luôn, để mn khỏi thắc mắc).

"Đứa bé ngoan, bác ở nơi này không có thức ăn gì có thể cho con, rất xin lỗi!" Mẹ Tiểu Trí đoán được đứa bé cũng thích ăn một chút thức ăn, chỉ tiếc bà chẳng có cái gì cả, không cách nào chiêu đãi họ!

"Bác gái, cái gì con cũng không ăn. Con chính là tới thăm bác. Anh Tiểu Trí là bạn tốt của con." Thiên Tâm bập bẹ nói.

Mặc dù mẹ Tiểu Trí thắc mắc tại sao con trai có thể có bạn bè nhỏ như vậy, chỉ là người ta từ nơi xa đến thăm bà, bà rất cảm kích.

"Đứa bé ngoan, hôm nay bác mời con ăn cá có được hay không?" Mẹ Tiểu Trí nói qua liền chuẩn bị đi làm cá cho Thiên Tâm ăn.

Lỗ mũi Thiên Tâm đau xót, mẹ của anh Tiểu Trí thật là tốt, mẹ của anh cũng là tốt người. Quay đầu lại nhìn ba một chút, ý là phải làm sao?

Bởi vì khoang thuyền rất thấp, Lang Vương chỉ có thể khom người đi tới trước mặt mẹ Tiểu Trí, ngồi xổm xuống.

"Bác gái, hôm nay cháu tới đây là mời người đi vào thành phố ở, Tiểu Trí ở bên kia cháu đã an bài, cậu ta đã biết cháu đi tới đón bác rồi." Lang Vương rất lễ phép nói.

"Cám ơn cậu, mẹ con tôi có tài đức gì để nhờ cậu giúp! Tôi ở nơi này rất tốt, không cần làm phiền cậu."

Mẹ Tiểu Trí biết vô công bất thụ lộc (không có công sao hưởng được lợi), người này mang theo con gái tới đón, đã rất bày tỏ thành ý, nhưng mà, làm sao bà có thể tùy tiện nhận ân huệ của người ta!

"Bác gái, hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Trí, để cho cậu ấy nói chuyện với bác." Lang Vương nói xong, bấm điện thoại chỗ ở trường học của Tiểu Trí, đây cũng nhờ là Đoan Mộc cho anh.

Buổi sáng hôm nay người đầu tiên hiệu trưởng trường học của Tiểu Trí tiếp đãi là Đoan Mộc, anh là vì gia đình Tiểu Trí mà tới.

Không ngờ người lợi hại như chủ nhân cũng sẽ để ý đến Tiểu Trí, có chút ngạc nhiên, cũng vì vậy lập tức đi họp nghiên cứu có nên miễn đi tất cả học phí của Tiểu Trí hay không.

Lúc này giáo viên trong trường lại nhận được điện thoại của tổng giám đốc Lãnh Dạ, trong nháy mắt hiệu trưởng đổ mồ hôi lạnh cả người, chốc lát ông không hiểu tại sao lại có nhiều nhân vật lợi hại chú ý Tiểu Trí như vậy?

Đôi tay nâng điện thoại, cúi người gật đầu đi đến phòng học Tiểu Trí.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Số Phận

Tiểu Trí biết chuyện gì đã xảy ra.

Buổi sáng.

Đoan Mộc tới tìm cậu, kể cụ thể hết câu chuyện cho cậu nghe, thì ra là quản lý quán bar mà cậu đi làm bị cách chức, bây giờ chức vụ đó tạm thời do cậu quản lý, nhưng mà cũng có thời gian thử việc, trong vòng nửa năm, nếu như cậu làm tốt, thì cậu chính thức được lên làm quản lý, làm không tốt thì chỉ có thể làm trợ lý quản lý.

Lãnh Dạ muốn làm như vậy, chủ yếu là lo lắng cho đứa bé mạnh mẽ này, ngộ nhỡ cậu không chấp nhận lòng tốt của Thiên Tâm thì sẽ không tốt lắm.

Cho nên mới kêu Đoan Mộc nói như vậy, một là để cho cậu yên tâm thoải mái tiếp nhận chức vụ này. Hai là hi vọng cậu không trở thành người có tiền mà có nhiều tật xấu vì việc ngoài ý muốn này.

Cho cậu cơ hội gây dựng sự nghiệp, nhưng mà muốn chính cậu cố gắng tạo lập tài phú (giàu có).

Tất nhiên Tiểu Trí biết đây là Thiên Tâm ở sau lưng sắp xếp tất cả.

Chỉ là cậu vạn lần không ngờ một đứa bé như Thiên Tâm lại có thể nói được làm được, chẳng lẽ cô thật sự đã kêu ba cô mua quán bar kia?

Nghĩ tới đây trong lòng rất băn khoăn, áy náy!

Sáng sớm hôm nay Đoan Mộc còn nói với cậu, nếu như trong lòng có cảm giác băn khoăn thì phải cố gắng làm việc, cố gắng buôn bán để cho quán ngày càng phát triển. Nhưng mà, điều kiện trước tiên là không được làm ảnh hưởng đến việc học tập, ban ngày quán bar không bận rộn lắm, cậu chỉ cần tới đây sau tám giờ tối, đúng mười giờ thì có thể tan ca, mỗi ngày chỉ cần làm việc hai giờ là được.

Nếu như cậu có ý tưởng mới thì cũng có thể bàn bạc với trợ lý quản lý, chức vụ của Tiểu Trí là thay mặt quản lý, Đoan Mộc sắp xếp một trợ lý quản lý cho cậu, sẽ phối hợp toàn bộ công việc với cậu.

Chủ nhật cậu chỉ cần làm hết bài tập, có thể đi làm bất cứ lúc nào.

Còn nữa, trong quán bar có nguyên tắc: phải là kinh doanh hợp pháp. Đây là điều Lãnh Dạ đặc biệt nhấn mạnh.

Tiểu Trí đồng ý với yêu cầu Đoan Mộc đưa ra, sáng khoái đón nhận chức vụ thay mặt quản lý trong quán bar.

Cậu không muốn cự tuyệt sự trợ giúp của một diendanlqd cô bé tốt bụng, mặc dù làm như vậy là cậu nhận được nhiều lợi ích rất lớn, nhưng mà cậu quyết định sẽ dùng sự cố gắng trong công việc để báo đáp ba Thiên Tâm.

Trong lớp.

Tiểu Trí nghiêm túc nghe giảng.

Thầy hiệu trưởng cầm điện thoại di động, đi rất nhanh, cũng không gõ cửa phòng học, trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Các bạn học đều nhìn về cửa, thầy giáo trong lớp lễ phép đi tới, cho là thầy hiệu trưởng là tới tìm ông.

Ai ngờ?

"Học sinh Vương Tiểu Trí xin mời nhận cú điện thoại, Lãnh tổng tìm con." Thầy hiệu trưởng lại dùng tới từ “mời”, làm cho Tiểu Trí có chút nhận * kinh sợ.

Vào những năm này, không có bạn học xem trọng cậu, gia đình cậu nghèo, quần áo cũng không tốt!

Nhà lại không ở nội thành, mỗi ngày cậu đều đi một chiếc xe đạp rách đi học. Sau khi tan học, các bạn học cũng đi dạo phố, ăn uống, vui chơi. Chỉ có cậu, tan học thì đi làm, để có tiền nuôi gia đình.

Không có ai để cậu vào trong mắt, nhưng mà, cậu lại không tự ti, đường mình mình đi đường người người đi!

Hôm nay.....

Lúc này.....

Chỉ một chữ “mời” đó.....

Làm cho cậu thật giật mình.

Lãnh tổng?

Ai là Lãnh tổng?

Cậu không biết ai là Lãnh tổng?

Chợt nghĩ đến sáng sớm hôm nay có vị “tổng” kia đến, ông ấy từng nói đến Thiên Tâm, chẳng lẽ Lãnh tổng chính là ba của Thiên Tâm.

Lãnh Thiên Tâm.....

Lãnh Dạ.....

Chắc là ba và con gái.

Ba của cô bé kia chính là Lãnh tổng, cậu đang suy nghĩ thì điện thoại đã đến trong tay, lễ phép nói một câu: "Ngài khỏe chứ, tôi là Vương Tiểu Trí."

"Tiểu Trí, tôi là Lãnh Dạ ba của Thiên Tâm, bây giờ tôi và Thiên Tâm đang ở trong nhà của cậu. Tôi và Thiên Tâm muốn đưa mẹ cậu đến một căn nhà ở gần với quán bar cậu làm." Lãnh Dạ rất lịch sự nói mục đích gọi điện thoại cho Tiểu Trí.

"Cám ơn ngài, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, báo đáp ngài đã đối tốt với tôi." Tiểu Trí rất cảm kích Thiên Tâm và ba cô đã làm tất cả cho cậu.

Cậu có chút kích động, trong chốc lát không biết nói những gì?

Cũng bởi vì ngày đó ở trong quán bar giúp Thiên Tâm, lại được nhận ân huệ nhà cô lớn như vậy, cậu rất xấu hổ, cũng rất cảm động. Trên thế giới còn rất nhiều người tốt.

"Tiểu Trí, tôi đưa điện thoại cho mẹ cậu, cậu và bác nói chuyện một chút."

"Cám ơn ngài." Tiểu Trí nói cảm ơn.

Mẹ Tiểu Trí nhận lấy điện thoại, đôi tay kích động run run.

"Trí nhi à, con gặp được người tốt bụng rồi, mẹ cũng đã là một bộ xương già rồi, không nên đi theo con làm phiền thêm, mình mẹ ở nơi này cũng rất tốt." Ý mẹ Tiểu Trí là, hiện tại bà đã lớn tuổi rồi, đi theo con trai thì sẽ là gánh nặng, cho nên không muốn đến chỗ mới!

Sau khi Tiểu Trí nghe, hai hàng nước mắt nóng yên lặng rơi xuống.

"..... Mẹ....." Nghẹn ngào hô một tiếng, sau đó đi ra bên ngoài phòng học nói điện thoại.

"Con trai....." Nghe được tiếng con trai khóc, làm mẹ thì trong lòng cũng không hề dễ chịu được!

"Mẹ —— khi còn bé mẹ không ngại con là gánh nặng, làm sao con trai có thể ghét bỏ mẹ chứ, không có mẹ thì cũng không có con..... Mẹ..... Thiên Tâm và ba cô bé đều là người tốt, con nhất định sẽ học hành thật giỏi, tương lai sẽ báo đáp cho bọn họ..... Mẹ..... Con không muốn mẹ sẽ chịu khổ ở trên biển, hai chân mẹ bị phong thấp, bờ biển lại quá lạnh! Con trai bất hiếu, không thể chăm sóc thật tốt cho mẹ.

..... Lần này..... Mẹ hãy nghe lời con đi, đi theo Lãnh tiên sinh tới chỗ mới thôi."

Mẹ Tiểu Trí ghen ngào nói không ra lời, che mặt khóc lên.

Lang Vương nhận lấy điện thoại.

"Tiểu Trí, cậu cứ đi học thật tốt, bên này tôi sẽ xử lý, tôi sẽ giúp cậu đưa mẹ cậu qua."

"Cám ơn ngài, cũng cám ơn Thiên Tâm." Tiểu Trí thành kính nói cám ơn.

Cúp điện thoại, Tiểu Trí đưa điện thoại lại cho thầy hiệu trưởng.

"Cám ơn thầy."

Nói xong cậu chuẩn bị trở về phòng học tiếp tục học.

"Học sinh Tiểu Trí, Lãnh tổng nói cái gì với con vậy?" Thầy hiệu trưởng tò mò hỏi.

"Dạ, Lãnh tiên sinh nói muốn giúp đỡ mẹ con con, ông ấy giúp con và mẹ tìm một chỗ ở ở gần quán bar." Tiểu Trí lễ phép trả lời.

Thầy hiệu trưởng vừa nghe, Lãnh tổng muốn giúp đỡ mẹ con Tiểu Trí?

Còn tìm chỗ ở gần quán bar cho họ?

Nhưng nội thành đó là nơi phồn hoa nhất.

Làm sao Tiểu Trí quen biết với Lãnh Dạ? Còn có Đoàn tổng kia nữa?

Hình như bọn họ đối với Tiểu Trí rất tốt?

Trước kia tại sao lại không hề phát hiện Tiểu Trí có lai lịch như vậy?

Đứa bé này làm người quá vô danh, có phía sau chống lưng như vậy lại không cần, lại để cho người ta chủ động tìm tới cửa, nghe nói gia đình cậu ở tại trên biển, cũng rất nghèo.

Mắt của mẹ cậu cũng không còn tốt nữa, gần như là mù một nửa.

Nghĩ đến chỗ này, ông hồi hận cực kỳ, tại sao lúc ấy biết gia đình cậu khó khăn như vậy, lại không chủ động trợ giúp một lần!

Nếu như làm thân với Tiểu Trí sớm một chút, cũng sẽ không xuất hiện loại cục diện lúng túng này!

Sáng sớm hôm nay Đoàn tổng không có nói thẳng ra, đã nói vài câu bóng gió để cho ông hiểu.

Nói gì trong trường học có này bao nhiêu học sinh khó khăn, tại sao nhà trường không giúp đỡ?

Tiểu Trí luôn luôn học tập rất tốt, loại học sinh xuất sắc học tập tốt như vậy tại sao không tới xin học bổng.....

***

Trên biển.

Biển vẫn yên lặng, giống như đang ngủ thiếp đi, không hề có gió, cũng không có sóng, nước biển đã đọng kết lại, giống như một khối thủy tinh thật dày, nằm ngang ở đó, cũng không hề nhúc nhích.

Ánh nắng mặt trời tinh tế chiếu lên ngọn sóng trên mặt sông, giống như mặt nước được trải lên một tầng bạc vụn lấp lánh ánh sáng, vừa giống như tấm vải gấm màu xanh đang được nhào nặn.

Lúc này, ánh mắt Lãnh Dạ nhìn về phía heo mẹ đang nằm ngủ ở bên kia.

Trong nhà Tiểu Trí nghèo như vậy, tại sao lại nuôi một con heo mẹ?

Hình như heo mẹ cũng cảm thấy có khách đến thăm, duỗi cái lưng mệt mỏi, mở mắt.....

Thời gian giống như đang dừng lại.

Nó kinh hoàng nhìn Lang Vương, đôi tai thật to giống như hai cây quạt rũ xuống hai bên đầu, mắt giống như hai khối bảo thạch màu diendallqd đen, cái mũi nhô lên thật cao, miệng thật to, cái đuôi ngắn ngủn.

Lãnh Dạ tự nhiên cảm thấy.

Cô..... Còn sống.....

Vậy mà, con heo mẹ cũng thấy.

Anh ta..... Anh ta là.....

Anh ta là yêu quái!

Là Lang Vương Lãnh Dạ.....

Ban đầu vì yêu thích anh ta, cho nên cô đã trăm phương ngàn kế muốn có được người đàn ông này. Nhưng mà, cô tuyệt đối không ngờ rằng anh ta

là lang yêu, mới có thể biến mình thành cái dáng vẻ quý quái này!

Kiếp này không ngờ còn có thể gặp lại được anh ta..... Lang Vương.

Anh ta là tới giết cô sao?

Cô đã bị như vậy rồi, chẳng lẽ lại không muốn buông tha cô?

Một giọt nước mắt theo lông mi rơi xuống.

"Đóa Đóa..... Thế nào? Lại khóc nữa?" Mẹ Tiểu Trí đi tới, ngồi xổm người xuống hiền lành hỏi.

Thấy dì tốt bụng đi tới, heo mẹ ngẩng đầu bất lực nhìn bà, sau đó tựa đầu dính vào chân mẹ Tiểu Trí, ý là cầu xin không được vứt bỏ cô!

"Bác gái, là bác nuôi?" Lang Vương hỏi.

"Là tôi nhặt cô ấy (vì heo mẹ là Tiểu Long Nữ nên mình dịch là “cô ấy” luôn, trong convert cũng dịch ra là “nàng” nữa) về. Vào một đêm mưa sa gió giạt, tôi che dù đi đón Tiểu Trí về nhà. Ai ngờ! Bên bờ biển thấy Đóa Đóa, lúc ấy toàn thân cô ấy phát run, mặt ửng mầu chầu. Tôi tưởng là cô ấy là lạc đường, ai biết cô ấy từng bước từng bước đi về phía biển rộng lạnh lẽo, tôi cuống quýt vứt bỏ cây dù chạy tới, đem vớt cô ấy lên..... Cô ấy lại nằm ở trong lòng tôi gào khóc thật lớn!

Tôi chưa từng thấy heo khóc bao giờ, cũng như là rơi lệ ào ào!

Vì vậy, tôi dẫn cô ấy trở về trong khoang thuyền, cho cô ấy uống một chút cháo..., từ đó về sau cô ấy vẫn ở chỗ của tôi. Cô ấy vẫn rất yên lặng, cũng không kêu loạn giống như những con heo được nuôi trong nhà khác.

Cô ấy cũng không quấy rối, luôn luôn nằm ở ngoài khoang thuyền phơi nắng mặt trời, ngắm nhìn mặt biển. Có lúc..... Không biết có phải là nghĩ đến chuyện tình đau lòng hay không..... Còn biết khóc.....

Cô ấy có thể nghe hiểu lời nói của tôi, những lúc Tiểu Trí không ở trong nhà, tôi liền trò chuyện với Đóa Đóa, cô ấy còn có thể vui vẻ gật đầu một cái, có lúc nhìn theo tôi những lúc tôi đi lấy đồ, cô ấy còn có thể vụng về trợ giúp tôi từ một bên.

Ở trong mắt tôi cô ấy không phải heo, tựa như một con người vậy, một con vật có thể nghe hiểu tiếng người nhưng lại không biết nói chuyện với con người!"

Lang Vương nhìn heo mẹ trước mặt đang rúc vào người mẹ Tiểu Trí..... Cô ta.....

Trước kia cô đã uy phong như thế nào, tất cả đều là bởi vì cô ta bắt cóc Bạch Tuyết, hơn nữa còn phát hiện ra thân phận của bọn họ nên mới có thể trở thành như vậy!

Anh chưa từng nghĩ đến việc muốn làm hại loài người, mà cô ta..... Là người nhân loại đầu tiên bị pháp thuật làm hại.

Xem ra trừng phạt cô ta như vậy là đã đủ rồi.

Có vẻ cô ta đã ngoan hơn với trước kia rất nhiều?

Từ trong ánh mắt của cô ta, cô ta..... Biết anh là ai? Cô sợ anh tổn thương mình sẽ lại một lần nữa, cho nên cô tựa thật sát vào mẹ Tiểu Trí, hi vọng có được sự bảo vệ.

"Dì, nếu cô ấy và dì đã có duyên phận như vậy, vậy thì mang cũng theo cô ấy rời khỏi nơi này đi."

Ai ngờ?

Sau khi heo mẹ nghe, thân thể Đóa Đóa lui về phía sau dán vào sàn khoang thuyền, hình như là yên lặng kháng cự không muốn đi theo.

Mẹ Tiểu Trí đã ở cùng với bà lâu rồi, tất nhiên biết động tác này của Đóa Đóa là đại biểu cho cái gì?

"Đóa Đóa không phải sợ, người tốt bụng này là tới trợ giúp chúng ta, Tiểu Trí sẽ đi cùng chúng ta. Dì sẽ chăm sóc thật tốt con, sẽ lequydon không để cho người khác tổn thương con, tin tưởng dì." Mẹ Tiểu Trí giống như đang nói chuyện với con người, nói rất nghiêm túc.

Đóa Đóa lại khóc nữa.....

Chẳng lẽ cuộc đời của cô không phải làm heo mà kết thúc sao?

Chuyện xưa của cô và tên lang yêu này còn chưa kết thúc?

Hay là, tên Lang Vương này trở lại là muốn giết cô sao?

Trong lòng Đóa Đóa vẫn rất sợ hãi như cũ!

Mẹ Tiểu Trí nhìn ra Đóa Đóa vẫn sợ như cũ, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó, hiền lành nói: "Yên tâm, đi theo dì, sẽ không có người khác tổn thương con, bọn họ đều là người tốt."

Đóa Đóa cũng không nghĩ như vậy!

Trong lòng suy nghĩ: bọn họ mới không phải là người tốt, bởi vì căn bản bọn họ cũng không phải là người! Là yêu.

Nhưng mà, cô tin tưởng mẹ Tiểu Trí, nên gắng gượng gật đầu một cái.

Mẹ Tiểu Trí cười.

Ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Dạ: "Cậu xem, cô ấy nghe hiểu được lời nói của tôi, liền gật đầu." Mẹ Tiểu Trí đứng dậy, chèo thuyền nhỏ bơi hướng bên biển.

Bọn họ không có đồ gì, chỉ có một số quần áo đơn giản.

Lang Vương ôm Thiên Tâm, mẹ Tiểu Trí mang theo một cái gói đồ nhỏ, còn Đóa Đóa thì theo thật sát sau lưng mẹ Tiểu Trí.

Rất nhanh đã đến trước xe Lang Vương, anh diennndanleequyd lễ phép mời mẹ Tiểu Trí vào ngồi, sau đó ý bảo Đóa Đóa cũng đi vào, mặc dù Đóa Đóa rất bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn lên xe.

Trước kia khi lên xe, chỉ cần cô vừa nhấc chân đã có thể bước lên, giờ thì tốt rồi, phải chân trước bước lên trước, sau đó chân sau mới có thể bước lên.

Nghĩ đến việc mình rơi vào tình trạng này, nước mắt lại chảy xuống ào ào.....

Mẹ Tiểu Trí đau lòng đưa tay kéo cô.

Lang Vương không trực tiếp đi đến quán bar, mà là đi tới căn phòng mà Đoan Mộc đã chuẩn bị cho bọn họ.

Sau khi nhận được điện thoại Đoan Mộc cũng đã chạy tới.

Quán bar cũng cách chỗ này rất gần.

Mấy người Lang Vương rồi rít xuống xe.

"Đại ca ——" Đoan Mộc đi tới, một tay bế Thiên Tâm lên.

"Công chúa nhỏ có nhớ chú hay không?"

"Có nhớ, chỉ là không phải mỗi ngày đều nhớ." Thiên Tâm nói rất có phong cách, đáng vẻ như đại nhân nhỏ.

"Ha ha..... Không hổ là con gái đại ca, nói chuyện vừa lạnh lùng vừa tàn khốc." Đoan Mộc cười ha ha ha nói.

"Chú, thật ra thì, mới vừa rồi ở bên bờ biển thỉnh thoảng thật là có lúc lạnh (vì ở trên “vừa lạnh lùng vừa tàn khốc” trong convert là “vừa lãnh vừa khốc”, từ lãnh ở đây chỉ lạnh lùng những Thiên Tâm lại nói lại là lạnh trong lạnh giá, Thiên Tâm đang trêu đùa với Đoan Mộc), hiện tại thì tốt hơn nhiều." Thiên Tâm chớp đôi mắt to, rất ngây thơ nói.

Thiên Tâm nói một câu, khiến mọi người cười to.

"Chú, giới thiệu với chú một chút. Bác gái đây là mẹ Tiểu Trí——" Thiên Tâm lễ phép đưa tay nhỏ bé ra, chỉ vào mẹ Tiểu Trí nói.

"Dì, dì khỏe chứ, gọi con là Đoan Mộc là được." Đoan Mộc lễ phép chào hỏi.

"Đi thôi, vào nhà rồi nói." Lang Vương chủ động cầm lấy bọc quần áo trong tay mẹ Tiểu Trí, dẫn đầu đi vào trong nhà.

Đoan Mộc vừa định xoay người, đột nhiên phát hiện sau lưng mẹ Tiểu Trí lại có một con heo?

Chẳng lẽ mẹ Tiểu Trí chuẩn bị chăn heo ở trong khu nhà cao cấp?

Trời ạ ——

Đoán chừng con heo này là con heo có phúc nhất trên thế giới.

"Dì ơi! Đây là heo?" Đoan Mộc mỉm cười hỏi.

"Ha ha, Đúng vậy nha. Gây phiền toái cho mọi người rồi." Mẹ Tiểu Trí rất lễ phép nói.

"Không phiền toái, không phiền toái."

"Cô ấy gọi là Đóa Đóa, sẽ rất ngoan, tuyệt đối sẽ không kêu loạn, càng sẽ không làm phiền người khác. Về phương diện vệ sinh tôi sẽ chăm sóc thật tốt. Bản thân Đóa Đóa cũng rất thích sạch sẽ, cũng rất thích tắm." Mẹ Tiểu Trí giải thích.

"Dì, thật không nghĩ tới dì nuôi heo mà không dùng để ăn thịt, lại là vật nuôi, rất có phẩm vị (thường thức)." Đoan Mộc nhìn con heo được gọi là Đóa Đóa, quả thực bộ dạng rất trắng mịn, trên người cũng không có hương vị khó ngửi gì, ngược lại còn có một mùi thơm nhàn nhạt.

Không phải là mùi thơm tự nhiên của thịt heo, giống như là một loại mùi thơm trong thân thể. Kỳ quái, heo lại có thể có mùi thơm cơ thể?

Rất khó tin!

"Chú..... Đóa Đóa rất hiểu chuyện nha, hơn nữa rất thích khóc, chú cũng không nên ăn hiếp cô ấy đâu!" Thiên Tâm nũng nịu nói, một đôi tay nhỏ bé tự nhiên ôm cổ của Đoan Mộc.

"Đóa Đóa là một con heo hiểu tính người, chú sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho người khác ăn thịt của cô ấy."

Nhìn ra được mẹ Tiểu Trí rất có cảm tình với Đóa Đóa, bản thân heo là dùng để ăn thịt, cô bé lo lắng Đóa Đóa sẽ gặp nguy hiểm, cho nên trực tiếp nói thẳng thắn, ý là người khác không thể có tâm tư muốn ăn thịt.

Mặc dù những người này có ơn đối với cô, cô cũng sẽ không muốn bắt Đóa Đóa báo ơn.

"Dì hãy yên tâm, chúng tôi sẽ không ăn cô ấy. Đi thôi, đi vào nghỉ ngơi một chút. Bên trong đã chuẩn bị một chút thức ăn, dì có đói bụng không?" Đoan Mộc vẫn là rất lễ phép nói.

"Cám ơn mọi người." Mẹ Tiểu Trí đi vào theo, thật khiến bà giật mình, phòng ốc nơi này thật to, bà chưa bao giờ ở qua phòng tốt như vậy, trên bàn ăn còn có nhiều thức ăn ngon, đã thật lâu rồi bà chưa từng ăn qua!

Đóa Đóa thấy phòng ốc như vậy, nước mắt lại rơi xuống một lần nữa!

Trước kia cô không cảm thấy ở căn phòng lớn, ngủ lớn *, ăn ngon tốt bao nhiêu, hiện tại cô cảm giác đây tất cả đều là hy vọng xa vời!

Cuộc sống trước kia..... Cô thật hoài niệm.....

Còn có anh trai của cô..... Nhất định cũng tìm cô khắp nơi!

Đúng, kể từ sau khi Tiểu Long Nữ không nguyên nhân mà mất tích, anh trai của cô —— Long Ca liền tiếp quản việc buôn bán của em gái, hơn nữa anh còn vận dụng nhân lực sở hữu quan hệ tìm kiếm em gái.

Nhưng mà, giống như là Tiểu Long Nữ biến mất khỏi thế gian, không có hoàn toàn tin tức!

Long Ca thông qua truyền thông, radio, báo chí, quảng cáo, chỉ cần phương thức có thể liên lạc với bên ngoài, anh dùng tất cả, tìm kiếm Tiểu Long Nữ trên toàn thế giới.

Việc đăng thông báo tìm kiếm em gái vẫn không hề ngừng nghỉ, anh thành lập một tổ đặc biệt tìm kiếm em gái mình, tìm kiếm ở mỗi thành phố, mỗi vùng nông thôn, tuyên bố nhất định phải tìm được em gái —— Tiểu Long Nữ.

Anh cũng nghĩ đến việc có thể em gái anh bị người khác hại rồi hay không?

Cho đến có một ngày, anh đang đứng trước cửa biệt thự phát hiện trên mặt đất có mấy chữ viết xấu xí: "Anh trai, em muốn về nhà....."

Thấy mấy chữ này, khuôn mặt trắng trợn bóng hiem thấy của anh, lộ ra góc cạnh lạnh nhạt rõ ràng; tròng mắt đen nhánh thâm thúy, sắc màu mê người; lông mày nồng đậm, cái mũi cao, cánh môi tuyệt mỹ, không có một chút hơi thở nguy hiểm toát ra.

Long ca tin tưởng nhất định là do em gái anh để lại.

Mặc dù chữ viết rất xấu xí, nhưng mà anh vẫn tin chắc rằng đó là em gái anh viết.

Anh nghi ngờ em gái bị người khác uy hiếp hoặc là ép buộc, dưới tình thế cấp bách mới để lại mấy chữ này.

Lúc nhỏ anh và em gái Tiểu Long Nữ sống nương tựa lẫn nhau, sau khi lớn lên anh luôn làm theo tất cả mong muốn của em gái, bao gồm thể lực tiền bạc. Trời sanh tính tình em gái mạnh mẽ, vì thế, anh một mực yên lặng làm hậu thuẫn để em gái kiên cường, trợ giúp cô xử lý em gái Long Bang.

Anh vạn lần không ngờ sẽ có người xuống tay với em gái mình, cũng tuyệt đối không ngờ rằng lại có thể có người dám trêu chọc em gái Long Ca anh.

Thật là to gan ——

Ánh mắt lạnh lùng cao ngạo giống như không có tiêu cự, trong đáy mắt tràn đầy tức giận. Gương mặt đẹp trai của anh không thể không khiến người âm thầm sợ hãi, một cổ lạnh như băng hơi thở vây quanh bên cạnh anh.

Nếu như anh tra ra được là ai bắt cóc em gái, anh tuyệt đối sẽ không nương tay.

Tiểu Long Nữ cũng đoán được anh trai nhất định sẽ tìm cô khắp thế giới, nhưng mà, với dáng vẻ hiện tại này của cô thì làm sao có thể trở về, sau khi

trở về anh trai cũng sẽ không tin tưởng cô chính là em gái của anh ——
Tiểu Long Nữ.

Cúi đầu nhìn bản thân, mặc dù coi như là sạch sẽ, nhưng mà, vẫn còn là chân heo!

Chỉ sợ ngay cả anh trai cũng không muốn quen biết nhau, cũng sẽ bị người khác làm thịt ăn!

Nhìn người gọi là Đoan Mộc đem ăn ngon lên cho mẹ Tiểu Trí, cô thực sự rất hâm mộ loài người, loài người có thể dùng tay cầm đồ, có thể dùng tay làm rất nhiều thứ. Mà chân heo chỉ có thể dùng để đi bộ, thỉnh thoảng giúp đỡ mẹ Tiểu Trí mở cửa ra, những thứ khác đều làm không được!

"Dì, Đóa Đóa ăn cái gì? Điểm tâm này cô ấy có ăn hay không?" Đoan Mộc tò mò hỏi.

"Đừng xem Đóa Đóa là heo, cô ấy vẫn luôn không ăn thức ăn cho heo, chỉ ăn thức ăn của con người. Thời điểm vừa mới nhặt được cô ấy, dì cho cô ấy ăn thức ăn cho heo, cô ấy thà bị đói bụng cũng không ăn. Nhưng mà, lúc dì và Tiểu Trí ăn cơm, cô ấy liền tiến lại gần, sau lại, dì mới biết cô ấy thích ăn thức ăn của con người. Nhìn..... Đóa Đóa, há mồm, nếm thử điểm tâm này một chút, ăn rất ngon đấy." Mẹ Tiểu Trí vui vẻ cho Đóa Đóa một miếng, Đóa Đóa ngoan ngoãn hé miệng ăn, nhìn dáng vẻ đích thực là rất thích ăn.

Đôi mắt nhỏ cũng không có nét ưu thương của lúc này nữa, ăn điểm tâm rồi thì cô rất vui vẻ.

Lang Vương từ bên ngoài đi tới, mới vừa rồi anh đi ra ngoài nhận điện thoại, là Bạch Tuyết gọi tới.

Bạch Tuyết và bọn nhỏ đang ở bên ngoài ăn cơm, mượn cơ hội này gọi điện thoại tới cho Lãnh Dạ.

Thì ra là Bạch Tuyết đã truy tung được yêu khí, Lang Vương cũng nói cho Bạch Tuyết biết là ai bắt cóc ông ngoại của bọn nhỏ. Bạch Tuyết rất khiếp sợ, cô thật không ngờ Đại Vương Phi vẫn còn sống.

Cô còn nói Lãnh Dạ tạm thời không nên về nhà, cô muốn Lãnh Dạ chăm sóc tốt cho Thiên Tâm, sau khi mọi việc đã ổn thỏa thì bọn họ sẽ trở lại.

Lãnh Dạ rất sáng khoái đồng ý, dù thế nào đi nữa thì anh cũng định muốn xử lý xong chuyện của Tiểu Trí, liền lên đường với Thiên Tâm, đi tìm ông ngoại bọn nhỏ.

Vừa lúc Lang Vương vào cửa thì thấy Tiểu Long Nữ ăn điểm tâm, không khỏi có chút buồn cười, một con heo lại có thể ăn điểm tâm, hơn nữa tư thế còn là đang ngồi.

"Thiên Tâm, đem cái đệm đó tới đây, cho Đóa Đóa ngồi xuống." Lang Vương thản nhiên nói.

Thiên Tâm vui vẻ mà đi lấy một cái đệm thoải mái cho Đóa Đóa, sau đó rất lễ phép mà nói: "Đóa Đóa, mời ngồi." Đóa Đóa ngẩng đầu nhìn đứa bé không cao hơn mình là mấy một chút, cảm động một hồi.

Ban đầu, cô rất hận mấy đứa bé này, còn có Bạch Tuyết mẹ chúng.

Lúc này, cô mới phát hiện thì ra là đứa bé này lại đáng yêu như thế.

Trước kia, cô đã sai lầm rồi!

Cô không nên kiêu ngạo như vậy, không nên lớn lối ương ngạnh như vậy, mới có thể gánh lấy một kết quả như vậy!

Cái này có phải là cái mà mọi người thường nói là gặp báo ứng hay không!

Thế gian này lại có yêu quái, ai sẽ tin tưởng?

Còn có thể để cho cô đụng phải, hơn nữa cô còn tự thân nghiệm chứng pháp lực của yêu quái!

Nếu như có thể trở về bên cạnh anh trai, cô nhất định sẽ là em gái ngoan ngoãn của anh trai, không bao giờ làm một Tiểu Long Nữ hô phong hoán vũ (hô mưa gọi gió)nữa, Long Ca có giúp cô cô cũng sẽ không cần, hủy hết tất cả.

Sau đó an an ổn ổn làm người, giữ khuôn phép mà sống qua ngày.

Nhưng mà, lúc này nghĩ như vậy, thì đó cũng chỉ là mơ ước.

Ở trong mộng có lẽ sẽ thực hiện được tất cả, trở lại bên cạnh anh trai, được anh trai yêu.....

Tiểu Long Nữ đấu tranh tư tưởng, cũng bị Lang Vương thu hết vào mắt.

Khóe miệng Lãnh Dạ nhếch lên, thấy sau mấy tháng gần gũi như vậy, đã khiến cho Tiểu Long Nữ hoàn toàn thay đổi triệt để, quyết định một lần nữa làm người.

Lúc anh vạn bất đắc dĩ để cho cô trở thành dáng vẻ hiện tại này, thật ra thì trong lòng vẫn là rất đau lòng. Dù sao nơi này là thế giới loài người, mọi thứ đều có định số, anh không có quyền thay đổi tất cả nơi này.

Lần này cũng coi như là làm một chuyện tốt, đã không còn thấy một Tiểu Long Nữ ngang ngược càn rỡ, chỉ thấy một Đóa Đóa hoàn toàn mới ra đời.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Gặp Thoáng Qua

Lúc Đóa Đóa đang ăn điểm tâm, có điện thoại từ quán bar gọi tới, nói Tiểu Trí đã đến.

Lang Vương đứng dậy rời đi cùng với Đoan Mộc, Lãnh Dạ dặn dò mẹ Tiểu Trí phải nghỉ ngơi thật tốt.

Lãnh Dạ rời đi, trong lòng Đóa Đóa đã dễ chịu hơn một chút, Lang Vương đi, cô cũng không có nguy hiểm.

Dù sao anh cũng không phải là người, cùng diendanlequydon anh ta sống chung một chỗ thì thực sự không có chút cảm giác an toàn nào!

Thiên Tâm không đi, Lãnh Dạ sẽ đưa Tiểu Trí đến tận nhà, về sau nơi này chính là nhà Tiểu Trí.

Cô bé cầm hộp điều khiển ti vi lên, đưa cho mẹ Tiểu Trí, để cho bà xem ti vi.

"Bác gái, bác thích xem chương trình gì? Thì bấm cái nút này." Thiên Tâm đưa tay nhỏ bé nghiêm túc dạy mẹ Tiểu Trí cách đổi kênh như thế nào.

Mẹ Tiểu Trí hiền lành cười cười, ở trong mắt bà xem cái gì đều giống như nhau, nhiều năm không có TV đã thành thói quen như vậy rồi.

Tay Thiên Tâm nhỏ bé ấn hộp điều khiển ti vi, chọn một chương trình tin tức.

Trên TV hiện lên hình ảnh, khiến Đóa Đóa ngơ ngẩn, người đàn ông đang nói chuyện trên đó chính là..... anh trai của cô.

Vì vậy, cô nhanh chóng chạy tới chỗ Thiên Tâm, nâng chân heo lên đánh rơi hộp điều khiển ti vi trong tay Thiên Tâm, sau đó lấy cái mông ngồi lên trên hộp điều khiển ti vi.

"Đóa Đóa?" Mẹ Tiểu Trí chưa bao giờ thấy Đóa Đóa không lễ phép như thế, rất kỳ quái, tại sao Đóa Đóa thấy TV lại phản ứng mãnh liệt như vậy?

Thiên Tâm không hề tức giận, tò mò ngồi nhìn hộp điều khiển ti vi, mắt Đóa Đóa thì không chớp xem chương trình ti vi.

Nó không giống với cách nằm của những con heo khác, hoặc là bốn điều chân đứng. Nó lại giống như con người đang dùng mông để ngồi, cơ thể còn cố gắng đứng thẳng.

Một con heo kỳ quái?

"Bác gái, không có việc gì, dù sao con cũng không thích xem ti vi, có lẽ Đóa Đóa thích xem cái chương trình này?" Thiên Tâm cười ha hả nói xong, sau đó chạy đến một bên rồi chơi.

Mẹ Tiểu Trí quan sát Đóa Đóa, vẻ mặt của nó rất khổ sở, khóe mắt đã chảy ra nước mắt.

Trước kia bà chưa bao giờ thấy heo khóc.

Càng không có gặp qua heo thích xem ti vi! Còn dieendanlequydon xem đến nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ Đóa Đóa biết người trên TV?

Mẹ Tiểu Trí cũng nghiêm túc quan sát màn hình TV, bởi vì ánh mắt không tốt, nhìn không rõ ràng lắm, bà còn cố ý đi về phía trước mấy bước, sau đó đứng ở bên cạnh Đóa Đóa cùng nhau nhìn.

"Mọi người khỏe, nếu như bây giờ mọi người đang xem ti vi, xin mọi người nhìn vào trong này, đây là em gái của tôi. Xin mọi người nhìn thật kỹ tấm hình này, nếu như có nhìn thấy em gái tôi, làm ơn hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ báo đáp mọi người. Tôi họ Long, tên Chu. Màn huỳnh quang phía dưới có phương thức liên lạc của tôi.

Em gái..... Nếu như em cũng đang ở trước ti vi, cũng thấy vô số thông báo tìm kiếm em. Em hãy nhanh trở về đi, anh trai đang đợi em.

Vì để tìm được em, anh trai đã tìm khắp Đại Giang Nam Bắc, nhưng..... Cũng không có tin tức gì của em!

Em gái..... Em đang ở đâu?

Em gái..... Mau trở lại thôi.

Em gái..... Mặc kệ em có vướng bận bao nhiêu, không ngoan bao nhiêu, mặc kệ em biến thành hình dáng gì, anh trai vĩnh viễn yêu em.....

Trở lại nhanh lên một chút, có cái gì uất ức..... Có thể nói cho anh nghe, mọi việc đều có anh.....

Em gái, chờ em trở lại." Long Chu nói với em gái những lời đó gần như muốn nghẹn ngào!

Anh rất khổ sở, anh đã đồng ý với ba và mẹ sẽ chăm sóc thật tốt em gái. Kết quả.....

Không thấy em gái.....

Tin tức thông báo tìm người trên TV đã kết thúc, nước mắt Đóa Đóa rơi đầy mặt, khóc thút thít không tiếng động, đôi mắt long lá diendanllequydon đầy nước mắt, mồm heo thật cao khê nhếch.

Một đôi móng heo trước mặt không ngừng đưa qua đưa lại, thân thể không ngừng run rẩy.

"Đóa Đóa? Đóa Đóa? Con làm sao vậy?" Mẹ Tiểu Trí tò mò hỏi.

Đóa Đóa đau lòng xoay người, nước mắt lưng tròng nhìn mẹ Tiểu Trí, cô muốn nói cô muốn đi tìm anh trai, cô muốn nói người vừa rồi chính là anh trai cô, cô muốn nói anh trai đang tìm cô, chờ cô về nhà.....

Một bụng lời nói muốn nói, lại nói không ra được!

Cô biết chỉ cần cô lên tiếng tất nhiên là tiếng heo kêu rầm rì, cô không thích âm thanh của heo, cái âm thanh này rất tàn khốc, cái âm thanh này là đang nhắc nhở cô..... Bây giờ cô là một con heo, một con heo xấu xí!

Anh trai mới vừa nói, bất luận cô biến thành hình dáng gì, anh trai cũng yêu cô.....

Trái tim..... Không tiếng động khóc thút thít, cô không khóc ra tiếng, cô không muốn nghe âm thanh của heo.

"Đóa Đóa..... Con biết người đàn ông trên TV kia?" Mẹ Tiểu Trí đoán hỏi.

Đóa Đóa gật đầu một cái, nước mắt cũng ào ào rơi xuống theo.

Mẹ Tiểu Trí biết Đóa Đóa tại sao lại khóc.

"Đóa Đóa, người đàn ông này là chủ của con trước kia?" Mẹ Tiểu Trí lại hỏi.

Đóa Đóa nâng đôi mắt đầm lệ lên, vừa kéo mũi heo, cô nên trả lời thế nào với mẹ Tiểu Trí đây, đó là anh trai cô, sao lại là chủ của cô, anh trai vẫn coi cô như tâm can bảo bối.

Đóa Đóa bất lực lắc đầu một cái, vừa buồn buồn bã gật đầu.

Mẹ Tiểu Trí có chút khó hiểu, rốt cuộc là phải lqđ hay không phải?

Đóa Đóa lo lắng mẹ Tiểu Trí sẽ không tin cô biết anh trai, lại liền vội vàng gật đầu.

"Đóa Đóa, con thật sự biết người kia?" Mẹ Tiểu Trí lại hỏi một lần nữa, hi vọng xác định một chút, nếu như người đàn ông này thật là chủ của Đóa Đóa, bà nguyện ý..... đưa Đóa Đóa trở về đó. Mặc dù bà có một vạ lần không muốn, nhưng nhìn thấy Đóa Đóa đau lòng đến như vậy, bà cũng rất đau lòng.

Mẹ Tiểu Trí gọi Thiên Tâm xuống.

"Thiên Tâm, con có số điện thoại của ba con không?" Mẹ Tiểu Trí hỏi.

"Bác gái, con có số điện thoại của ba con." Thiên Tâm thành thật trả lời.

"Con ngoan, con gọi điện thoại cho ba con đi, hỏi bọn họ khi nào họ quay lại, nếu như trở lại rất khuya, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một lqđ chút, nếu như ba con sẽ trở lại thật nhanh, chúng ta sẽ ở trong nhà chờ bọn họ." Mẹ Tiểu Trí đã địa chỉ của người đàn ông kianhớ kỹ, cũng may địa chỉ cách nơi này không xa.

Mặc dù trước kia bà một mực ở bờ biển, nhưng mà có rất nhiều nơi trong nội thành bà vẫn rất thân thuộc, dù sao lúc trước nhà cũng là ở chỗ này. Kể từ lúc ly hôn xong với ba Tiểu Trí, bà một mình mang theo đứa bé ở trong một siêu thị lớn quét dọn vệ sinh, cho đến năm Tiểu Trí mười bốn tuổi, bọn họ mới diendanlleequydon dời đến chỗ ở gần bờ biển. Cho nên nơi này bà vẫn là rất thân thuộc.

Địa chỉ của Long Chu vừa này là một tòa cao ốc làm việc chung quanh đây, đoán chừng đây là vì tìm kiếm em gái nên anh mới tạm thời mượn một

chỗ ở đây.

Những chỗ như vậy trong thành phố đều có, người đàn ông này đối với việc tìm kiếm em gái làm cho người khác thực kính nể.

Thiên Tâm gọi điện thoại cho Lãnh Dạ, Lang Vương nói tối nay mới trở lại, để cho cô và mẹ Tiểu Trí đi ra ngoài đi dạo một chút.

Mặc dù Thiên Tâm chỉ là đứa bé, nhưng mà cô có pháp thuật, cho nên Lãnh Dạ yên tâm.

Mẹ Tiểu Trí biết có thể đi ra ngoài, bà khổ sở nhìn về phía Đóa Đóa, Đóa Đóa lớn như vậy, làm thế nào mang đi ra ngoài đây? Cái dáng vẻ này đi ra ngoài sẽ bị cảnh sát để mắt tới, hoặc là bị mang đi!

Thiên Tâm thấy mẹ Tiểu Trí khổ sở nhìn Đóa Đóa, cũng biết là chuẩn bị mang theo Đóa Đóa cùng đi ra ngoài đi dạo.

Thật đúng là bác gái có lòng nhân ái, ra cửa đều không nhẫn tâm để Đóa Đóa một mình ở nhà, đoán chừng là lo lắng một mình Đóa Đóa ở trong nhà sẽ buồn bực.

Thiên Tâm chuyển động con mắt thật to, hai hàng lông mi thật dài vụt sáng, đầu nhỏ nhanh chóng chuyển động nghĩ biện pháp.

Làm thế nào mới mới có thể không để người ngoài phát hiện ra Đóa Đóa, còn có thể nghênh ngang đi chơi đây?

Chợt, ý tưởng lóe lên.

"Bác gái, con có cách, mới vừa rồi con thấy được trên lầu có một cái kho, có một chiếc xe đẩy nhỏ dùng để đẩy con nít, bác gái, chúng ta lấy xuống đây, đặt Đóa Đóa vào trong, chỉ cần Đóa Đóa đứng lên tiếng, sẽ

không diendanlequuydoon có ai biết Đóa Đóa là heo." Thiên Tâm rất hưng phấn nói.

Mẹ Tiểu Trí nghe thấy cách này cũng rất vui mừng.

Nhưng mà, vẫn có một chút do dự..

Nơi này không phải là nhà của mình, tùy tiện dùng đồ của người khác có lẽ không tốt lắm đâu!

Thiên Tâm nhìn thấu sự do dự của mẹ Tiểu Trí, biết bà đang suy nghĩ gì?

"Bác gái không cần phải lo lắng, nơi này là nhà trước kia của chú Đoan Mộc, thật lâu cũng không có người ở, cái xe đẩy con nít đó cũng không phải là mới, đã rất lâu rồi, đoán chừng là không dùng nữa, mới có thể bỏ ở nơi này." Thiên Tâm nói rồi bỏ chạy về nhà kho.

Đóa Đóa cảm động nhìn một già một trẻ này, Lãnh Thiên Tâm giúp đỡ cô như vậy, ban đầu cô lại còn muốn giết mẹ của cô bé. Lúc này, cô rất hối hận vì ban đầu đã làm như vậy!

Chỉ chốc lát Thiên Tâm và mẹ Tiểu Trí cùng đẩy xe nhỏ đưa Đóa Đóa xuống dưới.

Mẹ Tiểu Trí quét dọn xe đẩy nhỏ, bên cạnh xe đẩy có một cái băng ngồi, đôi tay dùng sức đỡ xe đẩy nhỏ, để cho Đóa Đóa bò lên.

Đóa Đóa bước từng bước nhỏ, nỗ lực bò lên xe đẩy nhỏ, Thiên Tâm vui vẻ ở một bên khen ngợi thật là giỏi nha.

Cô bé đưa tay mập ra, vuốt ve lỗ tai như cây quạt của Đóa Đóa, bập bẹ nói: "Đóa Đóa, nhóc phải ngoan ngoãn, không cho phép gọi, không cho phép ra ngoài. Nếu không nhóc không thể cùng chúng ta đi chơi đùa nha." Thiên Tâm rất kiên nhẫn nói.

Đóa Đóa cũng rất phối hợp gật đầu một cái, trong đôi mắt sắc tràn đầy sự cảm kích, mặc dù cô bé chỉ là một đứa bé, lại biết giúp đỡ người khác. Trước kia mặc dù cô có tiền có thế, nhưng mà cô chưa bao giờ từng nghĩ phải giúp đỡ người khác.

Vừa cảm kích nhìn về chỗ mẹ Tiểu Trí, mặc dù bà chẳng có cái gì cả, thậm chí ngay cả một căn nhà cũng không có, đôi khi ăn cơm cũng là một vấn đề, chính là một người nghèo khổ như vậy, nhưng vẫn cố gắng trợ giúp cô hết lòng, chăm sóc cô.....

Nếu như..... Có thể..... Trở lại trước kia, cô nhất định sẽ làm người thật tốt, tuyệt đối sẽ không nữa uổng phí cả đời này.

Nghĩ tới đây, Đóa Đóa rất khổ sở, cũng đã như vậy, làm sao có thể quay lại lúc trước được!

Một tiếng thở dài không tiếng động!

Ngoan ngoãn ngồi ở trong xe em bé, Thiên Tâm đem tấm màn phía trên nhà kho phủ xuống, lại một cái nón mặt trời cho Đóa Đóa đeo lên, tất cả sẵn sàng, mẹ Tiểu Trí đẩy xe đẩy nhỏ đi ra ngoài, Thiên Tâm ở một bên đưa tay nhỏ nắm xe đẩy, theo sát.

Dựa vào địa chỉ trong trí nhớ, mẹ Tiểu Trí đi tới địa chỉ mà Long Chu nói trên TV.

Ở trong lòng Đóa Đóa rất thấp thỏm, rất muốn gặp được anh trai thật nhanh, không biết khi anh trai nhìn thấy dáng vẻ này của cô có thể nhận ra cô hay không!

Mặc dù mẹ Tiểu Trí cũng không nói gì, nhưng mà cô biết mẹ Tiểu Trí nhất định là đưa cô đi tìm anh trai.

Thiên Tầm đi theo mẹ Tiểu Trí đi vào trong đại sảnh, họ đi tới trước quây lễ tân.

"Xin chào, cho hỏi một chút, Long tiên sinh ở lâu mấy?" Mẹ Tiểu Trí lễ phép với nhân viên làm việc ở quây lễ tân nói.

Nhân viên làm việc vừa nhìn thấy mẹ Tiểu Trí ăn mặc rất cũ rách, có chút khinh thường.

Thiên Tầm vừa thấy, có chút tức giận, siết quả đấm nhỏ đi tới.

"Vị này đi làm thích soi gương sao, bác tôi đang hỏi cô đó." Thiên Tầm đề cao giọng nói, bị dọa sợ nên người nhân viên làm việc kia vội vàng đem cái gương nhỏ trong tay dấu đi, xem xét mọi nơi, nhìn một chút có lãnh đạo phát hiện hay không.

Thấy không có người chú ý lời đứa bé này nói, vỗ ngực một cái, một hồi may mắn. Sau đó trợn mắt lên giận dữ nhìn Thiên Tầm một cái, Thiên Tầm mới không bị ánh mắt ghê tởm của cô ta uy hiếp, đáp lễ cô ta cũng là ánh mắt lạnh lùng.

Hơn nữa còn mang theo hàm nghĩa khiêu khích, ý là: cô không lễ phép đối với bác gái tôi, tôi liền lớn tiếng nói cô soi gương.

Nhân viên làm việc bị ánh mắt lạnh qđ lòng của Thiên Tầm trừng có chút sợ hãi, đứa bé này từ đâu tới lại có khí thế mạnh mẽ như vậy?

"Chuyện gì!" Người nhân viên làm việc kia tức giận hỏi một câu.

"Bác gái tôi vừa hỏi ở đây có một người là Long tiên sinh không? Xin hỏi ông ấy ở lâu mấy?" Thiên Tầm nói thật.

"Cắt —— các người tám phần là tới cung cấp tin tức mất tích của em gái Long tổng đi? Thật không hiểu nổi, cả ngày lẫn đêm lại có nhiều người đến

như vậy, không phải đều là không tìm được Tiểu Long Nữ sao!"

"Rốt cuộc cô có biết hay không? Không biết liền gọi quản lý các người ra, tôi trực tiếp hỏi ông ta ——" Thiên Tâm có chút không nhịn được rồi, người này quá xem thường người khác rồi, trông mặt mà bắt hình dong, thật ghê tởm.

"Kêu la cái gì —— kêu la cái gì? Ai nói tôi không biết!" Nhân viên làm việc thấy Thiên Tâm lại có vẻ mặt lúc nãy, muốn chinh cô bé, có chút tức giận rống lên với Thiên Tâm.

"Nơi này có thể không nghe hiểu tiếng người, hoặc là gọi quản lý đến cũng được. Nơi này có người quản lý hay không?" Thiên Tâm ở phía trước quầy lễ tân nói, hướng về phía trong đại sảnh hô lên.

Tên nhân viên làm việc kia sốt ruột, cô thật không ngờ đứa bé nhỏ như vậy lại có gan này, thật đúng là quất lên.

Như vậy sau một tiếng kêu to, thật là có một người quản lý đại sảnh đi tới, là một người đàn ông.

"Xin hỏi người nào tìm quản lý? Tôi chính là người quản lý trong đại sảnh."

Người đàn ông kia đứng ở trước mặt mẹ Tiểu Trí hỏi, bởi vì nơi này trừ mẹ Tiểu Trí là người lớn, con lại cũng là người nhân viên làm việc, người đứng ở trước quầy lễ tân, bị vị người quản lý kia bỏ qua rồi.

Thiên Tâm vừa nhìn, lại cảm tức, bước nhanh đi tới trước mặt mẹ Tiểu Trí, một dáng vẻ bảo vệ mẹ, ngẩng đầu lên, nhìn người quản lý đại sảnh kia.

"Là tôi, tôi tìm ông." Thiên Tâm rất có khí thế, lớn tiếng nói một câu.

Lúc này.

Cửa thang máy mở ra.

Chu Long từ bên trong đi ra, sau lưng còn có hai người đàn ông đi theo.

Một cái tay của anh rất tự nhiên đút vào trong túi quần, một cái tay khác đang đưa theo bước chân. Bởi vì vẫn không có tin tức của em gái, cho nên có thể thấy tâm tình của anh thật không tốt.

Ánh mắt lạnh lẽo gần như có thể kết lại thành băng, nhưng con mắt vẫn rất sắc bén như cũ.

Cả người anh tỏa ra một lực sát thương lớn, lực sát thương này đến từ chính sự kiên trì và nghị lực tìm kiếm em gái. Về mặt anh lạnh lẽo không nhìn ra bất cứ tia cảm tình nào, đi theo phía sau là hai người vệ sĩ nhìn ra đều cẩn thận, hình như rất lo lắng không cẩn thận chọc tới người ở trước mặt bọn họ.

"Các người tiếp tục ở lại nơi này, một khi có tin tức lập tức cho tôi biết, kiên quyết không được bỏ qua cho bất kỳ một tin tức nào của Long nhi." Long Chu lạnh lùng nói, giọng ra lệnh rất nồng, tuyệt đối sẽ phục thù khi thể với anh.

Thời điểm anh đang đi tới giữa đại sảnh.

Một giọng nói bập bẹ truyền tới: "Ông là người quản lý nơi này?" Thiên Tâm ngược đầu hỏi.

"Ừ, người bạn nhỏ, tôi chính là quản lý đại sảnh này, xin hỏi có chuyện gì không?" Người đàn ông kia lễ phép hỏi.

Thiên Tâm gật đầu một cái, cái này còn có thể giao tiếp, ít ra còn coi trong người khác.

"Xin ngồi xõm xuống, tôi đây ngược đầu nói chuyện với ông rất vất vả." Thiên Tầm dứt khoát hoàn toàn khảo nghiệm người leequydon quản lý này có kiên nhẫn hay không.

Quản lý đại sảnh mỉm cười ngồi xõm người xuống, Thiên Tầm cũng hướng về phía anh ta cười cười.

Đang đi ra Long Chu bị giọng nói của Thiên Tầm làm hấp dẫn, đứng lại. Cái tay kia vẫn lãnh khốc đút trong túi quần, ánh mắt sắc bén bắn tới, hận không đánh nát cửa sổ thủy tinh đối diện được.

Không thể không thừa nhận, anh là một người nguy hiểm.

Màu da trắng hiếm thấy, một bộ áo đen hơi bó sát người bao quanh vóc người hoàn mỹ của anh, tóc đẹp màu nâu sẫm làm cho người ta chắc lưỡi hít hà, gương mặt màu trắng trơn bóng của anh, lộ ra góc cạnh đẹp trai rõ ràng; lông mi thật dài, hai mắt thâm thúy giống như thủy tinh đen lấp lánh, mũi cao, cánh môi tuyệt mỹ, trên người anh tản phong cách rất phức tạp, giống như là hỗn hợp các loại khí chất, không một chút dàng hoàng mà lại cao quý và khí phách. Trên mặt lạnh lùng lộ ra một tia tà mị không kèm chế được.

"Người bạn nhỏ, có chuyện gì cần tôi giúp một tay?" Quản lý đại sảnh rất lễ phép hỏi, nhân viên làm việc lễ tân hơi sợ.

Thảm rồi!

Nhóc con này nhất định sẽ kiện cô.

Một con nhóc thật đáng ghét!

"Tôi muốn xin hỏi....."

Nhưng vào lúc này, đứng ở cách đó không xa điện thoại Long Chu vang lên, thu hồi ánh mắt lạnh lùng, lấy điện thoại di động ra, xoay người tiếp điện thoại rồi đi.

"Vâng....."

Anh trai Đóa Đóa tuyệt đối không ngờ rằng anh vẫn đang cố gắng tìm em gái mà em gái lúc này lại ở trong chiếc xe đẩy nhỏ mà người phụ nữ đó đang đẩy.

Vậy mà, Đóa Đóa cũng không nghĩ đến cô lại gặp thoáng qua anh trai!

Long Chu chuẩn bị đến sân bay, anh vì muốn tìm được em gái, thuê phòng ở các thành phố ở trên thế giới, hơn nữa mỗi ngày trên TV cũng sẽ có thông báo tìm kiếm em gái, anh thuê nhiều phòng như vậy cũng muốn để tìm em gái nhanh hơn.

Mới vừa rồi Thiên Tâm muốn nói lời nói, nếu như bị Long Chu nghe được, anh tuyệt đối sẽ không bay đến nước Mỹ, còn có một giờ nữa anh liền bay đi nước Mỹ.

Vậy mà, trong phòng khách quản lý nghe được lời Thiên Tâm nói, có chút ngoài ý muốn, cũng có chút giật mình.

Không thể không bội phục tài ăn nói của đứa bé nhỏ lại có thể tốt như vậy.

Thật ra thì, Thiên Tâm nói là: "Tôi muốn xin hỏi quản lý tiên sinh, cái người nhân viên làm việc ở quầy lễ tân là làm cái gì? Nếu như là bài biện, thì không có lời nào để nói. Nếu như là phụ trách về việc cố vấn cho khách hàng, tôi thấy..... Không cần thiết phải có. Bởi vì cô ta ở chỗ này là làm trễ nãi thời gian quý báu của chúng tôi."

Hiện tại, ông lập tức, lập tức nói cho tôi biết Long tiên sinh ở lâu mấy, chúng tôi có việc gấp tìm ông ấy." Thiên Tâm bèn nhón nói.

Quản lý thật bị lời nói của Thiên Tâm làm chấn động.

Sau lưng gương mặt nhân viên làm việc quỳ lễ tân sợ trắng bệch.

Hôm nay ra cửa không có nhìn Hoàng Lịch, lại có thể gặp được một đứa bé có uy lực mạnh như vậy!

Đoán chừng lần này không chết cũng sẽ tan xương nát thịt!

"Người bạn nhỏ, bây giờ tôi lập tức tự mình đưa @llequydon cháu đi tìm Long tiên sinh. Về phần nhân viên của tôi, tôi nhất định sẽ xử lý công bằng, về sau tuyệt sẽ không xảy ra loại chuyện như vậy nữa."

"Vậy thì tốt, đi thôi." Thiên Tâm nhàn nhạt nói một câu.

Xoay người, lại một lần nữa bắt được xe đẩy nhỏ.

"Bác gái, chúng ta đi."

Rốt cuộc lần này mẹ Tiểu Trí cũng thấy được sự lợi hại của Thiên Tâm, khó trách con trai lớn như vậy, sẽ kết bạn cùng với cô bé, thì ra là trong cơ thể Thiên Tâm đã có năng lượng như vậy.

Hết sức bội phục Thiên Tâm, bội phục Thiên Tâm không chỉ có mình mẹ Tiểu Trí, còn có Đóa Đóa đang ngồi ở trong xe đẩy nhỏ.

Trong lòng không khỏi giơ ngón tay cái lên với Thiên Tâm.

Quản lý tự mình đưa mẹ Tiểu Trí và Thiên Tâm dẫn tới trong phòng làm việc mà Long Chu thuê.

Đi vào trong, thì chỉ có một người thư ký ở đây.

"Cám ơn ngài, chúng tôi tự đi vào được rồi." Đi tới cửa, Thiên Tâm quay đầu hướng về quản lý đại sảnh lễ phép nói.

"Còn có gì cần, tùy thời ra sức." Quản lý nói xong thức thời rời đi.

Thiên Tâm gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói ngọt ngào: "Mời vào."

Thiên Tâm chủ động trợ giúp mẹ Tiểu Trí mở cửa, sau đó mời bà đi vào trước, cuối cùng mới đi theo vào.

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi có chuyện gì?" Thư ký lequydon@ lễ phép đi lên trước, mỉm cười hỏi.

"Tôi tìm Long tiên sinh." Mẹ Tiểu Trí cũng rất lễ phép nói.

"Long tổng không có ở đây, ngài ấy đã đi Mỹ. Có chuyện gì trước tiên ngài có thể nói với tôi, tôi được quyền ủy thác của Long tổng tiếp đãi mỗi một vị khách tới nơi này." Thư ký biết, Long tổng ở nơi này không hề kinh doanh, phàm là xuất hiện ở nơi này hơn một nửa đều liên quan đến tin tức mất tích của em gái Long tổng.

Mẹ Tiểu Trí vừa nghĩ, vị Long tiên sinh kia không có ở đây, bà cũng không thể đem chuyện tình của Đóa Đóa nói với người thư ký này được, đoán chừng cô ấy cũng sẽ không để ý đến Đóa Đóa!

"A, nếu như vậy, hôm nào tôi lại trở lại vậy." Mẹ Tiểu Trí thất vọng nói.

Đóa Đóa ngồi trong xe đẩy nhỏ yên lặng khóc.

Cô không thấy được anh trai rồi!

Cô không biết tuổi thọ của heo là bao lâu?

Cô không biết mình có thể sống đến lúc nào thì...?

Cô chỉ nghĩ một mặt gặp lại anh trai, muốn anh trai không cần tìm cô khắp thế giới nữa! Bởi vì anh trai vĩnh viễn đều không thể nào tìm được cô.....

"Chị gái ơi, như vậy đi, tôi đưa số điện thoại của tôi để chị lưu lại, sau khi Long tổng trở lại thì đưa cho ông ấy liên lạc với chúng tôi." Thiên Tâm đi tới trước mặt nói.

"Được rồi, chỉ cần Long tổng trở lại, tôi nhất định sẽ chuyển lời." Vị kia thư ký lấy ra giấy bút đưa cho mẹ Tiểu Trí.

Mẹ Tiểu Trí đọc số để Thiên Tâm ghi lên trên giấy.

Vị kia thư ký lại dẫn mẹ Tiểu Trí và Thiên Tâm đi vào bên trong lĩnh một phần quà tặng, là chuẩn bị cho người tốt bụng.

Phàm là đến cung cấp tin tức về Tiểu Long Nữ đều có quà tặng, mặc kệ bọn họ cung cấp tin tức thật hay giả, Long Chu cũng sẽ không bỏ qua, cũng sẽ phái người nhất nhất điều tra.

Lúc mẹ Tiểu Trí và Thiên Tâm nhận lấy quà tặng, Đóa Đóa từ nhỏ trong xe đẩy cật lực giơ thân thể lên, dùng chân heo kẹp lại chiếc bút đó, ở mới vừa rồi mẹ Tiểu Trí viết số điện thoại trên tờ giấy, cật lực viết một tháng.

Không có ai biết tháng này đại biểu cái gì?

Nhưng mà, nếu như có Long Chu thấy chữ tháng này, anh nhất định sẽ biết em gái đã tới đây.

Thiên Tâm ôm quà tặng, mẹ Tiểu Trí đẩy xe đẩy nhỏ rồi họ rời đi.

Thời điểm đi tới trong phòng khách, người nhân viên làm việc quầy lễ tân đã không ở đó nữa, mà là đổi lại là quần áo công nhân làm vệ sinh.

Quản lý nói nếu cô ít nói, vậy thì tìm công việc không cần lên tiếng, chỉ để ý làm việc cho cô làm xong.

Cô xem thường người nghèo, vậy hãy để cho cô từ người nghèo làm lên.

Trở lại biệt thự, dù sao Thiên Tâm cũng là đứa bé, cuống quýt đi mở quà.

Mẹ Tiểu Trí bế Đóa Đóa thả xuống, rồi đi vào phòng bếp, trên đường về bà mua một ít thức ăn, bà muốn chuẩn bị một bàn món ăn để cảm ơn ba Thiên Tâm và Đoan Mộc tiên sinh kia.

Đóa Đóa đi tới ban công, ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh.

Khổ sở.....

Anh trai đã bay đi nước Mỹ.....

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Bị Thương

Thời điểm mọi người đang bận rộn.

Bạch Tuyết và Ưc Ưc cũng không có rảnh rồi, họ cũng rất vội vàng.

Từ buổi tối hôm qua, sau khi rời khỏi nhà ông ngoại, họ gần như là một đêm không nghỉ ngơi.

Ưc Ưc và Niệm Niệm cũng biết mẹ đang lo lắng cho ông ngoại, cho nên cũng hết sức cố gắng đi tìm ông ngoại, quả nhiên có công mài sắt, có ngày nên kim.

Họ đi theo yêu khí, cuối cùng khi đến trong vườn thú thì lại biến mất không thấy gì nữa.

"Mẹ, Đại Vương Phi là một người phụ nữ giao hoạt, có thể ẩn thân ở trong vườn thú, nơi này tất cả đều là động vật, cơ hồ không phân biệt được nguồn gốc yêu khí đến từ nơi nào?"

"Vậy làm sao bây giờ? Các con nói cô ta có thể giấu ông ngoại con đi rồi hay không?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

"Không biết, trên người ông ngoại không có yêu khí, bà ta sẽ không giấu ông ngoại đi." Niệm Niệm nói.

Ưc Ưc thâm thúy nhìn vào vườn thú đen thui lụi trước mặt, trong lòng suy nghĩ: chỉ là, nơi này thật sự là nơi che giấu thân phận tốt nhất.

"Con trai, có cách nào tìm được người phụ nữ kia hay không?" Nghĩ đến việc ba cô bị Đại Vương Phi bắt cóc, trong lòng Bạch Tuyết lại càng gấp gáp, trong lòng ghê tởm, lại có thể xuống tay với người già, quá hèn hạ.

Hận không thể lập tức tìm được người phụ nữ ghê tởm đó rồi hung hăng dạy dỗ cô ta.

"Không có cách. Mẹ, chúng ta chỉ có một mảnh nhỏ một mảnh nhỏ tìm. Chỉ cần bà ta không đi, nhất định có thể tìm được chỗ bà ta ẩn thân." Ưc Ưc rất tự tin nói, mặc dù như vậy sẽ rất chậm, nhưng mà, nhất định có thể tìm ra được.

"Được, nghe theo các con. Niệm Niệm, Ưc Ưc chúng ta đi đến tiệm trước mặt để ăn khuya, sau đó sẽ trở lại tìm người phụ nữ kia." Bạch Tuyết mỗi tay dắt một đứa con trai đi về phía cửa hàng tiện lợi 24h Kim Đắc Lợi.

Sau một tiếng.

Bạch Tuyết, Ưc Ưc và Niệm Niệm từ bên trong đi ra.

Họ đi tới một góc hẻo lánh, Ưc Ưc sử dụng pháp thuật đưa mẹ đi vào.

Mặc dù chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, Bạch Tuyết đã đứng ở trong vườn thú rồi, trước đó cô vẫn còn đứng ở bên ngoài vườn thú.

"Con trai, nếu như vậy, chúng ta đi nơi nào cũng đều không cần trả tiền rồi." Bạch Tuyết vui đùa nói.

"Hi hi..... Đó là đương nhiên, chỉ là đầu tiên là mẹ muốn đi nơi nào? Bởi vì mới vừa rồi trong đầu mẹ đang suy nghĩ đi đến nơi này. Cho nên Ưc Ưc mới có thể giúp mẹ đi vào. Nếu như mới vừa rồi trong đầu mẹ nghĩ không phải là đi vào bên trong vườn thú, vậy thì không phải nhất định sẽ là nơi này đâu? Hi hi....." Ưc Ưc vì điều chỉnh không khí, cố ý nói như vậy.

Nếu như mẹ cậu nghĩ đến chỗ khác, cậu cũng sẽ không sử dụng pháp thuật.

"À? Pháp thuật kia vẫn có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm đi, ngộ nhỡ con đưa mẹ vào trong động cạp, mẹ sẽ không ra được!" Bạch Tuyết cười ha hả nói.

Cô biết con trai là vì điều chỉnh tâm tình của cô, cố ý đùa giỡn với cô. Cô cũng không thể làm gì khác hơn là cười giỡn nói mấy câu với con trai.

Ba người bọn họ thương lượng rồi quyết định bắt đầu lục soát từ phía đông, bởi vì phía đông có dấu hiệu của yêu khí đậm nhất.

Ba mẹ con họ đi tới phía đông vườn thú đầu tiên, nơi này là vườn bách thảo (vườn chim).

Thế giới chim.

Có vẻ như mặt trăng cũng đang giúp đỡ bọn họ vậy, vốn là bầu trời đêm đen nhánh, không có một chút ánh sáng, bọn họ chỉ có thể mượn ánh sáng yếu ớt trong vườn thú để truy tìm.

Lúc này.

Ánh trăng từng chút từng chút chui ra từ trong mây đen, đầu tiên lộ ra một vầng trăng nhỏ, giống như là miệng đang mỉm cười mà đóng chặt lại. Khóe d:dlequydon miệng của nó nhếch lên, từ từ trở nên to lớn từng chút từng chút một.....

Ánh trăng bắt đầu trở nên to lớn hơn, tạo thành một hình vòm.

Dù vậy, mặt trăng giống như vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục chui ra ngoài, cho đến khi biến thành một nửa hình tròn.

Theo ánh trăng sáng xuất hiện, bên cạnh nó cũng một ngôi sao sáng chậm chậm thức tỉnh, làm cho bóng đêm đen thui tăng thêm màu sắc tươi đẹp.

Ánh trăng trắng bạc chiếu xuống mặt đất, cũng chiếu sáng chỗ của Bạch Tuyết ở vườn thú. Khắp nơi đều có tiếng kêu của thê lương bi ai dễ mền. Mùi thơm của bóng đêm tràn ngập trên không trung, hơi thở đặc thù man rợ của động vật cũng tràn ngập khắp không trung, dệt thành một cái lưới cá mềm mại, găng toàn bộ cảnh vật và động vật cũng vào bên trong.

Ánh mắt đều thấy được những cái lông được khoác lên lưới mềm mại, dù là từng cọng cây ngọn cỏ, từng cánh hoa, từng con vật đều không phải là giống như ban ngày, bọn họ đều thấy mơ hồ, màu sắc hư ảo, mỗi một dạng ẩn núp cũng rất tỉ mỉ, cũng bảo vệ bí mật của nó, khiến cho người khác có một loại cảm giác như mộng như ảo.

Chim trong vườn bách điều rất yên tĩnh.

Trước kia khi cùng bọn nhỏ tới đây diện;danlequydon vui chơi, nơi này toàn là tiếng chim hót riu rít, còn có tiếng ca hát thanh thúy của vẹt, rất mỹ diệu (đẹp).

Thì ra là chúng cũng có một mặt yên tĩnh như vậy, tựa như chúng ta vậy, ban ngày bận rộn, buổi tối thì nghỉ ngơi.

Ưc Ưc cẩn thận khống chế yêu khí, Bạch Tuyết và Niệm Niệm theo sát phía sau, nhìn không chớp mắt xem thử yêu khí phía trên có thay đổi hay không? Bọn họ từng bước từng bước đi đến đám hoa gần chỗ tổ chim trước mặt.

Trên cây cũng có rất nhiều tổ chim, có thể nói nơi này là thế giới của chim, chỗ nào cũng có chim nhỏ.

"Mẹ, nơi này không có, chúng ta tiếp tục đi." Ưc Ưc nhỏ giọng nói, lo lắng sẽ phá vỡ yên lặng của nơi này.

"Ừ." Bạch Tuyết đồng ý thật thấp một tiếng, sau đó mang theo con trai đi tới bên cạnh vườn đà điểu lớn.

Nơi này có rất nhiều đà điểu, nếu lqđ như là ban ngày bọn chúng sẽ cổ thật dài ra, móng to cong lên, bước chân nhàn nhã bước đi ở trên cỏ xanh.

Vậy mà, lúc này, bọn chúng cũng đều ở yên lặng nghỉ ngơi.

Bạch Tuyết bọn họ lo lắng đánh thức bọn họ, vẫn là thận trọng cầm bắt yêu khí từ chung quanh bọn họ đi qua.

Ra khỏi đà điểu vườn, chỉ số yêu khí lúc này là 400.

Bọn họ lại đi đến khu vui chơi cá heo.

Chỉ số yêu khí từ từ giảm xuống, lúc này còn 380.

Sở dĩ Ưc Ưc từ từ kiểm tra, chủ yếu vì chỉ số yêu khí cũng không phải là chính xác 100%, chỉ có một phạm vi nhất định.

Giả sử nếu như chỉ số yêu khí ở hơn bốn trăm, thì chỉ biết yêu nữ núp ở trong vườn thú, nhưng mà về phần vị trí cụ thể nào trong vườn thú, cũng không biết.

Cho nên chỉ có kiểm tra từng chút từng chút một, nhất định sẽ tìm được chỗ ẩn thân của Đại Vương Phi.

Sắc trời đã bắt đầu sáng dần lên, Bạch Tuyết chỉ có thể đưa con trai rời đi.

Bọn họ đang định đặt một cái phòng ở khách sạn dien;;danlequydon trước mặt, chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, một đêm cũng không ngủ, cô đau

lòng nhìn hai đứa con hiểu chuyện của mình.

"Niệm Niệm, Ưc Ưc, mẹ không tốt, không chăm sóc tốt cho các con! Còn để cho các con đi theo mẹ ra ngoài tìm ông ngoại....."

"Mẹ, sao mẹ lại như vậy. Tụi con thật vui mừng khi cùng mẹ tìm ông ngoại, ông ngoại rất thương tụi con, ông ngoại bị người phụ nữ ghê tởm đó bắt cóc, tụi con cũng rất khổ sở, cho nên chúng ta sẽ cùng cố gắng tìm ông ngoại, nhất định sẽ cứu được ông ngoại ra." Niệm Niệm rất sẵn sàng nói.

Bạch Tuyết rất vui mừng, ba đứa con đều rất hiểu chuyện, cũng rất ngoan.

Cô cầm điện thoại trong khách sạn lên muốn gọi một ít đồ ăn dinh dưỡng cho tụi nhỏ, bọn họ ăn cơm, chuẩn bị ngủ, bởi vì ban đêm còn phải đi.

Thật tốt khi trước khi ra cửa, cô đã mang theo thẻ vô hạn của chồng, không cần phải lo lắng không có tiền xài.

Nghỉ ngơi một chút, sau đó mỗi người tắm một cái rồi nghỉ ngơi.

Bên kia, Lang Vương và Đoan Mộc còn có Tiểu Trí đều đã tới nơi.

Mẹ Tiểu Trí đã nấu cơm xong.

Mặc dù không là cá lớn hay thịt heo, nhưng mà d;danlequydon ăn cũng rất ngon miệng, đều là món ăn gia đình.

Đặc biệt là Đoan Mộc, anh rất thích ăn, anh thường ăn bữa tiệc lớn, loại món ăn gia đình này có một hương vị khác.

"Dì, về sau con sẽ thường tới đây ăn cơm dì làm." Đoan Mộc cười ha hả nói.

"Không thành vấn đề, chỉ cần con không ghét bỏ diendan;lequydon cơm dì làm, đừng ăn không ngon là được. Ha ha....." Mẹ Tiểu Trí vui vẻ cười nói.

"Con rất thích ăn món ăn gia đình dì làm, ăn quá ngon rồi."

Lang Vương ăn cơm không nói, sẵn sóc gấp thức ăn cho Thiên Tâm, thấy Đóa Đóa ở một bên, trong lòng bỗng một ý nghĩ.

Tiểu Long Nữ đã không còn, người sống sót chính là Đóa Đóa.

"Bảo bối, đưa cái này cho Đóa Đóa ăn đi." Lang Vương dùng một chén nhỏ gấp một chút thức ăn đưa cho Thiên Tâm.

Thiên Tâm nhận lấy chén nhỏ đi tới chỗ Đóa Đóa.

"Đóa Đóa, ngoan, những thứ này cho cô ăn." Thiên Tâm đưa chén nhỏ thả vào khóe miệng Đóa Đóa.

Đóa Đóa cúi thấp đầu, khe khẽ gật đầu, không có nhìn Thiên Tâm!

Cô rất khổ sở, phát hiện ra chính mình làm thành ra như vậy cũng oán mình.

Ban đầu nếu như không đi trêu chọc Lãnh Dạ, làm sao lại biết anh là Lang Vương!

Ban đầu nếu như không phải là thích Lãnh Dạ, làm sao lại đi bắt cóc Bạch Tuyết!

Ban đầu nếu không bắt cóc Bạch Tuyết, làm sao cô lại biến thành heo!

Lang Vương là đang thương hại cô sao? Hay là đang bố thí thức ăn cho cô?

Bây giờ cô là heo, ngay cả nghĩ đến no bụng cũng đều phải dựa vào người khác!

Một giọt nước mắt rơi xuống, rớt vào trong chén.

"Đóa Đóa, ăn đi, rất thơm." Tay Thiên Tâm nhẹ nhàng vuốt ve đôi tai của Đóa Đóa.

Sau khi ăn xong, Tiểu Trí và mẹ của cậu cũng đứng ở ngoài cửa nhìn Lang Vương và Đoan Mộc lái xe đi, mới lưu luyến không rời trở lại trong nhà.

Mẹ con hai người nhìn thấy phòng ốc diend;lequydon lớn như vậy, trong lòng rất cảm kích. Bọn họ đã gặp được người tốt.

Mẹ Tiểu Trí dặn dò Tiểu Trí đi học cho giỏi, lúc không có chuyện gì làm thì đi đến quán bar làm việc.

Tiểu Trí thành kính gật đầu một cái.

Vậy mà, sau khi ăn xong, Đóa Đóa vẫn nằm ở ban công, thỉnh thoảng ngửa đầu nhìn bầu trời một chút.

Trong lòng yên lặng mong mỗi anh trai nhanh trở lại một chút.

Lúc này, cô chưa bao giờ nghĩ muốn quyền le;quydon thế tiền bạc nữa, cô chỉ muốn trở lại bên cạnh anh trai. Nếu như..... Có thể, cô muốn cầu xin Lang Vương biến cô trở lại như cũ.

Cái ý nghĩ này, làm đầu cô bồi hồi suốt cả ngày hôm nay ——

Nhưng lại chậm chạp không dám nói ra, đáng thương là hiện tại cô liên tục nói tiếng heo, quyền lợi nói tiếng người cũng không có!

Nếu như nhìn thấy anh trai..... Muốn gọi một tiếng anh trai..... Đều là hy vọng xa vời!

Khổ sở vừa muốn khóc, quay đầu lại nhìn mẹ Tiểu Trí một chút, bọn họ đã lên lầu đi dọn dẹp phòng ngủ.

Cô đi đến bên cạnh điện thoại, cật lực nâng thân thể lên, tựa vào bên cạnh bàn điện thoại, đồng thời di chuyển hai chân trước mặt, dùng một ngón chân cẩn thận quay số điện thoại.

Lúc theo Tiểu Trí mẹ tới nay cô vẫn ở trên biển, nơi đó không có điện thoại, có lúc cô thật muốn gọi điện thoại cho anh trai, mặc dù không thể nói chuyện với anh trai, nhưng mà cô cũng có thể nghe giọng nói của anh trai một chút cũng rất tốt rồi.

Cuối cùng cũng bấm được hết số điện thoại, cô gọi.

Điện thoại đối diện vang tiếng chuông kỳ diệu, bài hát đó, anh llequydon trai còn giữ.

Đó là tiếng chuông mà cô chọn cho anh trai.

Nghĩ đến việc sắp nghe được giọng nói của anh, thân thể kích động bắt đầu run rẩy.....

"Vâng ——" Điện thoại được nối thông, truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Đóa Đóa kích động muốn khóc, đó là giọng nói của anh.

Anh trai nhận điện thoại.

Cô đã gọi được điện thoại cho anh.

"....." Nhưng mà, cô nên nói gì? Cô có thể nói gì đây? Cô biết nói gì!

"Nói chuyện." Đối phương có chút không bình tĩnh hỏi, trong giọng nói lộ ra nồng nặc ý lạnh.

Đóa Đóa sợ anh trai cúp máy, nóng nảy muốn khóc.

"Nói chuyện —— Long nhi? Có phải là em hay không?" Đối phương tựa hồ cảm giác có gì không đúng, bấm điện thoại, nhưng lại không nói lời nào.

"....." Không trả lời.

Quá khả nghi?

"Long nhi..... Phải..... Em sao?" Giọng nói lạnh lùng lúc trước đã trở nên dịu dàng.

"....." Vẫn không có câu trả lời như cũ.

"Nói chuyện, tôi đang nghe đây." Chợt, Long Chu cảm giác cú điện thoại này mặc dù không phải là do em gái gọi đến, nhưng nhất định có liên quan đến em gái.

Trực giác.

Anh và em gái tâm linh tương thông, có trực giác rất tốt.

Em gái.

Nhất định là có liên quan đến tin tức của em gái.

"Mời nói chuyện, yên tâm, tôi đối với lời ngài nói mỗi một chữ cũng sẽ giữ bí mật." Long Chu biết trước kia em gái có một Long Bang, có phải bởi vì đắc tội với người này hay không, em gái bị người đó giam lỏng rồi sao?

Không tìm được em gái, trong lòng anh một mực có mấy trăm giả thiết có thể có, cũng có cả việc em gái gặp phải chuyện.

Nhưng mà.

Chỉ là trong mấy trăm giả thuyết đó, anh vẫn không ngờ tới em gái sẽ bị trúng pháp thuật, biến thành một con heo.

"....."

Không muốn anh trai thất vọng, Tiểu Long Nữ quyết định phát ra một chút âm thanh.

"Hừ hô....." Đóa Đóa nỗ lực phát ra âm thanh.

Long Chu khiếp sợ ——

Đây là âm thanh của cái gì?

Là ám hiệu?

Còn là ám ngữ?

Hừ hô?!

Rốt cuộc là ý gì?

Đầu óc nhanh chóng suy tư, vẫn không có nghĩ ra được hừ hô có ý nghĩa gì trong đó.

"Xin ngài lặp lại lần nữa được không?" Anh không có nói không có nghe rõ, bởi vì anh căn bản cũng không có nghe ra đối phương nói cái gì.

Cái âm thanh kia giống như là ngáy, hoặc giống như tiếng kêu của động vật nào đó.

Đóa Đóa vạn bất đắc dĩ!

Làm sao cô biểu đạt mình là Long nhi đây!

"Làm phiền ngài nói lại lần nữa được không?" Cảm thấy đối diện yên tĩnh, Long Chu lo lắng đối phương sẽ cúp điện thoại, vì vậy kiên nhẫn lại kính xin đối phương lặp lại lần nữa.

"Hừ hô....." Đóa Đóa hạ thấp giọng, nỗ lực phát ra hai tiếng.

Long Chu có chút nhức đầu.

Anh..... Cái gì cũng nghe không hiểu!

Đối phương rốt cuộc là ý gì?

Hừ hô?

Chỉ cái gì?

Chẳng lẽ là ám hiệu chỉ thành phố.

Long Chu nghiên cứu rất sâu với hừ hô.

Lại duy chỉ không có định nghĩa là tiếng động vật kêu, mặc dù rất giống là tiếng động vật hạ thấp giọng phát ra, nhưng mà anh tin tưởng không thể nào là cái này.

Đối phương nhất định là biết tin tức của em gái, nhưng lại không dám nói ra, cho nên mới phải ám hiệu với anh.

Chẳng lẽ em gái bị tổ chức rất nguy hiểm bắt, ngay cả người chứng kiến cũng để ý như vậy, như vậy nhất định đối phương rất hung ác.

"Xin ngài tin tưởng tôi, vô luận ngài nói với tôi cái gì? Tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa chữ ra bên ngoài, nếu không tôi sẽ chết không được tử tế." Long Chu kiên định thề.

Hi vọng có thể đổi lấy tin tức em gái về.

Đóa Đóa cảm động nước mắt lại rơi ào ào.....

Anh trai thật yêu cô.

Trước kia, làm sao cô lại không phát hiện anh trai yêu thương cô như vậy chứ!

Luôn là nghịch ngợm, luôn luôn giận anh!

Hiện tại cảm giác muốn xin lỗi anh thật tốt. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần vật cô cần tìm, nhất định anh trai sẽ nghĩ biện pháp tìm cho cô.

Gần như anh trai đối với cô là muốn gì được đó, dù vậy cô chưa bao giờ cảm kích mình có anh trai tốt như vậy!

Hiện tại, cô rốt cuộc đã hiểu rõ, cô có một anh trai tốt nhất, một anh trai yêu thương cô nhất.

"Cục hô ——" Đóa Đóa lại cố gắng phát ra một âm thanh.

Cô là muốn gọi anh, nhưng mà lại phát ra âm thanh cục hô!

Cô suy nghĩ muốn kêu to anh trai.

Cô muốn nói với anh trai, cô chính là Long nhi.

Cô muốn trở lại bên cạnh anh trai.....

Cô muốn biến lại làm người.....

Long Chu cau mày!

Vẫn không thể lý giải được.

Hô hừ với cục hô khác nhau ở chỗ nào?

Tại sao người này không dám nói tiếng người, làm anh không hiểu*****
được ám ngữ!

Bây giờ là xã hội đã phát triển, về những thứ ám ngữ kia, anh căn bản cũng không hiểu là có ý nghĩa gì.

"Rất xin lỗi, ngài nói, tôi nhất thời không thể diendanlleqquydon hiểu được. Có thể xin ngài nói cặn kẽ một chút nữa hay không?"

Long Chu rất lễ phép hỏi, trong giọng nói không khỏi toát ra nhàn nhạt ý cầu xin.

Đóa Đóa biết cô nói gì cũng vô ích, căn bản là anh trai nghe không hiểu!

Bây giờ chỉ có đi tìm Lang Vương, cầu xin anh bỏ qua cho cô. Cầu xin Lang Vương biến cô trở lại như lúc trước.

Đóa Đóa khổ sở cúp điện thoại!

Long Chu bên kia có chút nóng nảy, đối phương đã cúp máy, nhưng anh còn chưa biết rốt cuộc “hừ hô” có ý nghĩa gì?

Nhanh chóng mở máy vi tính ra, bắt đầu lục soát có thành phố nào tên là “hừ hô” hay không, hoặc là tương tự như những chữ “hô hô” này.

Anh cho rằng rất có thể là có thành phố nào đó bên trong tên có hai chữ đó.

Khó trách anh vẫn không tìm được em gái, có lẽ là vì em gái bị bắt cóc đến nơi vắng vẻ.

Loại từ “hừ hô” là tự nhãn (từ, chữ trong câu, ý nói là chữ trong tên gọi của 1 thành phố theo suy nghĩ của Long Chu), chỉ có ở nước ngoài mới diendlqđ; có thể dùng những chữ này để đặt tên cho thành phố.

Anh nhanh chóng tìm kiếm bản đồ nước ngoài trên máy tính, hơn nữa ghi toàn bộ tên thành phố có chữ “hừ hô” vào giấy.

Đóa Đóa tuyệt đối không ngờ rằng cô chỉ gọi hai tiếng, sẽ mang đến cho anh trai rất nhiều khó khăn và lo lắng.

Đóa Đóa cúp điện thoại, nhìn lên trên lầu, rất yên tĩnh, có lẽ Tiểu Trí và mẹ của cậu đang nói chuyện phiếm.

Vì vậy, cô cẩn thận, cật lực mở cửa ra, sau đó lại nhẹ nhàng đóng kỹ, đi ra ngoài.

Không tệ.

Đóa Đóa muốn đi tìm Lang Vương.

Cô muốn đi cầu xin Lang Vương biến cô trở lại.

Thật ra thì, không phải Lang Vương không muốn biến cô trở lại, lúc ấy biến Tiểu Long Nữ thành heo, cũng không phải là do Lang Vương làm.

Mà là, bởi vì Tiểu Long Nữ phát hiện ra thân phận của Lang Vương, còn bắt cóc Bạch Tuyết.

Thời điểm Bạch Tuyết đánh nhau với Tiểu Long Nữ, Cung Hàn ngăn cản họ, hơn nữa đánh Bạch Tuyết bay ra ngoài.

Cũng vì vậy Cung Hàn gián tiếp làm cho nguyên llqd thần của Bạch Tuyết quay trở lại, cho nên Bạch Tuyết dưới cơn nóng giận mới có thể biến Tiểu Long Nữ thành heo.

Hôm nay, Tiểu Long Nữ đã biết sai rồi, Lang Vương cũng có ý tứ muốn cho cô cơ hội một lần nữa làm người. Chỉ là, này còn phải đợi nói cho Bạch Tuyết biết tình huống của Tiểu Long Nữ mới được.

Sau khi Đóa Đóa rời khỏi nhà Tiểu Trí, cô men theo chân tường mà đi, hi vọng không làm cho người ta phát hiện, sau đó bị thảm biến thành thịt heo trong siêu thị!

Cô không dám đi đường lớn, tận lực đi đường nhỏ để tìm Lang Vương.

Dọc theo đường đi cô không nhìn quanh được hai bên bốn phía, lo lắng sẽ gặp nguy hiểm.

Chủ yếu là đề phòng có tuần tra, ngộ nhỡ bị bọn họ phát hiện, tất nhiên sẽ bị bắt đi, đưa đến chợ biến cô thành thịt heo.

Hiện tại mặc dù cô là heo, nhưng mà bên trong cô hoàn toàn là con người. Cô có tư tưởng và phán đoán của con người.

Cô biết cách làm thế nào để cho mình tránh khỏi nguy hiểm.

Cô rất ưa thích sạch sẽ, nhưng mà vì đêm khuya đi lại an toàn, cô phát hiện có một ít than đá, vì vậy, cô đi lặng lẽ tới cửa, thấy trên có một chút muội than tán lác.

Khổ sở chau mày, hung hăng cắn răng một cái.

Nhìn lại thấy mình một thân da thịt trắng trẻo, còn có lông heo màu trắng nhàn nhạt. Như vậy thì đi ở trong đêm tối rất nguy hiểm.

Cô đành phải nghĩ biện pháp che giấu bóng dáng của mình, như vậy có thể giảm thấp xác suất bị phát hiện.

Thử hỏi có người phụ nữ nào thích làm bẩn chính mình?

Bây giờ Đóa Đóa đã bị buộc lên Lương Sơn (ý chỉ cái cầu mà buộc phải đi), không đen cũng không được. Nhắm mắt lại trét lên diendanlle;quydon một lớp bụi màu đen, vốn là da thịt sạch sẽ, bây giờ đã biến thành màu đen.

Cô, đã an toàn.

Tầng than bụi kia, giống như quần áo ban đêm bình thường đảm bảo an toàn cho cô, trong đêm đen không thể nhìn thấy cô rõ ràng được như vậy.

Thân thể biến thành màu đen, trong lòng cũng thực tế rất nhiều.

Mặc dù rất dơ, nhưng lại rất an toàn.

Nhìn bảng chỉ đường cô đi theo hướng về nhà Lãnh Dạ.

Cô đi qua một đầu đường lại đi qua một đầu đường.....

Một mỗi tìm tất cả các con hẻm xó xỉnh hẻo lánh, nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục đi tới.

Mặc dù bây giờ có bốn chân, những cũng không đi nhanh được, bước chân quá nhỏ.

Chợt, trước mặt phát hiện một con chó rất lớn.

Thì ra phía trước là một nhà máy may đồng phục, có một chó nằm trước cửa lớn, con chó này là đang giữ cửa, quản gia.

Nó liền nghe được âm thanh lộc cộc lộc cộc rất xa, dĩ nhiên là âm thanh đi bộ của Đóa Đóa.

Đóa Đóa vẫn tận tâm đi bộ, tận lực không phát ra động tĩnh quá lớn, bất đắc dĩ đây là đêm khuya, đêm khuya rất yên tĩnh, cho dù là âm thanh rất nhỏ cũng bị đêm tối lắng lắng này khiến cho âm thanh lớn lên rất nhiều.

Grừ ——

Đối diện chó lớn gầm nhẹ phát ra âm thanh nguy hiểm, hình như là đang ngăn trở Đóa Đóa đi qua nơi này.

Nếu như là lúc trước Đóa Đóa tất nhiên sẽ llqdon không sợ, nhưng mà bây giờ vóc người cô nhỏ yếu, tứ chi ngắn nhỏ, nếu như chạy trốn cũng sẽ lập tức bị chó dữ đuổi theo!

Cô bất động cũng không chạy.

"Grừ ——"

Chờ đón cô chính là một tiếng gầm nhẹ nguy hiểm.

Giống như con đường trước mặt cùng con chó lớn này, vậy mà Đóa Đóa giống như là người xâm nhập.

Cô đi xa như vậy, thật vất vả mới đến gần nhà Lãnh Dạ, không thể cứ như vậy mà buông tha.

Tức giận trợn trừng mắt nhìn con chó lớn, Đóa Đóa từng bước từng bước đến gần.

Tưởng tượng con chó lớn có thể cắn cô một cái hay không?

Quả nhiên, chó lớn nhào tới, mặc dù cô không có hơi sức phản kích, nhưng mà lúc còn làm người cô có học qua Taekwondo, còn biết cách tránh né như thế nào.

Thân hình bèn nhảy tránh thoát công kích của con chó.

"Grừ....." Chó lớn bị chọc giận lại phát ra tiếng gầm nhẹ hung ác một lần nữa.

Con chó vẫn chưa từ bỏ ý định, nổi điên nhào tới chỗ Đóa Đóa, mở miệng to như chậu máu, hung hăng cắn chân sau Đóa Đóa.

Một tiếng kêu đau đầy khổ sở!

Nếu như không phải là bị dánh về hung ác của con chó hù được, cô sẽ không bị nó hung hăng cắn chân sau.

Bất đắc dĩ hết sức, thật sự nếu không phản kích, cô sẽ bị chó lớn cắn chết, cuộc đời của cô sẽ vì con chó này mà kết thúc.

Nghĩ đến những thứ trước kia học, cật lực tách chân trước ra một chút, thân thể như cá chép nhảy lên, sau đó một con chân sau khác hung hăng đập đầu chó lớn.

Con chó bị buộc buông Đóa Đóa ra.

Thì ra là, mới vừa rồi một cước của Đóa Đóa kia vừa lúc đập phải ánh mắt của chó lớn.

Đóa Đóa cũng không thềm nhìn tới phản ứng của chó lớn sau lưng là cái gì, vậy là cái tình huống gì?

Cô nhanh chân mà bỏ chạy, lấy hết hơi sức chạy về phía trước.

Cho đến khi có cảm giác an toàn, mới dừng bước chân lại, nằm xuống. Cô quá mệt mỏi.....

Nếu như có một ngày cô lại được làm người, cô không bao giờ ăn thịt heo nữa, thì ra là heo đáng thương như vậy!

Ngay cả một con chó cũng dám khi dễ cô.

Cô không xứng làm Tiểu Long Nữ.

Lúc này, cô thích cái tên mẹ Tiểu Trí đặt cho cô hơn —— Đóa Đóa.

Lúc đi đến gần nhà Lãnh Dạ, trời đã sáng.

Cô lặng lẽ chui vào bên trong vườn cây, để khỏi bị người khác phát hiện. Chân sau luôn chảy máu, cô cũng có hôn mê một ít. Cửa chính biệt thự vẫn đang đóng, có lẽ Lãnh Dạ không có ở đây.

Nằm ở trong vườn hoa nghỉ ngơi một chút.

Ai ngờ!

Cảm giác nước lạnh lạnh rơi xuống, mưa?

Đóa Đóa nhìn xuyên thấu qua cây sồi xanh nhỏ thấy mặt trời đã dâng lên, tại sao lại trời mưa? Cô ại nghe được tiếng bước chân, cô ngừng thở, lo lắng bị con người phát hiện, đôi mắt nhỏ nhạy bén quan sát bên ngoài cây sồi xanh.

Thì ra không phải là trời mưa, là có người tưới cây trong vườn.....

Bị nước xối lạnh lạnh qua, trên người sạch sẽ đi rất nhiều, lộ ra màu da vốn là của cô.

Thiên Tâm chợt chạy đến từ trong nhà, còn quay đầu kêu một tiếng.

"Con đi nhận điện thoại, ba ăn trước đi." Dáng vẻ như đại nhân nhỏ, làm vẻ thần thần bí bí.

Lang Vương lắc đầu một cái, nhận cú điện thoại còn tránh đi ra ngoài, trừ mẹ cô, ai sẽ gọi cho cô đây.

"Vâng? Xin hỏi ngài tìm ai?" Thiên Tâm vừa nghe không phải là mẹ gọi tới, là một người đàn ông xa lạ gọi tới.

"Tôi tìm mẹ Vương Tiểu Trí ."

"A, bác ấy không ở nơi này!" Thiên Tâm rất tiếc nói một câu.

"Cô là Vương Tiểu Trí?" Đối phương cảnh giác hỏi.

"Tôi không phải, Tiểu Trí là anh trai của tôi, tôi là Thiên Tâm." Thiên Tâm nói tới chỗ này, chợt nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng. Cô gọi Tiểu Trí là anh trai cũng không sai. Nhưng ngày đó đi đến bờ biển gặp mẹ Tiểu Trí, thấy bà đã lớn tuổi rồi, cho nên không cần thận gọi sai.

Xem ra sau này nhìn thấy mẹ Tiểu Trí, cô cũng muốn đi theo gọi mẹ.

Nếu không sẽ rối loạn.

"Nói như vậy mẹ Tiểu Trí cũng là mẹ của nhóc?" Đối phương lại hỏi.

"Có thể nói là như vậy đó."

"Này, người bạn nhỏ có thể nói cho tôi biết ba nhóc là người nào hay không?"

"Hả? Không thể nha, tôi không biết ông, không thể nói." Thiên Tâm bướng bỉnh nói.

Đối phương có chút thất vọng, nghĩ đến em gái, có thể có quan hệ với ba đứa bé này. Có một vợ và hai đứa bé không thể nào lại bắt cóc Long nhi. Nhưng mà, đàn ông cũng rất có khả năng.

"Ha ha..... Người bạn nhỏ, xin hỏi con có biết một dì tên là Long nhi không?" Long hu khéo léo hỏi, trong giọng nói tận lực không lộ ra ý tứ cố ý hỏi thăm.

"Long nhi? Không biết! Chú, con rất vội, chú còn có việc sao?" Thiên Tâm lễ phép hỏi.

"Chú muốn hỏi con, tại sao ngày đó các con lại đi tìm ta, lại lưu lại số điện thoại của con cho chú, có phải tìm chú có chuyện hay không?" Long Chu hỏi.

"A, chú là người đó sao, là mẹ Tiểu leequydonn Trí tìm chú, như vậy đi, con ăn cơm xong sẽ đi tìm mẹ Tiểu Trí, tụi con sẽ gọi lại cho chú sau." Thiên Tâm bập bẹ nói.

Núp ở trong vườn cây Đóa Đóa nghe được lời Thiên Tâm nói. Cô biết người điện thoại là anh trai Long Chu của cô, anh trai nhất định là đã trở lại từ nước Mỹ——

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Tôi Cính Là Người Các Người Muốn Tìm

Editor: Nguyễn Yên Thương

Anh trai trở lại.

Đóa Đóa vui mừng.

Cô phải nhanh nghĩ biện pháp cầu xin Lang Vương biến cô trở lại.

Thiên Tâm trở về nhà tiếp tục dùng bữa ăn, Đóa Đóa diendanlequydon từ bên trong vườn hoa đi ra, đi tới bên cửa, từ trong khe cửa chen vào. Đông tránh tây tránh trốn vào phía sau ghế sa lon.

Lang Vương đã đi xuống từ trên lầu, đổi xong quần áo, nhìn dáng vẻ có lẽ là chuẩn bị ra cửa.

"Ba, hôm nay đi làm cái gì?" Thiên Tâm tò mò hỏi.

"Công ty bên kia ba đã xử lý tốt, chuyện tình Tiểu Trí cũng đã xử lý xong, hôm nay chúng ta đi tìm ông ngoại con."

"Ba, con muốn đi tới nhà mẹ Tiểu Trí trước, hôm nay có một cuộc điện thoại rất quan trọng tìm bác ấy."

"Có thể." Lang Vương thản nhiên nói.

Lúc này.

Điện thoại lại vang lên.

Lần này không phải là điện thoại của Thiên Tâm vang, là của Lãnh Dạ.

"Vâng....."

Lãnh Dạ vốn là mới vừa ngồi xuống, nhìn Thiên Tâm còn chưa có ăn xong, vì vậy cầm tờ báo lên, vừa định nhìn, lúc này điện thoại gọi tới. Lại là..... người phụ nữ kia.

Anh đang chuẩn bị đi tìm cô ta, cô ta lại tự đưa tới cửa.

Từ đầu chí cuối Lang Vương chỉ nói một chữ vâng, cho đến cuối cùng anh cũng không có nói cái gì nữa, cúp điện thoại xong, gương mặt lạnh lùng vô cùng.

Rất nhanh anh đã điều chỉnh tốt cảm xúc của chính mình, quay diend;danlequydon đầu lại nhìn về phía cô con gái còn đang ăn.

"Bảo bối, con cứ từ từ ăn, bã sẽ kêu chú Đoan Mộc đi với con đến nhà mẹ Tiểu Trí có được hay không?"

"Tại sao?" Thiên Tâm ăn, miệng đầy dầu, xoay diendan'lequydon người lại, tò mò hỏi.

"Bởi vì trong công ty ba có việc gấp, cần đi qua một chuyến."

"Ok, ba đi đi. Thật ra thì tự con cũng có thể đi, ba biết mà. Nếu như ba thật sự không yên tâm, con sẽ ở nhà chờ chú Đoan Mộc." Thiên Tâm quay đầu lại tiếp tục gặm cánh gà.

Ba cô là sói, vẫn là Lang Vương, tất nhiên là thích ăn thịt. Vậy mà, Thiên Tâm cũng có bản tính của sói, thích ăn thịt. Hơn nữa ba cô làm cánh gà nướng lại cực kỳ ngon.

"Vậ ba đi gọi điện thoại cho Đoan Mộc." Lang Vương đứng dậy nói.

"Ba, ba đi làm việc đi, con ăn xong sẽ gọi điện thoại cho chú Đoan Mộc, một lát nữa con còn phải rửa tay, rửa mặt, sau đó thay quần áo. Còn thật lâu, để con gọi điện cho chú Đoan Mộc đi." Thiên Tâm quơ đôi tay mập đầy dầu mỡ nói, trong miệng ăn cánh gà thơm ngát.

Lang Vương nhìn con gái thích ăn cánh gà anh nướng như vậy, chợt có một quyết định mãnh liệt, về sau phải thường xuyên làm cho ddlequydon bọn nhỏ ăn, xem của ra khẩu vị bọn nhỏ càng ngày càng giống anh.

Trước kia khi chúng còn ở trong bụng mẹ chỉ thích ăn thịt bò tương phan tiêu cay, hiện tại vẫn là như thế.

Mẹ chúng làm cơm, bọn chúng cơ hồ là ứng phó, chịu đựng chút ít. Đoán chừng là không ngon miệng, lúc này nhìn con gái ăn say sưa ngon lành. Anh rất vui mừng, cũng quyết định về sau phải giành ra nhiều thời gian đến bồi bọn nhỏ, làm nhiều thức ăn cho bọn nhỏ.

Lang Vương rời đi.

Đóa Đóa núp ở phía sau ghế sa lon từ đầu đến cuối không có dũng khí đi tới trước mặt Lang Vương cầu xin sự tha thứ của anh!

Sau khi Thiên Tâm ăn uống no đủ, cũng không diendanlqd có gọi điện thoại cho Đoan Mộc, rửa sạch đôi tay nhỏ bé đầy dầu mỡ, thay quần áo rồi đi ra cửa. Mang giày vào, chuẩn bị lên đường.

Đi tới trước cửa, cảm thấy sau lưng có một ánh mắt nhìn diendanllequydon chăm chăm cô bé, bèn quay đầu lại, kinh ngạc. Lại là Đóa Đóa, tại sao nó lại ở chỗ này?

"Đóa Đóa?"

Đóa Đóa đi đến chỗ Thiên Tâm.

"Cô là tới tìm tôi sao?" Thiên Tâm hỏi.

Đóa Đóa gật đầu một cái.

"Tôi đang chuẩn bị đi tìm mẹ Tiểu Trí, chúng ta đi cùng nhau chứ?"
Thiên Tâm lại hỏi.

Đóa Đóa lại gật đầu một cái một lần nữa, nhìn qua có vài phần thất hồn lạc phách.

Thiên Tâm chủ động mở cửa cho Đóa Đóa, sau đó chuẩn bị lên đường.

Đóa Đóa đi ra ngoài, Thiên Tâm theo sau, hơn nữa llequyddon phát hiện trên chân cô có vết thương, "Đóa Đóa, người nào cắn cô?" Thiên Tâm khom lưng, thấy trên đùi Đóa Đóa có dấu răng rất sâu.

Tiểu Long Nữ phiền muộn một hồi, nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ đi tìm thuốc ngựa chó dại, dự phòng bệnh chó điên. Nhưng mà, hiện tại cái gì cô cũng không làm được!

Thiên Tâm nóng nảy lấy điện thoại di động ra, gọi cho chú Đoan Mộc, Cô bé biết nhất định là ba có việc gấp nên mới có thể rời đi, xem ra hiện tại phải ddlleqquydon gọi điện thoại cho chú Đoan Mộc. Vốn là tính toán tự mình đi đến nhà mẹ Tiểu Trí.

Thật ra thì Đoan Mộc đang ở trên đường, hơn nữa còn có hai phút nữa thì sẽ đến nhà Thiên Tâm. Anh nhận được điện thoại của Lãnh Dạ, Lang Vương nóng nảy rời đi, cũng là không yên lòng với con gái bảo bối, mới có thể vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Đoan Mộc, để anh tới đưa Thiên Tâm đi đến nhà Tiểu Trí.

Bên này, Thiên Tâm vừa mới cúp điện thoại được một lát, Đoan Mộc liền xuất hiện, ở trong xe nhấn còi.

Thiên Tâm gọi Đóa Đóa cùng đi qua.

"Hả? Tiểu mỹ nữ, sao con cũng nuôi heo vậy, chẳng lẽ hiện tại đã thích chăn heo, không nuôi chó nữa rồi hả?" Đoan Mộc anh tuấn cười cười.

"Chú đẹp trai, đây là Đóa Đóa, chú đã gặp le;quy;don rồi mà. Là mẹ Tiểu Trí nuôi." Thiên Tâm nói xong mở cửa xe để Đóa Đóa đi vào trước, rồi mình mới chui vào.

"Ồ, thì ra là vậy."

"Chú đẹp trai, đầu tiên chúng ta sẽ không đi đến nhà mẹ Tiểu Trí, đi đến chỗ bác sỹ thú y trước, Đóa Đóa bị thương." Thiên Tâm đau lòng nói, đứa bé đều có lòng nhân ái và sự đồng tình, nhất là lòng của cô gái nhỏ đặc biệt mềm.

"Ok."

Xe vững vàng dừng lại ở trước viện bác sỹ thú y.

Thiên Tâm đã được Đoan Mộc ôm đi lên, Đóa Đóa theo sát phía sau.

Đi vào viện bác sỹ thú y, thấy thầy thuốc đang làm giải phẫu cho một con chó, hình như là không giữ được mắt, cần xử lý vết thương.

Đóa Đóa vừa vào cửa liền nhìn thấy con chó lớn nằm đó không nhúc nhích, nó chính là con chó lớn tấn công cô lúc tối, nó cũng ở nơi này!

Mà cô..... Không nên tới nơi này, cô là người, tại sao có thể tới viện bác sỹ thú y!

Nhưng..... Cúi đầu, trong mắt vẫn là chân heo! Bây giờ cô là heo..... Đã không có quan hệ gì với con người cả, trừ tư tưởng còn là của con người, những thứ khác đều giống với động vật, bốn chân, có cái đuôi, cả người đầy lông, hơn nữa còn không cần mặc quần áo!

Đây chính là khác nhau giữa động vật và con người!

Hazzzi!

Thật hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng, sẽ có một ngày tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại cô còn có da thịt trắng trẻo, đôi chân thật dài, mái tóc đen nhánh, ngũ quan xinh đẹp, đôi tay nhỏ bé và đôi chân xinh đẹp, mà không phải là chân heo, không phải là mồm heo thật dài, chân heo ngắn ngủn, lỗ tai thật to cộng thêm một cái đuôi heo!

Trước kia, cô thích gặm móng heo nhất, bởi vì nhan sắc, bên trong có chứa phong phú chất dinh dưỡng, có thể giúp người ta trẻ tuổi và đẹp.

Cúi đầu nhìn bản thân bây giờ một chút, về sau cô không bao giờ ăn thịt heo nữa.

Mẹ Tiểu Trí vì cô, thật lâu rồi cũng không hề mua thịt heo, bao gồm ngày lễ ngày tết đều không mua, có lẽ là tôn trọng cô, cũng có lẽ là lo lắng sợ cô nhìn thấy thịt heo? Có lẽ những khả năng này đều có.

Vết thương của con chó lớn cũng xử lý được, nó được chủ nhân ôm xuống từ trên bàn mổ.

Đóa Đóa cũng bị ôm đi lên, hơn nữa bỏ vào chỗ con chó lớn vừa mới nằm, chỉ khác một điều duy nhất là, phía trên bài trí rất sạch sẽ.

Nhưng mà, người mới vừa rồi ôm cô là Đoan Mộc.

Điều này làm cho cô xấu hổ không dứt, dù sao cô cũng là phụ nữ.

Ban đầu bị Bạch Tuyết niệm thần chú, cô biến thành dáng vẻ hiện tại, có một thời gian không thể thích ứng được, trên người không có mặc quần áo, hơn nữa có lúc rất lạnh.

Cô rất không thói quen đi bộ bằng bốn chân!

Ban đầu vì chạy trốn chết, cô núp ở chỗ diendan;llequyddoon không có ai, len lén học tư thế đi trước kia. Bất đắc dĩ, thân thể heo quá nặng, chân quá ngắn, căn bản không cách nào đứng thẳng đi lại, có lúc cô sẽ dựa tường đi, giống như là một đứa bé mới vừa học đi bộ, cố gắng hết sức, chân cũng rất mệt mỏi, thân thể còn lung lay la lung lay!

Cô không thể nào tiếp nhận được việc mình là heo!

Lúc mới vừa bị biến thành heo, trong lòng chỉ biết là sợ, lần đầu tiên cô biết trên thế giới này còn có yêu quái, hơn nữa cô còn bị yêu quái niệm chú, ngay lúc đó cô chỉ sợ sệt lo lắng, hoàn toàn quên mất việc mình biến thành heo. Cho tới một ngày cô nhận định được, đau lòng nghĩ lòng vòng, mới có thể lựa chọn đi đến bờ biển để tự sát, vì vậy cô mới có thể được mẹ Tiểu Trí tốt bụng cứu về nhà, hơn nữa còn rất chăm sóc cho cô, quan tâm cô, che chở cô đầy đủ.

Cô rất không quen ăn thức ăn cho heo!

Cô bị biến thành heo, tất nhiên mẹ Tiểu Trí muốn dd;le;quy;don; nuôi cô giống như nuôi heo, cho nên khi mẹ Tiểu Trí đem thức ăn còn dư hơn nữa còn có một chút thức ăn gia súc cho cô ăn, cô rất muốn nôn ọe, nhưng cô luôn lễ phép và cảm kích mẹ Tiểu Trí, nên mỗi một lần cô cũng đều hết sức nhìn được. Không nhìn tới những thứ thức ăn gia súc khó ngửi kia. Vậy mà, cô thích thức ăn loài người, mùi vị ngon miệng còn thơm ngát, nhất là món ăn gia đình mà mẹ Tiểu Trí làm, mặc dù nhẹ, lại ngon miệng vô cùng.

Cô không thích tiếng heo kêu của mình!

Hôm đó, cô đau lòng muốn chết, nhìn thân hình heo của mình, tuyệt vọng lựa chọn đi tự sát trên bờ biển. Lúc nhìn thấy mẹ Tiểu Trí, ánh mắt hiền lành của bà, giọng nói quan tâm, đôi tay run rẩy, được ôm trong lồng ngực ấm áp, làm cho cô có cảm giác như vòng tay của mẹ. Từ nhỏ đến lớn cô không biết cảm giác được mẹ ôm là như thế nào? Cô không biết được mẹ yêu thương là cảm giác gì? Cô không biết cảm giác đó như thế nào? Cô chỉ có một anh trai, một anh trai rất yêu thương cô, đáng tiếc hiện tại cô mới cảm nhận được tình yêu thương mà anh trai dành cho cô! Rốt cuộc cô không nhìn được, nhào tới trong ngực mẹ Tiểu Trí khóc lớn lên, mặc dù tiếng khóc của cô rất khủng bố, giống như Lôi công tức giận, kinh thiên động địa.

Cũng vì vậy từ đó về sau cô không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào của heo, cho đến tối hôm qua trong điện thoại nói chuyện với anh trai cô mới phát ra mấy từ “hừ hừ”, sau lúc cô nhào vào trong ngực mẹ Tiểu Trí khóc lớn, đây là lần thứ hai cô phát ra âm thanh của heo.

Cô không có thói quen nằm ở trên đất lạnh như băng ngủ!

Lúc được mẹ Tiểu Trí mang về nhà, cô mới biết cô phải tiếp nhận sự thực mình đã biến thành heo. Nếu không thì cô phải chết! Buổi tối mới biết mẹ Tiểu Trí còn có một con trai, ba người bọn họ liền chen chúc trong khoang thuyền nhỏ mà ngủ, dĩ nhiên là mẹ Tiểu Trí ngủ cùng Tiểu Trí, mà cô phải nằm ngủ ở trên ván thuyền dienddanllqqdd lạnh như băng! Vì cần phải sống nữa, cô cắn răng chịu đựng. Cô thích nằm ngửa mà ngủ, nhưng mà, hiện tại với cái dáng vẻ này của cô..... Làm sao có thể! Cái tư thế kia sẽ rất khó coi, vì vậy, cô nỗ lực học nằm úp sấp ngủ, mặc dù có lúc cổ sẽ đau nhức, bụng bị đông cứng vì mặt đất lạnh băng, cô cũng phải nhịn.

Trong đêm khuya vô số lần cô bị đông cứng mà tỉnh, mặc dù cô bị biến thành heo, nhưng mà cô không có khả năng chịu rét của heo. Trước kia lúc

cô còn là con người, thích ăn mặc vô cùng hấp dẫn, rất ít vải, hiện tại cô rất muốn mặc nhiều quần áo một chút, che kín thân thể xấu xí này, cũng để làm ấm cho thân thể!

Hiện tại cô lại được Đoan Mộc ôm như vậy, vừa mới đặt lên chỗ mà con chó lớn mới nằm, ở trong mắt bọn họ cô và chó lớn đó giống nhau như đúc, đều là động vật, không hề khác gì nhau.

Con chó lớn bị đánh thuốc tê đã từ từ tỉnh lại, cũng tỉnh táo, trong mắt lại là kẻ địch, con heo đó đã hại nó mất đi một con mắt! Nó một đời anh dũng cũng chôn vùi ở nơi không hề có con vật nào, khi xưa nó nổi danh lợi hại, không có liqddoon động vật dám trêu chọc nó, tất cả thấy nó đều tránh né.

Nhưng mà, lợi hại như vậy nhưng nó lại bị một con heo làm cho mù mắt!

Không mặt mũi thấy thuộc hạ của chó lang thang nha, mèo lang thang nha.....

Thiên Tâm vô ý phát hiện ánh mắt khác thường của chó lớn, mặc dù chỉ còn lại một con mắt, nhưng mà ánh mắt kia rõ ràng là có thù oán với Đóa Đóa, còn là thù rất lớn.

Bao bọc lại cái lưng nhỏ bé của Đóa Đóa, cô đi tới, mắt to nhìn chăm chăm, cảm tức nhìn chó lớn, lạnh lùng nói: "chó lớn, có phải là mày cắn Đóa Đóa bị thương hay không?" Thiên Tâm bèn nhón hỏi.

Chó lớn nghi ngờ, tại sao đứa bé này không sợ chó?

Trước kia đứa bé nhìn thấy nó đều trốn trốn tránh tránh, nó cảm giác mình rất đáng gờm, tất cả mọi người đều sợ nó, nhưng mà, hôm nay đây là thế nào? Bị heo đá làm cho mắt bị mù, lại bị đứa bé nhỏ như vậy chất vấn. Nó còn chưa ủy khuất nữa, mắt của nó là do con heo đó làm mù.

"Chó lớn, chuyện ngày hôm nay coi như xong. Về sau không cho mày ăn hiếp Đóa Đóa nữa, nếu không sẽ để cho mày đẹp mặt." Thiên Tâm nói xong xoay người đi tới trước mặt Đóa Đóa.

"Grừ ——"

Từ sau lưng theo truyền đến một tiếng gầm dddllqqdd nhẹ đầy nguy hiểm. Thiên Tâm tức giận xoay người: "Grừ cái gì mà grừ, nơi này là bệnh viện, mày để cho tao yên tĩnh một chút. Thầy thuốc sẽ làm cho con chó một mắt như mày mất thêm một cái chân —— quá không ngoan ngoãn rồi đó." Thiên Tâm thở phì phò nói.

Chó lớn trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu, đây là kiểu dọa bé gì vậy, lại có thể không bị hù sợ bởi tiếng gầm của nó, trước kia bất luận là lúc nào, nơi nào, người nào, chỉ cần nó vừa phát ra cái âm thanh này, những người đó cũng lẫn mất đi hết, kỳ quái, một chiêu này đã mất linh nghiệm rồi sao?

Buồn bực!

Đứa bé kỳ quái!

Con heo kỳ quái!

Chỉ chốc lát sau chủ nhân của chó lớn tới, thì ra là anh ta đi lấy thuốc cho chó lớn.

Thiên Tâm đi tới trước mặt chủ nhân chó lớn, tốt bụng nói: "Chú, sau khi về nhà chú nên xích chó lại, gần đây cháu nghe nói có rất nhiều con chó đều bị một loại bệnh kỳ quái, giống như là sẽ cắn người linh tinh. Chú phải cẩn thận nha."

Mặt chủ nhân con chó trắng bạch, hình như có chút lo lắng, đứa bé sẽ không nói láo. Xem ra thật muốn xích chó lớn lại.

Thiên Tâm vừa nói xong, chó lớn hoàn toàn té xỉu.

Ý thức sau cùng trước khi té xỉu là: thật là một diendan;;lequydon đưa bé nham hiểm, không thể hù sợ được đứa bé này, lại còn bị đứa bé tính toán ngược lại mình, về sau sợ rằng nếu bị chủ nhân giam lỏng rồi, cả đời sẽ mất đi tự do!

"Thầy thuốc, thầy thuốc mau đến xem, chó lớn của tôi bị thế nào?" Chủ nhân chó lớn gấp gáp hỏi.

"Chú, đừng lo lắng, nó là bởi vì quá yếu đuối nên mới có thể té xỉu, nghỉ ngơi một chút nhất định sẽ không có việc gì." Thiên Tâm tốt bụng giải thích, hình như đối với động vật rất có hiểu biết.

Đóa Đóa nằm ở trên, nhìn hành động mà Thiên Tâm làm, vừa buồn cười, lại bội phục, thật là một đứa bé thông minh.

Chó lớn bị chủ nhân của nó ôm đi.

Thầy thuốc xử lý xong hết vết thương của Đóa Đóa, Đoan Mộc trả tiền xong, bọn họ liền rời đi.

Đi tới nhà mẹ Tiểu Trí, mẹ Tiểu Trí đang tìm ddieen;ddaan;llqdd kiểm Đóa Đóa ở khắp nơi, thấy Đoan Mộc đưa Thiên Tâm đến, sau lưng còn có Đóa Đóa đi theo, bà thật yên tâm.

"Đóa Đóa, con đã đi đâu? Làm dì lo lắng gần chết, dì thật sự sợ con bị....." mẹ Tiểu Trí vừa đi qua, liền nhìn thấy băng gạc trên đùi Đóa Đóa.

"Đóa Đóa đây là thế nào?" Cuống quýt lại hỏi.

" Mẹ Tiểu Trí, Đóa Đóa bị chó lớn cắn." Thiên Tâm trả lời.

"Dì, đã không có chuyện, thầy thuốc đã khám cho Đóa Đóa, mấy ngày nữa sẽ tốt." Đoan Mộc đi lên trước nói.

"Cám ơn các con, Thiên Tâm, đi vào trong nhà chơi." mẹ Tiểu Trí dắt Thiên Tâm tiến vào.

"Dì, cháu không vào được rồi, còn phải đi công ty một chuyến, buổi trưa cháu lại tới đây ăn cơm dì làm." Đoan Mộc cười ha hả nói.

"Được, buổi trưa tới dùng cơm, chúng ta chờ cháu." mẹ Tiểu Trí hiền lành nói.

Đoan Mộc rời đi.

Trở lại trong nhà.

"Mẹ Tiểu Trí, hôm nay Long tiên sinh gọi lllqqqddd điện thoại tới cho con, hỏi con, dì tìm ông ấy có chuyện gì?" Thiên Tâm bập bẹ nói.

"Long tiên sinh trở lại." mẹ Tiểu Trí nhìn về phía Đóa Đóa, nhưng thật ra là muốn nhìn một chút xem thử ý tứ Đóa Đóa là gì?

"Đóa Đóa, con muốn gặp Long tiên sinh có phải hay không?" Mẹ Tiểu Trí nhìn Đóa Đóa hỏi.

Đóa Đóa ngoan ngoãn gật đầu một cái.

"Vậy thì tốt, hôm nay chúng ta lại đi một lần nữa, xem anh ta ở nơi nào?" mẹ Tiểu Trí nói xong liền cời tạp dề trên người xuống.

Lấy lược chải đầu, thay quần áo, lại đẩy cái xe đẩy nhỏ hôm qua tới, bế Đóa Đóa ngồi lên, đắp kín, mang theo Thiên Tâm lên đường.

Họ mới vừa đi không bao lâu, điện thoại Thiên Tâm lại vang lên.

"Chú khỏe chứ, Long tiên sinh nha, chúng ta đang chuẩn bị đi tìm chú. Chú ở nơi nào?" Thiên Tâm lễ phép hỏi.

Sau đó, Thiên Tâm lại nói: "Được, tốt, cứ quyết định như vậy đi, bái bai."

Thiên Tâm cúp điện thoại, " Mẹ Tiểu Trí, chúng ta không đi cao ốc ngày hôm qua, chú ấy hẹn chúng ta gặp mặt ở quán trà trước mặt cao ốc. Đi thôi." Thiên Tâm chỉ chỉ quán trà nổi tiếng nằm trên con đường đối diện.

Mẹ Tiểu Trí đẩy Đóa Đóa còn có Thiên Tâm cùng nhau đi đến đối diện.

Đi tới quán trà.

Thì ra là Long Chu, anh vừa gặp một người ở nơi này, người kia vừa rời đi, nói là thấy qua em gái Tiểu Long Nữ của anh.

Đó là chuyện trước đây thật lâu, nhớ là ở một trên bữa tiệc, thấy qua em gái của anh, lúc ấy nhớ em gái của anh nói chuyện với một người phụ nữ ddiieenddaan;lqd rất xinh đẹp, sau đó anh ta thấy dáng vẻ của hai người đều rất đẹp, vì vậy tay chợt ngửa nhột, lấy điện thoại di động ra, rắc rắc —— chụp hai tấm hình.

Long Chu mua hai tấm hình kia, bởi vì đó thực sự chính là em gái Long nhi của anh người phụ nữ chụp chung với em gái lại là cô..... là Bạch Tuyết.

Có lẽ anh nên đi gặp Bạch Tuyết một lần, nếu như anh không có đoán sai, Bạch Tuyết người phụ nữ của Lãnh Dạ.

Nhưng mà, mặc kệ như thế nào cũng phải đi gặp Bạch Tuyết tìm hiểu về Long nhi một chút, có lẽ cô sẽ có một chút thông tin.

Cất điện thoại di động, bỏ vào trong túi áo.

Thiên Tâm và mẹ Tiểu Trí đã đẩy xe tiến vào, không biết còn tưởng rằng mẹ Tiểu Trí đẩy là đứa bé.

Long Chu nhìn lướt qua một già một trẻ này, còn có một cỗ xe đẩy nhỏ, không có quá để ý, tiếp tục uống trà, anh không hề nghĩ đến người nhận điện thoại của anh là Thiên Tâm, càng không nghĩ đến số tuổi của đứa bé thông minh đó sẽ nhỏ như vậy.

"Mẹ Tiểu Trí, chúng ta ngồi ở chỗ này đi, nơi này rộng rãi chút, chờ lát nữa Long tiên sinh đến cũng không bị chật chỗ." Thiên Tâm bập bẹ nói.

Long Chu uống trà, bị giọng nói bập bẹ hấp dẫn.

Đứa bé này chính là bé gái nghe điện thoại? Làm sao lleeqqquuyddoon có thể nhỏ như vậy, đoán chừng cũng chỉ khoảng ba tuổi.

Anh nghĩ đứa bé nói chuyện ddienj thoại với anh ít nhất cũng đã tám tuổi rồi, nói chuyện rất có lễ phép, hơn nữa còn rất thông minh, có mấy lần anh muốn hỏi ba cô bé là người nào? Cô đều không nói cho anh nghe.

Nghiêm túc quan sát Thiên Tâm và người phụ nữ trung niên đẩy xe.

Cô bé cũng không có điều gì khả nghi cả, người phụ nữ trung niên kia ăn mặc cũng không giàu có, đứa bé là con gái của bà sao? Nhìn ra được toàn thân cô bé tất cả đều là hàng hiệu trên thế giới.

Người phụ nữ trung niên này đoán chừng là bảo mẫu.

"Mẹ Tiểu Trí, dì muốn uống trà gì?" Thiên Tâm cầm menu lên nhìn rất nghiêm túc, ngọt ngào hỏi.

"Thiên Tâm à, dì uống nước là được rồi."

Long Chu sững sốt.

Đứa bé kia gọi người phụ nữ trung niên lqdlqldq này là mẹ, như vậy họ là mẹ con.

Hình như cũng không phải là.....

"Chị xinh đẹp——" Thiên Tâm hướng về phía nhân viên phục vụ gọi một tiếng.

Một nhân viên phục vụ mỉm cười đi tới.

"Xin hỏi cần gì?"

"Cho mẹ cháu một ly nước lọc, cho cháu một ly..... quán này có thức uống của trẻ em không chị?" Thiên Tâm dò hỏi.

Nhân viên phục vụ thật sững sốt, đứa bé này gọi người phụ nữ nhìn như giống như là bảo mẫu là mẹ?

Người phụ nữ này là dân hai lúa chính gốc như vậy, tại sao có thể có con gái như vậy, xinh đẹp, đáng yêu, lại còn thông minh nữa chứ.

Xem ra ba của đứa bé là một người đàn ông cực phẩm, nếu không đứa bé này lại có thể ưu tú đến như vậy được.

"Người bạn nhỏ, vậy em uống, nước trái cây dứa có được hay không?" Nhân viên phục vụ lễ phép nói.

"Được, cảm ơn chị." Thiên Tâm lễ phép nói cảm ơn.

Khóe miệng Long Chu nhếch lên, có ý tứ.

Đứng dậy, đi đến chỗ Thiên Tâm.

"Dì khỏe chứ, cháu là Long Chu, chính là người mà hai người muốn tìm." Long Chu đi lên trước, tự mình giới thiệu.

Trong xe đẩy nhỏ thân thể Đóa Đóa run lên, khẩn lleeqqquydoon; trường vãnh tai nghe bọn họ nói chuyện. Cô biết nơi này là quán trà cao cấp, thân

phận của cô bây giờ là không được lộ ra, ở nơi cao cấp đều không cho phép động vật xuất hiện. Cho nên cô phải giữ vững yên tĩnh tuyệt đối, nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài.

Mẹ Tiểu Trí đứng lên, Thiên Tầm vừa nhìn, cũng ngoan ngoãn đứng lên.

"Cậu khỏe, mời ngồi." Mẹ Tiểu Trí lễ phép vươn tay xin Long Chu ngồi xuống.

"Chú Long muốn uống cái gì để con gọi?" Thiên Tầm đưa menu cho Long Chu.

"Người bạn nhỏ, cảm ơn. Nhân viên phục vụ cho tôi một ly Long Tĩnh." Long Chu rất lịch sự giơ một tay lên nói với nhân viên phục vụ.

Thiên Tầm bưng ly nước trái cây lớn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào cắn ống hút, quan sát Long Chu, trong lòng suy nghĩ, tại sao mẹ Tiểu Trí lại biết người đàn ông này, nhìn ra chú này và ba cô là cùng một kiểu người lạnh lùng, chỉ là không có hoàn mỹ như ba cô.

Ở bọn nhỏ trong mắt cô Lang Vương là hoàn mỹ nhất, không có ai có thể vượt qua ba của các cô.

Tất nhiên là Long Chu cảm thấy đứa bé đang nhìn chăm chăm quan sát anh, trước kia là bị mấy cô gái chăm chú nhìn, không ngờ đứa bé nhỏ như vậy cũng sẽ nhìn anh không chớp mắt.

"Chú, chú rất đẹp trai nha. Chỉ là..... so với ba lqđ;llqqdd; cháu vẫn còn là thiếu một chút nữa."

Lời nói trước mắt làm cho Long Chu thấy rất hài lòng, phía sau là.....

Xem ra ba cô bé cũng nằm trong hàng ngũ trai đẹp, nếu không cô sẽ không trực tiếp nói như vậy, cô bé này thật sự làm người khác yêu thích,

chỉ là..... Mẹ của cô hình như có chút không giống cô!

Thấy đứa bé hoàn toàn di truyền từ ba cô, tuần mỹ.

"Long tiên sinh, rất mạo muội quấy rầy đến cậu. Là như vậy, tôi muốn mời thầy một....." mẹ Tiểu Trí sững sờ, nói để cho anh ta gặp mặt một người đi, Đóa Đóa không phải là người. Nếu như nói thấy một con heo đi, nơi này đã nhắc nhở không cho phép đưa động vật đi vào. Vậy phải làm sao bây giờ?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Phát Hiện Đầu Mối

Long Chu rất tò mò quan sát mẹ Tiểu Trí muốn nói lại thôi.

Người phụ nữ này rất kỳ quái, vẻ mặt hình như có chút hốt hoảng, không biết làm sao.

"Dì khỏe chứ, xin hỏi xưng hô như thế nào?" Long Chu lễ phép hỏi.

"Tôi tôi..... Họ Lý." Mẹ Tiểu Trí ấp a ấp úng nói ra, hình như rất không nguyện ý nhắc tới họ của bà.

"Dì Lý, dì tìm cháu có chuyện gì?" Long Chu trầm ổn nhìn mẹ Tiểu Trí. Tận lực làm một bộ mặt vui vẻ thoải mái, tránh để khỏi hù bà sợ, như vậy sẽ có thể sẽ mất đi tin tức của Long nhi!

Lần trước, anh không hiểu lời trong điện thoại, hừ hô hô hô, đối phương sử dụng ám ngữ, mặc dù anh không hiểu là có ý gì? Nhưng mà, anh đã cả đêm sắp xếp người ra nước ngoài tìm, chủ yếu lục soát những thành phố có những chữ hừ hô hay hô hô này.

Anh nghi ngờ em ái bị người bắt cóc đến nước ngoài.

Lần này, anh nhất định phải làm cho người phụ nữ này, moi ra tin tức có ích của Long nhi.

"Long tiên sinh, tôi muốn hỏi cậu có nuôi một con..... heo hay không....." Mẹ Tiểu Trí cẩn thận hỏi, nếu như anh nói có nuôi, bà liền lặng

lẽ mở rèm xe đẩy nhỏ ra, cho anh ta nhìn Đóa Đóa một chút có phải là do anh nuôi hay không?

Nếu như anh nói không có nuôi..... Bà cũng an tâm.

Chỉ là, tại sao khi Đóa Đóa nhìn thấy người đàn ông này trên TV lại khóc đau lòng như vậy?

"..... Heo....." Long Chu vừa cả kinh.

Chẳng lẽ lại là ám ngữ?

Heo là chỉ cái gì?

Chẳng lẽ là Long nhi?

Nhưng tại sao muốn dùng heo để diễn tả?

"Ừ, là heo. Long tiên sinh có nuôi sao?" Mẹ Tiểu Trí lại kiên nhẫn hỏi thăm một lần nữa.

Thuyền rồng nhảy bén nhìn mẹ Tiểu Trí, nét mặt của bà vô cùng thành khẩn, vẻ mặt cũng không hốt hoảng, rất hiền lành nhìn anh. Người như vậy sẽ là người trong tổ chức bắt cóc sao? Còn có đứa bé này, nhỏ như vậy, là do chỗ bắt cóc em gái phái người tới sao?

Em gái vẫn chưa có về nhà, anh cũng không hề phát hiện nơi nào có xảy ra thảm án. Cho nên nhất định là em gái bị bắt cóc, không về nhà được.

Chẳng lẽ bà và đứa bé này gặp qua em gái, hoặc là em gái cầu xin họ tới tìm anh?

Trước kia em gái rất thích ăn uống, có lúc anh sẽ nói Long nhi là heo nhỏ, một con heo nhỏ ăn không đủ no. Chẳng lẽ.....

Anh trăm mỗi vẫn không có cách giải, Long nhi tại sao muốn như vậy? Tại sao không nói thẳng tên em gái? Trong này còn có ẩn tình gì.

"Heo..... Bình thường tôi không có nuôi heo, tôi nuôi..... heo thích ăn đồ ăn vặt." Long Chu dừng một chút nói.

Trong xe Đóa Đóa đã khóc nức nở, những việc này, anh trai cũng còn nhớ, cô chỉ thích ăn đồ ăn vặt, thường đòi anh trai mang thức ăn ngon từ vùng khác về.

Có người thương thật tốt.

"Cậu đã từng nuôi? Là heo ưa thích ăn đồ ăn vặt?" Mẹ Tiểu Trí có chút nóng nảy, bởi vì nếu như vậy, bà có thể sẽ mất đi Đóa Đóa.

Thấy người đối diện đột nhiên biến hóa, con mắt sắc Long Chu thâm thúy nhìn mẹ Tiểu Trí.

Người phụ nữ này rất khả nghi.

Rất khả nghi.

Long Chu xác định.

"Dạ, tôi đã từng nuôi, là heo ưa thích ăn đồ ăn vặt." Long Chu rất nghiêm túc trả lời.

"Ồ!" Trên mặt mẹ Tiểu Trí khó che dấu được lo lắng, lo lắng Đóa Đóa sẽ rời khỏi bà, lo lắng người đàn ông này còn nhớ đến Đóa Đóa? Lo lắng anh ta đối với Đóa Đóa có tốt hay không? Lo lắng anh ta lại một lần nữa làm Đóa Đóa tổn thương.

Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Đóa Đóa, nó muốn tự sát, muốn nhảy xuống biển!

Mặc dù bà cứu nó, nhưng mà Đóa Đóa khóc rất thương tâm, gần như là tê tâm liệt phế.

Lần này, anh ta sẽ không tổn thương Đóa Đóa nữa chứ?

Chẳng lẽ anh ta nuôi Đóa Đóa là vì muốn ăn thịt heo?

Có rất nhiều người thích trồng rau, thích một chút thức ăn xanh, chẳng lẽ Đóa Đóa cũng là thức ăn mà họ muốn?

Bây giờ thịt heo, thịt gà có rất nhiều, cũng còn có rất nhiều chất kích thích, người ăn rất không khỏe mạnh, chẳng lẽ bọn họ nuôi Đóa Đóa là vì muốn ăn nó?

Nghĩ tới đây, bà chợt cảm thấy thật là khổ sở, khó trách Đóa Đóa sẽ chọn tự sát.

Nếu như là vậy, bà sẽ không trả lại Đóa Đóa cho anh.

Mặc dù Đóa Đóa đã từng thuộc về anh ta, bà cũng sẽ không giao Đóa Đóa cho anh ta.

"Dì Lý, dì gặp qua cô ấy rồi?" Long Chu nhìn ngời biểu tình người đối diện mình biến hóa, lo lắng hỏi.

Mặc dù tuổi tác người phụ nữ đã lớn, nhưng mà bà ở trước mặt anh không hề che giấu được nét mặt của bà, chỉ trong chốc lát này, thái độ của bà đã thay đổi rất nhiều lần. Một lát lại thấp thỏm, một lát lại rất khổ sở, một lát lại rất kiên quyết.

Rốt cuộc bà đang do dự cái gì?

Hay là bà đang sợ cái gì?

Hoặc là sau lưng có âm mưu gì?

"Long tiên sinh..... Cậu có thể buông tha nó hay không?" mẹ Tiểu Trí quan tâm hơn chính là, bà có thể tiếp tục nuôi Đóa Đóa hay không, bà không muốn Đóa Đóa rời khỏi bà, ở trên biển bà vẫn cô độc chờ Trí nhi về nhà. Kể từ có Đóa Đóa, bà không có tịch mịch, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Trong lòng Đóa Đóa anh ta chính là người thân, khó có thể dứt bỏ.

"Sẽ không buông tha cô ấy, ttôia nhất định phải tìm được cô ấy, dẫn cô ấy về nhà." Long Chu khẳng định, trả lời mẹ Tiểu Trí.

"Nhưng..... Cậu tổn thương nó..... Có đúng hay không?" Mẹ Tiểu Trí cẩn thận hỏi.

Tổn thương?

Long Chu sửng sốt.

Anh chưa từng nghĩ rằng sẽ tổn thương em gái mình, anh một lòng đáp ứng tất cả những gì em gái mong muốn, hết mực yêu thương cô, chăm sóc cô, cho cô tốt nhất.

Vì em gái, anh vẫn chưa kết hôn, dĩ nhiên chủ yếu cũng là vì tâm tình của anh đều đặt hết trên người em gái.

Cái đó..... cô..... Ngoại trừ!

Cách đây không lâu trước kia, đã có một hình ảnh của một cô gái đã lặng lẽ đi vào trong lòng anh, một cô gái không thể nào thuộc về anh, thực khổ não!

Nếu như nói anh đã làm tổn thương em gái, như vậy chỉ có một việc. Hay là sau khi em gái nhìn thấy Lãnh Dạ, Long nhi vẫn mê luyện Lãnh Dạ, mà anh cũng bất tri bất giác chú ý đến Bạch Tuyết.

Cho đến có một ngày đột nhiên em gái chạy tới nói với anh, cô phải rời đi, đi tìm Lãnh Dạ, cô muốn theo đuổi người đàn ông kia.

Long Chu vẫn có một ít hiểu rõ Lãnh Dạ, người đàn ông kia là tổng giám đốc tập đoàn Lang thị, vang danh làm việc mạnh mẽ, tính tình lạnh lùng cao ngạo.

Phụ nữ thích anh nhiều không kể xiết, nhưng anh không để vào trong mắt, cho nên bên cạnh anh có rất ít phụ nữ xuất hiện.

Cho đến sau này, anh vì em gái, cũng vì trái tim mình, phải trình thám bí mật điều tra Lãnh Dạ, thì ra là anh đã Kim Ốc Tàng Kiêu, nuôi dưỡng Bạch Tuyết.

Theo như người trình thám kia nói, Lãnh Dạ có lúc rất hung dữ với Bạch Tuyết, có lúc cũng rất săn sóc. Nhưng anh thủy chung vẫn có phụ nữ, em gái lại một lòng mê muội như vậy, tất nhiên anh sẽ không giống cô.

Cho nên anh không đồng ý, lớn như vậy, lần đầu tiên anh cự tuyệt yêu cầu của em gái. Trước kia, chỉ cần em gái nói muốn có cái gì, anh cũng cố gắng đi tìm cho em gái, cho dù là làm không tốt, anh cũng sẽ làm hết sức. Nhưng mà lần này, anh kiên quyết phản đối việc em gái tìm đến Lãnh Dạ.

Anh đã nói với em gái rằng Lãnh Dạ là người đàn ông nguy hiểm, ngay cả anh cũng tận lực tránh khỏi xung đột chính diện với người đàn ông này, bởi vì anh hiểu biết rõ làm như vậy đối với người nào cũng không tốt.

Anh ngăn cản em gái, tất nhiên là đổi lấy cãi vã, cuối cùng em gái cũng giận dữ rời khỏi anh. Tất cả đều vì cái tên Lãnh Dạ chết tiệt kia!

Từ đó về sau, anh cũng là trò chuyện mấy câu trong điện thoại với em gái, có rất ít cơ hội gặp mặt.

Anh vạn lần không ngờ, em gái sẽ chợt biến mất, không có một chút đầu mối.

Sau khi em gái mất tích, người đầu tiên anh điều tra chính là Lãnh Dạ, nhưng mà, Lãnh Dạ và Bạch Tuyết trong cùng một ngày đều không thấy, sau lại mới biết Lãnh Dạ đưa Bạch Tuyết về nhà ba mẹ.

Hơn nữa anh phái đi cũng không hề tra ra Lãnh Dạ có động cơ làm tổn thương em gái, thuộc hạ của anh bẩm báo nói em gái của anh và Cung Hàn rất thân thiết, hơn nữa ngày đó không thấy em gái có người chính mắt thấy được em gái và Cung Hàn ngồi một chiếc xe con rời đi, hơn nữa sau đó cũng không thấy em gái, Cung Hàn cũng biến mất không thấy gì nữa.

Vì vậy, Long Chu loại bỏ nghi ngờ Lãnh Dạ bắt cóc em gái, nghi ngờ lớn nhất chính là Cung Hàn, đi chung cùng anh ta, tất nhiên sẽ biết Cung Hàn là làm cái gì?

Cho nên em gái mất tích nhất định có quan hệ với Cung Hàn.

Vậy mà, anh cũng biết Cung Hàn đối đầu với Lãnh Dạ, chẳng lẽ là Cung Hàn muốn Lãnh Dạ bất lợi, bị em gái biết, sau đó Cung Hàn liền bắt cóc em gái?

Anh vẫn không hiểu tại sao?

Tất cả chỗ ở của Cung Hàn anh cũng đều điều tra kỹ qua, tại sao không có một chút tin tức của Cung Hàn, giống như căn bản trên thế giới cũng không có người này.

Anh rất hoang mang!

Rốt cuộc em gái bị Cung Hàn giấu đi nơi nào?

Mà Cung Hàn lại trốn đến nơi nào?

Từ đó về sau Cung Hàn cũng chưa từng xuất hiện, đây cũng là một chuyện may mắn của Long Chu, chỉ cần Cung Hàn chưa từng xuất hiện, đã nói lên em gái vẫn bị anh ta giam lỏng, hơn nữa anh ta rất có thể là thích Long nhi, cho nên mới mạnh mẽ đưa Long nhi đi. Anh ta không xuất hiện, đã nói lên em gái đang ở cùng với anh ta, là an toàn, em gái còn sống.

Cho nên anh mới không ngừng tìm kiếm em gái, anh không tin không tìm được.

Người đàn ông rất có sự tự tin.

Nhưng mà, đàn ông tự tin lại thông minh thì không tốt!

Bởi vì anh liên tiếp đặt giả thiết, để cho anh chấp mê và kiên trì bền bỉ tìm kiếm em gái. Chẳng hề biết anh vĩnh viễn có thể tìm được em gái trong chốc lát, càng sẽ không tìm được Cung Hàn.

Bây giờ Cung Hàn căn bản cũng không ở thế giới loài người, anh đã trở về Yêu Giới, hơn nữa bây giờ đã là một con sói nhỏ, được quả táo tiên tử nuôi, họ cùng cây mẫu sinh hoạt chung một chỗ, hơn nữa còn tu hành cùng nhau, hi vọng có một ngày có thể tu thành chánh quả, đắc đạo thành tiên.

Mặc dù Tiểu Tiên Tử đã từ quả táo tu thành hình người, nhưng mà, cô lại là tiên tầng thấp nhất trong tiên giới, cho nên cô phải cố gắng, mới có tu thành tốt hơn.

Cây mẫu đã nỗ lực tu hành, hi vọng một ngày nào đó có thể trở về đến Thiên giới, trở lại thế ngoại đào nguyên, cũng là chỗ ở của tổ sư cô.

Ban đầu cô được sư tổ moi ra từ trong đất bùn, giao cho ba đồ đệ, mang về nhân gian, từ đó về sau cô vẫn chưa trở về, cô hi vọng một ngày nào đó cô có thể tu thành chánh quả, trở lại Thiên Đình, trở lại bên cạnh tổ sư.

Trong lòng cây mẫu tổ sư chính là người râu dài thuyết phục Lang Vương.

Đây hết thảy tất cả đều là vị thần tiên trông coi hồ sơ Tiên Nhân Thiên Đình, ông ta đã khai phá ra tiềm lực của Lang Vương, hơn nữa lấy kê ba đồ đệ của mình đưa đến nhân gian, còn tỉ mỉ đưa giống cây Tiểu Thụ Miêu đưa cho đồ nhi mang về nhân gian.

Tiểu Thụ Miêu lớn lên từng ngày, ông nhắc nhở ba đồ đệ phải thay da đổi thịt, lần nữa thu nhận học sinh mới, sau này ba đồ đệ ở trùng sinh trên người cây mẫu.

Sau khi ba đồ nhi sống lại biến thành ba linh đồng, trong đó cũng bao gồm mẹ Lang Vương ba lần bốn lượt muốn có được ba linh đồng, muốn dùng máu của bọn họ tế điện lão Lang Vương ngủ say.

Ba linh đồng sau khi sống lại núp ở Thiên Sơn, tiếp tục tu luyện, cây mẫu lại bị làm hỏng dưới cơn nóng giận của mẹ Lang Vương.

Cho đến lúc ba linh đồng đều thai chuyển thế, trải qua đau khổ nặng nề, bọn họ trở thành con của Bạch Tuyết và Lang Vương.

Việc đời khó liệu, mẹ Lang Vương trăm phương ngàn kế muốn có được ba linh đồng vậy mà chúng lại trở thành cháu của bà.

Bà vẫn tính nết như cũ, muốn có được ba đứa hài tử, để tế lão Lang Vương.

Vậy mà, đám người Bạch Tuyết và ba con còn có Lang Vương không ngừng cố gắng, cũng có lẽ bọn họ có tình yêu thương đối với lão Lang Vương cảm động trời cao, lão Lang Vương cũng sống lại.

Ân oán giữa Bạch Tuyết và mẹ Lang Vương hoàn toàn hóa giải.

Cho nên hiện tại cây mẫu cũng được mẹ Lang Vương tỉ mỉ che chở, mẹ Lang Vương cũng là đang chuộc tội cho mình, cây mẫu được mẹ Lang Vương và quả táo tiên tử chăm sóc, khỏe càng ngày càng lớn, chắc hẳn tương lai không lâu sẽ có thể từ biệt thân cây, thay da đổi thịt, biến thành hình người.

Cung Hàn cũng sẽ thay đổi triệt để tu luyện một lần nữa.

Vậy mà, trong thế giới loài người.

Long Chu đang vận dụng rất nhiều nhân lực và tài lực tra tìm vị trí của Cung Hàn, anh làm tất cả mọi cách để có thể tìm được Cung Hàn! Em gái đã bị Bạch Tuyết niệm chú biến thành heo, làm sao anh có thể tìm được!

Lúc Long Chu nghe mẹ Tiểu Trí nói tổn thương cô.....

Anh đau lòng!

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có một lần anh chiều theo ý em gái, không ngờ lại có thể có hậu quả nghiêm trọng như vậy!

Nếu như ban đầu anh chịu thả công việc trong tay xuống, đi cùng em gái đến đây, có lẽ Long nhi sẽ không có nguy hiểm!

"Dì Lý, mặc dù tôi làm tổn thương cô ấy..... Cô ấy cũng là người họ Long."

"Nếu như anh tổn thương qua nó, tôi sẽ leequy;donn không để cho anh mang nó đi, tôi sẽ không để cho cô ấy đau lòng." Mẹ Tiểu Trí kiên quyết nói.

"Rốt cuộc dì là ai?" Long Chu cảnh giác hỏi, lúc này, anh bắt đầu hoài nghi bề ngoài của người phụ nữ này có phải là ngụy trang hay không?

Chẳng lẽ giả bộ bề ngoài thiện lương hiền lành, nếu như là vậy, bà chắc là một kẻ rất nguy hiểm.

"Tôi muốn về sau sẽ chăm sóc cho nó."

Đóa Đóa ở trong xe nhỏ sốt ruột, chuyện có chút phức tạp, cô phải nên làm như thế nào, mới có thể ngăn cản bọn họ?

Rốt cuộc anh trai có biết mẹ Tiểu Trí đang nói tới ai hay không?

"Mẹ Tiểu Trí, nếu không chúng ta để cho Đóa Đóa quyết định đi, rốt cuộc là đi theo vị tiên sinh này, hay là đi theo chúng ta?" Thiên Tâm bập bẹ nói.

Lúc này khi mẹ Tiểu Trí hỏi Long Chu có từng nuôi heo chưa, Thiên Tâm cũng đã biết bọn họ nói là Đóa Đóa, nếu mẹ Tiểu Trí và người đàn ông này đều muốn Đóa Đóa, như vậy thì để cho Đóa Đóa tự mình lựa chọn thôi.

Mẹ Tiểu Trí nghe được lời Thiên Tâm nói, gật đầu một cái, bày tỏ tán thành.

Long Chu cũng tán thành, dĩ nhiên là em gái sẽ đi theo anh.

Long nhi rời nhà lâu như vậy, nhất định rất muốn về nhà.

Thiên Tâm đứng dậy, đi tới trước mặt xe đẩy nhỏ bên cạnh bàn trà, lại nhìn về phía Long Chu một lần nữa.

"Long tiên sinh, mời xem, cháu hiện tại muốn hỏi Đóa Đóa rốt cuộc muốn theo ai về nhà?"

Long Chu nhìn cử động của Thiên Tâm, có chút kinh ngạc.

Long nhi ở chỗ này sao?

Đóa Đóa là ai?

Trong cái xe đẩy nhỏ này rốt cuộc là ai?

Vóc người em gái cao như vậy, làm sao sẽ trong xe đẩy của con nít!

Vì vậy anh cho rằng Đóa Đóa nhất định là đứa trẻ con, cũng còn là một đứa bé rất biết điều, đi vào lâu như vậy, còn bị rèm che, lại không khóc qua một tiếng.

Thiên Tâm nhìn mẹ Tiểu Trí và Long tiên sinh đều nhìn về xe đẩy nhỏ, vì vậy, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vén lên một góc, bởi vì cô cũng biết này trong không cho phép mang theo động vật đi vào, cô không muốn gây ra phiền toái, cho nên chỉ cần lộ ra một chút là có thể.

Lúc Thiên Tâm đưa tay nhỏ bé ra vừa muốn vén rèm lên, phục vụ đi qua bên cạnh, Thiên Tâm lại không nhắc rèm lên mà lại để xuống lần nữa.

Long Chu chẳng có cái gì cả thấy, rèm lại rơi xuống.

"Các người rốt cuộc có biết tin tức của cô ấy hay không?"

"Hừ —— chớ quấy rầy, không nên thu hút phục vụ tới đây." Thiên Tâm nhỏ giọng nói, dáng vẻ giở trò quỷ lén lút, ở trong mắt Long Chu, dáng vẻ đứa bé này thật là có điểm có tật gậy mình. Thật ra thì, Thiên Tâm là lo lắng bị mọi người biết trong xe đẩy nhỏ là một con heo, đến lúc đó không chỉ làm cho Đóa Đóa đau lòng, còn có thể bị đuổi ra ngoài!

Cẩn thận một chút là tốt.

Long Chu cảnh giác nhìn Thiên Tâm, thật không có nghĩ tới đây nhỏ đứa bé lại có thể tham gia trong tổ chức bắt cóc.

Thiên Tâm nhìn chung quanh một chút thấy không có ai chú ý bọn họ, vì vậy cẩn thận vén rèm.

Long Chu thấy được Đóa Đóa, Đóa Đóa cũng nhìn thấy anh trai.

Bất đồng chính là, một khiếp sợ, một là kích động rơi lệ.

Chỉ là, Long Chu khiếp sợ cơ hồ muốn điên.

Thậm chí phải nói thô tục.

Mẹ nó!

Nói nửa ngày, họ nói lại là một con heo!

Đáng chết ——

Anh đang nơi này suy đoán nửa ngày, nói chuyện với họ cả nửa ngày, lại nói chính là một con heo, mà không phải con heo lười nhỏ Long nhi thích ăn đồ ăn vặt.

Đóa Đóa yên lặng rơi lệ, cô nhìn thấy nét thất vọng trên mặt anh trai, cô nhìn thấy nét tức giận trên mặt anh.....

"Thứ cho tôi xin lỗi không tiếp được." Long Chu đứng dậy chuẩn bị rời đi, thời gian của anh rất quý giá, làm sao anh có thể lãng phí thời gian ở chỗ này với một đứa bé và một người phụ nữ trung niên còn có một con heo!

"Chờ một chút, cậu không cần Đóa Đóa?" Thiên Tâm tò mò hỏi, vừa mới bắt đầu là anh ta thừa nhận anh ta từng nuôi heo, sau đó còn bày tỏ kiên quyết không buông tha Đóa Đóa, chẳng lẽ hiện tại đổi ý rồi.

Thấy Long tiên sinh rời đi, rốt cuộc mẹ Tiểu Trí thở dài một hơi, anh ta đi sẽ không có người giành Đóa Đóa với bà rồi.

Chỉ là bà lại quên tình cảm của Đóa Đóa, ánh mắt khát vọng của Đóa Đóa, cái loại ánh mắt bi thương đó, bọn họ đều bỏ quên.

Long Chu thấy trong xe em bé lại là một con heo, ánh mắt chán ghét tức giận tự nhiên mà đến, căn bản cũng không có nhìn lại Đóa Đóa thêm lần nữa.

"Tôi nghĩ các người lầm rồi, tôi rất bận rộn, không có thời gian cùng các người ở chỗ này hồ đồ ——" Long Chu nói xong đứng dậy rời đi luôn.

"Người nào à? Mới vừa rồi còn vô cùng khẩn trương, vào lúc này thâm trầm, giả bộ đi!" Thiên Tâm thở phì phò đập rèm lên lần nữa.

"Thiên Tâm, nếu cậu ta không muốn Đóa Đóa, như vậy chúng ta vẫn nên trở về đi." mẹ Tiểu Trí trả tiền trà cùng Thiên Tâm đẩy xe đẩy nhỏ rời rời đi.

Sau khi rời khỏi quán trà, Thiên Tâm nhận được điện thoại mẹ gọi đến.

Cô vô cùng vui vẻ.

"Mẹ..... Thiên Tâm thật là nhớ mẹ, lúc nào thì mẹ trở lại vậy?" Thiên Tâm nũng nịu hỏi.

"Bảo bối ngoan, mẹ tìm được ông ngoại liền trở về với anh con. Mẹ nghe ba con nói rồi, con nhận mẹ Tiểu Trí làm mẹ nuôi phải hay không?" Lúc này Bạch Tuyết đang ở trong khách sạn, nghỉ ngơi.

"Mẹ..... Thiên Tâm nhận một mẹ nuôi, mẹ sẽ không tức giận đấy chứ?" Thiên Tâm bập bẹ mà hỏi.

"Bé ngọc, mẹ không tức giận, người yêu quý con gái bảo bối của mẹ như vậy, mẹ vui mừng còn không kịp."

"Cám ơn mẹ, con chờ mẹ trở lại, con đi theo mẹ Tiểu Trí đến nơi này chơi có được hay không?" Thiên Tâm vui vẻ hỏi.

"Được, con phải ngoan ngoãn nha."

"Vâng, con sẽ ngoan ngoãn, nghe lời của mẹ Tiểu Trí."

Hai mẹ con vui vẻ cúp điện thoại, bởi vì điện thoại Thiên Tâm không kịp sạc pin, cho nên sau khi nói chuyện điện thoại với Bạch Tuyết xong, nó liền tự động cúp máy.

Trở lại trong nhà Tiểu Trí, cô bé dùng điện thoại nhà gọi cho Lang Vương một cuộc điện thoại, nói ba cô rằng cô rất tốt, hơn nữa nói cho ba cô biết điện thoại di động của cô đã hết pin, không gọi điện thoại được cũng không cần phải lo lắng. Muốn anh yên tâm, còn dặn dò ba hãy làm tốt công việc, mẹ sẽ trở lại thật nhanh.

Sau đó Thiên Tâm lại gọi điện thoại cho Bạch Tuyết, nói cho mẹ biết điện thoại di động của cô đã hết pin, nếu như không gọi được, không cần phải lo lắng.

Đóa Đóa về đến nhà, đau lòng muốn chết, đi đến giường mình, nằm ở trên đệm nhỏ, nhắm hai mắt lại.

Lúc này, cô rất đau lòng khổ sở, không muốn nhìn thấy bất kỳ ai cả, trong đầu đều là dáng vẻ mới vừa rời của anh trai, tức giận, khiếp sợ.....

Thậm chí, cô còn cảm thấy một phần chán ghét!

Anh trai chán ghét cô.....

Anh trai không thích dáng vẻ này của cô.....

Anh trai nói qua nếu như cô biến thành hình dáng gì anh cũng vẫn yêu cô, chẳng lẽ là giả!

Lúc này cô giống như là một cô gái nhỏ ngây thơ, tâm bị thương.....

Bởi vì buổi trưa Đoan Mộc sẽ đến ăn cơm, mẹ Tiểu Trí trở lại liền chui vào trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, bà biết Đóa Đóa đau lòng, cho nên

buổi trưa hôm nay bà chuẩn bị món canh mà Đóa Đóa thích uống nhất, còn có món ăn Đóa Đóa thích ăn nhất, hi vọng Đóa Đóa vui vẻ lên một chút.

Ai cũng đều nói chó là trung thành nhất, với bà thì Đóa Đóa là trung thành nhất.

Lúc trước khi thấy chủ nhân trên TV, nó đã khóc thành như vậy, có thể thấy được nó yêu chủ nhân của mình như thế nào.

Cho nên bà quyết định về sau sẽ yêu thương Đóa Đóa thật tốt, quyết không khiến nó đau lòng, nhất định chăm sóc nó thật cẩn thận.

Long Chu có chút phiền muộn sau khi trở lại Cao ốc anh thuê, chủ yếu là hỏi tin tức về em gái mà những người gần đây đến báo tin.

Đi tới phòng làm việc, người thư ký đã tiếp đãi mẹ Tiểu Trí và Thiên Tâm.

Lấy ra phương thức liên lạc mà họ để lại, còn có về một chút miêu tả về em gái.

Lấy tất cả miêu tả, Long Chu nghiêm túc nhìn, là chiều cao rất giống với em gái Long nhi, nhưng mà ngũ quan miêu tả cũng không giống! Một cái thì dáng vẻ rất giống, nhưng mà chiều cao lại không giống!

Cuối cùng thất vọng để ghi chép xuống, lấy điện thoại di động ra, mở ra album hình ra, tìm được một ít tấm hình của em gái và Bạch Tuyết, bắt đầu nghiêm túc đánh giá, họ đều mặc lễ phục, hình như là tham gia bữa tiệc nào đó, bên cạnh có một cái bánh ngọt cực lớn, chẳng lẽ là tiệc sinh nhật?

Thật ra thì, tấm hình này là lúc sinh nhật của Bạch Hàn.

Anh nhìn thấy bên cạnh Long nhi còn có một nhân viên phục vụ đang đứng, căn cứ vào đồng phục nhất định có thể tra ra cái bữa tiệc này được tổ

chức ở nơi nào?

Rời khỏi album hình.

Cau mày, nhắm mắt, hung hăng xoa bóp huyết Thái Dương một cái ——

Lúc nào thì mới có thể tìm được Long nhi!

Nhưng vào lúc này.

Vị kia thư ký, đi tới, cầm trong tay một tấm giấy trắng, trên đó viết một số điện thoại.

"Long tổng, nơi này còn có một số điện thoại, tôi kêu họ miêu tả dáng vẻ Long tỷ một chút, cái gì họ cũng không chịu nói, cái gì cũng không chịu viết, chỉ để lại số điện thoại này." Thư ký nói xong đưa điện thoại cho Long Chu.

Thấy số điện thoại kia, Long Chu lại rất quen thuộc, đây chính là lúc anh ở Mỹ, thời điểm thư ký báo cáo công việc từng nói với anh số điện thoại này.

Phiền não ném trang giấy một cái, rơi xuống đất.

Đôi tay che đầu hai bên, có chút phiền muộn.

Ai ngờ!

Anh cúi đầu, liếc lên phần còn lại của tờ giấy kia còn có một chữ xiêu xiêu vẹo vẹo giống như là chữ lại không giống như là chữ, chữ kia rất giống là chữ "Tháng".

Lúc này, thư ký nhặt giấy trên đất lên, chuẩn bị đi vứt bỏ, ai ngờ bị Long Chu đứng dậy đoạt lấy đi, nhìn chăm chăm tờ giấy kia một hồi lâu, chậm chạp không nói gì ——

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Truy Tìm Đầu Mối

Editor: Nguyễn Yên Thương

Chốc lát.

Anh kích động ngẩng đầu lên, đôi tay dùng sức nắm bả vai thư ký.

"Đây là do người nào viết?"

Thư ký bị sự khác thường của Long tổng hù sợ, run rẩy nói, "Là một người phụ nữ trung niên một đẩy xe đẩy nhỏ, còn mang theo một đứa bé."

Long Chu sửng sốt, là bà ấy sao, thật là họ.

Cái chữ này.....

Cái chữ ‘ tháng ’ này?

Đây rõ ràng là bí mật giữa anh và lleqdd em gái, anh xác định không có người thứ ba biết chữ tháng này có ý nghĩa gì.

Lấy điện thoại di động ra thật nhanh, gọi điện thoại cho Thiên Tâm.

Trong ống nghe truyền đến: số máy quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được .....

Không gọi điện thoại được cho Thiên Tâm, tự nhiên lại không gọi được.

Sau một lúc anh gọi lại, vẫn là câu nói đó: số máy quý khách đang gọi tạm thời không liên lạc được .....

"Lập tức tra cho tôi, một đứa bé tên là Thiên Tầm, nói cho tôi biết ba cô bé là ai? Tôi muốn đi ra ngoài một chút, sau khi tra được, lập tức gọi điện thoại nói cho tôi biết." Long Chu phân phó xong, cuống quýt đi ra ngoài.

Anh muốn đến quán trà lúc này để tìm kiếm hai người họ.

Quan sát người phụ nữ kia một chút xem bà ta rốt cuộc có bắt cóc Long nhi hay không, khi anh thấy con kia heo, anh biết không cần thiết tiếp tục ở lại. Nhưng mà, lúc này anh biết mình sai lầm rồi, anh không nên đi gấp như vậy, cái chữ ‘ tháng ’ đó đã tỏ rõ họ bicủa ết tin tức Long nhi, thậm chí có thể họ ở chung một chỗ với em gái, nếu không cái chữ ‘ tháng ’ này phải giải thích thế nào?

Quá sơ suất!

Vừa lái xe vừa lại bấm số điện thoại của cô bé kia, vẫn diendanlequydon là không cách nào liên lạc được, đáng chết, nhất định là cố ý. Thật là giáo hoạt, anh cảm giác mình hoàn toàn bị họ lừa.

Ai sẽ nghĩ tới một đứa bé sẽ nói dối!

Ai sẽ nghĩ tới một đứa bé sẽ dính líu tới việc bắt cóc!

Ai sẽ nghĩ tới người phụ nữ trung niên kia mỉm cười hiền hòa đều là giả!

Lúc ấy, anh tin tưởng đó là một sự hiểu lầm, họ nói chính là một con heo.

Mà anh..... Nói là em gái Long nhi của anh, con heo nhỏ lười, heo tham ăn.

Lúc này, vừa nghĩ, con heo kia.....

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Long Chu có một bụng nghi vấn, trăm mối vẫn không có cách giải nào.

Nhưng vào lúc này, anh nhìn thấy..... cô ấy.

Đôi tay cầm lái không khỏi thay đổi, thiếu diendanlequydon chút nữa là vi phạm luật giao thông.

Cô ấy..... Bạch Tuyết.

Người đó làm cho anh không thể nào quên được, một người phụ nữ xa lạ, mặc dù chỉ là một ít duyên phận, anh cũng đã khắc vào mình, trong đầu luôn có bóng dáng của cô ấy, rốt cuộc không cách nào để xóa đi.

Đáng chết ——

Dùng sức đâm tay lái một cái, anh phải là đi đến quán trà, tại sao lúc nhìn thấy người phụ nữ không thể thuộc về mình lại không thể kiềm hãm được, đột nhiên thay đổi.

Tay và tim của anh đồng thời phản bội anh.

Mà ánh mắt của anh cũng không rời khỏi sự di chuyển của Bạch Tuyết.

Một mình Bạch Tuyết đang đi ở trên đường, Ưc Ưc và Niệm Niệm ở trong khách sạn nghỉ ngơi, Bạch Tuyết là bị Khang Giai hẹn ra ngoài. Thật lâu rồi cô chưa gặp Khang Giai, mặc dù sau khi trở lại, đã điện thoại liên lạc qua, nhưng mà vẫn không chưa có gặp mặt. Lúc này Bạch Tuyết chính là bị Khang Giai uy hiếp nói không gặp sẽ tuyệt giao với Bạch Tuyết, Bạch Tuyết mới có thể vội vã từ trong khách sạn đi ra ngoài. Ưc Ưc diendanlequydn và Niệm Niệm không đi cùng, bọn chúng không thích cảnh tượng hai người phụ nữ gặp mặt liền hi hi ha ha, cho nên nằm ở trong khách sạn ngủ cho thật ngon.

Long Chu dừng xe ở một bên, vội vã xuống xe.

Vì sao nhìn cô một thân vẻ phong trần, hình như rất vội vàng, hình như còn rất nóng nảy.

Thật ra thì, Bạch Tuyết là gấp gáp chuyện vẫn không có tin tức của ba cô.

Long Chu thâm tình nhìn Bạch Tuyết, nhìn vẻ mặt của cô giống như một mối hết sức, nhưng mà một đôi mắt thật to, như suối ngọt trong sa mạc cũ nát, trong suốt sáng ngời giống như nước màu xanh ngọc sâu, làm người ta thấy mà sinh lòng thương tiếc.

Cho dù nhìn cô đầy mặt mệt mỏi và phong trần, lại có thể nhìn ra khuôn mặt nhỏ nhắn và ngũ quan xinh xắn của cô, giống như con lai xinh đẹp đến lảo đảo; làn da trắng trẻo nhẵn nhụi, giống như thủy tinh Tân Cương trong suốt, trong suốt đến mức muốn khắc sâu vào cơ thể để không ai có thể nhìn lâu được, chỉ sợ ánh mắt quá chặt, đâm ra hai cái lỗ trên gương mặt cô.

Nhìn ra cô không có trang điểm, gương mặt không hề có một chút phấn son —— không trang điểm. Cô mặc váy phấn màu xanh dương, tóc đen thui như thác nước thẳng đứng mà khoác lên trên vai, bởi vì đi có chút nhanh, gương mặt khẽ lộ ra màu hồng. Cô cho người khác có cảm giác, trong lòng đàn ông cũng sẽ không nhìn được diendanlqd nghĩ ra bốn chữ: khuynh quốc khuynh thành.

Anh bị mê luyến thật sâu, cũng thực mê muội.

"Bạch Tuyết....." Long Chu không khỏi kiềm chế gọi tên người con gái này.

Bạch Tuyết tò mò quay đầu lại, bởi vì cô cảm giác cái âm thanh này rất xa lạ, cơ hồ là không có một chút ấn tượng.

Xoay người, nhìn về phía sau lưng, có một người đàn ông đứng ở cách đó không xa nhìn cô.

Chỉ thấy người này, gương mặt trắng trẻo trơn bóng, lộ ra góc cạnh lãnh tuấn (đẹp trai, lạnh lùng) rõ ràng; tròng mắt đen nhánh thâm thúy, ánh mắt mê người đầy sắc màu; lông mày nồng đậm, mũi cao, cánh môi tuyệt mỹ, hoàn toàn cao quý và ưu nhã.

Bạch Tuyết nhìn chung quanh một chút, nơi này không có người khác, xác định người đàn ông này là gọi cô.

Lễ phép cười cười, "Tiên sinh, anh là?" Bạch Tuyết nghi hoặc nhìn Long Chu.

Long Chu bị Bạch Tuyết hỏi lại như vậy, tự nhiên tổn thương rất nặng, anh vẫn nhớ mãi không hề quên cô, không ngờ cô đối với anh không có một chút ấn tượng, mặc dù chỉ là gặp mặt một lần, mà anh..... Cũng không thuộc một loại trong đám người không rõ ràng kia chứ?

Cô..... Lại có thể quên anh!

Con mắt sắc thoáng qua một tia bi thương.

Bạch Tuyết đối với người đàn ông ở trước mắt diện;danlqd không có một chút ấn tượng, có lẽ anh là bạn bè của Lãnh Dạ đi, có lẽ là trước kia đã gặp qua, cô không nhớ rõ.

Mặc kệ như thế nào, người ta đã chủ động chào hỏi, cô vẫn nên lễ phép đáp lễ lại.

"Anh khỏe chứ." Bạch Tuyết lễ phép đi tới, chủ động đưa bàn tay nhỏ bé trắng trẻo ra bắt tay với anh.

Khoảng cách quan sát gần hơn, da thịt của cô thật đúng là mềm như nước, hơn nữa trong trắng lộ hồng, cực kì đẹp dễ, hai mắt thật to, con ngươi đen thui lù, lông mi cong cong thật dài vút sáng, giống như là hai cây chổi lông nhỏ.

"Em khỏe chứ." Long Chu lễ phép nói.

"Đây là chuẩn bị muốn đi đâu?" Long Chu lại hỏi.

"A, đi trước mặt." Bạch Tuyết cười cười, nói.

Nhìn Bạch Tuyết lại lộ ra nụ cười rất ấm áp một lần nữa, khóe miệng liền cong lên, cũng là đến chỗ đó sao, thật tốt, ánh mắt tràn đầy yêu mến, làm cho người khác không thể dời đi, đúng, cứ như vậy anh bị hấp dẫn rồi, nụ cười quanh quẩn ở trong lòng, không cách nào lau đi.

"Anh cũng là đi đến trước mặt, cùng nhau đi thôi." Long Chu rất lịch sự mà nói, vốn là muốn tìm cơ hội để gặp mặt Bạch Tuyết, cô và em gái đã diện;;danlequydon từng bị người đàn ông kia chụp được hình, nhìn ra trong hình cô và em gái đang nói chuyện phiếm.

Có lẽ cô sẽ biết về một chút tin tức của em gái.

Mặc dù Bạch Tuyết còn không biết người đàn ông này là ai? Nhưng mà cũng không có cự tuyệt.

"Tại sao đi một mình? Anh ta không đưa em đi sao?" Long Chu nhàn nhạt hỏi, hình như là quan tâm, hình như là tò mò Lãnh Dạ và Bạch Tuyết rốt cuộc phát triển đến mức nào rồi?

Bạch Tuyết nghi ngờ?

Người này không phải là bạn bè của Lãnh Dạ?

Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng đã kết hôn, bị người ta biết quan hệ của bọn họ cũng không có chuyện gì lớn. Trước kia bởi vì còn là học sinh, cho nên đã hết sức giấu giếm quan hệ của bọn họ, hiện tại những thứ này cũng không quan trọng, cô thích Lãnh Dạ, Lãnh Dạ cũng thích cô. Hơn nữa bọn họ còn có đứa bé.

Cũng không thể luôn luôn lén lút nữa.

"Anh ấy đi công tác, tôi không cho anh ấy đưa tôi đi." Bạch Tuyết giải thích.

"Oh."

"Không ngại anh và em đi cùng nhau chứ?" Long Chu vô cùng thành khẩn hỏi, dù sao chuyện của em gái cũng rất gấp, anh không muốn bỏ qua diendanllqqdd cơ hội này, lại nói cô là người phụ nữ của Lãnh Dạ, có thể hiếm thấy còn là cực kỳ hiếm thấy!

Bạch Tuyết thực giật mình.

Rốt cuộc người đàn ông này là ai?

Tại sao không nghĩ mình là người ngoài? Muốn đi chung với cô.

Lại muốn đi với cô Khang Giai, nhìn thấy anh thành khẩn thỉnh cầu, Bạch Tuyết gắng gượng đồng ý.

Hai người rất nhanh đi tới địa điểm hẹn gặp, nơi này là một quán ăn nhỏ, bên trong có rất nhiều loại ăn vặt.

Khang Giai đã tới, kêu rất nhiều món ăn ngon.

"Nha đầu chết tiệt kia, thế nào bây giờ mới đến? Mình đều không kịp đợi muốn ăn....." Lời còn chưa nói hết, liền nhìn đến bên cạnh Bạch Tuyết còn có trai đẹp, lúng túng đứng lên.

Trong lòng thầm mắng Bạch Tuyết không trượng nghĩa, hẹn cô ra ngoài chơi, lại còn mang theo một người đàn ông đến nơi hẹn!

"Xin chào, hi vọng không có quấy rầy đến cô." Long Chu rất lễ phép vươn tay bắt tay với Khang Giai, Bạch Tuyết là uất ức nhìn ánh mắt của Khang Giai hận không ăn luôn cô được.

Khóe miệng Long Chu nhếch lên, cười cười, "Không có việc gì, hai người cứ coi ta như không tồn tại là tốt rồi."

"Tại sao có thể coi như không tồn tại, ddddllqqdd người lớn như vậy một ngòi ở chỗ đó, chẳng lẽ để cho chúng tôi biến anh trở thành không khí sao!" Tính tình Khang Giai nôn nóng, thích có sao nói vậy.

"Ngược lại là cậu, nha đầu chết tiệt kia, vì sao không nói cho mình biết cậu chuẩn bị mang theo bạn bè đi chung?" Khang Giai chất vấn Bạch Tuyết.

"Giai Giai, chúng mình là gặp nhau ở cửa, cho nên liền cùng nhau tiến vào." Bạch Tuyết lễ phép giải thích.

"Thì ra là nha. Này hoan nghênh hoan nghênh thành viên mới, gia nhập với Câu Lạc Bộ của chúng ta, ha ha....." Khang Giai tin tưởng Bạch Tuyết, Bạch Tuyết rất ít nói dối, cô nói ở gặp ở cửa quán nhất định chính là gặp ở cửa quán.

Liền tha thứ cho cô.

"Muốn ăn cái gì? Ăn nhiều một chút, tôi mời khách." Long Chu rất lịch sự nói.

"Thật? Là do anh nói, đến lúc đó không cần đau lòng nha." Hai mắt Khang Giai hồi hộp. Không ngờ có người tính tiền cho, chuyện tốt.

Vì vậy đưa tay nhỏ bé ra.

"Nhân viên phục vụ, chọn món ăn ——"

Bạch Tuyết lắc đầu một cái, bất đắc dĩ nhìn Long Chu một chút.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Tại sao cô không có một chút ấn diendanlee;quydon tượng nào hết?

Khang Giai rất không khách khí gọi thêm một đồng lớn, đều là món ăn ngon nhất.

"Giai Giai, cậu gọi nhiều như vậy, ăn hết sao?" Bạch Tuyết hỏi.

"Sợ ăn không hết? What?!, xách về chứ sao. Dù sao có người mời khách, vì sao không gọi thêm nha. Trong túc xá trường học chúng ta những thứ mèo thềm ăn kia cũng có thể lâu rồi chưa ưn, cùng lắm thì mình mang về cho họ ăn. Hì hì..... Trai đẹp? Anh không phải sẽ để ý chứ?" Khang Giai cợt nhả mà hỏi.

Long Chu cười ha hả trả lời một câu: "Không ngại, cứ gọi thêm đi."

"Ok, đạt đến một trình độ nào đó rồi (ý nói là Long Chu đã có tình bạn thực tâm giao), mời ăn ——" Khang Giai tí tách nói.

"Giai Giai, cậu không phải là cùng..... Đoan Mộc ở một chỗ sao? Anh ta là không phải là ngược đãi cậu chứ, không cho cậu ăn? Xem cậu kìa, giống như là bị đói bụng bao nhiêu ngày rồi ý!" Bạch Tuyết nói.

Không ngờ!

Bạch Tuyết vừa nói xong, làm cho Long leequydonn Chu đau lòng một hồi. Anh lo lắng Long nhi có phải cũng sẽ ăn không đủ no hay không, không uống được hay không!

Em gái có thể chịu khổ hay không?

Long Chu rất thất vọng.

"Phục vụ, thêm bình rượu ——"

"Hình như anh có tâm sự?" Bạch Tuyết quan tâm hỏi, nhìn đến chân mày anh nhíu chặt, ánh mắt thương cảm, ngũ quan lạnh lẽo.

Mặc dù người đàn ông này lúc nói chuyện với các cô cũng thỉnh thoảng biết cười cười, nhưng mà cô biết người đàn ông này là một người lãnh khốc, anh ta mỉm cười là cười cho các cô nhìn, là cố ý.

Anh ta lúc này, nhìn có chút chân thật.

"Không ngại tôi uống rượu chứ?" Long Chu lễ phép hỏi.

Bạch Tuyết lắc đầu một cái, ý là không ngại.

"Uống đi uống đi, tôi uống cùng anh." Khang Giai vui mừng nói.

"Giai Giai, làm sao cậu có thể uống rượu đây?" Bạch Tuyết chận lại nói.

"Vì sao không thể uống? Người nào quy định con gái không thể uống rượu. Mình muốn uống sẽ uống." Thật ra thì Khang Giai cũng là có tâm sự mới có thể gọi Bạch Tuyết ra, trong lòng phiền, tự nhiên muốn uống rượu, muốn mình tê dại một chút.

"Cậu cũng có tâm sự?" Bạch Tuyết nhìn Khang Giai nói.

Long Chu rót cho Khang Giai một chén, đưa cho cô, sau đó lại tự mình rót một ly.

"Trai đẹp, vì không có tâm sự, cụng ly——" Khang Giai hơi ngửa đầu, uống một hớp lớn.

"Giai Giai, cậu uống chậm một chút..., cẩn thận uống rượu say." Bạch Tuyết sốt ruột nói.

Cô cũng không hy vọng Khang Giai uống rượu say, cô còn có rất nhiều chuyện muốn làm, nếu như Khang giai uống say, làm sao cô có thời giờ chăm sóc cô ấy được!

"Trong lòng mình phiền, liền muốn uống rượu, cậu không cần phải uống với mình..., mình để cho anh ta uống với mình, cụng chén ——" Khang Giai bưng ly rượu nói.

"Giai Giai, cậu phiền cái gì à?" Bạch Tuyết đưa tay liền muốn đi đoạt ly rượu trong tay Khang Giai.

"Mình phiền cái cốc gỗ thối đó, cái dien;dan;lequydn vương mắc cốc gỗ đó ——" Khang Giai thở phì phò quát.

"Giai Giai, cậu nói là Đoan Mộc sao?" Bạch Tuyết hỏi.

"Trừ anh ta ra còn có ai ——"

"Mình sẽ giúp cậu giáo huấn anh ta, nhưng mà cậu không cần uống say, một lát mình còn có chuyện muốn đi vội, cũng không có thời gian chăm sóc người say." Bạch Tuyết nóng nảy nhìn bên ngoài một chút.

"Cậu có thể có chuyện gì mà bận rộn? Trừ sống phóng túng cùng với cái tên Lãnh Dạ thối đó, còn có chuyện gì phải bận rộn à? Cái tên Lãnh Dạ chết tiệt kia, dám chiếm bạn tốt của mình, mình còn chưa có tính sổ với anh ta! Hôm nay không cho phép cậu đi, phải cùng uống rượu với mình, cậu không uống rượu được cũng không sao, nhưng mà bạn bè của cậu phải

uống cùng với mình..., nếu không mình và cậu tuyệt giao —— chuyện nào lớn tự cậu chọn đi!"

Đây là chiêu từ nhỏ đến lớn Khang Giai thường dùng, không hài lòng liền tuyệt giao, đây cũng là biện pháp tốt duy nhất một có thể để cho Bạch Tuyết ngoan ngoãn nghe lời.

"Giai Giai, mình thật sự có việc gấp, không lừa cậu. Chờ một chút mình phải đi, không thể chơi với cậu quá lâu!" Bạch Tuyết rất bất đắc dĩ nói.

"Cậu lại gạt mình, cái tên Lãnh Dạ thối đo đã dạy bậy cậu. Trước kia cho tới bây giờ cậu đều không gạt người, hiện tại cậu lại diendanlequydon; nói dối rồi, cậu bây giờ có thể có chuyện gì gấp?

Mình mới không tin cậu ——

Cậu và tên đàn ông khốn kiếp kia rời đi mà không chào, cậu liền biến mất không thấy, làm hại mình đau lòng chừng mấy ngày!

Nha đầu chết tiệt kia ——có phải cậu không thích làm bạn với mình nữa hay không?

Có phải cái tên Lãnh Dạ thối không để cho cậu và mình lui tới hay không?

Bất chợt không thấy cậu, cậu có nghĩ tới mình sẽ lo lắng cho cậu hay không? Mình hỏi thăm tin tức của cậu khắp nơi. Thật sự đấy! Không có một người biết cậu đã đi đâu?

Nói ——Có phải cậu xuất ngoại với Lãnh Dạ hay không?

Có bản lãnh phải hay không? Cũng không muốn làm bạn với mình phải hay không? Một cuộc điện thoại cũng không gọi cho mình! Mình hận cậu, nha đầu chết tiệt kia ——" Thì ra là ngày đó Bạch Tuyết bị Tiểu Long Nữ

bắt cóc,sau khi cô hàng phục Tiểu Long Nữ và Cung Hàn, liền trực tiếp đi Yêu Giới.

Chưa kịp gọi điện thoại cho Khang Giai, ở Yêu dd;leequydoon Giới cũng không có phương thức liên lạc, cho nên vẫn không có liên lạc với cô ấy, xem ra Giai Giai rất lo lắng cho cô. Cô rất xin lỗi nhìn Giai Giai.

"Cậu tìm mình rồi hả?" Ngây ngốc hỏi một câu, nhưng mà tình huống đặc biệt, cho nên cô mới không có liên lạc với Giai Giai.

"Nói nhảm ——đột nhiên cậu biến mất, mình có thể không lo lắng cho cậu sao? Anh trai mình nhất định báo cảnh sát, nói cậu bị bắt cóc, nhất định đã xảy ra chuyện." Khang Giai bưng ly rượu lên uống một hớp nói.

"Giai Giai..... Thật xin lỗi! Thật ra thì, ngày ấy..... mình thật sự bị....." Bạch Tuyết nghĩ đến chỗ này còn có người ngoài ở đây, vẫn là không nên nói chuyện cô bị Tiểu Long Nữ bắt cóc, về sau sẽ giải thích cho cô ấy sau.

Vậy mà, Long Chu đã đoán được ngày đó Bạch Tuyết nhất định đã xảy ra chuyện, cô ấp a ấp úng rõ ràng chính là có nỗi niềm khó nói.

Cô có thể cùng Long nhi xây chuyện hay không, sau đó cô được Lãnh Dạ cứu ra.

Ở trong lòng Long Chu lại bắt đầu phân tích, em gái mất tích, Bạch Tuyết nhất định biết một chuyện, Long nhi cũng biết cô, họ cùng nhau tham gia tiệc sinh nhật đó, cho nên chuyện tình của Long nhi cô có thể biết.

"Ngày đó cậu cái gì? Cũng bởi vì ngày đó trong trường học mình có lớp, không có thời gian đi tham dự tiệc sinh nhật của bác trai, nhưng mà anh trai mình có đi, nha đầu chết tiệt cậu, có đàn ông cũng không cần bạn, từ đó về sau mình cũng chưa từng thấy cậu nữa, hơn nữa làm gì cũng không tìm được cậu, gọi điện thoại di động cho cậu, cậu, lại có thể tắt máy. Mình rất

giận cậu ——có phải cậu muốn tuyệt giao với mình hay không?" Khang Giai tức giận như đứa bé, quệt mồm hỏi.

"Giai Giai, làm sao sẽ như vậy, làm sao mình ddlee;qqquyyddoon sẽ tuyệt giao với cậu, từ nhỏ đến lớn chúng ta là bạn bè tốt nhất, thậm chí là người thân, mình chưa bao giờ từng nghĩ muốn tuyệt giao với cậu, về sau cũng sẽ không nghĩ như vậy." Bạch Tuyết biết cô chột biến mất, Giai Giai và Khang Cốc nhất định là rất sốt ruột. Cô không trách bọn họ, là cô không tốt, cô nên nghĩ biện pháp bảo bình an cho bọn họ.

"Sau này anh mình đi tìm bác trai, mới biết cậu và Lãnh Dạ trở về nhà của anh ta, bảo là muốn kết hôn? Nha đầu chết tiệt, cái này có phải là thật hay không?" Khang Giai hưng phấn hỏi, mới vừa rồi còn có vẻ tức giận, giờ thì sớm đã bị cô vứt ra sau ót.

Bạch Tuyết gật đầu một cái.

"A —— cậu còn trẻ tuổi như thế, sẽ phải kết hôn sao?" Gương mặt Khang Giai kích động và hưng phấn còn có vui sướng, nhìn Bạch Tuyết, mặc kệ như thế nào, cô biết Bạch Tuyết yêu Lãnh Dạ. Mà, Lãnh Dạ cũng rất yêu Bạch Tuyết. Nếu lequyyddoon; như có thể kết hôn tất nhiên là chuyện tốt, cũng không thể không danh không phận đi theo anh ta được.

Bạch Tuyết có thể kết hôn với Lãnh Dạ cô thực vui mừng.

Long Chu ngồi một bên nghe sắc mặt biến hóa.

Đàm hôn luận giả (bàn bạc việc cưới hỏi).

Hơn nữa em gái lại là tham gia tiệc sinh nhật ba Bạch Tuyết, như vậy cô nhất định biết ngày đó em gái xảy ra chuyện gì?

Bạch Tuyết gấp gáp muốn rời khỏi như vậy, xem đáng vẻ là có chuyện vội, chẳng lẽ là có quan hệ với em gái Long nhi của anh?

"Giai Giai, quan hệ giữa mình và Lãnh Dạ cũng không phải là như cậu suy nghĩ, anh ấy yêu mình mà mình cũng yêu anh ấy, cho nên các cậu về sau hãy chung sống hòa bình với nhau nha. Ha ha....." Bạch Tuyết biết Giai Giai là ăn dấm của Lãnh Dạ.

Long Chu bưng ly rượu lên, hơi ngửa đầu, uống.

Người phụ nữ tốt như vậy, nếu như là anh..... anh cũng sẽ yêu cô thật tốt, nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu thật tốt, nhét vào trong ngực bảo vệ thật tốt, sẽ không để cho cô chịu bất cứ thương tổn gì.

Đáng tiếc..... Không còn cơ hội, đã để người khác lấy cô.

Tạo hóa trêu ngươi!

Em gái thích Lãnh Dạ, anh thích Bạch Tuyết.

Hai anh em cũng đều không chiếm được người mình thích nhất sao?

Tại sao phải như vậy? Hơi ngửa đầu lại uống một ly.

Chuẩn bị rót thêm ly nữa, một bàn tay nhỏ bé đè bàn tay anh lại, "Uống ít một chút, uống nhiều quá sẽ tổn hại sức khỏe." Bạch Tuyết mỉm cười nói.

"Nha đầu, đoán chừng là anh ta đang thất tình!" Khang Giai ăn từng ngụm từng ngụm món ăn nói.

"Chớ nói nhảm, cậu mới thất tình——" Bạch Tuyết trợn lên giận dữ nhìn Khang Giai một cái, ý là bọn họ không phải rất quen, không nên nói chuyện lung tung.

"Mình cũng nghĩ là mình thất tình, nhưng còn chưa yêu làm sao có thể xem là mất a!" Khang Giai không biết chết sống lại nói.

"Cậu không có yêu? Vậy cậu và Đoan Mộc đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Tuyết cười xấu xa hỏi.

"Mình mình mình..... mình làm sao sẽ yêu anh ta chứ!" Khang Giai khinh thường nói, con mắt sắc mang theo nồng đậm vẻ luống cuống.

Long Chu ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Tuyết một chút, tựa như lời Khang Giai nói: cô nghĩ rằng đó là thất tình, đáng tiếc còn chưa yêu, thất tình từ đâu tới!

Cho nên, anh..... Chỉ là thâm mến!

Mất em gái yêu mến nhất, mắt lại thấy người phụ nữ mình yêu mến sắp được người khác cưới vào cửa, thế nhưng anh có lòng lại không đủ lực, cái gì cũng không thể làm được!

Nếu như Long Chu biết Bạch Tuyết đã kết hôn với Lãnh Dạ, hơn nữa còn có ba đứa nhỏ đáng yêu, đoán chừng sẽ buồn bực đến hộc máu.

Chưa bao giờ có cảm giác bị thất bại từ tâm mà sinh (thất bại xuất phát từ trong tâm).

Chưa bao giờ lực bất tòng tâm như thế này.

Gặp phải cô, thích cô, tất cả thật là bất đắc dĩ!

Nếu như có thể, anh sẽ dùng hết đồ tốt nhất trên toàn thế giới muốn Lãnh Dạ đổi người phụ nữ này.

"Có tâm sự?" Bạch Tuyết thấy người đàn ông này nhìn cô, tò mò hỏi.

"Trong lòng có chút khó chịu....."

Anh luôn luôn thật là lạnh lùng, luôn luôn hiếu thắng.

Chưa bao giờ có ở trước mặt người ngoài anh để lộ vẻ mặt thực sự của mình, cho dù là em gái đã mất tích làm cho anh trắng đêm khó ngủ, nhưng mà anh đều kiên cường đối mặt với từng người.

Vì sao?

Vì sao?

Lúc này, bị Bạch Tuyết hỏi lại như vậy.

Anh.....

Lại nói nên chú ý trong lời nói! Đúng, lúc này anh xác thực trong lòng khó chịu. Nhưng mà, làm sao anh có thể nói ra, đây không phải là phong cách của anh.

Lực ảnh hưởng của người phụ nữ này đối với anh quá đáng sợ.

"Người chắc chắn sẽ có không vui hoặc là chuyện không như ý muốn, mọi việc cần thoáng ra một chút. Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, chưa từng đi ổ gà." Bạch Tuyết an ủi anh.

Cô, không ngừng hoàn mỹ.

Cô, còn thiện lương.

Ngày nay kiểu phụ nữ như này không nhiều lắm.

Khó trách Lãnh Dạ sẽ đàm hôn luận gả với cô.

Tin tưởng không có người đàn ông nào có thể kháng cự sức quyến rũ của cô.

"Cám ơn." Long Chu lễ phép nói cám ơn.

Sau đó từ trong xách tay lấy điện thoại di động ra, mở ra album hình, chuẩn bị cho Bạch Tuyết nhìn tấm cô và Long nhi chụp chung một chút.

Ai ngờ?

"Nha đầu, theo mình đi toilet, xin lỗi trai đẹp không tiếp được." Khang Giai đứng dậy, lôi kéo Bạch Tuyết đi.

Cái gì Bạch Tuyết cũng chưa kịp nói liền bị Khang Giai lôi đi.

Khéo chính là, điện thoại Bạch Tuyết vang lên.

Cô và Khang Giai đi toilet, túi xách lại để phía sau chỗ ngồi.

Tiếng chuông vang lên, Long Chu quay đầu lại nhìn vị trí của toilet một chút, họ vẫn chưa về, có nên giúp cô nhận điện thoại một chút hay không?

Có lẽ có việc gấp?

Cũng có lẽ có liên quan với Long nhi?

Thấp thỏm cầm túi xách của Bạch Tuyết lên, mở ra, thấy người điện thoại tới là Lãnh Dạ.

Quỷ thần xui khiến nhấn phím kết nối

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Cơn Ác Mộng Đã Kết Thúc?

Editor: Nguyễn Yên Thương

Long Chu thấp thỏm cầm túi xách của Bạch Tuyết lên, mở ra, vừa nhìn thì thấy điện thoại gọi tới là của Lãnh Dạ.

Quỷ thần xui khiến nhấn phím kết nối ——

"Tuyết Nhi." Lãnh Dạ gọi điện thoại cho Tuyết Nhi, không kịp chờ đợi gọi một tiếng Tuyết Nhi.

Long Chu thật sững sờ, tưởng tượng các khả năng của nội dung cuộc trò chuyện của Lãnh Dạ, duy chỉ không hề nghĩ đến anh ta lại dè dàng nói một câu: Tuyết Nhi.

Âm thanh của anh ta mang theo tình cảm, mang theo sức quyến rũ đàn ông vô hình, khó trách Bạch Tuyết lại bị anh ta hấp dẫn, không thấy người thật chỉ nghe giọng nói thôi cũng đã bị hấp dẫn trong yên lặng, huống chi bề ngoài anh tuấn và lãnh khốc của anh ta, thật đúng là chuyện người bình thường có thể gánh vác được.

Đối với Lãnh Dạ, Long Chu cũng có diendanlequydon hiểu biết một chút, Lãnh Dạ là danh nhân, thường làm một số hoạt động quyên góp tiền, trên TV, trên tạp chí cũng sẽ có một số hình ảnh của anh ta.

Anh ta chỉ cần đứng như vậy, nói lên mấy câu lạnh lùng, tất cả phụ nữ đều gần như muốn thét chói tai, những thứ này đều là vì anh theo truyền thông mà nhìn thấy, một số ký giả cũng giới thiệu rất cặn kẽ.

Có lẽ là bởi vì em gái Long nhi thích anh ta, cho nên anh mới cực kỳ chú ý đến anh ta.

"Cô ấy..... Ở toilet." Giọng nói Long Chu có chút khàn khàn, nhưng cũng không chịu yếu thế, rất tùy ý, rất bình tĩnh nói một câu.

Lãnh Dạ sửng sốt!

Nghi ngờ đưa điện thoại di động từ bên tai đến trước mắt, nhìn lại một chút có phải số điện thoại của Bạch Tuyết hay không, tại sao người nghe điện thoại lại chính là đàn ông?

"Anh là ai?" Trong nháy mắt giọng nói của Lãnh Dạ trở nên lạnh lẽo, cao giọng mà hỏi.

"Anh là ai?" Long Chu không muốn thừa diendanllequydon nhận mình là người nào? Đây là nói chuyện trong điện thoại, mặc dù người đàn ông trong truyền thuyết thần thoại này có lợi hại đến như thế nào đi nữa, anh cũng sẽ bày cách không biết anh ta là ai?

Chẳng cần biết 1

Chỉ cần Lãnh Dạ muốn biết cũng có thể biết được, nhưng mà nếu anh muốn như vậy thì tiêu hao rất nhiều pháp lực, nếu làm như vậy sẽ còn ảnh hưởng đến sóng điện não của người nghe điện thoại, anh không thể vì nhất thời mà để sau này không vui, ảnh hưởng sự nỗ lực gần ngàn năm mới nói được của anh.

"Tôi là chồng cô ấy." Khóe miệng Lãnh Dạ nâng lên tạo thành nụ cười lạnh lùng, chậm rãi nói.

"Thật là chuyện cười, tôi bị chọc cười sao." Long Chu khiêu khích nói.

Mặc dù nói không biết người nghe điện thoại người là ai?

Nhưng mà, nghe ra đây là có tâm kế, hơn nữa gười đàn ông rất trầm ổn. Từ trong giọng nói khiêu khích của anh ta, Lãnh Dạ biết người đàn ông này thích Bạch Tuyết, đây là trực giác đàn ông.

Nếu như anh ta không thích Bạch Tuyết, làm sao lại có thể ăn dấm nhàm chán như vậy.

"Anh bây giờ đang cầm điện thoại của vợ tôi để diendanleequydon nói chuyện với có phải rất không lễ phép hay không? Hả?" Lãnh Dạ lạnh giọng hỏi, trong giọng nói có nồng đậm lửa giận.

"Vợ của anh không phải còn đang trong toilet chưa trở ra hay sao? Tôi đây là thực hiện nhiệm vụ bắt máy giùm, vậy là không lễ phép sao?" Long Chu cũng lạnh lùng trả lời một câu.

"Không ngại nói cho anh biết, anh đang lãng phí thời gian đó, thực là cố gắng nhàm chán." Lãnh Dạ dứt khoát nói.

Đối phương trầm mặc.

Đúng vậy nha, anh làm như vậy là có ý tứ gì đây?

Chuyện Bạch Tuyết thích Lãnh Dạ là sự thật, không có cách nào thay đổi được!

"Đã như vậy, cúp máy thôi." Long Chu nói xong cũng cúp điện thoại.

Tay Lãnh Dạ đang cầm điện thoại di động càng ngày càng chặt, cuối cùng nghe được một tiếng rắc, điện thoại di động bể trong tay anh, buông tay ra thì mảnh vụn rơi xuống.

Anh tin tưởng Bạch Tuyết, nhưng mà anh lqddd không tin người đàn ông kia.

Làm sao anh cho phép người đàn ông khác có thể nhớ thương vợ anh.

Anh là người đàn ông bá đạo, anh yêu cũng rất bá đạo, anh không có cách nào nhìn được khi Bạch Tuyết ở chung một chỗ với người đàn ông khác.

Lang Vương ghen, đã hai ngày không có gặp được Tuyết Nhi rồi, chủ động gọi điện thoại cho cô, chủ động muốn nói chuyện với cô, đối lấy lại là một người đàn ông nghe điện thoại, còn nói vợ anh đã đi toilet!

Đáng chết ——

Đi toilet.

Bọn họ ở nơi nào?

Tuyết Nhi đi toilet làm gì?

Tắm?

Hay là rửa tay?

Càng nghĩ càng tức giận —— Lang Vương ghen.

Thật đáng chết, người phụ nữ xinh đẹp đi tới chỗ nào cũng có người nhớ thương. Chỉ là, anh nhất định sẽ dọn dẹp sạch sẽ những cỏ dại bên cạnh Bạch Tuyết, tuyệt sẽ không cho bọn họ có cơ hội sống lại.

Bây giờ chuyện trong tay vẫn là quan trọng nhất, anh muốn Tuyết Nhi về nhà thật nhanh, anh phải tìm được ba vợ của anh, nếu không cô vợ nhỏ sẽ một mực tìm ở bên ngoài.

***

Sau khi Bạch Tuyết bị Khang Giai kéo đến toilet, Khang Giai đứng ở trước mặt Bạch Tuyết, quan sát lên xuống trái phải cô, ánh mắt rất kỳ quái, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, đưa ngón trỏ ra chỉ vào Bạch Tuyết.

"Nha đầu —— không đơn giản nha, đã chán Lãnh Dạ rồi, muốn thay đổi người?"

"Giai Giai, cậu chém gió cái gì? Mình và anh dien;danlequydon ta căn bản cũng không quen biết." Bạch Tuyết thấy gương mặt cười xấu xa của Khang Giai, cũng biết cô ấy nghĩ sai, nhất định là hiểu lầm.

"Thực—— không biết? Ai tin!"

"Thật đó, mình gặp anh ta ven đường, anh ta giống như biết mình, chỉ là, mình thật sự không nhớ rõ anh ta là ai!" Bạch Tuyết nói sự thật, đối với người bạn tốt Khang Giai này cô cũng không cố ý che giấu cái gì.

"Ở ven đường gặp phải? Trời ạ, cậu kiếm được, ở ven đường cũng có thể gặp phải một anh chàng siêu cấp đẹp trai. Tại sao mình không gặp phải chứ, mình cũng đi dạo ven đường thì người đi theo mình đều là ăn xin, đừng nói cho mình tiền xài, đều là đàn ông đưa tay bắn muốn mình cho tiền!" Giai Giai đùa giỡn nói.

"Giai Giai, mình còn có chuyện, chúng ta nên nhanh đi ra ngoài một chút đi." Bạch Tuyết vươn cái tay, hong khô rồi chuẩn bị rời đi.

"Nha đầu, mình nhắc nhở cậu, ánh mắt người đàn diendan;;lqd ông bên ngoài kia nhìn cậu có vấn đề, không đơn thuần." Khang Giai cũng đi về phía bên cạnh cái bồn rửa tay một cái, nói thật, không có nụ cười đùa giỡn mới vừa rồi.

Bị bạn tốt nói như thế, Bạch Tuyết sửng sốt.

"Mặc kệ xảy ra cái gì, mình cũng chỉ thích một mình Lãnh Dạ, vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

"Hi vọng như thế, nếu như tình yêu llqqdd của các cậu trải qua ở khảo nghiệm, sau này mình sẽ không ăn nữa dấm của Lãnh Dạ nữa, ha ha....." Khang Giai khôi phục vẻ mặt nghịch ngợm.

"Cái này cậu hoàn toàn có thể đặt được từ trong tim đến bụng, mình và Lãnh Dạ sẽ dắt tay đi đến cuối cùng, tuyệt sẽ không có bất kỳ một người bắt cá hai tay." Bạch Tuyết nắm hai má Khang Giai kéo xuống, cười ha hả nói.

"Nếu như là vậy, thì là tốt nhất."

Hai người từ trong toilet đi ra ngoài.

"Giai Giai, cậu cũng đã ăn no, chúng ta đi thôi, mình còn có chuyện." Bạch Tuyết nói.

"Được rồi, thật đúng là mình không ăn được, trai đẹp, đi trả tiền thôi." Khang Giai nhìn Long Chu nói.

"Đã trả, lúc hai người đi toilet." Long Chu thân sĩ trả lời.

"Đã đạt được trình độ rồi đó, Tuyết Nhi, vì sao bạn bè bên cạnh cậu cũng trượng nghĩa như vậy? Ghen tỵ chết thôi." Khang Giai bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Bạch Tuyết cũng không nói gì, thật ra thì diendan;le;quy;don cô biết cô và người đàn ông này căn bản cũng không coi là bạn bè, cô không biết anh ta, cũng không biết tên anh ta là gì?

Ăn xong bữa cơm này cũng sẽ không gặp mặt nhau nữa.

Khang Giai lái xe trở về trường học.

Bạch Tuyết cũng chuẩn bị chia tay người đàn ông này.

"Cám ơn anh, tôi ăn rất ngon cũng rất no bụng. Tôi cần phải trở về." Bạch Tuyết lễ phép nói.

"Bạch Tuyết, từ đầu tới đuôi em đều không hỏi tên anh là gì? Không thắc mắc anh là ai?" Long Chu hỏi.

Thật ra thì, Bạch Tuyết không phải là không tò mò, mà là cô suy nghĩ người đàn ông này có lẽ phải là bạn bè của Lãnh Dạ, cho nên không có cần hỏi phải thăm nhiều như vậy, đoán chừng cơ hội gặp mặt sau này là rất ít.

Cô rất xác định người đàn ông này không phải là bạn bè của cô, từ nhỏ đến lớn bạn bè của cô rất ít, nhất là bạn bè khác phái càng ít hơn, nếu như bọn họ là quan hệ bạn bè, cô chắc chắn nhớ.

"Anh là bạn của Lãnh Dạ có đúng hay không?"

"Anh không phải bạn của anh ta." Long Chu lạnh lùng nói ra, anh làm sao lại là bạn bè của Lãnh Dạ, nếu như nói giữa bọn họ phải có một loại quan hệ, tất nhiên là tình địch.

Bạch Tuyết cảm thấy người đàn ông này chột lạnh lòng, tim đập nhanh gần ra.

Anh ta và Lãnh Dạ không phải bạn bè, vậy..... Anh ta là ai?

Trong nháy mắt Bạch Tuyết cảnh giác.

"Em không phải cần phải lo lắng, anh tên là Long Chu. Cho em xem tấm hình." Nói xong Long Chu lấy di động mở ra tấm ảnh mà Bạch Tuyết chụp chung với Tiểu Long Nữ, cho Bạch Tuyết xem.

Bạch Tuyết tim đập nhanh vừa xem.

Làm sao cô sẽ không nhớ rõ trường hợp này, đó là bữa tiệc sinh nhật của ba cô, cô và Tiểu Long Nữ vì Lãnh Dạ mà tranh giành với nhau, mặc dù các cô nhìn giống như rất hòa thuận, thật ra thì lúc ấy họ nói chuyện đều mang nồng nặc mùi thuốc súng, mùi phần chiến hỏa.

Ngày ấy, cô bị Tiểu Long Nữ chọc giận dd;lequydon không nhẹ.

Sau lại Tiểu Long Nữ và Cung Hàn liên thủ bắt cóc cô, nếu không làm sao cô sẽ biến Tiểu Long Nữ thành.....

Có lẽ là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cô gần như quên chuyện cô nguyên rủa Tiểu Long Nữ thành heo.

Lúc này, thấy tấm hình này, cô mới nhớ tới người phụ nữ này. Không biết cô như thế nào rồi?

Chợt có chút bận tâm đến cô ta, dù sao đó cũng là một sinh mạng, nếu như Tiểu Long Nữ xảy ra chuyện gì, cô chính là kẻ gián tiếp giết chết cô ta!

Trong lòng tràn đầy cảm giác tội ác, lúc ấy thật là quá mạnh động rồi, không nghĩ tới việc về sau Tiểu Long Nữ sẽ như thế nào? Mặc dù ghét cô ta, nhưng mà cô ta vẫn là một con người.

Cô..... Lúc ấy nên bỏ qua cho cô ta.....

Bây giờ nói gì cũng đã chậm, Tiểu Long Nữ sống hay chết cũng không biết? Cô ta..... Có thể bị giết rồi hay không, thậm chí là đã bị ăn vào trong bụng?

Nghĩ tới đây, cảm xúc Bạch Tuyết hơi không khống chế được, nhìn trong hình chính là người phụ nữ cao gầy, ngộ nhớ cô ta thật bị.....

Một tay Bạch Tuyết cầm điện thoại di động, một tay dien;dan;lqdd kinh hoàng che miệng lại, ngồi chồm hồm trên mặt đất, nước mắt rơi xuống.

Tiểu Long Nữ..... Ngàn vạn lần cô không được có chuyện, nếu không cô chính là hung thủ giết người.

Thân thể Bạch Tuyết kịch liệt run rẩy, nước mắt cũng rơi xuống, Long Chu có chút nóng nảy. Chẳng lẽ Long nhi đã không có ở đây, nếu không tại sao Bạch Tuyết lại khóc?

Long CHu ngồi xổm người xuống, ôm Bạch Tuyết ở trong ngực.

"Nói cho anh biết, em ấy ở nơi nào?" Long CHu đau lòng hỏi, giọng nói gần như là khàn khàn, run rẩy, thậm chí mang theo tiếng khóc nức nở.

Cho tới nay, anh chưa hề từ bỏ việc tìm em gái, cũng là bởi vì anh biết em gái còn sống. Nếu như em gái không còn ở đây, tim của anh sẽ bị đào rỗng.

Bạch Tuyết vô lực lắc đầu một cái, cô cũng không biết Tiểu Long Nữ đi nơi nào?

Rốt cuộc người đàn ông này có quan hệ gì với Tiểu Long Nữ là gì?

Mới vừa rồi giống như anh ta nói anh ta tên là Long Chu, Tiểu Long Nữ? Long Chu?

Tên của bọn họ đều có một chữ Long, chẳng diendaanlequydon lẽ bọn họ là người một nhà.

Áy náy ngẩng đầu lên, trong tròng mắt thật to chứa đầy nước mắt, nếu quả thật là anh trai Tiểu Long Nữ tìm tới, cô phải nói chuyện của Tiểu Long Nữ với anh ta như thế nào đây!

Người đàn ông này là cố ý đến gần cô, anh ta có tấm hình này, nói rõ anh ta nhất định biết một ít chuyện, ít nhất anh ta nên biết cô và Tiểu Long Nữ cũng đều thích Lãnh Dạ.

"Anh là anh trai của cô ấy?" Giọng Bạch Tuyết thật thấp hỏi.

Long Chu gật đầu một cái, không có nói gì, tại sao Bạch Tuyết thấy tấm hình này lại khóc? Tại sao toàn thân cô phát run? Chẳng lẽ em gái gặp chuyện không may có liên quan với cô?

Nhìn trong mắt to thật đẹp của Bạch Tuyết chứa đầy nước mắt, anh hung hăng cau mày ——

Ông trời không cần khảo nghiệm tiêu diểnndanlequydon chuẩn làm người của anh như vậy!

Nếu như em gái là do Bạch Tuyết làm hại, làm sao anh xuống tay tổn thương cô!

Nhìn cô mảnh mai làm sao, chỉ cần nặng tay một chút thì anh cũng có thể bóp vỡ cô.

"Anh không tìm được cô ấy!" Bạch Tuyết khóc thút thít.

Lúc ấy tại sao cô không nghĩ tới ngộ nhờ Tiểu Long Nữ mất tích, người nhà của cô ấy có thể gấp gáp hay không? Người nhà của cô ấy sẽ tới tìm cô.

Xúc động là ma quỷ.

Bây giờ cô nên làm gì?

Muốn cô nói chuyện ngày đó thế nào đây?

Nói thật không chừng anh ta cũng sẽ không tin tưởng!

"Nói cho anh biết, em ấy xảy ra chuyện gì?" Long Chu dùng sức bắt được bả vai Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"A ——" Bạch Tuyết đau đến chau mày, kinh diendanlequydon ngạc nhìn người đàn ông này, cô lắc đầu một cái, cái gì cũng nói không ra được!

"Có phải em gái anh đã xảy ra chuyện hay không? Là ai làm?" Long Chu không tin em gái là do Bạch Tuyết trực tiếp làm cho tổn thương, Bạch Tuyết nhu nhược như vậy, mà em gái lại có học võ, làm sao sẽ bị Bạch Tuyết đánh bại. Nếu như có thể thì phải là.....

Con mắt sắc thoáng qua lạnh lùng vẻ mặt, không khí nguy hiểm tràn ngập ở bốn phía.

Vậy mà, cách đó không xa, trong một chiếc xe sang trọng, một đôi mắt càng thêm ác độc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc vào Bạch Tuyết và Long Chu.

Bọn họ lại có thể ôm nhau.

Cái phương hướng này chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông kia.

Vậy mà anh nhìn thấy cô vợ nhỏ của anh rất rõ ràng.

Nói ra ngoài tìm ba, thì ra là ra ngoài sẽ *——

Lãnh Dạ tựa như mai phục ở ban đêm lộ rằng nanh dienndannleqquydon Dã Lang, mắt thẳng nhìn bọn họ chăm chăm, không biết từ lúc nào, đột nhiên muốn nhào tới xé người đàn ông ôm Bạch Tuyết thành nhiều mảnh nhỏ, ngay cả thời gian sợ hãi cũng không cho anh ta.

Con người lơ đãng có chút co lại, đáy mắt hào quang bén nhọn loé lên.

Anh nghe không được đối thoại giữa Bạch Tuyết và người đàn ông kia, nhưng mà, nhìn ra Bạch Tuyết rất khổ sở. Anh ta có quan hệ gì với Bạch Tuyết? Mối tình đầu?

Nếu không tại sao lại đau lòng như vậy, còn rúc vào với nhau.

Lang Vương hận đến cắn răng nghiến lợi.

Anh không thấy ngay mặt Long Chu, chỉ là một bóng lưng, nếu như anh nhìn thấy người đàn ông này là Long Chu, anh trai của Tiểu Long Nữ, có lẽ anh cũng chưa có tức giận đến như vậy rồi..

Có lẽ ngày Tiểu Long Nữ gặp mặt với anh trai cô sẽ nhanh hơn một chút.

Nhưng mà Lang Vương không biết người đàn ông này chính là Long Chu, cho nên anh cả giận.

Lãnh Dạ biết người tên Long Chu này.

Bọn họ đều là người có mặt mũi, tất nhiên diện diện sẽ có một ít giao tiếp, mặc dù không quen thuộc lắm, nhưng mà đều hiểu bối cảnh của đối phương.

Nhưng mà, Lãnh Dạ không biết hiện tại người đàn ông đó là Long Chu, cho nên anh tức giận, căm tức.

Lang Vương nổi giận.

Hậu quả rất nghiêm trọng.

Bên này, Bạch Tuyết lau nước mắt, dùng cảm giác đầu lên, nhìn Long Chu.

"Động thủ đi."

"Bạch Tuyết, em có ý tứ gì?" Long Chu khó có thể tin nhìn Bạch Tuyết, tức giận trừng mắt nhìn cô, đây là điều anh không muốn nghe nhất, anh hy vọng lời Bạch Tuyết là nói dối, chuyện của Long nhi không có liên quan đến cô.

Bạch Tuyết cam chịu, để cho anh đau lòng.

Cái này so với bị chém một đao còn khó chịu hơn!

"Em gái anh..... Sẽ không thể trở về rồi....." Bạch Tuyết yếu ớt nói, rất xin lỗi trả lời Long Chu.

"Tại sao? Tại sao em lại muốn nói cho anh biết những thứ này? Tại sao em không nói cái gì em cũng không biết?" Long Chu dùng sức lay động Bạch Tuyết, vẻ mặt gần như muốn hồng mắt.

Lang Vương cũng kèm nén không được nữa rồi, mở cửa xe, lạnh lùng đi xuống xe.

Vậy mà, lúc Lang Vương mới vừa đi về phía họ, Long Chu dường như nổi điên đẩy Bạch Tuyết chạy ra, anh ta không tiếp nhận nỗi việc em gái đã không còn, cũng không tiếp nhận nỗi là Bạch Tuyết làm tổn thương em gái của anh.

Một là người phụ nữ anh thầm mến, một là em gái ruột thịt của mình.

Người phụ nữ anh thầm mến làm tổn thương em gái ruột thịt của mình.

Anh gần như sắp điên rồi ——

Lang Vương vẫn chưa đi tới đây, Long Chu đã giống như nổi điên chạy mất hút.

Bạch Tuyết ngồi dưới đất che mặt khóc thút thít.

Lang Vương hung hăng cau mày ——

Cô khổ sở.

Chẳng lẽ cô yêu anh ta?

Căn rắng nhin tức giận trong lòng, đi tới trước diendanlequyydoon mặt Bạch Tuyết, ngồi xổm xuống.

Cố gắng bình phục ngọn lửa tức giận trong lòng, "Tuyết Nhi."

Bạch Tuyết nâng đôi mắt đầm lệ lên, giật mình nhìn Lãnh Dạ, tại sao anh lại ở chỗ này?

"Làm sao? Tại sao khóc?" Lang Vương hỏi.

Bạch Tuyết sững sờ, có muốn nói cho Lãnh Dạ hay không? Anh trai Tiểu Long Nữ tìm tới.

Nhìn Lãnh Dạ nhú chặt chân mày, vẻ mặt thâm thúy nhìn cô.

Cô chợt rất đau lòng cho anh, anh lại đang vì lo lắng cho cô, chuyện của ba đã đủ làm anh phiền toái, còn có những thứ ngổn ngang ở Yêu Giới kia cũng cần anh trở về xử lý, anh rất bận, cũng rất khổ cực. Hay là trước đừng nói với anh, tránh cho anh lo lắng cho cô.

"Không có gì, chỉ là mới vừa rồi em gặp một người bạn đã một năm rồi mới gặp lại. Vốn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không nữa..... Gặp mặt, không ngờ mới vừa rồi lại đụng phải. Cho nên em có chút kích động." Bạch Tuyết ấp a ắp úng nói.

Lang Vương biết Tuyết Nhi đang nói dối, cô ddllleeqqquyyddoon không biết nói dối, cho nên chỉ cần cô nói dối, Lang Vương nhìn một cái liền biết.

Cô..... Tại sao muốn lừa anh?

Người kia là bạn của Bạch Tuyết, anh tin tưởng. Nhưng mà anh không tin Bạch Tuyết là bởi vì kích động mới có thể khóc, rõ ràng cô khóc rất thương tâm, mới vừa rồi bọn họ còn rúc vào với nhau, giống như sanh ly tử biệt.

Phải

Mới vừa rồi họ để cho người ngoài có cảm giác thật sự như là một đôi sanh ly tử biệt. Còn có người đàn ông kia dùng sức lay động Bạch Tuyết, đoán chừng là đang chất vấn Bạch Tuyết tại sao lại lập gia đình rồi.

Bạch Tuyết khóc, phải là bởi vì mối tình đầu chợt xuất hiện.

"Ưc Ưc và Niệm Niệm đâu?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"A, bọn chúng ở trong khách sạn nghỉ ngơi, em đang chuẩn bị chạy tới." Bạch Tuyết nghĩ đến hai đứa con trai, ngừng khóc, đứng lên, chuẩn bị đi tìm con trai.

"Đi thôi, xe của anh ở bên kia." Lang Vương đưa Bạch Tuyết đi qua, anh muốn cùng Bạch Tuyết đi gặp các con.

Dọc theo đường đi ai cũng không nói chuyện, trong dien;danleeeqqyyddoonn lòng Bạch Tuyết một mực nghĩ đến chuyện của Tiểu Long Nữ. Vậy mà, Lang Vương một mực nghĩ đến cảnh tượng mới vừa rồi của Bạch Tuyết và người đàn ông kia.

Bạch Tuyết trầm mặc khiến Lang Vương hiểu lầm Bạch Tuyết là đang suy nghĩ đến người đàn ông lúc này.

Đi vào trong khách sạn, Bạch Tuyết đi vào toilet rửa mặt, bởi vì đã khóc, mắt hơi đỏ lên. Bọn nhỏ cho là bởi vì chuyện ông ngoại gấp gáp nên mẹ mới có thể khóc, cho nên chẳng hỏi gì hết, tránh cho sẽ làm mẹ khóc.

Bây giờ mặc dù còn chưa có tin tức của ông ngoại, nhưng mà bọn họ đã sắp tìm được chỗ ẩn thân của Đại Vương Phi, chỉ cần tối nay lại đi lục soát trong vườn thú sẽ có kết quả.

Khi lục soát chỉ số biểu hiện yêu khí cũng còn 130, phạm vi cách chỗ ẩn thân của Đại Vương Phi càng ngày càng gần.

Ba nói thân thể Đại Vương Phi đã chết, bà ta chỉ dựa vào thịt của người khác để sống, chỉ cần tìm được thân thể Đại Vương Phi ẩn thân vào buổi tối, Ưc Ưc và Niệm Niệm sẽ có biện pháp khiến Đại Vương Phi giao ông ngoại ra.

Hiện tại chỉ cần nhẫn nại chờ là được.

Lang Vương và con trai ở trong phòng ddllqqdd;lqd ngủ bàn bạc cách cứu ông ngoại ra như thế nào, Bạch Tuyết một thân một mình ở trong phòng tắm rửa mặt.

Ánh mắt lạnh lùng của Lang Vương thỉnh thoảng nhìn một cái về chỗ phòng tắm, ý nghĩ hoàn toàn đi theo Bạch Tuyết.

***

Long Chu điên cuồng chạy đi, chủ yếu là không cách nào đối mặt với Bạch Tuyết dưới tình huống này.

Mỗi khi thấy anh mắt mê người của Bạch Tuyết, anh liền đánh mất mình. Không phải Bạch Tuyết làm tổn thương em gái, mà là một người khác, anh sẽ không chút do dự cắt đứt cổ người kia, vì em gái mà báo thù. Nhưng mà người tổn thương em gái người lại là Bạch Tuyết, anh không thể xuống tay, cũng không nhẫn tâm làm tổn thương cô!

Cho nên anh phát điên, nổi điên.

Chẳng phải biết việc anh nổi đã đánh mất phương pháp nhanh nhất để tìm được em gái.

Nếu như mới vừa rồi anh không bỏ chạy, Lang Vương nhất định sẽ biết anh là anh trai Tiểu Long Nữ, vậy là hiểu lầm cũng liền tự nhiên mà hóa giải, Lang Vương sẽ không hiểu lầm Bạch Tuyết, Long Chu còn có thể tìm được Tiểu Long Nữ nhanh hơn.

Bởi vì Lang Vương đã biết em gái Long Chu ở nơi nào?

Mà Bạch Tuyết cũng nhất định sẽ trợ giúp giải lời nguyên rủa Tiểu Long Nữ, để cho cô lại làm người một lần nữa.

Tất cả cơ hội đều bị bỏ qua rồi.

Long Chu đắm chìm trong khổ sở mất đi em gái, chịu khổ sở hành hạ trong lòng khi người phụ nữ mình thích làm hại em gái.

Vậy mà đau lòng không chỉ là một mình anh, Tiểu Long Nữ kể từ lúc trong quán trà nhìn thấy anh trai, ánh mắt chán ghét của anh trai, để cho cô hoàn toàn mất hy vọng, cô vẫn nằm trên đệm ở ban công, nhắm mắt lại.

Cái gì cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn trông nom, cứ như vậy lẳng lặng nằm, hình như là chờ đợi một loại kết thúc, một cơn ác mộng kết thúc.

Sau khi mẹ Tiểu Trí làm xong thức ăn, lo lắng Đóa Đóa đói bụng, vì vậy, dùng chén nhỏ múc một chút cho Đóa Đóa trước, thức ăn thơm phức cũng bỏ vào trước mặt Đóa Đóa. Vậy mà cô vẫn nhắm mắt lại, không muốn mở ra, hình như cũng không có sức mở ra.

"Đóa Đóa, đây đều là thức ăn con thích ăn, mau diendann;lleqqd nhìn xem." Mẹ Tiểu Trí hiền lành vuốt ve lỗ tai Đóa Đóa nói.

Đóa Đóa bất động như cũ, cũng không mở mắt, càng không có ý tứ muốn ăn cơm.

Lúc này, Đoan Mộc tiến vào, anh là tới ăn cơm trưa, anh nói muốn ăn thức ăn mẹ Tiểu Trí làm.

"Đóa Đóa, thức ăn dì cứ để đó, chờ một chút con liền ăn nha. Dì đi trước bới cơm cho Đoan Mộc, một lát tới đây cùng con." Mẹ Tiểu Trí đứng dậy rồi đi, trong khóe mắt Đóa Đóa chảy ra một giọt nước mắt.

Mặc dù lúc này cô là một con heo, nhưng mà còn có người thích nàng. Giống như cảnh tượng trước kia, những người đó đều sợ hãi cô, không dám đến gần cô!

Lúc làm người thật đúng là thất bại!

Cô..... Lúc này cô muốn kết thúc tánh mạng của mình, còn sống như vậy thì có ý nghĩa gì đâu!

Nước mắt lại chảy ra.

Mẹ Tiểu Trí đem thức ăn cho Đoan Mộc, rồi đi tới nhìn Đóa Đóa một chút, xem thử cô đã ăn chưa?

Đóa Đóa vẫn như cũ, không ăn bất động, cũng không mở mắt.

"Đóa Đóa, con đừng làm dì sợ, con không phải ăn lqdlqd;lqd cơm thì sao được. Dì biết rõ sự đau lòng của con..... Chủ nhân trước kia của con không cần con nữa, con..... Khổ sở! Con yên tâm, về sau mẹ Tiểu Trí nhất định chăm sóc thật tốt con, thương yêu con thật tốt. Ăn cơm có được hay không?" Mẹ Tiểu Trí đau lòng nói.

Đóa Đóa vẫn không có mở mắt, cô..... Đã đánh mất ý chí sống tiếp, sau khi thấy ánh mắt chán ghét của anh trai, tất cả ý chí của cô cũng tan thành mây khói.

Anh trai hi vọng để cô còn sống, anh trai là hi vọng.....

Nhưng ——

Hi vọng biến mất!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Trung Thành

Editor: Nguyễn Yên Thương

Đóa Đóa nhắm mắt lại không ăn không uống, hoàn toàn mất đi ý chí sống tiếp, mẹ Tiểu Trí nhìn thấy vừa đau lòng vừa gấp gáp.

Heo trung thành.

Hơn nữa còn là heo hiếu tính người.

Bà hy vọng Đóa Đóa an tâm đi theo bà đường nào, ở bên người bà, thấy cô như vậy..... Đây cũng là một loại hy vọng xa vời! Cô độc đứng dậy rồi đi, đi tới trước bàn cơm, nhìn Thiên Tâm một chút, nhìn Đoan Mộc một chút.

"Dì, sao vậy ạ?" Đoan Mộc quan tâm hỏi.

"Đoan Mộc, Đóa Đóa không ăn không uống, giống diendanlequydon như muốn tuyệt thực!" Mẹ Tiểu Trí đau lòng nói.

"Hả?" Đoan Mộc tò mò nhìn về phía ban công, heo kỳ quái, lại còn biết tuyệt thực.

"Chú đẹp trai, hôm nay tui cháu nhìn thấy chủ nhân trước kia của Đóa Đóa rồi, Đóa Đóa muốn đi với ông ấy, nhưng mà, người đàn ông đó không cần Đóa Đóa nữa, cho nên Đóa Đóa đau lòng, từ sau khi trở lại tới giờ, Đóa

Đóa vẫn nằm ở chỗ này không hề nhúc nhích, cũng không mở mắt, rất đau lòng!" Thiên Tâm giải thích.

Đoan Mộc nghe được càng thấy kỳ quái, bỏ chén đĩa xuống, đi tới trước mặt Đóa Đóa, ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát Đóa Đóa. Nó cũng không chút giống bình thường, rất khác thường.

"Đóa Đóa, thật ra thì, chủ nhân trước kia của cô không nhớ cô là thiếp thòi của anh ta. Bây giờ cô có Tiểu Trí mẹ yêu cô, thương cô, cái này chẳng lẽ còn là chưa đủ? Cô có biết dì ấy rất đau lòng cho cô hay không!" Đoan Mộc kiên nhẫn nói.

Anh là vì mẹ Tiểu Trí mới có thể nói như vậy, để cho anh nói chuyện với một con heo, quả thực là kiếp này anh đã làm nhất chuyện cầu huyết nhất (máu chó), nhưng mà vì mẹ Tiểu Trí, anh vẫn nên kiên nhẫn khai thông cho Đóa Đóa.

"Đóa Đóa, nếu như cô nghe hiểu được lời tôi nói, liền đứng lên ăn thức ăn mẹ Tiểu Trí vào trong bụng. Dì ấy về sau sẽ là của chủ nhân mới của cô, chẳng lẽ cô nhẫn tâm để người yêu thương cô vì cô mà đau lòng khổ sở sao?

Chủ nhân trước kia của cô không quý trọng cô..... Anh dien;dan;le;quy;don ta cũng không xứng có được cô... sao cô không ngoan ngoãn đi theo mẹ Tiểu Trí, tôi tin tưởng mẹ Tiểu Trí sẽ chăm sóc rất tốt cho cô." Lời nói Đoan Mộc giống như là một thanh kiếm sắc bén hung hăng đâm vào trong lòng Đóa Đóa, không phải là anh trai không xứng có được cô, là cô không xứng có một anh trai tốt như vậy! Từ nhỏ đến lớn chỉ có anh trai là thương cô nhất, chỉ có anh trai chiều cô nhất, chỉ có anh trai là thật lòng chân ý yêu cô.

Đoan Mộc nói rất đúng, hiện tại cô lại có thêm một người yêu thương nàng, chính là mẹ Tiểu Trí, cô ở trong nhà này biết được cái gì là được mẹ

yêu thương, cái gì là tình thương của mẹ, từ nhỏ đến lớn cô đều không biết cảm giác được mẹ yêu thương là thế nào, cho đến gặp phải mẹ Tiểu Trí, cô hiểu được cảm giác đó.

Mẹ Tiểu Trí vẫn chưa từng ghét bỏ cô, cũng không đối đãi cô như động vật, chăm sóc cô tựa như chăm sóc Tiểu Trí, thương yêu cô cũng giống như thương yêu Tiểu Trí, ở trong mắt mẹ Tiểu Trí cô chính là đứa bé của bà, cô cảm thấy như vậy.

Cô cũng hiểu cô không ăn không uống sẽ làm mẹ Tiểu Trí đau lòng, nhưng..... Cô thật cái gì cũng không muốn ăn, là..... Ăn không vô!

Bỗng nhiên cô có cảm giác sống không có gì hay!

Chết..... Đối với cô mà nói có lẽ là giải thoát tốt nhất.

Cô thật xin lỗi mẹ Tiểu Trí, thật xin lỗi tình yêu thương của bà!

Có lẽ..... ở trong lòng có mấy lời muốn nói, diendanllequydon bởi vì cô đã mất đi quyền nói chuyện! Có lẽ..... Có chút muốn học cách che dấu vết thương, bởi vì cô đã bị thương là thương tích khắp người! Có lẽ..... Có chút đau nên muốn được chịu đựng, bởi vì cô đã đau đến muốn hít thở không thông mà chết!

Trong lòng yên lặng khó chịu, vẫn là làm người tốt nhất, có thể nói chuyện, có thể ca hát, có thể làm rất nhiều chuyện. Nhưng mà làm heo thì không thể rồi.....

Nếu..... Không thể nói, vậy hãy để cho nó vĩnh viễn chôn ở đáy lòng, nếu như biết rõ sẽ tổn thương người hiện tại thương yêu cô, như vậy..... Cô nguyện ý vì người tôn kính này lựa chọn trầm mặc.

Trong lòng cô mẹ Tiểu Trí chính là mẹ cô, cô tôn kính mẹ.

Người bất trung là kẻ đáng thương, lúc làm người cô đã bất trung, cô thật xin lỗi rất nhiều người trước kia!

Hiện tại..... Cô là heo, cô không phải cố ý bất trung, cô là sợ tịch mịch, sợ mình vĩnh viễn sống ở trong thế giới heo, lại có một người bước vào tư tưởng.

Cô thừa nhận, lúc này cô rất giòn yếu, muốn rất nhiều rất nhiều yêu mến có thể đổi mặt tất cả.

Trước kia lúc làm người, vì Lãnh Dạ, vì Lang Vương, cô trả giá rất cao, thí dụ như buông tha lý tưởng của mình, buông tha cơ hội. Vì Lãnh Dạ, cô diendanllequydon giờ thủ đoạn, làm hãm hại, đổi lấy lại là bị nguyên rủa, nguyên rủa vĩnh viễn làm heo!

Tất cả đều là báo ứng.

Là cô gieo gió gặt bão.

Là do cô đáng đời.

Vậy mà, hiện tại người yêu thương cô, còn có thể coi cô như một con người, một người quan trọng đối đãi, những cảm tình này cô cảm thấy, mặc kệ người ta nghĩ như thế nào, ở trong lòng mẹ Tiểu Trí và Tiểu Trí cô biết bọn họ coi cô như người thân để yêu thương.

Có lẽ cô không nên ích kỷ như vậy, có lẽ cô nên suy tính cảm thụ hiện tại của người yêu thương cô.

Trước kia khiến anh trai đau lòng, quan tâm. Về sau cô không thể để cho Tiểu Trí và mẹ Tiểu Trí đau lòng.

Cô sẽ luôn luôn khắc sâu anh trai vào trong trí nhớ, cho dù quên mất giọng nói của anh, quên mất nụ cười của anh, quên mất mặt của anh, nhưng

mà cảm giác mỗi khi nhớ tới anh trai, đều là vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Không có nước mắt khô khan, cũng không có tiếc nuối, người diendanlequydon rời đi căn bản không biết gì về một cuộc cáo biệt. Mang theo nụ cười cách xa, là một loại ly biệt hạnh phúc nhất.

Tất cả đau lòng cũng yên lặng ở lại trong lòng.....

Cật lực mở hai mắt ra, thấy ánh mắt mong đợi của Đoan Mộc, cô rất áy náy.

Đoan Mộc ngăn ra!

Đóa Đóa là vẫn heo kỳ quái, nó là động vật, lại có thể biết ánh mắt hồ thẹn của con người. Heo hiểu tính người.

Khó trách mẹ Tiểu Trí lại yêu thương như vậy, chắc hẳn trong lòng bà Đóa Đóa nhất định rất quan trọng, giống như là con của mình vậy.

"Nếu áy náy, hãy ăn hết thức ăn mà mẹ Tiểu Trí đã làm." Đoan Mộc nói thật nhỏ.

Đóa Đóa đứng dậy, quay đầu lại nhìn mẹ Tiểu Trí một chút. Chỉ thấy mẹ Tiểu Trí phờ phạc rãi rượi ngồi ở bên cạnh bàn ăn, trong tay bưng chén, nhưng không có ý tứ muốn ăn, ánh mắt ngơ ngác nhìn cơm trong chén, hình như giống như cô, cũng là khó có thể nuốt xuống!

Xin lỗi rồi đi đến, đi tới bên cạnh mẹ Tiểu Trí, Đóa Đóa cọ xát mặt ở trên đùi mẹ Tiểu Trí, hình như là đang an ủi mẹ Tiểu Trí, hình như là đang diendanlequydon thừa nhận sai lầm, xin bà tha thứ.

Nước mắt mẹ Tiểu Trí lạch cạch rơi xuống một giọt, che miệng lại yên lặng khóc thút thít.

"Đóa Đóa ngoan, đi ăn cơm đi, dì không sao....."

Đóa Đóa biết hiện tại điều duy nhất khiến mẹ Tiểu Trí vui mừng chính là cô ngoan ngoãn đi ăn cơm, vì vậy, xoay người, đi tới trước mặt chén nhỏ, ăn từng miếng từng miếng, cho đến khi cô ăn sạch sẽ hết thức ăn trong chén, mới thấy mẹ Tiểu Trí lộ ra nụ cười thỏa mãn, cô mới an tâm.

Sau khi ăn xong, Đoan Mộc quay về công ty, mẹ Tiểu Trí và Thiên Tâm đi lên lầu chơi.

Đóa Đóa quyết định vĩnh viễn ở lại bên cạnh mẹ Tiểu Trí, cô còn muốn đi gặp anh trai một lần cuối, về sau sẽ không bao giờ gặp nhau!

Cẩn thận đẩy cửa ra, đi ra ngoài.

Khi cô đi tới nhà trọ của anh trai, cô rất giật mình, anh trai rất đau lòng ngồi ở chỗ đó, trong tay bưng ly rượu, từng miếng từng miếng mãnh liệt uống rượu.

Anh trai làm sao vậy?

Rất đau lòng? lqđ

Là bởi vì không tìm được cô sao?

Nhìn dáng vẻ đau lòng của anh trai, cô không tự chủ được đến gần Long Chu.

Long Chu không nghĩ ra, tại sao điện thoại di động của Thiên Tâm vẫn không gọi được? Tại sao trên tờ giấy kia lại có chữ ‘ tháng ’?

Tại sao Bạch Tuyết nói sẽ không tìm được em gái anh?

Tại sao cô lại muốn thừa nhận là cô làm tổn thương em gái?

Liên tiếp bị quay cuồng!

Làm cho lòng anh càng lúc càng dễ vỡ!

Đóa Đóa đau lòng cho anh trai, quên mất lúc này mình là heo, ở trong mắt cô anh trai không hề thay đổi, vẫn là anh trai thương yêu cô, cho nên nhìn thấy anh trai đau lòng, cô đi tới trước mặt anh.

Long Chu chợt phát hiện một con heo đứng ở diendanllequuydon trước mặt anh, bởi vì uống rất nhiều rượu, đầu đã hơi say say. Dùng sức nện đầu một cái, có phải uống say hay không? Thế nào trước mắt sẽ có một con heo?

Nơi này không phải nông thôn, chăn heo?

Trừ phi là người phụ nữ ban ngày hôm nay, đẩy một con heo đi uống trà.

Chợt, anh liền đứng lên, dùng sức vẩy vẩy đầu, để cho mình tỉnh táo một chút.

Giơ chân lên đá về phía heo, nhìn thử một chút có phải là thật hay không?

Có phải là bởi vì uống say mà sinh ra ảo giác hay không?

Anh thử một lần, kết quả chân của anh thật đụng tới con heo này.

"Heo? Thật là heo ——" Long Chu lẩm bẩm một câu.

Nước mắt Đóa Đóa rơi ra ngoài, đúng vậy nha, bây giờ cô đã không phải là em gái của anh trai, là một con heo có bốn chân.

Ai ngờ!

"Cút ——" Long Chu chợt gầm lên giận dữ, không diennddanlequydon biết sao khi anh nhìn thấy heo liền muốn cắn tức.

Đóa Đóa bị anh trai đá một cước té xuống đất, cô nằm trên mặt đất, đau lòng nhìn anh trai.

Anh trai ghét cô!

"Heo, cút ——" ong Chuống say mắng to.

Đóa Đóa không hề rời đi, cô suy nghĩ muốn bồi anh trai một lát, bởi vì cô đã quyết định quyết tâm đi theo mẹ Tiểu Trí, sợ rằng về sau muốn gặp anh trai sẽ rất khó khăn.

Nghĩ đến về sau có thể không thấy anh trai được, cô càng không muốn rời đi.

"Heo thúì, mày còn chưa cút, tao làm thịt mày ——" Long Chu nói xong, cầm dao gọt trái cây một bên lên, uy hiếp nói.

Cả người Đóa Đóa run rẩy, anh trai muốn giết cô!

Không tiếng động khóc thút thít.....

Đứng dậy, bước nhanh chạy ra ngoài. Cô không diện;danlequydon sợ chết, nhưng cô không thể để anh trai có cơ hội giết cô, vẫn nên là đi thôi!

Ở trong mắt anh trai, lúc này cô chỉ là một con heo đáng ghét.

Long Chu thấy heo chạy rồi, anh cũng tựa đầu vào trên sofa ngủ say sưa.....

***

Một mảnh trắng xóa.

Khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa.

Long Chu dùng sức dụi mắt, có phải nhìn lầm rồi hay không, anh một cước đá con heo đi, con heo đó lại biến thành Long nhi.

Điều này sao có thể?

Heo làm sao lại là em gái?

Nhất định là nghĩ em gái muốn điên rồi, nhìn thấy heo thành Long nhi rồi.

"Anh trai! Thật là đau....."

"Em em....." Thuyền rồng nhìn em gái nằm dưới đất, nghe giọng nói của em gái, đây chính là Long nhi, nhưng tại sao mới vừa rồi lại là heo?

Không thể tưởng tượng nổi.

"Anh, em thật sự là Long nhi!" Tiểu Long Nữ khóc nói, lỗ mũi Long Chu đau xót, chạy tới, ôm cổ em gái, ai ngờ, kéo lại là một con heo.

Đột nhiên phát hiện ôm trong ngực là đầu heo, anh kinh hãi lequydon ngã ra mặt đất.

Nó không phải em gái, nó là Trư Yêu.

"Anh?" Heo kêu một tiếng anh về phía Long Chu.

"A ——" Long Chu kêu to một tiếng, tỉnh.

Thì ra là đây là một giấc mơ, anh nằm mơ cũng nằm mơ thấy con kia heo, hơn nữa đó là một con heo biết nói, còn là heo biến thành em gái.

Bỗng nhiên có cảm giác có cái gì không đúng, chẳng lẽ là bởi vì gần đây áp lực quá lớn, thần kinh suy nhược, làm sao sẽ có giấc mơ kỳ quái như

vậy, làm sao em gái có thể là heo! Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào có.

Đi toilet rửa mặt, để cho mình tỉnh táo hơn chút, anh còn là không tin lời Bạch Tuyết nói, nhất định em gái không phải là do cô làm hại, Bạch Tuyết thiện lương như vậy cô ấy làm sao sẽ hại người!

Cô nhất định là muốn giữ lại Lãnh Dạ, nếu không thật sự là không nghĩ ra tại sao Bạch Tuyết lại thừa nhận là cô hại em gái!

Căn cứ vào suy luận, Cung Hàn là nghi ngờ lớn nhất, hơn nữa còn có nhân chứng chứng minh ngày đó Cung Hàn và em gái ngồi chung một chiếc leeqquuydoon xe rời đi, chỉ là, anh vẫn không tìm được Cung Hàn

---

Bất quá anh vẫn sẽ không từ bỏ, nếu không tìm được Cung Hàn, vậy trước tiên xuống tay từ Lãnh Dạ. Lái xe rời khỏi nhà trọ, trên đường anh nhận được điện thoại thư ký gọi tới, nói đã tra được ba của cô bé tên Thiên Tâm là ai?

Thư ký nói Lãnh Dạ là ba đứa bé.

Quá khiếp sợ rồi.

Cũng quá ngoài ý muốn.

Lãnh Dạ lại có đứa bé?

Những năm này lời đồn đãi anh ta vẫn chưa có bạn gái, không có phụ nữ, làm thế nào lại có đứa bé? Hơn nữa đứa bé lại lớn như thế, rất rõ ràng đứa bé này không phải là của Bạch Tuyết, bởi vì Bạch Tuyết đi theo Lãnh Dạ không bao lâu, làm sao có thể sinh ra đứa bé!

Nghĩ đến Bạch Tuyết, cô biết Lãnh Dạ đã đứa bé lớn như vậy chưa?

Nếu như cô biết Lãnh Dạ có đứa bé lớn như vậy, Bạch Tuyết lee;quydon có còn đi theo anh ta hay không?

Anh không xác định, Lãnh Dạ là người đàn ông ưu tú, phụ nữ đều điên cuồng mê luyện, làm sao cam lòng rời khỏi!

Mặc dù Bạch Tuyết mang đến cho anh một cảm giác rất đặc biệt, nhưng mà cũng không dám bảo đảm sẽ theo ý anh!

Thiên Tâm là con của Lãnh Dạ, tin tức này quá ngoài ý muốn.

Cũng rất có giá trị.

***

Khách sạn.

Bạch Tuyết nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Lãnh Dạ và bọn nhỏ ngồi ở một bên, bọn nhỏ cho là mẹ đang lo lắng cho ông ngoại, mà Lãnh Dạ biết Bạch Tuyết bởi vì người đàn ông kia mà khó chịu!

"Dạ, anh trở về đi, đi đón Thiên Tâm về nhà, đưa con diendanllequydon cho người khác trông cũng không tiện lắm." Bạch Tuyết có chút bận tâm Thiên Tâm.

Bạch Tuyết nói ra như vậy, Lang Vương cực kỳ khó chịu, cô là không muốn để cho anh nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô sao?

Hay là cô thích người đàn ông kia, ghét nhìn thấy anh?

"Không bằng em trở về đón Thiên Tâm đi, anh sẽ ở lại." Lang Vương thản nhiên nói, thật ra thì, trong lòng đã không thể nhịn được nữa, cắn răng ép lửa giận trong lòng xuống.

"Hay là em ở lại, đoán chừng, tối hôm nay là có thể tìm được cô ta, chúng ta đã sắp đến gần mục tiêu." Bạch Tuyết ngồi dậy, nhìn Lang Vương nói.

"Cũng tốt, anh trở về đón Thiên Tâm, có chuyện gì thì liên lạc với anh, anh sẽ chạy tới. Ưc Ưc, Niệm Niệm, các con nhất định phải bảo vệ tốt cho mẹ." Lang Vương dặn dò.

Mặc dù Lang Vương tức giận Bạch Tuyết, nói cô gạt anh rằng đi gặp mặt người đàn ông kia. Nhưng mà anh vẫn còn rất lo lắng cho Bạch Tuyết.

Cho nên anh yên tâm rời đi, chủ yếu là Đại Vương Phi đã không còn mạnh như trước, thân thể của cô ta đã không còn, chỉ còn lại Tam Hồn Thất Phách, hơn nữa hồn và khí phách cũng phụ thuộc vào trên một người phụ nữ, nhưng mà cô ta chỉ có thể phụ thuộc vào ban ngày, ban đêm chỉ có thể nhập vào thân động vật.

Bởi vì nếu như phụ thuộc một thời gian dài vào trên người phụ nữ leequyydoon; kia, người phụ nữ kia sẽ chết đi rất nhanh, cho nên cô ta chỉ có thể dùng thân thể người phụ nữ kia vào ban ngày, buổi tối không thể làm gì khác hơn là phụ thuộc vào thân động vật.

Cũng vì vậy pháp lực của cô ta yếu đi rất nhiều, nhất là ban đêm, Lang Vương có thể yên tâm rời đi, bây giờ chỉ cần Ưc Ưc và Niệm Niệm là có thể giải quyết Đại Vương Phi.

Lang Vương rời đi, trực tiếp đi đến nhà mẹ Tiểu Trí, bởi vì Thiên Tâm ở nơi này chờ anh.

Bóng đêm phủ xuống.

Sao đầy trời lại như vội, bọn họ đều nín thở, mà xem ra chỉ cảm thấy bầu trời náo nhiệt. Một ánh trăng sáng tượng như cô gái mới lớn, nhưng thấy người đã không then thùng co lại, ánh sáng và hình dáng cũng khắc lộ mất

mẻ, dần dần tôn lên cảnh đêm. Vườn thú trong sân cỏ Tiểu Trùng tỏa mảnh vụn vật trong đêm tối. Không biết con ếch bày nơi nào đồng tâm hiệp lực khóc khan, giống tiếng gầm của lửa sôi sục phát ra. Mấy sao huỳnh hỏa có cuộc sống an nhàn trôi qua, không giống phi hành, như là lơ lửng ở trong không khí, ánh trăng không tới nơi đen tối, một chút huỳnh hỏa chợt sáng, giống đêm hè có một đôi mắt nhỏ thâm thúy xanh lục. Là nửa đêm, không cần phải ồn ào như vậy, liền nhắm con mắt nho nhỏ rồi ngủ yên.

Hôm nay trăng sáng rất khác với ngày thường, mới vừa xuất hiện liền có vẻ cực kỳ sáng ngời, phủ thêm một tầng Ngân Sa cho cả vùng đất, để mọi người tăng thêm vui vẻ! Trăng sáng giống như một chiếc bánh, làm cho người ta thèm ăn muốn lập tức đi cắn một hớp! Ánh trăng trong sáng chiếu lên trên mặt sông, cho sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, thêm vào ánh sáng rực rỡ. Ánh trăng đọng ở trong bầu trời đêm, chiếu sáng màu xanh bầu trời đêm.

Bạch Tuyết, Ưc Ưc và Niệm Niệm đi tới diendanlequydon chuồng rắn cuối cùng, tất cả các nơi đều đã được lục soát, không có tìm được Đại Vương Phi, nhưng mà lục soát thì thấy yêu khí vẫn như cũ giống như là cô ta đang ở trong sở thú này.

Đến gần chuồng rắn, cây kim chỉ yêu khí nhanh chóng xoay tròn.

"Mẹ, mẹ trốn ở chỗ này đi, cẩn thận một chút, theo sát." Ưc Ưc nhắc nhở.

"Con trai, ba con nói đêm trăng tròn pháp lực của cô ta yếu hơn, con nhìn bầu trời một chút, ngay cả ông trời cũng đang giúp chúng ta." Bạch Tuyết chỉ chỉ trước mặt nói.

"Mẹ, đây là chuyện tốt. Trời giúp chúng ta."

Mới vừa bước vào chuồng rắn, liền nghe được âm thanh của rắn.

"Ti, ti....."

Tóc gáy Bạch Tuyết không khỏi đều dựng lên. Chỉ thấy một một con rắn lớn đang quấn quanh cửa chuồng.

Ngẩng đầu lên, nhìn về phía người xâm lăng.

Lúc này, đột nhiên từ nơi không xa, trong bụi cỏ phát ra âm thanh "Sa sa sa". Thì ra là một con rắn khác, một con rắn đáng sợ. Trên người nó tràn đầy cây hoa văn màu xanh lá, đầu hướng lên mang, trong miệng có hai cây sọc râu còn động, mắt nhìn cô. Hiển nhiên, nó đã phát hiện ba người Bạch Tuyết. diendannnlqd

Bạch Tuyết sợ ngây người, chỉ thấy con rắn kia đang nâng cao cổ, ngẩng đầu đang chuẩn bị tấn công hướng tới bọn họ! Nó khạc đầu lưỡi thật dài, cổ rất thẳng tắp, lắc lư qua lại, giống như đang tìm có chiến đấu lợi hơn.

Hoảng sợ hết sức.

Hét lên một tiếng!

Chợt có một tiếng gầm điên cuồng, lơ lửng ở trên nóc chuồng mà con rắn lớn đang quấn ở cửa, một con lớn chừng mấy thước, đầy mùi hôi thối ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng như đang thị uy, đầu nó và cái đuôi khổng lồ vẩy vùng như một thùng nước lớn, vọt thẳng phía trước vừa dầy vừa nặng nện vào vách tường, rồi sau cái đuôi lớn chợt vung, đánh Bạch Tuyết bay ra một bên.

Ưc Ưc và Niệm Niệm co chân một cái chạy tới bên cạnh mẹ, đứng ở trước người Bạch Tuyết bảo vệ cô.

Cậu vạn lần không ngờ hồn phách Đại Vương lqdlqdlqd Phi sẽ phụ thuộc vào trên người con rắn lớn, hơn nữa con rắn lớn lại bò ở phía trên.

Thì ra là con rắn lớn ở cửa cũng như là con rắn trong bụi cây đều là đang phân tán lực chú ý của bọn họ.

Nguy hiểm chân chính lại ở phía trên.

Chuyện này chỉ có thể nói rõ một chuyện, Đại Vương Phi là sợ đánh không lại bọn họ, mới có thể làm như vậy. Nếu như cô ta có Pháp Lực Vô Biên như cũ, hoàn toàn không cần thiết có những thứ nhỏ nhỏ này.

Nhìn con rắn lớn hung ác ở cửa một chút, đoán chừng là bị Đại Vương Phi khống chế, nếu không làm sao lại hung ác như vậy.

Ức Ức cảm thấy một hồi sát khí mãnh liệt đánh tới, con rắn lớn rơi xuống đất, phía trước là con rắn nhỏ đánh tiên phong.

Mới vừa rồi vốn là nhìn con rắn lớn ở cửa, hôm nay con rắn lớn này vừa xuất hiện, vậy là con rắn lớn đó cũng trở thành con rắn nhỏ rồi. Chỉ nghe một hồi giống như tiếng bò già rống gào thét, cái tiếng gào thét đó chui vào trong tai Bạch Tuyết và Ức Ức, Niệm Niệm.

"A! ——" Sau đó Bạch Tuyết là dùng hai tay chặn lỗ tai lại. Theo sau đó là một hồi sơn băng địa liệt (tuyết lở), Bạch Tuyết không có đứng vững, lại ngồi trên mặt đất.

Ức Ức vận công, chỉ thấy một khí thể hình cầu ddlequydon bao vây bọn họ lại, Bạch Tuyết để xuống đôi tay, bởi vì âm thanh hình như bị ngăn cách khỏi bên ngoài, trong lỗ tai không có khó chịu như vậy nữa.

"Anh, đó là cái gì vậy?" Niệm Niệm tò mò nhìn con rắn lớn giương nanh múa vuốt bên ngoài khí thể, trực tiếp cắt đứt chặn ngang âm thanh đó, kỳ quái, từ bên trong giống như vờn ra cái gì đó. Nó thật dài, màu đen xám, có đá cẩm thạch hoa văn!

Ngất, là một rắn lớn.

Chỉ thấy con trăn lớn mới vừa rồi đánh Bạch Tuyết hướng về phía sau lại xuất hiện con trăn đá cẩm thạch hoa văn, con trăn đá cẩm thạch hoa văn liền bị Đại Vương Phi nhập vào thân thao túng rồi.

Ức Ức quay đầu lại nói với Bạch Tuyết: "Mẹ, mẹ ở trong khí thể này, đừng đi ra ngoài, con đi ra ngoài đại chiến với yêu nữ."

"Nhóc con, nếu như không muốn ông ngoại mày chết, chúng tao sẽ tới giết mày, dù sao tao đã chết qua một lần, không có gì đáng sợ. Nếu như ông ngoại mày chết rồi, thì vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại. Ha ha....." Bị Đại Vương Phi khống chế con trăn lớn chột quát.

Bạch Tuyết rất kỳ quái nhìn con trăn lớn nói chuyện, cô ta thật hèn hạ, phản bội Lang Tộc, còn tới nhân gian gieo họa cho con người, làm thế nào cô cho phép.

Bạch Tuyết chột dưới cơn nóng giận, quát: "Mẫu Đan Chi Giới—— phá ——" Bạch Tuyết từ bên trong khí thể đi ra, hơn nữa còn là đi thẳng hướng con trăn lớn, Ức Ức và Niệm Niệm nóng nảy chạy lên trước ngăn cản mẹ, lo lequy;don lẳng con trăn lớn một hộp nuốt mẹ vào trong bụng!

Con trăn lớn lớn như vậy ăn một người căn bản không thành vấn đề, nhưng mà Ức Ức và Niệm Niệm cũng không ngăn cản được mẹ.

Cả người mẹ tản ra ngọn lửa, không có ai có thể đến gần, ngoài một mét ra cũng bị bắn đi ra ngoài ——

Thời gian nháy con mắt, Bạch Tuyết đã đến trước mặt con trăn lớn, hiển nhiên con trăn lớn có chút giật mình. Đại Vương Phi ở con trăn lớn cũng cực kỳ giật mình

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Nên Biến Trở Lại

Editor: Nguyễn Yên Thương

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Tuyết đã đến trước mặt con trăn lớn, hiển nhiên con trăn lớn có chút giật mình. Đại Vương Phi đang ở con trăn lớn cực kỳ giật mình ——

Mẫu Đan Chi Giới ——

Bạch Tuyết tung một chưởng bổ về phía diendanlequydon con trăn lớn, hồn phách Đại Vương Phi bị buộc bay ra từ trong thân thể con trăn lớn.

"Khoanh tay chịu trói đi ——" Bạch Tuyết vừa rống to một tiếng.

"Cô?" Đại Vương Phi khiếp sợ nhìn Bạch Tuyết, thì nguyên thần của cô đã quay trở lại.

Đại Vương Phi không kịp nghĩ nhiều, một luồng khói biến mất không thấy.

Bạch Tuyết nhìn con trăn lớn tê liệt trên mặt đất một chút, đã không còn hung ác như mới vừa rồi, phờ phạc rã rượi nằm trên mặt đất.

"Mẹ....." Ưc Ưc đi tới, lần đầu tiên cậu thấy nguyên thần của mẹ, thì ra là có khí thể mạnh mẽ như vậy.

Ngay cả cơ hội đánh trả Đại Vương Phi cũng không có, trực tiếp ảo não bỏ chạy. Hơn nữa mẹ lại có thể đánh tam hồn thất phách của Đại Vương Phi từ trong thân thể con trần lớn ra, cái này cần có bao nhiêu sức mạnh.

Niệm Niệm cũng sùng bái nhìn mẹ, thì ra lqdlqd là mẹ lợi hại như vậy, con trần lớn đó bị mẹ tung một chưởng hàng phục, ngay cả Đại Vương Phi có pháp lực cao thâm cũng ảo não bỏ chạy.

Chỉ là.....

Đại Vương Phi chạy, ông ngoại ở nơi nào?

Bạch Tuyết bước qua thân thể con trần lớn, đi vào chuồng rắn.

Quả nhiên, ở chỗ sâu nhất của chuồng rắn, có một người ông già cuộn tròn ngồi ở chỗ đó, tóc ông trắng phao, chòm râu cũng trắng, dài. Ánh mắt si ngốc, khóe miệng chảy nước miếng.

"Ba?" Bạch Tuyết thấy dáng vẻ và vẻ mặt của ba, cũng biết tình huống không tốt.

Ba bị dọa đến sợ.

Ở trong chuồng rắn, nhất định ba đã bị dọa sợ.

Bạch Tuyết đi tới, đỡ ba ra ngoài, mang theo Ưc Ưc và Niệm Niệm rời đi.

Ra khỏi sở thú, bọn họ trực tiếp ngồi xe về nhà.

Sau khi mấy người Bạch Tuyết rời đi, nơi diendanllequyddon xa, ở trên cây, có một đôi âm ngoan nhìn chăm chú chăm chăm họ rời đi.

Cô ta chính là Đại Vương Phi, cô biết cô không phải đối thủ của Bạch Tuyết, thì ra là nguyên thần Mẫu Đơn Tiên Tử đã trở lại, nếu như không

phải mới vừa rồi cô dùng cái đuôi con trăn lớn đánh Bạch Tuyết bay ra xa, đoán chừng nguyên thần sẽ không bị kích động mà trở lại.

Lúc này, nếu như đánh nhau với Bạch Tuyết, cô chết là điều không thể nghi ngờ. Mặc dù cô đã không phải là người, đã chết qua một lần, nhưng mà, cô vẫn sợ chết thêm một lần nữa.

Năm đó Ma Vương chính là bị Mẫu Đơn Tiên Tử hàng phục, Mẫu Đơn Tiên Tử rất nguy hiểm.

Đại Vương Phi lo lắng nhìn Bạch Tuyết đưa Bạch Hàn rời đi, kế hoạch lâu như vậy, lại bị nguyên thần Mẫu Đơn Tiên Tử làm hỏng.

Chỉ là, cô đoán chỉ cần không chọc giận Bạch Tuyết, nguyên thần của cô rất khó xuất hiện.

Còn có cơ hội, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, nhất định sẽ tìm được cơ hội đối phó Bạch Tuyết và ba đứa bé kia. Chỉ cần bắt giữ ba đứa bé kia trong tay, thì Ma Vương có thể phá giải được phong ấn, cô cũng có thể đi theo lequydon Ma Vương phong quang làm Ma Vương Vương Phi rồi.

* *.

Quyền lợi.

Cô chỉ còn dư lại tam hồn thất Phách còn nghĩ cảnh tượng làm Đại Vương Phi như thế nào, quả thực là yêu nhân nằm mơ.

Bạch Tuyết đưa ba, Niệm Niệm và Ưc Ưc trở lại Bạch gia.

Bạch Lan và mẹ kế Bạch Tuyết đều ở nhà, thấy Bạch Tuyết tìm được ba trở về, họ đều rất ngoài ý muốn, nhất là bộ dạng si si ngốc ngốc của Bạch Hàn, thì biết rõ trong khoảng thời gian này Bạch Hàn ở bên ngoài chịu rất nhiều khổ cực.

"Ba, ba....." Bạch Lan nhìn thấy dáng vẻ si ngốc của ba, có chút bận tâm đi lên trước, đỡ ba từ bên kia.

Bạch Hàn cúi thấp đầu, chảy nước miếng, không nói một lời.

Bạch Tuyết đỡ ba ngồi xuống trên sofa, sau đó đi toilet, chỉ chốc lát sau bưng chậu nước nóng một chút tới, cầm khăn lông lau mặt cho ba, còn có tay.

Thấy tay của ba rất dơ, mặt cũng diendan;lequydon rất bẩn, còn có trên người..... Cũng có mùi là lạ. Vì vậy đứng dậy đi toilet, chuẩn bị cho ba một bồn nước nóng, chuẩn bị để ba tắm ngâm nước nóng.

Nước nóng đã được chuẩn bị xong, Bạch Tuyết đi tới trước mặt mẹ kế.

"Dì Mai, dì giúp ba đi tắm một chút." Bạch Tuyết lạnh lùng giọng nói, hơi mang theo vẻ ra lệnh nói.

Mẹ kế Bạch Tuyết kinh ngạc nhìn cô, cô đã thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt lãnh khốc, giọng nói cũng không thân thiện.

"Ông ta..... Là ba cô, tại sao cô không chăm sóc ông ấy!" Mặc dù lúc này Bạch Tuyết lạnh lùng, nhưng là việc bà ăn hiếp Bạch Tuyết có lẽ đã trở thành một loại thói quen, nhìn Bạch Tuyết nói chuyện như vậy với bà, trong lòng có chút khinh thường.

Bạch Tuyết thấy cái dáng vẻ này của ba, rất đau lòng, nếu như mẹ kế có lương tâm, sau khi ba mất tích thì nên báo cảnh sát, mà không phải là cầm tiền của người ta an nhàn sống qua ngày, sống phóng túng. Tại sao ba lại chịu khổ nhiều như vậy!

Mặc dù..... Ba gặp chuyện không may là vì bị cô liên lụy, nhưng mà tại sao họ có thể khoanh tay đứng nhìn, đưa ba vào chỗ chết. Nếu như ba ở bên trong đợi một thời gian ngắn, đoán chừng sẽ.....

Nghĩ tới đây, Bạch Tuyết cau mày, hung hăng cắn răng.

"Nếu như tôi là đàn ông, tôi sẽ tự mình diendan;;lequydon tắm cho ba. Chỉ là nam nữ khác biệt..... Bà là vợ ông ấy, phục vụ chồng tắm chẳng lẽ không được?

Chẳng lẽ bà giành chồng từ trong tay người khác mà cứ không biết quý trọng như vậy?" Bạch Tuyết lạnh giọng hỏi.

"Cô ——" Mẹ kế Bạch Tuyết không nghĩ tới Bạch Tuyết sẽ dám nói thế với mình.

Trước kia Bạch Tuyết rất nhát gan, chỉ cần bà trợn mắt, Bạch Tuyết lập tức ngoan ngoãn đi làm liền tay. Hiện tại tốt rồi, Bạch Tuyết lại dạy dỗ bà!

"Tôi nói đều là lời nói thật, nếu như không phải là năm đó bà hãm hại mẹ tôi, mẹ tôi làm sao sẽ bị ba vứt bỏ, làm sao tôi lại trở thành đứa bé ăn nhờ ở đậu."

"Bạch Tuyết, Cô đang chém gió cái gì —— cái người mẹ kia là không biết xấu hổ, cướp người, cô bớt nói nhảm đi." Bạch Lan đi tới, rống giận.

"Câm miệng ——" Ưc Ưc đi tới, đứng ở trước mặt Bạch Lan, lạnh lùng rống.

"Các người ít ăn hiếp mẹ tôi đi, nơi này là nhà tôi, tất cả đều cắt cho tôi ——" Bạch Lan rống to.

"Câm miệng, nơi này là nhà cô. Nhưng diendanllequy;don mà, cũng là nhà ông ngoại tôi. Ăn hiếp mẹ cô? Các người ăn hiếp mẹ tôi, tôi còn chưa tính sổ với mấy người đó.

Mười tám năm nay, mẹ tôi sắc mặt của xem các người mà sống qua ngày, ăn không ngon, không ngủ ngon. Mẹ tôi từ nhỏ còn phải làm việc nhà, mà

cô..... Từ nhỏ đã hưởng hạnh phúc. Nợ này có phải tôi nên thay mẹ tôi đòi lại hay không?" Ưc Ưc lạnh lùng nói.

"Tiểu quý, ít nói bậy." Bạch Lan hoảng hốt nói.

"Đừng làm ồn nữa. Bạch Lan, cô đi lấy áo ngủ của ba ra. Dì Mai, bà đưa ba đi tắm đi. Tôi đi làm một ít thức ăn cho ba." Bạch Tuyết phân phó nói.

Mặc dù trong lòng Bạch Lan không phục, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi lấy áo ngủ cho ba. Mẹ kế có vẻ mặt giống với Bạch Lan, không phục nhưng lại không dám cứng rắn nữa. Ngoan ngoãn lôi kéo Bạch Hàn đi phòng tắm.

Bạch Tuyết gọi Ưc Ưc và Niệm Niệm vào trong phòng bếp nhỏ giọng nói: "Con trai, các con nên đi tìm ba và Thiên Tâm, nói với hai người họ đã tìm được ông ngoại rồi."

Ưc Ưc và Niệm Niệm gật đầu một cái, bóng người nhỏ bé trốn trong một chỗ không người chợt lóe đã không thấy tăm hơi.

Không đến bao lâu, Lang Vương và ba đứa con xuất hiện tại cửa Bạch gia.

Bạch Tuyết thấy đứa bé đi nhanh như vậy, lại diendanlequydon;; nhanh trở lại như vậy, biết bọn nhỏ là dùng ma pháp đi lại, nếu không cho dù là hỏa tiễn, cũng cần có thời gian, cho nên công cụ giao thông nhanh nhất của bọn họ chính là ma pháp, xoay người một cái đã đến, quay người nữa lại trở về.

Thiên Tâm nhìn thấy mẹ liền vui vẻ đưa đôi tay ôm lấy chân của mẹ, cười hì hì nói: "Mẹ, con rất nhớ mẹ." Bập bẹ nói, giọng nói nhỏ nhẹ, như đoàn gạo nếp nhỏ, khuôn mặt nhỏ bé mập mạp, vóc người nhỏ nhắn, mỉm cười ngọt ngào, giọng nũng nịu.

Bạch Tuyết đau lòng ôm lấy con gái, ở trên mặt Thiên Tâm hôn rồi lại hôn.

"Mẹ cũng rất nhớ con, đi theo ba có ngoan hay không đây?" Bạch Tuyết hỏi.

"Thiên Tâm rất biết điều nha, có phải hay không ba?" Thiên Tâm cười hì hì nhìn Lang Vương hỏi.

"Đúng vậy nha, Thiên Tâm rất biết điều, hơn nữa còn làm một chuyện thật tốt." Lang Vương cười ha hả đi tới trước mặt vợ, nhìn đứa bé một chút, nhìn mẹ đứa bé một chút, hai khuôn mặt, vô cùng tuần mỹ, linh khí bức người.

Ở trong mắt Lang Vương Bạch Tuyết và Thiên Tâm chỉ khác là số lớn nhỏ.

Một là người phụ nữ anh yêu, một là con gái quý giá nhất.

Anh đều yêu hai người phụ nữ này, còn có hai lequydon;lqd đứa con trai đẹp trai lãnh khốc của anh.

Bạch Tuyết, người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, lại sinh cho anh ba đứa bé hiểu chuyện nhất, trong lòng không khỏi cảm kích người phụ nữ này.

Có cô, cuộc sống mới hoàn mỹ.

Có cô, cuộc sống mới được hạnh phúc.

Có cô, cuộc đời này cũng đủ rồi.

Tất nhiên Bạch Tuyết thấy ánh mắt yêu say đắm của Lang Vương, người đàn ông này dùng cái loại ánh mắt phức tạp này nhìn cô, có ý tứ gì?

"Thiên Tâm, con nói cho mẹ con biết con đã làm chuyện thật tốt gì? Lãnh Dạ, anh đi vào trong xem nồi cháo, đừng để cháy, chờ một chút sau khi ba ra ngoài sẽ uống." Bạch Tuyết ôm con gái đi tới phòng khách.

Lang Vương lên tiếng trả lời rồi đi tới, khuấy lqd;lqqdd trong nồi cháo một chút, lại một lần nữa quay đầu lại nhìn mẹ con hai người đến mất hồn.

Bạch Tuyết nghe con gái nói chuyện Tiểu Trí, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Lãnh Dạ, chỉ là làm sao lại trùng hợp một ánh mắt, cũng đủ với Lãnh Dạ rồi.

Thiên Tâm kể xong chuyện Tiểu Trí trong quán bar, lại nói cô và ba đi đón mẹ Tiểu Trí như thế nào. Bạch Tuyết nghe đến mê mẩn, mẹ Tiểu Trí đó, hình như Thiên Tâm rất ưa thích bà, đoán chừng mẹ Tiểu Trí là một người mẹ rất hiền hòa, nhất là một mình bà nuôi lớn Tiểu Trí thành người, cô rất bội phục mẹ Tiểu Trí.

Tiếp đó Thiên Tâm lại nói chuyện mẹ Tiểu Trí thích Đóa Đóa, nhưng mà, Bạch Tuyết cũng không biết Đóa Đóa không phải là người, mà là một con heo hiếu tính người. Nếu như cô biết Đóa Đóa là heo, còn là heo hiếu tính người, có lẽ Bạch Tuyết sẽ nghĩ tới con heo này có phải là Tiểu Long Nữ hay không?

Nhưng mà, cô cho là Đóa Đóa là người, căn bản cũng không có nghĩ đến Đóa Đóa sẽ là heo.

Thiên Tâm nói đến Đóa Đóa thì Lang Vương hơi sững sờ, anh đang quan sát phản ứng của Bạch Tuyết, nhưng Bạch Tuyết không có bất kỳ khác thường, có lẽ cô cũng không nghĩ tới Đóa Đóa là heo, còn là Tiểu Long Nữ chính là con heo đó.

Nếu như vợ biết Đóa Đóa chính là Tiểu Long Nữ, không biết vợ có thể .... hay không.....

Lang Vương bưng cháo nấu xong ra, đặt vào ddlequydon trên bàn ăn, bới thêm một chén để nguội nữa.

Sau đó đi tới bên sofa, ngồi vào bên cạnh Bạch Tuyết. Cùng nhau nghe Thiên Tâm kể chuyện, ngay cả Ưc Ưc và Niệm Niệm cũng ngồi ở chỗ đó nghe.

Thì ra là đã nói đến lúc cô bé đi cùng mẹ Tiểu Trí mang theo Đóa Đóa đi ra ngoài gặp một người đàn ông họ Long.

Lãnh Dạ chỉ thấy sắc mặt của Bạch Tuyết càng ngày càng trắng, xem ra cô đã nghĩ đến Đóa Đóa có thể chính là Tiểu Long Nữ.

"Mẹ, mẹ Tiểu Trí rất thích Đóa Đóa, mặc dù Đóa Đóa là một con heo, nhưng mà Tiểu Trí mẹ xem Đóa Đóa như đứa bé để yêu thương, nói chuyện với Đóa Đóa, trợ giúp Đóa Đóa tìm chủ nhân trước kia." Thiên Tâm hữu thanh hữu sắc nói.

Hai nhóc con kia nghe cũng mê mẩn, Lang Vương cũng không biết trong đó còn có nhiều chuyện quanh co như vậy, anh chỉ biết Đóa Đóa là Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ chính là Đóa Đóa, anh không hề nghĩ đến Long Chu đi tìm em gái, hơn nữa Thiên Tâm lại cùng Tiểu Trí mẹ mang theo Đóa Đóa đi gặp anh ta.

Càng ngạc nhiên là, Đóa Đóa lại muốn dùng xe đẩy nhỏ đến đây Đóa Đóa ra ngoài gặp Long Chu, không biết về mặt Long Chu sẽ ra sao khi nhìn thấy cô em gái này!

Thiên Tâm không biết bí mật của Đóa ddllleeqqquydonn Đóa, mẹ Tiểu Trí cũng không biết bí mật Đóa Đóa. Long Chu? Anh ta có biết hay không?

Nếu Đóa Đóa hiểu tính người, cô có để lại đầu mối cho anh trai cô hay không?

"Thiên Tâm, con nói Đóa Đóa là heo?" Bạch Tuyết giật mình hỏi.

"Đúng vậy nha. Mẹ, Đóa Đóa là một con heo rất thông minh. Sẽ khóc, sẽ cười, sẽ ngồi, hơn nữa Đóa Đóa không thích ăn thức ăn cho heo, chỉ thích ăn thịt thức ăn của con người nha. Thật kỳ quái, Đóa Đóa lại còn sẽ xem tivi, hay cùng mẹ Tiểu Trí nói chuyện phiếm." Thiên Tâm tò mò nói.

Bạch Tuyết sửng sốt.

Thật chẳng lẽ là cô ta..... Tiểu Long Nữ bị cô nguyên rủa?

Cô ấy còn sống.....

Thật tốt quá.

Tâm tình Bạch Tuyết chợt khá lên nhiều, đã tìm được ba, cũng tìm được Tiểu Long Nữ.

"Thiên Tâm, nói cho mẹ, con và mẹ Tiểu Trí mang theo Đóa Đóa đi tìm người họ Long đó, sau lại như thế nào?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"Lúc chúng con mang theo Đóa Đóa đi đến cao ốc, diendan;;llequydonn nhưng mà Long tiên sinh do đã đi nước Mỹ, chúng con không có gặp được ông ấy, con liền liền ghi lại số điện thoại của mình.

Sau đó, người đàn ông kia trở lại từ nước Mỹ, gọi điện thoại cho con, nói muốn gặp mặt tại con, muốn gặp mẹ Tiểu Trí. Lúc ấy, công ty ba có chuyện, vì vậy con kêu chú Đoan Mộc đưa con đến nhà mẹ Tiểu Trí.

Ngày đó ba nướng cánh gà cho con, ăn thật ngon nha, một mình con ở nhà ăn no luôn, chuẩn bị đi tìm mẹ Tiểu Trí, thì nhìn thấy Đóa Đóa ở phía sau ghế sofa lon nha chúng ta.

Cô ấy bị thương, trên đùi bị chó lớn cắn một miệng lớn. Con và chú Đoan Mộc đưa Đóa Đóa đi bác sỹ ở bệnh viện thú y bằng bó cho Đóa Đóa,

ở đó lại nhìn chó lớn cắn Đóa Đóa bị thương, con chó lớn kia bị Đóa Đóa đạp mù một con mắt." Thiên Tâm từng chữ từng câu nói đến, nói rất cẩn thận.

Lúc này Lang Vương cũng bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là ngày đó Đóa Đóa đi tìm anh.

Nhất định là Đóa Đóa muốn cầu anh biến cô trở lại, nhất định là vậy.

Con chó lớn kia bị Đóa Đóa đạp làm mắt bị mù, lúc Tiểu Long Nữ làm người đã từng học võ, làm heo cũng không phải là dễ bị ăn hiếp, quả nhiên là phong cách của cô.

Bạch Tuyết bị lời nói của Thiên Tâm làm cho cảm động, Tiểu Long Nữ tuy xấu, nhưng nghĩ tới tình trạng bây giờ của cô ấy, diennidaanlquydon cô rất đau lòng. Một người chột biến thành một con heo, chắc hẳn trong lòng thừa nhận là một điều phi thường lắm.

Cô ấy là heo, rất dễ dàng bị con người mổ ăn thịt, cho nên nhất định mỗi ngày cô sống luôn run sợ ở trong lòng.

Thật tốt khi gặp được mẹ Tiểu Trí, bà cứu Tiểu Long Nữ, cũng là cơ hội chuộc tội cho cô. Ngày Long Chu tìm cô, trong lòng Bạch Tuyết liền bắt đầu hối tiếc, cô không nên xung động biến Tiểu Long Nữ thành heo, mặc dù cô ấy rất xấu, nhưng mà cô không nên nguyên rủa cô ấy, hình như trừng phạt này có chút nặng.

"Mẹ, Long tiên đó cũng có gọi điện thoại cho con, con và mẹ Tiểu Trí lại dẫn Đóa Đóa đi đến nơi hẹn. Tụi con đưa Đóa Đóa đi đến một quán trà, quán trà đó rất cao cấp, chỉ là Đóa Đóa cũng rất ngoan, vẫn không có tạo ra cái gì âm thanh, cho nên không có người biết tụi con mang theo Đóa Đóa đi vào, bọn họ đều cho rằng trong xe đẩy là một em bé.

Mẹ Tiểu Trí hỏi Long tiên sinh có nuôi heo hay không?

Người đàn ông kia nói đã từng nuôi qua, còn là một con heo rất đặc biệt.

Vì vậy.

Long tiên sinh đó và mẹ Tiểu Trí cùng giành Đóa Đóa, ai biết lúc con nhấc rfm nhỏ lên, sau khi Long tiên sinh thấy Đóa Đóa, đứng dậy muốn đi, Đóa Đóa rất đau lòng.

Long tiên sinh cũng nói mấy lời làm tổn thương diendannlleequyddonn Đóa Đóa, nên sau khi Đóa Đóa trở về cái gì cũng không ăn cũng không uống..., là chú Đoan Mộc an ủi Đóa Đóa, khai đạo Đóa Đóa, Đóa Đóa mới đem ăn cơm và món ăn kia, thấy vậy mẹ Tiểu Trí mới an tâm được." Sau khi nói xong trước mặt Thiên Tâm hiện lên vẻ khổ sở.

Nghe con gái kể chuyện xong Bạch Tuyết nén lệ trong mắt.

Có thể nghĩ, lúc Đóa Đóa ở nhìn thấy anh trai cô ấy, trong lòng sẽ càng khó chịu!

Trước kia Tiểu Long Nữ sống rất thoải mái, bây giờ Tiểu Long Nữ rất thảm.

"Thiên tâm, đưa mẹ đi tìm Đóa Đóa có được hay không?" Bạch Tuyết khó chịu hỏi, cô quyết định muốn giải bỏ nguyên rủa Tiểu Long Nữ, để cho cô ấy quay lại làm người.

"Tốt, bất quá con muốn gặp ông ngoại rồi, con còn chưa có gặp ra ông ngoại đấy." Thiên Tâm khổ sở nhìn Bạch Tuyết nói.

Lúc này, Bạch Tuyết mới nghĩ đến ba vẫn còn ở trong phòng tắm tắm, làm sao cô có thể rời đi. Ba cần cô, Đóa Đóa cũng cần cô vậy.

Nhất định Tiểu Long Nữ hận chết cô, để cho cô ấy làm heo lâu như vậy.

"Thiên Tâm, tại sao con heo kia gọi là Đóa Đóa?" Bạch Tuyết tò mò hỏi.

" Tên Đóa Đóa là do mẹ Tiểu Trí đặt cho, mẹ lequydon;lequydon Tiểu Trí nói là trên bờ biển nhìn thấy Đóa Đóa, lúc ấy Đóa Đóa muốn tự sát, không muốn sống!

Cho nên mẹ Tiểu Trí mới có thể giành Đóa Đóa với Long tiên sinh, bà không muốn để cho Đóa Đóa đi theo ông ta mà đau lòng thêm nữa, nếu như người kia đối tốt với Đóa Đóa, làm sao Đóa Đóa lại tự sát!

Chỉ là không có nghĩ đến, sau khi ông ấy nhìn thấy Đóa Đóa, lại không cần Đóa Đóa. Nói gì ông ấy rất bận, nói chuyện phiếm với tụi con là lãng phí thời gian! Hừ! Vừa nhìn thì không phải là người có tâm." Thiên Tâm thở phì phò nói.

Tất nhiên Bạch Tuyết và Lang Vương biết được nội tình bên trong, đoán chừng là Long Chu hiểu lầm mẹ Tiểu Trí có tin tức của Tiểu Long Nữ, cho nên mới phải xảy ra một ít đoạn trước mặt, thế nhưng khi Long Chu thấy Đóa Đóa, Đóa Đóa không phải là người, mà là một con heo, anh mới nói cùng Thiên Tâm nói chuyện phiếm là lãng phí thời gian, vẫn còn nhìn Đóa Đóa một cái rất chán ghét, sau đó xoay người rời đi.

Anh nhanh chóng rời đi, nhất định không nghĩ tới mẹ Tiểu Trí nói heo lại có thể một con heo thật, mà không phải giống như trong miệng Long Chu nói là heo đặc biệt.

Cuối cùng Bạch Tuyết cũng đã hiểu rõ hết mọi chuyện, Đóa Đóa chính là Tiểu Long Nữ, hơn nữa cô giống như đã thay đổi rất nhiều, tỷ như Thiên Tâm nói Đóa Đóa nhìn thấy anh trai thì đau lòng tuyệt thực, Đoan Mộc khai đạo cô như thế nào, xem ra cô ấy có thể vì mẹ Tiểu Trí, vì không để cho mẹ lqđ;lqđ;lqđ Tiểu Trí đau lòng, buông tha ý chí sống tiếp, ít nhất cô biết suy nghĩ vì người khác rồi, biết suy nghĩ đến cảm nhận của người khác rồi, mà không còn là Tiểu Long Nữ chỉ suy nghĩ lợi ích cho riêng mình nữa, ngay cả tính cách bá đạo trước kia của Tiểu Long Nữ cũng biến mất luôn.

Xem ra là nên biến cô quay trở lại ——

Bạch Hàn được vợ ông đỡ đi ra ngoài, tinh thần tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng mà vẻ mặt vẫn si si ngốc ngốc, có lúc còn có thể cười khúc khích hai tiếng.

Có thể nghĩ, bị yêu nữ bắt đi, còn không biết là dùng phương thức gì bị nhốt vào trong chuồng con trăn lớn? Chỉ cần một cái quá trình như vậy đoán chừng cũng đã dọa chết Bạch Hàn.

Nhất định là Đại Vương Phi đã dùng yêu thuật đưa Bạch Hàn vào trong vườn thú, sau đó ban ngày cô phụ thân vào trên người một phụ nữ, buổi tối lại phụ thân vào trên người một con trăn lớn. Bạch hàn thấy việc này, không có bị hù chết chính là vô cùng may mắn.

Có thể sống đến hiện tại cũng chính là kỳ tích.

Những con trăn lớn kia đều rất hung tàn, cũng rất khiếp người, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi lúc mỗi phút Bạch Hàn đều phải đối mặt con trăn ddle; quy; don lớn như vậy, hơn nữa còn không ra được, bị con trăn lớn giam lỏng ở sâu trong chuồng.

Chuồng của con trăn lớn không người nào dám đi vào, chỉ có nhân viên nuôi trong sở thú đem thức ăn đưa đến trước cửa. Con trăn lớn là động vật máu lạnh, không thích có người đến gần bọn chúng.

Cho nên nơi này là một nơi vô cùng nguy hiểm cũng rất kinh khủng, tất cả du khách tới trong công viên du ngoạn đều là đứng ở xa xa mà nhìn, không cho phép đến gần, để không bị con trăn lớn tấn công.

Bạch Tuyết cẩn thận đỡ ba đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, bưng cháo Lã Dạ chuẩn bị xong lên, từng muỗng từng muỗng đút cho ba ăn.

Bạch Hàn si ngốc nhìn chút Bạch Tuyết một, lại nhìn cháo trong chén một chút, si ngốc cười.

Bọn nhỏ thấy của dáng vẻ ông ngoại cũng đã vượt qua được khó khăn, xem ra thật lâu rồi ông ngoại không có ăn thức ăn bên ngoài rồi, nhiều ngày như vậy không biết ông ngoại ăn cái gì?

Nghĩ đến trong vườn thú thức ăn mà nhân viên chăn nuôi cho động vật ăn cũng toàn là thức ăn sông, tỷ như con trăn lớn đều là ăn chim bìm bịp còn sống hay là một số động vật ăn thịt nhỏ.

Không có ai biết ông ngoại bị giam lỏng ở trong chuồng rắn, ông ngoại nhiều ngày như vậy làm thế nào để sống sót đây? Những dieenddaanlqd;lqd thứ của thức ăn con trăn lớn kia ăn ông ngoại làm thế nào có thể ăn được!

Nghĩ tới đây, bọn nhỏ cũng cắn răng nắm quyền, thề nhất định phải báo thù vì ông ngoại, có cùng cái ý nghĩ này còn có Bạch Tuyết.

"Mẹ, mẹ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ kia, ông ngoại chịu tội, chúng ta sẽ đòi lại." Thiên tầm đau lòng nói, dáng vẻ nhỏ rất âm lãnh, hoàn toàn không giống như vẻ mặt đứa bé nên có, dáng vẻ mới vừa rồi nũng nịu với Bạch Tuyết đã sớm dần dần biến mất.

Bạch Tuyết cẩn thận dứt cháo cho Bạch Hàn, cuối cùng cũng dứt cháo xong, sau đó đỡ ba đi vào phòng ngủ của ông, để ba nằm ở trên giường mềm mại, sau đó đóng kín cửa, đi ra ngoài.

Đi tới trong phòng khách, Bạch Lan đã trở về phòng ngủ của mình rồi, mẹ kế Bạch Tuyết cũng không biết đã đi nơi nào?

Bạch Tuyết lắc đầu một cái, rất bất đắc dĩ, ban đầu ba vứt bỏ mẹ là sai, đây chính là ba vứt bỏ mẹ lựa chọn người phụ nữ đó, chỉ có thể cùng hưởng phúc không thể cùng chung hoạn nạn!

"Lãnh Dạ, anh qua đây, chúng ta nói chuyện một chút." Bạch Tuyết rất nghiêm túc nói.

Trước khi đi đến trước cửa phòng ngủ, quay đầu lại, nói với Niệm niệm: "Con trai, đi đến ở chung với ông ngoại con, có chuyện gì gọi mẹ. Ưc Ưc và Thiên Tâm ở trong phòng ngủ nhỏ, không có việc gì không cần đi ra ngoài." Bạch Tuyết nói xong đẩy cửa tiến vào.

Lang Vương ngẩn ra!

Cô vợ đáng yêu lại chột nghiêm túc như vậy, có một loại khí thế nữ vương như vậy, thật là có chút không thích ứng được.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, vui vẻ đi vào theo.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Lang Vương Ăn Hơi Nhiều Dấm

Bỗng nhiên vợ yêu lại nghiêm túc như vậy, lại có khuôn cách của nữ vương như vậy, anh thật là có chút không thích ứng được.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, vui vẻ đi vào theo.

Đi vào phòng ngủ, Bạch Tuyết đi tới trước cửa sổ, yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ bình thản, luôn có thể làm cho đàn ông cảm thấy an bình, buông lỏng, làm cho thời điểm đàn ông đang đau lòng, lúc mệt mỏi thậm chí là lúc quá mức kích động, đều mong được ở cùng một chỗ với cô.

Trí khôn của phụ nữ là vàng, phong cách phụ nữ là kim cương, phụ nữ thông minh là bảo tàng, phụ nữ đáng yêu là danh họa, ở trong mắt Lang Vương, Bạch Tuyết là trên bảo tàng lớn nhất thế giới, bên trong chứa đầy vàng kim cương và danh họa!

Tóc cô nhẹ nhàng khoan khoái, khuôn mặt thanh tú, tròn mắt trong suốt, còn có hơi thở mát mẻ tự nhiên tản ra từ trong ra ngoài, vẽ thành một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

"Dạ, một lát nữa anh đi xem ba một chút? Em lo lắng ba bị dọa đến sợ quá!"

"Ừ, một lát anh sẽ đi qua nhìn một chút." Lãnh Dạ trả lời.

"Mới vừa rồi Thiên Tâm nói Đóa Đóa, anh đã thấy qua hay chưa?" Bạch Tuyết xoay người lại, nhìn Lãnh Dạ.

"Gặp qua."

"Cô ấy. . . . . Có phải là người phụ nữ kia hay không?" Bạch Tuyết nhỏ giọng thật thấp hỏi.

"Ừ." Lãnh Dạ thành thật trả lời.

Bạch Tuyết vui mừng xoay người, đôi tay bắt được cánh tay Lãnh Dạ.

"Thật tốt quá, anh ở nhà trông các con, em muốn đi ra ngoài một chút." Bạch Tuyết nói xong cũng chạy ra ngoài, căn bản không cho Lãnh Dạ có cơ hội nói chuyện.

Lãnh Dạ thấy vợ vui mừng như thế, cũng tò mò cô đi ra ngoài là muốn gặp người nào?

Vì vậy phân phó bọn nhỏ chăm sóc tốt ông ngoại, anh cũng đi theo.

Bạch Tuyết phải đi tìm Long Chu, nhưng mà cô cũng không biết số điện thoại của Long Chu, cũng không biết anh ta ở nơi nào? Cho nên không thể làm gì khác hơn là đi tới chỗ ban ngày đã gặp Long Chu, hy vọng có thể gặp lại anh ta, nói cho anh ta biết thôi.

Khéo chính là, Long Chu cũng tới tới đây. Anh tới nơi này không phải là vì chờ Bạch Tuyết, anh là tới tra xét máy theo dõi của quán trà đó, xem thử Thiên Tâm và mẹ Tiểu Trí có gì khả nghi hay không?

Kỳ quái là Thiên Tâm lại là con của Lãnh Dạ, nhưng mà anh cho là Thiên Tâm tuyệt đối không phải là con của Bạch Tuyết.

Lúc Long Chu vừa mới lái xe đến nơi này, cách cửa sổ xe thấy Bạch Tuyết cuống quýt chạy ở trên đường phố.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Trông cô rất gấp gáp, ban ngày cô đã nói cô có việc gấp, rốt cuộc là việc gấp gì?

Anh. . . . . Mất đi Long nhi, cũng không muốn nữa mất đi người phụ nữ anh thầm mến, mặc dù cô sẽ không thuộc về anh, nhưng mà anh muốn nàng sống thật khỏe mạnh cũng thật vui vẻ.

Nhanh chóng xuống xe, gọi một tiếng: "Bạch Tuyết."

Sau khi Bạch Tuyết nghe thấy, cô quay đầu lại thấy là anh trai của Tiểu Long Nữ, thật tốt quá, thật sự đã gặp được anh ta.

Bạch Tuyết rất kích động, Tiểu Long Nữ còn sống, thì cô có cơ hội biến cô ấy quay trở lại, người đàn ông này có thể gặp lại được em gái rồi.

Bạch Tuyết chạy tới thật nhanh, ôm cổ Long Chu, vui mừng nói cho anh biết tin tức tốt này: "Em gái anh còn sống, còn sống, tôi sẽ trả cô ấy lại cho anh, nhất định." Bạch Tuyết đúng là vẫn còn thiện lương, cô quá kích động, cho nên cứ như vậy mà ôm lấy anh trai Tiểu Long Nữ.

Long Chu sửng sốt.

Có chút ngoài ý muốn.

Được người phụ nữ mình thầm mến chủ động ôm lấy, còn biết tin tức em gái vẫn còn sống, cô lại còn nói nhất định sẽ trả em gái lại cho anh.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Vậy mà, một màn này cũng Lãnh Dạ vừa mới chạy xe tới nhìn thấy.

Cô ấy. . . . .

Có người khác rồi sao?

Cô ấy. . . . .

Trong lòng có người khác?

Lang Vương chạy như bay rời đi, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Bạch Tuyết và người đàn ông kia ôm nhau.

Trở lại Bạch gia, đi tới trước cửa sổ ngồi xuống, móc ra thuốc lá. Anh rất ít hút thuốc, gần như là không thể nào rút ra, nhưng là lúc này anh rất muốn rút ra hút.

Rõ ràng đồng ý Bạch Tuyết phải ở nhà trông chừng con thật tốt, còn đồng ý cô chăm sóc tốt ông ngoại tụi nhỏ, thế nhưng anh lại len lén chạy đi theo dõi Bạch Tuyết, gặp được chuyện mà anh không nghĩ đến. Vẫn không thể xông hung hăng đánh người đàn ông kia một trận.

Nếu như anh làm như vậy có lẽ sẽ mất đi cô vợ nhỏ.

Cho nên anh không thể, cái gì cũng không thể làm, ảo não chạy như bay trở lại.

Đi vào trong nhà, đầu tiên anh đi đến phòng ngủ của Bạch Hàn, sau đó gọi Ưc Ưc ra, kêu Ưc Ưc đi ra ngoài, lập tức đưa mẹ cậu về, lý do dĩ nhiên là không yên lòng vì một mình cô ở bên ngoài mà cũng đã trễ thế này rồi.

Mặc dù Ưc Ưc thấy ba khác thường như vậy, cậu cũng không hỏi gì hết, ngoan ngoãn đi ra ngoài tìm mẹ.

Lang Vương chui vào trong phòng ngủ nhỏ của Bạch Tuyết, cũng nằm luôn không hề đi ra.

Hút thuốc, anh rất buồn bực, rất oa hóa.

Nhìn vợ mình được người khác ôm, anh hận không thể đá người đàn ông kia lên trời.

Lang Vương dựa lưng vào bên cửa sổ, ngón tay thon dài đang kẹp thuốc lá, lúc hút thuốc, con mắt sắc cực kỳ lạnh lùng.

Nhấn nhấn cái trán, anh nghĩ suy tính một ít chuyện, rồi lại suy tính không rõ ràng lắm, sau lại dứt khoát vùi thuốc lá.

Bạch Tuyết đến không bao lâu liền bị Ưc Ưc đưa trở về, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Lang Vương đến gần Bạch Tuyết, nghiêm túc quan sát miệng của cô, mặt, còn có ở cổ. Sau khi không có phát hiện vết hôn mới thở dài một hơi, không thể nào duy trì được trong thời gian ngắn như vậy nữa.

Lúc vừa mới trở lại, anh để cho Ưc Ưc dùng thời gian nhanh nhất đi tìm mẹ cậu trở về. Mặc dù Ưc Ưc nói không biết tại sao ba lại vội vã như vậy, nhưng lại rất phối hợp dùng không tới mười lăm phút liền đưa mẹ trở về.

Mặc dù trên người Bạch Tuyết không có để lại bất cứ dấu vết gì, nhưng mà cô ôm người đàn ông khác là sự thật.

Trong lòng cô vợ nhỏ có người khác rồi !

"Em đi làm cái gì?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

"Em đi gặp một người bạn." Bạch Tuyết nhìn ra tâm tình Lãnh Dạ không tốt, nhưng không có hỏi tới tại sao không vui? Hiện tại cô chỉ quan tâm ba và chuyện của Đóa Đóa, chỉ giải quyết được hai chuyện lớn này, cô có thể bồi dưỡng người đàn ông đáng thương này thật tốt rồi.

Bạch Tuyết biết tâm tình Lãnh Dạ không tốt, nguyên nhân nhất định là gần đây cô quá bận rộn, không có thời gian ở cùng anh, không thể nhiều

hơn được.

Bạch Tuyết trả lời đối với Lang Vương mà nói vô cùng đơn giản, một người bạn? Bạn bè chia ra rất nhiều loại, có bạn bè tâm sự, có bạn bè ăn uống, còn có tình bạn bè bí mật!

Không biết vợ anh và tên đàn ông khốn kiếp kia là loại bạn bè nào!

Lãnh Dạ chẳng có cái gì để hỏi nữa cả, tắm một nằm lên giường ngủ. Một đêm anh đều không có nói chuyện cùng Bạch Tuyết, một mực ghen tuông.

Lang Vương cũng là đàn ông, là đàn ông biết ghen.

Cô vợ nhỏ dùng một câu nói đơn giản trả lời xong tất chuyện tối hôm nay.

Rất có vấn đề, trước kia cô luôn luôn riu rít kể một ít việc hay. Gần đây, bọn họ đều có gặp mặt một vài ngày rảnh rỗi, cô lại nói cái gì cũng không có, nằm xuống liền hô hô ngủ thiếp đi, trong lòng Lang Vương có chút giận nha.

Thật ra thì, Bạch Tuyết là bởi vì quá mệt mỏi, đã chùng mấy ngày ngủ không được ngon giấc rồi, mỗi đến khi trời tối, cô liền cùng bọn nhỏ đi vào trong sở thú tìm Đại Vương Phi, cho nên cô không có nghỉ ngơi tốt, bây giờ đã trở lại trong nhà, ba cũng tìm được, cũng tìm được Tiểu Long Nữ, hơn nữa nghe con gái nói Đóa Đóa giống như đã trở nên tốt hơn trước kia.

Nghĩ tới những thứ chuyện này, trong lòng không có áp lực quá lớn, duy nhất một chuyện chính là bắt được Đại Vương Phi.

Chuyện này có chồng cô đi làm là tốt rồi, cho nên sau khi cô nằm xuống liền sau hô hô ngủ thiếp đi, hơn nữa còn là ngủ một giấc đến trời sáng.

Lúc cô tỉnh ngủ, Lãnh Dạ đã thức dậy, đang ở trong nhà vệ sinh rửa mặt.

Bạch Tuyết mang dép, mặc đồ ngủ đi ra phòng ngủ của ba, thấy ba còn ngủ, yên tâm. Ba quá mệt mỏi, thật nhiều ngày cũng không có nghỉ ngơi, để cho ba ngủ một giấc thật tốt thôi.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, cũng đi rửa mặt đúng lúc đó Lãnh Dạ đang đánh răng.

"Dạ, ba em không có gì chứ, có muốn đưa ba đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?" Bạch Tuyết vừa nói không chủ định, vừa hỏi Lãnh Dạ.

"Không cần phải đi bệnh viện, tối hôm qua anh đã nhìn rồi, chỉ là bị hù dọa đến hoảng sợ, nghỉ ngơi 2 ngày sẽ không sao nữa." Lãnh Dạ thả bàn chải đánh răng lại trong chén, sau đó bắt đầu rửa mặt.

Từ đầu tới đuôi anh đều không có nhìn Bạch Tuyết.

Vẻ mặt lạnh lùng, tựa hồ đang tránh nhìn thẳng vào Bạch Tuyết.

"Ăn cơm xong, anh đi gặp Đóa Đóa cùng với em đi, em muốn biến cô ấy. . . . ." Bạch Tuyết quay đầu lại nhìn sau lưng một chút, chủ yếu là lo lắng có người đi qua.

"Được rồi." Lang Vương nói xong cũng đi ra ngoài, Bạch Tuyết tò mò quan sát chồng mình, anh đây là thế nào?

Lạnh lùng.

Lại giống như trước kia, nhớ lúc mới quen anh anh chính là như vậy.

Làm sao lại trở về vẻ mặt như trước kia đây!

Lúc ăn cơm, Bạch Tuyết đưa thức ăn đến trong phòng ngủ cho ba, nhìn ba ăn no rồi mới đi ra ngoài. Trên bàn cơm, chỉ có Bạch Tuyết và Lãnh Dạ,

bọn nhỏ cũng ăn no trở về phòng đi chơi trò chơi.

Bạch Lan sáng sớm đã đi ra ngoài, mẹ kế Bạch Tuyết cũng đi ra ngoài.

Bạch Tuyết nhìn người đàn ông yên lặng ăn cơm, tại sao tâm tình của anh lại không tốt?

"Dạ? Có phải Yêu Giới đã xảy ra chuyện hay không?" Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Lang Vương lạnh lùng trả lời hai chữ.

"Nhìn tâm tình của anh thật không tốt." Bạch Tuyết đưa tay bắt được tay Lang Vương.

Lang Vương rũ mắt, nhìn về phía đôi tay nhỏ bé.

Đôi tay này có năm người đàn ông kia như vậy hay không?

Đáng chết ——

Tối hôm qua đôi tay nhỏ bé này còn ôm người đàn ông kia.

Nghĩ đến chỗ này, Lang Vương lạnh lùng rút tay mình khỏi tay Bạch Tuyết, tiếp tục dùng bữa ăn.

Bạch Tuyết sửng sốt.

Anh làm sao vậy?

Uất ức nhìn Lãnh Dạ, anh vẫn hạ mí mắt như cũ, không nhìn cô, cũng không để ý cô, dáng vẻ kia giống như vừa nhìn thấy cô sẽ ảnh hưởng đến bữa ăn vậy.

"Anh. . . . . Không thích em?" Bạch Tuyết nước n mắt mà hỏi.

Nghe được cô vợ nước nở hỏi, Lang Vương đau lòng ngẩng đầu lên, hung hăng cau mày.

Cô muốn biết tại sao? Tại sao Lãnh Dạ có thể như vậy?

Trong nháy mắt.

Bọn họ yêu, đang dần lớn lên ở trong gió. Những thứ hoa nở kia, những ngày rơi kia, những thứ đơn thuần kia trong suốt thời gian, những thứ tình yêu sáng ngời, là xuyên qua thân thể của bọn họ chảy xuôi sạch sẽ như thế nào.

Cô thương anh.

Chẳng lẽ anh không thương cô?

Uất ức đến nước mắt rơi xuống.

Thấy cô khóc thút thít anh không phải rất đau lòng sao?

Tại sao anh vẫn lạnh lùng nhìn cô như vậy? !

Đứng dậy chạy đến trong phòng ngủ nhỏ của mình, khổ sở nằm ở trên giường. toàn thân giật giật nằm ở trên giường, từng tiếng đè nén, khổ sở thốn thức, giống như là chỗ sâu từ trong linh hồn của cô rút ra từng tia khó khăn một, rải ra ở trong phòng, dẹt ra một bức ám xanh bi ai. Ánh mặt trời cũng trở nên mờ lung nhạt nhẽo rồi.

Khổ sở không nhịn được khóc ra thành tiếng, giống như một đứa bé đang khóc vì bị lạc đường trong đêm tối vậy, khóc cho chính mình, khóc vì tình yêu bỗng nhiên biến mất, khóc đến khổ sở, khóc mờ mịt, khóc cho tất cả. Khóc tại sao anh chợt lạnh lùng như vậy? Khóc anh tại sao anh không yêu nữa? Cửa phòng được mở ra, tiếng bước chân đi tới.

Chen lẫn trong mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của người đàn ông, rất dễ chịu, cũng rất quen thuộc. Là anh. . . . . Chồng cô tiến vào. Anh là tới dự đồ cô sao? Nếu như anh cho cô một lý do tại sao tức giận, cô có thể tha thứ cho anh.

Lang Vương đi vào, nhìn thấy cô vợ nhỏ khóc, anh rất đau lòng. Nhưng mà anh càng hận cô ôm tên đàn ông khốn kiếp kia hơn!

Anh yêu cô, làm thế nào cho phép cô làm điều đó.

"Xem ra với dáng vẻ này không thể đi gặp Đóa Đóa rồi. Hay là hôm nào lại đi đi, ba vừa trở về, em nên bồi ông ấy nhiều hơn, công ty còn có việc, anh về công ty đây." Lang Vương đứng dậy, thay quần áo, rồi xoay đi.

Bạch Tuyết nhìn cửa phòng đóng chặt, chỉ còn đôi dép ở lại, anh. . . . . Đi rồi!

Thấy cô khóc cũng mặc kệ, nhìn cô khó chịu cũng không quản, còn lạnh lùng bỏ lại cô mà đi làm.

Cô biết, đi làm chỉ là lấy cớ, anh không thương cô!

Đây mới là sự thật, nếu không tại sao anh lại muốn đổi với cô như vậy.

Cuống quít đứng dậy, chạy đi, nhìn thấy đang chuẩn bị lái xe rời đi. Cô nổi điên, chạy tới, đứng ở trước xe.

"Cùng đi gặp Đóa Đóa với em." Bạch Tuyết ra lệnh quát, giọng nói rất cứng rắn.

Hơi thở từ cả hai Lang Vương đi đến trong lỗ mũi thở ra cùng nhau, buông xuống một chút, đưa tay mở cửa xe rồi xuống xe.

"Bạch Tuyết, em xác định em cứ như vậy ra cửa?" Giọng Lang Vương chất vấn tức nhìn Bạch Tuyết.

Nếu như không nhớ lầm, người đàn ông này là đang vô cùng lý trí, lần đầu tiên dùng giọng nói ác liệt như vậy để nói chuyện với cô. Chính là giọng nói này, lạnh lùng, dường như anh đã biến thành người khác, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi.

Cho nên có thể nói là anh không hề kiềm chế tức giận.

"Chờ em một chút, em đi rửa mặt, sau đó anh đi theo em." Bạch Tuyết nói xong cũng chạy vào trong nhà. Nhanh chóng rửa mặt, nhanh chóng thay quần áo, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Lang Vương, hơn nữa cũng không có trực tiếp nhìn anh mà tự mở cửa xe rồi ngồi xuống, giống như đang lo lắng anh không đưa cô đi .

"Chồng, có thể lên đường." Bạch Tuyết nỗ lực nặn ra một nụ cười, chỉ là nụ cười này còn khó coi hơn cả khóc. Cô không muốn cãi nhau với Lãnh Dạ, cũng không muốn Lãnh Dạ không thương cô. Tất cả tình yêu của cô đều dành cho người đàn ông này, nếu như không có anh, cô không biết cô sẽ như thế nào!

Cho nên cô miễn cưỡng làm bộ không thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, cứ như vậy mà lên xe ngồi.

Lang Vương thật bị hành động của Bạch Tuyết làm cho ngỡ ngàng!

Lúc nào mà cô đã học được da mặt dày rồi, rõ ràng lúc này anh không muốn gặp cô, cô lại làm bộ không thấy điều đó, đây dựa không ngớt rồi lên xe của anh, còn gọi một tiếng mà anh rất yêu thích: chồng.

Cô vợ nhỏ đáng ghét ——

Đây là muốn ăn trong chén nhìn trong nồi đấy (ý nói Bạch Tuyết ngoại tình)!

"Ở chỗ này, tốt nhất em không nên xưng hô như vậy với anh." Lang Vương lạnh giọng nói.

Vốn là Bạch Tuyết đã tựa vào chỗ ngồi trên xe, nghe được lời Lãnh Dạ nói như vậy, lập tức lại ngồi thẳng dậy: "Tại sao lại không được?"

"Được rồi Bạch Tuyết, em cũng biết ở chỗ này chúng ta xưng hô như vậy không thích hợp!" Lang Vương cũng không có nổi giận, tuy nhiên anh không khỏi mang theo sự tức giận mà nói.

Bạch Tuyết nắm quyền, chờ Lang Vương nghiêng mặt, "Có phải anh đã thích người khác rồi hay không?"

"Chớ nói nhảm!" Lang Vương không vui nói.

Cô vợ nhỏ đáng ghét ——

Rõ ràng là bên ngoài cô có người khác, thế nào lequydon lại ở đây chất vấn anh!

Cho nên anh không đành lòng vạch trần cô, chủ yếu là sợ sau này bọn họ cũng không trở về được như trước nữa. Cho nên chỉ cần anh xử lý tên đàn ông khốn kiếp kia, thì cô chính là của anh.

"Em không có nói bậy. Lãnh Dạ —— có phải anh không còn yêu em rồi hay không hả? Anh yêu người khác?" Bạch Tuyết nhìn chăm chăm anh, cắn môi, tức giận hỏi.

"Vậy em vẫn yêu anh sao?" Lang Vương hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ anh không biết em có yêu anh hay không? Vậy thì cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thấy sao?"

Trong lòng Lang Vương chấn động giãy lắt, vừa muốn mở miệng. "Có phải em có chuyện gạt anh hay không...anh không tin em thay lòng nhanh

như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Có phải Ma Vương muốn phá giải phong ấn hay không? Vậy thì em. . . . . Có mới nên vui mừng rồi hả?" Thật ra thì, câu phía sau này mới là câu Bạch Tuyết để ý đến nhất .

"Mới vui mừng? Anh cho là em sẽ có mới vui mừng sao? Vẫn là một người nào đó. . . . ."

Rõ ràng là cô tìm tiểu bạch kiểm, mặc dù anh không thấy dáng dấp của người đàn ông thú vị đó như thế nào? Nhưng mà anh xác định nhất định không phải là tên đàn ông tốt đẹp. Câu dẫn vợ có chồng, tên đàn ông thứ ba.

Người thứ ba nhúng tay vào, thật ghê tởm ——

"Tại sao anh lại không có mới nên vui mừng, bây giờ anh đối với em như vậy chẳng lẽ không phải là có người bên ngoài rồi sao? Ngày hôm qua, suốt một đêm anh cũng không có chạm qua em, chẳng lẽ không phải là có mới nên vui mừng rồi sao? Trước kia, anh nào có thành thật như thế chứ!" Bạch Tuyết che mặt khóc lên.

Vốn là đang tức giận nhưng lại thiếu chút nữa Lang Vương đã bị Bạch Tuyết chọc cười.

Vợ anh còn học được cường từ đoạt lý rồi.

Có mới vui mừng rõ ràng là cô!

Lại muốn tố cáo lại cho anh.

"Lãnh Dạ, anh không nói chuyện có phải là đang chột dạ hay không, người kia rốt cuộc là người. . . . . hay là yêu?" Bạch Tuyết hỏi.

Đáng chết ——

Anh làm gì có người khác chứ, cũng chỉ mình cô!

Nếu như nhất định nói có người khác thì là ai đây?

Anh từ do trả lời: tân hoan cựu ái (người mới hay cũ) đều là một mình Bạch Tuyết.

Đã trải qua gần ngàn năm Sinh Tử Luân Hồi, anh chỉ yêu một lần, nhưng mà anh yêu chỉ một mình cô. Yêu cô cả đời lại một đời, chẳng lẽ còn không đủ, kết hôn rồi còn phải tiếp nhận khảo nghiệm sao?

Mặc dù tâm đã mệt mỏi, nhưng anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô.

Trong lòng có tình cảm chân thành, làm sao có thể buông tha.

Vượt qua ngàn năm để yêu làm sao có thể dễ dàng bị đánh vỡ như vậy, bị phá hư, bị chia rẽ.

"Em cho là anh nên thế nào đối với em? Mỗi thời mỗi khắc đều yêu em thương em, còn là mỗi thời mỗi khắc giết em trên khóe miệng."

"Anh? Anh biết em không phải nói ý đó, em muốn chính là trong lòng anh có em, không phải là anh dùng cái loại ánh mắt này nhìn em, ánh mắt này của anh làm cho em cảm giác được trong lòng anh đã không còn có em? Anh đã không còn. . . . . yêu em rồi!" Bạch Tuyết uất ức nói.

Lang Vương hung hăng cau mày.

Cô chỉ dựa vào ánh mắt liền bác bỏ tình yêu của anh!

Cô vợ ngốc.

Cô vợ ngốc.

Nhưng mà chẳng lẽ móc tim ra ngoài cho cô xem xem cô mới tin tưởng anh sao!

Trong lòng của anh chỉ một người phụ nữ là cô, không chấp nhận được người khác.

"Trong lòng anh có em hay không. . . . . Em không biết?" Lang Vương lạnh giọng hỏi.

Vì cô vợ ngốc này, anh cũng đã giải tán hậu cung phi tử. Vì cô vợ ngốc này, anh thường ở lại nhân gian, bỏ hết mọi trách nhiệm ở Yêu Giới.

Vì cô, việc anh làm còn chưa đủ nhiều sao!

"Em không biết." Bạch Tuyết giận dỗi nói.

"Vậy nếu không thì để anh moi trái tim ra cho em xem thử?" Lang Vương lạnh lùng hỏi.

"Không cần, em mới không cần xem trái tim anh. Em muốn trong lòng anh có em, anh biết em là có ý gì."

"Vậy thì đừng hoài nghi sự thành tâm của anh, nếu không anh sẽ rất tức giận."

"Em không có chộc giận anh, từ buổi tối hôm qua đến bây giờ là anh đang tức giận, rốt cuộc là tại sao?"

Lang Vương nhìn vẻ mặt vô tội của Bạch Tuyết, hung hăng cau mày, quả thực là không nói được gì.

"Thời gian không còn sớm, vẫn là nên tranh thủ thời gian đi tìm Đóa Đóa thôi. Chuyện của chúng ta sau này hãy nói." Lang Vương lái xe rời đi, Bạch Tuyết uất ức nén nước mắt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Lang Vương biết cô len lén rơi nước mắt, nhưng mà anh không muốn dụ dỗ cô. Bởi vì anh cũng rất tức giận, tức giận cô vợ nhỏ hồng hạnh xuất tường.

Tức giận cô vợ nhỏ ngoại trừ ôm anh còn ôm người đàn ông khác.

*****

Ở chỗ mẹ Tiểu Trí.

Nơi này là nhà của tổ tiên Đoan Mộc.

Đây là một căn nhà cổ, cửa là một ngọn núi giả. Ở sau có một vườn hoa nhỏ, tiên tử tựa như cây trúc mọc từ vách tường rồi lan ra xuống lqdlqdlqd dưới. Nơi này rất yên tĩnh, trước kia đều có một vài nhà cổ, sau này lại dời đi rất nhiều, đại đa số phòng ốc cũng trống không.

Bạch Tuyết khiếp sợ sự yên lặng của nơi này nhưng cũng cảm thấy có một loại hấp dẫn, bởi vì ở chỗ này gần như không có con người, cây cỏ và cánh bướm bướm tung bay, hơn nữa còn có thể thấy chuồn chuồn màu đỏ cùng màu xanh lá cây hiếm có.

Nơi này rất thích hợp để chăm sóc người già.

Lang Vương đưa Bạch Tuyết đi vào, mẹ Tiểu Trí rất giật mình nhìn Bạch Tuyết.

"Lãnh tiên sinh, đây là vợ của cậu?" Mẹ Tiểu Trí lễ phép hỏi.

"Vâng" Lang Vương nhàn nhạt thừa nhận, câu trả lời của anh khiến Bạch Tuyết rất không hài lòng, chẳng lẽ anh còn muốn phủ quyết sự tồn tại của cô!

"Dì, dì khỏe chứ. Cháu là vợ của Lãnh Dạ, rất hân hạnh được biết dì." Bạch Tuyết mỉm cười đi lên trước.

"Tốt tốt, hai người thật đúng là trai tài gái sắc, rất xứng đôi." Mẹ Tiểu Trí cười ha hả nhìn Bạch Tuyết một chút lại nhìn Lãnh Dạ một chút, thật đúng là rất xứng đôi, nam đẹp trai, nữ rất xinh đẹp.

"Đúng vậy nha, dì nói thật đúng. Chúng ta thật đúng là lang (sói) —— tài nữ mao (sói tài nữ xinh đẹp)." Bạch Tuyết có thể tăng thêm âm điệu khi nói chữ lang, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng là ở muốn trả thù Lãnh Dạ.

Tất nhiên cũng là nói lấy, cô chưa bao giờ ghét bỏ việc Lãnh Dạ là sói, ngược lại là đã từng rất sợ.

Lang Vương ho khan mấy tiếng, liền vào nhà.

Bạch Tuyết đi vào nhà, dĩ nhiên là nhìn chung quanh để tìm Đóa Đóa, con heo bị cô niệm chú —— Tiểu Long Nữ.

Cô ấy đang ở nơi nào?

"Các cháu, các cháu ngồi xuống trước, dì đi lequydoonn pha trà." Mẹ Tiểu Trí đứng dậy rời đi rồi, sau đó Bạch Tuyết cũng đứng dậy rời đi.

Đầu tiên cô thấy trên ban công có một cái đệm nhỏ, đoán chừng nơi này chính là chỗ ngủ của Đóa Đóa, Bạch Tuyết chột rất đau lòng. Tiểu Long Nữ cũng đã từng là cô gái được chiều chuộng, nhưng hôm nay lại ngủ ở trên ban công.

Trên ban công không có bóng dáng của Đóa Đóa, Bạch Tuyết lại đi tới một phòng khác. Vẫn không tìm được Đóa Đóa, lúc cô đi ngang qua toilet, nghe được bên trong có tiếng nước chảy, rào rào.

Tò mò đẩy ra cửa, chẳng lẽ là mẹ Tiểu Trí quên đóng khóa vòi nước?

Ai ngờ?

Bạch Tuyết thấy một con heo cả người là bọt, ở trong phòng vệ sinh tắm.

Theo tiếng cửa mở của Bạch Tuyết, Đóa Đóa ở bên trong kinh hoàng hét lên một tiếng, cô không gọi, cô ghét âm thanh của heo. Lúc này, cô là quá

sợ, nhất là người tới còn là. . . . . người phụ nữ biến cô thành heo, Bạch Tuyết, đời này cô cũng sẽ không quên cô ấy.

Ngày ấy, chính là Bạch Tuyết cười nhạo cô, nói cô thích khoe thân thể hay khoe da thịt, nếu như thích mặc ít vải như vậy, liền dứt khoát. . . . .

Cho nên cô đã trở thành như vậy!

Tại sao cô ấy lại trở về?

Thật ra thì, ngày cô gặp Lãnh Dạ, cô cũng đã nghĩ tới sẽ gặp phải Bạch Tuyết, chỉ là cô thật là không ngờ sẽ gặp phải Bạch Tuyết dưới tình huống này!

Cô vốn là đang hận chết Bạch Tuyết. Lúc cô không có nhìn thấy Bạch Tuyết, cô đã hận, đã tức giận.

Nhưng mà cô biết đây đều là không có ích lợi gì, mặc dù Bạch Tuyết là người, nhưng mà tuyệt đối cũng không phải là người bình thường, cô ấy cũng có pháp thuật, nếu không tại sao cô ấy có thể niệm chú cô.

Bạch Tuyết ngồi xổm người xuống, xin lỗi nhìn Đóa Đóa.

"Cô đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương cô nữa."

Hừ! Còn tổn thương thế nào chứ, cô đã như vậy rồi, biến thành một con vật bốn chân, cái này còn chưa đủ thảm hay sao?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Tiếp Tục Chiến Tranh Lạnh

Tiểu Long Nữ xoay người, tiếp tục tắm dội.

"Thật xin lỗi, ban đầu..... Cách làm của tôi thật là có chút quá đáng!"
Bạch Tuyết nói với Đóa Đóa.

Đóa Đóa xoay người, nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra. Cô rất khó chịu, Bạch Tuyết tự mình nói xin lỗi với cô, còn có tác dụng không? Bây giờ nói gì cũng đã chậm, cô đã bị biến thành heo!

Lại nghĩ một chút, thật ra thì cô cũng có lỗi, kết quả mà bây giờ cô nhận được thực sự rất đáng, cô muốn cướp đi người đàn ông của Bạch Tuyết, còn muốn đổi phò con của Lãnh Dạ, hơn nữa còn bắt cóc Bạch Tuyết, thậm chí muốn giết chết cô ấy!

Cô làm việc này thật có lỗi với Bạch Tuyết.

Nhưng Bạch Tuyết lại nói xin lỗi với cô, mà cô cũng lấy được sự trừng phạt quả báo. Không có chuyện tàn nhẫn nào hơn việc cô biến thành một con heo!

Đóa Đóa càng nghĩ càng khó chịu, khóc thút thít.

Thấy Đóa Đóa yên lặng khóc thút thít, lỗ mũi Bạch Tuyết đau xót.

"Cô yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp biến cô trở lại."

Đóa Đóa ngừng nức nở, quay đầu lại, xoay người nhìn Bạch Tuyết. Kkhông thể nghi ngờ chuyện này đối với Tiểu Long Nữ mà nói là chuyện cực tốt, có thể quay lại làm người, là chuyện cô nằm mộng cũng muốn, bao nhiêu lần ở trong mộng tỉnh lại, cô biến thành người, giống trước kia như đúc, dùng chân đi bộ lấy tay cầm đũa ăn cơm, còn mặc quần áo đẹp đẽ. Hiện tại..... Cô đã lâu không có mặc qua quần áo!

Lúc vừa mới biến thành heo, cô tránh đông tránh tây, không dám gặp người khác.

Nếu như có thể lại trở lại trước kia, cô nhất định sẽ làm người thật tốt.

"Đóa Đóa? Con tắm xong rồi." Mẹ Tiểu Trí đi tới cửa toilet, hiên lành nói. Đưa tay cầm chiếc khăn lông ở bên cạnh, ngồi xổm người xuống lau người cho Đóa Đóa.

"Dì, cảm ơn dì đã chăm sóc cho Đóa Đóa." Bạch Tuyết cảm kích nhìn mẹ Tiểu Trí, nếu như không phải là mẹ Tiểu Trí thu nhận và giúp đỡ Tiểu Long Nữ, đoán chừng Tiểu Long Nữ.....

"Bạch Tuyết, xem ra cháu cũng rất thích Đóa Đóa." Mẹ Tiểu Trí hỏi.

Bạch Tuyết xấu hổ cúi đầu, thích? Họ trước kia là tình địch, Tiểu Long Nữ ghét cô, mà cô cũng không thích Tiểu Long Nữ. Hôm nay dưới tình huống này thật đúng là khó trả lời, nói thích là cô rất giả dối, Bạch Tuyết đối với Đóa Đóa chỉ có xin lỗi, cái khác thì không có gì!

"Đóa Đóa, cô gái này là mẹ Thiên Tâm." Mẹ Tiểu Trí cười ha hả nói.

Đóa Đóa sững sờ, Thiên Tâm thật sự là con của Bạch Tuyết sao? Cô ấy mang thai lúc nào chứ? Mặc dù bây giờ là heo, nhưng mà chuyện lúc trước cô cũng đều nhớ hết. Cô không nói mỗi ngày đều nhìn thấy Bạch Tuyết đi, nhưng mà mỗi tháng cũng sẽ có gặp mặt. Bụng Bạch Tuyết căn bản cũng không có lớn, làm sao sinh ra đứa bé?

Nhất định không phải là con ruột của Bạch Tuyết.

Lại nghĩ một chút, Lãnh Dạ là Lang Vương, Lang Vương là yêu quái, có lẽ đứa bé của bọn họ cũng không hề bình thường.

Hiện tại mình cũng đã như vậy, cũng không có quan trọng, cũng không có tâm tình nghĩ những thứ chuyện không liên quan đến mình nữa.

"Dì, buổi trưa tụi con có thể ở chỗ này ăn cơm không?" Bạch Tuyết không muốn trở về, cô muốn thử một lần biến Tiểu Long Nữ trở lại. Cho nên phải để mẹ Tiểu Trí đi ra ngoài, chắc hẳn mẹ Tiểu Trí nghe được bọn họ ở chỗ này ăn cơm, nhất định sẽ đi mua thức ăn, cho nên cô sẽ có thời gian ở cùng với Tiểu Long Nữ.

"Có thể có thể, hoan nghênh hoan nghênh." Mẹ Tiểu Trí rất vui mừng nói, bà và con trai có thể có hôm nay, đều là nhờ cả nhà Thiên Tâm giúp đỡ, còn có Đoan Mộc cũng giúp một tay.

Ở trong mắt mẹ Tiểu Trí, cả nhà Bạch Tuyết đều là ân nhân của bà, không có bọn họ, bà và con trai vẫn còn ở bờ biển mà trôi nổi!

Kể từ lúc Tiểu Trí tiếp quản quán bar, cậu liền sửa tên quán bar, lại bây giờ gọi là quán bar 'Thiên lý tâm gia (ngàn dặm tìm nhà)', dùng tên của Thiên Tâm để đặt tên. Hơn nữa phong cách hoạt động của quán bar cũng thay đổi một chút, rất thích hợp cho các gia đình cùng đi chơi, ba mẹ có thể mang theo con của mình cùng đi, nơi này có rất nhiều thức uống nước trái cây mới mẻ thích hợp với trẻ con.

Tất cả nước trái cây đều được ép ngay lúc đó, hương vị sẽ ngon hơn nhiều. Về phần uống rượu của người lớn cũng giống trước rất nhiều, khẩu vị của khách hàng nhiều hơn, điều chế khẩu vị rượu cũng rất nhiều, muốn thì sẽ có.

Sau khi thay tên quán bar, còn có trùng tu đơn giản lại không gian quán, sau đó khai trương lại lần nữa, buôn bán rất thuận lợi, phần lớn đều là gia đình tổ chức thành đoàn thể cùng đi chung với nhau.

Những kế hoạch này đều là do Tiểu Trí nghĩ ra, sau đó đưa cho Lãnh Dạ đọc qua, sau khi Lãnh Dạ thông qua, Tiểu Trí mới áp dụng.

Mẹ Tiểu Trí thấy con trai cũng không làm ảnh hưởng đến việc đi học, còn có thể làm ra tiền để đóng học phí đại học, vô cùng cảm kích đối với một nhà Lãnh Dạ.

Sau khi mẹ Tiểu Trí dọn dẹp xong tất cả, cời tạp dề ra rồi đi mua thức ăn ngay, Bạch Tuyết thấy mẹ Tiểu Trí đã thực sự đi ra ngoài, vì vậy cô đóng kỹ cửa, khóa lại, đi tới bên cạnh Lãnh Dạ.

"Anh tới gần đây một chút, dì đã đi ra ngoài, anh theo em đi vào, giúp em biến Đóa Đóa trở lại." Bạch Tuyết không biết tại sao Lãnh Dạ vẫn chưa hết tức giận, lúc này cô cũng không có thời gian nghĩ, cô biết phải nắm chặt thời gian biến Đóa Đóa trở lại.

Lãnh Dạ đứng dậy, lạnh lùng đi theo Bạch Tuyết đi vào.

Chỉ thấy Bạch Tuyết đã dùng một cái mền rất lớn đắp lên trên người Đóa Đóa, đoán chừng là lo lắng sau khi Đóa Đóa biến trở lại sẽ là thân thể trần truồng, đến lúc đó Lãnh Dạ thấy sẽ không tốt, lại nói cô cũng không muốn để Lãnh Dạ thấy thân thể Tiểu Long Nữ. Vẫn nên giữ chặt người đàn ông của mình vẫn tốt hơn, nhất là Tiểu Long Nữ vẫn chú ý đến Lãnh Dạ, không thể không đề phòng.

Đóa Đóa thật biết điều, lúc chờ Bạch Tuyết biến mình quay trở lại, trong lòng vô cùng kích động.

"Vợ, em nhớ lại thử một chút đi, lần trước em sử dụng laojij niệm chú nào để biến cô ấy thành như vậy?" Lang Vương nhắc nhở Bạch Tuyết.

Lang Vương gọi một tiếng vợ, làm cho tâm tình Bạch Tuyết thoải mái hơn.

Đóa Đóa ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ, thì ra là bọn họ đã kết hôn rồi.

Bạch Tuyết từng chút từng chút nhớ lại tình cảnh lúc ấy, lúc ấy trong lòng cô suy nghĩ Tiểu Long Nữ hư hỏng như vậy, giành đàn ông của người khác, làm người mà lòng dạ độc ác, chỉ có thể biến cô ấy thành heo.

Lúc ấy trong lòng còn nghĩ, nếu như tương lai cô ấy tự biết cách biến mình quay trở lại.

Bạch Tuyết chợt nghĩ đến một chút mấu chốt: nếu như tương lai cô ấy biết cách làm thế nào biến cô ấy thành người.

Nói cách khác, Tiểu Long Nữ tự nghĩ cách biến trở về người, chỉ có dựa vào mình, chỉ cần mình cố gắng, cô ấy sẽ biến thành người. Lúc đó Bạch Tuyết nguyên rủa chỉ là vì muốn dạy dỗ Tiểu Long Nữ, cũng không định để cho cô ấy vĩnh viễn làm heo.

Sau khi được Lang Vương nhắc nhở, Bạch Tuyết nhớ tới mấu chốt của sự tình còn phải ở bản nhân Tiểu Long Nữ, mà không phải là Bạch Tuyết.

Xin lỗi nhìn Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ thấy ánh mắt của Bạch Tuyết, hoảng hốt. Chẳng lẽ cô không thể biến trở lại rồi hả? Phải vĩnh viễn làm heo! Nước mắt lại rơi xuống ào ào.

Lang Vương đã hiểu, xoay người rời đi.

"Đóa Đóa, không phải là tôi không muốn biến cô trở lại. Phải..... Ban đầu lúc tôi niệm chú lên người cô, phải chính cô nghĩ biện pháp mới có thể biến mình trở lại!" Đóa Đóa lão đảo một cái té lăn trên đất, cái gì? Chính cô? Khi nào thì cô có bản lĩnh này chứ, nếu như tự mình có thể biến trở lại, cô còn có thể làm heo lâu như vậy sao?

"Đóa Đóa, lời tôi nói là thật. Phải chính cô cố gắng. Có một số việc cô phải suy nghĩ thật tốt một chút, có vài người cô nên đối mặt như thế nào, có lẽ có một ngày khi cô tỉnh dậy thì cô chính là cô. Tôi tin tưởng cô sẽ hiểu được lời của tôi." Bạch Tuyết xin lỗi nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa bất đắc dĩ nhìn Bạch Tuyết, hiểu? Tôi hiểu cái đầu!

Nếu như cô biết làm như thế nào để biến mình trở lại, cô đã sớm biến trở lại rồi, làm sao làm heo lâu như vậy!

Đóa Đóa lúc này rất không tỉnh táo, rất giận, rất phiền. Vốn tưởng rằng nhìn thấy Bạch Tuyết, thì cô có hy vọng rồi, kết quả lại là như vậy!

Đóa Đóa đứng dậy, chạy ra bên ngoài, cô không muốn nhìn người phụ nữ tên Bạch Tuyết này nữa, cô hận cô ta!

Bạch Tuyết không đuổi theo Đóa Đóa, cô biết cô ấy chạy không xa, bên ngoài bây giờ là ban ngày, cứ như vậy đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, cô ấy đang rất kích động, nhưng mà cô ấy còn có lý trí.

Cô ấy cần phải có thời gian để tiêu hóa những lời nói mà cô vừa nói.

Quả nhiên, Đóa Đóa không hề rời đi khỏi nhà, mà là chạy đến trong vườn hoa, nằm trên mặt đất, yên lặng khóc thút thít. Hiện tại thì giống như heo khóc, cái gì cô cũng không thể làm! Cũng sẽ không làm được!

Chẳng lẽ làm heo chỉ có thể bị con người mổ cắt, giết hại, còn bị ăn thịt sao?

Trước kia cô chưa bao giờ từng nghĩ đến cái vấn đề này, cô chỉ biết cô bị biến thành heo, lúc nào cũng có thể bị người khác mổ ăn thịt!

Lúc này, đột nhiên cô cảm thấy heo nên có bản lãnh khác, không thể từ lúc sinh ra phải là bị người ăn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh bao la một chút. Đúng vậy nha, bầu trời lớn như vậy, thế giới rộng như vậy, không bằng số động vật có, cô không thể tự giận mình, cô phải làm một con heo có ích. Lúc làm người cô chưa từng làm chuyện có ý nghĩa nào cả, cô quyết định về sau làm heo phải làm một con heo có ích. Làm người đã vô dụng rồi, làm heo không thể sống uổng phí nữa.

Lần này, cô đã tin tưởng Bạch Tuyết rồi.

Làm heo thì nên làm một con heo tốt.

Đứng dậy, từng bước từng bước đi trở về trong nhà.

Bạch Tuyết thấy Đóa Đóa trở lại, nhếch miệng lên, nếu cô ấy trở lại chính là đã nghĩ thông suốt. Hiện tại cô ấy đã là heo, sẽ phải can đảm chấp nhận là sự thật, chỉ có tâm trạng thay đổi, cô ấy mới có thể thay đổi cuộc đời của chính mình.

Trước kia Đóa Đóa không kêu, chính là ghét âm thanh khó nghe của heo, cô không thích heo, không thích cái dáng vẻ hiện tại này. Nhưng mà, cô không biết cô càng không thích, ngày cô làm heo sẽ càng lâu hơn.

Đầu tiên cô phải tiếp nhận sự thật mình là một con heo,坦然 đối mặt với tất cả.

Thấy mẹ Tiểu Trí mua thức ăn trở lại, Đóa Đóa ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới, cô nhớ động vật thích người nào sẽ ngoắt ngoắt cái đuôi chơi vầy quanh chủ nhân.

Mẹ Tiểu Trí thấy Đóa Đóa ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới, thật sững sốt. Trước kia, cái đuôi Đóa Đóa gần như chỉ là để trang trí, cũng không thấy cô ấy vẫy đuôi, không vẫy đuôi thì đại biểu cô ấy không vui. Cho nên mẹ Tiểu Trí vẫn rất lo lắng cho cô ấy. Lúc này thấy Đóa Đóa đang đưa cái đuôi, mẹ

Tiểu Trí vui mừng đem rổ rau đặt xuống đất, ngồi xổm người xuống, nghênh đón Đóa Đóa đến.

"Đóa Đóa, xem ra tâm tình của con rất tốt nha." Mẹ Tiểu Trí cười ha hả nói.

Mới vừa rồi tâm tình Đóa Đóa còn rơi xuống đáy cốc, lúc này lại giống như một con bướm bướm đang bay.

Đóa Đóa đi tới trước mặt mẹ Tiểu Trí, tựa đầu dán lên cổ chân mẹ Tiểu Trí cọ xát, bày tỏ hữu nghị.

Mẹ Tiểu Trí vui mừng, Đóa Đóa rốt cuộc cũng đã vui vẻ lại rồi, rốt cuộc Đóa Đóa đã nghĩ thông suốt rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Bạch Tuyết rời đi cùng Lang Vương.

Ngồi lên xe, ai cũng không nói chuyện, Bạch lqdlqd Tuyết vẫn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lang Vương vẫn yên lặng lái xe.

Trở lại cửa Bạch gia, Lang Vương không có ý tứ muốn xuống xe, nhàn nhạt nói một câu: "Mình em vào trước đi, anh còn có chuyện, phải về công ty một chuyến." Lang Vương nói xong, lái xe rời đi.

Thật ra thì, Lang Vương không phải muốn về công ty, anh muốn đi tìm người đàn ông có hẹn với Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn Lang Vương lạnh lùng lái xe rời đi, tình cảnh này làm Bạch Tuyết nhớ đến lúc trước khi ba cô đưa cô đến trước cửa nhà Lãnh Dạ, lúc ấy cô rất khổ sở, giống như là bị ba vứt bỏ. Cô chưa bao giờ thấy người tên Lãnh Dạ này, cũng không biết anh ta là ai, ba chỉ gọi tới một cuộc điện thoại, liền đưa cô tới.

Lúc này, Lãnh Dạ cũng giống như ba cô vậy, không cho cô có cơ hội cự tuyệt, không cho cô có cơ hội nói chuyện, liền lái xe rời đi.

Một hàng nước mắt theo gương mặt rơi xuống, chảy đến trong miệng, mặn mặn, chát chát. Cắn cắn môi, dùng sức lau nước mắt một chút, xoay người đi vào trong nhà. Lúc trước khi ba cô rời đi, cô không có gì cả, không có người thân yêu. Hôm nay Lãnh Dạ đi, cô còn có đứa bé, bọn nhỏ yêu cô, còn có ba cũng yêu cô.

Trước kia ba vì tiền mà hy sinh cô! Sau lại cô cho rằng cô hy sinh là đáng giá, bởi vì Lãnh Dạ yêu cô, yêu rất sâu đậm. Vậy mà, lúc này cô nên giải thích thế nào đây, cô không có làm việc gì sai, không có nói sai lời, không hề có lỗi với anh, tại sao anh lại muốn tức giận? Tại sao không muốn nhìn thấy cô? Tại sao lại đối xử lạnh lùng với cô như vậy?

Anh đã thay đổi!

Quay lại trong nhà, cố gắng nặn ra một nụ cười, Thiên Tầm nhào tới ôm lấy Bạch Tuyết.

"Mẹ, ông ngoại tốt lắm, sáng sớm hôm nay sau khi đứng lên được, cùng tụi con chơi trốn tìm rồi đó." Thiên Tầm vui vẻ nói.

Bạch Tuyết yên tâm, đi tới ban công, thấy ba đang cầm bình nước tưới hoa.

"Ba?" Bạch Tuyết kêu một tiếng thật thấp, âm thanh không dám quá lớn, lo lắng hù dọa ông.

Ánh nắng chiếu vào tầng tiếp theo của sương mù. Ông xoay người, tất cả đều đã không còn rõ ràng như lúc ban đầu. Bóng lưng của ông thực sự rất yếu ớt và bất lực, hơi thở tịch mịch vây quanh ông. Toàn thân không hề có chút hi vọng? Ngay cả mình cũng nhìn không rõ... bề ngoài ông cường

trắng, rồi cuộc phải yếu ớt như thế nào mới không thể chịu nổi một cú đả kích? Có lẽ đáp án là không thể nào biết được.

Kinh nghiệm vào ngày bắt cóc, Bạch Hàn kết luận một chuyện, Bạch Tuyết mang thai bọn nhỏ không giống nhau, quá trình mang thai đặc biệt, đặc biệt là bọn nhỏ, không chỉ là mới có ba tháng đã ra đời, mà khi bọn chúng còn ở trong bụng mẹ đã nói chuyện được sau khi sinh ra lại càng đặc biệt hơn, biết đi đường, sẽ tự mình ăn cơm, còn biết nói chuyện.

Đây tất cả đều không thể giải thích, không thể không ngẫm nghĩ lại!

Lần này, ông đã bị bắt cóc, mới phát hiện những thứ đặc biệt kia của bọn nhỏ không tầm thường chút nào, ông xem trên TV mới phát hiện nhiều tình tiết, cuộc sống huyền ảo.

"Tuyết Nhi, tới đây, ngồi xuống trò chuyện với ba." Bạch Hàn kêu Bạch Tuyết ngồi xuống, mình cũng để bình nước qua một bên, sau đó đi tới ngồi xuống trước bàn đọc sách, thuận tay cầm lên kính lão đeo lên, mắt hờn nhìn Bạch Tuyết.

Con gái lớn lên rất giống mẹ, ánh mắt lại càng giống hơn. Lòng trắng mắt trong suốt giống như trứng vịt, tròng mắt giống như con cò hắc, trần tĩnh đến trong veo, lúc chớp động giống như sao.

"Ba, ba có chuyện gì cứ nói đi?" Bạch Tuyết hỏi.

"Tuyết Nhi, Lãnh Dạ là người ở nơi nào?" Bạch Hàn cảnh giác hỏi.

"Lãnh Dạ? Ba, tại sao ba lại muốn hỏi cái này, nhà anh ấy không ở trong thành phố này, anh ấy ở chỗ rất xa." Bạch Tuyết không muốn lừa gạt ba, nhưng mà cô cũng không thể nói sự thật được, ba sẽ không chấp nhận nổi, làm sao ông sẽ cho phép cô gả cho một yêu quái.

"Rất xa, dù sao cũng phải có một cái tên chứ?" Bạch Hàn cầm bản đồ lên chăm chú nhìn, còn truy vấn ngọn nguồn mà hỏi.

Bạch Tuyết nhanh chóng suy tư, phải nhanh lên nói ra tên một thành phố, nếu không ba sẽ hoài nghi thân phận của Lãnh Dạ.

"A, ở trong một cái trấn nhỏ ở nước Nga."

Bạch Hàn nhìn Bạch Tuyết, con gái lại học được nói dối, nhà Lãnh Dạ căn bản cũng không ở nước ngoài, Bạch Tuyết không có hộ chiếu, làm như thế nào rời nước?

Khoảng thời gian Bạch Tuyết đi theo Lãnh Dạ về nhà đó, không có ra khỏi nước, bọn họ đi nơi nào?

Tại sao con gái lại muốn lừa ông nói ở nước ngoài?

Chẳng lẽ là lo lắng nói ở trong nước thì ông sẽ đến nhà hỏi thăm sao.

"Tuyết Nhi, nói cho ba, con đã biết cái gì? Chuyện tui nhỏ, còn có chuyện của Lãnh Dạ. Lãnh Dạ rốt cuộc là người ở nơi nào? Chỗ ở ở đâu?" Bạch Hàn tiếp tục hỏi.

"Ba..... Con không phải là không muốn nói cho ba biết, là con không thể nói!" Bạch Tuyết uất ức nói.

"Tại sao không thể nói? Chẳng lẽ cậu ta đã có vợ rồi, hoặc là cậu ta không phải....." Bạch Hàn không có nói ra, nhưng mà ý tứ của ông thì Bạch Tuyết đã hiểu, ba là ở nghi ngờ Lãnh Dạ không phải là người!

"Ba, tại sao ba lại nghĩ như vậy?"

Bạch Tuyết muốn biết trong khoảng thời gian ba mất tích này đã xảy ra những chuyện gì? Nếu không sẽ không biết sao ba lại nghĩ đến việc này.

"Là trực giác của ba, ba không có nghĩ sai, cậu ta và chúng ta không giống nhau có đúng hay không?" Mặc dù Bạch Hàn không xác định Lãnh Dạ là cái gì? Nhưng mà ông xác định Lãnh Dạ không phải là loài người.

Phi nhân loại.

Cậu ta là quý?

Cậu ta là thần tiên?

Cậu ta là người có dị năng đặc biệt?

Hay là cậu ta đến từ ngoại tinh, là một người ngoài hành tinh?

Hoặc là..... cậu ta là yêu quái? Nhưng mà loại này có thể rất thấp. Ông chỉ nghĩ trên thế giới có người sở hữu dị năng và người ngoài hành tinh, cũng không tin tưởng trên thế giới có yêu quái, những thứ trên TV kia đều là hư cấu, giả.

Cho dù là có người ngoài hành tinh và người dị năng, ông cũng là từ trong TV mà hiểu rõ.

Bạch Tuyết bất đắc dĩ gật đầu một cái.

"Cậu ta là thứ gì? Không, thật xin lỗi, ý của ba là cậu ta là người nào?" Bạch Hàn lờ miệng nói thành cậu ta là thứ gì, nghĩ đến con gái đã gả cho cậu ta, nói như vậy có chút không thích hợp.

Lập tức đổi lời nói, thật ra thì, trong lòng ông hiểu Lãnh Dạ tuyệt đối không phải là người, bọn nhỏ và con người nơi này không giống nhau, đều là di truyền từ ba của bọn chúng.

Ngoài ý muốn là, con gái lại biết Lãnh Dạ không phải là người, lúc đầu ông vẫn lo lắng phải nói cho con gái như thế nào về việc Lãnh Dạ không

phải là người. Bây giờ nghĩ lại thì chuyện này cũng không có phức tạp như thế.

Bạch Tuyết biết Lãnh Dạ không phải là người, lại sinh hoạt chung một chỗ với cậu ta, rốt cuộc là tại sao?

"Ba, anh ấy..... Không phải là người!" Bạch Tuyết khổ sở nói, ba đã hoài nghi Lãnh Dạ, cô thật sự không đành lòng nữa lừa gạt ba.

Bạch Hàn hôn mê một cái, hoài nghi thì hoài nghi, sự thật là sự thật, lúc chính miệng con gái nói ra sự thật, ông lại có chút khiếp sợ.

"Cậu ta là cái gì?" Bạch Hàn bình phục cảm xúc một chút.

"Ba, con không thể nói, chuyện này đối với người không tốt." Bạch Tuyết lo lắng nói.

"Đối với ba không tốt? Lần này ba bị bắt cóc, chẳng lẽ có liên quan đến cậu ta? Cậu ta đắc tội với cái gì..... Người? Không! Phải nói không phải là người, là quái vật!" Bạch Hàn run sợ nói trong lòng, nhớ lại những này ở trong chuồng rắn, cả người ông run rẩy.

"Ba, ba, ba làm sao vậy?" Bạch Tuyết liền vội vàng tiến lên đỡ ba.

"Rắn, rắn, rắn....." Bạch Hàn run run lời nói đều không nói ra được.

Ba cô run run chẳng có biểu đạt cái gì ra ngoài cả, lòng dạ Bạch Tuyết biết rõ, Đại Vương Phi nhất định là hiện nguyên hình trước mặt ba, hoặc là linh hồn xuất ra mà làm kinh động đến ba.

Ban ngày người phụ nữ kia phụ thuộc vào trên người người khác, buổi tối trở về chuồng rắn tu hành, cô ta còn muốn trùng sinh? Đừng mơ tưởng.

Nguy hại Yêu Giới vẫn chưa tính xong, còn muốn nguy hại đến thế giới loài người.

"Ba, ba yên tâm, con nhất định sẽ bắt được cô ta." Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

Bạch Hàn ngẩn ra, con gái đã thay đổi, trở nên lãnh khốc rất nhiều, trước kia chỉ là một đứa bé chỉ biết khóc nhè đã trở thành một người khác, một người lợi hại.

"Tuyết Nhi, con biết ba là bị cái gì bắt đi đúng không?" Bạch Hàn hỏi.

Bạch Tuyết gật đầu một cái.

"Con gái, không nên trêu chọc những thứ kia..... Người, họ rất nguy hiểm, cũng rất kinh khủng!" Bạch Hàn nhớ tới cái đó không phải là người liên hoảng hốt, một tay run run che tim. Một tay cầm Cửu Tâm Hoàn ra, uống một viên, Bạch Tuyết bưng ly nước đưa cho ba, uống thuốc xuống.

"Ba, con phải bắt được cô ta, nếu không cô ta còn có thể hại người khác. Gần đây trong khoảng thời gian này ba không nên đi ra ngoài, ở nhà, có bọn nhỏ bảo vệ ba, con rất yên tâm." Bạch Tuyết nói rồi cầm ly nước đi tới trước mặt máy đun nước lại rót thêm một ly nước khác.

Bạch Hàn nhìn Bạch Tuyết, con gái lại có thể nói để cho ba đứa bé kia còn chưa đầy tháng đến bảo vệ ông, có phải có chút quá đáng hay không, ba đứa bé? Đến lúc đó không biết là ông bảo vệ ba đứa cháu, hay là ba đứa cháu bảo vệ ông!

Thấy nghi ngờ trong mắt ba, Bạch Tuyết cười.

"Ba, ba yên tâm bọn nhỏ không phải nhỏ yếu thế như ba nghĩ, bọn chúng rất lợi hại nha." Bạch Tuyết bưng ly nước đặt trên bàn sách, để ba lấy dễ dàng hơn.

Cô mặc kệ trước kia ba làm quá nhiều chuyện sai lầm, hiện tại ba đã thay đổi tốt hơn rồi, cô sẽ rộng mở cánh cửa lòng để tiếp nhận ba, chăm sóc thật

tốt cho ông, bảo vệ ông.

"Tuyệt Nhi, con đang nói giỡn với ba có phải hay không? Tụi nhỏ Ưc Ưc mới hơn hai mươi ngày, từ trên lý thuyết mà nói, bọn họ đi tới thế giới này còn chưa đầy một tháng, bọn chúng còn chưa đầy tháng con có biết hay không?" Bạch Hàn cầm lịch ngày lê chỉ vào cho Bạch Tuyết nhìn.

Bạch Tuyết nhận lấy lịch ngày nhìn. Đúng vậy nha, bọn nhỏ còn chưa đầy tháng, đi đến thế giới này mới có hai mươi ngày, cẩn thận tính toán, còn có hai ngày chính là bọn nhỏ ngày bọn nhỏ đầy tháng.

"Ba, con muốn cho bọn nhỏ làm ngày đầy tháng cho tụi nhỏ." Bạch Tuyết xin lỗi nói. Kể từ sau khi sinh bọn nhỏ, Bạch Tuyết cũng không có nghiêm túc, cẩn thận chăm sóc bọn chúng, rất thiệt thòi cho bọn nhỏ.

"Ba đồng ý, chuyện này giao cho ba, ba nhất định sẽ làm thật lớn, sẽ vô cùng náo nhiệt." Nói đến ba đứa cháu, trong mắt Bạch Hàn liền tỏa ra kim quang (ánh sáng).

Tạm thời mặc kệ ba của tụi nhỏ như thế nào, chỉ cần bọn nhỏ đều tốt tốt là tốt rồi.

Bạch Hàn thích ba đứa cháu này, yêu ba đứa cháu này, hiện tại bọn nhỏ là duy nhất của ông, tiền gì, những danh lợi gì trong mắt ông đều là cặn bã, thân tình trong mắt ông đều là quý báu.

"Ba, cảm ơn ba."

"Đứa nhỏ ngốc, Không cần nói cảm ơn với ba! Là ba mới cần nói lời cảm ơn thực xin lỗi với con." Bạch Hàn cười cười mà nói ra.

"..... Tuyệt Nhi..... Các con đang cãi nhau?" Bạch Hàn nhìn Bạch Tuyết, lo lắng hỏi.

"..... Không có." Bạch Tuyết quay đầu đi chỗ khác nói, trong nháy mắt trong mắt chảy ra nước mắt uất ức.

"Nói thật cho ba biết, có phải là cậu ta ăn hiếp con hay không?" Bạch hàn đau lòng hỏi.

"Ba, không có, thật!" Bạch Tuyết nức nở nói, Lãnh Dạ không có k ăn hiếp cô, cũng không có đánh chửi cô. Anh..... Chỉ là đang chiến tranh lạnh với cô, cô không chịu nổi Lãnh Dạ không thấy sự tồn tại của cô, cô không chịu nổi Lãnh Dạ hờ hững đối với cô!

Loại cảm giác này còn không bằng đánh cô một trận tới sảng khoái!

Cô..... Rốt cuộc đã làm sai điều gì? Để cho anh mất hứng như vậy!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Chiến Tranh Lạnh Sẽ Kết Thúc, Bạch Tuyết Phản Kích

“Tuyết Nhi, cậu ta có làm tổn thương con hay không? Ý của ba là cậu ta không phải..... Người, đối với con có thể có nguy hiểm hay không?” Bạch Hàn ấp a ấp úng nói.

“Ba, ba yên tâm, tuy rằng tính tình anh ấy không tốt, nhưng mà tuyết đối sẽ không tổn thương con.” Bạch Tuyết tự tin nói. Nói tới chỗ này, Bạch Tuyết nhớ tới trước kia Lãnh Dạ đối cô rất tốt ——

“Ba, con muốn đi ra ngoài một chút, con để tụi nhỏ lại đây chăm sóc ba.” Bạch Tuyết nói.

“Tuyết Nhi, đừng kêu tụi nhỏ làm gì, ba muốn đọc sách một lát.”

“Vậy được rồi, ba, có việc gì ba phải kêu bọn nhỏ, bọn nhỏ cũng không phải là không chăm sóc ba được như ba nghĩ đâu.” Bạch Tuyết lại một lần cường điệu bọn nhỏ khác biệt.

“Tuyết Nhi, ba biết bọn nhỏ thực đặc biệt. Chính là..... Bọn chúng rất cuộc có bao nhiêu đặc biệt?” Bạch Hàn tò mò hỏi.

“Ha ha..... Ba, nếu con nói hết chuyện của Lãnh Dạ cho ba biết, vậy chuyện của bọn nhỏ ba hãy tự đi hỏi bọn chúng, vẫn là để bọn nhỏ nói cho ba biết chuyện của chúng đi.” Bạch Tuyết cười cười, rồi đi.

Bạch Hàn nhìn cửa, chuyện xưa? Bọn nhỏ nhỏ như vậy, có thể có chuyện xưa gì? Gần nhất ông cố ý mua một ít sách về người ngoài hành tinh và người dị năng ở trên mạng.

Ông thấy Lãnh Dạ và bọn nhỏ đều có khuôn mặt con người, hẳn là không phải là loại thực khủng bố!

Ông tình nguyện tin tưởng bọn nhỏ là người ngoài hành tinh và dị nhân, cũng không muốn loại ngoại tộc mà ông nghĩ. Tuy rằng không dám nghĩ về dị loại, nhưng mà đại não gần như không chịu khống chế vẫn là mua một quyển về dị loại, bất quá không có dũng khí xem, ông không tin chính cháu ngoại mình đều là dị loại, ông không tin con rể là dị loại. Cho nên ông đem cuốn dị loại kia ném tới một bên rồi đi.

Bạch Tuyết ra cửa, cô muốn đi tìm Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ lạnh nhạt với cô, cô không thể hiểu được lý do cô bị anh lạnh nhạt, cô muốn đi hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc vì cái gì?

Mới vừa đi ra khỏi Bạch gia, Long Chu liền lái xe đi vào, anh là vừa rồi nghe được Bạch Tuyết đang ở nơi nào? Không nghĩ tới vừa mới đến nơi đây liền nhìn thấy Bạch Tuyết từ bên trong đi ra, trước mắt sáng ngời.

“Bạch Tuyết ——” Long Chu gọi một tiếng.

Bạch Tuyết nhìn qua, nhưng mà, một tiếng ‘ Bạch Tuyết ’ này cũng kinh động Bạch Hàn ngồi ở thư phòng nghiên cứu sách, ông đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn thấy một người đàn ông cao to đi đến.

Ngay lúc người đàn ông kia đi xuống xe, anh nở một nụ cười, dịu dàng như nước nhìn Tuyết Nhi, nụ cười dịu dàng kia dường như phảng phất sự đắm chìm trong ánh mặt trời phía dưới.

Bạch Hàn biết, một nụ cười này chỉ thuộc về Tuyết Nhi, xem ra người đàn ông này thuộc về đàn ông thiếu lời nói lại lạnh nhạt, nhưng mà lúc cậu ta nhìn thấy Tuyết Nhi, thể hiện ở sâu trong nội tâm chính mình một mặt khác. Tuy tuổi Bạch Hàn đã lớn, nhưng mà nhìn người vẫn là rất chuẩn, ánh mắt người đàn ông này nhìn Tuyết Nhi không đơn giản, có yêu.

Chẳng lẽ Lãnh Dạ tức giận là bởi vì phát hiện con gái ở cùng người đàn ông này?

Lắc đầu, thật sự không hiểu được người trẻ tuổi hiện nay đều là nghĩ như thế nào?

Hazzzi! Kỳ thật, tuổi trẻ của ông cũng rất thất bại!

Hiện giờ ông có mặt nào để giáo dục bọn nhỏ!

Bất quá, ông không thể nhìn Tuyết Nhi làm chuyện sai lầm, thân là một người phụ nữ thì phải có thủy có chung, mới có thể hòa thuận đến già. Lãnh Dạ là người đàn ông nguy hiểm, bảo toàn con gái thoải mái mới là quan trọng, ngộ nhờ Tuyết Nhi thật..... Hồng hạnh xuất tường, Lãnh Dạ nhất định sẽ không cho phép Tuyết Nhi phản bội!

Lãnh Dạ!

Người đàn ông như cậu ta, bá đạo, máu lạnh, âm ngoan.

Không thể trêu chọc!

Đây là cảm giác mà Lãnh Dạ kiến Bạch Hàn cảm nhận được, cũng là lời người bên ngoài nhất trí đánh giá Lãnh Dạ.

Tuy rằng Bạch Tuyết nhìn thấy Long Chu thực ngoài ý muốn, nhưng mà cũng lẽ phép cười cười. “Sao anh lại tới đây?”

“Muốn gặp em, liền tới thôi.” Long Chu trả lời rất đơn giản, ý tứ lại rất thâm hậu.

“..... Kỳ thật, tôi biết anh là vì..... Chuyện em gái anh mới tới có đúng hay không? Lên xe nói đi.” Bạch Tuyết chủ động lên xe Long Chu, cái này làm cho Bạch Hàn ở cửa sổ nhìn thấy, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Tuyết Nhi lại có thể chủ động lên xe của người đàn ông kia, bọn họ đi nơi nào?

Không thể để Lãnh Dạ biết được những chuyện này!

Lúc trước, ông để Lãnh Dạ đưa Tuyết Nhi đi, vốn tưởng rằng chỉ cần hoàn thành việc làm ăn thì tốt rồi. Không nghĩ tới Tuyết Nhi ở trong mắt Lãnh Dạ lại quý trọng như vậy, người đàn ông này vừa ra tay gần như khai trương mấy công ty liền cho ông.

Cũng bởi vậy ông bắt đầu khinh suất, muốn dùng Tuyết Nhi nhiều hơn để vợ vét. Không những không thành công, mà hoàn toàn ngược lại, bởi vậy đã chọc giận người đàn ông Lãnh Dạ này, cậu ta chiếm Tuyết Nhi cho riêng mình, hơn nữa tuyên bố, chỉ cần là thứ cậu ta có được, thì vĩnh viễn đều là của cậu ta, người khác muốn có đều không nên nghĩ đến. Hơn nữa cậu ta còn nói cậu ta thực không thích người khác nhớ thương người của cậu ta hoặc là đồ vật của cậu ta.

Nếu bị Lãnh Dạ biết được Bạch Tuyết đi ra ngoài với một người đàn ông, có thể nghĩ cậu ta sẽ rất tức giận. Lúc trước ông để Bạch Tuyết cùng mấy người bạn đi uống rượu, Lãnh Dạ thực âm ngoan, một chút mặt mũi cũng không có cho ông.

Dù ông là ba của Bạch Tuyết cũng vô dụng, có một lần kinh nghiệm. Có một lần, ông bị hơi khí lạnh lùng của Lãnh Dạ làm cho thiếu chút nữa đông chết!

Người đàn ông này lạnh nhạt làm sao người thường có thể chống đỡ.

Kỳ thật, Lãnh Dạ đã sửa đổi lại rất nhiều ở trước mặt Bạch Tuyết, cái gọi là lấy nhu thắng cương chính là như thế. Người đàn ông tên Lãnh Dạ này bị Bạch Tuyết ôn nhu khắc trụ.

Nhưng mà, lấy nhu thắng cương nhưng cũng không đại biểu cho việc cậu ta lạnh nhạt không hề tồn tại.

Chỉ có ở trước mặt Bạch Tuyết và bọn nhỏ cậu ta mới là một người đàn ông tốt, trước mặt người ngoài cậu ta chính là một vương giả cao cao tại thượng, thần thánh không thể xâm phạm.

Loại đàn ông như Lang Vương, người đàn ông thành thực, trầm ổn, cơ trí thông minh và dũng cảm lại không bị cản trở từ bên trong, có thể chân chính thu nhận cũng như từ bỏ thuận theo nước chảy mây trôi tự nhiên, cũng phát huy sức quyến rũ làm lay động hồn phách đến cực hạn.

Lang Vương là đi điều tra người đàn ông Bạch Tuyết ôm vào đêm đó là ai sao? Nhưng mà Long Chu lại mang theo vợ yêu của Lang Vương chạy tới tập đoàn Lang thị.

Bạch Tuyết nói với Long Chu là cô muốn đi đến tập đoàn Lang thị để tìm Lãnh Dạ, cho nên bọn họ ở trên xe một bên nói chuyện một bên đi tập đoàn Lang thị.

“Long ca, chuyện của em gái anh còn phải chờ thêm một chút nữa, thực xin lỗi!” Long Chu rất lo lắng cho em gái, nhưng mà anh tin tưởng Bạch Tuyết sẽ không lừa anh, chỉ cần cô nói sẽ trả lại em gái cho anh, thì nhất định sẽ làm được, anh cứ tin tưởng Bạch Tuyết vô điều kiện như vậy, tin tưởng người phụ nữ làm anh động tâm.

“Anh tin tưởng em.” Chỉ có đơn giản mấy chữ, Bạch Tuyết nghe được cũng thực cảm động, người đàn ông này tin tưởng cô như vậy, mà lại không

thể hiểu được tại sao Lãnh Dạ lại xa cách cô!

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Tuyết liền thấy khó chịu!

Long Chu phát hiện Bạch Tuyết ngẩn người, dáng vẻ xuất thần của người phụ nữ này thật lộng lẫy mà con người lại trong suốt pha lê thiếu mấy phần ánh sáng, lại càng toát lên nồng đậm nét ưu thương.

Vẻ ưu thương đó làm cho anh cảm thấy thật chua xót, thần sắc ảm đạm mất đi sự thông minh bên ngoài, làm anh cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đâm vào một chút, có chút đau lòng, cũng có chút bất đắc dĩ.

Nhìn thần sắc của ưu thương Bạch Tuyết, Long Chu rồi rẫm, nếu đây là người phụ nữ của anh, anh nhất định sẽ không làm cho cô khổ sở thương tâm. Một cái kế hoạch chậm rãi hình thành ở trong lòng, có lẽ người phụ nữ như vậy nên thuộc về anh —— Long Chu.

“Làm sao vậy?” Dịu dàng hỏi.

Bạch Tuyết từ từ hoàn hồn nhìn về phía Long Chu, vì cái gì mà người đàn ông này lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn cô?

Là bởi vì em gái anh ở trong tay cô sao?

Ánh mắt anh ta thật phức tạp, cũng rất thâm thúy, cô gần như đoán không ra anh ta đang suy nghĩ cái gì.

“Cảm ơn anh đã tin tưởng tôi.” Bạch Tuyết chua xót nói, một người đàn ông chỉ mới gặp vài lần mà cũng tin tưởng cô, vì cái gì mà chồng cô lại như vậy đối với cô?

Khó hiểu!

“Anh ta đối với em không tốt?” Long Chu dừng xe ở ven đường, lo lắng hỏi.

Bạch Tuyết lắc đầu, anh ta nói chính là Lãnh Dạ sao? Vì cái gì mỗi lần nói đến Lãnh Dạ anh đều không nói tên, chỉ nói “anh ta”?

“Không, anh ấy rất tốt với tôi.”

“Kia..... Em vì cái gì mà khổ sở như vậy?”

Tròng mắt anh là có chút màu nâu trong suốt, lại mang theo một loại cảm giác nắm lấy không được. Mắt bị gió thổi trúng hơi hơi nhếch lên, cổ đáng yêu mê ly sắc thái, sườn mặt đẹp trai mê người, là người đàn ông làm cho nhiều người động tâm. Nhưng mà, mặc dù anh ta rất tốt, cũng không thể so sánh với Lãnh Dạ, ở trong lòng cô Lãnh Dạ là một người không thể nào thay thế được.

Cuộc đời này của cô chỉ yêu một người đàn ông là Lãnh Dạ, tuyệt đối không làm tổn thương Lãnh Dạ. Mặc dù lúc này Lãnh Dạ cố ý xa cách cô, nhưng mà cô tin tưởng đây chỉ là tạm thời.

“Lái xe đi.”

Bạch Tuyết thúc giục nói, từng trận gió thổi nhẹ qua, sợi tóc bay bay trên cái trán dịu hiền, vẽ ra đường cong ưu nhã ở trên không trung. Đôi mắt màu đen phát ra ánh sáng đen nhánh, phảng phất ngọc đen trong suốt, trong suốt mà hàm chứa một loại thủy tinh dịu dàng. Ngũ quan tinh xảo, da trắng giống như ngọc cổ ngàn năm, không tì vết, tái nhợt, hơi hơi trong suốt, mà lại có một loại cảm xúc lạnh lẽo.

Xe đi vào tập đoàn Lang thị.

Long Chu lịch sự xuống xe trước, nhanh chóng vòng qua bên cạnh Bạch Tuyết, lễ phép mở cửa xe cho cô, còn để một bàn tay ở phía trên cửa xe, lo lắng đầu Bạch Tuyết đụng tới.

Anh thực quan tâm.

Đây là của ảm giác Bạch Tuyết.

Nhưng mà.....

Anh chỉ quan tâm cô.

Trước kia, điều quan trọng nhất trong sinh mạng anh là em gái, chỉ cần em gái anh yêu cầu, anh liền lập tức thực hiện, anh đối em gái lqdlqd chính là thuận theo, yêu thương.

Hiện tại, trong sinh mạng của anh lại có thêm một người phụ nữ nữa, người phụ nữ này chiếm cứ toàn trái tim anh, anh chỉ nghĩ che chở cẩn thận, anh chỉ cần cô vui vẻ thì là tốt rồi, hạnh phúc là tốt rồi.

Cho nên, anh quyết định tranh giành Bạch Tuyết.

Lãnh Dạ là một nhân vật lợi hại, anh cần phải suy nghĩ thật tốt một chút.

“Cảm ơn, hẹn gặp lại.” Bạch Tuyết lễ phép vươn tay bắt tay với Long Chu, Long Chu vươn tay, dịu dàng cầm tay nhỏ mềm mại của Bạch Tuyết, có một khắc như vậy, Long Chu đều lo lắng anh quá dùng sức, lại bóp nát bàn tay nhỏ mềm mại!

“Để anh đi lên cùng em.” Long Chu đột nhiên nói, anh chính là không muốn tách ra khỏi người phụ nữ này, không cần biết cô đến đây là muốn gặp Lãnh Dạ, anh cũng không nghĩ cứ để cô rời đi như vậy.

“Anh?” Bạch Tuyết giật mình nói.

“Anh và anh ta cũng có quen biết, đã lâu rồi chưa có gặp mặt, anh muốn đi gặp mặt anh ta. Sẽ không gây trở ngại cho em chứ?” Long Chu rất lễ phép hỏi.

Gây trở ngại?

Mặc dù là gây trở ngại, Bạch Tuyết cũng ngượng ngùng nói, lại nói cô cũng không biết sau khi đi sẽ như thế nào!

“Không ngại không ngại, đi thôi, đi cùng nhau.” Bạch Tuyết cười cười.

Một trận gió nhẹ thổi tới, thổi tóc Bạch Tuyết lên trên đôi, vài sợi tóc treo trên lông mi cong cong thật dài của Bạch Tuyết, Long Chu thực sự sốc vượt lại vài sợi tóc kia đi. Động tác mềm nhẹ, ánh mắt không rõ ràng, hình như là khó phân tình giữa tình yêu và tình bạn.

Lúc này.

Phòng nghỉ tập đoàn Lang thị rầm lên một tiếng vang lớn, hết thấy bàn trà còn có chén trà đều bị ném đi.

Sau khi Lang Vương rời khỏi Bạch gia, đi đến con đường mà hôm qua Bạch Tuyết đã ôm một người đàn ông, anh đến lấy video giám sát nơi đó, mới phát hiện người Bạch Tuyết ôm lại là Long Chu, anh trai của Tiểu Long Nữ.

Bởi vậy tâm tình tốt hơn rất nhiều, đoán chừng là anh ta tới tìm em gái Tiểu Long Nữ, cho nên mới liên lạc với Bạch Tuyết. Sở dĩ Bạch Tuyết ôm anh ta, có lẽ là biết Đóa Đóa chính là Tiểu Long Nữ nên thực cao hứng đi.

Hết thấy hiếu lắm đã được Lang Vương tự mình cởi bỏ từng chút từng chút, cho nên anh mới có thể nhàn nhã trở lại phòng nghỉ uống trà, ai ngờ lại ở trên ban công nhìn thấy một màn ở phía dưới, dáng vẻ Bạch Tuyết then thùng, làm Lang Vương gần như muốn phát điên.

Người đàn ông phúc hắc!

Thư ký nghe được phòng nghỉ tổng giám đốc truyền tới âm thanh rơi vỡ rất lớn, cuống quýt chạy tới, gõ cửa, “Tổng giám đốc, ngài không có việc gì chứ?” Thư ký lo lắng hỏi.

“Cút ——”

Khuôn mặt Lang Vương lạnh lùng, giận đến trừng mắt phía dưới ban công, tay của tên đàn ông khốn kiếp kia lại có thể đặt ở trên lưng Bạch Tuyết. Anh hận không thể chặt tay anh ta xuống dưới, dám sờ vợ anh. Mẹ nó ——Lang Vương tức giận thô bạo, anh không thích mắng chửi người khác, nhưng mà lúc này anh không nhịn được.

Bạch Tuyết?

Là vợ của anh.

Long Chu?

Là đối thủ cạnh tranh của anh, gần nhất đang cạnh tranh cùng một hạng mục, tập đoàn Long thị cũng ở hàng ngũ cạnh tranh đó.

Bạch Tuyết, Lang Vương không nghĩ nên nói cái gì, anh hy vọng cô vợ nhỏ có thể chủ động thừa nhận sai lầm, cho nên anh vẫn luôn đợi chờ cô, không muốn trở mặt với cô vợ nhỏ.

Vì không cho chính mình làm sự tình ra quá lớn, anh vẫn luôn trốn tránh cô vợ nhỏ, liên sợ không thể nhịn được nữa mà nói ra cô vợ nhỏ muốn hồng hạnh xuất tường. Đến lúc đó đối với ai cũng đều không tốt, cho nên anh không có về nhà, chạy đến công ty chậm rãi nguôi giận, hết giận, về nhà rồi thì đối với ai cũng đều là chuyện tốt.

Bằng không, anh tức giận, sự tình sẽ rất nghiêm trọng.

Từ khi gặp được Bạch Tuyết, Lang Vương liền mất tâm trí, phạm là chuyện có liên quan đến cô vợ nhỏ, anh sẽ rối loạn đúng mực, sự giỏi giang trầm ổn trước kia đều không thể sử dụng được!

Long Chu và Bạch Tuyết đã đến dưới phòng tổng giám đốc một tầng, lúc này Nam Cung Tuyết đã đến văn phòng chính mình, anh muốn xem cô vợ nhỏ đưa người đàn ông này mang theo bên người là có ý tứ gì? Muốn làm sao?

Thư ký biết tâm tình tổng giám đốc không tốt, lúc này nhất định không muốn tiếp đãi bất cứ kẻ nào, cho nên lúc Bạch Tuyết và Long Chu từ thang máy đi ra. Thư ký liền ngăn bọn họ lại.

“Xin dừng bước, tổng giám đốc đang có việc, xin mời chờ một lát.” Thư ký lễ phép ngăn Bạch Tuyết và Long Chu lại.

“Phiền anh đi thông báo một tiếng, hãy nói là Bạch Tuyết đến tìm anh ấy.” Bị thư ký ngăn lại, tất nhiên trong lòng Bạch Tuyết thấy khó chịu, nhưng mà, nơi này là công ty, cô không nên tức giận, như vậy sẽ không tốt, tất cả mọi người đều khó chịu.

“Ngài chính là Bạch Tuyết, mời vào mời vào.” Sau khi thư ký đang nghe đến tên Bạch Tuyết, sửng sốt, ngay sau đó cuống quýt lùi ra một bước. Trước kia tổng giám đốc đã phân phó qua, chỉ cần là Bạch Tuyết tới, tùy thời đều có thể gặp anh.

Vừa rồi bị thư ký ngăn lại, trong lòng Bạch Tuyết còn có chút nén giận, hiện tại nghe lời thư ký vừa nói như vậy, lại dễ chịu một chút, xem ra cô vẫn là có ngoại lệ.

“Tông tài các anh đang có việc, tôi đi vào sẽ không quấy rầy công việc của anh ấy sao?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Sẽ không sẽ không, Lãnh tổng nói chỉ cần là ngài tới, lập tức để ngài đi vào. Không cần thông báo, bên này mời.” Thư ký vươn tay phải lễ phép mời Bạch Tuyết đi vào.

“Chờ một chút, vị tiên sinh này phiền toái ngài chờ một lát. Tôi phải thông báo với tổng giám đốc một tiếng ngài mới có thể đi vào.” Thư ký nhìn thấy Long Chu theo sát sau đó, thứ thư tay nhanh mắt lạnh lẽ ngăn Long Chu lại, tư thế này vừa nhìn chính là chỉ có mình Bạch Tuyết có thể đi vào, người khác thì không cho vào.

Anh còn chưa gặp qua thư ký lợi hại như vậy bao giờ, dám ngăn anh ở bên ngoài.

Kỳ thật, có thể làm thư ký cho Lãnh Dạ tất nhiên không thể xem thường, mỗi một phương diện đều là rất ưu tú, bằng không không thể đảm nhiệm chức thư ký tổng giám đốc.

Thư ký đầu tiên chính là phục tùng chỉ thị của tổng giám đốc, nghiêm túc làm tốt của bốn phận chính mình.

Nếu là ngày thường, anh nhất định sẽ mời Long Chu đi vào cùng nhau đi. Nhưng mà, vừa rồi tổng giám đốc nổi trận lôi đình ở phòng nghỉ, nhất định là có nguyên nhân, nghĩ đến ban công phòng nghỉ của tổng giám đốc vừa vặn có thể nhìn xuống phía dưới, chẳng lẽ tổng giám đốc là bởi vì nhìn thấy Bạch Tuyết và người đàn ông này ở cùng nhau mới hất tung trà bàn và chén trà sao? Nếu là như thế này, anh tuyệt đối sẽ không để người đàn ông này đi vào trong, đó là không có việc gì mà tự tìm đường chết, tổng tài không muốn Bạch Tuyết và người đàn ông này ở bên nhau, tất nhiên anh sẽ nghĩ biện pháp để tách Bạch Tuyết ra khỏi người đàn ông này.

Long Chu bị ngăn lại, không có tức giận, cười lạnh một tiếng, cảm giác rất có ý tứ, xem ra quyền lợi của thư ký tổng giám đốc tập đoàn Lang thị thực lớn.

“Vì cái gì anh ấy không thể đi vào, chúng ta là tới cùng nhau, có việc tìm các tổng giám đốc của anh.” Bạch Tuyết có chút không cao hứng, nói như

thế nào Long Chu cũng là một người đàn ông, bị thư ký ngăn lại, mặt mũi sẽ mất hết đi.

Trong văn phòng Lãnh Dạ nghe được động tĩnh bên ngoài rành mạch, anh là Lang Vương, có thính giác nhanh nhạy mà người phàm không có.

Cô vợ nhỏ đáng ghét.

Lại dám nói bọn họ là cùng nhau tới, cô cùng tên đàn ông khốn kiếp kia khi nào đã trở thành cùng nhau rồi.

Lang Vương ghen, tất nhiên sẽ vu khống.

Tuy anh là Lang Vương, nhưng lúc ăn dặm cũng không hề kém với người phàm. Nghĩ đến Bạch Tuyết cùng tên đàn ông khốn kiếp kia ở bên nhau, đỉnh đầu của anh đều bốc khói.

Bỗng nhiên bộ đàm thư ký truyền đến một tiếng lười nhác, lạnh lùng, tàn khốc

“Để cho bọn họ tiến vào.”

Giọng nói có lực rung động như vậy tất nhiên là do Lang Vương nói ra, anh muốn xem cô vợ nhỏ muốn làm sao?

Long Chu và thư ký đồng thời giật mình, văn phòng tổng giám đốc cách nơi này còn có cả một đoạn đường, tổng giám đốc làm như thế nào biết bọn họ ở bên ngoài? Hai người đồng thời nhìn xem nơi này có cameras hay không?

Nhưng mà, người uy nhất không hiểu kỳ chính là Bạch Tuyết, cô mới không tò mò, căn bản Lãnh Dạ là không phải người, là một con yêu quái, muốn biết cô ở nơi nào quả thực dễ như trở bàn tay.

Thùng thùng ——

Hai tiếng tiếng đập cửa thanh thúy.

“Mời vào.” Giọng nói gợi cảm truyền đến, Bạch Tuyết chấn động, cô chính là vì cái người đàn ông này mà mê muội, cho dù là chỉ là một giọng nói thì cô cũng đều thích, cô đều yêu!

Hâm đến quá sâu!

Đã không thể tự kiềm chế.

Rơi vào hố sâu tình yêu, cô không có khả năng tự cứu, nhưng mà, cô biết chỉ cần cô nắm chặt người đàn ông này cô sẽ không hít thở không thông, cho nên cô tới, rõ ràng biết khả năng lúc này Lãnh Dạ không muốn thấy cô, nhưng mà cô vẫn muốn tới.

Nếu Lãnh Dạ muốn gặp cô, thì nhìn cũng sẽ không nhìn cô, một khuôn mặt lạnh như băng không có bất cứ biểu tình nào, không đoán được rằng anh đang suy nghĩ cái gì?

Lúc này anh rất giống như dáng vẻ lần đầu cô nhìn thấy Lãnh Dạ, lạnh nhạt, kiêu ngạo, cả người tản ra sự nghiêm nghị run sợ. Làm người khác không dám tùy ý thân cận, không khỏi lui ra ba thước!

Nhìn cái vẻ lạnh nhạt quen thuộc của chồng, Bạch Tuyết hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn anh. Bọn họ đều không nói lời nào, tính toán dùng loại này khí lạnh này áp chế người đến chết sao! Lấy hết can đảm đánh vỡ không khí yên lặng hít thở không thông này.

“Lãnh Dạ chúng ta nói chuyện đi.”

Tầm mắt Lãnh Dạ thu hồi từ trên người Long Chu, nhìn về phía Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lại sững sốt, nháy mắt phía sau lưng toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, lạnh cả người cảm giác thối quết toàn thân.

Bạch Tuyết cắn răng một cái, cô nhất định phải nói chuyện với anh, cô chịu không nổi rùng mình như vậy, quá khó chịu.

“Nói đi.” Lang Vương chậm rãi nâng nâng đầu, tay tùy ý khép lại văn kiện vừa mới phê duyệt, thân mình dựa về phía sau, chân dài vắt lên nhau, ánh mắt thâm thúy khóa trụ khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tuyết.

Cô vợ nhỏ muốn nói chuyện với anh về điều gì?

Dẫn theo người đàn ông này tới, muốn ngả bài với anh?

Hay là muốn nói bye bye với anh?

Mặc kệ điều Bạch Tuyết nói là loại khả năng nào, Lang Vương đều khó chịu.

Cô vợ nhỏ có chút khấn trương, cũng là, mang theo mối tình đầu hoặc là thân mật tới đàm phán với anh, hẳn là loại biểu tình này!

Nhìn Bạch Tuyết nhấp đôi môi và đường cong khuôn mặt căng chặt, con người Lang Vương trầm xuống.

Lãnh Dạ kêu thư ký đi phà cà phê, Bạch Tuyết và Long Chu thì ngồi xuống một bên sofa.

Nghĩ đến việc Long Chu còn ở trước mặt, Bạch Tuyết muốn nói như thế nào, nhìn thấy chồng đáng giận là không tính toán nhượng bộ, cũng không tính toán muốn nói cái gì? Liền lạnh lùng nhìn cô như vậy, giống như cô làm sai chuyện lớn, chờ bị anh định tội vậy.

Không được ——

Dựa vào cái gì chứ.

Cô không có làm sai chuyện gì hết, là anh vô cớ gây rối.

Dựa vào cái gì mà muốn cô không có tự tin như vậy, người không có việc gì mà gây rối chính là anh.

Suy nghĩ cẩn thận, cô hít sâu, cô đã có tự tin.

“Vì cái gì mà anh không trở về nhà?”

Thân thể Long Chu chột dựa về phía sau, dáng vẻ như đang xem kịch.

“Không thấy là anh đang có việc.” Lang Vương lạnh lùng trả lời một câu.

“Chẳng lẽ trước kia anh không có việc? Anh đây là cố ý trốn em, vì cái gì?”

Bạch Tuyết sắc bén chất vấn, trong lòng cô cũng có tức giận, Lãnh Dạ đối với cô như vậy, trong lòng cô cũng rất phiền, nhìn thấy Lãnh Dạ chuẩn bị tư thế chiến tranh lạnh với cô, cô bất chấp có người ngoài kể bên, dù sao Long Chu cũng không phải người ở đây, chờ Tiểu Long Nữ biến trở về lại, bọn họ sẽ rời đi.

Lãnh Dạ đều không chê mất mặt, cô còn sợ cái gì!

Bạch Tuyết nói làm Long Chu khiếp sợ, nguyên lai là như thế này, Lãnh Dạ cũng không để ý Bạch Tuyết, là Bạch Tuyết dính lấy anh ta.

Người đàn ông đáng chết!

Người phụ nữ tốt như vậy lại không biết quý trọng!

Không được, anh không thể từ bỏ người phụ nữ này. Nếu anh ta không quý trọng, anh nguyện ý thu nhận người phụ nữ này, mặc kệ cô đã từng thuộc về ai, anh chỉ thích cô.

“Em cho là như vậy?” Lang Vương nhìn chăm chú vào Bạch Tuyết, giọng nói lười biếng mang theo khí phách khó có thể che dấu.

Chính cô vợ nhỏ hồng hạnh xuất tường, còn dám nói như vậy.

Anh trốn tránh Bạch Tuyết, là bởi vì hiện tại tâm tình anh rất không tốt, trong bụng có tức giận, mới có thể tránh mặt Bạch Tuyết, miễn cho anh không cần thận làm Bạch Tuyết bị thương.

Tuy rằng cô vợ nhỏ làm sai chuyện, nhưng lequydon;lqd mà anh vẫn là không đành lòng hung hăng trừng phạt cô, rốt cuộc anh yêu cô gần ngàn năm, đã ăn sâu bén rễ, yêu cô đã là sự thật không có cái gì có thể thay đổi.

“Em còn nói dối.”

Thái độ Lãnh Dạ quá mức mơ hồ, rốt cuộc là anh có ý tứ gì, vì cái gì muốn chiến tranh lạnh với cô?

Khó hiểu!

“Anh đang suy nghĩ em là tính toán cho anh đội nón xanh mang tới khi nào?”

“Anh nói bậy gì đó, nơi nào có nón xanh? Lãnh Dạ, anh nói gì em không hiểu —”. Bạch Tuyết nổi giận, hóa ra con sói thối này vì cho rằng cô cho anh đội nón xanh.

“Không có sao, chẳng lẽ người bên cạnh em không phải người kia, hay là em cảm thấy anh đội nón xanh khó coi?” Giọng nói Lang Vương âm ngoan, giống như đế vương, kiêu căng làm lòng bàn tay Bạch Tuyết đỏ mề hôi.

“Lãnh Dạ —— anh nháo đủ chưa? Anh chiến tranh lạnh với em còn chưa tính, làm gì đưa người ngoài vào chuyện này!”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Vợ, Làm Sao Anh Năm Chắc Em Đây

“Là anh kéo người ngoài vào sao?” Lãnh Dạ không nhanh không chậm, từ từ hỏi Bạch Tuyết.

“Chẳng lẽ không phải?” Bạch Tuyết sắc bén hỏi lại.

Lang Vương kêu rên một tiếng, cô vợ nhỏ có thể học cách tranh luận.

“Bạch Tuyết em đi ra ngoài, để anh và Long tổng nói chuyện.” Lang Vương vẫn từ từ nói như cũ, thân mình lười nhác dựa vào lưng ghế xa hoa, hai chân bắt chéo vào nhau, đôi tay giao nhau, hai lqd cái ngón tay cái đối diện nhau, một đôi mắt lạnh lùng khóa chặt ngũ quan anh tuấn của Long Chu.

Dáng vẻ của người đàn ông này tốt thì có sao chứ, Bạch Tuyết là người phụ nữ của anh, là vợ của anh.

“Các anh..... Muốn nói chuyện gì?” Bạch Tuyết gần như ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm tràn ngập trong không khí, Lãnh Dạ muốn làm gì đây?

Cô trừng mắt liếc nhìn Lang Vương một cái.

Lang Vương thu hết vẻ mặt của Bạch Tuyết vào đáy mắt.

“Yên tâm, anh sẽ không ăn anh ta. Điều đàn ông thời nay chiến tranh chú trọng chính là quang minh lỗi lạc, mà không phải là lén lút, càng sẽ không

sử dụng gian kế! Vợ, em cho rằng là chồng em sẽ làm những chuyện không được minh bạch sao, hay là em đang đau lòng cho người đàn ông này?” Lang Vương không vui nói.

Đồng thời cũng ám chỉ với Bạch Tuyết là anh sẽ không sử dụng pháp lực đối phó con người, nhất định anh sẽ làm việc quang minh lỗi lạc.

“Lãnh Dạ —— anh nói bậy gì đó! Các anh nói chuyện đi, em sẽ đi ra ngoài.” Bạch Tuyết đứng dậy thở phì phì rời đi.

Bạch Tuyết rời đi, nháy mắt ánh lửa bắn ra bốn phía trong văn phòng, hỏa chiến không tiếng động bắt đầu rồi.

Lang Vương lạnh băng nhìn Long Chu, Long Chu cũng lạnh băng như băng đáp lễ lại Lãnh Dạ. Hai người đều là thuộc tầng lớp thượng lưu, giá trị con người chẳng thể phân biệt trên dưới được, địa vị cũng chẳng phân biệt được trên dưới, lạnh nhạt cũng chẳng phân biệt trên dưới, chuyện có tình cảm với Bạch Tuyết cũng chẳng thể phân biệt trên dưới.

Thuyền rồng nhìn thấy Lãnh Dạ lạnh băng đối với Bạch Tuyết, anh cực kỳ tức giận, cho dù làm kẻ thứ ba chen chân vào anh cũng chịu, vì người phụ nữ mình yêu, cái gì cũng đều đáng giá.

“Muốn làm kẻ thứ ba?” Lãnh Dạ nghiền ngẫm hỏi, thật đúng là xem thường cái tên họ Long này, vừa rồi anh gọi Tuyết Nhi là vợ, mặt họ Long này lại không đổi sắc, rất bình tĩnh, cũng thực tự tin.

“Chuyện này cũng nên xem là đối với ai.” Long Chu bình tĩnh tự nhiên trả lời.

“Anh là đang phí công vô ích đó.” Lang Vương tốt bụng nhắc nhở, nhân duyên giữa anh và Bạch Tuyết đã sớm được trời định, làm sao có thể để người này chia rẽ được.

“Chưa từng nỗ lực làm sao biết là phí công, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn. Vẫn là anh không có tự tin giữ lấy cô ấy?”

“Tự tin? Cũng không phải dựa vào miệng nói là được, từ trước đến nay tôi chỉ theo đuổi kết quả, mặc kệ quá trình.” Lang Vương nhàn nhạt nói, mang theo mười phần nắm chắc, con người thâm thúy mang theo sự trong sạch, môi mỏng hơi nhếch lên, mang theo một tia cười đùa cợt nhợt nhạt.

Dáng người bình tĩnh đứng lên từ trên ghế, khí phách mười phần đi đến trước mặt Long Chu. Tầm mắt Long Chu đi theo sự di chuyển của Lãnh Dạ.

“Thu lại tự tin của anh đi, lấy bản lĩnh ra cho tôi xem.” Lãnh Dạ khom lưng, đôi tay đặt ở trên sô pha Long Chu ngồi, lãnh mắt nhìn chăm chăm anh, giống như mùi rượu vang đỏ nồng đậm tràn ngập ở không khí.

Lúc này, nếu người ngồi trên sô pha chính là một người phụ nữ, nhất định sẽ bị giọng nói gợi cảm và ngũ quan lạnh lùng của Lang Vương mê hoặc. Nhưng mà người đối mặt với giọng nói này lại chính là Long Chu, anh ta là người duy nhất giống Lang Vương, không dễ dàng động tâm như phụ nữ, một khi động tâm liền rất nghiêm túc.

“Anh quá kiêu ngạo rồi.” Long Chu lạnh giọng nói.

“Kiêu ngạo? Chung quy thì anh chính là người thứ ba. Bất quá, anh muốn làm người thứ ba, tôi chưa chắc cho anh cơ hội này.” Lang Vương đứng dậy, rời khỏi chỗ Long Chu, đi đến trước quầy rượu, lấy ra hai cái ly đế cao.

“Muốn uống rượu gì?”

“Tùy tiện.”

“Nơi này của tôi không có loại “rượu tùy tiện”, giống như phụ nữ vậy, người phụ nữ của tôi cũng không phải tùy tiện là có thể chạm vào. Trừ phi..... Anh muốn tìm..... Kích thích?” Lang Vương đã rót một ly rượu vang đỏ chế giễu, khom lưng đưa cho Long Chu, ánh mắt mang theo nồng đậm mùi cảnh cáo và uy hiếp.

Long Chu rất phong độ nhận lấy cái ly đế cao, nếu anh chuẩn bị cướp Bạch Tuyết đi từ trong tay Lãnh Dạ, tất nhiên là đã có chuẩn bị tâm lí tiếp nhận sự châm chọc mỉa mai của Lang Vương..

Nghĩ đến Bạch Tuyết, tất cả những chuyện này đều đáng giá.

Người thứ ba thì là người thứ ba.

Chỉ cần có thể có được người phụ nữ mình yêu.

Là người thứ ba thì đã sao.

Lớn như vậy, lần đầu tiên anh cảm thấy hứng thú với một người phụ nữ, làm sao anh lại dễ dàng buông tha Bạch Tuyết như vậy. Vốn dĩ anh không muốn chen chân vào cuộc sống của Bạch Tuyết, chỉ cần cô sống vui vẻ, chỉ cần cô hạnh phúc, yêu thầm người phụ nữ này thì cũng yêu thầm.

Ai ngờ!

Lãnh Dạ lại không quý trọng Bạch Tuyết như vậy, anh không thể làm như mình không nhìn thấy, cũng không thể bình tĩnh đối mặt với tất cả.

Mặc kệ kết quả như thế nào? Anh cũng muốn cố gắng một lần.

“Cảm ơn rượu vang đỏ của anh, vị không tồi, mùi vị rất ngon giống như người phụ nữ của anh vậy.” Long Chu lequydon ngửa đầu uống hết một ly rượu vang đỏ, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Lang Vương lạnh lùng khóa trụ Long Chu, lần này là lạnh lùng đầu với lạnh lùng, xem ra người đàn ông thứ ba này là loại đàn ông máu lạnh lớn mật, không giống như những người đàn ông đã biết Bạch Tuyết là người phụ nữ của anh, không dám có suy nghĩ không an phận, mà duy nhất chỉ có anh ta là cái ngoại lệ. Từ địa vị xã hội đến thực lực của bọn họ cũng chẳng phân biệt cao thấp, là đối thủ hiểm có.

Khóe miệng Lang Vương chậm rãi nhếch lên, đã lâu không có tìm được một đối thủ đích thực, không ngại chơi anh ta cho thật tốt.

Hai người nói chuyện không hợp nhau, Long Chu đặt ly rượu xuống, rời khỏi văn phòng Lãnh Dạ.

Sau khi Long Chu rời khỏi đây, Lang Vương bấm số gọi điện thoại cho thư ký: “Lập tức đi tra thông tin về người tên Long Chu này, tư liệu càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.”

Cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, lúc này đây anh sẽ lấy thân phận một người phạm để thắng người đàn ông này. Lúc này anh không phải Lang Vương, là một người đàn ông, một người đàn ông bình thường, là một người đàn ông bảo vệ cho chính gia đình của mình, là một sự chuẩn bị diệt trừ người đàn ông cỏ dại bên cạnh vợ mình.

Sau khi Long Chu đi khỏi, Bạch Tuyết cũng không có rời đi, cô ngồi ở cách vách, nhìn Long Chu rời đi, cô lại một lần đi vào văn phòng của Lang Vương. Lang Vương không hề phát hiện được, mới vừa rồi anh đã phong bế toàn bộ pháp lực của mình, muốn cạnh tranh công bằng với Long Chu một lần, vì người phụ nữ mình yêu thích, anh không muốn dùng thủ đoạn, anh tự nhận là có đủ tự tin giữ được cuộc hôn nhân của mình, bảo vệ được tình yêu của mình.

Bạch Tuyết đẩy cửa tiến vào.

“Đi ra ngoài, hôm nay không gặp bất kỳ ai cả.” Lang Vương ngồi ở trên ghế, đưa lưng về phía cửa, nhìn ngoài cửa sổ.

“Ngay cả em cũng không muốn thấy?” Bạch Tuyết thương tâm nói.

Lang Vương ngẩn ra, cô vợ nhỏ vẫn chưa đi, thật là ngoài dự đoán, vốn tưởng rằng cô tức giận nên đã rời đi, không nghĩ tới cô lại quay trở lại.

“Hay là anh đã chán ghét em?” Bạch Tuyết lại hỏi.

Lang Vương hung hăng nhú mày, một tiếng than nhẹ!

Vợ, anh nên dùng cách gì để giữ em bây giờ?

Gần một ngàn năm, thử thách anh như vậy chẳng lẽ còn không đủ, còn muốn tiếp tục sao! Ông trời rốt cuộc là đang muốn như thế nào?

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiến vào.” Lang Vương nói, Bạch Tuyết nhắm một mắt, vừa rồi cô tiến vào anh nói ai cũng không muốn gặp, lúc này có người gõ cửa, anh lại nói tiến vào!

Quả thật là thấy cô phiền sao!

Thế sự khó liệu, Lang Vương trăm triệu lần không nghĩ tới, kiếp này cô ta còn xuất hiện!

Nhìn hai người phụ nữ tiến vào, một người là chính là em gái anh——Lãnh Nguyệt. Một người là.....

Lang Vương chấn động, anh gần như quên mất còn có một người phụ nữ như vậy, tức giận nhìn về phía Lãnh Nguyệt, em ấy là cố ý, cố ý đưa này người phụ nữ về đến gặp anh, nha đầu chết tiệt kia muốn làm gì chứ?

Bạch Tuyết tất nhiên nhìn thấy biểu tình biến hóa của Lãnh Dạ, cô biết Lãnh Nguyệt, nhưng người phụ nữ còn lại là ai? Một loại dự cảm không tốt thổi qua toàn thân.

“Anh.”

Lãnh Nguyệt đi qua, ôm lấy cánh tay Lang Vương, thân thiết nói.

“Nha đầu, em đi đâu vậy? Lúc anh và chị dâu em kết hôn cũng không thấy em đến, thật không hiểu chuyện!” Lang Vương nói điểm chính, ám chỉ với cô, hy vọng không cần làm cho sự tình phức tạp, cô vợ nhỏ đang ở nổi nóng, bỗng nhiên lại có một người phụ nữ khác đến, anh sẽ rất bị động!

“Nguyệt nguyệt, vị này chính là?” Bạch Tuyết đi lên trước hỏi, nếu là ngày thường Lãnh Dạ nói như vậy, Bạch Tuyết sẽ thực vui vẻ, rốt cuộc ở bên ngoài Lang Vương đã công khai quan hệ giữa bọn họ, gọi cô là vợ, cô thích Lãnh Dạ gọi cô như vậy.

Nhưng mà, lúc này cô chính là cao hứng không muốn bỏ qua, đột nhiên lại xuất hiện một người phụ nữ như vậy, nhất định là có vấn đề, từ lúc cô ta đi vào văn phòng đến giờ vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào con sói thối kia, chẳng lẽ lại là nợ phong lưu của trước kia, người ta đã tìm tới cửa.

Chính xác mà nói là Lãnh Nguyệt đưa cô ta tới.

“Thực xin lỗi anh nha, không có uống le;quy;don rượu mừng của hai người, bất quá anh xem em đưa ai đến đi.” Lãnh Nguyệt lôi kéo Lang Vương đi đến trước mặt người phụ nữ kia, vui vẻ nói, một đôi con người giáo hoạt phần nộ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Bạch Tuyết một cái.

Thấy Lang Vương nhàn nhạt vẫn luôn nhìn chăm chú vào người phụ nữ của anh, nếu không phải Lãnh Nguyệt đưa người phụ nữ này tới trước mặt anh, thì anh đã quên sự xuất hiện của cô ta, cho dù đi ở trên đường thì anh cũng không nhìn thấy cô ta.

Hiện giờ cô ta đột nhiên xuất hiện, có ý tứ gì?

“Anh.....” Người phụ nữ kia nói chuyện, giọng nói ngọt ngào, rất êm tai.

Vốn dĩ Bạch Tuyết rất tức giận, lại nghe thấy một tiếng gọi “anh” như vậy, lửa giận lập tức tiêu tan hết một nửa. Cô ấy gọi Lãnh Dạ là anh, chẳng lẽ đây là em gái Lãnh Dạ?

Chỉ là, ánh mắt bọn họ nhìn đối phương hình như không đúng.

“Ai nha —— Đan Đan sao cô lại gọi như vậy? Trước kia cô gọi anh trai tôi là anh trai tôi còn chưa tính, hiện tại sao vẫn gọi như vậy chứ!” Lãnh Nguyệt sốt ruột nói, ánh mắt đặc ý đánh giá Bạch Tuyết.

Vốn dĩ tức giận của Bạch Tuyết mới vừa tiêu một nửa, lại từ từ nổi lên, hơn nữa càng lớn hơn trước nữa.

“Cô làm sao lại đến đây?”

“Em..... nhớ anh!” Lại là giọng nói ngọt ngào đó.

Lang Vương nhú mày, sự tình có chút không kiểm soát được!

Vốn tưởng rằng anh và cô ta chỉ là một khúc nhạc đệm chen giữa cuộc sống, qua đi thì sẽ không còn nữa. Lại nói lúc trước anh cũng là bất đắc dĩ mới cùng cô ta.....

Cái mũi Bạch Tuyết đau xót, thực thương tâm, rốt cuộc cái tên sói thối chết tiệt này còn có bao nhiêu người phụ nữ còn chưa xuất hiện, sau khi giải tán hậu cung của anh, vốn tưởng rằng có thể êm gió sóng lặng mà sinh sống, không nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện thêm một người phụ nữ.

Khó trách gần đây Lãnh Dạ luôn luôn kỳ quái, thì ra là anh đã có người khác.

Bạch Tuyết đi đến trước mặt Lãnh Dạ, mắt đẹp nhìn chăm chú vào anh

“Đây là nguyên nhân mà anh lạnh nhạt với em.”

“Vợ, không phải như em nghĩ đâu.” Người đàn ông mạnh mẽ cũng có người xung khác, sự vật đều có sự tương sinh tương khắc, Lang Vương tuy rằng mạnh mẽ, nhưng mà cũng có người khắc hẳn.

Lấy nhu thắng cương.

Bạch Tuyết khắc chế Lang Vương gắt gao.

Lãnh Dạ thấy đáng vẻ thương tâm đẽ;lequydon của Bạch Tuyết, anh rất đau lòng, hy vọng cô vợ nhỏ sẽ tin tưởng anh, lần đó chỉ là ngoài ý muốn.

“Vậy đây là gì?” Bạch Tuyết ép hỏi.“Là ngoài ý muốn.” Lang Vương đau lòng nhìn cô vợ nhỏ.

“Ha ha!! Anh ngoài ý muốn thật đúng là nhiều!” Bạch Tuyết một tiếng cười lạnh.

Lang Vương hung hăng nhú mày ——

Đây chỉ là một lần ngoài ý muốn, anh phải nói như thế nào để cô vợ nhỏ mới có thể không tức giận đây, để cô mới có thể tin tưởng anh!

Nhưng mà, cái lần ngoài ý muốn..... Sở dĩ anh phát sinh lần ngoài ý muốn này, hoàn toàn là bởi vì Mẫu Đan Tiên Tử mới có thể phát sinh chuyện này.

Đây cũng đã là chuyện của 500 năm trước, mà anh..... Gần như là quên rằng trong sinh mệnh anh đã từng có người phụ nữ này.

500 năm trước.

Thiên Đình Ngự Hoa Viên.

Hoa viên có hình chữ nhật, có núi giả, thạch đá lờm chờm; có năm hình suối phun, mỗi năm khi đến ngày hội nó sẽ phun ra muôn vàn bọt nước biến hóa; hai sườn đào hoa hoa viên nở rộ, nhiều đóa hoa đào hồng nhạt giống kẹp tóc trên đầu cô gái nhỏ; bồn hoa đón xuân có nhiều sắc, như là được khám sâu vào sự đồ sộ của thác nước đá quý, đẹp cực kỳ! Nơi này cây cối cao xanh, xanh ngắt.

Trong hoa viên hoa quýt thiên hình vạn trạng (nhiều loại, nhiều màu sắc), hình thái khác nhau. Hoa mẫu đơn lại càng nhiều..... Đi vào trong hoa viên, nhất định có thể ngửi được mùi hương hoa mẫu đơn. Trong hoa viên còn có hồng vạn năm, cây bìm bìm..... Chúng nó đều mỹ lệ.

Ở giữa khóm hoa, một đóa hoa mẫu đơn đặc biệt trở hết tài năng.

Đây chính là nơi Mẫu Đan Tiên Tử mọc ra, năm đó Mẫu Đan Tiên Tử tu luyện thành tiên, sau lại thoát thai hoá le; quyodn cốt biến thành tiểu tiên tử. Lúc Mẫu Đan Tiên Tử rời khỏi đất, bùn đất để lại một cái cây, cái cây này đã tích lũy, chậm rãi thức tỉnh, nảy mầm, mọc ra một cây hoa mẫu đơn mới.

Hoa mẫu đơn nhỏ cũng thực chăm chỉ, lúc còn rất nhỏ liền bắt đầu tu luyện, cô mượn dùng linh khí và tiên khí của Mẫu Đan Tiên Tử, tu luyện rất nhanh.

Vào một ngày hoa rộ cuộc mẫu đơn nhỏ đã tu luyện thành tiểu tiên tử, hơn nữa cố gắng trốn khỏi Thiên Đình.

Ngày ấy.

Lang Vương tắm ở suối nước nóng Yêu giới, nhắm mắt dưỡng thần, sau khi tiểu tiên tử ở trên không nhìn thấy Lang Vương, hạ xuống, mang theo mùi hương nhàn nhạt hoa mẫu đơn.

Lang Vương bị mùi hương hoa mẫu đơn hấp dẫn, mở đôi mắt lạnh ra, đập vào mắt là một cô gái nhỏ.

Cái mùi hương kia, làm Lang Vương bỗng nhiên ngồi dậy, nghiêm túc đánh giá người phụ nữ trước mắt. Cái mùi hương này là hương vị độc hữu (sở hữu) của Mẫu Đơn Tiên Tử, mặc kệ đi đến nơi nào? Mặc kệ Mẫu Đơn Tiên Tử ở nơi nào, cái hương vị này là độc hữu hương vị Mẫu Đơn Tiên Tử.

Năm đó sau khi Mẫu Đơn tiên tử phong ấn Ma Vương lại, lại rất yêu Lang Vương, hơn nữa muốn kết hôn với Lang Vương, cho nên bị Ngọc Đế bắt hạ phàm gian, chịu đựng trắc trở sinh tử luân hồi.

Tổ tiên Lang tộc vì để cho sau này Lang Vương có thể tìm được hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, phong ấn mùi thơm cơ thể độc đáo vĩnh cửu mà Mẫu Đơn Tiên Tử sở hữu vào trong đầu Lang Vương.

Lúc này, hương vị trên người cô gái nhỏ này và hương vị trong đầu Lang Vương giống nhau như đúc.

“Anh?” Làm Lang Vương ngoài ý muốn chính là, cô gái này lại há mồm gọi một tiếng anh.

“Tôi không nhớ rõ có em gái lớn như vậy.” Lang Vương lạnh lùng nói.

“Anh, em nhớ rõ anh.” Cô gái nhỏ còn nói thêm.

Lang Vương sửng sốt, cô nhớ rõ anh? Vì sao anh không có ấn tượng.

“Anh, em là Đan Đan, Mẫu Đơn.” Cô gái nhỏ kinh hỉ nói. Sau khi nghe tiểu tiên tử nói mẫu đơn xong, Lang Vương cự người ngồi dậy, đôi tay dùng sức bắt lấy bả vai cô gái nhỏ.

“Cô nói cái gì? Cô là ai?”

“Em em là Đan Đan, Mẫu Đơn nha.” Cô gái nhỏ khiếp đảm nhìn Lang Vương.

Kỳ thật, ngay cả chính cô cũng không biết vì cái gì muốn gọi người đàn ông này là “anh”? Lại vì cái gì cô có cảm giác đã quen biết người đàn ông này thật lâu.

Thật ra là lúc Mẫu Đan tiên tử ở bị gián chức hạ phạm gian, một luồng tiên khí lưu lại Thiên Đình, sau đó kia luồng tiên khí đó nuôi dưỡng cô trưởng thành, cũng chính là ở nơi cô lớn lên.

Luồng tiên khí đó và cơ thể cô hòa thành một. Mới có thể khiến cô lúc nhìn thấy Lang Vương, có cảm giác quen thuộc thân thiết.

Cô mới có thể nói cô nhớ rõ Lang Vương.

“Cô đến từ nơi nào?” Lang Vương sắc bén hỏi.

“Thiên giới.” Mẫu Đơn Tiểu Tiên Tử ngọt ngào nói.

“Nơi nào ở thiên giới?” Lang Vương lại hỏi.

“Ngự Hoa Viên.” Mẫu Đơn Tiểu Tiên Tử chớp chớp đôi mắt nói.

Lang Vương hoảng sợ nhìn cô gái trước mắt, cô đến từ Thiên giới, vẫn là sinh trưởng ở Ngự Hoa Viên, trên người còn có cái loại mùi hương độc đáo này, nếu cô ta là cô ấy?

Nghĩ đến Ngự Hoa Viên chỉ có hoa, như vậy khả năng cô ta là hoa tiên tử là rất lớn.

“Ngự Hoa Viên? Cô là hoa tiên tử?” Lang Vương thực nghiêm túc thực nghiêm túc hỏi. Một đôi lãnh mắt gắt gao khóa trụ cô gái trước mắt, đáp án kế tiếp với anh mà nói quan trọng nhất.

“Đúng vậy, em là hoa tiên tử.” Cô gái nhỏ mỉm cười ngọt ngào.

Nghe được lời cô nói, rốt cuộc Lang Vương cũng không thể bình tĩnh, cô là hoa tiên tử, trên người cô có mùi hương độc đáo giống như đúc hương vị phong ấn trong đầu anh.

Làm thế nào lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Mẫu Đan Tiên Tử bị gián chức hạ phạm gian, làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Hơn nữa, Mẫu Đan Tiên Tử luân hồi lần thứ tư vừa mới rời đi, bởi vì anh đang thương tâm mới có thể ở chỗ này tắm, trợ giúp anh tiêu giảm phần ưu thương kia. Tuy rằng Mẫu Đan Tiên Tử muốn chấp nhận một ngàn năm sinh tử luân hồi, hơn nữa còn muốn nhận các loại trắc trở, tuy rằng là Mẫu Đan Tiên Tử chịu khổ, nhưng mà còn có Lang Vương anh đau lòng.

Anh muốn bồi Mẫu Đan Tiên Tử cùng nhau đi qua một ngàn năm tội luyện này, muốn tận mắt nhìn thấy Mẫu Đan Tiên Tử đầu tiên sinh thế luân hồi, mất đi cô, lại có được cô. Lại mất đi cô, lại có được cô.....

Cô gái này không có khả năng là cô ấy, Mẫu Đan Tiên Tử đã đầu thai đến lần thứ năm, cô vẫn còn chưa có sinh ra, anh vẫn đang chờ đợi.

“Vậy cô là hoa gì?” Nghĩ đến cô gái nhỏ này không có khả năng là Mẫu Đan Tiên Tử, Lang Vương nằm ở suối nước nóng tắm gội một lần nữa.

Đồng thời nhắm hai mắt lại, ở trong lòng anh chỉ có Mẫu Đan Tiên Tử, anh chỉ vì cô mà chờ đợi.

Chỉ vì cô mà bảo vệ.....

Người khác anh không có hứng thú.

“Em là hoa mẫu đơn.” Cô gái nhỏ ngọt ngào trả lời.

“Cô nói cái gì ——” Rốt cuộc Lang Vương không thể bình tĩnh, nhảy dựng lên, áo dài nháy mắt khoác ở trên người, anh bay lên không nhìn cô gái nhỏ ngồi ở trên tảng đá.

Sẽ không khéo như vậy chứ, từ điểm mùi thơm của cơ thể này tới chuyện này chắc cũng không có chuyện đơn giản như vậy.

“Em nói em là hoa mẫu đơn.”

“Cô cũng là hoa mẫu đơn, chẳng lẽ thế gian còn có Mẫu Đan Tiên Tử giống nhau như đúc?” Lang Vương nhú mày.

“Anh thật sự không nhớ rõ em sao, em là Đan Đan.” Cô gái nhỏ còn nói thêm.

Lang Vương chấn động, cô lại một lần cường điệu cô là Đan Đan. Cái xưng hô này trước kia Mẫu Đan Tiên Tử cứ xưng hô chính mình như vậy, nói không thích Lang Vương gọi cô là tiên tử, thích Lang Vương gọi cô là Đan Đan.

“Nói cho Bốn vương biết, vì sao cô lại ở chỗ này? Cô hẳn là ở nhân gian nhận sinh tử luân hồi.” Lang Vương loạng choạng hỏi cô gái nhỏ, một giọt nước mắt bị anh lay động rơi xuống.

Cô gái nhỏ ủy khuất nhìn Lang Vương, người đàn ông này thật hung dữ.

“Em vì cái gì không thể ở chỗ này? Em vì cái gì phải đi nhân gian, em biết anh ở chỗ này chờ em, cho nên em liền tới đây.” Cô gái nhỏ nói đều là nói mình trong lòng lời nói, trong trí nhớ của cô có nơi này, có người này, tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng mà cô xác định là người đàn ông này, chỉ là..... Anh ta thật hung dữ!

Lang Vương bị làm hôn mê, cái logic gì đây?

Chính là giọt nước mắt kia làm anh đau lòng, làm cho anh không đành lòng.

Không nghĩ tới chính là, cô gái nhỏ cũng đau lòng nhìn Lang Vương đi một bước đi vào lòng Lang Vương.....

Lang Vương mê hoặc, có lẽ Mẫu Đan Tiên Tử khi chết đã đau lòng cho anh, vẫn luôn vì kia tình yêu mà đau khổ chờ đợi, cho nên nguyên thần của cô trở về xem anh, bởi vậy Lang Vương không hề cố kỵ tiếp nhận cô gái này.

Chính là, trăm lần không nghĩ tới, lúc gạo nấu thành cơm, cô gái nhỏ mới nói ra kỹ càng tỉ mỉ lai lịch của mình, Lang Vương cũng biết được cô.....

Không phải là Mẫu Đan Tiên Tử, Mẫu Đan Tiên Tử chân chính đang ở nhân gian chịu khổ.

Cô..... Chỉ là một trong tứ chi của Mẫu Đan Tiên Tử, không thể nói là anh phải giữ lại cô gái này.

Lang Vương ảo não!

Lang Vương hối hận!

Nhưng mà, hết thủy đều đã chậm.

“Lập tức đi đi, về sau cô không cần xuất hiện ở trước mặt tôi, vĩnh viễn đều không cần xuất hiện ở trước mặt tôi ——” Lang Vương tự trách, Lang Vương áy náy.

Cũng bởi vậy anh lạnh nhạt, anh vô tình hoàn toàn làm tổn thương Mẫu Đan Tiên Tử.

Mẫu Đan Tiểu Tiên Tử thương tâm rời đi, từ đó không còn có xuất hiện ở trước mặt Lang Vương. Lần từ biệt này chính là 500 năm, cho đến có một ngày Lãnh Nguyệt tìm được tiểu tiên tử này, lúc này cô đã không phải là tiểu tiên tử lúc trước, cô đã lớn lên, thành thực, pháp lực cũng cao thâm khó đoán.

500 năm sau.

Lang Vương lại một lần đối mặt với người phụ nữ này, cô gọi một tiếng ‘anh’. Gọi lên hồi ức của Lang Vương, nhưng mà đó chỉ là việc ngoài ý muốn, một lần hiểu lầm, nên hoàn toàn quên mất hiểu lầm này.

Bạch Tuyết nhìn Lang Vương xuất thần, kéo kéo cánh tay Lang Vương, nói: “Chuyện tới hiện giờ anh còn có cái gì để nói, cô ấy cũng là phụ nữ có đúng hay không?” Bạch Tuyết chất vấn.

“.....” Lang Vương muốn trả lời với Bạch Tuyết, anh muốn nói rằng là không phải, nhưng mà từng có một lần quan hệ. Nếu nói là, chính là trước nay trong lòng anh đều chưa hề nhớ lại người phụ nữ này.

“Không nói lời nào chính là chấp nhận, em hiểu rồi.” Bạch Tuyết nói xong, đẩy cửa rời khỏi.

Lang Vương đuổi tay bắt lấy cánh tay Bạch Tuyết, “Vợ, thật sự không phải như em nghĩ đâu!”

“Buông em ra!” Bạch Tuyết cao giọng gào rống, mang theo âm thanh khóc thút thít có chút khàn khàn, phảng phất vẻ như sắp rách cổ họng.

Bạch Tuyết quay đầu lại, thất vọng nhìn Lãnh Dạ, giờ phút này cô không muốn nhìn thấy anh.

Có lẽ là hôm nay sự xuất hiện của người phụ nữ này quá đặc biệt, làm cô mất đi tự tin, làm cô nổi giận, làm cô sụp đổ, cũng làm cho cô ghen ghét!

Vì cái gì phụ nữ thích Lãnh Dạ đều ưu tú như vậy, cô cảm giác được nguy cơ nhàn nhạt!

Trước kia những phi tử ở Yêu giới, sở dĩ Bạch Tuyết không có đề vào mắt, là bởi vì các cô ấy đối Bạch Tuyết không có tính uy hiếp, nhưng mà lúc này người phụ nữ này, làm Bạch Tuyết cảm giác được uy hiếp không tên.

Cô ta lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nói một lời, xuất thần nhìn tất cả, giống như nơi này tất cả sự tình phát sinh đều cùng không liên quan đến cô ta. Khí chất của cô ta độc đáo, mùi hương của cô ta..... Cùng mùi thơm của cơ thể cô..... Có chút tương tự.

Trước kia Lãnh Dạ luôn là thích nửi mùi thơm cơ thể của cô, nói trên người cô có hương vị là độc nhất vô nhị, là mùi ngửi tốt nhất. Chỉ là, trên người người phụ nữ này cũng có cái loại mùi hương mẫu đơn nhàn nhạt này.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Em Là Vợ Của Anh, Nhớ Kỹ Cho Anh

Trước kia Lãnh Dạ luôn là thích ngửi mùi thơm của cơ thể của cô, nói mùi hương trên người cô là độc nhất vô nhị, là mùi tốt nhất. Chỉ là, lúc này trên người cô gái kia cũng có mùi hương mẫu đơn nhàn nhạt này.

Mùi hương trên người cô gái này làm cho Bạch Tuyết có một loại dự cảm không tốt, rốt cuộc giữa Lãnh Dạ và cô ta đã xảy ra chuyện gì? Cô và Lãnh Dạ ở bên nhau lâu như vậy, vì cái gì bây giờ người phụ nữ này lại mới xuất hiện? Lãnh Nguyệt đưa cô ta tới đây, hiển nhiên là tới đối phó với cô.

Lãnh Nguyệt không thích Bạch Tuyết, điều này trong lòng Bạch Tuyết biết rất rõ.

Lãnh Nguyệt đứng ở một bên nhìn thấy Lang Vương cầm tay Bạch Tuyết, không để cô ta rời đi, len lén nháy mắt với Đan Đan, Đan Đan sưng sốt, dáng vẻ gần như là một quyết định gian nan, cắn cắn môi đỏ mọng.

“Anh, lúc này đây, em không bỏ đi nữa, sẽ đi theo anh, bởi vì em thích anh, em muốn cùng anh ở bên nhau, cho dù làm người hầu cho anh em cũng nguyện ý.” Tiểu mẫu đơn ủy khuất nói.

“Tôi không cần cô, càng không cần người hầu, có vợ của tôi hầu hạ tôi là đủ rồi.” Nghe thấy Lang Vương nói như vậy, lửa giận trong lòng Bạch Tuyết được cường chế hạ xuống, cô và Lang Vương có chuyện cần nói rõ, cần đơn độc giải quyết, hiện tại mặc dù trong lòng có lửa giận rất lớn, cô

cũng phải nhịn xuống, không thể bị người phụ nữ tên là Đan Đan chê cười được.

Bạch Tuyết không nhanh không chậm xoay người, tới gần Lãnh Dạ. Lang Vương vốn dĩ đang cầm tay Bạch Tuyết hơi chặt, lại không có ý tứ muốn buông ra.

“Anh.....” Đan Đan một hàng nước mắt chảy xuống, cũng đến gần Lang Vương, bắt lấy một cái tay khác của Lang Vương, nâng bàn tay lớn lên nhìn anh, nước mắt rơi như mưa từ đôi mắt đẹp, hết sức làm cho người khác trù mến.

“Cô đi đi, từ đâu tới đây thì về nơi đó đi, chúng ta không có khả năng, tôi chỉ yêu người phụ nữ này.” Lang Vương lạnh lẽo nói, lqd cũng rút tay ra từ trong tay Đan Đan, sau đó chỉ về phía Bạch Tuyết, nói rằng người phụ nữ anh yêu chỉ có thể là Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết cũng không có kích động như vừa rồi, bình tĩnh nhìn bọn họ cô một lời anh một câu.

Cô cần hiểu rõ tất cả, cô cần bình tĩnh, chính mình nỗ lực lâu như vậy, không thể mơ màng hồ đồ đưa Lãnh Dạ cho người khác, bọn nhỏ không thể không có ba.

Nhưng mà, mặc dù mong như vậy, lúc này đây người sai chính là Lang Vương, nếu không phải anh ở nơi nơi hái hoa ngắt cỏ, làm thế nào sẽ có người khác phá hỏng chuyện, cho nên vào lúc thích hợp cô sẽ dạy dỗ con sói thối này một chút.

Để cho anh cũng nếm thử mùi vị bị người khác vứt bỏ là như thế nào?

Những phi tử ở yêu giới bị cô giải tán, thật ra Bạch Tuyết vẫn là rất áy náy, một số ít phi tử thật sự rất yêu Lang Vương, đến bây giờ đều không có rời khỏi phủ Lang Vương, ở trong phủ Lang Vương lặng lẽ nuôi nấng

con của mình, chỉ việc này thôi cũng làm cho Bạch Tuyết thực mắc nợ các cô ấy.

Nhưng mà..... Cô lại không thể chịu đựng được việc cùng người khác sở hữu con sói thời này, đành phải nhẫn tâm làm người phụ nữ vô tình.

Nhìn Đan Đan trước mắt, cô điềm điềm đáng yêu nhìn Lang Vương, Bạch Tuyết cho dù nhẫn tâm lại tàn nhẫn, đều không đành lòng tổn thương cô ấy, chính là..... Lại vừa nghĩ, cô vẫn là cắn răng nhịn xuống sự đồng cảm kia.

Có lẽ cô ấy không giả vờ, bụng người cách một lớp da, huống chi cô ấy và Lãnh Nguyệt đến chung với nhau, cô vẫn là hiểu biết một ít về Lãnh Nguyệt.

Kỳ thật, trước kia Lãnh Nguyệt cũng không chán ghét Bạch Tuyết. Sau này Lãnh Nguyệt phát hiện Lãnh Tĩnh thích Bạch Tuyết, đó là nguyên nhân làm cho Lãnh Nguyệt tức giận, cô thích Lãnh Tĩnh nhiều năm như vậy, trước nay Lãnh Tĩnh đều không cho cô cơ hội, lại bỗng nhiên đối với người phụ nữ ở nhân gian này, lại là người anh trai Lang Vương quan tâm đến, cô không thể nhịn được nữa, từ đó cô coi Bạch Tuyết là kẻ thù.

Cho nên cô không chiếm được tình yêu của Lãnh Tĩnh, cũng không có cách huỷ hoại Bạch Tuyết, Lãnh Nguyệt lựa chọn rời đi, cô nhớ rõ còn có một người có lẽ có thể giúp cô, chính là một màn ở suối nước nóng kia, năm đó cô ở cách vách chơi đùa, trong lúc vô ý nghe được cuộc nói chuyện giữa anh trai và Đan Đan.

Lãnh Nguyệt biết đây là một khúc đệm nhạc của anh hai, cho nên cô mới rời đi tìm cô gái này, hy vọng cô gái này có thể trợ giúp cô đả kích Bạch Tuyết, đối phó Bạch Tuyết.

Tuy rằng Bạch Tuyết đoán không được mục đích chân chính của Lãnh Nguyệt là cái gì? Nhưng mà cô dự cảm được cô lequydon em chồng là

đang chán ghét cô, thậm chí muốn đổi phó với cô.

Nếu là như thế, chỉ có thể giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng nền.

“Anh..... Em sẽ không ngăn cản anh yêu chị gái này, em chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy anh là được, anh muốn em làm cái gì đều có thể, chỉ cần đừng đuổi em đi!” Bạch Tuyết đối với chiêu thức của cô gái này có chút thất vọng, vốn dĩ vừa mới bắt đầu nhìn thấy cô ấy lảng lảng đứng ở nơi đó, làm cho người ta có một loại cảm giác ra khỏi nước bùn mà không nhiễm mùi bùn, nhưng mà lúc này, cô ấy lại hủy diệt cái loại cảm giác này, cô ấy là đang muốn dính lấy Lang Vương sao?

“Đủ rồi ——” Lang Vương rống to, nhú mày, một cỗ tức giận rất lớn hình thành ở chung quanh, ánh mắt anh nhìn cô gái có tên Đan Dân có chút hung ác, có chút rối rắm.

Kỳ thật, làm sao anh lại không nhớ ra cô ta, đây là Mẫu Đan Tiên Tử bị bắt hạ phàm gian trước kia, Lang Vương thích gọi Mẫu Đan Tiên Tử như vậy nhất.

Nhưng mà, cô chỉ là một trong cái tứ chi Mẫu Đan Tiên Tử, không phải Mẫu Đan Tiên Tử chân chính. Lại nói anh yêu Bạch Tuyết, còn hơn tất cả, mặc kệ Đan Dân này có đáng thương đến cỡ nào, lúc này anh đều không thể mềm lòng, mềm lòng đối với phụ nữ chính là đối tàn nhẫn với chính mình.

Lúc trước ở Yêu giới, nếu không phải mềm lòng, làm thế nào sẽ có nhiều phi tử ở Lang phụ như vậy.

Cho nên anh tuyệt sẽ không mềm lòng nữa, đặc biệt là đối với phụ nữ, bằng không tương lai người khó xử chính là chính anh. Rũ mắt nhìn về Bạch Tuyết, tuy rằng tâm địa cô vợ nhỏ lương thiện, nhưng mà trong chuyện nam nữ thi thái độ của cô rất cường ngạnh, cô không cho phép chính mình và người khác cùng chung sống với một người đàn ông, cô

không chấp nhận chuyện chồng mình không chung thủy, cô không chấp nhận chuyện chồng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Cũng giống như anh, cũng không thể chấp nhận việc Bạch Tuyết ôm người đàn ông khác ở bên ngoài.

Đan đan sững sốt, nhìn Lang Vương, nước mắt chảy ra ào ào, như là chặt đứt tuyến hạt châu, cô khóc lóc bổ nhào vào trong ngực Lang Vương, ôm lấy eo anh, điềm đậm đáng yêu nói: “Không cần đuổi em đi, em đã cô độc 500 năm, em không muốn lại sống cô độc, không có anh..... em sống còn có ý nghĩa gì!”

Nhưng mà, Lang Vương..... Không có đẩy cô ra.

Anh một tay đỡ bả vai Bạch Tuyết, bên kia lại bị người phụ nữ này dây dưa.

Giờ khắc này, Bạch Tuyết đau lòng, gần như là miệng bị hung hăng xé rách một cái, rất đau rất đau!

Trước kia tâm tình người đàn ông này lạnh lùng cô đều đặt vào ở trong mắt, ngay cả lúc cô muốn giải tán Yêu giới, chân mày cũng chưa từng nhăn nhúm lại, lúc ấy cô đặt ở trong mắt vui ở trong lòng, cô biết Lang Vương chỉ yêu cô, chỉ đối tốt với cô.

Chỉ là, bây giờ người phụ nữ lì lợm này la liếm dây dưa với Lang Vương, cô ta là chuẩn bị dấn vào Lãnh Dạ!

Nhưng mà..... Lãnh Dạ lại không có đẩy cô ta ra, nhìn thấy tình yêu cũ, tâm anh có phải bị dao động hay không? Cái gì mà tâm tình lạnh lùng, tất cả đều đi gặp quỷ đi!

Bạch Tuyết do dự.

Cô..... Nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng Lãnh Dạ có cô, cô biết. Lãnh Dạ nói chỉ yêu mình cô, cô cũng tin tưởng.

Chỉ là..... Người tên Đan Đan này, dây dưa với chồng cô như vậy, người đàn ông này có thể nổi lại tình xưa hay không? Đến lúc đó anh có thể không có biện pháp đẩy người phụ nữ cường thế ra hay không, tựa như bây giờ, bị người phụ nữ này ôm, anh lại không có làm bất luận hành động gì!

Hôn nhân cũng không phải là của ba người, có anh có em còn có cô ta!

Từ trước đến nay cô đều chỉ chấp nhận chế độ một vợ một chồng, tuyệt không cho phép người đàn ông của mình yêu hai người phụ nữ cùng một lúc, tuyệt đối không.

“Cô gái này, tôi không biết cô và Lãnh Dạ đã từng có chuyện xưa gì? Tôi cũng không muốn biết! Nhưng mà, hiện tại tôi nói cho cô biết, tôi và Lãnh Dạ đã kết hôn, hơn nữa còn có ba đứa con. Nếu cô cường ngạnh chen vào như vậy, tôi cảm thấy cô thực ích kỷ. Tuy rằng cô so với tôi đã sớm quen biết Lãnh Dạ, nhưng mà hiện tại người kết với anh ấy chính là tôi —— Bạch Tuyết, tôi mới là vợ của anh ấy, anh ấy là chồng của tôi. Cô có hiểu hay không?

Cô làm như vậy là muốn chia rẽ một gia đình leqqquydon hòa thuận của chúng tôi, cô làm như vậy thực quá phận có biết hay không? Trước kia Lãnh Dạ đối với cô đã làm cái gì, hoặc là nói qua cái gì, đó đều là chuyện của quá khứ, đã đi qua thì không còn nữa, hiện tại lấy ra tới có ích lợi gì. Anh ấy đã kết hôn, đây là sự thật!

Lại nói..... Vừa rồi cô nói cô đã cô độc 500 năm, chuyện đều đã qua đi 500 năm, làm gì lại dây dưa ở bên nhau, như vậy là có ý tứ gì? Người đàn ông này lại chưa từng nói qua anh yêu cô? Có nói qua hay không?”

Bạch Tuyết giữ chặt một cánh tay Lang Vương một phen, chỉ vào Lang Vương hỏi Đan Đan.

Tư thế đó, gần như Lang Vương là vật sở hữu của cô, giống như suýt nữa bị người khác cướp đi, mà cô lại ở cực lực thu hồi đồ vật thuộc về chính mình.

Lang Vương nhú mày ——

Chỉ sợ thế gian cũng chỉ có cô vợ nhỏ dám túm anh như vậy, chỉ vào anh, còn dám ở trước mặt anh dùng như vậy giọng điệu cường ngạnh hỏi anh có từng nói với người khác: “Anh yêu em” hay không.

Người phụ nữ ngốc!

Người phụ nữ kiên cường.

Đối với chất vấn của Bạch Tuyết, Đan Đan mặc kệ, ở trong lòng cười lạnh một tiếng. Những cái đạo lý chó má đó đều nên gặp quỷ đi thôi, cô chỉ cần trở lại bên cạnh Lang Vương, những khác cái đều không quan trọng.

Chuyển mắt nhìn về phía Bạch Tuyết, người phụ nữ này không đơn giản, may mà Lãnh Nguyệt đã nói trước cho cô biết, bằng không thật là có chút trở tay không kịp.

Điều Bạch Tuyết nói có vẻ là đang nói cô, nhưng thật ra là đang công kích lòng Lang Vương, Lang Vương nghe xong lời cô ta nói, nhất định sẽ nghĩ cách đuổi cô đi, bị người phụ nữ này nói như vậy, giống như cô có bao nhiêu chuyện xấu! Nói cô ích kỷ, nói cô muốn chia rẽ gia đình hòa thuận, những lời nói đều là độc, những lời nói đều đẩy cô vào chỗ chết, không thể xoay người.

Còn không phải là chơi mảnh khoe sao!

Ai cũng không ngoại lệ!

Nhưng mà cô tuyệt sẽ không để Lang Vương nhìn ra, bằng không cô làm thế nào ở lại bên người Lang Vương, tương lai cô còn có khả năng sẽ là Lang hậu. Nghĩ đến đây, trong lòng lập tức dâng lên ý chí chiến đấu.

Ám chiến bắt đầu.

Cô khóc thút thít chuẩn bị tới gần Lang Vương lại một lần, biểu hiện giống như đứa co muốn sự bảo vệ, thực làm người khác đau lòng.

Bạch Tuyết nhìn thấy, đã không thể chịu đựng được, cô là phụ nữ, phụ nữ có lẽ càng hiểu được suy nghĩ phụ nữ là cái gì. Bề ngoài Đan Đan nhìn nhu nhược, mềm mại đáng yêu, nhưng mà nội tâm cô ta thực phức tạp, hoặc là thực âm hiểm.

Có thể cùng Lãnh Nguyệt đi đến cùng nhau, cô tin tưởng sẽ không tốt hơn được chút nào (ý nói đi với Lãnh Nguyệt thì chỉ có thể giống Lãnh Nguyệt, ghét Bạch Tuyết)!

Vừa rồi cô đã nói rất rõ ràng, nếu cô lại chấp mê không giác ngộ như vậy, cô..... Cũng không phải quả hồng mềm, tùy ý người vuốt ve.

“Cô ——đứng lại cho tôi, có chuyện nói chuyện, có le;quydon việc nói việc, làm gì cứ luôn là ôm người đàn ông của tôi ——” Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

“Tôi chỉ cần ở lại bên người Lang Vương, không hơn, bằng không tôi thà rằng đi..... Chết.” Đan Đan bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Ai cũng đều nhìn ra được sẽ nói được làm được, nhưng mà Bạch Tuyết lại biết đây là sự uy hiếp!

Người phụ nữ này thật độc ác.

Không gì hơn phụ nữ nguy hiểm nhất, bề ngoài nhu nhược, nội tâm lại vô cùng đáng sợ!

Lúc này sắc mặt Lang Vương tương đương khó coi!

Nhìn thấy sắc mặt Lang Vương khó coi tới cực điểm, mà trong mắt Bạch Tuyết lại lạnh lùng, đã kết băng!

Con sói thối này sẽ không tin tưởng cô ta thật chứ, mềm lòng? Lại muốn nhận làm phi tử!

Lang Vương cảm giác được Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn chằm chằm đánh giá anh, xoay đầu nhìn vợ, Bạch Tuyết cắn môi, thần sắc lạnh lùng. Trên mặt mang theo nét bi thương, mang theo phần nộ, mang lequydonn theo oán hận. Cô bi thương..... Là bởi vì yêu Lang Vương như vậy nên nhất định mới ghen, bởi vì người đàn ông này ưu tú quá mức như vậy, đàn ông ưu tú đi đến nơi nào gặp người người đãi, đều kiến cho phụ nữ yêu thích!

Cô phần nộ..... Là bởi vì Lang Vương vì cái gì không dứt khoát lưu loát đuổi người phụ nữ này đi, muốn gạt bỏ quan hệ với cô qua một bên? Chẳng lẽ anh còn muốn nhận người phụ nữ này hay sao!

Cô oán hận..... Là bởi vì Lang Vương rõ ràng biết người phụ nữ này xuất hiện để tổn thương cô, lại còn ở nơi đó thờ ơ nhìn thấy hết thấy! Anh mới là điểm mấu chốt, anh mới là kẻ đầu xỏ, anh mới là mục tiêu của người phụ nữ này.

Người phụ nữ này rất rõ ràng muốn cướp Lang Vương đi, Bạch Tuyết cảm giác được con người cô ta ẩn nhẫn tham dự, chẳng lẽ con sói thối này không nhìn thấy!

Hay là..... Trong mắt Lang Vương thối chỉ có người phụ nữ này là tốt!

Tâm tình Bạch Tuyết thực tế, liên tiếp thăm mắng Lang Vương.

Mồm đáng ghét, đối Bạch Tuyết nói là nhân từ. Bỗng nhiên xảy ra chuyện này, Bạch Tuyết nhớ kỹ chuyện này, xong việc sẽ tính sổ thật tốt với Lang Vương. Đàn ông giống như là gieo trồng bồn cảnh, thường thường yêu cầu sửa chữa, cắt, bằng không liền sẽ vươm ra, không có quản được.

Lang Vương thôi, nếu anh dám có tà tâm, cô tất sẽ có giết chết diệt trừ dã tâm của anh.

Ánh mắt Bạch Tuyết lạnh lùng chuyển vì chán ghét, cô chán ghét nhìn người đàn ông đang thâm trầm nhìn cô, cái người đàn ông đáng ghét này không có một ngày làm cô bớt lo, lâu lâu lại có một người phụ nữ xuất hiện, xem ra là ngứa da.

Cô muốn phần nộ dạy dỗ con soi thói này, cô lequy;don muốn hung hăng giáo huấn con soi thói này, nghĩ tới phần nộ liền xoay người đi, nhưng đột nhiên, cô cảm thấy trước kia làm những việc này hẳn là thời điểm không giống nhau, có tiêu chuẩn thời gian. Nhìn đáng vẻ muốn diễn một vở kịch, Đan Đan này muốn diễn, tại sao cô lại không giúp cô ta.

Có muốn làm phần đầu.

Kích thích chỗ nào cũng có.

Cuộc sống thật đúng là không thể thái bình đến nhàm chán.

Thời điểm thích hợp liền phải kích thích, bằng không thật xin lỗi ông bà tổ tiên.

Cho nên, thời điểm thu được ánh mắt thâm trầm của Lang Vương, trong lòng cô sinh ra một kế. Lang Vương thâm thúy nhìn cô, giống như có ngàn câu vạ lời muốn nói với cô, cô cười, nhẹ nhàng chậm rãi, nhu tình như nước, giống như một đóa hoa mẫu đơn kiều mị vừa mới mở ra, môi hồng

răng trắng, trong suốt trong sáng, ám chiến hung mãnh tại đây có vẻ không gì sánh được.

“Lãnh Dạ.” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Lang Vương hơi chấn động, trên mặt mang theo đày vẻ nghi hoặc. Anh lường trước lửa giận của Bạch Tuyết sẽ bị anh châm ngòi nổ, đoán trước cô sẽ tức giận, cô sẽ không vui, cô sẽ chạy lấy người, lại không hề nghĩ tới cô sẽ cười kiều mị như vậy, còn nhẹ giọng gọi tên của anh.

Không nên là như thế này!

Quá ngoài dự đoán!

Lúc này hiện tại mới là cô vợ nhỏ muốn từ từ phát nổ!

Nhìn cô vợ nhỏ khác thường, Lang Vương không vui mừng, có chút lo lắng, chẳng lẽ đây là bão táp muốn tới sau khúc nhạc dạo? Nếu là như thế này, anh sẽ gặp phải bão táp mạnh mẽ như thế nào! Trong lòng không khỏi có chút run sợ!

Từ trước đến này chưa bao giờ từng có cảm giác này, bình sinh chưa bao giờ từng có run sợ nảy mầm như lúc này, cô leuyqon; vợ nhỏ thật là khắc tinh của anh. Mà anh..... lại bị cô khắc găt gao.

Như vậy anh, với anh mà nói đã là thất thế rất lớn. Anh là Lang Vương, khi nào lại lo lắng như vậy, nhưng mà, lúc này anh lo lắng thời điểm bão táp tiến đến anh không thể khống chế được!

Nhìn thấy phản ứng của Lang Vương, Bạch Tuyết biết biểu đạt của cô đã có hiệu quả, trong lòng vui mừng. Tất nhiên là tiếp tục ——

“Lãnh Dạ.....” Mắt đẹp híp lại, đến như là đá quý, rực rỡ lung linh, tản mát ra ánh sáng mê hoặc, cô cười, cánh môi như là một đóa hoa kiều mỹ,

mang theo tâm hồn có độc. Mà hiển nhiên Lang Vương cũng trúng độc, độc rất sâu.

Lang Vương chấn động, đã từng là yếu ớt, người phụ nữ thích khóc nhè người phụ nữ then thùng, lúc này làm thế nào tự nhiên lại bày ra ra một chút quyến rũ, giống như dáng vẻ họa quốc yêu cơ (người đẹp mê hoặc làm hại đến quốc gia).

Đáng chết ——

Dáng vẻ này thật là muốn mạng anh!

Nhìn thấy phản ứng của Lang Vương, Bạch Tuyết cười môi, rất tốt, hiệu quả cô muốn chính là cái này. thời điểm Lang Vương vì si mê cô, Bạch Tuyết thấp thấp nói một câu: “Em đi, để cho cô ấy thay thế em.”

Cái gì?

Lang Vương khiếp sợ.

Người phụ nữ đáng chết đây là cho anh mắc câu, nhìn thấy anh tiến vào trong lưới, cô đây là chuẩn bị thu lưới!

Cô vợ nhỏ giáo hoạt, lại lạt mềm buộc chặt như vậy.

“Nếu cô ấy đã tìm tới, mà anh gần như cũng rất khó xử, như vậy em sẽ rời đi, chúng ta hợp được tan được.” Bạch Tuyết từ từ nói.

Đây mới là cô.

Đây mới là anh yêu.

Cái dáng vẻ vừa rồi chỉ là để cho anh ăn ngon ngọt, làm cho anh khó chịu, là đang tra tấn anh!

Thông minh, người phụ nữ gian xảo. Làm anh muốn ngừng mà không được như vậy, biết rõ là kế, nhưng anh cố tình thích trúng kế, đặc biệt là kế cô vợ nhỏ thiết kế giành cho anh. Nhưng mà, chỉ có cô vợ nhỏ mới có thể công kích uy hiếp đến anh. Cô vợ nhỏ không phải không phát uy, mỗi lần cô phát uy luôn là công kích uy hiếp anh, một kích chiến thắng. Không thể phủ nhận, còn chiêu này dùng được.

“Dạ, kỳ thật cô ấy cũng rất đáng thương, cô độc 500 năm, anh vẫn nên là bồi cô ấy đi, không cần cản em, nhưng mà mong anh hãy đưa bọn nhỏ cho em, đã không có anh, em còn có con, nhìn đến bọn nhỏ em liền..... Giống như nhìn thấy anh vậy!” Bạch Tuyết thương tâm nói, chỉ là cả người cô phát ra khí chất lại như là một nữ vương cao cao tại thượng, không cho phép bất luận kẻ nào bỏ qua sự tồn tại của cô, không cho phép bất luận kẻ nào coi thường cô.

Loại khí thế nghiêm nghị này kỳ thật chính là để cho Đan Đan và Lãnh Nguyệt thấy.

Cao ngạo, giống nữ vương!

Nói ra lời nói giống đao sắc đâm vào trong lòng Lang Vương.

Lang Vương thâm thúy nhìn Bạch Tuyết, cô vợ nhỏ đã trưởng thành, khí phách Lang hậu cũng có, Mẫu Đan Tiên Tử tôn quý cũng có.

“Dạ, em biết anh khó xử, nhưng mà anh nhất định không cần khó xử với em, để em an tâm rời đi. Em tuyệt đối sẽ không giống như những người phụ nữ đó khóc sụt sùi cầu xin anh thu nhận lại em. Em tin tưởng không có anh có lẽ một ngày sẽ vô vị, nhưng mà em sẽ kiên cường đối mặt với tất cả, em còn có ba đứa con, em phải làm một tấm gương tốt con, em on không thể để con xem thường em, nói mẹ cầu xin ba thu nhận mình!

Em có tự tôn của em, cũng có kiêu ngạo của mình, em cũng có cuộc sống hòa thuận vui vẻ.” Bạch Tuyết bình tĩnh tự nhiên nói, tuy rằng những

câu lời nói đều mang theo bất đắc dĩ cùng cường thế, nhưng mà lại mang theo biểu tình rõ ràng chính xác, không có một chút thành phần diễn kịch hỗn loạn.

Người ở bên ngoài nhìn thấy Bạch Tuyết nói như là lời nói trong lòng, nhưng mà ở trong mắt Lang Vương cô đây là một loại tức giận, một loại yên lặng trừng phạt chồng cô, thậm chí đối Lang Vương mà nói đó là một loại tra tấn vô hình.

“Ha hả.....” Nhìn thấy phản ứng của Lãnh Dạ, Bạch Tuyết rốt cuộc nhìn không được một tiếng cười lạnh. “Có lẽ anh cũng hy vọng em giống như người phụ nữ kia gắt gao ôm lấy anh, cầu anh để em hầu hạ anh. Dạ, em có thể rõ ràng nói cho anh, sẽ không có một ngày kia, em vĩnh viễn sẽ không ăn nói khấp nép cầu anh nhận lấy em như vậy, tất nhiên đàn ông rất quan trọng, nhưng mà tự tôn vẫn là muốn có.

Có lẽ anh thích loại cảm giác được phụ nữ tranh đi tranh lại này, có lẽ anh thích cảm giác bị phụ nữ cướp. Nhưng mà Bạch Tuyết em không phải không có người muốn, chỉ cần em nguyện ý, không phải không có đàn ông tới yêu em. Lãnh Dạ, cái này em tin tưởng anh so bất luận kẻ nào đều biết rõ. Chỉ cần Bạch Tuyết em gật đầu, đàn ông thích em làm sao chỉ có một người!” Bạch Tuyết mang theo uy hiếp nồng đậm, mang theo trào phúng nhàn nhạt, nhìn Lang Vương.

Ý tứ của cô rất rõ ràng, chuyện này nếu anh xử lý không tốt, dám thu nhận người phụ nữ này, cô liền dám tuyển cho anh cái nón xanh xinh đẹp.

Tiểu mẫu đơn thực sự bị Bạch Tuyết làm cho chấn động, cô ta không giống như lời Lãnh Nguyệt nói ăn nói vụng về như vậy, cô ta quả thực là nhanh mồm dẻo miệng. Cô ta nói mấy câu đã làm cho Lang Vương xúc động rất lớn, còn tiện thể mang theo cô dẫm lên dưới chân, chê cười cô ăn vạ Lang Vương, đánh Lang Vương.

Lang Vương nhíu mày, ánh mắt âm ngoan.

Rồi lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, rốt cuộc hôm nay anh sai trước đây. Cùng Đan Đan từng có một lần quan hệ, đây là sự thật. Anh không thể phủ nhận, bởi vậy làm chính mình hoàn toàn đã không có khí thế tự tin.

Nhưng mà, tự tin thì vẫn tự tin.

Làm thế nào anh cho phép cô vợ nhỏ có cái loại ý tưởng này, muốn cho anh đội nón xanh, mơ tưởng ——

Khuôn mặt tuần tú kịch liệt vặn vẹo, con người đen thâm trầm, trong khoảnh khắc, cuốn lên mưa rền gió dữ, anh cuồn cuộn, có mắt đều có thể nhìn thấy. Không có người hoài nghi, sự phẫn nộ này toàn bộ đều hóa thành một người đàn ông muốn có bao nhiêu nguy hiểm thì liền có bấy nhiêu.

Là Bạch Tuyết chọc vào anh

Ai cũng biết.

Cái người đàn ông nguy hiểm này có thể xé rách, bóp chết người phụ nữ vừa mới uy hiếp anh hay không?

Lúc này, mặt Lãnh Nguyệt cũng hơi hơi trắng bệch, cô biết hậu quả Lang Vương tức giận, cô biết Lang Vương tức giận sẽ rất đáng sợ!

Thần linh phù hộ, ngàn vạn không cần tổn hại đến cô!

Lang Vương bước một bước lớn, bóp chặt cổ Bạch Tuyết, thậm chí xách cô vợ nhỏ lên.

“Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ để đàn ông bên ngoài chạm vào em, bằng không em sẽ chết thực thảm ——” nghĩ đến có rất nhiều đàn ông nhớ thương cô vợ nhỏ của mình, Lang Vương liền điên cuồng muốn giết người!

Cô vợ nhỏ lại hiên ngang dám chọc tức anh, còn muốn cho anh đội nón xanh.

Thật to gan ——

Bạch Tuyết vẫn lạnh lùng căm tức nhìn Lãnh Dạ như cũ.

Nháy mắt nước mắt chảy ra từ hai mắt cô, bị anh véo rất đau, cắn răng nhịn xuống, ủy khuất thật muốn cắn chết người đàn ông này.

Này tính cái gì? Làm sai chuyện chính là anh, anh không biết hối cải, còn dám khi dễ cô như vậy, con sói thối tha.

Nhìn thấy khước mắt cô vợ nhỏ chảy ra nước mắt, ánh mắt lại vẫn lạnh băng nhìn anh như cũ, tâm anh bị kim hung hăng đâm một chút.

“Về sau em còn dám nói những lời này, anh tuyệt đối sẽ không tha cho em. Em nhớ kỹ cho anh, Bạch Tuyết em vĩnh viễn đều là người phụ nữ của anh, những người đàn ông yêu thích em đó, anh sẽ giết bọn họ. Không tin em liền thử xem ——” Anh cắn răng nói, còn cắn một ngụm ở trên môi Bạch Tuyết, sau đó buông cô ra.

Hung hăng nhìn Bạch Tuyết: “Em là vợ của anh, nhớ kỹ cho anh.”

“Đàn ông không nói lí, anh là chồng của em thì làm thế nào lại không nhớ rõ?” Bạch Tuyết cũng hung hăng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Nghe Lời Vợ Nói Không Sợ Mất Mặt

Lang Vương hung hăng nhìn Bạch Tuyết: “Em là vợ của anh, nhớ kỹ cho anh.”

“Người đàn ông không nói lý, vậy tại sao anh là chồng của em lại không nhớ rõ?” Bạch Tuyết cũng hung hăng nói.

Lang Vương nhướng mày, anh còn muốn hỏi Bạch Tuyết là có ý gì? Nhưng mà, có đôi khi đàn ông có lúc nên giả ngu thì phải diendanlequydon giả ngu. Lúc này không thể chọc giận vợ được, bằng không người ăn không hết còn gói đem đi chính là anh!

Cô vợ nhỏ muốn làm khó anh!

“Vợ, lúc nào anh cũng đều nhớ rõ anh là chồng em.” Lang Vương từ từ nói. Không vạch trần lời nói thâm ý của vợ, mặc dù anh biết rõ thâm ý trong lời nói của cô là có ý tứ gì, nhưng giờ phút này anh không muốn tỏ vẻ thông minh như vậy, hy vọng có thể lừa dối trót lọt.

“Tốt, bây giờ em về nhà với các con, anh xử lý tốt chuyện này rồi trở về nhà sau.” Bạch Tuyết ngọt ngào cười, lại nhìn về hai người phụ nữ bên cạnh vẫn luôn làm người nghe. Một người là em chồng cô, một người là tình địch của cô, hay là người thứ ba.

“Chúng ta cùng nhau đi, mình em trở về anh không yên tâm.” Lang Vương thấp giọng nói, giọng nói thực mềm nhẹ, nhưng lại giống như là lời

hèn mọn cầu xin vợ tha thứ. Tuy rằng cái gì đều không hề nói thẳng ra, nhưng mà hàm nghĩa trong đó lại không cần nói cũng biết.

Đây giống như là một sự sắc bén, dù cho vẫn là thái độ muốn rời bỏ, nhưng giọng nói lại rất lạnh lùng, như là kiếm nhọn không có vỏ bọc, thật cẩn thận nhìn Bạch Tuyết, như là cô đang tức giận, làm người khác không khỏi nhìn thấy có chút đau lòng.

Chuyển biến của Lang Vương sau một màn này gần như làm Lãnh Nguyệt và tiểu Mẫu Đan Tiên Tử hoảng sợ.

Đây là Lang Vương máu lạnh, bá đạo, vô tình trong truyền thuyết sao?

Đây là Lang Vương oai phong một cõi, ngồi vững ở Yêu giới sao?

Đây là Lang Vương coi phụ nữ như căn bã sao? Ai không biết từ trước đến nay Lang Vương đều không vừa mắt phụ nữ, chỉ là..... Lúc này nên giải thích như thế nào đây? Bạch Tuyết này chẳng những là vừa mắt Lang Vương, xem ra còn vào trong trái tim Lang Vương, hơn nữa đã ăn sâu bén rễ trong lòng anh.

Ghen ghét ——

Hâm mộ ——

Nhưng đã là phụ nữ thì đều hy vọng có một người đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu mình. Thật ra chỉ là suy nghĩ đơn giản như vậy nhưng có lúc đó cũng là một loại hy vọng rất xa vời!

Cơ hội không có, có cầu cũng không đến!

Mặc dù là đã gặp gỡ, giống như người đàn ông ưu tú như Lang Vương vậy cũng là chỉ có thể gặp lại không thể cầu.

Lãnh Nguyệt giận trừng mắt nhìn Bạch Tuyết, khi nào thì anh trai Lang Vương của cô lại quá chật vật như vậy, quá hèn mọn như vậy, quá để ý một người như vậy, Bạch Tuyết là người đầu tiên! Là người đầu tiên anh trai để ý như vậy.

Sự cẩn thận che chở kia, một lòng yêu thương bảo vệ đều nhìn thấy trong mắt.

Người phụ nữ đáng chết!

Người phụ nữ đáng chết!

Chiếm lấy trái tim của Lãnh Tĩnh, còn chiếm lấy anh trai Lang Vương của cô.

Lửa giận bùng bùng.

Thật ra, khi nào thì Lang Vương lại có lúc rối rắm như vậy, khi nào thì lại quá chật vật như vậy!

Cũng chỉ có cô..... Bạch Tuyết, làm anh rối rắm như vậy.

Lo lắng cô không vui, lo lắng cô..... Rồi đi! Cho nên mới nói anh muốn cùng cô trở về, anh lo lắng sau lưng cô vợ nhỏ sẽ bỏ trốn. Nghĩ đến chuyện này, anh liền sợ, sợ mất đi cô, sợ cô giận anh.

Đúng lúc anh thu hồi lại vẻ chật vật, thâm thúy nhìn Bạch Tuyết.

Nhưng mà, lúc này, Đan Đan vẫn luôn trầm mặc lại nói chuyện.

“Anh..... Em có thể đi, có thể rời khỏi anh, cũng có thể vĩnh viễn sẽ không quấy rầy anh. Nhưng mà, cầu xin anh đưa Đản Nhi đi theo!” Đan Đan bỗng nhiên nói, Lang Vương nhú mày, Bạch Tuyết nhú mày.

Đản Nhi?

Đản Nhi là cái gì?

Là trứng (âm từ Đản giống với từ Trứng)? diendanllequyodn

Hay là.....

Mặc kệ là loại nào, đối với Bạch Tuyết mà nói đều không thể nghi ngờ là tuyết thượng thêm sương (đã có tuyết còn có sương, ý là có Bạch Tuyết rồi còn có Đản Đản). Không phải chuyện tốt!

Lãnh Nguyệt đứng ở một bên có chút đặc ý, thầm nghĩ: Cho dù Bạch Tuyết cô có bản lĩnh trời cho có thể bắt lấy trái tim Lang Vương, thì cô cũng không thể cắt đứt cốt nhục tình thân nào đó.

Nhìn thấy Lãnh Nguyệt đặc ý nhìn mình, Bạch Tuyết đã biết Đản Nhi là cái gì?

Cô lạnh lùng nhìn Lang Vương, Bạch Tuyết đều đã nghĩ ra, huống chi là Lang Vương.

Sẽ không như vậy chứ, chẳng lẽ một lần kia, người phụ nữ này lại có con với anh?

Đáng chết ——

Lúc trước sao lại không có nghĩ đến chuyện này chứ!

Đản đản đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra. Lang Vương và Bạch Tuyết đồng thời nhìn theo, chỉ thấy một đứa bé ngồi ở chỗ thư ký.

Trên bàn, trong tay còn cầm một cây kẹo que diendanllequyodn thỉnh thoảng liếm một chút.

Còn nói: “Dì, khi nào con có thể đi vào gặp ba con?” Đứa bé mang theo giọng điệu địa phương hỏi thư ký.

Thật ra mấy năm nay tiểu Mẫu Đan Tiên Tử vẫn luôn sinh sống ở nhân gian, hơn nữa còn.....

Cô và Lang Vương chỉ có một lần kết hợp như vậy, thì đã có đứa nhỏ này. Mẹ con hai người vốn dĩ là tốt, ai ngờ đột nhiên Lãnh Nguyệt tìm được cô, nói vì đứa con cũng nên nỗ lực trở lại bên người Lang Vương.

Cô bị thuyết phục, vì con, vì bảo bối của cô, cho nên cô đã tới.

Đản Nhi là bán tiên bán yêu, nhưng khuôn mặt về bề ngoài của cậu, cùng với cách nói chuyện thì trong mắt người ngoài cậu chính là con người, không có người nào nhìn thấy cậu không đúng chỗ nào? Tất cả đều thực bình thường.

“Người bạn nhỏ, ai là ba của cháu?” Thư ký ở một bên sửa sang lại văn kiện, một bên tùy ý nói chuyện với cậu bé, cô chỉ biết là vừa rồi đi vào có hai người, một người là em gái tổng giám đốc, một người thì không quen biết.

“Chính là Lãnh Dạ tổng giám đốc nha, ông ấy là ba cháu. Hì hì..... Chẳng qua trước giờ cháu chưa từng gặp mặt, lúc cháu còn ở trong bụng mẹ, mẹ đã mang theo cháu rời khỏi ba!” Đản Nhi khổ sở nói.

Tuy rằng chỉ là một đứa bé, nhưng mà nói lên lời nói tới lại mười phần người lớn, hoàn toàn không có một chút ý tứ ấu trĩ.

Vốn dĩ thư ký đang sửa sang lại văn kiện, bỗng nhiên sững sốt, khiếp sợ đứa bé.

Cậu là con trai của tổng giám đốc?

Trời ạ ——

Đản Đan đi qua đó, ôm đứa bé vào trong ngực.

“Hẹn gặp lại nha dì xinh đẹp, cháu muốn đi gặp ba.” Đản Nhi liếm kẹo que một chút, cười ha hả nói.

Lang Vương khiếp sợ!

Bạch Tuyết khiếp sợ!

Chuyện càng ngày càng phức tạp.

Trăm triệu lần không nghĩ tới cô ta lại có con với Lang Vương?

Chỉ là, vì cái gì đứa bé này lại nhỏ như vậy? Cô ta và Lang Vương quen biết cũng đã 500 năm trước kia rồi, vì cái gì đứa bé này lại nhìn trạc tuổi với Ưc Ưc như vậy.

Đi vào văn phòng.

Đản Đản đặt Đản Nhi ở trên mặt đất, sau đó đóng cửa lại, đi đến trước mặt Lang Vương một lần nữa.

“Mẹ, người này chính là ba con có đúng hay không?” Đản Nhi hỏi.

Đản Đản ngây thơ nhìn Lang Vương, “Đản Nhi, mẹ không biết con..... Ba con có nhận con hay không!” Đản Đản khóc nức nở nói.

Nhìn thấy mẹ khóc, Đản Nhi sốt ruột, lạnh lùng nhìn Lang Vương, gần như là căm tức nhìn Lang Vương.

“Vì cái gì ông muốn chọc giận mẹ tôi?” Trong giọng nói mang theo nồng đậm sự trách cứ và bất mãn.

Cậu có một mình mẹ là người thân nhất, những người thân khác đều không có, mẹ là người thân duy nhất của cậu, vì cái gì vừa thấy ba, mẹ liền khóc?

Vừa rồi đi vào nơi này, mẹ muốn cậu ở bên ngoài chờ, nói là phải cho ba một sự vui mừng, xem ra sự tình cũng không giống như lời mẹ cậu nói như vậy.

Ba nhìn thấy cậu cũng không có biểu tình vui vẻ, mà còn gắt gao nhú mày, gần như cậu chính là một cái phiền toái nhỏ. Trước kia mẹ cũng nói như vậy, bất quá cậu biết mẹ là yêu cậu, nói cậu phiền toái nhỏ là cố ý.

“Đản Nhi, không được vô lễ —— anh ấy là ba của con.” Đản Đan thấp giọng nói, bởi vì Lang Vương còn chưa có nhận con, cho nên cô nói chuyện cũng không phải thực đủ sức mạnh.

“Hừ —— ông ấy có là ba con cũng chưa chắc con đã nhận! Vừa thấy mặt liền chọc giận mẹ để mẹ khóc, nhất định không phải là người ba tốt.

Mẹ, mẹ xác định ông ấy thật là ba của con? Vì sao ông ấy nhìn thấy con mình lại không cao hứng, cậu nhìn khuôn mặt kia có nơi nào viết ra chữ thực vui vẻ, mặt trên rõ ràng tràn ngập sự không vui, sự tức giận!” Đản Nhi lạnh giọng nói, trong giọng nói mang theo nồng đậm oán trách. Kỳ thật, cậu biết người đàn ông này chính là ba cậu, nhưng mà nhìn mẹ khóc trong lòng lại tức giận, cho nên mới sẽ nói không biết có nhận Lang Vương là ba hay không!

Lang Vương nhú mày!

Là đứa bé có cá tính.

Đặc biệt là rất giống anh khi còn nhỏ.

“Đản Nhi —— con lại nói vậy, mẹ sẽ tức giận!” Đản Đan hy vọng Lang Vương nhận hai mẹ con cô, không nghĩ tới con trai lại nói chuyện như vậy, còn không muốn để người này làm ba, cô có thể nào không nóng nảy sao.

Bạch Tuyết nhìn đứa nhỏ này khiếp sợ không thể phục hồi tinh thần lại, người phụ nữ này quyết tâm muốn đi theo Lang Vương vừa thấy là hiểu ngay. Nhưng mà đứa bé này lại là một đứa bé có cốt khí, có cá tính. Làm trong lòng Bạch Tuyết có chút bội phục nho nhỏ. Cậu không giống mẹ cậu đối Lang Vương lì lợm đánh người, tuổi còn nhỏ lại có kiêu ngạo và tự tôn.

“Mẹ, con không có nói bậy. Mẹ xem xem lequyodn này

Người đàn ông làm sao sẽ là ba của con? Có người ba nào nhìn thấy con mình lại có loại biểu tình như vậy chứ!” Đản Nhi thực ủy khuất nói, cái miệng nhỏ giận dỗi dẩu lên.

Lang Vương chậm rãi phục hồi tinh thần lại, anh quá ngoài ý muốn, người phụ nữ này lại sinh con cho anh, hơn nữa đứa nhỏ này.....

Anh không khỏi muốn ôm ở trong ngực, tuy rằng biểu tình trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng mà tâm cũng đã đứa bé làm cho xúc động.

“Người nói daddy nhìn thấy nhi tử yêu cầu cái gì biểu tình?” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Dù sao cũng không phải là loại biểu tình này!” Đản Nhi lại liếm kẹo que một ngụm rồi nói.

Bạch Tuyết biết đứa nhỏ này là đòn sát thủ của người phụ nữ kia, xem ra Lang Vương đối với đứa nhỏ này rất có cảm giác.

Thích.....

Rốt cuộc đứa bé vẫn là vô tội!

“Đản Nhi, không được nói bậy ——” Đản Đản dạy dỗ con trai.

“Mẹ..... Lời con nói chính là sự thật nha! Nếu ba nhìn thấy chúng ta thì sẽ cao hứng, làm sao lại là cái dạng này! Rõ ràng chính là không thích

chúng ta đó! Mẹ, chúng ta đi, về nhà.” Đản Nhi giận dữ nói, kỳ thật ở trong lòng cậu vẫn là mong nhớ ba mình, cần ba mình. Chỉ là..... Sau khi nhìn thấy Lang Vương, lòng tự trọng bị đả kích rất lớn. Cậu cũng là có tính tình của đứa bé bình thường, ở trong lòng cậu không phải là người đàn ông nào cũng có thể là b, điểm này cậu biết rất rõ.

Ngược lại, nếu ba đã không cần bọn họ, không thích bọn họ, cậu cũng không hiếm lạ người ba cái này!

Chỉ cần cậu có mẹ, thì có tất cả rồi.

Cho nên cho dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có mẹ cậu, cái gì cũng đều là mây bay, bao gồm người ba không để cậu vào trong mắt.

“Đứng lại —— Đản Nhi, con lại tùy hứng như vậy, mẹ sẽ nổi giận.” Đản Đan rống to, Đản Nhi ngoan ngoãn đứng ở bên người cô, rũ đầu, một bộ dáng vẻ làm sai chuyện. Làm người khác nhìn thấy không khỏi có chút đau lòng!

“Đản Nhi, hiện tại mẹ nói cho con biết, mẹ phải về Thiên Đình. Mà con..... Phải ở bên cạnh ba con!” Đản Đan thương tâm nói.

“Không cần, Đản Nhi không muốn tách khỏi mẹ!” Đản Nhi buông kẹo que cầm trong tay, trái tim cũng không ăn đường.

“Đản Nhi, ba không cần mẹ! Cho nên mẹ phải về Ngự Hoa Viên tiếp tục tu luyện, mà con..... Mẹ không thể lại mang theo con, mẹ muốn con đi theo ba, không phải con vẫn luôn muốn ba sao? Anh ấy chính là ba của con.” Đản Đan chỉ Lang Vương nói.

Lang Vương hung hăng nhú mày ——

Tuy rằng anh thích đứa bé này, nhưng mà đã 500 năm, Đản Nhi sao có thể nhỏ như vậy chứ!

Cho nên ——

“Đản Nhi làm sao sẽ là con của tôi, chuyện đó đã xảy ra vào 500 năm trước kia, đứa bé..... Lại còn nhỏ như vậy sao!” Ý tứ Lang Vương thực rõ ràng, 500 năm trước anh và người phụ nữ này từng có một lần quan hệ kia. 500 năm, đứa nhỏ này không có khả năng nhỏ như vậy, nghi vấn của Lang Vương cũng là nghi vấn của Bạch Tuyết.

“Mẹ —— chúng ta đi, ông ấy không nhận con càng tốt, con còn không muốn ở cùng ông ấy đâu!” Đản Nhi phồng quai hàm lên nói. Kỳ thật, cậu nào hy vọng có người ba đến yêu cậu như thế nào, nhưng mà cậu lại có lòng tự trọng rất lớn. Vì thế, ông ấy không muốn cậu, cậu cũng không nghĩ muốn ông ấy đâu!

Lang Vương lại một lần bị lời Đản Nhi nói làm chấn động!

Là cái xương cứng, con người rõ ràng hy vọng có ba, lại mạnh miệng nói không muốn anh. Không phải anh không nghĩ muốn đứa nhỏ này, mà là..... Không phải của anh tuyệt đối anh không sẽ nhận.

Gần như, đứa nhỏ này cũng đã hiểu một ít tâm tư của Lang Vương. Cậu bước chân nhỏ, đến gần Lang Vương, đứng lại ở trước mặt anh, ngửa đầu, nhìn chăm chú vào anh.

“Tôi biết, ông là ba của tôi. Bất quá hiện tại tôi không muốn nhận ông, bởi vì..... Ông không phải là người ba tốt, ông không tin tôi, không tin mẹ tôi.” Nghe thấy Lang Vương nói chuyện của 500 năm trước, Đản Nhi biết người đàn ông này trăm phần trăm chính là ba cậu.

Bởi vì cậu chính là sinh ra ở 500 năm trước kia .....

Người lớn đều không nói lời nào, bao gồm Đản Nhi cũng không tính toán muốn giải thích đây là cái gì?

Nhưng mà, đứa nhỏ này lại nói chuyện.

“Tôi có thể không nhận ông, nhưng mà ông không thể hoài nghi tôi không phải con của ông! Không ngại nói cho ông biết, mẹ tôi mang thai tôi vào đúng 500 năm trước kia, tôi lười biếng, lớn lên chậm, ở trong bụng mẹ tôi một thời gian chính là 500 năm. Cho nên, 500 năm trước mẹ đã mang thai tôi. 500 năm sau mới sinh ra tôi, liền đơn giản như vậy.”

Lang Vương và Bạch Tuyết bưng tỉnh ngộ.

Đồng thời, Bạch Tuyết cũng hiểu rõ, đứa nhỏ này..... Lang Vương sẽ muốn.

Bởi vì anh thích đứa nhỏ này, bao gồm cô cũng bị cá tính của đứa nhỏ này hấp dẫn.

Hơn nữa tính tình cậu thực mạnh mẽ, cực kỳ giống Lang Vương. Tuy rằng vừa rồi đứa nhỏ này nói chuyện không phải rất cường ngạnh, nhưng mà xem ra là người làm việc quang minh lỗi lạc.

Cậu, không phải một người vì ích lợi, đến tự tôn cũng đều không cần, cũng không giống mẹ cậu.

Cho dù người phụ nữ này lại ngụy trang, Bạch Tuyết cũng khẳng định cô ta đây là đang lợi dụng con trai hồn nhiên muốn buộc Lang Vương lại.

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết không khỏi đáng thương cười lạnh một cái, làm người làm tới một bước này chẳng phải là rất thảm. Dùng thủ đoạn để có được tình yêu lâu dài sao? Có thể lâu dài sao?

Cô thấp thỏm nhìn về phía Lang Vương.

Người đàn ông này đang rất chật vật, xấu hổ dưới tình huống, cả người vẫn tản ra khí thế vương giả như cũ, cảm giác cao cao tại thượng (xa rời

quần chúng) vẫn quay chung quanh anh như cũ.

Đàn ông như vậy làm sao lại không khiến người khác động tâm chứ.

Đáng tiếc đứa bé lại bị mẹ mình lợi dụng như vậy!

Nhìn thấy con trai vì mình mà giải thích, Đan Đan thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên con trai là tấm chắn có lợi nhất của cô.

“Đản Nhi, hiện tại cho con hai lựa chọn. Một là đi theo mẹ mình, một là đi theo tôi về nhà.” Lang Vương nhàn nhạt nói.

Nhìn như giọng điệu nhàn nhạt, kỳ thật trong lòng thực để ý đến quyết định của con.

“Hừ! Ông đây là lời muốn nói với tôi, muốn nhận tôi? Nếu ông có loại thái độ này, tôi cự tuyệt. Tôi sẽ đi cùng với mẹ ——” Đản Nhi giận dữ.

Lang Vương nghe được Đản Nhi nói ánh mắt hiện lên một tia thất vọng.

Đứa nhỏ này.....

Thật quật cường!

Đối với quyết định của Lang Vương Bạch Tuyết đã lường trước được, Đan Đan đối với quyết định của con trai lại sốt ruột ở trong lòng, nhưng mà lại không thể biểu lộ, lúc này cô không thể biểu hiện muốn dính lấy Lang Vương không bỏ, như vậy sẽ làm Lang Vương càng thêm ghét cô, cho nên chỉ có thể hy vọng lên trên người con trai.

Cô biết, con trai sẽ không rời bỏ cô. Chỉ cần bắt lấy con trai, cô liền có khả năng có thể ở lại bên cạnh Lang Vương. Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Lang Vương, cô liền có nắm chắc bắt lấy trái tim Lang Vương.

500 năm trước kia, cô quá đơn thuần, cái gì cũng đều không hiểu!

500 năm về sau, chỉ cần lại có một lần cơ hội, cô nhất định làm Lang Vương yêu cô.

Bạch Tuyết đã hiểu được tâm tư Lang Vương, đi tới, lạnh lùng nói: “Chồng, mang theo đứa bé, mang theo người phụ nữ của anh, chúng ta về nhà trước, nơi này không phải là nơi giải quyết được chuyện này.” Bạch Tuyết nói xong liền mở cửa rời đi.

Lang Vương bị giọng điệu ngoan ngoãn của cô vợ nhỏ hung hăng đâm một chút.

Gọi anh là chồng, còn nói dẫn theo con của anh, dẫn theo người phụ nữ của anh!

Hai tầng quan hệ nhiều rồi rắm!

Đan Đan đã chờ những lời này của Bạch Tuyết, cô xem như đã nhìn ra, chỉ cần Bạch Tuyết không gật đầu, cô thật đúng là không có cách nào để ở lại. Lang Vương quá để ý người phụ nữ này, quá nghe lời người phụ nữ này nói!

Mọi người đều ngồi trên xe Lang Vương, Bạch Tuyết ở ghế phụ, Lang Vương ở ghế điều khiển, Đan Đan và con trai còn có Lãnh Nguyệt ngồi ở phía sau.

“Chồng, em, là em đồng ý để anh mang người về nhà. Bất quá, em cho anh thời gian ba ngày, để anh xử lý chuyện này. Bằng không không phải cô ta đi, chính là em đi.” Thái độ Bạch Tuyết cường ngạnh, trong giọng nói hoàn toàn không mang theo sự thương lượng.

Lang Vương không nói! Khuôn mặt lạnh lùng, nhìn chăm chú vào phía trước.

Anh đương nhiên sẽ xử lý, bằng không làm sao vợ sẽ tha thứ cho anh!

“Các người đi đến biệt thự đi, tôi đi nhà đến ba tôi.” Bạch Tuyết không muốn nhìn thấy người phụ nữ kia, cho nên cô không muốn ở cùng họ, mới có thể nói cho Lang Vương thời gian ba ngày để xử lý chuyện này.

Sau ba ngày, cô sẽ nghiệm thu kết quả, nếu vừa lòng, cô mang theo con về nhà. Chuyện lần này của Lang Vương, cô sẽ một mình tính với anh.

Nhưng mà, nếu kết quả là không hài lòng, chính cô sẽ mang theo bọn nhỏ rời khỏi.

Cô tuyệt đối sẽ không cùng người phụ nữ khác sống chung cùng một người đàn ông.

Nghe được lời cô vợ nhỏ nói như vậy, rốt cuộc Lang Vương không thể bình tĩnh. Anh quyết không thể tách ra khỏi vợ mình, cũng không thể để vợ có suy nghĩ vớ vẩn như vậy, khi cô về nhà mẹ đẻ, cô lại sẽ suy nghĩ miên man, nghĩ anh và Đan Đan sẽ như thế nào!

Cho nên anh không thể để Bạch Tuyết có cơ hội này, lúc này là thời kỳ nhạy cảm, không thể tách khỏi cô vợ nhỏ. Anh muốn để cho cô vợ nhỏ biết anh đối với người phụ nữ kia không có bất kỳ suy nghĩ gì, anh cần phải chứng minh điểm này.

“Không được, em và anh cùng nhau trở về, ba đứa con anh sẽ cho người đón trở về.”

“Muốn để em theo anh trở về cũng được, cầu xin em đi.” Bạch Tuyết đột nhiên lớn tiếng nói, khí thế rất cao ngạo.

Đối với chuyện này, người sai chính là leequydoon người đàn ông này, anh còn muốn ở chỗ này giả ngu giả ngơ, không có cửa đâu.

“Trừ phi anh cầu em trở về, bằng không, đừng mơ tưởng em đi theo anh đi.”

Giọng nói cuồng ngạo, lạnh nhạt khiến trách, uy hiếp rõ ràng.

Lang Vương hiểu rõ Bạch Tuyết, nhìn cô thì cho là uy hiếp, kỳ thật đây là lời nói trong lòng. Đây mới là cô, chân chính là cô. Anh không cầu tôi, tôi liền tuyệt đối không đi theo anh trở về, anh cũng đừng mơ tưởng lại đụng vào tôi!

Đây là kiểu làm càn gì! Phỏng chừng bình sinh chỉ có cô mới dám ngông cuồng như vậy, to gan với anh như vậy, nếu là người khác có cho mượn mấy cái lá gan cũng không dám muốn Lang Vương cầu xin các cô!

Đan đan và Lãnh Nguyệt trừng lớn đôi mắt khó có thể tin được, hít hà một hơi.

Muốn Lang Vương cầu cô, vẫn là dưới tình huống như vậy, có khả năng sao?

Người phụ nữ được một tắc lại muốn tiến một thước!

Có thể có được tình yêu của Lang Vương còn không biết đủ, lại còn dám muốn Lang Vương cầu cô, nằm mơ đi!

Chỉ là thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng không có khả năng.

Lang Vương hung hăng nhú mày, tay lái nắm thật chặt, điều này cũng chứng minh rằng anh: Không đồng ý.

“Phiền toái đưa em về Bạch gia, cảm ơn.” Cô lạnh nhạt nói, mắt đẹp giống như dấu châm ẩn. Đâm ở trên tay Lang Vương, đâm ở trong lòng Lang Vương, cũng đâm ở trên người Lang Vương.

Nghe được vợ nói câu cuối cùng kia, anh giãy giụa, Lang Vương không thể mạo hiểm như vậy, nếu để vợ về nhà mẹ đẻ, đến lúc đó cô nhất định sẽ ở bên kia suy nghĩ anh và Đan Đan ở bên nhau sẽ làm những cái gì? Loại

suy nghĩ này vô tình sẽ đẩy anh đến con đường chết, đến lúc đó sự tình sẽ rất tồi tệ.

Cho nên anh cần phải ở cùng với cô vợ ngốc, không cho cô có cơ hội suy nghĩ như vậy, cũng không thể để sự tình tiến thêm một bước chuyển biến xấu.

Anh quá hiểu rõ vợ anh, một khi sự tình chuyển biến xấu, chộc giận cô vợ nhỏ, căn bản là không phải anh có thể dễ dàng được cô trở về! Bởi vậy, anh nhắm mắt lại, gần như ở là một quyết định rất gian nan, kêu rên một tiếng, thân hình cao ngạo giãy giụa một chút.

“Xin em.” Giọng nói không cao không thấp, lại đều bị mọi người trong xe nghe được, giờ khắc này, trông mắt mọi người đều thiếu chút nữa từ hốc mắt lặn ra ngoài.

Đây vẫn là Lang Vương sao?

Lang Vương lại có thể vì một người phụ nữ, từ bỏ tự tôn và ngạo khí chính mình. Anh lại có thể thật sự cầu xin, cầu người phụ nữ kia!

Lãnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, con người Đan Đan mang theo giận dữ và hăm mộ ghen tị, Đan Nhi lại lẳng lặng nhìn thấy tất cả cảm xúc không có dao động quá lớn.

Nhưng lại đều tiếp tục khiếp sợ.

“Cầu em cái gì?” Bạch Tuyết lại hỏi.

Trong nháy mắt sau xe bắn đầy khí lạnh.

Được một tắc lại muốn tiến một thước!

Người phụ nữ không biết tốt xấu!

Cách làm của Bạch Tuyết, cảm giác giống như sẽ chọc giận thiên lôi đánh xuống, bởi vì cô yêu cầu Lang Vương nói lời cầu xin cô, là uy hiếp Lang Vương cỡ nào, ở Yêu giới chỉ cần Lang Vương vừa nổi giận, không có người dám không nghe lời, không có người nào dám trái mệnh lệnh Lang Vương, không có người dám làm lơ tôn nghiêm Lang Vương như vậy.

Chỉ là.....

Chỉ là chuyện này không có khả năng phát sinh như vậy vẫn là đã xảy ra.

“Cầu em cùng anh về nhà.” Lang Vương ngoan ngoãn trả lời.

“Bạch Tuyết —— cô thật quá đáng, nếu không phải ở trong xe, tôi nhất định sẽ hung hăng cho cô mấy cái tát ——” Lãnh Nguyệt không thể nhịn được nữa quát.

“Câm miệng ——” Lang Vương nổi giận.

Bạch Tuyết muốn anh cầu cô, Lang Vương không tức giận, giãy giụa chỉ là không tiện mở miệng.

Nhưng mà, Lãnh Nguyệt lại nói như vậy, Lang Vương nổi giận, anh làm thế nào cho phép Lãnh Nguyệt khi dễ vợ anh như vậy. Hiện tại sở dĩ sự tình làm thành như vậy, đều là bởi vì Lãnh Nguyệt, nếu không phải là cô đưa Đan Đan tìm tới, anh làm sao có thể lâm chuyện xấu hổ như vậy, quyết định rồi rầm như vậy!

Hiện tại sở dĩ không trách cứ Lãnh Nguyệt, là muốn chờ giải quyết xong chuyện sẽ nói rõ ràng với cô. Trước mắt khó giải quyết nhất chính là Đan Đan và Đản Nhi!

Một bên muốn ích kỷ giữ lưu Đản Nhi, một bên lại lo lắng sợ chọc giận vợ!

Rất khó quyết định!

Đản Nhi..... Đứa nhỏ này..... Anh thích.

Thật khó xử!

Chỉ có tìm mọi cách lấy lòng vợ.

Nam tử hán đại trượng phu co được dãn được, ở trước mặt vợ cúi đầu không mất mặt.

Lúc này, Bạch Tuyết lại khanh khách cười, cười n có chút xinh đẹp. Người đàn ông này đối với cô thực tâm..... Rõ ràng chính xác. Lang Vương kiêu ngạo, Lang Vương bá đạo, Lang Vương máu lạnh, Lang Vương đáng yêu, vì muốn cô vui vẻ, lại có thể thật..... Con người hiện lên một chút ánh sáng.

Chính là bởi vì phần tình cảm này, tình cảm này làm cô cảm động.

Chỉ là, vì cái gì muốn tại đây thể hiện tình cảm nồng nàn với nhau, làm ô nhiễm sự ngây thơ! Cô chỉ muốn cùng Lang Vương xác định tình yêu một hồi, vì cái gì lại muốn xuất hiện nhiều chuyện như vậy!

Đản Đản, người phụ nữ này xem ra là người có tâm kế, Lang Vương rốt cuộc thích cô ta nhiều hay ít? Hay là căn bản là không thích.

Mâu thuẫn trình thám, nếu không thích lúc trước vì cái gì muốn phát sinh quan hệ, còn có một đứa bé nhỏ như vậy!

Đứa bé là vô tội.

Người lớn phạm phải sai lầm không nên để con cái gánh vác!

Cho nên Bạch Tuyết thê lương cười.....

Toàn bộ bên trong xe đều là tiếng cô cười, trừ llee;qquuydon bỏ Lang Vương, tiếng cô cười đối người khác mà nói là rất đáng đánh.

Khi tiếng cười ngừng lại.

“Đan Đan, cô thấy được không? Chính là gười đàn ông kiêu ngạo như vậy, anh ấy vì tôi, buông tha tự tôn cầu xin tôi cùng anh ấy về nhà. Cô cho rằng cô còn có hi vọng sao?” Thân mình Đan Đan chấn động, tâm linh bị bị thương nặng, sắc mặt biến đổi cực kỳ khó coi. Trong lòng lại có nhiều hận thù hơn, Bạch Tuyết là đang cố ý khoe với cô Lang Vương có bao nhiêu để ý cô sao?

Một tiếng cười lạnh.

“Tôi có hy vọng hay không đều sẽ không giày xéo người đàn ông của mình như vậy, tôi tôn trọng người đàn ông của mình, yêu thương anh ấy, mọi việc đều sẽ không làm khó dễ anh ấy như cô, uy hiếp anh ấy.” Đan Đan bỗng nhiên sắc bén nói, lông mi thật dài Bạch Tuyết lóe lóe, thân mình căng thẳng.

Nhìn đến biến hóa của Bạch Tuyết, Đan Đan thật là đặc ý, cười nhạt, câu môi, nhìn hai người ngồi ở phía trước.

Bạch Tuyết không có bất luận hành động nào, cũng không có xoay người nhìn về phía người đàn ông bình tĩnh bên người, anh nghe được lời Đan Đan nói là đồng tình..... Hay là? Cô không biết người đàn ông này hiện tại là nghĩ như thế nào, anh có phải sẽ bởi vì lời Đan Đan nói như vậy mà tức giận hay không, xấu hổ và giận dữ? Cô không thể hiểu hết, nhưng mà cô còn có chuyện muốn nói.

“Cho dù tôi có đối đãi Lãnh Dạ như thế nào, đều là bởi vì anh ấy là chồng tôi. Một người chồng làm sai chuyện nên tiếp nhận ;lequydon; trách cứ của vợ thậm chí là làm khó dễ, tôi thừa nhận vừa rồi tôi là cố ý làm khó dễ anh ấy, để anh ở trước mặt các người. Nhưng mà, ngược lại, nếu tôi làm

sai chuyện, anh ấy sẽ như thế nào? Anh ấy có thể giống thiện tâm ta như vậy hay không, chấp nhận tôi dẫn con và người đàn ông khác về nhà? Tôi biết, anh ấy sẽ không, anh sẽ đối phó với tôi thực tàn nhẫn, thậm chí là người khác! Cho nên tôi chỉ là bóp chết tôn nghiêm của anh ấy, làm như vậy vẫn là nhân từ.

Đan Đan, cô tốt nhất nên rõ ràng, cho dù tôi có giày xéo chồng tôi như thế nào, đó đều là chuyện tình giữa hai vợ chồng tôi, không có quan hệ với người ngoài như cô.

Hay là cô không biết rõ giữa tôi và Lãnh Dạ là có quan hệ gì? Tôi không ngại lại dong dài một lần, giải thích cho cô một chút, tôi, Bạch Tuyết và Lãnh Dạ đã kết hôn với nhau. Là quan hệ vợ chồng hợp pháp, cô đây là đang đau lòng cho người đàn ông của tôi sao? Nếu là như thế này, cảm ơn cô, không cần, bởi vì anh ấy hoàn toàn không cần cô đau lòng.” Bạch Tuyết sắc bén đáp lễ Đan Đan.

Nháy mắt mặt Đan Đan trắng bệch.

Nhưng mà, cô sẽ không tin, Lang Vương sẽ thấy cô ta làm bậy như vậy mà mặc kệ.

“Cô quá không biết trên dưới, không biết lớn nhỏ. Anh ấy là chồng cô, xem ra vẫn là cô khoe người đàn ông của mình với tôi!” Đan Đan cũng không tin, Lang Vương sẽ để một người phụ nữ bò trên đỉnh đầu anh, mặc kệ cô ta. Bằng sự kiêu ngạo của Lang Vương, anh sẽ tức giận, mặc dù người phụ nữ này là vợ anh, anh cũng nhất định sẽ nổi giận, bởi vì Bạch Tuyết kiêu ngạo thật sự là làm cho người khác không thể nhịn được nữa!

Mồ hôi!

Đổ mồ hôi!

Cô lại thất vọng một lần nữa rồi, khó có thể tin nhìn Lang Vương thờ ơ tiếp tục lái xe. Lang Vương cái gì đều không có nói, một bên lái xe, một bên vươn một bàn tay xoa xoa tóc của Bạch Tuyết, như là một đứa bé bình thường, đang ngoan ngoãn với cô ta.

Bên trong xe.

Lặng ngắt như tờ.

Lúc này, người sau xe đều suy nghĩ: Anh lại có thể cho phép..... Anh lại là dung túng một người phụ nữ quá hận như vậy, thậm chí bị người phụ nữ này đạp lên dưới chân!

Dọc theo đường đi không có người nói nữa, ai cũng đều biết Lang Vương đã bị Bạch Tuyết làm khó dễ như vậy đều không có tức giận, châm ngòi thổi gió đều là phí công!

Trở lại biệt thự, Lang Vương gọi điện thoại lequydon;lequyon cho Đoàn Mộc, kêu anh tới đón bọn nhỏ về.

Bạch Tuyết trực tiếp đi phòng ngủ chính, trong lòng phiền, không muốn nhìn thấy bất kỳ kẻ nào.

Sau đó Lang Vương cắt đứt điện thoại cũng đi theo sát, giống như một người hầu khôi ngô, vội vàng đi mở cửa cho Bạch Tuyết, sau đó dùng gót chân trực tiếp đóng cửa lại, cùng Bạch Tuyết nhìn nhau một lát.

Anh thâm thúy nhìn cô vợ nhỏ, trong lòng do dự mà không biết giải thích sự tình hôm nay như thế nào?

Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn Lang Vương, trên mặt lại không có nửa điểm diễn trò. Vừa rồi, cô tự nhận là diễn xuất rất thành công.

“Em sẽ không vì chuyện vừa rồi mà nói xin lỗi.” Cô lạnh nhạt nói.

Người làm sai chính là anh, anh xứng đáng mất mặt. Cô làm khó dễ anh, anh không có tức giận, cô cũng sẽ không cảm tạ anh. Ai kêu anh ở bên ngoài chơi phụ nữ!

“Vì cái gì phải xin lỗi? Chẳng lẽ vừa rồi là làm bộ cường ngạnh, hay là em căn bản là luyện tiếc làm khó dễ chồng em?”

Cũng chỉ có cô vợ nhỏ của anh mới có thể đối với anh như vậy, đối lại là người khác cũng đừng nghĩ đối với anh như vậy, trời sinh tính anh không cuồng ngạo không được. Nhưng mà..... Đối với vợ anh, anh nguyện ý, chỉ cần cô cao hứng, anh nguyện ý dung túng tính tình không nói lí của cô.

“Làm sao em lại luyện tiếc, hiện tại em đang hận anh chết đi được! Đang êm đẹp lại có một người phụ nữ nhảy ra, còn mang theo một đứa bé —— còn có..... Anh siêu thích đứa bé kia có đúng hay không?” Bạch Tuyết nghĩ đến ánh mắt Lang Vương nhìn Đản Nhi, cô liền ghen, ăn đại dấm.

“Vợ, em yên tâm, chuyện này anh nhất định sẽ xử lý tốt, người phụ nữ kia anh tuyệt đối sẽ không muốn, trong lòng anh chỉ có em, chẳng lẽ em còn muốn anh luôn là treo ở bên miệng chứ.” Mắt Lang Vương trông mong nhìn Bạch Tuyết, như là đang đào tìm đào phổi người khác, lại còn bị người hoài nghi lòng trung thành!

“Trong lòng anh có em không phải trăm đáp, phụ nữ bên cạnh anh tới chi bất tận, ai biết ngày nào đó sẽ lại xuất hiện một phụ nữ hoặc là còn mang theo một đứa con chứ!”

“Hazzi! Thật ra! Chuyện lần này em cũng có trách nhiệm!” Lang Vương một tiếng thở dài.

Bạch Tuyết gần như muốn bạo phát, cọt xtas vào Lang Vương, chất vấn: “Anh có phát sốt không, anh chơi phụ nữ lại còn đổ cho em, lại nói cô ta và anh là chuyện của 500 năm trước, làm thế nào em tìm được anh mà chọn

giận anh chứ!” Bạch Tuyết rống giận, người đàn ông đáng chết này đây là muốn trốn tránh trách nhiệm.

****

p/s lời tác giả: Mọi người có phải thực thích loại đàn ông như Lang Vương hay không, Lang Vương tuy rằng là làm sai chuyện, nhưng mà anh biết sai liền sửa, đây là đàn ông tốt. Đại gia đừng có gấp, sự tình sẽ từng chút từng chút xoay chuyển. Hôm nay Lang Vương biểu hiện không tồi nha, là người chồng tốt. Đại gia muốn hỗ trợ Lang Vương nhiều hơn, cường hào nhóm động viên đứng lên đi, cấp cho ta một ít động lực, mọi người hỗ trợ tôi là động lực vô hạn, hôm nay đổi mới 8000 từ, đại gia phải có động lực nha, ta mang theo bọn nhỏ cảm ơn các vị.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Cậu Ta Là Một Mỗi Nguy Hiểm

“Nếu em không có trêu chọc anh, làm anh lầm tưởng cô ta là em. Năm đó anh trong tắm gội suối nước nóng ở Yêu giới, bỗng nhiên có một cô gái rơi từ trên trời xuống, chính là cô ta: Đan đan.

Trên người cô ta cũng có mùi hương giống em như đúc, cô ta đến từ Thiên giới, vẫn là đến từ Ngự Hoa Viên, càng không thể suy nghĩ cô ta chính là em cũng là Mẫu Đan Tiên Tử. Hơn nữa cô ta vẫn là trưởng thành từ chỗ của Mẫu Đan Tiên Tử.” Lang Vương thâm trầm nói.

“Làm sao lại như vậy chứ?” Bạch Tuyết rất là khó hiểu, mặc dù Đan Đan này cũng là Mẫu Đan Tiên Tử, nói vậy trên thiên giới có rất nhiều Mẫu Đan Tiên Tử, chẳng lẽ anh đều phải yêu!

“Cô ta có mùi thơm cơ thể giống như em, năm đó em bị bắt hạ phàm, vì để vĩnh viễn nhớ kỹ em, hơn nữa có thể tìm được em, tổ tiên Yêu giới đã phong ấn mùi hương cơ thể riêng biệt của em trong đầu anh, mùi thơm cơ thể của em là độc nhất, không có người nào có thể giống. Cho đến ngày đó anh nhìn thấy cô ta, cô ta nói cô ta cũng là Mẫu Đan Tiên Tử, còn nói cũng là ở từ chỗ em mà tới đây. Anh liền cho rằng cô ta là em, bởi vì mùi hương trên người cô ta và mùi hương được phong ấn trong đầu anh là giống nhau.

Cho nên anh đã xảy ra quan hệ với cô ta, anh cũng nghĩ tới em không có khả năng ở Yêu giới, em đã bị bắt hạ phàm. Có lẽ là anh quá mong nhớ em,

có lẽ là trong lòng anh trống rỗng, anh đã nghĩ cô ta là linh hồn em, em rời bỏ nên anh đã rất ưu thương, cho nên anh đã tiếp nhận cô ta.

Anh lại không nghĩ tới, xong việc, cô ta lại nói cô ta là cái chi của em, cũng chính là một cái rễ hoa, mới có cô ta. Cho nên cô ta mới có thể có mùi hương giống em như đúc!

Sau khi biết cô ta không phải là em, anh giận dữ đuổi cô ta đi, chưa từng gặp qua cô ta, tạm biệt chính là 500 năm. Hôm nay là lần thứ hai gặp mặt cô ta. Sự tình chính là như vậy, tin hay không tùy em.”

Bạch Tuyết tin tưởng lời Lang Vương nói đều là thật sự, chỉ là người phụ nữ này lại không có ý định từ bỏ, lại còn muốn lấy con trai ra uy hiếp anh!

“Cho dù em có tin tưởng anh thì đã như thế nào chứ! Cô ta có con với anh, mà anh..... Cũng thích Đản Nhi!” Bạch Tuyết thấp giọng nói.

“Đúng vậy, anh thích Đản Nhi. Nhưng mà, anh tuyệt đối sẽ không chấp nhận Đản Đan kia, điểm này em yên tâm.” Lang Vương khẳng định nói.

“Em yên tâm thì có ích lợi gì, quan trọng là chuyện đã xảy ra! Hơn nữa ở trong lòng Đản Nhi vị trí của Đản Đan cũng rất quan trọng. Tựa như vị trí của em ở trong lòng bọn nhỏ vậy.” Bạch Tuyết lo lắng nói.

“Nói cho anh biết, có phải em cũng thích Đản Nhi hay không?” Lang Vương nghi hoặc nhìn Bạch Tuyết hỏi.

“Em cũng không phải là cực kỳ thích, theo ý em thì đứa nhỏ này có một loại thân thiết không tên. Không thể nói tới cảm giác, cái loại cảm giác này thực kỳ diệu, giống như là đã quen biết từ trước?” Bạch Tuyết nghi hoặc, đây là cảm giác trong lòng cô, tuy rằng đây là đứa bé của Lang Vương và người phụ nữ kia sinh ra, hẳn là cô nên chán ghét mới đúng, nhưng mà chẳng những cô không chán ghét, giống như Lãnh Dạ nói, cô còn có chút thích, thậm chí là muốn chiếm cho riêng mình.

Một cảm giác thật đáng sợ.

Một loại tình cảm thực phức tạp.

“Anh và em đều có chung một loại cảm giác, đều thích đứa nhỏ này, cũng muốn để nó ở lại bên cạnh mình.”

“Dạ, đứa nhỏ này thật là do anh và Đan Đan sinh sao? tính cách Đan Nhi và Ưc Ưc có nhiều điểm tương tự, anh không cảm thấy Đan Nhi giống như là con em?” Bạch Tuyết bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ.

Làm sao Đan Nhi có thể là cô sinh ra!

Chỉ là, Bạch Tuyết lại có loại cảm giác này.

Lang Vương không tức giận, anh cũng hoài nghi vì cái gì Đan Nhi lại có thể ở trong bụng Đan Đan suốt 500 năm mới sinh ra?

Quá không thể tưởng tượng!

Tuy rằng trong ba tháng Bạch Tuyết đã sinh ra các con cũng thực thái quá, nếu người phụ nữ kia 500 năm mới sinh ra một đứa con, có phải làm người rất hoài nghi hay không?

Đan Nhi là con anh, anh tin tưởng.

Nhưng mà, anh không tin Đan Nhi là mẹ, trong đó nhất định có quỷ.

Vì thế, tâm sinh một kế.

Đoan Mộc mang theo ba đứa bé đã tới dưới lầu rồi ư, Thiên Tâm cũng đưa Đóa Đóa theo đến, nói là không nỡ bỏ Đóa Đóa. Tiểu Long Nữ đã thông suốt, nếu lúc này không thể biến trở về lại, liền dứt khoát làm một con heo tốt trước đi, chết tử tế không bằng lại sống sót.

Thiên Tâm dẫn Đóa Đóa vào cửa, ở phòng khách, nhìn thấy Ưc Ưc và Niệm Niệm dừng lại đứng ở phía trước. Ánh mắt Thiên Tâm nhìn theo Ưc Ưc, chỉ thấy có một đứa bé đang ngồi trên sofa phòng khách, tuổi cũng không sai biệt lắm so với chúng, chiều cao cũng không sai biệt lắm, điều duy nhất không giống nhau chính là đứa nhỏ này lại ăn kẹo que.

Chúng không thích ăn kẹo que, không thể ăn, mà đứa nhỏ này lại thích ăn.

“Cậu là ai?” Thiên Tâm đi tới trước hỏi.

“Cậu lại là ai?” Đản Nhi hỏi.

“Tôi là chủ nhân nơi này.” Thiên Tâm trả lời.

“Tôi cũng coi như là chủ nhân nơi này.” Đản Nhi liếm kẹo que một chút nói.

“Cậu cũng coi như là chủ nhân nơi này? Vậy tại sao chúng tôi lại không quen biết cậu.” Thiên Tâm đi vào, nhìn chăm chăm Đản Nhi đánh giá, cậu ta là một đứa con trai, vì cái gì thích ăn kẹo que như vậy? Ăn ngon như vậy sao?

“Có cái gì kỳ lạ chứ, tôi cũng đâu quen biết cậu.” Đản Nhi lại liếm một ngụm kẹo que nói.

“Kẹo que đường này ăn ngon sao như vậy?”

“.....” Đản Nhi đứng dậy, chân ngắn bước nhỏ rời đi.

“Hừ! Túm túm cái gì, chúng tôi lại không muốn ăn lequydon kẹo que của cậu!” Thiên Tâm gọi Đóa Đóa lên lầu, Đóa Đóa cảnh giác nhìn Đản Nhi rời đi.

Có lẽ hiện tại cô đang là động vật, động vật có trực giác nhạy bén một chút, con người không thể phát hiện.

Cô hoài nghi đứa bé ăn kẹo que kia là.....

“Đóa Đóa, đi a, đi tìm mẹ và ba.” Lúc thấy Đóa Đóa đang mất hồn, Thiên Tâm gọi một tiếng, phục hồi tinh thần lại, dẫn Đóa Đóa đi theo lên lầu.

Bạch Tuyết và Lang Vương biết Đóa Đóa là Tiểu Long Nữ, tất nhiên sẽ không coi cô như là heo.

“Đóa Đóa, cô đã đến rồi.” Đầu tiên là giọng nói tiếp đón của Bạch Tuyết.

Lang Vương đứng dậy.

“Mọi người nói chuyện đi, anh đi xem Ưc Ưc và Niệm Niệm.” Thực rõ ràng Lang Vương nói mọi người bao gồm cả Đóa Đóa.

Lang Vương rời đi, Bạch Tuyết cầm một cái chỗ tựa lưng thoải mái cho Đóa Đóa ngồi xuống hoặc là nằm sấp xuống.

Đóa Đóa lễ phép ngồi xuống, kỳ thật cô muốn mỉm cười một cái với Bạch Tuyết, tỏ vẻ cô đã thay đổi, không ở giống như trước đây xem Bạch Tuyết trở thành kẻ thù nữa.

Chỉ là, hiện tại cô là heo, ngoại trừ heo sẽ rầm rì, thì gần như sẽ không có biểu tình gì, mặc dù là có, cũng chỉ là mình cô biết, người khác cũng không nhìn ra được.

Cho nên quan sát biểu tình động vật, xem ánh mắt động vật, hoặc là động tác tinh tế của động vật, đều đại biểu cho động vật có phải vui vẻ hay không, hoặc là thương tâm.

Thiên Tâm đi đến bàn trang điểm của mẹ, dùng bàn chải nhỏ của Bạch Tuyết chơi trang điểm, còn đánh một ít má hồng lên trên mặt mình.

Đóa Đóa vẫn luôn nhìn Bạch Tuyết, giống như là có việc muốn nói, nhưng mà hiện tại cô không nói được ngôn ngữ loài người, vừa mở miệng chính là tiếng heo kêu.

Cho nên ánh mắt cô chờ đợi nhìn Bạch Tuyết, có chút bất đắc dĩ, có chút rồi rẫm.

Bất đắc dĩ chính là lúc này trong lòng cô có rất nhiều lời nói muốn nói với Bạch Tuyết, chỉ là lại không nói ra được. Rồi rẫm chính là đứa bé vừa rồi có vấn đề, vấn đề gì thì cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà cô có thể khẳng định đứa bé kia không phải là bạn, là địch, trên người cậu ta cất dấu một loại nguy hiểm.

Nghĩ đến nguy hiểm, người Đóa Đóa lo lắng nhất chính là Thiên Tâm và Bạch Tuyết, còn có người trong nhà này, tuy rằng Lang Vương này thực phức tạp, bất quá lúc này cô phát hiện bọn họ tuy rằng là “yêu”, nhưng mà tâm địa lại rất thiện lương. Không có chút giống người như sói đội lốt cừu, người như vậy còn không bằng yêu quái thiện lương.

Cho nên cô lo lắng này người một nhà này gặp nguy hiểm.

Phải cẩn thận với đứa bé kia, làm sao nói cho Bạch Tuyết biết đây?

Nhìn Thiên Tâm, vẫn là trước không nên rút dây động rừng, vạn nhất trên thế giới này còn có sinh vật nguy hiểm hơn, giống vậy người ngoài hành tinh. Trước kia xem TV, người ngoài hành tinh đều là biến thành bộ dáng con người sinh sống ở thế giới loài người, cho nên lúc cô vẫn còn chưa xác định đứa bé kia là sinh vật gì, cô nhất định phải bình tĩnh, trước nên quan sát một chút.

Trong lòng muốn tính toán làm thế nào tra ra đứa bé cổ quái kia, ánh mắt lại mắt trông mong nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết sừng sốt, Tiểu Long Nữ xuất thần nhìn cô, có phải có việc cầu cô hay không?

“Đóa Đóa?” Nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Thu hồi ánh mắt.

“Đóa Đóa, cô làm sao vậy? Có phải có tâm sự hay không?” Bạch Tuyết hơi hơi cúi đầu ôn nhu hỏi.

Đóa Đóa ngẩng đầu đầu.

“Chuyện gì?” Bạch Tuyết hỏi xong liền biết đường đột, hiện tại Tiểu Long Nữ là heo, sẽ không nói chuyện được, cô không nên hỏi cô ấy có chuyện gì? Mặc dù Đóa Đóa thực sự có chuyện, cô ấy cũng sẽ không biểu đạt ra.

“Đóa Đóa, thực xin lỗi! Tôi biết hiện tại cô không thể nói chuyện, bất quá..... Cô nhất định sẽ tốt, tôi bảo đảm. Nhưng mà, vẫn là cô phải nỗ lực.” Bạch Tuyết xin lỗi nói.

Nỗ lực?

Nỗ lực như thế nào?

Đóa Đóa không hiểu!

Bất lực nhìn Bạch Tuyết.

“Đóa Đóa, có phải cô đang lo lắng cho anh trai cô hay không?” Bạch Tuyết lại hỏi, nếu Đóa Đóa không thể nói chuyện, nhưng mà cô ấy còn có thể gật đầu.

Đóa Đóa bất lực nhìn Bạch Tuyết, trong đó bất đắc dĩ làm sao lại là không thấy được anh trai!

Cô lo lắng anh trai sẽ rời khỏi nơi này, về sau nếu như cô biến không trở lại, cô sẽ không còn được gặp lại anh trai!

Cô lo lắng cho mình vĩnh viễn không lĩnh ngộ chân lí để biến trở về thành người, cô sẽ vĩnh viễn làm một con heo!

Cô lo lắng đứa bé kia là một sinh vật nguy hiểm, ba đứa con của Bạch Tuyết đều là đứa bé tốt. Cô không muốn trong số bọn họ có người bị thương!

Đóa Đóa có quá nhiều lo lắng, nhưng mà Bạch Tuyết nói cũng đúng, cô lo lắng cho anh trai cô, vì thế ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Đóa Đóa, chúng ta gọi điện thoại cho anh trai cô có được không?” Bạch Tuyết hỏi.

Đóa Đóa cuống quýt gật đầu.

Bạch Tuyết lấy di động ra, trên mặt đất Đóa Đóa viết mấy số, Bạch Tuyết liền bấm mấy số.

Long Chu đang lái xe, nghe được tiếng di động vang lên, lấy ra tới vừa thấy, ngây ngẩn cả người.

Cái dãy số này .....

Cái dãy số này là một dãy số bí mật của anh, không phải người một nhà thì sẽ không nói cho biết, cái dãy số này không có nhiều người biết, lúc anh ở nước ngoài chỉ có năm người biết, mặt khác những người đó đều đang ở nước ngoài, anh làm ăn ở nước ngoài, cái dãy số này chính là dùng để liên hệ với chuyện bên kia.

Ấn phím nhận điện thoại.

“Vâng?”

“Anh tốt.”

Là một người phụ nữ.

“Cô là?” Long Chu thấp giọng hỏi.

“Tôi là Bạch Tuyết.”

“Làm thế nào em lại có số này của anh?” Long Chu hoang mang hỏi.

“Là..... Em gái anh nói cho tôi biết.” Bạch Tuyết thấp giọng nói.

“Em là nói Long Nhi?”

“Đúng.”

“Đưa điện thoại cho em ấy, anh muốn nói chuyện với em ấy.” Long Chu nôn nóng nói.

“Cô ấy..... Hiện tại không ở nơi này!”

Long Chu rất thất vọng.

“Tuyết Nhi, nói cho anh biết Long Nhi vẫn tốt sao?” Nghĩ đến việc em gái mất tích lâu như vậy, vẫn luôn tìm không thấy, tại sao Bạch Tuyết lại biết được em gái ở nơi nào? Xem ra anh phải điều tra Lãnh Dạ một chút.

Có lẽ em gái bị Lãnh Dạ giam lỏng, Bạch Tuyết thiện tâm, mới có thể trộm nói cho anh biết.

Nghe được lời Long Chu hỏi em gái có tốt không, Bạch Tuyết do dự, nếu nói tốt..... Hiện tại Tiểu Long Nữ đang ở với hình dạng này. Nếu nói

không tốt, anh ta nhất định sẽ lo lắng cho em gái!

Khó xử nhìn Đóa Đóa, Đóa Đóa gật gật đầu, ý bảo Bạch Tuyết nói với anh trai cô rất tốt, không cần lo lắng. Nhìn thấy Đóa Đóa làm như vậy, Bạch Tuyết biết Đóa Đóa thay đổi, thay đổi rất nhiều.

“Anh Long, em gái anh rất tốt, đừng lo lắng.” Bạch Tuyết khó xử nói.

“Thật sự?” Tuy rằng không muốn hỏi như vậy, anh không muốn có biểu hiện không tin Bạch Tuyết, bất quá em gái mất tích không rõ, làm thế nào anh sẽ yên tâm!

“Đúng.” Bạch Tuyết thực xin lỗi trả lời một tiếng.

Đóa Đóa biết anh trai không tin, cô lo lắng.

Sốt ruột trên mặt đất xoay hai vòng, trong lòng vội vàng muốn nói chuyện với anh trai.

Ai ngờ một sốt ruột: “Anh trai ——” Đóa Đóa lại nói ra một chữ “anh trai”, là tiếng người, không phải tiếng heo kêu.

Bạch Tuyết và Đóa Đóa đồng thời chấn động, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô.

“Đóa Đóa, vừa rồi cô gọi anh trai, có phải cô có thể nói hay không?” Bạch Tuyết che điện thoại lại nói.

Đóa Đóa hưng phấn ngồi dậy, duỗi hai chân heo (vai chính) trước người.

“Nha, a, tôi, thật sự, nói.” Đóa Đóa hưng phấn nói từng chữ một.

“Đóa Đóa, nhanh lên, nói chuyện le;quydon với anh trai cô.” Bạch Tuyết đưa điện thoại tới bên miệng Đóa Đóa, Đóa Đóa khẩn trương nhìn Bạch Tuyết, sau đó cúi đầu với ddienj thoại bắt đầu nói chuyện: “Anh trai.....” Kết quả, Đóa Đóa nói một tiếng “anh trai”, liền khóc lên, cô nhớ anh trai!

“Anh Long, em gái anh là nhớ anh, đừng lo lắng.” Bạch Tuyết cuống quýt giải thích nói.

“Long Nhi, Long Nhi? Nhớ anh trai thì liền trở về đi, anh trai cũng rất nhớ em. Hay là em.....” Long Chu cảnh giác nói, anh biết em gái nhất định biết ý tứ trong lời nói của anh.

“Anh..... Anh đừng nghĩ nhiều, em rất tốt. Không cần lo lắng cho em.” Đóa Đóa nói như vậy, Bạch Tuyết vui mừng nhìn cô, Tiểu Long Nữ đã thay đổi, nếu là trước đây, cô ấy nhất định sẽ ồn ào muốn anh trai đến cứu mình.

Chỉ là, cô ấy không có, cô ấy lo lắng anh trai đau lòng cho mình, cho nên nén nước mắt nói chuyện với anh trai, mặc dù là nước mắt chảy ào ào xuống dưới, cô ấy cũng cố nén không cho anh trai nghe ra được.

“Vì cái gì sẽ không tới? Có phải có người làm khó em hay không? Có anh trai ở đây, đừng sợ, nói cho anh nghe.” Long Chu không tin em gái không nguy hiểm, bằng không làm thế nào cô lại không trở về nhà, còn biến mất lâu như vậy!

“Anh, em thật sự không có việc gì, le;;quydon em rất tốt, người nơi này đối với em rất tốt. Về sau..... Em sẽ về nhà.” Tiểu Long Nữ không biết cô còn có thể biến trở về hay không, lúc cô nói lời này trong lòng như là đánh đánh đau, cái gì vị đều có.

“Anh trai chờ em trở về, trong khoảng thời gian này anh sẽ ở lại nơi này, tạm thời sẽ không về nhà chúng ta.”

“Anh trai, anh thật tốt.”

“Nha đầu ngọc, anh cho rằng em vĩnh viễn đều không để ý tới anh? Lúc trước anh phản đối em và người đàn ông kia ở bên nhau, kết quả em..... Vừa đi không đã trở về! Anh cho rằng em đang giận, còn tưởng rằng em bị người khác bắt cóc, anh vẫn luôn ở tìm kiếm em!” Long Chu tin tưởng Bạch

Tuyết, nếu Bạch Tuyết dám để cho Long Nhi trò chuyện với anh, anh liền biết là có thể tin tưởng Bạch Tuyết. Cho nên anh nói chuyện cũng không sợ Bạch Tuyết nghe được, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó.

“Anh, em sai rồi, em sẽ nghe lời anh. Bất quá, nếu không có quen biết Lãnh Dạ và Bạch Tuyết, tin tưởng em sống cũng như không. Trong khoảng thời gian này em đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, làm người cũng không phải chỉ cần có tiền là được, kỳ thật có rất nhiều đồ vật có dùng tiền cũng mua không được. Ở chỗ này em cảm giác được ấm áp, em tìm được cảm giác khi có mẹ, em rất tốt. Thật sự, anh trai. Nơi này có một mẹ Tiểu Trí, bà ấy thực yêu thương em, rất đau lòng cho em, bà ấy giống như mẹ của chúng ta.” Long Nhi thực cảm kích mẹ Tiểu Trí, cho nên cô mới có thể cầm lòng không đậu nói ra mẹ Tiểu Trí.

Chính là bởi vì như thế, làm Long Chu cũng có manh mối. Có thể nhanh chóng tìm được manh mối.

Nghe được có người lên lầu, Bạch Tuyết ám chỉ với Đóa Đóa, dáng vẻ đang điện thoại này của cô có chút kỳ quái, một con heo, lại có thể nói, nếu bị người ngoài biết, Đóa Đóa sẽ bị bắt đi làm nghiên cứu. Cho nên không thể bị người khác biết Đóa Đóa có thể nói.

“Anh, em muốn cúp máy, Thiên Tâm tới tìm em đi chơi.” Nói xong cô dập điện thoại. Kỳ thật Đóa Đóa là có tâm kế, là thông minh, ở trong điện thoại cô không có cố tình nói tên ai, lại trong lời nói nói ra tên hai người, một là Thiên Tâm, một là mẹ Tiểu Trí.

Đương nhiên Long Chu đã ghi tạc tên hai người kia vào trong lòng, anh đều biết mẹ Tiểu Trí và Thiên Tâm.

Chính là người phụ nữ nuôi dưỡng một con heo, còn có đứa bé tinh ranh kia.

Bọn họ không có bắt cóc Long Nhi, họ còn đối tốt với em ấy, vừa rồi em gái nói như vậy cho anh nghe, cái loại này hạnh phúc là phát ra từ nội tâm.

Không phải làm bộ.

Em gái vẫn luôn không có về nhà, có lẽ là có nguyên nhân đặc biệt, bất quá anh có một loại cảm giác, em gái đã thay đổi, giọng điệu nói chuyện, nói chuyện hàm nghĩa. Trước kia nếu đối sự tình gì không hài lòng, em ấy sẽ chạy đến trước mặt anh cáo trạng, tìm anh xử lý những người đó, chính là lúc này đây em gái nói chuyện với anh, lại không có nói ai không tốt, nói ai quá xấu! Em gái lại có thể luôn khích lệ người khác.

Em gái như vậy, Long Chu thực sự có chút ngoài ý muốn.

“Thùng thùng.....” Ngoài cửa có người gõ cửa.

“Mời vào.”

Tiến vào không phải người khác, là Đan Đan và Đan Nhi, cô muốn nói chuyện riêng với Bạch Tuyết.

Đan Nhi vẫn là ăn kẹo que, biểu tình thực lãnh khốc, nhưng mà nhìn kỹ thì cũng có chút khí lạnh. Người không cẩn thận không cảm giác được, Bạch Tuyết nhìn không ra, Lãnh Dạ cũng không có cảm giác được.

Trong mắt bọn họ Đan Nhi đây là lạnh lùng, nhưng mà, ở trong mắt Đóa Đóa không cho rằng như vậy, trên người đứa nhỏ này mang theo khí lạnh không tên, lúc Đóa Đóa tới gần cậu ta, cảm giác mặt đất đều là lạnh.

Lông mao cả người Đóa Đóa không khỏi đều dựng lên.

“Có việc?” Bạch Tuyết hỏi, cô không nghĩ tới người phụ nữ này sẽ tìm đến cô, nơi này chính là nhà cô, người phụ nữ này đi lại nơi nơi thực không lễ phép.

“Chúng ta nói chuyện.” Đan Đan nói.

“Chúng ta có gì để nói với nhau chứ, cô còn không phải là muốn có được Lãnh Dạ. Không ngại nói cho cô biết, anh ấy là anh ấy, tôi là tôi, chuyện giữa cô và anh ấy, xin đừng tới quấy rầy tôi.” Bạch Tuyết lạnh lequy;don lòng nói.

“Nếu cô không có kết hôn với Lang Vương, cô cho rằng tôi sẽ đến gặp cô?” Đan Đan âm ngoan nói, Bạch Tuyết ngẩn ra. Cô ta..... Nhanh như vậy liền biến sắc mặt, hay là bởi vì nơi này không có Lãnh Dạ, cô ta ôn nhu chỉ là làm cho Lãnh Dạ xem, hiện tại đây mới chân chính là cô ta.

Người phụ nữ âm hiểm.

Trước mặt Lang Vương là một bộ dáng, không có Lang Vương lại là một cái bộ dáng.

Quá giả dối!

“Thực vinh hạnh khi được nhìn thấy vẻ chân thật của cô, loại cảm giác này thực sáng khoái. Tôi không thích phụ nữ làm ra vẻ, có nói cái gì liền nói thẳng đi.” Bạch Tuyết mỉm cười nói, phản ứng của cô làm Đan Đan sửng sốt. Cô..... Không tức giận?

Quả nhiên người phụ nữ Lang Vương thật là không đơn giản, trước kia cô không tin thế giới có đàn ông si tình, không nghĩ tới loại đàn ông máu lạnh bá đạo như Lang Vương này lại chung tình với người phụ nữ này như vậy.

Hôm nay xem như cô chân chính nhìn thấy người đàn ông si tình có bộ dáng gì.

Tuy rằng cô không sinh sống ở Yêu giới, nhưng mà chuyện ở Yêu giới cô biets rõ như lòng bàn tay. Ở Yêu giới Lãnh Dạ là Lang Vương cao cao

tại thượng, trừ bỏ những trưởng lão kia, không có người dám nói không với Lang Vương.

Lang Vương máu lạnh không người nào không biết không người nào không hiểu. Hôm nay cô lại gặp được một người không giống Lang Vương, vì chính người phụ nữ của mình, lại ăn nói khép nép, vì không muốn chọc giận người phụ nữ này, Lang Vương cầu cô ta ở lại!

Đáng giận.

“Bạch Tuyết, cô còn không phải là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử sao? Có gì đặc biệt hơn người, tôi còn là tứ chi Mẫu Đan Tiên Tử, tôi càng có thân phận Mẫu Đan Tiên Tử. Một người phàm như cô thì có gì tốt, đáng để Lang Vương trả giá đối với cô như vậy! Cô có cái gì tốt. Tôi sẽ làm cho Lang Vương biết là ai yêu anh ấy nhất, là ai thích hợp với anh ấy nhất.

Không có người nào yêu anh ấy hơn tôi. Cô? Một người như cô căn bản là không xứng!” Đản Nhi vẫn luôn ở liếm kẹo que, ánh mắt âm lãnh, mất đi vẻ lạnh khốc lúc trước.

Bạch Tuyết không có quá để ý Đản Nhi, lực chú ý đều của cô ở trên người mẹ Đản Nhi.

Nhưng mà, Đóa Đóa lại lưu ý Đản Nhi khác thường, đứa nhỏ này quá khác thường.

Cậu không liếm được kẹo que, ánh mắt khó bề phân biệt, thực khác thường.

Đóa Đóa chậm rãi tới gần Đản Nhi, ai ngờ lúc còn cách xa một chút, Đản Nhi bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt đỏ bừng nhìn Đóa Đóa.

Đúng vậy, đôi mắt cậu ta là màu đỏ.

Tuy rằng Đóa Đóa sợ hãi, nhưng mà cô vẫn thấy rõ ràng ánh mắt đứa nhỏ này là màu đỏ. Đôi mắt cậu ta rất dọa người, Đóa Đóa làm bộ cái gì cũng không hiểu, hiện tại cô chính là động vật, tin tưởng đứa nhỏ này sẽ không phát hiện cái gì?

Đóa Đóa dường như không có việc gì cúi đầu, như là đang tìm thức ăn, kỳ thật là đang tìm cơ hội tới gần đứa nhỏ này, cô phải dùng cái mũi động vật nhanh nhạy nghe được mùi hương trên người đứa nhỏ này có cái mùi gì?

Ai ngờ!

Nhiều đóa bỗng nhiên cảm giác chân cứng đều không thể động, như là bị cố định ở nơi đó.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn đứa bé kia một cái, thiếu chút nữa té xỉu, cái đôi mắt cách cô gần một mét lại biến thành màu xanh biếc, vừa rồi cô rõ ràng nhớ rõ là màu đỏ, như thế nào sẽ biến thành màu xanh biếc? Thật là khủng khiếp.

Cậu ta..... Chẳng lẽ là người ngoài hành tinh?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Việc Nhỏ Mà Không Nhịn Được Thì Sẽ Làm Hỏng Việc Lớn

Kỳ thật, ngay cả Đóa Đóa cũng không biết trên thế giới rốt cuộc có người ngoài hành tinh hay không?

Rốt cuộc những cái đó trong TV có tồn tại hay không? Nếu là trước đây, cô sẽ nói nhân vật trong TV đều là hư cấu. Nhưng mà, hiện tại cô đã không suy nghĩ như vậy nữa, cô biết Lang Vương, biết yêu quái, còn có chính mình trải qua, cô biết trên thế giới còn có rất nhiều sinh vật và chuyện mà cô không biết.

Đứa nhỏ trước mắt này không biết thuộc về loại sinh vật nào, mặc kệ là loại nào, thì tuyệt đối nó là một sinh vật nguy hiểm.

Lúc Đóa Đóa bị Đản Nhi làm cho không di chuyển được, Bạch Tuyết và Đan Đan cũng đang hỏa chiến liên miên, Đan Đan vũ nhục Bạch Tuyết, vũ nhục Mẫu Đan Tiên Tử. Cô làm sao có thể sẽ tha cho cô ta!

“Tôi là người phạm thì cũng tốt, tôi là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử cũng tốt, những cái đó với tôi mà nói đều không quan trọng, quan trọng là tôi vui sướng, tôi thấy đủ. Tôi có con của mình, có chồng, tôi sống rất hạnh phúc.

Nếu cô cho rằng tôi là người phạm, không có cao quý như cô, tùy tiện. Tôi có thể để cao quý cho cô, xin hỏi cao quý có thể làm ra cơm ăn sao? Hay là có thể an ủi sự tham lam của một con người?

Tôi có con với Lang Vương là đủ rồi, mặt khác, nếu cô thích? Xin cứ tự nhiên.” Bạch Tuyết tỏ vẻ không quan trọng nói.

“Bạch Tuyết cô đừng nên quá kiêu ngạo, tôi sẽ lấy những thứ vốn nên thuộc về tôi, cô đừng tưởng rằng cô là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử thì rất ghê gớm, nói cho cô biết tôi là tứ chi Mẫu Đan Tiên Tử, tôi so cô còn gần với Mẫu Đan Tiên Tử hơn. Cho nên chỉ có tôi mới có tư cách được Lang Vương yêu, cũng chỉ có tôi mới có tư cách đặc đạo thành tiên với Lang Vương.”

Mẹ Đan Nhi nói xong điều đó, rốt cuộc Bạch Tuyết cũng hiểu được, thì ra đây mới là mục đích chính mà khiến cô ta chen chân, vốn đang cho rằng cô ta là yêu thích Lang Vương mới có thể tranh đoạt với cô, thì ra mục đích thực sự của cô ta là tu luyện thành tiên.

Tuy rằng hiện tại Đan Đan cũng là tiểu tiên tử, nhưng mà trước sau cô không phải là đại tiên, không thể lên thiên đình, không thể gặp mặt Ngọc Đế, càng không thể có phát triển tốt.

Cho nên cách tốt nhất là ra mặt tu luyện thành đại tiên, mới có thể trở thành tiên nhân làm cho người khác kính ngưỡng.

“Hừ hừ!! Có bản lĩnh cô liền tới lấy tình yêu của Lang Vương, trái tim anh ấy đều ở trên người tôi, tôi yêu anh ấy, anh ấy càng yêu tôi, chẳng lẽ cô không nhìn ra được, hay là người không mở to mắt ra?” Bạch Tuyết phần nộ gầm nhẹ, người phụ nữ này quá đáng giận, kẻ thứ ba chen chân đều cuồng ngạo như vậy.

“Tôi sẽ làm cho Lang Vương yêu tôi, cô nhìn xem đây là cái gì?”

Đan Đan vươn tay ra nói, Lúc Bạch Tuyết rũ mắt nhìn, Đan Đan nhẹ nhàng thổi một hơi, Bạch Tuyết choáng váng một trận.

Ngay sau đó liền ngã trên mặt đất.

Đóa Đóa sốt ruột, vậy phải làm sao bây giờ?

Người phụ nữ này có thể làm tổn thương Bạch Tuyết không?

Làm sao biết, Bạch Tuyết kia sẽ dễ dàng bị hại như vậy.

Có câu nói kêu: Tương kế tựu kế.

“Bạch Tuyết, là cô bức tôi, tôi sẽ làm cho cô tận mắt nhìn thấy Lang Vương ân ái với tôi như thế nào. Ha ha.....” Chỉ thấy mẹ Đản Nhi nói xong xoay tròn một cái, ngay sau đó thân mình Bạch Tuyết bay lên trên không trung, sau đó rơi xuống mặt đất.

Cô vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, không biết tình huống như thế nào.

Một lát sau, Bạch Tuyết chậm rãi ngẩng đầu.

Chấn động nhìn người phụ nữ phía trước, ngay sau đó cái gì cũng không có nói, đứng dậy rời khỏi phòng.

Đóa Đóa lo lắng nhìn Bạch Tuyết, vì cái gì cô rời đi, nơi này là phòng ngủ của cô mà.

Sau khi Bạch Tuyết rời đi, mẹ Đản Nhi đóng cửa cho kỹ, xoay người một cái, biến thành bộ dáng của Bạch Tuyết. Đóa Đóa kinh há to miệng, ông trời a, người phụ nữ này biến thành Bạch Tuyết, cô ta muốn giả mạo Bạch Tuyết để sống cùng với Lang Vương?

Vậy Bạch Tuyết phải làm sao bây giờ?

Lúc Bạch Tuyết đi ra khỏi cửa phòng một này, ngoại hình của cô lập tức biến thành mẹ Đản Nhi, Bạch Tuyết không âm ỹ không náo loạn, đi đến phòng khách, mở TV lên, ngăn người xem chương trình TV.

Lang Vương mang theo bọn nhỏ từ bên ngoài trở về, anh một bên nắm tay Niệm Niệm, một bên nắm tay Ưc Ưc, phía sau còn công Thiên Tâm.

Lang Vương lạnh lùng nhìn thoáng qua mẹ Đản Nhi đang xem TV (chính là Bạch Tuyết), sau đó liền cùng bọn nhỏ lên lầu.

Lúc này.

Trên lầu.

Đan đan nhẹ nhàng gạt đầu một cái, ý bảo Đản Nhi ra tay giết Đóa Đóa. Đóa Đóa biết cô sống không được, Bạch Tuyết đã bị biến thành mẹ Đản Nhi, mẹ Đản Nhi cũng biến thành Bạch Tuyết.

Bi kịch muốn diễn ra!

Cô nhắm mắt lại, dáng vẻ như nhận lấy cái chết.

Nhưng vào lúc này, trên cầu thang truyền đến âm thanh nói chuyện, “Đóa Đóa, cô ở nơi nào? Đóa Đóa?” Thiên Tâm cất tiếng gọi.

Nháy mắt mẹ Đản Nhi trong phòng kinh hoảng.

“Đản Nhi, dù sao cũng chỉ là một con heo, sẽ không nói, quên đi, thả cô ta ra.” Mẹ Đản Nhi lại gạt đầu một cái, Đản Nhi liếm kẹo que một chút, sau đó một dặm chân, chân Đóa Đóa động động.

Đóa Đóa thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lang Vương và bọn nhỏ đẩy cửa tiến vào.

“Mẹ, tụi con và ba đi ra ngoài chơi, chơi rất vui nha.” Thiên Tâm bổ nhào vào trong lòng ngực mẹ Đản Nhi nói, Đóa Đóa kinh hoảng nhìn Thiên Tâm, cô bé có thể phát hiện người này đã không phải là mẹ mình hay không?

Cái gì Thiên Tâm cũng không cảm giác được, bởi vì mùi hương trên người Bạch Tuyết và mẹ Đản Nhi là giống nhau, cho nên mùi hương Thiên Tâm ngửi được chính là mùi hương của mẹ cô bé.

“Nha bảo bối, để mẹ ôm một cái.” Mẹ Đản Nhi bế Thiên Tâm lên.

Thiên Tâm hơi bất ngờ, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ cười ha hả.

Lang Vương đi tới ngồi ở bên người Bạch Tuyết, duỗi tay ôm mẹ Đản Nhi đang biến thành Bạch Tuyết vào trong ngực.

“Muốn ăn cái gì, anh đi chuẩn bị.” Lang Vương ôn nhu nói.

Đóa Đóa sốt ruột nhìn Lang Vương, sốt ruột nhìn bọn nhỏ, chẳng lẽ bọn họ không ai nhận ra người phụ nữ này không phải là Bạch Tuyết, người phụ nữ này là mẹ Đản Nhi.

Đản Nhi ở một bên ăn kẹo que, thần sắc lạnh nhạt, đối diện với Ưc Ưc.

Trong mắt Ưc Ưc hiện lên thần sắc sắc bén.

“Em và anh cùng đi chuẩn bị bữa tối.” Mẹ Đản Nhi ôn nhu nói, trên mặt không thể che dấu ý cười.

Đóa Đóa nhìn bọn họ một trước một sau đi ra ngoài, trong lòng sốt ruột, sau khi chờ bọn họ rời khỏi đây, Đóa Đóa cọt cọt chạy đến trước mặt Thiên Tâm, dùng đầu cọ chân Thiên Tâm, còn sốt ruột quay tới quay lui tại chỗ.

“Đóa Đóa, cô làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Thiên Tâm ngồi xổm xuống lo lắng hỏi.

“Ngao ——” Vừa rồi Đóa Đóa rõ ràng nói chuyện được với anh trai, cô nhớ rõ chính mình sẽ nói tiếng người, làm thế nào trong miệng lại là tiếng heo kêu.

Nôn nóng vịn phần, cô dựng thẳng thân mình lên, nhìn thẳng Thiên Tâm.

Dùng móng heo chỉ chỉ người vừa rồi đi ra ngoài, lại ngao ngao kêu hai tiếng.

“Đóa Đóa, cô cũng muốn đi xuống? Hay là cô đói bụng?” Thiên Tâm lo lắng hỏi.

Đóa Đóa cấp bách lắc đầu, đây là muốn xảy ra chuyện nha, cái người phụ nữ kia biến thành Bạch Tuyết, cô ta muốn có được tất cả của Bạch Tuyết.

Không được, cô cần có biện pháp.

Bạch Tuyết đang xem TV nhìn thấy Lang Vương và mẹ Đản Nhi đi xuống tới, cô nhìn lướt qua, tiếp tục ngăn người xem TV. Mẹ Đản Nhi đặc ý khòe miệng hơi hơi nhếch lên, hừ, Bạch Tuyết, cô nên chờ làm kẻ ngu đi.

Lang Vương và mẹ Đản Nhi ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Đản Nhi ăn kẹo que đi xuống tới, ngồi ở trước mặt Bạch Tuyết thật sự. Cậu tới gần làm Bạch Tuyết không khỏi rung mình một cái, thực lạnh ——

Cậu là một đứa bé, sao nhiệt độ cơ thể lại thấp như vậy?

Chẳng lẽ.....

Xem ra sự tình không có đơn giản như tưởng tượng vậy, trận này diễn có diễn!

Trên bàn cơm, Bạch Tuyết thực sự rũ đầu, yên lặng đang ăn cơm, Đóa Đóa ngồi xồm phía sau cô.

“Đóa Đóa, đến bên này, Đóa Đóa ngoan nhất, lại đây, lại đây ăn cơm.”

Thiên Tâm nhỏ giọng gọi vào, mẹ Đản Nhi ngồi ở bên cạnh Lang Vương phóng ra ánh mắt lạnh lùng, hơi thở nhợt nhạt nguy hiểm phát ra, cô lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết vẫn luôn ở yên lặng ăn cơm, còn nhìn con heo phía sau Bạch Tuyết.

Heo đáng chết, nếu không phải thời gian không cho phép, cô đã sớm đem xử lý nó, để tránh hậu hoạn, tuy rằng chỉ là một con heo, cũng quyết không thể buông tha nó, bởi vì nó thấy được chuyện xảy ra lúc này.

Đóa Đóa không chịu đi, cũng không ăn cơm, liền ngoan ngoãn ghé vào phía sau Bạch Tuyết như vậy.

Đản Nhi rũ mắt liếc nhìn Đóa Đóa ở phía sau cách đó không xa một cái.

Thầm nghĩ: “Heo đáng chết, sớm muộn gì muốn ăn mày ——”

Ai ngờ!

Chuyện còn chưa hết loạn, Long Chu lại xuất hiện ở cửa.

Thì ra, anh treo điện thoại, nghĩ rồi lại nghĩ, anh chỉ có một người em gái như vậy, quyết không thể ngồi mặc kệ. Anh lái xe tìm tới nơi này, anh biết Thiên Tâm là con của Lãnh Dạ, cho nên nhất định Thiên Tâm đang lại ở chỗ này.

Đóa Đóa nhìn thấy anh trai xuất hiện ở chỗ này, thực ngoài ý muốn, cũng thực lo lắng, bởi vì trên bàn cơm này ngoại trừ có người, còn có yêu, thậm chí còn có một loại sinh vật nguy hiểm không biết tên, chính là người biến thành Bạch Tuyết kia, còn có cái kia đứa bé có đôi mắt sẽ biến đổi màu sắc kia, nhiệt độ cơ thể của cậu ta phỏng chừng cũng chỉ có mấy độ!

Anh trai tới nơi này quá nguy hiểm!

Cô từng bước một đi qua, ngẩng đầu nhìn anh trai.

Long Chu rũ mắt nhìn lướt qua Đóa Đóa, ngay sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía đang một bàn người ăn cơm.

“Xem ra..... Tôi không mời mà tự đến, có chút thất lễ.”

Lãnh Dạ nhìn thấy Long Chu xuất hiện ở chỗ này rất khó chịu, lại không có biểu lộ ra ngoài, vẫn là an tĩnh ăn cơm như cũ.

Lúc này, Bạch Tuyết thực sự đứng lên, buông chén đĩa, đi đến trước mặt Long Chu. Sau đó, duỗi tay, cầm cánh tay Long Chu, thấp thấp nói một câu: “Anh ta là tới tìm tôi.”

Khiếp sợ ——

Mọi người đều khiếp sợ, tình huống gì đây?

Khi nào thì mẹ Đan Nhi lại quen biết với Long Chu?

Long Chu sửng sốt, cũng là hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), người phụ nữ này là ai? Anh là đến tìm em gái.

Bạch Tuyết nắm thật chặt tay Long Chu, tựa hồ là đang ám chỉ anh phối hợp một chút. Cảm giác được bàn tay nắm anh đang dùng sức bắt lấy anh, anh nhàn nhạt cười.

“Đúng vậy, biết bạn của tôi ở chỗ này, cho nên tôi liền tới đây. Như thế nào? Không chào đón?” Long Chu lạnh lùng nhìn lãnh Dạ hỏi.

“Không chào đón thì như thế nào, anh cũng đã tới.” Lang Vương lạnh lẽo nói.

“Xem ra anh thực sự không thích tôi đến đây, bất quá không có cách nào khác, người bên cạnh người đều là bạn tốt của tôi, nơi này..... Trừ bỏ anh không chào đón tôi, tôi tin rằng ai cũng đều thích tôi đến thăm.” Long Chu

nhìn thoáng qua người phụ nữ bắt lấy tay của mình, chẳng lẽ người phụ nữ này cũng giống với em gái, cũng là bị Lãnh Dạ giam lỏng?

Anh vẫn luôn tin tưởng rằng em gái bị người giam lỏng lại, mà người kia rất có khả năng chính là Lãnh Dạ, ngoại trừ anh ta thì không có người dám làm như vậy. Trước kia nghi ngờ người tên Cung Hàn, sau này anh lại nghe được, nói là đã chết ở một lần ngoài ý muốn.

Cho nên hiện tại đối tượng nghi ngờ duy nhất chính là Lãnh Dạ, em gái mất tích nhất định có liên quan với anh ta.

Nhưng vào lúc này, phía sau lại truyền đến một giọng nói, giọng nói này là giọng nói mà Bạch Tuyết không muốn nghe đến nhất.

“Tôi chỉ mới đi ra ngoài trong chốc lát, đã náo nhiệt như vậy, soái ca này là ai?” Người nói chuyện chính là em gái Lãnh Dạ - Lãnh Nguyệt, cô đi ra ngoài mua mấy bộ quần áo.

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy, ngồi xuống ăn cơm ——” Lang Vương nhìn thấy em gái này liền đau đầu, nếu không phải em gái anh không hiểu chuyện như vậy, làm thế nào anh sẽ có phiền toái, mà Tuyết Nhi cũng không thể bị ủy khuất được!

Nghĩ đến cô vợ nhỏ..... Anh thực đau lòng!

Nhìn thấy kéo tay Long Chu, con người anh bắn ra khí lạnh muốn giết người.

Nhẫn nhịn!

Nhẫn nhịn hết sức!

Cái gì anh cũng đều có thể nhẫn nhịn, duy chỉ có lúc anh đối mặt với cô vợ nhỏ thì anh không thể nhẫn được nữa!

“Long tổng, nơi này không chào đón anh, mời anh lập tức rời đi.” Bổng nhiên, Lãnh Dạ đứng lên, lễ phép lại lãnh khốc nói.

“Lãnh tổng, anh là sợ tôi cướp Tuyết Nhi đi?” Long Chu lạnh giọng hỏi.

“Lập tức rời đi ——” Nhìn thấy Long Chu tự tin nhìn Bạch Tuyết, Lang Vương rống giận.

Người đàn ông này lại lợi hại như vậy, lúc gặp phải người phụ nữ mình âu yếm cũng sẽ mất tâm trí, rối loạn đúng mực.

Anh yêu Bạch Tuyết, tình yêu của anh là bá đạo, là độc nhất vô nhị, mặc dù tình huống hiện tại đặc biệt, anh cũng không thể chịu đựng người phụ nữ mình âu yếm bắt lấy tay người đàn ông khác như vậy, thân mật dựa gần người đàn ông bên ngoài như vậy. Anh không cho phép ——

Yêu, không phải hy sinh, yêu, cũng không phải chiếm hữu, yêu, thật ra là thành toàn. Lúc có được tình yêu, muốn cho đối phương tự do, lúc không thể có được tình yêu, hai bên càng muốn cho yêu tự do!

Thật ra Lang Vương cũng muốn sống vĩ đại như vậy, nhưng anh tuyệt không cho phép người anh yêu có tự do, người phụ nữ anh cần phải là người phụ nữ của riêng anh, anh không cho phép Bạch Tuyết tiếp xúc với người đàn ông khác, hoặc là thân mật.

Không phải sở hữu lời thề đều chịu được khảo nghiệm, không phải sở hữu tình yêu đều chịu được dày vò. Cuối cùng, bị thương sâu nhất, thường vẫn là người trả giá nhiều nhất; đau đớn nhất, thường vẫn là người kiêu ngạo nhất.

Anh ích kỷ yêu Bạch Tuyết, anh yêu Bạch Tuyết không yêu mình, anh yêu Bạch Tuyết yêu quá mức, anh yêu Bạch Tuyết yêu bá đạo.

Người vĩnh viễn cô đơn là chính bản thân mình. Cho dù có chân thành nói ra chính mình yêu cỡ nào, cũng không thể giải thích được tình cảm trong lòng. Một người, nếu không rảnh, đó là bởi vì anh không muốn rảnh, một người, nếu không đi được, đó là bởi vì không nghĩ cách tránh ra, một người, lấy cớ quá nhiều với người khác, đó là bởi vì không muốn để ý.

Lúc này, anh không muốn lấy cớ, không có lý do gì. Nhưng mà anh chính là không thể nhìn thấy tay Bạch Tuyết bắt lấy cánh tay người đàn ông kia, một chút cũng không được, một chút cũng không cho phép.

Bạch Tuyết hiển nhiên là người phụ nữ hiểu rõ Lang Vương nhất, cô nhìn lại người đàn ông bá đạo này muốn mất khống chế, kế hoạch thương lượng tốt trước đó sắp hỏng rồi, việc nhỏ mà không nhịn được thì sẽ làm hỏng việc lớn.

Chẳng lẽ đạo lý này anh cũng không hiểu!

Thật ra, có đạo lý nào mà Lang Vương không hiểu, là anh ở trước mặt Bạch Tuyết không muốn hiểu, cũng không muốn hiểu, anh chỉ muốn đến gần Bạch Tuyết, thân mật, mà không phải nhìn Bạch Tuyết dựa gần vào người khác, thân mật!

Toàn bộ bi thương, gom lại một tia sung sướng. Tất cả tiếc nuối, gom lại một góc hoàn mỹ.

Anh ở đóng băng biển sâu, hy vọng tìm thấy chỗ hồng. Lại bừng tỉnh giữa đêm khuya, bỗng nhiên thoáng nhìn ánh trăng tuyết mỹ.

Lang Vương bị một ánh mắt cảnh cáo, anh do dự!

Nếu nói trên thế giới có ai có thể cho làm cho người đàn ông bá đạo máu lạnh này do dự, như vậy thì chỉ có mình Bạch Tuyết. Nếu nói có ai có thể tác động lên tâm người đàn ông bá đạo máu lạnh vì cô mà rung động, như vậy thì chỉ có Bạch Tuyết mới có thể làm được.

Nếu nói có ai có thể dọa sợ người đàn ông bá đạo máu lạnh này, như vậy thì chỉ có một người là Bạch Tuyết.

Lang Vương nhận được một ánh mắt cảnh cáo, anh do dự, anh không dám, anh không dám chọc giận người nào đó, không dám chọc người nào đó không vui, không dám chọc người nào đó tức giận, không dám trêu chọc người nào đó!

Có thể bỏ lỡ việc chờ đợi mặt trời mọc, bỏ lỡ cảnh đẹp có thể lại đến, bỏ lỡ chờ đợi sao băng có thể, bỏ lỡ tình yêu sẽ không trở về! Quý trọng người bên cạnh, đặc biệt là người mình yêu lại yêu thương mình.

Lang Vương vẫn đang khó khăn đấu tranh tư tưởng, anh để ý người phụ nữ này, lại không thể bá đạo chiếm hữu!

Rối rắm!

Anh đã thay đổi!

Có lẽ, yêu hận gần nhau chỉ là một suy nghĩ! Yêu, không chỉ phải hiểu được việc nên khoan dung đúng lúc, rất nhiều khả năng chuyển biến chỉ là ở chỗ tâm tình mà thôi. Nếu có người yêu mình, mà bản thân cũng cảm thấy người đó không tồi, điều này cũng không thể hiện bản thân sẽ lựa chọn người đó.

Khi yêu anh sẽ không dao động vì bất kỳ ai, tình yêu của anh căn bản không có khả năng dao động. Bởi vì, anh là một con sói, một con sói trung thành.

Tình cảm không cần lời hứa, hiệp nghị và điều kiện. Nó chỉ cần hai người: Một người thể tin tưởng, một người nguyện ý lý giải.

Cho nên Lang Vương lựa chọn tin tưởng Bạch Tuyết, mặc dù anh là bị đôi mắt nhỏ kia cảnh cáo, nhưng mà anh vẫn là khuất phục, bị đôi mắt nhỏ

cảnh cáo uy hiếp khuất phục.

Anh biết kết quả không nghe lời là cái gì? Anh biết kết quả không tôn trọng hiệp nghị lúc trước là cái gì? Anh cũng biết kết quả chộc giận cô vợ nhỏ là cái gì?

“Muốn tranh đoạt phụ nữ với tôi, anh còn chưa có đủ tư cách, chớ quên nơi này là quốc gia có luật pháp, Tuyết Nhi đã là vợ của tôi, tôi là chồng của Tuyết Nhi, nếu anh có dị nghị, không ngại tiếp chuyện với anh.” Lang Vương nói xong, duỗi tay đứng lên ôm người phụ nữ bên cạnh, cười lạnh nói.

Nhìn thấy Lang Vương phản ứng.

“Chúng ta đi.” Bạch Tuyết kéo Long Chu chuẩn bị rời đi.

Nơi này là nơi nguy hiểm, muốn chộc thùng người phụ nữ kia, trước hết cô cần rời đi một chút, mục đích chính là tách Đản Nhi và mẹ cậu ra, thực rõ ràng đứa nhỏ này và Đản Đản có âm mưu, tin tưởng việc tách bọn họ ra có thể làm suy yếu thế lực của bọn họ, còn có thể châm ngòi quan hệ bọn họ.

Trước mắt Bạch Tuyết chỉ có thể kết luận mẹ Đản Nhi là tiểu tiên tử, hơn nữa bên trong là hoa tiên tử biến chất.

Nhưng mà, đứa nhỏ Đản Nhi này, cậu rất có vấn đề, nhiệt độ cơ thể cậu dị thường không ngừng lạnh xuống, ngay cả kẹo que trong tay cậu cũng có đáng nghi.

Cậu ta là ai?

Vẫn chưa biết được.

Bất quá cô tin rằng chân tướng sẽ được công bố rất nhanh.

Bị biến thành mẹ Đản Nhi, Bạch Tuyết quay đầu lại nhìn về phía Đản Nhi: “Đản Nhi, chúng ta đi, chú này là bạn của mẹ, chúng ta đi tới chỗ anh ấy ở một đêm, ngày mai liền trở về, tin tưởng đến lúc đó ba của con cũng đã suy nghĩ cẩn thận.” Mẹ Đản Nhi nói.

Long Chu sửng sốt, người phụ nữ này là?

Người phụ nữ này là một người phụ nữ khác của Lãnh Dạ?

Thật quá đáng, anh ta có Bạch Tuyết còn chưa đủ, lại còn.....

Còn có mấy đứa con đáng im lặng ăn cơm kia, mẹ bọn chúng lại là ai?

Trước mắt chính là hai người phụ nữ, không biết sau lưng Lãnh Dạ còn có bao nhiêu phụ nữ nữa, đáng giận, nếu như vậy, đừng nên trách anh bất nhân, anh nhất định sẽ cố gắng tranh thủ lại chỗ Bạch Tuyết, chiếm cho riêng mình.

“Tuyết Nhi, người đàn ông này như vậy, em đều có thể chịu đựng? Vì cái gì muốn ủy khuất chính mình? Đi đến nhà anh, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, kỳ thật bên ngoài có rất nhiều đàn ông tốt, ít nhất sẽ không giống như người nào đó, trái ôm phải ấp! Em là một người phụ nữ tốt, vì cái gì muốn cùng người khác cùng sở hữu một người đàn ông, việc này đối với em không công bằng.” Long Chu đau lòng nhìn người phụ nữ đứng ở bên cạnh Lang Vương, anh cho rằng người đó chính là Bạch Tuyết, chẳng biết là hẳn người phụ nữ bên cạnh anh mới thực sự là Bạch Tuyết.

“Đúng vậy, anh ta chính là thích trái ôm phải ấp!” Kéo Long Chu Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

Rũ mắt liếc người phụ nữ vẫn luôn bắt lấy anh một cái, người phụ nữ này thực xa lạ, vì cái gì ánh mắt lại giống như đã từng quen biết?

Nghe được giọng nói này, Lang Vương hung hăng nhú mày!

“Lãnh tổng, trái ôm phải ấp đều đã làm, chẳng lẽ còn không muốn chúng ta đứng xem càu nhàu! Cá nhân tôi cho rằng: Cái gọi là hoa tâm, chính là có tình yêu và khuôn mặt, còn muốn có cả hai; cái gọi là, chính là ẩn nấp bao quanh, ngã vào bầy rập; cái gọi là lãng mạn, chính là khi giúp vợ mua bắp cải, còn sẽ thuận tay mang về một đóa hoa hồng; cái gọi là phòng bếp, chính là khi kết hôn thăm đồ trái về hướng chính phía trước.....”

Bạch tuyết chân chính khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Tất nhiên Lang Vương thu hết hành động của cô vợ nhỏ vào đáy mắt.

Lúc này đây anh không ngừng hung hăng nhú mày, còn hung hăng cắn chặt răng.

Chính mình thực sự đã từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng mà kia đều là chuyện của trước đây, chẳng lẽ trước kia làm sai liền không cho anh có cơ hội khác?

Rối rắm!

Bất đắc dĩ!

Nhưng mà tâm tư phức tạp này đó đều cất giấu ở trong lòng, anh vẫn luôn biểu lộ biểu tình lạnh nhạt, cho nên sẽ không khiến cho người phụ nữ nguy hiểm bên cạnh và đứa bé kỳ quái kia nghi ngờ.

“Đúng vậy. Làm một người phụ nữ đau khổ: Đương nhiên cô và người khác cùng yêu chung một người đàn ông, cô sẽ rất tự nhiên mà coi loại quan hệ này là một loại quan hệ vĩnh viễn, nhưng đàn ông lại có thể bất đồng, có khả năng bọn họ chỉ cảm thấy đó là phương thức sinh tồn lại vừa là một loại chuyện hiển nhiên.

Giống như người xưa nói: Trong chuyện nam nữ, không có hôn nhân hứa hẹn trước, vẫn là quan hệ bảo trì (bảo vệ + duy trì) đơn giản cho thỏa đáng,

nếu không, thật sự không có năm tháng nào có thể quay đầu lại.

Cuộc sống có quá nhiều bất đắc dĩ, chúng ta không thể thay đổi, cũng không thể đi thay đổi, càng tệ hơn là, chúng ta mất đi ý muốn thay đổi .....

Ở trong vòng thế tục trong thế giới, có thể học được dùng một tâm tình bình thường đi đối đãi với tất cả chung quanh, cũng là một loại cảnh giới.

Lần đầu tiên khóc là bởi vì anh không có ở đây, lần đầu tiên cười là bởi vì gặp được anh, lần đầu tiên cười rơi lệ là bởi vì không thể có được anh!

Kỳ thật, em đã mệt mỏi. Em có thói quen vui vẻ, không có thói quen khổ sở. Để ý, lại làm bộ không sao cả, thói quen đối mặt một người sở hữu.

Em có thể sống, lúc rất đau nói không quan hệ. Em có thể sống, lúc khổ sở nói không sao cả. Em có thể sống, lúc cô đơn tịch mịch cười ha ha. Em có thể sống, lúc tuyệt vọng nói thế giới vẫn tốt đẹp như cũ. Em sống chỉ là hy vọng, em bắt đầu oán giận khi trời cao bủn xỉn đối với em, em đau lòng anh...

Nửa duyên tu đạo nửa duyên quân, anh từng không có lời nào khi gặp nhau sao? Từng có cảm điện thoại lại trầm mặc trầm tĩnh mong nhớ sao? Có, anh liền đọc đã hiểu.” Bạch Tuyết như thế nào sẽ bỏ qua cơ hội nói móc Lang Vương, người đàn ông này ba lần bốn lượt làm hư chuyện này kia, cô thực tức giận, cho nên có được đến cơ hội liền nói ra.

Bị Bạch Tuyết nói một phen, Lang Vương một tiếng kêu rên, cô vợ nhỏ vẫn là mang thù, tuy rằng anh rất ngoan ngoãn phối hợp diễn một tuồng kịch, nhưng mà lại không quên trừng phạt anh.

Nhìn, ai kêu anh gặp phải những việc này, chọc vợ không cao hứng, anh xứng đáng bị vợ châm chọc!

Lang Vương một lời không nói, lạnh lùng nhìn Long Chu và người phụ nữ bên cạnh, ở trong mắt mẹ Đản Nhi, Lang Vương nhìn thấy là Long Chu, kỳ thật, Lang Vương là đang xem Long Chu có ánh mắt đau lòng với cô vợ nhỏ hay không.

Bất quá, lúc này Lang Vương đau lòng cho Bạch Tuyết, căn bản Bạch Tuyết không nhìn tới, người phụ nữ kia sống sờ sờ xuất hiện, hơn nữa bọn họ đã từng quan hệ, nghĩ đến đây cô liền muốn hung hăng giáo huấn con sói thối kia.

“Tuyết Nhi? Em không muốn nói cái gì sao?” Long Chu thâm tình nhìn người phụ nữ đứng ở bên người Lang Vương.

Mẹ Đản Nhi lo lắng.

Lang Vương, Bạch Tuyết, còn có bọn nhỏ đều nhìn về người phụ nữ giả làm Bạch Tuyết.....

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Bạch Tuyết Bị Đánh Tráo

Editor: Nguyễn Yên Thương

“Em chỉ muốn nói, mời anh rời đi, nơi này của chúng tôi không chào đón anh.” Bạch Tuyết “giả” bình tĩnh tự nhiên nói.

“Tuyết Nhi, em làm sao vậy?” Long Chu hoang mang nhìn Bạch Tuyết giả. Không phải là như thế này, Tuyết Nhi là người diendanlequydon phụ nữ rất lễ phép, làm sao bỗng nhiên lại trở nên lạnh lùng như vậy?

“Em rất tốt, chỉ là không thích anh tùy tiện đến quấy rầy đến chúng tôi như vậy.” Hàng giả lạnh giọng nói.

“Nếu là như thế này, anh lập tức rời đi!”

“Tôi và anh cùng nhau đi.” Bạch Tuyết “thật” nói. Long Chu hơi hơi sửng sốt, vì cái gì người phụ nữ này lại dính lấy anh như vậy, bọn họ có quen biết sao?

“Đản Nhi, đi cùng mẹ.” Bạch Tuyết nhìn Đản Nhi nói.

Đản Nhi do dự, cúi đầu liếm kẹo que một chút, ánh mắt khẽ biến.

Lòng bàn tay Bạch Tuyết “giả” đứng ở bên cạnh Lang Vương bắt đầu đổ mồ hôi, người phụ nữ này muốn đưa đem Đản Nhi đi, hiện tại cô đang ở bên cạnh Lang Vương, cô không thể biểu lộ bất kỳ cái gì. Cẩn rằng do dự

nhìn Đản Nhi, cậu là đang bắn khoăn đến buổi tối cậu sẽ hiện ra nguyên hình?

Hắn là sẽ không có việc gì, chỉ cần ăn cái kia kẹo que kia, tạm thời cậu sẽ không hiện ra nguyên hình.

“Đản Nhi, đi với mẹ, người này là bạn của mẹ —— Long tiên sinh, chúng ta đi đến chỗ anh ta ở một đêm có được không? Tránh cho ba con và dì Bạch thấy khó xử.” Bạch Tuyết nhìn Đản Nhi kiên nhẫn nói.

Long Chu sửng sốt, người phụ nữ này muốn đi cùng anh, còn muốn ở chung một chỗ với anh?

Xem ra tác phong của người phụ nữ này có vấn đề, hay là cô ta đang cố ý chọc giận Lang Vương?

Nghe được lời Tuyết Nhi nói muốn đi đến chỗ Long Chu ở một đêm, tay Lang Vương bưng cà phê nắm thật chặt, phần ngón deindanllequyodn tay nắm cái ly cà phê bởi vì dùng sức mà làn da đã trắng bệch.

Trên mặt lãnh khốc người khác đều thấy, nhưng mà trong lòng đau lại không ai thấy!

Anh để ý cô vợ nhỏ, rồi lại lần lượt làm tổn thương vợ anh!

Có người với người gặp nhau giống như là sao băng, nháy mắt phát ra tia lửa làm người ta hâm mộ, nhưng cũng chỉ là vệt vàng mà trôi qua. Anh sẽ không để anh và Bạch Tuyết chỉ là cuộc gặp gỡ sao băng, Bạch Tuyết giống như là không khí của anh, Bạch Tuyết rời đi sẽ khiến anh hít thở không thông.

Yêu đến tâm mới biết được là trân quý, rất nhiều người cũng đều không hiểu phải quý trọng có được. Chỉ cho tới khi mất đi mới nhìn đến, thật ra thì quen thuộc nhất mới là trân quý nhất. Hiện tại Tuyết Nhi chỉ là tạm thời

rời đi, Lang Vương không thể tưởng tượng sau khi Tuyết Nhi rời đi anh sẽ cùng cái tên họ Long này xảy ra chuyện gì?

Anh tin tưởng Tuyết Nhi, nhưng mà anh không tin người đàn ông này.

Có khi, yêu cũng là loại tổn thương. Diendanllequuydon Người tàn nhẫn, lựa chọn thương tổn người khác, người thiện lương, lựa chọn thương tổn chính mình.

Mà Lang Vương chính là loại người thà rằng tổn thương người khác.

“Đàn Nhi, chúng ta cần phải đi.” Bạch Tuyết lại một lần thúc giục nói.

Đàn Nhi đứng dậy, trong tay nắm kẹo que, ánh mắt nhanh chóng đảo qua đứng ở bên cạnh người phụ nữ của Lang Vương, hiện tại cậu đã cười lên lưng cộp khó leo xuống được, nhất thiết phải đi rồi!

Cậu không sợ Bạch Tuyết, không sợ người đàn ông kia. Anh là sợ lúc ánh trăng xuất hiện, cậu sẽ.....

“Đàn Nhi, mẹ cậu đều phải đi rồi, tất nhiên cậu cũng phải đi theo.” Bạch Tuyết “giả” nhàn nhạt nói, kỳ thật ra là đang ám chỉ Đàn Nhi hãy an tâm đi theo Bạch Tuyết đi.

Đàn Nhi nhận được ám chỉ, bước chân ngần nhỏ rời đi theo Bạch Tuyết và Long Chu.

Ra khỏi biệt thự của Lãnh Dạ, Long Chu đứng lại, xoay người nhìn một lớn một nhỏ này.

“Tôi biết cô là cố ý nói như vậy, vì để Lãnh Dạ giận, hẹn gặp lại.” Long Chu xoay người liền chuẩn bị đi. Anh mới không mang theo một người phụ nữ xa lạ đến biệt thự của anh, đặc biệt là người phụ nữ này lại là người phụ nữ của Lãnh Dạ.

“Anh Long, chờ một chút, tôi thật sự không có chỗ để đi, làm ơn mang theo tôi đi tới chỗ anh?” Bạch Tuyết biết với dáng vẻ này thì cô không thể về nhà, huống chi đứa bé này cũng là một người nguy hiểm.

“Đừng gọi tôi là “anh Long”, chúng ta không phải rất quen thuộc, huống chi tôi cũng không phải là người đàn ông tùy tiện, tôi sẽ không mang theo cô đi tới chỗ tôi.”

Long Chu không kiên nhẫn nói.

“Chẳng lẽ anh không muốn biết tin tức của lequydon Long Nhi sao?” Bạch Tuyết bỗng nhiên nghĩ ra biện pháp thuyết phục Long Chu mang cô rời đi, quả nhiên, Long Chu xoay người trở lại bên người cô, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn cô.

“Cô nói cô biết tin tức của Long Nhi?” Long Chu mừng rỡ như điên, không có người biết tin tức Long Nhi lâu như vậy, người phụ này này lại nói cô biết tin tức Long Nhi, với anh mà nói điều này là chuyện tốt.

“Ừ.” Bạch Tuyết ừ một tiếng.

“Lên xe.” Long Chu nói một câu, đi đến khu dừng xe.

Bên kia, Lãnh Dạ nhìn Bạch Tuyết rời đi cùng họ Long, cúi đầu, tiếp tục dùng cơm, tâm giống bị đào xuống, rời đi theo Bạch Tuyết.

Ăn một bụng mà không biết mùi vị gì.

“Ba, hôm nay ba phải kể chuyện xưa cho con nha. Tụi con muốn nghe chuyện của công chúa Bạch Tuyết và thợ săn.” Thiên Tâm làm nũng nói.

Lang Vương ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đau lequydon lòng của con gái nhỏ, giống như bọn nhỏ đã biết cái gì?

Đây là chuyện bí mật giữa anh và Bạch Tuyết, chẳng lẽ bọn nhỏ đã nhìn ra, hay là?

Đúng vậy, bọn nhỏ mỗi người là một quỷ tinh ranh, là linh đồng chuyển thế, tất nhiên có một số việc không thể gạt được bọn chúng.

“Được, ăn cơm trước. Tối đây, thân ái, ha ha cái này, hương vị không tồi.”

Lang Vương gấp một khối thịt cay cho người phụ nữ ở bên cạnh. Nhìn người phụ nữ ăn khối cay thịt kia vào trong bụng, khóe miệng Lang Vương nhếch lên, quả nhiên cô ta đã động thủ, Bạch Tuyết đã rời đi, người phụ nữ này chính là mẹ Đản Nhi.

Trong đầu thoáng qua bóng dáng mẹ Đản Nhi, liền có chán ghét.

Thiên Tâm cơm nước xong liền lên lầu, chỉ chốc lát sau đã thay áo ngủ, tất nhiên là người cô bé gọi là mẹ đã đổi cho cô bé.

Tiểu gia hỏa cũng không nói cái gì, cũng không hỏi cái gì, cười ha hả ôm cổ mẹ “giả”, còn đem đầu nhỏ dựa vào trên vai người phụ nữ đó.

Một màn này lại làm Lang Vương cho rằng cái gì bọn nhỏ cũng không biết.

Biểu hiện của con rất chân thực, căn bản không nhìn không ra vẻ hoài nghi đối với người phụ nữ này.

Nhưng mà, hai đứa con trai, câu được câu không ngồi trên sàn nhà chơi xếp gỗ, song song đối với môn anh, không quá nguyện ý với dáng vẻ xử lý của anh, anh nhìn thấy tâm tình rất thấp.

Tuyết Nhi, vừa đi như vậy, ánh sáng của anh đều bị Tuyết Nhi mang đi, chỉ tối tăm ở lại.

Tuyết trắng như vậy rồi đi, trong lòng mẹ Đản Nhi rất là cao hứng, không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi như vậy. Trong lòng lập tức cười nhạo Bạch Tuyết một trận, cái người phụ nữ ngu ngốc này cứ chấp tay đưa địa bàn cho người khác như vậy, làm như vậy chẳng phải là tiện nghi cho cô sao. Nếu đổi lại là cô, cô sẽ không đi, cô sẽ vạch trần này hết thảy.

Xem ra Bạch Tuyết vẫn là sợ hãi, sợ hãi cô giết cô ta, biết cô bản lĩnh, hiển nhiên sợ hãi mà ngoan ngoãn rồi đi.

Hừ!

Hay là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, thật là khiến cho lequydonn Mẫu Đan Tiên Tử mất mặt, còn không bằng cô là một tứ chi Mẫu Đan Tiên Tử.

Sau khi thu dọn xong dưới lầu, cô quay về phòng ngủ chính, tẩy trang một chút, thay áo ngủ của Bạch Tuyết, một bên ghé vào lòng Lang Vương với Thiên Tâm, kể chuyện xưa, Lang Vương đảo mắt lạnh qua, chán ghét thu hồi thần sắc, tiếp tục kể chuyện xưa.

Đáng chết ——

Làm sao anh lại không có nghĩ đến cô ta sẽ mặc quần áo của Tuyết Nhi!

Đoán được cô ta nhất định sẽ thò qua tới, Lang Vương trước tiên ôm Thiên Tâm đặt xuống dưới, bọn họ ngồi vào sofa kể chuyện xưa.

Quả nhiên, sau khi người phụ nữ kia thay xong quần áo, đi vài bước trong phòng ngủ, giống như là buồn ngủ, muốn tìm lấy đi ngủ.

Chỉ cần cô có thể kết hợp cùng Lang Vương, Lang Vương ăn đến ngon ngọt, mặc dù về sau biết cô là ai, cũng nhất định không rời khỏi cô. Cho nên cô nhất thiết phải nắm chặt thời gian thu phục người đàn ông này, để ngừa ddlequydon vạn nhất.

“Dạ, em mệt mỏi.” Người phụ nữ này cố ý làm ra một dáng vẻ thực quẩn rũ, làm Lang Vương không khỏi cảm thấy thực ghê tởm.

“Em ngủ trước đi.” Lang Vương nhàn nhạt nói.

Nhìn thấy chiêu này không dùng được, nhú mày, một bộ dáng Lâm Đại Ngọc*, biểu hiện dáng vẻ mong manh yếu đuối, thực sự là nhìn rất mệt. Lòng mày nhú lại, nhìn thấy dáng vẻ mà thương xót.

* Lâm Đại Ngọc: cô gái có thân thể lẫn tâm hồn đều yếu đuối như giọt sương mai, một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng.

“Em muốn anh bồi em.....”

“Đừng náo loạn, ngoan, con gái còn ở nơi này, trước tiên ngủ đi, anh còn chưa buồn ngủ.” Lang Vương lạnh lùng nhìn qua. Ánh mắt của Bạch Tuyết “giả” có chút hoảng hốt, ánh mắt anh quá sắc bén, người đàn ông này kỳ thật quá lạnh nhạt, kỳ thật thực làm người khác thấy sợ hãi. Cho dù cô đã sớm có chuẩn bị tâm lí, vẫn là có chút chống đỡ không được.

“Anh là đang lo lắng cho Đản Nhi?” Người phụ nữ đã sớm ở trong mắt Lang Vương nhìn ra anh thích Đản Nhi, cho nên thấp giọng hỏi.

“Chẳng lẽ em không lo lắng, Đản Nhi căn bản diendanlqd không muốn rời khỏi nơi này, hoặc là không muốn rời khỏi anh.” Lang Vương ra vẻ khổ sở nói.

Nghe được lời Lang Vương nói như vậy, cô biết ngầm Lang Vương nhất định là và Bạch Tuyết đã nói chuyện về Đản Nhi, xem ra Đản Nhi sắm vai thực thành công.

Xem ra liên thủ với cô là rất đúng.

“Thực xin lỗi, mặc kệ như thế nào, đứa bé là vô tội, em nên giữ Đản Nhi lại!” Cấn cấn môi, nhu nhược nói nhỏ, một bộ dáng vẻ áy náy bất an.

“Em không cần tự trách, không có liên quan đến em, anh nói rồi ba ngày, chỉ cần ba ngày anh sẽ tiễn người phụ nữ kia đi, về phần Đản Nhi.....” Lang Vương dừng một chút, giống như là đang lưu luyến Đản Nhi. “Giữ Đản Nhi ở lại.” Người phụ nữ có chút nóng vội nói, nhưng mà cô cũng không có cảm thấy được, có lẽ là sự tình tiến triển quá thuận lợi, có chút đặc ý vênh váo, cô muốn giữ Đản Nhi lại ở bên người quên mất việc che lấp cảm xúc kích động, Lang Vương và Thiên Tâm vẫn đều rũ đầu như cũ, ai cũng không có biểu hiện ra thần sắc ngoài ý muốn.

“Anh suy nghĩ một chút.” Lang Vương đơn giản trả lời một câu.

“Nếu anh thích Đản Nhi, liền giữ Đản Nhi lại đi, vừa vặn bọn nhỏ cũng có bạn.” Người phụ nữ lại nói, cô hy vọng Đản Nhi ở lại, tương lai có chuyện gì, người kia cũng giúp cho cô, lợi dụng nhau.

Cô ta (Đản Nhi) giúp cô có được Lang Vương, cô sẽ giúp cô ta (Đản Nhi) đưa ba đứa con của Bạch Tuyết tới tay cô ta.

Vì để có được Lang Vương, cô làm chuyện gì cũng lequydon;lqd đều đáng giá.

Đản Nhi (cô ta) ở lại là chuyện tốt nhất.

Không có người biết Đản Nhi là phụ nữ, lúc trước vì đẩy tỷ lệ thành công lên cao, cô thà rằng lấy thân phận con trai để xuất hiện, cho nên Đản Nhi thật ra là nữ.

“Mẹ, hiện tại tại con cũng có bạn chơi nha, vì sao lại muốn thêm một người nữa?” Thiên Tâm mang theo vẻ không vui, mang theo nghi vấn hỏi, Bạch Tuyết “giả” mỉm cười, ôn nhu nói, “Đản Nhi cũng là con của ba con,

cũng giống với các con nha, cho nên mẹ giữ Đản Nhi ở lại cũng là hợp tình hợp lý.”

“Đúng không? Như vậy ba có Đản Nhi, có còn yêu chúng ta nữa không?” Thiên Tâm thực tự nhiên hỏi. Nhìn không ra có bất kỳ cái manh mối gì.

Ngược lại với lúc người phụ nữ nói muốn giữ Đản Nhi ở lại, nếu Thiên Tâm vẫn là an an tĩnh tĩnh chơi, không có bất luận cái phản ứng gì, như vậy mới có thể khiến cho người phụ nữ này hoài nghi, Thiên Tâm hỏi như vậy, ngược lại tiêu trừ nghi ngờ của cô ta.

“Tuyệt Nhi, em mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi trước đi.” Nhìn xem thời gian, chỉ cần lại chờ thêm ba giờ nữa, ánh trăng liền sẽ xuất hiện, đến lúc đó Bạch diendan;lqd Tuyệt bên kia nhất định sẽ có chuyện phát sinh.

Người phụ nữ nghe thấy, người đàn ông này vẫn là quan tâm cô, hạnh phúc cười cười, loại cảm giác này thật tốt. Dáng vẻ lãnh khốc kia của anh phỏng chừng chính bản tính, nghĩ đến đây, lá gan lớn không ít, liền bắt đầu hận Bạch Tuyệt, tất nhiên là Bạch Tuyệt thực sự, bất quá hiện tại từ bề ngoài nhìn vào chính là mẹ Đản Nhi.

“Dạ, nếu anh đã không yêu người phụ nữ kia, ngày mai liền dứt khoát nói cho cô ta, để cô ta đi, đừng đến quấy rầy cuộc sống của chúng ta. Em không thích cô ta!”

“Chuyện này anh sẽ xử lý tốt, Tuyệt Nhi, yên tâm đi.” Lang Vương rũ đầu, nhìn sách kể chuyện, ánh mắt lại vô cùng âm lãnh, người phụ nữ này thật ngoan độc, bên này vừa mới biến thành Bạch Tuyệt, liền chuẩn bị trừ bỏ Bạch Tuyệt.

Người phụ nữ không nhìn thấy biểu tình Lang Vương, cho rằng anh là đang nghiêm túc kể chuyện, đơn giản đến gần vài bước, cố ý đưa tay đặt

lên trên vai Lãnh Dạ, cô biết hiện tại cô là Bạch Tuyết, tiếp xúc hẳn là bình thường.

Lang Vương chán ghét nhú mày, vẫn không có ngẩng đầu như cũ, nghiêm túc đọc chuyện xưa.

Thiên Tâm chuyển động đôi mắt to đẹp, tự hỏi, tâm lequydon'lqdlqd từ hoàn toàn không ở trên câu chuyện ba kể, giống như tâm tư ba con hai người đều không ở trên câu chuyện, kể chuyện xưa chỉ là phương thức để bọn họ che dấu nội tâm phần nộ.

Nhìn Lang Vương nghiêm túc kể chuyện, tâm người phụ nữ sinh một kế, làm bộ đi ngủ, sau đó đứng dậy rời đi, nhìn thấy Lang Vương đuổi chân dài, cô có thể làm bộ lăn qua lại, sau đó lăn vào trong lòng ngực Lang Vương, đến lúc đó Lang Vương sẽ không thể không động tâm.

Trong lòng tính kế, liền chuẩn bị hành động, ai ngờ lúc này, một cơ thể nhỏ bé, như là viên đạn nhào trong lòng ngực Lang Vương, trong miệng còn ồn ào, “Ba, mẹ, con rất yêu hai người, hôm nay con muốn ngủ với hai người.” Thiên Tâm làm nũng nói.

“Lại nghịch ngợm.” Lang Vương đắc ý cười, đây mới là đứa con anh sinh ra, biết trong lòng anh muốn gì. Tuy rằng mới đầu Đản Nhi đã khốc khốc, nhưng mà, cẩn thận quan sát về sau, cậu không phải lãnh khốc, là âm lãnh, thậm chí là cả người tản ra khí lạnh.

Cậu..... Tất nhiên không phải người.

Càng không phải tiên!

Cũng không phải yêu!

Nhìn thấy Lang Vương ôm lấy Thiên Tâm, kế hoạch của người phụ nữ liền ngâm nước nóng, trong lòng thầm mắng: “Tiểu quỷ chán ghét, đã trề

thế này còn không quay về ngủ, ở chỗ này chường mắt vướng bận!

Phá hư chuyện tốt của cô, cô chỉ cần một đêm là đủ rồi, cô nắm chắc được sẽ khiến Lang Vương cả đêm liên yêu cô, nhưng mà có đứa bé ở chỗ này, làm thế nào cô có thể thực thi kế hoạch của chính mình!

Cô bé này không giống hai bé trai ngoan kia, dưới diendannleqquydon lâu kia hai bé trai ngoan ngoan, vẫn luôn ở chơi xếp gỗ, căn bản là không muốn quấy rối.

Kỳ thật, ở cùng thời gian, bất đồng địa điểm.

Bên ngoài biệt thự Long Chu, gai thân thể ẩn giấu ở ngoài cửa sổ.

Thấp giọng nói chuyện: “Ưc Ưc, làm thế nào anh biết người phụ nữ ở trong nhà kia không phải là mẹ?” Niệm Niệm nhỏ giọng hỏi.

“Khi nào thì em thấy qua mẹ ăn ớt cay, mẹ chưa bao giờ ăn cay, ăn cay liền bị dị ứng. Đương nhiên có lúc mẹ cho chúng ta ăn ớt cay nhưng không tính. Hôm nay buổi tối thịt xào ớt cay rất cay, mà lại ăn rất nhiều.” Thật ra, lúc Lang Vương gấp một đĩa đồ ăn cay cho Bạch Tuyết “giả”, Bạch Tuyết “giả” cho rằng đây là món Bạch Tuyết “thật” thích nhất, cho nên cố ý ăn nhiều một chút, tránh cho bị bọn họ nghi ngờ, thật ra cô cũng không thể nào ăn ớt cay, chịu không nổi cái vị ớt cay kia.

Vì không để cả nhà nghi ngờ, cố ý ăn nhiều một chút, không hề biết biến khéo thành vụng, ngược lại khiến cho ba đứa con nghi ngờ, hơn nữa biết mẹ bị người đánh tráo, thay đổi thân phận.

Cho nên lúc ăn cơm chiều, Ưc Ưc và Niệm Niệm lequydon;lqdlqd; liền dùng bảo bối ông nội Lang chế tạo cho hai người bọn cậu để hai cậu xếp gỗ, mà thật ra bọn họ đã sớm đi tìm mẹ, chủ yếu là lo lắng mẹ gặp nguy hiểm, bảo vệ mẹ là nhiệm vụ hàng đầu của chúng, mẹ cho bọn chúng sinh mệnh, bọn chúng vô cùng cảm kích, tất nhiên là biết cảm ơn.

Lang Vương cũng bị lừa, anh nhìn thấy hai tiểu gia hỏa dấu mờ ở dưới xếp gỗ, thật ra kia đều là ảo ảnh, đứa bé chân chính đã đi khỏi biệt thự.

Nếu là người cẩn thận nhất định sẽ phát hiện manh mối, nhưng mà bọn họ đều không có đem tinh lực phóng tới trên người bọn chúng, cho nên không có người chú ý bọn chúng vẫn luôn lặp lại động tác giống nhau, hơn nữa xếp gỗ trước sau đều là một bộ dáng.

Trong nhà hai cái ảo ảnh ở dưới mê hoặc mẹ Đản Nhi, nơi này hai đứa đang tìm hiểu Đản Nhi.

Đản Nhi tự mình ngồi ở trong một phòng ngủ, vẫn luôn bất an liếm kẹo que, hoàn toàn mất đi bình tĩnh lúc ban ngày.

Cậu đứng dậy có chút táo bạo, ở trong phòng đi tới đi lui, lúc này cậu cho người ta cảm giác không phải một đứa bé, mà là tư thái và biểu tình mà một người lớn mới có.

“Ức Ức, anh có phát hiện không, thần sắc cậu ta rất hoảng loạn, giống như sắp có chuyện gì xảy ra?” Niệm Niệm nhỏ giọng nói thầm.

“Ừ, Đản Nhi này nhất định có quỷ, trên người cậu ta gần như không có độ ẩm, trong nhà có cậu ta ở gần như không dùng điều hòa.” Ức Ức nói nhỏ.

“Ức Ức, chúng ta đều biết điểm này, chẳng lẽ ba không nhìn ra?” Niệm Niệm tò mò hỏi.

“Nhất định là ba biết, bất quá anh không biết rốt cuộc ba và mẹ sao lại thế này? Lấy pháp lực của ba không có khả năng nhìn không ra được việc mẹ bị đánh tráo, còn có khí lạnh trên người đứa nhỏ này, ba sẽ không thể không có phát hiện.”

“O? Mẹ đi nơi nào?” Niệm Niệm đuổi cổ xem.

“Đừng lo lắng, nhất định là mẹ đang ở trong phòng khác, người đàn ông kia thích mẹ chúng ta, ông ta sẽ không tổn thương mẹ.”

“Chỉ là, anh không cảm giác chúng ta hẳn là nên giúp diendaanllqduuyon ba coi chừng mẹ sao?” Niệm Niệm thấp thỏm hỏi.

“Em cho rằng cái dáng vẻ hiện tại của mẹ sẽ làm cho chú kia thích sao?” Ưc Ưc bình tĩnh nói.

Kỳ thật, thật đúng là như lời Ưc Ưc nói, Long Chu thực chán ghét cái người phụ nữ xa lạ này luôn gọi anh là anh Long anh Long (nguyên văn: Long ca Long ca), còn biểu hiện với anh rất quen thuộc giống nhau, làm anh không khỏi bắt đầu hoài nghi thẩm mỹ quan của Lang Vương có vấn đề.

Anh chán ghét đưa người phụ nữ khác về nhà mình. Đương nhiên khi anh chán ghét một người anh không muốn biểu hiện ra ngoài, mỗi người đều sẽ có người thích có người không thích, anh không có quyền lực ngăn cản người khác chán ghét mình, nhưng mà anh có quyền lực ngăn cản chính mình.

Anh nỗ lực để chính mình không cần nổi giận, ở trong lòng anh chỉ thích Bạch Tuyết, nhưng mà ngoài Bạch Tuyết ra anh không muốn tiếp xúc với người phụ nữ khác, cũng không muốn tới gần!

Ngoài cửa sổ giống như gió thổi, chẳng lẽ là ông trời cũng muốn anh giữ lại người phụ nữ này và đứa bé vẫn luôn ăn kẹo que kia.

Thật là kỳ quái, một bé trai lại thích ăn kẹo que như vậy, bất quá..... Giống như kẹo que trong tay cậu ăn đều không thấy thu nhỏ được như vậy. lequydon;lqdlqd;ll Hai mẹ con kỳ quái, nhìn bọn họ là một lớn một nhỏ, liền giữ bọn họ ở lại cả đêm, hơn nữa anh còn muốn biết tin tức em gái từ trong miệng người phụ nữ này.

Bởi vậy anh mới có thể kiên nhẫn ngồi ở bên cạnh người phụ nữ này như vậy, chịu đựng cô tự nhiên quen biết.

Bạch Tuyết giương mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời mưa, Lãnh Dạ và người phụ nữ kia sẽ như thế nào, các con có biết cô bị người phụ nữ kia đánh tráo hay không?

Bọn nhỏ luôn luôn rất thông minh, bất quá lúc này đây hương vị trên người đều người phụ nữ kia giống như đúc với cô, nếu muốn bọn nhỏ phát hiện phỏng chừng có điểm khó khăn!

Nước mưa vô tình chộp vào cửa sổ, bắn ra tán bọt nước, đột nhiên cảm giác được rất nặng nề, phảng phất cái đánh vào ngực khi chúng va chạm mỗi một chút vào cửa sổ.

Cô lo lắng Lang Vương và người phụ nữ kia, cô không yên tâm bọn nhỏ có thể lọt vào âm toán của người phụ nữ kia hay không, lúc này mới phát hiện cái kế hoạch này có chút không đủ chu toàn.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi tí tách tí tách, hình thành một bức tranh thủy mặc duyên dáng như sương như khói. Hạt mưa, nó vừa không nhu hòa giống như diendanlleqquy;don lông trâu vậy, cũng không cứng rắn giống như hoa châm vậy, nó từng đợt, một chút, phảng phất không phải rơi trên mặt đất, mà là dừng ở trong nội tâm Bạch Tuyết. Thu đêm tàn đèn ánh sáng tắt, mưa phùn, lại là một phần bất đắc dĩ và buồn rầu và tịch mịch nha.

Chẳng hề biết, lúc này Bạch Tuyết bất đắc dĩ và lo lắng, đều là dư thừa, ba đứa bé đã sớm biết được bí mật, từ Thân Tầm dính trụ Lang Vương, từ Ưc Ưc và Niệm Niệm theo dõi mẹ, bảo vệ mẹ, thuận tiện hàng phục Đản Nhi khả nghi kia.

Ưc Ưc và Niệm Niệm thay đổi một cái dù nhỏ vô hình, bọn họ tránh ở trong dù, tiếp tục quan sát Đản Nhi.

Nghe thấy trời mưa bên ngoài, Đản Nhi bỗng nhiên hưng phấn lên, trời mưa, đã nói lên ánh trăng sẽ không xuất hiện, cậu cũng liền không cần chịu dầy vò. Hiện ra nguyên hình với cậu mà nói là tra tấn thảm thiết.

Nhìn mưa phùn bên ngoài, cậu cao hứng liếm một ngụm kẹo que, lại lần nữa ngồi trở lại sô pha.

“Ức Ức, anh có phát hiện hay không, từ đầu tới đuôi cậu ta đều cầm cái kẹo que này, giống như chưa bao giờ có đổi quá, anh nói cái kẹo que lleeqqquyyddoon này có thể có vấn đề hay không?” Niệm Niệm thấp thấp hỏi.

“Cái kẹo que này nhất định có vấn đề, chúng ta chờ sau khi cậu ta ngủ, nghĩ cách trộm cái kẹo que kia ra ngoài.” Ức Ức nhỏ giọng trả lời.

“Được.”

Trong phòng bên kia, Long Chu đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Khi còn nhỏ anh đáp ứng mẹ sẽ chiều cố em gái thật tốt, chỉ là, hiện tại không thấy em gái, anh thực xin lỗi mẹ.

Hoa trà đỏ thắm bên cửa sổ, ở tiếng mưa rơi tích tích tháp tháp, chậm rãi trầm trọng mà nở rộ. Anh đi đến trước cửa sổ, mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng mưa tí tách rơi, nhớ tới giọng nói quen thuộc mà đã lâu chưa nghe. Nha, đó là giọng nói của mẹ. Tưởng tượng lại về giọng nói lải nhải của mẹ một chút —— đáng tiếc mẹ đã cười hạc đi tây thiên!

Thời tiết như vậy, ngoài trừ nhớ mẹ ra, tôi còn có thể đi nghĩ cái gì? Cứ hoài niệm như vậy, anh trừ bỏ thương cảm, còn có thể nói về cái gì? Ở đây cảm thương thời tiết, anh ngoại trừ nói hết, cũng chỉ có thể nói hết.

“Tôi còn không biết cô tên là gì?” Long Chu hỏi Bạch Tuyết.

“Anh có thể gọi tôi là mẹ Đản Nhi.” Bạch Tuyết không nói thật, cô lo lắng Đản Nhi ở bên ngoài nghe lén, cho nên cẩn thận một chút cũng không sai.

“Cô nói cô biết chuyện của Long Nhi, nói hết những điều cô biết cho tôi nghe.”

Lời tác giả: Đại gia đoán một cái, kế tiếp Bạch Tuyết sẽ nói cái gì? Đản Nhi rốt cuộc là có thân phận gì? Vì cái gì cậu không có độ ấm? Lang Vương và Bạch Tuyết kia sẽ phát sinh chuyện gì, Thiên Tâm sẽ quấy rối từ giữa như thế nào? Sẽ công bố sau

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Tôi Tin Tưởng Vợ Của Tôi

Editor: Nguyễn Yên Thương (chúc mừng Croatia gỡ lại 1 bàn:v:v:v)

“Cô nói cô biết chuyện của Long Nhi, nói hết những điều cô biết cho tôi nghe.”

Bạch Tuyết đi đến cửa sổ, đứng ở bên cạnh Long Chu, ánh mắt từ từ nhìn mưa phùn trên cửa sổ.

“Thật ra, chuyện của Long Nhi nói ra thì rất dài. Vẫn là trước hết anh nên nghe tôi nói chuyện xưa, hiển nhiên sẽ lý giải được vì sao hiện tại Long Nhi vẫn chưa thể trở về!

Trước kia, có một cô gái vẫn còn là học sinh, công ty ba cô gặp khủng hoảng kinh tế. Vì muốn công ty mình khởi tử hồi sinh, ông ấy đưa con gái mình cho một người giàu có làm bạn. Anh biết bạn bè mà tôi nói là có ý tứ gì! Ba cô ấy hy sinh con gái để đổi lấy phần vinh cho công ty.

Lúc mới bắt đầu, cô gái kia rất sợ hãi, nhưng mà sau lại..... Cô gái đó lại yêu người giàu có kia, người đàn ông kia là một người đàn ông ở chung không tốt, nhưng mà anh ta phá lệ đối tốt với cô gái kia.

Cho đến một ngày, một người đàn ông bỗng nhiên xông vào cuộc sống của bọn họ, người đàn ông kia gọi là Cung Hàn, có lẽ anh đã từng nghe nói qua. Cung Hàn biến thành dáng vẻ giàu có kia, đưa cô gái đang ngủ say từ trong nhà người đàn ông kia mang đi.

Ở trên xe, cô gái tỉnh lại, lúc ấy cô cũng không biết người đàn ông lái xe kia không phải là người giàu có kia, dáng vẻ giống nhau, điều không giống duy nhất chính là mùi hương trên người.

Cung Hàn đưa cô gái kia đến một nơi xa lạ, cô gái rất sợ hãi, muốn chạy trốn, dưới tình thế cấp bách suýt nữa bị người khác vũ nhục.

Thà rằng ngọc nát còn hơn ngói lành.

Cô gái vì tự bảo vệ mình, cũng giữ trinh tiết vì người giàu có kia, cô thả người nhảy xuống vách núi vạn trượng.

Kỳ tích xuất hiện, cô không có rơi đến tan xương nát thịt, mà là ở không trung đứng thẳng, sợ hãi chiếm cứ nội tâm. Bi thương chính là, người đàn ông tên Cung Hàn kia sau khi biết được cô nhảy xuống vách núi cũng thả người nhảy xuống, cho đến kia anh ta treo người trên không trung đuổi theo cô gái.

Chỉ là lúc ấy cô gái kia đã mang thai, cho nên mới không có ngã xuống.”

“Mang thai và nhảy vực có cái gì khác nhau, chẳng lẽ đã mang thai thì sẽ không có nguy hiểm?” Long Chu rất là khó hiểu.

Bạch Tuyết dừng một chút tiếp tục nói: “Chỉ là..... Cô gái kia mang thai không giống với những người khác, người khác mang thai chính là đứa bé bình thường, mà cô gái kia mang thai chính là.....

Con của cô là đặc biệt, không giống nhau. Cô gái trôi bồng bềnh ở trong không khí, bị từ phía trên nhảy xuống Cung Hàn đuổi theo, nguyên lai Cung Hàn cũng là đặc biệt, hẳn cùng chúng ta là không giống nhau.

Anh ta cũng có trôi bồng bềnh ở không trung, anh ta và cô gái kia đứng mặt đối mặt.

Khiếp sợ chính là..... Đứa bé trong bụng cô gái kia cách cái bụng quyết đấu với Cung Hàn!” Bạch Tuyết ngẩng đầu, rồi rằm nhìn Long Chu.

Cô đã đấu tranh tư tưởng rất lớn mới lấy hết can đảm nói ra, cô lo lắng Đóa Đóa vĩnh viễn sẽ không biến trở lại, đến lúc đó cô ấy liền vĩnh viễn nhìn thấy anh trai, mà Long Chu cũng sẽ không ngừng tìm em gái!

Cô không thể nhìn Long Chu thống khổ như vậy, có lẽ nói hết chân tướng sự việc ra sẽ càng thống khổ, nhưng mà ít nhất anh ấy sẽ biết tình huống hiện tại của em gái mình.

Long Chu quý dị nhìn Bạch Tuyết, ở trong mắt anh cô không phải là Bạch Tuyết, bởi vì bề ngoài người phụ nữ này là xa lạ. Cô ta là ai? Vì cái gì lại nói những chuyện không thực tế như vậy?

Chẳng lẽ cô ta..... Đầu óc có vấn đề?

Bạch Tuyết nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Long Chu, bất đắc dĩ cười cười.

“Anh không tin, tôi không trách anh, đâu chỉ là anh, ngay cả cô gái kia đều không thể chấp nhận được chuyện này! Không ngờ bản thân bị ba biến tướng mà bán đứng, bị thương chính là người giàu có kia lại không giống như chúng ta!

Cô gái mang thai con của người giàu có kia, nhưng mà đứa con ở trong bụng cô mới hơn một tháng đã nói chuyện, sẽ cách cái bụng hoạt động, bọn lequydon nhỏ ở trong bụng cô gái cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết.

Cung Hàn ở giữa không trung vách núi bị đứa bé trong bụng cô gái tấn công, trong quá trình hai bên ở đánh nhau song song rơi vào vực sâu.

Sau khi tỉnh lại ..... Co gái đã không còn là cô gái, Cung Hàn cũng không còn là Cung Hàn!

Bọn họ đánh nhau làm cho linh hồn bị trao đổi, linh hồn Cung Hàn ở trong thân thể cô gái kia, linh hồn cô gái kia lại ở trong thân thể của Cung Hàn.

Trong vực sâu, cô gái kia tỉnh lại, phát hiện chính mình là Cung Hàn, mà thân thể mà người đàn ông cô yêu ôm trong lòng ngực chính là của cô, cô khiếp sợ nhìn thấy tất cả, không biết sao lại thế này?

Mắt thấy người đàn ông âu yếm ôm chính thân thể mình đi, cô thì lại trở thành Cung Hàn!

Sau lại cô mới biết được bọn họ là trao đổi thân thể, cô gái không chấp nhận được việc chính mình đã biến thành đàn ông, rời nhà trốn đi, ở nơi khác cô bị một người phụ nữ mang về nhà, người phụ nữ kia xem cô trở thành CungHàn, cô bất đắc dĩ ở trong nhà của người phụ nữ kia!

Người nơi đó đều gọi người phụ nữ kia là chị Long.

Cũng bởi vậy mà cô biết được trên thế giới còn có loại phụ nữ giống chị Long này, giống chị lớn, rất lợi hại, cũng rất xinh đẹp!

Chỉ là.....

Cung Hàn chân chính và người đàn ông kia tìm tới, bọn họ tìm được nhà chị Long. Cũng bởi vậy chị Long gặp được người đàn ông yêu cô gái kia.

Chị Long rất cảm mến người đàn ông kia, rất mến mộ.

Cô gái kia, Cung Hàn và người đàn ông kia đều ở tại nhà chị Long, cũng chính là một đêm kia, Cung Hàn và cô gái kia đã đổi trở lại, mỗi người trở lại với thân thể của mình.

Cô gái bị người đàn ông kia mang về nhà, Cung Hàn bị giữ lại.

Cho đến một ngày, chị Long đi đến thành phố nơi cô gái đang sống, cô là vì người đàn ông kia mà tới.

Mà người đàn ông kia anh cũng quen biết, chính là Lãnh Dạ. Lãnh Dạ chính là người giàu có trợ giúp công ty của ba cô gái.....” Bạch Tuyết nhìn Long Chu, anh đã không còn dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, có lẽ vừa mới bắt đầu anh biến cô trở thành bệnh nhân tâm thần, hiện tại có lẽ anh đã tin tưởng.

“..... Cô..... Nói Lãnh Dạ chính là người đàn ông đặc biệt kia?” Long Chu khó có thể tin hỏi.

Bạch Tuyết gật gật đầu, không nói gì thêm.

“Lãnh Dạ là người giàu có kia, kia..... cô gái kia chính là Bạch Tuyết. Cô?

Làm thế nào cô lại biết những việc này?” Long Chu hoang mang nhìn người phụ nữ trước mắt, những việc này đều là chuyện tư mật, làm thế nào cô lại biết kỹ càng tỉ mỉ như vậy, bao gồm chuyện tình của Long Nhi cô đều biết, trước kia chưa bao giờ nghe em gái nói qua có quen biết người này.

“Đúng, cô gái kia chính là Bạch Tuyết.” Bạch Tuyết trả lời.

“Cô và Bạch Tuyết có quan hệ gì? Vì sao cô lại biết nhiều chuyện của Bạch Tuyết như vậy?” Long Chu cảnh giác hỏi.

Người phụ nữ này biết nhiều chuyện hiểm lạ kỳ quái như vậy, trên thế giới thực sự có loại chuyện này? Nhảy xuống vách núi đều không chết được, lại còn sẽ đứng ở trong không khí, sao có thể?

Quá không thể tưởng tượng!

Nhưng mà, người phụ nữ này nói chuyện thực nghiêm túc, thực kỹ càng tỉ mỉ, hoàn toàn giống như là tự mình trải qua.

“Cô đừng nói cho tôi biết là ba đứa bé ăn cơm trong nhà kia chính là đứa bé trong bụng Bạch Tuyết?” Long Chu khủng hoảng nhìn người phụ nữ trước mắt, cô gái kia là Bạch Tuyết, nhưng mà chuyện cô gái kia mang thai, hơn nữa còn là mang thai đứa bé đặc biệt.

Đứa bé đặc biệt, rốt cuộc là đặc biệt như thế nào?

Cái gì mới có thể xem như đặc biệt, sẽ cách bụng nói chuyện, sẽ cách bụng đánh người, hay là đặc biệt có thể thay thế, đây là chuyện không có khả năng!

Anh tự nhận là có kiến thức rất rộng rãi, lại còn chưa bao giờ từng nghe nói qua có chuyện thái quá như vậy.

“Không sai, ba đứa bé kia chính là con của Lãnh Dạ và Bạch Tuyết.” Bạch Tuyết bình tĩnh nói.

Long Chu quá ngoài ý muốn, anh đi đến một bên ngồi xuống, anh phải tiêu hóa những việc này thật tốt.

Bạch Tuyết mang thai, từ lần trước nhìn thấy Bạch Tuyết ở trong nhà Long Nhi, khoảng cách hiện tại mới gần mấy tháng, làm thế nào cô sẽ sinh ra con, hơn nữa đứa bé còn đều lớn như vậy!

Không có khả năng.

Nhất định người phụ nữ này là kẻ điên, miệng đầy mê lequydon;lqd sáng, nói hươu nói vượn.

Không thể tin tưởng cô ta, có khả năng Bạch Tuyết mang thai, nhưng mà, ba đứa bé kia tuyệt đối không thể là của Bạch Tuyết, thời gian ngắn

ngủ, cô có sinh ra thì đứa bé cũng không lớn nhanh như vậy.

“Tôi tin ba đứa bé kia là con của Lãnh Dạ, nếu nói là của Bạch Tuyết.....

Tôi không tin. Cô ấy không có khả năng trong thời gian ngắn sinh ra đứa bé lớn như vậy, nếu lấy thời gian kia suy tính, đứa bé trong bụng Bạch Tuyết hiện tại hẳn là còn chưa có sinh ra. Không đủ tháng!” Long Chu yên lặng tính tháng một chút.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tuyết, đến bây giờ còn chưa đủ chín tháng, mang thai đứa bé đều là gần mười tháng, sao Bạch Tuyết có thể sinh ra đứa bé trong khoảng thời gian ngắn ngủn mấy tháng được, hơn nữa chúng lại đều lớn như vậy!

Khó có thể tin!

“Vậy anh có tin tôi là Bạch Tuyết hay không?” Bạch Tuyết bỗng nhiên sắc bén hỏi Long Chu.

“Cô?” Long Chu chấn động. Nhìn người phụ nữ xa lạ này, tuy rằng cái ánh mắt này có chút quen thuộc, chỉ là khuôn mặt này?

“Ha ha!! Thì ra anh cũng nhìn ra tôi là ai!” Bạch Tuyết thê lương cười.

Long Chu đốt một điếu thuốc, anh cần phải tiêu hóa những lời này một chút.

Người phụ nữ này là Bạch Tuyết?

Vậy người phụ nữ trong nhà Lãnh Dạ là ai?

Nghĩ đến người phụ nữ lạnh lùng đứng ở bên cạnh lequydon;lqdlqd Lãnh Dạ, lạnh nhạt, vô tình..

Nhìn lại người phụ nữ này, giống như là tính cách Bạch Tuyết, chỉ là khuôn mặt này .....

Hung hăng hút một ngụm thuốc, trong lòng giống như có loại cảm giác không nên lời, giống như gan rả trên toàn thể giới đều ở quay cuồng bụng mình, anh không chịu nổi, muốn phun ra hết ngay bây giờ, nhưng mà lỗ tai đã nghe lọt được, người phụ nữ này là ở nói cho anh nghe, cô là Bạch Tuyết? Khó có thể tưởng tượng——

Anh chỉ ngồi ở sofa hung hăng hút thuốc, yên lặng phát ngốc, cảm giác này là rối rắm cỡ nào, chỉ có thể hút thuốc liên tiếp, ngồi yên đó mà phun khói ra. Cái mũi khó chịu đến đời mạng, càng nghĩ càng khó hiểu, sao có thể? Bực bội, nôn nóng, hoang mang cùng nhau nảy lên trong lòng.

Tâm anh kéo căng đến gãy gao. Làm thế nào chịu đựng được? Đây là Bạch Tuyết, trong nhà còn có Lãnh Dạ còn có một Bạch Tuyết. Chẳng lẽ chuyện này với chuyện xưa cô kể là giống nhau, trao đổi linh hồn?

Tựa như Cung Hàn biến thành Bạch Tuyết, Bạch Tuyết biến thành Cung Hàn.

Nếu thật là như vậy, như vậy đây chính là Bạch Tuyết chân chính, người trong nhà kia chính là Bạch Tuyết giả.

Nhìn dáng vẻ sự tình có chút khó giải quyết, nhìn dáng vẻ Bạch Tuyết trong nhà kia thực khả nghi, khó đối phó! Nhưng mà làm sao Lãnh Dạ lại nhìn không ra?

Người đàn ông kia là đặc biệt, chẳng lẽ anh ta không hề phát hiện đây mới là Bạch Tuyết chân chính, người trong nhà kia là giả.

Anh không nhịn được nhìn về phía Bạch Tuyết, anh bỗng nhiên hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, đột nhiên dập tắt lửa. Tâm anh giống bị đao cắt, đôi mắt mơ hồ có nước mắt.

“Anh Long? Anh?” Bạch Tuyết nghi hoặc nhìn Long Chu.

“Chẳng lẽ em gái tôi cũng biến thành người khác, cho nên em ấy cũng chưa về!” Bỗng nhiên trong đầu Long Chu xuất hiện một cái hình ảnh, mẹ Tiểu Trí, Thiên Tâm, còn có kia ..... heo?

Nghĩ đến chuyện này, đôi mắt lại mơ hồ có nước mắt lequyyydoon một lần nữa, đều nói đàn ông có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, kỳ thật chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Nếu anh suy đoán chính xác, em gái..... Em gái đã bị ủy khuất rất nhiều!

Chỉ một lần kia ..... Heo chạy tới tìm anh, anh còn một chân đá cô ấy ra đi! Nếu suy đoán trong lòng là đúng, lúc ấy nhất định trong lòng em gái rất thương tâm!

Trước kia, nếu như, em gái cười ở trước mặt anh, cũng không đại biểu tất cả đều tốt.... Nếu như, em gái khóc ở trước mặt anh, chứng minh em ấy là thật sự rất khổ sở....

Ngày đó em gái khóc, khóc rất thương tâm, rất khổ sở!

Nhìn thấy Long Chu đau lòng chảy ra nước mắt, có lẽ anh đã nghĩ ra cuộc gặp gỡ với em gái!

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi, là tôi, là tôi làm hại em gái anh!” Bạch Tuyết thấp giọng khóc lóc kể lể. Đau lòng nhìn người phụ nữ trước mắt này

---

Cô là người phụ nữ làm anh động tâm sao?

Anh tình nguyện không phải cô!

Cô đối với anh nói quá tàn nhẫn ——

Lúc này anh muốn mình mất trí nhớ, chưa bao giờ quen biết Bạch Tuyết! Chưa bao giờ nghe được những lời nói vừa rồi của Bạch Tuyết, nói về em gái, cô nói là cô hại em gái!

Thật tàn nhẫn!

Thật nhẫn tâm!

Nếu mất đi ký ức có phải cuộc sống sẽ trở nên dễ dàng hay không.... Nếu chưa từng quên có thể làm hồi ức mơ hồ cảm động không.... Bềnh bồng có thể hào phóng buông hết tất cả ra khỏi bản thân không, nhưng mà cách giả vờ này cũng không làm thay đổi được gì!

Nếu cô là Bạch Tuyết, là Bạch Tuyết mà anh yêu.

Hy vọng có một ngày, lúc anh có thể sống cô đơn, sinh bệnh, khổ sở mà chẳng phải nhớ em như vậy ... Tuyết, tạm biệt ~ yêu em như vậy, tuy vụng về nhưng cũng nỗ lực làm rất nhiều chuyện.

Cho nên __ không hề có tiếc nuối...

Hiện tại, nên là lúc đưa tình yêu trả lại cho cô, để cho một chút kiêu ngạo anh còn quay trở về được không...?

Vì người phụ nữ này, anh thà rằng phụ lòng em gái!

Ký ức bất quá là tồn tại vì có thể ghi khắc đồ vật nào đó. Anh hiểu rõ, anh còn chưa dùng hồi ức còn lại để lãng phí thời gian tuổi tác, có lẽ, anh vẫn để ý về một người đến ghi khắc vào thời gian như vậy, vẫn là thường xuyên trong lúc lơ đãng nhớ đến cô, từng mảnh hồi ức có liên quan đến cô.

Nhưng mà, anh chỉ thầm nhớ lại, mà không hề giãi giụa, không hề gia tăng gánh nặng cho chính mình.

Long Chu đấu tranh tư tưởng nhìn Bạch Tuyết.

“Vì cái gì?” Long Chu đau lòng hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết ..... Cô cũng biết.

Trước tiên anh sẽ dựa vào ấm áp trên người Bạch Tuyết, nhận ra cô. Hơn nữa dựa vào cô, đi truy tìm ở bờ bên kia.

Nhưng đây là bởi vì, cô mang đến tình yêu, phân yêu này đủ để vượt qua một khoảng cách xa thế giới.

Đau lòng nhìn người phụ nữ không phải Bạch Tuyết.....

Dưới bầu trời mưa, có thể bung dù; mưa trong lòng, nên làm cái gì bây giờ đây?

Yêu một người so chờ một người thì dễ dàng hơn, chờ một người so với yêu một người thì có ý nghĩa hơn, nếu anh lựa chọn yêu chính mình, đó chỉ lequydon;lqd là bởi vì chính mình không chịu nổi một kích như thế!

Thất bại!

Bại bởi người phụ nữ này!

Cô cho anh một kích trí mạng. Cô nói là cô hại em gái, nếu anh báo thù vì em gái, làm sao người bị thương chỉ có mình Bạch Tuyết, nếu người phụ nữ này có một điểm không tốt, anh đều sẽ đau lòng.

Cho nên anh không hạ thủ được, mặc dù anh rất muốn báo thù vì em gái, nhưng mà anh vẫn là lựa chọn từ bỏ báo thù!

“Tôi biết anh khổ sở, biết anh rất yêu em gái mình, là tôi biến Long Nhi thành.....” Rốt cuộc Bạch Tuyết nói ra.

“Rốt cuộc em biến Long Nhi thành cái gì?” Bỗng nhiên Long Chu bạo nộ, anh không thể chấp nhận được, nghĩ đến việc em gái biến thành heo,

nhất định em gái sẽ điên mất.

Ở trong lòng anh vẫn luôn yên lặng cầu nguyện kỳ tích sẽ xuất hiện, kết quả người phụ nữ này vẫn là nhần tâm nói ra chân tướng mọi chuyện, cái này làm diednalequydon cho anh không thể nhìn được nữa!

Em gái xây ra chuyện, anh khổ sở. Cô xây ra chuyện, anh cũng sẽ rất khổ sở!

Một phen bóp chặt cổ Bạch Tuyết, “Vì cái gì em muốn làm như vậy?”
Căn răng hỏi.

Ánh mắt nhanh nhạy quét cửa sổ một chút.

Có người đang nghe lén.

Là địch hay là bạn?

Đản Nhi trốn ở ngoài cửa sổ nhìn tất cả chuyện xảy ra trong nhà, cậu hồi hận không có lại đây sớm một chút, chỉ nghe thấy người đàn ông này hỏi vì cái gì? Bọn họ đang nói chuyện gì?

Nếu người phụ nữ này có quan hệ với người đàn ông này, phỏng chừng Lang Vương mà biết nhất định sẽ điên, nếu người phụ nữ Lang Vương yêu và người khác có liên quan, không biết khi Lang Vương biết được sẽ nghĩ như thế nào?

Nhìn thấy người đàn ông này bóp cổ Bạch Tuyết, Đản Nhi vòng đến một góc độ khác, biến ra một cái cameras, răng rắc chụp hai tấm, góc độ này là mặt trái của người đàn ông kia, nhưng mà, chỉ lộ ra một cái đỉnh đầu của Bạch Tuyết, căn bản nhìn không được bọn họ đang làm gì, cho người ta cảm giác động tác rất thực lequydon;lequydon.

Ha ha.....

Thật ra thì, người đàn ông này muốn bóp chết Bạch Tuyết.

Đản Nhi đặc ý cầm cameras rời đi, bây giờ đã không còn sớm nên nghỉ ngơi.

Cô rõ ràng là người lớn, lại muốn biến thành một đứa bé, đối với cô mà nói thật là tra tấn!

Ngay khi Đản Nhi rời đi, Ưc Ưc và Niệm Niệm đi tới, sau đó cũng dùng một cái cameras, ở mỗi cái góc độ đều chụp vài tấm.

Hừ hừ!

Muốn hãm hại mẹ và ba tôi không hòa thuận, mơ tưởng ——

Long Chu lại không dùng sức bóp cổ Bạch Tuyết, anh chỉ là tàn nhẫn vì sao Bạch tuyết lại muốn nói chuyện xảy ra, vì cái gì cô không vùng vẫy nói mình đã nói dối!

Bỗng nhiên buông Bạch Tuyết ra, chưa hề liếc nhìn cô một cái: “Tôi mặc kệ cô là ai, ngày mai các cô cần phải rời đi ——” nói xong liền rời đi.

Sau khi Long Chu rời đi, lái xe rời khỏi nhà, anh muốn đi tìm em gái, em gái không muốn cho anh biết bộ dáng hiện tại của cô, vậy anh liền vụng trộm nhìn xem em gái vậy!

Nhưng mà, Long Chu lại quên mất Đản Nhi, bên này Đản Nhi đã đem cameras trong tay giao cho Bạch Tuyết “giả”, sau khi cậu tới rồi tránh ở chỗ tối, chờ Lang Vương đi tắm rửa cho Thiên Tâm, vội vàng vàng đưa camera ở lại liền rời đi, cậu còn muốn chạy nhanh trở về, ngộ nhỡ người phụ nữ kia tìm không thấy cậu, sẽ hoài nghi bọn họ.

Một lát sau.

Lang Vương đi ra lấy sữa tắm, bởi vì trong phòng tắm của anh không có sữa tắm trẻ con, Thiên Tâm vì muốn phá hư, chính là không chịu rời đi, ngay cả tắm rửa cũng ở bên chỗ ba tắm, lo lắng người phụ nữ kia sẽ nhân cơ hội chơi xấu.

“Đây là ai camera?” Lang Vương lạnh giọng hỏi.

“Vừa rồi có người gõ cửa, em đi mở cửa, sau đó nhìn thấy dưới cửa có cái này, liền lấy vào đây, cũng không thấy người nào, cho nên không biết là ai đưa tới.” Bạch Tuyết “giả” bình tĩnh nói.

“Nha?” Lang Vương mở ra, mắt lạnh nhìn lại.

Đáng giận, chuyện anh lo lắng vẫn xảy ra.

Nhưng mà không thể biểu lộ.

“Tuyết Nhi, trong nhà không có sữa tắm, anh đi xuống dưới lầu mua một lọ, em đi chơi với Thiên Tâm trước, anh đi một lát liền trở về.”

“Tốt, đi nhanh về nhanh.” Tuy rằng trong lòng có một vạn cái không muốn để Lang Vương rời đi, nhưng mà cũng không thể biểu lộ ra ngoài, ngộ nhỡ khiến cho Lang Vương hoài nghi thì sẽ phiền toái.

Lang Vương vừa mới đi ra ngoài, liền gặp Long Chu lái xe tới.

Cả người Lang Vương mang theo khí lạnh cực lớn có ý muốn đánh úp Long Chu, môi mân nhanh, hai đấm nắm chặt.

“Nói —— tay nào của anh ôm cô ấy?” Lang Vương rống giận.

“Sợ tôi ôm cô ấy? Bạch Tuyết người phụ nữ của anh, người ở nhà tôi kia cũng không phải là người phụ nữ của anh. Tôi muốn ôm liền ôm, anh không quản được!”

Lang Vương cắn răng một cái, thật đúng là nói không rõ, lqđ;lqđ;lqđ dứt khoát lấy ra cameras đưa cho Long Chu xem.

“Muốn ăn vụng, đem miệng lau khô đi —— “

“Thật ra, anh là không tin vợ mình, Bạch Tuyết là một người phụ nữ tốt. Nhưng mà phụ nữ tốt nên có nhiều lựa chọn, tôi cho rằng tôi chính là một lựa chọn không tồi. Bạch Tuyết có cảm giác với tôi, tôi cảm nhận được.

Chúng tôi ở bên nhau đều làm cái gì, không cần phải thông báo cho anh, cô ấy là ai, không ai biết sao?

Ở trong mắt tôi cô ấy là phụ nữ, không phải Bạch Tuyết, không hơn.”

Mí mắt Lang Vương nhú nhú thật mạnh, giận tím mặt, gầm nhẹ: “Tôi tin tưởng Bạch Tuyết, tin tưởng vợ của tôi.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Long tổng, tôi thật xem thường anh, anh em hai người đều thích đoạt thực ăn trong chén của người khác. Lúc trước em gái anh bắt cóc Bạch Tuyết, có ý đồ muốn giết Bạch Tuyết, nếu không phải bởi vì Bạch tuyết mạng lớn, thì đã sớm chết rồi.

Hiện giờ anh lại tới đoạt vợ của tôi, anh không cảm thấy lqđlqđlqđ;lqđ buồn cười sao!

Sở dĩ tôi lần lượt nhường nhịn anh, đều là bởi vì quá để ý cảm thụ của vợ tôi, cô ấy xem anh như bạn bè, càng bởi vì cô ấy làm tổn thương em gái anh mà áy náy, cho nên cô ấy muốn nói chuyện thiện ý với anh thật tốt, nhưng mà, anh lại thiện ý này trở thành tình cảm, cho rằng là vậy!

Anh không cảm thấy mình rất đáng thương sao!

Nếu không bởi vì chuyện của em gái anh, sao Bạch tuyết lại để ý loại người như anh. Tôi rất hiểu vợ mình, cô ấy rất dốc lòng đối với chuyện tình cảm.

Lúc này đây tôi sở dĩ nén giận, chủ yếu còn có một nguyên nhân khác, là tôi nợ cô vợ nhỏ, trước kia làm sai quá nhiều chuyện, trong lòng áy náy, muốn xin lỗi cô, cho nên cái gì tôi cũng đều không nói, chỉ là yên lặng thừa nhận hết tất cả.

Nhưng mà đối lại là anh kiêu ngạo tàn bạo với người phụ nữ của tôi.”

Nghe được lời Lang Vương nói, Long Chu khiếp sợ, em gái dd;lqdlqd bắt cóc Bạch Tuyết, còn suýt nữa hại chết Bạch Tuyết?

Bạch Tuyết thiện lương vẫn còn luôn áy náy chuyện của em gái!

Bạch Tuyết chỉ nói cô thực xin lỗi Long Nhi, lại chưa từng đề cập chuyện mình bị bắt cóc, nói rõ Bạch Tuyết là chính nhân quân tử, tuy rằng cô là phụ nữ, nhưng mà đáng để tán dương như vậy.

Lúc Lang Vương tranh chấp với Long Chu, Ưc Ưc và Niệm Niệm trộm tiến vào phòng ngủ của mẹ.

Thấp giọng gọi một tiếng: “Mẹ.....” Bạch Tuyết cuống quýt bật đèn, hai mắt hai tiểu gia hỏa đã đỏ bừng, cố nén nước mắt, lúc nhìn thấy mẹ mới vọt ra.

Thứ nước mắt này, dễ dàng rơi nhất ở trước mặt người mình quan tâm.

Hai tiểu gia hỏa vẫn luôn cố nén không khóc, giờ khắc này, rốt cuộc nhịn không được.

Mẹ bị người khác tráo đổi, còn bị ba đuổi ra ngoài, bọn chúng đau lòng cho mẹ, khổ sở trong lòng, cho nên lúc nhìn thấy mẹ rốt cuộc cũng nhịn

không được, khóc lên.

“Xuyt, con trai, nhỏ giọng một chút, Đản Nhi ở cách vách.” Bạch Tuyết ra hiệu xuyt, nhắc nhở mấy đứa con trai nhỏ giọng khóc, nhìn thấy bọn nhỏ tìm tới, còn khóc, cô rất khó chịu, nhưng mà, hiện tại đang vẻ này nếu bị Đản Nhi nhìn thấy, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Mẹ, yên tâm, Đản Nhi đã ngủ, chúng con điểm huyết tay chân cho cậu ta, phỏng chừng cậu ta sẽ một giấc ngủ đến buổi sáng ngày mai. Chúng con đến xem mẹ, sau đó trộm kẹo que của Đản Nhi đi, chúng con nghi ngờ cái kẹo que kia có vấn đề, còn có cậu ta cũng có vấn đề, quả thực không giống như là người, nhiệt độ cơ thể càng giống như là người chết.” Ưc Ưc nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Đến Thời Cơ Thích Hợp, Nhổ Cỏ Tận Gốc

Editor: Nguyễn Yên Thương

“Đúng vậy, nhiệt độ cơ thể cậu ta rất thấp, cậu ta còn có ăn kẹo que nữa, mẹ cũng rất nghi ngờ.” Bạch Tuyết nói nhỏ, ôm con vào trong ngực.

“Mẹ..... Ủy khuất mẹ rồi!” Niệm Niệm ôm cánh tay Bạch Tuyết nói.

“Con trai, làm sao các con biết mẹ bị người phụ nữ kia kia biến thành như vậy?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Người phụ nữ đáng giận kia cho rằng biến thành mẹ thì chính là mẹ, bà ta không có ấm áp, cũng không có vẻ mặt của mẹ, bề ngoài giống mẹ như đúc thì có ích lợi gì! Chúng con không vạch trần bà ta là đang chờ bà ta tự lộ đuôi cáo ra.” Niệm Niệm nói.

“Mẹ, con và Niệm Niệm lo lắng cho mẹ, liền lén chạy ra ngoài.” Mắt Ưc Ưc trông mong nhìn gương mặt người phụ nữ xa lạ này, cái mũi ê ẩm, đôi mắt hồng hồng.

Bạch Tuyết thấy hai đứa nhỏ cực lực nhẫn nại không để cho mình khóc ra.

Bạch Tuyết nhìn thấy, cái mũi ê ẩm, cô đã là một người diendanlequydon mẹ, nhưng lại để cho con lo lắng cho mình như vậy, thật là quá thất trách.

“Mẹ ở chỗ này, mẹ ở chỗ này, không cần khổ sở..... Tuy rằng đáng về hiện tại của mẹ rất xa lạ, nhưng mà mẹ vẫn là mẹ của con như cũ nha.” Bạch Tuyết ôm hai tiểu gia hỏa vào trong ngực như nhặt được trân bảo.

Ức Ức ôm bên trái cổ Bạch Tuyết, Niệm Niệm ôm bên phải cổ Bạch Tuyết.

Ức Ức thấp giọng nói: “Mẹ yên tâm, chúng con sẽ bảo thù cho mẹ. Chúng ta sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ kia, bên chỗ ba có Thiên Tâm tông, đứa nhỏ bên này chúng con sẽ trừng phạt cậu ta.”

Bạch Tuyết nhìn hai đứa con ngoan ngoãn, tâm bị nhéo, cô không muốn để trong lòng bọn nhỏ có thù hận như vậy, cô hy vọng bọn nhỏ vui vui vẻ vẻ mà lớn lên, cô liền cảm thấy mỹ mãn.

“Bọn nhỏ, các con đều còn nhỏ, rất nhiều chuyện không thích hợp để tham gia vào, giống như những lúc gặp được nguy hiểm, mẹ hy vọng các con biết lảng tránh, tuy rằng mẹ vô dụng, nhưng mà mẹ không hy vọng các con còn nhỏ như vậy đã bị cuốn vào trong thế giới tà ác của người lớn!”

“Mẹ, chúng con không còn nhỏ nữa, đã rất lớn.” Ở trong lòng Ức Ức và Niệm Niệm đều đã rất lớn, biến thành người đã mấy trăm năm, sở dĩ diendanllequydon dĩ hiện tại nhỏ như vậy, chỉ là một lộ trình trùng sinh mà thôi. Mượn bụng mẹ để trùng sinh, cho nên bảo vệ mẹ là chức trách và nghĩa vụ của bọn chúng.

“Mẹ mặc kệ các con đã lớn rồi, dù sao ở trong mắt mẹ các con vĩnh viễn đều là đứa bé.” Nhìn đáng vẻ lão luyện của hai đứa bé, thần sắc lạnh nhạt, biểu tình tàn khốc, làm lòng Bạch Tuyết bị nhéo đau một cái.

Có đôi khi cô thật sự không thể khống chế được cục diện.

Tựa như trước kia, lúc cô vừa mới mang thai bọn chúng, bọn họ ở trong bụng cô nghịch ngợm gây sự, cô cũng không biết!

Kỳ thật, bình tĩnh suy nghĩ một chút, một ít việc đều là do trời định, nhân duyên giữa Lang Vương và Mẫu Đan Tiên Tử, đã vượt qua một ngàn năm.

Lúc trước công ty của ba gặp phải nguy hiểm, lại có ai biết trong đó có điều kỳ quặc?

Nếu nhân duyên giữa cô và Lang Vương là do trời định, như vậy công ty ba ắt phải gặp một kiếp này, ba ắt phải sẽ bị bức đến cuối đường, đi diendanleequydon đến bước đưa cô đến trước mặt Lãnh Dạ.

Bây giờ nhớ lại, lúc trước cô hận chết ba. Hiện tại lại nhớ đến, cô chỉ có áy náy với ba mình.

Bởi vì ba cô gặp phải đủ loại thủ đoạn làm khó dễ, cho đến mức bị bức đưa cô ra đỡ.

Hazzzi!

Nhân duyên phức tạp như vậy, cục diện phức tạp như vậy, giải thích phức tạp như vậy!

Kỳ thật, cô mới là người gây họa lớn nhất, cô mới là mấu chốt của toàn bộ mọi chuyện, gần ngàn năm Lang Vương vẫn luôn tìm kiếm cô, một khi tìm được rồi nhất định sẽ có ý muốn nghĩ cách có được cô.

Cho nên, cô mới là người có tội lớn nhất!

Không có cô, thì sẽ không có tất cả những chuyện diendanleequyddon này.

Chỉ là, cô lại trêu ai, chọc ai, hại ai!

Tất cả đều là trời cao an bài, chỉ là trận này lại an bài cô là một quân cờ quan trọng nhất. Cho nên nguyên nhân của sự mọi chuyện đều do cô mà

được dựng lên, cô mà đau thì mọi người cũng sẽ đau, cô mà yêu thì mọi người cũng sẽ yêu! Mọi người đều vì cô mà thay đổi!

Cô không muốn làm tổn thương ai, không muốn liên lụy đến ai, không muốn.....

Thật ra, cô cũng là vô tội. Thật ra, trong lòng cô cũng khó chịu. Thật ra, trong lòng cô cũng dày vò.

Vừa mới bắt đầu đã biết thân phận của Lãnh Dạ, cô cũng là không thể chấp nhận được, nhưng mà, cô bị phần tình yêu vượt qua ngàn năm kia làm cho cảm động.

Cô nhìn thấy hậu cung phi tử của Lang Vương, cô cũng ghen ghét, ai bảo cô là phụ nữ, ai bảo cô yêu Lang Vương, cho nên cô làm một người phụ nữ nhẫn tâm vô tình giải tán hậu cung Lang Vương, độc chiếm toàn bộ hậu cung.

Một ngàn năm trước, Lang Vương và Mẫu Đan Tiên Tử không có đến được với nhau, một ngàn năm về sau cô nhất định sẽ không để bị kịch lại diễn ra lần nữa, cho nên cô trở nên tàn nhẫn, trở nên điên cuồng, trở nên bá đạo——

Cô muốn cho một phần tình yêu này vượt qua diendanlequydon một ngàn năm để lấy được kết cục hoàn mỹ nhất, nếu không nam nữ thế gian còn ai có thể tin tưởng vào tình yêu, còn ai sẽ yêu sâu đậm.

Vì ở bên người Lang Vương si tình, cô đã thay đổi, tuy rằng đã trở thành người có chút làm người khác chán ghét, nhưng mà, cô biết đây chỉ là tạm thời, tương lai không lâu nữa, cô nhất định sẽ xoay chuyển càn khôn (trời đất), để sự tình phát triển theo hướng tốt đẹp nhất.

Bạch Tuyết cô là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, quyết không thể để người chê cười.

Một ngàn năm trước Ngọc Đế phản đối Lang Vương và Mẫu Đan Tiên Tử ở bên nhau, Mẫu Đan Tiên Tử lại dám vi phạm ý chỉ Ngọc Đế, lén gặp Lang Vương, Bạch Tuyết cô như vậy, con người của thế kỷ hai mươi, cộng thêm là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, sao lại là quả hồng mềm mại người vuốt ve được.

Sở dĩ hôm nay cô chấp tay đưa chính nhà mình, đưa người đàn ông của mình, đưa con của mình nhường cho người phụ nữ kia, thật ra là vì để người phụ nữ kia đắc ý một phen, lúc một người đang đắc ý thì sẽ vui mừng, đắc ý mà vênh váo.

Đến lúc đó cô sẽ nhổ tận gốc bọn họ ——

Một số việc, mặc dù là ý trời, lúc này đây cô cũng ddiendanlequydon tuyệt đối không thuận lòng trời, cũng tuyệt đối không nghịch với trời, cô muốn làm theo lòng của mình, làm việc thuận theo chính tâm ý mình, gặp ác trừng trị ác, gặp thiện trợ giúp thiện.

Mẹ con liên tâm, quả nhiên như thế, mặc dù Bạch Tuyết đã bị đổi thành dáng vẻ khác, bọn nhỏ vẫn nhận ra cô.

Bên kia, biệt thự Lãnh Dạ.

Long Chu và Lang Vương đã sóng vai ngồi ở trên ghế dài bên ngoài, ai cũng không nói lời nào, mỗi người hút một điếu thuốc, Lang Vương rất ít hút thuốc, nhìn thấy Long Chu bật lửa hút thuốc, anh phiền muộn đoạt lấy nhét vào trong miệng mình một phen.

Anh cần phải bình tĩnh, cái tên họ Long này có tình cảm với cô vợ nhỏ, anh không thích loại cảm giác này, càng không thích phụ nữ của mình được đàn ông bên ngoài nhớ thương.

Nghĩ đến buổi tối hôm nay dáng vẻ lúc Bạch Tuyết rời đi, anh rất sốt ruột, càng không thích Bạch Tuyết kéo cánh tay người khác, nghĩ lại tình

hình lúc đó, Bạch Tuyết là cố ý chọc giận anh, trước kia anh có đủ loại giận, giận có người phụ nữ thích anh, giống như anh đang giận vì có người đàn ông khác thích Bạch Tuyết.

Anh không chịu nổi khi có người đàn ông thích Bạch tuyết, mà Bạch Tuyết cũng không chịu nổi khi có phụ nữ thích anh. Đạo lý là giống nhau.

Bởi vì chuyện của Đóa Đóa, cô vợ nhỏ của anh và tên họ Long này có liên hệ với nhau, anh thực ăn giấm chua. Đã rất nhiều ngày, vợ anh đã rất nhiều ngày không có ở bên người anh bởi anh, chiều cố tới anh.

Loại cảm giác này làm anh bức bối, làm anh bạo giận, làm tâm anh loạn như ma.

Cho nên anh cần phải cường bách chính mình bình tĩnh.

Chỉ có nhanh kết thúc chuyện Đóa Đóa, còn giải quyết chuyện người phụ nữ trong nhà kia và Đản Nhi, bằng không vợ sẽ rất khó trở lại bên người anh.

Thời gian quá nhanh, mọi chuyện đều dồn dập vào cùng nhau!

Đến nỗi anh chuẩn bị nhổ tận gốc người phụ nữ trong nhà, sau lưng cô ta nhất định có chỗ dựa, bằng không cô ta sẽ không dám to gan như vậy, mang theo Đản Nhi “giả” tới gặp anh! Một khi bị vạch trần đó chính là tội chết, ở Yêu giới, lừa gạt Lang Vương đó chính là tội chết.

“Anh ——” vừa mới đốt thuốc, đã bị Lãnh Dạ cướp điendannleqqydon đi, Long Chu bất đắc dĩ gầm nhẹ, bọn họ có quan hệ tốt như vậy sao?

Bọn họ chính là tình địch.

Đối thủ mạnh.

Đối thủ có thể chết.

“Anh không ở nhà nhìn cô ấy thật tốt, chạy nơi này tới làm gì?” Lang Vương kêu lên một tiếng.

“Tôi..... Là tới xem..... Long Nhi ~” Thời điểm cơm chiều hôm nay, Long Chu đi vào nhìn thấy ở bàn ăn có hình ảnh của Long Nhi, chỉ là anh vạ lần không ngờ em gái anh nuông chiều từ bé sẽ lưu lạc đến ở dưới chân người khác mà sống qua ngày!

Đau lòng hung hăng hút một hơi thuốc.

“Là Tuyết Nhi nói cho anh?” Lang Vương thấp giọng hỏi.

“Đúng!”

“Tôi đưa anh đi gặp cô ấy. “

“Hay là trộm xem một cái đi, tôi lo lắng Long Nhi không chấp nhận được!” Long Chu không thể gặp mặt em gái dưới tình huống như vậy, anh lo lắng sẽ kích thích đến sự hiếu thắng của em gái.

Trước kia cái gì em gái yêu cầu đều là tốt nhất, hiện tại cô ddiendanllequydon biến thành như vậy, làm sao cô chịu đựng được!

“Tùy anh! Chẳng qua cô ấy đã thay đổi rất nhiều.” Lang Vương nhàn nhạt nói.

“Tuyết Nhi nói, anh là người đặc biệt, xin hỏi anh đặc biệt thế nào?” Long Chu muốn biến em gái trở về, anh muốn biết người đàn ông này có bản lĩnh biến Long Nhi trở về hay không.

Bạch Tuyết mang thai đứa bé không tầm thường, như vậy ba đứa bé chắc cũng là di truyền từ Lãnh Dạ.

Người đàn ông này rốt cuộc lợi hại như thế nào? Trừ bỏ ngũ quan lạnh lùng, cẩn thận đánh giá thì ngũ quan anh ta rất tuần mỹ, cả người phát ra một loại khí vương giả uy chấn thiên hạ, tà ác trên mặt mà tuần mỹ lúc này có một chút lạnh nhạt.

Vốn dĩ Lang Vương muốn dẫn Long Chu đi gặp Đóa Đóa, ai ngờ nghe được Long Chu hỏi như vậy, anh ngừng bước chân, quay đầu lại, dienddannlequydon lạnh lẽo nhìn anh ta.

Dáng người Lang Vương cao lớn, da màu đồng, hình dáng ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, giống như tượng điêu khắc Hy Lạp, con người u ám thâm thúy, có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị gợi cảm.

Ánh mắt âm ngoan, biểu tình lãnh khốc, môi mím chặt, quanh người tản mát ra hơi thở nguy hiểm, hơi thở càng ngày càng đậm, cứ thế bao quanh Long Chu.

Tuyệt Nhi lại nói cho người đàn ông này biết.

Xem ra cô rất thân thiết ——

Long Chu cảm giác được hơi thở nguy hiểm từ người đàn ông này bắn ra từ trên người, như là viên đạn vô hình, xuyên thấu anh, thân thể sinh ra đau.

Anh nhíu mày, cái gì Lãnh Dạ cũng đều không có làm, cứ lạnh lùng nhìn anh như vậy, bỗng nhiên anh có chút không chống đỡ được.

Thân thể truyền đến từng đợt đau đớn, anh nghi ngờ nhìn Lãnh Dạ, anh không có động đậy, vì cái gì anh lại thống khổ như vậy?

Chẳng lẽ là khí lạnh của anh ta đâm thủng diendanlequydonn thân thể anh, anh chưa bao giờ biết một người sẽ có khí lạnh u ám như vậy, khí lạnh có thể làm người khác bị thương?

Có lẽ đây chính là sự khác biệt mà Bạch Tuyết nói, đặc biệt.

Nếu nói ánh mắt có thể giết chết người, như vậy..... Ánh mắt người đàn ông này hoàn toàn có thể làm được, hơn nữa phương thức giết người cũng thực tàn nhẫn!

Anh có chút không chống đỡ được!

“Anh?” Bị đau nói ra một chữ.

“Nhớ kỹ, mặc kệ Tuyết Nhi nói gì với anh? Từ giờ khắc này trở đi, anh đều phải quên. Bằng không, anh sẽ rất nguy hiểm.” Lang Vương lạnh lùng nói, thu hồi vẻ mặt sắc bén vừa rồi.

“Đã biết được mọi chuyện, sao có thể quên? Đặc biệt những lời này đó đã bị tôi tiêu hóa!” Long Chu ăn ngay nói thật, tuy rằng Lãnh Dạ lợi hại, hơn nữa vừa rồi anh đã trải nghiệm qua, nhưng mà anh không thể làm rùa đen rút đầu, dĩ nhiên bị anh ta uy hiếp vài câu, coi như làm bộ ngu ngốc cái gì cũng không biết!

Anh..... Rất khó làm được!

Anh..... Căn bản là quên không được những lời Bạch Tuyết đã nói.

“Tôi không ngại giúp anh quên.” Lang Vương lạnh giọng nói.

Long Chu cảnh giác lui lại một bước, anh ta nói anh ta có thể giúp anh quên, có ý tứ gì?

Chẳng lẽ ký ức có thể xóa đi?

Hay là ý anh ta là giết anh?

Cả người người đàn ông này tản ra hơi thở nguy hiểm, con người anh ta bây giờ, mới chân chính là anh ta. Đây là cảm giác lúc này của Long Chu,

thì ra dáng vẻ ngày thường nhìn thấy của anh ta đều là làm bộ, anh ta biểu hiện đàn ông ở trước mặt Tuyết Nhi, như là người đàn ông rất nghe lời của vợ.

Lãnh Dạ bây giờ và Lãnh Dạ mà anh nhìn thấy trên bàn cơm buổi tối hôm nay hoàn toàn bất đồng.

Lãnh Dạ kia là một người đàn ông bặm lầy bím tóc diendanlequydon vợ mà sống, mà người đàn ông này như là bậc đế vương cao cao tại thượng, như là tay máu lạnh vô tình.

Anh ta..... Rất nguy hiểm, đâu chỉ là đặc biệt như lời Bạch Tuyết nói.

Anh..... Rất thần bí, đâu chỉ là Lãnh tổng giám đốc lãnh khốc mà ngày thường hay nhìn thấy. Người ngoài đều biết tổng giám đốc tập đoàn Lang thị lãnh khốc vô tình, ai ai cũng không dám trêu chọc.

Như thế này xem ra vẫn còn ôn nhu, lúc này anh như là tay sát máu vô hình, tùy thời đều sẽ muốn mạng người.

“Anh muốn dùng cách gì để giúp tôi quên? Giết tôi?” Long Chu cũng là thiết tranh tranh hán tử (đao chạm tranh anh hùng), cũng là trường hợp đã gặp qua, tuy rằng bị khí thế Lang Vương chấn trụ, nhưng mà, còn chưa đến mức dọa tè trong quần.

“Tôi muốn mạng anh để làm cái gì! Trời cao có đức hiếu sinh, tôi chỉ giết người nên giết, nếu có một ngày anh làm chuyện ác độc, tôi sẽ không chút do dự mà giết chết anh. Nhưng mà, lúc này tôi đối với đầu anh còn không có hứng thú.” Lang Vương lạnh giọng nói.

Long Chu nhìn Lãnh Dạ, anh ta nguy hiểm như vậy, âm ngoan lqdlqd;lqd như vậy, lại còn nói: Trời cao có đức hiếu sinh.

Giống như là trời cao chê cười, đàn ông như vậy, thân phận thần bí như vậy, từ trong miệng phun ra những lời nguy hiểm như vậy, tựa hồ rất không ăn khớp!

“Nếu trời cao có đức hiếu sinh, vì cái gì anh lại không biến em gái tôi trở về? Tôi tin tưởng anh có khả năng này.” Tuy rằng Long Chu còn chưa xác định được Lãnh Dạ là người nào, hoặc là không phải người.

Nhưng mà anh biết anh ta nhất định là một người lợi hại, chuyện Cung Hàn trao đổi linh hồn với nhau, nhất định là Lãnh Dạ đã tráo đổi bọn họ trở về, con của người đàn ông này cũng đã lợi hại như vậy, huống chi là anh ta.

Có đứa bé nào trong bụng thai phụ có thể nói chuyện, sẽ cách cái bụng mà đánh người.

Chỉ sợ trên thế gian chỉ có một mình Bạch Tuyết mang thai mới xuất hiện loại tình huống này, tất cả chuyện này đều không tầm thường, đều xuất phát từ người đàn ông Lãnh Dạ này.

Lãnh Dạ là cái gì? Long Chu không quan tâm, cũng là dieenndanlequydon anh không quan tâm nổi!

Anh chỉ quan tâm khi nào em gái anh có thể về nhà?

Anh chỉ có một người em gái này, anh không muốn để em gái ở bên ngoài chịu tội, bị người khác khi dễ.

“Có một số việc thuận theo tự nhiên thì sẽ tốt hơn, chuyện của em gái anh, tôi rất muốn giúp anh, nhưng mà, đây là chuyện ngoài khả năng của tôi, tôi không thể giúp anh.” Lang Vương nhàn nhạt nói.

“Nếu như vậy, anh còn nói trời cao có đức hiếu sinh! Nhìn Long Nhi như vậy anh đều mặc kệ, nếu không phải bởi vì anh, Long Nhi sẽ biến thành như vậy sao?” Long Chu chất vấn nói.

“Phụ nữ thích tôi nhiều như vậy, chẳng lẽ khi các cô ấy xảy ra chuyện tôi đều phải quản sao. Lại nói là em gái anh tự làm bậy, nếu cô ta không bắt cóc Bạch Tuyết, làm thế nào sẽ bị Bạch Tuyết niệm chú chứ.” Lang Vương nói.

“Niệm chú?” Long Chu khó hiểu, trên thế giới thực sự có việc niệm chú này sao?

Đó có phải bản lĩnh mà phù thủy mới có hay không, chẳng lẽ Bạch Tuyết là phù thủy? Trên thế giới này có phù thủy sao?

Đầu sắp nổ, cả đêm nghe được quá nhiều chuyện không thể diễn tả bằng lời tưởng tượng được, nghe được quá nhiều chuyện chỉ có ở trong TV mới chiếu qua.

Khó hiểu!

Rối rắm!

Nhưng mà, tất cả những chuyện này đều là thật sự, thật sự tồn tại, trước kia anh sống thật là uổng phí, lại không hề biết thì ra thế giới thần kỳ như vậy.

“Đúng vậy, niệm chú.” Lang Vương lặp lại nói, nhìn Long Chu dường như không thể chấp nhận hết tất cả, có thêm một phần kiên nhẫn.

“Kia, vì cái gì Tuyết Nhi không giải niệm chú cho Long Nhi?” Long Chu thấp thỏm hỏi, chẳng lẽ là Tuyết Nhi còn hận em gái đã bắt cóc cô, còn hận em gái tranh đoạt Lãnh Dạ với cô?

“Chỉ mình tôi mới có thể gọi Tuyết Nhi, anh phải gọi là Bạch Tuyết, quan hệ bạn bè giữa hai người hẳn là còn chưa tới mức thân mật để xưng hô như vậy.” Lang Vương ăn dấm nói.

“Vậy anh nói cho tôi biết, vì cái gì Bạch Tuyết lại không giúp Long Nhi giải niệm chú?” Đại trượng phu co được dẫn được, vì em gái, gọi Bạch Tuyết thì gọi Bạch Tuyết.

“Tuyết Nhi niệm chú chính là: Chờ đến khi nào em gái anh diendanlleequydon biết làm người như thế nào, cô ấy tự nhiên sẽ biến trở về lại.” Lang Vương nhàn nhạt nói, xem ra thời gian để Tiểu Long Nữ biến trở về cũng còn không xa, chỉ là anh không muốn nói cho người đàn ông này biết.

“Cái gì ——” Long Chu khiếp sợ gầm nhẹ.

“Cho nên, em gái anh có muốn biến trở về hay không thì phải dựa chính cô ấy.”

“.....”

Long Chu ngơ ngẩn.

“Đưa tôi đi gặp em ấy ~” Long Chu nỗ lực làm một cái hít sâu, nếu biết cách phá giải niệm chú thì đã có hi vọng rồi.

Anh nhất định sẽ trợ giúp em gái biến trở lại.

Lang Vương dẫn Long Chu đi vào, đi vào trong đại sảnh nhìn thấy Ưc Ưc và Niệm Niệm vẫn luôn ở chỗ đó chơi xếp gỗ, khoe miệng nhọt nhọt nhếch lên, hai tiểu quỷ tinh linh còn chưa quay về, còn không trở lại sẽ lộ tẩy, có ai chơi xếp gỗ có thể chơi đến đêm khuya!

Con cái chính là con cái, nhìn thấy mẹ chúng liền không diendanleequydon muốn trở lại!

Hay là bên kia phóng sinh cái gì?

Vốn dĩ anh tính toán ăn xong cơm chiều sẽ dùng thuật phân thân đi tìm Bạch Tuyết, kết quả phát hiện tốc độ của hai nhóc con đó lại còn nhanh hơn anh, ăn cơm chiều xong liền đi. Lưu lại hai cái ảo ảnh ở chỗ này lừa dối người.

Còn người phụ nữ kia bị Thiên Tâm quần lấy ở trên lầu, bằng không xác định chắc chắn sẽ bị lộ tẩy.

Ha hả.....

Trong lòng vừa lòng cười, đây là người thân, không có hành động trao đổi với nhau, lại yên lặng có chung một loại ăn ý, anh vì bọn nhỏ mà suy nghĩ, bọn nhỏ vì anh mà suy nghĩ. Đây là người nhà, quan tâm lẫn nhau, yêu quý nhau, bảo vệ cho nhau, yêu thương và chiều cố cho nhau.

“Bọn nhỏ, đã trở thế này, còn chơi sao?” Long Chu biết đây là con của Bạch Tuyết, trong lòng có chút yêu thích không tên, tuy rằng anh vẫn không thể diendanlequuyydoon chấp nhận trong thời gian ngắn ngủn đứa bé có thể lớn nhanh như vậy, nhưng mà anh vẫn là tin tưởng lời Bạch Tuyết nói.

Hai tiểu gia hỏa không ai nói lời nào, vẫn cầm xếp gỗ trái ngấm phải nhìn không biết xếp theo bên nào?

Nhìn thấy hai đứa nhỏ đều chơi rất nhập tâm, Long CHu cũng không có quá để ý, trực tiếp đi theo Lang Vương lên lầu, còn nói một câu: “Thật là cha nào con nấy, dáng vẻ lạnh nhạt giống người nào đó như đức!”

Lang Vương chẳng những không có tức giận, ngược lại còn hơi hơi mỉm cười, tiếp tục lên lầu.

Đi vào cửa phòng Thiên Tâm, Lang Vương không muốn đi vào.

“Đây là phòng ngủ của bọn nhỏ, Thiên Tâm ở phòng bên kia tắm rửa, một lát sẽ không quay lại đây, anh yên tâm vào đi.”

Lang Vương nói xong liền xoay người rời đi, quay lại phòng ngủ của mình.

Long Chu nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, động tác anh rất nhẹ, lo lắng dọa đến Long Nhi, chỉ thấy một giường trẻ con rất xinh đẹp, một con lqđ; nằm .....

Bất đắc dĩ lắc đầu, đó là em gái, anh vẫn luôn ở tìm kiếm Long Nhi.

Khó trách mẹ Tiểu Trí dùng xe đẩy em ấy, lúc ấy anh..... Còn tưởng rằng đây là thú nuôi của bọn họ!

Thì ra, nhất định là anh đã làm trái tim em gái bị thương, em gái ngồi ở trong xe nôi nhất định chờ anh đưa cô về nhà, nhất định chờ anh tới trợ giúp cô, chỉ là, anh lại xoay người rời đi, hơn nữa lúc ấy còn có chút không kiên nhẫn, thậm chí còn chán ghét .....

Còn có một lần anh uống say kia, em gái đi tìm anh, anh chán ghét đá em gái!

Anh thật hồ đồ ——

Nhất định Long Nhi rất thương tâm, thật tốt khi có mấy đứa bé và mẹ Tiểu Trí chăm sóc cô, xem ra mẹ Tiểu Trí rất để ý em gái, rất thương yêu em gái.

Anh nhất định phải báo đáp mẹ Tiểu Trí thật tốt.

Còn có Thiên Tâm tốt bụng nữa.

Lặng lẽ đóng cửa cho kỹ, đi qua.

Nhìn thấy em gái ngủ rất say sưa, anh nhú mào, đau lòng diendanlqd;lqd nhìn em gái xa lạ.

Đau lòng truyền đến ——

Đóa Đóa đang ngủ say bị ý thức nào đó đánh thức, cô mơ thấy anh trai tới tìm cô, hiện giờ lại biến thành như vậy, cô nằm mơ đều mơ thấy anh trai, người thân duy nhất của cô.

Anh trai.....

Trong lúc ngủ say, cô thấp giọng nỉ non, anh trai.....

Nghe được em gái ở trong mộng gọi anh trai, Long Chu ghen ngào.

Thì ra Đóa Đóa khi thì có thể nói chuyện khi thì không thể nói chuyện, đây là dấu hiệu báo trước cỡ sẽ nhanh chóng biến thành người, lúc này, Đóa Đóa ngủ mơ lại có thể nói tiếng người.

Cô đã hết hy vọng đối với Lang Vương, Lang Vương cũng không phải là người mà cô có thể trêu chọc, thích Lang Vương đã trả giá quá lớn!

Cũng bởi vậy mà cô đã biết ý nghĩa chân chính sự tồn tại của con người.

Lúc này, cô chỉ muốn trở lại bên người anh trai, làm người thật tốt, ngoan ddlequydon ngoan làm em gái của anh trai.

Anh trai.....

Lại là một tiếng nỉ non bất lực.

Rốt cuộc Long Chu nhẫn nhịn không được, nước mắt rơi ào ào.

“Long Nhi, Long Nhi tốt của anh.”

Đóa Đóa gần như là nghe được tiếng anh trai gọi, thân mình giật giật, lại thấp giọng gọi một tiếng: Anh trai..... Em muốn về nhà..... Em muốn anh..... Ô ô.....

Đóa Đóa nói xong, ở trong mộng ô ô khóc lên, ở đây đêm khuya, tiếng khóc có chút thê lương, có chút chua xót, cũng mang theo rất nhiều bất đắc dĩ và bất an.

Long Chu nhìn em gái, bởi vì khóc thút thít, thân mình kịch liệt run rẩy, Long Nhi từ nhỏ đến lớn cũng không khóc nhe, bởi vì anh chăm sóc và bảo vệ em gái rất tốt, không có người nào dám khi dễ cô, cho nên gần như là cô không khóc. Sau khi lớn lên, em gái rất hiếu thảo, các phương diện khác cũng rất ưu tú, bản thân có ưu thế ưu việt, cô càng sẽ không khóc.

Anh, chưa bao giờ có thấy qua cảnh em gái khóc, lúc này thấy ddleeqquydon em gái ở trong mộng ủy khuất khóc thút thít, mũi anh chua xót, cũng yên lặng rơi lệ.

Lần đầu tiên em gái khóc, gần như làm tan vỡ lòng anh!

“Em gái.....” Duỗi tay tới vuốt ve đỉnh đầu em gái.

Cảm giác chân thật, Đóa Đóa trong giấc mơ thức tỉnh, chậm rãi mở hai mắt nhắm lệ, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, lại không có cách nào lau đi, hiện tại tay cô là chân heo, căn bản là không với tới lau nước mắt được!

Đập vào mắt chính là anh trai, chẳng lẽ là ở trong mộng còn chưa tỉnh?

Vừa rồi nằm mơ, mơ thấy anh trai, ghé vào trong lòng ngực anh trai ủy khuất mà khóc thút thít!

“Em gái.....” Lại là một tiếng gọi rõ ràng chính xác.

Đóa Đóa không nói một lời, ngơ ngẩn nhìn Long Chu, cô không xác định đây là thật sự hay là giả, ở trong mộng, có đôi khi cô vừa nói chuyện liền dọa anh trai bỏ chạy!

Cho nên hiện tại cô không dám nói lời nào, cũng không dám gọi anh trai, ngộ nhỡ anh trai lại bị cô dọa chạy thì làm sao bây giờ?

Cô muốn nhìn mặt anh trai nhiều một chút, vẫn không nói chuyện, ngẩn ngơ nhìn Long Chu.

Nhìn em gái rồi rảo nhìn anh, anh lại đau lòng đuổi tay ddllleeqqdd chạm vào em gái một lần nữa, ai ngờ, Đóa Đóa nhanh chóng tránh thoát bàn tay đang đuổi lại, bởi vì ở trong mộng cô nâng lên chân heo, lúc đuổi tay chạm vào anh trai, anh trai cũng sẽ bỏ chạy!

Cô sợ hãi!

Em gái né tránh anh, anh đau lòng nói nhỏ: “Long Nhi, là anh trai, anh là anh trai.” Long Chu thấp giọng nói.

Đóa Đóa ngẩn ra, anh trai?

Làm sao anh trai lại ở chỗ này?

Ở trong mộng trước nay anh trai không hề nói chuyện với cô, bởi vì cô là heo!

Cúi đầu, trộm cắn đầu lưỡi một chút, a —— thật đau, nói như vậy đây không phải nằm mơ, đây là sự thật.

Anh trai tới tìm cô, thật tốt quá. Chỉ là anh trai có thể ghét bỏ cái dáng vẻ này của cô hay không?

Vẫn không ngẩng đầu như cũ, cảm giác bị chính bộ dáng của ddlllqqdd;lqd mình quá dọa người, lo lắng anh trai bị cái mũi dài của cô dọa

chạy!

“Long Nhi, anh trai tới đón em về nhà.” Long Chu ôn nhu nói.

Đóa Đóa bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn anh trai, lại nhìn xem thân thể của mình, cô không cần về nhà với dáng vẻ này!

“Đừng sợ, Long Nhi, anh trai nhất định sẽ giúp em, nhất định em sẽ biến trở lại.” Long Chu nhẹ giọng nói, lo lắng kích thích đến em gái.

Đóa Đóa không nói lời nào, quay mặt qua chỗ khác, hazzzi! Làm thế nào biến trở về đây! Ngay cả Lang Vương cũng không có biện pháp, Bạch Tuyết cũng muốn trợ giúp cô, chỉ là đều là phí công vô ích, có lẽ cô vĩnh viễn đều không thể biến trở lại!

Bạch Tuyết chỉ là an ủi cô!

Nếu là như thế này, cô tình nguyện ở chỗ này sinh sống cả đời, cũng không cần đi theo anh trai trở về, anh trai quá yêu cô, anh trai nhìn thấy cái lequydon;lqdlqd dáng vẻ này của cô sẽ đau lòng, sẽ khó chịu!

Cô không muốn tra tấn anh trai.

“Long Nhi, anh là anh trai em, vì cái gì em lại không nói lời nào?” Long Chu trò chuyện với em gái, trong lòng em gái nhất định có rất nhiều khổ sở, vì cái gì lại không nói hết với anh, trước kia chỉ cần em gái chịu một chút ủy khuất, cô đều sẽ chạy đến nói hết trước mặt anh.

“Em gái, đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có một số việc nếu đã xảy ra liền dừng cảm đi đối mặt, anh trai sẽ chăm sóc thật tốt cho em, yêu thương em. Chỉ cần có thể còn sống, chúng ta phải tích cực lạc quan nhìn về phía trước.” Nghe được lời anh trai nói, cô đều hiểu được!

Bất đắc dĩ nhìn anh trai, giật nhẹ khóe miệng, miễn cưỡng cười! Thật đáng buồn biết bao, hiện tại muốn có vẻ mặt gì cũng đều rất khó.

Tâm như nước lặng!

Bất quá chuyện đã như vậy!

Nếu mọi việc đều không nhìn ra, làm sao lại sống đến bây giờ.

Long Nhi nhìn anh trai, cảm giác anh trai cho cô vẫn luôn là kiên cường mạnh mẽ, đương nhiên là giống như lời con người trên thế gian nói vậy, ngoại ;lqdlqd trừ Lang Vương.

Anh trai vẫn là ô dù và thùng rác của cô, từ nhỏ đến lớn chỉ cần cô có chuyện không vui, tất nhiên anh trai sẽ chăm chú lắng nghe, giải ưu sầu cho cô.

Từ lúc nhỏ đã mất đi ba và mẹ, cô và anh trai đã trải qua rất nhiều mưa gió, anh trai là người mà cô vĩnh viễn có thể dựa vào.

Chỉ là, lúc này, cô nhìn thấy được sự bất lực và cõi lòng tan nát ở trong mắt anh trai!

Anh trai quá yêu thương cô, anh quá để ý đến cô, cho nên khi anh trai nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của cô cũng rất khó chịu, tuy rằng người biến thành heo chính là cô, nhưng mà đau ở trong lòng làm sao chỉ có một mình cô, đau đớn trong lòng anh trai vượt xa đau đớn trong lòng cô.

Cho nên, cô cần phải kiên cường lên, tranh thủ sớm ngày ngộ ra đạo lý trong đó, biến lại thành người.

Đến lúc đó cô mới có thể về nhà với anh trai, vô cùng vui vẻ về nhà, mà không phải là có dáng vẻ đi bốn chân heo để về nhà!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Lang Vương Bị Bắt, Bạch Tuyết Cứu Chồng

Editor: Nguyễn Yên Thương

“Em gái, vì sao lại không nói chuyện với anh?” Nhìn em gái không nói, Long Chu có chút sốt ruột.

Đóa Đóa lắc đầu, nằm sấp xuống, nhắm mắt lại, dáng vẻ giống như chuẩn bị ngủ.

“Anh hiểu em, là em không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ này của em! Nhưng mà, em không cần không để ý tới anh trai, nhất định anh sẽ cùng em cùng nhau nghĩ cách.” Long Chu nhìn em gái không nói lời nào, trong lòng rất sốt ruột, vừa rồi trong giấc mộng, rõ ràng em gái đã gọi anh trai.

Em gái tỉnh giấc, lại không nói chuyện!

Đóa Đóa nằm trên giường bất động, cũng không nói.

“Long Nhi, em đang giận anh trai sao? Trách anh lúc trước không có đi tìm Lãnh Dạ với em, trách anh trai ngày đó đã đá em, trách anh không có nhận ra em!” Long Chu đau lòng nhìn Long Nhi, đây không giống như là em gái anh. Khi nào thì Long Nhi của anh lại quá an tĩnh như vậy ..... Khi nào thì Long Nhi của diendanlequydon anh lại quá ủy khuất như vậy ..... Khi nào thì Long Nhi của anh lại quá bất lực như vậy ..... Khi nào thì Long Nhi lại không để ý tới anh trai này như vậy.....

Loại cảm giác này làm Long Chu không biết làm sao, thậm chí có chút khủng hoảng.

“Long Nhi.....” Lại một lần thấp giọng kêu lên.

“Anh trai không tốt, anh trai không chăm sóc tốt cho em, lúc trước anh đã đáp ứng với ba mẹ sẽ chăm sóc em thật tốt! Anh trai sai rồi, đều là anh sai! Long Nhi.....” Long Chu tự trách nhìn em gái.

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng tâm tình lúc này của em gái, em gái là kiên cường, ít nhất em gái đã nhìn qua được lâu như vậy, nếu đổi là người khác đoán chừng.....

Long Nhi dũng cảm, cô khó khăn lắm mới có thể sống sót!

Lúc vừa mới tiến vào, em gái ở trong mộng gọi anh trai, chứng minh cô còn muốn anh trai, muốn về nhà. Chỉ cần em gái có cái ý nghĩ này, cô sẽ không ngã xuống.

“Long Nhi, hiện tại em không muốn nhìn thấy anh..... Hôm nào anh trai lại đến thăm em.....” Long Chu lau nước mắt một phen, đứng diendanllequydon dậy, đau lòng nhìn Đóa Đóa vẫn chôn ở trong chăn như cũ, cô vẫn là không muốn nói chuyện với anh!

Xoay người, không đành lòng rời đi.

Đóa Đóa ở trong chăn đã rơi nước mắt đầy mặt.

Nghe được đầu tiên là tiếng mở cửa, sau đó là tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, biết anh trai đi rồi, Đóa Đóa nước mắt đầy mặt từ từ ngồi dậy nhìn về hướng cái cửa, “Anh..... trai..... Thực xin lỗi..... Anh..... trai..... Thực xin lỗi.....” Đóa Đóa thấp giọng kêu, khóc lóc xin lỗi anh trai đã rời đi.

“..... Anh..... trai..... Long Nhi không ngoan, Long Nhi không nghe lời..... Mới có thể có kết cục như vậy ..... Ô ô..... Ô ô..... Anh..... Long Nhi..... Muốn về nhà..... Chỉ là..... Long Nhi không muốn trở về như vậy ..... Anh..... Long Nhi..... Rất nhớ anh..... Anh..... Long Nhi rất nhớ anh.....” Đóa Đóa khóc lóc thấp giọng nói.

Nhưng mà, lúc này, Long Chu ngồi xổm trước cửa, che mặt rơi nước mắt.

Lần đầu tiên khóc trong cuộc đời, phát hiện muốn diendanleequydon ngăn nước mắt nhưng không ngăn lại được!

Ai nói đàn ông có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm!

Nghe được tiếng em gái khóc lóc nói nhỏ, này so giết anh còn khó chịu hơn, em gái đã thay đổi, đã biết suy nghĩ vì người khác, vì không để anh khổ sở, cô lại ủy khuất chính mình!

Nỗ lực điều chỉnh cảm xúc một chút, đứng dậy rời đi, đứng ở chỗ cầu thang, hít sâu vài lần, bởi vì đau lòng cho em gái, trong lòng buồn bã vô cùng.

Sau khi hít sâu anh cảm thấy khá hơn nhiều, đi xuống dưới lầu.

Kỳ quái chính là, hai đứa nhỏ vẫn còn ở nơi này chơi xếp gỗ?

Nâng lên tay nhìn đồng hồ một chút, đã 22 giờ 35 phút, bọn chúng còn chưa đi nghỉ ngơi.

“Bọn nhỏ, đã muộn rồi, đừng chơi nữa, đi nghỉ ngơi đi.” Long Chu nói với ảo ảnh Ưc Ưc và Niệm Niệm ở trước mặt.

Phát hiện bọn nhỏ vẫn là động tác vừa rồi, nhìn trái diendanlequydon nhìn phải một chút, không biết phải làm sao?

Long Chu nhất thời tò mò, ngồi ở bên cạnh Ưc Ưc, nhìn lên.

“Người bạn nhỏ, cái này hẳn là đặt ở nơi này.” Long Chu nói xong liền lấy đi khối xếp gỗ trong tay Ưc Ưc, ai ngờ, tay anh trực tiếp lướt qua tay Ưc Ưc, anh cuống quýt rút tay về.

Tình huống gì đây?

Tay của đứa bé?

Anh lại có thể xuyên qua?

Không thể tưởng tượng nhìn hai đứa bé hết sức chăm chú, “Người bạn nhỏ? Người bạn nhỏ?” Long Chu thấp giọng kêu lên, Ưc Ưc và Niệm Niệm đều không nói gì!

Anh hoang mang nhìn Ưc Ưc, lại nhìn Niệm Niệm.

Lại một lần sợ hãi vươn tay đi, muốn thử lại một lần, khi tay đụng tới tay Ưc Ưc, tay anh lại xuyên qua tay Ưc Ưc một lần nữa, lúc này đây anh không có rút tay về, mà là duỗi tay đi bắt tay Ưc Ưc, kết quả cái gì cũng không diendanlequydon bắt được, thì ra hai đứa nhỏ này chỉ là có thể nhìn thấy, lại không bắt được!

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Ảo ảnh?

Anh chỉ nghe nói qua trên thế giới có tấm gương ảo ảnh, lại chưa từng chính mắt gặp qua ảo ảnh ma lực, chẳng lẽ đây là ảo ảnh?

Quá thần kỳ.

Hay là đây là hai đứa bé đặc biệt mà Bạch Tuyết nói?

Bọn chúng?

Quay đầu lại nhìn lên trên lầu, hai đứa nhỏ ở chỗ này không ngủ được, Lãnh Dạ cũng mặc kệ, quá kỳ cục, đây là con của anh ta, chẳng lẽ hai đứa nhỏ này chỉ là hình ảnh?

Đứng dậy, lại lần nữa đi lên trên lầu, gõ cửa phòng ngủ của Lãnh Dạ.

Lang Vương đi tới mở cửa, nhìn thấy tóc anh ướt sũng, như là mới vừa tắm xong. Phía sau còn cống Thiên Tâm, thấy gót chân nhỏ của Thiên Tâm, tay nhỏ bụ bẫm ôm cổ Lãnh Dạ, tròng mắt to đẹp, tất nhiên là tò mò tại sao anh lại ở chỗ này?

Người đàn ông này hẳn là nên ở cùng với mẹ diendanlequyydon chứ?

Như vậy Ưc Ưc và Niệm Niệm đã ra sao?

Có hoàn thành nhiệm vụ hay không?

Mặc kệ nhiệm vụ của cô hoàn thành như thế nào, sau khi ba rời khỏi đây, để cho người giả mẹ cô tắm rửa cho mình, cô bé ở trong bồn tắm vụng trộm tích lấy vũ khí bí mật mà bà nội Lang đã cho cô bé, thuốc hôn mê, hiện tại người phụ nữ kia đang nằm ở sofa ngủ rất ngon, mà cô bé lại chơi đùa rất vui vẻ với ba mình.

Nhìn thấy người đàn ông này giống như rất tức giận nhìn ba, chẳng lẽ có chuyện gì?

“Chú, ba của con thiếu tiền chú sao? Vì sao lại hung thần ác sát nhìn chúng con như vậy!” Thiên Tâm rất không khách khí nói.

Long Chu không nghĩ tới anh còn chưa có phát uy, lại bị đứa bé này giành trước một bước, ra oai phủ đầu.

Thật là một cô bé dẻo mồm nhanh miệng.

“Làm sao anh ta tới đòi tiền ba bảo bối được, anh ta là diendanlequyddon tới tìm người.” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Nha, vậy chú đi nhầm chỗ rồi, hay là chú tìm người phụ nữ đang ngủ trên sofa kia?” Thiên Tâm không khách khí nói, chính là bởi vì chuyện của Đóa Đóa, Thiên Tâm có chút không thích người đàn ông này, không có tình cảm!

Lần trước chính là bởi vì ông ta, làm hại sau khi Đóa Đóa trở về không ăn không uống, thiếu chút nữa tuyệt thực.

“Người bạn nhỏ, chái phải có lễ phép nha, trẻ con không thể dùng loại khẩu khí nói chuyện này!” Long Chu nén giận.

“Cháu đối với chú là ngoại lệ, ai kêu chú chộc tới bạn của cháu! Loại khẩu khí này vẫn còn khách khí, bằng không càng khó nghe nữa!” Đóa Đóa nhìn thấy người đàn ông này còn dám giận, cô còn chưa có giận, ông ta liền dám giận!

“Người bạn nhỏ, khi nào thì chú lại đắc tội với bạn của cháu?” Long Chu hoang mang nhìn Thiên Tâm, khi nào thì anh lại có người bạn nhỏ như vậy, càng không nhớ rõ đã đắc tội với ai!

Rõ ràng là đứa nhỏ này vô lý ngốc nghếch, lúc này có chút xem thường Lãnh Dạ, giáo dục đứa bé thành như vậy, còn có hai bé trai ở dưới diendanequydoon lâu nữa, là ảo ảnh, Lãnh Dạ lại có thể thờ ơ như vậy!

Đây là chuyện gì nha!

Rối loạn!

Lộn xộn!

“Đóa Đóa chính là bạn của cháu, nếu không phải bởi vì chú không lễ phép, làm sao Đóa Đóa sẽ thương tâm, làm sao sẽ tuyệt thực, chú có biết mẹ Tiểu Trí rất sốt ruột đến khóc hay không, Đóa Đóa không ăn không uống, rất dọa người! Sao chú lại là người đàn ông không có tình cảm như vậy chứ! Cháu nói với chú như vậy vẫn là khách khí đó, cái này để an ủi Đóa Đóa quả thực không đáng giá để nhắc tới! Cháu chỉ nói với chú vài câu khó nghe chú đã chịu không nổi, chú có nghĩ tới hành động của mình thiếu chút nữa hại chết Đóa Đóa hay không, nếu Đóa Đóa có chuyện gì thì mẹ Tiểu Trí cũng sẽ xảy ra chuyện! Mẹ Tiểu Trí rất để ý Đóa Đóa, bà chăm sóc Đóa Đóa như con của mình, mỗi ngày tắm rửa cho Đóa Đóa, đều tắm rửa cho Đóa Đóa có hương thơm.” Thiên Tâm bĩu môi, thở phì phì nói.

Long Chu sững sốt.

Thiên Tâm nói Đóa Đóa là ai?

Khi nào thì anh đã gặp qua Đóa Đóa diendanlequydonn?

Sao lại không có chút ấn tượng nào?

Nghĩ đến mẹ Tiểu Trí, anh bỗng nhiên bừng tỉnh, chẳng lẽ là Long Nhi, Đóa Đóa là Long Nhi?

Chẳng lẽ sau khi Long Nhi nhìn thấy anh trở về liền tuyệt thực, Đóa Đóa nhất định là Long Nhi, mẹ Tiểu Trí mang theo em gái đi gặp anh, kết quả anh..... Anh không biết đó là em gái, cho nên anh nói chuyện quá khích, em gái thương tâm, sau khi em gái trở về liền tuyệt thực!

Là như thế này sao!

“Nghĩ ra rồi sao?” Thiên Tâm hỏi.

“Người bạn nhỏ, cảm ơn cháu.” Long Chu cảm kích nhìn Thiên Tâm, em gái có thể có bạn bè tốt như vậy là phúc khí của cô, tuy rằng tuổi tác người

bạn này còn rất ít.

Nhưng mà lại rất đáng tin cậy.

“Vì sao chú lại cảm ơn cháu?” Thiên Tâm tò mò ddiendanlequydon hỏi.

“Bởi vì..... Đóa Đóa chính là.....” Long Chu vừa định nói ra Đóa Đóa là em gái anh, đã bị Lang Vương đánh gãy.

“Sao anh còn không rời đi? Chúng tôi muốn nghỉ ngơi.” Lang Vương nói, dù sao Thiên tâm vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện vẫn không nên nói cho cô bé, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, người bạn nhỏ nên khỏe mạnh lớn lên mới tốt.

“Tôi phải đi, chỉ là, ta nhìn đến, tôi nhìn thấy hai đứa nhỏ ở phía dưới kia? Chẳng lẽ anh không biết?” Long Chu chỉ chỉ dưới lầu, hoang mang hỏi Lãnh Dạ.

“Nha, có lẽ bọn chúng vẫn chưa buồn ngủ.” Lang Vương biết anh ta nói chính là Ưc Ưc và Niệm Niệm, chỉ là anh không nghĩ tới Long Chu đã đuổi tay thử qua.

“Không buồn ngủ? Bọn họ căn bản là người, chỉ là một cái ảo ảnh, không cần nói với tôi là anh không biết, bọn chúng chính là con của anh!” Long Chu nhìn dáng vẻ Lãnh Dạ không vội không hoảng hốt, anh có chút sốt ruột.

“Hừm? Tôi thật đúng là không biết.” Khóe miệng Lang ddiendanlequydon Vương nhếch lên, nhìn thấy chỗ nào đó có ánh sáng chột lóe, biết bọn chúng đã trở lại.

“Không biết? Anh cùng tôi xuống dưới, tôi đưa anh đi xem.” Long Chu nói, ý muốn Lãnh Dạ đi theo anh xuống lầu, Lang Vương chơi đùa cười,

công Thiên Tâm xuống lầu, gót chân nhỏ của Thiên tâm còn nhàn nhã một đá qua đá lại.

Đi xuống dưới lầu, vẫn dáng vẻ vừa rồi như cũ, trong tay Ưc Ưc cầm một khối gỗ xếp qua trái qua phải tự hỏi hướng nên xếp theo bên nào.

“Lãnh Dạ, anh nhìn xem, bọn chúng vẫn luôn là cái này tư thế, vừa rồi lúc tôi lên lầu cũng chính là như vậy, lúc xuống lầu bọn chúng vẫn là như vậy, này cũng quá kỳ quái. Vừa rồi tôi duỗi tay tới để lấy cái thanh gỗ xếp nhưng lại có thể xuyên qua cánh tay của đứa nhỏ, mới phát hiện thì ra đây đều là biểu hiện giả dối.” Long Chu khiếp sợ nói.

“Không có khả năng, nhất định là anh hoa mắt, anh quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi cho thật tốt!” Lang Vương tốt bụng an ủi nói.

“Không có khả năng, làm sao tôi lại hoa mắt, tôi nhìn thấy rất chân thật.” Long Chu sốt ruột nói.

“Chú, nhất định là chú nhìn lầm rồi, bọn họ sao có diện mạo quydon thể là ảo ảnh, bọn họ là anh trai cháu!” Thiên Tâm và ba cô bé kẻ xướng người hoạ nói.

“Được, các người không tin, các người xem đi, hiện tại tôi sẽ làm mẫu một chút cho các người xem.” Long Chu nói xong, ngồi xổm xuống, chậm rãi duỗi tay ra tới gần cái tay cầm xếp gỗ kia của Ưc Ưc, vừa rồi anh chính là như vậy, cái gì cũng đều không có bắt được, chỉ là một cái bóng dáng, căn bản là không có người.

Vì cái gì Lãnh Dạ lại không tin!

Cho nên, anh tự tin đi duỗi tay, kết quả, tay anh thật sự đụng phải cái tay nhỏ cầm xếp gỗ, là thật sự, anh cảm giác được.

Ưc Ưc quay đầu lại, nhìn Long Chu.

“Làm gì?” Lạnh lùng hỏi một câu.

Long Chu nhìn đứa bé ngồi xõm trên mặt đất, thân mình đảo về phía sau, khó có thể tin nhìn Ưc Ưc.

Sao có thể, vừa rồi lúc anh đụng còn không có bắt được cái gì, sao một lát sau liền có, hai cái bóng dáng này liền thành thật sự?

Không cam lòng lại đưa tay lên, cẩn thận đuổi tay ra đụng dienddanlequydon chạm tay nhỏ Ưc Ưc, mềm mại, nóng hổi, là tay người.

Chỉ là, vừa rồi nên giải thích như thế nào?

Quá mơ hồ ——

Người một nhà này quá quý dị!

Lãnh Dạ là người đàn ông nguy hiểm, cô bé nhỏ anh công phía sau cũng là đứa bé nhanh mồm dẻo miệng, hai đứa bé ở dưới lầu này cũng kỳ quái như vậy! Phòng chừng người bình thường duy nhất ở nơi này chỉ mình em gái Long Nhi của anh.

Em gái gốc ở nơi này quá nguy hiểm.

Không được, anh muốn đưa cô rời đi, nơi này quá không bình thường!

Nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị lên lầu, lại bị Lang Vương ngăn lại.

“Mời trở về đi, anh đã quấy rầy nơi này thật lâu, hiện tại Đóa Đóa còn không muốn trở về với anh, về sau rồi nói sau.”

“Chỉ là..... Nơi này..... Các người..... Quá kỳ quái!” Long Chu không biết nên hình dung những chuyện xảy ra ở nơi này như thế nào, tóm diendaanlequydon lại là rất nguy hiểm, thậm chí có chút khủng bố, trong lòng sợ hãi.

Đứa bé chơi xếp gỗ trên mặt đất lại không giống như đứa bé, biểu tình lạnh khốc, ánh mắt thâm thúy, liếc mắt một cái, hận không thể hấp dẫn đi vào!

“Mỗi người chúng tôi ở nơi này đều rất thích Đóa Đóa, điểm này anh hoàn toàn có thể yên tâm. Mời —— không tiễn.” Lang Vương còn có chuyện phải làm, anh nào có thời gian phí miệng lưỡi cùng anh ta, trực tiếp đuổi tay ý bảo Long Chu rời đi.

Bất đắc dĩ!

Chủ nhà hạ lệnh đuổi khách, cần phải rời đi!

Sau khi Long Chu rời đi, Ưc Ưc và Niệm Niệm đứng lên, chạy đến trước mặt Lang Vương, cười hì hì nhìn Lang Vương, hai tiểu gia hỏa biết đã bị lộ tẩy, đều lấy lòng nhìn ba.

“Hỗn tiểu tử, mẹ các con thế nào?” Lang Vương cười cười, giọng điệu lại rất mềm nhẹ. Đây là con của anh, con trai ruột, anh làm sao lại sẽ trách cứ, lại nói bọn nhỏ đều rất yêu mẹ, bọn chúng không có sai.

“Mẹ rất tốt, ba, ba xem cái này.” Ưc Ưc lấy ra cây kẹo que đường của Đan Nhi từ túi áo cho Lang Vương xem.

Lang Vương nhận lấy kẹo que, phát hiện cái này cũng không diendannlequydon phải là kẹo, mà là một loại thuốc viên cứng rắn vô cùng, thuốc viên này dùng để làm gì, vẫn chưa biết được.

“Bọn nhỏ, giữ lấy kẹo que này, cất thật kỹ, ba muốn đi ra ngoài năm một chút, trở về sẽ nghiên cứu cái cây kẹo que kia.”

“Ba phải cẩn thận nha.” Ưc Ưc và Niệm Niệm đồng thời nói.

Lang Vương đặt Thiên Tâm lên ghế sofa, xoa xoa đầu bọn nhỏ, rời đi.

Trong nhà có bọn nhỏ anh rất yên tâm, bọn nhỏ tuy rằng còn nhỏ, nhưng mà khi gặp chuyện vẫn rất bình tĩnh, hơn nữa tâm địa bọn nhỏ thiện lương, cũng tuyệt đối không sẽ làm chuyện ác, điều này anh hoàn toàn yên tâm.

Lang Vương đi đến biệt thự của Long Chu, anh không yên tâm về Bạch Tuyết, anh muốn đích thân đi xem vợ anh.

Lặng yên không một tiếng động đi vào biệt thự Long Chu, anh đi xem Đản Nhi trước, đứa bé này quá khả nghi.

Ức Ức nói cho thuốc hôn mê Đản Nhi, đoán chừng một chốc sẽ không tỉnh lại được, kỳ thật thuốc Ức Ức cho Đản Nhi uống cũng giống như thuốc diieendanlequydon mà Thiên Tâm cho Đản Nhi uống, có thể dùng trên người mẹ Đản Nhi được, nhưng mà, Đản Nhi này.....

Lang Vương đi đến bên cạnh Đản Nhi, phát hiện vành mắt Đản Nhi đen nhánh, chân tay duỗi thẳng, đặc biệt là đôi chân thật sự thẳng, giống như là..... Đã chết?

Lang Vương đi vào, duỗi tay chạm đến hô hấp, khiếp sợ lùi về tay, phát hiện đã không có hơi thở.

Kỳ quái, đây chỉ là thuốc hôn mê, làm sao sẽ chết?

Cẩn thận quan sát một chút, mở mí mắt Đản Nhi ra, phát hiện Đản Nhi cũng không phải đã chết, đoán chừng cậu ta đã chết được ba bốn ngày, chẳng lẽ là.....

Một loại dự cảm không tốt thổi quét toàn thân, Đản Nhi không phải Đản Nhi, thân thể này chỉ là một cái thi thể người chết.

Là có cái gì bám vào trên người đứa bé đã chết này.

Khó trách nhiệt độ cơ thể đứa nhỏ này lại thấp như vậy, thì ra là như thế này.

Lang Vương không có đi gặp Bạch Tuyết, anh muốn diendanld;lqd chạy nhanh trở về, cái kẹo que trong tay bọn nhỏ kia rất nguy hiểm ——

Nhưng mà, không nghĩ được sự tình đã xảy ra, lúc Lang Vương vừa mới về đến nhà, còn không có kịp hỏi bọn nhỏ kẹo que đặt ở nơi nào, hai gã cảnh sát đã xuất hiện ở trong nhà anh.

Anh lạnh lùng đi xuống cầu thang, “Chuyện gì? Mời nói nhỏ chút, bọn nhỏ của tôi đang nghỉ ngơi, không cần đánh thức đến bọn chúng.” Lang Vương nhìn xem trên lầu, nói.

Hai gã cảnh sát trực tiếp lấy ra bắt lệnh, “Lãnh tổng, mời đi theo chúng tôi.”

Lang Vương nhú mày ——

Thật nhanh.

Đã sớm đoán được phía sau Đản Nhi và Đan Đan có chống lưng, chỉ là trăm triệu lầnkhông nghĩ tới hậu trường này lại là loài người. Chân trước anh mới phát hiện Đản Nhi đã chết, sau lưng cảnh sát liền tới rồi, chuyện này..... Tựa hồ quá nhanh. Vẫn là chỗ tối có người đã đào hố, liền chờ anh nhảy vào trong.

“Vì cái gì?” Lang Vương thấp giọng hỏi, biểu hiện diendan;;leqd không có kinh ngạc quá lớn.

“Tội cố ý giết người, mời anh đi theo chúng tôi.”

“Đi thôi.” Lang Vương không muốn để bọn nhỏ thấy một màn như vậy, cho nên ngoan ngoãn đi theo.

Lang Vương mới vừa đi không có bao lâu, trong phòng ngủ chính, người phụ nữ trên sofa mơ mơ màng màng mở mắt buồn ngủ, giận dữ nhìn phòng ngủ trống trơn, biết không có làm được việc, không có được Lang Vương.

Đáng chết ——

Cơ hội tốt như vậy, lại để lãng phí.

Chẳng lẽ bên kia đã hành động?

Đứng dậy, nhìn toàn bộ biệt thự một cái, không có bóng dáng Lang Vương, khóe miệng nhếch lên, biết nên tới vẫn là tới, bọn nhỏ ở phòng ngủ, cô không có lên tiếng liền rời đi.

Bạch Tuyết “giả” trực tiếp đi đến chỗ Long Chu, dd;lequydon cô đứng ở trước mặt Bạch Tuyết, âm ngoan cắn răng, hận không thể bóp chết người phụ nữ này, chỉ là cấp trên đã nổi, tuyệt đối không cho phép giết Bạch Tuyết và ba đứa bé kia, còn có tác dụng lớn, cấp trên yêu cầu bọn chúng tế máu điện Ma Vương.

Bất đắc dĩ, đành phải buông tha cô ta, bằng không cô ta đã chết máu cũng sẽ khô!

Đến lúc đó cô đắc tội không nổi với Ma Vương.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết cảm giác có người trước mắt, cảnh giác mở mắt buồn ngủ, không ngờ người phụ nữ đứng ở trước mặt lại thổi một hơi khí, Bạch Tuyết lại ngủ thiếp đi.

Hai cái giờ sau, Bạch Tuyết tỉnh lại.

Phát hiện trên người là chính là quần áo thường xuyên mặc, bỗng nhiên ngồi dậy.

Đi đến trước gương, đây là khuôn mặt của cô, cô đã biến trở về, thật tốt quá, cô biến trở về đã nói lên Lang Vương đã trừng trị được người phụ nữ kia.

Cao hứng chạy ra ngoài, một bên chạy một bên kêu: “Anh Long, anh Long?”

Long Chu lúi cúi kéo dép lê, mặc áo ngủ đi ra, nhìn thấy là dd;lqdlqd Bạch Tuyết?

“Làm sao em lại ở chỗ này?”

“Tôi là Bạch Tuyết nha.”

“Tôi làm sao không nhìn ra em là Bạch Tuyết, tôi là nói em là Bạch Tuyết nào? Là ... thật sự vẫn là cái kia.....” Anh không có nói ra từ “hàng giả”.

“Anh Long, tôi thật sự là Bạch Tuyết, người trong nhà kia là giả, không nói chuyện nữa, tôi muốn về nhà nhìn xem trước. Tạm biệt ~” Bạch Tuyết nói xong giống chỉ Tiểu Yến Tử vui vẻ chạy đi ra ngoài. Lãnh Dạ đã nói qua với cô, chỉ cần cô biến trở lại, chính là lúc hàng phục người phụ nữ kia.

Cô muốn chạy nhanh về nhà nhìn xem Lãnh Dạ đang xử quyết người phụ nữ kia như thế nào?

Long Chu nhìn người phụ nữ vội vã lại hưng phấn chạy ra ngoài, đây là Bạch Tuyết, Bạch Tuyết kích động. Tình huống gì đây? Ngày hôm qua mặt Bạch Tuyết vẫn là một khuôn mặt của người phụ nữ khác, ngủ một giấc liền biến trở về lại.

Vậy vì sao em gái lại không biến trở lại? lequydon

Biệt thự Lãnh Dạ.

“Lãnh Dạ, Lãnh Dạ .....” Bạch Tuyết một bên kêu, một bên lên lầu.

Bọn nhỏ từ từ chạy ra, nhìn thấy mẹ, động tác ba đứa bé đều nhất trí chạy về chỗ cô.

“Mẹ, mẹ đã trở lại, thật tốt quá.” Thiên Tâm cười ha hả ôm chân Bạch Tuyết, ngửa đầu làm nũng nói.

“Mẹ, thật tốt quá, mẹ biến trở về rồi.” Niệm Niệm cũng vui vẻ nói.

Duy chỉ có Ưc Ưc không nói gì, cậu có một loại dự cảm không tốt, đã xảy ra chuyện ——

“Bọn nhỏ, ba các con đâu?” Theo lý thuyết đứa bé đã ầm ĩ như vậy, Lãnh Dạ hẳn là đã nghe được, vì cái gì anh không ra ngoài? Hay là anh và Bạch Tuyết “giả” đã bỏ trốn?

Có lẽ là quá để ý người đàn ông này, cũng có lẽ là quá yêu Lang Vương, cho nên thực lo lắng sẽ mất đi anh!

Mới có thể suy nghĩ đến chuyện này.

“Ba? Đoán chừng còn ở phòng ngủ, còn chưa thức dậy.” Niệm Niệm nói, liền buông lỏng chân mẹ ra, sau đó đi đến phòng ngủ chính, cô cũng sôi nổi đi đến phòng ngủ chính.

Đẩy cửa phòng ngủ chính ra, không có một bóng người, tâm lệ quydon Bạch Tuyết lập tức bị đào một lỗ, tim quên đập, quên mất hô hấp.

Anh..... bỏ trốn với cô ta?

Nếu không thì anh đã đi nơi nào?

“A? ba?” Niệm Niệm kêu một tiếng, sau đó đi phòng tắm, kết quả trong phòng tắm cũng không có!

“ba đi nơi nào? Còn người phụ nữ kia đi nơi nào?” Niệm Niệm nói thầm.

Bạch Tuyết nỗ lực hít sâu, cho dù rất khó chịu, nhưng trước mặt con cô cũng muốn kiên cường chịu đựng.

Lúc này, di động của cô vang lên.

Điện thoại gọi đến là số lạ, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Vâng?”

“Tuyết Nhi, là anh.” Lãnh Dạ nhẹ giọng gọi.

“Đây là điện thoại nơi nào?” Bạch Tuyết nôn nóng hỏi, đây là dãy số máy bàn, anh ở nơi nào?

“Anh ở trong nhà bạn, có lẽ tối nay sẽ về nhà, em và leequydonn bọn nhỏ ăn cơm trước, nghỉ ngơi cho tốt. Mặt khác..... Nếu như không có việc gì thì đừng ra ngoài.” Câu trước nói làm Bạch Tuyết cho rằng Lang Vương bỏ trốn với người phụ nữ kia, nhưng mà câu sau lại là: Nếu như không có việc gì thì đừng ra ngoài. Làm Bạch Tuyết hoài nghi Lãnh Dạ gặp chuyện nguy hiểm, người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy bọn nhỏ đều nhìn cô, cô hướng về phía bọn nhỏ miễn cưỡng mỉm cười một cái.

“Tốt, em đã biết, vậy anh làm việc đi.” Bạch Tuyết mỉm cười cúp điện thoại, Lãnh Dạ nghi ngờ nhìn điện thoại đã cúp, sao cô vợ nhỏ lại thế này?

Rõ ràng là rất lo lắng cho anh, vì cái gì nói đi làm việc cho tốt?

Bạch Tuyết cúp điện thoại, hướng về phía bọn nhỏ cười cười, “Ba các con đi công ty, tối nay sẽ về nhà, hiện tại mẹ đi chuẩn bị bữa sáng cho các con, ăn cơm, các con ở nhà chơi, mẹ đi tìm dì Khang Giai.” Bạch Tuyết bắt

an đi vào trong phòng bếp, cô không muốn để con lo lắng cho Lãnh Dạ, cô phải kiên cường lên, bảo lqđ;lqđ vệ bọn nhỏ, giữ gìn cái nhà này.

Rốt cuộc một bàn bữa sáng đã làm tốt, “Bọn nhỏ tới ăn bữa sáng.”

Ức Ức và Thiên Tâm ngồi xuống, ba người từng người ngồi vào vị trí của mình, lòng mỗi người mang suy nghĩ riêng đang ăn cơm, biểu tình có chút quái dị, nhưng mà Bạch Tuyết cũng không có chú ý chuyện này, lung tung ăn một ít liền đi lên lầu, thay đổi một bộ quần áo rồi xuống dưới, nói với bọn nhỏ một tiếng liền đi ra ngoài.

Niệm Niệm nhìn Thiên Tâm, Thiên Tâm nhìn Niệm Niệm, chỉ có Ức Ức ai cũng không thấy, bưng một ly sữa bò lên ừng ực ừng ực uống hết.

“Mau ăn, mẹ làm nhiều như vậy, chính là vì muốn chúng ta có thêm dinh dưỡng, vóc dáng chúng ta còn phải cao lên, nhanh bổ sung dinh dưỡng đi.”

“Ức Ức, chẳng lẽ anh không có ăn ra được, mẹ đem đường trắng trở thành muối trắng, mỗi đồ ăn đều là ngọt, khẩu vị rất quái lạ!” Niệm Niệm cũng bưng sữa bò lên uống, chỉ có ly sữa bò này là nguyên nước nguyên vị.

“Mặc kệ như thế nào, đây là mẹ làm cho chúng ta, ăn, chúng diendan;;lqđ ta còn có chuyện cần làm, ba đã xảy ra chuyện, mẹ gạt chúng ta.” Ức Ức cúi đầu tiếp tục ăn.

“Ức Ức, ba lợi hại như vậy, ai có thể làm hại ba?” Thiên Tâm bập bẹ nói.

“Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân (trên trời còn có trời, trên người còn có người, hai câu này tựa như câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn ở Việt Nam vậy), huống chi thế giới này cái gì cũng đều có, nhân vật lợi hại hơn so với ba có rất nhiều, nhất định là ba gặp chuyện nguy hiểm, bằng không ba sẽ không mặc kệ ném chúng ta ở nhà, còn có vừa rồi khi mẹ nhận điện thoại, rõ ràng là rất lo lắng, lại làm bộ không có chuyện gì, chỉ có một giải thích, tình cảnh của ba rất nguy hiểm, hoặc là ba đã nói gì đó với mẹ?

Mẹ lo lắng chúng ta có nguy hiểm, cho nên mới không nói cho chúng ta biết.

Bạch Tuyết rời khỏi biệt thự, lấy di động ra liền gọi tuần tra 114, hơn nữa báo dãy số vừa rời cho tuần tra viên, một lát sau, Bạch Tuyết đứng lại, ngốc ngốc nhìn phía trước.

Cái số điện thoại kia lại là.....

Làm sao Lãnh Dạ lại bị bắt đi?

Kêu taxi đi đến cơ sở của 114, Lãnh Dạ bị nhốt ở nơi nào?

Lequydon;lqdlqd

Ai ngờ sau khi tới nơi đó rồi, cô lại không có quyền lợi gặp Lãnh Dạ, Lãnh Dạ là tội cố ý giết người, hơn nữa người bị giết vẫn còn là một đứa bé, tội càng lớn!

Bạch Tuyết sốt ruột ở cửa cục cảnh sát đi tới đi lui, bỗng nhiên nghĩ đến Khang Nghị là cảnh sát.

Vừa định kêu taxi đi, kết quả nhìn thấy Khang Nghị đi ra từ trong một chiếc xe, Bạch Tuyết sốt ruột đi qua đi chào hỏi. “Anh Nghị——”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Không Hồ Là Người Phụ Nữ Của Lang Vương, Có Quyết Đoán

Editor: Nguyễn Yên Thương

Khang Nghị mang theo Bạch Tuyết đi một văn phòng, rốt cuộc đối với chức vị trên người anh, nói ít một lời vẫn là muốn tránh để người ta nói.

Bạch Tuyết ngồi ở sô pha, nhìn Khang Nghị, Khang Nghị cầm ly nước đi pha trà cho Bạch Tuyết.

“Anh Nghị, không cần phiền toái, nói cho diendanlequydon em biết vụ án của Lãnh Dạ anh đã biết nhiều ít? Vì cái gì anh ấy lại bị bắt?” Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

“Bởi vì anh ta giết chết một đứa bé.” Khang Nghị nói.

“Em không tin, anh ấy sẽ không giết người, cũng tuyệt sẽ không xuống tay với trẻ nhỏ, các người nhất định là nhầm lẫn rồi.” Bạch Tuyết gầm nhẹ, nghe được Lãnh Dạ giết người, Bạch Tuyết hoàn toàn không tin, Lãnh Dạ sẽ không giết người, tuyệt đối sẽ không, huống chi là một đứa bé!

“Đã có chứng cứ chứng minh anh ta giết đứa bé kia.”

“Không có khả năng, Lãnh Dạ sẽ không giết người, em không tin ——” Bạch Tuyết có chút kích động.

“Hiện tại đã có chứng cứ chứng minh anh ta giết người, mà không phải cứ nói anh ta không có tội liền không có tội. Tuyết Nhi, em không nên kích động, vụ án này không phải do anh phụ trách, sau khi anh nghe nói, đặc biệt lại đây nhìn xem.” Khang Nghị đưa lý trà ngon tới trước mặt Bạch Tuyết.

“Làm sao em có thể không kích động, hiện tại Lãnh Dạ bị diendanlequydon tố cáo tội giết người!”

Đôi tay Bạch Tuyết ôm lấy đầu, cô muốn bình tĩnh, hiện tại Lãnh Dạ ở bên trong, chuyện ở bên ngoài liền dựa hết vào cô. Anh là Lang Vương, không ai có thể bao vây anh được, Bạch Tuyết hiểu rõ, nhưng mà nơi này là thế giới loài người, sợ dĩ anh ngoan ngoãn bị nhốt lại, chủ yếu là không muốn nhiều loạn cách sinh sống ở nơi này.

Điểm này Bạch Tuyết hiểu rõ, nếu như vậy, biện pháp duy nhất chính là tìm được chứng cứ chứng minh đứa bé kia không phải do Lãnh Dạ giết.

Bạch Tuyết tưởng tượng đến dáng vẻ lúc Lãnh Dạ bị người mang đi, hốc mắt liền ướt, anh là người đàn ông cao ngạo như vậy khi nào lại chịu loại ủy khuất này chứ!

Trên thế giới này trừ bỏ cô dám để anh khó chịu, phỏng chừng không có người thứ hai dám đối với Lang Vương như vậy.

Anh yêu cô, điểm này Bạch Tuyết cũng biết.

Cũng chính là bởi vì điểm này, cô mới có thể thường thường giở tính trẻ con ra, nghĩ đến đây, trong lòng dâng lên cảm giác nồng đậm áy náy và tự trách, gần nhất là bởi vì chuyện của mẹ con Đan Nhi, cô làm không ít chuyện khó dễ anh, còn làm anh cao ngạo như vậy cầu cô về nhà với anh.

Người đàn ông này lại thật sự cầu cô, trong lòng dienddnlequydon Bạch Tuyết cực kỳ cảm động.

Áy náy che trời lấp đất đánh úp cô lại, cái mũi cô đau xót, nước mắt liên nhin không được, lả tả lăn xuống dưới.

Lãnh Dạ đối với cô thật quá tốt, mà cô có chút quá tùy hứng, có chút không ngoan, có chút không nói lí! Người đàn ông này đưa cô lên tận trời cao.

Bạch Tuyết, mày nên thanh tỉnh.

Bạch Tuyết, mày nên thấy may mắn.

Bạch Tuyết, mày nên thấy đủ.

Bạch Tuyết, Lang Vương là người đàn ông của mày, mày nên yêu anh ấy thật nhiều, cũng nên yêu thương anh ấy.

Càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng quả thực ảo não muốn chết!

Nghĩ đến Lãnh Dạ ở bên trong, cô đau lòng muốn chết!

Vì sao hôm qua cô lại muốn đi đến biệt thự với Long Chu chứ, vì cái gì cô phải rời khỏi người đàn ông của mình, vì cái gì cô muốn bức bối với Lãnh Dạ! Nghĩ đến lúc Lãnh Dạ lẻ loi bị bọn họ mang đi, hơn nữa đi đến chỗ như thế này, diendanleequydon rồi cuộc Bạch Tuyết nhin không được, gào khóc lớn lên.

Đến bây giờ cô vẫn không thể nhìn thấy Lãnh Dạ, trong lòng cô khó chịu, trong lòng sôi ruột, thân là người phụ nữ của Lang Vương lại quá thất trách! Trong lòng ghen muốn chết, toàn bộ hóa thành nước mắt chảy ào ào ra ngoài.

Khang Nghị ở một bên, nhìn thấy chân tay có chút luống cuống, dĩ phụ nữ không phải là điểm mạnh của anh, điểm mạnh của anh là bắt người xấu. Đặc biệt người phụ nữ trước mắt còn đặc biệt như vậy, người phụ nữ này

làm tâm hồn của anh vị quấy nhiễu, không thể quên được, nhìn thấy Bạch Tuyết khóc làm sao anh chịu được.

Nôn nóng đi qua.

Cuối cùng có chút vụng về an ủi nói: “Tuyết Nhi, em đừng khóc, Lãnh Dạ đang ở chỗ cách vách không xa, anh ta nghe được sẽ đau lòng.” Khang Nghị không nói như vậy còn được, Bạch Tuyết vừa nghe Lãnh Dạ đang ở chỗ cách vách không xa.

Hơn nữa anh nghe được cô khóc anh sẽ đau lòng!

Bạch Tuyết nghe được lời anh nói được, lại khóc thương tâm hơn, nhưng mà lại không phát ra tiếng, nước mắt chảy ròng, mang theo chua xót, mang theo đau lòng.

Từ nhỏ cô chính là một mỹ nhân làm người đau lòng như vậy, Khang Nghị nhìn dáng vẻ ủy khuất của Bạch Tuyết, tâm đều nát, hung hăng nhú mày. Anh là đàn ông, lúc này lại bị Bạch Tuyết khóc cái mũi đều chua xót, hốc mắt cũng ướt diendanlequyddon.

Khang Nghị không phải là Lãnh Dạ, anh sẽ không dỗ Bạch Tuyết, nhìn Bạch Tuyết khóc, chỉ có lo lắng, chân tay luống cuống, gương mặt tuần mỹ cương nghị nhăn lại giống cái bánh bao.

Một lát sau, Bạch Tuyết đứng lên, nỗ lực ngừng khóc thút thít, vừa rồi phát tiết giống như đem nghẹn khuất gần nhất trong lòng đều khóc ra ngoài, trong lòng khá hơn nhiều, biết được chính là làm thế nào để cứu Lãnh Dạ ra ngoài.

Trước mắt quan trọng nhất chính là gặp mặt Lãnh Dạ, Khang Nghị hẳn là có biện pháp.

Đôi mắt khóc đỏ bừng bừng, cô biết cô giữ lại nhiều ít nước mắt đều là vô dụng, cô hẳn là đi làm chuyện cô khả năng làm được, Lãnh Dạ là chồng cô, cô phải nghĩ cách đưa Lãnh Dạ ra ngoài.

“Anh Nghị, phiền anh nghĩ cách, em muốn gặp Lãnh Dạ.” Bạch Tuyết lau mặt thật mạnh một phen, thân hình nhỏ xinh từ giờ khắc này cần đứng lên. Cả diendanlequyodn người mang theo nét sắc bén.

Khang Nghị gật gật đầu, Bạch Tuyết đi toilet, đơn giản rửa mặt một phen, sau đó lại buộc tóc lên, có vẻ rất giỏi giang.

Lúc ra ngoài Khang Nghị đã đi ra ngoài, phỏng chừng là đi ra ngoài sắp xếp cho bọn họ gặp mặt.

Cô lấy di động ra, xây ra chuyện lớn như vậy, cô không thể gạt con được.

Nhận điện thoại chính là Ưc Ưc, thật ra Ưc Ưc đang muốn cho gọi cho mẹ cậu, kết quả nhận được điện thoại của mẹ.

“Ưc Ưc, hiện tại con nghe cho thật kỹ, mẹ mặc kệ con dùng cái phương tiện giao thông gì, lập tức đưa Thiên Tâm và Niệm Niệm tới đây.....” Bạch Tuyết nói địa chỉ một lần, liền cúp đứt điện thoại.

Năm phút đồng hồ sau, động tác của ba đứa bé nhất trí xuất hiện ở trước mặt Bạch Tuyết, các bé cũng đều nhìn ra mẹ khóc.

“Mẹ?” diendanleequyddonn

“Mẹ?”

“Mẹ?”

Cả ba đứa bé đều đồng thời kêu một tiếng mẹ.

“Bọn nhỏ, hiện tại ba của các con đang ở bên trong phòng kia, chú Khang Nghị đã đi sắp xếp thời gian để chúng ta gặp ba các con, hiện tại mẹ muốn nói cho các con biết chuyện của ba. Cảnh sát nói các là ba con bị nghi ngờ có liên quan giết người, hơn nữa người chết là một đứa bé, cho nên mẹ nghi ngờ đứa bé kia là..... Đản Nhi, từ buổi sáng hôm nay mẹ không có phát hiện Đản Nhi đã đi nơi nào? Lẽ ra Đản Nhi đang bên cạnh mẹ, ở trong nhà Long Chu, nhưng mà khi mẹ lên lầu lại không có nhìn thấy cậu ta, vốn tưởng rằng cậu ta bị ba của các con hàng phục, không nghĩ tới là như thế này!” Bạch Tuyết ảo não nói, lúc ấy cô không có tìm được Lãnh Dạ, còn tưởng rằng anh đi theo mẹ Đản Nhi bỏ trốn rồi!

Hiện tại suy nghĩ kia của mình chính là lòng dạ hẹp hòi!

“Mẹ, mẹ nghi ngờ cái người chết kia là Đản Nhi, nhưng mà mẹ Đản Nhi đi nơi nào, sáng sớm hôm nay cũng không có nhìn thấy bà ta?” Niệm Niệm nói.

“Hôm nay mẹ ngủ mơ mơ màng màng cảm giác được lequydon có người đứng ở trước mặt mẹ, mẹ mới vừa mở mắt ra, đã bị mẹ Đản Nhi một hơi thổi rồi ngất đi, sau lại vừa tỉnh thấy mẹ đã biến trở về lại, cho nên liền trực tiếp về nhà, cũng không có nhìn thấy mẹ Đản Nhi.”

“Mẹ, có khả năng là mẹ Đản Nhi mang thi thể Đản Nhi đi, sau đó hãm hại ba.” Ước Ước nói.

Lúc này, Khang Nghị đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bên người Bạch Tuyết có ba đứa bé vây quanh, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó tò mò hỏi, “Các cháu đến đây như thế nào?” Nhìn ba đứa bé đều nhỏ như vậy, không có khả năng là tự mình ra cửa.

“Chào chú, tụi con là đi taxi tới, trên đường thực chật chội!” Thiên Tâm bập bẹ nói.

“Về sau ra cửa vẫn là phải có người lớn đi chung, bằng không quá nguy hiểm.” Nhìn ba đứa bé nhỏ như vậy thực dễ dàng tạo cơ hội cho người xấu.

“Vâng, đã biết rồi chú.”

“Tuyệt Nhi, có thể, chúng ta đi thôi.” Khang Nghị cũng không kinh ngạc nhìn ba đứa bé, gần nhất anh cũng nghe Khang Cốc nói qua một ít chuyện về Bạch Tuyết, Khang Cốc tất nhiên là em gái Khang Giai nói, cho nên đối chuyện của Bạch Tuyết và Lãnh Dạ, còn có chuyện của bọn nhỏ, anh ít nhiều biết một ít, tuy ddlequydon rằng hoài nghi này ba đứa bé này là của ai? Nhưng mà biết Bạch Tuyết rất yêu ba đứa bé này, ba đứa bé cũng yêu Bạch Tuyết, bọn họ hiện tại là người một nhà, đây là cách nhìn Khang Nghị đối với bọn họ.

Bạch Tuyết giơ tay vỗ nhẹ nhẹ mặt mình một chút, nỗ lực hít sâu, để chính mình cố gắng lên tinh thần, đồng thời cũng hy vọng sắc mặt mình tốt một chút.

Bạch Tuyết cúi đầu, cố gắng mỉm cười một cái, “Bọn nhỏ, đi, đi xem ba các con đi.”

“Vâng.”

“Vâng.”

“Vâng.”

Ba đứa đồng thời đáp ứng thật mạnh, đồng thời lại rất khí thế, một khuôn mặt lạnh đi theo Khang Nghị đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra ngoài cửa, liền nhìn thấy Đoan Mộc mang ddlequydonn theo hai người ở bên ngoài chờ.

“Chị dâu.” Đoan Mộc thấp giọng kêu một tiếng.

Tuy rằng Khang Nghị khiếp sợ, Đoan tổng này lại gọi Bạch Tuyết la chị dâu, lại còn cung cung kính kính như vậy.

“Tuyết Nhi, anh qua bên kia chờ em.” Khang Nghị đoán được khả năng bọn họ có chuyện nói, cho nên đi trước một bên.

“Đoan Mộc, chuyện của Lãnh Dạ anh cảm thấy như thế nào?” Bạch Tuyết đến gần, thấp giọng hỏi. Cô tận lực khắc chế chính mình không cần nóng nảy, bởi vì hiện tại nóng nảy sẽ không giải quyết được bất cứ chuyện gì! Chỉ biết chuyện xấu, thêm phiền.

“Chị dâu, chuyện của đại ca không thật là khéo!” Đoan Mộc hạ giọng nói, dù gì nơi này không phải là địa bàn của mình, nói chuyện không phải thuận tiện lắm. Tận lực sợ bị người khác nghe được.

Lời anh nói như là quả cân lập tức áp tới lên tâm Bạch Tuyết.

Nhưng mà vẫn hít sâu một cái, cắn cắn môi, nhàn nhạt cười, “Anh ấy không có giết người, tôi biết, đây là vu oan hãm hại.” Cô không vội không nóng nảy nói. Dd;lequydon

Đoan Mộc thực sự sửng sốt, không hổ là người phụ nữ của đại ca, có quyết đoán, đều này rất mâu chốt, chị dâu nhỏ lại còn có thể bình tĩnh như vậy, tuy rằng nhìn ra đã khóc, nhưng mà hiện tại biểu hiện của cô đã rất tuyệt.

Lông tơ cả người dựng lên, có chút bội phục.

Nếu anh nhìn thấy vừa rồi Bạch Tuyết khóc rồi tỉnh rồi mù phồng chừng đối với chị dâu nhỏ lại có một cái nhìn khác.

“Trước mắt tìm không thấy người chứng kiến, không có người có thể chứng minh đại ca không ở hiện trường, hơn nữa trên người đứa bé kia, bao

gồm trên mặt có vân tay đại ca, các pháp y đã giám định qua!” Đoan Mộc nôn nóng nói nhỏ.

“Thời gian bọn họ phát hiện đứa bé kia bị giết là khi nào?” Bạch Tuyết sắc bén hỏi.

“Ba giờ rạng sáng.”

“Thời gian kia, mọi người đều đang ngủ, chỉ sợ tìm không thấy người chứng kiến, nếu tôi và bọn nhỏ ra mặt chứng minh thời gian kia Lãnh Dạ ở nhà sẽ như thế nào?!” Bạch Tuyết biết rõ nói như vậy rất ngu xuẩn, nhưng mà cô cũng muốn thử xem.

“Như vậy chị dâu cũng sẽ bị bắt, bị nghi ngờ diendanlleequydonn có tội bao che.” Đoan Mộc nói.

“Vậy coi như.”

Đoan Mộc nghe được lời Bạch tuyết nói, giật mình nhìn cô, chẳng lẽ cô sợ hãi bị đại ca liên lụy?

Bạch Tuyết không để ý tới biểu tình giật mình của Đoan Mộc, ôn nhu nói: “Nói cho tôi biết ai phụ trách vụ án của Lãnh Dạ?”

Đoan Mộc ngây người, ngay sau đó còn nói thêm: “Họ Triệu, người này là vừa điều tới, em không hiểu biết anh ta lắm.”

“Đoan Mộc, hiện tại biện pháp duy nhất chính là, anh bí mật đi điều tra thân thể đứa bé kia, tôi hoài nghi cậu ta là bị người khác giết chết sau đó đổ tội cho Lãnh Dạ, anh lại đi tra nguyên nhân đứa bé kia chết một chút, hơn nữa nếu muốn tra được đứa bé kia là chết như thế nào, là thời điểm tử vong, điều này rất quan trọng. Chỉ cần tìm được hung thủ chân chính, Lãnh Dạ mới có thể phóng thích vô tội.” Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

Đoan Mộc liên tiếp gật đầu, anh rốt cuộc đã hiểu rõ, lời Bạch Tuyết nói vừa rồi là có ý tứ gì, cô không phải sợ hãi bị đại ca liên lụy, mà là muốn lequydon;lqd ở bên ngoài nghĩ cách cứu đại ca.

Phụ nữ tốt.

Là người phụ nữ tốt.

“Chị dâu yên tâm, nhất định em sẽ nghĩ cách tra ra tình huống đứa bé kia, chị đi gặp đại ca trước đi, em đi làm việc.” Thời gian trước mắt chính là tự do, chỉ có nắm chặt thời gian, đại ca mới có thể sớm ra ngoài một chút.

“Nhớ lấy, cẩn thận hành sự, hiện tại địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng.” Bạch Tuyết dặn dò nói. Đoan Mộc gật đầu thật mạnh, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này.

Bọn nhỏ này giờ không nói gì.

“Chờ một chút.” Âm điệu Ưc Ưc không cao cũng không thấp, lạnh lùng nói.

Nếu lúc này đây làm liên lụy đến người phạm, lại liên lụy đến yêu, hoặc là đồ vật càng đáng sợ, cậu rất cần thiết phải đi theo chú Đoan Mộc đi dienndanlequydon tìm chứng cứ cho ba.

“Ưc Ưc?” Bạch Tuyết khom lưng hỏi.

“Mẹ, cho con đi theo chú đi, giải quyết tình huống tốt một chút.” Ưc Ưc nói nhỏ.

Bạch Tuyết gật đầu, Đoan Mộc vốn dĩ lắc đầu, chỉ là nhìn thấy chị dâu nhỏ gật đầu, lại cũng không dám nói cái gì!

Rốt cuộc này đều là bảo bối đại ca, tuy rằng đại ca ở bên trong, nhưng mà bảo vệ chăm sóc đứa bé và chị dâu cũng là chuyện vô cùng quan trọng, một mình chị dâu mang theo ba đứa bé quả là có chút không thích hợp, cũng tốt, anh liền mang đứa đi, tuy rằng là đi làm chuyện lớn lại mang theo đứa bé không có thuận tiện, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy.

Vừa rồi lúc đi gặp đại ca, đại ca dặn dò anh lần nữa, chăm sóc người phụ nữ và con anh ấy.

Anh làm sao dám bỏ qua.

“Được, Ưc Ưc, chúng ta đi thôi.” Đoan Mộc nói một xong diendanlleequyddon tay bế Ưc Ưc lên, đi nhanh rời đi.

Biểu hiện Ưc Ưc thực ngoan, hiện tại không phải là lúc biểu hiện khí khái của đàn ông, tuy rằng bị người khác ôm có chút khó coi, nhưng mà so với đôi chân ngắn nhỏ đi từng bước một thì đi nhanh hơn nhiều, tìm chứng cứ là quan trọng nhất.

Bạch Tuyết thăm hỏi Lãnh Dạ, là ở một phòng chỉ có một cái bàn và hai cái ghế dựa ở trong phòng.

Lãnh Dạ đã ngồi ở chỗ kia chờ bọn họ, một tay Bạch Tuyết nắm một cái tay nhỏ của đứa bé đi vào, rất xa liền nhìn đến chồng cô ngồi ở chỗ kia nhìn cô và con.

Chỉ thấy anh nhú mi một chút, gần như là không đành lòng và đau lòng.

Đây là vợ và con anh, chỉ là thiếu một đứa?

Ưc Ưc?

Hai đứa nhỏ nhìn thấy Lãnh Dạ vui vẻ bồ nhào qua, nhưng mà, Lang Vương lại quát.

“Đừng tới đây, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, trò chuyện với ba, trên người ba thực dơ nha.” Lang Vương cười nói, kỳ thật, nơi này có quy định, anh diendanlqd không thể có tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào, cho nên anh mới có thể ngăn hai đứa bé chuẩn bị bố nhào tới chỗ anh.

Bạch Tuyết ngồi xuống, ôm bên trái một đứa cái bên phải một đứa vào trong ngực.

Bạch Tuyết và bọn nhỏ tất nhiên cũng nhìn thấy hai nhân viên công tác đứng ở một bên, Thiên Tâm và Niệm Niệm lạnh lùng nhìn chăm chăm bọn họ hiển nhiên là ám chỉ bọn họ có bao nhiêu dư thừa.

Nhân viên công tác không hiểu nhìn hai tiểu gia hỏa lãnh khốc, đứa bé nhỏ như vậy, lại có thể có đôi mắt nhỏ lạnh lùng như vậy, sắc mặt còn âm u, mang theo hơi thở hậm hực. Nhưng mà đôi mắt đen thùi lùi kia lại mang theo nồng đậm phần nộ.

Bạch Tuyết lạnh lùng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lãnh Dạ, nháy mắt thần sắc nhu hòa rất nhiều.

Hai nhân viên công tác bị hai tiểu gia hỏa nhìn chăm chăm đến dựng lông mao, đổ mồ hôi.

Vốn dĩ vừa rồi nhìn thấy người phụ nữ bên trái một đứa bé, bên phải cũng là một đứa bé, xuất hiện ở chỗ này làm người khác thực sự thấy đáng diendan;lqd thương, không nghĩ tới người phụ nữ này lại lạnh lùng đến dọa người, mà này hai đứa nhỏ cũng là khói mù khủng bố.

Người nào a!

Giống như là bọn họ làm chuyện sai lầm!

“Chồng, ăn cơm sáng chưa?” Bạch Tuyết ôn nhu hỏi, lúc này giọng điệu và lạnh nhạt vừa rồi hoàn toàn khác biệt.

“Ăn rồi.” Lang Vương nhìn cô vợ nhỏ đau lòng nói.

Mặc kệ vừa rồi Bạch Tuyết biểu hiện lãnh khốc cỡ nào, anh đều nhìn thấy đôi mắt cô vợ nhỏ đã khóc, hơn nữa khóc còn rất lợi hại. Làm sao anh có thể không đau lòng.

“Yên tâm, anh không có làm chuyện đó, bọn họ muốn định tội cho anh, em sẽ tìm luật sư tốt nhất, ba Giai Giai chính là luật sư tốt nhất, hôm nay em liền đi tìm ông ấy.” Bạch Tuyết cắn răng nói.

“Chỉ là, ba của cháu là người tốt, không có làm chuyện xấu. Các người không đi bắt người xấu, vì sao lại bắt người tốt vào đây?”

Thiên Tâm nói với hai người đứng ở bên cạnh.

Hai người dùng ống tay áo lau mồ hôi một phen, thật là một diendanlqd;lqd đứa bé lợi, khí phách cuồng ngạo.

Đây là điều mà bọn họ đánh giá hai đứa bé.

Khóe miệng Lang Vương nhếch lên, không hổ là con anh, đủ khí phách, đủ gan dạ sáng suốt, cũng đủ lạnh lùng ——

“Bọn nhỏ, bọn họ không có làm khó ba.” Lang Vương mỉm cười nói.

Lúc này sắc mặt hai tiểu gia hỏa mới tốt một chút, động tác nhất trí gật đầu, tỏ vẻ đều thực ngoan, tiếp theo còn nói một câu: “Phỏng chừng bọn họ cũng không có mật (mật ở đây là mật trong câu “sợ đến mất mật”) ——” Thiên Tâm lạnh lùng nói một câu, hai người đứng ở một bên lại nhất trí dùng ống tay áo lau mồ hôi một phen.

Đứa nhỏ này..... Quá ngông cuồng!

Đứa nhỏ này..... Thế gian ít có!

Loại trẻ con này..... Phỏng chừng trước đây chưa ai như vậy, sau này cũng không!

Hai gã nhân viên công tác bí ai nhìn lẫn nhau.

May mắn đây chỉ là hai đứa bé, bằng không hành vi bọn họ thuộc về công kích nhân thân, có thể tố cáo bọn họ!

“Ức Ức đâu?” Lang Vương hỏi.

“Đoan Mộc đưa con đi rồi.” Về mặt Bạch Tuyết có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Lãnh Dạ.

“Ừ, Thiên Tâm Niệm Niệm các con hai đi theo mẹ phải ngoan ngoãn, không được chạy loạn, phải nghe lời mẹ nói.” Lang Vương nhìn hai bảo bối nhỏ nói.

Hai tiểu gia hỏa đồng thời gật đầu, lại có chút không cao hứng, ba không thể về nhà, ngay cả ôm ba một cái cũng không được, nói chuyện còn phải cách một cái bàn, này thật là quy củ phiền toái, tuy rằng ba nói trên người ba dơ, không thể ôm, nhưng mà bọn chúng biết đó là do nơi này không cho phép ba ôm bọn chúng!

Cho nên bọn chúng mới có thể hận hai người vừa rồi như vậy.

“Cơm sáng anh ăn là cái gì?” Bạch Tuyết nhìn Lang Vương quan tâm hỏi, miệng người đàn ông này thực xạo, một ít đồ vật đều không ăn, nơi này không phải là ở nhà, anh ăn quán sao?

Lang Vương không nghĩ tới Bạch Tuyết sẽ hỏi như vậy, vốn dĩ cái gì cũng không có ăn, sợ cô lo lắng, cho nên nói đã ăn rồi, kết quả bỗng nhiên Bạch Tuyết lại hỏi một câu buổi sáng ăn cái gì như vậy? Anh hơi sững sốt một chút, suy nghĩ nên nói gì với cô vợ nhỏ.

Ai ngờ!

“Cái gì anh cũng không ăn, đừng gặt em!” Bạch Tuyết đau lòng nói.

“Không đói bụng.” Lãnh Dạ nhàn nhạt nói.

Mắt Bạch Tuyết lập tức đỏ lên, vốn dĩ đã khóc nhiều, hốc mắt đã sưng đỏ, mặc dù ai cũng có thể nhìn ra được, tơ máu trong mắt càng lộ ra lúc ấy cô bi thương cỡ nào, nghe được Lãnh Dạ nói không đói bụng, hốc mắt lại đỏ lên, nước mắt lại muốn vượt khuôn mà chảy ra!

“Khóc cái gì, còn có con ở đây, ảnh hưởng không tốt.”

“Cái gì ảnh hưởng không tốt, anh là chồng em. Anh có chuyện, em thương tâm, chẳng lẽ khóc cũng phạm pháp?” Bạch Tuyết nâng lên hai mắt dầm nước trừng mắt liếc mắt nhìn nhân viên đứng ở một bên một cái.

Hai người làm bộ cái gì cũng nhìn không ra được, người nhà này đều không phải là người dễ chọc.

Cấp trên dặn dò phải canh giữ Lãnh Dạ thật tốt, người đàn ông này làm người nhìn liền run sợ. Trên người người đàn ông này toát ra hơi thở đầu chỉ là người bình thường có thể kháng cự, khói mù như vậy, lãnh tức (lạnh lùng, nghiêm túc) như vậy, tràn ngập uy nghiêm như vậy, mang theo hơi thở không thể chọc như vậy. lequydon;;lqd

Bạch Tuyết dùng sức lau nước mắt một phen, tới lúc cô cảnh cáo chính mình đừng khóc, vừa rồi rơi nước mắt đúng là bất đắc dĩ, nghe được Lãnh Dạ không ăn cơm, cô đau lòng.

Cô không thể lại khóc, Lãnh Dạ sẽ lo lắng cho cô, trong lòng cô lại khó chịu, cũng muốn giả vờ vô cùng tốt, không thể lại để Lãnh Dạ ngọt ngào.

“Dạ, trứng trong nhà đâu?” Bạch Tuyết dường như không có việc gì hỏi.

Tất nhiên Lãnh Dạ hiểu rõ mục đích của Bạch Tuyết, Bạch Tuyết là muốn biết một chút chuyện đã xảy qua.

“Long Chu nói trứng trong nhà ..... Anh đã biết, em không thích ăn trứng, nhưng mà, có vài người nói em thích ăn, cho nên.....”

Bạch Tuyết hiểu rõ, người chết chính là Đản Nhi.

Cái đứa bé khả nghi kia.

“Ba, ba đánh đánh trứng, vậy trứng mẹ đâu?” Thiên Tâm bập bẹ nói.

“Ha hả..... Ba đã đánh đánh trứng, tất nhiên mẹ trứng sẽ không bỏ qua cho ba nha.” Lang Vương cười ha hả nói.

Thiên tâm và Bạch Tuyết, còn có Niệm Niệm đều đã ; hiểu rõ.

Quả nhiên là bọn họ hãm hại ba.

“Chồng, chúng ta muốn đi ra ngoài, em còn có việc.” Bạch Tuyết muốn đi tìm chú Khang, ông là đại luật sư nổi danh, hơn nữa rất nhân đạo, không yêu tiền, chỉ yêu hành hiệp trượng nghĩa.

“Hả? Chú, chúng con phải đi, có thể hôn môi ba tụi con một chút hay không?” Đôi tay Thiên tâm cắm vào túi quần, khốc khốc đi đến trước mặt hai gã nhân viên công tác, lạnh giọng hỏi.

Hai người rũ mắt, nhìn Thiên tâm, có chỗ nào là cầu người, rõ ràng là ra mệnh lệnh với bọn họ, nếu dám không đồng ý liền làm cho các người thấy, thực là uy hiếp.

Lúc bọn họ hết sức do dự.

“Cảm ơn chú, các chú không nói lời nào chính là yên lặng đáp ứng, yên tâm, tụi con sẽ không làm khó dễ các chú, hôn xong một cái liền rời đi.”

Bạch Tuyết đứng dậy đầu tiên, lướt qua cái bàn, duỗi tay ôm Lang Vương, hôn ở ngoài miệng anh một cái, sau đó rời đi.

Thiên Tâm có mẹ làm tấm gương, cũng bò lên trên cái bàn quỳ gối, lequydon; vươn cánh tay nhỏ ra, lộ ra cổ Lang Vương, ở ngoài miệng ba một chút, hôn một cái.

Sau đó cũng rời đi.

“Ba, mẹ và em gái là phụ nữ, hai người hôn môi miệng ba, còn mới không cần hôn môi ba, chúng ta ôm một chút là được rồi.” Niệm Niệm cũng giống như Thiên Tâm, bò lên trên cái bàn, quỳ xuống, ôm ba một cái, chỉ là tay nhỏ cầm một cái con chip mini.

Mẹ con ba người rời đi, Lang Vương đau lòng nhìn bọn nhỏ và Bạch tuyết cũng đi xuống.

Tạm biệt Khang Nghị, Bạch Tuyết mang theo bọn nhỏ rời đi, cô còn có việc muốn đi làm.

Vừa mới rời đi, Khang Nghị lộ ra vẻ mặt nguy hiểm.

Muốn cứu anh ta..... Đừng mơ.

“Mẹ, lại đây, hiện tại mẹ có thể nói chuyện với ba.” Thiên Tâm nói nhỏ.

Bạch Tuyết hoang mang nhìn đầu ngón tay con gái nhỏ duỗi đến trước mặt cô

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Thu Thập Chứng Cứ

“Mẹ, muốn nói cái gì thì nói, ba có thể nghe được.” Thiên Tâm nói.

Tuy rằng đang hoang mang, nhưng mà, Bạch Tuyết vẫn nói một câu: “Chồng?”

Cô thấp giọng gọi một tiếng, cảm giác đáng về chính mình lúc này có chút ngốc, hướng về phía tay nhỏ của con gái gọi chồng, nếu bị người khác nhìn thấy nhất định sẽ nói cô nhớ chồng đến điên rồi, mới có thể nhìn đến cái gì đều gọi chồng.

Biết rõ bản thân ngốc như vậy, chỉ là cô vẫn tin tưởng bọn nhỏ có khả năng này.

Ai ngờ ——

Một cái thanh âm thần kỳ truyền tới từ ngón tay Thiên Tâm.

“Vợ, anh đây.”

Bạch Tuyết líu lưỡi, ngẩng đầu nhìn bọn nhỏ, ánh mắt mang theo cảm giác không thể tưởng tượng được.

“Mẹ, có nói cái gì liền nói đi, tụi con biết mẹ có chuyện muốn nói với ba.” Thiên Tâm bập bẹ nói.

“Chồng..... Ô ô..... Anh ở bên trong phải nhớ ăn cơm.....” Bạch Tuyết chịu đựng tiếng khóc nói.

“Ừ.”

Bạch Tuyết nỗ lực hít hít cái mũi, còn nói thêm: “Chồng, vì sao trên người Đản Nhi lại có dấu vân tay của anh?”

“Bởi vì buổi tối ngày hôm qua khi anh đến thì cậu ta đã chết, anh duỗi tay đẩy mí mắt cậu ta ra nhìn một chút, cho nên liền lưu lại dấu vân tay.” Lang Vương trả lời đúng sự thật.

“Kia, anh biết Đản Nhi là chết như thế nào sao? Còn có, anh có biết cậu đã chết được vài giờ hay không?” Bạch Tuyết lại hỏi.

“Cậu ta chết như thế nào thì anh không biết, bất quá anh biết rõ cậu ta không phải chết vào ngày hôm qua, đứa bé kia chết ít nhất đã hai ngày, cũng chính là bởi vì như thế, độ ấm trên người mới có thể thấp như vậy.”

“Em hiểu rồi, Ưc Ưc và Đoan Mộc đã đi điều tra của thân thể đứa bé kia, đứa bé vừa mới chết không lâu, nhất định sẽ tìm được một vài tin tức. Chỉ cần chứng minh đứa bé kia không phải chết vào ngày hôm qua, anh sẽ không có việc gì.”

“Tuyết Nhi, lòng anh hiểu rõ, anh muốn tự chăm sóc mình thật tốt, không cần lo lắng cho anh.”

Cái mũi Bạch Tuyết lại đau xót.

Người đàn ông này có thể thâm tình như thế, cũng có thể bạc tình như thế!

Chỉ muốn cô tự chăm sóc mình thật tốt, vậy bọn nhỏ liền không cần chăm sóc tốt sao!

“Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho em và con, cứ như vậy đi, em muốn cúp.” Bạch Tuyết còn muốn đi tìm ba của Khang Cốc, mời ông ấy làm luật sư cho Lãnh Dạ, cô không muốn làm để người đàn ông của mình bị nhốt ở đó, cô muốn tìm người bảo lãnh đợi xét xử cho Lãnh Dạ.

Bọn nhỏ dẫn Bạch Tuyết đi đến chỗ một chiếc ô tô nhỏ màu xanh giống con ếch.

“Mẹ, lên xe, chúng ta đi trước tìm luật sư.” Niệm Niệm nói.

“Đây là xe ai?” Bạch Tuyết hỏi.

“Mẹ, đây là xe của tụi con.” Thiên Tâm mở cửa xe ý bảo mẹ đi vào.

Bạch Tuyết bi thương cười cười, cái này xe quả thực chính là xe đồ chơi, cũng chỉ có là đứa bé mới có thể ngồi vào mà thôi, tuy rằng thân thể cô không cao lắm, nhưng mà cái này xe nhỏ này phải ngồi như thế nào đây?

“Mẹ, đi vào a.”

Bạch Tuyết khom lưng, cúi người nhìn vào trong, mẹ ới ——

Này nơi nào là xe đồ chơi nhỏ, rõ ràng là một căn phòng lớn, bên trong cần có cái gì thì đều có cả, tủ lạnh, TV, máy tính, máy chạy bộ, phòng đồ chơi ..... Quá đầy đủ, cũng thực rộng rãi thoáng mát.

Bạch Tuyết cong eo chui vào, sau khi tiến vào liền đứng lên. Bên trong ô tô nhỏ cũng không đẹp giống bên ngoài vậy, rất lớn, cũng rất cao, hoàn toàn không cần ngồi, trực tiếp đứng lên, cho cô cảm giác chính là đang ở nhà.

Bên trái máy tính có một cái tủ quần áo, quần áo bên trong có đủ loại dạng màu sắc. Nhiệt độ không khí ngay lập tức thay đổi rất lớn, tủ quần áo lại chuẩn bị rất nhiều quần áo tốt, ở bên cạnh còn có một bàn cờ vây. Sao cô lại không biết bọn nhỏ thích chơi cờ vây?

Thiên Tâm và Niệm Niệm đã tiến vào, sau đó đóng cửa xe lại, thực an tĩnh, không có một chút tạp âm.

“Niệm Niệm, chúng ta đi chiếc xe này trên đường có thể bị bắt hay không?” Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

“Sẽ không đâu, bọn họ sẽ không nhìn thấy chúng ta.” Niệm Niệm ngồi ở phía trước bắt đầu thao tác, xe chạy rất nhanh, lại rất ổn định.

Nhìn thấy con trai lái xe, Bạch Tuyết không có lại quấy rầy cậu, quay đầu hỏi Thiên Tâm: “Bảo bối nhỏ, sao mẹ chưa từng thấy các con có cái xe này?”

“Mommy, mẹ không biết cái này là hoàng tử ếch xanh?” Thiên Tâm cười hì hì nói.

Tuyết trắng lắc đầu, tỏ vẻ không hề biết, khi nào thì cô gặp qua chiếc xe quý dị như vậy, quá thần kỳ, thế giới huyền huyền, cô có một loại cảm giác như là đang ở trong phim truyền hình, loại cảm giác này thực tàn khốc.

“Mẹ, đây là xe mẹ đưa cho con mà.” Thiên Tâm xoay mô-nô nhỏ đi đến chỗ tủ lạnh, lấy ra ba ly nước, đưa Niệm Niệm một ly, cô bé và mẹ một người một ly.

“Thiên Tâm, con đi tới đi lui như vậy có thể có nguy hiểm hay không, ngộ ngộ đừng gấp lại, mau ngồi xuống.” Bạch Tuyết ôm con gái vào trong ngực.

“Sẽ không đâu, mẹ, tính năng bảo vệ của chiếc xe rất tốt, kỹ thuật lái xe của Niệm Niệm cũng là hạng nhất, mẹ, chúng ta có thể tùy ý đi lại, tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

“Bảo bối nhỏ, con nói xe này là do mẹ đưa, có ý tứ gì?” Bạch Tuyết hoang mang.

“Mommy, đây là quà tặng mẹ tặng cho con nha, mẹ nói con sắp được một trăm ngày, trước tiên đưa cho con một chiếc ô tô nhỏ, con nói muốn hoàng tử ếch xanh, mẹ liền mua cho con một chiếc ô tô hoàng tử ếch xanh nhỏ nha.” Thiên Tâm bập bẹ nói.

“Chỉ là, mẹ đưa cho con một chiếc ô tô nhỏ còn chưa lớn bằng bàn tay, cái này?” Bạch Tuyết hoang mang nhìn nhìn trong xe. Quả thực là một căn phòng có diện tích lớn.

“Đây là mẹ đưa cho con, con trang hoàng đơn giản cho nó một chút, thuận tiện lại cải tạo một chút, liền biến thành cái này. Mẹ có thích hay không?” Thiên tâm ôm cổ Bạch Tuyết hỏi.

Bạch Tuyết nghiêm túc đánh giá bên trong xe.

“Xe bảo bối nhỏ như vậy, các con lại biến nó thành xe lớn như vậy, sẽ vững chắc sao?” Bạch Tuyết duỗi tay lặng lẽ chạm vào vách tường. Lại là một tấm thép, độ vững chắc không thành vấn đề.

“Khi nào thì các con cải tạo chiếc xe này, vì mẹ chưa từng nhìn thấy?”

Bạch Tuyết hỏi.

“Từ mấy chuyện trước kia, sau khi mẹ đưa cho con, ba tụi con liền cải tạo nó suốt đêm, sau đó lái xe vòng ở trong thành phố một vòng, lại chạy rất tốt nha.”

“Các con lại lái nó đi ra ngoài chơi? Cái xe này đã tạo vài ngày, ngừng ở nơi nào? Mẹ đều chưa từng nhìn thấy!”

“Nha, mẹ, tụi con không có để xe trong gara, chỉ là đặt nó ở trên đầu tủ.” Thiên Tâm ừng ực ừng ực nuốt nước miếng.

“Trên đầu tủ? Nơi đó làm sao có thể đặt được ——” Bạch Tuyết khiếp sợ.

“Mẹ, đó là bởi vì hoàng tử ếch xanh của con cũng khá nhỏ? Ra cửa mang theo mới thuận tiện.”

“Nha.”

Bạch Tuyết không có cảm giác được xe đã dừng, Niệm Niệm đã lái xe đi xuống.

“Mẹ, đi thôi, tới nhà chú Khang Cốc rồi.” Thiên Tâm đi lên trước mở cửa cho Bạch Tuyết.

Sau khi Bạch Tuyết rời khỏi, Thiên Tâm đóng cửa xe lại, sau đó lại nói một câu gì: Dễ mẹ ——

Ô tô nhỏ hoàng tử ếch xanh lập tức nhỏ lại một chút, Thiên tâm cầm lên, cất vào trong túi, duỗi tay bắt lấy tay Bạch Tuyết, chuẩn bị đi theo vào.

Cho đến ngày hôm nay, Bạch Tuyết xem như mở mang kiến thức, cái gì là thần kỳ, cái gì là thần bí.

Một tay cô bắt lấy một cái tay nhỏ của con, ấn chuông cửa.

Người tới mở cửa chính là Khang Giai, nhìn thấy Bạch Tuyết tất nhiên là cao hứng đến không được.

“Nha đầu mau tiến vào, đây là?” Khang Giai rũ mắt thấy Niệm Niệm và Thiên Tâm.

“Cháu chào dì xinh đẹp.”

“Cháu chào dì Giai Giai.”

Hai tiểu gia hỏa không đợi Bạch Tuyết giới thiệu, đều ngoan ngoãn chào hỏi, khiến Khang Giai vui vẻ cười ha ha.

“Nha đầu, đây là hai trong ba đứa bé mà cậu nói với mình sao?” Khang Giai duỗi tay xoa xoa mặt Thiên Tâm, thích chết đi được.

Tất nhiên là Thiên Tâm muốn thể hiện bản lĩnh giữ nhà, để dì Giai Giai này thích, bởi vì chuyện của ba cô bé còn phải nhờ đến ba của dì.

Nơi này là thế giới loài người, ba có pháp thuật cũng phải ngoan ngoãn bị nhốt trong tù, nói như vậy muốn giải quyết chuyện này cần phải dựa khả năng của con người là chủ yếu, nhưng mà, ba của dì này chính là người tốt nhất được chọn, luật sư lớn, là người rất chính trực, cho nên là đây là người đáng tin cậy, còn có tầng quan hệ giữa mẹ và dì Khang Giai thì càng bảo đảm hơn.

Cô bé cần phải làm cho dì này thích mình, sau đó lại đau lòng cho mình, cuối cùng sẽ giúp bọn họ cứu ba ra ngoài.

“Ừ.” Bạch Tuyết ừ một tiếng.

“Mình hiểu được, bọn nhỏ mau vào đi, dì đi lấy đồ ăn ngon cho các con.”

“Giai Giai, chú Khang có ở đây không?” Bạch Tuyết hỏi.

“Ba mình đang ở thư phòng, mình dẫn cậu đi.” Khang Giai dẫn Bạch Tuyết đến thư phòng, bọn nhỏ theo sát sau đó.

“Ba, Bạch Tuyết tới, có việc tìm ba.”

“Bạch Tuyết? Mau tiến vào, mau tiến vào.”

“Tuyết Nhi, cậu và ba cứ nói chuyện đi, mình đi pha trà.” Khang Giai đi ra ngoài.

“Chú, đã quấy rầy rồi.”

“Không có việc gì, ngồi đi.”

“Cháu chào ông.”

“Cháu chào ông.”

Niệm Niệm và Thiên Tâm đồng thời lên tiếng.

“Bạch Tuyết, đây là con cháu sao?” Ba Khang Giai đi đến trước mặt Thiên Tâm và Niệm Niệm, nghiêm túc đánh giá hỏi.

“Dạ, là con của cháu.” Bạch Tuyết thấp giọng trả lời.

“Thì ra đã lớn như vậy.” Ba Khang Giai tò mò nhìn hai đứa nhỏ, Bạch Tuyết cũng có chút tò mò, vì sao chú Khang lại có vẻ có hứng thú với hai đứa nhỏ như vậy?

“Chú? Hôm nay cháu đến đây là có việc muốn nhờ chú.”

“Là vì chuyện của Lãnh Dạ.”

“Dạ, chú, Lãnh Dạ là bị oan uổng, anh ấy không có giết người, cũng tuyệt đối không thể giết một đứa bé.” Bạch Tuyết đứng lý hợp tình nói.

“Ừ, chú biết, nhưng mà có một số việc yêu cầu phải có chứng cứ, đây là pháp luật.”

“Chú, vậy nên làm sao bây giờ! Tạm thời chúng con còn chưa có chứng cứ, hơn nữa trên người đứa bé kia cũng có dấu vân tay của Lãnh Dạ.” Bạch Tuyết lo lắng nói.

“Đây là chuyện rất khó giải quyết, trước khi con đến đây, chú đang nghiên cứu vụ án của Lãnh Dạ, buổi sáng hôm nay chú nhận được điện

thoại Đoan Mộc gọi tới, nói muốn ủy thác chú làm luật sư cho Lãnh Dạ, chú đang thu thập tư liệu.” Ba Khang Giai nhíu mày, gần như không phải rất lý tưởng.

“Cảm ơn chú, Lãnh Dạ cũng có con, sao anh ấy có thể tàn nhẫn giết hại con của người khác được.”

“Đây là con của Lãnh Dạ và con?”

“Dạ, vốn còn có một đứa nữa, đang ở chỗ Đoan Mộc, bọn họ đi ra ngoài tìm chứng cứ rồi.”

“Nếu chú nhớ không lầm, không có người có khả năng gây khó khăn cho các con, huống chi là Lãnh Dạ, chỉ sợ nơi này không có người làm khó dễ cậu ta được, vì sao các con lại đến tìm chú? Chuyện này đối với các con mà nói căn bản không phải là việc khó gì.” Ba Khang Giai bỗng nhiên lạnh lẽo nói.

Bạch Tuyết không nói, nhìn chú Khang, ông có ý tứ gì? Ông ấy đã biết cái gì?

Nhưng mà, Thiên Tâm bước chân ngăn nhỏ, đi qua chỗ ba Khang Giai.

“Ông là ai?” Ngực khí lạnh lùng, thần sắc lạnh lẽo, giống như là gặp được kẻ địch mạnh, đây là ông sao? Từ lúc bọn họ vừa vào cửa ông ấy liền quai dị đánh giá bọn họ. Hiện tại bọn họ cũng không dám dễ dàng tin tưởng ai.

Ba Khang Giai ngẩn ra, khí thế thật cường đại, một đứa bé nhỏ như vậy, vừa rồi vẫn là một đứa bé ngoan ngoãn như vậy, lúc này bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo như vậy, hoàn toàn làm ông thấy chấn động.

Quả nhiên..... Bọn họ đều là đặc biệt.

“Xem ra chú phỏng đoán là chính xác, các cháu đều không phải là người phàm, một khi đã như vậy, vì cái gì không tự mình giải quyết chuyện này, như vậy sẽ nhanh hơn so với việc chú ra tay trợ giúp?” Ba Khang Giai lạnh giọng hỏi.

Thiên Tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, biết người ông này chỉ là tò mò với bọn họ, có lẽ là chú Khang Cốc đã nói cái gì với ông ấy? Chỉ là ông ấy tò mò thân thế của bọn họ.

“Ông ơi, bởi vì nơi này là thế giới loài người, tụi con không thể phá hư phép tắc tự nhiên ở nơi này. Mẹ vẫn luôn nói ông là Bao Thanh Thiên công chính liêm khiết (công bằng trong sạch), cho nên tụi con tin tưởng ông, liền tới rồi, nếu ông chỉ là Bao Thanh Thiên được đồn đãi, coi như tụi con chưa từng đến.” Thiên Tâm lạnh lùng nói.

“Nha? Nói chuyện thật ngông cuồng, chẳng lẽ đây là kiểu nói chuyện nhờ vả người khác sao, cháu cho rằng cháu nói như vậy ông sẽ trợ giúp cháu sao?” Ba Khang Giai cũng là lạnh lùng nói, ông quát tháo ở trong giới luật pháp cũng không phải một năm hai năm, có loại người nào chưa từng gặp qua, còn chưa gặp qua đứa bé nhỏ như vậy, một đứa bé ngông cuồng như vậy.

“Giống như lời ông nói, chúng con có bản lĩnh giải quyết chuyện của ba, nhưng mà, ở chỗ này, đây là pháp luật của một quốc gia, mọi việc đều là quan tâm đến chứng cứ, cho nên chúng con cũng sẽ nhập gia tùy tục (vào nhà phải theo quy tắc của nhà đó). Dùng cách của mọi người đưa hung thủ ra công lý. Nếu ông thấy người tốt bị hàm oan mà mặc kệ, lại muốn để người xấu ung dung ngoài vòng pháp luật, ông còn thấy người dân như tụi con còn cảm thấy ông là Bao Thanh Thiên sao?” Tay nhỏ Thiên Tâm chống nạnh, trừng mắt to đẹp hỏi.

“Thật là nhanh mồm dẻo miệng, ngay cả danh hiệu răng sắt răng đồng của ông cũng bị con làm cho im miệng, ông đây rất bội phục.” Thì ra ba

Khang Giai là cố ý, ông muốn thử thăm dò bọn nhỏ một chút rốt cuộc có cái khác nhau.

Thì ra, mỗi ngày ba Khang Giai tập thể dục buổi sáng thường xuyên nhìn thấy ông ngoại Niệm Niệm, ông cảm thấy kỳ quái vì trong tay ba Bạch Tuyết luôn cầm một ít vài cuốn sách nghiên cứu kỳ quái, ép hỏi ông ấy mãi, Bạch Hàn mới nói một chút chuyện của bọn họ, có lẽ là bởi vì biết ông là người tốt, đáng để tin cậy, cho nên mới nói cho ông nghe.

Mới đầu ông còn chưa tin, nhưng mà, có mấy lần ông bí mật điều tra ba đứa bé này, kết quả làm ông khiếp sợ chính là, mỗi khi đến đêm khuya, ba đứa bé này ở phòng ngủ làm một số chuyện rất kỳ quái.

Thì ra có một đêm ba Khang Giai ở sau biệt thự Lãnh Dạ, buổi tối đó ông lái xe đậu ở bên ngoài, đến nửa đêm, ông phát hiện bọn nhỏ ở phòng ngủ trong chốc lát xuất hiện một chiếc ô tô rất lớn, trong chốc lát cái gì cũng nhìn thấy từ kính viễn vọng, hơn nữa bọn nhỏ lại tay không ra ngoài, kết quả một lát liền không thấy, sau đó có thể nghe được tiếng ô tô nhàn nhạt đi qua bên người ông, chỉ là ông đều nhìn chung quanh một lần, căn bản là không có chiếc ô tô nào đi qua, cho nên ông cho rằng đó là chiếc xe mà bọn nhỏ lái đi qua người ông.

Ông nhìn thấy chính là Ưc Ưc và Niệm Niệm còn có Thiên Tâm, một đêm kia bọn họ cải tạo xe, cho nên sau khi bọn nhỏ xuất hiện, lại biến mất không thấy, bởi vì cái xe ô tô nhỏ này là ẩn hình, đây là lý do Bạch Tuyết hỏi Thiên tâm loại này xe có thể bị bắt hay không, kỳ thật không có người có thể nhìn được xe bọn họ.

“Cảm ơn ông đã khen ngợi.” Thiên tâm lễ phép nói, sau đó giọng điệu cũng không còn lạnh lùng nữa.

“Hiện tại nói cho ông biết suy nghĩ của các con.” Ba Khang Giai biết bọn họ đều là nhân vật lợi hại, điểm này tất nhiên không làm khó được bọn họ,

tới tìm ông chỉ là muốn mượn thanh danh ông để cứu Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ ..... Cái người đàn ông nguy hiểm kia, ông đã biết người này lãnh khốc vô tình từ nhiều năm trước, nhưng mà lại chưa bao giờ có nghe nói cậu ta lạm sát kẻ vô tội, cho nên tuy rằng cậu ta lạnh nhạt, nhưng mà lại không nhất định là người xấu. Bằng không làm sao Bạch Tuyết thiện lương như vậy lại thích cậu ta, lại còn nghỉ học vì cậu ta, hơn nữa còn sinh con cho cậu ta. Người đàn ông như vậy thì nội tâm không nhất định là xấu, từ chuyện này có thể nhìn thấy, cậu ta có bản lĩnh tự mình ra ngoài, lại không ra, ngoan ngoãn bị nhốt ở bên trong, cậu ta là tôn trọng quy tắc nơi này, xem ra không phải là một người thích làm theo ý mình. Cho nên ông mới đồng ý với Đoan Mộc giúp đỡ cậu ta, cả một buổi sáng hôm nay ông đều đang nghiên cứu nên bắt đầu giải quyết như thế nào.

“Ông ơi, chuyện chứng cứ, tui con sẽ thu thập. Ông chỉ cần phụ trách cứu ba tui con ra, dùng đôi tay của ông, dùng miệng của ông, cứu ba con ra ngoài.” Thiên Tâm bình tĩnh nói.

“Chứng cứ? Đó là chuyện dễ dàng như vậy sao, đã có người có tâm muốn hại Lãnh Dạ, tất nhiên sẽ không cho các con có cơ hội tìm được chứng cứ, cho nên chuyện này có chút khó giải quyết!” Ba Khang Giai nói.

“Mặc kệ như thế nào, chúng con nhất định sẽ nghĩ cách tra ra được.”

Nhưng vào lúc này, Đoan Mộc mang theo Ưc Ưc tới.

Khang Giai dẫn bọn họ đi vào.

“Chị dâu, chị đã tới.” Đoan Mộc nhìn thấy Bạch Tuyết, kêu một tiếng. Sau đó đi đến trước mặt luật sư Khang, đưa túi tư liệu trong tay đưa ông.

“Luật sư Khang, đây là tư liệu mà hôm nay chúng con đã sưu tập, chú xem xem.” Đoan Mộc nói.

Ức Ức đi tới, đứng ở trước cái bàn, ánh mắt thâm thúy nhìn ba Khang Giai.

Ba Khang Giai mở túi tư liệu ra, bên trong là một ít ảnh chụp, còn có một ít chứng xác thực, đều là dấu vân tay.

Cái gì anh cũng đều không nói, trực tiếp mở túi hồ sơ ra, ngẩng đầu, nhìn về phía Đoan Mộc, “Đây là do cháu tìm được?”

Đoan Mộc hồ thẹn lắc đầu, chỉ chỉ Ức Ức đứng ở góc bàn.

“Là nhóc tìm được, Ức Ức.”

Ức Ức vẫn thâm thúy nhìn luật sư Khang như cũ, “Ông ơi, đây là chứng cứ có thể tìm người bảo lãnh lúc ba xét xử?” Tất nhiên Ức Ức không muốn để ba bị nhốt ở nơi đó, đây là sĩ nhục Lang Vương, cậu không thể chịu đựng được.

Tuy rằng cậu không đi gặp ba, nhưng là trong lòng cậu có ba.

Ba là người đàn ông cuồng ngạo, cũng là người đàn ông lạnh nhạt, bởi vì hiện tại có vợ và con, ông đã thay đổi rất nhiều, là bọn họ làm liên lụy đến ba, nếu ba không phải quá bận khoăn đến cảm nhận của bọn chúng, phỏng chừng ba sẽ trở mình đến sấm rền gió cuốn.

Ba chưa từng, cậu cũng chưa từng.

Ông là ở một tấm gương tốt, dùng hành động thực tế làm tấm gương cho ba người bọn họ, ba là muốn nói cho bọn chúng biết nơi này không phải Yêu giới, không thể tùy ý thay đổi cách sinh sông ở nơi này, cho nên Ức Ức mới chủ động yêu cầu đi tìm chứng cứ với Đoan Mộc, hy vọng đưa ba về nhà sớm một chút.

“Có thể, cháu là con trai thứ hai của Lãnh Dạ, nói cho ông biết, còn làm được như thế nào?” Khang luật sư nhìn Ưc Ưc, đứa nhỏ này..... Lợi hại hơn, từ biểu tình đến cả khí thế trên người.

Sống khinh suất là Lãnh Dạ trước đây, bất quá mấy năm nay Lãnh Dạ làm việc cẩn thận rất nhiều.

Đứa nhỏ này..... Còn hung mãnh (hung dữ mạnh mẽ) hơn so với bé gái lúc này.

Là, là hung dữ mạnh mẽ, cậu bé như là một con dã thú nhỏ đang bảo vệ ba và mẹ, ai dám khi dễ ba mẹ cậu, cậu sẽ quay lại đánh đối phương toi bời, tuy rằng cậu đáng cực lực nhẫn nại sự hung mãnh này, nhưng mà luật sư Khang vẫn là bắt được một chút tàn nhẫn kia.

Cậu đang nhẫn nhịn , nhẫn nhịn sự phẫn nộ, nhẫn nhịn sự hung mãnh, nhẫn nhịn kia phân thú tính nguyên thủy nhất của cậu.

Tuy rằng cậu là một đứa bé, hung mãnh thì giống như rất không thích hợp, nhưng mà, biểu tình, khí thế, ánh mắt của cậu còn giống một cái giếng sâu, khi rơi vào thì sẽ không ra được.

Cậu lăng liệt chi sắc, làm ông khiếp sợ.

Thì ra con của Lãnh Dạ một đứa so một đứa lại lợi hại hơn, lạnh lùng, tàn nhẫn, ngông cuồng hơn. Lại rất thông minh, chỉ số thông minh của đứa nhỏ này còn vượt xa ông, những chứng cứ này, quả thực là..... người phàm không thể nghĩ đến, quả nhiên bọn họ đều là không tầm thường.

Trong lời Bạch Hàn nói, ở có một chút xác thực.

Ông bắt đầu có sự tò mò đối với ba đứa bé này, lúc này rốt cuộc ông cũng hiểu được vì sao Bạch Hàn lại thần bí như vậy, mỗi ngày đều ở thư phòng đọc sách, nghiên cứu.

Ông cũng muốn nghiên cứu, rốt cuộc ba đứa bé này là..... Cái gì?

Trên thế giới thực sự có người ngoài hành tinh sao?

Hay là bọn họ đều là người có dị năng?

Luật sư Khang trăm triệu không nghĩ tới bọn họ đều là yêu, bởi vì yêu với ông mà nói đều là hư cấu, ông nằm mơ cũng sẽ không tin tưởng, cho nên ông không hề suy nghĩ đến vấn đề này.

“Cháu chào ông, cháu là con trai thứ hai của Lãnh Dạ, gọi là Ưc Ưc. Những chứng cứ đó..... Là con chăm chỉ tìm được, ba của con bị nhốt lại, con tin tưởng thế giới này còn có công đạo, cho nên cả đầu óc con đều suy nghĩ làm cách nào để tìm được chứng cứ cứu ba, cho nên công sức không phụ lòng người, con đã tìm được những thứ này.” Ưc Ưc trả lời có chút truyền thống, có chút cố ý, người khác vẫn rất khó lý giải làm sao cậu lại tìm được?

Nào có loại chuyện này, trong lòng muốn cái gì là có thể thực hiện!

Nếu đều như vậy, như vậy chỉ cần dùng đầu óc ngẫm thì tốt rồi, còn đi làm làm gì?

Cho nên làm sao Ưc Ưc lại tìm được, không hề biết, bao gồm Đoan Mộc ở bên trong, anh và Ưc Ưc vẫn luôn không có rời xa quá lâu.

Từ trên mạng anh đã tra ra rất nhiều tin tức đứa bé mất tích, sau đó phải rất nhiều người đi điều tra, hơn nữa lúc nào cũng duy trì mở điện thoại, thời gian duy nhất tách ra khỏi Ưc Ưc chính là thời gian anh nhận điện thoại.

Kỳ thật, Ưc Ưc chính là mượn thời gian chú Đoan Mộc đi gọi điện thoại để lục soát chứng cứ, tất nhiên là đổi lấy sự hoang mang của Đoan Mộc.

Ưc Ưc luôn nói là: “Chú, cầm lấy.”

Đoan Mộc lại hỏi: “Cháu tìm được ở nơi nào?”

Ức Ức lại trả lời: “A —— trong ngăn kéo.” Sau đó bước chân ngần nhỏ liền đi ra ngoài, ý tứ là đi đến nhà tiếp theo.

Đoan Mộc gãi gãi đầu, hoang mang cùng đi ra ngoài, trong lòng không nhìn được tự hỏi chính mình: “Thật là ở trong ngăn kéo sao? Vì sao khi anh mở ra không biết bao nhiêu lần cũng không có nhìn thấy những thứ này?”

“Đứa bé rất thông minh, đây là phúc khí của Tuyết Nhi.” Luật sư Khang hưng phấn nói.

Một đứa bé cao bằng cái bàn như vậy, lại có thể có chỉ số thông minh khác thường, quá sức tưởng tượng!

Này nếu là người lớn, còn không phải người hoàn mỹ, thông minh vô địch.

“Cảm ơn ông đã khen ngợi, còn phải phiền ông dùng danh hiệu của mình để cứu ba con ra ngoài, yêu cầu cái gì, hoặc là bất cứ loại chứng cứ nào, ông cứ nói thẳng, chúng con sẽ đi tìm, chuyện bào chữa cho ba con nhờ vào ông, chúng con chỉ cần ông mau chóng đưa ba con ra ngoài thôi.” Ức Ức lạnh giọng nói, nghĩ đến việc ba còn bị nhốt ở chỗ đó, trong lòng liền lạnh.

Sức lực cả người lại không chỗ sử dụng, còn giương mắt nhìn ba bị sỉ nhục.

Cậu không khỏi nắm chặt tay nhỏ, thần sắc lạnh lên ——

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Ai Là Bạn Cũ?

Lúc này, Bạch Tuyết đi tới.

“Đoan Mộc, có phải anh đã biết cái gì hay không? Hãy nói thật cho tôi.” Bạch Tuyết nhìn ra từ thần sắc của anh đã có chuyện xảy ra, đoán chừng là không có chứng cứ, chỉ là suy đoán, anh cũng đang do dự có nên nói hay không?

“Chị dâu, đúng là đã có chuyện, chị đi với tôi ra đây một chút, chúng ta nói chuyện riêng.” Đoan Mộc rầu rĩ đi ra ngoài trước, nơi này còn có trẻ con, cũng có người ngoài, tuy rằng luật sư Khang không phải là người xấu, nhưng mà rốt cuộc cũng không phải là người thân quen, một số việc vẫn nên tránh đi.

Bạch Tuyết đi theo Đoan Mộc đến ra ngoài cửa lớn, đi vào trong vườn hoa.

Anh bật lửa đốt hút thuốc, rầu rĩ hút một ngậm, phun ra đầy sương khói.

“Nói đi, là chuyện gì?” Bạch Tuyết có chút sốt ruột.

“Chị dâu, tôi hoài nghi đứa bé đã chết kia không phải là người, bởi vì cậu ta.....” Đoan Mộc dừng lại nhìn Bạch Tuyết, anh không dám xác định, cũng chỉ là suy đoán, cho nên mới có thể nói ấp a ấp úng, không biết nên nói như thế nào mới tốt.

“Như thế nào?” Bạch Tuyết nói nhỏ, kỳ thật, Đoan Mộc vừa nói muốn cùng cô ra ngoài nói chuyện riêng, cô liền nghĩ đến nhất định là chuyện bí mật, bằng không sẽ không thần thần bí bí như vậy, còn do dự.

“Đứa bé kia ở nhà xác, tôi đã đi xem qua, còn mang theo chuyên gia khám nghiệm tử thi. Kết quả, anh ta nói đứa bé kia..... Chỉ đã chết một nửa. Chị dâu, chị nói cái gì gọi là đã chết một nửa? Chẳng lẽ cậu ta là Lâm Chính Anh* trong TV sao, là..... Cường thi?

*Lâm Chính Anh: Đạo diễn – diễn viên chuyên đóng phim cường thi, diệt trừ ma quái.

Hay là nửa người nửa thi thể đã chết? Ha hả!! Chị dâu, tôi nói như vậy có phải có chút buồn cười hay không, nhưng mà, pháp y đã nói như vậy.”

Đoan Mộc rất rối rắm nói, bởi vậy cái trán còn có rất nhiều nếp nhăn, nếu đứa bé kia là nửa người nửa thi thể, có thể là mối nguy hiểm cho con người hay không? Thật là đáng sợ, trước kia chỉ là xem Lâm Chính Anh diễn trên TV liền sợ hãi, hiện tại nếu thực sự có loại sinh vật như vậy, có phải quá nguy hiểm hay không!

“Dựa vào cái gì mà người khám nghiệm tử thi kia lại nói như vậy?” Bạch Tuyết sắc bén hỏi.

“Anh ta nhìn thấy ngón tay đứa bé kia rất đen, hơn nữa lúc pháp y mở miệng cậu ta ra, phát hiện có răng nanh. Chị dâu, người đã chết sẽ có răng nanh sao? Còn có mắt cậu ta cũng rất dị thường, hoàn toàn không phải dáng vẻ mới chết vào buổi tối ngày hôm qua. Kỳ thật, chị dâu không tin thì tôi có thể lý giải, thậm chí ngay cả tôi cũng rất hoài nghi, đây là loại chuyện gì? Trên thế giới này rốt cuộc có loại sinh vật này hay không? Tại sao Lâm Chính Anh lại chụp phim ảnh như vậy, lẽ ra hẳn đều là hư cấu mới đúng, tôi cũng thực hoang mang!” Đoan Mộc rầu rĩ nói, lại hung hăng hút thuốc một hơi.

“Mọi việc nhất định đều có nguyên nhân, anh lequydon nhìn thấy có lẽ là thật sự, cũng có lẽ chỉ là biểu hiện giả dối.” Bạch Tuyết nói làm phía sau lưng Đoan Mộc hơi hơi lạnh cả người, trái tim cũng thành thịch thịch loạn nhảy lên. Có lẽ anh còn chưa thoát khỏi bóng ma sau khi nhìn thấy đứa bé kia từ sáng hôm nay, cho nên mới bị Bạch Tuyết không thể hiểu được dọa sợ.

“Nhưng mà, tôi tin tưởng người pháp y nói, đích thực là đứa bé kia không phải chết vào buổi tối ngày hôm qua, bởi vì căn bản Lãnh Dạ là không có giết người, đây là vu oan hãm hại, giá họa Lãnh Dạ giết người.”

Hiện tại, Đoan Mộc cảm thấy chị dâu nhỏ mềm mại như là một đóa hoa thật là không bình thường, tuy rằng không có nói quá nhiều lời, chỉ nhìn qua thì bị lừa rất lợi hại, nhưng một khi đã làm việc, cũng sẽ làm người khác dựng tóc gáy từ trong xương cốt.

Trên người cô, thế nhưng lại mơ hồ có bóng dáng của đại ca.

Đoan Mộc trộm nuốt nuốt nước miếng, thầm nghĩ, may mắn bản thân không ngu ngốc; may mắn đã nhớ kỹ lời đại ca đã nói, ngàn vạn lần không thể có điều giấu diếm chị dâu, nhất định phải tích cực nói chuyện rõ ràng với Bạch Tuyết. May mắn đã nói chuyện này ra, bằng không sẽ bỏ qua một cái tình báo quan trọng, chính là đứa bé kia không phải chết vào buổi tối ngày hôm qua, thời gian đại ca giết người liền không được thành lập.

Tuy rằng trên người người chết có dấu vân tay của đại ca, nhưng mà đã tìm được chứng cứ có ích, tin tưởng nhất định đại ca sẽ không có việc gì.

lequydonn

Thật ra, ý tứ của Lang Vương là muốn Đoan Mộc nói chuyện rõ ràng với Bạch Tuyết, anh không thể nói muốn Đoan Mộc nói chuyện rõ ràng với bọn nhỏ, như vậy sẽ làm Đoan Mộc hoài nghi bọn nhỏ là đặc biệt, cho nên

anh mới nói muốn Đoan Mộc liên hệ với Bạch Tuyết, như vậy, chỉ cần Bạch Tuyết biết được chuyện thì bọn nhỏ cũng sẽ biết.

Đoan Mộc nhìn chị dâu lạnh lùng, khí thế có chút dọa người.

Chỉ là, anh cảm thấy có chút ngĩ mà sợ a!

Anh không khỏi lăm bằm ở trong lòng ——

Này thật đúng là thấy quý, làm sao anh lại đột nhiên có chút sợ Bạch Tuyết!

Đây đều là chuyện gì a!

Nhưng đây chỉ là một người mềm yếu, người phụ nữ mềm như bông!

Là người phụ nữ còn quá nhỏ so với anh, đã bao lâu rồi anh không tự tin như vậy!

“Vậy chị dâu có tin đứa bé kia chỉ chết một nửa hay không?” Đoan Mộc lại hỏi.

“Là từ đâu pháp y đã nhìn ra được đứa bé kia còn sống?” Nếu là chết một nửa, tất nhiên là một nửa còn sống, như vậy pháp y làm sao phát hiện được?

“Là phát hiện từ đồng tử của cậu ta, nếu là người sơ ý llequydon vừa nhìn thấy đồng tử liền cho là đứa bé kia đã chết, nhưng mà, chỉ cần là người cẩn thận quan sát. Liền phát hiện đồng tử đứa bé kia chỉ là biểu hiện giả dối làm cho người ta tưởng cậu ta đã chết. Pháp y còn phát hiện lòng bàn chân đứa bé kia thực mềm, nếu là người chết thì đã bị đóng cứng, cả người nhất định sẽ cứng đờ, mà lòng bàn chân sẽ không mềm mại, nhìn giống như là chân người đang ngủ. “Đoan Mộc nghi ngờ nói, phía sau lưng lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Bạch Tuyết căn môi, xem ra pháp y kia rất chuyên nghiệp, thậm chí còn nghiên cứu một số trường hợp hiếm gặp.

“Đoan Mộc, người pháp y ở nơi nào? Tôi muốn gặp anh ta, có lẽ anh ta có thể giúp đỡ rất nhiều cho chúng ta.”

“Chị dâu, người pháp y là bạn tốt của tôi, nhiều năm trước, cậu ta đã bị tước đi tư cách pháp y, nguyên nhân chính là bởi vì cậu ta thường xuyên giải thích một số chuyện kỳ dị, tất cả mọi người đều không tin cậu ta, cho nên cậu ta cũng trở thành người không xứng chức (xứng đáng với chức vụ) pháp y, bị cách chức thôi việc!” Đoan Mộc buồn bực nói.

“Vậy, anh có tin lời anh ta nói hay không?” leequydon

“Tôi muốn tin tưởng, chỉ là có chút hoang mang!”

“Tôi tin tưởng anh ta, tôi tự mình đi mời anh ta, trợ giúp chúng ta phá vụ án này, có anh ta hợp tác với luật sư Khang, tôi tin tưởng nhất định sẽ như cá gặp nước, ngày Lãnh Dạ thoát khỏi tội danh giết người không còn xa nữa.”

Trong lòng Đoan Mộc run nhè nhẹ một chút, vì thời khắc Bạch Tuyết lên tiếng. Cô lẳng lặng mở to mắt, lộ ra một loại ánh sáng hổ phách, màu vàng hơi hơi ấm, rồi lại mang theo có vẻ thông suốt như vậy, hơi có chút ma mị! Cô hơi hơi nhíu lại mày, giống như hai thanh cây nhỏ kéo lại, hiện ra sắc bén nhàn nhạt, làm người khác cảm giác được sự giỏi giang của cô. Miệng lưỡi kiên định, lại làm người khác cảm giác được cô rất tự tin, cùng với cảm giác nhạy bén.

Anh gần như là giật mình một cái mà nhớ tới, kỳ thật, bản lĩnh cô lớn đó chứ. Một người phụ nữ có thể chinh phục được người đàn ông như đại ca như vậy, sao có thể chỉ là một đóa hoa được nâng niu?! Sao có thể chỉ là vô cùng đơn giản như vậy?! Anh cảm thấy cô rất đơn giản, hồn nhiên, yêu kiều, mềm mại, chỉ là bởi vì, lúc anh nhìn thấy cô, phần lớn là cô và đại ca

đang ở bên nhau, cho nên, cô không cần mở ra những thứ trên người cô, không cần biểu hiện bản thân sắc bén, chỉ cần rúc vào bên người đại ca, để đại ca bảo vệ cô là tốt rồi. Nhưng bảo vệ như vậy, cũng sẽ không làm lequydon cho cô thay đổi bản chất bên trong cô. Khi cần đến, cô sẽ là hoa đại thôn quê ngược gió chống bão, kiên cường mà tự tin, bày ra vẻ xinh đẹp không sợ mưa gió!

Anh thật tán thưởng cô!

Vốn là, anh chính là tán thưởng cô, lấy một loại tán thưởng từ góc độ đàn ông tán thưởng phụ nữ; lần này, cũng là tán thưởng, nhưng lại khác với trước kia, lần này là tán thưởng đơn giản biến thành phức tạp dành cho bậc bề trên!

“Tôi đã biết, tôi sẽ sắp xếp thời gian chúng ta đi tìm anh ta.”

Anh khôi phục lại vẻ nghiêm nghị. Mặc dù, cô nghĩ đến điểm này, đại ca cũng đã nghĩ đến, hơn nữa nhất định cũng đã sắp xếp. Nhưng mà, cô không hề tiếp xúc với một số điểm quan trọng trong chuyện này, lại nhanh như vậy đã nghĩ tới điểm này, hơn nữa trên cơ bản là nghĩ tới cùng một nơi với đại ca, không thể không nói, người phụ nữ này, thật là từ nhỏ đã xứng với đại ca anh. Cũng khó trách, quả thực đại ca xem cô như là trân bảo mà yêu thương, che chở.

Nếu đổi lại là anh, cũng sẽ làm như thế.

Sáng hôm nay lúc Đoan Mộc đi gặp Lang Vương, Lang Vương đã nói với anh, “Đoan Mộc, có phải cậu có một người bạn là pháp y hay không, cậu đi tìm cậu ta, sau đó đưa cậu ta đi đến nhà xác xem thi thể đứa bé kia, nhớ lequydon kỹ nhất định phải bảo mật, tuyệt đối không thể để người khác biết cậu ta là pháp y. Nếu phát hiện có chuyện gì khả nghi, nhất định cậu phải nói cho Bạch Tuyết, nói rõ rồi thương lượng với cô, nhiều người sẽ hiệu quả hơn.” Lúc ấy Đoan Mộc còn có tức giận đại ca, đây là xem

thường năng lực làm việc của anh, lại có thể tìm người phụ nữ nhu nhược như chị dâu nhỏ trợ giúp anh!

Hiện giờ xem ra đại ca là hiểu rõ Bạch Tuyết, cô..... Là người phụ nữ có tính toán.

Hiện tại điều mà Bạch Tuyết lo lắng chính là làm sao cứu Lang Vương ra ngoài, cô thật sự không muốn để người đàn ông của cô ở trong tù, đó thật sự không phải là chỗ tốt đẹp gì. Hơn nữa, anh là thiên chi kiêu tử (dứa con cưng của trời) như vậy, vốn không nên bị nhốt ở chỗ này, điều này quả thực là đang làm nhục anh.

Cô cảm thấy uất ức thay cho Lang Vương!

Nhưng mà, quan hệ trong nước của cô có hạn, tóm gọn lại thì chỉ có Đoan Mộc, còn có người nhà họ Khang này là có một tầng quan hệ, tất nhiên cũng bao gồm Khang Nghị ở bên trong.

Nhưng mà, trời không tuyệt đường sống lequyydon của người, tin tức tốt luôn xuất hiện lúc sắp tuyệt vọng.

Lang Vương thế nhưng lại ra ngoài!

Anh ra ngoài, đứng ở nơi cách cô hơn mười mét, cô có chút không thể tưởng tượng mà lập tức mở to hai mắt, sau đó kích động mà đứng lên một phen. Muốn gọi anh, nhưng lại kích động, thế nhưng không hô lên.

Nhưng mà, lúc này từ trong phòng bọn nhỏ lại bay nhanh chạy ra kêu to lên, thì ra là các con cảm giác được ba tới, mới có thể chạy ra từ trong phòng.

Thì ra ba tiểu gia hỏa lại có sức bật hơn cô, hét lên một tiếng ——

“Ba ——”

“Ba ——”

“Ba ——”

Lập tức hoan hô, như là ba nhóm đầu tàu, tốc độ như thủy triều mà chạy qua chỗ anh, đụng vào trên đùi anh một phen, sau đó gắt gao ôm lấy. Ưc Ưc khó có khi ẩn mình, cao hứng liền nhảy nhảy lên, cười đến khanh khách, vui sướng gào to giống con khỉ nhỏ đơn độc. Ngược lại là Thiên Tâm luôn luôn sôi nổi, lần này lại ẩn mình, chỉ là ôm lấy đùi của ba, lấy khuôn mặt nhỏ của mình, gắt gao mà dán ở trên đùi anh, sau đó cũng không nhúc nhích, giống như hận không thể luôn ở bên ba như vậy.

Lãnh Dạ ngồi xổm xuống ôm toàn bộ ba đứa con vào trong ngực, anh làm sao bỏ được bọn nhỏ và cô vợ nhỏ ở bên ngoài mà sốt ruột lo lắng vì anh, cho nên anh liền ra ngoài, đến nỗi ra ngoài như thế nào, trước tiên gắng sức mở còng ra.

Ba tiểu gia hỏa đều biểu hiện khác thường!

Bạch Tuyết nhìn một màn này, cái mũi thoáng chua xót, nhưng lại cười ngọt ngào, cũng đi đến chỗ Lang Vương.

Lang Vương cũng cười với cô một chút, dùng tay nắm tay bọn nhỏ, ở trong tiếng cười thanh thúy, bước đi nhanh, đi tới chỗ cô. Sau đó mạnh mẽ và kiên định mà kéo cô vào trong lòng ngực, ôm lấy.

Bạch Tuyết chủ động vươn tay, gắt gao mà ôm eo to lớn của anh, đồng thời gắt gao dán mặt vào ngực anh, gần như là hưởng thụ mà nghe tiếng tim đập trong lồng ngực anh.

Nghĩ đến có anh bên người thật là tốt, cô liền nhếch miệng, không tiếng động mà cười, vui sướng đến ngu dần! lequydoon

Tuy rằng Đoan Mộc tò mò đại ca làm sao ra ngoài được, nhưng mà lại nhìn xuống phần tò mò kia, hâm mộ nhìn một màn này.

Lúc này Khang Giai yên lặng đi đến bên cạnh anh, duỗi tay kéo tay anh, cũng hâm mộ nhìn người một nhà đang ôm nhau kia. Hình như cảm giác có con rất tốt, cũng không phải giống như những người bạn học của cô nói, con cái chính là quỷ gây chuyện, có con chính là trời buột.

Vì sao cô lại không nhìn thấy điều này từ trên người Bạch Tuyết, cái cô nhìn thấy chính là hạnh phúc, là thân tình, là quan tâm và yêu thương lẫn nhau, là tràn đầy tình yêu, tình yêu người nhà.

Bọn họ đứng nhìn ở một bên, không nhẫn tâm quấy rầy, chỉ cảm thấy một màn này, thật làm người khác cảm động, nếu ai quấy rầy, giống như là có tội.

Đoan Mộc và Khang Giai nhìn đến gần ngơ, luật sư Khang cũng ở thư phòng nhìn con gái và Đoan Mộc đứng gần ngơ chung một chỗ, khi nào thì con gái ông lại quen thuộc với Đoan Mộc như vậy, lại kéo cánh tay, đầu dựa gần nhau, vai cũng dựa vào nhau, như là người yêu. Ông nhú mày thật mạnh, chẳng lẽ cô muốn đi theo con đường của Bạch Tuyết, không —— quyết không cho phép. lequydonn

Sau một lúc lâu Bạch Tuyết ôm Lang Vương, trái tim cô khát khao nhiệt độ cơ thể của người đàn ông này, mới có chút thỏa mãn, sau đó, cô mới nhớ đến chuyện quan trọng nhất.

“Dạ, anh được thả ra sao?”

Đôi tay ôm anh như cũ, cô ngẩng mặt lên, khát khao mà nhìn anh, tìm kiếm sự khẳng định.

Anh gật đầu đơn giản, cô lập tức mừng rỡ vô cùng, chỉ kém không nhảy dựng lên.

“Thật tốt quá!”

Làm sao Lang Vương nhẫn tâm để cô vợ nhỏ rơi nước mắt vì anh, khổ sở vì anh.

Buổi sáng hôm nay nhìn thấy đôi mắt cô vợ nhỏ sưng đỏ, anh đau lòng muốn chết!

Cho nên anh liền.....

Nghe thấy Lang Vương nói như vậy, Bạch Tuyết cao hứng mà mặt mày phấn khởi.

Nhân cơ hội này, Đoan Mộc đi tới, mở miệng hỏi. “Đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?! Người nào thuộc cấp trên đã làm chuyện này?!”

Nếu như không phải người của cấp trên, không khả năng Lãnh Dạ được ra ngoài!

“Là một người bạn cũ đã ra mặt nộp tiền bảo lãnh tôi.” Lang Vương trầm thấp mà trả lời, tuy rằng trên mặt nhàn nhạt, chỉ là trong mắt lại toát ra một tia vui mừng. “Anh ta tự mình gọi điện thoại tới, muốn thả người. Anh ta nói, anh ta tin tôi!”

Lúc Bạch Tuyết tận mắt nhìn thấy người đàn ông nhà mình nhắc tới một câu “Anh ta tin tôi”, ánh mắt liền thay đổi. Bởi vì ánh mắt vui sướng mà bộc phát ra cực hạn, làm tâm cô bị nặng nề mà va chạm một chút, đâm cô có chút đau. Cũng là loại đau đớn này, cô càng thêm thanh tỉnh.

Đã xảy ra chuyện như vậy, thật ra cô là nguyên nhân lớn nhất, nếu cô bất hòa cãi nhau với Lang Vương, làm sao mẹ Đản Nhi sẽ có cơ hội thừa nước đục thả câu, làm sao Lang Vương lại bị tố cáo giết người!

Một người bạn cũ cũng có thể kiên định mà tin tưởng người đàn ông của mình, nhưng vì cái gì, chính mình là vợ của anh, ở gần anh như vậy, lại không tin tưởng anh như vậy, còn làm khó dễ anh rất nhiều?!

Áy náy thật nhiều, nổi lên trong lòng cô. Cô ôm chặt anh, một lần nữa nặng nề đưa mặt chôn ở ngực anh.

Cô cảm thấy, cô thật có lỗi với anh!

Trái lại anh còn tới an ủi cô, giống như cho rằng cô là vì lo lắng cho anh.

“Tuyệt Nhi, không có việc gì, lần này anh đi ra ngoài, sẽ không khả năng lại vào đó nữa. Không có việc gì, em đừng lo lắng!”

Cô nặng nề “Ừ” một tiếng, rồi lại lắc lắc đầu.

Anh sờ sờ đầu cô, ôn nhu nói.

“Chúng ta về nhà đi!” Lang Vương nói.

Cô lại “Ừ” một tiếng, lại đột nhiên lại ngẩng đầu lên, hỏi anh.

“Em muốn cùng Đoan Mộc đi gặp một người, tuy rằng anh đã không có việc gì, nhưng mà tội danh..... Em muốn giúp anh rửa sạch tội danh, anh không có giết người, bọn họ dựa vào cái gì nói bắt anh thì liền bắt anh, dựa vào cái gì muốn như vậy đối với anh chứ!”

Có lẽ Lãnh Dạ còn không biết đứa bé kia có bao nhiêu nguy hiểm, đứa bé kia hiện giờ chỉ đã chết một nửa, nói như vậy thì cậu ta còn tùy lúc mà tỉnh lại, cho nên cô cần phải nghĩ cách giải quyết chuyện này, rất nguy hiểm! Cô vội vã muốn nói với anh những gì mình biết, anh lại vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng mà ngăn chặn cái miệng nhỏ của cô.

“Về nhà đi, có chuyện gì, về nhà lại nói, hiện tại về nhà quan trọng nhất, bọn nhỏ mệt mỏi, nhất định em cũng đã mệt mỏi.”

Ánh mắt tôi điểm thêm một chút ôn nhu, quả thực giống như mặt hồ đầu xuân, cho dù còn có lạnh lẽo, nhưng lại làm người khác có cảm giác hết sức về điểm gọn sóng mang theo ấm áp này, là trân quý đến nhường nào.

Cô chỉ cảm thấy, đáy mắt anh có một chút ấm, thật sự rất đẹp, đẹp đến mức làm cô hơi hơi thất thần, không tự chủ được mà gật gật đầu.

Về nhà đi!

Chuyện gì, đều không quan trọng bằng việc về nhà!

Lời này, rất ấm áp, rất ngọt ngào!

Thật ra, Lang Vương về nhà là vì muốn cô vợ nhỏ nghỉ ngơi một chút, cô vì chuyện của anh, nhất định đã bồn ba nhiều nơi, cho nên mục đích về nhà là vì đau lòng cô vợ nhỏ, bọn nhỏ có pháp lực, anh không lo lắng, người anh lo lắng nhất chính là Bạch Tuyết.

Vui mừng nhìn ba đứa nhỏ, bọn chúng là con của Lang Vương, lại là linh đồng chuyển thế, bọn chúng khác biệt, bọn chúng đã trải qua quá nhiều chuyện khó khăn hơn. Cho nên anh tin tưởng bọn nhỏ có năng lực thích ứng rất lớn.

Mục đích về nhà chỉ có một, chính là cái kẹo que kia, anh cần phải về nhà tìm nó, muốn đưa Đản Nhi quay trở về, chủ yếu đều ở trên cái kẹo que kia, cái kia nhìn như là kẹo que, thật ra mấu chốt là để khống chế Đản Nhi.

Trên xe, Đoan Mộc lái xe, Ưc Ưc đeo đai an toàn ngồi ở trước, Bạch Tuyết và hai tiểu gia hỏa đều ở trong lòng ngực Lang Vương. Không xem Đoan Mộc như người ngoài, cho nên người đã lớn như vậy, lại ở trong lòng ngực người đàn ông của mình, cô cũng không cảm thấy không được tự nhiên.

Đoan Mộc báo cáo tình huống đặc biệt trước mắt Lang Vương, có khi Bạch Tuyết chen vào vài câu. Lang Vương lắng lắng nghe, khi thì nhàn nhạt gật đầu, lại không có làm ra quá nhiều chỉ thị, gần như đối với cục diện như vậy, ngoài trừ anh bị động thừa nhận ở ngoài, có thể làm, cũng rất ít!

Trong lòng cô liên nặng trĩu, làm cô thấy khó chịu, liên trầm mặc, không nói một lời.

Vừa tới nhà, rốt cuộc cô không nhịn nổi nữa, nhỏ giọng mà nói: “Em có lời phải nói với anh!”

Lắng lắng mà nhìn anh, trong mắt cô chưa nhàn nhạt vẻ bi thương.

Ánh mắt thâm thúy che chở cô, gật gật đầu, sau khi phân phó Đoan Mộc ở lại với ba tiểu gia hỏa, liền nắm tay Bạch Tuyết, lên lầu, đi vào phòng ngủ. Bạch Tuyết vươn tay, khóa cửa phòng lại.

Ánh mắt Lang Vương chợt lóe lên, trong lòng biết, anh đợi lâu như vậy, rốt cuộc cô vợ nhỏ đã muốn giao ra át chủ bài.

Sở dĩ anh cam tâm tình nguyện bị bắt đi, thật ra còn có một mục đích khác, chính là cô vợ nhỏ luôn không tin anh, cái này làm cho anh thực sốt ruột, cho nên anh muốn nhân cơ hội lần này trừng phạt cô vợ nhỏ thật tốt một chút, ai kêu cô không tin người đàn ông nhà mình, trong lòng anh chỉ có cô, anh cũng chỉ yêu ột mình cô, vì cái gì cô lại không tin!

Đầu tiên Bạch Tuyết đẩy Lang Vương đến ngồi xuống sofa, sau đó chính mình ngồi xuống gần anh, bắt một bàn tay to của anh, ôm lấy nó, giống như làm như vậy là có thể cho cô dũng khí lớn hơn.

“Dạ, em có chuyện giấu anh.”

Ánh mắt cô lóe lóe, trong mắt nổi lên sương mù nước mắt nhàn nhạt.

Anh lẳng lẳng mà nhìn cô, ánh mắt bao dung, không tiếng động mà cổ vũ cô.

Cô hít hít cái mũi, đáng thương mà cười hề hề.

“Anh phải bảo đảm, sau khi em nói với anh xong, tuyệt đối không được giận em, càng không được tức giận với em!”

Anh thở dài ở trong lòng, cái cô vợ nhỏ gốc này.

Dùng một bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô, anh kiên định mà nói.

“Yên tâm, tuyệt đối sẽ không, anh bảo đảm!”

Bạch Tuyết lại đáng thương mà cười hề hề một chút, hít sâu một hơi, lấy ra những suy nghĩ rối rắm những ngày qua, nói toàn bộ cho anh biết.

“Thật ra, lúc mẹ Đản Nhi xuất hiện, em đã ghen, em cố ý điều tra, em cố ý chọc giận anh! Nếu không phải em phát cáu, làm sao anh sẽ bị bắt! Đều là do em không tốt, em không nên không tin anh, ngay cả người khác cũng đều tin tưởng anh, em lại hoài nghi anh! Anh..... Đừng nóng giận nha.”

Quai hàm Bạch Tuyết phồng lên, đáng thương nói.

Nói xong, miệng lưỡi Bạch Tuyết liền mang theo nét bi thương, sau khi nói xong, nước mắt không nhịn được mà lẳng lẳng rơi xuống, làm lòng Lang Vương đau quá sức, duỗi tay, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của cô.

Anh chỉ là tức giận Bạch Tuyết không tin anh, hiện giờ nhìn thấy Bạch Tuyết khổ sở như vậy, anh lại đau lòng chịu không nổi.

Loại tình yêu này cũng thật tra tấn người!

Thích một đóa hoa không nhất định phải hái nó xuống, thích một đóa không nhất định phải giữ nó lại, thích một người không nhất định phải độc chiếm cô —— nhưng mà Lang Vương tuyệt đối sẽ là người đàn ông độc chiếm Bạch Tuyết. Lang Vương không có vĩ đại như vậy, anh sẽ trân quý Bạch Tuyết ở trong lòng, vĩnh viễn.

Hiện tại đã biết rõ, khi một người yêu một người khác, thật ra rất đơn giản, giống như cách tạo ra đá quý nhân tạo, nhưng mà cô yêu anh, anh cũng yêu cô, lại khó cầu tựa như đá quý thiên nhiên.

Hạnh phúc, không phải trường sinh bất lão, không phải thịt cá, không phải quyền lực vua chúa. Hạnh phúc là một loại nguyện vọng nhỏ bé đạt được trong cuộc sống.

Lúc muốn ăn liền có thức ăn để ăn, lúc muốn yêu liền có người đến để yêu.

Hạnh phúc giấu kín vào góc một cái nhỏ bé, mỗi một phần hạnh phúc đều chờ đợi chủ nhân của nó phát hiện sự tồn tại của nó. Hạnh phúc vẫn luôn đang chờ đợi, mà mọi người lại ngây ngốc nghĩ rằng mình đang chờ đợi hạnh phúc đến. Cho nên cuối cùng mới có thể lỡ mất hạnh phúc tốt.

Cả đời một người có thể yêu được rất nhiều người, chờ người chân chính thuộc về hạnh phúc của mình, họ sẽ cùng nhau hiểu rõ đau lòng cũng là là một loại tài phú, nó làm họ học được nên nắm chắc và quý trọng người yêu mình.

Ở trong thế giới của Lang Vương, Bạch Tuyết vĩnh viễn thuần khiết, chỉ có thế giới này mới ô uế.

Tình yêu là một đóa hoa sinh trưởng ở bên cạnh vách núi, muốn hái thì nhất định phải có dũng khí.

Yêu là một tờ giấy trắng, có trả giá, có che chở, thậm chí có cả vết thương, còn có màu hồng, đó mới là yêu.

Đừng nói đã định trước, có đôi khi, tình yêu là một loại ngoài ý muốn. Một ngàn năm trước việc Mẫu Đan Tiên Tử yêu Lang Vương chính là một chuyện ngoài ý muốn, cũng vì loại ngoài ý muốn này, khiến cho Bạch Tuyết và Lang Vương nhất định có số mệnh.

“Còn có..... Đản Nhi kia, giống như còn chưa chết hoàn toàn, pháp y nói, cậu ta chỉ đã chết một nửa, mà mặt khác một nửa là.....” Bạch Tuyết nói xong lông tơ đều dựng thẳng lên.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Đóa Đóa Xảy Ra Chuyện

“Nửa người nửa thi thế?” Lang Vương thấp giọng hỏi.

“Ừ.” Bạch Tuyết hoảng sợ nhìn Lang Vương.

“Tuyệt Nhi, chờ anh đi ra ngoài một chút, em ở nhà với các con, không có việc gì thì không nên đi ra ngoài.” Lang Vương nói xong, ôm Bạch Tuyết vào trong ngực, hôn một cái nhẹ nhàng trên trán cô, nhắm mắt nghe mùi thơm của cơ thể cô thật sâu.

Chờ lúc Lang Vương và Bạch Tuyết ra ngoài, bọn nhỏ đang chơi với Đóa Đóa, mọi người đều đi ra ngoài, chỉ có một mình Đóa Đóa ở nhà. Cô biết cô cũng không giúp được cái gì, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ bọn họ trở về.

Lang Vương đi tới.

“Niệm Niệm, cái kẹo que kia đâu?” Lang Vương hỏi.

“Ba chờ một lát, con đi lấy.” Niệm Niệm đi lấy cái kẹo que kia.

Nhưng vào lúc này, một người phụ nữ xuất hiện trước cửa, đó chính là mẹ Đản Nhi, còn có một người đàn ông có vành mắt biến thành màu đen, nhìn kỹ một chút, người này Bạch Tuyết có quen biết, chính là Khang Nghị.

Lang Vương che chở Bạch Tuyết ở phía sau, Ưc Ưc và Thiên Tâm đi đến trước người Đoan Mộc, bảo vệ anh, Đoan Mộc nào biết đâu rằng có chuyện gì đang xảy ra?

Một tay kéo hai đứa nhỏ đến bên người mình, “Bọn nhỏ mau tới đây, người kia.....” Tất nhiên anh cũng nhìn thấy quầng thâm mắt của người đàn ông kia, Khang Nghị, bọn họ đều quen biết, chẳng qua lúc này rất khó nói người này có phải là Khang Nghị hay không!

Người bạn pháp y đã từng nói qua, đứa bé kia là nửa người nửa thi thể, Khang Nghị là cảnh sát, có thể bị đứa bé kia cắn hay không? Bằng không, vì cái gì vành mắt Khang Nghị lại đen như vậy.

Anh ta..... Là cường thi?

“Đoan Mộc, cậu lên lầu đi, nói cho Niệm Niệm chờ một lát rồi hãy xuống đây.” Lang Vương sợ dĩ muốn chạy nhanh về tới nhà, chính là bởi vì cái kẹo que, chỉ cần kẹo que ở trong tay bọn họ, nhất định người phụ nữ kia sẽ trở về. Chỉ là không nghĩ tới bọn họ lại tới nhanh như vậy, hơn nữa Khang Nghị đã bị cô ta khống chế nhanh như vậy.

“Đại ca?” Đoan Mộc không hiểu vì sao đại ca vì lại muốn anh đi lên lầu, nơi này hiện tại rất nguy hiểm, đứa bé và phụ nữ đều ở chỗ này, vì sao anh ấy không cho bọn họ đi, giữ lại anh còn có thể hỗ trợ.

“Cậu đi lên, nơi này có tôi.” Lúc Đoan Mộc đi lên trên lầu, Lang Vương dùng di động trộm nhắn tin: Cùng Niệm Niệm chạy nhanh rời khỏi nơi này, đi đến nhà người bạn pháp y của cậu chờ chúng tôi.

Tất nhiên Đoan Mộc biết đây là nơi có nguy hiểm, lại còn hiểu rõ trong tay nhất định Niệm Niệm có thứ gì đó, hơn nữa nhất định là cái đồ vật mà người phụ nữ kia và Khang Nghị yêu cầu.

Lo lắng nhìn vào trong đại sảnh, căn rặng một cái, đi tìm Niệm Niệm, sau đó cùng Niệm Niệm nhảy cửa sổ từ phía sau rời đi.

Lúc này, trong đại sảnh.

“Lang Vương, đem đồ vật giao ra đây.” Mẹ Đản Nhi âm ngoan nói.

“Giẫm chết cô, cô lại có thể đi theo Ma Vương, bốn vương không tiêu diệt cô, thật sự khó tiêu nổi hận trong lòng.”

Lang Vương bảo vệ Bạch Tuyết ở sau mình, lạnh giọng nói.

“Ha ha..... Anh sẽ, hiện tại anh có cái gì tư cách giết tôi, Lang Vương, hiện tại anh chỉ là nửa cái mạng, anh cho rằng anh có thể giết tôi?” Bạch Tuyết nghe được lời mẹ Đản Nhi nói, kinh hoảng đi đến phía trước, bắt lấy cánh tay Lang Vương, “Dạ, cô ta nói vậy là có ý gì?”

“Lang Vương, như thế nào? Còn chưa nói cho người đẹp nhỏ của anh làm sao anh ra ngoài được?” Mẹ Đản Nhi âm ngoan nói.

“Dạ, không phải anh nói là một người bạn cũ ra mặt cứu anh sao?” Đột nhiên Bạch Tuyết cảm giác có chuyện không ổn.

Cái gì Ưc Ưc cũng không có nói, đi đến trước mặt Lang Vương, sắc bén nhìn một nam một nữ đối diện hung thần ác sát.

“Ba, ba trúng “ngân tiêu hồn tán” (linh hồn bị phân tán) của bà ta. Đừng tức giận, nơi này có con và Ưc Ưc. Hãy đưa mẹ rời đi.” Thiên Tâm nói nhỏ, ánh mắt vẫn lạnh lùng khóa trụ một nam một nữ kia như cũ, một bộ trạng thái chuẩn bị tùy thời chiến tranh.

“Ba không có việc gì, phải đi thì chúng ta cùng nhau đi.” Lang Vương lạnh giọng nói, đuôi tay đặt ở trên vai bọn nhỏ, nhẹ nhàng vỗ một chút.

“Lang Vương, hôm nay các người không giao ra cái đồ vật kia, ai cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này.”

“Cô cho rằng cô có bản lĩnh vậy khốn chúng tôi?”

“Có hay không thử qua sẽ biết, lên cho tôi.” Mẹ Đản Nhi đưa mắt ra hiệu về phía Khang Nghị, Khang Nghị âm ngoan từng bước bước đến chỗ Lang Vương.

Lúc Khang Nghị ra chiêu (kiểu như trong phim kiếm hiệp hay có cụm từ “xuất chiêu” lúc mới bắt đầu đánh nhau hay thi đấu võ thuật), Ưc Ưc bay lên một cái, đón nhận Khang Nghị bị mẹ Đản Nhi khống chế.

“Yêu nữ, cho rằng học được một ít bản lĩnh đường ngang ngõ tắt liền muốn đến làm hại nhân gian, tiếp tôi một chưởng.” Ưc Ưc đón nhận Khang Nghị, Thiên Tâm lại nhìn mẹ Đản Nhi không chớp mắt, để ngừa cô ta có đánh lén Lang Vương, ba đã trúng ngân tiêu hồn tán, không thể vận khí, bằng không kinh mạch sẽ đứt gãy.

Mẹ Đản Nhi, đôi tay đã bắt đầu vận khí. Bên kia Ưc Ưc và Khang Nghị bị khống chế cũng đánh đến nghiêng trời lệch đất.

Lúc mẹ Đản Nhi dựa đến gần Thiên Tâm, Thiên Tâm rống giận: Kinh thiên động địa (log trời lở đất), lên ——

Chỉ thấy Lang Vương và Bạch Tuyết còn có Thiên Tâm đều bị một cái vòng không khí trong suốt vây quanh lên, mấy người Lang Vương đang ở bên trong vòng không khí trong suốt.

Mẹ Đản Nhi chấn động, đứa nhỏ này lại có chiêu thức kinh thiên động địa này, đây chính là độc môn tuyệt kỹ của một vị tiên trên Thiên giới, làm sao nó lại ...?

Một chiêu thức này đã vượt qua xa bản lĩnh của Lang Vương.

Lúc mẹ Đản Nhi đang chấn động vì chiêu kinh thiên động địa, Thiên Tâm hét lớn: “Ức Ức đi lên.” Ức Ức quay đầu lại, nhanh nhạy bay lên một cái, nhảy đến mặt trên vòng không khí trong suốt, duỗi đôi tay nhỏ như là xiếc, bước chân ngắn nhỏ dẫm vòng khí trong suốt đi ra phía ngoài.

Mẹ Đản Nhi và Khang Nghị không cam lòng thả bọn họ rời đi, cầm giận đánh úp khí cầu lại, kết quả đều bị khí lực rất lớn đánh trở về.

“Yêu nữ, muốn tập kích vòng bảo vệ của chúng ta, vẫn nên tu luyện thêm mấy trăm năm đi.” Ức Ức một bên nói một bên chân dẫm khí cầu lớn đi ra phía ngoài.

Thiên Tâm ở trong khí cầu trong suốt nhắc chân mà ngồi xuống, Lang Vương và Bách Tuyết gần bó dựa vào nhau, Ức Ức cố gắng đưa khí cầu đi ra ngoài cửa.

Tuy rằng mẹ Đản Nhi và Khang Nghị không dám tới gần, nhưng mà vẫn không có từ bỏ, vẫn luôn theo sát sau đó. Đóa Đóa tránh ở chỗ tối, trong miệng ngậm ô tô ếch xanh kia, cô biết uy lực của ô tô nhỏ này, suốt một đêm kia ba đứa bé cải tạo ô tô nhỏ này, ô tô nhỏ này có thể biến đổi rất lớn cũng có thể thu nhỏ, là ô tô thần kỳ.

Sở dĩ Đóa Đóa tránh ở chỗ tối theo sát sau đó, chủ yếu là cô phát hiện thần sắc Thiên Tâm có chút hoảng, cái trán toát ra mồ hôi, nhất định là kiên trì không được.

Đóa Đóa và Thiên Tâm thường xuyên ở cùng nhau, Đóa Đóa đối với cô bé vẫn là rất hiểu rõ.

Lúc này Lang Vương không thể phản kích, hai đứa nhỏ lại quá nhỏ, cô không thể khoanh tay đứng nhìn.

Quả nhiên, bỗng nhiên vòng khí tan vỡ, Ức Ức bay lên rồi rơi trên mặt đất, bảo vệ ở bên người Thiên Tâm và ba mẹ.

“Ha ha..... Chỉ tiếc kinh thiên động địa mà chỉ học được chiêu thứ nhất, hơn nữa còn vận dụng không thuần thực, nếu mà vận dụng thuần thực, lúc này đã sớm rời khỏi nơi này. Lang Vương, chịu chết đi ——” Mẹ Đản Nhi ném một cái đạn sương khói đen đến một nhà Lang Vương, khoe miệng Thiên Tâm chảy ra máu tươi, bởi vì “kinh thiên động địa” đã tiêu hao pháp lực mà cô bé có.

Sức của một mình Ưc Ưc không thể đem ba người mang đi, đành phải liều chết bảo vệ ở phía trước người thân. Bạch Tuyết và Lang Vương bay lên ôm Ưc Ưc và Thiên Tâm bảo vệ trong người, Bạch Tuyết ôm Ưc Ưc quỳ rạp trên mặt đất, Lang Vương ôm Thiên Tâm quỳ rạp trên mặt đất, bọn họ đều dùng thân thể của mình bảo vệ con của mình.

Nhưng mà, một khắc đi qua, hai khắc đi qua.....

Cái gì cũng không có xảy ra, bốn người song song đứng lên, nhìn lẫn nhau, đều không có chuyện gì. Nhưng mà, Đóa Đóa lại nằm cách đó không xa, nhắm mắt lại. Thiên Tâm dời bước qua đi, ghé vào trên người Đóa Đóa, khóc lóc kêu: “Đóa Đóa, Đóa Đóa, mà tỉnh mà tỉnh lại đi.....” Thiên Tâm khổ sở duỗi tay đến mũi Đóa Đóa, nhìn xem cô còn có hơi thở hay không?

Lang Vương nhìn về phía hai người mẹ Đản Nhi và Khang Nghị, chỉ thấy tóc bọn họ đều bay lên, cả người đen nhánh, như là mới đào ra từ tro than.

Động tác hai người nhất trí há mồm, sau đó thở ra một hơi, trong miệng toát ra ngoài đều là khói đen nồng đậm, toàn thân trừ bỏ hàm răng là màu trắng, chỗ khác đều là một mảnh đen nhánh, cái gì cũng thấy không rõ lắm.

Lang Vương và Bạch Tuyết còn có Ưc Ưc đi đến trước mặt Đóa Đóa, nước mắt Thiên Tâm rơi ào ào.

Ưc Ưc duỗi tay đến sau lưng Đóa Đóa vận khí ——

Mẹ Đản Nhi và Khang Nghị đều trúng độc mây đen dày đặc của mình, cần phải chạy nhanh trở về giải độc, bằng không lúc độc phát tán sẽ đau đớn muốn chết, phần nộ nhìn con heo nằm trên mặt đất kia, nếu không phải do con heo kia, cô nhất định đã hàng phục một nhà Lang Vương.

Heo đáng chết, lúc cô phóng ra mây đen dày đặc lại nhắc người bay tới, hơn nữa một chân đá mây đen dày đặc kia bay về hướng ngược lại, vừa vịn đánh trúng bọn họ!

Lợn đáng chết lại có thể bay cao như vậy.

Thật ra, Đóa Đóa cũng không nghĩ tới có thể bay cao như vậy, ngay lúc đó tình huống rất không lạc quan, lúc đang nhìn thấy Bạch Tuyết và Lang Vương song song bảo vệ con của mình, cô biết bọn họ là chuẩn bị cùng sống cùng chết, Thiên Tâm là ân nhân của cô, làm sao cô lại đứng đó nhìn bọn họ xảy ra chuyện, cho nên lúc ấy hai mắt cô xác định cái đồ vật đen nhánh kia, nâng chân sau lưng lên hung hăng đá, không nghĩ tới cô thật sự đã làm được, nhìn thứ đen nhánh đó bị cô đập trở về, cô vui vẻ cười, mang theo nụ cười hạnh phúc rồi hung hăng ngã trên mặt đất, sau đó mất đi tri giác.

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ lý do để tồn tại, cũng không phải vì chính mình mà sống, yêu người bên cạnh mình, quan tâm người bên cạnh mình, lại có thể là chuyện hạnh phúc như vậy.

Lang Vương bế Đóa Đóa lên, “Ưc Ưc lấy ô tô ếch xanh lại đây, chúng ta đi tìm Niệm Niệm.”

Ưc Ưc bay nhanh lấy ô tô ếch xanh đến, sau đó cả nhà nhanh chóng chui vào, Ưc Ưc điều khiển xe, Thiên Tâm lại chăm sóc Đóa Đóa bên người, Bạch Tuyết di động ra gọi, người nhận điện thoại chính là Niệm Niệm.

“Con trai, các con đang ở nơi nào?”

Niệm Niệm nói cho Bạch Tuyết biết vị trí của bọn họ, xe rất nhanh đã đến được chỗ đó.

Lang Vương ôm Đóa Đóa từ trong xe ra, Thiên Tâm được Bạch Tuyết ôm, Ưc Ưc biến đổi ô tô ếch xanh nhỏ lại, sau đó cất vào túi áo. Bước nhanh đuổi kịp bọn họ.

Đoan Mộc và người bạn pháp y kia ra ngoài tiếp bọn họ, đi vào phòng khách, Lang Vương đặt Đóa Đóa lên sofa, “Đoan Mộc, mau đi kia một cái chăn, càng lớn càng tốt, đắp lên trên người Đóa Đóa.”

Lang Vương là lo lắng vạn nhất Đóa Đóa không được, đến lúc đó cô sẽ hiện ra dáng vẻ vốn dĩ của mình trước kia, chính là con người.

Thiên Tâm cũng nghĩ đến đây có lẽ là suy nghĩ tệ nhất của ba, Đóa Đóa sẽ không chết, cô bé không cho phép Đóa Đóa chết. Sờ soạng nước mắt một phen, đồ bảo bối từ trong bọc nhỏ trên người ra ngoài hết, đây đều là ông nội và bà nội cho bọn chúng dùng để phòng thân.

Một đôi tay nhỏ lục lọi ở bên trong một đồng bảo bối tìm Kim Đan có thể cứu mạng.

Một bên tìm, một bên khóc: “Ba làm sao lại không có bảo bối cứu mạng!” Đoan Mộc nghe được lời Thiên Tâm nói như vậy, cái mũi đau xót, đứa bé rất thiện lương, một con heo, cô bé lại có thể đau lòng khóc như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Thiên Tâm khóc!

“Đóa Đóa không giống với chúng ta, cho nên.....”

Lang Vương rất xin lỗi nhìn Thiên Tâm.

“Để em thử một lần.” Lúc này, Bạch Tuyết đi tới, “Các người đều đi ra ngoài đi, Ưc Ưc và Thiên Tâm ơi lại giúp mẹ.” Bạch Tuyết nói xong liền đóng hết cửa sổ lại, sau đó khóa lại toàn bộ.

Ức Ức nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ là muốn dùng Kim Đan trong cơ thể mẹ để cứu Đóa Đóa?” Ức Ức hỏi.

“Ừ, Đóa Đóa không thể chết được, mẹ rất có lỗi với Đóa Đóa, nếu không phải do mẹ. Thì Đóa Đóa sẽ không biến đổi thành như vậy, con trai, mẹ còn không biết khống chế viên kim đan kia như thế nào, con giúp mẹ lấy Kim Đan từ trong cơ thể ra, sau đó đưa cho Đóa Đóa ăn, mẹ tin tưởng Kim Đan kia nhất định có thể cứu sống Đóa Đóa.” Bạch Tuyết rất nghiêm túc nói.

“Cảm ơn mẹ cứu Đóa Đóa.” Thiên Tâm khóc lóc nói.

“Đưa nhỏ ngốc, vì cái gì muốn cảm ơn mẹ, đây là chuyện mẹ nên làm, là Đóa Đóa liều chết cứu một nhà chúng ta, làm sao mẹ có thể nhìn Đóa Đóa có nguy hiểm. Hơn nữa mẹ vẫn luôn rất áy náy với Đóa Đóa!”

Đi đến một bước hiện tại này, cô rất rối rắm, rất thống khổ, rất chống cự, rất áy náy, hiện tại nhìn thấy, chỉ có thể nói là tạo hóa.

Cô không phải là cố ý!

Biết vậy chẳng làm!

Ức Ức đã bắt đầu giúp mẹ lấy Kim Đan từ trong cơ thể ra, Kim Đan mang theo ánh sáng từ trong bụng Bạch Tuyết từng chút từng chút đi chuyển lên trên, thẳng đến từ trong miệng Bạch Tuyết ra ngoài.

Cầm Kim Đan đi đến bên người Đóa Đóa, nhẹ nhàng bóp miệng cô ra, bỏ Kim Đan vào trong.

Một lát sau, lông mi Đóa Đóa liền bắt đầu nhấp nháy nhấp nháy, chân heo hơi hơi động.

“Đóa Đóa, Đóa Đóa, cô tỉnh rồi? Thật tốt quá, suốt cuộc Đóa Đóa cô đã tỉnh rồi, dọa sợ tôi rồi!” Thiên Tâm cười nói, nhìn thấy Đóa Đóa sống lại,

cô thật cao hứng.

Đóa Đóa lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khước miệng giơ lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nhu hòa, giống như một bông hoa cúc non nho nhỏ. Mà cô là ấm áp, cô chiều rọi bọn nhỏ, biếng nhác, duỗi thân toàn thân thể mình, nhẹ nhàng lay động, điệu bộ thản nhiên, tự biến thành một cảnh đẹp, chỉ mình cô hưởng thụ!

Bọn nhỏ biết Đóa Đóa cần phải nghỉ ngơi, đều yên tĩnh ở bên người Đóa Đóa.

Nhưng vào lúc này, Long Chu vô cùng lo lắng chạy đến, hôm nay anh mua rất nhiều ăn ngon đi thăm Đóa Đóa, tất nhiên đều là đồ ăn em gái thích ăn, ai biết tới nơi rồi mới phát hiện đã xảy ra chuyện, anh vận dụng quan hệ đang có mới tìm được nơi này.

Vừa xuống xe liền tiến lên hung hăng đánh Lang Vương một quyền, “Các người một hai phải hại chết em ấy mới được sao? Tôi chỉ có một em gái như vậy, nếu em gái tôi có chuyện gì, tôi nhất định không đội trời chung với anh, mặc dù anh là người đàn ông nguy hiểm, tôi cũng tuyệt đối không sợ anh!” Long Chu bạo giân.

Nghĩ đến em gái, anh gần như phát điên, anh hối hận để em gái ở lại bên cạnh người đàn ông nguy hiểm này, anh nên đưa em gái rời đi, mỗi một người nơi này đều là người nguy hiểm, chỉ có Long Nhi của anh mới là bình thường.

“Anh biết, em ấy đối với tôi mà nói, có ý nghĩa gì?! Em gái là do ba mẹ tôi sắp chết phó thác cho tôi, hy vọng duy nhất khi ba mẹ mất chính là muốn tôi bảo vệ thật tốt cho em gái. Chỉ là, các người lại biến Long Nhi thành.....” Không thể nói tiếp nữa, anh chỉ kém chưa chảy nước mắt ra ngoài.

Đàn ông có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, chỉ vì chưa tới chỗ thương tâm. Cầu mà không được, lại vẫn muốn xem cô trân bảo như cũ, nhưng lại cố tình, tâm tình như vậy, không mấy người sẽ để ý, bao gồm anh muốn yêu thương em gái thật nhiều, bảo vệ em gái, đều không có cơ hội! Bao gồm Bạch Tuyết người phụ nữ anh để ý nhất cũng không giúp anh để anh đưa em gái về nhà. Anh không chiếm được sự giúp đỡ, anh cảm giác được một loại cô độc lạnh lẽo không nói nên lời. Lạnh lẽo này, làm tâm anh như là phá một cái động, tình cảm chảy trong máu, mang theo bi thương!

Biết em gái đang ở trong đại sảnh, anh đau khổ tựa vào trên cửa nói nhỏ.

“Long Nhi, về nhà với anh trai đi, nơi này không thích hợp với em, anh trai đáp ứng em, chăm sóc em cả đời. Đừng u mê nữa. Trong lòng người đàn ông này căn bản là không có em, em cần gì phải ngốc đến mức mua dây buộc mình. Em không nên ngốc như vậy, cho nên, lập tức đi ra cho anh, đừng trốn tránh hiện thực, đừng ở nơi đó lừa mình dối người mà diệt mộng cho mình!”

Vì che dấu cõi lòng tâm tình tan nát của chính mình, lấy ra một điều thuốc, đốt lên, hung hăng hút một ngụm.

“Long Nhi, rốt cuộc, em đang cố chấp cái gì?!” Phun ra nuốt vào sương khói, làm anh hé ra một mặt âm u, giống như một loại quỷ thần thần bí và thâm trầm. “Là anh thật sự hấp dẫn em, làm em còn nhớ mãi không quên?! Hay là, em bởi vì tình huống hiện tại của mình không muốn rời đi với anh trai!” Anh rất muốn đưa em gái rời đi, đưa cô về nhà, bảo vệ cô thật tốt, mặc dù hiện tại em gái là như thế này anh cũng muốn bảo vệ thật tốt, muốn em gái ăn được, uống được, ở được. Quyết không để cô chịu uất ức.

Lang Vương chỉ là lẳng lặng mà nhìn anh, thần sắc vẫn thâm trầm như cũ, phảng phất là nhìn thấu hết thảy. Anh ta là đàn ông chân chính, tuy rằng lúc này thương tâm âm thầm rơi lệ, nhưng mà anh không có xem thường anh ta, mà là trong lòng bội phục anh ta.

Máu đàn ông chảy trong xương cốt anh ta, cũng mang theo kiên trì và cố chấp của đàn ông, anh cũng là người giống như vậy.

Anh cũng có em gái, em gái làm sai chuyện, anh vẫn là không đành lòng chân chính thương tổn cô. Anh biết anh ta yêu Bạch Tuyết, Bạch Tuyết cũng tuyệt đối sẽ vì anh ta mà bao dung cả nhà anh ta, tựa như lúc mẹ anh tìm mọi cách muốn giết bọn nhỏ, Bạch Tuyết đều khoan dung những việc mà mẹ đã làm. Điều này làm cho anh cảm động, cũng thật bội phục sự độ lượng của cô vợ nhỏ.

“Long Nhi, em đối với người đàn ông này đã tận tình tận nghĩa, anh trai biết hôm nay em liều chết cứu một nhà bọn họ. Nhưng mà, anh trai không nghĩ em có chuyện, không nghĩ em có bất luận những chuyện gì, anh trai hy vọng em sẽ sống thật tốt, sống thật tốt.

Về sau em không cần lại nhớ anh ta, anh ta không thuộc về em, trong lòng anh ta cũng không có em, càng..... Sẽ không yêu chúng ta! Em gái, em ngu ngốc với bọn họ lâu như vậy, em hẳn là nên biết, đối với anh ta, anh trai cũng đã đủ nhân từ. Người này hiện tại em cũng nên thấy rõ, về sau, chuyện của Lãnh Dạ và em không có quan hệ nào hết, em về nhà với anh trai có được không? Trong nhà mới là mục đích của em, chính em nỗ lực thật tốt, anh tin tưởng em biết nên làm như thế nào! Anh trai sẽ trợ giúp em trở lại dáng vẻ như xưa, anh trai cũng không tin tà ma, chỉ cần về sau chúng ta làm người thật tốt, em sẽ biến trở lại. Anh trai có lòng tin này, nhất định em sẽ trở lại dáng vẻ như xưa, Long Nhi tin tưởng anh trai có được không? Về nhà với anh trai đi.”

Mặt Lang Vương, mạnh mẽ mà vận vẹo một chút. Anh biết, yêu một người có rất nhiều loại, nếu anh ta vẫn luôn muốn ích kỷ đưa em gái đi, phỏng chừng ngày Tiểu Long Nữ biến trở về sẽ càng xa hơn.

Con đường anh ta tìm em gái rất khó khăn, Lang Vương cũng hiểu rõ. Mà Bạch Tuyết đối với Long Chu mà nói, giống như là một giấc mộng xa

xôi không thể với tới, anh ta muốn bắt lấy giấc mộng này, nhưng mà mộng dù sao cũng là mộng, cùng hiện thực không giống nhau, lấy địa vị ngày hôm nay của Long Chu, rất khó lại chấp nhận em gái có nguy hiểm, hoặc là gặp phải nguy hiểm, cho nên anh ta ở cửa đau khổ cầu xin em gái về nhà với anh ta. Nói vậy anh ta cũng hiểu rõ người ở chỗ này đều không phải là người phàm, Long Nhi đi theo bọn họ sẽ rất nguy hiểm, cho nên anh ta mới có thể hèn mọn cầu xin em gái đi theo anh ta rời đi như vậy.

Vậy tình cảm dành cho người phụ nữ trong lòng của anh ta, hay là mộng hôm qua thật sự đã thành mộng cũ, cô hiện tại, đã không phải cô đã là quá khứ rồi sao?! Anh ta sẽ buông Bạch Tuyết xuống như vậy sao? Chuyện này đối với Lang Vương mà nói không thể nghi ngờ là chuyện tốt.

Loại phán đoán này, làm Lang Vương đột nhiên có cảm giác không xác định, đột nhiên đau lòng, còn có hoang mang, càng có áp lực giống như đã thú ở ngoài kia mà buồn rỗng phần nộ.

Vì cái gì, bỗng nhiên anh lại không có tự tin như vậy, là bởi vì Long Chu cũng có một mặt hiền lành như vậy, cũng có một mặt tốt như vậy, chuyện này có thể tạo thành nguy hiểm đối với anh hay không, cô vợ nhỏ của anh dễ dàng nhất bị cảm động, đàn ông ưu tú như vậy ở cửa khóc lóc kể lể, không biết ở bên trong Tuyết Nhi đã nghe được thì có vẻ mặt như thế nào, còn có Đóa Đóa cũng nhất định sẽ rất thương tâm. Anh hoàn toàn bị một mảnh thân tình của Long Chu dành cho em gái làm cho cảm động.

Nghĩ đến Ma Vương tính toán tường tận kia, nhưng mà anh ta đã quên, thế giới này là không lấy ý chí anh ta mà dời đi, cũng đại khái không nghĩ tới, ích lợi so ra lại kém xa tác dụng của tình thân.

Anh có thể so sánh ngày càng thâm trầm, càng phúc hắc, càng sâu mưu nhìn xa, càng có thể án binh bất động mà nhẫn nhịn, chẳng sợ chính mình bị thương!

Vì muốn có được thứ anh ta muốn, anh ta tuyệt đối nên tàn nhẫn đối chính mình liền tàn nhẫn một chút, chỉ cần anh ta có được cô vợ nhỏ là đủ rồi, cái ích lợi gì, cái quyền lợi gì, đều không đáng nhắc tới!

Người như Ma Vương vậy thực khủng bố, cho nên, bất luận là cố ý hay là vô tình, trở thành kẻ địch của anh ta, đây chắc chắn là vô cùng bất hạnh.

Trong nhà, Bạch Tuyết cúi đầu, trong lòng lại chua xót lại đau.

Là cô làm hại Long Chu khổ sở như vậy, là cô làm hại Đóa Đóa không có cách nào về nhà với Long Chu. Trừ bỏ tự trách chính là áy náy.

Bạch Tuyết nghe lời nói của anh ta một phen, tâm tình lại khác trầm trọng. Vốn là mắt thấy, cô và Tiểu Long Nữ bởi vì Lãnh Dạ mà tranh giành tình cảm, sau đó cô lại thắng lợi trở lại Yêu giới, quan hệ trước kia giữa cô và Tiểu Long Nữ chính là tình địch, hiện tại thật chế giễu, trở thành bạn tốt, Đóa Đóa tín nhiệm cô, Cô cũng tín nhiệm Đóa Đóa. Quan hệ giữa các cô là càng ngày càng tốt. Theo quan hệ càng ngày càng tốt, áy náy trong lòng Bạch Tuyết liền càng ngày càng khó chịu, cũng càng ngày càng lớn thêm.

Cô nhớ tới Tiểu Long Nữ trước kia, cô xinh đẹp như vậy, kiêu ngạo, một người phụ nữ hiếu thắng như vậy, giống như một đoàn hỏa. Tình cảm trong lòng, giống như một đoàn ấm áp hỏa thật sự nổi lên, vây quanh cô sưởi ấm, thân thể lại không chế không được mà co rút lại, run bần bật!

Tiểu Long Nữ của trước kia, là một chị đại của một tổ chức thần bí, rất có khí thế, uy phong. Nhưng mà lúc đối mặt với cô ấy, cô ấy lại sẽ một mặt lạnh lẽo, một mặt nồng nhiệt!

Đóa Đóa của hiện tại, đã thay da đổi thịt, thay đổi từ trong tâm là trân quý đến nhường nào.

Lại trầm mặc, cô nhìn Đóa Đóa, là lúc ấy cô đã quá tuyệt tình, hay là đây chính là kiếp số, kiếp số không thể tránh được.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Người Phụ Nữ Quá Âm Hiểm

Long Chu dựa vào trên cửa nói nhiều như vậy, Đoan Mộc hóa đá tại chỗ, rốt cuộc Đóa Đóa mà anh ta nói là ai? Đóa Đóa là chỉ heo, anh ta thương tâm đến mức như vậy, nói thê thảm đến mức như vậy.

Đi tới, tò mò vỗ vỗ bả vai Long Chu.

“Anh bạn, anh khổ sở như vậy là vì ai?” Đoan Mộc hoang mang hỏi.

“Tất nhiên tôi khổ sở vì người ở bên trong, đừng có xen vào việc người khác.” Long Chu xấu hổ lau hai mắt đầm lệ một phen, tức giận nói.

“Tôi cũng không muốn xen vào việc của người khác, chỉ là thấy anh quá thương tâm, tôi chỉ là muốn biết bên trong có người làm anh thương tâm đến như vậy sao?” Đoan Mộc tò mò, bên trong ngoài trừ có chị dâu bọn nhỏ, còn lại chính là Đóa Đóa, chẳng lẽ anh khổ sở như vậy tất cả đều là vì Đóa Đóa.

“Đương nhiên là có.” Long Chu lạnh giọng trở lại.

“Vậy, xin hỏi người làm anh thương tâm như vậy là ai? Không nói với tôi là Bạch Tuyết, cô ấy là hoa đã có chủ, là chị dâu của tôi, anh? Anh không có cơ hội rồi.” Đoan Mộc chơi đùa cười.

“Tôi có cơ hội hay không là chuyện của tôi, không mượn anh xen vào, tránh xa tôi một chút, trong lòng đã rất phiền rồi!” Trong lòng Long Chu

thật là rất buồn phiền, em gái không muốn đi với anh, nơi này lại nguy hiểm như vậy, làm sao anh có thể nhẫn tâm để em gái một mình một người ở tại chỗ này.

Nhưng vào lúc này.

Người bạn pháp y của Đoan Mộc, kéo Lang Vương đến một bên, “Anh trúng độc?” Lang Vương gật gật đầu, anh tò mò anh ta là người kiểm tra người chết, lại có thể nhìn ra anh trúng độc, hơn nữa loại độc này không phải là loại con người có thể nhìn ra được.

“Đi theo tôi.” Người này họ Lưu, thích nghiên cứu một ít chuyện hiểm lạ cổ quái, cho nên anh ta từ sắc mặt Lang Vương mà nhìn ra Lang Vương bị trúng độc, hơn nữa anh ta còn phát hiện bí mật của Lang Vương, chính là anh không phải người phạm, chính là không phải là con người.

Lúc này đây vụ án này trở nên không đơn giản, Lãnh Dạ bị hãm hại, mà cái người chết lại chết kỳ quái như vậy, nói đứa bé kia đã chết, tin rằng sẽ không có người nghi ngờ. Nhưng mà anh không tin đứa bé kia đã chết hoàn toàn, đứa bé kia chỉ chết một nửa, một vài chỗ của thân thể vẫn là đặc trưng của người sống.

Anh rất thích nghiên cứu trình thám kỳ quái này đó, cho nên sau khi làm pháp y không được bao lâu, đã bị sa thải, từ đó liền bắt đầu nghiên cứu mấy thứ này, trước kia lúc anh kiểm tra thi thể người chết luôn là nghiêm túc nghiên cứu, anh phát hiện người đã chết, trong đầu còn có một ít hoạt động suy nghĩ, còn có họ cũng sẽ nghe được một ít thanh âm bên cạnh. Nhưng mà điều này thì những người còn sống lại không biết, hiện tượng này chỉ có người đã chết mới biết, người chết, tuy rằng tim đã ngừng đập, mạch cũng ngừng đập, nhưng mà, một số suy nghĩ lại không có lập tức dừng lại, lại còn sẽ tiếp tục tự hỏi.

Anh thấy được một cổ hơi thở kỳ quái từ trên người Lãnh Dạ, không phải hơi thở mà con người nên có, như là hơi thở của thú tính.

Tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi, nhưng mà sợ hãi hoàn toàn bị tò mò chiếm cứ. Cho nên anh gọn gàng dứt khoát hỏi rõ.

“Anh đang làm gì? Anh không phải là người thường.”

Lang Vương sắc bén nhìn người bạn của Đoan Mộc này, nhiều năm ở nhân gian như vậy, anh còn chưa bao giờ có bị một người phàm nhìn ra cái gì, anh vẫn luôn giấu yêu khí trên người rất tốt, mà anh cũng biến thân rất ít.

Người này là làm sao lại nhìn ra manh mối.

Không nghĩ tới trong nhân loại cũng có người lợi hại như vậy, lại có thể chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra anh không phải người thường, anh chắc chắn trước kia bọn họ chưa từng gặp mặt, đây là lần gặp mặt đầu tiên.

“Tuy rằng tôi không phải là người thường, nhưng mà tôi hy vọng bản thân là người thường, cũng hy vọng anh đối đãi với tôi như người thường.” Lang Vương từ từ nói, thật ra có đôi khi anh rất hâm mộ cách sống của con người, chỉ cần nỗ lực là có thể sinh tồn, không có tranh đoạt, không có chiến tranh, không có Ma Vương.

Nhưng mà ở Yêu giới, anh muốn giữ gìn hoà bình cho Yêu giới, còn phải đối phó với Ma Vương, quan trọng nhất chính là còn muốn tiếp nhận thử thách mà Ngọc Đế tạo ra cho anh và Bạch Tuyết.

Thật không biết khi nào thì ngày này sẽ kết thúc? lequydon

Anh cũng sẽ mệt, rốt cuộc này phần tình yêu này cũng đã yêu một ngàn năm, một ngàn năm dài đến nhường nào .....

Anh hy vọng đây là thử thách cuối cùng mà Ngọc Đế tạo ra cho anh và Bạch tuyết, nếu Ngọc Đế lại bày ra trò đùa giỡn với anh, nhất định anh sẽ phản kháng.

Đây là mức chịu đựng cuối cùng của anh, cũng là sự kiên nhẫn cuối cùng, không có thử thách một người như vậy.

Nếu đã trải qua nhiều trắc trở như vậy, Bạch Tuyết và anh còn không thể an an ổn ổn sinh sống, anh chỉ có thể hoài nghi chuyện năm đó anh nghĩ, chính là năm đó Ngọc Đế cũng thích Mẫu Đan Tiên Tử, cho nên mới sẽ.....

Ngọc Đế không chiếm được, cũng sẽ không để Lang Vương có được, nếu là như thế này, Lang Vương cần gì phải tôn trọng quyết định của cấp trên, không có người có thể không chế việc anh yêu Bạch Tuyết, cũng không có bất kỳ kẻ nào có thể chia rẽ bọn họ.

Cũng chính là như thế, Lang Vương mới muốn làm một người bình thường, không cần làm chuyện mình không muốn làm, chỉ muốn sống đến đầu bạc răng long với người phụ nữ anh yêu.

“Nếu như anh đã nói như vậy, cuộc nói chuyện hôm nay với anh tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật. Anh là sinh vật gì?” Vị pháp y họ Lưu này muốn giúp Lang Vương giải độc, cho nên anh muốn biết rốt cuộc Lãnh Dạ là loại sinh vật gì? Thuộc về loại nào?

“Nếu anh đã nói như vậy, tôi tin anh. Tôi là Lang Vương (vua sói) tu luyện một ngàn năm.” Lang Vương nói xong, pháp y Lưu cứng đờ, vẫn không nhúc nhích. Chủ yếu là kết quả này quá ngoài ý muốn, anh ta, Lãnh Dạ, lại có thể là Lang Vương, sói thật có thể biến thành người?

Bỗng nhiên có cảm giác rất không thể tưởng tượng được.

“Nói như vậy, đứa bé kia cũng không phải bị người hại chết, mục đích của hung thủ là anh, cô ta muốn mượn sức mạnh của con người để làm anh suy yếu, hiện tại anh đã trúng độc, tất nhiên không dám sử dụng pháp lực, cho nên hiện tại là thời cơ tốt nhất để bọn họ đối phó anh.

Anh đi theo tôi, nơi này không an toàn, nếu bây giờ anh đi ra ngoài thì đó là cơ hội tốt cho hung thủ, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách đến hại anh. Anh theo tôi đi đến mật thất, nơi đó tạm thời vẫn là an toàn.”

Pháp y Lưu rất thích nghiên cứu, cho nên anh đã xây một mật thất ngầm, làm phòng nghiên cứu, anh nghiên cứu đều ở tầng hầm ngầm.

“Có thể, nhưng mà, tôi muốn mang theo bọn họ cùng nhau trốn đi, tôi không muốn bởi vì tôi mà làm liên lụy đến người khác, anh hẳn là hiểu rõ tâm tình của tôi. Tuy rằng làm như vậy có lẽ gây rất nhiều phiền toái cho anh, nhưng mà tôi không thể trốn đi một mình, người phụ nữ kia còn sẽ tìm tới rất nhanh, cho nên để bọn họ ở lại chỗ này sẽ rất nguy hiểm.

“Được, tôi đi gọi bọn họ.”

Chỉ chốc lát sau, Bạch Tuyết ôm Thiên Tâm, Ưc Ưc và Niệm Niệm đều đi theo, Long Chu ôm Đóa Đóa, Đoan Mộc cũng theo sát sau đó, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện nguy hiểm gì, hoặc là có bao nhiêu người nguy hiểm muốn tới, những nghi vấn này anh đều không kịp hỏi, liền đi theo bạn tốt của anh đi tầng hầm ngầm.

Đi vào tầng hầm ngầm, nơi này giống như là lô-cốt*, nhìn rất vững chắc, lúc trước xây cái tầng hầm ngầm này, sở dĩ xây vững chắc như vậy, chủ yếu là gần ở nơi này có một con đường xe lửa, lúc xe lửa chạy qua, lô-cốt được xây rất vững chắc, sẽ không bị quấy nhiễu, anh lại có thể an tâm làm nghiên cứu.

*Lô - cốt (phiên âm từ tiếng Pháp: blockhaus, gốc là một từ tiếng Đức) là công trình quân sự chủ yếu để phòng ngự. Lô - cốt được xây dựng kiên cố

bằng gạch, đá, bê tông...

Pháp y Lưu đẩy cửa tầng hầm ngầm rơi xuống, sau đó dẫn theo mọi người đi vào trong, sau khi đi qua hai cánh cửa, đó là phòng nghiên cứu của anh.

Nhanh chóng đóng mấy cánh cửa vừa rồi, khóa lại, làm cho nó rất thần bí, trong lòng mọi người không khỏi bắt đầu hoảng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc sắp tới rốt cuộc có bao nhiêu người nguy hiểm tìm đến?

“Lãnh Dạ, anh nằm lên trên đó.” Pháp y Lưu nghiêm túc nói, Lang Vương ngoan ngoãn nằm ở ở trên ột chiếc giường nhỏ.

Bạch Tuyết đi tới, “Anh đây là muốn làm gì Lãnh Dạ?”

“Thử máu.”

“Anh là bác sĩ?” Bạch Tuyết hỏi.

“Không phải, tôi là bác sĩ khám nghiệm tử thi.” Pháp y Lưu ăn ngay nói thật.

“Anh? Vừa không phải bác sĩ, lại không phải thần tiên, làm sao anh biết cách cứu anh ấy như thế nào.” Bạch Tuyết không yên tâm để người này chữa trị cho Lang Vương, anh ta là người khám nghiệm tử thi, giải độc cho Lang Vương, có bao nhiêu đen đủi.

Nhưng mà, trời không tuyệt đường người, Lang Vương trúng ngân tiêu hồn tán, chính là cũng có một chút liên quan đến người chết.

Anh chính là người nghiên cứu người chết, cho nên anh biết một ít, độc trên người Lãnh Dạ là dùng một loại độc tố được nghiên cứu trên người người chết được chế tạo mà thành, loại độc được này là nghiên cứu phát minh của con người, bởi vậy Lang Vương vẫn không dùng pháp lực của

mình để giải độc được, hơn nữa Kim Đan ở Yêu giới cũng không thể giải được loại độc được này.

Lúc Lang Vương được thả ra, anh muốn đi Yêu giới, chủ yếu là đi tìm thuốc giải, đáng tiếc tay không mà về, trong lòng lo lắng Bạch Tuyết và bọn nhỏ, cho nên anh không có ở lại Yêu giới quá lâu, mà là lập tức quay lại nhân gian.

Lang Vương nói với Bạch Tuyết là một người bạn cũ thả anh ra, kỳ thật là Khang Nghị nhận chỉ thị của mẹ Đản Nhi, chỉ là tạm thời thả Lang Vương ra, để anh dẫn theo bọn họ đi tìm cái kẹo que kia, cái mẹ Đản Nhi chính là kẹo que, sau đó mới có cơ hội hàng phục Lang Vương.

Chỉ cần hàng phục Lang Vương, người phụ nữ và mấy đứa bé kia chỉ là một bữa ăn sáng.

Trước mắt người nguy hiểm nhất chính là Lang Vương, cho nên chuyện diệt trừ Lang Vương là hàng đầu, cho nên mẹ Đản Nhi và Khang Nghị đã đi theo mùi của Lang Vương đi đến nhà bạn của Đoan Mộc, bọn họ liền đứng ở ngoài cửa lớn.

Sở dĩ pháp y Lưu người được mùi lạ trên người Lang Vương, chính là bị mẹ Đản Nhi giở trò quỷ, thật ra nguyên nhân của mùi trên người Lang Vương là bởi vì trúng độc, trúng ngân tiêu hồn tán, thân thể bắt đầu từng chút từng chút có mùi thối, giống như là loại mùi nhân nhật trên người chết, cho nên Lang Vương mới có thể ngoan ngoãn nói thân phận của anh cho anh ta, bởi vì Lang Vương cảm giác được thân thể của mình xảy ra vấn đề, không thể sử dụng pháp lực, ngay cả thân thể cũng bắt đầu có mùi, đây không phải hiện tượng tốt.

Anh đã thấy rất nhiều người chết, mùi hương trên người anh ta làm anh liên tưởng đến những mùi hương của người chết.

Hiện giờ chỉ có thể chữa sói chết trở thành sói sống.

Nhưng mà Bạch Tuyết cũng không biết điều này, cô cho rằng Lang Vương trúng độc, một người phàm làm sao có thể hiểu rõ. Đây là làm chậm trễ thời gian, cô không muốn người này lấy Lang Vương làm thí nghiệm.

“Tránh ra, cô làm như vậy là đang hại anh ta. Anh ta trúng độc đã rất nặng, nếu không nắm chắc, mạng sống sẽ nguy hiểm.” Pháp y Lưu sắc bén quát.

“Chỉ là, anh không phải là bác sĩ, anh cứu được anh ấy sao? Còn có anh căn bản không biết tình hình thân thể anh ấy!” Bạch Tuyết tin chắc là Lang Vương không gì làm không được, cho nên cô mới không tin một người phàm có thể lợi hại như vậy, nếu Lang Vương làm xảy ra chuyện, chẳng phải là đang lãng phí thời gian với một người phàm sao.

“Đoan Mộc, lập tức kéo người phụ nữ này ra ngoài.” Đoan Mộc ngơ ngẩn nhìn Bạch Tuyết, lại nhìn đại ca, ai ngờ đại ca lại ngủ rồi, thì ra cái này là trạng thái nửa giấc ngủ, chỉ cần di chuyển một lát, là chậm rãi ngủ. Chỉ cần rời đi, lại sẽ chậm rãi tỉnh lại.

“Anh đáp ứng với tôi sẽ không làm tổn thương anh ấy, bằng không tôi sẽ không tránh ra.” Bạch Tuyết bị nơi này công cụ dọa sợ, nơi này có cửa điện, còn có dao phẫu thuật, còn có cái nhíp, cây kéo, đủ loại dao nhỏ, cô nhìn thấy liền sợ hãi, cô sợ hãi cái người khám nghiệm tử thi này sẽ làm Lang Vương .....

Nói vậy những cái công cụ này đều là dùng để chia cắt người sao! Quá khủng bố. Cho nên cô mới có thể vẫn luôn che chở Lang Vương.

Đoan Mộc đi lên trước, anh vẫn là rất tin tưởng bạn tốt của mình, tuy rằng có đôi khi người này rất cổ quái, nhưng mà tuyệt đối không phải người xấu.

“Chị dâu, chúng ta vẫn là đi ra ngoài đi, đại ca đúng là đã trúng độc, nếu chậm trễ thì sẽ càng phiền toái!” Đoan Mộc sốt ruột nói.

“Cô gái, tôi không ngại trực tiếp nói cho cô biết, nếu tôi không cứu anh ta, anh ta sẽ biến thành đứa bé nằm ngay đơ trong phòng kia, biến thành nửa người nửa thi thể, hiện tại cô đã biết rõ chưa?” Pháp y lạnh lùng nói, anh nói như là sủng lục không tiếng động, khuôn mặt nhỏ Bạch Tuyết trắng bệch, trước mắt tối sầm, nằm trên mặt đất, giờ khắc này tim trong ngực cô lập tức ngừng đập, cô cũng quên mất hô hấp, hai mắt tối sầm cái gì cũng không biết.

“Đoan Mộc, ôm cô ấy đi ra ngoài, thật là, không nói cho cô ấy biết, cô ấy lại ở chỗ này lại nhai không dứt, nói cho cô ấy biết tình hình thực tế cô ấy lại còn chịu không nổi!”

Chỉ là người té xỉu không phải chỉ một mình Bạch Tuyết, kế tiếp Đoan Mộc cũng thành thịch một tiếng ngã trên mặt đất, anh vốn là lại đây ôm Bạch Tuyết, kết quả anh thấy được ở trên đầu đại ca lại mọc thêm một cái tai, trời ạ, đại ca rốt cuộc là trúng loại độc gì?

Làm sao lại mọc ra một cái tai, quá khủng bố, dụi dụi mắt, đang xác định có phải mình hoa mắt hay không, hai mắt tối sầm, cũng không cam lòng té xỉu trên mặt đất.

Ưc Ưc lắc đầu, đi tới, tay nhỏ bắt lấy chú Đoan Mộc, dùng sức một cái, vác chú Đoan Mộc lên trên vai, sau đó đi đến phòng nghỉ bên cạnh, chỉ chốc lát sau, lại quay lại, nhẹ nhàng nâng mẹ đứng dậy, sau đó cũng khiêng không giống như khiêng Đoan Mộc vậy, mà là công Bạch Tuyết lên trên lưng mình, cũng đưa mẹ đang rồi bởi tới phòng nghỉ.

Long Chu đứng ở một bên há miệng, líu lưỡi, hóa đa ——

Đây là một đứa bé sao?

Đây rõ ràng là người khổng lồ nhỏ, lúc trước Bạch Tuyết đã nói với anh là ba đứa bé này đều rất đặc biệt, bọn họ không chỉ là ảo ảnh, lại còn có có sức lực kinh người như vậy, thân thể Đoan Mộc cao một mét chín, đáng

người cường tráng cao lớn, một đứa bé chỉ cao bằng một phích nước nóng như vậy lại có thể dùng một tay nhỏ bé nâng người đàn ông có vóc dáng cao lớn như Đoan Mộc, nhẹ nhàng khiêng tới phòng nghỉ bên cạnh kia.

Quá không thể tưởng tượng!

Có phải anh đang nằm mơ hay không?

Dùng sức tát mặt mình một chút, a —— đau, biết đau, đã nói lên tất cả những chuyện này đều là thật sự.

Nhưng mà Đóa Đóa, lại rất bình tĩnh, không có dao động quá lớn, thần sắc vẫn luôn chú ý đến Lang Vương, anh có thể biến thành Đản Nhi kia hay không?

Lang Vương là người tốt, anh không nên có kết cục như vậy.

Tuy rằng tất cả những chuyện đã xảy ra này đối pháp y Lưu mà nói đều là khiếp sợ rất lớn, nhưng mà anh vẫn dùng tinh lực mình có ở trên người Lang Vương như cũ, nếu như người đàn ông này là Lang Vương, nói vậy người bên cạnh anh cũng nhất định sẽ khác biệt, cho nên lúc Ưc Ưc đưa Bạch Tuyết và Đoan Mộc đi vào phòng, anh cố gắng bình tĩnh tiếp tục kiểm tra cho Lang Vương.

Đầu tiên là lấy máu Lang Vương ra, anh ta..... Thật đúng là không phải máu con người, máu con người, trước kia anh có nghiên cứu qua, cho nên sau khi kiểm tra máu Lang Vương xong, anh khiếp sợ khi phát hiện ra nhóm máu mới.

Hay là nhóm máu hiếm thấy trên thế gian, đoán chừng về sau cũng sẽ không gặp, vì thế vô cùng trân quý những máu thừa đó.

Biết máu Lang Vương bị thi trùng (theo mình là một loại sinh vật sinh ra sau khi Lang Vương trúng độc) nào đó đang ăn mòn.

Anh lo lắng đến nhứt đầu, nếu máu Lang Vương bị thi trùng làm ô nhiễm toàn bộ, Lang Vương sẽ biến thành giống với đứa bé ở nhà xác kia, biến thành nửa người nửa thi thể.

Giờ phút này, rốt cuộc biết đứa bé kia vì cái lại chỉ chết một nửa, mà một nửa kia vẫn sống, hiện tại nghĩ đến, một nửa kia tồn tại chính là thi trùng, thi trùng không chế được thân thể của người. Nhưng mà hẳn là còn có một người không chế được thi trùng.

Người kia chắc là hung thủ giết chết đứa bé kia.

Rốt cuộc nên mau tra ra manh mối vụ án, có điều khi anh nói ra những suy luận của mình, sẽ không ai tin tưởng anh, mọi người đều nói anh bị bệnh tâm thần, nói anh nói hươu nói vượn.

Thật ra độc Lang Vương trúng chính là trong thân thể dùng để nuôi dưỡng thi trùng, nhưng mà những thi trùng này là đi vào từ đâu? Nếu biết thi trùng đi vào từ đâu, đoán chừng có thể nghĩ cách tống thi trùng ra ngoài, như vậy Lang Vương hẳn là không có chuyện gì.

Anh nôn nóng xoay quanh tại chỗ, nghĩ tới nghĩ lui.

Bỗng nhiên phát hiện trên cửa sổ có một chai mật ong bị đổ, rất nhiều con kiến bò lên tiến vào, con kiến luôn là không có chỗ ở, đặc biệt là nơi có mật đường, nhất định sẽ có con kiến.

Bỗng nhiên anh nghĩ đến con kiến thích ăn đồ ngọt, không biết thi trùng có thích hay không?

Không ngại thử một lần?

Anh đâm ngón tay Lang Vương mở ra một cái lỗ hổng, sau đó đem miếng vết thương trên ngón tay sờ lên mật ong. Anh lẳng lặng chờ đợi, hy vọng có thi trùng bò ra ngoài.

Đóa Đóa chăm chú nhìn tất cả, cô không biết pháp y này muốn làm gì? Cô cũng không biết trong thân thể Lang Vương có thi trùng, bởi vì pháp y Lưu căn bản không có nói trong thân thể Lang Vương có thi trùng, cho nên người ở đây cũng không biết anh đây là muốn làm gì?

Ức Ưc và Thiên Tâm đi tới, Niệm Niệm ở cách vách chăm sóc mẹ đang hôn mê còn có chú Đoan Mộc.

“Chú là muốn tẩy độc thi trùng ra ngoài, chú muốn dùng mật ong hút?” Ưc Ưc lạnh giọng hỏi, cậu biết nếu không nhanh giải độc thì ba sẽ biến thành người giống Đản Nhi, nửa người nửa thi, như vậy nhất định trong thân thể của có độc thi trùng? Đây là suy đoán của cậu, cho nên mới hỏi như vậy.

“Ba của cháu không phải trúng độc thi trùng, nếu là độc thi trùng thì còn có biện pháp, trước mắt là, trong thân thể Lang Vương có thi trùng ăn mòn, nếu không nhanh tống thi trùng ra ngoài, Lang Vương sẽ rất nguy hiểm!”

Thi trùng? Ưc Ưc khiếp sợ.

Thi trùng? Tay nhỏ Thiên Tâm kinh hoàng che miệng lại, cô bé không muốn ba có nguy hiểm, cô bé quyết không cho phép ba có nguy hiểm.

Thi trùng? Long Chu lú lười, hóa đá.

Còn có Lang Vương? Vừa rồi người pháp y kia nói Lang Vương, Lãnh Dạ là Lang Vương, anh ta thật sự không phải là người, lại là Lang Vương, có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng anh là người dị năng, hoặc là người ngoài hành tinh, không nghĩ tới lại có thể là yêu quái, em gái lại có thể yêu yêu quái!

Tin tưởng lúc này nhất định em gái sẽ nguyện ý về nhà với anh, bởi vì Long Nhi cũng đã nghe được lời pháp y nói Lãnh Dạ là Lang Vương, nhất định em gái sẽ sợ hãi, đến lúc đó nhất định sẽ rời khỏi nơi này với anh.

“Anh, em đã sớm biết Lãnh Dạ là Lang Vương.” Nhìn ra suy nghĩ của anh trai, Long Nhi không thể không nói, tuy rằng hiện tại là thân phận của heo, nói chuyện có chút không ổn, nhưng mà cô không muốn để anh trai đưa cô đi vào lúc này, hiện tại một nhà Bạch Tuyết có nguy hiểm, làm sao cô có thể rời đi, cô không thể rời đi, mặc dù phải rời khỏi cũng là khi mọi thứ đều tốt mới rời đi.

Vừa rồi pháp y không có bị hành động vác Đoan Mộc của Ưc Ưc làm kinh động, nhưng mà lúc này, anh bị Đóa Đóa nói chuyện làm cho chấn động, một con heo đang nói tiếng người, hơn nữa người nơi này đều không có bất luận cái biểu tình tò mò gì, chẳng lẽ bọn họ cũng đều biết là heo có thể nói chuyện, quá thần kỳ.

Hôm nay thật là mở rộng tầm mắt.

“Long Nhi, em đã sớm biết Lãnh Dạ là Lang Vương, vì cái gì không rời khỏi anh ta?” Long Chu khó hiểu hỏi, anh vốn nghĩ rằng em gái không biết Lãnh Dạ là người đàn ông nguy hiểm, mới có thể khẳng định một mực đi theo bọn họ. Không nghĩ tới em gái đã sớm biết, làm sao mà cô biết được?
lequydon;lequydon

“Anh trai, hiện tại dưới loại tình huống này em tuyệt đối không sẽ rời đi, nếu thật muốn rời đi, cũng là chờ sau khi người một nhà bọn họ đều an toàn. Anh, chờ tai nạn lần này qua đi, em muốn anh và em cùng đi cảm ơn mẹ Tiểu Trí thật tốt, hơn nữa em quyết định nhận mẹ Tiểu Trí làm mẹ nuôi, tin tưởng mẹ ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ không trách em, không có mẹ Tiểu Trí, sẽ không có em của bây giờ, tuy rằng bây giờ em rất thảm, nhưng mà em lại sinh sống rất kiên định, hơn nữa cảm giác tồn tại rất có ý nghĩa, thật ra người tồn tại không phải ăn được uống được mặc tốt mới là tốt nhất, thì ra người tồn tại là vì tâm đẹp, có tình yêu thương là tốt nhất.” Đóa Đóa một hơi nói nhiều như vậy, pháp y thật sự là không thể bình tĩnh, heo thần.

Không ngừng sẽ nói tiếng người, lại còn nói tốt như vậy, giống như hiểu rõ hoàn toàn đạo lý người tồn tại, xem ra vô cùng hiểu biết.

“Anh trai, đã hiểu rõ.” Long Chu vui mừng nhìn em gái, em gái đã hoàn toàn thay đổi, tin tưởng ngày cô biến trở về Long Nhi sẽ không xa nữa, đây hẳn là chính là biết làm người như thế nào đi.

Ức Ức đến gần ba, ở trên miệng vết thương tích ra máu, một lát, chỉ thấy, từng mảnh dài hẹp cao nhồng như đồ vật bắt đầu mấp máy ở trên miệng vết thương trên ngón tay Lang Vương, cuối cùng rơi xoạch xuống đất.

Pháp y nhanh chóng cầm lấy một cái vật chứa, dùng cái nhíp kẹp cái thi trùng đen hắc kia lên, bỏ vào vật chứa, sau đó nhanh chóng rót rượu mạnh ngâm vào, ngay sau đó lại là một con, hai con, ba con, bốn con.....

Từng con thi trùng từ miệng vết thương trên ngón tay Lang Vương bò ra ngoài, sau đó pháp y đều bỏ từng con vào vật chứa có rượu mạnh, thi trùng gần như là bị rượu mạnh đốt khó chịu, thân mình nhỏ thật dài không ngừng cuộn lui, lại duỗi thẳng, lại cuộn lui, lại duỗi thẳng, giống như làm gì đều không thể giải thoát được.

Ức Ức lạnh lùng nhìn những thi trùng đó, người phụ nữ tàn nhẫn đáng chết lại có thể dùng cái này để hại ba cậu, còn hại nhiều người như vậy, đoán chừng Khang Nghị cũng là bị người phụ nữ kia khống chế, nghĩ đến dáng vẻ hôm nay của Khang Nghị, phỏng chừng là xong rồi, thi trùng đã khống chế Khang Nghị, mà thi trùng lại bị người phụ nữ tàn nhẫn kia khống chế được.

Còn có đứa bé kia, nói không chừng là đứa bé nhà đó cũng bị người phụ nữ tàn kia làm hại, nghĩ đến đây, ánh mắt Ức Ức bắn ra tia lạnh, cậu nhất định phải khiến người phụ nữ kia không chết tử tế được ——

Dám dùng phương pháp ngoan độc làm nguy hại nhân gian như vậy, giết chết bà ta đã là tiện nghi cho bà ta.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Hàng Phục

Ức Ức nhìn một con thi trùng ở trong thân thể bò ra ngoài, thần sắc lạnh đến mức muốn đem những con thi trùng đó đóng băng lại.

Mặt Ức Ức càng ngày càng trắng bệch, rốt cuộc cậu vẫn là đứa bé, những con thi trùng đó không có hút máu cậu, giống như là không ra ngoài, cho nên qua một đoạn thời gian liền phải nhỏ một giọt máu ở miệng vết thương trên ngón tay ba.

Trăm triệu không nghĩ tới trong thân thể ba lại có nhiều thi trùng như vậy, khó trách một chút pháp lực ba cũng không có, thì ra mỗi cái huyết vị của ba, mỗi dây thần kinh chủ mạch đều có thi trùng canh gác.

Nhìn sắc mặt ba càng ngày càng tốt, mà sắc mặt Ức Ức càng ngày càng kém, tuy rằng đây không phải là con anh, nhưng mà nhìn thôi cũng làm người khác đau lòng.

“Đứa bé đừng một chút đi, cơ thể cháu không chịu nổi.”

“Không đáng ngại, cháu tuyệt đối không cho phép ba xảy ra chuyện, những con thi trùng đó muốn khống chế của cháu, cháu tuyệt đối không sẽ cho những con rệp đó có cơ hội.” Nói xong, lại nhỏ một giọt máu trên ngón tay ba.

Thiên Tâm khóc nức nở hỏi pháp y, “Vì sao chỉ có thể dùng máu Ức Ức, cháu không thể sao?” Thiên Tâm gấp gấp hỏi, nhìn Ức Ức đã nhỏ rất nhiều

máu, cô bé rất lo lắng, cũng rất đau lòng, cô cũng muốn bỏ ra một phần sức lực.

“Đưa bé, cháu là bé gái, nếu máu trên người cháu nhỏ xuống miệng vết thương của ba cháu, những con thi trùng đó sẽ lớn lên nhanh chóng, đến lúc đó sẽ càng nguy hiểm.”

Nghe được lời pháp y nói, thiên tâm lo lắng nhìn những con thi trùng đó, “Cháu đi gọi Niệm Niệm lại đây, để anh ấy cũng nhỏ một ít.” Thiên Tâm khóc nức nở nói, chuẩn bị đi gọi Niệm Niệm. “Thiên Tâm —— không cần đi, chúng ta không thể đều đổ máu, muốn giữ lại Niệm Niệm bảo vệ mọi người, vạn nhất chúng ta đều yếu thế rồi, ai tới bảo vệ mẹ và ba.” Ưc Ưc suy yếu nói.

“Lại nói, anh chỉ là chảy một ít máu, lại không chết được, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Ưc Ưc tiếp tục hút thi trùng ra bên ngoài.

Rốt cuộc cuối cùng một con thi trùng bị hút ra ngoài, Ưc Ưc tầm mắt mơ hồ nhìn sắc mặt ba đã có huyết sắc, những con thi trùng đó không chế được mạch máu của ba, nếu không hút thi trùng ra ngoài, ba sẽ giống Khang Nghị, vành mắt biến thành màu đen, màu da trắng bệch, giống cương thi đáng sợ, sẽ biến thành nửa người nửa thi thể.

Cậu chậm rãi nhắm mắt lại, cậu quá mệt mỏi, đầu choáng váng lợi hại, chảy quá nhiều máu, cậu vẫn luôn khắc chế chính mình không nên té xỉu, bởi vì ba đang cần cậu, hiện tại cậu không thể ngã xuống, lúc pháp y nói cho cậu biết một con thi trùng cuối cùng đã ra ngoài, cậu cười, bởi vì máu của ba đã bắt đầu chảy. Sắc mặt cũng đã tốt.

Cậu mới yên tâm nhắm hai mắt, té xỉu ở trên người Lang Vương, bởi vì trọng lực bất ngờ, Lang Vương tỉnh, cảm giác cánh tay có một cái đồ vật thật mạnh đè nặng anh, xoay đầu xem, phát hiện là một cái màu đen, tròn tròn, duỗi tay sờ soạng, thì ra đó là đỉnh đầu đen tuyền của con anh, nhìn

thấy con trai dựa vào trên người anh, hơn nữa khi anh vuốt ve đỉnh đầu con trai, con trai lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Cựa người một chút đứng lên.

“Ức Ức, Ức Ức?” Lang Vương tỉnh lại, một tay ôm Ức Ức vào trong ngực, nhìn pháp y Lưu vừa đến mới vào cửa, “Con trai tôi làm sao vậy?” Lúc này cũng không Thiên Tầm, cô bé là đi xem mẹ tỉnh chưa sao?

“Cậu bé chảy rất nhiều máu, té xỉu.” Pháp y đau lòng nhìn Ức Ức.

“Đổ máu? Vì cái gì?” Lang Vương hoang mang.

“Cậu bé vì cứu anh, dùng chính máu của mình tống những con thi trùng trong thân thể anh ra ngoài, cho đến khi con thi trùng cuối cùng ra ngoài, rốt cuộc cậu bé không kiên trì được liền té xỉu, anh nhìn chỗ này của con trai anh đi.” Pháp y Lưu cầm lấy ngón tay Ức Ức đưa cho Lang Vương, chỉ thấy ngón tay Ức Ức có một lỗ hồng, ngón tay đã trắng bệch, thiếu máu nghiêm trọng.

Lang Vương đau lòng ôm Ức Ức vào trong ngực cúi đầu để miệng ở trên đỉnh đầu con trai, “Ức Ức, Ức Ức, con trai tốt của ba, con trai tốt của ba, Ức Ức.....”

“A, nơi này?” Pháp y Lưu nâng một chân Ức Ức lên, mới phát hiện trên đùi có rất nhiều vết máu ứ đọng, chẳng lẽ là mỗi một lần Ức Ức muốn té xỉu đều cưỡng bách chính mình không nên té xỉu, cho nên mới sẽ tự véo chính mình, trên đùi có rất nhiều vết bầm, xem ra mỗi một cái vết bầm đều là lúc cậu bé muốn té xỉu. lequydon

Lang Vương đau lòng rơi xuống một giọt nước mắt, rơi ở trên má con trai, không biết còn tưởng rằng một giọt nước mắt kia là từ mắt Ức Ức chảy ra, một giọt nước mắt, mang theo tình yêu thương chậm rãi, con trai yêu ba có thể đổ máu rơi lệ, ba yêu con trai có thể rơi lệ cũng có thể đổ máu.

Lang Vương đi xuống ôm Ưc Ưc vào trong ngực, vẫn luôn không chịu buông Ưc Ưc.

Đi vào phòng Bạch Tuyết và Đoan Mộc đang nghỉ ngơi, Bạch Tuyết đã tỉnh lại, là Thiên Tâm tạm thời không cho cô đi qua, cô hy vọng để cho ba một ít thời gian thể hiện tình yêu của chính mình, tình yêu đôi với Ưc Ưc.

Bạch Tuyết nhìn thấy Lang Vương ôm Ưc Ưc tiến vào, đau lòng đi lên trước, ôm lấy Lang Vương và Ưc Ưc, Thiên Tâm cũng đi tới ôm lấy chân mẹ, Niệm Niệm đi tới ôm lấy chân Lang Vương.

Đoan Mộc nhìn một màn này, nước mắt, quá cảm động, này người một nhà gặt gao ôm nhau, thì ra tình thân tốt như vậy.

Lúc này rốt cuộc Long Chu cũng đã hiểu rõ vì sao Long Nhi vẫn luôn không đi, còn liều chết vì một nhà của Lãnh Dạ, thì ra là vậy.

Giờ phút này, anh cũng bị cảm động. lequydonn

Người thân, tình thân, anh chưa bao giờ cảm nhận qua, từ nhỏ đến lớn anh chỉ sắm vai kiểu người gia trưởng, đối với tình yêu thương của người thân dành cho nhau, liều mạng cho nhau cho đối phương, anh không biết là cái cảm giác gì, có điều lúc này anh giống như đã hiểu rõ, tình yêu thương của người thân còn hơn cả tình yêu đối với chính mình.

Cho nên Long Nhi mới có thể liều mình cứu bọn họ. Anh..... Lúc này không trách em gái mê mụi, em gái là bị tình thân một nhà họ làm cảm động, cũng cảm nhận được tình thân thật sâu đó, cho nên em gái mới có thể nói muốn nhận mẹ Tiểu Trí làm mẹ nuôi.

Xem ra mẹ Tiểu Trí đã vô cùng yêu thương với Long Nhi, yêu thương nồng đậm, tình thân ấm áp.

Anh cảm ơn mẹ Tiểu Trí, anh cảm ơn một nhà Lang Vương, cảm ơn mỗi một người ở nơi này, bao gồm ba đứa bé rất nhỏ kia, anh vẫn tràn ngập cảm kích bọn họ như cũ, tràn ngập kính nể, Ưc Ưc cứu Lang Vương, mỗi một chút mỗi một chút, anh đều xem ở trong mắt, cảm động ở trong lòng, anh nhìn thấy Ưc Ưc tự véo đùi mình, anh nhìn thấy Ưc Ưc cắn răng mình, anh nhìn thấy ngón tay Ưc Ưc không đổ máu, cậu liền dùng tay dùng sức bóp ra bên ngoài, anh nhìn thấy hận thù trong mắt Ưc Ưc, anh nhìn thấy Ưc Ưc trách nhiệm với ba mình, anh nhìn thấy tình thân không thể dứt bỏ.

Chỉ sợ quan hệ lợi hại nhất thế gian chính là tình thân, tục ngữ nói rất đúng, cho dù người thân có chia lìa như thế nào thì trong lòng cũng đều nghĩ cho đối phương, giống như là đánh gãy xương cốt cũng hợp với gân.

Không ngừng chia cắt.

Cắt không ra.

Không bỏ xuống được.

Yêu không xong.

Tình yêu của người thân vĩnh viễn đều là tràn đầy, vĩnh viễn bày tỏ không hết.

Lang Vương nhìn vợ và con ở bên người, anh thâm thúy nhìn vợ con mình, anh có phải quá tuân thủ quy tắc tự nhiên của nhân gian hay không, như vậy giống như làm tổn thương người thân của anh.

Có lẽ là lúc anh nên ra tay, thú tính nguyên thủy nhất của Lang Vương bắt đầu nảy mầm.

“Tuyệt Nhi, ôm Ưc Ưc, anh đi ra ngoài, em đến đây, máu Ưc Ưc không thể chảy.” Lang Vương giao Ưc Ưc cho Bạch Tuyết, cúi đầu ở trên trán Bạch Tuyết hôn một chút, sau đó là cái trán Ưc Ưc, sau đó là trán Thiên

Tâm, còn có trán Niệm Niệm, đây không đơn thuần là hôn, đây là dừng khí, đây là cổ vũ, đây cũng là phần nộ không tiếng động.

Nhìn vợ con, anh hận không thể mang theo bọn họ đến nơi không có chiến tranh, không có thế giới tà ác, đến nơi có cuộc sống ung dung tự tại, chỉ là, sự thật rất khó như người muốn, cho nên, anh cần phải đứng lên phản kháng.

Nếu không thể thuận theo tự nhiên, nếu không thể thuận theo ý trời, nếu không thể buông tha anh và Bạch Tuyết, nếu không có ý định cho bọn họ một cuộc sống thật tốt, anh sẽ tự mình đứng lên, vì người nhà nỗ lực một phen.

Có lẽ ý trời cũng có lúc lầm lỗi, trừng phạt người cũng nên có giới hạn, huống chi là trừng phạt người tốt, anh càng không thể tiếp nhận.

Năm đó Mẫu Đan Tiên Tử bị bắt hạ phàm, người ngoài đều cô nàng là bởi vì có tình cảm riêng tư với Lang Vương mới có thể bị Ngọc Đế trừng phạt. Chẳng lẽ trừng phạt người tốt một ngàn năm còn chưa đủ!

Chẳng lẽ ở trên trời thích nhìn người bị tra tấn cực khổ như vậy, nếu là như thế này, anh sẽ ngoan ngoãn làm người tu hành.

Lúc này trong lòng anh đầy sự phẫn hận, Bạch Tuyết quá đáng thương, Mẫu Đan Tiên Tử quá thương tâm.

Bị bắt hạ phàm, đã trải qua đời đời kiếp kiếp sinh tử luân hồi còn không đủ, còn phải bị tra tấn không thể sinh sống thật tốt với anh, bọn họ cũng đều đã có con, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ, trời cao còn muốn bọn họ như thế nào?

Đến nay pháp lực của Bạch Tuyết đều bị một sức mạnh vô hình khống chế, lúc cô không bị chọc giận thì gần như là không có tác dụng, cho nên

Bạch Tuyết gần như là một con người bình thường, vì cái gì còn muốn bày kế gây khó dễ trên đường Bạch Tuyết trở về, vì cái gì lại muốn gây khó dễ?

“Dạ, anh phải cẩn thận, em không cho phép anh lại xảy ra chuyện, em chịu không nổi nếu anh lại xảy ra chuyện! Lành Dạ, anh hãy nghe cho kỹ, nếu anh có chuyện, chẳng khác nào giết em, không có anh..... Em sẽ chết.....” Bạch Tuyết sắc bén nói, cô nhìn thấy sự tức giận trong mắt Lang Vương, nhìn thấy sự tàn nhẫn trong mắt Lang Vương, nhìn thấy oán hận trong mắt Lang Vương, cô rất lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện, cô rất lo lắng anh có một chút ngoài ý muốn.

“Yên tâm, anh sẽ trở về thật tốt, sống sờ sờ đứng ở trước mặt em.” Lang Vương nhìn cô vợ nhỏ đau lòng nói, anh tin tưởng lời Tuyết Nhi nói, nếu anh xảy ra chuyện, Tuyết Nhi thật sự sẽ không kiên trì được, anh.....

Tương đương gián tiếp giết vợ anh, Tuyết Nhi yêu anh, cũng giống như anh, anh không chấp nhận được việc Tuyết Nhi có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, cũng như Tuyết Nhi cũng không chấp nhận được việc anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên anh nhất định sẽ trở về thật tốt.

Xoay người, sắc bén nhìn những người khác bên cạnh, “Chắc là mọi người cũng biết tôi là ai, chỉ là tôi còn muốn nghiêm túc giới thiệu chính mình một chút.

Tôi là Lang Vương tu luyện một ngàn năm, nhưng mà một ngàn năm trước Bạch Tuyết là Mẫu Đan Tiên Tử bị Ngọc Đế bắt hạ phàm, tôi và Tuyết Nhi đã yêu nhau, đã trải qua một ngàn năm. Một ngàn năm trước kia Mẫu Đan Tiên Tử yêu Lang Vương, nhưng mà Ngọc Đế không đồng ý, liền trừng phạt Mẫu Đan Tiên Tử, loại trừng phạt này chính là trừng phạt một ngàn năm!

Một ngàn năm, tôi đời đời kiếp kiếp đều đến tìm hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, bởi vì tôi biết nguyên thần Mẫu Đan Tiên Tử đang đợi tôi, tôi cũng biết cô ấy sẽ không quên tôi, cho đến khi Mẫu Đan Tiên Tử chuyển thể đến kiếp thứ mười, cô ấy hiện tại chính là Bạch Tuyết, tôi vốn tưởng rằng chỉ cần tôi tuân thủ quy tắc của Yêu giới, tuân thủ quy tắc trong thế giới loài người, tuân thủ quy tắc trời cao, tai nạn liền sẽ qua đi, tôi liền có thể cùng Tuyết Nhi sinh sống thật tốt, nhưng là tôi đã sai rồi, tôi phát hiện tôi nhường nhịn, tôi tuân thủ suýt nữa hại người nhà của tôi, suýt nữa hại vợ con tôi, làm sao tôi có thể lại chịu đựng, làm sao tôi lại có thể nhẫn nại, có thể lại an phận thủ thường mà tiếp tục tuân thủ!

Ngay cả con của tôi vừa mới sinh ra đều muốn giữ được người thân, ôm lấy tôi, hướng chỉ là những cấp trên hay thần tiên vẫn luôn đang xem trò ——” Lang Vương dừng lại, phần nộ ngẩng đầu nhìn hướng về phía trước mặt, tuy rằng trên mặt trên có tấm ngăn, có nóc nhà, nhưng mà Lang Vương gần như là thấy được bầu trời, thần sắc thực xa xôi, anh mang theo phần nộ, mang theo bất bình nhìn lên trên.

“Các người đó vô tình, thượng tiên máu lạnh, nhìn người khác đang cực khổ giãy giụa có phải rất đã ghiền hay không, nhìn toàn bộ những người phạm bình thường đang bị các người thiết kế giãy giụa từng chút từng chút có phải các người rất vui vẻ hay không! Nếu là như thế này, tôi tu hành còn có tác dụng gì, tôi tình nguyện làm một người phạm, tình nguyện làm một người phạm có máu có thịt, ít nhất bọn họ biết yêu, biết để ý người bên cạnh mình. Có thấy không, Long Chu, mạnh mẽ hơn các người gấp trăm lần, mạnh mẽ ngàn lần, các người đừng tưởng rằng bản thân cao cao tại thượng thì ghê gớm, thật ra ở trong lòng Lang Vương tôi các người rất kém cỏi, không thể so sánh. Bởi vì các người máu lạnh, quá máu lạnh……

Anh ta —— Long Chu vì tìm em gái, vẫn luôn kiên trì, trong lòng anh ta có trách nhiệm với em gái, trong lòng có tình yêu của người thân. Mà các người căn bản là không biết cái gì là yêu, bao gồm Ngọc Đế hồ đồ kia, ông

ta bắt Mẫu Đan Tiên Tử hạ phàm, chẳng lẽ không phải bởi vì hâm mộ hay là ghen ghét, ông ta thật là ích kỷ, ngay cả mỗi một người ở nhân gian đều có tình yêu, mỗi mỗi người tôn kính yêu thương lẫn nhau, kính già yêu trẻ. Mà ở Thiên giới, chẳng lẽ lại muốn tiêu diệt tình yêu này, si tình hiểm thấy này. Nếu thế gian đã không có yêu, còn có ý nghĩa gì!”

Đoan Mộc, Long Chu, Đóa Đóa, ban đầu còn có chút hoảng sợ, rồi cuộc người đàn ông cao lớn cường tráng đẹp trai trước mắt này lại có thể chính miệng mình thừa nhận bản thân là Lang Vương, Đoan Mộc vừa mới nghe được, trước mắt tối sầm lại muốn choáng váng, khó trách vừa rồi anh tận mắt nhìn thấy đại ca, không, không thể gọi là đại ca, hẳn là Lang Vương, anh ấy vừa rồi còn mọc ra một cái lỗ tai, thì ra là anh ấy vẫn luôn che dấu lỗ tai, anh còn tưởng nghĩ độc dược đã làm hại đại ca!

Thiên Tâm nhìn thấy Đoan Mộc lại muốn té xỉu, vì thế ngón trỏ bắn ra, nháy mắt Đoan Mộc thanh tỉnh, cô bé biết ba có chuyện muốn nói, Đoan Mộc sao lại có thể té xỉu, bỏ qua cơ hội biết tin tức rất quan trọng, cho nên cô tốt bụng trợ giúp anh ngồi xuống.

Vốn dĩ Đoan Mộc muốn té xỉu, lại bị Thiên Tâm bắn ngón trỏ ra, nháy mắt lên tinh thần, trong lòng run sợ nhìn Thiên Tâm, má ối, đại ca là Lang Vương, như vậy đứa bé này chính là sói con đó!

Nghĩ đến việc này, trong ánh mắt gần như thấy được từng cái đuôi vểnh lên, như cao ngạo ngẩng đầu khoe ra với anh, ý tứ là, tôi là con của Lang Vương, tôi là vương tử, tôi là công chúa.....

Sau đó, anh lại bắt đầu cảm tạ Thiên Tâm, may mắn anh không có té xỉu, thì ra thế gian còn có chuyện hiểm lạ như vậy, Lãnh Dạ là Lang Vương, Bạch Tuyết lại là Mẫu Đan Tiên Tử, thế gian không những có con người, và yêu, lại còn có thần tiên.

Trời ạ!

Quá không thể tưởng tượng được.

Nhìn về phía trên theo Lang Vương, anh chỉ thấy có nóc nhà, chỉ thấy có gạch, vì cái gì cũng nhìn không ra? Trong mắt đại ca giống như nhìn thấy cái gì, giống như có người đang nhìn thẳng đại ca.

Long Chu và Đóa Đóa nghe được lời Lang Vương nói, nháy mắt lửa nóng trong lòng vọt lên, thì ra trong lòng Lang Vương có nhiều khổ sở như vậy, anh yêu một người phụ nữ đến một ngàn năm.

Chẳng lẽ những cấp trên đó đều có ý chí sắt đá, không hợp lý hợp tình, thật không yêu tình yêu như Lang Vương nói.

“Chẳng lẽ các người đều không mở to đôi mắt, nhìn xem những người ở nơi này bị các người tra tấn thành cái gì, nhìn xem đứa bé bị hại chết kia, nhìn xem Khang Nghị, đó đều là những người vô tội, bọn họ đều là người phạm tay trời gà không chặt, các người lại có thể vì muốn xem náo nhiệt, vì muốn xem kịch vui, làm lơ sinh mệnh của những người phạm này.

Còn cô ấy, Đóa Đóa cô lại đây ——” Lang Vương gọi Đóa Đóa đi qua. Đóa Đóa không nhanh không chậm đi qua đó, đứng lại bên cạnh Lang Vương.

“Các người có mắt như mù hay sao, tuy rằng cô ấy là bởi vì Bạch Tuyết mới biến thành như vậy, nhưng mà vì sao lúc Bạch Tuyết muốn biến Đóa Đóa trở về lại, các người lại muốn ra tay cản trở, vì sao các người muốn thu hồi pháp lực của Bạch Tuyết, vì sao muốn tra tấn một người đã biết sai liền sửa, vì sao không cho một người biết sai liền sửa một cơ hội. Con người có câu ngạn ngữ: Không việc thiện nào hơn biết sai chịu sửa. Các người quá độc ác, nhìn người dân ở nhân gian chịu khổ, lại khoanh tay đứng nhìn, nhìn sinh mệnh nhân gian mà làm bộ nhìn không thấy, tôi không tin, các người không có nhìn thấy lúc mẹ Đản Nhi đáng chết kia giết chết Đản Nhi, các người không biết. Tôi không tin, các người không có nhìn thấy Khang

Nghị bị mẹ Đản Nhi bỏ thuốc mê, tôi không tin các người không biết những điều bất hạnh xảy ra trên mỗi người cúng tôi.

Các người nhìn thấy nhân gian có tai nạn lại bỏ mặc, các người nhìn thấy nhân gian có nguy hiểm lại khoanh tay đứng nhìn. Tôi khinh bỉ các người, hiện tại tôi phải đi ra ngoài, dùng chính mình đôi tay, dùng sức mạnh của chính mình phá hủy tất cả, tôi cũng tuyệt đối sẽ không tiếp tục tu hành, bởi vì tôi không biến thành người máu lạnh vô tình giống các người như vậy. Tôi tình nguyện làm một người phạm bình thường, cùng vợ con tôi sinh sống thật tốt trên trái đất.”

Lang Vương duỗi tay vuốt ve đầu Đóa Đóa một chút: “Đóa Đóa, rất xin lỗi, không phải tôi và Bạch Tuyết mặc kệ cô, không phải tôi và Bạch Tuyết không muốn giúp đỡ cô, là..... Chúng tôi đều bất lực, rốt cuộc sức mạnh của chúng tôi lại có hạn!” Lang Vương nói xong, liền chuẩn bị đi ra ngoài, Bạch Tuyết lại gọi anh, “Chồng, anh nói rất đúng, ý nghĩ của em là, em tình nguyện làm người phạm cũng không muốn gặp lại Thiên Đình kia, Thiên Đình máu lạnh vô tình kia, không có tình người, không có tình thân, Thiên Đình không có tình yêu. Chúng ta vĩnh viễn đều sẽ không tách ra, ai cũng đừng nghĩ tách người một nhà chúng ta ra, chúng ta chết cũng muốn chết cùng một chỗ, Ngọc Đế mơ tưởng lại muốn mang em từ bên cạnh anh đi, em chết cũng muốn cùng anh ở bên nhau, để cho chúng ta cùng nhau cùng hoạn nạn, cùng sống chết.” Bạch tuyết ôm Ưc Ưc, Niệm Niệm và Thiên tâm bắt lấy góc áo Bạch Tuyết, một đứa đứng một bên, đi theo Bạch Tuyết đến trước mặt Lang Vương.

Lang Vương nhìn vợ con đi tới, khẽ cắn môi, hung hăng nhú mào.

“Chúng ta cùng sống cùng chết.” Bạch Tuyết lại một lần kiên định nói.

“Còn có chúng ta.” Đoan Mộc đứng dậy, đi tới, Long Chu đi tới, Đóa Đóa đi tới, cuối cùng bao gồm pháp y Lưu cũng đi tới, anh để thi trùng

đông lạnh lên một chỗ, trong tay còn cầm cái chai chứa một ít thi trùng đi tới.

“Nếu bọn họ dùng cái này để hại người, chúng ta liền ném cái này quay lại, làm cho bọn họ cũng nếm thử bị mùi vị bị thi trùng ăn mòn.” Lúc anh đang tiến tới đây nói, Ưc Ưc bỗng nhiên tỉnh lại, hình như là bị pháp y nói cho kích thích, nhảy bén động đậy.

“Được, tôi muốn tự tay rót thi trùng vào trong miệng người phụ nữ độc ác kia, làm cho cô ta nếm thử mùi vị thi trùng mà mình nuôi dưỡng là như thế nào.” Ưc Ưc tiếp nhận cái chai pháp y đưa qua, lạnh giọng nói.

Mọi người đi theo Lang Vương đi ra bên ngoài, lúc cánh cửa cuối cùng mở ra, mẹ Đản Nhi âm ngoan đứng ở ngoài cửa, phía sau là Khang Nghị, cũng có biểu tình âm ngoan, điều duy nhất không giống chính là vành mắt Khang Nghị càng thêm đen, sắc mặt càng thêm trắng bệch, vừa thấy là biết không phải người.

Anh ta..... Đã hoàn toàn biến thành nửa người nửa thi thể, Bạch Tuyết đau lòng nhìn Khang Nghị, anh Nghị cô biết không phải như thế, chuyện như thế nào sẽ làm thành như vậy, chuyện này đều là vì cô mà nên, cô rất xin lỗi người nơi này, thật xin lỗi anh Nghị, còn có cái oan chết của Đản Nhi. Không biết cậu ta là con cái nhà ai, bị người phụ nữ độc ác này hãm hại!

“Anh Nghị?” Bạch Tuyết nhẹ nhàng gọi một tiếng, hy vọng Khang Nghị còn có thể nghe được giọng nói của cô, tuy rằng anh bị mẹ Đản Nhi khống chế, nhưng mà nhiều ít cũng có chút suy nghĩ của chính mình, Bạch Tuyết ôm hi vọng cuối cùng nhìn Khang Nghị.

“Ha ha..... Hiện tại anh ta chỉ phục tùng tôi, các người ở trong mắt anh ta đều là kẻ địch, anh ta hận không thể giết các người. Bạch Tuyết, nếu cô

không tin thì tới thử một lần đi, hay là cô không dám đi tới.” Mẹ Đản Nhi âm lãnh nói.

“Anh Nghị, anh còn nhận ra tôi không? Tôi là Bạch Tuyết, chẳng lẽ anh không nhớ rõ anh Cốc, anh ta còn đang ở nhà chờ anh về nhà.....” Nghĩ đến trước kia, nghĩ đến Khang Cốc, Bạch Tuyết khó chịu khóc, là cô huỷ hoại một Khang Nghị ưu tú!

Là cô hại Khang Nghị.

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết từng bước một đi ra ngoài cửa, Lang Vương định bắt lấy Bạch Tuyết, “Đều đừng ngăn em, anh nghị là bởi vì em mới rơi vào kết cục này, làm sao em có thể khoanh tay đứng nhìn, chỉ cần có một tia hy vọng, em cũng muốn thử một lần.”

Mẹ Đản Nhi lui một bước, để Khang Nghị đi lên trước, ánh mắt Khang Nghị nhìn thẳng về phía trước rồi đi hai bước, mẹ Đản Nhi nhép môi, âm thầm nói cho Khang Nghị giết Bạch Tuyết.

“Anh Nghị, anh Nghị, anh thật không nhận ra em sao? Anh Nghị, là Bạch Tuyết..... Còn có Khang Cốc, anh suy nghĩ một chút, Khang Cốc.....

“Tuyết Nhi, lập tức đứng lại, anh ta sẽ giết em, bây giờ anh ta đã không nhận ra bất kỳ kẻ nào!” Lang Vương lo lắng nói.

“Em nhất định phải thử xem, chẳng sợ không có hy vọng, em cũng muốn thử một lần, các người đều không nên lại đây.” Bạch Tuyết vừa dứt lời, Khang Nghị một chương bóp lấy cổ Bạch Tuyết, sau đó xách lên, nháy mắt hai chân Bạch Tuyết rời khỏi mặt đất, nhưng mà, cô còn nỗ lực kêu: “Anh Nghị, anh Nghị, em là Bạch Tuyết, Bạch Tuyết, Bạch Tuyết .....” Bỗng nhiên, Khang Nghị buông Bạch Tuyết ra, mẹ Đản Nhi lại nhép môi, Khang Nghị lại một lần bóp chặt cổ Bạch Tuyết, gần như muốn cắt đứt cổ Bạch

Tuyết, chỉ là nháy mắt Lang Vương đã xuất hiện ở bên cạnh Bạch Tuyết, ôm lấy Bạch Tuyết, một chưởng đánh về phía thân thể Khang Nghị.

“Không được giết anh ấy ——” Bạch Tuyết rống, cô biết nếu không nói, Lang Vương nhất định sẽ giết anh ấy, nhìn Lang Vương giết Khang Nghị, làm sao Bạch Tuyết chịu được!

Lang Vương nhin đau nhăm một mắt, ném Khang Nghị văng ra ngoài, Khang Nghị ngã thật mạnh lên trên mặt đất, mục tiêu kế tiếp chính là mẹ Đản Nhi, đôi tay Lang Vương vận khí, một phát bóp cò, nháy mắt thân thể mẹ Đản Nhi bay lên, bị khí màu xanh của Lang Vương khống chế, cô ta chạy không được, cũng phản kháng không được.

Lang Vương đi lên trước, lạnh lùng nhìn cô ta: “Giết cô, cũng chỉ giải hận trong lòng tôi, cô rất ngoan độc, lại có thể xuống tay với người phạm bình thường, tôi không giết cô, trời đất cũng không tha. Ưc Ưc, lại đây ——”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Mẹ Kế Muốn Trộm Nghiên Cứu Tài Liệu Về Ba Sói Con

Trong tay Ưc Ưc nắm cái chai chứa thi trùng.

Cậu tròn tròn mắt lên, lông mày dựng thẳng lên, chân tóc đứng lên, mắt lạnh lùng trừng mẹ Đản Nhi. Nhìn như ghen đến mức đỏ bừng mặt như quả cà chua chín, thân thể cũng giống sư tử bỏ nhào lại đây.

Lửa giận ở trong ngực quay cuồng, giống như áp lực quá lớn, lập tức phải nổ mạnh như nồi hơi.

Bị Lang Vương bao vây, mẹ Đản Nhi hoảng sợ nhìn Ưc Ưc, cô không nghĩ tới những con thi trùng đó lại có thể bị bọn họ tổng ra ngoài, khó trách Lang Vương lợi hại như vậy, mới hai chiêu đã bao vây cô, cô không thể động đây!

Mặt giống như cây nến đã tàn, môi đều đã trắng bệch, còn run run lên, toàn thân đều đã run bần bật. Bởi vì pháp lực Lang Vương đang tra tấn cô, vốn dĩ một đôi mắt to xinh đẹp bắt đầu hãm sâu, một ánh mắt hãm sâu ở hốc mắt, giống như một đôi hạt châu màu đỏ, nhìn chăm chăm Ưc Ưc.

Sắc mặt mẹ Đản Nhi ngày càng khó nhìn, lông mày lập tức vặn thành đường cong, trên trán thấm ra mồ hôi. Hận đến hàm răng cắn chặt tạo ra tiếng “khanh khách”, trong mắt lóe một tia không thể ngăn chặn lửa giận, dường như một sư tử bị chọc giận.

Nhưng mà, Ưc Ưc nghĩ đến việc mẹ Đản Nhi hại một đứa bé, lại hại chú Khang Nghị, còn thiếu chút nữa hại chết ba cậu. Trong lòng cậu như là một quả cầu lửa phần nộ mãnh liệt mà lăn qua lăn lại ở ngực, giống như muốn vọt ra bên ngoài để thiêu hủy một cái gì đó mới tốt!

Bạch Tuyết nhìn Khang Nghị, chỉ có rất xin lỗi..... Cũng chỉ cất giữ lời muốn nói thật sâu ở đáy lòng. Bây giờ cái gì Khang Nghị cũng không nghe được, cái gì cũng không nghe hiểu, ai cũng không quen biết! Việc này khiến cô càng thống khổ gần như tâm muốn đổ máu càng thêm áp lực và đau kịch liệt.

Chỉ trong hai ngày, nhìn kỹ một chút, trên mặt anh đã vô cùng gầy yếu, vành mắt màu đen, hơn nữa đã mất hết thần sắc khô ngô tuần tú lúc trước, giờ phút này giống như là tranh khắc gỗ: Chỉ thấy tròng mắt chuyển động, còn chứng tỏ anh là một người còn sống. Bằng không anh của lúc này rất giống là người ... đã chết.

Nói thì chậm, khi thì nhanh. Ưc Ưc bay lên một cái, chống một tay, chân nhón lên, đột nhiên bay lên. Vững vàng mà dừng ở trên quả cầu khí mà Lang Vương bố trí. Hai tay giống như hai cột gỗ cắm ở trên quả cầu khí, toàn bộ thân thể hơi hơi nghiêng tới trước, tư thế này, tựa như một con chim ưng đang hùng dũng cất cánh.

Mẹ Đản Nhi bị Lang Vương bao vây, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn (phiền muộn trong lòng), thống khổ vô cùng; mỗi một động tác Ưc Ưc làm, trong lòng mẹ Đản Nhi lại càng khẩn trương thêm một chút, giống như máu trong toàn thân lập tức đều dồn đến trong lòng, dày vò đến mức không chịu đựng được.

Bởi vì Ưc Ưc tạo áp lực.

Chỉ thấy miệng mẹ Đản Nhi mở ra đến mức giống như cái rương đang mở lớn ra, lập tức ngậy ngấn cả người, tiếp theo cô liền nuốt hai ba ngụm

nước miếng, giống như là trong cổ họng đang khát khô.

Cầm tức nhìn Ưc Ưc, mẹ Đản Nhi hoảng hốt. Cậu ta vẫn là một đứa bé nhỏ như vậy, dáng người như là trẻ con, lại mang theo khí thế lớn mạnh như vậy. Đặc biệt là cặp mắt lớn hơn so với người thường kia, chợt hiện rõ ra vẻ thông minh.

Ưc Ưc nhấp miệng, khom lưng. Đưa chai thi trùng tới gần từng chút từng chút một, đến gần rồi, lại thấy cậu lén lút duỗi tay phải về hướng thi trùng, cậu biết những thi trùng này là do mẹ Đản Nhi nuôi dưỡng, cho nên cậu muốn bảo đảm những thi trùng này sẽ làm hại đến người phụ nữ đáng giận kia. Cho nên cậu muốn tạm thời khống chế được thi trùng.

Lúc tay nhỏ ra đụng vào thi trùng, hần bỗng nhiên rút trở về, thi trùng gần như hiểu được ý của Ưc Ưc, tất cả thi trùng đều lên trên miệng chai, muốn ăn.

Thì ra động tác vừa rồi của Ưc Ưc là đang nhắc nhở thi trùng nên ăn cơm, cho nên toàn bộ thi trùng mới có thể bò bò lên trên miệng chai.

“Bà chờ hưởng thụ thi trùng đến ăn mòn máu và thân thể mình đi.” Ưc Ưc hét lớn một tiếng, mẹ Đản Nhi sợ tới mức mồ hôi rơi tí tách.

Nhưng vào lúc này.

Cách đó không xa.

Cây cối bị đẩy ra, một đứa bé chui đầu tiến vào, đây là một bé trai, chuẩn xác mà nói là một thi thể con trai, người này chính là thân xác Đản Nhi.

Lúc này dáng vẻ ước chừng khoảng mười hai, mười ba tuổi, khuôn mặt nhỏ đen gầy, tràn đầy tro bụi, tóc ước dài hơn hai tấc (10 cm là 1 tấc), rối bời, rất giống tổ chim hỉ thước.

Ức Ức sừng sốt, cậu ta là Đản Nhi, chỉ là lớn hơn so với Đản Nhi một chút, chính là Đản Nhi đã chết, tại sao lại như vậy, làm sao cậu ta tới đây, cậu ta tới đây như thế nào?

Rốt cuộc cậu ta là người đã chết, hay là vẫn là nửa người nửa thi như cũ?

Chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, ở phía sau Đản Nhi lại có một lão già, lão già râu đầu, bị Đản Nhi dùng một cây dây thừng dắt đi.

Thiên Tâm tay mắt lạnh lẽo, cô bé đã nhìn ra, đó là ông ngoại.

“Đê tiện —— lại có thể dùng ông ngoại uy hiếp chúng ta.”

Thiên Tâm mang theo tức giận ra tay, Đản Nhi bị một chân Thiên Tâm đá bay, ngã quăng thật mạnh cách đó không xa ở trên mặt đất.

Thiên Tâm đi qua, đỡ ông ngoại đứng dậy, chỉ thấy ông ngoại đã lâu không có nhìn thấy lại yếu ớt như vậy, lúc Đản Nhi bị đá bay, ông ngoại chậm rãi ngã đầu.

Ông đã hơn 50 tuổi. Mang một đôi kính cận có độ cao (độ ở đây là chỉ mức độ cận). Ông nơm nớp lo sợ gỡ mắt kính xuống, dùng vạt quần áo tiện tay lau lau mắt kính. “Cậu ta không phải người.....”

“Ông ngoại, ông không có chuyện gì chứ?” Thiên Tâm lo lắng hỏi.

“Cháu ngoan, ông ngoại không có chuyện gì, các con phải cẩn thận cậu ta, cậu ta không phải là người, cũng không phải là người chết, cậu ta là nửa người nửa thi thể. Vừa rồi ông phát hiện, cậu ta không thể động một nửa cơ thể, giống như đầu của cậu ta, cậu ta chỉ có thể nhảy xoay người. Rất giống cương thi chiếu trong TV, điều duy nhất không giống chính là cậu ta không cắn người, bằng không quá khủng bố.”

Ông lại muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, luống cuống tay chân mà tìm tìm túi áo ở trên người, lại vội vàng lục lọi trong túi, móc ra một hộp que diêm, lúc này mới yên tâm mà lại “ừ ừ” hai tiếng, thân thể đứng thẳng, dùng giọng nói đặc biệt vang dội nói: “Cũng may là vẫn còn, trên cây nói, loại nửa người nửa thi này, cần phải thiêu chết, tiêu hủy, bằng không tương lai sẽ không thể khống chế được.” Bạch Hàn lo lắng nói, gần đây ông vẫn luôn nghiên cứu rất nhiều chuyện hiểm lạ kỳ quái, không nghĩ tới sẽ có lúc dùng tới.

Có chút hưng phấn, có chút ngoài ý muốn, còn có chút run như cây sậy.

Trên đầu bỗng bốc lên hơi nóng, trên chóp mũi xuất hiện mấy giọt mồ hôi sáng lấp lánh, lông mày hướng về phía trước, miệng lại xuống phía dưới. Thấy mọi người, ông kinh ngạc mà chớp chớp mắt, thịt trên mặt lập tức cứng lại rồi, không chút sứt mẻ, giống như điện ảnh Trung Quốc “Dừng hình ảnh”. Mọi người giống như cọc gỗ, đứng ở nơi đó.

Dùng lửa đốt, nhưng Ưc Ưc không nghĩ nhanh như vậy mà bà ta đã chết, tâm bà ta tàn nhẫn như vậy, mặc kệ như thế nào thì đều phải để bà ta nếm một chút mùi vị bị thi trùng ăn mòn mới được.

Bạch Hàn vận vẹo mũi lại chính giữa, khom lưng, cúi đầu, híp mắt, đôi tay làm ra dáng vẻ nâng đồ vật. Lúc này, ông dừng bước chân lại, đối với một chỗ bên phải nhìn không chớp mắt, bỗng nhiên bắt tay ném lên không trung, âm thầm hy vọng dùng được, trong sách nói chỉ cần lấy một ít bụi đất vấy về phía trước mặt một cái là có thể hàng phục cường thi.

Bên kia, Ưc Ưc bắt đầu rót thi trùng vào trong quả cầu khí mà ba tạo ra, chỉ thấy từng con từng con thi trùng dài và hẹp mềm mại bò đi vào.

Mẹ Đản Nhi hoảng sợ nhìn những con thi trùng ở trên người cô, trên mặt, trên đầu, cô gần như muốn điên rồi, đây là thi trùng cô nuôi dưỡng, cho nên cô biết tính lợi hại của thi trùng.

“Người nào hại người, hiện tại bà là hại mình, cùng chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì, chúng tôi chỉ là trả lại đồ vật cho bà mà thôi, sống tốt rồi chơi với thi trùng đi.”

Một lát sau, thi trùng lộ ở bên ngoài đều không nhìn thấy, chúng nó không thể ở bên ngoài ngốc lâu, cho nên đều chủ động tìm nơi chui vào trong thân thể mẹ Đản Nhi, phỏng chừng hiện tại đang ở nỗ lực uống máu, thi trùng rời khỏi thân thể đã lâu lắm, thiếu máu nghiêm trọng.

Nhưng mà, sau khi Ưc Ưc rút thi trùng vào trong thân thể mẹ Đản Nhi, Lang Vương thu hồi pháp lực lại.

“Chúng ta đi, không cần giết cô ta, để cô ta chậm rãi nếm mùi vị làm hại người khác. Đoan Mộc đỡ Khang Nghị lên, tôi tới xử lý Đản Nhi, để cậu ta trần về trần (trần thể), đất về đất, sớm đầu thai làm người.” Lang Vương lại phong kín huyết vị của Khang Nghị, mặc dù là anh đã tỉnh lại, cũng sẽ không tạo thành nguy hiểm cho nhân loại.

“Dạ, anh thả người phụ nữ kia chạy như vậy, cô ta có thể còn hại người hay không?” Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

“Sẽ không, khi cô ta hại người khác, thi trùng còn có người khống chế, hiện giờ thi trùng không có người khống chế, thi trùng sẽ tra tấn cô ta thật nhiều, cô ta sẽ không có thời gian, cũng sẽ không có năng lực hại người, bây giờ cô ta là tự thân khó bảo toàn.”

Lang Vương mang theo mọi người rời đi, tất cả mọi người chui vào ô tô nhỏ hoàng tử ếch xanh của Thiên Tâm, ngoại trừ Bạch Tuyết và Ưc Ưc, tất cả mọi người đều tò mò đánh giá ô tô nhỏ, ngay cả Lang Vương cũng tò mò nhìn tất cả.

Niệm Niệm lái xe, trong xe cái gì cần có đều có, rất thoải mái, cũng rất rộng mở.

Đầu tiên Bạch Tuyết muốn đưa ba về nhà, tuổi ba đã lớn, không thích hợp đi theo bọn họ mạo hiểm, cho nên để ba về nhà là cần thiết.

Bạch gia.

Bạch Lan và mẹ cô đang ăn cơm.

Cô cầm lấy chiếc đũa, duỗi tới một mâm đồ ăn màu sắc tươi đẹp, nhẹ nhàng gắp lên một miếng, dùng tay trái đỡ phía dưới chiếc đũa, thật cẩn thận di chuyển theo chiếc đũa. Vốn dĩ gân cốt đã nổi lên, giờ phút này lại dùng một chút lực làm cho gân xanh càng thêm rõ ràng.

Bạch Tuyết phát hiện Bạch Lan quý dị, nháy mắt ra hiệu với Lang Vương. Bạch Lan không biết động tác quý dị, ngay cả ăn cơm cũng có chút quái dị, nhẹ răng nhếch miệng, một cô gái sao có thể ăn cơm như vậy, cho nên Bạch Lan càng khả nghi.

Cô rón ra rón rén mà đi đến phòng ngủ Bạch Lan, trong phòng ngủ, khom lưng, nhìn về phía dưới, phía dưới có rất nhiều bùn đất, trong nhà vẫn luôn rất sạch sẽ, làm sao lại có nhiều bùn đất như vậy?

Bạch Tuyết có một loại dự cảm không tốt, Bạch Lan đã xảy ra chuyện. Bùn đất kia rất giống một cái nơi làm tổ, rất giống là nơi không thể gặp ánh sáng mới có thể trốn đến nơi nào đó!

Cô để Lãnh Dạ đưa Khang Nghị về biệt thự, hy vọng Lang Vương dùng hết mọi biện pháp cứu anh ta, mà cô lại muốn ở lại chăm sóc ba. Thật ra cô là hoài nghi Bạch Lan làm hại ba.

Lang Vương lo lắng bên này có việc, liền để Ước Ước lại. Quả nhiên, đêm khuya, Bạch Lan lên lầu, ăn mặc một thân màu trắng, tóc lỏng lẻo, cô ta đi đến dùng tay đào một ít đất liền bỏ vào trong miệng, Bạch Tuyết lú lờ, Bạch Lan lại có thể ăn đất.

Cô ta làm sao vậy?

Bạch Lan gần như đã phát hiện có người đi tới, kinh hoảng ngẩng đầu, miệng đầy bùn đất nhìn về phía Bạch Tuyết bên này.

“Bạch Lan, cô làm sao vậy, vì sao lại muốn ăn đất?” Tuy rằng trước kia Bạch Lan không tốt, nhưng mà mặc kệ như thế nào cô ta cũng là con gái của ba, cô không thể mặc kệ.

“Bạch Tuyết, cứu cứu tôi, tôi không có cách nào, vừa đến buổi tối tôi liền muốn ăn đồ vật dơ bẩn, tôi không muốn ăn, chỉ là tôi không thể khống chế chính mình, cứu cứu tôi, tôi không muốn ăn bùn đất dơ này!” Bạch Lan khóc lóc chạy tới, cầu xin Bạch Tuyết cứu cô.

“Nói cho tôi biết, gần đây cô có phát sinh ra chuyện gì đặc biệt hay không?” Bạch Tuyết cảnh giác hỏi.

“Đặc biệt? Tôi..... Trừ bỏ gần đây mua một số quần áo trở về, mặt khác cũng không có chuyện đặc biệt gì.” Bạch Lan hoang mang nói, thân thể lại không chịu khống chế đi tới chỗ bùn đất kia, bắt đầu thống khổ đào đất, sau đó bỏ vào trong miệng.

“Quần áo? Bạch Lan cô mua quần áo ở nơi nào?”

“Ở phòng ngủ tôi có tủ quần áo, tôi chỉ mặc qua một lần, giống như chính là từ đó về sau ta liền bắt đầu ăn mấy thứ này, hơn nữa đối với chuyện ăn uống càng ngày càng không có muốn ăn, tôi rất sợ hãi!” Bạch Lan khóc lóc nói.

Bạch Tuyết bay nhanh đến phòng ngủ Bạch Lan, mở tủ quần áo của cô ta ra, quả nhiên có một bộ rất đặc biệt, mà còn siêu cấp xinh đẹp, tin tưởng nếu như phụ nữ nhìn thấy thì đều sẽ thích.

Bất quá, đây tuyệt đối không phải một bộ áo ngủ bình thường, Bạch Tuyết duỗi tay lấy bộ áo ngủ kia ra ngoài, hơn nữa hướng đi đến phòng ngủ của mình, cô gọi Ưc Ưc tới, sau đó đóng cửa cho kỹ, cùng con trai nghiên cứu.

Ưc Ưc nói, làm Bạch Tuyết khiếp sợ.

“Mẹ, đây nhìn là một bộ áo ngủ, thật ra là linh hồn Đại Vương Phi bám vào trên quần áo này, bà ta không chế được Bạch Lan ăn đất, mục đích chính là hy vọng không lâu tương lai bà ta có thể trùng sinh trong bụng Bạch Lan, chờ đến lúc bụng Bạch Lan ăn đầy đất, Đại Vương Phi sẽ trùng sinh ở trong bụng Bạch Lan, Bạch Lan sẽ sinh ra Đại Vương Phi, sau đó hoàn thành việc trùng sinh.

“Con trai, vậy làm sao bây giờ?”

“Mẹ, trong lúc đi ấy ăn đất sẽ không uống nước, cho nên chúng ta chỉ cần cho đi ấy uống nhiều nước, đẩy đất trong bụng ra ngoài, Bạch Lan từ từ sẽ tốt lên, chỉ có dùng phương thức uống nước chậm rãi đẩy đất trong bụng ra ngoài đi, Đại Vương Phi liền không có cơ hội trùng sinh, thời gian càng lâu bà ta liền sẽ hồn bay phách tán, hiện tại bà ta đã rất suy yếu, nếu là trước đây, chúng ta cầm quần áo như vậy nhất định sẽ bị bà ta làm bị thương, nhưng mà, hiện tại Đại Vương Phi đã không phải Đại Vương Phi trước kia, pháp lực của bà ta ở thế giới nhân loại đã tiêu hao không sai biệt lắm, hơi thở bà ta đã thoi thóp, chỉ có thể khống chế người phạm một chút, hoàn toàn không thể đánh trả chúng ta. Chúng ta không cần giữ lại bộ quần áo này, vẫn là nên tiêu hủy, tránh lưu lại hậu họa về sau.” Ưc Ưc nói xong, cầm quần áo đi với mẹ ra bên ngoài.

Mẹ con hai người đi vào một công viên bờ sông, Ưc Ưc dùng bộ quần áo kia quấn quanh một cục đá lớn, sau đó thả chìm vào trong nước, để Đại Vương Phi vĩnh viễn không thể trùng sinh, để đá vĩnh viễn chìm xuống đáy nước.

Lúc Bạch Tuyết và Ưc Ưc trở lại Bạch gia, Bạch Lan còn ngồi dưới đất, miệng rất dơ, cô ta khổ sở nhìn Bạch Tuyết.

“Tôi có phải sẽ chết hay không?” Cô lo lắng hỏi Bạch Tuyết.

“Cô sẽ không chết, không muốn chết thì hãy uống nhiều nước, đẩy đất cô đã ăn ra ngoài, bằng không..... Những bùn đất đó sẽ biến thành một người, trùng sinh từ trong bụng cô, ra ngoài.” Bạch Tuyết nói, dọa Bạch Lan cuống quýt chạy vào trong phòng, bưng lên một ly nước đầy liền bắt đầu ừng ực ừng ực uống hết.

Sau khi Bạch Tuyết và Ưc Ưc cầm quần áo ném xuống trong nước.

Chỗ ven đường có một ông lão, lưng có chút hơi còng, thân hình mập mạp, cố sức mà chống lên trên đường trống trải gian nan mà đi. Gió lớn kèm mưa to ập vào trước mặt, bà dùng sức nghiêng thân mình về phía trước, nắm chặt dù, tiến thêm một bước, lui nửa bước, thất tha thất thểu đi tới phía trước.

Nhưng mà, kỳ quái chính là, gió chỉ thổi lên trên người ông lão, ở nơi khác căn bản là không có trời mưa, mưa rào rào phần phật di động đi theo ông lão.

Bỗng nhiên ông lão cười “ha ha”, biểu tình là buồn cười như vậy, lại thần bí như vậy, bỗng nhiên, ông lão ôm đầu lại, giống một con cá chạch hiện lên trên cánh tay, lòng bàn chân giống như quét dầu chạy như bay lên, đứng ở chỗ vừa rồi Bạch Tuyết và Ưc Ưc ném quần áo, lạnh lùng nhìn nơi đó.

Lequydon;lequydon

Kỳ quái chính là, ông lão lại có thể từ trong túi móc hạt dưa ra một phen, bắt đầu cắn.

Ông nhét hạt dưa vào trong miệng, mà cắn “Cách”, nhưng mà cắn này khi đó không phải là pháp thuật, lấy nước bọt tẩm ướt toàn bộ bên ngoài vỏ hạt dưa, lúc cầm ở trong tay lột bỏ, trượt qua trượt lại, không thể nào xuống tay, rốt cuộc chảy xuống mặt đất, không chỗ tìm kiếm.

Cuối cùng cắn một hạt dưa nhỏ, ông lão ném một hạt dưa quần áo trong nước mà Bạch Tuyết đã ném.

“Ăn đi, từ từ ăn, cô ăn no thì tốt rồi.” Sau đó một sợi khói trắng, ông lão biến mất không thấy.

Bạch Lan bên này hẳn là không có chuyện lớn gì, Bạch Tuyết liền chuẩn bị dẫn theo Ưc Ưc trở về, cô lo lắng cho Khang Nghị, không biết Lang Vương cứu anh như thế nào, anh bị thương thực nghiêm trọng, không biết còn có thể hay không.....

Bạch Lan đã về phòng của mình nghỉ ngơi, cô chuẩn bị nói cho ba một tiếng, sau đó chuẩn bị trở về.

Lúc đi qua phòng ngủ của ba, đi ngang qua thư phòng ba, nhìn thư phòng có ánh sáng nhạt, đẩy cửa đi vào, lúc vừa mở cửa ra, vốn nên là không có thanh âm, lại nghe thấy thanh âm, cái này làm cho cô cực kỳ kinh ngạc, cho rằng chính mình là đối với những cái đó thanh âm quá mức quen thuộc, cho nên đã xuất hiện ảo giác, chỉ là vừa nhìn thấy mẹ kế ngồi ở trước màn hình máy tính, cô liền cảm thấy không thích hợp. Đại não lại vừa bay nhanh vừa chuyển động như vậy, liền cảm thấy có chuyện không thích hợp, lại còn có khả năng vô cùng nghiêm trọng!

Thư phòng là nơi ba để đồ vật quan trọng, bao gồm giấy tờ bất động sản trong nhà đều ở trong gian phòng này, đã trẻ thế này, mẹ kế ở chỗ này làm gì, vì sao lại mở máy tính của ba?! Hơn nữa, lại là lúc trẻ như vậy!

“Bà làm gì ở chỗ này?!” Cô chất vấn, giống mũi tên đi nhanh đến trước mặt mẹ kế, tầm mắt lạnh lẽo, giống như hai đèn pha sáng ngời, hung hăng

mà đánh vào trên người bà ta.

“Cái bà cầm trên tay là gì?!”

Cô tiếp tục truy vấn, chỉ là trong đầu thoáng qua lúc cô mở cửa ấy, tay trái mẹ kể gần như giật mình rất nhanh.

Mẹ kể Bạch Tuyết kinh hãi, theo bản năng giật giật tay, giấu đi đồ vật, đầu óc lại nhanh nhẹn, làm sao bây giờ, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?! Bình tĩnh, phải bình tĩnh, ngấm lại đường lui, ngấm lại đường lui. Chỉ là đáng chết, bà muốn đường lui tốt, chỉ là nhắm vào Bạch Hàn và Bạch Lan, chỉ là không có nhắm vào Bạch Tuyết. Bà không nghĩ tới Bạch Tuyết sẽ trở về.

Vốn dĩ Bạch Tuyết biểu hiện ra vẻ phản cảm đối với bà, tin lý do thoái thác của bà mới là lạ!

Điều đáng chết chính là, trong thư phòng của ba cô, mẹ kể gần như rất ít lại đây, làm sao sẽ đột nhiên chạy tới nơi này! Còn là hơn nửa đêm. Quá thực là gặp quỷ, mẹ kể Bạch Tuyết sốt ruột.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tay bà có chút cứng đờ, ngón tay lại nhanh hơn dây thần kinh mà liều mạng nhấn con chuột, hy vọng đóng cửa sổ, chỉ là không biết máy tính đã bị Bạch Hàn bố trí như thế nào, bà nhấn đóng cửa sổ, nhưng cửa chậm chạp đóng lại không xong!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Bạch Tuyết thấy thần sắc mẹ kể có chút không đúng, trong lòng hoài nghi liền lớn hơn nữa. Cuối cùng sau vài bước, cô trực tiếp chạy, chạy đến trước bàn máy tính, dò đầu qua xem mẹ kể giấu cái gì sau bàn tay. Nhưng mà mẹ kể cô dù cho có hoảng loạn, vẫn là dựa vào bản năng thân thể, vào vệ đồ vật bảo toàn, hoàn mỹ ở phía dưới váy bà.

Bạch Tuyết không phát hiện cái gì, liền nhú mào, nhìn xem qua, liền thấy được máy tính nhấc nhở đưa mặt mào giao diện vào. Mí mắt nhảy dựng, cô bỗng nhiên hét to một tiếng.

“Bà đang trộm tư liệu bí mật của ba!”

Vốn là hoài nghi, lại làm cô quát ra giọng nói khẳng định.

Ương bướng trong đầu mẹ kế Bạch Tuyết, đột nhiên đã bị kích thích mà chặt đứt, nháy mắt, khuôn mặt bà trở nên hung tàn lên, đứng dậy, giơ tay chém xuống, lấy ra một con dao, liền bổ nhào lên gáy.

Không thể để Bạch Tuyết làm hỏng chuyện của bà!

Đây là ý tưởng duy nhất trong đầu bà!

Bạch Tuyết đã được bọn nhỏ chỉ dạy, cũng không phải ăn cơm trắng, tại thời khắc mấu chốt cũng phát huy tác dụng. Cô bỗng nhiên rụt cổ lại, thân mình nhanh chóng lui về sau một chút. Mẹ kế lại có thể có bản lĩnh tốt như vậy, thấy Bạch Tuyết như thế, thật là giật mình.

Chỉ thấy một tay mẹ kế chống lên mặt bàn máy tính, thân người đứng thẳng lên, trực tiếp lướt qua mặt bàn máy tính nhìn qua tuyết đối không nhỏ kia, Bạch Tuyết xông qua đó. Thân thủ mạnh mẽ, thật sự không thể xem bà ta bây giờ và lúc trước kia bất động và nhu nhược mà bị gió thổi qua liền ngã xuống đất, động một tí liền ngã xuống run rẩy muốn ba chăm sóc, lúc này mẹ kế làm cho Bạch Tuyết có cảm giác, quả thực là võ lâm cao thủ, làm cô mở rộng tầm mắt. Cô nhìn qua, giống như là đã tập luyện qua!

Hai mắt Bạch Tuyết nổi lên, vệt vàng hường bên kia trốn tránh một chút, sau đó nhấc chân, liền đá mẹ kế lại đây. Mẹ kế Bạch Tuyết cũng trăm triệu lần không có đề phòng đưa con gái mềm mại yếu ớt thế này còn có bản lĩnh như vậy, lập tức đã bị đá ngay chóc. Thật ra đó đều là Ưc Ưc và Thiên Tâm giao cho Bạch Tuyết. Bất quá đáng tiếc chính là, Bạch Tuyết vẫn luôn

không có cơ hội thực chiến, đây là lần đầu tiên, lại có thể sử dụng với mẹ kế mình, trong lòng có chút phiền muộn!

Bọn nhỏ chỉ là nói mẹ đối phó người xấu như thế nào, chỉ là Bạch Tuyết vẫn luôn không có thật sự luyện qua, cho nên lại một chân đi qua, một chân này không phát huy tác dụng chân chính, nếu không, bằng thời cơ cô nắm giữ, còn có nơi cô đặt chân, có thể làm mẹ kế té trên mặt đất có một hồi lâu mà không thể nhúc nhích.

Lúc này, sức lực mẹ kế rất lớn, quá khác thường.

Bạch Tuyết biết sức lực mình không đủ, nhưng cô quả không được như vậy nhiều, xoay người liền đi vào ra khỏi thư phòng, mục đích của cô là gọi Ước Ước vào, cô vốn định lớn tiếng gọi, chỉ là nghĩ đến tuổi của ba, vẫn là không cần để ba ngọt ngào, nếu ba nhìn thấy các cô cùng đánh nhau, nhất định sẽ bị bệnh nặng!

Chỉ là mẹ kế thật là hung mãnh, sức bật quá mức kinh người, sau khi bò dậy từ trên mặt đất, cả người tựa như một con báo mẹ lao đến chỗ Bạch Tuyết, khó khăn lắm tay Bạch Tuyết mới tiếp xúc đến khung cửa, đã bị mẹ kế đánh một cú nặng nề gục ở trên mặt đất. Mẹ kế biết Bạch Tuyết muốn làm gì, cho nên không chút nghĩ ngợi, bà một bên gắt gao đè Bạch Tuyết lại, một bên dùng một tay đóng cửa, Bạch Tuyết phát hiện bí mật của bà, bà tuyệt không có thể để Bạch Tuyết rời đi.

Bằng không kế hoạch phát tài của bà sẽ tiêu tan!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Thổ Lộ Tiếng Lòng

Mẹ kế Bạch Tuyết chuẩn bị lấy tư liệu Bạch Hàn nghiên cứu đứa bé để bán đi, bà ta tin tưởng nhất định có thể làm cho thế giới chấn động, trên thế giới lại có thể có yêu quái, hơn nữa đó lại là con rể và cháu của mình.

Có loại người bị lợi ích làm choáng váng đầu, không tiếc hy sinh người thân của mình để đổi lấy lợi ích, vợ Bạch Hàn chính là loại người này.

Bà ta bị phát hiện trộm tư liệu, nổi lên sát khí (ý định giết người).

Bạch Tuyết khiếp sợ nhìn mẹ kế, sức lực của bà từ đâu tới, lại có thể trở nên lợi hại như vậy. Chẳng lẽ lại có kẻ âm thầm tác quái?

Bạch Tuyết trừng mắt đẹp, nâng lên tay, cắn đứt ngón tay, viết một cái hàng chữ ở lòng bàn tay, chuẩn bị chụp xuống đỉnh đầu mẹ kế, ngay sau đó là một tiếng xé rách kêu to: “A ——” Bạch Tuyết nhìn một sợi khói trắng chui ra từ đỉnh đầu mẹ kế.

Đám khói trắng kia bay ra ngoài cửa, dưới tình thế cấp bách, Bạch Tuyết hô to: “Ức Ức ngăn cái đồ vật dơ kia lại ——” Ức Ức bay lên một cái xuất hiện ở cửa, đám khói trắng không chỗ có thể trốn, bay tới bay lui ở trong nhà, hai tay Ức Ức vừa thu lại một phát. Đám khói trắng trực tiếp bị cậu khổng chế được, Bạch Tuyết chạy đến trước mặt lò vi sóng, mở ra, “Con trai, mang lại đây, để bên trong tiêu diệt sạch.” Bạch Tuyết hô.

Ức Ức đem đám khói trắng kia đưa đến lò vi sóng, Bạch Tuyết nhanh chóng đóng cửa lò vi sóng, sau đó nhấn nút nướng thịt để lò vi sóng chạy.

Chỉ thấy khói trắng ở lò vi sóng đậm loạn khắp nơi, chậm rãi hóa đen, yếu dần, cuối cùng phát ra giọng nói khủng bố: “Bạch Tuyết, tôi thành quỷ cũng sẽ không buông tha cô ——” Ức Ức và Bạch Tuyết đều nghe ra được, đây là giọng nói của Đại Vương Phi, hồn phách cô ta lại có thể cất dấu một hồn ở trong thân thể mẹ Bạch Lan.

Ba hồn bảy phách, trong thân thể Bạch Lan cái cũng là Đại Vương Phi, Đại Vương Phi muốn lợi dụng thân thể Bạch Lan để trùng sinh, lúc này đây ba hồn bảy phách của cô ta hoàn toàn xong hết rồi.

“Đại Vương Phi đi đường cho tốt, hay là chờ lúc cô làm quỷ lại nói loại lời này đi.” Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

Quay đầu lại nhìn về phía mẹ kế xụi lơ trên mặt đất, trong tay còn gắt gao nắm một phần tư liệu, Bạch Tuyết đi đến, đoạt lại đây, lạnh giọng nói: “An phận làm người, chăm sóc thật tốt cho ba tôi, tiền bạc tôi cho ba không phải ít, nhưng mà không thể tiêu xài phung phí, bằng không tôi sẽ không tha cho bà. Trước kia bà ở bên ngoài làm một vài chuyện đừng tưởng rằng không có người biết, tôi là không muốn nói ra, đều tuổi này, vẫn là ngoan một chút mới tốt! Bạch Lan cũng đã lớn như vậy, bà lại đi ra ngoài tìm đàn ông có tuổi tác không sai biệt lắm với con gái là có hứng thú sao!” Bạch Tuyết khổ sở nói, cô là vì ba mới không nói ra một chữ, nhưng mà không đề cập tới cũng không đại biểu là cô không biết. Có một số việc nói ra chỉ biết sẽ làm tổn thương người, cho nên cô không muốn nói.

“Cô nói bậy gì đó, tôi không có!” Trên mặt vợ Bạch Hàn không nhịn được, ngụy biện nói.

Ức Ức biết chuyện mẹ và người phụ nữ kia nói đùa trẻ không nên nghe, cho nên liền trở về phòng, thu thập đơn giản một chút, cậu biết trong chốc

lát mẹ sẽ cùng cậu chạy về chỗ của ba, mẹ lo lắng cho chú Khang Nghị.

“Tôi kêu bà một tiếng dì Mai đối với bà đã là tận tình tận nghĩa, tôi lo lắng ba sẽ thương tâm, cho nên chuyện của bà tôi đều không có nói với ai, đừng tưởng rằng bà dấu diếm rất tốt, trên đời này không có không tưởng nào không bị gió lừa, ba cầm tiền của ba tôi đi tìm đàn ông, bà không cảm thấy đáng xấu hổ nhưng tôi lại thấy xấu hổ thay bà. Cầm tiền của người đàn ông của mình đi ra ngoài dưỡng tiểu bạch kiểm, cẩn thận sẽ gặp báo ứng.

Về sau tiền trong nhà này, tôi sẽ tiếp nhận, ủy thác luật sư, không có dấu tay và chữ ký của ba thì bà sẽ không lấy được một xu.

Nếu bà cảm thấy như vậy đối với bà không công bằng, vậy bà hãy kêu những người đàn ông bên ngoài đó nuôi dưỡng bà, tôi cho rằng bà đã không có tiền, còn ai sẽ để ý đến bà! Năm đó ba tôi vì bà mà đối đãi với mẹ tôi như thế nào, đối đãi tôi như thế nào, chẳng lẽ bà đều quên mất, bà là người phụ nữ không có lương tâm, ba vì lấy lòng bà, nhẫn tâm đối đãi tôi và mẹ như vậy, hiện giờ bà lại làm ra chuyện mất mặt như vậy ở sau lưng ba, thật không có lương tâm! Cả đời này của bà ăn chơi đều dùng tiền của ba, chẳng lẽ bà chính là đối với ba như vậy, bà có nghĩ tới hiện tại ba thất vọng với bà cỡ nào hay không, bà có nghĩ tới hay không, trước kia ba để ý bà cỡ nào, chuyện gì đều lấy bà là chủ, hiện tại tuổi của ba đã lớn, bà liền ghét bỏ ông, trên thế giới này sẽ có loại người như bà sao!

Còn có..... Tư liệu mà ba nghiên cứu bọn nhỏ bà biết nhiều ít? Vừa rồi tư liệu bà đã nhìn được nhiều ít, có phải bà muốn dùng cái tư liệu đi đổi lấy tiền hay không? Bà như làm sao có thể nhẫn tâm như vậy, tuy rằng tôi không phải là con gái do bà sinh ra, nhưng mà cũng người sống chung một nhà với bà, ăn cơm chung một nồi nhiều năm như vậy, bà liền nhẫn tâm lấy tư liệu liên quan tới bọn nhỏ này giao cho người khác như vậy sao?

Bà có nghĩ tới hậu quả của việc mình làm hay không.”

Sắc mặt mẹ Bạch Lan càng ngày càng khó coi, những cái tư liệu đó bà có nhìn một ít, Bạch Hàn sửa sang lại kết quả là bọn nhỏ không phải người, là.....

Bà không dám nghĩ, thì ra ba đứa bé ở trong nhà đều không phải người, là lang yêu, thật là đáng sợ. Còn có Lãnh Dạ kia càng đáng sợ, lại có thể là Lang Vương.

Bạch Hàn lại có thể biết nhiều như vậy, ông còn đi gần bọn họ như vậy, chẳng lẽ ông không sợ?

“Nhìn dáng vẻ này, bà đều đã biết!” Bạch Tuyết sắc bén nói.

“Cô muốn làm gì? Đừng giết tôi.....” Mẹ Bạch Lan cầu xin, cả người sợ tới mức run run lên, Lãnh Dạ là Lang Vương, ba đứa bé là lang yêu, như vậy Bạch Tuyết là cái gì? Bà còn chưa kịp xem xong, đã bị Bạch Tuyết phát hiện, chẳng lẽ Bạch Tuyết cũng không phải người? Chuyện này không có khả năng a!

Tuy rằng Bạch Tuyết không phải do bà sinh ra, nhưng mà bà lại tận mắt nhìn thấy đến cô là từ trong bụng mẹ cô sinh ra, là con người chân chính, hơn nữa lớn lên từng chút từng chút, không phải mới ba tháng đã sinh ra giống như là ba đứa con của Lang Vương như vậy, hơn nữa sinh ra liền sẽ nói chuyện, ăn uống, còn biết đi.

Bạch Tuyết là người bình thường, cô lớn lên từng chút từng chút, làm sao cô sẽ có vấn đề. Chỉ là tư liệu Bạch Hàn ghi lại một câu như vậy: Không nghĩ tới con gái mình lại có thể là..... Đây là ông vô cùng vinh quang. Vợ Bạch Hàn không biết Bạch Hàn tình lược bớt những chữ đó là có ý tứ gì?

Vì sao lại muốn tình lược hết?

Lại vì sao muốn nói là ông vô cùng vinh quang?

Bạch Tuyết rốt cuộc là cái gì?

Phía sau lưng bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, Bạch Tuyết là cái gì? Bà không ngừng hỏi lại, bà nằm mơ cũng không nghĩ tới bên người sẽ lập tức đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Lòng hiếu kỳ của bà suýt nữa hại bà, tôi sẽ không giết bà, nhưng mà bà đã biết quá nhiều chuyện không nên biết, nếu là bạn bè của tôi, có lẽ tôi sẽ tha bà, nhưng mà..... Tôi và bà là hai người qua đường, chúng ta không phải người chung một cuộc chiến, từ nhỏ bà đã không thích tôi, luôn luôn gây khó dễ tôi, hiện giờ tôi không vì chuyện trước kia trả thù bà đó chính là ân huệ đối với bà.” Nghe được lời Bạch Tuyết nói như vậy mẹ kế sợ tới mức liền đá trong quần ngay tại chỗ.

“Cô muốn như thế nào?” Vợ Bạch Hàn run run rầy rầy hỏi.

“Chăm sóc ba tôi thật tốt, còn có chính là.....” Bạch Tuyết vừa nói thì cũng niệm chú ở trong lòng, hy vọng bà quên những gì ngày hôm nay nhìn thấy nghe thấy được, về sau thật tốt với ba, nếu không bà sẽ biến thành người câm.

“Dì Mai, nhớ kỹ tôi, tôi là Bạch Tuyết, về sau bà phải chăm sóc ba tôi thật tốt, ông sẽ cho tiền để bà tiêu xài, Lãnh Dạ là chồng tôi, Ưc Ưc và Niệm Niệm, Thiên Tầm là con của tôi. Muốn bà vĩnh viễn nhớ kỹ điều này, không nên đi ra ngoài nói bậy, bằng không bà sẽ biến thành người câm.” Bạch Tuyết thấp giọng nói.

“Cô nói bậy, tôi từ nhỏ đã biết nói chuyện, làm sao sẽ là người câm!” Vợ Bạch Hàn không tin Bạch Tuyết uy hiếp, không cam lòng phản bác một câu.

“Nếu không tin, bà liền thử một lần đi, nói hết nội dung tư liệu ngày hôm nay nhìn thấy cho tôi, nhìn xem thử bà còn có thể nói ra sao.” Bạch Tuyết lạnh giọng nói, mẹ kế không biết hối cải, cô niệm chú với bà ta cũng không

quá đáng, loại người này chỉ sợ thiên hạ không loạn, chế giễu người câm.
lequydon

Vợ Bạch Hàn không tin, vì thế liền chuẩn bị mở miệng ra nói Lãnh Dạ không phải là người. Kết quả miệng vừa mở ra chính là không có âm thanh, hơn nữa lại dùng lực lớn kêu chính là âm thanh a a a, quả thực là giọng khàn chính cống.

Bạch Hàn nghe được âm thanh a a phát ra, phát hiện vợ mình đang khoa tay múa chân lung tung, ông tò mò hỏi: “Hơn nửa đêm rồi ở chỗ này a a a cái gì! Cũng không sợ hàng xóm mắng bà sao!”

“Ba, đã khuya, con còn phải đi về, Khang Nghị như thế nào, con còn chưa rõ ràng lắm, con phải đi về nhìn xem. Ba đi nghỉ ngơi đi, đúng rồi, dì Mai ăn trứng đồ hồng, phỏng chừng không quá hai ngày sẽ tốt lại.” Bạch Tuyết nghi ngờ cười cười.

“Mỗi ngày chỉ biết ăn, người câm mới tốt, tôi cũng thanh tĩnh! Tuyết Nhi nếu con có việc, liền trở về nhìn xem đi, ba nơi này con yên tâm thì tốt rồi.” Bạch Hàn đau lòng nhìn Bạch Tuyết nói, con gái ông lại có thể là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, đây là vinh quang lớn lao của ông, trước kia ông ngàn vạn lần không nên đối đãi Tuyết Nhi như vậy.

Hiện tại nhớ lại thật hối hận!

“Tư liệu này ba cất giấu không cẩn thận, dì Mai muốn lấy đi ra ngoài bán kiếm tiền, ba biết làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì không? Ba sẽ vĩnh viễn mất đi chúng con, nếu thân phận chúng con bị bại lộ, chúng con vĩnh viễn không thể bước đến lãnh thổ này, chúng con vốn không nên thuộc về nơi này, nếu lequydonn bọn nhỏ bị những nhà khoa học đó mang đi, bọn họ sẽ giống như chuột bạch bị bọn họ làm nghiên cứu, ba nhẩn tâm sao? Còn có một khi thân phận của lãnh Dạ bị bại lộ, chúng con đành phải mang theo đứa bé về Yêu giới, về sau chỉ sợ không thể lại đến! Ba nếu con không thể

trở về, con sẽ nhớ ba. Có khả năng ba cũng sẽ bị bọn họ kéo đi làm điều tra, chỉ sợ ba cũng sẽ không sống yên ổn.”

Bạch Tuyết nói những tính lợi hại của phương diện này một lần, hy vọng ba có thể hiểu được.

“Ba đã biết, bây giờ ba sẽ đi cắt bỏ hết những tư liệu trong máy tính, để phần tư liệu này con đem đi đi, tùy tiện xử lý, ba chỉ cần các con đều ở gần ba, chăm sóc ba, ba không muốn bọn nhỏ rời đi, cũng không muốn các con rời đi.” Bạch Hàn có lẽ đúng là đã lớn tuổi, bên người rất thích náo nhiệt, đặc biệt là ba đứa bé này, ông vô cùng thích, tình cảm một chút đều không giả, ông nhìn thấy Tuyết Nhi hết mực yêu thích ba đứa bé này.

“Ba cảm ơn ba, con và Ưc Ưc đi về trước, có chuyện gì gọi điện thoại cho con.” Bạch Tuyết nhìn ánh mắt ba, liền biết ba nói đều là lời nói thật, rất chân thật.

Bạch Tuyết và Ưc Ưc trở lại biệt thự Lãnh Dạ, bọn họ còn chưa có đi vào, cũng đã cảm giác được hơi thở lạnh lẽo từ trong phòng toát ra ngoài. Bạch Tuyết kinh hoảng chân bước nhanh hơn, chạy vào trong phòng.

Chỉ thấy trong đại sảnh, thân thể Khang Nghị bị trói ở trên cọc gỗ. Một tay pháp y Lưu châm cứu một tay cầm một loại thuốc nước diệt trùng châm cứu cho Khang Nghị.

Lang Vương cũng đứng ở một bên, anh lo lắng độc tính trong người Khang Nghị phát tác sẽ làm hại pháp y, cho nên mới trói anh ta lại, hiện tại thi trùng trong thân thể Khang Nghị đã không thể sử dụng biện pháp hút thi trùng ra ngoài như Lang Vương, Khang Nghị trúng độc quá sâu, pháp y Lưu hy vọng dùng châm cứu chứa thuốc diệt trùng tiêm vào để cứu Khang Nghị, chỉ cần là nơi có thi trùng, anh liền bắt đầu châm cứu, bởi vậy toàn thân Khang Nghị bị đâm rất nhiều châm, Lang Vương đã mệnh lệnh Đaoan Mộc và Long Chu đi mua ngân châm, để cho pháp y sử dụng.

Bạch Tuyết đi vào, đau lòng nhìn Khang Nghị, lại nói với pháp y: “Phiền anh nhất định phải cứu anh ấy, anh ấy là người tốt, làm ơn.” Bạch Tuyết cúi đầu, rơi nước mắt.

Lang Vương đi tới, duỗi tay vỗ vỗ bả vai Bạch Tuyết nói, “Đừng quá khổ sở, độc Khang Nghị quá sâu, một chốc một lát cũng trị không hết, em và bọn nhỏ vẫn là đi lên nghỉ ngơi một chút, bọn nhỏ cũng mệt mỏi.”

Lang Vương biết Bạch Tuyết mềm lòng, nhìn thấy Khang Nghị chịu nhiều khổ như vậy nhất định sẽ thương tâm, cho nên anh mới có thể khuyên nhủ Bạch Tuyết.

Cô ngược mắt, nhìn Lãnh Dạ, đây là người đàn ông của cô, vẫn là anh đau lòng cho cô, hiểu rõ cô! Người đàn ông như Lãnh Dạ đều có thể xuất kích hung ác như là sói, không cần đối phương đến thương tích đầy mình tuyệt không nhả ra, nhưng mà vì cô, lần này anh ngoan ngoãn bị bắt đi, lựa chọn cái gì đều không làm, liền bị như vậy, còn thiếu chút nữa bị thương nặng!

Anh là Lang Vương, anh là Lang Vương cao ngạo, khi nào lại nhu nhược quá như vậy, nhưng mà anh vì trợ giúp cô hoàn thành kiếp nạn trời cao giao phó cho bọn họ, anh nhịn, có lẽ anh cho rằng chuyện xảy ra ở bên người cô đều là vận mệnh đã được an bài, có lẽ đây là trừng phạt của Ngọc Đế đối với hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, cho nên anh mới có thể không phản kháng, biết anh bị nhốt lại, Bạch Tuyết có bao nhiêu sốt ruột, có bao nhiêu khổ sở, anh mới nghĩ đến phản kháng, nghĩ đến việc dùng sức mạnh của chính mình mà vùng lên. leeqquaydon

Cô nhìn chuyện xảy ra ở trên người Lãnh Dạ và mình một đường, rất nhiều chuyện Lãnh Dạ đều âm thầm tiếp nhận, bởi vì anh cho rằng đó là số lần trời cao trừng phạt Mẫu Đan Tiên Tử còn chưa đủ, cho nên anh ngoan ngoãn tiếp nhận thử thách, chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới trừng phạt lại liên tiếp mà đến, hôm nay anh đã nổi giận rồi, nổi bão, hôm nay ở tầng

hầm ngầm nói những lời nói đó, là Lang Vương thấy rõ một chuyện, chính là mọi việc đều phải dựa vào chính mình, người khác căn bản là không đáng tin cậy.

Bạch Tuyết mang theo một lòng tràn đầy cảm động, cô duỗi tay, năm ngón tay mở ra, cầm bàn tay anh, lúc anh đang phối hợp giang hai tay, cô lập tức chạm vào lòng bàn tay anh, sau đó nắm chặt.

Đây là người đàn ông của cô!

Cô kính trọng anh, cảm kích anh, càng yêu anh. Bởi vì, anh làm như vậy, tất cả đều là vì cô!

Cô cũng áy náy, cảm thấy thực xin lỗi người đàn ông này, cảm thấy là bởi vì chính mình, để người đàn ông này nhận hết uất ức, nhưng mà, cô lại không thể nói cái gì, không thể tỏ vẻ cái gì.

Chính cô còn chưa đủ lớn mạnh, không giúp được nhiều ít, cho nên cô chỉ có thể nắm chặt anh, nắm chặt anh.

“Đi, anh đưa em đi lên.” Lang Vương nhìn con đều cọ cọ chạy lên lầu, anh nắm tay cô vợ nhỏ cũng đi lên trên lầu.

Mới vừa lên lầu, Bạch Tuyết nhận được điện thoại của Khang Cốc.

“A Cốc?” Hiện tại Bạch Tuyết sợ hãi chính là nhận được điện thoại của Khang Cốc, cô làm sao nói với Khang Cốc, chuyện anh Nghị anh ấy có thể tiếp nhận hay không, quan hệ giữa bọn họ giống như là anh em thân thiết.

“Tuyết Nhi, anh của anh hôm nay không có về nhà, dì anh hỏi anh có thấy? Anh đã vài ngày không có nhìn thấy anh ấy, đi cục cảnh sát vừa hỏi mới biết được, hôm nay em ở cùng với anh ấy. Tuyết Nhi, em có biết anh ấy đi nơi nào hay không?” Khang Cốc biết đã trễ thế này, anh của anh sẽ

không ở chỗ Bạch Tuyết, cho nên mới hỏi Bạch Tuyết biết anh ấy đi nơi nào?

Bạch Tuyết bất an nhìn Lãnh Dạ, cô nên nói như thế nào, rốt cuộc tới khi nào Khang Nghị mới có thể tốt lên?

Cô nên trả lời Khang Cốc như thế nào?

Lang Vương nhìn dáng vẻ sẽ không nói dối ủa Bạch Tuyết, viết lên trên giấy, nói Khang Nghị đi công tác ở nơi khác ba ngày sau mới trở về.

Bạch Tuyết ra vẻ bình tĩnh đọc theo trên giấy một lần, tuy rằng Khang Cốc có chút hoài nghi, nhưng mà anh lại không cách nào hoài nghi Tuyết Nhi, cho nên vẫn là tin tưởng.

Chỉ là vì sao anh của anh lại không nói với trong nhà một tiếng, quá không hiểu chuyện!

Những lời Khang Cốc nói sau đó Lang Vương không có nghe được, bởi vì Bạch Tuyết né tránh, đi qua một bên tiếp chuyện, tất nhiên là bởi vì ở trong điện thoại Khang Cốc lại nói Lang Vương nói bậy, cho nên Bạch Tuyết mới có thể tránh đi.

Tiếp điện thoại của Khang Cốc này, cô là cố tình ra thư phòng tiếp. Lúc trở về từ thư phòng, liền nhìn thấy một tay Lang Vương cầm di động đứng ở nơi đó trò chuyện với người khác, một đầu mười ngón tay như bay, ở trên bàn phím hoạt động nhanh chóng. Thấy cô đi vào, nói qua loa vài câu, liền thu điện thoại. “Khang Cốc lại nói gì đó, nhìn em này mà ừ mặt ừ thật giống đứa nhỏ!”

Cô bị anh lấy lý do thoái thác này nói trong lòng có chút ý cười, dối nói, “Người nào mà ừ mặt ừ!”

Anh nâng một tay lên, vẫy vẫy cô. “Lại đây.”

Cô đến gần, anh lại vỗ nhẹ đùi mình một chút. “Ngồi nơi này.”

Cô uốn éo eo nhỏ, rất không khách khí mà ngồi xuống, sau đó thuận thế tựa vào trong lòng ngực anh. Mùi hương quen thuộc, mang theo hơi thở hỗn hợp ánh mặt trời và cỏ xanh nhàn nhạt, làm cô thở ra một hơi thật dài, đáng vẻ mạnh mẽ phun ra trong lòng buồn bực.

Anh lấy một tay, ôm vòng lấy eo cô, cầm cọ cọ khuôn mặt nhỏ của cô, rũ mắt nói nhỏ.

“Nói đi, Khang Cốc lại nói anh nói bậy cái gì, hay là anh ta không tin lời em nói?”

Cô cảm thấy người đàn ông này quả thực như là thành tinh, nhưng lại cố tình, chính là không nghĩ là anh sẽ quá lợi hại, cho nên phủ nhận nói.

“Không có, anh ấy không có nói anh nói bậy, anh ấy chỉ là oán giận vì sao Khang Nghị không gọi điện cho người trong nhà!” Đàn ông cũng không chấp nhất điểm này, theo cô nói. “Vậy em nói, em không thoải mái ở nơi nào, hửm?!”

Nói, cầm khiêu gợi, nhẹ cọ gương mặt cô một chút. Có một loại thân mật nói không nên lời!

“Chồng, thật ra Khang Cốc không xấu, anh ấy chỉ là giận anh cướp em đi! “

Anh không chịu nổi nhất là đáng vẻ cô mềm như bông này, nũng nịu, đè ép lửa trong lòng, nói: “Em vốn nên là của anh, bọn họ đều không có phần!”

Đáng lý tay còn ở trên bàn phím gỗ “Cùm cụp”, cũng đã ngừng lại. Hai tay anh đều ôm lấy cô. Bởi vì, lúc cô như thế này, trên cơ bản, chính là muốn để cho người yêu, để người trêu đùa.

Cô chạy nhanh trước hôn anh một chút, ngăn chặn anh lại.

“Dạ, chuyện của Khang Nghị chúng ta có thể giấu được sao? Hơn nữa khi nào anh ấy có thể tốt được?”

Nhìn kỹ anh kết quả chính là anh không có lập tức biểu hiện ra vẻ không vui, nên cô liền mở rộng cửa lòng đi xuống nói.

“Chuyện Khang Nghị, hiện tại làm em cảm thấy rất thống khổ. Anh nói, để em không cần nghĩ nhiều, chỉ là căn bản em lại làm không được điều mong muốn. Anh ấy là bạn của em —— hazzzi!” Căn cứ môi, cô cực kỳ buồn rầu.

Lang Vương hí mắt suy nghĩ một chút, nói. “Tuyệt Nhi, em cũng nhớ cho kỹ, người không thể sống trong quá khứ, Khang Nghị đều đã như vậy, anh sẽ cùng pháp y Lưu sử dụng hết thủy biện pháp để cứu anh ta. Em cũng nên nhìn thoáng ra, hẳn là hiện tại và tương lai, không thể luôn trừng phạt chính mình, sẽ trừng phạt người bên cạnh. Rồi rẫm những chuyện đã xảy ra, nói một câu không dễ nghe, chính là không có việc gì lại tự mình ngược mình!”

Này nửa dụ dỗ nửa phê bình nói, Bạch Tuyết nghe được rụt rụt vai, tự mình cảm giác giống như là lùn đi một đoạn. Thật ra, cô rất sợ đàn ông như vậy đứng đắn mà rắn dạy cô, bởi vì người đàn ông này có sức ảnh hưởng quá lớn, mà cô đi một đường này tới, trên cơ bản chính là nhìn lên anh. Dù cho tới hiện tại rồi, có đôi khi cô có thể bò đến trên đầu của anh làm loạn, nhưng càng nhiều lúc, cô vẫn là bị anh đè nặng.

Cái dáng vẻ này của cô rơi vào trong lòng Lang Vương rồi, anh lập tức cảm thấy trong lòng thoải mái, lập tức tiếp tục giáo huấn. leqdon

“Em nói em một chút, gần nhất có phải không có việc gì tự tìm ngược hay không. 500 năm trước, anh tiễn người trở thành em, 500 năm sau, em lại có thể không tin lời anh nói. Anh là người đàn ông của em, em nói hết

những chuyện trong lòng em cho anh nghe, anh còn có thể không ủng hộ em, không giúp em?! Ít nhất, em sẽ không ở thế khó xử, vì anh sốt ruột tức giận, lại vẫn nới nờ nhờ vả người khác. Em là vợ của anh, anh khẳng định đặt em ở vị trí đầu tiên!”

Hai mắt Bạch Tuyết sáng lấp lánh nhìn Lang Vương, cảm thấy thật sự là quá không thể tưởng tượng. Nghe lời người đàn ông này vừa nói, giống như rối rắm mấy ngày này của cô, căn bản là như là một trò khôi hài. Đầu tiên là mẹ Đản Nhi xuất hiện, nói có con với Lang Vương, còn đưa một đứa con giả đến cho Lang Vương, nếu cô tin tưởng Lang Vương, cũng sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy, làm hại Lang Vương thiếu chút nữa xảy ra chuyện. Dừng một chút lúc sau, anh nhìn cô thật sâu.

“Em đừng cảm thấy không vui, thật ra, anh cũng là khó cả đôi đường. Em cãi nhau với anh, chính là chỗ khó của anh; tâm tình này, khó chịu giống như là em không tin anh. Nhưng mà, anh sẽ không giống cô bé ngu ngốc như em không có việc gì tự ngược mình như vậy, anh chỉ biết tích cực mà tìm kiếm cách giải quyết. Em, anh cần phải quản; mà Khang Nghị, anh cũng sẽ đến giúp.”

Cô vận vẹo thân mình, “Ngô ngô” hai tiếng, rốt cuộc không nói ra được cái gì, bởi vì quá mức nhu nhược. Cô lại không phải một đứa ngu dốt, người đàn ông nói với cô như vậy, cũng đủ giúp những thứ lộn xộn trong đầu cô từng chút từng chút được giải quyết. Kỳ thật, cô cần cũng là một người, có thể rất không khách khí mà cảnh tỉnh cô như vậy.

“Cô vợ ngốc về sau nhất định phải tin tưởng anh, quyết không cho phép hoài nghi anh, em biết em như vậy với anh mà nói chính là tra tấn, tra tấn vô hình!”

“Em ở lòng anh tuyệt đối là vị trí thứ nhất, ai cũng không hơn em được!” Thật tình tế, cô lại nói một lần. Con người đầy nước, sau khi đối mặt với anh, hơi nước càng thêm mờ mịt, quyến rũ càng tăng lên.

Rốt cuộc anh vẫn đau lòng cho cô, tuy rằng vì rút ra bản khoản trong lòng cô, luôn là không yên tâm về anh, vì thế sử dụng chút thủ đoạn là cần thiết, nhưng không thể thấy cô chịu uất ức được. Dáng vẻ nhỏ vừa rồi của cô, phồng chùng trong lòng lại muốn miên man suy nghĩ, anh thật muốn rộng to với cô. Ai kêu cô là vợ của anh chứ.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Thu Phục

“Dạ, em đi làm chút thức ăn cho anh, anh đi ra ngoài từ buổi sáng hôm nay, vẫn luôn chưa ăn đàng hoàng cái gì cả” Bạch Tuyết đau lòng đứng dậy, đi vào nhà bếp. Lang Vương vốn định gọi cô vợ nhỏ lại, chỉ là lại nghĩ tới vợ ah cũng chưa ăn được cái gì, hôm nay Tuyết Nhi khóc đôi mắt vừa hồng vừa sưng. Cô chỉ lo thương tâm khổ sở, nơi nào còn có tâm tình để ăn uống, cho nên mới kêu cô đi làm, đến lúc đó mọi người sẽ cùng nhau ăn.

Hôm nay tất cả mọi người đều mệt mỏi muốn chết rồi.

Sau khi Bạch Tuyết đi xuống, Lang Vương ngồi xếp bằng, thân thể anh có chút không thoải mái, cần vận hành một ít chân khí.

Sau một lát, cả người Lang Vương thoải mái hơn nhiều, vọt vào tắm đơn giản một cái, thay đổi một bộ quần áo rồi xuống lầu.

Lúc anh đi vào trong bếp, nhìn thấy Bạch Tuyết đang ở trong phòng bếp rửa rau. Cúi xuống đầu, hai mắt nhìn chăm chăm rau dưa trong tay, ánh mắt chăm chú một chút, có thể nói đó là cô đang chuyên chú, cũng có thể nói cô đang ngu ngơ. Dòng nước trong suốt, từ vòi nước chảy xuống dưới, nước rơi xuống đến trên cây rau xanh biếc, phát ra âm thanh tích tích. Anh nhìn ngón tay cô trắng nõn, lướt qua giữa lá cải, đôi mắt liền nheo lại.

Lang Vương lặng yên không một tiếng động mà tới gần, anh ôm lấy Tuyết Nhi từ phía sau. Cô kinh ngạc không đến một giây, dáng vẻ lập tức liền tự nhiên lại. Không cần quay đầu lại nhìn, cô cũng biết là anh.

“Không cần lo lắng cho Khang Nghị, anh nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho anh ta, trước mắt pháp y Lưu muốn khống chế được thi trùng trong thân thể anh ta, anh mới có cơ hội dùng pháp lực tổng những con thi trùng đó ra ngoài, cái nàu cần phải có thời gian, không gấp được.”

“Em tin anh, anh vẫn là đi nghỉ ngơi đi, nấu cơm xong em sẽ gọi anh.” Cô nhẹ giọng nói. Trải qua lúc này đây, Bạch Tuyết không bao giờ hoài nghi Lãnh Dạ, người đàn ông này lúc nào cũng suy nghĩ cho cô, cô nên thấy đủ, mà không phải gây thêm phiền cho anh.

“Liên muốn nhìn em một chút, hôm nay ở trong lòng thực lo lắng cho em, nhìn thấy đôi mắt của em khóc vừa hồng vừa sưng, trong lòng anh.....” Nói xong, anh duỗi tay, đưa ra một cái đã bắt được tay nhỏ của cô, lấy cây rau trong tay cô bỏ ra ngoài.

“Anh bị bọn họ bắt đi, còn chịu oan uổng nói anh giết người, em có thể không nóng nảy sao, hơn nữa lúc đầu bọn họ còn không cho em gặp anh, cho nên em mới sốt ruột mà khóc!” Bạch Tuyết ăn ngay nói thật, Lãnh Dạ xảy ra chuyện, cô lo lắng, đau lòng.

“Về sau đừng khóc nữa, bọn nhỏ đều sẽ nhìn thấy!” Lang Vương từ từ nói. Đau lòng vén tóc rối trên gương mặt Bạch Tuyết.

“Em biết em hẳn là kiên cường, chỉ là em không khống chế đôi mắt cho thật tốt, chỉ cần khổ sở trong lòng liền sẽ rơi nước mắt. Em biết em không nên khóc ở trước mặt bọn nhỏ, em nên làm tấm gương tốt cho bọn nhỏ. Nhưng mà em không muốn miễn cưỡng chính mình kiên cường ở trước mặt bọn nhỏ, em cảm giác em còn không kiên cường được như bọn nhỏ! Em có phải rất ngu dốt hay không!” Bạch Tuyết uất ức nhìn Lãnh Dạ.

“Em không có ngu dốt, người phụ nữ của anh sao có thể ngu dốt được. Em là không che dấu tốt cảm xúc của mình thôi.” Lang Vương an ủi nói.

“Thật vậy sao?”

“Thật sự.”

“Để anh rửa, xem ra anh nên tìm một bảo mẫu giúp em.” Lang Vương đau lòng cho cô vợ nhỏ, trong nhà nhiều người ăn cơm như vậy làm sao nhẫn tâm để vợ anh mệt mỏi chứ.

“Không có việc gì.”

Anh lại nói. “Đừng rửa sạch, để anh rửa, em đứng xem là được rồi.” Lang Vương duỗi tay lấy đồ ăn trong tay Bạch Tuyết rồi nghiêm túc rửa sạch.

Bạch Tuyết ngây người, si ngốc nhìn người đàn ông của mình, anh thật tốt, vì cô mà từ bỏ thân phận của mình, từ bỏ giá trị con người mình, từ bỏ kiêu ngạo của mình, lại có thể nấu cơm cũng không cho cô làm.

Cô ngây ngẩn cả người.

Lang Vương rửa đồ ăn xong, lau một tay. Anh nâng tay cô lên, từ phía sau lưng cô đến trên đầu, hôn trên bàn tay cô, khàn giọng thì thầm. “Anh cưới em, cũng không phải là muốn em đến làm người giúp việc. Đôi tay này, phải chăm sóc thật tốt, em cho anh sinh ba bảo bối nhỏ, chính là công thần lớn nhất, rồi sau đó làm sao anh cam lòng để em phải vất vả.”

Nói xong, hai tròng mắt lực mê hoặc có thật sâu, nhìn cô giống như muốn cô mê say.

Rốt cục cô đã hiểu được ý của anh, trong lòng dâng lên ngọt ngào nồng đậm. Nghĩ lại, vẻ u sầu liền bị thổi bay, nở nụ cười.

“Chỉ là, em tình nguyện gả làm cô vợ nhỏ cho anh, giặt quần áo cho anh, nấu cơm, sinh con.....” Bạch Tuyết then thùng nói, giống một cô gái vừa mới yêu vừa cuồng nhiệt. Không dám ngẩng đầu nhìn Lãnh Dạ, tất nhiên là bởi vì bản thân nhất thời lờ lờ nói câu sinh con kia.

“Làm cô vợ nhỏ của anh có thể làm rất nhiều chuyện, chẳng hạn như.....” Ý tứ Lang Vương không cần nói cũng biết.

“Em biết gần đây là do em thất trách, về sau em sẽ bồi thường cho anh có được không. Hiện tại liền như vậy đi, ngày nào chuyện của Khang Nghị không thể giải quyết thì một đó trong lòng em cũng không dễ chịu.” Bạch Tuyết nói nhỏ.

“Anh sẽ cho em có cơ hội để bồi thường cho anh.” Lang Vương cười cười.

“Hi hi..... Em đây đành phải chờ anh cho em cơ hội.” Bạch Tuyết cũng cười.

Sau đó lười nhác mà thả lỏng thân mình, cổ duyên dáng giống như là thiên nga, ưu nhã mà thả lỏng, ngửa đầu, dựa vào trên người anh, lại nheo nửa mắt lại.

Lang Vương say mê đánh giá cô vợ nhỏ, cô có một cặp mắt sáng trong, trong vắt trong suốt, sáng rực như trời đầy sao, không biết cô đang nghĩ tới cái gì, lại hưng phấn tự mình mỉm cười, đôi mắt cong cong giống như trăng non, phảng phất tâm hồn em dịu. Nhất tần nhất tiểu chi gian (Một cái nhăn mày, một nụ cười trong lúc đó), biểu lộ vẻ mặt cao quý tự nhiên, làm người khác không thể không kinh ngạc cảm thán với sự xinh đẹp thanh nhã của cô.

“Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này nhìn anh làm, lát nữa ăn nhiều một chút, gần đây em đã gầy.” Lang Vương đau lòng nói.

“Vậy anh nhiều làm một chút, mấy người bọn họ ở bên ngoài nhất định cũng đói bụng.” Bạch Tuyết cúi cổ nhìn thoáng qua pháp y Lưu đã ngồi ở sofa nhắm mắt ở trong đại sảnh bên ngoài, mà trên người Khang Nghị bị châm đầy kim châm, Đóa Đóa và Thiên Tâm đang nghỉ ngơi ở trên lầu, Long Chu và Đoan Mộc ngã trái ngã phải nằm ở một bên sofa, trên bàn

trà bên cạnh còn có một đồng lớn kim châm mà hai người bọn họ mới mua về.

Lang Vương bất ngờ nhìn vợ mình.

Tóc dài đen nhánh tinh tế, khoác lên phía trên hai vai, hơi lộ vẻ ôn nhu, tóc dài có khi phân tán, hiện ra một loại phong thái khác, đột nhiên từ thành thực trở nên đáng yêu, làm người ta nảy sinh tình cảm yêu thích thương tiếc, làn da trắng nõn giống như trứng gà vừa mới lột vỏ, đôi mắt to chột lóe chột phảng phất như có thể nói, môi đỏ nho nhỏ và làn da màu trắng, càng hiện lên rõ ràng, một đôi lúm đồng tiền phân bố ở hai bên sườn gương mặt, nhợt nhạt cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên gương mặt, đáng yêu như thần tiên.

Đồng tử sáng ngời trong suốt, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi hơi rung động, làn da không tì vết lộ ra phần hồng nhàn nhạt hiếm thấy, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướn át.

Cho dù là đầy mặt Tuyết Nhi là vẻ mệt mỏi và phong trần, vẫn có thể nhìn ra ngũ quan nhỏ xinh và tinh xảo như cũ, lộ ra vẻ xinh đẹp kỳ lạ mà bắt mắt; làn da giống như sữa dê mới động lại, giống thủy tinh trong suốt mang màu sắc Tân Cương, óng ánh trong suốt làm cho người ta không đành lòng nhìn xem, sợ ánh mắt quá sắc bén, đâm xuyên vào khuôn mặt cô hai cái lỗ.

Anh không thể không thừa nhận vợ anh là người đẹp hiếm của trên thế gian, làm tâm anh động không thôi.

“Dạ, về sau chuyện của anh em sẽ không hoài nghi anh nữa, em cũng không bao giờ sẽ phát cáu với anh, em sẽ ngoan ngoãn làm vợ của anh. Lúc đó..... Nếu không phải em phát cáu, người phụ nữ kia cũng sẽ không có cơ hội, anh cũng sẽ không bị bắt vào tù, càng sẽ không bị người phụ nữ kia đem bỏ thi trùng vào trong thân thể anh, còn liên lụy đến anh Khang Nghị!

nhất định anh phải cứu Khang Nghị, anh là chồng của em, anh ấy là bởi vì em nên mới có thể biến thành như vậy, cho nên em muốn anh giúp em, chúng ta là người một nhà, Khang Nghị là bạn của em cũng chính là bạn của anh. Em biết trước kia anh không thích anh ấy, thậm chí còn có thái độ với anh ấy, bất quá anh ấy không phải là người xấu, anh ấy giúp em rất nhiều, em không thể không biết báo đáp.” Bạch Tuyết nói.

Nói đến mức này, trong lòng Lang Vương, liền thoải mái không ít. Cô vợ nhỏ có thể nghĩ như vậy, đã nói lên, việc anh làm, đã có hiệu quả rồi. Khang Nghị là bạn cô, nhưng mà anh biết ý nghĩ của Khang Nghị đối với Tuyết Nhi, chỉ là anh ta bắt đắ dĩ hết hy vọng việc Tuyết Nhi đi theo anh ta, nếu Tuyết Nhi dao động, anh sẽ rất bị động, cho nên có một số việc cần nhắc nhở cô vợ nhỏ một chút, để cô ngoan ngoãn ngốc ở bên người anh mới tốt, tựa như chuyện thi trùng hôm nay, anh vốn có thể tự mình giải quyết, nhưng mà anh không muốn tự mình dùng pháp lực giải quyết, anh muốn cho vợ anh đau lòng cho anh, để cô lộ tính tình áy náy, để cô về sau đều tin tưởng anh chỉ yêu một mình cô. Khang Nghị ở trong lòng cô rất có trọng lượng, chỉ biết theo sự tiến triển của chuyện tình và thời gian trôi đi, càng lúc càng nhẹ.

“Không xem như uất ức lớn được, chỉ là việc nhỏ, anh có thể ứng phó được.”

Đây là giao đến đáy nguồn rồi!

Hiện tại anh chậm chạp không phát ra, biểu hiện ra bên ngoài dáng vẻ bị thua cuộc, chủ yếu chính là muốn để cho cô vợ nhỏ nhìn ở trong mắt đau ở trong lòng. Tiếp theo, cho dù là hoàn cảnh khó khăn hay thuận lợi, chỗ nào không có cơ hội.

Tóm lại, đây là một cuộc khiêu chiến khó khăn, nhưng cũng tuyệt đối là thời cơ.

Anh hy vọng hôm nay dưới mặt đất anh nổi giận trời cao bất công, sẽ khiến cho họ xử phạt nhẹ Tuyết Nhi, Tuyết Nhi có cái gì sai, Mẫu Đan Tiên Tử có gì sai, còn không phải là bởi vì Mẫu Đan Tiên Tử yêu Lang Vương, hơn nữa Tuyết Nhi cũng yêu Lang Vương, chẳng lẽ đúng như suy nghĩ của nah vậy, năm đó Ngọc Đế cũng thích Mẫu Đan Tiên Tử, vì yêu mà sinh hận, không chiếm được cũng quyết không cho anh có được, nếu là như thế này, anh cũng tuyệt sẽ không nhận thua, anh không tin thế gian không có thiên lý.

“Lúc cần thiết chúng ta đã cùng nhau chống lại áp lực thần bí kia, một ngàn năm trước kia anh không khuất phục, một ngàn năm về sau anh cũng tuyệt sẽ không khuất phục. Thề sống chết cùng anh ở bên nhau.” Tuyết Nhi nói một chữ hai ý nghĩa, tựa hồ cũng nghĩ đến cái gì, hoặc là đoán trước tới cái gì rồi.

Anh nheo mí mắt một chút.

“Anh quyết không cho phép người khác ăn hiếp vợ của anh, chỉ cần chúng ta yêu nhau, những cái đó đều vẫn là khả năng nhỏ bé.”

Lang Vương biết cô vợ nhỏ của anh rất khó lường, cho nên, anh vẫn luôn muốn để cô ẩn sâu.

Bạch Tuyết nhàn nhạt mà cười một chút, con ngươi đen sáng lạn một chút, tựa như một viên sao băng hút vào.

“Thật ra..... Em cũng nghĩ đến một số chuyện đúng hay không, chỉ là chúng ta đều không nghĩ tin tưởng thôi, anh là không muốn tin tưởng, hoặc là còn có thể tàn nhẫn, mà em là thất vọng, là đau lòng. Một ngàn năm trừng phạt đối với em đã đủ tàn nhẫn, cũng đủ dài lâu, nếu như vậy còn không chịu buông tha em, em không phản đối đối địch với bọn họ, vẫn là khi Mẫu Đan Tiên Tử bị bắt hạ phạm gian đã nói một câu: Tin tưởng nhân

gian chỉ có thiên lý tồn tại.”Rốt cuộc Bạch Tuyết bước ra bước đầu tiên, không tin tưởng mọi việc đều ở ý trời.

Lúc này trong lòng Lang Vương lập tức mừng như điên. Cô so với tưởng tượng của anh, đã thoát ra bên ngoài. Quả nhiên, cô vợ nhỏ sẽ không ngừng cho anh kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng). Còn làm anh cảm động chính là, cô vợ nhỏ vì anh, lại dám hai lần đổi mặt với người ở trên.

Gần đây anh bí mật phái Lãnh Tinh từ Yêu giới đi lên trên ngầm hỏi có chuyện gì xảy ra ở trên người Mẫu Đan Tiên Tử bị bắt hạ phàm, thì ra là Ngọc Đế thích Mẫu Đan Tiên Tử, hơn nữa yêu cầu Mẫu Đan Tiên Tử gả cho ông ta, còn muốn cho cô địa vị chí cao vô thượng (cao nhất). Nhưng mà, cô đều cự tuyệt toàn bộ. Bởi vì, cô không phải thần, cô chỉ là một tiểu tiên tử, một tiểu tiên tử si ngốc yêu Lang Vương. Cô không muốn làm thần chí cao vô thượng, không phải thực sự có thần là cao nhất, thế gian thay đổi thất thường, pháp pháp phòng phòng, có đôi khi, mặc cho ông ta là trụ cột tính toán tường tận, nhưng cũng có khả năng rơi vào một bàn cờ thua đậm. Cô không muốn bản thân trở thành những quân cờ như nường nường đó, cô chỉ muốn yêu thương của Lang Vương chỉ thuộc về cô. Cô càng không muốn bởi vì sự không quan tâm mà làm thương tổn Lang Vương.

Anh ôn nhu mà thở dài một tiếng, “Vợ, là anh không xứng với em, làm em đợi anh một ngàn năm anh mới nhận ra chân lí bên trong.”

“Này cũng không chậm, hy vọng ông ta đã thay đổi, thả chúng ta ra, cho chúng ta giữ lại một con đường sống!”

Bọn họ nói ông ta tất nhiên là Ngọc Đế, nhưng mà ai cũng không nói ra ông ta là ai, trong lòng từng người biết rõ ràng.

Anh biết tâm cô sẽ tốt.

Nhưng trong xương cốt cô có một mặt bướng bỉnh, đây đã là chủ ý quyết định rồi, cô không muốn thay đổi. Cô vẫn luôn không muốn làm hoa mẫu

đơn bên người anh, toàn dựa vào anh để nuôi dưỡng, dựa vào anh để tránh né hết thầy mưa gió bên ngoài.

“Mặc kệ tương lai như thế nào, anh vĩnh viễn sẽ ở cùng em.”

Trong lòng anh chảy qua dòng nước ấm ôn nhu, trong phút chốc ánh mắt ôn nhu cực hạn.

Cô thấp giọng cười, cong mắt lên, mắt đen một trận rực rỡ lung linh, mà vui sướng, tựa như chú chim nhỏ hạnh phúc.

Anh đây là đáp ứng rồi, đời đời kiếp kiếp không chia lìa, rúc vào cùng nhau, phụ nữ chính là động vật yếu ớt, luôn muốn một câu hứa hẹn rõ ràng.

Anh cũng hiểu cô!

Anh không tiếng động mà cười, trong mắt, khóa cô vào một cái.

Nếu cô phải làm liệt nữ trinh khiết (người con gái thà chết để giữ gìn trinh tiết) say đắm vì anh, anh tuyệt đối sẽ làm cây sồi cao lớn cường tráng nhất, bảo vệ cô, che chở cô, vì cô mà tạo ra một mảnh của bản thân, thay cô đón gió phấp phới!

Nhưng mà, lúc này, trong một cơn động thần bí.

Mẹ Đản Nhi thống khổ không thôi, thi trùng đã bắt đầu ăn mòn thân thể của cô ta, tuy rằng thi trùng là do cô ta nuôi dưỡng, nhưng mà cô ta chỉ biết huấn luyện thi trùng ăn mòn thân thể người khác như thế nào, lại không biết làm sao để thi trùng nhận ra chủ nhân, đừng cắn cô ta!

Đau đớn cô ta có đều là do Bạch Tuyết và Lang Vương cho, hiện tại vừa nhớ tới người một nhà Lang Vương, thân thể liền tức giận.

Mặc dù cô cực cực khổ khổ nhiều năm, chẳng lẽ cứ kiếm củi ba năm thiêu một giờ như vậy! Nhưng mà trước mắt là tượng phật đất qua sông tự

thân khó bảo toàn (tượng đất tự mình qua sông còn chưa được). Cô bên này đều đã là ốc còn không mang nổi mình ốc, còn có thể lo lắng bọn họ!

Bạch Tuyết quả thực là ngôi sao chổi, bị cô ta hại chết!

Lại nghĩ đến Lang Vương, trong lòng cô càng tức giận, hăm mộ ghen tị thù hận mà thật muốn từng ngậm xé nát Lang Vương! 500 năm trước Lang Vương đã xảy ra quan hệ với cô, 500 năm sau lại có thể không thừa nhận, còn muốn phui sạch quan hệ với cô, đàn ông đều là động vật không nhận trách nhiệm, đặc biệt nhất là Lang Vương đáng chết kia.

Hôm nay rõ ràng Lang Vương đã lộ vẻ thất bại, lại bị thi trùng ăn mòn, vì sao Lang Vương lại không có chuyện gì? Lại vẫn giống như vợ bé đánh không chết quay trở lại nữa. Phát lực lớn như vậy, lúc Lang Vương đi ra từ trong mật thất, cô thực sự bị khí thế ngay lúc đó của Lang Vương làm cho chấn động.

Con người anh như là muốn xé rách cô.

Nhân tính (bản tính con người) cũng thật là đáng sợ, nhưng mà lang tính (bản tính của sói) càng đáng sợ hơn, về mặt Lang Vương đi ra mật thất dần dần lạnh nhạt, là người lạnh nhạt đối với thế giới này, hay là thế giới này đang phát sinh biến hóa? Lạnh nhạt từ tâm mà sinh ra, cũng có thể từ tâm mà diệt (loại bỏ), thế giới bao la, tuy rằng bọn họ có duyên, nhưng mà anh vẫn hung ác muốn lập tức giết cô.

Nhưng mà Bạch Tuyết cũng biểu hiện lộ ra vẻ lạnh nhạt ở bên ngoài như vậy, vô cùng chân thật đi vào thế giới, để họ cùng nhau lạnh nhạt cự tuyệt, dùng một trái tim nhiệt huyết thay đổi thế giới.

Nói thật, một khắc kia cô đã rất sợ chết, đây có lẽ là sự sợ hãi tồn tại trong mỗi người. Nhưng bản tính đều là lạnh nhạt, huống chi là Lang Vương muốn xé rách cô, Lang Vương hung ác. Mặc kệ là đối người khác hay là... người thân. Cô không có bất kỳ quyền lợi gì để so sánh với Bạch

Tuyết. Bởi vì, cô biết khả năng của cô còn không bằng người phàm này, bởi vì chuyện giữa cô và Lang Vương ... Không có tình yêu!

Lang Vương anh dựa vào cái gì, cưới một người vợ, xinh đẹp như hoa không nói đến, còn có thể lúc nguy nan, lại khẳng khẳng một mực đi theo anh như vậy.

Nghĩ đến chuyện này, cô liền nôn nóng mà căn bản đã không thể ngồi yên được.

Bạch Tuyết ..... Mỗi khi cô nghĩ đến, trong lòng lại ghét, lại đòi hỏi, lại là chua xót. Vì sao, Lang Vương không phải là của cô, vì sao vị trí của Bạch Tuyết không phải là của cô, vì sao cô không phải là hậu nhân Mẫu Đan Tiên Tử, vì sao cô không thay thế được Mẫu Đan Tiên Tử! Bạch Tuyết không có phần quyết đoán này của cô! Một người phàm cái gì đều không có được, Lang Vương vì cái gì còn thích cô ta như vậy, để ý cô ta như vậy. Cô cũng là tứ chi của Mẫu Đan Tiên Tử, Bạch Tuyết tình là cái gì, ngay cả xách giày cho cô cũng không xứng! Dựa vào cái gì, Lang Vương anh chính là nhận định của người phụ nữ ngu dốt Bạch Tuyết kia, đều có thể tốt với cô ta hơn ngàn lần vạn lần?!

Hiện giờ, Yêu giới, thế giới nhân loại, bầu trời bao nhiêu người nhìn cô, bằng mắt không bằng lòng, trong lòng cất giấu trào phúng châm biếm.

Chẳng lẽ người bề trên cũng sẽ lừa cô, bằng không vì sao cô lại rơi vào kết cục này, thảm như vậy!

Ác ma không hề yêu cầu thiên sứ che chở, anh đã học được tự mình đi an ủi những cảm thụ lạnh nhạt đó, lúc mọi người nhìn thấy, ác ma chẳng qua là sức mạnh tà ác, trái ngược với tình người, nhưng mà, thiên sứ cho anh ấm áp, anh không hề cảm thấy lạnh băng, nội tâm không hề có lỗ trống. Thiên sứ nên rời đi, bắt đầu trạm sứ mệnh tiếp theo.

Chẳng lẽ trong lòng vĩ đại thần thánh kia của anh, cũng sẽ là ác ma!

Hay là cô chia ích lợi đến choáng đầu, lầm lỡ thấy hết thấy quan tâm đều là việc nên làm. Có lẽ cô nên cảm ơn những người đã không đối tốt với cô, người lãnh nhặt với cô, làm cho cô trở nên kiên cường. Cũng nên cảm ơn những người đã từng thương tổn cô, là bọn họ khiến cô thấy rõ hiện thực thế giới này, bất đắc dĩ, tàn khốc, vô tình. Lòng người lục đục với nhau. Không có bọn họ tổn thương thì không có cô của bây giờ, sợ dĩ cô lại biến thành như vậy, hoàn toàn là bị một người đàn ông đó bức, đó chính là Lang Vương, 500 năm trước kia cô đem lần đầu tiên cho anh, từ nay về sau trong lòng cô chỉ có anh, chỉ là kia hạt giống ban đầu đã chặm rãi đã phát mọc, thay đổi bản chất.

Cô đi vào thế giới này bởi vì khờ dại mới có thể đi theo cùng nhau. Lúc cô hiểu rõ chân tướng hết thấy, cô mới biết được quyền hành chân chính liên quan đến sống chết lại có thể chính là chính mình.

Đừng trách cô quá tâm tàn nhẫn, là Lang Vương khiến cô quẩn chân vào tội ác vô tận. Cô đi vào thế giới này là vì Lang Vương để cho cô có được hy vọng, cũng là tự tay Lang Vương hủy diệt hy vọng của cô, lại đồng thời để cô ở bên cạnh sói, lúc tình yêu đang ở trước mặt hiện thực lại trở nên hèn mọn như thế, cô đã từng cầu xin Lang Vương không cần đuổi cô đi, cô cầu xin Lang Vương thu nhận cô, cầu xin Lang Vương cho cô một cơ hội. Chỉ là Lang Vương lại không có cho cô một cơ hội, hung hăng, lạnh lùng ném cô một ném chính là 500 năm.

Có đôi khi, người chính là không thể so, đặc biệt, là người được lấy ra từ một nơi chốn với mình!

Hiện giờ, thi trùng do bản thân mình nuôi dưỡng lại đang ở trong bụng mình mấp máy cắn xé, cô lại chỉ có thể chịu đựng, tuy rằng có thể không chế một số ít thi tr

ùng, lại không thể tổng hết chúng ra ngoài! Lại như là từng bùa đòi mạng của Tử Thần!

Mẹ Đản Nhi tức giận, khẽ nguyên rửa một tiếng, càng nghĩ thầm muốn sống chết với Bạch Tuyết hay không. Còn có Khang Nghị, cô thật vất vả mới khống chế được anh ta, tuy rằng là bắt anh ta tới, lúc cho anh ta ăn thì trùng có chút tổn công, nhưng mà mặc kệ như thế nào vẫn là khống chế được, không nghĩ tới chuyện còn chưa có thành công, cô liền toàn quân bị diệt, còn có đứa bé kia cũng bị Lang Vương dùng pháp lực đưa đến chỗ Diêm Vương, để cậu ta đi đầu thai. Những con người này quả thực một chút đều dùng không được, cũng không biết xem ra chỉ là để bày biện thôi!

Lúc mẹ Đản Nhi tính toán muốn cùng sống chết với Bạch Tuyết, Lang Vương bên này đã làm tốt một bàn đồ ăn, Bạch Tuyết đi ra khỏi phòng bếp, cho người ta cảm giác một vài món ăn này đều là do cô chuẩn bị.

Nhẹ nhàng đánh thức Long Chu và Đoan Mộc, lại đánh thức pháp y Lưu, muốn bọn họ đi vào nhà ăn ăn một chút bữa ăn khuya, biết tất cả mọi người đều không có ăn cơm chiều nhất định đều đói bụng, cho nên Lang Vương làm rất nhiều.

Đoan Mộc lười duỗi eo một cái, đi vào phòng vệ sinh rửa sạch mặt một phen, tiếp theo là Long Chu cũng đi vào rửa sạch một phen, sau đó chính là vị pháp y kia cũng rửa mặt một phen, tất cả mọi người đều ngồi xuống, chỉ có Khang Nghị còn bị trói, Bạch Tuyết xin giúp đỡ nhìn Lang Vương, ý tứ là anh ta có thể bỏ xuống không?

“Tuyết Nhi, lại đây ăn cơm, hiện tại cái gì Khang Nghị cũng không thể ăn, anh đã dùng pháp lực phong bế vị giác của anh ta, hiện tại anh ta không ngửi được mùi hương cũng sẽ không cảm thấy đói.

Mấy người Đoan Mộc quả thực đều đói bụng, miệng lớn bắt đầu ăn, trong bụng còn có một số việc, dễ chịu hơn nhiều, Đoan Mộc ngẩng đầu nghiêm túc đánh giá Lang Vương, anh ấy lại có thể là Lang Vương, anh vẫn luôn kêu anh ấy là đại ca, bọn họ vẫn luôn là anh em. Về sau anh ấy muốn anh gọi anh ấy như thế nào, gọi là Lang Vương, hay là gọi đại ca?

“Nhìn cái gì, trên mặt tôi lại không có cơm!” Bị anh em vào sinh ra tử của mình nhìn chăm chăm như vậy Lang Vương tất nhiên biết Đoan Mộc suy nghĩ cái gì. Chẳng qua anh vẫn là dùng giọng nói lúc trước kéo anh ta trở về.

“Cái kia..... Cái này..... Em về sau, chúng ta về sau còn có phải hay không.....” Đoan Mộc không có nói ra về sau có phải còn là anh em hay không?

“Muốn nói cái gì thì nhanh nhẹn, khi nào lại học lễ mễ như vậy! Anh em của Lãnh Dạ cũng không phải giống phụ nữ như vậy.”

“Ai giống phụ nữ, em là đang lo lắng người nào đó không muốn làm anh em với người phàm nhân.” Đoan Mộc nói.

“Từ giờ khắc này trở đi, quên tất cả chuyện ngày hôm nay, vĩnh viễn nhớ kỹ tôi là Lãnh Dạ là được, bằng không cậu sẽ không có chỗ tốt, bao gồm anh ——” Lang Vương nhìn thoáng qua Long Chu, lạnh giọng nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Đóa Đóa Biến Trở Về?

“Đương nhiên việc quên anh là Lang Vương thì không có vấn đề, chẳng qua nếu em gái tôi có thể biến trở về thì càng tốt.....” Long Chu luôn lo lắng em gái vẫn như vậy.

Nhưng vào lúc này, trên lầu.

“A ——” truyền đến một tiếng kêu to, cái này là giọng nói của Thiên Tâm, Lang Vương và Bạch Tuyết còn có Đoan Mộc đều chạy lên trên lầu.

Chỉ là, cửa phòng bọn nhỏ lại bị khóa, Lang Vương vừa định dùng pháp lực đi vào, lại nghe thấy một tiếng hô to ở bên trong: “Các người ai cũng không nên tiến vào ——” giọng nói này là.....

Long Chu khiếp sợ nhìn mặt mấy người khác, chẳng lẽ là Long Nhi?

“Long Nhi, Long Nhi?” Long Chu kích động hô to lên.

“Anh..... Anh..... Em..... Em..... Ô ô.....” Đóa Đóa kích động khóc lớn lên.

Bên trong, Thiên Tâm và Ưc Ưc còn có Niệm Niệm khiếp sợ nhìn Đóa Đóa dùng chân đơn bọc lấy cơ thể mình, Đóa Đóa lại có thể biến thành.....

Vốn dĩ Thiên Tâm và Đóa Đóa đang ngủ trên giường, chân Thiên Tâm còn gác ở trên đùi Đóa Đóa, ai ngờ bỗng nhiên chân Đóa Đóa biến vừa cao

vừa dài ra, bỗng nhiên Thiên Tâm mở hai mắt, lại nhìn thấy Đóa Đóa biến thành dì có mùi khai.

Đóa Đóa chính là dì có mùi khai? lequydon

Có cùng suy nghĩ giống như Thân Tâm còn có Niệm Niệm và Ưc Ưc, bọn họ khiếp sợ nhìn Đóa Đóa, thì ra lúc ấy em gái Long Chu bị Bạch Tuyết biến thành heo, ba đứa bé cũng không biết, cả ba đều được ông nội Lang đưa về Yêu giới, cho nên trong mắt bọn chúng chuyện người dì mùi khai kia bị biến thành heo ai cũng không hiểu được.

“Thiên Tâm, Ưc Ưc, Niệm Niệm, các cháu không cần tò mò, dì chính là dì mùi khai kia!” Đóa Đóa xin lỗi cúi đầu.

“Kia..... Làm sao dì lại biến thành Đóa Đóa?” Thiên Tâm ngồi ở trên giường nhìn Đóa Đóa đứng ở trước mặt.

“Dì là bị mẹ cháu biến thành như vậy.” Đóa Đóa trả lời đúng sự thật.

“Hả?”

“Hả?”

“Hả?” Ba đứa bé đồng thời khiếp sợ há một tiếng.

“Không phải là mẹ các cháu sai, là trước kia dì quá xấu, mới có thể biến thành heo, cũng coi như là dì nên bị trừng phạt. Chẳng qua hiện tại, dì cũng không hận mẹ các cháu một chút nào, ngược lại dì còn rất cảm ơn cô ấy, bởi vì cô ấy làm cho dì biết làm người không thể có lòng tham, không thể quá ngoan độc như vậy.

Thì ra quan tâm người khác cũng là chuyện rất vui vẻ, yêu thương người khác cũng là chuyện tốt đẹp như vậy. Trước kia dì chỉ suy nghĩ cho mình, chỉ cần là điều mình muốn, dì liền sẽ tìm mọi cách để có được, hiện giờ dì

đã biết, lòng không thể quá tham, vừa lòng người cũng rất vui vẻ.” Đóa Đóa dùng chăn bọc thân thể mình lại, cô không nghĩ tới còn có một ngày cô sẽ biến trở về lại, qua lâu như vậy, cô cũng đã nỗ lực lâu như vậy, cô cho rằng đã không có hy vọng, cô cho rằng cô vĩnh viễn sẽ làm heo, cô cũng bắt đầu dĩ nhận mệnh, cho nên cô chỉ nghĩ thừa dịp khi mình còn sống, ở bên mỗi người mà cô yêu thương, cô không biết uối thọ của họ kéo dài được bao lâu, bởi vậy cô rất quý trọng từng ngày cùng cả nhà ở bên nhau.

Tựa như ngày hôm nay, Đóa Đóa nhìn thấy người phụ nữ ngoan độc kia muốn ném lại một vật thể đen đến người một nhà Lang Vương, cô rõ ràng biết cái vật thể đen kia nhất định là đồ vật nguy hiểm, cô lao ra cũng có thể sẽ bị đánh chết, nhưng mà cô vẫn không hề cố kỵ tiến lên như cũ, cô không thể nhìn một nhà Lang Vương có nguy hiểm, bọn họ ở trong lòng cô đã là người thân, thậm chí còn thân hơn so người một nhà.

“Xem ra dì mùi khai trước kia đã thay da đổi thịt, biến thành đại mỹ nữ nha.” Ưc Ưc cười nói. Từ xưa biết sai liền chịu sửa là vô cùng tốt.

Ưc Ưc rất ít cười với người khác, nhưng mà, hôm nay cậu cười với Đóa Đóa một cái mỉm cười, cậu nguyện ý cho dì mùi khai có cơ hội lại làm người, biểu hiện gần đây của Đóa Đóa cậu đều nhìn thấy được, chỉ bằng hôm nay Đóa Đóa liệu mình cứu người một nhà bọn họ, liền đủ để chứng minh dì mùi khai đã trở nên tốt hơn rồi.

Cho nên Ưc Ưc nguyện ý một lần nữa chấp nhận cô.

Đóa Đóa then thùng cúi đầu, trước kia Ưc Ưc ghét cô nhất, sau lưng không thiếu chuyện chinh cô, hiện giờ cậu lại có thể nói cô là đại mỹ nữ.

Cô có chút chân tay luống cuống, lần đầu được một đứa bé khen ngợi như vậy, trong lòng có chút kích động, đặc biệt là Ưc Ưc, bé trai lạnh lùng này, thông qua một đoạn thời gian này cô vẫn là nhiều ít hiểu rõ Ưc Ưc, cậu rất ít khen ngợi người khác, lúc này cậu lại khen cô là mỹ nữ.

Đúng là..... Người nhà này cái gì đều không thể xảy ra!

Làm heo lâu như vậy, đã sớm không có quần áo của mình, mỗi ngày lỏa thể đi tới đi lui, cũng không có cảm thấy thẹn thùng, bỗng nhiên biến thành người, lại biết thẹn thùng, bị ba tiểu quỷ này nhìn không chớp mắt, cô có chút chống đỡ không được.

“Dì như vậy có phải rất kỳ quái hay không!” Đóa Đóa dùng chân trái dẫm chân phải, xấu hổ cúi đầu.

“Đóa Đóa, chờ một chút, cháu đi quần áo mẹ cho dì mặc.” Thiên Tâm cười ha hả đi ra ngoài, ai ngờ vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy ba người đàn ông và người mẹ mỹ nữ của mình đuổi cổ nhìn bên trong đã xảy ra cái gì?

“Không được đuổi cổ nhìn.” Thiên Tâm nhanh chóng đóng cửa lại, thần bí cười cười, sau đó bước chân ngắn nhỏ đi đến hướng phòng ngủ chính, chỉ chốc lát trong lòng ngực ôm một ít quần áo mẹ cô bé, đi tới cửa đứng lại, xoay người, nhìn mấy người đàn ông đứng ở cửa giật mình.

“Không được nhìn trộm nha, trong chốc lát cho mọi người một sự vui mừng kinh ngạc.” Thiên Tâm nói, nhón mũi chân, tay nhỏ cầm then cửa mở cửa ra, sau đó lại đóng cửa lại thật mạnh.

“Đóa Đóa, lại đây mặc quần áo.” Thiên Tâm cười ôm một đồng quần áo bỏ lên trên giường, sau đó hưng phấn bò lên, cầm lấy một bộ quần áo có màu sắc cô bé thích nhất đưa đến chỗ Đóa Đóa, “Thấy được không, đây là màu cháu thích nhất, mẹ nói cháu trưởng thành liền có thể mặc, hiện tại cháu liền để cho Đóa Đóa mặc, Đóa Đóa thay cháu mặc vào trước đi, nhất định là rất đẹp, siêu xinh đẹp nha.” Thiên Tâm đặc ý nói, còn không phải cái loại này ở trước người tự mình khoa tay múa chân.

Ức Ức vừa thấy hai người muốn mặc quần áo, lúc này bọn họ cũng không đi ra ngoài, trực tiếp nằm xuống, xoay mặt đi, “Dì xinh đẹp, mặc đi, tụi cháu sẽ không nhìn lén. Nhớ rõ để cho chúng cháu hai mắt sáng ngời

nha.” Niệm Niệm cười ha hả nói xong cũng nằm xuống, xoay người nhắm mắt, đều ngoan ngoãn xoay mặt qua, biểu hiện cực kỳ phong độ.

Đóa Đóa bị cảm động, lúc này cô là người, có cảm xúc của mình, có hi vọng ái ố (vui buồn yêu khổ) của mình, trước kia làm heo, lúc thương tâm có thể rơi nước mắt, nhưng mà lúc vui vẻ lại sẽ không cười, mặc kệ cô nỗ lực như thế nào thì cảm giác vĩnh viễn đều chỉ là một vẻ mặt, cô cũng không dám cười, bởi vì cười liền lộ ra hàm răng đáng sợ, rất khó xem!

Hiện giờ cô có thể tùy ý biểu hiện hi vọng ai nọ của mình, làm người thật sự rất tốt, có thể khóc, có thể cười, có thể giận, có thể cảm động.....

Đây là ba đứa bé tốt bụng, cô quá cảm động.

Ngoan ngoãn dựa theo ý tứ của Thiên Tâm, mặc quần áo vào, bất quá không thể không bội phục ánh mắt tiểu gia hỏa rất tốt, nếu là trước đây, Đóa Đóa sẽ không mặc như vậy, nhưng mà hiện tại cô rất thích loại phong cách tươi mát này. Dù sao cũng là bọn nhỏ, ánh mắt độc đáo, Thiên Tâm vì cô mà lấy tới một bộ váy cổ tròn công chúa màu hồng nhạt, mặc vào cảm giác như là vừa mới đi ra từ trường nữ sinh, rất thanh thuần rất thoát tục.

Cô vừa lòng xoay một vòng tròn ở trước mặt Thiên Tâm, “Thế nào, có được không?”

“Siêu đẹp nha, Ưc Ưc, Niệm Niệm hai người có thể quay đầu lại, nhìn xem đẹp hay không đẹp?” Thiên Tâm rất vui vẻ hô.

Ưc Ưc mặc áo ngủ ngồi dậy, Niệm Niệm cũng ngồi dậy, hai tiểu gia hỏa đều rất tăng bốc, cùng nhìn về phía Đóa Đóa, ánh mắt hai người đều không thể che dấu khiếp sợ, trước mắt sáng ngời, hiệu quả thật đúng là đã đạt tới, quả thực thay đổi một loại phong cách. Nhớ rõ trước kia quần áo dìm mùi khai mặc đều thích lộ rốn, còn thích lộ ra bình sữa lớn. Nhưng bây giờ thật tốt, chỗ nên che lại đều được che lại.

“Không tồi, rất xinh đẹp, về sau Thiên Tâm có thể suy xét làm nhà thiết kế nha.” Niệm Niệm cười ha hả nói. dienanlequydonn

“Em mới không cần làm nhà thiết kế, em phải làm người mẫu, mỗi ngày mặc quần áo xinh đẹp cho các người xem, sáng mù mắt các người. Hì hì.....” Thiên Tâm được khen ngợi hai câu, lập tức bay lên, không biết đông nam tây bắc.

“Chúng ta không sợ sáng mù mắt chúng ta, chúng ta sợ sẽ chọc mù mắt chúng ta thôi! Tiểu xú mỹ (Cô bé chảnh chọc, thúì).” Niệm Niệm cười ha hả nói.

“Dì thích gọi là tiểu xú mỹ, hiện tại mời tiểu xú mỹ công bố với mọi người thân phận thật của Đóa Đóa.” Đóa Đóa từ từ nhảy xuống, đứng ở cửa, nói rất có khí thế.

Đóa Đóa rất kích động, cô xoay người đối mặt với cửa, liền muốn nhìn thấy anh trai, rốt cuộc có thể dùng tay để ăn cơm, không bao giờ dùng miệng chúi vào trong bồn, cũng có thể đi theo anh trai về nhà, thật tốt quá.

“Mẹ, ba, mọi người còn ở bên ngoài không?” Thiên Tâm bập bẹ hỏi.

“Bảo bối, chúng ta đều ở đây.” Bạch Tuyết ôn nhu trả lời.

“Ok, cho mời Đóa Đóa lóe sáng lên sân khấu ——” Thiên Tâm nâng giọng hô lên, mấy người Long Chu đã nghĩ đến khả năng Đóa Đóa biến trở về.

Thiên Tâm chậm rãi mở cửa ra.

Đóa Đóa chậm rãi đi ra từ bên trong, một thân váy công chúa hồng nhạt, rất thanh thuần, hoàn toàn không giống Long Nhi gợi cảm nóng bỏng trước kia.

Trong mắt người ở ngoài cửa, Tiểu Long Nữ trùng sinh rồi.

Những người ở đây trừ bỏ Đao Mộc và bạn tốt pháp y của anh không biết đã xảy ra ở bên ngoài, những người khác đều biết.

“Anh.”

Đóa Đóa ngọt ngào gọi một tiếng, lần đầu tiên cô cảm thấy giọng nói của mình lại dễ nghe như vậy, thì ra tâm tính làm người đã thay đổi, tất cả cảm giác cũng thay đổi theo, vạn vật đều trở nên tốt đẹp, tất cả sự vật, mọi người đều hấp dẫn cô như vậy.

Cô nhìn trước mắt tất cả đều thuận mắt, nhìn những người thân thiết ở trước mắt, đặc biệt là anh trai cô, anh trai cô vĩnh viễn yêu thương, khóc lóc bổ nhào vào trong lòng ngực anh trai, gặt gao ôm cổ Long Chu, giống như anh em hai người tách ra thật lâu thật lâu.....

“Anh.....”

“Long Nhi, trở về là tốt rồi, rốt cuộc em có thể về nhà cùng với anh rồi. Đây là chuyện tốt, đừng khóc, ngoan.” Long Chu kiên nhẫn nói, nước mắt trong mắt kích động đã chảy ra, vừa rồi ăn cơm anh còn đang lo lắng khi nào em gái mới có thể biến trở về lại, không nghĩ tới bỗng nhiên em gái lại biến trở về, anh rất vui mừng, cũng rất kích động, cho nên cảm lòng không được chảy ra nước mắt. Khóc, khóc vì hạnh phúc, vui vẻ khóc.

“Anh, em rất nhớ anh.....” Đóa Đóa vẫn ôm cổ anh trai gặt gao như cũ, không chịu buông ra. lequyydoonn

“Về sau anh trai sẽ chăm sóc em thật tốt, sẽ không để em chịu uất ức.” Long Chu vẫn luôn cho rằng là anh không có chăm sóc tốt cho Long Nhi, mới có thể như vậy, anh vẫn luôn tự trách.

“Anh trai, anh không ngoan, tất cả đều là em gieo gió gặt bão, em không hận bất kỳ người nào, ngược lại em còn muốn cảm ơn Bạch Tuyết, là cô ấy làm cho em biết ý nghĩa tồn tại chân chính, là cô ấy làm cho em biết làm người như thế nào, là cô ấy khiến em cảm giác được tình cảm lạnh ấm ở trên đời, là cô ấy khiến em tìm được ấm áp của người nhà, là cô ấy làm cho em trùng sinh, em cảm kích cô ấy, bằng không kiếp này của em đã sống uổng phí.” Đóa Đóa cảm kích nhìn Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lại rất hồ thẹn cười cười, tuy rằng Đóa Đóa trở nên tốt hơn, nhưng mà rốt cuộc cũng đã làm heo lâu như vậy, đều là bởi vì cô nguyên rủa Đóa Đóa, bằng không làm sao Đóa Đóa sẽ tách ra khỏi anh trai lâu như vậy, Long Chu lại tìm nàng lâu như vậy.....

Có điều là, tất cả những điều không như ý đều đã đi qua, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. (trong hoàn cảnh khổn khó, lại tìm được lối thoát)

“Long Nhi, anh trai cũng sai, trước kia ca ca quá nuông chiều em, chỉ cần em muốn, anh liền mua cho em, khiến em không biết chia sẻ với người khác, không biết yêu thương người khác, anh cũng sai, anh không có dạy dỗ em tốt, anh thật không làm tròn bổn phận!” Long Chu tự trách nói.

“Không, anh, anh không sai, từ nhỏ đến lớn anh hiểu rõ em nhất, yêu em nhất, là em không ngoan!”

“Long Nhi.....” đlequydon

“Anh, về sau gọi em là Đóa Đóa, đây là tên mẹ Tiểu Trí đặt cho em, em rất thích, về sau gọi em là Long Đóa Đóa.”

Long Chu gật gật đầu.

“Anh, em và anh về nhà trước, còn có một chuyện quan trọng phải làm, chính là em muốn nhận mẹ Tiểu Trí làm mẹ nuôi, là bà ấy cho sinh mệnh lần thứ hai, là bà ấy cho em hy vọng để sống, là bà ấy khiến cho em biết ý nghĩa tồn tại chân chính, là bà ấy khiến cho em hiểu được tình yêu thương

người khác, là bà ấy cho tình yêu tràn đầy. Cho nên em muốn bà ấy làm người mẹ thứ hai, mẹ chúng ta mất sớm, em cũng không biết cảm giác được mẹ yêu thương là gì, từ lúc gặp được mẹ Tiểu Trí, tình cảm mà em chưa bao giờ từng có, đó là tình yêu của mẹ, đó là tình cảm mà chỉ có mẹ mới dành cho con. Hơn nữa lúc ấy em còn là một con heo, mẹ Tiểu Trí lại có thể chấp nhận em, em rất cảm ơn bà ấy, cũng yêu bà ấy, ở trong lòng cũng xem bà ấy như là mẹ chúng ta. Anh..... Có thể không?” Đóa Đóa lễ phép trưng cầu ý tứ của anh trai, nếu là trước đây, cô làm việc sẽ tiền trạm hậu tấu (làm trước nói sau), căn bản sẽ không trưng cầu ý của người khác.

“Đóa Đóa, anh trai ủng hộ em, tình yêu mẹ Tiểu Trí dành cho em anh trai đã cảm nhận được, anh trai cũng rất cảm ơn bà ấy, cho nên về sau bà ấy chính là mẹ chúng ta.” Tất nhiên Long Chu nhớ rõ một lần ở quán cà phê kia, mẹ Tiểu Trí là bảo vệ Đóa Đóa như thế nào, cho nên anh tin tưởng tất cả lời em gái nói, cũng ủng hộ quyết định của em gái.

“Cảm ơn anh trai.” Long Chu chấn động, trước kia Đóa Đóa chưa bao giờ nói cảm ơn, bây giờ lại có thể biết nói cảm ơn, cô đã hoàn toàn thay đổi, đây đều là công lao của mẹ Tiểu Trí và một nhà Lang Vương.

“Trời sáng anh trai liền dẫn em đi tìm mẹ Tiểu Trí có được không?” Long Chu nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt em gái, ôn nhu hỏi, có thể lại một lần nhìn thấy em gái xuất hiện ở dáng vẻ này, anh rất vui mừng. Cuối cùng em gái cũng được giải thoát rồi, hơn nữa Bạch Tuyết còn cho anh một em gái hoàn mỹ, em gái thiện lương, em gái ngoan ngoãn. Không bao giờ là em gái tùy hứng kia, không bao giờ là em gái điêu ngoa kia, không bao giờ là em gái bá đạo kia và không bao giờ là em gái chỉ biết là ăn hiếp người khác kia nữa.

Đoan Mộc líu lười, tình huống này là sao?

Đóa Đóa?

Em gái?

Ai là em gái Long Chu?

Đóa Đóa không phải là heo sao, làm sao lại lập tức biến thành em gái Long Chu? Chẳng lẽ chuyện này lại là chuyện huyền ảo.

Long Chu đứng một bên đánh giá Đóa Đóa từ trên xuống dưới, em gái trang điểm như vậy thật đúng là rất đẹp, như là cô gái mới vừa trưởng thành, thoáng cái thật trẻ tuổi, trước kia luôn là trang điểm dày đặc, phong cách mặc quần áo cũng rất trưởng thành, hiện tại trang điểm như vậy, thật là đẹp.

Nhiều năm như vậy, thế lực Long gia càng ngày càng tăng, em gái cuồng ngạo cũng càng lúc càng lớn. Trên cơ bản, Long gia có rất nhiều quan trọng vị trí, đều là dựa vào phương thức chăm sóc kiểu người này cùng với sự công bằng công chính để tiến hành lựa chọn nhân tài. Bọn họ càng chú trọng người gia tộc thả đi ra ngoài, cạnh tranh năng lực với người khác. Đối đãi với người khác, cũng có thể dùng ra cả thủ đoạn, hay là giết người, bọn họ đều sẽ không ngăn cản, áp dụng hoàn toàn cách sinh tồn của thú dữ. Bọn họ là quyết không cho phép người nào đó, vì áp chế một đối thủ trong gia tộc cạnh tranh, mà thiết kế hành vi đi hãm hại người đó.

Trước kia em gái chính là một chị đại rất có khí thế, phỏng chừng về sau sẽ không nhìn thấy bóng dáng chị Long, thủ hạ đều xưng hô với Tiểu Long Nữ là chị Long, đều bồi phục sự lợi hại của cô, xem vẻ mặt của em gái, chắc là muốn rời xa nơi đây thị phi đó, sinh sống dăm đá với nhau.

Bất quá giữa người với người ở chung, gập ghềnh luôn là khó tránh khỏi, Long gia lại là rễ sâu lá tốt, nhiều người như vậy, không có ma sát là không có khả năng. Dù sao cũng không tránh được, người nào đó dẫm một chân người nào đó, người nào đó hại người nào đó một chút, nhưng những cái đó đều là những thứ nhỏ bé, bị thấy, có đôi khi coi như là không phát hiện; nếu

thật sự là đánh nhau rất lớn, tất nhiên kỷ luật của gia tộc sẽ được thực hiện, vì thế liền có những cái “hành hạ nhỏ, cảnh cáo nhỏ”. Bởi vì đây là đủ loại quy định, bên trong Long thị được coi như là một tổng thể hài hòa gần hai mươi năm, trong lúc này, đều không có xúc phạm kỷ luật gia tộc.

Gia tộc sinh sôi nảy nở sau khi ba qua đời, chính là do em gái tiếp quản, mà anh lại là quân sư phía sau em gái, trợ giúp em gái bày mưu tính kế.

Nhưng mà lúc này.

Tại đây có mấy điều hòa, độ ẩm trong phòng hội nghị thích hợp, pháp y Lưu đã chảy mồ hôi đầy đầu, một người cũng được xưng là khuôn mặt anh tuấn giờ phút này lại trắng bệch, mang theo một chút than chì như vậy, giống như là mới từ trong nước vớt ra, để người khác nhìn, không hiểu cũng không thoải mái.

Hôm nay anh biết quá nhiều chuyện huyền ảo, chuyện của Lang Vương anh còn chưa có hoàn toàn cười nhạo, lại xảy ra chuyện này, anh bị ghen rồi, nhất thời tiêu hóa không được, Đóa Đóa kia là chỉ con heo?

Nhưng mà mỹ nữ này là Đóa Đóa?

Logic gì đây, quá không thể tưởng tượng!

Anh bỗng nhiên cảm giác anh không nên tham gia vào, tựa hồ những việc này làm anh có loại biểu hiện giả dối không hiện thực, trước kia anh vẫn luôn nghiên cứu một ít chuyện hiếm lạ kỳ quái, lúc ấy người khác không thể chấp nhận suy nghĩ và cách làm của anh, hiện giờ anh nhìn người bên cạnh, chuyện ở bên người, anh không tiêu hóa được, anh có chút ứng phó không nổi.

Anh cảm giác bản thân đã tách rời khỏi quỹ đạo hiện thực!

Nhưng hôm nay, những thứ suy nghĩ này của anh đi qua trong đầu, anh tuyệt đối không thể nói ra ngoài. Đây hoàn toàn là không có ý nghĩa! Chuyện là tồn tại chân thật, là đã xảy ra, Lãnh Dạ là Lang Vương, Bạch Tuyết là Mẫu Đan Tiên Tử, Khang Nghị còn cần anh, anh không biết những việc này làm sao lại xảy ra ở trong thế giới loài người?

Nếu Lãnh Dạ là yêu, vì sao lại muốn sinh sống ở thế giới loài người, vì sao anh không đi Yêu giới?

Vì sao Mẫu Đan Tiên Tử lại ở nơi này?

Vì sao Đóa Đóa là heo? Lequydon;

Lại vì sao từ heo sẽ biến thành mỹ nữ?

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng, làm anh có chút khó chịu, nghĩ không ra, nhìn không thấu, đoán không được lại quanh co!

Nhìn Đóa Đóa khóc đến đau thương như vậy, trong lòng pháp y Lưu cũng không dễ chịu. Thật ra mà nói, ấn tượng đầu tiên khi Đóa Đóa biến thành mỹ nữ rất tốt, siêu cấp tốt. Đối với hình tượng đó của Đóa Đóa tốt không có lời gì để nói, thật sự là một lòng suy nghĩ tất cả những chuyện đã xảy ra trên người cô, nhất định rất ly kỳ.

“Anh.....” Đóa Đóa thoáng ghen ngào, trong lòng mềm mại một chỗ, đau giống như kim đâm. Cô duỗi tay lại lần nữa ôm cổ anh trai, giống như đứa bé ghé vào trên vai Long Chu.

“Làm sao vậy?” Long Chu đau lòng hỏi Đóa Đóa, đều đã biến trở về rồi, vì sao còn khổ sở? Không dễ dàng trên khuôn mặt biểu hiện vẻ người mềm lòng mau nước mắt, đau thương.

“Anh, nghĩ đến việc phải rời khỏi nơi này, rời đi khỏi người ở nơi này, bao gồm mẹ Tiểu Trí, lòng em rất khó chịu!” Đóa Đóa thương tâm rơi nước mắt, Long Chu đã hiểu rõ, thì ra là em gái không muốn rời khỏi nơi này, có lẽ cô đối với nơi này đã có cảm tình đặc biệt, thân tình, hữu nghị, chỉ riêng không có tình yêu!

“Đóa Đóa, nơi này về sau chính là nhà của cô, cô muốn trở về khi nào liền trở về, chúng tôi đều hoan nghênh cô về nhà.” Bạch Tuyết ôn nhu nói, cô trăm triệu không nghĩ tới trước kia các cô là tình địch, lại có thể biến thành bạn bè tốt như vậy hoặc là người thân.

Đóa Đóa khóc, là khóc thật. Cô ngửa mặt, nhìn anh trai mình, viên nước mắt lớn, chảy xuống từ trên má đại biểu hơi thở thanh xuân, này thực làm người xúc động, đau lòng.

Nghe được lời Bạch Tuyết nói như vậy, nước mắt Đóa Đóa lại chảy ra, khóc giống như một đứa bé, vẻ mặt có chút phức tạp. Đây rốt cuộc là số mệnh mình thật tốt, để cô gặp được những người tốt bụng như họ, bằng không cô còn mù quáng không có ý nghĩa tồn tại. Rốt cuộc khí phách quá hăng hái từng có trước kia, theo cô lớn lên, cô chưa từng khóc như vậy, nhưng mà hôm nay nghĩ đến phải rời khỏi cái nhà này, rời đi những người này, cô nhận không được rơi nước mắt, khổ sở, không muốn chia lìa với họ.

Là anh trai, trong lòng anh, làm sao đứng nhìn em gái khóc đến thương tâm như vậy!

Đau lòng nhìn em gái, thời gian gần đây anh bồn ba khắp nơi tìm em gái, tâm tư và thể xác đều có chút mệt mỏi, nhưng vẫn còn thừa sức lực nhìn về phía Lãnh Dạ, “Đóa Đóa là em gái tôi, xin hỏi có thể làm em gái anh và Tuyết Nhi hay không?” Da mặt anh dày hỏi giùm cho Đóa Đóa.

Bọn nhỏ đứng ở một bên nghe được lời Long Chu nói như vậy, không đợi Lang Vương lên tiếng, liền lên tiếng nói trước: “Chúng cháu muốn gọi

Đóa Đóa là “cô nhỏ”, thật tốt, chúng cháu rất thích.” Thiên Tâm vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Cháu không ý kiến gì, nhiều “cô nhỏ” thì có nhiều người yêu thương chúng cháu nha.” Ưc Ưc nhàn nhạt nói, nghe như là nói không có hại cho mình, thật ra chính là thay Đóa Đóa nói chuyện.

Long Chu đứng ở kia, chờ mong Lang Vương trả lời, anh biết nơi này là do Lang Vương định đoạt, nhưng mà, anh không biết Lang Vương cũng muốn trưng cầu ý kiến của Bạch Tuyết, anh để vợ mình ở vị nhất thứ nhất đã thành thói quen, sợ dĩ anh không vội nói cái gì, chuyện này, hoàn toàn có thể để Tuyết Nhi làm chủ.

Long Chu nói hết lời làm lười khô, nhưng mà, cũng không có hoàn toàn tự tin. Dù sao, chuyện của mình cũng không phải là chuyện bắt buộc, cũng không phải là yêu cầu tốt gì, rốt cuộc Lãnh Dạ là Lang Vương, không biết Yêu giới có nhận người thân hay không, hoặc là việc nghĩa này?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Sống Chết Không Chia Là

Bạch Tuyết vui vẻ đẩy bọn nhỏ đến trước mặt Đóa Đóa, “Về sau đây là cô nhỏ của các con.”

“Chào cô nhỏ Đóa Đóa.”

“Chào cô nhỏ Đóa Đóa.”

“Chào cô nhỏ Đóa Đóa.”

Ba đứa bé cùng hô lên.

Đóa Đóa cảm động bế Thiên Tâm lên, hung hăng hôn một cái, “Đã lâu cô đã muốn hôn hôn gương mặt mập mạp nhỏ nhắn này rồi.” Đóa Đóa cười ha hả nói.

“Vì sao lại không hôn?” Thiên Tâm tò mò hỏi.

“Khi đó là..... Cháu sờ cái mũi heo của cô nhỏ cắn cháu nha, ha hả.....” Đóa Đóa cười rộ lên.

“Cái này..... Vẫn là hôn như vậy mà, nếu khi đó Đóa Đóa hôn cháu, cháu sẽ nói cô là sắc heo (heo háo sắc), thích tiêu mỹ nữ nha.” Thiên Tâm cũng cười ha hả nói.

“Thật ra thì, cô vẫn luôn không dám hôn cháu, sợ cháu nấu ăn thịt cô, ha hả.....” Đóa Đóa hoàn toàn không kiêng dè việc trước kia mình biến thành

heo, giống như đó còn là hồi ức rất tốt đẹp. Ở trong lòng Đóa Đóa đó là một đoạn ký ức trường thành quý giá.

“Cháu mới không ăn thịt Đóa Đóa đâu, tuy rằng thịt ăn rất ngon, cháu cũng thích, nhưng mà cháu thích ăn gà và cá nha, Đóa Đóa là bạn của cháu, cháu làm sao sẽ ăn thịt cô.” Thiên Tầm thực ngoan ngoãn nói.

“Thật tốt quá, Đóa Đóa đã biến trở về rồi, nếu Khang Nghị cũng khôi phục lại, trong lòng em sẽ không khó chịu như vậy.” Bạch Tuyết nói.

“Chỉ cần chúng ta không buông tay anh ta, nhất định anh ta sẽ tốt.” Đóa Đóa đi đến bên người Bạch Tuyết, ôm cánh tay Bạch Tuyết nói.

“Hy vọng như thế, chỉ là Khang Nghị và cô không giống nhau, thân thể anh ấy.....” Bạch Tuyết khó chịu gục đầu xuống, trước kia Khang Nghị là người đàn ông ưu tú, hiện giờ lại biến thành như vậy thực đau lòng.

“Đi, chúng ta đi xuống xem anh ta.” Đóa Đóa và Bạch Tuyết đi xuống mật thất, đi đến bên người Khang Nghị, Khang Nghị bị trói ở trên cây cột, bọn họ không dám thả anh ra, hiện tại anh bị thi trùng khổng lồ chế, thả anh ra sẽ làm người khác bị thương.

“Anh Nghị .....” Bạch Tuyết thấp giọng gọi.

Khang Nghị nhìn thấy có người xuống, vẻ mặt ngờ ngác nhìn Bạch Tuyết, vành mắt vẫn đen nhánh như cũ, môi cũng có chút phát tím, giống như độc tính đang phát tác.

Ai ngờ? lequydon

Một giọng đàn ông yếu ớt khàn khàn nói một tiếng.

“Tuyết Nhi.....” Một tiếng Tuyết Nhi này, làm mặt Tuyết Nhi mặt ủ rũ chau mày nháy mắt liên giống đứa bé đầy sinh khí.

Duỗi tay liền chạm mặt Khang Nghị, muốn xem có phải anh đã tỉnh táo lại hay không, nhận ra cô rồi, vừa rồi anh Nghị gọi cô, gọi Tuyết Nhi.

“Đừng nhúc nhích anh ta, không bảo đảm được thi trùng trong thân thể anh ta có phải đã bị khống chế toàn bộ hay không, để ngừa vạn nhất, không nên tiếp xúc với anh ta, thi trùng sẽ đi vào da của cô đó.” Pháp y Lưu sốt ruột giải thích nói, tận mắt nhìn thấy lợi hại của thi trùng, cho nên anh không muốn lại có người vô tội bị thương.

Bạch Tuyết vẫn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt Khang Nghị, “Anh Nghị, em là Tuyết Nhi, em ở chỗ này, anh nhớ ra phải không?”

“A ——” Khang Nghị bỗng nhiên rộng to lên, vẻ mặt mười phần thống khổ, nếu anh nhớ rõ Bạch Tuyết, cũng bởi vậy thân thể có cảm giác, có thể cảm giác được thi trùng ở trong thân thể anh tra tấn anh thống khổ. Lúc trước anh không nhớ rõ Bạch Tuyết, không nhớ rõ mọi người, tất nhiên cũng không biết thống khổ, hiện giờ anh nhớ rõ, cũng cảm giác được thống khổ trong thân thể, cho nên mới thống khổ hô to.

“Anh Nghị, anh đừng có gấp, chúng em nhất định sẽ cứu anh, anh sẽ không có việc gì, em muốn anh phải kiên trì, em sẽ luôn ở cạnh anh.” Bạch Tuyết khóc lóc nói, nhìn một người đàn ông cương nghị lại đau đến ngũ quan vạn vẹo như là bánh bao như vậy, cô rất áy náy.

Bởi vì cô..... Bao nhiêu người đi theo chịu khổ!

Bởi vì cô..... Bao nhiêu người bị dày vò!

Bởi vì cô..... Nơi này vốn nên là nhân gian yên bình, lại khiến người sống bên cạnh ở trong thế nước sôi lửa bỏng.

Cô thật áy náy, nếu bởi vì tình yêu của cô và Lang Vương, lại làm liên lụy đến nhiều người như vậy, cô tình nguyện vĩnh viễn để bản thân sống trong dày vò, cũng không muốn những người ở nơi này phải chịu khổ.

“A ——” Khang Nghị lại thống khổ kêu lên một tiếng.

“Trừng phạt tôi đi, không cần phải tra tấn người ở đây ——” Bỗng nhiên Bạch Tuyết đứng lên, ngửa đầu nhìn không trung, nóc nhà đại sảnh biệt thự Lang Vương là lớp pha lê trong suốt, vì ban đêm có sao mới có thể xây dựng như vậy, Bạch Tuyết ngửa đầu cách nóc nhà pha lê hò hét, duỗi hai tay ra, tư thế chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt.

“Tuyết Nhi.....” Lang Vương đau lòng đi tới.

“Không được lại đây, ai cũng không được lại đây ——” Bạch Tuyết lạnh lùng quát.

Lang Vương ngừng bước chân, nhìn thấy hai tròng mắt hiện lên tơ máu, rất là dọa người. lequydonn

“Tuyết Nhi, Khang Nghị sẽ không có việc gì, chỉ cần qua 24 giờ về nữa, thi trùng sẽ bị hút ra ngoài, em không nên làm càn.”

“Vì sao? Vì sao lại muốn như vậy? Ông cao cao tại thượng, cũng không để ý nhân gian khó khăn, ông muốn làm gì ——” Bạch Tuyết rống giận với trời.

Đùng ——

Một tiếng sấm sét ầm ầm vang lên.

“Ha ha..... Ông nghe được, ông cũng biết tức giận sao, hay là ông sợ hãi, ông không làm minh quân (vua quang minh chính đại, sáng suốt), ông là hôn quân (vua ngu dốt). Vì sao ông mặc kệ bá tánh nhân gian khó khăn, hay là ông muốn tôi nhìn bọn họ chịu khổ, muốn tra tấn tôi?” Bạch Tuyết tiếp tục bạo rống tận trời.

Đùng ——

Lại là một tiếng sấm sét ầm ầm vang lớn, như là Thiên Đình thật sự tức giận, hận không thể chém Thiên cung thành hai nửa.

“Nếu mục tiêu của ông là tôi, vậy hướng về phía tôi đi, buông tha những người bên cạnh tôi, tất cả trừng phạt để cho mình Mẫu Đơn tôi tiếp nhận đi ——”

Bạch Tuyết duỗi hai tay ra, nhắm mắt lại. leequydon

Nháy mắt sấm sét ầm ầm, thân thể Bạch Tuyết chậm rãi bay lên, thân thể của cô cũng chậm rãi nằm thẳng ở trên không trung, nằm ở trong không khí, chân tay mở rộng, xoay tròn ở cách mặt đất một thước.

Lang Vương bay lên, lại bị khí xung quanh bắn ra ngoài, anh lại dùng pháp lực bay lên chỗ Bạch Tuyết lần nữa, đứng ở xung quanh Bạch Tuyết, nhìn thẳng Bạch Tuyết.

“Dạ, nếu em biến mất, có thể đổi lại yên bình cho nơi này, em nguyện ý. Điều duy nhất thực xin lỗi chính là..... Anh.....” Khóe mắt Bạch Tuyết nhỏ một giọt nước mắt, vừa vặn dừng ở trên thân thể Khang Nghị, chỉ thấy nháy mắt thân thể Khang Nghị nổi lên ánh sáng hồng, ánh sáng hồng bắn ra bốn phía, trong ánh mắt, rốn, miệng và trong lỗ mũi, chỉ cần là có nơi có thể đều bắn ra ánh sáng hồng, nháy mắt anh tránh thoát xiềng xích khóa chính mình, duỗi hai tay ra, la lên a ——một tiếng, thân thể giống như bị cháy, nháy mắt rất nhiều khối nhỏ bị giết diệt. Những con thi trùng trong thân thể bị ánh sáng tiêu hủy trong nháy mắt.

Khang Nghị rống xong, ngã trên mặt đất nằm bất động, Đóa Đóa kéo anh tới nơi an toàn, cô không biết sẽ xảy ra cái gì, nhưng mà xem ra sẽ rất nguy hiểm, thân thể Bạch Tuyết lại bị khống chế. leequydon

Đoan Mộc và pháp y Lưu nâng Khang Nghị tới chỗ sofa, nhìn thấy sắc mặt Khang Nghị đã khôi phục lại bình thường, biết thi trùng đã bị tiêu diệt.

Bạch Tuyết nhìn thấy Khang Nghị được nâng đến sô pha, sắc mặt đã không còn đen, môi cũng không tím, cô cười. Khang Nghị không có việc gì, cô yên tâm, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt của mình.

“Vợ, em điên rồi, em liên tính toán đi như vậy, em mặc kệ anh và bọn nhỏ sao, từ bỏ sao —— Bạch Tuyết —— Mẫu Đơn —— em là vợ của anh, là vợ của ta, chẳng lẽ em muốn bỏ chồng bỏ con —— Bạch Tuyết ——” Lang Vương bạo rống, Bạch Tuyết nhắm chặt hai mắt, khóe mắt chảy ra nước mắt nóng bỏng.

“Lang Vương, em nợ anh nhưng vĩnh viễn đều không thể trả cho anh!” Bạch Tuyết thống khổ nói.

Nhưng vào lúc này, ba đứa bé lại không khóc, mà là, ngồi xếp bằng, xếp thành hình tam giác, đây là một trận pháp, bọn chúng ngồi ở phía dưới Bạch Tuyết, cùng nhau phát công, chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh dương, một luồng ánh sáng hồng, một luồng ánh sáng xanh lá bắn dồn dập về phía Bạch Tuyết, ba luồng ánh sáng đem quần quýt lại đánh một bên hông Bạch Tuyết, khống chế Bạch Tuyết lại.

Ánh mắt ba đứa bé lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ đều đã kéo căng, lộ ra vẻ mặt sắc bén, gần đây bọn chúng vẫn luôn bí mật tu luyện cái trận pháp này, chính là vì có một ngày vạn nhất mẹ bị bắt bị Thiên Đình triệu hồi, đây là bọn họ biện pháp duy nhất để giải cứu mẹ, chính là mẫu tử liên tâm (mẹ con suy nghĩ giống nhau), không thể dứt bỏ.

Trận pháp này chính là: Trận pháp lleequydon cả nhà một lòng, lúc này ba đứa bé không thể phân tâm, cần phải làm được tam tâm (chỉ 3 tấm lòng của ba đứa bé) hợp nhất, mới có thể có giữ mẹ lại.

Lang Vương vừa thấy, bay lên phía trên Bạch Tuyết, mặt đối mặt với Bạch Tuyết, anh đứng trên luồng khí lớn ngăn trở đường đi của Bạch Tuyết,

anh biết phía trên Bạch Tuyết chính là con đường đi tới Thiên đình, chỉ cần anh đứng chặn ở nơi đó, Bạch Tuyết sẽ không thể bị hút đi.

Thân thể Bạch Tuyết nhanh chóng xoay tròn, ba đứa bé cũng nhanh chóng xoay tròn theo, như là mấy xe bay trên không trung trong công viên giải trí, ba đứa bé là ba điểm, cũng như là ba xe bay nhỏ. Bay nhanh mà bị sức nổi của Bạch Tuyết làm chuyển động theo.

Phía dưới, Đóa Đóa, Long Chu, Đoan Mộc và pháp y Lưu nháy mắt há hốc mồm, đều mở to miệng nhìn người một nhà trên không trung, bọn họ chỉ biết rằng là Lang Vương và ba đứa bé đây là muốn giữ Bạch Tuyết lại.

Chỉ là, bọn họ đều với không tới, bọn họ đã đều rời khỏi mặt đất rất cao, xem ra sức nổi Bạch Tuyết rất lớn, Lang Vương không áp xuống được, ba đứa bé cũng không kéo được! Thân mình một nhà họ đều bắt đầu đi lên trên một chút một chút.

“Lãnh Dạ —— anh tránh ra, em không muốn anh và các con bị thương vì em, nhanh buông em ra, mang theo bọn nhỏ rời đi, trở về Yêu giới, không bao giờ tới nơi này, nơi này sẽ không có hậu nhân của Mẫu Đơn nữa ——” lequyydon Bạch Tuyết rống giận, cô không muốn bọn nhỏ và Lang Vương xảy ra chuyện, cô muốn để bọn họ sống thật tốt. Nhưng mà nơi này sẽ không bao giờ có hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử nữa, cô đã dùng xong cơ hội cuối cùng rồi! Mẫu Đơn trải qua mười kiếp luân hồi, sẽ không còn cơ hội nữa.

Cô cũng mệt mỏi, cô cũng không muốn Lang Vương sống cô độc chờ đợi, cô độc chờ đợi, cô thà rằng cuộc sống của mình kết thúc như vậy, cũng quyết không cho trong lòng Lang Vương tồn tại đau lòng, đau lòng..... Đã đủ rồi.....

Về sau trong cuộc sống của Lang Vương ít nhất còn có các con, cô rất yên tâm!

Lang Vương, tình yêu của em.

Lang Vương, em ngàn năm chờ đợi——

Lang Vương, người Mẫu Đơn yêu nhất.

Lang Vương, người Mẫu Đơn vĩnh viễn yêu——

Lang Vương nhìn các con phía dưới bị sức nổi của không khí kéo bay xoay, hung hăng nhú mào, anh biết chỉ cần bọn họ vừa buông ra, sẽ không thấy được Bạch Tuyết, cô bị Ngọc Đế bắt trở về.

Cho nên..... Anh không được buông ra, khẽ cắn môi, đau lòng nhìn ba đứa bé còn nhỏ như vậy.

“Mẫu Đơn, nếu đây là kết cục của chúng ta, anh tình nguyện chúng ta sống chết có nhau, mà không phải sông chết chia lìa ——” Lang Vương rống to. Một ngàn năm, làm sao anh có thể buông tay..... Một ngàn năm, bọn họ thật vất vả mới ở bên nhau, làm sao anh có thể buông ra..... Một ngàn năm, anh biết không có sau này nữa, anh làm sao có thể buông người phụ nữ của mình ra.....

Đóa Đóa ô ô khóc thút thít, Long Chu và Đoan Mộc cũng trào nước mắt, pháp y Lưu cũng không ngừng lau nước mắt, Khang Nghị cũng đã tỉnh, tất nhiên là thấy được chuyện đang xảy ra ở trước mắt.

Ba đứa bé này giờ không nói gì, bọn chúng cần phải ba tâm hợp nhất.

Nghe được lời Lang Vương nói như vậy, Bạch Tuyết oa một tiếng khóc lớn lên, trước kia cô đã nói qua muốn sống chết cùng nhau với Lang Vương, vĩnh không chia lìa. Nhưng mà, lúc này, cô không muốn Lang Vương xảy ra chuyện, không muốn các con xảy ra chuyện, cô muốn cho bọn họ sống. “Lang Vương, chăm sóc tốt cho con của chúng ta, Mẫu Đơn cầu xin anh, cầu xin anh vì con của chúng ta mà buông tay ——” Bạch

Tuyết khóc đến tận tâm liệt phế (đau khổ tột cùng), cô không muốn như vậy, cô không muốn bọn nhỏ sẽ gắt gao không buông tay, cô không muốn Lang Vương sẽ liều chết đứng vững ở chỗ sức nổi (ý chỉ suwca mạnh mà kéo Bạch Tuyết đi, nổi lên trên không khí) mạnh cực đại.

Pháp lực Lang Vương làm sao có thể là đối thủ của sức nổi kia, kéo xuống như vậy, cửu tử nhất sinh (mười phần chết chín).

Vì thế, Bạch Tuyết, phấn chấn, thân mình nhanh chóng có sức lực, tóc cũng bị lực hút bay lên phía trên.

“Mẫu Đơn Chi Giới ——” Trước mắt Bạch Tuyết chỉ biết một chiêu này, vẫn là ở dưới tình thế cấp bách mới có thể phát ra ngoài, chỉ cần tóc cô bay lên, cô liền biết cô có thể sử dụng pháp lực Mẫu Đơn Chi Giới.

Phanh ——

Một tiếng vang lớn, Lang Vương bị khí thể không tên bao vây thối xuống dưới, ba đứa bé cũng bị khí thể trong suốt bao vây chậm rãi bay xuống xuống dưới, làm sao Bạch Tuyết có thể để các con bị thương, cô sử dụng một chiêu Mẫu Đơn Chi Giới mạnh nhất bên trong, chính là khí thể hộ pháp (không khí bảo vệ), chỉ là, người cô bảo vệ chính là con và Lang Vương, mà cô sẽ bị uy lực của Mẫu Đơn Chi Giới gây thương tích.

Chân sau cô quỳ gối trên không trung, cái mũi chảy ra máu tươi, một tay chống ở trong không khí, “Em không không muốn bất kỳ người nào xảy ra chuyện, đáp ứng em hãy sống thật tốt.” Bạch Tuyết nói xong liền biến mất không thấy, bị người ở trên trên khí thể hút đi.

Lang Vương rơi xuống đất, nhìn thấy Bạch Tuyết biến mất không thấy trong nháy mắt, lòng anh tựa hồ lập tức bị vét sạch, phanh —— phun ra một ngụm máu, ngã trên mặt đất.

Tuyết Nhi đi rồi, Mẫu Đơn đi rồi.....

Một ngàn năm chờ đợi, một ngàn năm chờ đợi, một ngàn năm cô độc..... Chờ đến lại là công dã tràng (công dã tràng: còn đào đất nhưng luôn bị sóng nhấn chìm, y nói uống công vô ích), lòng anh bị vết sạch, lòng anh đã đi theo Tuyết Nhi, còn dư lại chỉ là một cái thể xác!

Ba đứa bé được Đóa Đóa ôm một người, Đoan Mộc ôm một người, Long Chu ôm một người, bọn họ đau lòng nhìn đứa bé.

Pháp y Lưu và Khang Nghị nâng Lang Vương lên, đưa tới sô pha.

Rốt cuộc ba đứa bé vẫn là đứa bé, nhìn thấy mẹ bị bắt mang đi, đều chôn mặt ở trong bả vai người ôm mình trộm rơi nước mắt.

Đóa Đóa khó chịu nhẹ nhàng vỗ Thiên Tâm, “Đừng lo lắng Tuyết Nhi sẽ trở về, nếu thật sự không được, chúng ta lại nghĩ cách, các cháu có pháp lực liền có thể lên trời, chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp thôi.” Đóa Đóa khóc an ủi nói.

Ức Ưc là người đầu tiên đi từ thương tâm ra, từ trong lòng ngực Đoan Mộc đi ra, đi đến trước mặt ba, duỗi tay sờ sờ cái trán của ba, thực nóng, cởi bỏ quần áo của ba, chuẩn giải nhiệt cho ba, vừa rồi pháp lực đã bị hao hết, muốn giải nhiệt ra ngoài, ai ngờ một tay vạch áo ba lên trên, trước ngực Lang Vương máu đỏ một mảnh, Ưc Ưc duỗi tay đụng chạm, lại bị Lang Vương bắt lấy.

“Đừng chạm vào, con sẽ mất đi cánh tay đó ——” Lang Vương thương tâm nói.

Ức Ưc khó có thể tin nhìn thân thể ba, Thiên Tâm và Niệm Niệm cũng đi tới, tất cả mọi người đều vây quanh. Thiên Tâm với lấy một chiếc đĩa trên bàn cơm, nhẹ nhàng đưa tới trước ngực ba, chiếc đĩa lại bốc cháy khi đụng tới da của ba.

Có thể thấy được nhiệt độ trong người ba ít nhất là 200 độ, sao có thể, chiếc đũa lại có thể đựng một chút liền bốc cháy, nếu vừa rồi tay nhỏ Ưc Ưc chạm qua, có thể thấy được sẽ lập tức bị đốt thành tro.

Lang Vương mặc quần áo xong, ngồi dậy.

“Ba, vì sao lúc này quần áo của ba đang đựng chạm ba lại không có việc gì?” Thiên Tâm tò mò hỏi.

“Ba cũng không rõ ràng lắm, vừa rồi chỉ là cảm giác được thân thể rất nóng, nhiệt trong lòng giống như đang bị đốt, cho nên mới ngăn Ưc Ưc đựng chạm nơi đó lại, kết quả chính là cái các con đã nhìn thấy vậy.”

Mọi người không có một suy nghĩ thấu đáo, bao gồm Lang Vương cũng không hiểu rõ ràng lắm tại sao lại như vậy?

Kỳ thật, Lang Vương là nôn nóng trong lòng, lửa giận trong lòng đều tập trung ở một chỗ, cho nên mới bị như vậy. leeqquodonn

“Bọn nhỏ, các con đều không có việc gì chứ?” Lang Vương lo lắng nhìn bọn nhỏ.

Ba đứa bé đồng thời lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

“Vậy thì tốt, chúng ta nghỉ ngơi một chút thật tốt, sau đó nghĩ cách đi cứu mẹ các con, không có người nào có thể tách chúng ta ra, cho dù là Ngọc Đế, chúng ta phải tới chỗ ông ta cứu mẹ về.”

Ba đứa bé gật đầu thật mạnh, nhất trí tán đồng, cứu mẹ là việc phải làm.

“Lãnh Dạ, chỉ cần có yêu cầu chúng ta hỗ trợ ở đây, cứ việc nói, tôi nhất định sẽ hỗ trợ.” Long Chu đi vào nói.

“Đại ca, còn có em, vì chị dâu trở về, em nguyện bỏ ra một phần công sức.”

“Còn có tôi.....”

“Còn có tôi .....”

“Còn có tôi .....”

Khang Nghị và Đóa Đóa còn có pháp y Lưu đồng loạt nói.

“Cảm ơn mọi người, tôi thật đúng là muốn mọi người trợ giúp, pháp y Lưu, trong tay anh có bảo bối gì, liền lấy lại đây, có lẽ đối sẽ giúp được chúng ta, tuy rằng Bạch Tuyết là Mẫu Đan Tiên Tử, nhưng mà cô ấy cũng là một nửa người, cho nên tôi muốn mượn khả năng của con người để đi cô ấy nàg, cũng là lẽ đương nhiên, không vi phạm cách sinh tồn tự nhiên.

“Đoan Mộc, công ty cậu có làm tên lửa phải không, mặc kệ giá cao như thế nào giúp tôi làm một đài phóng tên lửa.”

“Được, em sẽ nghĩ cách.” Tất cả mọi người đều nhận được nhiệm vụ, từng người đi vội, Đóa Đóa lại làm chút thức ăn cho bọn nhỏ, cô biết hiện tại điều bọn họ cần nhất chính là sức lực, muốn sức lực, cần phải ăn cái gì đó.

Bởi vì vừa rồi Lang Vương có ăn qua, cho nên trực tiếp lên lầu, ba đứa bé ở dưới lầu sô pha ăn, từng người suy nghĩ biện pháp, làm cách nào mới có thể cứu mẹ trở về nhà?

Nhưng mà, Lang Vương đi vào phòng ngủ chính.

Lúc mở cửa, lại nhìn thấy.

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tuyết mới vừa đi ra khỏi phòng tắm, một thân khoác áo ngủ tơ tằm màu trắng đi ra, một bên lau tóc, một bên hỏi.

“Anh giống như không vui!” Thanh âm rất ngọt rất nhẹ nhàng.

Cô đến gần, dùng khăn lông bao đầu tóc ướt đầm dề của mình, cong eo nhỏ xuống, trợn to mắt cẩn thận mà nhìn anh. Anh từ từ ngồi lên giường, vỗ vỗ vị trí bên người mình.

“Lại ngồi đây!”

Cô nghe lời ngồi xuống, anh liền đưa tay qua cầm khăn lông trên tay cô, rất tự nhiên mà giúp lau tóc.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?!”

Lang Vương nhìn tất cả ở trước mắt, Tuyết Nhi ại có thể để lại ảo ảnh, anh biết Tuyết Nhi đã không còn ở nơi này, cô đã bị mang đi, cái anh nhìn thấy chỉ là biểu hiện giả dối!

Nhưng mà, ảo ảnh vẫn như cũ.

Cô hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, thấy anh cái gì đều không nói như cũ, liền nghi vấn hỏi một tiếng.

“Dạ..... Làm sao vậy? Vì sao lại không nói lời nào?”

Giọng nói của anh có chút buồn, vang lên ở trên đỉnh đầu cô.

“Có phải em đã sớm có quyết định này hay không, vì sao lại không nói với anh?” Ý của Lang Vương là xem ra Bạch Tuyết đã sớm biết bản thân sẽ có một ngày như vậy, cho nên cô mới để lại cái ảo ảnh này, làm sao cô làm được, cô có bản lĩnh biết trước tương lai, lại nói bản lĩnh biết trước tương lai này không nhạy bén, thực ra là cô đang lừa cô, cô biết cô sẽ có một kiếp này, cô biết cô sẽ có ngày hôm nay, cho nên cô để lại một ảo ảnh ở trong phòng ngủ này, là muốn vĩnh viễn cùng anh ở bên nhau. Người phụ nữ ngốc ——

Đây so với dự đoán của anh, kém quá xa. Theo lý thuyết, chỉ cần qua đêm nay Khang Nghị không có việc gì. Chỉ là, hiện giờ lại biến chuyện trở thành như vậy, rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Vì sao lại có thể trời xui đất khiến như vậy!

Bạch Tuyết kinh ngạc một chút.

“Sao lại thế này?”

Đây có thể giải thích vì sao sắc mặt của anh có chút khó coi. Anh vội nhiều ngày như vậy, cuối cùng lại không xử lý thỏa đáng chuyện mẹ Đản Nhi kia, người đàn ông cuồng ngạo như vậy, làm sao có thể chịu được!

Kỳ thật, Bạch Tuyết cũng có lúc tính sai, biết trước tương lai sẽ lợi hại như vậy, lại không cách nào khống chế chuyển biến bên người mình, Lang Vương là ai, anh có thể là người bình thường có thể điều khiển nó. Lúc này bởi vì anh không vui, tất nhiên là bởi vì anh không thấy Tuyết Nhi! Ở trong lòng anh mẹ Đản Nhi lại tính chỉ là một con chim ——

Cô lập tức quay đầu, quan tâm mà nhìn về phía Lang Vương, ngón tay xinh đẹp, rất tự nhiên mà sờ lên mặt Lang Vương, đang muốn hỏi rõ cụ thể là chuyện như thế nào, cô sẽ dịu dàng lên tiếng an ủi anh.

“Đừng vì cái loại người đó mà không cao hứng, không đáng, ông ta cũng không xứng. Một lần không thành, còn có lần sau, em tin tưởng anh, anh là tuyệt nhất!”

“Tuyết Nhi, trả lời anh, có phải em đã sớm biết trước sẽ có hôm nay hay không, cho nên em mới để lại cái ảo ảnh này cho anh, em người phụ nữ ngu ngốc này, nếu đã biết trước sẽ có tương lai này, vì sao lại không nói cho anh biết, vì sao em lại không nói ra——” Lang Vương tức giận, cho dù là cô, hiện giờ mất đi anh, đối mặt với ảo ảnh của cô, anh gần như muốn đập mạnh, người phụ nữ ngu ngốc, vì sao lại không nói?

Nói ra thì có lẽ sẽ có xoay chuyển được, có lẽ bọn họ sẽ không bị chia rẽ!

Bạch Tuyết lại ngẩn ra!

“Dạ, anh đừng nóng giận.....”

Lời này quả thực giống như gió xuân một hồi, thổi vào trong lòng ngực Lang Vương. Không có cái gì, có thể so sánh vẻ mặt nói chuyện như tranh đang dở anh làm anh thật vui mừng.

Chỉ là nếu như là ngày thường, anh sẽ thật vui mừng, chỉ là, lúc này làm sao anh có thể vui mừng được!

“Em làm anh tức chết, em có biết lúc em rời đi, chính là biến thành giết anh hay không, em nhìn anh xem ——” Lang Vương kéo quần áo của mình ra, để Bạch Tuyết xem trước ngực anh.

“Tại sao lại như vậy?” Bạch Tuyết khóc lóc nói.

“Anh đã từng thề, sống chết cùng em, vĩnh không chia lìa. Hiện giờ em đi rồi, mang trái tim anh đi, thử hỏi một người đàn ông không có trái tim có thể sống bao lâu?” Lang Vương đau lòng nói.

“Em không biết sẽ như vậy, em nên làm cái gì bây giờ?”

“Em cần phải ở bên cạnh anh, trái tim anh mới có thể sống lại, bằng không.....”

Lang Vương không sợ chết, anh sợ nếu anh chết sẽ không có ai chăm sóc cô vợ nhỏ và các con anh! Cho nên anh muốn sống, anh phải sống thật tốt, mới có thể để Khang Nghị và pháp y Lưu nâng anh đến sô pha, về sau anh nỗ lực dùng một chút pháp lực cuối cùng chữa trị tạo ra một trái tim giả, trái tim thật của anh đã đi theo Bạch Tuyết lúc cô bị bắt đi, anh phun một

ngậm máu to, ngậm máu to đó chính là máu trong trái tim anh, chỉ cần Tuyết Nhi có thể trở về, trái tim anh sẽ sống lại.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Cứu Mẹ

“Dạ..... Em không muốn anh xảy ra chuyện gì .....” Ảo ảnh Bạch Tuyết bắt đầu mơ hồ không chắc chắn, ở trong mắt Lang Vương, giống như là tín hiệu không tốt, thật ra ảo ảnh này là một nhánh tình Bạch Tuyết để lại, lúc này bởi vì nghe được lời Lang Vương nói như vậy, suy nghĩ lộn xộn, mới có thể xuất hiện hình ảnh mơ hồ không chắc chắn.

“Tuyết Nhi, nói cho anh biết em bị giam giữ ở chỗ nào?” Lang Vương nhìn tiêu hao đến muốn biến mất, nôn nóng đuổi tay đi lấy Bạch Tuyết, chỉ là cái gì cũng không bắt được, không thấy một chút hình ảnh Tuyết Nhi.

Lang Vương gần như phát điên, Tuyết Nhi còn chưa kịp nói cho anh biết cô đang bị giam giữ ở nơi nào!

Anh cần phải tìm được Tuyết Nhi trước khi tim ngừng đập, bằng không con và vợ anh sẽ đau lòng, sẽ không ai chăm sóc! Người phụ nữ và các con của anh chỉ có thể do anh chăm sóc anh mới yên tâm, anh không yên tâm về người khác, anh cũng sẽ không cho người khác có cơ hội này.

Mặc kệ là ai!

Đều đừng nghĩ cướp đoạt Tuyết Nhi với anh, Mẫu Đơn là của anh, một ngàn năm trước kia là của anh, một ngàn năm về sau cũng là của anh. Xem ra trận chiến này không thể tránh được! Anh chưa bao giờ có nghĩ tới muốn đối nghịch với trời, là ông trời không tha cho anh, không tha cho Tuyết

Nhi, không muốn để anh và Mẫu Đơn ở bên nhau, vậy thì tại sao anh lại phải kính trọng ông trời! lequydon

Anh không muốn đối nghịch với bất kỳ kẻ nào, nhưng mà điều kiện tiên quyết là anh không phạm tội tôi không phạm anh. Nếu anh phạm tội tôi sẽ phản kích lại.

Nhiều năm qua anh vẫn luôn trầm mặc như vậy, vẫn luôn chờ đợi, chính là vì chờ đợi kết nghĩa vợ chồng với Mẫu Đơn, chẳng lẽ đây là kết quả anh chờ đợi được. Anh nổi giận, anh không có lỗi với ai, cũng tuyệt đối không cho phép người khác phản bội anh.

Tuyệt Nhi là của anh, Mẫu Đơn là của anh, ai dám đưa tay mang Tuyệt Nhi đi, anh nhất định không đội trời chung với kẻ đó.

Đóa Đóa ở dưới lầu làm một chút thức ăn cho bọn nhỏ, sau đó liền đi lên lầu xem Lang Vương.

Thùng thùng thùng ——

“Mời vào.” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Anh trai, anh có muốn ăn chút gì không?” Đóa Đóa lễ phép nói, nếu cô là cô nhỏ của bọn nhỏ, tất nhiên Lang Vương là anh trai cô, cho nên cô lễ phép kêu một tiếng anh trai.

“Đóa Đóa, tôi không đói bụng, cô đi xuống ăn đi.”

“Anh trai, em cũng không đói bụng! Chuyện của chị dâu anh tính toán bây giờ nên làm gì?” Đóa Đóa quan tâm hỏi.

“Tôi muốn đi tìm Tuyệt Nhi, chỉ là có chút khó khăn!”

“Em có thể giúp anh làm cái gì?” Đóa Đóa đến gần Lang Vương hỏi.

“Giúp tôi đi chuẩn bị áo chống đạn cho bọn nhỏ mặc, tốt nhất là toàn thân.” Lang Vương nói nhỏ.

Đóa Đóa hoảng sợ nhìn Lang Vương, anh muốn làm gì? Áo chống đạn? Ở trên trời còn dùng đến cái này, hay là anh muốn dùng cách của con người để đi cứu Bạch Tuyết.

“Anh trai, anh là muốn dùng cách làm của chúng em ở nơi này để cướp chị dâu về?” Đóa Đóa thấp giọng hỏi.

“Tôi phải làm chuẩn bị mọi biện pháp, một khi tôi dùng pháp lực không đấu lại bọn họ, tôi sẽ chọn dùng biện pháp thứ hai này, dùng công năng của đạn, tôi không thể để Tuyết Nhi ở lại trên trời, cô ấy không thể rời khỏi tôi, cô ấy sẽ nhớ các con, sau thời gian lâu rồi cô ấy sẽ phát điên! Cho nên tôi không thể để cái nhà này bị hủy!” Lang Vương lạnh lẽo nói.

“Em hiểu được, kỳ thật..... Mọi người ai cũng không rời bỏ ai. Anh rời khỏi chị dâu cũng giống như không thể sống, em biết! Anh trai, anh yên tâm em nhất định sẽ nghĩ cách chuẩn bị tốt áo chống đạn toàn thân.” Đóa Đóa nói xong đi ra ngoài.

Cô phải rời khỏi trong chốc lát, cô muốn đi gặp một người, có lẽ người này có thể giúp Lang Vương.

Người kia là bạn học của cô, lúc còn đi học đã yêu thầm cô, nhưng mà cô không thích người đàn ông này, hiện tại người đàn ông này rất lợi hại, có quyền thế, có rất nhiều con đường có thể làm ra tiền cô cần.

Đi xuống dưới lầu.

“Bọn nhỏ, cô nhỏ muốn đi ra ngoài một chút, các con đừng nên đi lung tung, cùng với ba các con ngồi cùng nhau, mất đi mẹ, cô biết các con rất khó chịu, nhưng mà các con có nghĩ tới mẹ mình hay không ..... Ba các con đã đợi một ngàn năm, hiện giờ lại gặp phải chuyện như vậy, anh ấy sẽ

khổ sở rất nhiều, thương tâm rất nhiều, ăn no rồi đi lên xem anh ấy đi.” Đóa Đóa ôn nhu nói.

Đóa Đóa rời khỏi biệt thự Lang Vương, cô ngồi trên tắc xi, trực tiếp đi đến nhà bạn học kia.

Bạn học kia không nghĩ tới Tiểu Long Nữ sẽ đến tìm anh, còn là chủ động tới cửa, có chút không tin được, cười ha hả dẫn cô vào nhà.

“Bạn học cũ, sao cậu có thời gian mà tới tìm mình, chúng ta chính là thật lâu không có gặp mặt.” Người đàn ông cười nói.

“Chúng ta không phải người ngoài, mình sẽ không vòng vo nữa, hôm nay mình tới là có chuyện tìm cậu, nhờ cậu trợ giúp.” Đóa Đóa lễ phép nói.

“Chờ một chút! Cậu thật sự là bạn học Long Nhi, mình có cảm giác..... Mình có cảm giác cậu không phải Long Nhi mà mình biết, cậu trang điểm, còn có cách nói chuyện của cậu nữa, ấn tượng cả người cậu cho tôi thấy đều đã thay đổi.” Người đàn ông nghi ngờ nhìn Đóa Đóa. lequydonn

“Đúng vậy, người luôn là thay đổi, cậu thay đổi, mình cũng thay đổi, chúng ta đều thay đổi, nói không chừng lại quá mấy năm, chúng ta lại là một dáng vẻ khác.” Đóa Đóa cười ha hả nói.

“Cậu thật sự thay đổi, trở nên rất lợi hại, nếu không phải trước kia mình quen biết cậu, mình nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến dáng vẻ trước kia của cậu là như thế, trước kia chị Long có bao giờ mặc qua loại váy công chúa thanh thuần như vậy, có bao giờ nói chuyện quá văn vẻ nho nhã như vậy.” Người đàn ông khó có thể tin nhìn Tiểu Long Nữ.

“Cái váy này là cháu gái mình chọn cho, khó coi sao?” Đóa Đóa hỏi.

“Đẹp, quá đẹp, hương vị toàn thay đổi, bất quá như vậy thật không giống cậu, có thể nói là không phải cậu. Cậu cho mình cảm giác tổng thể đều

không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau. Quá không thể tưởng tượng được, chị Long cậu cũng sẽ có một ngày thanh thuần như vậy, mình thật quá ngoài ý muốn.” Người đàn ông hiển nhiên có chút vui mừng không xiết, vô cùng vui mừng.

“Mình cũng không nghĩ tới mình sẽ thay đổi nhiều như vậy, bất quá mình cảm giác cách sống như vậy rất tốt, rất có ý nghĩa, mình rất thích mình của hiện tại.” Đóa Đóa ăn ngay nói thật.

“Mình cũng thích cậu của hiện tại, đơn thuần, đáng yêu, còn có vài phần cô gái nhỏ thẹn thùng.” Người đàn ông xoa xoa tay, ngồi xuống bên người Long Nhi.

“Nếu tính cách mình đều đã thay đổi, mình cũng vì chính mình đổi lại một cái tên, mình muốn đổi cách xưng hô lại từ đầu, bạn học cũ về sau gọi mình là Đóa Đóa đi, coi như là nữ danh, đại danh vẫn là Long Nữ.” Đóa Đóa cười ha hả nói.

“Đóa Đóa?” Người đàn ông lặp lại nói.

“Đúng vậy, Đóa Đóa, tên này là mẹ mình đặt, mình rất thích.” Đóa Đóa nghĩ đến mẹ Tiểu Trí trong lòng liền vui vẻ, cô còn chưa có thời gian đi gặp bà, chờ chuyện của Tuyết Nhi qua đi, cô nhất định tự mình đi gặp mẹ Tiểu Trí, chính miệng gọi bà một tiếng mẹ, cảm ơn bà cho cô sinh mạng thứ hai, cảm ơn mẹ Tiểu Trí đã làm cho cô đã biết cái gì là tình thương của mẹ, để cô cảm nhận được tình thương của mẹ, để cô cũng có tình yêu của mẹ. Không còn cùng anh trai sống nương tựa lẫn nhau, lẻ loi hiu quạnh.

“Long Nhi, khi nào thì cậu lại có mẹ, mình nhớ rõ khi cậu còn rất nhỏ thì đã không còn mẹ, là anh trai cậu nuôi cậu mà.” Người đàn ông tò mò hỏi.

“Bạn học cũ, nói ra thì rất dài, mình có một đoạn thời gian rời khỏi anh trai mình, đi du lịch, một lần ở bờ biển mình quen biết được mẹ Tiểu Trí, lúc ấy mình đang ở bờ biển nhìn biển, bà ấy cho rằng mình nghĩ quần trong

lòng, cho nên..... Bà ấy dẫn mình tới nhà bà ấy, cũng bởi vậy mình tạm thời ở trong nhà mẹ Tiểu Trí.

Dần dà, mình thích cảm giác mẹ Tiểu Trí cho mình, như là tình yêu mà mẹ dành cho con mình, mình cảm động, cho nên mình ở nhà bà ấy thật lâu. Cũng bởi vậy mình mới có thể thay đổi nhiều như vậy, bọn họ đều là người rất tốt.

Ở nơi đó mình quen biết một anh trai, anh ấy có vợ và ba đứa con, người một nhà bọn họ rất vui vẻ sinh sống ở bên nhau, chỉ là buổi tối ngày hôm qua, mẹ của ba đứa bé bị người khác bắt đi, người anh trai kia mất đi vợ mình, ba đứa bé kia mất đi mẹ, bọn họ thật đáng thương.” Đóa Đóa khóc, cô bị chuyện xưa của Lang Vương và Bạch Tuyết làm cho cảm động. Mặc dù là ở thế gian cũng khó tìm thấy đôi nam nữ si tình như vậy.

“Đây là mục đích hôm nay cậu tới tìm mình, chỉ là, lấy thể lực của chị Long cậu thì có cái gì không giải quyết được.” Người đàn ông tò mò hỏi, người bạn cũ này, anh biết có tiền cũng có thể, cho nên nhiều năm như anh hẳn vẫn luôn không đuổi kịp Long Nhi, bởi vì anh biết rõ căn bản chị Long không để anh vào trong mắt, cho nên hôm nay nhìn thấy Long Nhi tới, anh rất giật mình.

“Đúng vậy, bởi vì đối phương quá mạnh, căn bản là mình không đối phó được.” Đóa Đóa nghiêm túc nói.

“Nha, ngay cả cậu cũng không trị được, xem ra là nhân vật rất lợi hại, trên đời này người có thể gây chuyện với chị Long cũng không nhiều lắm, rốt cuộc là người nào, lại có thể lợi hại như vậy.” Người đàn ông tò mò hỏi.

“Mình không thể nói, mình không muốn liên lụy đến cậu, mình chỉ cần cậu giúp mình chuẩn bị một ít đồ vật.” Đóa Đóa nói.

“Nói đi, là thứ gì?” Người đàn ông hỏi, nói vậy nhất định là đồ vật rất khó làm, bằng không sẽ không tới tìm anh, chuyên môn của anh là làm

chuyện người khác không làm được.

“Áo chống đạn, để cho đứa bé mặc, nguyên bộ áo chống đạn. Còn muốn năm cái áo chống đạn cho người lớn, số đo mình đều viết ở trên đây, cậu nhìn xem.” Đóa Đóa lấy một tờ giấy đưa cho anh xem.

“Ba đứa bé cũng muốn?” Người đàn ông hoài nghi hỏi.

“Muốn, hơn nữa nếu có mũ giáp cho đứa bé thì càng tốt.”

Người đàn ông đánh giá Đóa Đóa, là nhiệm vụ gì, còn muốn mang theo đứa bé đi, cô muốn áo chống đạn thì tất nhiên sẽ có chuyện nổ mạnh xảy ra, chẳng lẽ cô không biết đứa bé tham gia loại chuyện này chính là chịu chết, có mặc áo chống đạn cũng vô dụng, đứa bé nhỏ như vậy, nhìn thấy số đo quần áo của ba đứa bé kia, cũng chỉ là nhiều hơn một tuổi, đứa bé nhỏ như vậy, sao lại có thể đi mạo hiểm.

“Long Nhi, cậu đang vui đùa cái gì vậy, các cậu mang theo đứa bé nhỏ như vậy đi chính là chịu chết, cho dù có mặc loại áo chống đạn gì thì cũng vô dụng, bọn chúng quá nhỏ.” Người đàn ông nôn nóng nói, tuy rằng cái gì anh đều làm, nhưng mà đứa bé là đóa hoa của tổ quốc, anh vẫn là ra sức bảo vệ.

“Bạn học cũ, cậu làm ơn, áo chống đạn của ba đứa bé này liền dựa vào cậu, phải toàn thân, có mũ giáp càng tốt.” Đóa Đóa lại một lần cầu xin.

“Cậu điên rồi, Long Nhi, bọn chúng vẫn là trẻ con, sao lại có thể đi tham gia hoạt động cứu người.” “Nếu mình nói, mình muốn áo chống đạn là vì muốn bảo vệ chúng, có người muốn giết bọn chúng, chúng mình chỉ là mang theo ba đứa bé lên trên người, sẽ không làm cho bọn chúng đi mạo hiểm, nhưng mà chúng mình yêu cầu để chúng mặc vào áo chống đạn.” Đóa Đóa nỗ lực giải thích nói.

“Nếu là như thế này, mình chấp nhận. Nhưng mà bọn chúng quá nhỏ, áo chống đạn cậu yêu cầu mình sẽ chuẩn bị, ít nhất cũng phải đến đêm mai làm xong được.” Người đàn ông nói.

“Tốt, quyết định như vậy.” Đóa Đóa mỉm cười nói.

Chắc là rèn luyện trong thời gian dài, khiến dáng người cô có một loại chinh thể hướng về phía trước, vừa vặn đẹp, là mẫu mà độ tuổi thiếu nữ phát dục thích hợp nhất; chân dài eo nhỏ, xứng với dáng người cao một mét sáu bảy, thật là tăng một phân thì mập, giảm một phân thì gầy.

“Nhìn cái gì mà nhìn, không quen sao?” Đóa Đóa bị bạn học cũ nhìn đến trong lòng rất có chút kỳ lạ.

Trước kia cô coi thường người bạn học này, tuy rằng biết rõ bạn học này thích cô, nhưng mà cô lại không thấy là với tình yêu của anh. Chỉ là, hôm nay vừa thấy, có chút ngoan ngoãn.

Đồng dạng, Đóa Đóa của hôm nay ở trong mắt người đàn ông này cũng cực kỳ xinh đẹp.

Đã từng gặp qua kiểu con gái này, mới biết được cái gì gọi là trời sinh báu vật —— hơn nữa là giữa báu vật với báu vật, cô hoàn toàn thuộc về loại làm cho ánh mắt đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy hai mắt liền sẽ xung huyết, hận không thể tròng mắt tràn mi mà ra dán đến trên người mỹ nhân như cô; người bình thường lần đầu tiên nhìn thấy cô, đều sẽ xem nhẹ diện mạo của cô, dáng người cô thật sự quá cướp đoạt mắt. Thẳng thắn mà nói, dáng người tốt đến mức không lời nào có thể siển tả, vẻ ngoài của cô cũng có thể nói là thượng giai chi tuyển (tuyển chọn trong những người đứng đầu), có lẽ không có xinh đẹp quá lạ thường, nhưng mà mắt to mũi ngọc miệng anh đào nhỏ, cho dù trong mắt đang bắt bẻ người khác như vậy, cũng vẫn có thể xem là một vị mỹ nữ.

Cô muốn một mảnh mềm nhẹ ở trước mắt cô thổi bay tới, xinh đẹp nho nhã trên mặt nhộn nhạo tươi cười như mùa xuân xinh đẹp. Đây là khí chất mà Long Nhi trước kia không có.

Áo choàng sáng lấp lánh lên vẻ nhu hòa, nhàn nhạt hòa với tóc dài, xanh biếc trong ánh mắt..... Cô cũng xinh đẹp đến động lòng người như thế. Cô trở nên càng xinh đẹp, anh cũng càng thích.

Đóa Đóa không nhanh không chậm nhìn về phía bạn học cũ, kỳ thật anh cũng thay đổi rất nhiều, trước kia cảm giác anh đặc biệt không nên thân, hiện giờ xem ra anh không phải là kẻ vô tích sự, ít nhất anh bây giờ là một lão đại.

Một gương mặt xấu xa tươi cười, hai hàng lông mày cũng nổi lên gợn sóng nồng đậm ôn nhu, giống như vẫn luôn mang theo ý cười, cong cong, như là bầu trời đêm sáng tỏ ánh trăng. Làn da trắng phụ trợ đào môi màu hồng nhàn nhạt, ngũ quan xinh đẹp, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt là khuyên tai kim cương trên tai trái làm lóa sáng ánh mắt, không kèm chế được cho gia nhập vào một tia vẻ đẹp trai như ánh mặt trời của anh .....

“Bạn học cũ, ngày mai mình lại qua đây lấy đồ vật mình muốn, cậu nhất định phải chuẩn bị tốt cho mình.” Đóa Đóa đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đóa Đóa không cho người đàn ông có cơ hội nói gì đó, nhìn dáng vẻ thất vọng của người đàn ông, cô xoay người lại, nhàn nhạt nói: “Nếu chúng ta đều thay đổi, như vậy lại một lần nữa quen biết lại, nhìn xem lúc này đây cậu có cơ hội đến cưới mình hay không.

Đóa Đóa nói xong, cười rời đi.

Biệt thự Lang Vương.

Sau khi ba đứa bé đã ăn uống no đủ xong, động tác nhất trí đi vào phòng ngủ chính, chỉ là trăm triệu không nghĩ tới, lúc bọn chúng mở cửa, ảo ảnh

lại xuất hiện một lần nữa, thì ra là kết quả Bạch Tuyết nỗ lực, cô ở trên người mỗi đứa bé bao gồm trên người Lang Vương, chỉ cần bóng dáng bọn họ đi vào gian phòng ngủ chính này, liền sẽ xuất hiện ảo ảnh Bạch Tuyết để lại.

Ảo ảnh, Bạch Tuyết ngồi ở trên giường, Lang Vương cũng ngồi ở bên cạnh, ba đứa bé lại giống như hiện tại đi tới.

Đồng thời hướng đến ảo ảnh Bạch Tuyết chạy tới, “Mẹ.”

“Mẹ.”

“Mẹ.”

Hai đứa nhỏ và Lang Vương lại một lần bị mang vào trong thế giới ảo ảnh Bạch Tuyết, ở bên trong này biểu hiện sinh sống gần như giống nhau như đúc. Chỉ có mình Ưc Ưc chậm rãi bò lên, trên mặt không có quá nhiều vui vẻ và vui sướng.

Hai đứa bé nhìn thấy Bạch Tuyết cũng không nghĩ nhiều, cười hì hì, quăng giày của mình, liền nhảy lên giường, sau đó nhào tới chỗ cô, giống một con giày treo ở trên người cô. Hai đứa bé đều rất vui vẻ. Đương nhiên, bọn họ cũng biết ảo ảnh mẹ để lại có thể duy trì bao lâu, cho nên vì muốn mẹ vui vẻ, một đám dáng vẻ muốn làm nũng, muốn làm nũng.

“Mẹ, mẹ, ba rất nhớ mẹ……”

Tiểu gia hỏa mềm mại mà nói. Lúc này tính tình tựa như mẹ cô bé, một khi vui vẻ, cái gì đều không nói, liền thích ngọt ngào mà lặp lại mỗi một cái xưng hô, hình như là vui sướng tới mức không còn gì để nói.

Đến nỗi Ưc Ưc, sau khi bò lên giường, dựa gần Lang Vương ngồi xuống, đôi tay ôm đầu gối, thâm thúy mà nhìn Bạch Tuyết, một dáng vẻ thực thỏa mãn vô cùng thỏa mãn. Tựa hồ có thể nhìn thấy cô, cậu liền rất vui vẻ.

Không nói một tiếng, dáng vẻ chớp mắt, nhìn qua lại là một dáng vẻ “Con rất ngoan rất ngoan, mau tới dỗ con”, thật đúng là dáng vẻ làm người khác đau lòng. Bạch Tuyết tranh thủ lúc rảnh rỗi, giơ bàn tay ra, xoa nhẹ đầu dứa ướt đầm dề của Ưc Ưc một phen, Ưc Ưc tựa như mèo con, thỏa mãn mà hừ nhẹ lên, đầu nhỏ cũng giống như đầu mèo con, hơi hơi vươn lên. Hòa thuận ngọt ngào như vậy, đời người còn có thể có khuyết điểm gì?!

“Mẹ, con nhất định sẽ đưa mẹ về nhà, chờ chúng con.” Ưc Ưc nói ra, ánh mắt liền nổi lên nước mắt.

Mẹ nên ở bên người bọn họ thật tốt, thượng tiên đáng giận, vì sao muốn đưa mẹ đi? Vì sao muốn chia rẽ bọn họ.

Tất nhiên Lang Vương cũng nghĩ đến điểm tâm tư này của Bạch Tuyết, đơn giản muốn để cho ba ảo ảnh này ở lại với anh, để anh cảm thụ phần tình thân kia. Đây là tâm ý cô yêu anh, anh cũng không chọc phá. Nhưng anh có chút đau lòng cho cô, bởi vì, cô là vì anh mà suy nghĩ như vậy, lấy chính phương thức của mình để quan tâm cô, như vậy của cô đâu?! Từ nhỏ cô đã không có mẹ, thiếu hụt tình thương của mẹ, về phần tình thương của cha, cũng rất khó được thỏa mãn, so sánh với anh mà nói, cô không phải càng cần quan tâm cái này nữa sao. Người phụ nữ ngốc này! Chẳng lẽ cô không có nghĩ đến cô rời đi như vậy, bọn họ sẽ không chịu nổi, sẽ nhớ cô sao! Vì sao cô không có nghĩ đến mất đi cô, anh và ba đứa con đều sẽ thống khổ, đều rất thương tâm.

Cô cố gắng như vậy mà muốn tới an ủi anh, cố gắng để lại ảo ảnh như vậy, vì sao lúc ấy không nói cho anh sẽ có hôm nay, vì sao không nói! Người phụ nữ ngốc, người phụ nữ ngốc!

Không biết Bạch Tuyết đã dùng biện pháp gì để dỗ ba đứa nhỏ ngủ. Cô không có rời đi quá xa, cũng không có rời khỏi phòng, tắt một chút đèn trong nhà.

Bên trong tối đen, bỗng nhiên anh mở bừng mắt. Ánh sáng đèn tường kia âm ỉ, căn bản là đánh không lại màu sắc môi hồng răng trắng tự nhiên của cô, anh chuẩn xác bắt giữ cô, khuôn mặt cô trắng nõn đỏ hồng.

Lặng lặng, anh không mở miệng.

Cô dùng tay mềm mại, ở trước ngực của anh, nho nhỏ mà vẽ vài vòng.

Anh suy đoán, khẳng định cô là vô ý thức. Bởi vì cô rũ mắt, ánh mắt có chút lập loè, vừa thấy liền biết là đang suy tư, đáng vẻ do dự.

“Dạ, em phải đi, em muốn mang đi một thứ của anh, lại cho em một đứa con đi.” Bạch Tuyết thấp giọng nói.

“Em muốn chia rẽ ba đứa bé?” Lang Vương thấp giọng hỏi.

“Không, em muốn anh ở trong thân thể em để lại một hạt giống, để em mang đi được không?”

“Người phụ nữ ngốc, em là không tính toán sẽ trở lại, muốn ở bên ngoài nuôi dưỡng con anh.” Lang Vương lạnh giọng hỏi.

“Em có thể làm sao bây giờ, em không thể bởi vì em mà luôn có người bị thương, em đi rồi thì tất cả đều sẽ thái bình, em rời đi rồi thì cái gì cũng tốt, Lãnh Dạ anh mang theo ba đứa bé trở về Yêu Giới đi, nơi này em đã không thể trở lại!”

“Thời gian của em không nhiều lắm, đến đây đi, lại cho em một đứa con của anh, em muốn mang đi.” Bạch Tuyết rất nghiêm túc nói.

Bởi vì, cô nghiêm túc như thế, nghiêm túc đến mức đáng yêu như thế, đáng yêu đến mức người khác thật muốn ăn toàn bộ, muốn ăn toàn bộ cũng khiến anh thật muốn ăn cô! Cô lập tức một bộ dáng vẻ bị ghen, liên tục xua tay.

Anh cảm thấy đáng vẻ này của cô sẽ chơi rất vui, lại không khống chế được mà muốn ác độc mà ăn hiếp cô, cho nên, thoát một cái đã bắt được tay nhỏ của cô. “Em xem, em đã thành công!”

Trên mặt anh hiện lên vẻ tà mị thật sâu, trong đêm tối, thoát nhìn như là một ác ma! Cái miệng nhỏ của cô lập tức mở ra, hình thành chữ hình chữ “o” nho nhỏ. Anh hài hước mà chớp mắt một chút với cô, một đáng vẻ “Cái gì em đều không cần phải nói, anh biết tâm ý của em”. Cô bị lừa rất dễ dàng, có chút nghiêm túc, nhỏ giọng nói. “Anh cần phải nói nhỏ một chút, cũng muốn nhanh lên, bọn nhỏ đều ở đây!”

“Em cảm thấy có thể sao?” Anh xấu tính đáp lại lời cô. Tại đây buổi tối yên tĩnh, tại đây bọn nhỏ đều ngủ ở bên người, anh đặc biệt có này tâm tình tới đùa giỡn cô, cô chính là điều vui vẻ của anh, anh thích nhìn thấy cô bởi vì anh mà biểu lộ một mặt bất kỳ cái gì ra ngoài, hoặc là e lệ, hoặc là tức giận, hoặc là hoảng loạn, trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái.

“Chẳng lẽ anh muốn để cho em bơ vơ không nơi nương tựa sinh sống một mình ở bên kia!” Bạch Tuyết nhìn thấy người đàn ông còn chưa hành động, có chút sốt ruột.

“Anh làm sao để cho em một mình sống ở bên kia.”

Anh cũng duy trì vẻ tà mị trên mặt, vươn một bàn tay khác, mà vuốt ve mặt cô. Mỗi một chút cảm giác mềm nhẹ kia, giống như là lông chim nhẹ nhàng lướt qua mặt cô. Cô càng thêm không thể duy trì bình tĩnh rồi.

Duỗi tay, cô đẩy anh một chút, thấp giọng mà căn nhắc nói. “Đừng nào loạn, nhanh lên, thời gian của em không nhiều lắm!”

Giọng nói kia, phảng phất như anh là một đứa trẻ to xác đang nghịch ngợm.

Anh rất vô tội mà nhìn cô, gắt gao ấn tay nhỏ của cô thật mạnh, lại đi xuống đè ép áp lên.

“Anh không náo loạn, anh đang ấ ử cảm xúc!” Anh khàn giọng mà trả lời.

“Trước kia sao anh không có rì ấ ử cảm xúc chậm rì như vậy, anh là cố ý đi?” Bạch Tuyết sốt ruột hỏi, cô phải rời khỏi, muốn lại cho anh một lần, vì sao anh không nắm chặt thời gian, đây đưa!

Bất quá, cô vẫn là đánh không lại vẻ mặt lại đẹp lại tà ác như cũ của người đàn ông này như vậy, cũng đánh không lại ánh sáng trong mắt người đàn ông này.

Cô lập tức nhắm mắt lại, sau đó lần lượt thôi miên chính mình, thứ mà tay mình đang ấn không phải cái đồ vật kia, không phải cái đồ vật kia, trên tay cái gì đều không có, đều không có; sau đó, tất cả mọi người đều đang ngủ, đều đang ngủ

Người đàn ông này có đôi khi là tính tình xấu xa, muốn xoay quanh chơi đùa cô, cô không phối hợp, phỏng chừng anh cũng liền chơi đến không dậy nổi, vì thế người đàn ông này lại từng bước một.....

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Bàn Cờ Biến Thành Bản Đồ

“Dạ.....” Áo ảnh Bạch Tuyết động tình kêu lên.

“Vợ, em thật muốn anh để lại con trong bụng em sao, cũng muốn anh nhìn thấy người thật lúc này của em, em cho rằng anh sẽ động tình với một biểu hiện giả dối này sao.

Người phụ nữ nu nức, em dám gạt anh để tiếp nhận trừng phạt, thì nên nghĩ đến sẽ có hôm nay, ngoan ngoãn chờ anh, anh nhất định sẽ cứu em trở về, đến lúc đó em muốn nhiều ít hạt giống anh đều sẽ cho em.” Lang Vương đứng dậy, lạnh lùng nhìn hình ảnh càng ngày càng mờ hồ kia.

“Dạ.....” Gọi Dạ một tiếng yếu ớt, Bạch Tuyết biến mất.

Lúc này, Đoan Mộc tới gõ cửa.

“Đại ca, đã liên hệ rồi, tên lửa (từ gốc: phương tiện để bay lên bầu trời) đã được chuẩn bị tốt.” Đoan Mộc vận dụng 58% cổ phần của anh trong công ty mới làm ra được tên lửa.

“Rất tốt, vất vả rồi, tờ chi phiếu này cậu cầm đi.” Lang Vương đưa một tờ chi phiếu giao cho Đoan Mộc.

“Đại ca, anh đây là làm gì, làm sao em có thể lấy tiền của anh, vì chị dâu, em nguyện ý bỏ ra một phần lực.” Đoan Mộc bỏ chi phiếu phóng lên trên bàn trà, rất không vui nói.

“Cậu biết tôi không cần tiền, ở Yêu giới tôi là Lang Vương, ở nơi đó của chúng tôi căn bản là không cần thứ này, nhưng mà cậu thì cần, nhận lấy đi.” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Em không cần!” Đoan Mộc tức giận trả lời một câu.

“Cầm, coi như là tôi đã sống ở chỗ cậu có được không?” Lang Vương nhét chi phiếu trăm vạn vào Đoan Mộc trong tay.

“Vậy được, em trước giữ giúp anh, coi như là cổ phần tập đoàn Đoan Thức.”

Chỉ chốc lát sau, Long Chu đã trở lại, anh mở một cái thùng xe đựng hàng ra, “Mọi người lại đây, nhìn xem có cần những thứ này không?” Long Chu mở thùng đựng hàng ra, trước mắt Lang Vương sáng ngời, trong thùng đựng hàng có đạn mù, có bom cay, có vô tuyến điện cameras mini, tóm lại là có rất nhiều công nghệ cao.

“Cảm ơn người anh em.” Lang Vương cảm kích nói, mấy thứ này anh rất cần, những thứ công nghệ cao này đều là không có điện cũng có thể dùng, có lẽ đem mấy thứ này đến Thiên giới cũng có ích, mang theo để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

“Khách khí rồi, anh giúp tôi khiến cho em gái thay đổi tốt hơn, tôi còn chưa có cảm ơn anh.” lequydon

Long Chu cười ha hả nói.

Nhưng vào lúc này pháp y Lưu cũng tới, cũng là mở một chiếc xe ngựa ra, tất cả trong xe đều là bảo bối của anh, thành quả nghiên cứu mấy năm nay, Lang Vương cảm kích nhìn người phàm bên cạnh, người phàm cũng biết trọng tình trọng nghĩa, vì sao những thượng tiên đó lại không biết tình người.

Sau khi Đóa Đóa rời khỏi nhà người bạn cũ, thì đi đến nhà mẹ Tiểu Trí.

Còn chưa gõ cửa liền nghe được mẹ Tiểu Trí ở trong phòng nói: “Trí nhi, ngày mai mẹ muốn đi gặp Đóa Đóa, giữa trưa con không cần trở về ăn cơm, ở trong trường học ăn đi, buổi tối mẹ liền trở về.” Mẹ Tiểu Trí hiền lành nói.

“Dạ, con đã biết rồi mẹ, mẹ nhớ đưa Đóa Đóa về nha, con cũng nhớ nó.” Tiểu Trí ngoan ngoãn nói.

“Đứa bé Thiên Tâm kia cũng rất thích Đóa Đóa, nếu không phải Thiên Tâm mở miệng mẹ thật đúng là không muốn để họ đi.” Mẹ Tiểu Trí cười ha hả nói.

“Đúng vậy, tuy rằng Đóa Đóa là heo, chỉ là con có cảm giác nó là có chuyện xưa, heo thần kỳ.” Tiểu Trí nói.

“Mẹ sống đến đến tuổi này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy heo sẽ khóc, sẽ tự sát, sẽ tuyệt thực, sẽ ngồi, heo có thể nghe hiểu tiếng người.”

“Mẹ, mẹ nói Đóa Đóa có phải là tiên heo hay không, con có cảm giác nó không tầm thường, như là có linh tính (trí thông minh).” Tiểu Trí lại nói.

“Mặc kệ Đóa Đóa là gì, ở trong lòng mẹ nó không phải heo, là người thân của chúng ta, là người một nhà chúng ta.” Mẹ Tiểu Trí vẫn là cười ha hả nói như cũ.

“Đúng vậy, mặc kệ Đóa Đóa là gì, nó là người một nhà chúng ta.” Tiểu Trí cũng cười ha hả trả lời mẹ.

“Sáng mai mẹ dậy sớm, làm một chút thức ăn, đưa cho Đóa Đóa đi, nhiều ngày như vậy, không biết Đóa Đóa ở bên kia ăn ngon ăn tốt không? Đồ ăn có hợp khẩu vị không?” Mẹ Tiểu Trí lo lắng nói.

Đóa Đóa ở bên ngoài khóc, rơi nước mắt đầy mặt.

“Trí nhi, hình như mẹ nghe được có người đang khóc.” Mẹ Tiểu Trí tò mò hỏi.

“Mẹ, đừng lo lắng, con đi ra ngoài nhìn xem.” Tiểu Trí lôi kéo dép lê ra ngoài.

Bật đèn nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đứng ở phòng khách, khóc rơi nước mắt đầy mặt.

Bọn họ lo lắng Đóa Đóa sẽ tùy thời trở về, cho nên buổi tối đều là che cửa lại, không có khóa lại, cho nên Đóa Đóa mới có thể tiến vào, cô không nghĩ tới khi tiến vào sẽ nghe được lời nói cam động như thế, cô rất cuộc không khống chế được ô ô khóc lên.

“Chị gái tìm ai vậy?” Tiểu Trí tò mò hỏi.

“Tiểu Trí.” Đóa Đóa nâng mắt đầy nước mắt lên, nhìn Tiểu Trí, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Chị là?” Tiểu Trí gãi gãi đầu, cậu không nhớ rõ cậu có quen biết chị gái xinh đẹp như vậy. Hơn nữa chị gái này lại có thể biết tên cậu là Tiểu Trí.

“Tiểu trí, tôi là..... tôi là.....” Đóa Đóa do dự, cô nên nói như thế nào đây, nhất định Tiểu Trí sẽ không tin tưởng cô chính là Đóa Đóa, ở cái xã hội thực này, việc Đóa Đóa biến thành người, bọn họ có thể hay không tin tưởng?

“Trí nhi, là ai đang khóc vậy?” Mẹ Tiểu Trí khoác một cái áo đi ra, tò mò hỏi, vốn dĩ ánh mắt mẹ Tiểu Trí không tốt lắm, gần nhất có một chuyên gia tới cửa trị liệu đôi mắt cho bà, nói là nhận ủy thác của người khác, cho nên hiện tại đôi mắt mẹ Tiểu Trí đã khá hơn nhiều, có thể nhìn thấy xa mấy mét.

“Mẹ ——” Đóa Đóa khóc lóc chạy tới, ôm lấy mẹ Tiểu Trí, cô đã sớm muốn làm như vậy, dùng chính đôi tay của mình ôm lấy mẹ Tiểu Trí, ôm lấy người mẹ này, ôm lấy người mẹ chậm rãi yêu thương cô. leequydonn

Mẹ Tiểu Trí khiếp sợ chân tay luống cuống, cô gái có khuôn mặt xinh đẹp này có phải đã nhận sai người hay không, lúc nào thì bà lại có con gái! Lúc nào bà lại có phúc khí tốt như vậy!

“Cô gái, có phải cô đã nhận sai người rồi hay không, tôi nhớ rõ không quen biết cô, tôi cũng không có con gái giống cô như vậy!” Mẹ Tiểu Trí khổ sở nói, không biết như thế nào, bị cô gái này ôm, trong lòng có sự thương cảm không tên, giống như đã quen biết thật lâu.

“Mẹ, mẹ chính là mẹ con.....” Đóa Đóa ô ô khóc lớn lên, cô chưa bao giờ có mẹ, không biết cảm giác ôm mẹ lại tốt như vậy, kiên định như vậy. Cô cũng không biết ôm ấp mẹ lại tốt như vậy.

Lần đầu tiên, cô đã biết cái gì là tình thương của mẹ, thì ra tình thương của mẹ là một loại tình yêu vĩ đại nhất. Con gái là do mẹ dùng tình yêu của mình tưới lên mà trở thành hoa cỏ, con gái trưởng thành không rời khỏi mỗi một giọt tình yêu. Mẹ, cả đời vì chăm sóc cho con gái, yên lặng ở sau lưng con gái vì con gái mà dẫn đường đi về phía trước.

Lần đầu tiên, cô đã biết sức hấp dẫn tình thương của mẹ. Tình thương của mẹ chính là cả đời làm bạn kể chuyện cười làm bạn dịu dàng hơn, tình thương của mẹ chính là nỗi nhớ trôi nổi chân trời từng đợt từng đợt, tình thương của mẹ chính là khi con gái ở trên giường bệnh luôn quan tâm nôn nóng, tình thương của mẹ chính là tha thiết chờ đợi con gái trưởng thành.

Lần đầu tiên, cô nhào vào trong ngực mẹ, tình thương của mẹ ôm ấp là một cái nôi, bồi dưỡng bản thân lay động sum xuê, tình thương của mẹ, là một bài dân ca, ngợi ca đoàn kết, truyền bá văn minh; tình thương của mẹ, là một tấm bia to, chạm khắc qua rồi, dẫn dắt tương lai.....

Lần đầu tiên, cô cảm thụ được tình yêu của mẹ dành cho con rất chân thật, nếu mẹ là một căn nhà, cô chính là một khối gạch một mảnh ngói một viên cục đá của mẹ, dùng nhỏ bé thân thể của mình, dựng nên sự nguy nga cho mẹ; nếu mẹ là một lá cờ, cô chính là một sợi tơ thuộc về mẹ, dùng thanh xuân của mình thêu ra một ngôi sao lấp lánh cho mẹ; nếu mẹ là một vườn hoa, cô chính là một cây hoa nhỏ một gốc cây cỏ nhỏ một mảnh lá xanh thuộc về mẹ, cô cam nguyện yên lặng hao hết tâm huyết, phun ra từng đợt từng đợt mùi thơm.

Đóa Đóa đối với mẹ có cả một lời cảm ơn trong tận trái tim, bởi vì tình yêu của mẹ là không vụ lợi. Nó giống như là một luồng ánh sáng ấm áp, chiếu sáng lên tâm hồn Đóa Đóa; nó là một đôi giày rắn chắc, cùng Đóa Đóa đi qua đời người, mẹ Tiểu Trí chính là một quyển sách, khiến cho Đóa Đóa ngộ ra chân lý cuộc sống; mẹ Tiểu Trí là một biển báo giao thông, vì bà chỉ dẫn con đường đi đến phía trước; ở trong lòng Đóa Đóa mẹ Tiểu Trí là một bầu trời tình thân, để cho Đóa Đóa bay lượn tự do ở trên không trung!

Mẹ Tiểu Trí là gió xuân, thổi ấm áp nhẹ nhàng vào Đóa Đóa; mẹ Tiểu Trí là mùa hè làm tan băng của Đóa Đóa, mang đến niềm vui sướng cho Đóa Đóa; mẹ Tiểu Trí là lá phong mùa thu, đưa món quà lớn nhất cho Đóa Đóa. Mẹ Tiểu Trí là thiên sứ làm Đóa Đóa vui vẻ tan biến phiền não. Mẹ Tiểu Trí mang vui vẻ đến cho Đóa Đóa, mẹ Tiểu Trí cổ vũ Đóa Đóa, ủng hộ Đóa Đóa. Làm cuộc sống của Đóa Đóa ngày càng hạnh phúc vui sướng.

Mẹ, là từ khiến cho bao nhiêu người phụ nữ trên đời kính trọng; tình thương của mẹ, là bến cảng khiến bao nhiêu người được lớn lên trong bình yên. Tình thương của mẹ là thuần khiết; tình thương của mẹ là không vụ lợi; tình thương của mẹ là vĩ đại; tình thương của mẹ là chỉ biết là cho mà không hi vọng nhận lại. Tình thương của mẹ giống gió ấm mùa xuân, thổi vào trái tim; tình thương của mẹ giống mưa phùn kéo dài, nhẹ nhàng vuốt lên mặt mình, thấm nhuần nội tâm chúng ta; tình thương của mẹ giống mùa

đông bếp lò, cho chúng ta ở giữa ngày đông giá rét trung có được ánh sáng ấm áp làm ấm lòng.

“Cháu gái, dì bị cháu làm cho hồ đồ rồi, nếu dì có ngđưa con gái lớn như vậy thì tốt rồi.” Mẹ Tiểu Trí bất đắc dĩ nói, đứa nhỏ này là làm sao vậy, làm sao ngay cả mẹ mình cũng nhận sai, chẳng lẽ là chỉ số thông minh có vấn đề. Bất quá nhìn không giống!

“Mẹ, con là, con là.....” Đóa Đóa không biết nên nói như thế nào, cô lo lắng cô vừa nói ra, sẽ làm mẹ Tiểu Trí té xỉu.

“Đóa Đóa.....” Tiểu Trí bỗng nhiên thấp giọng nói một câu.

“Ừ.” Đóa Đóa khóc lóc liên tiếp gật đầu, Tiểu Trí lại có thể đoán được, cái gì cô đều chưa có nói.

“Mẹ, mẹ —— con đã nói rồi mà, Đóa Đóa là tiên heo, là thật sự, Đóa Đóa là tiên heo.” Tiểu Trí hưng phấn hô lớn, vây quanh Đóa Đóa ngó trái ngó phải, hưng phấn không thôi. Đều nói Trư Bát Giới, thì ra lại còn có tiên heo đẹp như vậy, làm cậu nhìn đến trợn tròn mắt.

“Tiểu Trí, chị không phải tiên heo, chị chính là Đóa Đóa, người biến thành heo, hiện tại chị lại biến trở về, chính là như vậy.” Đóa Đóa thấp giọng giải thích.

Tình huống này là sao?

Mẹ Tiểu Trí dùng sức nhéo mình một chút, tình huống gì đây, rốt cuộc là tình huống gì, Đóa Đóa lại là người!

Đóa Đóa không phải là heo sao? Làm sao lại biến thành một cô gái, còn có thể đẹp như vậy.

“Mẹ?” Đóa Đóa gọi mẹ Tiểu Trí, mẹ Tiểu Trí đã bị cô dọa cho choáng váng.

“Từ từ, làm sao dì là mẹ cháu được.” Lúc này mẹ Tiểu Trí tin rằng là tinh thần của cô gái này không bình thường, trên thế giới này làm sao có tiên heo, nhất định là đầu óc cô ấy bị hư rồi!

“Mẹ, ở trong lòng con đã sớm nhận mẹ là mẹ con rồi, mẹ không muốn sao?” Đóa Đóa khóc lóc hỏi.

“Cháu gái, không thể gọi mẹ lung tung được, mẹ cháu biết được sẽ khổ sở!” Mẹ Tiểu Trí biết trái tim ba mẹ trên thế giới sẽ rất nhạy cảm, nếu mẹ cô gái này biết cô ấy tùy tiện gọi người khác là mẹ, nhất định sẽ rất thương tâm!

Tuy rằng bà cũng muốn có một cô gái tốt như vậy, chỉ là không phải cô ấy, sao bà lại có thể có lòng tham như vậy.

“Con không có mẹ!” Đóa Đóa khóc càng thương tâm.

Bỗng nhiên mẹ Tiểu Trí ngẩng đầu, thì ra là cô gái này không có mẹ, bởi vậy mà đầu óc bị kích thích!

“Đứa bé đáng thương!” Mẹ Tiểu Trí đồng tình nói.

“Mẹ, là mẹ cho con sinh mạng thứ hai, nếu không phải mẹ, một đêm kia con liền nhảy xuống biển tự sát, là mẹ đưa con về, cẩn thận chăm sóc con, không xem con là heo, làm con cảm thấy ấm áp, tuy rằng trên biển không có nhà lớn, không có phòng xa hoa, nhưng mà con đi theo mẹ rất ấm áp, lần đầu tiên con biết có mẹ là tốt như vậy. Lần đầu tiên con biết ý nghĩa của sự tồn tại.” Đóa Đóa khóc lóc nói.

“Cháu gái, Làm sao cháu lại biết những chuyện này?” Mẹ Tiểu Trí giật mình nhìn Đóa Đóa hỏi, đây là bí mật của Đóa Đóa, làm sao cô ấy lại biết,

chuyện này bà không có nói qua với người ngoài.

“Mẹ, bởi vì con chính là Đóa Đóa.” Đóa Đóa lại cường điệu nói thêm một lần.

Mẹ Tiểu Trí đặt mông ngồi ở sô pha, si ngốc nhìn Đóa Đóa, trước kia Đóa Đóa nhỏ như vậy, hiện giờ làm sao bỗng nhiên lại trở nên lớn như vậy.

Còn tốt như vậy.

“Cháu thật là Đóa Đóa?” Mẹ Tiểu Trí hỏi.

“Con thật sự là Đóa Đóa.” Đóa Đóa chém đinh chặt sắt nói.

“Cháu thật sự là Đóa Đóa mà dì nuôi dưỡng?” Mẹ Tiểu Trí lại hỏi.

“Con thật sự là Đóa Đóa mà mẹ nuôi dưỡng.” Đóa Đóa kiên định trả lời nói.

“Này, sao có thể?” Mẹ Tiểu Trí giật mình hỏi.

“Mẹ, đây là thật sự, trước kia con là người, bởi vì làm chuyện sai lầm, bị trừng phạt làm heo, con biết đạo làm người thật tốt mới có thể biến trở về, cho nên hiện tại con liền biến trở về, đây hết thảy đều là công lao của mẹ, là mẹ dạy dỗ con làm người như thế nào, là mẹ làm con hiểu được làm người như thế nào, là mẹ dùng tình thương vĩ đại của mẹ đào tạo con. Là mẹ làm cho con lại biến trở về thành người. Mẹ —— cảm ơn mẹ.”

Đóa Đóa nói xong, quỳ xuống trước mẹ Tiểu Trí.

“Đứa bé, mau đứng lên, làm sao dì nhận được cái này.” Mẹ Tiểu Trí cuống quýt đỡ Đóa Đóa, chỉ là Đóa Đóa không đứng dậy, “Mẹ, trước kia con là heo, sẽ không nói! Kỳ thật, ở lòng con mẹ đã sớm là mẹ con, trừ phi mẹ không nhận con, không muốn con!” Đóa Đóa khóc lóc nói.

“Muốn, muốn, làm sao mẹ lại không muốn con, con là Đóa Đóa của mẹ, mẹ liền sẽ muốn con. Con là người nhà của mẹ, một phần của nhà chúng ta.”

“Cảm ơn mẹ, từ nhỏ con đã không có mẹ, cho nên trời cao lại cho con một vị người mẹ.”

Rất nhiều chúng ta cho rằng cả đời đều sẽ có chuyện không quên được, ngay lúc chúng ta nhớ mãi không quên đó, lại bị chúng ta quên đi.

Lời tác giả: “Tôi biết tôi có phải một ký giả tốt hay không, nhưng mà so với bất kỳ kẻ nào tôi đều thích quay đầu mình lại những con đường từng đi qua, tôi không ngừng quay đầu, dừng chân, nhưng thời gian cứ như vậy vẫn oanh oanh liệt liệt về chạy về phía trước.

Ai cho tôi một giọt nước mắt, tôi liền thấy được toàn bộ biến cả trong lòng người đó.

Ở giữa ba tháng ưu thương mà tươi đẹp, thanh xuân yếu ớt cứ cười ngửa mà đi qua, xuyên qua hoa violet màu tím, xuyên qua bông gòn, xuyên qua buồn vui thất thường lúc ẩn lúc hiện.

Một năm lại già thêm một năm, một ngày lại một ngày, một thu lại một thu, đồng lúa (người cùng tuổi) thúc giục đồng lúa. Tụ lại rồi tách rời, một bi thương, một thân nằm một giường, cả một đời trong mộng. Tìm một người quen biết, anh ta một hồi tôi một hồi. Giống nhau đã hiểu nhau, thối một hồi hát một hồi.”

Nắm tay mẹ Tiểu Trí, cho dù Đóa Đóa đi ở nơi nào, bà đều cảm giác như là đang chạy vội trời đường. Thời gian không có chờ bà, là thời gian đã quên mang bà đi. Trước kia bà có thể điên đảo toàn bộ thế giới, về sau, bà chỉ vì làm người.

Lúc mẹ Tiểu Trí và Đóa Đóa nhận nhau.

Lang Vương đã trở lại phòng ngủ chính nhìn ba đứa con đang ngủ, ba đứa bé dựa gần anh nằm theo hàng ngũ. Dựa gần anh chính là Niệm Niệm, Thiên Tâm ở bên trong, Ưc Ưc ở bên cạnh.

Niệm Niệm bắt đầu nằm mơ, ở trong mơ là mẹ đang ôm bọn chúng ngủ.

Niệm Niệm cảm giác được bên người mình hình như là mẹ, vì thế nhích lại gần bên người Lang Vương, một người động, một người khác cũng động, vốn dĩ một chân Thiên Tâm gác ở trên người Niệm Niệm, cũng vô ý thức ươm ươm hai tiếng đi theo, theo đuôi tựa mà theo vào, chỉ có mình Ưc Ưc tự mình ngủ, không chen lấn với hai người còn lại.

Một đôi tay nhỏ thuận thế duỗi lại đây, bò tới dưới nách Lang Vương, gục xuống ở trên ngực anh, tay nhỏ của con trai đụng phải Tiểu Bồ Đào của anh (cái này chắc là đầu ti). Khuôn mặt nhỏ dựa gần Lang Vương, một bên cảm thụ được ấm áp mà mẹ mình ôm ấp, một bên bởi vì thói quen của trẻ nhỏ, quán tính mà dùng tay nhỏ gãi gãi, bắt lấy bộ ngực Lang Vương, thoải mái mà mở miệng lên, thỏa mãn đến vô ý thức mà bật cười lên.

Mặt Lang Vương liền đen, thẳng nhóc thúi này, từ đâu ra tật xấu này chứ! Duỗi tay, anh túm cánh tay nhỏ của Ưc Ưc, lấy ra một phen. Cho dù là tiểu gia hỏa đang trong lúc ngủ mơ, đều cảm giác được bản thân bị ăn hiếp, cho nên lập tức không thuận theo mà lại rậm rì lên, tay nhỏ sờ gãi, liền nhích lại gần.

Thì ra bọn nhỏ ngủ còn có thói quen bắt lấy bộ ngực mẹ bọn chúng!

Nghĩ như vậy, Lang Vương lại lần nữa bắt lấy cánh tay nhỏ của tiểu gia hỏa, cánh tay dài duỗi ra một vòng, liền vòng con vào trong lòng ngực mình, ôm sát không kẽ hở.

Cánh tay nhỏ của tiểu gia hỏa không rút ra được, không thể lấy ra ngoài, lung tung mà sờ soạng một trận, không sờ được như cũ, chỉ phải hậm hực mà trở về, đưa tay tới miệng mình, ngủ mơ, đều nhú mào. Rồi sau đó, đem

chính ngón tay cái của mình nhét vào trong miệng, vô ý thức mà ngậm, cái miệng nhỏ hơi hơi dẩu lên, một bộ dáng vẻ rất bất mãn.

Dáng vẻ này, nghiêm nhiên chính là dáng vẻ lúc cậu mới vừa cai sữa!

Lang Vương liền có chút tò mò, nhìn các tiểu gia hỏa vài lần. Bởi vì một loại khao khát không tên, đột nhiên anh cảm thấy cái dáng vẻ này của con rất đáng yêu, không có chương mắt giống như vừa rồi.

Nhưng mà, lúc này ảo ảnh Bạch Tuyết lại xuất hiện.

Cô nôn nóng nhìn Lang Vương ôm ba đứa con, làm sao cô lại yên tâm!

Bạch Tuyết duỗi tay liếc mắt với Lang Vương một cái, bỗng nhiên Lang Vương quay đầu lại, nhìn thấy là Tuyết Nhi, ảo ảnh của cô lại xuất hiện.

Bạch Tuyết liếc mắt Lang Vương một cái, người đàn ông này..... Cái gì vậy!

“Em cần phải đối tốt với bọn nhỏ một chút, em thiếu nợ chúng đó!”

“Em mới vừa thấy được, anh đang thô lỗ với Niệm Niệm!” Cô nhả cái mũi lại, duỗi tay nhéo cằm anh. “Không nên như vậy nha!”

“Đây là vấn đề chủ quyền. Nơi này của em, chỉ có anh mới có thể chạm vào. Anh không muốn bọn nhỏ có cái thói quen này, anh đây là đang giúp mấy đứa con trai sửa lại tật xấu không tốt!”

Bạch Tuyết bất đắc dĩ liếc mắt Lang Vương một cái, khi nào thì, anh lại có thể ở nơi này ăn nhiều dấm như vậy, dấm chua cũng không nhỏ nha! Muốn cô nhắc nhở anh hay không đây, các con bảo bối đều là do sữa mẹ nuôi nấng nha!

Thôi, vẫn là nên từ bỏ, ai biết người đàn ông này nghe xong lời này, lại sẽ làm ra cái chuyện khác người gì chứ. Híp mắt, cô mềm mại hôn Lang

Vương một chút, liền yêu kiều mà khẩn cầu

“Anh phải đối tốt với bọn nhỏ một chút!”

“Dạ, anh lấy cờ vây trong nhà tới đây, em và anh chơi một bàn.” Bỗng nhiên Bạch Tuyết nói, Lang Vương hơi bất ngờ, nhưng vẫn ngay lập tức đi lấy cờ vây, trong lòng nói thầm, căn bản cô vợ nhỏ sẽ không chơi cờ vây, cô muốn anh lấy cờ vây để làm gì, là muốn làm gì?

“Dạ, chúng ta liền chơi một ván mà trước kia chơi có được không?” Bạch Tuyết thấp giọng hỏi.

Lang Vương rũ đầu, thấp giọng ừ một tiếng, thì ra, cô vợ nhỏ là thân bất do kỷ (thân thể không thể do mình điều khiển, không theo được ý mình).

Hiện tại tay cô đang cầm quân cờ trắng đen, sau khi bỏ xuống từng viên liền hình thành một cục diện, lại lập tức có vẻ như đạo sĩ thâm trầm, đây hiển nhiên không phải là một bàn cờ, mà là một cái bản đồ, khó trách lần lượt xuất hiện ảo ảnh Tuyết Nhi, cô là muốn có cơ hội tốt nói cho anh biết bản đồ Thiên giới. Đáp án, gần như không cần nói cũng biết!

Tay nhỏ Bạch Tuyết bỏ quân cờ xuống rất nhanh, cũng dần dần chậm lại, thỉnh thoảng nói thầm một câu. “Chồng, anh phải nhìn kỹ một chút.”

Sau đó lại bỏ xuống một quân cờ, đột nhiên Bạch Tuyết ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Lang Vương, thực nghiêm túc hỏi một câu, “Chồng, anh xem đã hiểu chưa?!”

Chỉ là mỗi lần, Bạch Tuyết đều không truy vấn đáp án của Lang Vương, tạm dừng ba bốn giây lúc sau, trái lại trong đầu tiếp tục tự mình suy nghĩ. Đến một lúc sau, Bạch Tuyết rũ đầu cẩn thận nhớ lại, mới có thể buông một quân cờ, có đôi khi, đại khái là đột nhiên nhớ ra rồi, sẽ lập tức bỏ xuống rất nhiều quân cờ, có đôi khi, rồi lại là nhớ một chút, mới bỏ xuống một cái.

Đây căn bản là không phải cô đang chơi cờ, mà là, đơn thuần là đang nhớ lại ký ức!

Một lúc sau, trên mặt Bạch Tuyết đều đã toát ra mồ hôi, mồ hôi thật nhỏ, dọc theo khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, chậm rãi chảy xuống. Nhìn ra được, cô nhớ lại rất là lao lực. Đến lúc này, lúc này bọn nhỏ cũng đi lên, vây quanh chờ đợi nhìn xem, tất cả mọi người không nói, bao gồm ba tiểu gia hỏa cái hiểu cái không, đều ngồi nghiêm chỉnh.

Lang Vương nhìn dáng vẻ này của cô vợ nhỏ, có chút đau lòng, duỗi tay xoa xoa giúp đỡ. Bạch Tuyết như là không phát giác được, đôi mắt nhìn chăm chăm ván cờ, hết sức chăm chú.

Cô lúc này, hoàn toàn không phải là dáng vẻ của cô vợ nhỏ vừa rồi kia, lúc này trên người có một chút thích thú trẻ con sắc bén như vậy, làm người khác lập tức cảm thấy được, thực ra cô vợ này là người có đôi mắt rất sáng!

Rốt cuộc, lúc đặt xuống một quân cờ đen cuối cùng, Bạch Tuyết thở phào nhẹ nhõm thật dài, hơn nữa lại trẻ con mà vỗ bàn tay nhỏ của mình một chút, vui mừng mà nói một câu.

“Được rồi!”

Khóe mắt, đuôi lông mày, bờ môi, cũng là tràn đầy ý cười, lộ hết đặc ý ra!

Đột nhiên, gần như là đã quên mất chuyện gì, cuối cùng một lần nữa đưa khuôn mặt nhỏ đang căng chặt, nghiêm túc mà nhìn Lang Vương hỏi, mắt đen như là ẩn dấu vũ trụ ảo diệu nhỏ.

“Chồng, chơi cờ xong rồi, anh đều đã xem kỹ rồi sao?!” Ánh mắt Lang Vương lại chột lóe, rốt cuộc ra tiếng đáp lại. “Xem đã hiểu!” Bạch Tuyết lập tức hoan hô một tiếng, vui mừng khôn xiết.

“Thật tốt quá.”

Bạch Tuyết đưa bản đồ Thiên cung cho Lang Vương xem, phỏng chừng cô rất nhanh là có thể rời khỏi nơi đó, thoải mái ghé vào trên đùi Lang Vương, cười hì hì, không nói cái gì. Chỉ là một đôi mắt đen xinh đẹp kia, chợt lóe chợt lóe, giống như có thể nói. Trên mặt cô, tràn đầy hưng phấn và chờ đợi, giống như hoàn thành được nhiệm vụ trọng đại nhất.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Tính Mưu Kế

Ba đứa bé cùng ghé lại vào nhau, Bạch Tuyết lén lút kéo Lang Vương, thấp giọng hỏi anh, rốt cuộc là anh tính thế nào. “Có một số việc, anh còn phải nghĩ lại.” Lang Vương nói nhỏ, hiện tại có chút lời vẫn chưa nên nói, không chỉ là tai vách mạch rừng (dù có giữ bí mật đến đâu thì khả năng tiết lộ vẫn có thể xảy ra), làm không tốt chung quanh liền sẽ có người theo dõi bọn họ, dù sao thế lực của người kia cũng rất lớn mạnh.

Lang Vương biết đây tất nhiên là Bạch Tuyết dựa vào ván cờ mà truyền tin tức cho anh, đây là điều phải làm cho dù là bị người khác thấy, cũng làm cho người đó đoán không ra, cũng cực kỳ là hao tâm tổn trí. Tất nhiên Lang Vương cũng cần thời gian để tiêu hóa thật tốt một phen.

Đây là chuyện lớn, đặc biệt đối thủ của anh lại vô cùng lớn mạnh, cần phải dè dặt cẩn thận tính toán, ý nghĩ trong lòng vẫn nên chỉ mình mình biết mới tốt, tránh để lộ tin tức, không phải anh không tin mọi người, là anh lo lắng ở bên cạnh mình đã không an toàn, chỉ sợ khi anh hành động bọn họ ở trên đó đều nhìn thấy rõ ràng, cho nên cần phải làm một vài bàn cờ khó phân biệt, mê hoặc những người đó.

Vì cứu Khang Nghị, Bạch Tuyết có thể làm đến mức này. Thân là chồng của Mẫu Đơn, anh cũng không có lời nào để nói với Bạch Tuyết, người phụ nữ của mình không phải là người ích kỷ. Anh nghĩ đến ông ta, nhớ Tuyết Nhi, anh đều không thể biểu lộ những cảm xúc đó.

Tuyết Nhi rời đi, mặc dù trong lòng sốt ruột, anh cũng muốn nhẫn nhịn, cũng muốn giả vờ vô cảm. Rất nhiều chuyện, cũng không phải sốt ruột là có thể làm được chuyện, ngược lại sốt ruột còn sẽ hỏng việc, phiền lòng cũng sẽ làm hỏng chuyện lớn. Mấy người trên kia làm lơ chân tình (tình cảm chân thành) ở nhân gian như vậy, tóm được cơ hội, anh luôn muốn kích thích kích ông ta.

Lang Vương lại không phải thanh niên non nớt lỗ mãng, lúc này đây anh biết đây là một đối thủ lớn mạnh, có lẽ đối thủ này đã có từ một ngàn năm trước, chỉ là hôm nay anh mới nhận ra. Hung hăng nhú mào, rốt cuộc thế gian còn có thiên lý (đạo trời) hay không, còn có tính người hay không.

Trước kia anh tôn trọng thượng tiên như vậy, vẫn luôn nỗ lực tu luyện, hy vọng có thể có một ngày trở thành một trong số bọn họ, hiện giờ xem ra kết quả mà anh mộng tưởng tất cả đều là công dã tràng, một giấc mộng, anh chỉ là một giấc mộng thật dài, nhưng mà, Bạch Tuyết và anh chính là này trong quân cờ quan trọng trong mộng mà thôi!

“Tuyết Nhi, lá gan của em cũng càng ngày càng lớn rồi!”

Ánh mắt Lang Vương chợt lóe, nhưng thật ra không nghĩ tới. Tuyết Nhi cũng sẽ nói như vậy, lời như vậy lại đi ra từ trong miệng Tuyết Nhi. Người đàn ông của cô, quả nhiên bản lĩnh lợi hại. Thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng), trong lòng rõ ràng đã tính toán một loạt kế hoạch, lại biểu hiện tích thủy bất lậu (một giọt nước cũng không lọt ra ngoài). Cô rời khỏi anh, nhất định là anh rất sốt ruột. Nhưng mà, anh chính là không biểu lộ ra ngoài.

“Lá gan lớn thêm thì như thế nào, còn không phải không thể về nhà sao!”

Nếu lá gan lớn thêm liền có thể chiến thắng tất cả thì tốt rồi, cô tình nguyện lá gan của mình lớn nhất có thể! Thật ra, lá gan của cô là bị bức, ở nơi đó ai cũng không quen biết, hoàn cảnh lạ lẫm, người xa lạ, mọi chuyện

đều xa lạ, tất cả đều xa lạ, nếu muốn sống đi khỏi đó, lá gan phải lớn. Nghĩ đến bọn nhỏ, nghĩ đến Lãnh Dạ, lá gan của cô liền chậm rãi lớn ra.

Ở Thiên giới, cô cố ý nói đi ra ngoài một chút, thật ra chính là vì quan sát hết toàn bộ địa hình trên Thiên giới, bỗng nhiên cô rời đi, bọn nhỏ và chồng cô nhất định không chấp nhận được, chắc chắn sẽ nghĩ cách tới cứu cô. Lúc cô bị hút đi lên trời, ba đứa bé ở dưới gắt gao túm chặt cô không cho cô rời đi, chồng cô chịu trách nhiệm ở trên cũng không cho cô rời đi, tìm cô như bị đao cắt, cô không thể xoay chuyển trời đất!

Nếu đã biết bọn nhỏ và chồng sẽ đến cứu cô, như vậy cô cũng không thể nhàn rỗi, tốt nhất cùng bọn họ nội ứng ngoại hợp (trong ngoài phối hợp), cho nên cô ở trên Thiên giới để lại một ảo ảnh của mình, dùng nghị lực của mình điều khiển ảo ảnh phía dưới, hy vọng nói địa hình mình quan sát được nói cho anh biết, trong ngoài phối hợp.

“Không có ai có thể tùy tiện hủy đi một gia đình của người khác, đây là chuyện không có đạo đức. Tuyết Nhi, nơi này là nhà của em, nơi này có con của em, nơi này có người đàn ông của em, không còn nơi nào để em trở về đâu? Anh và con nhất định sẽ đón em về nhà, em thuộc về chúng ta, không có người nào có thể tách chúng ta ra, không có người nào có thể làm cho con của chúng ta không có mẹ! Không có người nào có thể cướp đi vợ của anh, không có người nào có thể cướp em đi, em là của anh, một ngàn năm trước em là của anh, một ngàn năm về sau em cũng là của anh. Tình yêu vượt qua một ngàn năm sao có thể tùy tiện dứt bỏ.” Lang Vương lạnh giọng nói, lúc trước Tuyết Nhi bị mang đi, anh cực kỳ bi thương, hiện giờ nghĩ lại, mặc dù anh vì Tuyết Nhi đi tìm cái chết, Tuyết Nhi vẫn không thể trở về, chỉ bằng hóa đau buồn phần nộ thành sức mạnh, hóa thương tâm thành động lực, đoạt người phụ nữ của anh trở lại.

Nhưng mà có vài cảnh tường vẫn là nên diễn một chút, có vài người sẽ thích xem tường diễn này, anh cũng không cho những người đó có cơ hội

xem, để cho bọn họ biết cái gì là tình yêu, cái gì là tình người, cái gì là tình thân.

Những người đó cho rằng mang Tuyết Nhi đi liền dứt bỏ tình yêu của anh và Tuyết Nhi, không cần biết mặc dù là anh từ bỏ Tuyết Nhi, Tuyết Nhi cũng sẽ không dễ dàng quên anh, các thượng tiên rửa mắt mong chờ đi, các người muốn nhìn thấy chuyện cười của Lang Vương tôi, trước hết tôi cho các người vui vẻ lên, sau đó lại ném cho các người một trái bom cay, cho các người chậm rãi cảm nhận vui quá hóa buồn là cái gì.

Các người thích lấy thống khổ của người khác trở thành niềm vui của mình như vậy, anh sẽ theo bọn họ chơi thật tốt, tuy rằng pháp lực của anh không thâm hậu, ít nhất là so sánh như thế với những thượng tiên đó, nhưng mà, anh sẽ không sợ hãi, sẽ không từ bỏ, sẽ không thỏa hiệp, sẽ không làm những người đáng giận đó cười đến cuối cùng, anh là thà chết chứ không chịu khuất phục Lang Vương, anh, Mẫu Đơn là người phụ nữ của anh, người đàn ông Mẫu Đơn coi trọng sao lại là người nhu nhược, sao lại không vô dụng, anh làm sao sẽ làm cho Mẫu Đơn thất vọng. Chỉ là trước mắt anh cần để những người đó xem diễn trò từng người đùa giỡn.

Lang Vương thu lại nét cười, lạnh lùng nhìn ảo ảnh Bạch Tuyết. Người trên kia đều là người cực kỳ thông minh, nếu nói chuyện đến mức này, tất nhiên là anh đoán được sau lưng sẽ không đơn giản. lequydon

Lang Vương lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết, cười nhạt một tiếng, hạ thấp giọng.

“Tuyết Nhi, vậy em có biết hay không, vì sao em lại bị mang đi, chẳng lẽ chuyện một ngàn năm trước một chút hình ảnh em cũng không nhớ, hay là em không muốn nhớ lại, một ngàn năm trước, người kia sẽ không không có ám chỉ với em chứ, một ngàn năm về sau, ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định, chuyện này em thấy thế nào?”

“Cái gì em cũng không biết, em chỉ biết là lúc ấy có một “thánh chỉ” nói em không cho phép em và Lang yêu kết nghĩa vợ chồng, đó là vi phạm điều tối kỵ của Thiên giới, em cũng không biết yêu và tiên ở bên nhau là tối kỵ của Thiên giới! Cho nên em không có thái độ, nếu muốn em phải nói ra một hai điều, đó chính là em cùng anh và bọn nhỏ ở bên nhau, là vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa.” Bạch Tuyết sắc bén nói.

Nghe được lời Tuyết Nhi nói, ánh mắt Lang Vương nhanh chóng chột lóe, nét hoàn toàn trên mặt cười, thu lại hoàn toàn.

“Những lời mà em nói, bên trong có bao nhiêu cái sai trái, trong lòng em là rõ ràng nhất. Em cho rằng, chờ những người đó điều tra xong, em còn có thể trông cậy vào họ ăn ngon uống tốt mà tiếp tục hầu hạ em, còn có thể dâng bốc em?! Ileydon

Mấy ngày nay, anh đã suy nghĩ rất nhiều, cũng thấy được rất nhiều chuyện, cũng đã trải qua rất nhiều, cũng bỏ lỡ rất nhiều, cũng mất đi rất nhiều! Trong lòng bị dày vò nhiều, phải đợi làm rõ ràng nguyên nhân hậu quả, đến lúc đó ——”

Bỗng nhiên Lang Vương lạnh lùng dừng nhìn Bạch Tuyết mà cười, anh không đành lòng như vậy với Tuyết Nhi, nhưng mà vì để Tuyết Nhi sớm trở về một chút, anh cần phải tạo ra ấn ý, không thể để nanh vuốt ẩn nấp chung quanh phát hiện tâm tư thực sự của anh, không thể bị bất kỳ kẻ nào nhìn ra kế hoạch của anh, không thể để bất kỳ kẻ nào đoán được anh tính toán cứu Tuyết Nhi như thế nào, hiện tại phải để Tuyết Nhi uất ức một chút, cơ hội đánh thẳng tương lai mới có thể lớn hơn được.

“Em là muốn làm khó dễ từ giữa, anh tin hay không, người kia có thể khiến cho chúng ta cả đời không thể qua lại với nhau, đến lúc đó anh chính là Lang Vương em chính là em!” Bây giờ Bạch Tuyết không nói gì, nhìn Lang Vương thay đổi muôn vàn, rốt cuộc cái nào mới chân chính là anh, rốt cuộc trong tâm anh là cái gì? Cô nhìn không thấu, sờ cũng không hiểu!

Cô bị làm cho hôn mê, hay là Lang Vương đã thay lòng đổi dạ, biết cô không về được, từ bỏ cô, hay là biết anh không phải là đối thủ của người kia, sợ hãi!

Trong lòng Bạch Tuyết lập tức bị đánh, trên mặt thoáng lên có chút khó coi. Người đàn ông Lang Vương này âm hiểm giả dối cỡ nào, trong lòng Bạch Tuyết rất rõ ràng.

Lang Vương đánh nhau với người kia, vốn dĩ chỉ là cục diện hai hổ tranh chấp, ai thua ai thắng còn chưa nói được. Nhưng mà, so với anh của một ngàn năm trước, trận này đã đủ thiên thời địa lợi nhân hoà, kia đó là, anh đã trở thành chồng của Mẫu Đơn Tiên Tử, lại có con với cô. Hơn nữa còn là ba đứa.

Bạch Tuyết là Mẫu Đơn, Mẫu Đơn là Bạch Tuyết. Lúc này Bạch Tuyết nỗ lực nói với mình sự thật này.

Mẫu Đơn kia, một ngàn năm trước, đã yêu Lang Vương đến chết đi sống lại, hiện tại, tình yêu này chỉ có thể càng tăng lên, nếu người kia chính thức đấu với Lang Vương, kết quả vô cùng rõ ràng. Lang Vương sẽ bại dưới tay người kia, nhưng mà lại có được tình yêu của Mẫu Đơn cũng chính là Bạch Tuyết. Người kia thắng lại vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện có được Mẫu Đơn thực sự và tình yêu của cô.

Nhưng người đàn ông này dựa vào cái gì nói ra những lời như vậy, anh là dựa vào cái gì nhận định chuyện xảy ra một ngàn năm trước là như vậy? Nhận định chuyện năm đó là có chút khó hiểu. Anh là dựa vào cái gì suy đoán ra, đó là điều luôn đau của Mẫu Đơn, cũng là chuyện duy nhất Bạch Tuyết nhớ lại của một ngàn năm trước!

Kia vẫn là bởi vì chuyện Ma Vương bị đóng băng gây ra, cho nên Bạch Tuyết không muốn nhắc tới, cũng không muốn nhớ lại!

Lang Vương cũng tự tin quá mức đi, hay là anh che dấu quá tốt, cô cũng bị anh lừa!

Từ lúc cô dùng nghị lực để điều khiển ảo ảnh này, hôm nay tới tìm anh, đã nói lên, đối với chuyện năm đó, anh khẳng định biết không tường tận. Nếu không, với tính tình cuồng ngạo của anh, tuyệt đối không có khả năng có hứng thú nói về tình địch với vợ mình. Cho nên, tất nhiên là Lang Vương đang ám độ trần thương (hoạt động bí mật, ý là có ẩn ý khác với Bạch Tuyết).

Nghĩ vậy, trong lòng Bạch Tuyết liền thoải mái không ít!

Nếu Lang Vương muốn diễn kịch, đương nhiên anh sẽ thoáng cao ngạo mà hơi hơi nâng cằm lên để diễn, nheo mắt một chút, để lộ ra ánh sáng lạnh, mang theo một nét quan sát khinh miệt cô.

“Sợ?” Khuôn mặt lạnh cười giễu. “Em cho rằng em để lại mấy ảo ảnh, tôi và con sẽ lưu luyến em sao, sẽ vĩnh viễn khó có thể quên em! Em cũng là suy nghĩ viễn vông rồi!”

Bạch Tuyết hỏi lại. “Bằng không, anh nói lại thử xem, em tới gặp anh là vì cái gì. Chúng ta chính là người sáng không nói lời tối, giao tình cũng không sâu sắc, anh liền không cần quanh co lòng vòng. Anh biết em, em biết anh, cho nên, anh cũng không cần phải gài bẫy em, em sẽ không mắc mưu.”

“Tôi cho em một cơ hội lập công chuộc tội!”

Bạch Tuyết nghe vậy, lập tức cười ha ha.

“Lang Vương anh quá tự tin!”

Vẻ mặt Lang Vương không đổi, liền ngồi ngay ngắn ở nơi đó như vậy, tựa như một kết cục mọi việc đều đã khống chế ở trong tay quân vương

vậy. Dáng vẻ này của anh, Bạch Tuyết cười cười, liền cảm thấy không có thú vị.

Có một loại người, anh chính là có thể dựa vào khí thế, về mặt tâm lý, luôn áp đảo cô trước!

Trên mặt Bạch Tuyết lạnh lạnh, cô chán ghét loại cảm giác bị áp đảo này, một ngàn năm trước chính là như thế, một ngàn năm sau cũng nghĩ như thế, làm sao có thể.

“Tôi cho em một cơ hội, em có muốn tiếp nhận hay không.” Lang Vương lạnh lẽo hỏi.

Con người thâm thúy khóa Bạch Tuyết lại, cảm giác Lang Vương cho người ta, giống như là đang ban ơn, mà nếu cô không tiếp nhận, khẳng định là người bị thiệt là cô, hơn nữa, chắc chắn buồn phiền hối hận cả đời.

Vẻ mặt Bạch Tuyết sinh ra chán ghét, không thích Lang Vương như vậy. Không ngôn ngữ, con người sinh ra một ít địch ý. Cho dù là anh đang dựa vào giường, nhưng mà dáng vẻ là đang vận sức chờ phát động, giống như là con sói hung ác đang ngủ đông, cũng không dễ dàng khuất phục trước cám dỗ nào!

“Xem ra, em là không đồng ý!”

Giọng nói lạnh lẽo truyền ra, Lang Vương đứng lên, đi ra thẳng hướng ngoài.

“Không đồng ý cái gì?” Bạch Tuyết tò mò hỏi, người đàn ông này hôm nay quá kỳ quái, chột lạnh chột nóng, nói chuyện lộn xộn, không biết câu nào là thật, câu nào là giả?

Cô không hề khuyên bảo, cũng không hề làm bất kỳ ám chỉ gì, liền như vậy nhanh nhẹn bỏ đi, ngược lại làm người khác cảm thấy trong lòng trống

trái, lại cảm giác hình như là huỷ hoại hy vọng của người khác. Đây lại như là hai con sói đang tranh chấp, đều đã ấp ủ khí thế rất tốt, nhìn chăm chăm đối phương hồi lâu, mắt thấy liền phải nhào lên chém giết nhau, chỉ là một người trong đó đột nhiên lại không làm, thu lại tàn ác toàn thân, hờ hững xoay người, ung dung bước chân rời đi. Tựa hồ, đây chỉ là nhàm chán nhất thời của một con sói, cho nên bắt đầu trò chơi một lần, chỉ vì vui vẻ!

Đây thực sự làm bên còn lại nội thương, nội thương rất nghiêm trọng! Bạch Tuyết che ngực lại, trong lòng rất buồn!

Cô liền chờ Lang Vương tới dỗ cô, nhưng Lang Vương chính là không nói một lời mà đứng lên như vậy, sau đó rót cho mình một ly rượu vang đỏ, lập tức khiến cho Bạch Tuyết khó có thể tưởng tượng được.

Híp mắt, cô có chút thâm trầm mà nhìn Lang Vương, muốn xuyên thấu qua bóng dáng phóng khoáng nhìn thấu anh, lại không thể, ngược lại, trong lòng mình lại bất an, lại gia tăng tầng tầng, cuối cùng, đều không ngừng nằm sấp xuống.

Đây có vẻ là quá trình chịu đựng, cái kế hoạch cứu cô này, anh nói với chính mình, trong lòng Bạch Tuyết vẫn là rất sốt ruột, cô không tin Lang Vương không nóng nảy, hiện tại anh lại bình tĩnh, nhất định là làm bộ, cô đã đưa bản đồ cho anh, không có khả năng anh không biết đây là ý nghĩa cái gì? Không có khả năng tay không trở về, cho nên, cô cần phải bắt buộc bản thân nhẫn nại. Lang Vương nhìn rất tàn khốc, thật ra đâu có âm hiểm, hiện tại làm như vậy, khẳng định là đánh mưu ma chước quỷ, làm có tình cảnh càng thêm xấu. Chỉ là, mắt thấy, Lang Vương duy trì vẻ anh không hề do dự như cũ, giống như là người máy được đặt ra bước đi theo tiêu chuẩn, uống rượu vang đỏ lại có thể mở miệng ra, thậm chí cuối cùng là xoay người hoàn toàn biến mất ở trước mắt cô, anh vẫn không hề xoay người lại.

Trong lòng Bạch Tuyết, giống như là có con kiến bò qua ở trên mặt.

Tên khốn này, thế nhưng lại cho cô thật sự!

Cô thầm mắng ở trong lòng, lập tức liền nghĩ tới lời nói lúc trước của Lang Vương.

Bằng vào bản lĩnh của Lang Vương, nếu muốn tra được bí mật một ngàn năm trước, cũng không phải việc khó, chẳng qua, khẳng định là cần tốn một ít thời gian. Theo như lời anh nói, nếu như anh tra được, lại dựa vào năng lực của anh cũng không thể mê hoặc anh được, khẳng định là không thể có tác động đến được!

Đây chỉ là con sói thối gian xảo, cô cũng không tin!

Mục đích hôm nay cô tới tìm Lang Vương, phỏng chừng chính là trước tiên muốn biết chuyện này, giải quyết người kia thật tốt. Hiện tại thế cục loạn như vậy, Bạch Tuyết nhìn thấy đều đã quá cao, nhìn qua là muốn ngã xuống, đến lúc đó Lang Vương anh tất nhiên sẽ lo lắng cho cô, khẳng định xuống tay cũng không thể thoải mái, lo trước lo sau, cái này cục, phỏng chừng không phải anh có thể bị thương trở về. Nếu như thực sự đã bước đến một bước kia, khẳng định trong lòng Lang Vương sẽ lo lắng cho cô, đến lúc đó, khẳng định sẽ tìm người kia gây phiền toái. Đó là một nhân vật khó chơi, đấu cùng người kia, không đáng. Hơn nữa, đó là lấy trứng gà đập cục đá, tự mình tìm cái chết, cho nên dùng trí tuệ là biện pháp tốt duy nhất.

Cô không thể mất đi Lang Vương, không thể mất đi bọn nhỏ!

Trong lòng, lập tức không phải một con kiến đang bò, mà là thành hơn một trăm một ngàn con đang bò!

Cô không thể bình tĩnh, nôn nóng!

Suy nghĩ xong, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn sân dưới lầu. Chẳng được bao lâu, bóng dáng Lang Vương xuất hiện ở trong sân, như vậy, so với lúc

anh rời đi cũng không có chút thay đổi nào, vẫn đáng vẻ không cứng nhắc như cũ!

Đã đến bước này, anh còn có thể giả vờ!

Cô dám khẳng định, Lang Vương như vậy, một khi đã quyết định làm cái gì, liền khẳng định sẽ không thay đổi!

Đây là người đàn ông của cô, đây là Lang Vương, chuyện gì đều là chứa ở trong lòng.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Lang Vương gạt cô, bí mật tiến hành kế hoạch, cái này làm cho trong lòng cô vô cùng khó chịu, chỉ có thể an ủi chính mình, anh làm như vậy, tất cả đều là vì cô, vì cứu cô. lequydon

Cô không có nói cho Lang Vương cô vẫn có bản lĩnh biết trước tương lai như cũ, chỉ là bởi vì cô đã sớm biết trước tương lai của mình, cô không muốn Lang Vương khổ sở theo, không muốn Lang Vương sốt ruột, không muốn Lang Vương và người đàn ông kia trở mặt, tuy rằng Lang Vương lợi hại, nhưng mà người đàn ông kia lợi hại hơn!

Quả nhiên, một lát sau, bóng dáng cuối cùng của Lang Vương ở cửa xuất hiện, sau đó lại ở vị trí ban đầu của anh, nghênh ngang mà ngồi xuống.

“Nói đi, làm sao người kia sẽ cho phép em dùng ý chí chế tạo ảo ảnh đến nơi này? Chuyện của các người có phải có hiệp nghị gì hay không, hay là em đáp ứng ông ta cái gì rồi? Đều nói tất cả cho tôi nghe.”

Đáng vẻ Lang Vương hoàn toàn nắm chắc thắng lợi, anh không có bởi vì thế lực của đối thủ mà hủy diệt uy phong của mình, không có bởi vì bản thân nhỏ bé, mà sợ hãi, ngược lại còn rất khí thế chuẩn bị công khai tới một trận chiến với người đàn ông kia.

Lúc này, Bạch Tuyết cảm giác mình đang đứng ở chỗ đặc biệt này mà chướng mắt! Người đàn ông này lại có thể hoài nghi cô, hoài nghi cô đáp ứng điều kiện gì rồi của người kia, cô không có!

Không được, trùng kế, cô ở chỗ này lâu như vậy, mấy người đó đều không có mạnh mẽ mang cô về, mục đích chính là vì muốn làm Lang Vương ghen, làm Lang Vương hoài nghi cô, thật âm hiểm.

“Tôi sẽ nói những gì em biết, toàn bộ đều nói cho bọn nhỏ, em trở về đi!”

Anh thấy cô không trả lời, lại còn đuổi người! Anh đang đuổi cô đi, cô rất uất ức muốn khóc.

Sau đó, lại nỗ lực thật sâu mà nhếch khóe miệng lên, đắc ý mà cười. Chỉ cho phép Lang Vương anh ở chỗ này đùa giỡn cô, lại không cho cô đùa giỡn anh.

Lang Vương bởi vì cô, từ trên xuống dưới mà đi đến nhiều nơi như vậy, nhưng cuối cùng cái gì đều không có để lộ nửa điểm, còn phải dùng chút thủ đoạn từ miệng cô biết được, cô cảm thấy lúc này đây bản thân vô cùng uất ức, Lang Vương lại có thể nói ra lời nói tổn thương cô!

Chỉ là, mặt này của Lang Vương, quả nhiên, liền trầm xuống dưới, có vẻ thật không tốt.

Trong lòng Bạch Tuyết liền càng nôn nóng, bức bối rong lòng cũng hạ xuống.

“Em đây liền đi!”

Trước kia cô đối với Lang Vương như vậy, lần này lại cứu Khang Nghị, chờ lần này cô lại giấu diếm, về sau đều nói từ đầu chí cuối cho Lang Vương, người kia muốn phá hỏng quan hệ của cô và Lang Vương, đó hoàn

toàn không có cửa đâu! Nói cái gì cho cô cơ hội, chính là muốn nắm mũi cô đi!

Hừ, nhưng thật ra người kia tính toán rất tốt! Một ngàn năm trước cô và Lang Vương bị trở thành kẻ ngốc bị đùa giỡn, một ngàn năm sau cô và Lang Vương cũng sẽ thức tỉnh, tuyệt đối sẽ không lại làm kẻ ngốc!

Từ kẻ ngốc ngã xuống cũng sẽ thành kẻ ngốc biết vùng lên.

Cô là một kẻ ngốc, mới có thể nói những cái đó cho Lang Vương! Đến lúc đó Lang Vương liền có hoài nghi với cô, hoài nghi cô bị người khác mua chuộc, hoài nghi cô bị người khác lợi dụng!

Cô là kẻ ngốc mới có thể làm như vậy. Cô tự mình đem bản đồ Thiên giới nói cho Lang Vương, cho dù là Lang Vương tức giận vì cô rời đi, tức giận vì cô không nói với anh là cô có bản lĩnh biết trước tương lai, đến lúc đó cũng sẽ không nhẫn tâm trách cứ cô. Hơn nữa, cô hoàn toàn có thể nghĩ cách, để Lang Vương không tức giận với cô?! Không phải có thể làm lâm mộng* thì anh càng thêm thích!

*cái này ko hiểu lắm aaaaa

Bạch Tuyết nhớ lại, bỗng nhiên trong lòng vui mừng, nhìn lại Lang Vương, anh hung hăng trừng liếc mắt với cô một cái, còn có vẻ mặt tối tăm bị đè nén của anh, trong lòng liền càng thêm thoải mái!

Có thể lại kêu Lang Vương đối mặt lại đây một lần, tại đây, Mẫu Đơn cô là nhân vật trên cao! Trong lòng âm thầm đắc ý. Ai kêu anh nói chuyện lại cất giấu với cô!

Tuy rằng, cô rất ít thắng lợi ở trước mặt Lang Vương, hơn phân nửa đều là Lãnh Dạ nhân nhượng cô, nhường cô, che chở cô, yêu cô. Cô cũng không có thực sự thắng nhiều.

Người đàn ông của mình quá mức lớn mạnh, cô cũng chỉ có làm phần nền.

Nghĩ lại, nàng bắt đầu xốc lại nghĩ sẵn trong đầu, bắt đầu tính toán kế tiếp nên làm như thế nào, nên làm thế nào mới có thể làm để người đàn ông này lau mắt mà nhìn.

Nhưng mà cô lại không biết, nhìn qua thì giống như là cô đang chạm vào vách tường nơi này, Lang Vương trong lòng rất khó chịu.

Chẳng phải mọi người đều biết, chuyện hoàn toàn rơi vào bên trong tính toán của Lang Vương. Tất cả mọi chuyện, đều được Lang Vương tính kế như vậy, hướng tới phương hướng tốt nhất, mà trên cơ bản là anh không bỏ một binh một tốt!

Khóe miệng nhếch lên, Lang Vương thối nhẹ một tiếng huýt sáo!

Tâm tình vô cùng tốt!

Rốt cuộc, có thể cho đối thủ một vòng luân quần, đây thật sự làm cho bản thân thấy có thành tựu rất tốt!

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Cải Tạo Phương Tiện Giao Thông Sau Chạy Trốn

Lúc này, ở chỗ tối.

Một đôi mắt gian tà nhìn chăm chăm Lang Vương đánh giá, nghĩ trăm lần cũng không ra, người phụ nữ của anh ta bị bắt đi, anh ta lại còn có tâm tình huyết sáo.

Chẳng lẽ Lang Vương biết chủ nhân lợi hại, nên sợ rồi? Không cần người phụ nữ này nữa.

Biết làm sao đây!

Chủ nhân phái anh xuống đây để theo dõi Lang Vương, đây là cái anh nhìn thấy, nghe được, tuy rằng Lang Vương không muốn mất đi Mẫu Đơn Tiên Tử, nhưng mà, anh ta không phải là đối thủ của chủ nhân, muốn đấu với chủ nhân của anh, đó chính là cầm trứng gà chọi cục đá, tìm đến cái chết.

Lang Vương lạnh lùng híp mắt lại, khước miệng hơi cong lên, trong lòng cười lạnh một tiếng, quả nhiên nơi này có nanh vuốt của ông ta. Phỏng chừng vừa rồi đã mê hoặc được người nấp ở chỗ tối kia. Cuộc nói chuyện vừa rồi với Bạch Tuyết, anh khi tốt khi xấu, giọng điệu nói chuyện lúc cao lúc thấp, khi đau lòng khi phẫn hận. Hẳn là phát huy một mặt không bình thường của bản thân vô cùng nhuần nhuyễn.

Người này trở về sẽ báo cáo lại với ông ta, phỏng chừng sau khi ông ta nghe xong nhất định sẽ cho rằng anh mất đi năng lực tự hỏi vấn đề thường ngày, bởi vì Bạch Tuyết rời đi, anh cố gắng biểu hiện như là bị kích động rất lớn, nói năng lộn xộn, tư duy cũng không bình thường.

Như vậy, anh liền có thể thừa cơ đánh vào bên trong bọn họ, đưa Tuyết Nhi về nhà.

Ngày thứ hai.

Lang Vương nhìn tất cả đồ vật mà bạn tốt đã chuẩn bị vì anh nhìn một lần, ánh mắt híp lại, hai ngày nữa chính là cơ hội để hành động.

Nhưng mà, vào lúc này ba đứa bé cũng không hề nhàn rỗi, sửa lại chiếc xe ô tô hoàng tử ếch xanh của chúng.

Hai ngày sau.

Tháng sáu mưa dầm, mây đen trùm kín, ban ngày phảng phất giống như đêm tối. Đèn neon trong thành phố chạy dài vạm vỡ, thấp sáng những đám mây, đêm tối lại trở thành ban ngày.

Thiên giới.

Trường bào trên người người đàn ông được cắt may thủ công có nhiều nếp uốn, trên cánh tay còn nhuộm một mảng màu đỏ tươi, lại không có một chút chột vệt nào. Dáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã đứng ở nơi đó, hình dáng sừng mặt thâm thúy rõ ràng như đao khắc, môi mỏng nhếch lên, vẻ mặt hờ hững lạnh nhạt.

Người đàn ông lạnh lùng nhìn Bạch Tuyết quỳ rạp trên mặt đất, bên cạnh còn có một thanh chủy thủ (cái này giống như dao găm) vút trên mặt đất, trên lưỡi dao sắc bén còn dính vết máu.

“Cô vẫn lựa chọn người đàn ông kia!” Người đàn ông uy vũ không thể xâm phạm nói.

“Ông vẫn u mê không tỉnh ngộ giống như năm đó, chỉ cần tôi còn sống, thì chỉ có Lang Vương, ai cũng đừng nghĩ có được tôi ——” Bạch Tuyết cắn thù cắn chặt môi, khóe miệng chảy ra máu tươi, lạnh lùng trả lời.

“Ha ha.....” Bỗng nhiên người đàn ông lạnh giọng cười to.

Trong nháy mắt toàn thân Bạch Tuyết bị tiếng cười của ông ta kích thích đến nổi da gà! Thật là một tiếng cười khủng khiếp.

“Đây là con sói mà cô yêu, cô nhìn xem anh ta đang làm gì?” Chỉ thấy người đàn ông kia vung bàn tay lên, trước mắt liền xuất hiện một hình ảnh.

Hình ảnh kia chính là Lang Vương và Đóa Đóa ở bên nhau, cực kỳ trêu chọc người.

Bạch Tuyết khiếp sợ hai mắt trừng lớn, nhìn hình ảnh chói mắt đó, đây thật là người đàn ông Lang Vương mà cô yêu sao? Chẳng lẽ anh đã quên cô, từ bỏ cô, không cần cô nữa!

Khó trách đã vài ngày rồi, anh còn chưa tới! Ileydon

Thì ra là như thế này, có tình yêu mới rồi nên không cần tình yêu cũ nữa..... Chỉ thấy anh ôm một người phụ nữ, công khai bước địa bàn vợ chính thức của anh, ở trong nhà cô, ở trên giường của cô, làm chuyện tổn thương cô! Cái này không khác gì hung hăng quăng một cái tát ở trên mặt cô, chỉ là, bọn nhỏ đâu??

Cùng lúc đó, ở nhân gian, biệt thự Lang Vương.

Lang Vương nheo con ngươi lại nhìn Đóa Đóa, ánh mắt rồi rằm, nhỏ giọng nói nhỏ ở bên tai Đóa Đóa: Cảm ơn cô, chỉ cần ba đứa bé thuận lợi đi

vào Thiên giới, chúng ta sẽ trong ngoài phối hợp, phần thắng sẽ rất lớn. Cực khổ cho cô!

Vì thế, bỗng nhiên Lang Vương đứng dậy, đưa lưng về phía Đóa Đóa nói.

“Cô ấy —— Bạch Tuyết, Mẫu Đơn, chỉ là một giấc mộng của tôi, từ nay về sau tôi sẽ đem kỷ niệm của tôi và cô ấy thành một giấc mộng thật dài, làm giấc mộng một ngàn năm. Anh mệt mỏi rồi, anh muốn nghỉ ngơi, thực xin lỗi Mẫu Đơn, em hãy ở trên đó hưởng phúc đi.”

“Anh thật sự mặc kệ Bạch Tuyết?” Đóa Đóa chanh chua hỏi.

“Tôi thật hận không thể xé nát mặt nạ mà cô ấy mang trên mặt. Kết hôn lâu như vậy, cho dù tôi có làm cái gì, phản ứng của cô ấy vĩnh viễn luôn là lạnh nhạt, gợn sóng chẳng dao động. Tôi rất hoài nghi, đến tột cùng người phụ nữ này có trái tim hay không.

Đóa Đóa, cô biết nếu một người phụ nữ ngay cả việc cơ bản nhất là ghen ghét cũng không có, là có ý nghĩa gì? Thật không biết cô sẽ đối đãi như thế nào với cuộc hôn nhân của chúng ta.” Anh vứt mẫu thuốc lá chưa châm kẹp giữa ngón tay trên mặt đất, dẫm lên, rồi sau đó lạnh lùng xoay người.

“Về sau cô chính là nữ chủ nhân trong nhà này.”

Bạch Tuyết nhìn bóng dáng Lang Vương, trước mắt dần dần bị nước mắt làm cho mờ hồ.

Bên môi giương lên nụ cười, châm chọc mà cũng chua xót. Hôn nhân của cô, chính là một người trông giữ căn phòng lớn trống trải, hôn nhân của cô, chính là từ hy vọng chờ đến tuyệt vọng. Thì ra tình yêu của cô là thế, tình yêu của cô cũng chỉ như vậy, một ngàn năm chờ đợi, công dã tràng!

Mu bàn tay trắng trẻo mơn trớn gò má, lại là một mảnh ướm át, trên mặt nở ra nụ cười khổ, thì ra cô còn sẽ khóc vì người đàn ông này.

“Về sau cô chính là nữ chủ nhân trong nhà này!”

Người đàn ông thật nhẫn tâm——

Thân thể Bạch Tuyết ngã xuống sàn nhà cứng rắn, bàn tay che khuất mi mắt, nước mắt theo khe hở ngón tay không ngừng tràn ra. Cô bị bắt rời khỏi con, bị bắt rời khỏi căn nhà thuộc về chính mình, hiện tại lại phải đối mặt với việc bị người đàn ông mình yêu vứt bỏ! Miệng vết thương đã đổ máu không ngừng, tội gì còn phải xát lên một lớp muối nữa!

Cô cũng sẽ tổn thương, cũng sẽ đau, cô cũng không có kiên cường như trong tưởng tượng vậy.

“Mẫu Đơn, hiện tại em đã thấy rõ Lang Vương em yêu là loại đàn ông gì rồi chứ? Cũng chỉ có tôi mới quý trọng em như vậy, một ngàn năm trước kia tôi đã như thế, một ngàn năm về sau tôi cũng yêu quý em như thế. Chỉ là em cứ u mê không giác ngộ như vậy, còn không nhanh lên lại đây băng bó miệng vết thương lại, chẳng lẽ em muốn cho các thượng tiên khác nhìn thấy em hành thích (ám sát) trẫm, tội em phạm phải là tử tội.”

Người đàn ông uy nghiêm nói.

“Vậy giết tôi đi.....” Bạch Tuyết đứng dậy, lúc này cô sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ! Lang Vương không yêu cô, người đàn ông kia đã thay lòng đổi dạ!

Chỉ là ba đứa con của cô thật đáng thương!

Thân thể gầy gò của cô đứng lung lay trên cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh gió thổi trong vườn hoa. Trong vườn của cô không có hoa cỏ, gieo trồng mảnh lớn ngô đồng màu vàng.

Thật ra, cô biết vì sao người đàn ông này lại để cô ở nơi này, từ ngày cô bị bắt đến nơi đây, cô liền hiểu rõ tương lai mà cô đoán trước được sắp sửa xảy ra từng chút một từng chút một, chỉ là..... Cô không có đoán trước được Lang Vương sẽ thay lòng đổi dạ, không hề biết trước Lang Vương và Đóa Đóa sẽ ở bên nhau thêm lần nữa!

Ngước mắt nhìn về phía sân đầy cây ngô đồng, mục đích mà người đàn ông này để cô ở nơi này rất rõ ràng, hy vọng cô sẽ chấp nhận ông ta, hy vọng cô và ông ta sẽ nắm tay đến già. Trong truyền thuyết lâu đời, “ngô vi hùng, đồng vi thư” (ngô trong ngô đồng, hùng ở đây là đàn ông; đồng cũng là ngô đồng, thư là phụ nữ; theo mình nghĩ câu này nghĩa là ngô đồng chỉ nam nữ ở bên nhau). Ngô đồng cùng trẻ cùng già, cùng sống cùng chết. Nó tượng trưng cho tình yêu đến chết cũng không phai.

Ngoài cửa sổ nổi lên mưa nhỏ tí tách tí tách. Giữa lúc hoảng hốt, ký ức lùì lại về một ngàn năm trước.

Một ngày kia, cô phát hiện chị cả Mẫu Đơn của cô và Ngọc Đế chơi đùa ở bên nhau, cô cuống quýt tránh né, lại bị Ngọc Đế phát hiện, một tay tóm chặt cô, hơn nữa muốn cô làm phi tử của mình. Cô không làm, Ngọc Đế giận dữ, bởi vậy chị cả Mẫu Đơn cũng hận cô tận xương! lequydonn

Cô còn có thể nói cái gì đây, cảm thấy bản thân mình là một truyện cười. Đánh bậy đánh bạ thấy được cái không nên xem, từ đó lại bị Ngọc Đế theo dõi, vì thế, cô trộm trốn khỏi Thiên giới, liền gặp Lang Vương dốc lòng tu hành, bọn họ vừa gặp đã yêu, yêu thương lẫn nhau.

Sau khi Ngọc Đế biết, ông ta giận dữ, mạnh mẽ tách bọn họ ra.

Cô thương tâm muốn chết, sau đó, uống rất nhiều rượu, liền say, say đến bất tỉnh nhân sự. Ngày hôm sau tỉnh lại, cô nằm ở trên người Ngọc Đế, trên giường kia có vết đỏ tươi lóa mắt, đâm vào hai mắt đến đau, tâm cũng đau theo. Cô chạy trốn chết, mới phát hiện thiên hạ to lớn, lại không có chỗ cho

cô dung thân! Vì thế, cô liền nổi lên sát tâm (ý muốn hiết người) với Ngọc Đế.

Một lần khác, Ngọc Đế gây rối cô, cô không chút do dự rút chủy thủ ra hướng về phía Ngọc Đế, bởi vậy cô bị Ngọc Đế trục xuất khỏi Thiên giới, đi tới Yêu giới, mới phát hiện Lang Vương và Ma Vương đang giao chiến, Ma Vương rất lợi hại, Lang Vương gần như là không phải đối thủ của cô!

Hoảng sợ hết sức, cô dùng hết toàn lực hàng phục Ma Vương, hiện giờ đem những việc này liên tiếp nhớ lại, Ma Vương có thể là do Ngọc Đế phái tới giết Lang Vương hay không.

Ngọc Đế vì yêu mà sinh hận, nổi lên sát khí với Lang Vương. Nếu là như thế này, kiếp này cô đã liên lụy Lang Vương, cũng làm khổ Lang Vương, cũng hại Lang Vương! Lang Vương vì cô mà mất đi nhiều ít, vì cô mà chờ đợi nhiều ít ngày ngày đêm đêm.....

Nghĩ đến đây, đau lòng không thôi!

Chút bất tri bất giác (không thể nhận thấy), ngoài cửa sổ đã là đen nhánh một mảnh.

Tiếng gõ chuông từ miếu vang lên, một chút, hai lần, tổng cộng gõ mười hai cái.

Đêm dài, trầm tĩnh làm người ta có cảm giác hít thở không thông.

Bạch Tuyết xoa xoa thái dương phát đau, chân trần đạp lên trên thảm lông cừu mềm mại, theo ký ức đi sờ soạng cửa ngấm trên vách tường. Nhưng mà, một ngón tay thon dài khác đã nhanh hơn cô một bước, bang một tiếng, đèn tường bị tắt sáng, có lẽ là trong bóng đêm rất lâu, ánh sáng đâm vào hai mắt làm cô phát đau, cô theo bản năng nheo mi mắt lại, lại mở ra, trước mắt đã có một người đàn ông cao lớn.

Anh híp con người lại nhìn cô, trên người tản ra dày đặc mùi thuốc lá nhàn nhạt.

“Anh?” Bạch Tuyết giật mình buột miệng thốt ra.

Lang Vương đến.

Làm sao anh lại ở chỗ này, nơi này là Thiên giới.

Không phải anh đang cùng Đóa Đóa, có phải cô đang nằm mơ hay không, quá nhớ anh, cho nên anh liền tới rồi.

Lang Vương không nói, bắt lấy Bạch Tuyết, kéo cô vào trong lòng ngực, ôm lấy, con người thâm thúy nhắm chặt, môi mỏng gọi cảm để trên gáy Bạch Tuyết.

“Vợ.” Thấp giọng gọi một chữ, vô cùng tràn ngập thương nhớ, mang theo tình yêu tràn đầy. Bạch Tuyết gần như giác ngộ, hay là cô vẫn chưa nhìn thấu được người đàn ông này, chẳng lẽ Ngọc Đế cho cô xem những cái đó đều là biểu hiện giả dối, là Lang Vương mê hoặc Ngọc Đế.

Hay là cô bị người đàn ông này lừa, lừa hoàn toàn như vậy, lừa triệt để như vậy, lừa đến thương tâm như vậy, lừa đến không chê vào đâu được sao.

Khó trách Ngọc Đế luôn luôn khôn khéo đều bị người đàn ông của cô lừa, từ ánh mắt vui vẻ của Ngọc Đế cô nhìn ra ông ta tin người đàn ông của cô đã thay lòng đổi dạ. Bởi vậy Lang Vương mới có thể đi vào nơi này sao?

Anh yêu cô, anh còn muốn cô, bằng không làm sao anh lại đến nơi này, nơi này khắp nơi đều là thiên la địa võng, liền chờ Lang Vương sa lưới.

Anh vào bằng cách nào?

Bọn nhỏ đâu?

Nhất thời trong lòng Bạch Tuyết có quá nhiều vấn đề muốn có đáp án, nhưng mà cái ót bị Lang Vương hung hăng đè nặng, khiến cho cô gắt gao bị anh ôm. Anh muốn cô, cô cảm giác được.

Cô đã trách lầm anh. Có lẽ nếu Lang Vương không lừa cô được, làm sao sẽ lừa được Ngọc Đế.

“Chồng, thực xin lỗi, em đã trách oan cho anh.” Bạch Tuyết ở trong lòng ngực Lang Vương thấp giọng nói.

“Đồ ngốc.”

“Bọn nhỏ đâu?” Bạch Tuyết lo lắng hỏi.

“Bọn chúng ban ngày đã vào được.” Lang Vương thấp giọng trả lời.

“Ở nơi nào?” Ban ngày bọn nhỏ cũng đã trà trộn vào đây, làm sao cô lại không nhìn thấy, bọn nhỏ ở nơi nào?

“Ở bên cạnh em.” Lang Vương tà mị cười.

“Bên cạnh em?” Bạch Tuyết xoay người, trông ngóng xung quanh.

“Mẹ.”

“Mẹ.”

“Mẹ.”

Nháy mắt ba đứa bé đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Tuyết, Bạch Tuyết khiếp sợ che miệng lại, nhớ người người lập tức xuất hiện, thật là vui mừng, một tay ôm bọn nhỏ vào trong ngực.

“Bảo bối của mẹ, mẹ rất nhớ các con.” Bạch Tuyết hôn một cái trên từng khuôn mặt.

“Mẹ, ban ngày tụi con đã tới đây rồi, vẫn luôn không dám hiện thân, liền chờ ba tới đây.” Thiên Tâm nói.

“Ban ngày các con liền tới đây rồi, vậy ẩn nấp ở nơi nào, làm sao mẹ lại không nhìn thấy các con.” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Tụi con ngu ngơ ở trong chiếc xe, đợi khi ba đến, ban ngày vẫn luôn vội vàng, không đến tới gặp mẹ.” Thiên Tâm nói.

“Các con vội vàng, các con vội cái gì?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Tụi con lái xe tới, hiện tại mỗi một góc ở Thiên cung đều có đàn mù và cameras vô tuyến do tụi con lắp đặt.”

“Mấy thứ này các con lấy từ đâu tới? Lại làm sao mang vào đây?” Bạch Tuyết giật mình hỏi.

“Mẹ, tụi con cải tiến ô tô hoàng tử ếch xanh, hiện tại hoàng tử ếch xanh đang ở dưới chân mẹ đó.” Niệm Niệm cười ha hả nói, Bạch Tuyết theo nhìn hướng con trai chỉ, dưới chân cái gì cũng không có hết.

“Mẹ, mẹ nhìn nơi này.” Niệm Niệm chỉ vào bên cạnh chân Bạch Tuyết nói.

“Hay là cái gì cũng không có.”

“Mẹ, bởi vì tụi con đã cải tiến hoàng tử ếch xanh, hiện tại nó đang ở trạng thái ẩn thân, cho nên mẹ sẽ không nhìn thấy.” Ngay sau đó Thiên Tâm nói một câu: Yêu mẹ yêu mẹ. Chỉ thấy nháy mắt xuất hiện một chiếc ô tô hoàng tử ếch xanh bên cạnh chân Bạch Tuyết, lớn chỉ bằng hộp que diêm.

“Lmaf sao lại nhỏ hơn trước kia nữa.” Bạch Tuyết khó có thể tin đặt chiếc ô tô hoàng tử ếch xanh ở trong lòng bàn tay, nghiêm túc đánh giá.

“Đã được tụi con cải tiến, hơn nữa lúc này đây chức năng đã nhiều hơn trước, bên trong đã bố trí camera vô tuyến để theo dõi, còn có rất nhiều công nghệ cao khác, còn có bảo bối mà bạn của ba đã cho tụi con nữa. Mẹ, đi, cứ như vậy mà đi vào, rồi rời khỏi nơi này.”

Niệm Niệm nói.

Bạch Tuyết nhìn Lang Vương đứng ở một bên, Lang Vương gật gật đầu, lại trên người Bạch Tuyết cắt một lọn tóc, làm một ảo ảnh bắt chước Bạch Tuyết, tuy rằng ảo ảnh này không lừa được Ngọc Đế, nhưng mà vẫn có thể lừa một vài thủ hạ kia, hy vọng bọn họ có thể có nhiều thời gian trốn thoát hơn.

Nhưng vào lúc này, một nha hoàn nhỏ đột nhiên đi vào, giật mình nhìn thấy một phòng người này.

Ức Ức đi qua đó, bọn họ bị người khác phát hiện, chuyện này rất nguy hiểm.

Nhìn thấy Ức Ức đi qua, Thiên Tâm kêu một tiếng: “Anh, không nên qua đó!”

Nói xong, vươn cánh tay nhỏ ra, chắn trước mặt cậu, sau đó cảnh giác mà nhìn nha hoàn nhỏ kia.

“Không có việc gì!” Ức Ức vươn tay nhỏ, nhẹ nhàng mà đẩy cánh tay nhỏ của Thiên Tâm ra.

Thiên Tâm liền trề môi, thu tay, lại đi theo Ức Ức, theo sát ở bên người cậu. Vạn nhất có tình huống không đúng, vậy thì cùng tiến cùng lui với Ức Ức. Những người ở nơi này đều không thể coi thường, nơi này chính là Thiên cung, mặc kệ lớn nhỏ đều sẽ có pháp thuật.

Cô gái nhỏ liền trố mắt mà nhìn hai nhóc con đang đi đến chỗ mình từng chút như vậy, nhìn qua còn không có dáng vẻ cao gần một thước, ngắn nhỏ còn chưa tới phần eo của cô, lộ ra thân thể ngoài tay nhỏ chân nhỏ còn có khuôn mặt nhỏ nữa, đều mang theo vẻ trẻ con ngây thơ, nhưng còn sắc mặt và ánh mắt đen bóng kia, lại làm người khác thấy được thân thể nho nhỏ đó lại trút xuống vẻ ngây thơ toát ra sự thành thực.

Ức Ức không có đi quá gần, mà là đi tới bên người nha hoàn, liền dừng lại không đi nữa.

“Tôi biết vì sao cô lại tới!”

Tiểu gia hỏa nói rất chậm, gần như là bắn ra từng chữ một từng chữ một, như vậy có thể bảo đảm nha hoàn nhỏ có thể nghe rõ ý tứ trong lời nói của cậu. Ở chỗ này, tình huống như vậy đối với một đứa bé mà nói, nói lời nói như vậy, cần có ý chí rất lớn để giữ vững phần trầm ổn này.

Nha hoàn nhỏ nghe được lời Ức Ức nói thì tràn ra tươi cười, chậm rãi hỏi.

“Cậu biết vì sao tôi lại tới?”

Cô ngồi xổm xuống dưới, dáng vẻ cười mỉm, biểu lộ ra hoàn toàn vẻ dễ gần. Dáng vẻ này của cô, rất được trẻ con nơi này yêu thích.

Ức Ức tự tin gật gật đầu, nói chuyện vẫn rất chậm rãi, nhưng mà miệng lưỡi không có chút cảm tình nào.

“Cô muốn đi theo chúng tôi rời khỏi nơi này, nhưng mà, tìm tôi cũng vô dụng, nơi này là do ba của tôi định đoạt!” Ức Ức còn biết kế hoạch lần này đều là do ba chu đáo bố trí chặt chẽ mới có kết quả ngày hôm nay, cho nên bọn họ cần phải phục tùng chỉ thị của Lang Vương, nếu không phải ba cố ý lấy linh khí hấp dẫn Ngọc Đế, làm sao bọn họ có thể lừa gạt thiên nhân dễ như trở bàn tay.

Nha hoàn nhỏ kinh ngạc một chút, tâm tư của cô, thế nhưng lập tức đã bị đứa bé này đoán trúng bảy tám phần, thực lợi hại.

Dù sao cũng là con của Mẫu Đơn và Lang Vương, cảm thấy đứa nhỏ này có thể nói ra như vậy, cũng là bình thường. Rốt cuộc Mẫu Đơn và Lang Vương chính là không tầm thường.

“Vì sao cô phải rời khỏi nơi này? Cô cho rằng sau khi chúng tôi rời đi liền sẽ được yên bình sao, chuyện phía sau còn nhiều lắm! Mà cô cũng có thể nhìn ra được. Nếu cô rời khỏi nơi này, tương lai không lâu đừng mong trở về, cô có cảm giác hiện tại cô làm như vậy còn có ích hay không?” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Có ích hay không, dù sao cũng phải thử một chút, đúng hay không?!” Cô cười, nhìn Lang Vương. “Hơn nữa, tôi cảm thấy rằng, anh và Mẫu Đơn đều tài giỏi như vậy, khẳng định có thể biến nguy thành an.”

Vẫn là nụ cười dễ gần như cũ, lại không làm Ưc Ưc dang cảnh giác cảm động được. Cậu cũng đã trải qua vài lần sống chết, trong lòng, đã sớm thành thực hơn so với đứa trẻ khác. Chiêu của nha hoàn nhỏ này sẽ dùng được với đứa trẻ khác, nhưng mà lại không dùng được với cậu.

“Ba của tôi sẽ không đồng ý, chị gái nhỏ vẫn nên sống thật tốt ở nơi này đi, bao nhiêu người hướng tới nơi này, vì sao cô lại phải đi ra ngoài chứ!” Mắt Ưc Ưc đen đến sáng trong, là hai điểm sáng nhất, hơi hơi di chuyển theo đầu nhỏ của cậu, liền nhắm phía Niệm Niệm và Thiên Tâm đang đứng song song chung một chỗ.

Ánh mắt Ưc Ưc lộ ra trí tuệ, cậu nhìn dáng vẻ nha hoàn nhỏ, lại như là người quen, rất có đạo hạnh không hiện sơn không lộ thủy (ý nói những người không lộ ra bản chất thực, tài năng của mình), biết nơi này là Thiên cung, không chỗ nào không nguy hiểm. Không biết mục đích chân chính của chị gái này là.....

“Tôi và mẹ các cậu giống nhau, cũng hướng tới thế giới bên ngoài.”

“Kỳ thật, thế giới bên ngoài đều không phải tốt đẹp như cô nghĩ, mọi việc đều có vui có buồn. Có hợp có tan, có vui buồn tan hợp, không nhất định sẽ hài lòng hay mọi chuyện sẽ như ý.” Ưc Ưc nhàn nhạt nói, ánh mắt thâm thúy nhìn cô gái.

Lang Vương rất khó tưởng tượng, một đứa bé mới lớn đã có thể nói ra lời nói như vậy, đây không thể không khiến anh khiếp sợ. Có thể nói ra những lời nói này, cũng là vô cùng ghê gớm. Đây có thể chứng minh, năng lực logic của Ưc Ưc, so với tuổi với con, đã là vô cùng ưu việt rồi.

“Nếu nơi nào đều giống nhau, tôi càng muốn đi ra ngoài để mở mang kiến thức một chút.” Cô gái cười ha hả mà nói, cẩn thận mà để ý vẻ mặt của Ưc Ưc, thứ nhất là xem cậu rốt cuộc hiểu chuyện như thế nào, thứ hai, cũng là thử thăm dò xem Lang Vương làm gì để chỉ điểm cho cậu hay không.

Lại thấy Ưc Ưc hơi nhú mày một chút, bỗng nhiên mắt đen kia co rụt lại đáng vẻ tập trung suy nghĩ, nhưng thật ra lại giống ba cậu như đúc.

“Cô muốn biết về đời người, nhưng mà chúng tôi không thể giúp đỡ gì cho chị được, bởi vì hiện tại chúng tôi là “tượng phật đất qua sông tự thân khó bảo toàn”.”

Có điểm ý tứ nha, là đứa bé thông minh!

Cô gái cười ở trong lòng, lại hỏi.

“Chỉ là, nơi này không có người dám bỏ trốn, chỉ có Mẫu Đơn mới dám nha!”

Ưc Ưc hừ một tiếng. “Đó là vấn đề của cô!”

Miệng lưỡi kia, làm như có chút coi khinh, trong lòng cô gái ngựa ngáy càng thêm trêu đùa. Cô đã gặp qua rất nhiều đứa bé, chỉ là chưa từng gặp qua đứa bé cơ trí thông minh như vậy. Trước mắt tiểu gia hỏa thông minh lanh lợi mạnh mẽ này quả thực là không thể theo kịp.

“Tôi không tin Mẫu Đơn Tiên Tử lại ích kỷ như vậy, không mang theo tôi rời đi!” Cô gái tàn khốc nói.

Hừ!

Tiểu gia hỏa liền xem thường cũng thấy phiền, xoay đầu qua, nhìn về phía mẹ.

“Mẹ, thời gian không còn nhiều, chúng ta nhanh lên đi thôi.”

Tỏ vẻ không muốn phản ứng. Lúc này nói chuyện với cô gái đó, vẫn là xem trọng mặt mũi tiên tử của cô ta.

Lang Vương đã sớm sắp xếp thời gian cẩn thận, thời gian bọn họ đến nơi này, còn có thời gian rời đi, anh đều đã tính toán rất tốt, tuy rằng bị cô gái này làm chậm trễ một ít, nhưng mà cũng không cản trở bọn họ rời khỏi nơi này.

“Các người đi rồi, tôi làm sao bây giờ!” Bỗng nhiên cô gái lại khổ sở nói. Cô là người phụ trách hầu hạ Mẫu Đơn, nếu Mẫu Đơn Tiên Tử không thấy, nhất định Ngọc Đế sẽ nổi trận lôi đình, nhưng cô gánh không nổi cái trách nhiệm này, nghĩ đến đây liền khổ sở muốn khóc.

“Đã trễ.” Ưc Ưc nhanh chóng từ chối.

Cô gái thầm nghĩ làm sao có thể, bọn họ tới nơi này lại không làm kinh động đến Ngọc Đế, chẳng lẽ rời khỏi nơi này cũng sẽ rời đi không tiếng động? Bọn họ không mang theo cô cùng nhau rời đi, thái độ đứa bé kia cường ngạnh. Trẻ con giống cậu đều có mẹ làm chủ nhưng không nhiều

lắm. Quanh thân còn có một phần kiên cường nói không nên lời, làm người sẽ hiểu rõ lời người này nói ra, trên cơ bản, sẽ không sửa đổi.

Cô gái lớn như vậy, có chút lời nói tất nhiên có thể nghe được sẽ hiểu rõ. Nhưng mà thằng nhóc này ở địa bàn của cô lại nói như vậy, có phải có chút kiêu ngạo hay không. Nháy mắt nheo mắt lại, bị xúc phạm nổi giận lrrn, nổi lên tâm tư giáo huấn, nhưng mà cô nhanh chóng đánh giá sức mạnh hai bên một chút, trong lòng liền nói một tiếng không ổn.

Lang Vương sâu không lường được, bên cạnh thằng nhóc này kia lại có hai đứa bé lạnh lùng muốn chết, phỏng chừng cũng là nhóc con thối như Ưc Ưc, đều không dễ chọc!

Nếu động thủ, tất nhiên hai đứa nhỏ kia sẽ tiến lên, nếu hai người lớn cũng cùng nhau tiến lên, khẳng định cô sẽ thua, đến lúc đó rất phiền toái.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Bỏ Trốn

Cô gái sắc bén nhìn Ưc Ưc, lại nhìn những người khác.

“Nếu các người cứ rời đi như vậy, sẽ rất khó để báo cáo nhiệm vụ được giao cho chủ nhân, dù sao tôi cũng là nha hoàn phụ trách chăm sóc Mẫu Đơn. Nếu Ngọc Đế phát hiện không thấy Mẫu Đơn, nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi. Đến lúc đó các người đã đi rồi, tôi phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tự do của các người chính là tạo thành đau khổ cho người khác sao?” Cô gái lạnh giọng nói. diendanlequyon

“Chúng tôi không nghĩ là lấy sự tự do của mình đổi thành đau khổ cho người khác, bởi vì chúng tôi rời khỏi nơi này cũng không phải đi hưởng phúc, cũng không phải là sống một cuộc sống tự do, chúng tôi là đang chạy trốn, chuyện tương lai như thế nào? Chúng ta cũng không biết, làm sao có thể mang theo cô chứ.” Ưc Ưc lạnh giọng nói.

“Tôi tình nguyện đi theo các người chạy nạn, cũng không muốn ở lại nơi này!” Cô gái nói.

“Yên tâm, tôi có biện pháp không làm liên lụy đến cô.” Ưc Ưc ngược mắt nhìn về phía sau cô gái, lạnh lùng nói, vẻ mặt còn rất hoảng loạn, cô gái tò mò quay đầu lại, là ai tới sao? Có thể làm cho thằng nhóc này kinh hoảng như vậy.

Sau khi cô gái quay đầu lại Ưc Ưc cực kỳ nhanh bay lên một cái, tiếng dao xẹt qua một tiếng, sau đó cô gái không cam lòng té xỉu.

“Cậu, lừa đảo.....”

“Bởi vì cô ngấm ngấm giờ trò, tôi chỉ là thành toàn cho cô, cô hẳn là nên cảm ơn tôi, như vậy vừa không liên lụy cô bị Ngọc Đế trách phạt. Cũng sẽ không gây trở ngại chúng tôi rời đi, thật tốt, đẹp cả đôi đường. Tạm biệt ——” Ưc Ưc vỗ vỗ tay nhỏ, sau đó mở cửa xe hoàng tử ếch xanh ra, “Mẹ, ba mau vào, không còn nhiều thời gian lắm.” Bạch Tuyết và Lang Vương gật gật đầu, nhanh nhay chui vào xe. Sau đó Thiên Tâm và Niệm Niệm cũng đi vào, Ưc Ưc là người cuối cùng đi vào.

Sau khi tiến vào, Bạch Tuyết mới biết được lúc này đây không gian trong xe đã lớn hơn nữa, bên trong quả nhiên có rất nhiều chức năng quan trọng, cái gì cần có đều có, nhìn dáng vẻ thật giống như là chạy trốn.

“Dạ, chúng ta rời đi như vậy, Ngọc Đế sẽ không lấy người nhà em ra để áp chế chúng ta không?” Bạch Tuyết không muốn bởi vì bọn họ chọc giận Ngọc Đế, mà làm liên lụy đến người trong nhà. Cho nên lo lắng hỏi một câu.

“Sẽ không, nói như thế nào Ngọc Đế cũng không phải là thằng nhóc bụi đời, ông ta sẽ không làm những thủ đoạn hạ lưu đó.” Nghe được lời Lang Vương nói như vậy, Bạch Tuyết yên tâm.

Chỉ cần có thể cùng bọn nhỏ còn có Lang Vương ở bên nhau, đi nơi nào cũng tốt hết, đi nơi nào cũng tốt hơn Thiên cung, tuy rằng Thiên cung rất hoa lệ, nhưng mà nơi này không có tình yêu, không có tình người, chỉ có thể lực nhạt nhẽo.

Ở chỗ này không có bất kỳ cuộc sống ý nghĩa gì, chỉ có tra tấn nhạt nhẽo, cùng kỷ niệm đau khổ. lequyodnnn

Cô không muốn cuộc sống như vậy, cô muốn cùng người thân nhất người cô yêu nhất ở bên nhau.

Cho nên gia đình bắt đầu bỏ trốn, cái gì Ma Vương, cái gì Ngọc Đế bọn họ đều không sợ hãi, không có gì đáng sợ hơn so với việc bị tách ra khỏi người thân của mình, cho nên chỉ cần cô cùng những người thân nhất ở bên nhau, thì không có cái gì đáng sợ nữa!

“Các con, chồng, hiện tại gia đình chúng ta tiến vào trạng thái khẩn cấp, bây giờ hãy xuất phát, rời khỏi nơi quý quái này, em sẽ không bao giờ trở về nơi này!”

Bạch Tuyết ôm lấy bả vai Lang Vương, hùng hồn nói.

“Em không hối hận? Có khả năng chúng ta sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm, đến lúc đó em sẽ không được ăn ngon, không được uống tốt, cũng không có quần áo xinh đẹp để mặc, còn có khả năng em đi theo anh sẽ chịu khổ. Vợ..... Em hối hận sao?” Lang Vương thâm thúy nhìn Bạch Tuyết, giọng nói không nhanh không chậm hỏi.

“Em không hối hận, chỉ cần có thể cùng mọi người ở bên nhau, đi nơi nào em cũng đều vui vẻ. Nếu không thể cùng mọi người ở bên nhau, em tình nguyện chết.” Bạch Tuyết lạnh giọng nói.

“Một khi đã như vậy, xuất phát đi con trai.” Lang Vương ra lệnh một tiếng. Ưc Ưc đã bắt đầu khởi động ô tô, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn ra ngoài xe, cậu đã mở trang bị ẩn hình, lại còn biến diện tích ô tô đến nhỏ nhất, như vậy thì phía trước có đóng lại cửa lớn, ô tô nhỏ của bọn họ cũng có thể chui ra từ phía dưới khe hở.

Lang Vương lấy một ít vũ khí bí mật, đặt trên mỗi cửa sổ của ô tô nhỏ, để tấn công sự công kích từ bên ngoài, thuận lợi trốn thoát.

Lúc này ô tô của bọn họ ở trong mắt người bên ngoài, nhỏ như là một hộp que diêm, nhưng mà diện tích nhỏ như vậy, vẫn còn ẩn hình, cho nên tỷ lệ bọn họ trốn thoát thành công rất cao.

Hơn nữa Lang Vương đã chuẩn bị phòng bị tốt nhất.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Lang Vương lạnh giọng nói, “Ức Ức dừng xe, phía trước có yêu khí, Ngọc Đế đã biết mẹ con rời đi, cho nên ở Nam Thiên Môn đã bố trí trận ải phòng yêu khí, trên người chúng ta nhiều ít đều còn có yêu khí, không thể rời khỏi nơi đó, mặc dù xe chúng ta đang ẩn hình, nhưng mà mùi trên người vẫn còn, không thể qua được, đến đó rồi chúng sẽ vang lên. Cho nên chúng ta không thể an toàn rời khỏi được!” Lang Vương lạnh giọng nói, hơn nữa từ tủ lạnh lấy ra mấy bình thủy đưa cho bọn nhỏ và Bạch Tuyết một người một lọ, sau đó lại ngồi trước mặt Bạch Tuyết uống hết một lần, một dáng vẻ trời sập xuống cũng không có quan hệ với anh.

Bọn nhỏ không biết trong lòng Lang Vương muốn làm cái gì, Bạch Tuyết cũng nghĩ không ra trong lòng Lang Vương đang nghĩ như thế nào.

Nghĩ đến Nam Thiên Môn có cái báo hiệu yêu khí, Lang Vương nên sốt ruột chứ, vì sao lại bình tĩnh như vậy, không nóng không vội, như là không có quan hệ với anh vậy.

Hiển nhiên Ức Ức cũng có chút không bình tĩnh, ngoái đầu nhìn lại nhìn về phía Lang Vương.

Hiện tại ở Thiên cung thêm một chút thì có nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Rốt cuộc trong lòng ba muốn làm cái gì?

Chỉ thấy Lang Vương đặt lọ nước uống xong rồi xuống, vẫn không truyền đạt mệnh lệnh như cũ, rốt cuộc Ức Ức cũng thiếu kiên nhẫn, “Ba, làm sao bây giờ? Muốn tiến lên hay không?”

“Lái xe.” Lang Vương nhàn nhạt nói.

“Vâng ạ.” Ưc Ưc đã hiểu ba là muốn cậu tiến lên, ai ngờ Lang Vương còn nói thêm: “Đi lại dưới tàng cây kia chờ cơ hội rồi đi.” Lang Vương bình tĩnh thoải mái nói.

“Cơ hội? Ba, chúng ta còn có cơ hội gì?” Ưc Ưc khó hiểu hỏi.

“Thời gian không sai biệt lắm, tất cả mọi người đều có lợi thế.” Lang Vương đi đến một cửa sổ xe ngồi xuống, Bạch Tuyết cũng đi đến một cái cửa sổ khác ngồi xuống, Thiên Tâm và Niệm Niệm cũng đi đến bên cửa sổ xe ngồi xuống, sau đó đều nhìn không chớp mắt về phía bên ngoài, bọn họ đều tin tưởng Lang Vương, nhưng mà chỉ là không biết ba còn có vũ khí bí mật gì chưa lấy ra ngoài, bọn họ đều ở chỗ này, còn có ai sẽ trợ giúp bọn họ cứu mẹ sao?

Mỗi người đều suy nghĩ, rốt cuộc còn có kỳ tích gì đây?

Quả nhiên, không bao lâu, một chiếc tên lửa xuất hiện từ Nam Thiên Môn, chỉ thấy tên lửa từ từ quanh quẩn một chỗ ở trên không. Trên cái đuôi còn có lửa đỏ.

Quả nhiên lúc tên lửa xuất hiện, thủ vệ Nam Thiên Môn đều đem lực chú ý tập trung ở trên tên lửa.

“Con trai, lái xe ——” Lang Vương hét lớn một tiếng.

“Vâng ——” Ưc Ưc lớn tiếng trả lời. Bọn họ ở trong xe có thể lớn tiếng nói chuyện, bởi vì xe này có thể cách âm, hơn nữa hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Trong tay Lang Vương cầm một vũ khí bí mật, chỉ thấy anh gặt gao nắm chặt một đồ vật tròn tròn, lúc xe đang đi vào trước mặt Nam Thiên Môn, Lang Vương mở cửa sổ xe ra, ném đồ vật trong tay ra ngoài. Thủ vệ tiểu tiên nháy mắt bị dính đạn, không thể nhúc nhích chân, có thể ở Nam Thiên Môn thủ vệ đều là cao thủ, cũng không phải là tiểu tiên bình thường, đều là

đại tiên trong các tiểu tiên. Cho nên vì tiết kiệm thời gian, Lang Vương sử dụng đòn sát thủ, ném keo dính vạn năm tới chỗ những thủ vệ đó.

Ngay lúc xe ô tô hoàng tử ếch xanh đi qua Nam Thiên Môn thì chuông báo yêu khí vang lên, nhưng mà những thủ vệ đó đều không thể nhúc nhích.

“Con trai, mở chốt phòng vệ.” Lang Vương lại cầm lấy kính viễn vọng quan sát tình huống bên ngoài.

Ức Ưc nhấn nút điều khiển hạ huống một chốt bên cạnh, chỉ thấy trong nháy mắt Thiên cung bị khói đen bao vây bốn phía, tác dụng của đạn mù chính là khống chế thâm cung, vì phòng ngừa Ngọc Đế dùng quá nhiều đại thần tới bắt bọn họ, tất cả cần phải khống chế bọn họ tìm được con đường sống, lúc này bọn họ nhất định đều đang sốt ruột tìm kiếm khắp nơi. Để bọn họ có thời gian bỏ trốn nhiều hơn. lleeqquydon

Không đi bao xa, Lang Vương cảm giác chuyện ở thâm cung Ngọc Đế xử lý không khác gì so với dự liệu của anh. Vì thế, kêu con trai nhấn nút thứ hai.

Chỉ thấy trong nháy mắt Thiên cung lại là bốn bên báo hiệu bất ổn!

Ngay sau khi Ưc Ưc nhấn nút thứ ba, mấy người Lang Vương đều đã rời đi, sau đó bọn họ đã bước lên trên con đường sống mới. Hoàn toàn không có cảm giác chạy trốn.

Nhưng mà, tên lửa từ từ bay lên cũng nhận được tín hiệu của Lang Vương, biết mấy người Lang Vương đã rời khỏi, đều vui vẻ cười, thì ra bên trong tên lửa chính là Đóa Đóa và Đoan Mộc, còn có Long Chu và pháp y Lưu còn có Khang Nghị.

Bất luận kẻ nào đều gánh không dậy nổi tội danh để Mẫu Đan Tiên Tử trốn thoát, mọi người đều ra sức truy đuổi!

Kế hoạch của Lang Vương coi như đã thành công, có Đóa Đóa và mấy người họ ra trận, một chiêu dương đông kích tây, đến lúc đó lúc bọn họ ứng phó không nổi mấy người Lang Vương liền nhân cơ hội rời khỏi Thiên cung.

Lang Vương mở chức năng ẩn hình của ô tô nhỏ rồi rời đi, thiên binh thiên tướng căn bản là không nhìn thấy bọn họ, cho nên mấy người Lang Vương thuận lợi trốn thoát.

Thiên cung. lequydon

Ngọc Đế giận dữ ——

Gần hai mươi vị đại tiên mày ử mặt ê, không ngừng chọc giận Ngọc Đế, còn để Lang Vương làm cho toàn bộ Thiên cung đầy chương khí mù mịt. Bất đắc dĩ đều ử rũ cụp đuôi đi vào đại điện. Tuy rằng Ngọc Đế nóng lòng, nhưng mà còn chưa đến mức hoàn toàn biến mất lý trí.

Các đại thần đều van xin Ngọc Đế đừng tức giận, nhất định bọn họ sẽ tìm được mấy người Lng Vương, Ngọc Đế nghe được, vẫn lạnh lùng bức người nhìn các đại thần đang cúi mặt ở trong đại điện như cũ, đều là một đám phế vật ——

Nhưng mà, Bạch Tuyết và Lang Vương đang dựa sát vào nhau.

Chỉ có người đàn ông của mình là có kiêu ngạo, ngày đó lừa được Ngọc Đế, mới có thể hiểu lầm Lang Vương thay lòng đổi dạ, hiện tại nghĩ lại bản thân mình thật ngu ngốc.

Còn nữa, Thiên cung quá mức phức tạp, toàn bộ gia tộc còn có toàn bộ Thiên cung, bên trong quan hệ rắc rối phức tạp, gốc rễ um tùm, làm sao cô lại muốn cho để cho người đàn ông của mình trở về chịu loại tội này?!
diendanlequydon

Hiện tại anh có cô, còn có ba đứa con giúp đỡ anh, anh sẽ thoải mái hơn; hơn nữa, mấy người Đóa Đóa cũng không xem như người ngoài, đều là người một nhà, cũng không cần đề phòng những người bằng mặt mà không bằng lòng. Bản thân, còn có người đàn ông của mình, chưa từng chân chính để ý những thị thị phi phi đó?!

Cho dù Ngọc Đế có cố gắng như thế nào đi nữa, cho dù ông ta nói như thế nào, cô đều trả lời như vậy.

Ô tô nhỏ, Ưc Ưc đang lái xe rất yên tĩnh, Thiên Tâm và Niệm Niệm, em một lời, anh một miếng, khua môi múa mép, Bạch Tuyết cũng chỉ là bưng chén trà, lắng lắng mà nghe, không kiêu ngạo không nóng nảy, giống như đang xem một trò khôi hài.

Nhưng mà..... Thiên cung.

Sau khi Mẫu Đơn rời đi đáng vẻ Ngọc Đế dầu muối không vào, thực làm người ta khó khăn!

Bọn người đại tiên gần như là đem lời hay đều nói ra hết, đồng thời xuất phát từ góc độ Lang Vương, xuất phát từ góc độ bọn nhỏ, xuất phát từ góc độ Mẫu Đơn tu luyện một ngàn năm, lấy cớ muốn thuyết phục Ngọc Đế, nhưng Ngọc Đế vẫn không dao động như cũ; thậm chí bọn họ còn diễn vở kịch tình yêu đau khổ, lại cũng không làm cho Ngọc Đế đồng tình.

Không phải nói, Ngọc Đế rất là mềm lòng, trái tim cũng tương đối giàu có sự đồng tình sao; không phải nói, Ngọc Đế tương đối dễ dàng bị lừa gạt sao; không phải nói, cho dù là người đàn ông nào, đều có một mặt hư vinh kia, đều hưởng thụ cảm giác cao cao tại thượng mà được người khác tạo ra cho mình, vì sao ông ta lại cho người ta cảm giác, tựa như một cơn gió nhẹ nhàng lạnh nhạt, có cảm giác được, nhưng có lúc lại không cảm giác được, càng bắt không được!

Làm sao bây giờ, các đại thần nhìn nhau, dùng ánh mắt trộm trao đổi một chút, ý tứ là muốn sử dụng tuyệt chiêu hay không?!

Trong Thiên cung người người nhìn lẫn nhau, sóng mắt bắt đầu chuyển động, trong lòng đều là có chút do dự. Không đến vạn bất đắc dĩ, bọn họ đều quỳ xuống đất xin tha. Dưới trướng người đàn ông này là một vinh hạnh, nhưng mà để cho bọn họ vì một người phụ nữ mà quỳ xuống trước Ngọc Đế, trong lòng vẫn là đặc biệt uất ức, tâm lý này thật sự là khó có thể lướt qua những điều khác.

Lúc các đại thần đang do dự, lúc không khí hơi có vẻ có chút quỷ quyệt, đột nhiên một thanh âm vang lên.

“Đây là cái gì?!”

Lại là một người phụ nữ đang lắc lư trong phạm vi nhỏ xuất hiện, Ngọc Đế cũng sẽ thường xuyên bị Vương Mẫu kiêu mị của mình quyến rũ nổi lên sắc tâm.

Nhưng mà, lần này có nhiều người tới gặp Ngọc Đế, đều phân tán, hoặc là ngồi, hoặc là đứng, hoặc là quỳ. Tại đây khó lòng phòng bị Ngọc Đế, trên giường nệm kia đã bị người khác thả lên một vật, sau đó bị một người khác phát hiện.

Trên tờ giấy trắng mực đen kia, có chữ được phóng rất to, làm người khác nhìn thấy rất rõ ràng, đặc biệt là chữ đánh dấu “Ngọc Đế hồ đồ”, gần như là có thể làm cho mỗi đại thần đều nổi lên tò mò, mấy đại tiên nhìn thấy bốn chữ này, đôi mắt liền dời không ra, cũng nhất định muốn tìm tòi nghiên cứu một chút cái này rốt cuộc là cái gì.

Lúc này, Vương Mẫu cầm lên, sau khi nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi đổi, nhìn bốn cái chữ to kia, lập tức đi qua đại điện.

Mắt Ngọc Đế không nhanh không chậm nhìn bốn chữ kia, trên mặt liền có chút khó coi. Đi theo Vương Mẫu đi xuống đại điện, ông ta không biết Vương Mẫu sẽ xử lý bốn chữ kia như thế nào, nói vậy bốn chữ này cũng là Lang Vương để lại châm biếm mình, chuẩn bị làm ông ta xấu mặt ở trước mặt đại thần.

Bước nhanh đi đến trước mặt Vương Mẫu, lấy lại bốn chữ kia, ông ta nhanh chóng lật lên xem, càng xem, sắc mặt liền càng thay đổi, vẻ mặt tối tăm, từng chút từng chút mà bò đầy mặt ông ta. Ánh mắt như đao mà quét về phía bốn chữ kia.

Nhưng mà..... Vương Mẫu vốn hăn là lười nhác mà ngồi, vẫn là ngồi ở bên người Ngọc Đế.

Chính là bà ta không nghĩ tới chuyện này vẫn là phát triển tới mặt đi xuống mà bà ta không hề nghĩ tới.

Nếu bốn chữ kia bị Ngọc Đế cất giấu đi, bà chỉ có lại ngồi trở lại trên chỗ ngồi một lần, nơi này nhiều người như vậy, không thể xấu mặt. Nhìn thấy chút biến hóa này, không nóng không vội uống một ngụm trà, lại chậm rãi đặt chén trà xuống, lông mày cây liễu, lược chọn một chút, mang theo một tia bị mạo phạm không vui, nhìn về phía Ngọc Đế.

Bà vẫn luôn khách khách khí khí ở chung với Ngọc Đế như vậy, cũng không phải là tới cuối cùng, người đàn ông này vẫn là u mê không tỉnh ngộ như vậy, ông ta lại muốn phạm phải cùng một loại sai lầm, chẳng lẽ còn muốn bị kịch diễn ra sao!

Ánh mắt của bà, trong nét ôn hòa lại được bao vây bởi một loại sắc bén nhàn nhạt, giữa không trung, đầy vẻ mềm mại, dễ dàng hóa giải được ánh mắt hình viên đạn mà Ngọc Đế bắn lại. Khí thế của Ngọc Đế không thể áp chế được bà, dù sao cũng là ông ta sai. Nhưng mà lại ngại với mặt mũi, liền

dương tay, hung hăng mà lắc lắc đỉnh đầu tờ giấy kia, lúc trước mặt còn cười ôn hòa, giờ phút này lại mang theo tức giận hung ác.

“Đây là cái gì? Bà lấy từ đâu tới?” Ngọc Đế lạnh lùng hỏi Vương Mẫu.

“Là bốn cung nhật được ở Nam Thiên Môn.” Vương Mẫu nhàn nhạt nói.

Lấy thân phận của bà, nói như vậy, đã nể mặt mũi Ngọc Đế Thiên cung, nhưng Ngọc Đế vẫn chau mày không cho mặt mũi, trong lòng ông ta đã sớm động lại một cỗ tức giận hậm hực, đã là vô cùng khó chịu. Bốn chữ này, là một cái kíp nổ, vừa lúc liền dẫn lửa đốt lửa giận trong lòng ông ta.

Cho nên, ông ta mất đi lý trí, không có miệt mài theo đuổi bốn chữ này xuất hiện ở chỗ này có hợp lý hay không, cũng không có suy nghĩ, vì sao lại có này bốn chữ, cũng mặc kệ ý nghĩa của bốn chữ này! Vì sao Vương Mẫu muốn đem đồ vật khó coi như vậy tùy ý ném lên phía trên giường nệm.

Bà ta..... Muốn làm cho ông (ta) xấu mặt, bà ghen ghét ông bắt Mẫu Đơn lại ngây ngốc ở Thiên cung thêm lần nữa. Hay là, Mẫu Đơn đã cùng Lang Vương kết hôn, hơn nữa cũng có con, ông ta lại làm như vậy, là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng mà ông ta chính là không cam lòng, một ngàn năm trước không cam lòng, một ngàn năm sau cũng không cam lòng, ông ta tự hỏi không có người đàn ông nào có thể so với ông ta, vì sao Mẫu Đơn lại không thích mình, cho nên ông ta không cam lòng, rất không cam lòng.

Rốt cuộc Vương Mẫu cũng rất thông minh, đều đã phạm phải sai lầm, vậy càng không cần bàn với những đại thần không dám nói kia. Thật ra, trong lòng mọi người đều bị lửa dè nặng, mắt thấy Thiên cung tốt như vậy, hiện tại bị Lang Vương biến thành như vậy, còn đều không phải là cái giá bởi vì Ngọc Đế cướp đoạt vợ người ta sao! Nghĩ đến đây trong lòng liền tức giận, vèo một chút mà hướng lên trên, hai đầu chỉ kém bốc cháy lên,

đồng thời trợn mắt trừng mắt Ngọc Đế, rất hiển nhiên đều bắt đầu đứng ở một bên Vương Mẫu.

Thị lực của các đại thần đều rất tốt, vật Ngọc Đế cầm trên tay, bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng. Chỉ là Ngọc Đế có ý tứ gì?! Thấy dáng vẻ ông ta vẫn u mê không tỉnh ngộ, cho nên, Lang Vương mới có thể làm ra một chiêu như vậy?! Những người này bị cưỡng thế bức tới cửa, không cho Ngọc Đế đoạt lấy con đường sống, trực tiếp đưa Mẫu Đan Tiên Tử đi, hiện giờ bọn họ ngồi ở chỗ này, còn có những đại tiên thất trách đang quỳ gối ở nơi này là vì cái gì? Muốn bọn họ nói chuyện, còn phải kính dâng lỗ tai của mình ra, gây đau khổ cho bọn họ. Bọn họ nếu là ra độc chiêu, kia đã là quá quá đáng!

“Đồ vật ông cầm trong tay, giải thích một chút đi!” Vương Mẫu từ từ nói.

Chỉ thấy Vương Mẫu luôn luôn rất thanh tao lịch sự, bỗng nhiên lạnh lùng, bà nheo mắt lại, nhìn về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế lại cho rằng đây là Vương Mẫu có tật giật mình, trong lòng nóng nảy, lập tức gầm lên.

“Có phải bà cấu kết với Lang Vương hay không, thả người phụ nữ kia chạy, không có chỉ dụ của tôi, ai có thể đi vào trong vườn Mẫu Đơn kia.” Ngọc Đế hoài nghi nhất định có nội gián, trong ứng ngoài hợp với Lang Vương. Bằng không Lang Vương không thể lợi hại như vậy.

Trong lòng Vương Mẫu bị từ cấu kết kia làm cho tức giận, lập tức xúc động, trong lòng dâng lên lửa giận, “Vèo” một cái giống như tên lửa được phóng ra mà nhảy dựng lên.

Bà bình sinh (từ trước đến giờ) chán ghét nhất chính là bị người khác vu cáo hãm hại!

Bưng chén trà lên trước mặt, cổ tay bà căng thẳng, bỗng nhiên ném xuống sàn nhà phía trước Ngọc Đế. Chỉ nghe được “Bộp ——” một tiếng giòn vang, chén trà vỡ vụn ra, mảnh sứ bắn tung toé, nát tan đầy đất, đồng thời nước trà trong chén trà, cũng bắn theo.

Ngọc Đế không nghĩ tới một người phụ nữ nhu mì như Lâm Mộng, sẽ đột nhiên bạo lực như vậy, lúc chén trà in hoa trắng trong thuần khiết giống như một phi tiêu bắn đến trước mặt ông ta, ông ta kinh hãi cũng chưa kịp phản ứng, liền bị nước trà bắn tới như vậy, đồng thời, trái tim cũng không thể bình tĩnh được mà đập thật mạnh một chút. Áo choàng có chút ướt, đó là dấu vết nước trà lưu lại, dán ở trên đùi, có chút không thoải mái. Nhưng mà sự không thoải mái này, đánh không lại sự kinh hoàng trong lòng ông ta!

“Bà muốn trả giá cho việc bất kính đối với trẫm sao!”

Vương Mẫu cắn chặt răng, mặt mày lạnh lùng, vốn là mắt quyến rũ, đột nhiên liền chuyển thành nữ vương kiêu căng.

Bà lạnh lùng nhìn Ngọc Đế, “Ngọc Đế, nếu ông lại u mê không giác ngộ như một ngàn năm trước, lúc này tôi tuyệt đối sẽ không đứng ở bên ngoài nhìn nữa, tôi là Vương Mẫu của thiên hạ, tôi sẽ không để ông làm bậy nữa!”

Vừa dứt lời, các đại thần đồng thời phản ứng lại với cử chỉ dũng mãnh của Vương Mẫu, mấy người đồng thời ra tiếng chất vấn.

“Chúng tôi tán thành với Vương Mẫu!” lequydonnn

Khuôn mặt đều mang theo thái độ thù địch!

Lúc này, trong đại điện một nửa là người của Ngọc Đế, một nửa là người của Vương Mẫu.

Cục diện giường cung bạt kiếm (gươm sáng sẵn sàng), nháy mắt kéo ra!

“Đừng kích động, chuyện ngày hôm nay, chúng ta hãy nói cho rõ ràng!” Vương Mẫu áp xuống phần nộ trong lòng, giọng nói vang cao lên. “Bốn cung là Vương Mẫu, không thích động tay động chân, sở dĩ bốn cung mang theo một ít người lại đây, là muốn giữ thể diện.

Các người hẳn là tự mình nhìn thấy, các người bên này là bao nhiêu người. Việc này xảy ra, bốn cung cũng rất khó không nghi ngờ các người có phải có chuẩn bị mà đến hay không. Nếu các người đều là có chuẩn bị mà đến thì như thế nào, còn không phải đã để Lang Vương cứu được Mẫu Đan Tiên Tử sao. Cho nên, tất cả mọi người đều đừng nên kích động, đều ngồi xuống, đứng cho vững. Chúng ta giải quyết việc này cho thật tốt!”

“Có cái gì để tính chứ, bà đây là có tật giật mình đi!” Ngọc Đế rống giận.

“Bốn cung chột dạ cái gì, người mạnh mẽ mang Bạch Tuyết đến đây không phải là tôi, chột dạ cũng nên là Ngọc Đế người chột dạ mới đúng.” Vương Mẫu nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Vương Mẫu lập tức bắn ở trên người người đàn ông đang nói. Người này thật sự là Ngọc Đế sao? Máu lạnh, vô tình, ác độc!

Thật ra Vương Mẫu cũng là một mỹ nữ, mỹ nữ tức giận, sắc bén liếc mắt một cái, cực kỳ có lực uy hiếp, làm những người khác lập tức mím môi một chút, im lặng. Vương Mẫu tiếp tục lạnh lùng nhìn, chuyên chú mà chỉ nhìn một người.

Một màn này, rất nhiều người nhìn thấy cũng không dám coi khinh Vương Mẫu.

Nội tâm người phụ nữ này mạnh mẽ, thủ đoạn cũng rất lợi hại, đi ra ngoài, cũng tuyệt không kém gì so với mấy đại tiên bọn họ!

Khó có thể đối phó!

Ngược lại Vương Mẫu nhìn về phía Ngọc Đế ngồi ở một bên.

“Bốn cung nghe nha hoàn hầu hạ Mẫu Đơn nói, con của Lang Vương có bản lĩnh lợi hại, nếu Lang Vương và Mẫu Đan Tiên Tử còn có ba đứa bé liên thủ, hẳn là không thua người. Nếu người đã muốn có Mẫu Đan Tiên Tử như vậy, thì người hãy tự thân xuất trận đi, như vậy thì không cần ở đây tra tấn mấy đại tiên này, bọn họ có làm gì sai chứ, đều không cần quỳ như vậy, đứng lên hết đi, muốn phụ nữ, nên làm cho người khác tâm phục khẩu phục.”

Ngọc Đế không ngờ tới Vương Mẫu sẽ nhìn nhìn chòng chọc mình, nghe được lời Vương Mẫu nói, thế nhưng lại có một loại cảm giác quý dị. Rốt cuộc, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ông ta vẫn luôn cho rằng Vương Mẫu nương nương là người phụ nữ ôn tồn lễ độ, không nghĩ tới lại là..... Thật sự là ngoài dự đoán.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Giáo Huấn

“To gan, ai nói tôi muốn người phụ nữ kia!” Tất nhiên Ngọc Đế sẽ không thừa nhận. Ánh mắt cất dấu nhàn nhạt âm ngoan.

“Không phải sao? Chính là chúng tôi đều nhìn thấy người rất để ý đến Mẫu Đơn kia, mọi người đều đã biết rõ quá trình Mẫu Đơn trải qua những trừng phạt trong một ngàn năm, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ? Người còn muốn chia rẽ người một nhà họ, mặc dù Lang Vương là vua sói, nhưng bàn về phẩm hạnh, bàn về cách làm việc, bàn về tu vi đều được gọi là là chính nhân quân tử, không có một hành vi thất đức nào, nếu người tốt như vậy còn không thể sống yên bình đến chết, như vậy thì có ai sẽ dốc lòng tu đạo, sẽ còn có ai tin tưởng nhân gian có chính nghĩa, còn có ai sẽ cung phụng (thờ cúng) thần linh!” Vương Mẫu lạnh lùng nói.

Trong lòng của Vương Mẫu rất kính trọng Lang Vương, hành động của Lang Vương trong một ngàn năm nay bà đều nhìn thấy ở trong mắt, tuy Lang Vương là yêu quái, nhưng mà là người chính nghĩa, anh tạo phúc cho nhân gian, tạo phúc cho người dân, mỗi năm anh đều cứu trợ trẻ em và gia đình nhiều đến không kể xiết, anh đem tiền tài của mình đến quyên góp khu thiên tai, quyên góp cho những người cần trợ giúp.

Tình cảm mà anh dành cho Mẫu Đơn Tiên Tử thì lại càng thấy rõ hơn, Mẫu Đơn đầu thai đến nhân gian, đã trải qua đời đời kiếp kiếp sinh tử luân hồi, nhưng mà mỗi đời mỗi kiếp Lang Vương đều sẽ đi tìm cô ấy, sau đó còn trải qua sự đau lòng khi mất đi tình cảm chân thành.

Nào có ai si tình đến như vậy —— lequydonn

Người khác nhìn thấy được vui sướng trên mặt anh, nhưng mà đau đớn trong lòng anh có ai hiểu được!

Mẫu Đơn Tiên Tử lại một lần lại một lần rời đi, là gió, là mưa, là đêm tối; Lang Vương có lẽ sẽ cười cười, vẫy tay, một mỗi cái đều lộ ra đây về cô đơn. Lại có ai biết rằng lúc ấy trong lòng anh lại đau khổ bao nhiêu, cái mỉm cười kia có bao nhiêu dày vò.

Ở giữa biển người mênh mông, anh có thể vì một cổ gái ngây thơ như thiên sứ, vì bóng hình xinh đẹp thanh thuần thoát tục (không dính bụi trần) của cô, vì ánh mắt tươi cười như mặt trời mà si tình một đời một kiếp, lại vĩnh viễn không thể không có được một phần cảm tình tâm thường này, tự cam chịu, một đời si mê không đạt được gì!

Vị trí của những người bên cạnh chỉ có như vậy, có người mình yêu, có người mình hận, nhưng mà giữa những người thân cũng chỉ có thể cho có như vậy. Ở trong mắt Vương Mẫu nương nương, thế giới này có lớn có nhỏ, ở trong cái vòng nhỏ hẹp này, có vài người muốn tiến vào, nhưng cũng có vài người không thể không rời đi. Nhưng mà Lang Vương chưa bao giờ có rời đi, anh vẫn luôn trên con đường chờ đợi Mẫu Đơn Tiên Tử, vẫn luôn ở đây.....

Có lẽ Lang Vương vì tình yêu, vì một phần si tình, nhất định sẽ mất đi cái khác, tình thân, tình bạn, thậm chí tình yêu đến từ những người khác. Nhưng mà trước sau anh đều si tình vì Mẫu Đơn Tiên Tử, cố gắng chờ đợi, bảo vệ phần tình yêu vượt qua một ngàn năm kia.

Vương Mẫu biết Lang Vương là tuân thủ lời thề của mình, để bảo vệ tình yêu của mình, anh lựa chọn yêu Mẫu Đơn Tiên Tử hoặc là càng yêu Mẫu Đơn Tiên Tử, mà Mẫu Đơn Tiên Tử cũng lựa chọn hoặc yêu Lang Vương hoặc là càng yêu Lang Vương.

Tình yêu của bọn họ không thể chứa thêm bất kỳ người nào khác, cho dù là Ngọc Đế cao cao tại thượng cũng không thể tách bọn họ ra được.

Ngọc Đế phất tay áo rời đi.

Thiên cung.

Trong phòng ngủ Ngọc Đế.

Một giọng nói âm trầm từ trong tường truyền ra tới: “Người là người nhu nhược, nếu thích Mẫu Đơn Tiên Tử thì đi bắt cô ấy trở về đi, chiếm cho riêng mình. Trời đất bao la, cũng không chỉ có mình Ngọc Đế người lớn mạnh. Đi thôi, đi bắt Mẫu Đơn Tiên Tử và ba đứa bé kia về.....” Về mặt Ngọc Đế hoảng hốt đi ra khỏi phòng ngủ của mình, hơn nữa triệu tập thiên binh thiên tướng của mình kêu bọn họ bí mật đi bắt Mẫu Đơn Tiên Tử.

Nhìn chăm chú, vẻ tối tăm dần dần lui đi. Bao nhiêu cảm thán, bao nhiêu hoài cảm, giữa buồn bã không khỏi muốn hỏi: Đêm nay mưa gió làm hoa nhà ai bay đi? Làm hoa nhà ai rơi rụng? Tối nay, ai đang si tình vì ai? Ai đang rơi nước mắt vì ai .....

Ai lại bị ai khống chế? Ai lại bị ai điều khiển.....

Ngọc Đế phái thiên binh thiên tướng đi, hơn nữa mang theo cái báo hiệu yêu khí đi truy lùng.

Mấy người Lang Vương mở chức năng tàng hình của ô tô nhỏ ra đi xuyên qua trong một không gian thần bí, Ưc Ưc sắc bén nhìn cáo kiểm tra đo lường nghi ngờ nói: “Ba, có tín hiệu, Thiên Cung phái người tới bắt chúng ta rồi.”

“Ừ.” Lang Vương nói, lấy ra một cái hình tròn như là la bàn nhỏ. Hướng về phía không trung bắn một phát, nháy mắt ngoài xe được một tầng không khí trong suốt bao lại.

“Con trai, thực chất ô tô của chúng ta chính là tàng hình, tàng không khí vừa rồi là để cách ly mùi trên người chúng ta, cái lồng khí này có thể duy trì được trong ba ngày. Ba ngày sau hẳn là chúng ta đã đến được một nơi an toàn rồi.” Lang Vương nói.

Bạch Tuyết dựa sát vào Lang Vương, Thiên Tâm cũng dựa sát vào Lang Vương, Niệm Niệm dựa sát vào Bạch Tuyết, Ưc Ưc lại chuyên tâm lái xe, người một nhà gắt gao rúc vào cùng nhau.

Lúc này.

Nhân gian.

Đoan Mộc và Đóa Đóa chờ mấy người đi ra từ tên lửa, lo lắng nhìn phía không trung.

“Không biết một nhà Bạch Tuyết thế nào rồi? Bọn họ có phải đã an toàn rồi đi hay không?” Đóa Đóa lo lắng nói.

“Chúng ta đã nhận được tín hiệu của Lang Vương, đi đến vị trí trên Thiên cung, không biết bọn họ có bỏ trốn thành công hay không?” Đoan Mộc rất lo lắng nhìn không trung, bọn họ đều cảm động vì tình cảm Lang Vương dành cho Bạch Tuyết, tuy rằng Lãnh Dạ là Lang Vương, nhưng mà có thể thấy được tình cảm chân thành của anh, thông qua chuyện lúc này đây, rốt cuộc bọn họ cũng đã hiểu rõ, thì ra tổng giám đốc Lãnh Dạ lạnh nhạt của tập đoàn Lang thị lại là người đàn ông si tình như vậy, một ngàn năm si tình, chỉ si tình một người phụ nữ, chỉ chờ đợi vì một người, hơn nữa một lần chờ lại chính là một ngàn năm.

Tuy rằng tất cả mọi người đều không nói ra, nhưng mà với điểm đơn giản này, mấy người bọn họ đều nhìn Lang Vương với cặp mắt khác xưa, khâm phục sát đất. Thế gian ít có người đàn ông như vậy, nhân gian lại càng hiếm thấy.

“Nếu bọn họ đã an toàn rời khỏi Thiên cung, mọi người thấy Ngọc Đế có thể lại phái người bắt bọn họ trở về hay không? Nếu là như thế thì phải làm sao bây giờ?” Đóa Đóa nói, hai mắt cô nhấp nháy mà nhìn về phía Long Chu, mang theo vẻ dò xét nồng đậm.

“Tôi có một cách, chúng ta chạy nhanh về biệt thự của Lãnh Dạ.” Nói xong, mấy người bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đi đến biệt thự Lang Vương, Long Chu là người đầu tiên lấy quần áo Lang Vương ra mặc vào. Nháy mắt mọi người đều hiểu được ý của Long Chu, vì thế Đóa Đóa lấy quần áo Bạch Tuyết ra mặc. Lại lấy ra một ít đồ chơi và quần áo của bọn nhỏ, hơn nữa lấy quần áo của ba đứa bé đều mặc cho búp bê đồ chơi của Thiên Tâm, lập tức xuất hiện ba đứa bé búp bê vải mặc quần áo của Ưc Ưc, Niệm Niệm và Thiên Tâm.

Đoan Mộc bế lên một đứa, Long Chu bế lên một đứa, Đóa Đóa ôm một đứa, Khang Nghị và pháp y Lưu cũng ôm đồ chơi của bọn nhỏ vào trong ngực, tin tưởng mấy thứ này nhất định có mùi trên người của người một nhà Lang Vương, nếu là những thần tiên đó, tin tưởng họ nhất định có thể ngửi được mùi ở nơi này, như vậy chỉ cần bọn họ có thể dẫn dụ những người truy nã Lang Vương đến đây, như vậy mấy người Lang Vương liền có thêm thời gian để chạy trốn rồi.

Mấy người Đóa Đóa và Đoan Mộc mang theo ba búp bê vải của bọn nhỏ chia thành hai nhóm bỏ trốn theo hai hướng khác nhau.

Đóa Đóa, pháp y Lưu và Long Chu một nhóm, Đoan Mộc và Khang Nghị một nhóm, bọn họ một nhóm lái xe theo hướng đông một nhóm theo hướng bắc rời đi. Bởi vì Lang Vương có nói qua là muốn đi phía nam, cho nên bọn họ tránh phía nam.

Hơn nữa trên người bọn họ đều có đem theo tiền mặt, bởi vì lần đi này không biết khi nào mới có thể về nhà, chỉ cần mấy người đó phát hiện

không tìm được bọn họ, bọn họ vẫn luôn lái xe chạy, chỉ cần một nhà Lang Vương không bị bắt, bọn họ cần phải làm như vậy.

Quả nhiên, cố gắng của bọn họ đã có hiệu quả.

Ức Ưc nghiêm túc lái xe, phát hiện tín hiệu máy rà quét mùi của bọn họ đang đi theo bọn họ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, hơn nữa là phát hiện có yêu khí xuất hiện ở phía bắc và phía đông? Quá kỳ quái.

Thì ra quần áo sau khi được bọn họ mặc vào, pháp lực để che dấu yêu khí lúc trước sẽ thoát ra bên ngoài.

Bọn chúng là con của Lang, tất nhiên trên người sẽ có yêu khí, chỉ là bọn chúng lại là linh đồng chuyển thế, cho nên yêu khí trên người sẽ phai nhạt, nhưng mà quần áo hằng ngày bọn họ mặc lại hấp thu một lượng yêu khí lớn, cho nên sau khi Đóa Đóa lấy quần áo bọn chúng mặc vào cho búp bê vải, yêu khí bắt đầu thoát ra từng chút từng chút, cho nên thiên binh thiên tướng theo dõi Ưc Ưc mới có thể thay đổi hướng đi, đi phía bắc và phía đông. Bởi vì bọn họ cảm giác được nơi đó có yêu khí, hơn nữa là nha hoàn nhỏ trên Thiên cung hầu hạ Bạch Tuyết đã cung cấp mùi trên người của bọn nhỏ.

Báo hiệu yêu khí của thiên binh thiên tướng đều có mùi của ba đứa bé và Lang Vương, cho nên bọn họ chỉ cần đi theo mùi hương kia, sẽ không sai được. Ngọc Đế nói cái báo hiệu yêu khí này là phát minh mới, bảo đảm chất lượng đến 99%, sẽ không xuất hiện sai lầm, sẽ không nhầm lẫn, sẽ không có sai lầm, tuyệt đối không thể sai, cho nên Lang Vương cũng sẽ an toàn.

“Ba, nhất định là mấy người Đóa Đóa đã nghĩ cách dẫn dụ thiên binh thiên tướng rồi, bằng không những người đó sẽ không bỏ chạy!”

Ức Ưc và Thiên Tâm còn có Niệm Niệm, trong xương cốt bọn chúng phần lớn là mang theo kiêu ngạo, không chịu nổi loại hoài nghi này. Cho

nên bọn họ thà rằng lựa chọn bỏ trốn cùng với mẹ và ba, cũng không muốn tiếp tục ở lại nhân gian.

Bạch Tuyết đảo mắt, nghiêm túc mà nhìn về phía ngoài xe. “Nhất định là bọn họ.”

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, đêm khuya Ngọc Đế đi vào trong gian phòng của Bạch Tuyết đã đóng lại kia.

Nhìn thấy ảo ảnh Lang Vương để lại, anh ta..... Lại còn để lại ảo ảnh. Nhìn thấy Mẫu Đơn đưa lưng về phía mình, tâm Ngọc Đế vẫn lạnh lùng như cũ.

Biết rõ bóng dáng này là giả, Bạch Tuyết thất sự đã bỏ trốn, nhưng mà ông ta vẫn là không nhanh không chậm ngồi xuống bên người Bạch Tuyết.

“Trước kia tôi có nghe nói, Ngọc Đế là người ưu tú như thế nào, kiệt xuất như thế nào, cho nên tôi nghĩ, Ngọc Đế người nhất định rất siêu phàm, khẳng định có gặp chuyện cũng vô cùng bình tĩnh hơn so với người bình thường, sẽ không vội vã để cho hai bên đều kiềm giữ sự hoài nghi. Nhưng bây giờ ông nhìn đi, vì cái gì mà cho rằng là vậy, mấy người đàn ông trên Thiên cung chẳng qua cũng chỉ như vậy?!”

Đứng ở một đánh giết nói, nói Ngọc Đế đến có chút không được tự nhiên mà đứng lên, ngoài trừ anh ta ra, nhưng thật ra Lang Vương cũng bị lời này làm cho kích động mà không thể không bình tĩnh.

Bởi vì ông là Ngọc Đế, nên kiệt xuất và ưu tú, ông đảm đương nổi những lời ca ngợi này, làm sao lại có thể bị một người phụ nữ xem nhẹ như vậy! Trước kia ông dùng quyền lợi quyến rũ Mẫu Đơn Tiên Tử, chiêu này nhất định đã thất bại! leequydon

Mẫu Đơn Tiên Tử là người của Thiên cung, nhưng mà sau khi cô bị bắt hạ phàm lại không còn có ý nghĩ muốn về Thiên giới, một chút cô cũng

không lưu luyến, một chút cũng không nhớ đến Thiên cung!

Thật ra, ở trước mặt ông ta Mẫu Đơn Tiên Tử giống như là một tiểu dũng sĩ không thể lấy tuổi tác bên ngoài để nhận xét cô, một ngàn năm trước cô dám phản kháng ông ta, một ngàn năm sau cô trở thành người phàm còn dám phản kháng ông ta. Mặc dù Ngọc Đế nghĩ lại đã xem nhẹ sự hận thù của Mẫu Đơn Tiên Tử đối với ông ta như thế nào, nhưng đều không thể che giấu được Mẫu Đơn Tiên Tử đã từng nói ra lời nói hận thù với ông ta. Một người phụ nữ, một tiểu tiên tử, gần như hiểu được so với Ngọc Đế ông ta thì còn muốn nhiều hơn, còn muốn nhìn rõ ràng hơn!

Thật ra, ông ta không muốn trừng phạt Mẫu Đơn Tiên Tử, chỉ là không biết vì sao làm việc không giống như suy nghĩ, không tự chủ được, không thể là chính mình!

Đây quả thực là không chính đáng rồi!

Hơn nữa, Mẫu Đơn Tiên Tử không lùi mà tiến tới, vì để cứu con người, chủ động đưa mình tới cửa, cũng thật sự là làm ông ta rất không quen!

Mẫu Đơn Tiên Tử bình thường, hẳn là trốn đều tránh ông ta không kịp mới đúng, sao lại chủ động đưa mình tới cửa chứ. leequydon

“Vì sao em không chấp nhận tôi?” Ngọc Đế nhìn cái bóng của Bạch Tuyết, lạnh lùng hỏi.

Cái bóng ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt xoay người, lạnh nhạt đứng ở cách đó không xa nhìn Ngọc Đế.

Trên đầu buộc cái cột tóc khảm đá quý, dây đeo trên trán bằng vàng được chạm hai con rồng cướp đoạt châu ngọc (ngọc trai), tay áo thêu hình một bầy bướm bướm đủ sắc bay qua nhánh hoa đỏ thắm, dải lụa ngũ sắc (5 màu) kết thành bông hoa trải dài xuống đất, áo khoác xanh thanh thoát, đôi giày gấm màu hồng phấn. Mặt như ánh trăng trung thu, vẻ mặt như hoa

xuân, tóc mai như dao rọc, lông mày như tranh, mặt như cánh đào, mắt như sóng nước trong hồ mùa thu. Tuy là giận nhưng nếu cười, coi như là có tình. (cái này mình cũng không hiểu lắm)

Ào ảnh Bạch Tuyết nghi ngờ hai mắt của mình có nhìn lầm rồi không, người đàn ông này và Ngọc Đế mà cô biết hoàn toàn khác nhau, người này cho cô cảm giác không giết (sát khí) như vậy. Mà Ngọc Đế ban ngày cô nhìn thấy lại rất xảo quyệt.

Khác nhau như hai người.

Nhưng mà, lúc này Bạch Tuyết bình tĩnh giống như trong bụng đều có rất nhiều mưu kế, cho dù là vào địch trong doanh trại, cũng có thể bảo đảm toàn thân mình chậm rãi mà lui, ngược lại là làm ông ta không hành động được, hơn nữa lại còn buồn cười, thế nhưng ông ta lại có chút bị người phụ nữ này trấn trụ!

Nếu không phải ông ta thân bất do kỷ (không thể theo ý mình), làm sao sao lại ra tay với một người phụ nữ và ba đứa bé!

Lạnh lùng bình tĩnh tự hỏi, trước không nói cái khác, không khí ở ngay bây giờ, đã hòa hoãn không ít! Năng lực của Bạch Tuyết là “Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân” (Bốn lạng đẩy ngàn cân), Ngọc Đế không thể không thừa nhận, tán thưởng, tỏ vẻ thưởng thức!

Nhưng là tán thưởng thì tán thưởng, người thì vẫn muốn bắt về, bằng không ông liền chơi đùa xong rồi!

“Tôi nghi ngờ ông.....”

Ông ta đã mở miệng, nói chuyện đúng trọng tâm, cũng nói ra nghi ngờ của mình. Vì sao Mẫu Đơn tiên Tử lại như vậy, dám bỏ trốn, dám phản bội ông ta, dám làm lơ ông ta.....

“Lời này tôi chấp nhận.”

“Em hoài nghi tôi cái gì?” Ngọc Đế từ từ hỏi.

“Tôi hoài nghi ông không phải là Ngọc Đế, bởi vì ông và người đàn ông ban ngày kia khác nhau như hai người, hoàn toàn không giống.” Ngọc Đế giật mình vẫn nhìn Mẫu Đơn Tiên Tử như cũ.

“Tôi không phải Ngọc Đế, vậy em nghĩ là ai? Hay là em hy vọng người nào là Ngọc Đế?”

Ngọc Đế nhàn nhạt hỏi.

“Cảm giác ông cho tôi và người ban ngày kia không phải cùng một người, cho nên tôi tin rằng giữa hai người nhất định có một người là giả!”

“Em thật to gan, không sợ tôi giết em sao?” Ngọc Đế lạnh lùng hỏi. Mẫu Đơn Tiên Tử hoài nghi cô, lại còn lớn mật nói ra, chẳng lẽ cô không sợ chết

---

“Hiện tại tôi không phải là người thật, chỉ là ảo ảnh, cho nên ông không giết được tôi. Nếu tôi là người thật, hiện tại cũng sẽ không nói cái gì, càng sẽ không nói ông không phải Ngọc Đế thực sự, hoặc là ông là Ngọc Đế thực sự, như vậy người ban ngày kia chính là Ngọc Đế giả! Dù sao giữa các người có một người là thật, là cái nào, tôi nghĩ trong lòng ông hẳn là biết rõ.”

Cũng đúng lúc này, Vương Mẫu lại mang theo vài người đi vào. Mắt đẹp của bà nhìn quét một vòng, đại khái hiểu được bầu không khí hiện tại, trong lòng hiểu rõ không cần phải động đao động thương (súng), bà liền trầm ổn mà đi tới trước mặt ảo ảnh Mẫu Đơn Tiên Tử. Nhưng mà Mẫu Đơn Tiên Tử thấp giọng nói, nói đơn giản mọi chuyện một lần.

“Ở Thiên giới chỉ có Vương Mẫu minh bạch lý lẽ. Chuyện lần này chẳng lẽ còn muốn giống như một ngàn năm trước, nếu thật là như vậy, tôi tình nguyện chết, cũng không muốn tin tưởng thế gian có chân lý, thế gian có chân tình, thế gian có công lý! Tôi bị bắt tiếp nhận trừng phạt lần thứ hai, chẳng lẽ đây là thiên lý!” Ảo ảnh Bạch Tuyết không kiêu ngạo không nịnh nọt nói.

“Ngọc Đế, loại chuyện nhục nhã này, cần phải nhanh chóng giải quyết, nếu không, cả hai bên đều sẽ không thoả mái. Tôi thấy nên làm như vậy, mọi người đều đã tới đây rồi, thời gian cũng không trễ lắm, cho nên nếu không ngại thì cứ tiếp tục ngồi ở chỗ này, bàn bạc một chút, nên làm như thế nào, muốn làm như thế nào mới là công bằng, cho nên Ngọc Đế và tôi đã xuất hiện ở chỗ này, khẳng định là có người nào đó cố ý để ảo ảnh của cô ở lại, để cô truyền lời cho chúng tôi, nếu thật muốn là như thế, cũng không phải là khó! Như vậy đi, cô nói suy nghĩ của Lang Vương ra, tôi và Ngọc Đế tham khảo một chút, có lẽ các người rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Nếu Vương Mẫu đã có biểu hiện thành ý, ảo ảnh Bạch Tuyết sao có thể không đồng ý?!

Cũng không phải là bà ta có toàn quyền xem xét đạo lý, nếu không, Bạch Tuyết bên này cũng không tin!

Lúc này, Ngọc Đế vẫn luôn trầm mặc cũng đã mở miệng, là ông ta để cho Vương Mẫu tiến vào, hiện giờ nghe được lời Vương Mẫu nói với Bạch Tuyết như vậy, ông ta tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn. Ông ta muốn nói, việc này khẳng định không liên quan đến Bạch Tuyết, ông ta tội gì phải đối phó với Bạch Tuyết, nhất định là Lang Vương mạnh mẽ mang Mẫu Đơn Tiên Tử đi, hơn nữa, trí thông minh của Mẫu Đơn Tiên Tử cũng không thoái hóa đến nước này! Dám can đảm rời đi mà không có sự đồng ý của ông ta. Hiện tại ông ta tương đối tức giận chính là, trực giác nói cho ông ta biết, hiện tại mấy đại tiên trên Thiên cung đều đứng về phía Vương

Mẫu, cuối cùng là tới uy hiếp cường bức ông ta, vậy thì thật sự là quá đáng giận rồi!

Thái độ Vương Mẫu như thế cho thấy, Ngọc Đế người tất nhiên muốn phối hợp. Hơn nữa, Vương Mẫu cho ông ta cảm giác rằng bà rất tán thành chuyện tình chung thủy của Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử. Mà ông ta tuyệt đối sẽ không để Mẫu Đơn Tiên Tử và Lang Vương trở thành một đôi.

Như vậy xem ra, Ngọc Đế này là người cao ngạo, sẽ không dễ dàng giao cao đánh khẽ!

Ảo ảnh Bạch Tuyết nghiêm túc quan sát vẻ mặt biến hóa không ngừng của Ngọc Đế, trước khi đi Lang Vương đã nói với cô, Ngọc Đế rất khác thường, muốn cô cẩn thận, nếu có thể tra ra rốt cuộc Ngọc Đế có phải là Ngọc Đế trước kia hay không thì càng tốt, còn có Ma Vương bị đóng băng ở Yêu giới có liên quan đến Ngọc Đế hay không? Đây cũng là nghi ngờ của Lang Vương, nếu Ngọc Đế và Ma Vương có liên quan với nhau, đây mới bi thương, đây cũng là phiền toái, càng khó giải quyết!

Ảo ảnh Bạch Tuyết ra trận, tất nhiên cũng sẽ không giống với bình thường, dùng thủ đoạn, cũng là để Ngọc Đế âm thầm kinh hãi. Người ngoài nghề muốn xem náo nhiệt, người trong nghề trông cửa.

Vương Mẫu giống như ảo ảnh Bạch Tuyết, liền biết Lang Vương đã động tay động chân, quả nhiên là người đàn ông thông minh, muốn trí tuệ có trí tuệ, muốn gan dạ sáng suốt có đảm lược (Không biết sợ hãi và giỏi tính toán sắp đặt), thực bội phục.

Không thể không là người này, như thế cũng tốt, đỡ phải để Ngọc Đế không biết trời cao đất rộng như vậy, xem nhẹ dân chúng thiên hạ, mặc kệ dân chúng khó khăn!

“Ngọc Đế, thật ra người cũng không dễ dàng, mỗi ngày đều phải sống trong toan tính, cũng rất mệt mỏi. Tuy rằng chúng tôi là bị người khác tính

kế, nhưng mà cũng tốt hơn so với các người dùng kế với người khác. Cho nên, đã vất vả rồi.” Bạch Tuyết lạnh giọng nói, trong giọng nói kẹp dao giấu kiếm châm chọc nói.

Ngọc Đế không ngốc, biết Bạch Tuyết đây là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, đây là đang biến tướng mắng ông ta âm hiểm!

Vừa định tức giận, vận khí tiêu diệt cái ảo ảnh nói bậy này, nhưng mà lúc ông ta đang đi đến trước mặt ảo ảnh Bạch Tuyết, Bạch Tuyết lạnh lùng nhìn ông ta.

“Mặc dù hiện tại ông có thể lập tức khiến tôi biến mất, tôi không thể ngăn cản ông, tôi là ảo ảnh, là hư cấu, không phải chân thật, cho nên chỉ cần ông dùng một chút pháp lực, tôi liền sẽ biến mất. Chỉ là, mời ông nhớ kỹ người ông giết vĩnh viễn là ảo ảnh của tôi, Lang Vương sẽ không cho ông có cơ hội giết tôi, hơn nữa chỉ số thông minh của ông thấp hơn rất nhiều so với người đàn ông của tôi! Ông..... Không phải đối thủ của người đàn ông nhà tôi, vẫn nên nhận thua sớm một chút đi! Ông sẽ vĩnh viễn không có được trái tim tôi, một ngàn năm trước trong lòng tôi chỉ có Lang Vương, sau khi đã trải qua một ngàn năm, tình yêu của chúng tôi lại càng thêm vững chắc, càng thêm bền vững và lâu dài.” Bạch Tuyết bình tĩnh tự nhiên nói.

Nghe được lời Bạch Tuyết nói như vậy, Ngọc Đế sửng sốt, không nghĩ tới sau khi Mẫu Đơn Tiên Tử đã trải qua một ngàn năm lại có thể bản lĩnh như vậy, trừ bỏ tính tình ngang ngược, lại còn học thêm nhanh mồm dẻo miệng, sẽ biện minh cho chính mình, trước kia Mẫu Đơn Tiên Tử chỉ biết tránh né vấn đề, mà hiện tại Mẫu Đơn Tiên Tử cho ông ta cảm giác là đang tìm mọi cách để giải quyết vấn đề.

“Ngọc Đế, nếu ông dám nhốt tôi lại một lần nữa, nên thông báo với thiên hạ chuyện này rất cuộc là vì cái gì? Để tránh tương lai dân chúng thiên hạ hỏi tới chuyện của tôi, sẽ khó mà nói —— nhân gian luôn là ca tụng Ngọc

Đế rất tốt rất tốt, năm nào bọn họ được mùa bội thu thì ăn tết luôn thờ cúng thần linh. lequydon

Nếu bị bọn họ biết Ngọc Đế thực sự là như thế nào, phỏng chừng muốn sửa lại lời ca tụng người, không phải vì dân mà suy nghĩ, mà Ngọc Đế thực sự lại là người thích cướp đoạt vợ của người đàn ông khác. Không biết đến đến lúc đó dân chúng thiên hạ còn có thể thờ cúng ông hay không!”

“Tôi nghĩ, bọn họ dập đầu bái lạy với Ngọc Đế hẳn là vì tín nhiệm. Cái gọi là nghi ngờ người thì không nên dùng, dùng người thì không nghi ngờ, bọn họ tin tưởng ông, mới có thể thờ cúng ông, nếu lấy một mặt thực sự của Ngọc Đế cho bọn họ xem, để dân chúng thiên hạ biết, không biết hình tượng của ông sẽ biến thành cái gì? Rất hiểu kì nha —— nếu mọi người biết bị bề ngoài anh tuấn của ông đánh lừa, không biết sẽ như thế nào?”

Tôi đã vài lần cho ông thấy, tôi đối với ông không có bất kỳ thiện cảm nào, càng không có bất kỳ tình cảm yêu thích nào, càng sẽ không cùng ông có bất kỳ quan hệ gì cả, nếu có quan hệ, cũng là quan hệ chủ nhân đầy tớ, ông là Ngọc Đế, tôi là tiểu tiên tử. Theo tôi thấy, tuy Vương Mẫu là đàn bà con gái, nhưng hoàn toàn có thể chủ trì đại cục ở Thiên giới, dưới tình huống như vậy, ông không muốn mất đi những thứ có được ở hiện tại, phải tỉnh lại thật tốt một chút, cân nhắc nên làm người như thế nào thật tốt một chút, làm Ngọc Đế tốt như thế nào, làm được một quan phụ mẫu (người có chức cao) quan tâm dân chúng thiên hạ tốt như thế nào, mà không phải là người chỉ biết cướp đoạt vợ của người đàn ông khác! Hay là nói, hiện tại ông cứ cố chấp với Mẫu Đơn, thật ra chỉ là một loại ỷ lại mù quáng, loại ỷ lại này, lúc gặp phải một chút va chạm, liền lập tức không chịu nổi.” Ngọc Đế lập tức ngây dại!

Bạch Tuyết lạnh giọng lại nói. “Nếu là như thế, vậy mời Ngọc Đế trở về nói, về sau liền chờ tượng đá của ông bị dân chúng thiên hạ đẩy ngã đi, tuy dân chúng thiên hạ rất nhỏ, nhưng mà đoàn kết chính là sức mạnh, hy vọng ông hiểu rõ.”

Một phen quát chói tai này, giống như lời cảnh tỉnh, lập tức làm cho Ngọc Đế chấn động giật mình một phen.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Chuyển Biến Tốt

Sau khi Bạch Tuyết nói xong thì ảo ảnh của cô liền biến mất không thấy, Ngọc Đế lạnh lùng nhìn không trung, trái tim cô chỉ có Lang Vương, một ngàn năm trước đã như thế, một ngàn năm sau cũng là như thế. Cô vẫn yêu người đàn ông kia kia!

Làm sao ông ta lại có thể quên, ông ta tới đây để làm gì, ngược lại còn bị Mẫu Đơn giáo dục một hồi, đây thật sự là ngu xuẩn! Ông ta vốn định muốn mượn Khang Nghị đang bị thi trùng tra tấn lúc này, hoàn toàn làm Mẫu Đơn và Lang Vương cắt đứt quan hệ!

Ngọc Đế đi ra vườn ngô đồng, công công đứng chờ ở phía sau cửa lấy ra Kim Đan đã chuẩn bị tốt. “Bệ hạ, Kim Đan đã đưa đến, nên ăn đi.” Một người thái giám cung cung kính kính đưa Kim Đan cho Ngọc Đế. Ngọc Đế nhìn thấy viên Kim Đan đen tuyền kia, gần nửa năm nay ông ta vẫn luôn ăn loại Kim Đan này, tuy rằng phương diện kia lợi hại, cả đêm muốn vài người phụ nữ hầu hạ ông ta, nhưng mà ông ta phát hiện trái tim ông ta đã thay đổi, Mẫu Đơn nói ông ta là Ngọc Đế giả, còn nói ông ta không phải là Ngọc Đế trước kia?

Chẳng lẽ Kim Đan này có vấn đề?

Ngọc Đế lạnh lùng nhìn Kim Đan một lát, lúc này, đôi môi thái giám khẽ nhúc nhích: “Vô cùng bổ dưỡng, ăn đi.” Ngọc Đế chậm rãi từ từ vươn tay,

lúc ngón trở thon dài đụng viên Kim Đan kia, bên tai Ngọc Đế vang lên một giọng nói, lắng nghe kỳ thì đó là giọng nói của Mẫu Đơn.

“Tất cả đều là ý trời, ăn hay không ăn cũng chẳng khác gì! Trời đất bao la, dân chúng thiên hạ là lớn nhất.....” Ngọc Đế giật mình một cái, lùi về tay.

Ánh mắt tên thái giám kia quỷ dị nhìn Ngọc Đế, thường ngày Ngọc Đế sẽ không chút do dự cầm lấy Kim Đan bỏ vào trong miệng, sao hôm nay lại không ăn?

Chủ thượng (đây là cách gọi khác của chủ nhân, vì là trên Thiên cung nên mình để nguyên luôn) nói, chỉ cần Ngọc Đế tiếp tục dùng Kim Đan bốn mươi chín ngày nữa thì sẽ hoàn toàn bị chủ thượng khống chế, đến lúc đó đừng nói là Yêu giới, toàn bộ Thiên cung cũng đều là chủ thượng.

“Bệ hạ, người đừng vội, Mẫu Đơn này thị thị phi phi, khẳng định sẽ có một kết quả. Ngay từ đầu là chúng ta có chút nóng nảy, mới có thể bị Lang Vương mang Mẫu Đơn đi, Mẫu Đơn thuộc về người, làm sao Lang Vương có thể xứng với người phụ nữ đẹp như Mẫu Đơn Tiên Tử như vậy. Nô tài nhất định sẽ trợ giúp bệ hạ một tay bắt Mẫu Đơn trở về.” lequydon

Người này nói những lời này nói, dù cho là khẳng định, nhưng vẫn mang theo chút khôn khéo. Lúc này Ngọc Đế mới phát hiện nô tài ông ta vẫn luôn chiếu cố lại cho ông cảm giác rất xa lạ, gần đây có nhiều chuyện rất kì quái xảy ra bên cạnh mình.

Vốn dĩ ông ta nhìn thấy Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử có tình cảm sâu đậm còn rất vui mừng, không biết vì sao có đôi khi bản thân lại làm ra chuyện không giống với suy nghĩ trong lòng!

Ông ta không muốn làm khó Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử, nhưng mà ông ta lại làm trái với suy nghĩ trong lòng mình, ông ta tính toán bức

bách Mẫu Đơn trở lại Thiên cung, lại giam lỏng Mẫu Đơn Tiên Tử ở vườn ngô đồng.

Hiện giờ ngay cả Vương Mẫu vẫn luôn ủng hộ ông cũng bắt đầu chỉ trích đủ loại bất mãn với ông ta. Ông làm sao vậy? Còn có giọng nói thần bí trong phòng ngủ của ông kia, cái giọng nói của phụ hoàng ông ta, ban đầu ông rất tin tưởng, hiện giờ ông lại thấy hoài nghi, hoài nghi giọng nói truyền ra từ vách tường không phải là của phụ hoàng ông.

Duỗi tay cầm Kim Đan ở trong tay “Ừ, rất tốt, thử ăn Kim Đan này hiệu quả rất tốt, người đi xem Vương Mẫu nghỉ ngơi chưa?” Ngọc Đế nhàn nhạt nói.

“Bệ hạ, người nhất định phải ăn Kim Đan nha.” Thái giám kia rất không yên tâm lại nói thêm một câu.

“Đương nhiên sẽ ăn, đây chính là Kim Đan bổ dưỡng, thử lập tức ăn.” Ngọc Đế cầm Kim Đan làm ra tư thế ăn, ngửa đầu, há mồm, nhưng mà lúc Ngọc Đế há mồm, Kim Đan theo ống tay áo của ông lặn vào, Ngọc Đế còn làm ra dáng vẻ ăn Kim Đan. Dùng tay vuốt vuốt cổ, bập môi hai lần, biểu hiện rất vui vẻ.

Sau khi tên thái giám kia nhìn thấy Ngọc Đế ăn Kim Đan xong, vừa lòng rời đi, sau khi chờ được thái giám rời đi, Ngọc Đế lấy Kim Đan từ ống tay áo ra, đi đến phòng ngủ Vương Mẫu.

Tuy rằng Vương Mẫu nói chuyện bất kính với ông, nhưng mà ông biết Vương Mẫu là người có thể tin.

Trước mắt tên thái giám kia phản bội ông rất rõ ràng.

Chỉ là.....

Ông tin tưởng Vương Mẫu, nhưng Vương Mẫu còn tin tưởng ông ta sao?!

Ngọc Đế ngẫm lại hành động của mình, thật là có chút xấu hổ buồn bực, ông lại có thể làm chuyện cướp đoạt vợ người khác, hơn nữa Mẫu Đơn còn là mẹ của ba đứa bé, ông ta ảo não!

Đi vào tẩm cung Vương Mẫu, tất nhiên Vương Mẫu cũng có chút ngoài ý muốn, vừa rồi thái giám bên người Ngọc Đế đến, ngay sau đó lại là Ngọc Đế đến.

Ngọc Đế đã thật lâu không tới tẩm cung của bà, phỏng chừng đã nửa năm rồi, Ngọc Đế toàn đi đến cung điện của hai ba phi tử, hôm nay đây là làm sao vậy, lại còn tự mình lại đây, chẳng lẽ ông ta vẫn giận ban ngày bà bôi nhọ mình, nói chuyện bất kính với ông ta, ông ta tới tìm bà để tính sổ!

Chắc là vậy!

Chuẩn bị tốt tư thế tiếp nhận trừng phạt, “Tham kiến bệ hạ, đã trễ thế này người còn có chuyện gì?” Vương Mẫu hành lễ, cung kính nói.

“Đứng lên đi, trăm mệt mỏi, hầu hạ trăm nghỉ ngơi đi.” Ngọc Đế trực tiếp đi vào trong phòng ngủ Vương Mẫu. Thái giám kia không thể đi vào, ông ta không thể vô lễ, đành phải ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài, ở bên trong phòng ngủ Vương Mẫu nường nường, cho nên bên ngoài cũng nghe không được cái gì.

Vương Mẫu nường nường rất ngoài ý muốn, hôm nay Ngọc Đế đây là làm sao vậy? Khác thường!

Cẩn thận cởi áo tháo thắt lưng cho Ngọc Đế.

“Bệ hạ, nghe nói người đã phái thiên binh từ trên trời rơi xuống đi truy nã mấy người Lang Vương, không biết có tin tức gì chưa?”

“Thôi, không nhắc tới bọn họ, yên lặng chờ kết quả đi!”

Sự thật thẳng với hùng biện, bà cần gì phải phí lời! Ngọc Đế muốn Mẫu Đơn, nhưng mà không chiếm được, ông ta cũng đang sốt ruột.

“Có phải bệ hạ còn đang trách tôi ban ngày nói chuyện không để lối thoát cho người hay không!” Vương Mẫu cẩn thận hỏi, hôm nay bà nói ông ta rất tàn nhẫn, Ngọc Đế nhất định là tức giận, cho nên mới chạy đến chỗ này của bà, chắc là tới trừng phạt bà, chỉ là bà không biết phương thức trừng phạt là cái gì?

“Hôm nay..... Bà nói rất đúng! Trẫm.....” Ngọc Đế nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó đề cao giọng quát: “Tiện nhân (dùng để nói những người có thứ bậc thấp), bà dám làm trẫm xấu hổ trước nhiều người như vậy, xem hôm nay trẫm trừng phạt bà như thế nào, đừng tưởng rằng bà là Vương Mẫu, trẫm sẽ không dám động đến bà, hầu hạ trẫm nghỉ ngơi thật tốt ——” Những lời này là Ngọc Đế hướng về phía bên ngoài rống. Cách đó không xa là thái giám Lý cao hứng vẫn luôn dựng lỗ tai nghe, tìm một chỗ nghỉ tạm, chỉ cần Ngọc Đế không thay đổi là được, hiệu quả của Kim Đan này chính là biến Ngọc Đế thật tốt trước kia thành Ngọc Đế xấu xa.

Tất nhiên Vương Mẫu nương nương thấy kỳ quái, Ngọc Đế đang làm gì?

Ngọc Đế xoay người ôm Vương Mẫu nương nương vào trong ngực, nói nhỏ ở bên tai Vương Mẫu: “Thái giám Lý có vấn đề, ái phi (vợ yêu), em nhìn Kim Đan này đi, đây là tiên đan nửa năm trước cậu ta tiến cống cho trẫm. Trẫm nghỉ ngơi Kim Đan này.....” (lúc này đã thân thiết lại nên đôi xưng hô nha))))))

“Bệ hạ, người hoài nghi Kim Đan này có vấn đề, có ý đồ khống chế người?” Vương Mẫu nương nương nói nhỏ. Vẻ mặt sắc bén lên, khó trách, bà vẫn luôn nghĩ không ra, thì ra.....

“Trẫm cũng chỉ là nghỉ ngơi!” Ngọc Đế hung hăng nhú mày.

“Bệ hạ người cứ như vậy mà tin tưởng em, nói với em chuyện này.” Vương Mẫu nói nhỏ.

“Trước mắt người trăm tin tưởng chỉ có em, trăm còn biết chỉ có em mới có thể liên hệ với Lang Vương, lúc này đây Lang Vương có thể thuận lợi rời đi, trăm biết là em âm thầm trợ giúp anh ta một tay.”

“Cho nên người muốn em làm như thế nào?” Vương Mẫu nường nường hỏi.

“Thông báo Lang Vương đi Yêu giới, trăm nghi ngờ Kim Đan này là từ chỗ của Ma Vương.” Ngọc Đế sắc bén nói.

“Bệ hạ, người tin tưởng Lang Vương còn sẽ tin người sao, còn sẽ nghe lệnh người sao?” Vương Mẫu nường nường nhàn nhạt hỏi.

“Cho nên trăm biết anh ta tin tưởng em, tin tưởng Vương Mẫu nường nường em, trăm cũng biết thủ hạ của em đang làm việc vì Lang Vương, quả táo tiểu tiên tử đang ở Yêu giới, Lang Vương tin em, cho nên trăm mới để em đi làm chuyện này.”

Hiện tại Ngọc Đế không biết nên tin tưởng ai, những đại tiên bên ngoài đó, rốt cuộc còn có bao nhiêu là tâm phúc (người trung thành) của ông, rốt cuộc còn có bao nhiêu đã phản bội ông!

Nhưng mà, ông biết Vương Mẫu đáng tin cậy, hôm nay Vương Mẫu dám nói những lời này, đã nói lên lời Vương Mẫu nói chính là lời ngay thẳng, từ xưa lời thật thì khó nghe nhưng lại có lợi (ngôn nghịch nhĩ lợi vu hành).

“Em sẽ cố gắng.” Vương Mẫu nường nường nói.

****

Lúc này, ô tô hoàng tử ếch xanh.

Ao ảnh Bạch Tuyết đã biến mất, nhưng mà chuyện xảy ra trên Thiên cung cô đã biết trước tới rồi, chuyện đã chuyển biến tốt hơn.

Ngày chạy trốn kết thúc sẽ không lâu nữa, chỉ cần cô cố gắng dùng ảo ảnh khống chế được tiềm thức của Ngọc Đế, Ma Vương lại mơ tưởng động tay chân với Ngọc Đế.

Ma Vương đáng chết lại đuổi nhanh vượt tới chỗ Ngọc Đế, muốn lợi dụng Ngọc Đế khống chế bọn họ, tất nhiên mục tiêu của Ma Vương là ba đứa bé, mặc dù Ma Vương rất lợi hại, nhưng anh ta không có máu của linh đồng, thì vẫn không thể phá giải phong ấn.

Bản lĩnh biết trước tương lai của cô vẫn luôn ở đây, chỉ là cô không muốn nói ra, rất nhiều chuyện vẫn nên thuận theo tự nhiên thì mới tốt, nếu chuẩn bị trước cho chuyện sắp xảy ra, sẽ mất đi ý nghĩa vốn có.

Rất nhiều chuyện chỉ cần cô có thể khống chế, vẫn nên không làm phiền tới người đàn ông kia. Mỗi ngày anh chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài, cũng rất mệt. Trên đời này, cô chỉ yêu người đàn ông này, chính là Lang Vương, tất nhiên cô cũng hy vọng Lang Vương sống hạnh phúc, mà không muốn trói buộc Lang Vương!

Như vậy tưởng tượng, nàng khí liền càng là thuận!

Nhưng mà cô không đi cãi nhau với người đàn ông kia, anh lại chủ động tới dụ dỗ cô. Ba đứa con đều ở đây, Lang Vương không thể “làm việc” với Tuyết Nhi, cũng không thể nói những lời quá nhiệt tình.

Cho nên, lúc này di động liền có tác dụng.

Bạch Tuyết nghe được tiếng di động vang, lấy ra, một tin nhắn được gửi đến, rõ ràng là anh.

"Muốn em."

Cô căn cứ môi, trong lòng nổi lên hứng thú. Vừa định trả lời lại, kết quả Thiên Tâm vườn đầu giáo hoạt cười cười, muốn em? “Ba, mẹ đang ở chỗ này, ba còn muốn mẹ sao?”

Trước mắt Lang Vương đầy hắc tuyến, anh lại quên mất con mình đã biết đọc chữ, lúc ở trong bụng Bạch Tuyết, Bạch Tuyết thường xuyên đọc sách, cho nên bọn nhỏ cũng học được rất nhiều chữ.

Nhưng mà, Bạch Tuyết lại vẫn trả lời tin nhắn cho Lang Vương.

"Sau này sẽ bồi thường cho anh." lequydonnn

Lang Vương vui vẻ, không hổ là vợ của anh, biết anh nghĩ gì.

"Anh chờ." Lang Vương trả lời hai chữ đơn giản, làm mặt Bạch Tuyết đỏ lên, còn lực chú ý của ba đứa bé đã không ở trên người bọn họ, bằng không sẽ rất xấu hổ!

"Chồng, em yêu anh, mãi mãi." Lời Bạch Tuyết nói chính là lời trong lòng, cô yêu người đàn ông này, yêu rất sâu đậm, rất sâu đậm .....

Lang Vương ngược mắt, thâm thúy nhìn Bạch Tuyết, anh muốn đến gần, hôn môi cô vợ nhỏ của anh, nhưng mà bên người còn có các con, anh không thể.....

“Ức Ức, chúng ta đi Yêu giới, đi thăm ông bà nội của các con, bọn họ nhất định rất lo lắng cho chúng ta.” Nhưng vào lúc này, Bạch Tuyết nhận được tín hiệu của Vương Mẫu nương nương, muốn bọn họ đi Yêu giới, điều tra Ma Vương có phải “yêu” cầu kết với người trên Thiên cung hay không?

“Mẹ, hiện tại đi Yêu giới sẽ rất nguy hiểm.” Ức Ức lạnh lùng nói.

“Thường thì nơi nào càng nguy hiểm thì nơi đó càng an toàn, Ngọc Đế nhất định sẽ nghĩ chúng ta rời khỏi Thiên cung sẽ bỏ đi rất xa, đến nỗi Yêu giới là hang ổ của chúng ta, ông ta đoán rằng chúng ta nhất định không dám trở về, một khi đã như vậy, chúng ta nên trở về, nơi đó nơi nơi tràn ngập yêu khí, đối với chúng ta mà nói chưa chắc là chuyện xấu, lại nói ông bà nội của các con cũng đang lo lắng cho chúng ta. Trở về đi.....”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Editor: Nguyễn Yên Thương

Ức Ức nghe được lời mẹ nói, tỏ vẻ đồng ý thay đổi phương hướng.

“Ức Ức, anh đi nghỉ ngơi một lát, để em lái cho.” Niệm Niệm đi tới, trong tay cầm một túi đồ ăn đưa cho Ức Ức. Ức Ức nhận lấy ăn, nhấn nút tự động lái cho ô tô hoàng tử ếch xanh.

“Anh đã để chế độ tự động, nửa giờ sau em hãy tới lái, anh qua bên kia chơi một lát.” Ức Ức cắn một ngụm ăn trong miệng, đi tới chỗ máy chơi game ở trước mặt, sau khi Bạch Tuyết nhìn thấy, đi tới, duỗi tay tắt máy chơi game, “Mẹ sẽ để cho con chơi, nhưng mà sau khi con ăn no mới có thể chơi.” diendanlequydon

“Dạ, Ức Ức cười ha hả tiếp tục gặm cánh gà.” Bạch Tuyết vui mừng cười cười, đứng dậy đi vào nhà bếp, Lang Vương đang nướng cánh gà ở nhà bếp, cô chuẩn bị đồ uống cho bọn nhỏ.

Nhìn nhà bếp một chút, quả thực cái gì cần có đều có, rau dưa, hoa quả, ăn thịt, đồ ăn vặt, đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây, quá chu đáo.

“Các con, nhà bếp này là do ai thiết kế?” Bạch Tuyết vươn đầu ra từ trong nhà bếp, tò mò hỏi tụi nhỏ ở bên ngoài. lequydonn

“Ừm ——” Ưc Ưc chỉ chỉ Thiên Tâm, Niệm Niệm cũng chỉ chỉ Thiên Tâm.

Hai tay Thiên Tâm lại cầm cánh gà gặm đến vui vẻ vô cùng, hai bàn tay nhỏ đã bóng nhẫy.

Bạch Tuyết nhìn thấy con gái ăn bẹp bẹp miệng, không ăn cũng đã xinh đẹp rồi.

“Khó trách, luận về ăn, mẹ cũng không bằng Thiên Tâm nha. Trong nhà bếp được thiết kế thật đúng là chu đáo, các con cứ từ từ ăn, mẹ đi nấu canh đậu hủ chua cay cho các con, đây là lúc nên gia tăng dinh dưỡng cho các con.”

“Cảm ơn mẹ.” Ưc Ưc và Niệm Niệm lễ phép nói.

“Con yêu mẹ.” Thiên Tâm bậm môi bóng nhẫy ngọt ngào nói.

Bạch Tuyết đi đến trước tủ lạnh, mở tủ lạnh ra mới biết được, đây là tủ lạnh sao, đây rõ ràng là một cái mật thất, bên trong lại là một gian phòng khác, Bạch Tuyết thò đầu vào nhìn nhìn.

Không khỏi nổi lên tò mò, dứt khoát đi vào, nhìn bề ngoài của cái tủ lạnh này là một cái tủ lạnh bình thường, diện tích bên ngoài cũng chỉ là một tủ lạnh nhỏ.

Cô không nghĩ tới bên trong lại có thể là như thế này.

Bên trong tủ lạnh đầu tiên là một cái hành lang, hành lang hai bên trái phải đều là phòng ở pha lê trong suốt, mỗi cái cửa phòng đều có một thẻ bài, bên trên viết bên trong phóng có chứa cái gì? llequydo

Hành lang bên trái.

Phòng thứ nhất có viết: Rau dưa và hoa quả.

Phòng thứ hai có viết: Thịt gà và thịt heo.

Phòng thứ ba lại viết: Cá và tôm, đủ loại thực phẩm thủy sản.

Hành lang bên phải.

Phòng thứ nhất có viết: Các loại đồ ăn vặt ngon.

Phòng thứ hai có viết: Đồ uống và nước, còn có vài máy ép trái cây mới tinh.

Phòng thứ ba lại viết: Món chính, có bột mì, mì sợi, gạo, gạo cho em bé, đủ loại đậu, ngũ cốc hoa màu đều có, còn có đủ loại kiểu dáng lò nướng cơm Tây, nướng bánh mì và dùng làm điểm tâm nhỏ, Thiên Tâm thích điểm tâm nhỏ nhất, cho nên đã chuẩn bị lò nướng.

Bạch Tuyết tròn tròn mắt, đây có chỗ nào là tủ lạnh chứ, cô chưa bao giờ thấy qua tủ lạnh to như vậy. Cái gì cần có đều có, đầy đủ mọi thứ.

Từ trong một gian rau dưa kia cô tìm được rồi một miếng đậu hủ cầm đi ra, đi vào trong nhà bếp, giật mình nhìn Lãnh Dạ, gia vị trong nhà bếp cũng là cái gì cần có đều có, quá tiện lợi. ddienadanlequydon

“Dạ, anh tới chỗ tủ lạnh chưa?” Bạch Tuyết tò mò hỏi, vì sao trong xe lại có tủ lạnh siêu to như vậy, mà tất cả mọi người đều tỏ vẻ bình thường như vậy, chẳng lẽ đây còn chưa đủ chấn động? Ô tô nhỏ như vậy, mà bên trong lại có không gian lớn như vậy đã đủ hiếm lạ, lại còn có thể chứa được tủ lạnh kỳ lạ như vậy, quá sức tưởng tượng rồi!

“Ừ.” Lang Vương nhàn nhạt ừ một tiếng, tiếp tục cắt dưa chuột, anh nấu cánh gà, bọn nhỏ cũng cần ăn chút rau dưa, bổ sung vitamin, cho nên đối với biểu tình giật mình của Bạch Tuyết cũng không có chú ý quá lớn.

“Dạ, anh thật sự đã đến chỗ tủ lạnh?” Bạch Tuyết cho rằng anh không có nghe rõ, lại hỏi một câu.

“Ân.” Lang Vương ừ một tiếng, bưng cánh gà đã nấu ra bên ngoài đưa cho bọn nhỏ ăn. Ở trong lòng Lang Vương việc nấu ăn cho các con chính là một loại hưởng thụ.

Bạch Tuyết nhìn Lãnh Dạ không ngoài ý muốn đi ra ngoài một chút, rốt cuộc chuyện gì ở trong mắt bọn họ mới có thể làm họ giật mình!

Xem ra nơi này trừ bỏ cô tò mò với cái tủ lạnh kia, thì không có người nào tò mò với nó!

Sau khi Lang Vương bưng cánh gà ra, nhìn thấy cô vợ nhỏ cầm đũa hủ đến ngăn ngõ, đuổi tay kéo cô vào trong lòng ngực, xoa xoa đầu tóc Bạch Tuyết nói: “Làm sao vậy? Đói bụng?” ddiendanlequydon

Bạch Tuyết lắc đầu, ngửa đầu nhìn Lãnh Dạ.

“Chờ một lát, anh đi làm thịt bò cho em ăn, bọn nhỏ thích anh nướng cánh gà, cho nên của em còn ở phía sau.” Lang Vương đuổi tay vuốt cái mũi Bạch Tuyết một chút.

Xoay người tiếp tục dùng cái kẹp kẹp thịt bò đã ướp ra ngoài.

“Vợ, muốn ăn chín mấy phần?” Lang Vương nghiêm túc chuẩn bị thịt bò.

“Chồng, em muốn ăn chín toàn phần.” Bạch Tuyết hạnh phúc cười cười.

“Ừ, sẽ xong ngay đây, chờ một chút.” Lang Vương đi lại chỗ tủ lạnh, lúc trở về trong tay có hai cái ly có chân dài và một lọ rượu vang đỏ.

“Chồng, bên trong tủ lạnh còn có rượu vang đỏ sao?” Bạch Tuyết tò mò hỏi, sao cô không nhìn thấy trong tủ lạnh còn có đồ uống cao cấp như vậy.

“Có nha, thật ra cái tủ lạnh kia cũng không hoàn toàn là tủ lạnh, có thể nói là một cái kho hàng, đồ vật cần dùng trong nhà đều ở bên trong, ở phía sau cửa còn có một cánh cửa khác, em nhất định không có nhìn thấy, đó là một cái cửa được che khuất, bên trong có rất nhiều rượu vang đỏ và champagne, là Thiên Tâm dọn hầm rượu trong nhà đến nơi đây.”

Lang Vương đảo đảo rượu vang đỏ đưa cho Bạch Tuyết. lequydonnn

Bạch Tuyết hưng phấn nhận lấy ly rượu vang đỏ, cùng ly với Lang Vương một cái, miệng nhỏ nhấp một cái.

“Chồng, sao em có cảm giác đây là nhà của chúng ta.”

“Ha ha..... Đây đều là sáng tạo của các bảo bối chúng ta, chúng ta sinh hoạt ở trong xe vài năm cũng không thành vấn đề.” Lang Vương tự hào nói, Bạch Tuyết lại cười, “Như vậy sao được, mấy thứ trong tủ lạnh của chúng ta sau một thời gian sẽ bị hư hỏng, hoa quả cũng không thể ăn!” Bạch Tuyết giải thích nói.

“Nha, vợ, em tới tủ lạnh lấy mấy quả chuối tiêu tới cho bọn nhỏ, anh thật đúng là lo lắng chuối hỏng rồi nha.” Lang Vương nhột nhột cười cười, nhìn cô vợ nhỏ bước bước nhỏ đi.

Bạch Tuyết mở gian phòng có hoa quả kia mới biết được, vì sao Lãnh Dạ lại nói như vậy.

Cô không thể tin được hai mắt của mình, cách cửa sổ rõ ràng nhìn thấy là một đồng hoa quả, kết quả tiến vào mới phát hiện này làm gì có một đồng hoa quả, rõ ràng là từng vườn cây ăn quả, chuối lại còn ở trên tầng cây, còn các loại hoa quả khác cũng đều ở trên tầng cây. diendanlequydon

Xoay người, đi ra ngoài, đóng cửa cho kỹ, nhìn vào cách vách tường pha lê, cũng nhìn không thấy có cây tồn tại, nhưng mà đi vào trong phòng lại giống như là đi vào vườn trái cây, xông vào mũi chính là mùi của bùn đất

và hương vị thơm mát của trái cây, lúc này Bạch Tuyết như là đang đi dã ngoại ở vườn trái cây. Hoàn toàn không có cảm giác ở trong nhà, không khí rất mới mẻ, giống như còn có tia ánh nắng bắn vào tới, Bạch Tuyết ngửa đầu nhìn về phía trước, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, liếc mắt nhìn phòng cao lại như là nhìn một cái không đến đỉnh.

Cô duỗi tay hái xuống mấy trái chuối tiêu, cầm đi ra ngoài.

Lúc cô đi ra, khó có thể che lấp sự hưng phấn, ôm chuối trong lòng ngực, giống như đứa bé có được món đồ chơi hài tử tung ta tung tăng đi đến trước mặt Ước Ước, “Con trai, thức ăn trong tủ lạnh chính là do Thiên Tâm chuẩn bị. Nhưng mà, rốt cuộc cấu tạo của tủ lạnh là do ai thiết kế, người đó quả thực là thiên tài.” Bạch Tuyết hưng phấn không thôi.

“Mẹ, thiên tài kia chính là ba của tụi con đó, là chồng của mẹ nha.” Ước Ước nhận chuối trong tay mẹ, ánh mắt cậu ra dấu cho mẹ nhìn về phía ba.

“Hà? Thật sự là ba con a.” Bạch Tuyết sùng bái nhìn người đàn ông ở trong nhà bếp rán bò bít tết cho cô, đứng dậy bước nhanh đi vào nhà bếp.

Duỗi tay ôm lấy Lang Vương từ phía sau, “Chồng, anh giỏi quá, em yêu anh.”

Lang Vương không hiểu bị cô vợ nhỏ ôm một cái, hơn nữa còn là mười phần điện lực. Xoay người, nhìn thoáng qua bên ngoài, bọn nhỏ đều đang ăn chuối. lqdlqd

Hôn lên trên trán Bạch Tuyết một cái, có bọn nhỏ ở đây, anh không thể làm động tác khác, mặc dù bọn họ là vợ chồng hợp pháp, anh cũng không thể làm như vậy, nhìn bọn nhỏ chỉ là đứa bé, nhưng mà có rất nhiều chuyện chúng đều đã hiểu.

Về phương diện giáo dục các con, Lang Vương vẫn rất chú ý, hơn nữa rất coi trọng việc giáo dục con cái.

Nhìn mắt to ngập nước của cô vợ nhỏ liên tục chớp chớp, hết sức mê người, lông mi cong cong thật dài nhấp nháy, miệng nhỏ hồng hào, rất là mê người.

Anh động tình, nhưng mà anh biết hiện tại không phải là lúc, mặc dù có hôn môi thì âm thanh cũng sẽ truyền ra bên ngoài. Lúc bọn nhỏ thiết kế cái xe ô tô này chỉ trưng cầu anh thiết kế tủ lạnh như thế nào, những mặt khác cũng không có trưng cầu ý kiến của anh, cho nên nhà bếp đến nhà ăn đều là kiểu cởi mở, không có cửa, cái gì cũng đều có thể nhìn thấy.

Lang Vương thấp giọng ở bên tai Bạch Tuyết nói: “Biểu hiện của em rất ngoan, người chồng là anh đây buổi tối có khen thưởng cho em. Hiện tại ngoan ngoan đi ăn thịt bò bít tết, sau đó nghỉ ngơi thật tốt, phỏng chừng ngày mai là có thể đến Yêu giới.”

“Anh theo em cùng đi ăn.” Bạch Tuyết làm nũng nói, Lang Vương nhếch môi, cô vợ nhỏ thật làm người khác đau lòng, thật hận không thể “hành quyết” cô ngay tại chỗ!

Nhấn nhin! diendannlequydon

“Tiểu dạng nhi (cái này nghĩa là vợ vãn, nhưng mình để nguyên bản convert luôn), đi thôi.” Sau đó bưng bò bít tết đi ra ngoài.

Cô hơi hơi chu lên miệng, thầm nghĩ, anh mới là vợ vãn đó. Đi vào nhà ăn, Lang Vương có thể nhin không hôn môi cô vợ nhỏ, nhưng mà anh làm được việc cùng vợ tôn trọng nhau như khách, cho nên anh lôi kéo Bạch Tuyết ngồi xuống sofa. Hơn nữa ngồi xuống ở bên người Bạch Tuyết, trước mặt các con, kéo cô vào trong lòng ngực ôm lấy, giống như ôm một đứa bé, gần như là đè nửa khuôn mặt của cô vào ngực anh, trái lại làm cô ảm ỉ đến khuôn mặt có chút đỏ. diendnlequydon

Người đàn ông này đây là chuẩn bị ăn cơm sao, hay là chuẩn bị ăn cô đây!

Hành động này, làm bọn nhỏ có chút kinh ngạc, đây là ba ôm mẹ như ôm con sao?!

Ở trong mắt bọn nhỏ, ba vẫn luôn rất tự giác, lúc này đây là đang làm gì?

Ba..... Chỉ là hiếm khi cùng có hành động thân mật với mẹ như vậy. Tuy rằng, ba ôm người vợ danh chính ngôn thuận của mình, nhưng nhìn bọn họ thân mật như thế, vẫn là có chút kỳ quái, thậm chí có chút ghen tị, trong lòng ê ẩm.

Nhưng mà, hình như ba cũng không có cảm giác hành động của mình có chút không ổn, thật đúng là không giống bình thường.

Một màn này, rốt cuộc là làm bọn nhỏ kinh ngạc mà hoài nghi có phải hai mắt của mình ra vấn đề hay không.

“Ba, ba không có việc gì chứ?” Thiên Tâm là người đầu tiên nhận không được liền hỏi.

“Ba, hay là mẹ làm sao?” Niệm Niệm tò mò hỏi.

“Ba, cần bọn con tránh đi không?” Ưc Ưc hiểu chuyện hỏi.

Lang Vương ngẩn người, ba đứa bé này là làm sao vậy? Anh chỉ là ôm mẹ bọn chúng, lại nhìn anh quái dị đến nỗi như vậy sao? Đây không phải là chuyện rất bình thường sao, có phải các con có điểm quá nhạy cảm hay không!

“Các con, là thế này, mẹ các con có chút say xe, vừa rồi nói đầu đầu, cho nên ba lo lắng các mẹ các con té xỉu, cho nên..... Nếu các con không thích ba chăm sóc cho mẹ các con, vậy ba đành phải để mẹ các con khó chịu, hoặc là còn có khả năng sẽ té xỉu!” Lang Vương khổ sở nói, còn vỗ nhẹ nhẹ lưng Bạch Tuyết.

“Tuyệt Nhi, em hãy kiên trì, ngày mai mới có thể đến Yêu giới, em hãy nhìn xuống!” Giọng nói của anh mềm nhẹ, nhưng có thể để cho bọn nhỏ đều có thể nghe được. Đây mang theo ý khuyên bảo nhẹ nhàng dịu dàng, thật đúng là xem cô như một đứa trẻ to xác.

Bạch Tuyết không nói chuyện, lại đẩy anh. Sau khi ngồi dậy, trừng mắt liếc mắt nhìn anh một cái. Chưa hết giận, lại đạp chân anh.

“Em say xe anh cũng không thể ôm em, anh nhìn xem bọn nhỏ đều không vui vẻ!” Bạch Tuyết liếc mắt nhìn Lang Vương một cái.

Cô thật đúng là chịu uất ức, ai say xe, từ nhỏ đến lớn cô cũng không biết say xe là cảm giác gì! diiendaanlquydon

Này nhìn trừng mắt bọn nhỏ đều sắp rớt ra ngoài!

Đây vẫn là ba sao, bị mẹ đạp chân, lại còn có thể cười. Đây vẫn là Lang Vương sao? Sao có thể để một người phụ nữ bò ở trên đầu của anh như vậy, thật muốn kêu oan thay Lang Vương!

Anh thấp giọng mà cười, tiếng cười thuần hậu (thành thật chất phác) mang theo mềm mại nói không nên lời, không giận, ngược lại kéo tay nhỏ của cô qua, bắt được, nhẹ nhàng vỗ, an ủi: “Hay là chờ lúc em té xỉu anh sẽ chăm sóc em đến lúc khỏe lại!”

“Không được ——”

“Không thể ——”

“Mẹ không thể té xỉu ——”

Ba đứa bé không hẹn mà cùng hô lên.

“Ba, ba ôm mẹ đi, tụi con lo lắng mẹ thật sự sẽ té xỉu thì sẽ phiền toái!” Thiên Tâm lo lắng nói.

“Ba, nếu mẹ say xe, ba vẫn nên ôm mẹ tụi con mới tốt, chúng con cũng muốn ôm, chỉ là ôm không được nha!” Niệm Niệm lo lắng nói.

“Ba, vất vả rồi, mẹ là của ba.” Ưc Ưc có ngụ ý nói.

Lang Vương không có suy nghĩ cẩn thận lời Ưc Ưc nói, dù sao cũng là con trai mình, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ cần cô vợ nhỏ tới tay thì tốt rồi.

Ở trong lòng thở dài một tiếng: Ba xin lỗi các con, đã lừa các con!
lqdlqdlqd

Khóe miệng Ưc Ưc nhếch lên, được, sao chối đâm vào trái đất cũng không hơn cái này! Ba quá khả nghi, ba có thể lừa Niệm Niệm và Thiên Tâm, nhưng mà cặp mắt giáo hoạt kia không thể gạt được cậu, đúng vậy có đôi khi ba cũng có chút giáo hoạt.

Hì hì.....

Mẹ đáng yêu lại có thể là đồng lõa với ba, xem ra tính tình của mẹ thật giống đứa bé, cũng thích được ba ôm, vì để lừa ba người bọn chúng, lại kết hội với ba lừa bọn chúng.

Bất quá chỉ cần ba và mẹ đều tốt, bọn chúng đều rất vui vẻ.

Lang Vương than thở, nhìn Bạch Tuyết, trong mắt không thể mang theo quá nhiều tưởng tượng. Thầm nghĩ, trước mặt người khác anh đều không phải là như thế, vì cô vợ nhỏ, cũng đã bất cứ giá nào rồi!

Nhưng vui vẻ nhất chính là cô vợ nhỏ lại rất phối hợp với anh, xem ra cũng là đau lòng cho anh. Vợ chồng, không chỉ như vậy.

Ở trước mặt Lang Vương, hơi thở nữ vương của cô lộ ra hết. Bị anh dụ dỗ như thế, toàn thân cũng không có nhu thuận, ngược lại là hừ một tiếng,

giận dữ nói.

“Anh không nên chăm sóc em như một đứa bé, em không thích cái loại cảm giác này, người đàn ông của em chính là người đàn ông của em, ngàn vạn lần không nên cho em suy nghĩ tưởng tượng khác!” diendddnalqd

“Được.” Anh đồng ý. Anh muốn chính là những lời nói này, anh yêu Tuyết Nhi, làm sao lại hy vọng Tuyết Nhi vẫn luôn giống như một đứa bé, như vậy anh rất có cảm giác tội ác, mỗi một lần thân thiết với vợ mình đều rất rối rắm.

Nếu Tuyết Nhi cũng không hy vọng như thế, anh liền an tâm rồi.

Trở lại trạng thái ban đầu cũng không đơn giản.

Chỉ như vậy xoay mặt qua, rút đi tất cả ý cười trên mặt anh, làm người khác cảm thấy kính sợ lạnh lùng thờ ơ, một đôi mắt có thần, cũng sắc bén mà làm người khác không thể không nghiêm chỉnh!

Người đàn ông này, người đàn ông thành thực, thật thà, trầm ổn, tang thương, cơ trí và dũng cảm, chân chính làm được nhận được thả được tự nhiên như nước chảy mây trôi, cũng phát huy hồn phách sức quyến rũ lay động lòng người tới cực hạn.

“Ba, nếu mẹ khó chịu, vậy hãy đưa mẹ vào phòng ngủ nghỉ ngơi đi.” Ước Ước một bên chơi trò chơi một bên sẵn sàng nói.

Lang Vương nhìn xem bốn phía, nơi này nào có phòng ngủ nào! Nếu có phòng ngủ anh có thể bị dày vò đến nỗi như vậy sao!

“Con trai, con cho rằng nơi này là nhà chúng ta, nơi này làm gì có phòng ngủ.” Lang Vương nghi ngờ nhìn Ước Ước, đứa con trai này chưa bao giờ khoát lác, nói chuyện cũng là lời nói sắc bén, rất ít khi không đáng tin cậy,

chỉ là, cái ô tô nhỏ này thật sự không có phòng ngủ, anh đã kiểm tra qua rất nhiều lần, thật sự không có!

Như vậy, vì sao con trai lại như vậy nói. ddlequydn

“Xin lỗi ba, quên nói với ba.” Ưc Ưc nói xong, lấy trò chơi điều khiển từ xa trong tay hướng về một mặt tường phía sau Lang Vương khoảng một lóng tay, chỉ thấy mặt tường kia chậm rãi mở ra, bên trong lại là từng phòng từng phòng, trên cửa còn viết phòng ngủ của ba và mẹ, sau đó là phòng ngủ của Ưc Ưc, còn có phòng ngủ của Thiên Tâm, một gian cuối cùng là phòng ngủ của Niệm Niệm.

Phòng được thiết kế rất độc đáo, trên cửa đều có dán ảnh chụp, trên cửa phòng Bạch Tuyết và Lãnh Dạ là ảnh cưới của hai người.

Phòng Ưc Ưc là ảnh chụp Ưc Ưc, Thiên Tâm và Niệm Niệm cũng có.

Lúc này đây Bạch Tuyết không ngừng kinh ngạc rồi, Lang Vương cũng khiếp sợ đứng lên.

Không nghĩ tới sau mặt tường mặt lại là một nơi rộng rãi như vậy, anh rất vui mừng, rốt cuộc có một không gian ở riêng cùng với vợ rồi, vốn tưởng rằng phải luôn ở cùng bọn nhỏ ở bên nhau, trong lòng đều làm tốt vẫn luôn ôm Bạch Tuyết say xe, xem ra không cần vất vả ôm, có thể nằm.

“Ba, làm sao vậy? Ba không hài lòng thiết kế của tụi con sao?” Thiên Tâm bước chân ngăn nhỏ đi tới hỏi. ddienadlqdd

“Các con, các con quá tuyệt vời, ba thật tự hào về các con nha.” Lang Vương nói chính là lời nói thật lòng, các con thật sự là tuyệt vời, nhỏ như vậy đã có thể suy nghĩ thiết kế tinh tế như vậy, vốn tưởng rằng anh giúp đỡ bọn nhỏ thiết kế cái tủ lạnh kia thì trong lòng anh còn có một ít đặc ý, hiện giờ vừa thấy tủ lạnh anh thiết kế với thiết kế của bọn nhỏ quả thực là gặp sự

phụ. Quan sát vẻ ngoài phòng ngủ cũng đã hơn so với anh, bên trong nhất định cũng rất có sáng tạo.

“Hi hi..... Tụi con cũng cảm thấy tụi con thật là lợi hại nha.” Thiên Tâm cười ha hả nói, dáng vẻ nhỏ lại như là con khỉ con, hướng về phía Ưc Ưc và Niệm Niệm tỏ vẻ, ý tứ là ba chỉ nhìn thấy bên ngoài đã khiếp sợ như vậy, không biết khi nhìn thấy bên trong sau sẽ là dáng vẻ gì?

Nhưng mà Lang Vương khiếp sợ lúc này ở trong mắt Bạch Tuyết, cùng với thường lui tới hoàn toàn không giống nhau, vừa rồi cô nói không cần chiều theo cô, không cần chăm sóc cô như một đứa bé, anh liền thay đổi, biến trở về vẻ lãnh khốc trước kia, ngay cả vừa rồi khi anh khen ngợi các con, cũng trở nên thâm trầm mà giống như pho tượng.

Niệm Niệm lái xe ở một bên nhìn thấy ba bỗng nhiên thay đổi, có chút không thích ứng, đây hẳn mới là Lang Vương, cái này mới là Lang Vương chân chính, trước kia Lang Vương vẫn luôn chiều theo mẹ.

Nhìn ba, dáng vẻ Niệm Niệm không biết nên làm thế nào cho phải. Vẻ mặt đau khổ buồn trong chốc lát, hai mắt liền sáng ngời, khóe miệng nhấc lên, lại cười sáng rực, chẳng qua lần này lại không phải hướng về phía ba, mà là hướng về phía mẹ đang đứng ở bên cạnh mẹ. diednanlequydon

Mới mở miệng, lời nói của người này liền mang theo mật ngọt, ngọt mà không thể tưởng tượng nổi, lại không để người cảm thấy chán ngấy.

“Mẹ, mẹ mau cùng ba đi vào xem, bên trong đều là do ba đưa tụi con cùng nhau thiết kế.”

Niệm Niệm đứng dậy nói, còn cố ý học người xưa như vậy, cong hạ eo thật sâu, ở trong hư không, làm bộ làm tịch mà bắt được tay áo vốn là không tồn tại, hai tay kéo thẳng tới trước ngực, hướng về phía mẹ vái một cái thật dài.

Dáng vẻ kỳ quái này, làm Bạch Tuyết ha hả nở nụ cười.

“Con gái thỉnh an ba Lang Vương và mẹ Mẫu Đơn, mời ba và mẹ đi nghỉ tạm đi.” Thiên Tâm vừa thấy Niệm Niệm như vậy, cảm giác chơi rất vui, vì thế chính mình cũng học những lễ tiết bên trong Chân Hoàn.

“Được a được a.....” Bạch Tuyết cười hân ở trên khuôn mặt nhỏ béo ụt ịt của con gái một cái.

Nhìn thấy ba và mẹ còn chưa đi vào, bọn nhỏ nghi ngờ nhìn nhìn lẫn nhau.

Thật ra, Lang Vương và Bạch Tuyết là không muốn bỏ ba đứa bé hiểu chuyện này lại, bọn họ vì chính nhu cầu của mình, vừa rồi còn lừa bọn nhỏ, lúc này trong lòng rất áy náy!

Lequydonnn;lqd

“Cô chủ nhỏ, mời người đi nghỉ ngơi nha.” Thiên Tâm đến gần Bạch Tuyết, cười ngọt ngào nhìn Bạch Tuyết nói.

“Đi thôi, Tuyết Nhi, các con cũng nghỉ ngơi sớm một chút, không nên chơi quá muộn, vào ban đêm, tìm một chỗ an toàn rồi dừng lại, sáng mai chúng ta lại đi.” Lang Vương nói xong lại thấp giọng gọi một câu: “Tuyết Nhi.....”

Giọng như câu hồn, cô là vợ anh, anh đau lòng cho cô, lại không đau lòng cho chính mình, đổi lại cô cũng đau lòng cho anh!

Đã từng đa tình như vậy, vết thương chồng chất, cuối cùng cũng học được như thế nào là yêu. Có một ngày, không trẻ tuổi như vậy, vẫn yêu em như cũ.

“Dạ..... Cảm ơn anh cho em ba đứa bé tốt như vậy.”

Lang Vương vĩnh viễn sẽ không biết, một câu của anh, một động tác của anh, mỗi một thứ của anh, Bạch Tuyết đều sẽ nhớ rõ thật lâu; một cái hứa hẹn của anh, Bạch Tuyết lại đau khổ nhớ kỹ. lequydon;lqdlqd

Có một số người rất kiên cường, thích rơi nước mắt trước mặt người khác, đùa cười, lại không gì làm được, luôn là trợ giúp người khác giải quyết nan đề dễ như trở bàn tay, vì lý tưởng, có khổ có mệt cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng đối mặt với vết thương của mình, bọn họ chỉ biết trốn ở góc phòng nhìn miệng vết thương to lên, chỉ có khi đối mặt với người tin cậy nhất, mới có thể bị đánh cho tơi bời, uất ức mà chảy nước mắt xuống. Sau khi đã khóc, cười lau khô nước mắt, rồi nói, không việc gì, tôi có thể làm được rất tốt.

Bạch Tuyết, về sau sẽ không khóc, vì Lang Vương, vì Lang Vương yêu cô này, mặc dù tương lai cô sẽ nhịn không được mà rơi nước mắt, kia cũng sẽ là nước mắt cười, nước mắt hạnh phúc ..... llqqdd

Hai người đẩy bọn nhỏ ra mà chuẩn bị phòng ngủ vì bọn họ ...

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Nàng Dâu Xấu Hổ Gặp Mặt Mẹ Chồng

Editor: Nguyễn Yên Thương

Trong phòng rất đơn giản, đập vào mắt đầu tiên chính là một chiếc giường lớn, một chiếc đệm cao su màu hồng phấn, bên trên là chăn đệm cũng là màu hồng phấn. Phía trên là cột mùng màu hồng nhạt, bên cạnh là cái tủ đặt một vài cái chén ly nhỏ. Nơi xa, thảm lông tơ màu trắng lẳng lẳng mà trải trên sàn nhà, phía trước cửa sổ có bức màn màu hồng nhạt được kéo qua một bên, có thể nhìn thấy bên ngoài cửa sổ là một vườn cỏ bốn lá.

Hai bên sườn bày một cái tủ bát đặc biệt nhỏ, rất nhỏ, rất tinh xảo.

Bạch Tuyết nhìn bọn nhỏ vì cô mà tự mình thiết kế phòng ngủ này, tuy rằng đơn giản, lại rất có cảm giác gia đình. Chỉ là..... Cô chưa hiểu phòng ngủ này lắm.....

Trong lòng cảm động một hồi!

Rời xa quê hương, không biết nên đi tới nơi nào? diendanlequydon

Đời người chính là một con đường, mặc kệ chúng ta có trôi nổi đến nơi nào, cuối cùng vẫn sẽ trở lại nơi có ấm áp—— đó là nhà. Nhà là cái gì? Nhà là cảng, nhà là cảng tránh gió, nhà chính là biển báo giao thông dẫn đường cho chúng ta đi, nhà cũng là hải đăng sáng sớm chiếu sáng chúng ta đi từ tối tăm đến bình minh .....

Nhớ nhà là một loại cảm giác nói không nên lời, nhớ nhà là một loại tình cảm khó có thể nói nên lời.

Cô không biết rốt cuộc nhà của cô và Lang Vương ở nơi nào? Rốt cuộc nên thuộc về nơi nào?

Hiện giờ bọn họ lưu lạc nơi đất khách, tâm tư nhớ về quê nhà như một núi một sông, từng ngọn cây cọng cỏ, vô số ngày ngày đêm đêm, đứng ở bầu trời đêm yên tĩnh nhìn quê nhà ở xa, nhớ lại hình ảnh tốt đẹp đã trôi qua.

Đi đến bên cạnh Lang Vương, ngồi xuống, bỗng nhiên có một loại cảm giác tân hôn. Hơn nữa còn là bọn nhỏ chuẩn bị tân phòng (phòng tân hôn) vì bọn họ, trong lòng có chút hưng phấn không tên. Nghĩ đến chuyện kế tiếp sẽ xảy ra khuôn mặt nhỏ hồng lên giống như đóa hoa hồng đỏ kiêu diễm ướm át.

Nhà, là dấu ấn trong lòng người xa quê, bất luận là trời nam hay biển bắc, bất luận là phú quý hay bần cùng, nhà vĩnh viễn là sự quyến luyến thật sâu trong lòng người xa quê.

Nhà, vĩnh viễn là nơi người xa quê muốn đến. Nơi đó có người thân của chúng ta, có khát vọng ấm áp và tình yêu của chúng ta. ddlequydon

Lang Vương nhìn ra rồi rằm trong lòng cô vợ nhỏ, “Tuyệt Nhi, yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em về nhà, là quang minh chính đại về nhà.” Bạch Tuyết ngược mắt, chớp lông mi cong cong thật dài, “Em tin anh, chúng ta nhất định sẽ dẫn các con quang minh chính đại về nhà.”

“Đã khuya rồi, ngủ đi, ngày mai còn có rất nhiều việc cần phải làm, tới Yêu giới rồi sẽ có rất nhiều chuyện cần điều tra.” Giọng nói Lang Vương có chút khàn khàn nói.

“Xem ra lúc này đây chúng ta cần đi vào cấm địa của Yêu giới.” Bạch Tuyết biết Yêu giới có cấm địa, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào, cũng không cho phép bất kỳ yêu quái nào tiến vào, càng không cho phép các thần tiên đi vào.

Nếu Ngọc Đế bị khống chế, rốt cuộc đó có phải Ma Vương hay không? Ma Vương vẫn luôn bị đóng băng ở Yêu giới, làm sao anh ta đưa được tiên đan đến Thiên cung?

“Cần phải đi cấm địa, nhưng mà đêm nay anh muốn đi trước.....” Lang Vương thâm thúy nhìn Bạch Tuyết. lleeqqdd

“Nơi này chỉ là một phòng ngủ!” Bạch Tuyết có chút tiếc nuối nói.

“Chưa chắc.” Lang Vương đứng dậy, gian phòng ngủ này quá mức đơn sơ, căn cứ vào tính cách của bọn nhỏ, rất khả nghi.

Bạch Tuyết đi tới theo sát Lang Vương, đứng một bên tìm cái nút trên vách tường, anh tin tưởng mặt tường nhất định cũng là một nơi che dấu tử âm tường, chỉ là anh không tìm được cái nút thôi!

“Tuyết Nhi, nơi này nhất định có cơ quan, nhất định bọn nhỏ đã bố trí che dấu tử bát.” Nghe đến đó, Bạch Tuyết cũng đi theo tìm cơ quan, chỉ là tìm nửa ngày, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Xem ra nơi này không có tử âm tường, là chúng ta đã suy nghĩ nhiều rồi, thật ra có thể có một nơi để nghỉ ngơi là đã không tồi rồi, sao còn dám hy vọng xa vời có tử âm tường!

Thôi, vẫn là không nên tìm, ngủ đi.” Lúc Bạch Tuyết nói chuyện, Niệm Niệm đã tìm một nơi ẩn nấp an toàn để dấu xe đi, từng người cũng trở về phòng ngủ của mình.

Trong phòng ngủ chính, Lang Vương và Bạch Tuyết cũng không tìm được tủ âm tường, ôm nhau ở một chỗ. lequydonn

Ai ngờ, cánh tay Bạch tuyết không cẩn thận đụng phải một cái nút nhô lên trên, chỉ nghe được vang lên vài tiếng vù vù, Lang Vương và Bạch Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, Bạch Tuyết khiếp sợ mở miệng nhỏ, bỗng nhiên xuất hiện một vách tường ở trước mắt, vừa rồi vách tường còn ở chỗ xa, lại có thể đi tới, đi tới bên cạnh, ngồi dậy mới phát hiện, một mặt tường này lại là một tủ quần áo lớn, bên trong treo đầy các quần áo cho phụ nữ, còn có áo ngủ, cái gì cần có đều có.

“Ô a ——” Bạch Tuyết đi xuống, để chân trần đi vào bên cạnh tủ quần áo, hưng phấn nhìn những chiếc quần áo đó, đây đều là bọn nhỏ chuẩn bị cho cô, con người cảm động ướt ướt, lại không rơi nước mắt xuống, bọn nhỏ thật là lợi hại.

“Dạ, nhất định anh cũng có, anh nhìn xem bên này có giống cái nút bên em hay không.”

Bạch Tuyết chạy tới, nhìn đến quả nhiên có một cái nút giống như đúc cái vừa rồi cô đụng vào, vì thế lấy tay nhẹ nhàng nhấn một cái, lại là âm thanh vù vù vài tiếng, ngay sau đó là mặt tường có tủ quần áo di động hoạt đến bên cạnh, quả thực là quá thần kỳ.

“Quả nhiên là Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, ba con sói lại càng mạnh hơn so với con sói già.” Lang Vương cười.

“Anh có chỗ nào là sói già!” Bạch Tuyết cười đẩy Lang Vương một phen.

“Cứ xem là vậy, người có thể coi như là sói già, hẳn là phụ vương của anh.” Lang Vương cười. ddiendanlequydon

“Không lẽ phép nha, sao lại có thể nói như vậy chứ!” Bạch Tuyết cười ha hả liếc mắt nhìn Lang Vương một cái.

“Được rồi, anh không nói, chúng ta làm chuyện của mình đi.”

Ba giờ sau.

Lang Vương dựa vào trên giường, đã thay áo ngủ bọn nhỏ chuẩn bị cho anh, Bạch Tuyết gặt gao dựa sát vào anh.

“Dạ, chuyện mấy ngày nay, anh thấy thế nào?” Tất nhiên điều Bạch Tuyết nói chính là chuyện Ngọc Đế giam lỏng cô.

Nếu nói Lang Vương hòa thuận với Bạch Tuyết và bọn nhỏ, anh hòa thuận? Đó là chỉ đối với người một nhà.

Đối với người ngoài? Thì không thể được.

Lúc anh trở thành người ngoài cuộc mọi chuyện đều không liên quan mình, cũng sẽ ôn hòa, có đôi khi ở cùng với bọn nhỏ và diendanlequyydon Bạch Tuyết thì anh cũng nguyện ý ôn hòa.

Chỉ là..... Chuyện này xảy ra ở trên người cô, liên quan đến gia đình anh, anh ôn hòa với ông ta, đã là nhân nhượng lắm rồi. Ngày thường anh chính là người đàn ông không chịu thua kém, cho nên, để Lang Vương đánh giá chuyện Ngọc Đế giam lỏng Bạch Tuyết, thì rất khó; đặc biệt, Ngọc Đế lại tạo ra nguy hiểm cho anh và gia đình anh, khiến bọn họ gặp phải hoàn cảnh khó khăn, muốn bỏ qua cho Ngọc Đế, thì lại càng khó.

Nghĩ đến hành động Ngọc Đế đã làm với Bạch Tuyết, đây chính là một ngàn năm, một ngàn năm, cái khái niệm gì, mười đời mười kiếp!

Trong lòng lại nghĩ, Ngọc Đế lại có thể nhẫn nhịn, lại có thể bắt anh thế nào, anh sinh ra ở Yêu giới, lớn lên ở Yêu giới, anh chính là yêu quái. Ngọc

Để muốn bắt anh, đoán chừng cũng phải cân nhắc một chút. Tôn Ngộ Không còn dám đại náo thiên cung, huống chi anh là Lang Vương, sói so khi thì cũng lợi hại nhiều.

Một ngàn năm này, anh tôn kính mỗi một vị thần tiên, nhưng mà, lúc này đây Ngọc Đế chạm đến điểm mấu chốt làm anh tức giận, đó chính là Bạch Tuyết, Ngọc Đế dám có ý đồ với Bạch Tuyết, tất nhiên đã chọc giận Lang Vương, Bạch Tuyết ở trong lòng Lang Vương sao có thể là người bình thường chứ.

Cho dù, nếu Ngọc Đế bị Ma Vương khống chế, Ma Vương muốn nắm được phần xấu xa của Ngọc Đế cũng không khó, chỉ là đến lúc đó anh muốn nhổ tận gốc Ma Vương và Ngọc Đế, lại không thể dễ dàng như vậy. diiendanlequydon

Nếu chỉ là đối phó Ma Vương, Lang Vương còn có thể độ sức một chút, hiện giờ nếu Ngọc Đế bị Ma Vương khống chế, bọn họ cùng nhau liên thủ đối phó với anh, thì sẽ nguy hiểm, cho nên anh ủng hộ Bạch Tuyết, cũng tin tưởng Bạch Tuyết, mới có thể mạo hiểm đưa con chạy tới Yêu giới.

Nhưng trong lòng anh vẫn luôn kiêng kị Ngọc Đế, người đàn ông này quá sâu, quả thực là sâu không lường được, một ngàn năm trước ông ta lừa mọi người, ông ta đã lần lượt dùng sự thật nói với mọi người, vĩnh viễn đừng nên xem thường ông ta. Cho nên, anh do dự, chần chờ, tư tưởng anh đang đấu tranh kịch liệt.

“Tuyết Nhi, em và các con trở về gặp ba và mẹ trước, đi tới cấm địa xem tình huống thế nào rồi.” Lang Vương lo lắng cấm địa có nguy hiểm, cho nên mới nói để mình đi xem trước.

Thái độ của anh như vậy, cô không thể nghe theo. Ở trong mắt cô, trưởng bối (bề trên) gì đó, là cần tôn trọng, nhưng không phải hiếu thuận ngu ngốc như vậy mới là vô cùng tôn trọng. Ở thế giới loài người của cô, chính là tư

tưởng tự do bình đẳng, mà trong quá trình cô trưởng thành, có thể đếm được rất ít trường bồi, cho cô nhiều nhất đó là dựa vào thân phận tôn thương. dieendanequydon

Cô cự tuyệt không tiếng động, làm Lang Vương sững sốt, cô vợ nhỏ không yên tâm để anh đi, lại còn hiểu lầm trong lòng anh không có người lớn trong nhà.

Ánh mắt Lang Vương sắc bén, giống như đèn pha quét một bên ở phòng ngủ. Đây là do trước kia lúc săn thú ở thảo nguyên rộng lớn mới huấn luyện thành, nội tâm lớn mạnh, dễ dàng sẽ không chịu thua, sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Đứng dậy, khoanh tay trước ngực, giống như anh đã đoán được một ít manh mối.

Bạch Tuyết thấy anh như vậy, cũng không dám nói ra cái gì!

Bởi vì, cô biết anh đang tự hỏi, anh nhất định là nhớ tới cái gì.

Lang Vương lạnh lùng nghiêm nghị mà nhìn pha lê bên ngoài, thì ra bầu trời đêm ban đêm lại đẹp như vậy, bọn nhỏ đã thiết kế nóc nhà đều là pha lê trong suốt. Ánh mắt thâm thúy, nhìn về phía mặt trên, có những ngôi sao nhỏ, giống như Ma Vương đang ở trước mắt anh, anh tàn nhẫn dường như sắp lột da Ma Vương. Anh mặc kệ Ma Vương thông đồng với ai, hoặc là mượn tay ai đến ám hại anh và Mẫu Đơn. Anh đều sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có thể tổn thương Bạch Tuyết. Nghĩ đến việc cô vợ nhỏ gặp nguy hiểm, anh hận không thể trực tiếp tuyên án tử hình cho Ma Vương, trực tiếp giết anh ta.

Nhìn bầu trời đêm xinh đẹp, lại nghĩ đến bầu trời đêm xinh đẹp nơi đây có là chuyện đối bất lợi cho vợ và các con anh không. Ma Vương không chế Ngọc Đế, mục đích chỉ có một chính là dùng máu các con vẽ lên cột đá, sau đó phá giải phong ấn, có được tự do. dieenndanlequydon

Lang Vương nhìn chăm chăm vào không trung, ánh mắt lạnh lùng, anh mắt tựa như rắn độc nhìn chăm chăm ếch xanh mà nhìn lên trên. Như thế, chừng hai phút sau, nếu có người nói bầu trời đêm là một sinh mệnh, bị Lang Vương nhìn chăm chăm như vậy, đoán chừng đã sớm bị nhìn chăm chăm mà toàn thân đều cứng đờ.

Chuyện đến nước này nếu còn không có nhìn ra được, anh ta đều có thể đẩy Lang Vương từ vị trí này xuống dưới. Trong lòng âm thầm bội phục thủ đoạn thâm hiểm của Ma Vương, phương diện hại người này vẫn là thủ đoạn lợi hại, lại âm thầm than thở Ngọc Đế quả thật là tuệ nhãn thức châu (con mắt tinh tường có thể nhận biết thật giả), năm đó, nếu không phải Ngọc Đế ích kỷ muốn mượn tay Ma Vương giết Lang Vương, sao Ngọc Đế lại có hôm nay!

Ở trong lòng âm thầm lắc đầu, lau sạch ảo tưởng không thực tế này, anh hơi hơi gật gật đầu với Bạch Tuyết. Đại khái anh đã suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện.

“Sau khi trở về, anh sẽ tra rõ ràng, sau đó sẽ cho em một công bằng!”

Đây là anh muốn một mình giải quyết hết chuyện này, không muốn Bạch Tuyết nhúng tay! Anh là đàn ông, làm sao chuyện khó gì cũng đều phải để người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện giải quyết, đặc biệt mục tiêu lúc này đây là Ma Vương. Ma Vương rất thâm hiểm, Bạch Tuyết và anh ta đều dieldanlequydon với nhau chẳng phải là làm bẩn Bạch Tuyết sao.

“Tuyết Nhi, một ngàn năm trước là em thu phục Ma Vương, một ngàn năm sau anh hy

vọng là anh sẽ thu phục Ma Vương, bởi vì là người đàn ông của em, nếu không đối phó được một Ma Vương, sao xứng là người đàn ông của em.

Lang Vương nghĩ thầm chuyện lần trước đối phó Ma Vương, là Mẫu Đơn trợ giúp mới thu phục được Ma Vương, lúc này đây anh phải dùng

thực lực của chính mình để phong ấn Ma Vương vĩnh viễn, mãi mãi không ra khỏi đóng băng được.

Về chuyện này, anh tuyệt không sẽ nường tay, bởi vì, chuyện này có liên quan đến người phụ nữ của anh!

Không cần phải uất ức nữa, anh không muốn cô chịu đựng dù là một chút!

Bạch Tuyết thấp giọng đồng ý, sau đó muốn đi xem bọn nhỏ, lúc này đây bọn nhỏ tạo ra không gian thần bí thật quá thần kỳ, thật sự là rất đáng yêu. Chỉ cần có thể ở cùng với các con và chồng ngốc, cô đã thấy đủ rồi. Nếu Lang Vương đã nói như vậy, cô tin tưởng người đàn ông của mình sẽ xử lý tốt. diendanllqqd

Anh đuổi tay, nhẹ nhàng vuốt mặt Tuyết Nhi.

“Yên tâm, anh sẽ thay em dạy dỗ Ma Vương và người cao cao tại thượng kia.”

Người cao cao tại thượng anh nói chính là Ngọc Đế.

Bạch Tuyết nghe hiểu được, cho nên, cô ôm lấy Lang Vương, chui đầu vào ngực anh cọ loạn một trận. Anh ôm nhẹ eo cô, một tay để phía sau lưng cô, có tiết tấu, vỗ nhẹ nhàng một chút một chút, như đang dỗ dành.

Tuyết Nhi rầu rĩ mà nói thầm. “Những người đó nghĩ chia rẽ chúng ta, thực chán ghét, bọn họ khẳng định là ghen ghét chúng ta yêu nhau.”

Lang Vương bật cười, phụ họa nói. “Ừ, nhất định là ghen ghét.” Cô nghe được lời này, khóe miệng nhin không được liền nở nụ cười. Khó có được, Lang Vương cũng ha hả nở nụ cười. Bạch Tuyết ngẩng đầu, đôi tay cô trượt vào cổ anh, ôm anh.

“Vậy chúng ta liền dốc sức yêu nhau, để những người xấu đó ghen ghét đến chết luôn, làm cho bọn họ lại không thể làm gì cả!” diedddnalequydon

“Anh sẽ cố gắng yêu em, để những người đó ghen ghét.”

“Ừ, rất tốt, Ngọc Đế càng muốn chia rẽ chúng ta, chúng ta liền càng yêu nhau, để cho ông ta nhìn thấy hết.”

Anh chạm vào cái trán của cô một chút, khàn giọng ôn nhu mà nói. “Anh sẽ cố gắng để em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, anh sẽ dùng toàn lực để yêu em, anh còn phải tiếp tục cố gắng.”

Có lẽ là anh là người có miệng lưỡi ngọt nhất trên đời này, hơn nữa, là thuộc loại chân nhân bất lộ tướng, lộ bộ mặt thật đó là cái loại người sói này!

Cô cười ha hả, bị lời nói của anh làm cho cả người đều có chút lâng lâng lên.

Anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn không được cúi đầu, “Bọn họ ghen ghét còn ở phía sau, em là của một mình anh, hãy chờ bọn họ nên trường lớn đôi mắt thật tốt lên xem.”

“Rất đúng, bọn họ càng muốn chia rẽ chúng ta, chúng ta liền càng yêu nhau, càng ngọt ngào, tức chết bọn họ!” Giọng nói giòn ta, hai mắt cô sáng lấp lánh mà nhìn anh, sáng lấp lánh biểu tình có một loại kiêu ngạo không nói nên lời.

Vẻ mặt tự tin kia, giống như pháo hoa nở rộ đến sáng lạn, mê người mà làm trái tim người khác rung động. diendnalequydon

Anh thấp giọng cười khẽ.

Đây là người phụ nữ của anh.

Cô đi theo cười duyên không ngừng, ôm cổ anh. Được cô vỗ nhỏ chủ động, bỗng nhiên anh lại..... Vừa rồi, anh vẫn mạnh mẽ như vậy, thâm trầm như vậy, uy nghiêm như vậy, lại trí tuệ như vậy, tất cả mọi người đều phục tùng anh, bao gồm cả cô, mà hiện tại, cái người luôn làm người ta run rợ, người đàn ông trung tâm, lại phục tùng cô!

Còn có cái gì có thể so sánh với cái này, càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng, càng làm cho người cảm thấy hạnh phúc mà muốn lên trời?!

Anh khẽ hừ một tiếng, hầu kết thô to, kịch liệt hoạt động lên xuống một chút. Cô nhìn thấy, thấp giọng mà cười.

Cô biết, anh thích như vậy!

Vô cùng thích!

Anh lại kích động lần nữa, cái hông gần như là nhảy lên một chút. “Chồng, bây giờ em một loại cảm giác chúng ta đang kết hôn, giống như đây là đêm tân hôn của chúng ta!” ddlequydonnn

Cho nên, khiêu khích anh, là cô cố ý. Giảo hoạt mà chớp mắt với anh một chút, tay cô lại nặng nề mà xoa nắn một phen.

Lúc đi vào Yêu giới, chân cô mềm nhũn như cũ. Nếu không có váy che lấp, phỏng chừng ai cũng có thể nhìn ra cô mới vừa trải qua cái gì. Anh lấy tay vịn eo cô, mạnh mẽ đỡ lấy cô, tuy rằng không cười ra tiếng, chỉ là hơi hơi nhếch khóe miệng, còn có mặt mày biểu lộ vẻ thoả mãn, thật là làm người khác cảm thấy chướng mắt!

Người đàn ông đáng ghét này còn không biết xấu hổ mà cười!

Không hề ngoài ý muốn, bị ba đứa bé oán giận. “Ba, mẹ, hai người đã ra ngoài rồi, tụi con đợi đến sốt ruột rồi!”

Thế nhưng cái người đàn ông đáng ghét này lại lừa gạt nói.

“Cơ thể mẹ con có chút không thoải mái, say xe rất nặng, thiếu chút nữa là không ra được.”

“A, mẹ còn chưa thoải mái sao, thì ra say xe nặng như vậy!”

Ba đưa bé lập tức cọ cọ bên người cô, đồng thời lo lắng mà nhìn cô, trong miệng liên tục nói. dienddanlqd

“Chả trách đáng về lúc mẹ đi cứ lạ lạ, thì ra là không thoải mái nha!”

Cô tức giận mà trừng mắt nhìn anh, anh lại đáng giận mà cười với cô, lộ ra một hàng răng trắng chọc người, rêu rao mà cười càn rỡ với cô.

Cạc cạc cạc cạc cạc!!! Nháy mắt cảm giác đỉnh đầu có vô số con quạ đen bay qua.

Người đàn ông đáng ghét, anh lại có thể nói nói tự nhiên đến như vậy!

Đối với mẹ chồng đã đợi ở cửa xe rất lâu, cô đầy mặt ngượng ngùng, vội vàng xin lỗi. Ba đưa bé lạnh lùng lạnh miệng, giải thích mẹ say xe rất nặng, cho nên mới chậm rì rì, vậy mà cũng lấy cơ thể cô không thoải mái làm một nguyên nhân.

“Tuyết Nhi, nhanh lên đi vào nghỉ đi, nơi này là bí mật căn cứ của Yêu giới, không có người khác biết nơi này, các con ở chỗ này rất an toàn, bên ngoài cũng có binh lính canh gác! Ô ô..... Đứa bé đáng thương..... Vì sao ông trời lại không buông tha cho các con chứ .....” Mẹ Lang Vương thương tâm khóc lên.

“Mẹ, chúng con không có việc gì, đừng lo lắng, nhất định là qua cơn mưa trời lại sáng.” Bạch Tuyết an ủi bà, nhưng mà bởi vì Lang Vương “tra

tấn” cô, trước sau cô cũng có chút mệt, nói chuyện cũng là không có khí lực! lqdlqdlqd

Mẹ Lang Vương tóm lấy cô, nhìn cả người cô, đau lòng muốn chết, liên tục trách cứ con trai không chăm sóc tốt cho Mẫu Đơn.

“Con trai à, con phải chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi, biết không?! Con bé không thoải mái, con không để cho con bé nghỉ ngơi sao, làm gì còn để con bé đứng ở chỗ này, chạy nhanh vào nghỉ ngơi đi, con nhìn đi, con bé đã gầy rồi, mẹ đã nói với con rồi, muốn bắt lấy phụ nữ thì phải “yêu”, con phải “yêu” con bé thật tốt! Nhưng mẹ không cho phép con ăn hiếp con bé đâu!”

Những chữ mẫn cảm đó, làm toàn thân cô phát mao (sợ hãi).

Mà Lang Vương hơi hơi mỉm cười, tay lớn khoanh lại eo cô, nhìn mẹ, lại cúi đầu dán vào lỗ tai cô nói.

“Mẹ, nếu con không ăn hiếp cô ấy, làm sao mẹ có cháu trai với cháu gái đây!” Lang Vương cười cười, sau đó đưa Bạch Tuyết đi vào, ba đứa bé đã sớm chạy vào.

“Hà?” Mẹ Lang Vương giật mình nhìn bóng dáng Bạch Tuyết và con trai, thì ra là như thế này a! lqdlqd

Mẹ Lang Vương lập tức tươi cười rạng rỡ, đuổi theo, cười ha hả nói. “Có thể ăn hiếp, nhưng mà phải cẩn thận một chút nha, mẹ thấy Tuyết Nhi rất yêu ợt đó!” Nghĩ đến lời con trai nói, đương nhiên bà sẽ không ngăn cản con trai ăn hiếp Tuyết Nhi, bà còn muốn để Tuyết Nhi sinh cho bà thêm mấy đứa cháu nữa. Cho nên nghe được lời con trai nói, ở trong lòng vui vẻ không được

“Buổi tối mẹ làm đồ ăn ngon cho các con đi, đại bổ cho Tuyết Nhi!” Bạch Tuyết xấu hổ hận không thể tìm cái động chui vào, xấu hổ chết đi được!

Anh nói bổ sung thêm, đồng thời bàn tay hơi hơi bấm eo cô một chút, mang theo ám chỉ chỉ có cô mới có thể nghe hiểu được.

“Ha ha, được được, Tuyết Nhi còn rất gầy, cũng đã vất vả rồi, là phải bồi bổ thật tốt, ha ha.....” dienndnnlequydon

Mẹ Lang Vương đến bên cạnh Lang Vương nói nhỏ: “Con trai à, con và Tuyết Nhi muốn chơi như thế nào thì chơi, nhưng không được dạy hư các cháu nha, nhớ rõ nên trốn đi chơi nha.”

“A?” Mặt Bạch Tuyết lập tức đỏ bừng, chỗ nào của cô là đang chạy trốn, rõ ràng là đang tạo đứa bé! Dọc theo đường đi Lang Vương “đáng ghét” cũng không có nhàn rỗi, làm sao cô có thể không mệt! Hiện giờ còn bị mẹ chồng nói như vậy, xấu hổ quá đi mất. Nhưng mà, trong mắt Lang Vương rõ ràng để lộ ra một loại nóng rực, nhưng lại ngậm chặt miệng lại, không nói chuyện giúp cô! llqqddlequydon

“Mẹ, về sau chúng con sẽ chú ý, lúc này đây bọn nhỏ cũng..... Không có ở bên người, chúng con rất cẩn thận.” Bạch Tuyết xấu hổ nói.

“Chỉ là, các con ra ngoài từ trong xe nhỏ như vậy, làm sao tránh được bọn nhỏ?” Mẹ Lang Vương tò mò hỏi.

“Mẹ, nhìn bên ngoài xe nhỏ, nhưng mà bên trong lại rất lớn, lại còn có nhiều không gian thần bí, con và Lang Vương ở một gian, bọn nhỏ mỗi đứa một gian phòng ngủ, hơn nữa hiệu quả cách âm các phòng đó đều rất tốt.” Bạch Tuyết cuống quýt giải thích, cô nhưng không nghĩ mình bị mẹ chồng hiểu lầm mà con là không dạy bảo các con!

“Vậy thì tốt, mẹ liền an tâm rồi.”

“Mẹ, chuyện mấy hôm nay mẹ có nghe nói sao?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

“Nghe nói, toàn bộ Yêu giới đều truyền nhau ồn ào huyên náo, nếu không nhờ ba các con còn đứng đầu ở Yêu giới, bằng không khó giữ được vị trí Lang Vương!” Mẹ Lang Vương khổ sở nói.

“Ồn ào càng lớn càng tốt, như vậy Ma Vương mới có thể buông lỏng, đến lúc đó cho rằng chúng ta và Ngọc Đế trở mặt, anh ta sẽ sơ xuất, chỉ cần lúc anh ta sơ xuất làm cho anh ta trở tay không kịp, sẽ tiêu diệt được Ma Vương.” Bạch Tuyết thấp giọng nói, mẹ Lang Vương gần như hiểu rõ được chút ít. Chẳng lẽ Lang nhi và Ngọc Đế không trở mặt, Ngọc Đế ra quân ồ ạt như chỉ là vì muốn ddlequydonlqdlqd Ma Vương tin tưởng ông ta, như vậy Ma Vương và Ngọc Đế luyện tập đối phó với Lang Vương, một khi Ma Vương thực hiện được, người đầu tiên an ta đối phó chính là Ngọc Đế.

“Tuyết Nhi, ý của con là lúc này đây các con trở về là không điều tra Ma Vương.”

Bạch Tuyết gật gật đầu, Ma Vương bị trụ băng đóng băng, bọn họ không thể tùy ý đối phó với anh ta, bởi vì một khi không cẩn thận thì có khả năng sẽ phá hư trụ băng, đến lúc đó lại không diệt được Ma Vương, mà sẽ cứu Ma Vương ra ngoài.

Cho nên nơi Ma Vương bị đóng băng là cấm địa của Yêu giới, mà Lang Vương chính là chủ nhân trông coi Ma Vương.

“Đúng vậy, chúng con muốn tìm được cách hủy diệt Ma Vương, còn muốn điều tra Ma Vương có liên hệ với người ngoài hay không, ví dụ như luyện chế một ít đan dược đồ vật linh tinh.”

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 354

Editor: Nguyễn Yên Thương (đăng bài trễ quá, mn thông cảm nha)

“Đan được?” Mẹ Lang Vương nghi ngờ hỏi, Ma Vương đã bị đóng lại, còn có thể có đan được gì? diendanlequydon

“Mẹ, con nhận được chỉ thị của Vương Mẫu nương nương, nói nửa năm nay Ngọc Đế vẫn luôn dùng một loại đan được kỳ quái, nghe nói là từ lúc ăn đan được này, tính cách bắt đầu trở nên quái dị, hơn nữa mới có thể có kiếp nạn này trên người con. Vốn dĩ một ngàn năm trước con làm Ngọc Đế tức giận, bị bắt hạ phàm, đã trải qua mười đời mười kiếp sinh tử luân hồi đã công đức viên mãn, không nghĩ rằng bỗng nhiên Ngọc Đế lại làm ra chuyện như vậy! Vương Mẫu nương nương nghi ngờ có người dùng đan được muốn khống chế Ngọc Đế để đối phó với chúng ta. Nhưng mà trong thiên hạ người dám xuống tay đối với Ngọc Đế, còn là người có dã tâm lớn như vậy, chỉ có một người, chính là Ma Vương đang bị nhốt trong trụ băng.” Bạch Tuyết nói.

“Ma Vương? Cậu ta đã bị đóng băng, nếu muốn khống chế Ngọc Đế, nhất định trên Thiên cung cũng có nanh vuốt của Ma Vương, bằng không làm sao có thể đưa đan được đến Thiên cung.” Mẹ Lang Vương nói.

“Ý mẹ nói chính là, người đáng nghi lớn nhất chính là công công bên cạnh Ngọc Đế.”

Nhưng vào lúc này, ba đứa bé chạy tới, ôm lấy Bạch Tuyết. lqdlqd

“Mẹ, ba nói đêm nay đi cấm địa của Yêu giới.” Niệm Niệm nói.

“Đêm nay? Vì sao lại muốn đi vào buổi tối?” Bạch Tuyết tò mò hỏi.

Mẹ Lang Vương đi chuẩn bị đồ ăn cho bọn nhỏ, Bạch Tuyết ôm Niệm Niệm vào trong ngực, chỗ đi qua Lang Vương, chỉ thấy Lang Vương đứng ở đó vẽ bản đồ.

Lúc trước đi Thiên cung thì cũng có Bạch Tuyết đưa bản đồ cho anh, rất thuận tiện, cũng rất thuận lợi, cho nên anh cũng chuẩn bị vẽ bản đồ trước, đến lúc đó một khi có tình huống nguy cấp, có bản đồ trong tay, sẽ thuận lợi hơn.

Tuy rằng nơi này là Yêu giới, mà anh là vua ở Yêu giới, nhưng mà, Yêu giới còn có rất nhiều nơi mà anh không biết, giống như cấm địa đóng băng Ma Vương, anh chỉ đi qua một lần.

Bạch Tuyết và Niệm Niệm cũng vây quanh lại đây, nhìn Lang Vương vẽ bản đồ. Ước Ước và Thiên Tâm rất nghiêm túc nhìn ba vẽ bản đồ, cũng đều yên lặng ghi nhớ trong lòng.

“Dạ, vì sao lại muốn vào buổi tối?” Bạch Tuyết hỏi.

“Bởi vì đêm khuya, là lúc ma lực của Ma Vương yếu nhất, tuy rằng Ma Vương bị đóng băng ở trong trụ băng, nhưng là anh ta còn có ma tính, một khi tới gần anh ta, vẫn có nguy hiểm.” Lang Vương cảnh giác nói.

“Đúng vậy, đã một ngàn năm, Ma Vương vẫn không có chuyện gì như cũ, cũng biết được ma tính của anh ta như thế nào rồi!”

Đêm khuya.

Đêm yên tĩnh, người đã ngủ. Một mảnh yên tĩnh tốt lành, đom đóm chậm rãi tự mình bay xuống bầu trời đêm. Uyển chuyển nhẹ nhàng, nhảy múa cùng đêm, tới tới lui lui. Ánh trăng chiếu vào trên mặt đất, nơi nơi đều có tiếng kêu thê lương bi ai của dế mèn. Hương đêm tràn ngập ở không trung, dệt thành một cái võng mềm mại, đem đều gắn vào tất cả cảnh vật bên trong. Thứ đôi mắt tiếp xúc đến đều là khoát lên cái võng mềm mại này, từng ngọn cây cọng cỏ, đều không phải hiện thực giống như ban ngày, chúng đều mơ hồ, màu sắc thần bí, mỗi một thứ đều tìm ẩn sự tinh tế, đều bảo vệ bí mật của nó, khiến người khác có một loại cảm giác như mộng như ảo.

Lang Vương chuẩn bị xuất phát, lại bị Bạch Tuyết bắt lấy, “Em muốn đi cùng mọi người, có nạn cùng chịu.” Nhìn mắt to Bạch Tuyết nháy ngập nước, Lang Vương không đành lòng, duỗi tay vuốt ve mái tóc của cô một chút. diendanlequydon

“Đi thôi, cùng đi.” Nhìn thấy dáng vẻ cô vợ nhỏ diễm đạm đáng yêu, anh thật sự không đành lòng để một mình Tuyết Nhi ở lại.

Người một nhà, cộng thêm mẹ Lang Vương cùng nhau xuất phát, vốn dĩ ba Lang Vương cũng muốn đi. Nhưng mà Yêu giới không thể không có chủ, cho nên trông coi phủ Lang Vương vẫn là rất quan trọng.

Mấy người bọn họ đi vào cấm địa Yêu giới, nháy mắt cảm giác không khí bốn phía có chút căng thẳng.

Dường như tùy thời đều có nguy hiểm xảy ra, “Mẹ, chúng ta không thể đi cửa chính. Cửa chính đã bị Ma Vương bố trí bùa chú hàng yêu, một khi bước lên, sẽ bị hút vào trên trụ băng, sau đó Ma Vương sẽ cách trụ băng hút máu tươi, hút khô máu người đó. Máy trăm nay đã có rất nhiều tiểu yêu chịu khổ bởi độc thủ của Ma Vương. Tuy rằng Ma Vương bị đóng băng, nhưng mà cách trụ băng vẫn còn có một ít ma tính, chỉ cần chúng ta không

bước vào cửa chính kia, thì sẽ không có nguy hiểm.” Lang Vương lạnh lẽo nói.

“Chỉ là, con trai, nếu chúng ta không đi cửa chính, vậy nên đi vào nơi nào, làm sao điều tra được Ma Vương có ở cấm địa xui khiến thủ hạ luyện chế đan dược hay không.” Mẹ Lang Vương hỏi. lequydonn

“Mẹ, mẹ đã quên chỗ chôn dấu cái trụ băng này rồi sao.” Lang Vương kiên nhẫn nhắc nhở nói, sau đó lấy ra bản đồ bắt đầu tìm cửa vào.

“Năm đó, nghe nói Ma Vương bị đóng băng, nước ở trụ băng chảy ra thành một cái hồ, năm đó là Mẫu Đơn dùng nước trong hồ trực tiếp phong ấn Ma Vương lại, Mẫu Đơn, em không có ấn tượng sao?” Lang Vương trước mắt nhìn Bạch Tuyết hỏi.

Bạch Tuyết lắc đầu, cô không biết, cũng không nhớ rõ có chuyện lần đó, rốt cuộc cô cũng chỉ là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, tuy rằng nguyên thân Mẫu Đơn Tiên Tử cũng đã trở lại, nhưng mà lại không nhớ được rất nhiều ký ức.

“Bản đồ ghi lại phía dưới cấm địa này chính là một cái hồ, năm đó sau khi Mẫu Đơn Tiên Tử đóng băng Ma Vương, cái hồ này đã bị che dấu ở phía dưới trụ băng, sau đó nơi này liền có cấm địa này. Nếu như đoán không sai, thì cửa vào hồ cũng sẽ ở gần đây, chúng ta tìm xem xem.” Lang Vương mang theo bọn họ tìm tòi chung quanh khắp nơi.

Bạch Tuyết đối với nơi này một chút ấn tượng cũng không có, cô căn bản không biết nơi này sẽ có một cái hồ, hơn nữa hồ còn ở dưới chân bọn họ.

Ức Ức và Niệm Niệm còn có Thiên Tâm nghiêm túc kiểm tra mỗi một chỗ xung quanh. llequydon

Cuối cùng, Lang Vương đứng trước ở một cây đại thụ che trời nghỉ chân, đại thụ này lớn lên rất tươi tốt, nhìn chung quanh một chút, đều là tảng đá lớn, còn có một núi đá. Lẽ ra ở đây có nhiều đá thì đại thụ sẽ không tươi tốt như vậy.

Chỉ có một khả năng, chính cây đại thụ này là con đường thông đi đến hồ nước, nó hấp thu nước hồ nên mới có thể tươi tốt như vậy.

Bọn nhỏ và Bạch Tuyết còn có bà nội Lang đều đi tới, nghiêm túc đánh giá cây đại thụ này.

“Ba, ba cho rằng nơi này là cửa đi vào hồ?” Ưc Ưc sắc bén hỏi.

“Còn chưa chắc chắn, bất quá ba khẳng định cây đại thụ này nhất định có thể thông đến trong hồ.” Tất cả mọi người đều gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

“Vấn đề là chúng ta nên đi từ nơi nào vào đó?” Niệm Niệm tò mò vây quanh đại thụ dạo qua một vòng. ddiendanlqeuyn

Lúc này, Thiên Tâm banh khuôn mặt nhỏ đi qua đi, đứng ở trước mặt đại thụ, thấp giọng nói: “Nơi đây là Yêu giới, cây là do ba tôi trồng, chúng tôi muốn đi qua chỗ của bạn, mau mau mở cửa ra.....

Nơi đây là Yêu giới, cây là do ba tôi trồng, chúng tôi muốn đi qua chỗ của bạn, mau mau mở cửa ra .....” Thiên Tâm liên tiếp nói hai lần, tất cả mọi người đều im ắng nhìn đại thụ không chút sứt mẻ.

“Bảo bối nhỏ, nó không nghe được lời nói của chúng ta đâu, chúng ta vẫn nên nghĩ cách khác đi.” Bạch Tuyết ngồi xổm xuống, ôm Thiên Tâm vào trong ngực.

Chuyện Thiên Tâm làm này có lẽ ở trong mắt người bên ngoài là rất buồn cười, nhưng mà ở trong mắt người một nhà Lang Vương, chuyện này đều không buồn cười.

Lúc Thiên Tâm đứng dậy đi theo Bạch Tuyết đến gần Lang Vương, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng ngáy, mọi người đều nhìn nhau, anh nhìn em, đều tò mò tiếng ngáy này là từ đâu truyền tới? ddiendanlequydon

Thiên Tâm lại nhanh chóng chạy đến trước mặt đại thụ trả lời, “Bạn nghe được phải không? Bạn nghe được tôi nói chuyện phải không?” Thiên Tâm nói.

“Khụ khụ!! Đã trễ thế này, con cái nhà ai lại ầm ĩ như vậy!” Đại thụ che trời thấp giọng cắn hai tiếng, giọng nói thâm trầm truyền ra ngoài.

Mọi người em nhìn anh anh nhìn em, biết là có hi vọng.

“Ông cây ơi (thụ gia gia), vừa rồi là con nói chuyện với ông đó.” Thiên Tâm nói vừa nhắc chân, ngồi xuống rễ cây nổi lên một bên. Dáng vẻ như là ngồi ở trong lòng ngực ông cây.

“Ha hả..... Thì ra là một nhà Lang Vương tới rồi, “lão thụ” bá kiến Lang Vương.” Lão thụ cung cung kính kính nói.

“Không cần đa lễ.” Lang Vương đi hướng trước nói.

“Thụ gia gia, nếu ông đã biết tụi con là ai, xin hỏi chúng con có thể đi vào không?” Thiên Tâm tò mò hỏi. diendanllequydon

“Bọn nhỏ, trăm triệu lần không nên đi vào cửa cấm địa kia, đi vào cái chết sẽ tới là không thể nghi ngờ, Ma Vương đã bố trí bùa chú hàng yêu ở bên trong, chỉ cần là yêu đi vào thì sẽ bị hút đến trên trụ băng, sau đó sẽ bị Ma Vương hút khô máu!” “Cây yêu” trong lòng run sợ nói.

“Ma Vương đáng chết, tụi con tới lúc này đây chính là tới đối phó với Ma Vương. Thụ gia gia làm sao tụi con mới có thể đi xuống hồ ở phía dưới?” Thiên Tâm lễ phép hỏi.

“Bọn nhỏ, chờ một lát, để lão thụ tôi hoạt động gân cốt một chút, đưa mọi người đi vào.” Chỉ thấy cành khô của lão thụ chậm rãi giật giật.

Thiên Tâm thức thời (biết điều) né tránh, đứng xa xa nhìn thụ gia gia đuổi nhánh cây.

“Lão thụ tôi nhất định sẽ nghĩ cách đưa các người vào đó, Ma Vương lại là ma quỷ ngàn năm, nguy hại rất lớn với tôi, tôi rất hận cậu ta, diệt trừ Ma Vương, thiên hạ mới có thể thái bình.

Tiếng ngáy truyền đến —— diieendanequydon

Chỉ thấy thân lão thụ thụ chậm rãi vỡ ra một khe hở, ban đầu khe hở rất nhỏ, rất hẹp. Chậm rãi, khe hở càng lúc càng lớn, một người cũng có thể tiến vào, lão yêu thụ kêu lên một tiếng, thở hổn hển nói, “Bọn nhỏ, vào đi thôi, đây chính là cửa, tôi sẽ cho giữ cho các người, cho đến khi nào các người ra ngoài.” Lão yêu thụ thấp giọng nói.

“Cảm ơn yêu thụ, vất vả rồi.” Đôi tay Lang Vương liền nắm chặt, nói, sau đó là người thứ nhất đi vào trước, đi vào thân cây.

Theo sát Lang Vương chính là Niệm Niệm, sau đó là Thiên Tâm, sau lại chính là Bạch Tuyết, Ưc Ưc và bà nội Lang cũng đuổi theo sau.

Khe hở vỡ ra, như là một hành lang thật dài, rất tối tăm, rất ẩm ướt, còn có âm thanh giọt nước rơi tí tách.

Trên người mỗi người bọn họ đều có đèn dạ quang, cho nên mặc dù bên trong tối đen, vẫn có thể thấy rõ ràng đường ở phía trước.

Phía trước hình như là liếc mắt một cái cũng không đến đầu hành lang, bọn họ không biết còn phải đi bao lâu, trong tay Lang Vương nắm tay nhỏ Niệm Niệm, Niệm Niệm nắm tay nhỏ Thiên Tâm, Thiên Tâm nắm chặt tay

mẹ, Bạch Tuyết gắt gao nắm chặt tay nhỏ Ưc Ưc, Ưc Ưc lại gắt gao nắm tay bà nội Lang. diennldlqeuyd

“Ba, cái đường này hình như là đường không có điểm cuối?” Ưc Ưc ở phía sau bỗng nhiên nhắc nhở nói.

Lang Vương được con trai nhắc nhở, dừng lại bước chân, kỳ quặc, đây thật là một con đường đi không đến điểm cuối.

Vì thế, đứng lại, nếu không đi đến cuối, vậy không cần đi, trước quan sát tình huống bốn phía một chút.

Ai ngờ, dùng đèn huỳnh quang chiếu, mấy người bọn họ một thân liền nổi lên da gà. Thì ra bùn đất bốn phía trên vách tất cả đều là máu loãng hồng hồng, bọn họ nghe được tiếng nước tí tách rơi căn bản không phải là âm thanh nước rơi, mà là âm thanh giọt máu rơi.

Nơi này có máu, xem ra đã rất gần với Ma Vương, Ma Vương dựa vào việc hút máu tươi để duy trì ma pháp, tất nhiên nơi anh ta bị đóng băng cũng dính đầy máu tươi.

Nơi này nơi nơi đều là máu loãng, vô cùng có khả năng phía trên chỗ này chính là nơi gần trụ băng, lúc Ma Vương hút máu tươi, có lẽ phí một ít, những giọt máu loãng phí đó liền chảy theo trụ băng xuống mặt đất, thấm xuống bùn đất. Dần dà, bùn đất nơi này đều biến thành màu đỏ, ngay cả là nước cây cũng đều là màu đỏ. Lqdlqd;lqd

“Ba, cẩn thận, nơi này hẳn là sắp tiếp cận Ma Vương.” Ưc Ưc nói nhỏ.

“Chỉ là, nơi này là ngầm bên dưới, làm sao chúng ta đi ra ngoài?” Bạch Tuyết nhìn bốn phía, âm trầm rất khủng bố.

“Anh có cách, mọi người nắm chặt tay nhau.” Lang Vương dẫn bọn nhỏ tiếp tục đi về phía trước, chỉ là lúc này mỗi một bước đều đi rất cẩn thận.

Đang đi tới thì dưới chân bỗng nhiên có cảm giác dính dính nhưng không đi phải là bùn đất, giống như trở nên bóng loáng, cảm giác trên mặt đất có một loại xi-măng, đi không cẩn thận sẽ té ngã.

Mọi người đều cảm giác được biến hóa dưới chân, cơ thể thả chậm bước chân, quan sát chung quanh.

Nhưng vào lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến âm thanh nước chảy ào ào xôn xao, âm thanh ào ào rất gấp, giống như âm thanh của đập lớn bị vỡ ra vậy.

“Bọn nhỏ, không tốt rồi ——chạy ngược lại——” lqdd Lang Vương hét lớn một tiếng, bà nội Lang đi ở phía sau dẫn theo bọn nhỏ liền nhanh chóng chạy ra phía ngoài, bởi vì tiếng nước truyền tới từ trước mặt, chỉ có một khả năng phía trước có nước, nếu không chạy, sẽ bị chết đuối, hoặc là bị nước cuốn ra ngoài.

Chỉ tiếc, lúc mấy người Lang Vương còn chưa chạy ra xa, nước lũ đã đánh úp lại, mọi người đều ở trong nước, hai chân bị bắt rời khỏi mặt đất, bị nước cuốn bập bênh đi khắp nơi.

Đôi tay Lang Vương gắt gao giữ Niệm Niệm và Thiên Tâm, chỉ tiếc tay Thiên Tâm và mẹ đã bị tách ra, ba người Bạch Tuyết và Ưc Ưc và bà nội Lang gắt gao nắm tay nhau, mặc kệ lực cản của lũ lụt lớn cỡ nào, mặc kệ bản thân có hít thở không thông hay không, bọn họ đều không buông tay.

Bọn họ cũng không có bị cuốn ra ngoài, mà là không biết bị đưa tới nơi nào?

Một lát sau, đường đi không có nước, nhưng mà, cũng đã không có tung tích một nhà Lang Vương.

Tất nhiên yêu cây sốt ruột, nhưng mà ông bất lực, ông là yêu cây, ở chỗ này cảm rễ sinh trưởng, ông còn bị Ma Vương ức hiếp, cho nên nhìn thấy

một nhà Lang Vương chịu khổ, ông nôn nóng vạn phần, nhưng cái gì cũng làm không được! llqqdlequydon

Xem ra một nhà Lang Vương đã bị Ma Vương bắt đi, tuy rằng Ma Vương bị đóng băng ở trụ băng, nhưng mà một ngàn năm nay Ma Vương đã xây dựng cung điện ngầm cho chính mình, ở chỗ này là thiên hạ của Ma Vương. Tuy rằng Ma Vương không rời khỏi trụ băng, nhưng mà thế lực anh ta đã rất lớn mạnh.

Yêu cây rất khổ sở, xem ra lần này một nhà Lang Vương dữ nhiều lành ít!

Bên tai vẫn âm thanh là nước rơi như cũ, ở trong ý thức của Lang Vương, âm thanh tí tách này nhất định lại là âm thanh lấy máu.

Hung hăng nhú mào, lại chậm rãi giãn ra, nỗ lực mở đôi mắt ra, phản ứng đầu tiên chính là người nhà của anh như thế nào?

Tỉnh lại mới phát hiện đôi tay anh vẫn nắm chặt Thiên tâm và Niệm Niệm như cũ. Trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh còn nắm chặt tay các con, chỉ là Tuyết Nhi và Ước Ước, còn có mẹ đã đi nơi nào?

Lúc này, Thiên Tâm cũng đã tỉnh lại, Niệm Niệm cũng tỉnh, dụi dụi mắt, bởi vì hôn mê nên trước đều tối đen, sau đó lại bị lũ cuốn đi, đèn huỳnh quang cũng đều tắt hết, sau đó là ở một mảnh đen nhánh, quả thực là duỗi tay không thấy năm ngón tay.

Hiện giờ tỉnh lại, hoàn cảnh bên người lại là ánh nắng tươi sáng, còn có gió nhỏ hơi hơi thổi qua. lequyodn

Tình huống này là gì?

Chẳng lẽ bọn họ bị cuốn tới một không gian khác, nơi này hoàn toàn không phải ở dưới đất, nơi này có biển rộng, là bờ biển. Làm sao bọn họ tới

được nơi này?

“Ba, nơi này là chỗ nào?” Thiên Tâm tò mò hỏi.

Lang Vương ngồi xếp bằng, anh phải dùng pháp lực đoán ra nơi này là chỗ nào?

Một lát, Lang Vương nhíu mày, nơi này lại là vùng đất không người quản, nơi này không thuộc về Thiên giới, không thuộc về âm giới, cũng không thuộc về nhân gian.

Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Anh dùng pháp lực đều đoán không ra được, đây hẳn là địa cầu mới, bằng không vì sao ký ức trong đầu anh lại không có nơi này.

“Bọn nhỏ, tạm thời còn chưa biết nơi này là chỗ nào?” Lang Vương đứng dậy, một tay bắt lấy một cái tay của con, đi đến phía trước mặt, bởi vì phía trước có một cái nhà tranh, nhà tranh được xây ở trên cây, phòng ở từ một thân cây này lại liên tiếp đến trên một cây khác. Cứ như vậy một cây trợ giúp một cây, từng căn nhà cũng giúp đỡ nhau, phòng ở nơi này đều được xây ở trên cây, nhìn dáng vẻ nơi này cư dân lqđ còn không ít.

Lúc Lang Vương mang theo Niệm Niệm và Thiên Tâm đi tới, phía sau một đứa bé da đen trần truồng gọi bọn họ lại, Lang Vương và bọn nhỏ xoay người nhìn về phía sau, nhìn thấy một đứa bé cao cao như Thiên Tâm, trong tay cầm một cây gậy gỗ nhỏ hô: “Kẻ xâm lấn, các người đứng lại ——” Lang Vương có chút ngoài ý muốn, đừng nhìn đầu nhỏ của đứa bé, nhưng giọng nói lại không nhỏ.

Thiên Tâm đi lên trước, chiều cao bọn chúng gần như không sai biệt mấy.

“Chúng tôi không phải là kẻ xâm lấn, chúng tôi là bị lũ lụt cuốn tới.” Thiên Tâm gần gũi nói.

Đứa bé da đen kia, môi thật dày, cái trán cao cao, bụng vểnh lên như tiểu tướng quân, trong tay cầm một cây côn, như là một người chiến sĩ đang bảo vệ nhà của mình.

“Các người là bị địa ma cuốn tới, bất quá yên tâm, tới nơi này rồi thì sẽ an toàn.” Đứa bé da đen cười ha hả nói, nhìn thấy ánh mắt gằn gủi của Thiên Tâm, cậu tin tưởng ba người này không phải do địa ma phái tới để tiêu diệt họ.

Hơn nữa thủ hạ địa ma cũng không có đứa bé lớn lên đẹp như vậy, cô bé này lớn lên thật đúng là xinh đẹp. diendanlequydonnn

“Địa ma?” Lang Vương cảnh giác hỏi.

“Các người mới tới nên mới không biết, tôi nói cho các người nghe a.....” Chỉ thấy đứa bé đi trên mặt đất, hai chân thoải mái đuổi hạt cát.

Lang Vương tin tưởng địa ma này và Ma Vương có quan hệ mật thiết, đơn giản ngồi xuống cũng giống đứa bé kia, chuẩn bị nghe cậu bé kể về địa ma.

Thiên Tâm ngồi ở trong lòng ngực Lang Vương, Niệm Niệm ngồi ở bên cạnh Lang Vương.

“Tôi cho các người nói ngãng đầu, địa ma còn có một cái tên gọi là Ma Vương. Ở bên trên gọi địa ma là Ma Vương, ở dưới gọi Ma Vương thành địa ma.”

“Bên trên? Phía dưới?” Lang Vương tò mò hỏi, bên trên? Nơi này là biển rộng, bên trên chính là Thiên cung mới đúng, Ma Vương ở Yêu giới, làm sao lại ở bên trên.

Nhưng mà, phía dưới, nơi này hẳn là ở phía dưới cái kia hồ, bọn họ bị hồ nước cuốn tới đây. Đây là lý giải của Lang Vương. dieendanlequydon

“Đúng vậy, bên trên chúng ta là Ma Vương, phía dưới chính là địa ma, một tầng của chúng ta này là trung gian, gọi vui là vùng đất thần tiên.” Đứa bé cười ha hả nói, khuôn mặt nhỏ tròn đầy tự hào.

Ở chỗ này, bên trên bọn họ là địa ngục, phía dưới cũng là địa ngục, cho nên bọn họ chính là vui sướng tựa thần tiên.

“Bên trên chúng ta chẳng lẽ không phải là không trung sao?” Thiên Tâm tò mò hỏi.

Đứa bé lắc đầu.

Thiên Tâm tò mò, bên trên rõ ràng là không trung, còn có đám mây, còn có tia nắng, còn có tia tử ngoại xuyên qua những đám mây, sao có thể không phải là không trung.

Thiên Tâm nhìn thấy đứa bé lắc đầu, duỗi cánh tay trắng nhỏ tới trên trán đứa bé, nhìn xem cậu ta có phải phát sốt hay không, hoặc là nói mê sảng.

Đứa bé nhìn động tác quái dị của Thiên Tâm, cho rằng đây là phương thức Thiên Tâm chào hỏi với cậu, vì thế cậu cũng học Thiên Tâm vươn tay đen nhỏ tới trên trán Thiên Tâm, sau đó thân thiện cười một cái. diendanlqd

“Nơi này của chúng tôi là mô phỏng không trung bên ngoài, mặt trời và đám mây nơi này đều là mô phỏng, còn có bầu trời đêm nơi này cũng rất đẹp, so với bầu trời đêm nơi đó của các người còn đẹp hơn, lúc chúng tôi thiết kế đã xây dựng bầu trời đêm này rất đẹp nha.”

Đứa bé nói từng câu từng chữ, Thiên Tâm có chút mơ hồ, không trung còn có thể xây dựng được sao?

Lang Vương đã hiểu rõ được một ít, chỉ là anh vạn lần không ngờ đứa bé nhỏ như vậy lại có thể xây dựng được không trung, xem ra không thể xem thường cư dân ở nơi này.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Thiên Tâm, đứa bé cười ha hả nói.

“Tôi nói cho cô ngẩng đầu, thật ra cô cũng không nên tò mò, tôi nói cho cô như vậy đi, nơi này của chúng tôi thuộc về biên giới Ma Vương. Một ngàn năm trước, Ma Vương bỗng nhiên giáng xuống ở chỗ này, nơi này vốn là một cái hồ sâu. Ma Vương giáng xuống, nơi này biến thành thế giới hắc ám, không có ban ngày và đêm tối, nơi nơi đều là tà ác ma quỷ.
dieenndanllequydon

Sau khi Ma Vương đi vào nơi này, dưới mặt đất bắt đầu xây dựng đất nước cho chính mình, anh ta nói phải đối phó với người đối nghịch với anh ta, lúc ấy chúng tôi đều sinh hoạt ở trong hồ nơi này, chúng tôi đã sinh sống ở trong cái hồ kia mấy ngàn năm.” Đứa bé nghiêm túc nói, lúc này, hoàn toàn không giống như một đứa bé nói chuyện, giống như là một ông già từng trải đang kể chuyện xưa.

“Các người ở mấy ngàn năm? Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Thiên Tâm tò mò hỏi.

“Tôi ba ngàn lẻ năm tuổi.” Đứa bé thực nghiêm túc trả lời, Thiên Tâm giật mình hé miệng.

“Ha hả! Thật nhìn không ra được đó!” Thiên Tâm cười cười.

“Chúng tôi ở tại trong đáy hồ, nhưng mà từ lúc Ma Vương tới, nước trong hồ đã bị anh ta làm ô nhiễm, một ít máu tươi sẽ thường xuyên chảy vào hồ nước, cho nên cuối cùng chúng tôi ở trong hồ không trụ nổi nữa, đành phải chuyển nhà! Ai ngờ Ma Vương khống chế được biên giới nơi này, chúng tôi căn bản là không rời được nơi này!

Nhưng mà, chúng tôi lại không muốn bị Ma Vương khống chế, cho nên chúng tôi đã trộm đào ra một cái thế giới ở bên cạnh hồ, ước chừng chúng tôi đào khoảng hơn một trăm năm, mới đào ra một cái biển rộng, chúng tôi lấy nước sạch từ bên ngoài đến nơi đây.
dieenndllqqdd

Lúc ấy nơi này là hắc ám, cho nên tôi lại học con người xây dựng một không trung, còn tạo ra một mặt trời, có lẽ là sự thành tâm của chúng tôi đã làm mặt trời cảm động, sau khi chúng tôi xây dựng xong không trung, mặt trời được tạo ra lại có thể sáng lên, tỏa sáng. Hơn nữa ban đêm còn có ngôi sao nhỏ, cho nên chúng tôi liền ở lại chỗ này, hơn nữa dấu đi con đường thông với ranh giới Ma Vương. Hôm nay, các người bị cuốn tới nơi này, thật ra các người chính là bị cuốn ra từ trong miệng hang mà chúng tôi đào, rồi cuốn tới nơi này của chúng tôi.” Đứa bé nói. lqldqllqd

Lang Vương và Thiên Tầm còn có Niệm Niệm đều giật mình nhìn người chỉ cao mấy chục centimet trước mắt này, lại có ba ngàn lẻ năm tuổi, lão nhân tinh (yêu tinh già).

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 355

Lang Vương rốt cuộc đã hiểu rõ, khó trách pháp lực của anh không dùng được ở chỗ này, thì ra là như vậy, tất cả cảnh tượng nơi này đều là do các tinh linh nhỏ dùng ma pháp xây dựng, nơi này hoàn toàn là một thế giới thuần khiết thần bí, bọn họ ở chỗ này giống như là người tốt vậy, tất cả pháp lực đều biến mất không thấy.

Chỉ là, Tuyết Nhi và mẹ còn có Ưc Ưc đã đi nơi nào?

“Xin hỏi, nơi này còn có người nào đi vào nơi này giống chúng tôi hay không, tôi còn có một đứa con và vợ, mẹ cũng chẳng biết đi đâu.” Lang Vương đứng dậy, như đang mong đợi, nếu Tuyết Nhi ở nơi nào đó ở chỗ này, anh không lo lắng, nhìn ra được tinh linh nơi này đều tốt, sẽ không làm bọn họ bị thương.

“Không có.” Tinh linh kia chém đinh chặt sắt nói.

“Hả? Làm sao mà ngài biết được?” Lang Vương hỏi, vị tinh linh này đã hơn ba ngàn tuổi, xưng hô ngài cũng không quá phận, tuy rằng bọn họ lớn lên đều nhìn rất trẻ tuổi, nhìn giống như trẻ nhỏ, nhưng mà tuổi tác bọn họ đã lớn, cho nên Lang Vương vẫn là rất lễ phép nói.

“Là linh cảm, nơi này chỉ có ba người các người xâm nhập, không có những người khác.”

“Không tốt rồi ——” Lang Vương gầm nhẹ, mấy người Tuyết Nhi có thể đừng bị cuốn tới nơi khác hay không, nếu gặp Ma Vương liền thảm!

“Đừng có gấp, nếu bọn họ không có đến nơi này, như vậy chỉ có một khả năng bọn họ bị cuốn đến Thiên Ma. Nơi này của chúng tôi là địa ma, ở trên là Thiên Ma. Ma Vương xây dựng Thiên Ma ở trong hồ, anh ta lợi dụng ma lực khổng lồ chế được nơi đó. Thiên Ma và địa ma đều ở dưới Yêu giới, bên trên chúng ta chính là cái hồ kia, hồ bị Ma Vương ô nhiễm.”

Lang Vương khó có thể tin, những tinh linh nhỏ này, lại có thể xây dựng một nơi xinh đẹp thuần khiết ở phía dưới hồ bị Ma Vương làm ô nhiễm như vậy.

Bên trên là địa ngục, phía dưới là thiên đường, chính là như thế.

“Thiên Tầm, chúng ta cần phải rời khỏi nơi này, đi tìm mẹ các con.” Lang Vương rốt cuộc không thể bình tĩnh, không nghĩ rằng Tuyết Nhi lại ở chỗ đó, không nghĩ tới khả năng Tuyết Nhi bị cuốn tới Thiên Ma, tuy rằng nơi này được gọi là địa ma, lại không phải là địa ngục, nơi đó gọi là thiên ma, lại không phải thiên đường, mà chân chính là địa ngục.

“Bây giờ các người muốn rời đi, chỉ sợ có chút khó! Đường đi đến Thiên Ma ba ngày mới mở một lần, ma tính bên trên quá lớn, ba ngày mới có thể đi ra ngoài một lần.” Tinh linh xin lỗi nói.

“Cầu ngài nhất định nghĩ lại cách khác, chúng tôi cần phải đi ra ngoài, mẹ tôi vợ tôi còn có cả con tôi đều ở bên trên, bọn họ sẽ rất nguy hiểm.” Lang Vương nôn nóng nói.

“Bất lực thôi, nếu lúc này cố gắng mở con đường đi đến Thiên Ma, tà khí trên Thiên Ma sẽ làm ô nhiễm toàn bộ nơi này, nơi này sẽ bị hủy diệt!”

Lang Vương hung hăng nhú mày, Tuyết Nhi.....

Ức Ức và mẹ có thể đối phó với những thủ hạ của Ma Vương, nhưng mà Tuyết Nhi phải làm sao bây giờ? Sợ bên kia người nhiều, Ức Ức cũng khó có thể bảo vệ cho mẹ cậu được!

“Bất quá, nếu các người thật muốn rời khỏi nơi này, còn có một cách nguy hiểm nhất, nơi này của chúng tôi có một cái hồ sâu, chỉ cần các người có thể đi qua hồ sâu đó là có thể rời khỏi nơi này.”

“Dẫn chúng tôi đi đến hồ sâu kia.” Lang Vương không chút do dự nói.

Lang Vương mang theo con đi theo tinh linh kia đi đến hồ sâu, anh nhất định phải rời khỏi nơi này, nghĩ đến mẹ, nghĩ đến Tuyết Nhi, nghĩ đến Ức Ức, anh không thể ngồi chờ chết.

Lúc tinh linh dẫn đi, bọn họ đi vào một khu vườn nhỏ cũ nát, trong vườn không có cây, cũng không có hoa cỏ, giữa sân có một đồ vật đen tuyền.

Tinh linh đứng lại ở cửa sân, chỉ vào đồ vật đen tuyền kia nói: “Nhìn thấy đồ vật đen tuyền kia không, nơi đó chính là hồ sâu.” Chỉ thấy mặt tinh linh trắng bạch, giống như không dám tới gần nơi đó.

“Nơi đó chính là hồ sâu, sao nhìn giống như một đồng bùn đen.” Thiên Tâm hỏi.

“Đó là lối vào hồ sâu, tôi khuyên các người vẫn nên suy nghĩ lại đi, lần đi này dữ nhiều lành ít.”

“Chúng tôi không sợ.” Thiên Tâm nắm chặt tay nhỏ, nhìn cửa vào đầy bùn đen kia sắc bén nói.

“Chúc các người gặp may.”

“Cảm ơn.” Lang Vương và bọn nhỏ nói lời cảm ơn, sau đó đi vào trong vườn, tinh linh liền rời đi.

Lúc Lang Vương mang theo bọn nhỏ bước vào khu vườn đó, trời bỗng nhiên tối sầm. Đen kịt, chỉ thấy bùn đen kia lại lóe ánh sáng.

Trên bầu trời, một luồng gió nhẹ xẹt qua, thôi mây đen dày đặc thành một con đường, lộ ra chút ánh sáng, dựa vào chút ánh sáng này bước về hồ sâu.

Dưới chân là mềm mại, chỉ cảm thấy thân mình lún xuống, Lang Vương một tay nắm chặt Thiên Tâm, một tay nắm chặt Niệm Niệm.

Lúc này, bỗng nhiên cảm giác có quái thú xuất hiện, bởi vì Lang Vương nghe được rất rõ ràng có tiếng kêu quái thú, âm thanh càng ngày càng gần, bọn họ bị khối bùn đen kia mang vào hồ sâu. Quả nhiên ở trước mặt có một con quái thú như là Hỏa Kỳ Lân (kỳ lân lửa) căm tức nhìn bọn họ.

Lang Vương bảo vệ hai đứa nhỏ ở sau người, lạnh lẽo nhìn chăm chú quái thú kia.

Cảm giác được thân thể rời khỏi địa ma, pháp lực trên người cũng bắt đầu khôi phục từng chút một, tuy rằng lúc này còn chưa được mười phần pháp lực, nhưng mà anh biết anh không thể thua, nhất định phải rời khỏi nơi này, Tuyết Nhi còn đang cần anh.

Nghĩ đến Tuyết Nhi, máu nóng cả người sôi trào, “Bọn nhỏ, chờ lát nữa ba và quái thú quyết đấu trực tiếp, các con tấn công từ hai bên sườn, chúng ta cần phải tốc chiến tốc thắng, chạy nhanh rời khỏi nơi này mới được.”

“Dạ, ba, ba cẩn thận một chút, pháp lực của chúng ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, đánh thắng được chúng ta liền đánh, đánh không lại chúng ta liền chạy.” Niệm Niệm lạnh giọng nói, tay nhỏ chui vào nói.

“Được.” Lang Vương nói xong, không chút do dự tấn công quái thú, muốn rời khỏi nơi này, cần phải đánh bại quái thú, bởi vì nơi quái thú đứng là con đường bọn họ nhất định phải đi qua.

Lúc Lang Vương và quái thú đánh nhau, Thiên Tâm và Niệm Niệm cũng bắt đầu đối tấn công quái thú từ hai bên, Lang Vương xoay người một cái tới phía sau lưng quái thú.

Hạ quyết tâm, bỗng nhiên một chân giẫm lên, chân này một chút, tuy rằng sức lực có ba phần phát, bảy phần thu. Anh không thể dùng hết toàn lực, đường kế tiếp còn chưa biết như thế nào, anh muốn bảo tồn sức lực, không thể một lần chiến bại!

Nhưng mà, chính là một chân kia, đã nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nơi này là hồ sâu, địa hình kỳ dị, lúc anh ra một chân sau, thân hình lập tức chìm đi xuống.

Lúc này Thiên Tâm hét lớn một tiếng, nâng bàn tay lên trên trời, hô một tiếng, thân hình như đang đốt cháy trở ngại, kéo lên năm sáu thước, nháy mắt kéo ba lên.

“Nội lực rất thâm hậu!” Quái thú khó có thể tin nói, nhìn đứa bé nhỏ như vậy, bỗng nhiên nó dừng lại.

“Em gái (ý là đang trêu chọc quái thú), còn có thể nói chuyện được sao.” Thiên Tâm nói thầm một câu, đứng đối diện quái thú với ba mình, Niệm Niệm thì ở một bên gắt gao nhìn chăm chăm quái thú.

Bỗng nhiên, quái thú kêu rên một tiếng xé rách, bỗng nhiên ngã trên mặt đất, thì ra một kích vừa rồi của Lang Vương, quái thú đã bị nội thương, chỉ là lúc ấy còn chưa có cảm thấy, quái thú ngã trên mặt đất trợn tròn mắt, khó có thể tin nhìn ba người đi qua trên thân thể nó. Mà nó lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, xương cốt cơ thể đã bị một chân Lang Vương đánh vỡ toàn bộ, còn có một chưởng của đứa bé kia, gân mạch của nó đứt đoạn.

Lang Vương mang theo con đi về phía trước, phía trước lại là một vách tường trong suốt như là thạch trái cây, chặn đường đi của bọn họ.

“Bọn nhỏ, các con đều lui ra phía sau, ba dùng nội lực đánh nát vách tường.” Lang Vương bắt đầu vận khí, hai chưởng dùng hết toàn lực đánh nát vách tường, bọn nhỏ đều sửng sốt, cũng tò mò, đây là một vách tường thạch trái cây, thật sự có thể đánh nát sao?

Kết quả đúng như bọn nhỏ suy nghĩ, Lang Vương bị chưởng lực của chính mình bắn ngược trở về, vách tường thạch trái cây kia lại chỉ là hơi hơi run rẩy một chút, sau đó liền không có nhúc nhích, càng đừng nói là đánh nát!

“Ba, tụi con có cách.” Thiên Tâm nói xong, bàn tay cô lấy trong bao nhỏ ra, bên trong tất cả đều là bảo bối ông nội Lang cho cô bé, chỉ thấy cô bé lấy ra một con chó nhỏ xinh xắn, đặt xuống dưới, trong miệng im lặng đọc chú ngữ, chỉ thấy con chó nhỏ kia càng lúc càng lớn, miệng rộng dài liền bắt đầu cắn vách tường kia, chỉ thấy sau một lát vách tường kia đã bị chó lớn cắn ra thành một động lớn.

Lang Vương mang theo con đi về phía trước một đoạn, phát hiện con đường phía trước càng ngày càng rộng mở, cuối cùng bọn họ đi đến trước mặt một cái la bàn, phía trước không có đường ra, ba người vây lại xem xung quanh la bàn, trong lòng đều rất sốt ruột, đặc biệt là Thiên Tâm và Niệm Niệm hiển nhiên có chút càng thiếu kiên nhẫn! Lang Vương nghiêm túc đánh giá la bàn, cái la bàn này được bố trí ở chỗ này, nếu xông vào thì sẽ như thế nào?

Lang Vương cầm la bàn, nhắm mắt, dùng tâm linh nghe, chăm chỉ hiểu được. Chỉ nghe kéo kẹt một tiếng, la bàn chuyển động, thì ra đây là cửa chốt lóe. Đi vào bên trong cửa lại là một tòa nhà cổ, nhà cổ rất rất cũ, Lang Vương và bọn nhỏ không có lập tức đi vào, cha con con nhìn cha, ý tứ là muốn đi vào hay không?

Lang Vương nắm chặt bọn nhỏ đi vào đi, hiện tại bọn họ đã không có đường lui, vì rời khỏi nơi này, cần phải đi về phía trước.

Bỗng nhiên gió lạnh gào thét, hô hấp của mọi người trở nên rất nặng nề, Lang Vương cảm giác nơi này có bất thường!

“Bọn nhỏ cẩn thận, âm khí nơi này rất nặng, giống như có không đồ vật sạch sẽ!” Lang Vương thấp giọng dặn dò nói, trong lòng bọn nhỏ đều đổ mồ hôi.

Lúc Lang Vương bước lên, nháy mắt chung quanh có một hơi thở lạnh lẽo bao phủ bọn họ, anh cảnh giác nắm tay bọn nhỏ, ánh mắt nhanh nhạy quan sát chung quanh.

Anh không nghĩ tới phía dưới hồ sâu này lại có như vậy một căn nhà cổ âm u khủng bố như vậy, hơn nữa đá cuội dưới chân bỗng nhiên biến thành con đường, nơi này không có bùn lầy, không có một chút cảm giác hồ sâu, hình như là có người dân trong nhà, chẳng qua là người dân âm âm u u!

Đi qua thì vừa thấy, trước nhà cổ có một cái thẻ bài “Nhà cũ hồ sâu.” Bốn cái chữ to hồng hồng, giống như là dùng máu để viết, làm người khác nhìn thấy rùng mình một trận.

Kỳ quái chính là, tòa nhà rất cổ xưa, chỉ là cây cối trong vườn đều sống rất tốt, xanh mướt, điều duy nhất không giống bên ngoài chính là, tất cả mặt trên lá cây đều được bao trùm một tầng màu bạc hơi mỏng.

Cha con ba người Lang Vương, gắt gao dựa vào nhau đi về phía, Thiên Tâm bỗng nhiên cảm giác phía sau lạnh lẽo vô cùng, quay đầu lại nhìn xem, không nhìn còn tốt, lần này lại rất hoảng sợ, vừa rồi mâm tròn trước cửa kia còn ở phía sau bọn họ, vì sao lúc quay đầu lại lại nhìn không thấy, cái gì cũng đã không có, mâm tròn biến mất không thấy, thay thế chính là sương trắng trắng xoá, sương trắng dày đặc.

Lang Vương cảm giác được con gái dừng lại, cũng quay đầu, nhìn thấy sương trắng dày đặc, trên mặt sừng sốt, ngay sau đó lại quay đầu, khiếp sợ chính là, phía trước trong nháy mắt cũng bị sương trắng dày đặc che kín!

Lang Vương loáng thoáng nhìn thấy ở trong sương trắng có một bóng người đen đen, anh tin tưởng đó không phải bóng người, nơi này hẳn là bị bỏ hoang rất lâu, không giống như là có người ở, như vậy những người này nhất định là ma quỷ.

Chỉ thấy ma quỷ trong sương trắng kia có màu đen, liền như vậy đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, Lang Vương và bọn nhỏ xác định, đây hẳn chính là chủ nhân của tòa nhà cổ, bọn họ là muốn ngăn cản bọn họ đi vào.

“Ba, làm sao bây giờ?” Niệm Niệm thấp giọng hỏi, đó là quỷ, cũng không phải là người, nếu là người còn có thể đánh giá một chút, quỷ nơi này sỡ không được, nên đối phó như thế nào!

Nhiều bóng đen như vậy, nếu muốn giải quyết, cần có rất nhiều thời gian. Vì thế, “Các vị tiền bối, tôi là Lang Vương mang theo con đang trên đường đi qua nơi đây, chỉ là muốn đi ra ngoài từ nơi này, cũng không có ác ý, xin các vị tiền bối giúp đỡ?” Lang Vương la lớn, hy vọng chủ nhân tòa nhà cũ này là người tốt bụng, bọn họ liền có thể thuận lợi đi qua, nếu là người làm nhiều việc ác, như vậy sau khi chết cũng sẽ là ác quỷ, như vậy bọn họ sẽ rất phiền toái!

Bỗng nhiên bên trong sương mù vờn ra một cánh tay khô khốc, trực tiếp bắt lấy tay Thiên Tâm, kéo về bên cạnh.

“A ——” Thiên Tâm kêu to, hoảng hốt nhìn tay con quỷ bắt lấy cô bé, thân thể không thể khống chế bị tay quỷ lôi kéo về hướng bên cạnh, Lang Vương vừa định đuổi theo, phát hiện lại có một tay của con quỷ khác hướng tới tay Niệm Niệm, lúc này anh có thể kết luận người ở nơi này nhất định là một số đàn ông hoang dã, bây giờ cũng chính là nam quỷ.

lequydonnn

Lang Vương nhanh chóng đuổi theo Thiên Tâm, giơ tay lên chính là một chưởng, hung hăng đánh một chưởng hướng về phía trên cánh tay con quỷ,

phía trên chợt lóe ánh sáng mạnh mẽ, cái cánh tay kia bị chém xuống xuống dưới, cũng không có máu tươi phun ra ngoài, mà là nháy mắt không thấy nữa.

Niệm Niệm sợ tới mức tới gần ba, cậu không sợ yêu, không sợ người, không sợ thần, nhưng mà, bây giờ cậu sợ quỷ, lại là nhiều quỷ như vậy! Nếu là trước đây, cậu sẽ không sợ, chỉ là hiện tại cậu không sử dụng được pháp lực, cứ như vậy mà nhìn Thiên Tâm bị quỷ kéo đi, suýt nữa là vứt bỏ tính mạng.

Lang Vương múa cánh tay, làm sương trắng tan dần đi, anh thấy Thiên Tâm, vì thế lôi kéo Niệm Niệm chạy tới phía trước.

Sau khi đuổi theo, phất tay một chương, chặt đứt tay quỷ, nhanh chóng bế Thiên Tâm lên, Thiên Tâm thuận thế ôm cổ Lang Vương, bọn họ không có lập tức đi tiếp, mà cứ lẳng lẳng dừng lại như vậy, yên lặng xem xét.

Chỉ thấy Lang Vương lấy ra một lá bùa từ trên người, bắt đầu niệm chú, cuối cùng chỉ nghe anh hô.

“Gió tới ——”

Giọng nói Lang Vương vừa dứt, chỉ cảm thấy chung quanh bắt đầu thổi qua từng trận gió lớn, sương trắng dày đặc bị thổi tan đi.

“Bọn nhỏ, đi mau.”

Tuy rằng sương trắng đã chậm rãi tan đi, nhưng mà, Thiên Tâm vẫn cảm giác phía sau lạnh buốt, giống như có rất nhiều đôi mắt ở nơi tối tăm vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô bé!

Bỗng nhiên ——

“Vùng trọng yếu của hồ sâu, người ngoài không nên tiến vào”.

Giọng nói âm trầm truyền ra từ chung quanh bọn họ, trong nháy mắt giọng nói vang lên, mấy người đàn ông mặc trường bào (áo dài) xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Những người này toàn bộ mặt không còn chút máu, vẻ mặt dữ tợn, tròng mắt, hơn nữa sương đen lượn lờ quanh cơ thể, một thân sát khí.

“Chúng tôi chỉ là muốn đi qua nơi này, cũng không có mạo phạm nơi này, mong các vị giúp đỡ?” Lang Vương lại nói rõ ý đồ đến đây lần nữa.

“Muốn đi qua nơi này, mơ tưởng.” Giọng nói âm trầm vang lên.

“Các người đã không thuộc về nơi này, vì sao ại không đi đầu thai?” Lang Vương lạnh giọng hỏi, anh hiểu rõ, đối mặt với quỷ nhất định không nên biểu hiện dáng vẻ sợ hãi, nhất định phải lấy khí thế áp chế bọn họ, nếu không sẽ rất nguy hiểm!

“Vì sao muốn chúng tôi đi đầu thai? Nơi này là nhà của chúng tôi, bên trong còn có rất nhiều người đẹp hầu hạ, chúng tôi ở chỗ này rất thoải mái, đầu thai có cái gì tốt!” Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn ở nhà cũ.

“Nếu các người không muốn rời khỏi nhà mình, vậy vì sao còn muốn làm hại người khác?”

“Lang Vương, đừng xen vào việc của người khác ——”

“Làm càn! Các người đều là người đã chết rất lâu, hiện tại ở dáng vẻ này cũng chỉ là giả dối, thân thể các người đã bị sâu cắn, bị kiến ăn, bây giờ cũng chỉ là một đồng xương trắng, còn có tư cách gì tùy tiện ở chỗ này!” Lang Vương phẫn nộ trả lời nói.

“Được rồi, là các người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Mấy con quỷ bị Lang Vương chọc cho tức giận, đồng thời trong ánh mắt

còn ần nhẩn khó chịu, đúng vậy, thân thể bọn họ nhất định chỉ còn lại có một đồng xương trắng, đã bị những con sâu đó ăn thịt!

“Khẩu khí thật lớn, nếu các người không muốn đi đầu thai, vậy chờ hồn phách mai một đi! Tôi chính là bạn của Diêm La Vương, loại ác quỷ hung ác nào mà chưa thấy qua, đối phó với mấy kẻ xương trắng hèn hạ này vẫn thừa sức! Vừa rồi bị chém rớt tay quỷ có cảm giác như thế nào? Có muốn ném thử hàng quỷ chường không——” Lang Vương uy hiếp nói, vừa rồi bị Lang Vương chém rớt mấy tay quỷ, đều dọa sợ rút về phía sau, bọn họ không muốn ném thử cảm giác bị rớt đầu!

“Vô dụng, trốn cái gì mà trốn, bây giờ chúng ta đã là quỷ, còn sợ cái gì chứ!” Một con quỷ lớn tuổi quát.

“Quỷ? Quỷ thì sẽ ghê gớm sao? Thành quỷ biết thân biết phận, Lang Vương tôi sẽ giết hết.”

“Lang Vương, tôi cũng không tin anh lợi hại như vậy, hai đứa nhóc bên cạnh anh đều là nửa người nửa yêu, chúng tôi đã ngửi được mùi loài người trên người bọn chúng.”

“Hừ —— bây giờ quỷ hoang đã các người không dám đi đầu thai, đó là bởi vì các người làm nhiều việc ác, sợ sẽ bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, mà tôi tuy rằng là yêu, quỷ môn quan tôi đã qua rất nhiều lần!” Lang Vương rống lớn nói.

“Anh nói vậy, ai nói chúng tôi không dám đi đầu thai, là chúng tôi không muốn đi!” Thật ra bọn họ thật đúng là không dám đi, bởi vì lúc còn sống làm nhiều việc ác, gây tai họa quá nhiều cho các thiếu nữ, lo lắng bị Diêm Vương biết, nhốt bọn họ vào mười tám tầng địa ngục, cho nên mới luôn ở chỗ này không đi.

Thì ra cái tòa nhà cũ ở hồ sâu này trước kia hại quá nhiều người, gặp báo ứng, tất cả đàn ông trong tòa nhà đều bị lửa lớn thiêu chết, nhưng mà, bây

quỷ này vì muốn có thể tiếp tục sung sướng, liền đem dấu nhà cổ trong hồ sâu, như vậy tránh cho ánh mặt trời chiếu vào, bọn họ cũng có thể có chỗ ở.

“Không có con quỷ thích vĩnh viễn là quỷ, quỷ chỉ là một sợi khói trắng, không có thân thể, còn không thể gặp ánh sáng, các người đã bao lâu không nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, chẳng lẽ các người không nhớ đến nơi phồn hoa bên ngoài?”

“Anh là cái gì, dám dạy dỗ chúng tôi chứ! Để lão tử tôi một ngụm ăn anh!” Một ác quỷ quát.

“Hừ —— muốn ăn tôi, chỉ cần không lo lắng cho việc tiêu hóa thì tới đi ——” Lang Vương giận dữ gầm lên.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 356

Editor: Nguyễn Yên Thương

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một lão quỷ. Lão quỷ nhìn già nua, lại hung mãnh lạ thường, mạnh mẽ nâng lên gậy trượng trong tay, lại nhanh chóng rơi xuống, ngoại trừ Lang Vương và bọn nhỏ còn đứng tại chỗ, những thứ khác ở bên cạnh đều bị đánh bay ra xa. diendanlequydon

“Bốn vương đã lâu rồi chưa có đại khai sát giới, phóng ngựa lại đây đi ——” Lang Vương lạnh lùng nói, trước kia thường xuyên chém giết trên thảo nguyên rộng lớn, hiện giờ đã thật lâu chưa có phóng thích dã tính của mình, lúc này, nhìn thấy ông già hung thần ác sát, Lang Vương hoàn toàn bị chọc giận, bị mấy ác quỷ này làm trở ngại, không thể đi ra ngoài tìm Tuyết Nhi, anh có thể không giận sao.

“Hôm nay mấy người các người ai cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này!” Lão quỷ âm hiểm cười, nhanh chóng rút lui khỏi chỗ Lang Vương.

Lang Vương nhanh nhạy hướng lão quỷ bay đi, mục đích của anh chính là hủy diệt cây gậy kia, lão quỷ nhìn thấy mục tiêu của Lang Vương là gậy trượng của mình, trong lòng có chút lo lắng, mấy năm nay ông ta vẫn luôn đứng đầu quân lý những ác quỷ này, cũng ít nhiều nhờ có cây gậy này, bằng không ông ta đã sớm hồn bay mai một. Không nghĩ tới hôm nay có ba người này xâm nhập, quấy nhiễu tất cả nơi này, nếu bị chủ nhân biết nơi

này tất cả chuyện đã xảy ra, ông ta sẽ bị thu hồi ma lực, xoay chuyển trời đất mà vào lao tù, vĩnh thế không thể siêu sinh được!

Lão quỷ lo lắng nhìn Lang Vương, ông nên làm như thế nào mới có thể tiêu diệt Lang Vương và hai đứa nhỏ này đây?

Những người này không thể sống mà rời đi, bằng không sẽ kinh động chủ nhân, đến lúc đó ông ta liền xong rồi! lequydon

Chỉ có cách giữ bọn họ ở lại nơi này vĩnh viễn, ông mới có thể để chính mình không bị chủ nhân trừng phạt! Vì thế.....

Chỉ thấy lão quỷ lấy ra một cái túi nhỏ từ trong thân thể, dùng đầu cây gậy giơ lên, hướng về phía không trung lắc lư, nháy mắt một ít sương khói hồng hồng bay ra từ trong túi, bao vây xung quanh Lang Vương và Niệm Niệm còn có Thiên Tâm, bọn họ còn chưa kịp che mũi miệng lại thì đã ngã trên mặt đất, sau khi lão quỷ nhìn tất cả mọi người đều ngã trên mặt đất, lấy túi nhỏ cất đi, âm ngoan cười cười, không nghĩ tới chủ nhân cho ông bảo vật tốt như vậy, sớm biết như vậy đã lấy ra sớm một chút!

Trước khi ông cầm dây thừng đi lên, trợn tròn mắt, sương khói đã tan đi, lại không thấy ba người kia.

Vừa rồi ông nhìn chăm chăm vào bên này, lại không phát hiện có bất kỳ kẻ nào rời đi!

Lang Vương và hai đứa nhỏ biến mất không thấy rất kỳ quái.

“Lang Vương —— cậu ra đây cho tôi, đừng giả thần giả quỷ nữa!” Lão quỷ nói, ai ngờ cái ót bị người khác đánh một cái bốp, chỉ là diện tích cái đánh này có chút nhỏ, hình như là tay của trẻ con, chẳng lẽ là hai đứa nhỏ kia ẩn thân? llqqdd

Ngay sau đó lại là bốp bốp bốp —— lại là vài cái đánh nữa.

Lão quỷ có chút tức giận, căm tức nhìn không khí, “Rùa đen rút đầu, có gan thì các người ra đây.”

“Ông già, có gan thì ông tiến vào đi ——” Đây là giọng nói của Thiên Tâm, vừa rồi người đánh bốp bốp bốp lão quỷ cũng là Thiên Tâm.

Con người Lang Vương mở mớ mớ màng màng, anh nhớ rõ vừa rồi còn đang độ sức cùng với lão quỷ, làm sao lập tức lại chạy tới nơi này, nơi này là chỗ nào? Vẫn là hồ sâu sao?

Ở trong một không gian sương trắng mênh mang, dưới thân giống như là có nhiều đũa mây trắng, Lang Vương nằm ở trên mây trắng, hai đứa nhỏ ở một bên chăm sóc. Bên cạnh còn có một đứa bé, chỉ là Lang Vương không quen biết đứa nhỏ này.

Thì ra đứa nhỏ này là do bảo bối Thiên Tâm tạo nên, chính là rối gỗ thần kỳ, không gian nơi này cũng là thế giới của rối gỗ thần kỳ.

“Thiên Tâm, cậu xác định ba cậu không có việc gì?” Rối gỗ nói chuyện.

“Ba mình sẽ không có việc gì, vừa rồi ba hít phải khói độc, mình sẽ không để ba xảy ra chuyện!” Thiên Tâm đau lòng nhìn Lang Vương, cô bé đã co ba ăn kim đan mà ông nội cho, ông nội nói khi thân thể suy yếu, hoặc là bị trúng độc đều có thể ăn.

Lang Vương và ba cái hài tử ngồi thiền ở trong không gian, rất nhanh, Lang Vương đã khôi phục pháp lực, pháp lực của bọn nhỏ lequydonn cũng khôi phục.

Dưới sự trợ giúp của rối gỗ thần kỳ, bọn họ rời khỏi không gian thần kỳ này.

Đã không thấy lão quỷ, cũng không thấy những ác quỷ đó nữa.

Lang Vương tiếp tục đi, đập vào mi mắt chính là một rừng cây nhỏ. Thật không nghĩ tới trong hồ sâu này, lại còn có rừng cây nhỏ. Bọn họ đi vào rừng cây nhỏ, Lang Vương gắt gao nắm tay hai đứa nhỏ, bắt đầu đi qua rừng cây nhỏ, nhìn rừng cây không phải rất lớn, nhưng mà bởi vì không quen thuộc địa hình, cho nên bọn họ đi rất chậm, tuy rằng sốt ruột muốn rời khỏi nơi này, nhưng mà trước tiên vẫn cần phải sống để rời khỏi nơi này, như vậy mới có cơ hội đi ra ngoài cứu Bạch Tuyết và mẹ còn có Ưc Ưc.

Không khí trong rừng cây ẩm ướt mười phần, dưới chân đều là một ít lá cây và nhánh cây khô, dẫm đi lên mềm mại, cây cối nơi này lớn lên rất quái dị, rễ cây lộ ra bên ngoài, nhánh cây giống như là đuôi cánh tay chặn đường bọn cướp, thường xuyên ngăn trở đường đi của bọn họ.

“Bọn nhỏ mau nằm sấp xuống ——” Bỗng nhiên Lang Vương hô to một tiếng, sau đó lôi kéo con trai và con gái quỳ rạp trên mặt đất.

Thì ra lúc ở thế giới loài người Lang Vương đã đọc qua một số sách vở cổ đại, trong sách có miêu tả một loại rất giống với những cây này, nghe nói là cây ăn thịt người, chính là cuốn lấy người, sau đó ghim chết những người sống, sau đó người đã chết sẽ thối rửa, cuối cùng thân thể người đó liền biến thành phân bón cho chúng nó, trợ giúp chúng nó lớn lên càng to càng mạnh mẽ. ddlequydon

Mới có thể bị mọi người gọi là cây ăn thịt người.

Bọn nhỏ không biết đã xảy ra chuyện gì? Nhưng mà đều nhanh chóng nằm sấp xuống, quả nhiên sau khi bọn họ nằm sấp xuống, những cái nhánh cây đó lại bắt đầu di chuyển, sau đó bắt đầu tìm kiếm con mồi, bởi vì bước chân của bọn họ đã dẫm lên rễ cây lộ ra bên ngoài, bọn chúng cảm nhận được có con mồi đến, cho nên bắt đầu tìm kiếm hành tung bọn họ, bởi vì cây rất rậm rạp, nếu vừa rồi không nằm sấp xuống, hiện tại đã bị chúng nó cuốn lấy, căn bản không có cơ hội để chạy, chúng nó có quá nhiều nhánh

cây, giống như là tay người, bắt đầu giương nanh múa vuốt chộp tới chộp tới.

Lang Vương phát hiện, mấy nhánh cây này chỉ biết múa may song song, sẽ không hướng về phía trước hoặc là phía dưới tìm người, bọn họ vẫn còn yên tâm một chút, ít nhất chỉ cần không đứng lên, bọn họ sẽ không bị bắt lấy.

“Ccas con ngàn vạn lần không nên đứng lên, đây là cây sẽ ăn thịt người, chúng ta chậm rãi bò về phía trước, bò đi ra ngoài thì sẽ an toàn.” Lang Vương để bọn nhỏ ở phía trước, anh ở phía sau phòng thủ. Niệm Niệm đi đầu bò đi về phía trước, cơ thể đứa bé còn nhỏ, không có nguy hiểm, bò từ từ liền thoát ra ngoài, cậu cầm nhánh cây khô bên cạnh bắt đầu hấp dẫn những nhánh cây đang múa may đó, hy vọng dòi đi lực chú ý của những nhánh cây ăn thịt người, để mọi người nhanh chóng bò ra ngoài.

Thiên Tâm là người thứ hai bò tới, sau đó chính là Lang Vương. Quay đầu lại nhìn những nhánh cây vừa rồi còn đang múa may, hiện tại đã khôi phục bình tĩnh, bởi vì không có người đang đè nặng rễ cây chúng nó, cho nên chúng nó không có cảm giác được có người xâm phạm, cũng yên tĩnh lại. ddlequydonnn

Tiếp tục đi về phía trước, không nghĩ tới sương mù bên này rất lớn, xuyên qua sương trắng dày đặc, bọn họ lại phát hiện đang ở nghĩa trang, chung quanh tất cả đều là mộ phần, khiến người nhìn thấy một thân mồ hôi lạnh, vốn tưởng rằng sẽ tìm được đường đi ra ngoài, không nghĩ tới lại là nghĩa trang!

“Ba, làm sao bây giờ?” Niệm Niệm nhỏ giọng hỏi Lang Vương.

“Các con tới gần ba, hiện tại ba cho các con mỗi người một lá bùa, các con đều dán lên trên ót, đây là bùa chú che khuất dương khí trên người các con, chờ lát nữa cho dù có cô hồn dã quỷ tới gần các con, bọn họ cũng

không thể ngửi được mùi con trên người người các con. Nhưng mà, ngàn vạn lần không thể há mồm, bằng không sẽ bị quỷ hút đi dương khí, đến lúc đó có là thần tiên cũng không thể nào cứu được chúng ta!”

Lang Vương cho mỗi người một lá bùa. Chính mình cũng dán lên một cái, sau đó chuẩn bị đi qua nghĩa trang, bởi vì anh tin tưởng chỉ cần đi qua phía trước, nhất định có thể tìm được nơi ra, bởi vì nơi này là hồ sâu, tại đây là ở dưới hồ sâu, lại có tòa nhà và rừng cây lớn như vậy, như vậy nhất định là có lối ra. lqdlqdlqd

Lang Vương trước sau nắm chặt bọn nhỏ, bắt đầu đi về phía trước.

Bỗng nhiên giống như có một số cánh tay từ dưới đất toát ra, sau đó còn có đầu, bọn họ lại cứ thế đi qua mấy người Lang Vương, ít nhiều còn có phù chú trong người, bằng không quá dọa người, những quỷ hồn đó rõ ràng là cảm giác được có lạ thường, cho nên mới ra ngoài nhìn xem, nhưng mà cái gì cũng không nhìn thấy được!

Thật ra nghĩa trang mà mấy người Lang Vương đang đứng, bùa của Lang Vương là do Diêm La Vương đưa, nói một khi gặp được thứ không sạch sẽ, có lẽ sẽ dùng tới, không nghĩ tới thật đúng là dùng tới. Có lá bùa này không những có thể che khuất mùi con người trên người bọn họ, còn có tác dụng tạm thời che mắt quỷ, chuyên môn che khuất mắt quỷ, khiến quỷ hồn không nhìn thấy bọn họ.

Một đám khủng bố sắc mặt từ ngăm toát ra tới, mọi người vốn dĩ nắm tay nhau lại càng cầm chặt nhau hơn, bọn nhỏ đều nhớ kỹ lời ba nói, không thể há mồm, bằng không chính là chết, mặc dù bọn nhỏ nhìn thấy tình cảnh này đều xúc động muốn kêu to, bởi vì mấy con quỷ này rất đáng sợ, bọn chúng bị dọa sợ muốn kêu to, nhưng mà vì mạng sống, đều cực lực chịu đựng.

Bọn nhỏ gắt gao đi theo Lang Vương chậm rãi đi ra bên ngoài nghĩa trang, ai cũng không dám há mồm, lo lắng bị quỷ người được mùi con người.

Nhưng vào lúc này, không biết là ai thả một cái rắm, thật ra, cũng không phải mọi người cho rằng có người đánh rắm, là mắt ác quỷ qua loa, bởi vì quỷ nơi này rất lợi hại, anh đã cảm giác được có chút không thích hợp, cho nên cố ý làm ra loại âm thanh này, hy vọng làm cho nhân khí tiềm tàng trong nghĩa trang hiện hình. lleequyddon

Lang Vương dừng bước chân lại, nhìn ra phía sau, anh nhìn thấy phía sau bọn họ có một bộ mặt quỷ rất dữ tợn đang đi trong nghĩa trang, âm thanh vừa rồi tuyệt đối không phải là con người có thể nhận ra, nhất định là quỷ có pháp lực cao thâm mới cảm giác được tồn tại của bọn họ.

Bỗng nhiên có cảm giác có chuyện không ổn, Lang Vương ra hiệu, muốn bọn nhỏ tiếp tục đi đến phía trước, anh muốn khôn khéo dụ quỷ kia đi.

Lang Vương dừng lại tại chỗ, muốn bọn nhỏ tiếp tục đi tới, Thiên Tâm và Niệm Niệm không chịu rời khỏi ba, đều chớp mắt to vô tội nhìn Lang Vương, ánh mắt Lang Vương sắc bén nhìn một cái, giống như là ám chỉ cần phải đi, đi tìm mẹ các con. Anh cũng sẽ rời khỏi nơi này, chỉ là có bọn nhỏ ở đây, lúc anh làm phép sẽ vương bận một ít.

Bọn nhỏ bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục về phía trước đi.

Một luồng khí lạnh thổi đến trước mặt, một khuôn mặt trắng bệch, lộ ra nam quỷ tươi cười quỷ dị xuất hiện ở trước mặt Lang Vương, hơn nữa cách bọn họ không tới một thước, giống như phải bò lại đây.

Anh ta rất giống một cái giấy bọc người, cho người ta cảm giác bay bổng, da thịt đều lộ ra bên ngoài, lại không có máu tươi chảy ra, móng tay đen thật dài hơi hơi nâng lên, giống như là muốn bắt Lang Vương, Lang Vương vẫn không nhúc nhích, bọn nhỏ cũng không dám hành động thiếu

suy nghĩ. Bọn chúng không biết lá bùa này có thể đã lừa gạt được quỷ trăm phần trăm hay không, chỉ lequydon là, nam quỷ này giống như đã nhìn thấy ba, nhìn dáng vẻ duỗi tay muốn bắt ba đi, nhưng mà vì sao ba lại đứng im?

Thật ra, Lang Vương là muốn thí nghiệm một chút liệu lá bùa mà Diêm La Vương cho anh rốt cuộc có dùng được không

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 357

May mắn chính là, lá bùa của Diêm La Vương thật đúng là dùng được.

Lang Vương gặt gao nắm tay nhìn chăm chú bọc giấy rất giống hình người kia, lúc này xung quanh tất cả cũng đều là cô hồn dã quỷ, không khí càng thêm khẩn trương, nếu không phải lo lắng cho bọn nhỏ, anh đã sớm hiện thân nhất quyết phân cao thấp với mấy con quỷ này rồi.

Tuy rằng ác quỷ không nhìn được Lang Vương, nhưng mà, anh ta đã đoán được có người tiến vào nghĩa trang, ác quỷ thông minh suy nghĩ nhất định là con người đã che dấu mùi hương trên người mình.

Một con quỷ giáo hoạt, anh ta âm ngoan nhìn về hướng Lang Vương, Lang Vương cũng không chớp mắt nhìn con quỷ dữ tợn kia, đối lại là người khác thật đúng là khó được bình tĩnh mà không nhúc nhích đứng ở tại chỗ như vậy, đã sớm bị ác quỷ dọa bỏ chạy.

Thiên Tâm dùng âm bụng hỏi ba, có phải bọn họ đã phát hiện hay không, làm sao bỗng nhiên lại có nhiều quỷ như vậy?

Thiên Tâm nhìn ba, Lang Vương nhẹ nhàng cuối đầu một chút, cũng sử dụng âm bụng nói cho bọn nhỏ: Đừng hoảng hốt.

Con quỷ thông minh nhất còn đang tới gần Lang Vương từng chút một, đuôi đầu, hai mắt không có tròng mà đen như lỗ thủng như là đang xem thứ gì?

Lang Vương tò mò, anh có dán bùa trong người, vì sao con quỷ vật này còn không lùi lại. lequydon

Thật ra, đó không phải là quỷ thực sự, bọn chúng có một nửa là người, sau đó bị mèo yêu cắn, trúng yêu độc. Rất nhiều năm trước, một con mèo yêu tu luyện thành tinh đi vào nơi này, lúc ấy nơi này còn chưa phải là hồ sâu, nơi này là một thôn trang, sau khi thôn dân nơi này bị mèo yêu cắn, tất cả đều biến thành cái xác không hồn, sau khi tất cả thi thể bọn họ đều thối rữa, sau đó liền thành cái dạng này.

Trước kia chỉ cần có người tới nơi này, thì không thể sống mà rời đi.

Đúng lúc này, Thiên Tâm rồi gỗ từ trong túi ra, niệm chú.

Ác quỷ nháy mắt nhìn về phía rồi gỗ từ trên trời rơi xuống, bọn chúng bắt đầu tới gần rồi gỗ nhỏ.

Cơ thể những con quỷ đó cứng đờ rời khỏi Lang Vương, Lang Vương thuận lợi rời khỏi nghĩa trang.

Lang Vương và bọn nhỏ tiếp tục đi về phía trước.....

***

Mở to mắt sau khi chìm đắm trong cơn mơ, nhìn bốn phía, đây là nơi nào? Nghĩ đến trước khi hôn mê, cô và bọn nhỏ còn có Lang Vương và mẹ ở bên nhau.

Bọn họ đã đi nơi nào?

Nơi này là nhân gian?

Cô trở về như thế nào?

Ma Vương phát hiện ra bọn họ rồi sao?

Rõ ràng cô đang ở dưới hồ sâu Ma Vương, cô còn nhớ rõ bọn họ đi trong thân thể của cây yêu, bây giờ rốt cuộc nơi này là nơi nào?

Nhìn về phía bên ngoài, có tiếng kêu, có tiếng dế mèn kêu.....

Đây là đêm hè?

Nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là đêm hè.

Khí nóng bao phủ khắp nơi, ánh trăng sáng treo cao trong không trung, ngôi sao thưa thớt sung sướng mà nháy đôi mắt.

Cô đang ở nơi nào, chỉ thấy phòng này dùng hoa tươi trang trí vui mừng ấm áp như phòng tân hôn, tràn ngập tràn đầy lãng mạn và ngọt ngào. Trên vách tường tẩm ảnh cưới của tân lang (chú rể) và tân nương (cô dâu) hạnh phúc dựa sát vào nhau.

Chỉ là cô dâu kia rất quen mắt, a?

Cô dâu kia chính là cô, khi nào thì cô có chụp hình cưới chứ, hơn nữa người đàn ông kia là ai?

Người đàn ông đứng ở bên cạnh cô là ai?

Cửa phòng đang đóng chặt bỗng nhiên bị đẩy ra, khiến Bạch Tuyết đang suy nghĩ không bờ bến bừng tỉnh. Ngược mắt nhìn lại, một người đàn ông cao lớn đi vào, người này đúng là người đàn ông trên ảnh chụp. Tiếp theo truyền đến mùi rượu nhàn nhạt, mang đến toàn bộ phòng tân hôn một loại khí thế áp bách không thể diễn tả bằng lời.

“Anh là ai?”

Người đàn ông nhìn lướt qua cô gái như rối gỗ xử ở đó, vốn dĩ khuôn mặt tuấn mỹ nháy mắt trở nên đen lại, thậm chí có chút dữ tợn.

Bạch Tuyết hoang mang, chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác?

Anh ta chú rể, mà cô là cô dâu, sao có thể! Đôi mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

Mấy giờ trước, cô còn cùng chồng, bọn nhỏ còn có bà nội của bọn nhỏ ở bên nhau. Sao chỉ sau mấy giờ cô lại ở chỗ này?

“Nơi này là chỗ nào? Người nhà của tôi đâu?” Bạch Tuyết lạnh giọng hỏi, chán ghét nhìn người đàn ông một thân toàn mùi rượu.

Người đàn ông cũng không nói cái gì, nâng đôi tay lên vỗ bốp bốp hai lần. Ngay sau đó kéo hai thiếu nữ nóng bỏng vào.

“Anh đây là..... Có ý tứ gì?”

“Nhìn không ra sao?” Người đàn ông nói xong, một tay kéo một mỹ nữ trong đó vào trong lòng ngực hôn một cái.

“Anh là ai? Vì sao tôi lại ở chỗ này?”

“Tôi lo lắng em sẽ làm chuyện không nên làm, cho nên tìm hai cô gái đến dạy dỗ em.”

Người đàn ông nhìn thấy chán ghét trong mắt Bạch Tuyết, bước lên một bước, hung hăng nắm cầm cô. Bạch Tuyết vừa định đánh lại, bỗng nhiên phát hiện huyết đạo toàn thân đều bị niêm phong!

Đáng chết, người đàn ông này không phải là người?

Bằng không làm sao anh ta có thể phong bế huyết đạo của cô.

“Mở hai mắt thật to nhìn cho tốt, nhìn xem chồng em là tôi chơi song phi (hai vợ) như thế nào.” Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tôi không quen biết anh, anh cũng không phải là chồng của tôi, chồng của tôi là Lãnh Dạ, tôi phải rời khỏi nơi này.” Bạch Tuyết gầm nhẹ.

Giờ khắc này, rốt cuộc anh đã chờ được rồi, cô chính là Mẫu Đơn Tiên Tử, rốt cuộc anh cũng cưới được cô, nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không để cô dễ chịu, đã một ngàn năm, anh bị phong bế ở trụ băng, đều là do người phụ nữ này làm hại, nếu anh cứ giết cô như vậy, không phải là có lợi quá cho cô sao.

Vì thế anh thể hiện những biểu hiện giả dối, tất cả nơi này đều là ảo giác của Bạch Tuyết, anh muốn tra tấn cô, anh không để cô chết, chết quá có lợi cho cô rồi.

Ha ha!!!

Bàn tay vung lên, Bạch Tuyết bị ném đến bên tường.

“Chờ sau khi chúng ta biểu diễn xong, cũng cho cô vợ xinh đẹp này của tôi mở to mắt, rốt cuộc cái gì là song phi (hai vợ)?” Người đàn ông hung hăng chụp khuôn mặt Bạch Tuyết lại đánh hai cái.

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải là vợ của anh, chồng tôi là Lãnh Dạ, sao có thể là anh! Rốt cuộc anh là ai?”

Người đàn ông nhíu mày, đáng chết! Khó trách năm đó Ngọc Đế, còn có Lang Vương, anh và tôi cùng đánh anh chết tôi sống, tất cả vốn có đều là bởi vì người phụ nữ này, họa thủy (kẻ gây tai họa), phụ nữ chính là họa thủy!

Nhìn thấy Bạch Tuyết vô lực rũ đầu, người đàn ông dùng một tay kéo vai cô.

“Không cho phép khóc, mở to hai mắt nhìn thật kỹ cho tôi, chồng của em là tôi chơi phụ nữ như thế nào.” Người đàn ông ác độc nói.

“Anh không xứng làm chồng tôi, rốt cuộc anh là ai?”

“Về sau chồng em cũng chỉ có một mình tôi, nơi này sẽ là tổ ấm hạnh phúc nhỏ của chúng ta, Mẫu Đơn Tiên Tử em hãy dùng quãng đời còn lại của mình để sống với tôi, để chuộc tội đi.”

“Tôi thiếu nợ anh sao? Rốt cuộc anh là ai? Làm sao anh biết tôi là Mẫu Đơn?” Bạch Tuyết lạnh lùng hỏi, hơn nữa nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, lúc này cô mới phát hiện, thì ra ngoài cửa sổ căn bản là không nhìn thấy mặt đất, căn phòng giống như đang bay bổng ở không trung, trôi nổi.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Bạch Tuyết, đáy mắt người đàn ông nhanh chóng dâng lên nồng đậm ý hận, ngay sau đó ánh mắt sắc bén cũng quét xuống sát khí.

“Cho dù em muốn nhảy xuống dưới, cũng không có khả năng, em đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này.”

Người này không phải là người phạm, đây là điều cô chắc chắn.

Bạch Tuyết duỗi tay đụng vào cửa sổ, kết quả phát hiện cửa sổ nhìn giống như thông ra phía bên ngoài, nhưng thật ra căn bản cửa sổ đã bị đóng lại, thì ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ đều là giả, cô chạy nhanh tới cửa. Ai ngờ, khi tay còn chưa bắt được then cửa, đầu tóc đẹp đã bị người khác bắt lấy kéo về phía sau đi, cô bị đau không thể không lùi về sau.

“Trò hay còn chưa bắt đầu đã muốn đi ——” Túm tóc cô rồi hung hăng tung một chưởng, Bạch Tuyết lại bị ném đến trước, một sợi tóc đẹp ngay sau đó rơi xuống dưới.

“Rốt cuộc anh là ai? Nơi này là chỗ nào? Người nhà của tôi ở nơi nào?”

“Nói cho em cũng không sao, tôi chính là Ma Vương mà các người dùng trăm phương nghìn kế để tiếp cận, nơi này là trời, còn người nhà của em thì

thủ hạ của tôi đang lục soát tìm kiếm, tin tưởng các người rất nhanh sẽ gặp được nhau.”

“Anh là Ma Vương ——” Bạch Tuyết khiếp sợ nhìn người đàn ông này, anh ta lại chính là Ma Vương, nhìn dáng vẻ của anh ta giống con người như đúc, nếu không phải chính miệng anh ta nói, Bạch Tuyết cũng sẽ không nghĩ đến anh ta chính là Ma Vương!

“Em là vợ của tôi, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, em lại muốn đi đâu?”

“Anh bắt tôi tới đây là muốn làm gì?”

“Bốp ——” Một cái tát vang dội truyền đến, nháy mắt trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Bạch Tuyết xuất hiện dấu bàn tay hồng hồng. Trong miệng mằn mằn, đó là mùi vị của máu.

“Mở mắt thật to nhìn thật tốt cho Bốn vương ——” Ma tính Ma Vương quá lớn, chính hai người phụ nữ kia thảm cho Bạch Tuyết thấy. Bạch Tuyết không có chút sức lực nào, huyết vị cả người bị phong bế, hiện tại chỉ cần có người dùng một chút lực đẩy cô, cô liền ngã trên mặt đất.

Bởi vì khó thở, Bạch Tuyết phun ra một ngụm máu rồi té xỉu trên mặt đất.

Sáng sớm.

Ánh mặt trời yên lặng thanh nhã, không có hơi thở âm ỉ, làm người khác có cảm thấy bình tĩnh hoà nhã, vui vẻ thoải mái.

Nhưng mà, Thiên Ma Giới lại không phải như thế.

Bạch Tuyết xoa xoa đầu choáng váng, kinh hoàng đánh giá bốn phía một chút, cô còn ở trong căn phòng kia.

Nghĩ đến tối hôm qua, nghĩ đến người đàn ông tàn bạo kia, cố hết sức đứng lên, ở bốn phía tìm kiếm thử có cửa ra hay không.

Người đàn ông kia đi rồi, người đàn ông kia lại là Ma Vương, còn tốt vì anh ta không có ở đây, bằng không trong lòng thật sợ!

Có người gõ cửa, thân thể không khỏi run lên, anh ta đã trở lại? Lại tưởng tượng, hẳn là không phải, loại đàn ông như anh ta sao lại gõ cửa, anh ta căn bản không phải là người, là ma, mặc dù anh ta có tới cũng là đá cửa!

Nỗ lực hít sâu một cái, tận lực làm mình bình tĩnh một chút.

“Vào đi.”

“Thiếu phu nhân, nên ăn cơm rồi.” Ở cửa xuất hiện một bác gái cung cung kính kính nói. Bạch Tuyết hoàn toàn tròn tròn mắt, nơi này lại còn kiểu xưng hô thiếu phu nhân này, nơi này là nơi ở của Ma Vương, lẽ ra tất cả nơi này đều là ma quỷ đáng sợ, vì sao lại có một bác gái xuất hiện?

“Bác là?” Bạch Tuyết đề phòng hỏi.

“Tôi là chuyên chăm sóc thiếu phu nhân.”

“Anh ta đâu?” Bạch Tuyết lo lắng hỏi một câu, nghĩ đến Ma Vương, vẫn nên biết vài thứ mới tốt hơn, hiện tại cô bị Ma Vương nhốt ở chỗ này, căn bản không có sức lực bỏ trốn!

“Thiếu phu nhân, người gọi tôi chị Vương là được, thiếu gia đã đi làm rồi.” Chị Vương tò mò đánh giá thiếu phu nhân, cô không phải rất yêu thiếu gia sao? Vì sao nhìn thiếu phu nhân giống như rất sợ hãi thiếu gia vậy?

“Chị Vương? Đi làm?” Bạch Tuyết hoàn toàn tròn tròn mắt, nơi này lại còn có đi làm, Ma Vương còn muốn đi làm? Đây là không phải đang nói

giống chứ, nơi này là ở trong hồ sâu, nơi này là bên dưới Yêu giới, nơi này là địa bàn của Ma Vương, chẳng lẽ nơi này còn có công ty thật sao!

“Thiếu gia đi làm ban ngày, buổi tối mới trở về.” Bạch Tuyết nhìn chị Vương, tám phần cũng bị Ma Vương tẩy sạch não, phỏng chừng hỏi chuyện với cô ta thì cũng không được gì! Vẫn là thôi đi!

“Vâng, tôi đã biết.” Chị Vương đi ra ngoài, Bạch Tuyết bất an ngồi xuống. Ma Vương này bắt cô tới đây là muốn làm gì?

Đêm qua cô té xỉu, phỏng chừng bọn họ chơi đến khuya! Chán ghét nhìn chán bông hồng hồng, thì ra Ma Vương cũng thích phụ nữ, lại còn có thích bắt chước cách sống của con người, tất cả nơi này và thế giới con người đều có chung một dạng, có giường, có sofa, có bàn trà, chỉ là không có các đồ vật có liên quan đến điện, bằng không cô liền có thể nghĩ ra cách liên hệ với bên ngoài.....

Bây giờ Bạch Tuyết không thể rời đi, nhưng mà không lâu sẽ có một nhân vật lợi hại bỗng nhiên đến nơi đây, hơn nữa giải hết huyết vị trên người Bạch Tuyết, hơn nữa trợ giúp Bạch Tuyết cùng nhau bỏ trốn.

Người này là nhân vật lợi hại đến từ một không gian khác .....

***

Lúc này, ở âm phủ.

Hắc Bạch Vô Thường đang bắt hồn phách, bắt hồn phách một thần y nổi tiếng ở giới Tiểu Tiên..

“Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường, các người chính là hai cái bao cỏ. Ngày chết của bà cô này còn chưa tới, các người dựa vào cái gì bắt hồn phách của tôi đi? Nhanh đưa bà cô tôi về giới Tiểu Tiên, bằng không tôi đến chỗ Diêm Vương tố cáo các người.”

“Trời ơi, bà cô của tôi ơi, ai kêu cô không có việc gì lại đi chết giả, bằng không chúng tôi làm sao bắt lộn hồn phách!” Bạch Vô Thường âm trầm nói.

Nói, ở trong truyền thuyết dân tộc, vô thường là quý, cho nên cũng chính là quý Vô Thường. Mà vô thường có hai người, một người là Hắc Vô Thường, một người là Bạch Vô Thường. Trong truyền thuyết dân tộc, tạo hình của hai quý Vô Thường này, cũng là cố định. Bạch Vô Thường mặt trắng như phấn, mặc quần áo màu trắng, đội mũ cao màu trắng, phía trên mũ cao, viết bốn chữ: “Thiên hạ thái bình”. Cầm gậy khóc tang màu trắng trong tay, toàn thân đều là màu trắng, chỉ có thỉnh thoảng lè ra đầu lưỡi dài là màu đỏ tươi —— loại tạo hình này, hình dung lên, giống như khủng bố quý dị, nhưng chỉ cần là người Trung Quốc, vừa thấy tạo hình, thì sẽ biết được: Đây là Bạch Vô Thường.

Còn Hắc Vô Thường, tất cả đều trái ngược với Bạch Vô Thường, đều là màu đen. Trên mũ cao có bốn chữ là “Vừa thấy phát tài”, tất nhiên, lè lưỡi dài ra, cũng là màu đỏ tươi. Tạo hình như vậy, là loại người sáng tạo gì, bắt đầu từ năm nào tháng nào, đều không thể điều tra nghiên cứu, mà loại tạo hình này, sớm bị dân gian tiếp thu, tính lại còn có bậc thầy nghệ thuật tạo kiểu mới khác, cũng khó có thể thâm nhập vào tâm trí nhân dân.

Tính cách hai quý vô thường, nhìn từ mặt bọn họ đi lên, đã lộ rõ bất đồng; về mặt Hắc Vô Thường đưa đám, nhìn ra mười phần đau khổ; mà Bạch Vô Thường lại hiện ra mười phần tươi cười quý dị không biết là có ý gì. Có thể chia bọn họ thành hai thứ, một là nói rõ muốn câu hồn, một lại là khả năng thiết kế bẫy rập, khiến người trúng kế mất đi sinh mệnh. Trách nhiệm của Hắc Bạch Vô Thường là phụ trách câu hồn cũng chính là cướp lấy sinh mệnh người sống, làm họ biến thành người chết, mà bắt linh hồn con người, đưa tới âm phủ, chờ xử lý.

“Tên khốn nhà cậu, tôi đang nghiên cứu chế tạo đan dược giả chết. Bạch Vô Thường, tôi nói cho cậu biết, đừng lấy bộ mặt hù ma dọa quý kia làm

tôi sợ, bà cô này không sẽ chịu thua đâu.”

“Trời ơi, tiểu tử tông ngài đừng nóng giận. Có trách đáng về âm trầm đó thì trách tôi đây, tôi thắt cổ chết ở cầu, sau khi chết thì đầu lưỡi duỗi ra thật dài, cho nên sẽ không cười, sẽ không khóc, chỉ biết cắn đầu lưỡi nói chuyện!

Thì ra, trong truyền thuyết Bạch Vô Thường tên là Tạ Tất An, Hắc Vô Thường tên là Phạm Vô Cứu, cũng xưng là “Thất gia”, “Bát gia”. Nghe nói, từ nhỏ hai người đã kết nghĩa, tình như thủ túc. Có một ngày, hai người đi đến bụi dưới cầu Nam, hôm đó trời mưa, Thất gia muốn Bát gia đợi một chút, về nhà lấy dù, sau khi Thất gia đi rồi, đông tố tầm tã, nước sông tăng lên, Bát gia không muốn lỡ hẹn, thế nhưng đáng người lại thấp bé, bị chết đuối trong nước, không lâu sau Thất gia lấy dù tới đó, Bát gia đã mất tích, Thất gia đau đớn muốn chết, treo cổ trụ cầu (cho nên rất nhiều Bạch Vô Thường có hình tượng lưỡi hồng duỗi ra thật dài). Diêm Vương thấy tín nghĩa sâu nặng này, mệnh bọn họ ở trước Thành Hoàng (chỉ thần cai quản một thành) truy nã kẻ phạm pháp. Có người nói, Tạ Tất An, chính là nhất định bình an; Phạm Vô Cứu, chính là không cứu người phạm pháp, đương nhiên đây đều là truyền thuyết dân gian.

“Bà cô ơi, cô cũng đừng trách chúng tôi, hiện tại chúng tôi sẽ đưa cô trở về, mời ——” Hắc Vô Thường cung cung kính kính đưa nữ thần y hoàn hồn.

“Tha cho các người.” Nữ thần y nghênh ngang đi theo Hắc Vô Thường đi đầu thai.

Ai ngờ!

Thân thể cô lại có thể bị đồ đồ của cô thiêu đi!

Hết sức bất đắc dĩ, Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng tìm kiếm sách sinh tử, phát hiện nhân gian có một cô gái vừa mới chết. Người này là một

cô gái lớn lên ở trong cô nhi viện. Hắc Bạch Vô Thường nói thần y có thể mượn thân thể của cô ấy để sống lại.

“Được được, chỉ cần có thể rời khỏi nơi quỷ quái này, đi nhân gian thì đi nhân gian!” Nữ thần y tử vô cùng bất đắc dĩ đáp ứng.

Tất cả đã ổn thỏa, thần y chuẩn bị đầu thai đến nhân gian.

Thần y đứng ở trên đài cao cao chờ đợi Hắc Bạch Vô Thường truyền đạt mệnh lệnh.

Hắc Bạch Vô Thường ra lệnh một tiếng, thần y nhảy xuống đài đầu thai, chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, ở trên đường đầu thai bỗng nhiên cô bị một lực mạnh mẽ hút lấy, sau đó lại bị lực hút kia hút đến một nơi khác.

“Quỷ nhỏ, buông tôi ra, bà cô đây đang vội vàng đi đầu thai ——” Thần y mắng to, cô không biết làm sao bỗng nhiên lại chạy ra một tên quỷ nhỏ gắt gao quăn lấy cô, cô mà không đi đầu thai, liền xong rồi!

Tên quỷ nhỏ kia bắt lấy thần y, con quỷ này vội vàng muốn đi đầu thai?

Đánh chết cậu cũng sẽ không buông tay, huống chi hiện tại đã cậu chết, càng không sợ.

“Quỷ nhỏ, cậu muốn tìm đường chết nha —— cơ hội của thần y tôi cậu cũng dám cướp đoạt, không nghĩ tới trị an của âm phủ lại hỗn loạn như vậy, lại có người đánh lén.” Thần y ở một bên thân bất do kỷ bay nhanh tới, một bên giậm dữ hét.

“Nơi này cũng không phải là nhân gian, nơi này là Yêu giới, tôi đang trên đường phụ trách bắt cóc quỷ nhỏ đầu thai, đến thế lực lớn mạnh của Đại Vương tôi.”

“Gì —— mẹ, nơi này không phải nhân gian, tôi đây đã đến Yêu giới. Đại Vương cậu là ai?”

Mau nói ——” Thần y sốt ruột quát.

“Cô thật là chày gỗ, ngay cả nhà của Đại Vương tôi đây mà cũng không biết, nhà của Đại Vương chính là Ma Vương, Thiên Ma Giới Ma Vương chính là nhà của Đại Vương tôi.”

“Tôi đây là mẹ cậu, tôi đây giả chết, lại có thể đi bộ tới Yêu giới rồi, hay là địa bàn Ma Vương, trời sinh tính tình Ma Vương tàn bạo, tôi không muốn đi Thiên Ma Giới, buông tay ——” Thần y rống to.

Lúc thần y vừa định chạy thoát, tên quỷ nhỏ kia hé miệng hung hăng cắn hồn phách thần y.

“Mẹ ơi cái mộng! Không phải là đi Thiên Ma Giới sao? Còn liều mạng như vậy!” Thần y mắng to.

Hai hồn phách đang dây dưa bên nhau lập tức đến gần Thiên Ma Giới.

“Quỷ nhỏ, cậu lại không buông tay, hai chúng ta đều sẽ hồn phi phách tán ——” Nữ thần y rống to.

Quỷ nhỏ cũng không nói cái gì, cũng không mở miệng, vẫn gắt gao cắn hồn phách thần y như cũ.

“A ——”

Theo một tiếng kêu to của thần y, ánh sáng chói mắt xuất hiện, đều không thấy hai hồn phách nữa.

***

Lúc này, Thiên Ma Giới trong lòng đất của Yêu giới.

Bạch Tuyết nghe được một tiếng hét thảm, quay đầu lại nhìn về phía sau, cũng không có nhìn thấy cái gì?

Âm thanh vừa rồi là ai phát ra?

Càng nghĩ càng sợ.....

“A ——” Lại là một tiếng kêu to.

Ngay sau đó Bạch Tuyết nhìn thấy một con ốc sên nhỏ nhúc nhích trên mặt đất. Ốc sên nhỏ mở to mắt, đập vào mắt chính là tường màu trắng, cửa sổ màu trắng, cửa màu trắng nốt. Mùi máu tươi kích thích, cùng với một luồng gió lạnh lẽo.

Ở trong mắt thần y, nơi này che kín hơi thở tử vong, tuyệt vọng, bi thương, sợ hãi!

Cô không nghĩ tới sau khi chết sẽ đến nơi này, cô chính là thần y ở nơi đó, bởi vì nghiên cứu một loại thuốc giả chết, kết quả bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi, sau đó Hắc Bạch Vô Thường muốn đưa cô trở về, cô phát hiện không thấy thân thể của mình, nó đã bị người khác thiêu, bất đắc dĩ đành phải đầu thai đến thế giới loài người, trăm triệu lần không nghĩ tới ở nửa đường đầu thai lại bị đánh cướp, mẹ ơi! Bây giờ còn có quỷ đánh cướp cô, thể đạo (đạo nhân thể) có phải cũng quá rối loạn rồi hay không!

Nghiêm túc đánh giá bốn phía, nơi này trừ bỏ thiếu hơi thở người, gần như là giống với nhân gian. Có đồ dùng trong nhà, có người, còn là một người phụ nữ, chỉ là vì sao người phụ nữ này lại lớn như vậy, là người khổng lồ sao?

Thì ra, thần y đầu thai trên người một con ốc sên nhỏ, cô bị đám cướp bóc đáng kia bắt tới nơi này, kết quả lúc chạm đất, cô bị một sức mạnh không tên hút đến nơi đây, bên người không có quỷ nhỏ đáng giận kia, chỉ

có một con người khổng lồ, lại còn là phụ nữ, cô ngửa đầu nhìn Bạch Tuyết, ở trong mắt cô Bạch Tuyết chính là người phụ nữ khổng lồ.

Bạch Tuyết càng khiếp sợ, một con ốc sên lại có thể nói chuyện, hơn nữa giọng còn cao như vậy.

“Làm sao cô đến được nơi đây? Chẳng lẽ cũng giống tôi đều là bị Ma Vương bắt tới?” Bạch Tuyết tò mò hỏi, sau đó khom lưng nhẹ nhàng cầm lấy ốc sên nhỏ đặt vào trong tay.

“Cô là bị Ma Vương bắt tới, tôi là thủ hạ bị Ma Vương bắt tới. Chả trách cô lớn như vậy, thì ra Ma Vương tự mình bắt cô tới, xem ra đánh cướp cũng là xem lớn nhỏ!”

“Ốc sên nhỏ, cô đến từ nơi nào?” Bạch Tuyết biết nhân gian có ốc sên, nói không chừng ốc sên nhỏ này đến từ nhân gian, còn là ốc sên có thể nói, thật là kỳ quái.

“Ai gọi là ốc sên, tôi là thần y, tôi sống ở Đảo Tiên Nhân.” Thần y bị gọi thành ốc sên nhỏ, rất không cao hứng, không vui nói..

“Chẳng lẽ cô còn có khác tên sao?” Bạch Tuyết nhìn ốc sên nhỏ hỏi.

“Gọi tôi là thần y nha, ở nơi đó của chúng tôi, tất cả mọi người đều gọi tôi là thần y.” Ốc sên nhỏ tự hào nói, sau đó muốn ngồi xuống, mới phát hiện mình không có chân, không có chân, không có cánh tay, không có chân tay, bao gồm không có thân thể.

“A —— đây nhất định không phải tôi ——” Ốc sên lại kêu to một lần nữa, chỉ chốc lát sau, chị Vương kia lại chạy tới, hỏi: “Có chuyện gì vậy thiếu phu nhân?” Cô tưởng Bạch Tuyết gọi, tò mò hỏi.

“Nha, tôi luyện luyện giọng nói, không có việc gì, cô đi ra ngoài đi!” Bạch Tuyết khiếp sợ nhìn ngoài cửa, ra vẻ bình tĩnh nói.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 358

Chị Vương đi ra ngoài, liền vươn tay ra, đưa ốc sên ra.

“Xuyt, cô muốn nói nhỏ một chút, bằng không đưa Ma Vương tới sẽ rất phiền toái.” Bạch Tuyết kiên nhẫn nói. diendanlequydon

“Hu hu..... Làm sao bây giờ? Rõ ràng tôi là thần y, sao lại thành ốc sên chứ! Hắc Bạch Vô Thường đáng chết, quản lý quá kém, trị an quá rối loạn, ngay cả quý cũng có đánh cướp, tôi chết thật oan uổng! Lại còn đầu thai tới trên người ốc sên nữa, hu hu..... Không biết tuổi thọ của ốc sên là bao lâu, cuộc đời của tôi liền dùng ốc sên để kết thúc sao?” Ốc sên nhỏ thương tâm khóc lên.

“Hả? Cô đừng thương tâm, tôi đã hiểu rồi, vốn là cô đã chết, sau đó lại đầu thai tới trên người ốc sên.” Bạch Tuyết lên tiếng hỏi.

“Hu hu..... Tôi vốn là thần y trên Tiên giới, đang nghiên cứu thuốc bất tử, tôi dùng chính mình làm thí nghiệm, ăn thuốc bất tử, trăm triệu lần không nghĩ tới lại trở thành giả chết, hồn phách của tôi bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đến âm phủ, sau đó thân thể lại bị thiêu đi, sau đó thì không trở về được. Hắc Bạch Vô Thường nói nhân gian có một cô gái vừa mới chết, để tôi đến nhân gian đầu thai, ai ngờ, trên đường đầu thai còn có cướp, tôi bị cướp đến nơi đây, sau đó tỉnh lại liền thành như vậy.” Thần y khóc lóc kể lể nói.

“Nơi này là nơi ở của Ma Vương, cô đi đến nơi này, ngàn vạn lần không nên để anh ta phát hiện, bằng không anh ta sẽ đưa cô đi.” Bạch Tuyết nói nhỏ, đặt ốc sên lên trên bàn.

“Cô là ai?” Ốc sên nhỏ hỏi.

“Tôi là người bị Ma Vương bắt đến đây.”

“Tôi biết năm đó Ma Vương bị Mẫu Đơn Tiên Tử đóng băng ở chỗ này, chẳng lẽ nơi này là dưới lòng đất của Ma Vương?” Ốc sên hỏi.

“Đúng vậy, nơi này thật là dưới lòng đất của Ma Vương.”

“Cô không phải là người phạm, tôi cảm giác được.” Thần y nhìn Bạch Tuyết nói, tuy rằng cô đầu thai thành ốc sên, nhưng mà bản lĩnh của mình vẫn còn.

“Không gạt cô, tôi chính là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, Ma Vương chính là vì muốn báo thù mới bắt tôi tới nơi này.”

“Cô thật là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, thật tốt quá, tôi lại có thể nhìn thấy nữ anh hùng. Vì sao cô lại không đi, cô chính là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, hẳn là rất lợi hại chứ.” Ốc sên tò mò hỏi.

“Kỳ thật..... Tuy rằng tôi là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, nhưng mà tôi cũng không lợi hại. Hiện tại việc tôi chạy trốn cũng đã trở thành một vấn đề, huyết vị toàn thân tôi đều bị Ma Vương phong bế, căn bản không thể dùng sức!” Bạch Tuyết bất đắc dĩ nói.

“Có lẽ tôi có thể giúp cô giải huyết vị, bất quá bây giờ cái đầu của tôi quá nhỏ, tôi chỉ có thể nói, cô cứ làm theo lời tôi nói, chỉ cần cô và tôi cùng nhau cố gắng, tin tưởng huyết vị của cô sẽ không có vấn đề.”

“Thật sự, cảm ơn cô, tôi nhất định phối hợp thật tốt với cô.” Bạch Tuyết nháy mắt thấy được hy vọng, chỉ cần cô có sức lực, cô liền có thể chạy trốn.

“Rất tốt, bây giờ tôi cần một sợi tóc của Ma Vương, chỉ cần tóc Ma Vương ở trong tay tôi, tôi có thể giúp cô đả thông huyết vị.” Ốc sên nói.

“Tóc? Tôi cũng không có, bất quá tôi sẽ nghĩ cách lấy được, tôi tin tưởng anh ta sẽ còn đến đây.”

“Dù sao bây giờ tôi cũng rất nhỏ bé, đoán chừng đi ra ngoài cũng không có người nhìn thấy tôi, hay là tôi bò ra ngoài nhìn một chút, bây giờ tôi có thể bò lên tường nhà, đều không cần đi đường.” Ốc sên nói, đã bò tới trên vách tường, sau đó liền chui ra khỏi khe cửa.

Ốc sên bò đi ra ngoài mới phát hiện đã là đêm tối, nơi nơi tối tăm, tràn ngập hơi thở chết chóc, không khỏi rung mình một cái, bây giờ cô không có lông tơ, nếu có lông tơ nhất định sẽ dựng thẳng lên hết.

Bóng đêm mông lung.

Đây là một cái duỗi tay liền không thấy năm ngón tay ----. Bóng đêm đặc sệt như nghiền mực, thâm trầm đến mức không hòa tan được.....

Ốc sên nhỏ bò dọc theo mái hiên, lại có thể phát hiện kiến trúc nơi này lại tương tự như ở nhân gian, ngoại trừ hơi thở âm u lạnh lẽo khủng bố, mặt khác gần như giống với thế giới loài người. diennndanllequydonn

Cô bò từng chút từng chút, qua sân to, đi vào đường phố động nghịt, lại khiếp sợ thêm lần nữa.

Thì ra Thiên Ma Giới cũng có một mặt phồn hoa như vậy, ô tô, xe buýt, xe cá nhân, cái gì cũng đều có. Ở trong lòng cô ma quỷ là chuyện rất khủng bố, cũng là nơi tàn khốc nhất, cảnh tượng nơi này lại có thể hoàn toàn

không giống với tưởng tượng của cô. Nơi này và nhân gian không hề khác nhau.

Dọc theo mái hiên tiếp tục bò về phía trước, bỗng nhiên bị một giọng nói hấp dẫn.

“Người kia như thế nào rồi?” Giọng nói của một người đàn ông truyền đến.

“Bẩm báo Ma Vương, cô ta vẫn luôn ngu ngơ ở trong phòng kia, không khóc không ầm ĩ không náo loạn.” Người thuộc hạ trả lời đến.

Ốc sên vừa nghe người kia nói Ma Vương, trong lòng đã hiểu rõ, người đàn ông này chính là Ma Vương, vì thế cẩn thận tìm một cái khe hở rồi bò vào, Ma Vương đưa lưng về phía ốc sên.

“Ừ, như vậy đã xem trọng cô ta rồi, tôi có thể hoạt động trong diện tích lớn như vậy, những nơi khác tôi lại đi không được, thông minh lanh trí chuyện bên ngoài cho tôi, đừng con mẹ nó gây chuyện với bản tôn!” Ma Vương tức giận.

Thì ra Ma Vương chỉ có thể hoạt động ở trong diện tích cái hồ này, bởi vì bị Mẫu Đơn Tiên Tử phong ấn, cho nên phạm vi anh ta hoạt động chính là không gian phía dưới trụ băng.

Ốc sên cẩn thận đi tới bên cạnh, dùng miệng ngậm một sợi tóc của Ma Vương tóc, sau đó bò xuống lại.

Ma Vương cũng đi ra ngoài, anh ta đi đến phòng Mẫu Đơn Tiên Tử, ốc sên bò chậm, Ma Vương đã tới phòng Bạch Tuyết rồi, ốc sên lại mới bò ra khỏi phòng Ma Vương.

***

Bạch Tuyết nghe được âm thanh mở cửa, ngược mắt nhìn về phía cửa, tuy rằng Ma Vương còn chưa tiến vào, Bạch Tuyết cũng đã đoán được là Ma Vương tới. Ngồi thẳng thân mình, nhìn Ma Vương đi vào.

“Vẫn còn thói quen dừng lại?” Làm Bạch Tuyết ngoài ý muốn chính là, nghênh đón cô không phải trả thù hung tàn, không phải nhục mạ ghê tởm, lại là một câu: Vẫn còn thói quen dừng lại?

Quá khác thường.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Bạch Tuyết lạnh giọng hỏi, hiện tại cái gì cô cũng không sợ, thậm chí còn không sợ chết, huống chi là trả thù của Ma Vương, cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, tà kgoong thể thắng chính.

“Đưa cô đi xem màn kịch vui, chẳng lẽ cô không có một chút ấn tượng với tôi?” Ma Vương đi đến chỗ Bạch Tuyết, không chớp mắt nhìn cô.

Bạch Tuyết chỉ nhìn Ma Vương liếc mắt một cái, liền bị hút vào, giống như rớt vào một cái giếng cạn, rất sâu, rất tối, cũng rất lạnh, ở cách giếng cạn đó không xa có một luồng ánh sáng, nhưng mà luồng ánh sáng kia .....

Cũng là đêm khuya.

Đêm sương mù đánh úp lại, ban đêm giữa mùa hạ có chút lạnh lẽo,朦胧 lung dưới ánh trăng, nhìn không thấy mấy ngôi sao, toàn bộ bầu trời đêm đen kịt.

Bạch Tuyết si ngốc nhìn chỗ ánh sáng kia, nơi đó có người, hình như là một cái bóng, đúng vậy, làm Bạch Tuyết có cảm giác, luồng ánh sáng kia giống như là cái bóng, mà Bạch Tuyết thật giống như đang ở trong rạp chiếu phim đen nhánh, nhìn hình ảnh đọng đưa trong màn ảnh.

Khiếp sợ chính là, cô lại ở trong màn ảnh, lúc này, Bạch Tuyết có cảm giác, đây là cái bóng của cô, mà cô chính là người xem.

Chỉ thấy hình ảnh.....

“Chị Vương, có phải tôi muốn sinh hay không? Bụng đau quá!” Bạch Tuyết nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, đôi tay che chở bụng lớn đứng ở một bên hỏi bảo mẫu.

Bạch Tuyết lú lẫm, trong hình lại có chị Vương, chính là chị Vương phụ trách cuộc sống hàng ngày của cô. Xem ra cô ta vẫn luôn đi theo Ma Vương, nhưng mà, một ít hình ảnh này nhất định là do Ma Vương muốn ám chỉ với cô cái gì đó, hoặc là một ít ký ức.....

Chị Vương nói chuyện.

“Sợ là quá nhanh!” Chị Vương hầu hạ ở một bên thấp giọng nói. Tận lực không cho thiếu phu nhân nhìn thấy đáy mắt bi thương của cô.

“Chị Vương, chị đỡ tôi nhanh lên, chúng ta không đợi thiếu gia, đi bệnh viện trước, đưa bé trong bụng tôi chờ không kịp!” Bạch Tuyết nắm chặt màn chuẩn bị đứng lên, chị Vương thấy thế vội vàng tiến lên đỡ cô.

“Thiếu phu nhân vẫn là chờ thiếu gia một chút nữa đi!” Chị Vương khó xử nói.

Bạch Tuyết nhú mày.

“Bà đỡ, đây là sinh con, chờ không được!”

Đang lúc chị Vương khó xử hết sức, cửa phòng đóng chặt bỗng nhiên bị đẩy ra, Ma Vương xuất hiện.

***

Dưới bậc, Bạch Tuyết đang xem hình ảnh hoang mang, chuyện này xảy ra khi nào? Ma Vương cho cô xem, chắc là chuyện đã xảy ra trước kia. Chẳng lẽ là một ngàn năm trước kia, hoặc là càng lâu ——

Tiếp tục nhìn về phía hình ảnh.

***

“Vương, em muốn sinh, cần phải lập tức đến bệnh viện.” Bạch Tuyết nôn nóng nói, chịu đựng bụng đau đi lấy quần áo ngày thường đã chuẩn bị tốt cho con.

Cô..... Bạch Tuyết kia lại có thể gọi Ma Vương, Vương? Họ có quan hệ gì?

“Chị Vương, cô đi ra ngoài.” Giọng nói người đàn ông lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm.

“Vương, con chúng ta muốn sinh ra, làm sao anh có thể để chị Vương đi ra ngoài?” Bạch Tuyết đau đớn ngồi trở lại bên giường.

Chị Vương cúi đầu, trong mắt hàm chứa nước mắt khó xử rồi đi.

Ma Vương lạnh lùng nhìn lướt qua người phụ nữ bụng to ngồi trên giường, vốn dĩ khuôn mặt tuấn mỹ nháy mắt trở nên âm u, thậm chí có chút dữ tợn.

Bạch Tuyết hoang mang, là từng cơn đau làm cô sinh ra ảo giác?

Người chồng vẫn luôn yêu thương cô, vì sao lại dùng loại ánh mắt âm ngoan này nhìn cô? Mắt to đẹp hiện lên một tia hoảng sợ.

“Chị Vương đi rồi, không phải còn có tôi ở đây sao.” Vẫn là giọng điệu lạnh lẽo như cũ.

“Vương, anh làm sao vậy? Uống nhiều quá sao?” Bạch Tuyết khóc nước mắt, đau bụng đã đau đến chịu không nổi, cảm giác tùy lúc con đều sẽ ra ngoài.

“Nghiệt chủng thì phải ra ngoài, em không có lời gì muốn nói với tôi sao?” Ma Vương sửa lại thái độ bình thường, rốt cuộc che dấu không được nội tâm chán ghét, giọng nói lạnh đến mức muốn đông cứng người.

Bỗng nhiên Bạch Tuyết ngẩng đầu, nghe được lời Ma Vương nói, như bị sét đánh, nghiệt chủng?

Anh lại có thể nói con của mình là nghiệt chủng?

Hoàn toàn là không hiểu ra sao, không rõ vì sao chồng mình bỗng nhiên trở nên hung ác như vậy?

Đứa bé trong bụng cô là cốt nhục ruột thịt của anh, từ đầu đến cuối cô chỉ có một người đàn ông là anh, nơi nào có nghiệt chủng?

***

Dưới bậc, trong bóng đêm tối cuộc Bạch Tuyết cũng không thể bình tĩnh, cô.....

Cô lại có thể phá hỏng con của Ma Vương!

Lúc này cô có thể cảm nhận được cảm giác của hình ảnh Bạch Tuyết kia, cô lúc này hoàn toàn là người lạc vào trong cảnh kia, cảm giác của Bạch Tuyết kia, lúc này cô đang ở cảm nhận được.

Cô lại có thể kết hôn với Ma Vương, mà nàng giống như còn rất yêu người đàn ông này!

Sao có thể!

Đây nhất định là ảo giác Ma Vương cho cô, muốn dùng để tướng tra tấn cô! Nhất định là như thế.

Chẳng cần biết, hình ảnh người đàn ông và người phụ nữ cũng không phải là Bạch Tuyết, người phụ nữ giống như Bạch Tuyết kia chính là mẹ của Mẫu Đơn Tiên Tử, 1500 năm trước mẹ cô và Ma Vương kết hôn với nhau. Lúc này hình ảnh kia chính là cuộc gặp mặt của mẹ Mẫu Đơn Tiên Tử và ba Ma Vương, cũng bởi vậy mà dẫn ra cuộc chiến giữa Ma Vương và Lang Vương vào một ngàn năm trước rồi cuộc là vì cái gì? Sau lưng rốt cuộc cất dấu bí mật kinh người gì, lúc này Bạch Tuyết và Ma Vương hiện tại lại có thân phận gì, có quan hệ gì?

***

“Vương? Anh, vì sao lại nói con của chúng ta là nghiệt chủng?” Bạch Tuyết đau đớn ôm bụng hỏi.

“Người phụ nữ, chuyện tới nước này rồi không cần giả bộ nữa. Muốn để tôi nuôi dưỡng phụ nữ cho người khác, dưỡng con của người khác! Cô đây là đang tìm cái chết —— cô cái giày rách này!” (Ba) Ma Vương nháy mắt bạo nộ.

“Anh anh anh nói cái gì? Cái gì giày rách? Em không hiểu anh đang nói cái gì?” (mẹ) Bạch Tuyết đau đớn đến cái trán toát ra rất nhiều mồ hôi.

“Nói —— Khi nào thì cô đội nón xanh (cắm sừng) cho bốn vương? Tên hỗn đản kia là ai? Bốn vương ở nhân gian vì cô, sẽ không đến ranh giới của chính mình, không nghĩ tới cô lại có thể dám phản bội bốn vương, dám cùng người khác quan hệ bất chính ——” (ba)Ma Vương không để ý tới Bạch Tuyết (mẹ) đau bụng, cắn giận chất vấn nói.

“Vương, anh nói bậy gì đó? Khi nào em đội nón xanh cho anh? Em chưa bao giờ làm chuyện xin lỗi với anh.” Đôi tay (mẹ) Bạch Tuyết nâng bụng to run rẩy đứng lên, uất ức chất vấn (ba) Ma Vương.

“Nhìn xem chuyện tốt cô đã làm đi ——” (Ba) Ma Vương lấy ra một chồng ảnh chụp từ trong bao công văn ném ở trên mặt (mẹ) Bạch Tuyết.

(mẹ) Bạch Tuyết chịu đựng đau đớn, nửa ngời xồm nhặt ảnh chụp trên mặt đất lên, nháy mắt há hốc mồm.....

***

Dưới bậc, Bạch Tuyết còn căn bản không biết nhân vật trong màn ảnh không phải là cô, cô cho rằng đó là Ma Vương và cô đã từng qua lại, đau lòng không thôi, rất đau lòng. Thì ra cô và Ma Vương tà ác còn từng có một đoạn lịch sử kinh khủng này! Không biết là chuyện khi nào, đoán chừng là chuyện một ngàn năm trở lên, bởi vì chuyện trong vòng một ngàn năm này cô nhiều ít đều biết một ít, hơn nữa Ma Vương đã bị phong ấn một ngàn năm, cho nên những việc này tuyệt đối không thể xảy ra lúc Ma Vương bị phong ấn được, những việc này hẳn là đã xảy ra hơn một ngàn năm.

***

Tiếp tục xem hình ảnh.....

(mẹ) Bạch Tuyết chịu đựng đau đớn, nửa ngời xồm nhặt lên trên mặt đất ảnh chụp, nháy mắt há hốc mồm.....

Mỗi một hình ảnh đều là cô và một người đàn ông xa lạ đang thân mật, còn đều ghi lại bụng cô là lớn lên từng chút như thế nào.

Bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Bạn tốt tốt nhất kiêm bạn học đại học Dương Mỹ, mỗi tháng đều mang dẫn cô đi chụp ảnh, nói là phải vì đứa bé trong bụng cô mà giữ lại kỷ niệm tốt đẹp nhất, thì ra những ảnh chụp này đều là chuẩn bị đưa cô vào chỗ chết!

Bạn tốt lắm hại!

Chồng không tin tưởng!

Làm cô tức giận như pháo nổ, khó khăn thở phì phò.

“Nhìn thấy những ảnh chụp này cô không muốn cái gì sao, cho tôi đội nón xanh lâu như vậy có phải rất sáng khoái hay không ——” (ba) Ma Vương âm ngoan nói.

“Em em, chỉ muốn nói: Em chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh.” Thương tâm nhìn những ảnh chụp đó, Dương Mỹ đã chuẩn bị chứng cứ, chỉ sợ còn có nhân chứng nữa! Bạn tốt nhất ngày xưa lại còn muốn đẩy cô vào chỗ chết!

Hô hấp khó khăn, đôi tay nỗ lực kéo đứa bé sắp sửa sinh ra.

“—— Người phụ nữ đề tiện ——nếu nơi này là nhân gian, thế giới các người xem trọng ly hôn, tôi sẽ dựa theo cách của các người ở nơi này để xử lý chuyện này, đây là giấy thỏa thuận ly hôn, ký rồi lập tức rút đi.”

“Mặc kệ anh có tin em hay không, đứa bé là của anh, em muốn sinh..... Đưa em đi bệnh viện..... Mau đưa em đi bệnh viện.....” Nước ối chảy xuống theo chân.

“Đi bệnh viện? Cô cho rằng tôi sẽ nuôi con thay người khác, nuôi người phụ nữ thay người khác. Tiền người ——” (Ba) Ma Vương âm ngoan nói, cái trán tuôn ra gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ đang mang bụng to.

Đáng chết!

Lại có thể lừa gạt anh.

Người lừa gạt anh chỉ có một kết cục, chết ——

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Người Phụ Nữ Trên Màn Màn Ảnh Kia Là Ai?

“Vương, đứa bé trong bụng em là cốt nhục của anh. Ảnh chụp có phải là do Dương Mỹ đưa cho anh hay không? Là cô ta hãm hại em, em không biết vì sao cô ta lại muốn làm như vậy? Căn bản là em không quen biết người đàn ông trên ảnh chụp kia!” (Mẹ) Bạch Tuyết khóc lên, đứa bé đã bắt đầu đi xuống dưới, đôi tay che chở dưới bụng ssi xuống dưới lâu, vừa đi vừa kêu: “Chị Vương ..... chị Vương ..... Mau tới giúp tôi..... chị Vương .....”

Không ai lên tiếng!

“Không cần uống phí sức lực, hôm nay tôi đã để bọn họ nghỉ rồi, tất cả người hầu đều đã về nhà.” (Ba) Ma Vương đi theo ra, lạnh giọng nói.

“Anh? Anh thà rằng tin tưởng người khác cũng không tin em! Đứa bé là của anh, em chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh ——” (Mẹ) Bạch Tuyết nâng một tay vịn cầu thang, một tay nâng đứa bé sắp sửa ra đời.

“Người phụ nữ ti tiện, còn cãi bướng, nếu không phải vợ của người đàn ông kia tìm tới tôi, tôi còn bị cô giẫm đạp mà chẳng hay biết gì ——”
diendanlequydon

“Con ơi..... Con ơi..... Chịu đựng..... Chịu đựng..... Mẹ mẹ..... Đưa con..... Đi..... Bệnh viện..... Đi bệnh viện.....” (Mẹ) Bạch Tuyết không để ý tới cái người ngang ngược vô lý này, người đàn ông vô cớ gây rối, cố hết sức đi xuống lầu.

Lúc sắp đi tới cửa, rốt cuộc không nhịn được, đứa bé muốn ra ngoài, cố sức cởi quần áo dưới người ra!

Lúc này, quần áo toàn thân đã bị mồ hôi làm cho sưng nước, cô chịu đựng đau đớn vịn tủ giày.

“Vương..... Nhanh lên..... Em không được..... Gọi bác sĩ..... Gọi điện thoại..... Cầu xin..... Anh.....”

Nghênh đón cô là một ánh mắt căm ghét, anh cứ lạnh lùng đứng ở nơi đó nhìn cô như vậy, giống như cô soogs chết cũng không có quan hệ với anh.

Không trông cậy vào người đàn ông có trái tim tàn nhẫn này rồi! Anh không phải người..... Quả nhiên tàn nhẫn hơn người rất nhiều.

(Mẹ) Bạch Tuyết tuyệt vọng nắm áo khoác của mình trên giá áo, trải trên mặt đất, ngồi xổm xuống.

Đi bệnh viện.....

Không còn kịp rồi!

Không còn kịp rồi! diendanllequydon

Đứa lập tức phải ra ngoài, đã sờ được đầu đứa bé lộ ra ngoài một chút!

Tư thế lúc này của cô tựa như người phụ nữ đang ở trên WC, ngồi xổm ở đó. Đôi tay khủng hoảng duỗi xuống phía dưới, ý đồ muốn đón nhận đứa bé, bất đắc dĩ bụng còn chưa thu nhỏ, cô căn bản là không với tới con!

Tiếng khóc của người phụ nữ, âm thanh xé rách đau đớn, quanh quẩn ở biệt thự.....

“A ——”

Theo tiếng kêu thống khổ, đứa bé rơi trên áo khoác trên mặt đất.

(Mẹ) Bạch Tuyết kiệt sức liếc mắt nhìn đứa bé một cái, là bé trai. Cậu không có khóc, rất kiên cường!

Ngay sau đó là một trận choáng váng, ngã xuống bên cạnh đứa bé.

(Ba) Ma Vương bước đến, quanh thân mang theo gió lạnh lùng, con người mang theo lửa giận, xách đứa bé trên mặt đất lên một phen, bước đi ra ngoài.

(Mẹ) Bạch Tuyết nhìn con trai bị (ba) Ma Vương xách đi giống nhau đang xách một con gà. Bất chấp hạ thân đồ máu không ngừng, lão đảo bỏ dẩy đuổi theo. Cô chỉ nhìn thấy con trai giống như rác rưởi bị ném vào cốp xe, siêu xe nghênh ngang mà chạy đi!

“Không, con của tôi.....”(Mẹ) Bạch Tuyết tê tâm liệt phế khóc lên, cố hết sức đứng lên, muốn đuổi theo cướp con trở về. Nhưng mà, cô quá yếu, té xỉu ở cửa. diednalequydon

Cô thề, nếu có thể lựa chọn, cô tuyệt đối sẽ không lại lựa chọn Đại Ma Vương, lúc trước cô đưa Đại Ma Vương yếu ớt về nhà, vốn tưởng rằng anh là kẻ lang thang, sau đó mới biết được anh là Ma Vương ở Yêu giới, bởi vì quyết đấu với các yêu quái khác, thua trận, rơi xuống nhân gian.

Lúc ấy cô không biết trên thế giới còn có yêu quái, trong lòng một nửa là tò mò, một nửa là vui sướng. Dần dà cô và Đại Ma Vương có tình cảm, nhưng mà Đại Ma Vương vì cô mà ở lại nhân gian. Chính là trăm triệu lần không nghĩ tới anh lại có thể bởi vì bạn tốt mà không tin đứa bé là của anh, từ đầu đến cuối cô chỉ có một người đàn ông là anh.

Anh không tin cô, lại tin tưởng người khác. Ma chính là ma, không có nhân tính, đứa bé còn nhỏ như vậy mà anh lại có thể xách giống như đang xách mèo nhỏ chó nhỏ rồi ném vào cốp xe!

Đau lòng rồi lại hôn mê đi.

Sau đó, (mẹ) Bạch Tuyết đang hôn mê bị người khác dùng chân đá tỉnh.

(Ba) Ma Vương lạnh như băng sương nhìn người phụ nữ quỳ rạp trên mặt đất.

“Đây là kết cục phản bội tôi.” diendanlequyydon

“Con..... Con..... Tôi..... Con.....” Hơi thở (mẹ) Bạch Tuyết thoi thóp nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt.

“Quán cá sấu, làm thức ăn cho cá.” Lạnh lùng nói mấy chữ, tựa như lấy dao nhọn sắc bén hung hăng đâm vào trong thân thể (mẹ) Bạch Tuyết một phen.

Đau lòng!

Thân đau!

Cô không khóc được, không kêu ra được, cố hết sức phun ra mấy chữ: “Anh, là, ma, quỷ.....”

“Năm đó khi cô đưa tôi về, tôi không hề dấu diếm cô, đã sớm nói cho cô, tôi là Đại Ma Vương Yêu giới. Bốn vương không có ép cô đi theo tôi, là chúng ta bên tình bên nguyện. Nếu theo bốn vương, nhất định phải trung thành, bằng không tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết.”

Lúc này, (mẹ) Bạch Tuyết mới biết được trêu chọc đến người đàn ông này là nguy hiểm cỡ nào. Cô sai rồi, cô không nên với anh! Anh không phải người, mới có thể máu lạnh như vậy.

Bởi vì Đại Ma Vương âm ngoan (mẹ) Bạch Tuyết mất đi đứa bé do chính mình sinh ra, vì thế, tức giận mắng ông trời bất công —— diendaanlequydon

Vừa dứt lời, cửa lớn đã bị (ba) Ma Vương phanh một tiếng mà đóng lại.

Lúc cửa bị đóng lại, cô để lại một giọt nước mắt cuối cùng, mang theo cừu hận đầy ngập lại bò lên một lần nữa.

Anh lại có thể đưa cốt nhục của mình đi cho cá sấu ăn! Con không còn nữa, cô còn sống làm gì.

Đau lòng!

Trái tim băng giá!

Cuộc đời cô cứ kết thúc như vậy.

Gả cho yêu quái thì như thế nào!

Hôn nhân của cô chỉ là một giấc mơ!

Nước biển lạnh băng từng chút từng chút nuốt hết thân thể (mẹ) Bạch Tuyết .....

***

“Cô tỉnh rồi.” Giọng nói ngọt ngào truyền đến.

(Mẹ) Bạch Tuyết suy yếu mở to mắt, phát hiện tất cả bên người đều rất xa lạ, cũng rất kì quái.

Chỉ thấy bốn góc phòng có cây cột cẩm thạch trắng, vách tường bốn phía tất cả đều xây từ đá điêu khắc màu trắng, vàng được chạm khắc thành hoa lan nở rộ đến mê hoặc, mảnh vải màu xanh dao động theo gió, các vết tích màu xanh cao tới mười mét. (chỗ này ta đã cố hết sức rồi TT)
dieendanleqydon

Nếu không phải đã trải qua Đại Ma Vương tàn khốc, cô không thể bình tĩnh như vậy, cô đã sớm ngất đi rồi, trong đầu vẫn luôn hiện lên hai chữ: Xa hoa. Mùi hương gỗ đàn hương nhàn nhạt tràn ngập ở bên người, những tia sáng nhỏ chiếu xuyên qua ở giữa cửa sổ cây bồ hòn được điêu khắc hoa, tinh tế đánh giá một phen, dưới người là một chiếc giường gỗ mềm mại, trang trí hoa văn chạm trổ tinh xảo không tầm thường, trên người là một chiếc chăn gấm, nghiêng mình đi, đập vào mắt là một căn phòng cổ đại như khuê phòng của một cô gái, đàn cổ được dựng ở góc, gương đồng được đặt ở trên bàn trang điểm làm bằng gỗ, khắp phòng đều là tươi mát thanh nhàn như thế.

Ở trong mắt (mẹ) Bạch Tuyết, tuy rằng nơi này xa hoa, nhưng mà nơi này lại đầy hơi thở chết chóc, tuyệt vọng, bi thương!

Cô cho rằng cô đã chết, cô cho rằng cô tới âm phủ rồi.

“Thượng tiên, cô ấy tỉnh rồi.” Lại là giọng nói ngọt ngào vừa rồi truyền đến.

“Ừ.” Giọng nói của một người đàn ông truyền đến.

“Thượng tiên, tôi còn có việc, ra ngoài trước.”

“Ừ.” Lại là giọng nói của người đàn ông vừa rồi.

Sau khi cô gái nói chuyện rồi đi, người đàn ông được gọi là thượng tiên ngồi ở giường nhìn chăm chú vào (mẹ) Bạch Tuyết. dieendanlequydon

“Tôi chưa chết?” (Mẹ) Bạch Tuyết yếu ớt hỏi.

“Chưa chết.”

“Vì sao lại muốn cứu tôi..... Chết..... Với tôi mà nói là giải thoát tốt nhất!” (Mẹ) Bạch Tuyết tuyệt vọng nói.

“Chết tử tế không bằng lại sống đi, cha mẹ cho chúng ta sinh mạng không phải để chúng ta dùng để phí hoài bản thân mình.”

(Mẹ) Bạch Tuyết dùng chăn che đầu lại, tránh ở trong ổ chăn đau lòng rơi lệ. Có ai muốn chết, nếu không phải bị buộc đến đường cùng thì cô làm sao lại tự sát!

Nghĩ đến đứa con đáng thương của cô, như có vạn mũi tên xuyên vào trái tim làm cô khó chịu!

Nghĩ đến bạn tốt Dương Mỹ đã hãm hại cô, cô vô cùng đau đớn!

Nghĩ đến Đại Ma Vương không tin tưởng cô, trăm nhớ nhưng cũng là cát bụi!

Tất cả những chuyện xảy ra trên người cô làm cô hoàn toàn tuyệt vọng và trái tim băng giá, nếu cô nói cho bọn họ cô gả cho Đại Ma Vương, đoán chừng nhân gia sẽ nói cô có bệnh tâm thần! Ai đều biết trên thế giới này không có yêu quái, nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy, cô cũng sẽ không tin tưởng. Hiện giờ người đàn ông trước mắt này ăn mặc rất cổ quái, chẳng lẽ cũng là yêu quái? diendandolequydon

Cô hận yêu quái!

Đứng dậy, bước xuống giường.

“Cảm ơn anh, tôi phải đi.....”

“Nếu cô vẫn là muốn đi tìm cái chết, những người rất có lỗi với cô đó sẽ là người đặc ý nhất, mục đích của bọn họ chính là diệt trừ cô.” Vị thượng tiên kia lạnh giọng nói.

“Anh? Có ý tứ gì?”

Thì ra, sau khi vị thượng tiên này đưa người phụ nữ tự sát ở biển này về Thiên giới, anh liền bắt đầu chú ý người đàn ông bên cạnh người phụ nữ này. Phát hiện người đàn ông kia là ma quỷ.

Nhưng mà vì giữ gìn hoà bình thế giới, anh không tự mình xử lý chuyện này, chuyện trên thế gian vẫn nên thuận theo tự nhiên mới tốt, nhưng mà người phụ nữ này quá đáng thương, cho anh hẵn sẽ giúp cô, để cô tự mình lớn mạnh lên.

Cho nên anh để ý khắp nơi trên nhân gian có đưa tin tin tức phụ nữ mất tích hay không, kết quả phát hiện ở có một chỗ thực sự có tìm người thông báo đưa tin có người mất tích. Hơn nữa còn là mất tích lúc sắp sinh, theo lý thuyết cô hẳn là một thai phụ sắp sinh con chứ? ddleqydon

Cô là người phạm, người đàn ông của cô chính là ma, không biết con của bọn họ là cái gì? Là người hay là ma? Không thể biết được.

Chẳng lẽ cô tự sát trước khi sinh đứa bé?

Trên báo chí đưa tin có đưa thêm ảnh chụp, người phụ nữ này và người trên ảnh chụp giống nhau như đúc, chính là cô.

Thân phận của Đại Ma Vương ở chỗ này là một tổng giám đốc, nhưng mà người phụ nữ này chính là gả vào hào môn (nhà giàu có).

Hào môn sâu như biển!

Tuy rằng anh không hiểu biết về cô; nhưng mà, nhìn ra được cô không phải loại người am hiểu đấu đá lẫn nhau, người phụ nữ đơn thuần như vậy gả vào gia đình giàu có chẳng phải là bị chết đuối ở trống đó sao!

Đáng tiếc, người phụ nữ xinh đẹp như vậy mỹ lệ bị bức đến đường cùng, lựa chọn tự sát!

“Nơi này của tôi có một bài báo, cô xem một chút đi!” Thượng tiên chuẩn bị giúp đỡ cô, nhưng mà anh sẽ không trực tiếp trợ giúp, anh sẽ gián tiếp giúp cô một phen.

(Mẹ) Bạch Tuyết nhận lấy tờ báo, bên trên là ảnh chụp cô rất bắt mắt, chữ to chói mắt đập vào mi mắt. ddlequydon

Phía trước là tư liệu cá nhân của cô, mặt sau được viết như sau: Nói cô có chứng u buồn lo lắng trước khi sinh. Thời gian chuẩn bị sinh con, rời nhà trốn đi, đến nay chưa về. Sẽ cảm kích người cung cấp tin tức kỹ càng tỉ mỉ, sẽ có hậu tạ.

Tờ báo rơi xuống từ trong tay (mẹ) Bạch Tuyết, cô si ngốc nhìn phía trước.

Cô biết đây là tin tức Đại Ma Vương cung cấp, phương thức liên hệ trên tờ báo là của anh.

Người đàn ông kia là ma quỷ, anh tự tay bóp chết cốt nhục của mình, tự tay huỷ hoại hôn nhân của chính mình, còn quay đầu giả mù sa mưa tìm kiếm cô, có lẽ là muốn nhìn cô lựa chọn phương thức gì để chết đi!

“Cô có sao không?”

“Một người có trái tim đã chết còn có thể như thế nào.....”

Cô cho rằng hôn nhân của mình rất là mỹ mãn, cô cho rằng chồng của cô sẽ là người bạn cả đời mình, cô khờ dại cho rằng cô tìm được vương tử của mình rồi!

Chẳng hề biết, bề ngoài soái khí của vương tử cũng chính là ma quỷ!

Thật đáng sợ!

“Cô nghỉ ngơi cho tốt đi.” Thượng tiên chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.....”

“Chuyện gì?” ddlequyydon

“Anh có thể giúp tôi hay không? Tôi biết anh không phải là người phạm, nhà cửa và quần áo anh mặc, còn có cô gái vừa rồi kia gọi anh là thượng tiên. Cho nên anh nhất định rất lợi hại, cầu xin anh giúp tôi trùng sinh..... Tôi muốn thay đổi mình.” (Mẹ) Bạch Tuyết biết nói như vậy có chút quá phận. Anh cứu cô, cô hẳn là nên cảm ơn anh. Chỉ là, cô đã không có đường nào để đi!

“Cô?” Thượng tiên rất khiếp sợ, anh vốn dĩ tính toán dùng một loại phương thức khác để trợ giúp cô, xem ra vẫn là dựa theo cách làm của cô ở nhân gian để cô thử một lần trước đi.

Vì thế chờ lúc (mẹ) Bạch Tuyết tỉnh lại, cô đã không còn là cô nữa.

*****

Dưới bậc, Bạch Tuyết xem đến nhiệt huyết sôi trào, đây rốt cuộc có phải cô hay không, vì sao cô không có một chút ấn tượng?

Tiếp tục nghiêm túc nhìn về phía màn ảnh kia, hình ảnh đã là chuyện của một tháng sau ——

Một tháng sau.

Nước Mỹ. diedanllequydonn

Công viên bệnh viện chỉnh hình.

Lá cây chậm rãi bay xuống xuống dưới, có hồng, có vàng.

Bên cạnh ghế dài là một cô gái đang ngồi, trong ánh mắt xinh đẹp có một loại khí phách vượt qua tuổi tác, đôi mắt to nhìn chăm chú vào lá cây bay

xuống, ánh mắt lạnh nhạt, tựa hồ là nhìn thấu lòng người dễ thay đổi.

“Tuyệt Nhi, sao lại ra ngoài? Cơ thể cô suy yếu, cần bồi dưỡng thật tốt.”

“Cảm ơn cô.”

“Khách khí cái gì, một tháng trước, bỗng nhiên cô rơi xuống từ phía trên, chúng tôi cho rằng cô sẽ bị quăng ngã thành bánh nhân thịt, không nghĩ tới cổ một chút cũng không có việc gì, thật là phúc lớn mạng lớn. Sau khi phát hiện cô tỉnh lại, biết nơi này của chúng tôi là bệnh viện rất tốt, lại muốn chúng tôi thay đổi khuôn mặt cô, bất đắc dĩ, chúng tôi đành phải làm giải phẫu chỉnh hình cho cô, giải phẫu cũng cực kỳ thành công, so trước kia còn xinh đẹp hơn nhiều.” Một người hộ sĩ vui vẻ nói.

Nếu không muốn lấy thân phận chính mình để tồn tại, vậy chỉ có thể trùng sinh, chỉ cần cô có thể tồn tại là được rồi. ddlequyydonn

Bác sĩ trưởng của cô cũng là người Trung Quốc, sau khi hiểu rõ tình huống của cô, rất đồng tình với tình cảnh của cô, vì thế quyết định giúp đỡ cô. Vị bác sĩ kia sưu tập rất nhiều tư liệu các cô gái mất tích ở trên mạng, phần lớn các cô gái đó đều là năm tuổi đến mười tuổi, đoán chừng là tìm không thấy.

Bác sĩ đưa thân phận của mấy cô gái đó cho (mẹ) Bạch Tuyết, hy vọng cô từ những người đó chọn ra một thân phận vừa lòng để sau này trùng sinh thành người đó.

Không nghĩ tới chính là, cô lựa chọn một cô gái gốc làm thân phận trùng sinh sau này, cái này làm cho anh rất ngoài ý muốn.

Lúc ấy, anh hỏi cô vì sao muốn lựa chọn một cô gái gốc để trùng sinh?

Cô trả lời là: Trước kia tuy rằng bản thân không phải là người thực sự gốc; nhưng mà, lại bị người khác chơi đùa như người gốc, đòi người như

vậy cô đã chịu đủ rồi!

Nếu người khác xem cô như người ngốc mà chơi trong tay, sao cô không từ người ngốc ngã xuống trở thành người ngốc vùng dậy.

Tuyệt Nhi ắt phải trở về.....

Ma Vương lợi hại, cô biết, cho nên cô càng không thể làm người bình thường, nếu cô bình thường sẽ bị Đại Ma Vương phát hiện cô là ai rất dễ dàng, cho nên cô lựa chọn làm cô gái ngốc.

Tuyệt Nhi trả lời, bác sĩ không lời nào để nói.

Chỉ hy vọng về sau cô sinh sống vui vẻ, không nên bị người hãm hại là được.

Hai tháng sau. ddlequyddon

Sân bay.

Tuyệt Nhi trở về.

Cách cửa sổ phi cơ Tuyệt Nhi nhìn về bên ngoài cửa sổ, nơi này là quê hương của cô.

Rời đi một năm, một năm này cô quyết chí tự cường, để sớm về nước.

Trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đại Ma Vương, anh có tốt không? Anh giết con tôi, tôi trở về tìm anh báo thù.

Tuyệt Nhi đã trở lại.

Từ nay về sau, cô không còn là Tuyệt Nhi mềm yếu.

Đi xuống phi cơ, ngẩng đầu nhìn không trung xanh dương.

Con trai, con ở trên trời có khỏe không? Mẹ đã trở lại, mẹ sẽ không bỏ qua cho những người đã ăn hiếp con. Trong mắt che đầy một tầng hơi nước, ngay sau đó đeo kính râm lên, đi theo một người phụ nữ trung niên đến một chiếc xe tư gia.

Đây là do bác sĩ kia sắp xếp cho cô, người phụ nữ trung niên này là nhân viên công tác trong cô nhi viện, trước kia Tuyết Nhi chính là lớn lên trong cô nhi viện. ddllequydon

“Tuyết Nhi, con đã lớn như vậy, đáng vẻ so với lúc nhỏ còn xinh đẹp hơn.” Tuyết Nhi cũng không nói cái gì, vẫn mang theo kính râm như cũ, si ngốc cười cười, sau đó lấy một cây kẹo que ra ăn.

“Đứa bé đáng thương, lớn lên xinh đẹp như vậy nhưng đầu óc lại không bình thường! Nếu con là một đứa bé bình thường, nhất định so với mấy đại minh tinh kia còn thành công hơn. Xem ra cha mẹ nước Mỹ bên kia đối với con không tồi, chăm sóc con rất tốt.” Người phụ nữ trung niên đánh giá Tuyết Nhi nói.

“Hì hì.....”

“Hazzi! Thật giống còn nhỏ, chỉ biết ngây ngô cười! Tối đây, bỏ kính râm xuống đi.”

“Không, mẹ Dương kêu đeo. Ha ha đường, ngọt ngào. Hì hì.....” Tuyết Nhi đưa kẹo que từ trong miệng mình ra tới trong miệng dì kia.

“Đứa bé ngoan, dì không ăn, con ăn đi.” Nhân viên công tác rất hiểu cho người mẹ ở nước Mỹ kia, đoán chừng muốn Tuyết Nhi đeo kính râm lên là muốn che khuất ánh mắt si ngốc kia của cô! ddleequydonn

*****

Dưới bậc, Bạch Tuyết xem mà nước mắt chảy ào ào, đây rốt cuộc là ai? Vì sao cù giống cô như đúc? Cô từng có loại hoàn cảnh này sao? Vì sao cô không nhớ rõ?

*****

Đi vào cô nhi viện.

Nhìn thấy một vài đứa bé ngồi chơi ở trên đệm, có đứa bé còn cuộn rút thân thể nhỏ bé ở trong góc.

Tuyết Nhi đau lòng không thôi.

Những cảm xúc này chỉ có thể để trong lòng, không thể biểu lộ ra ngoài. Về sau cô tuyệt đối không sẽ dễ dàng tin tưởng người khác, đặc biệt là bạn bè.

Nghĩ đến bạn đại học kiêm bạn tốt nhất Dương Mỹ, là cô vĩnh viễn đau đớn.

Nhanh chóng điều chỉnh tâm tình một chút.

“Hì hì..... Chơi, chơi thật vui, tôi có món đồ chơi, chơi rất vui nha. Hì hì.....” Tuyết Nhi ăn kẹo que tung tăng nhảy nhót đi lấy bao đồ chơi của mình, đây đều là một thứ cô chuẩn bị trước tiên, biết sẽ được nhận đến trong cô nhi viện, nghĩ đến ở đây nhất định sẽ có rất nhiều cô nhi, cho nên mới mua rất nhiều món đồ chơi mang đến.

“Ai, đứa bé thật tốt!” Viện trưởng nhìn Tuyết Nhi lắc đầu tiếc hận.
ddlequyydoon

“Món đồ chơi này là từ đâu có?” Viện trưởng đi lên trước quan tâm hỏi.

“Mẹ, mẹ Dương mua, mẹ Dương mua mẹ mua.” Tuyết Nhi cười cười.

“Tuyệt Nhi a, thì ra con là bị người ngoại quốc đưa tới nước Mỹ. Năm ấy con chín tuổi bỗng nhiên không thấy con đâu, chúng ta đều tìm khắp nơi nhưng lại không thấy con, cho rằng, còn tưởng rằng con đã xảy ra chuyện! Xem ra con đã gặp được người tốt bụng, bọn họ chăm sóc con rất tốt, nuôi dưỡng trắng trẻo, so với trước kia lại càng xinh đẹp.” Viện trưởng vuốt ve Tuyệt Nhi nói về khó khăn trước kia.

Thấy Tuyệt Nhi trở về, viện trưởng vô cùng vui vẻ.

Tuyệt Nhi chạy tới chơi với bọn nhỏ, viện trưởng xuất thần nhìn cô.

Nếu đứa nhỏ này không nói lời nào, không làm việc, không ai có thể nhìn ra đầu óc cô không bình thường.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Câu Đố Về Thân Thế Của Mẫu Đơn Tiên Tử

Tuyết Nhi vui vẻ vỗ tay, vì báo thù cho con trai, cái gì cô cũng đều làm được, Đại Ma Vương lấy con trai của cô làm thức ăn cho cá sấu, thù này cô nhất định phải báo, nhưng mà cô là người phạm, mà Ma Vương cũng không phải người, cho nên cô chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Nhưng vào lúc này. diendanlequydon

“Viện trưởng, những người đó lại tới gây chuyện, nói muốn phá bỏ và di dời cô nhi viện của chúng ta, muốn chúng ta nhanh dọn đi. Bằng không, sẽ cưỡng ép hủy đi nơi này!” Nhân viên công tác trong cô nhi viện vội vã chạy tới thở hổn hển nói.

Những lời này tất nhiên cũng bị Tuyết Nhi nghe được, nơi này sẽ bị cưỡng ép phá bỏ và di dời? Những đứa bé này sẽ làm sao bây giờ?

Lúc chính cô cũng không biết là chuyện như thế nào, từ lúc cô sống lại, cô giống như cả người tràn ngập sức mạnh, không sợ trời không sợ đất.

*****

Dưới bậc, Bạch Tuyết nhìn hình ảnh này, cô đoán được người phụ nữ kia nhất định là được vị thượng tiên kia tặng linh lực, bằng không Tuyết Nhi sẽ không có suy nghĩ muốn giúp cô nhi viện. Trước kia cô yếu kém, hiện tại cả người cô tràn ngập sức mạnh, nhất định là có thần tiên âm thầm trợ giúp cô.

*****

Lại nhìn về phía màn ảnh một lần nữa. lequydon

Chỉ thấy Tuyết Nhi ăn kẹo que cũng đi theo sau viện trưởng đi qua đó, mọi người đều rất sốt ruột, không có người chú ý Tuyết Nhi cũng đi theo đến cổng lớn.

Tuyết Nhi mặc trên người chính là áo sơ mi cao bồi, hạ thân là một cái váy dài, dưới chân là một đôi giày màu trắng đế bằng.

Còn chưa đi đến cổng lớn cô nhi viện, cũng đã nghe được có người đang cãi nhau.

“Lập tức kêu viện trưởng các người lăn ra đây, nơi này, hôm nay phải hủy đi, lập tức mang theo những đứa bé kia cút đi.” Một người đàn ông rất thô tục rất ngang ngược quát.

“Nơi này là cô nhi viện, sao có thể nói dọn liền dọn, nhiều đứa bé như vậy anh muốn chúng tôi dọn đi nơi nào?” Một vị nhân viên công tác khó xử nói.

“Đừng con mẹ nó vô nghĩa, động thủ, đuổi bọn họ ra đi ——”

Nhưng vào lúc này.

“Hôi cơ (phi cơ), hì hì..... Có hôi cơ, đi tìm mẹ Dương, mẹ Dương .....” Tuyết Nhi bỗng nhiên chạy tới chỗ người đàn ông ngang ngược vừa rồi mà hét lớn, viện trưởng và tất cả nhân viên công tác đều tròn mắt, sao Tuyết Nhi lại chạy ra!

Thảm rồi!

Mọi người đều ngơ ngẩn, không biết kế tiếp sẽ xảy ra cái gì?

Mấy người làm công trường đó đều rất ngang ngược, hơn nữa không nói lý, nhìn thấy Tuyết Nhi điên cuồng chạy tới như vậy, đoán chừng phải bị nhà thầu dùng một chân đá qua một bên đi.

Tuyết Nhi ngây ngô cười chạy đến trước mặt nhà thầu, một chân dẫm lên chân của người đàn ông kia hung hăng đuổi đi.

“Ai da! Mẹ nó, nơi nào chạy ra một người ngốc hử ——”

Người đàn ông ăn đau ai da một tiếng, ngay sau đó chuẩn bị đẩy Tuyết Nhi ra, bởi vì chân anh ta còn ở dưới chân của Tuyết Nhi!

Ai ngờ!

Nhà thầu còn chưa kịp ra tay.

“Ô a ——con khi giấy thật cao, khi giấy thật lớn, hì hì..... Khi giấy không ngoan, không ngoan! Chạy ra vườn bách thú, nên đánh. Bang, bang, bang, bang, bang.....”

Tuyết Nhi một bên hô to một bên quyền đánh cái cô gọi là đầu khi giấy, mặt, còn có kia chuẩn bị đánh trả cánh tay.

Công phu nháy mắt, nhà thầu liền biến thành khi giấy chân chính, mặt mũi bầm dập, bộ mặt biến dạng nghiêm trọng.

“Mẹ nó, các người còn không nhanh lên cứu lão tử ——” Người đàn ông dùng hai tay ôm đầu hô lớn. diiendanlequydon

Tuy rằng đôi tay nhà thầu vẫn luôn che chở đầu, nhưng mà, phần đầu một chút cũng không thiếu bị đánh.

“Lão đại, vì sao anh không chạy, bị một đứa ngốc đánh thành như vậy!” Vội vàng vài người từ xe lớn xuống dưới, kéo hai người ra. Trong đó có

một người nhìn lão đại bị đánh thảm như vậy, thật sự nhìn không được, mới có thể nói như vậy.

“Mẹ nó, cậu cho rằng tôi không muốn chạy sao, con ngốc đó dẫm chân tôi, lão tử làm sao chạy được!”

“Phụt ——”

Có người cười, tất nhiên là người trong cô nhi viện cười.

Không nghĩ tới Tuyết Nhi vừa tới, liền cho bọn họ một ngụm ác khí, những người này mỗi ngày tới nơi này náo loạn, bọn họ đều bị chúng ức hiếp, nhà thầu bị cô gái ngốc đánh một trận, trong lòng đoàn người đều hả giận.

“Cười cái gì mà cười, con ngốc, chờ ngồi tù đi, tôi sẽ tố cáo cô ẩu đả nhân viên chấp pháp.” Nhà thầu rộng to kêu to nói.

Tiếng người cười trong cô nhi viện ngừng lại, người này có tiền có thế, anh ta muốn tố cáo Tuyết Nhi, Tuyết Nhi có thể bị bắt đi hay không, trong lòng mọi người lại bắt đầu lo lắng cho Tuyết Nhi, ai cũng không cười nổi!

Nhìn thấy người trong cô nhi viện sợ tới mức đều thay đổi mặt, nhà thầu lại đắc ý.

“Cô gái ngốc, về sau cuộc đời cô liền ở trong ngục giam đi, nơi đó người nào đều có, phòng chừng rất thích hợp với thứ phụ nữ bạo lực điên như cô, ha ha..... A! Mẹ nó, thật đau!”

“Hì hì..... Người ngốc đánh người không phạm pháp nha. Hì hì..... Cho anh ăn kẹo que, ngọt ngào. Hì hì.....” Tuyết Nhi liếm một ngụm kẹo que thấy đủ, chuẩn bị đưa cho nhà thầu kia ăn.

“Không cần lại đây ——” Nhà thầu nhìn cô ngốc đi tới, vội vàng lui về phía sau, la lớn.

“Hì hì..... Anh không ăn, tôi ăn, thật ngọt.”

“Mẹ nó, cô là khờ thật hay giả ngốc? Còn biết người ngốc đánh người không phạm pháp! Dựa —— hôm nay lão tử xui xẻo, chúng ta đi, đưa tôi đi bệnh viện.”

Nhà thầu khập khiễng rời khỏi cửa lớn cô nhi viện.

Sau lại có người nghe nói vị nhà thầu kia ở bệnh viện một tuần, cánh tay và chân mặt bị gãy xương nghiêm trọng.

*****

Văn phòng giám đốc công ty. diennndanlequydon

Đại Ma Vương ngồi trên ghế, biểu tình mười phần lãnh khốc, như là băng đá được khắc thành người đàn ông đẹp trai. Quanh thân tỏa ra khí lạnh.

Chính là bởi vì bề ngoài đẹp trai của anh mới hấp dẫn được Tuyết Nhi, mới có thể tình nguyện gả cho Ma Vương, kết quả lại đổi lấy kết cục như vậy!

Ba tháng rồi, hoàn toàn không có tin tức của cô.

Anh vận dụng sức người sức của đều không tìm thấy cô, còn dùng ma pháp tìm kiếm cô, kết quả cái tin tức gì cũng không có, người phụ nữ đáng chết giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy!

“Thùng thùng.....” Truyền đến tiếng đập cửa.

“Tiến vào.”

“Giám đốc, đây là danh sách bác sĩ nam tốt nhất trong nước, mời anh xem qua.” Thư ký cung cung kính kính đưa danh sách tới trước mặt Đại Ma Vương.

“Đi ra ngoài đi.”

“Vâng, giám đốc.” Thư ký cẩn thận rời khỏi cửa.

Nhìn danh sách chuyên gia khoa nam trước mắt, anh hận đến muốn giết người, cái này cũng đáng chết chính là dùng ma pháp cũng trị không hết, anh đã thử qua vô số lần, không dùng được.

Người phụ nữ đáng chết, biến mất không tung tích. Nhưng mà, phía dưới anh không còn dựng thẳng lên được, vẫn luôn là ủ rũ cụp đuôi! Cái này làm cho anh không thể nhìn được nữa!

Vũ khí đàn ông không còn mạnh mẽ như xưa nữa, tất cả mạnh mẽ đều rời đi theo người phụ nữ kia!

Cầm lấy danh sách trước mắt, lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Chuyên gia khoa nam nước ngoài đều xem không sai biệt lắm, vẫn luôn không dùng được. Đành phải thử lại một lần chuyên gia khoa nam trong nước xem có được chưa!

Cầm lấy điện thoại, hẹn một chuyên gia có quyền uy nhất.

Núi rừng vắng vẻ.

Một biệt thự phong cách Châu Âu đập vào mi mắt, nóc nhà nhọn hoặc màu đỏ phá lệ làm người khác chú ý.

Trong nhà.

Đại Ma Vương ngồi ở trên ghế dệt từ tre trúc, phẩm trà, lãnh khốc hai chân bắt chéo.

Ngồi đối diện với một người đàn ông lớn tuổi.

“Tiên sinh, bệnh của anh không phải do thân thể xảy ra vấn đề. Là vấn đề về tâm lý.” Bác sĩ nam này chính là bác sĩ khoa nam mà Đại Ma Vương mời đến, chuyên môn trị bất lực. diendaanlequydon

Những lời này, Đại Ma Vương nghe xong không chỉ một lần, tất cả chuyên gần như đều có đáp án này.

“Có biện pháp nào không?” Không có quay đầu lại nhìn chuyên gia, lạnh lùng hỏi một câu.

“Về phần thuốc trị? Hẳn là lúc tiên sinh phát bệnh, có phải đã chịu cái gì kích thích hay không? Hoặc là chuyện nào đó ảnh hưởng rất lớn đối với anh vẫn luôn áp lực với anh, làm anh không thể..... Chỉ cần cởi bỏ vấn đề trong lòng, đoán chừng sẽ không thuốc mà khỏi. Tâm bệnh vẫn là cần thầy trị về tâm.” Chuyên gia rất bất đắc dĩ nói.

Sau khi chuyên gia rời đi, Đại Ma Vương đứng dậy, đôi tay cắm ở túi quần, cau mày, ánh mắt thâm thúy nhìn phương xa.

Gặp nhiều chuyên gia như vậy, chính anh cũng biết thuốc trị của anh là cái gì. Người phụ nữ đáng chết kia chính là thuốc trị của anh!

Từ lúc nhìn thấy ảnh chụp thân mật của vợ và người đàn ông khác, anh liền không được.

Người phụ nữ đáng chết liền rời đi như vậy, sống chết không rõ.

Người phụ nữ đáng giận, làm hại anh mắc loại bệnh này! Phẫn nộ một chân đá bay bộ đồ trà bên cạnh bàn trà. diendannlequydon

Anh thề, đào ba thước đất cũng phải tìm thấy người phụ nữ kia. Mặc dù là đã chết, cũng muốn đào cô ra để chữa khỏi bệnh của anh.

Cô nhi viện.

“Tuyết Nhi à, viện trưởng nói con đi đến nơi này có vài ngày, hôm nay tính toán đưa con đi ra ngoài đi dạo, mau dọn dẹp một chút.” Dì công tác cầm lược đi tới, bắt đầu chải đầu cho Tuyết Nhi.

“Hì hì..... Chơi, chơi, thật tốt.” Tuyết Nhi cao hứng ồ ồ lên.

“Hazzi! Tuyết Nhi à, con không ngốc thì thật tốt, nhìn gương mặt xinh đẹp của con một cái này.”

Mắt đẹp Tuyết Nhi hiện lên một tia lạnh lẽo, gương mặt này chỉ là một bộ phận để cô báo thù, con trai không thể chết oan như vậy, những người hãm hại cô cũng không thể sống tiêu dao tự tại như vậy được.

Cừu hận, giống như quái thú cắn nuốt trái tim cô.

Nghĩ đến con trai chết oan, cô đau lòng như đao cắt! Ba tháng nay cô đã khóc vô số lần. Về sau, nước mắt cô chỉ ở lại trong lòng.

Đầu tiên viện trưởng là dẫn theo Tuyết Nhi mua vài bộ quần áo, sau đó lại dẫn cô đi dạo công viên. Cuối cùng, viện trưởng đưa Tuyết Nhi vào một nhà tiệm cơm Tây.

Thật ra, viện trưởng không ăn cơm Tây, chỉ là bởi vì Tuyết Nhi từ chín tuổi đã sống ở nước Mỹ, cho nên mới đưa cô tới ăn cơm Tây. Thật ra trong mắt viện trưởng Tuyết Nhi là Tuyết Nhi mất tích của các bà, thật ra là Tuyết Nhi giả mạo cô gái đã mất tích kia.

“Tuyết Nhi, về sau con nên thích ứng với đồ ăn nơi này của chúng ta. Cơm Tây tất nhiên là tốt, chỉ là chúng ta là người Trung Quốc, vẫn nên ăn

đồ ăn Trung Quốc.” Viện trưởng hiền lành nói.

“Hì hì..... được nha.” Tuyết Nhi cười nói.

“Đứa bé ngoan, con vẫn ngoan giống như lúc nhỏ.” Viện trưởng rất vui mừng.

Một ý thức tiềm tàng khiến cho Tuyết Nhi nhìn về phía cửa.

Anh ta?

Tuyết Nhi tức khắc giống như rớt vào trong động băng, lạnh từ đầu tới chân.

Bất an, cừu hận cùng nhau nảy lên trong lòng.

Đại Ma Vương.

Đại Ma Vương xuất hiện, ma quỷ giết chết con trai. Cô nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không thể để anh ta phát hiện ra cô là ai.

Nghĩ đến con trai, cô hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cái người đàn ông lấy con trai làm thức ăn cho cá sấu xuất hiện, ma quỷ kia đã xuất hiện.

Lúc trước cứu anh, anh sáng lập ra công ty của mình, còn xây dựng một quán cá sấu. Khi gả cho anh, cô liền biết trên danh nghĩa anh có một quán cá sấu. Sau khi kết hôn, anh thường xuyên dẫn theo cô đi xem cá sấu, hơn nữa anh còn sẽ tự mình dùng động vật sống làm thức ăn cho cá sấu.

Anh chăn nuôi gà vịt ngỗng đều là mời câu anh dùng cho cá sấu ăn.

Có đôi khi cá sấu sinh bệnh, cần điều trị. Đại Ma Vương sẽ dùng gà vịt ngỗng câu cá sấu lên, sau đó tiêm thuốc gây tê vào, tiến hành cứu trị.

Lúc ấy, cô nói với Đại Ma Vương: Quá tàn nhẫn.

Người đàn ông kia trả lời: Đây là cuộc sống tự nhiên sinh vật, mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết.

Đúng vậy.

Mạnh thì sống, yếu thì chết!

Cô rút cuộc đã thấu hiểu triệt triệt để để.

Nếu đây là thời đại kẻ mạnh sinh tồn, như vậy vì sinh tồn, cô tất phải mạnh mẽ thêm nữa.

Chỉ thấy bên cạnh Đại Ma Vương còn có một cô gái xinh đẹp đi theo, cái này làm cho ngọn lửa hận thù trong lòng Tuyết Nhi càng mãnh liệt hơn.

Đại Ma Vương ngồi xuống chỗ cách Tuyết Nhi không xa.

Tuyết Nhi vẫn là xinh đẹp ăn cơm Tây như cũ, con người lóe một loại thần sắc quái dị.

Ánh mắt này ở trong mắt viện trưởng một chút cũng không kỳ quái, bởi vì Tuyết Nhi là người ngốc, cho nên suy nghĩ trong lòng tất nhiên không giống với người bình thường.

Bên kia.

Đại Ma Vương lạnh mặt chọn mấy thứ, vì muốn chữa khỏi bệnh, anh cố ý tiếp xúc với một số phụ nữ nhiều hơn, hy vọng có thể không thầy thuốc mà khỏi, bỗng nhiên tốt lên.

Vẻ mặt Đại Ma Vương rất âm ngoan, đáng vẻ rất thích thú, cô gái đối diện, khuôn mặt nhỏ bị dọa đến trắng bệch, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Chẳng lẽ là cô lớn lên rất xấu sao? Vì sao anh nhìn cô như vậy!

Tuyết Nhi ở bên này ăn no, viện trưởng thấy cô ăn rất được, vì thế, trước khi đi lại muốn cho nàng cô mang theo một cái pizza.

Pizza mới vừa làm nóng hầm hập, Tuyết Nhi ngậy ngất cầm pizza đi theo phía sau viện trưởng. Lúc đi qua bên người Đại Ma Vương, việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

Tuyết Nhi đoán được nơi này là nơi công cộng, nếu cô tra tấn người đàn ông này nho nhỏ một chút, anh sẽ không thể sử dụng ma pháp đối phó cô, người ở đây quá nhiều, anh sẽ không làm như vậy. Điểm này cô là chắc chắn, cho nên Tuyết Nhi không khách khí.

“A ——”

Một tiếng kêu to này không phải của Tuyết Nhi, cũng không phải của viện trưởng, càng không phải cô gái ăn cơm với Đại Ma Vương. Một tiếng kêu to khiếp sợ này đúng là của Đại Ma Vương.

Vốn dĩ, anh giúp cô gái kia lấy cơm, lời nói cũng rõ ràng, liền chuẩn bị rời đi. Ai ngờ, vừa mới đứng dậy, một đồ vật nóng hầm hập, nhào dính dính trực tiếp dán ở trên mặt.

Anh cách pizza kêu to, cái loại cảm giác nhào dính dính này gần như làm anh nổi điên, anh mới có thể không bận tâm hình tượng hét to một tiếng như vậy, ngay sau đó một chương đánh bay pizza.

Lại nhìn thấy một cô gái đứng ở trước mặt anh, trừng mắt to đẹp, quai hàm phồng lên căm tức nhìn anh.

Là, ánh mắt này là căm tức nhìn.

Anh có quen biết cô sao?

Vì sao muốn nhìn anh như vậy?

“Ai nha, Tuyết Nhi, con không sao chứ?” Viện trưởng xoay người, lo lắng hỏi.

“Vị phu nhân này, người có chuyện là tôi.” Lạnh lẽo nói lại, hơn nữa duỗi tay qua lấy khăn giấy mà cô gái kia đưa lau mặt một phen.

Dáng vẻ muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu chặt vật.

Đại Ma Vương từ trước đến nay ra cửa đều là thể thể diện diện, khi nào thì có lúc chặt vật như vậy, còn là ở nhà ăn, chung quanh nhiều người như vậy nhìn qua, làm anh muốn giậm chân giận dữ! Cái người phụ nữ chết tiệt này thật là to gan lớn mật dám mạo phạm anh, vừa định giáo huấn cô, lại phát hiện vẻ mặt người phụ nữ này không đúng, ánh mắt của cô không phải là ánh mắt người bình thường nên có.

“Thực xin lỗi tiên sinh, thực xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không phải cố ý.” Viện trưởng nhìn thấy người đàn ông cao lớn mặt đầy sợi pizza, tóc trên đỉnh đầu còn treo một vòng màu ớt, biết là Tuyết Nhi gặp rắc rối, vội vàng xin lỗi.

“Không phải cố ý? Nơi này nhiều người như vậy, vì sao cô ta không xuống tay với người khác ——” Đại Ma Vương tức muốn học máu quát.

“Tiên sinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thỉnh cậu tha thứ.” Viện trưởng thực xin lỗi nói.

*****

Dưới bậc đang xem Bạch Tuyết trên màn hình bóng nhiên cười, thì ra Tuyết Nhi kia còn rất dũng cảm nha. Dám đối nghịch với Đại Ma Vương, vì con trai, cô lại có thể dám chạm trán Đại Ma Vương một lần nữa, xem ra tình thương của mẹ rất vĩ đại.

*****

“Cô nhìn cái gì mà nhìn, hiện tại người xui xẻo chính là tôi, cô không xin lỗi, đó là ánh mắt gì nhìn tôi vậy?” Đại Ma Vương xoay người chỉ trích Tuyết Nhi.

“Hừ hổng ——” Tuyết Nhi lạnh lùng ném xuống hai chữ, chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại, cô định rời đi như vậy?” Trong lòng Đại Ma Vương nén giận, nhưng mà nhìn thấy bên người nhiều người như vậy, chỉ có thể nhịn! Nhưng mà, có thể không dùng ma pháp, vậy dùng thân phận của con người để giáo huấn cô một chút cũng có thể chứ.

Người phụ nữ này đáng giận đến cực điểm, lấy pizza đập trên mặt anh, còn dám diễu võ dương oai rời đi.

“Có việc gì?” Tuyết Nhi quay đầu lại, lại nói ba chữ, gần như khiến Đại Ma Vương tức điên.

“Cô ——” Đại Ma Vương phát điên, hiện tại cái dáng vẻ chật vật này của anh là do ai làm hại?

Cái người phụ nữ đáng chết này còn dám hỏi anh có việc gì.

“Đã hiểu rồi.” Tuyết Nhi lại nói ba chữ.

Đại Ma Vương lại lần nữa lau mặt một phen, vẻ mặt ghê tởm không chút nào che dấu biểu lộ ra ngoài, anh là người rất yêu sạch sẽ, hiện tại bị làm cho dơ như vậy, trên mặt, trên đầu, trong cổ, còn có trước ngực đều là pizza.

Tâm tình bây giờ của anh tệ đến hết biết rồi, hận không thể bóp chết người phụ nữ không thể hiểu được này!

Bất quá, nghe thấy người phụ nữ này lại nói một câu: Đã hiểu rõ.

Đoán chừng là biết chính mình làm sai, nơi này là nơi công cộng, đàn ông phong độ vẫn là nên tận lực duy trì một chút! Nếu cô đã biết xin lỗi, anh cũng chỉ miễn cưỡng tiếp nhận, bây giờ anh chỉ muốn tìm một nơi có nước, sau đó cầm đầu nhảy vào tắm rửa chính mình thật sạch!

“Anh là muốn đèn pizza cho tôi.” Tuyết Nhi nói.

Quá ngoài dự đoán!

Đại Ma Vương quá ngoài dự đoán, người phụ nữ này lại có thể không biết sống chết đuổi tay muốn anh đèn pizza cho cô!

“Cô quả thực không phải người!” Đại Ma Vương bị đả kích hoàn toàn không nói được, cầm lấy bao tay, chuẩn bị chạy lấy người.

“Nha nha, tôi không phải người, anh cũng không phải người đâu, tôi là người ngoài hành tinh siêu cấp. Hì hì..... Anh là gì? Là thần tiên, là yêu quái, hay là Ngưu Ma Vương? Nhưng mà, anh thật dơ nha, anh vẫn là làm người ngoài hành tinh siêu cấp rác rưởi, người rác rưởi, anh là người rác rưởi .....” Tuyết Nhi nhảy nhót rời khỏi tiệm cơm Tây.

“Tiên sinh, thực xin lỗi, đầu óc đứa nhỏ này có vấn đề, cậu đừng nóng giận.” Viện trưởng liên tiếp xin lỗi.

“Cô ——” Đại Ma Vương vừa định nói, nếu đầu óc có vấn đề thì không nên mang theo ra ngoài để mất mặt xấu hổ. Nhưng mà, lời nói tức giận này còn chưa nói ra, liền nghe được một ít người dùng cơm bên cạnh nghị luận.

“Thật đáng thương, lại có thể là một người ngốc!”

“Khó trách, cô không lễ phép như vậy!”

“Vị tiên sinh kia, làm sao lại chấp nhặt với người ngốc, như vậy quá không có phong độ!”

Những lời này, làm Đại Ma Vương liên tiếp nhét lửa giận vào trong bụng, anh cái gì cũng không có lại nói, chật vật rời khỏi tiệm cơm Tây.

Lúc Đại Ma Vương ngồi trên xe, bỗng nhiên ý thức được một chuyện ngoài ý muốn.

Anh, cử động rồi.

Hơn ba tháng, nơi đó vẫn luôn mềm sụp!

Giờ phút này, quần phòng dậy rồi.

Nên vui hay là nên tức giận?

Nhất định là vừa mới bị cổ ngốc kia làm tức giận, ngay cả lão nhị cũng không muốn ngủ say! Phòng chừng là như thế này.

Trong lòng không khỏi hưng phấn lên, hơn ba tháng không có chạm qua phụ nữ, không bằng đi thử có sử dụng được không? Lái xe rời đi.

Ai ngờ, xe mới vừa rời đi không bao xa, phía dưới lại không được!

*****

Bạch Tuyết hoang mang, Ma Vương rốt cuộc là có ý tứ gì, vì sao muốn buộc cô xem những hình ảnh này? Tuy rằng người phụ nữ kia lớn lên giống cô như đúc, nhưng mà, lúc này cô chắc chắn đó không phải là cô. Vậy đó là ai chứ? Mục đích Ma Vương làm như vậy là gì?

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Phụ Nữ Giống Như Một Câu Đố

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là tạm thời! Trong lòng lại tức giận một lần nữa, dừng xe ngay, quay đầu xe, lại đi về hướng tiệm cơm Tây vừa rồi, anh muốn đi tìm cổ ngực đáng giận kia.

Đi vào tiệm cơm Tây, nhìn xung quanh khắp nơi, đã không có bóng dáng Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi ngồi ở trên xe viện trưởng, vui vẻ hát khê một khúc nhạc.

“Tuyết Nhi, bài hát này là ai dạy con?” Viện trưởng tò mò hỏi.

“Thần tiên dạy con nha.” Tuyết Nhi ngây ngô cười nói.

“Hazzi! Nếu trên thế giới có thuốc thông minh, dì nhất định mua đến cho con, chữa khỏi cho con.” Viện trưởng đau lòng nói.

Tuyết Nhi quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong miệng vẫn ngâm nga khúc hát. Ánh mắt dâng lên ấm áp, trong lòng thầm nghĩ: Viện trưởng là người tốt.

Viện trưởng, xin lỗi, con lừa dì, con không phải Tuyết Nhi thực sự! Về sau, con sẽ ngoan ngoãn làm Tuyết Nhi của dì, ngoan ngoãn làm Tuyết Nhi tốt, tuyệt đối sẽ không làm dì thất vọng.

Đại Ma Vương không trở về biệt thự, đầy mặt pizza nhão dính dính, không kịp trở về, trực tiếp đi khách sạn gần nhất, khách sạn này trên danh

nghĩa là tài sản của anh.

Đến khách sạn liền nhìn thấy người bạn tốt nhất trong thế giới loài người, con bò cạp.

“Fuck —— anh, rơi vào mương nước bắn sao!” Con bò cạp che lại cái mũi, đi theo Đại Ma Vương vào phòng xa hoa.

“Tôi đang phiền!” Đại Ma Vương trực tiếp đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau ném toàn bộ quần áo trong ngoài ra ngoài.

“Ném hết cho tôi, sau đó đem cái mới đến.” Ngay sau đó chính là âm thanh nước chảy xôn xao.

Con bò cạp xách quần áo trên mặt đất lên đi ra ngoài.

Một giờ sau.

Con bò cạp trở lại phòng, vốn tưởng rằng đại ca sẽ thoải mái dễ chịu nằm trong ổ chờ anh đưa quần áo tới. Ai ngờ, trong phòng tắm vẫn là cảnh tượng rời đi vừa rồi như cũ.

Bóng hình cao lớn, âm thanh nước chảy xôn xao.

“Anh trai tôi ơi, anh đây là đang muốn lột một tầng da của mình hả, sao còn chưa ra ngoài vậy!”

Thật ra, Đại Ma Vương đã sớm tắm rửa sạch sẽ, tâm lý nổi loạn, cảm giác trên người, trên mặt, trên tóc còn có mùi hương của pizza, cho nên cứ giặt sạch một lần lại một lần!

Một lát sau, rốt cuộc người đàn ông cao lớn cường tráng bọc một chiếc khăn tắm đi ra.

“Em đi, anh trai, anh đây là chuẩn bị muốn tái hôn sao, tắm rửa thân thể thơm như vậy!”

“Tôi còn chưa ly hôn, từ đâu ra tái hôn!” Đại ma vương lạnh lùng nói.

“Chị dâu đã mất tích hơn ba tháng, anh không muốn sao?” Con bò cạp cười ha hả nói.

“Câm miệng, đừng nhọc lòng thay lão tử! Cẩn thận tôi ném cậu ra ngoài.”

“Anh trai già à, anh đừng có miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo được không? Ngoài miệng nói không tái hôn, hôm nay còn không phải ngoan ngoãn đi hẹn hò với phụ nữ sao.”

Xong rồi!

Người nào đó không cẩn thận châm lửa ngòi nổ!

Thế tất phải bị nổ đến thương tích mình đây, thậm chí không nở nhìn.....

“Không nên nếu ra hai chữ hẹn hò này cho tôi, tin hay không tôi hiện tại quảng cậu ra ngoài cửa sổ.” Đại Ma Vương bạo nộ, nhìn con bò cạp.

“Anh trai à, bức anh đi hẹn hò không phải là em? Anh làm gì nã pháo với người vô tội là em?” Con bò cạp ra vẻ uất ức hỏi.

“Tôi thật hối hận khi gặp mặt với những người phụ nữ nhảm chán đó, bằng không tôi làm sao lại thành như vậy!”

“Anh trai ruột thịt của tôi, sẽ không phải là con gái người ta không thích vẻ mặt thú vị của anh nhé, trực tiếp dùng pizza đập anh đi? Nếu là như thế này, đây có thể nói là trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy, đoán chừng hiện giờ người có thể kháng cự anh cũng chỉ có thể là người này.”

Đại Ma Vương cầm lấy quần áo sạch sẽ nhìn nhìn, sau đó ngẩng đầu nhìn con bò cạp.

“Đi ra ngoài.”

“Vì sao?” Con bò cạp hoang mang.

“Tôi muốn mặc quần áo.” Đại Ma Vương lạnh lùng nói.

“Phốc —— anh trai, anh là người thân ruột thịt của em, chúng ta đều là đàn ông, còn sợ nhìn thấy sao! Lại nói, trước kia lúc tắm hơi anh còn cởi truồng ở trước mặt em đi tới đi lui khoe khoang thối tha! Triển lãm hùng vĩ của anh!

Hừ! Khi đó không biết là ai điều võ dương oai!” Con bò cạp nói móc.

“Đi ra ngoài ——” Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên một lần nữa ở phòng ngủ.

“Được được, anh đừng rống lên, em đi ra ngoài, lập tức đi ra ngoài, không thể trêu vào. Ha ha..... Đều là đàn ông ăn mặn còn xấu hổ! Đi ngay.....” Con bò cạp cười ha ha rồi đi.

Anh luôn hiểu rõ người bạn tốt này. Tính tình thối tha muốn chết, trên thế giới chỉ sợ chỉ có anh mới có thể chịu đựng tính tình thối tha của anh ta. Chẳng cần biết đâu chỉ là tính tình thối tha của anh, vẫn là Ma Vương, nơi này là nhân gian, anh vẫn luôn che dấu chính mình mà thôi.

Sau khi con bò cạp rời đi, Đại Ma Vương đi xả khăn tắm một phen, đập vào mắt vẫn như cũ! Nơi đó đã không có oai phong ngày xưa!

*****

Ở đây, Bạch Tuyết cúi đầu, không muốn nhìn nữa.

Trong lòng Bạch Tuyết vẫn luôn tò mò rốt cuộc đứa bé kia chết hay không chết?

Cái người này rốt cuộc có phải Ma Vương hiện tại hay không?

Vì sao anh và Ma Vương bị trạ đóng băng lại giống nhau? Bọn họ là cùng một người, hay là có quan hệ gì? leequydon

*****

Một lát sau, cô lại một lần ngẩng đầu nhìn về phía màn ảnh.

Chỉ thấy Đại Ma Vương tức giận nhìn thân thể của mình, ba tháng, cho dù anh cố gắng như thế nào, phía dưới chính là không lên tới. Tựa như thứ này không phải của anh, hoàn toàn thoát khỏi quan hệ với anh, hoàn toàn không chịu khống chế!

Đêm khuya tĩnh lặng, anh vô số lần duỗi tay, hy vọng đánh thức nó. Chỉ là, cho dù anh có cố gắng như thế nào, đều là vô dụng!

Sau đó, anh còn cố ý mua một ít ảnh đĩa tự mình xem trộm, hy vọng kích thích chính mình, kết quả những ảnh đĩa đều diễn xong rồi, thân thể anh vẫn là không được!

Căn rằng nhần nại, trong lòng không phải không có lửa, lửa lớn đã đốt từ đầu tới chân, bất đắc dĩ bình chữa lửa hỏng rồi, tất cả tích lũy không ra được!

Chuyên gia khoa nam thế giới đều đã xem qua, không có biện pháp tốt!

Không tìm thấy thuốc trị, bệnh của anh, vô vọng rồi!

Rốt cuộc người phụ nữ đáng chết chạy đi đâu? Vì sao lại tìm không thấy? Đã hơn một năm, anh phái một phân đội nhỏ đi tìm chung quanh như cũ, nhỏ đến thôn trang, lớn đến nội thành, chỉ cần là nơi có người đều

không buông tha, cả nước triển khai giăng lưới rộng lớn tổng điều tra, hiện tại phân đội nhỏ đã bắt đầu đột kích nước ngoài, vẫn là không có bất kỳ manh mối gì như cũ!

Anh lợi dụng ma pháp cũng không tìm thấy cô, cô ở nơi nào? lequydon

Thì ra sau khi Tuyết Nhi được thượng tiên kia cứu, thân thể cô được thượng tiên làm pháp thuật, không có người nào có thể dựa vào mùi của cô hoặc là đặc thù khác để tìm được cô.

Ai cũng không tìm thấy cô, bao gồm Đại Ma Vương đang sinh sống ở nhân gian.

Tuy rằng Đại Ma Vương vẫn luôn không tìm thấy cô, nhưng mà, anh có thể cảm giác được cô còn sống, chưa có chết.

Chỉ cần là chưa chết, nhất định có hi vọng.

Anh thề, nếu có một ngày tìm được người phụ nữ đáng chết kia, anh nhất định ngàn lần vạn lần đòi lại ở trên người cô. Hơn ba tháng, anh không có ngủ qua với bất kỳ người phụ nữ nào, có thể tưởng tượng được lửa trong thân thể.

Bác sĩ nói, anh hiểu rõ, thuốc trị? Người phụ nữ đáng chết kia chính là thuốc trị của anh, một đêm kia, chính mắt anh nhìn thấy cô sinh đứa bé ra, từ đó về sau anh sẽ không bao giờ được nữa rồi! Thằng đến hôm nay gặp được cô ngốc kia, anh lại lên. Chẳng qua chỉ như vậy một lát! Chỉ tiếc sau lại .....

Con bò cạp đi vào đại sảnh, gọi điện thoại cho ba anh ta.

“Ba, kêu mẹ con chăm sóc đứa bé kia thật tốt, đứa bé kia là vô tội.”

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ chăm sóc thật tốt.” Ba của con bò cạp cười ha hả nói, còn tưởng rằng đây là con của con trai ông, chẳng biết đứa nhỏ này là?

Hazzi! Thương cảm cho trái tim cha mẹ thiên hạ. lequuydon

*****

Lúc này, bỗng nhiên Bạch Tuyết hiểu rõ, thì ra Đại Ma Vương không có đưa đứa bé kia cho cá ăn.

*****

Con bò cạp đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy đại ca đi ra.

Anh vội vàng cúp điện thoại với ba mình, điềm nhiên như không có việc gì lật sổ sách ra xem.

“Cậu rất rảnh rồi? Đi, đi ra ngoài với tôi một chuyến.” Đại Ma Vương giống một trận gió lạnh thổi qua từ trên người con bò cạp, trực tiếp cuốn anh ta đi.

“Đi đâu?” Con bò cạp tò mò hỏi.

“Mang cậu đi xem kịch vui, lão nhị bởi vì chơi phụ nữ, bị người đánh.”

“A? Lão nhị thì có thể đuổi tay a, làm sao lại bị người đánh?” Con bò cạp tò mò hỏi.

Ở chỗ này Đại Ma Vương có năm người bạn bè tốt nhất, anh là lão đại, người đàn ông vừa được nhắc đến là lão nhị Tưởng Vũ. Con bò cạp nhỏ tuổi nhất, đứng hàng lão ngũ.

“Đáng chết chính là, người đánh anh ta là một người phụ nữ! Thật vút mặt Ngũ Thiếu của chúng ta.” lequyydon

“Không phải chứ, lại còn bị phụ nữ đánh nằm viện, nói ra là rất mất mặt!”

Bệnh viện.

Phòng bệnh cao cấp.

Đại Ma Vương và con bò cạp đi vào.

Trên giường bệnh, đôi tay một người đàn ông quăn lấy băng vải, trên mặt có rất nhiều vết bầm dựa vào chấn nửa năm. Bên cạnh là một cô gái xinh đẹp đang cho anh ta ăn chuối.

“Đại ca, anh đã tới!” Người đàn ông ăn chuối nhìn thấy Đại Ma Vương đi vào, uất ức muốn khóc.

“Thật là vô dụng, bị một người phụ nữ đánh thành như vậy!” Đại Ma Vương ngồi xuống.

“Anh, ăn chuối.” Cô gái vừa rồi dứt chuối cho người đàn ông đưa cho Đại Ma Vương một trái, anh nhìn thấy chuối liền nhớ tới lão nhị của mình không cử động.

“Không ăn ——” Lạnh lùng trả lời hai chữ.

“Anh, anh đừng nóng giận. Lần này anh em bị đánh, xứng đáng. Ai kêu anh ấy tới làm loạn! Thay đổi vài người bạn gái, nói không chừng là những người phụ nữ trước kia trả thù anh ấy! Bây giờ bị đánh, những người phụ nữ đó không có một người đến chăm sóc anh em, làm hại em còn muốn xin nghỉ lại đây chăm sóc anh ấy!” Thì ra cô gái xinh đẹp này là Tưởng Lệ em gái của lão nhị Tưởng Vũ. Là quản lý quán cá sấu, phụ trách quản lý nhân viên làm việc.

Quán cá sấu cũng là tài sản danh nghĩa của Đại Ma Vương, anh rất thích nuôi dưỡng loại động vật nguy hiểm này, nơi đó trước kia anh thường xuyên đi, từ lúc vợ anh sinh con, anh liền không còn đi qua quán cá sấu.

Nghĩ đến lúc người phụ nữ kia sinh con, anh đưa đứa bé tới quán cá sấu, sau đó.....

“Đại ca? Em gặp được cao thủ!” Tường Vũ đánh vỡ ý nghĩ Đại Ma Vương.

“Cao thủ lại là phụ nữ, tôi không tin ngay cả một người phụ nữ mà cậu cũng không trị được! Nhìn mặt cậu xem, còn có đôi tay này!” Đại Ma Vương rất không cao hứng nói.

“Hu hu!!! Nữ tặc đáng giận, cố ý đánh mặt em, nói để em về sau đều không thể tán gái, còn ngược đãi đôi tay em, nói để tay của em về sau đều không thể sờ phụ nữ!”

“Nữ tặc?” lequydoon

“Đúng vậy, cô tiến vào từ cửa sổ, lúc ấy em chính là vội vàng, cũng không biết sao lại thế này? Bỗng nhiên bị người khác đánh từ phía sau. Thật đáng thương, cái gì em cũng không có mặc! Liền trơn bóng như vậy bị nữ tặc kia cười ở trên người đánh, nữ tặc đáng chết chỉ đánh mặt em, còn đứng dậy dẫm lên tay của em, dùng sức nện lên, đôi tay bị nện đến xương cốt đều vang lên, nơi nào em còn có đường đánh trả!” Tường Vũ nhớ lại đêm qua tàn nhẫn ngựa răng, anh chưa bao giờ gặp qua phụ nữ dã man như vậy, xuống tay lại tàn nhẫn lại chuẩn như vậy.

“Ha ha..... Nhị ca à, hoá ra anh vẫn luôn bị đánh, ngay cả cơ hội đánh trả đều không có! Quá mất mặt, thực sự ném đi mặt mũi Ngũ Thiếu của chúng ta.” Con bò cạp liên tiếp lắc đầu, tỏ vẻ không thể tiếp nhận kết quả này.

“Lão ngũ, anh lại đây giúp nhìn anh xem, phía dưới còn có thể dùng sao? Phía dưới anh..... Nữ tặc đáng chết kia trước khi đi còn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chăm chăm anh quỳ rạp trên mặt đất, bỗng nhiên bay lên một chân đá tới phía dưới của anh, may mà đúng lúc anh khép hai chân lại, bảo vệ gốc rễ, bằng không thế nào anh cũng phải biến thành thái giám!”

Đại ma vương nheo mắt lạnh lại, người nào dám xuống tay với Ngũ Thiếu bọn họ chứ?

Ở đây, người dám trêu chọc năm người họ gần như là không có, mà người hành hung còn là một người phụ nữ. lequydonn

“Nhị ca, nếu anh biến thành thái giám, đoán chừng anh là đệ nhất vị thái giám sau giải phóng á, nhất định sẽ thành người nổi tiếng.”

“Lão ngũ? Cậu —— kết bái không cần thận rồi! Kết bái không cần thận rồi! Bỏ đá xuống giếng, tôi đã như vậy rồi, cậu còn giấu cọt tôi.” Tưởng Vũ nhìn đôi tay của mình, thực buồn bực, hai tay đều bị bao bọc thành bánh chưng thịt, đừng nói là chơi máy tính, ngay cả tự lo liệu sinh hoạt cũng là vấn đề rồi! Nghĩ đến tự lo liệu sinh hoạt, anh liền muốn đi tiểu.

“Ha ha.....” Tưởng Vũ bỗng nhiên nhìn lão ngũ cười rộ lên.

“Đại ca, anh nhìn vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười của lão nhị kia xem, sẽ không bị nữ tặc đánh đến ngu đi chứ!” Con bò cạp tiếp tục trêu chọc lão nhị.

“Lão ngũ, cậu thấy phiền toái chuyện của tôi sao?” Tưởng Vũ lấy lòng hỏi.

“Em gái anh! Nha, xin lỗi, em gái nhỏ, anh không phải nói em đâu, lời cửa miệng. Ha hả!!!” Con bò cạp mới vừa nói xong, nhìn thấy em gái lão nhị còn ở đây, cuống quýt giải thích nói.

“Ha ha..... Không có việc gì, em không tức giận.” Em gái Tường Vũ cười trả lời.

“Lão ngũ, đỡ anh đi tiểu đi?” Tường Vũ tiếp tục lấy lòng hỏi.

“Hả? Bác sĩ, bác sĩ.....” Con bò cạp hướng về phía cửa gọi vào.

“Lão ngũ, anh muốn đi tiểu, cậu gọi bác sĩ làm gì?”

“Để họ lấy cho anh cái vòi nước.”

“Cậu ——”

“Ha ha..... Đi thôi, nhị ca của em, đùa giỡn với anh đó, đừng tức giận.” Con bò cạp nói xong lấy dép lê ra, ý bảo để anh ta đi chung.

“Xem ra cậu còn có lương tâm!”

Một lát sau.

Trong phòng vệ sinh.

“A —— đại ca, cứu mạng, nước tiểu của lão nhị ở trên tay em!!” Trong WC truyền đến tiếng lão ngũ bị thương quát tháo.

Lúc hai người từ trong WC ra tới, vẻ mặt lão nhị như đưa đám, giống như bị nước tiểu bắn tới trên tay mình vậy.

Thì ra vừa rồi lão nhị không cẩn thận bắn nước tiểu lên trên tay lão ngũ, lão ngũ kêu to.

Anh bất ngờ, kiềm nén nước tiểu lại! Nước tiểu chưa tiểu xong còn chưa tính, “cái kia” của mình cũng là lần đầu tiên bị người đàn ông bên ngoài cầm, trong lòng cũng buồn bực việc này!

Nếu là một cô gái xinh đẹp trợ giúp, có lẽ trong lòng còn cân bằng một ít, vừa rồi nhìn thấy bàn tay to của đàn ông cầm lấy “đại điều” của mình, đoán chừng về sau sẽ để lại bóng ma trong nội tâm của anh!

Sau khi Tưởng Vũ đi ra từ trong phòng vệ sinh, Đại Ma Vương lại hỏi một ít tình huống của nữ tặc kia, ví dụ như thân thể, dáng người, đặc trưng riêng.

Cô nhi viện.

Sau vườn hoa.

Tuyết Nhi ngồi ở dưới đình (cái nhà nhỏ trong vườn hoa mà ko có tường á).

Cách đó không xa là rất nhiều đứa bé chơi đùa, tuy rằng bọn chúng đều là cô nhi, nhưng mà các nhân viên ở đây luôn cẩn thận chăm sóc chúng, trên mặt mỗi người tràn đầy tươi cười. Giống chim nhỏ ríu rít nói chuyện, hát ca.

Viện trưởng đi tới, tất nhiên Tuyết Nhi cảm thấy được, ngẩng đầu, ngây ngốc cười cười.

“Tuyết Nhi, chơi ở chỗ này sao?” Viện trưởng nói chuyện với Tuyết Nhi giống như nói chuyện với những đứa bé đó, thật ra ở trong lòng bà thì Tuyết Nhi và những đứa bé đó giống nhau.

“Dạ, hì hì.....”

“Hazzi! Khó thấy được con vui vẻ như vậy.” Viện trưởng tiếc hận nói, mỗi khi nhìn Tuyết Nhi, đều rất hy vọng cô là một cô gái bình thường, tiếc là một cô gái xinh đẹp như vậy, bằng không cô nhất định sẽ có một cuộc đời tốt đẹp.

Lại chẳng biết Tuyết Nhi đâu chỉ là có một cuộc đời tốt đẹp, cuộc đời cô còn sẽ huyền huyền, thần kỳ như vậy.

Tương lai cô không chỉ sẽ trở thành một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp trên bầu trời, chỉ là thời cơ còn chưa đến.

“Tuyết Nhi, đây là con còn nhỏ khi dì đưa con trở về, trên cổ con là cá vàng nhỏ, tuy rằng nó là đào hạc điêu khắc hình cá vàng nhỏ; nhưng mà, dì biết nó nhất định rất quan trọng, có lẽ là người thân của con đã tự mình điêu khắc vì con; cho nên dì giúp con giữ nó.

Bây giờ con đã trưởng thành, có thể đeo nó lên. Dì đã thay dây đỏ cho nó, tới đây, dì đeo lên cho con.” Viên trưởng đeo cá vàng nhỏ lên trên cổ Tuyết Nhi, sau đó bỏ vào bên trong quần áo, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ý tứ là nó rất quan trọng.

Tất nhiên Tuyết Nhi biết hột đào có hình cá vàng nhỏ này rất quan trọng, đây là vật duy nhất mà có lên quan giữa Tuyết Nhi thực sự và người nhà cô! Cô nhất định sẽ giữ gìn thật tốt, có lẽ tương lai Tuyết Nhi thực sự sẽ trở về, cô nhất định sẽ trả cho cô ấy.....

Có lẽ đây là manh mối duy nhất có thể tìm được người thân của Tuyết Nhi.

Cá vàng nhỏ xuất hiện, ngày cô ngốc hung hăng chinh Đại Ma Vương đã không còn xa.

Ba của con bò cạp đang ở vận dụng sức người sức của của mọi người, hy vọng lúc còn sống tìm được con gái chiến hữu, để chiến hữu đã chết có thể nhắm mắt dưới chín suối.

*****

Văn phòng giám đốc.

Đại Ma Vương bận rộn ngồi ở trước máy tính, ngón tay thon dài nhanh nhạy gõ bàn phím.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao anh không muốn rời khỏi thế giới loài người, thì ra thế giới loài người tiên tiến như vậy, anh thích tất cả nơi này.

Một lát sau, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông ngồi ở một bên chờ đợi đã lâu.

“Vì sao còn chưa giành được miếng đất phía tây thành phố kia trong tay?” Đại Ma Vương lạnh lẽo nói.

“Giám đốc, không phải cấp dưới anh chậm trễ. Miếng đất kia vốn là một khu nhà cô nhi viện, không biết vì nguyên nhân vẫn luôn không dọn đi?”

“Trên hợp đồng có giao kèo mua bán, chúng ta ra tiền cũng đủ cho bọn họ xây lại một khu nhà cô nhi viện mới. Chuyện này cậu không cần giao cho người phía dưới đi làm, cậu tự mình đi làm đi.”

“Vâng, giám đốc.” Người đàn ông cung cung kính kính đi ra ngoài.

Đại Ma Vương lạnh lùng nhìn chăm chăm cửa, đây là mảnh đất mà anh không ngừng muốn, chẳng lẽ còn có người bên trong chơi xấu?

Đóng máy tính lại, cầm lấy áo khoác, trong văn phòng chỉ để lại một trận gió lạnh, người đã đi ra ngoài.

Anh lái xe chuẩn bị đến cô nhi viện, đang trên đường đi nháy mắt nhìn thấy một bóng hình hấp dẫn anh.

Từ hướng anh nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ kia, một đầu tóc đẹp đen nhánh xõa trên vai. Một cái váy hoa dài, dưới chân là giày đế bằng, trên người là một đuôi sam.

Cái bóng dáng này làm cho anh cảm giác rất quen thuộc.....

Nhanh chóng dừng xe lại, chạy tới hình bóng quen thuộc kia.

“Người phụ nữ đáng chết, rốt cuộc tìm được cô ——” Cùng với lời nói âm ngoan, lạnh lẽo, Đại Ma Vương một tay kéo tay Tuyết Nhi đang ở ăn kem lại.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Xuất Hiện

Ediior: Nguyễn Yên Thương (chương sau sẽ ra lâu vì trong convert ko có, nên mình phải tự mần từ bản raw, nên mn thông cảm nha)

Bởi vì sức lực phía sau rất mạnh làm Tuyết Nhi mạnh mẽ xoay người, làm cho chén kem đang hướng tới miệng trực tiếp đưa đến trên mặt.

Tuyết Nhi mang kính râm, một tay bưng kem chén nhỏ, một tay cầm cái muỗng, trên mặt còn dính một miếng kem.

Đại Ma Vương ngơ ngẩn.

Vừa rồi anh cho rằng cái bóng đáng kia là.....

Thì ra là cô ngốc này!

Hazzi!

Có lẽ là quá vội vàng muốn tìm thấy người phụ nữ đáng chết kia, cho nên mới xem cô ngốc trở thành cô! diendanlequydon

Theo một tiếng cười lạnh, lại một lần đánh giá cô ngốc trước mắt này.

Người phụ nữ kia tuyệt đối sẽ không mặc quần áo như vậy. Váy hoa dài? Đây chính là cấm kỵ của người phụ nữ kia. Người phụ nữ kia chỉ thích mặc quần áo một màu, không thích loại váy có màu sắc rực rỡ này! Đặc biệt là váy dài.

Nhìn xuống dưới chân, đôi giày đế bằng kia cũng là cấm kỵ của người phụ nữ kia.

Trong phút khiếp sợ ngăn ngủi, Tuyết Nhi phồng quai hàm lên, thở phì phì trừng mắt với Đại Ma Vương.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Người đàn ông này vừa rồi có phải xem cô trở thành .....hay không. Câu kia: Người phụ nữ đáng chết, rốt cuộc đã tìm được cô. Rõ ràng chính là nói cô trước kia! Vừa rồi anh nhìn bóng dáng cô nhất định là đã nhìn ra, chỉ là anh vịn lần không ngờ gương mặt này..... Đã không phải cô, đôi mắt chẳng lẽ thật có thể lừa gạt được ma quỷ này, ma quỷ này giết chết con trai cô, đứa nhỏ này chính là con trai của cô và ma quỷ!

Bất quá, sau một lát đánh giá cô phát hiện ánh mắt thất vọng của anh.

Xem ra cô thay đổi khuôn mặt của mình, sở thích mặc quần áo cũng thay đổi, anh vẫn sẽ xem bóng dáng cô trở thành cô trước kia như cũ sao! Bất quá ở trong mắt anh chỉ là nhìn lầm mà thôi, cô tuyệt đối sẽ không là người phụ nữ trước đây, tuyệt đối sẽ không như trước đây chỉ đứng nhìn con trai mình bị anh giết chết, lại là người phụ nữ bất lực trước đây! diendanlequydon

Tuyết Nhi thê lương cười ở trong lòng.

Đại Ma Vương, kiếp này anh đừng mơ tưởng lại đối với cô giống như trước kia.

“Người rác rưởi, bồi thường kem và pizza cho tôi ——” Tuyết Nhi rống giận.

Vốn dĩ bởi vì Đại Ma Vương nhận sai người, hành động của bản thân xác thật có chút lỗ mãng, vốn tính xin lỗi cô.

Ai ngờ cô ngốc này không biết sống chết nói đến pizza, trong lòng anh lại tức giận. Lớn như vậy, đó là lần đầu tiên anh bị người khác dùng thứ nhão dính dính ghê tởm như vậy đập trên mặt! Cái loại cảm giác này làm anh thực ghê tởm.

“Không được gọi tôi là người rác rưởi——”

“Hừ ——” Tuyết Nhi thở hồng hộc hừ một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đại Ma Vương cũng cho rằng cô đây là chuẩn bị đi rồi.

Ai ngờ, Tuyết Nhi nhanh chóng xoay người quay lại, trong tay lại có thêm một chén kem nữa, một tay bưng một chén kem, tốc độ vô cùng nhanh bưng hai chén kem trong tay đồng thời đẩy tới trên đầu Đại Ma Vương.

Bởi vì thời tiết rất nóng, kem đã hòa tan, Đại Ma Vương bị hành động của Tuyết Nhi làm cho đứng hình rồi. dieendanlequydon

Từng giọt từng giọt kem bơ nhỏ xuống theo đầu tóc Đại Ma Vương.

Lần trước là pizza, vừa dính vừa nóng.

Lần này là kem, vừa dính vừa lạnh.

Điên rồi, anh muốn điên rồi!

Anh tức giận trừng mắt nhìn cô ngốc, cảm giác ghê tởm thối quết toàn thân.

Lúc này, cho dù giết cô ngốc này thì cũng không làm giải tỏa được tâm tình bây giờ của anh!

“Hừ —— người rác rưởi, như vậy mới đẹp.” Tuyết Nhi bỗng nhiên ngây ngô cười.

Đại Ma Vương nhìn cô còn dám cười, bóp chặt cổ Tuyết Nhi một phen.

“Nhẫn nại của tôi đã tới cực hạn rồi ——” Đại Ma Vương nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Mặc dù anh không cần dùng ma pháp cũng có thể muốn cái mạng của người phụ nữ đáng giận này.

“Cứu —— mạng —— a —— cứu —— mạng —— a ——” Tất nhiên Đại Ma Vương sẽ không bóp chết cô ngốc này ở trước mọi người! Anh chỉ là muốn giáo huấn cô ngốc một chút.

lequydon

Anh muốn cảnh cáo với cô ngốc một chút rằng anh không phải dễ chọc.

Cho nên Tuyết Nhi còn có thể nói chuyện, cố hết sức kêu cứu mạng.

Rất nhiều người vây lại đây, nhìn thấy một người đàn ông âm ngoan trên đầu toàn là kem bóp cổ một cô gái xinh đẹp. Tuy rằng cô gái này mang theo kính râm, nhưng mà, không ngờ dung nhan dưới kính râm đã nói cho mọi người biết cô mỹ nữ tuyệt sắc.

Mọi người vây xem vừa thấy, đây hẳn là một bệnh nhân tâm thần đang tấn công một cô gái xinh đẹp.

Tuy rằng toàn thân Đại Ma Vương là hàng hiệu, nhưng mà, lúc này cả người đều là kem, quần áo hàng hiệu cũng không nhìn ra là hàng hiệu. Hơn nữa, chú ý của mọi người đều ở trên đôi tay đang bóp cổ cô gái kia.

Lúc này, trong đám người có người gọi điện thoại cho bệnh viện tâm thần.

Đại đa số mọi người đều là lựa chọn cứu người.

Một vài người dừng cảm đều tìm vũ khí ở khắp nơi, chuẩn bị chế ngự bệnh nhân tâm thần này.

Liếc mắt nhìn đám người một cái, trong lòng Tuyết Nhi mừng thầm.

“Bệnh nhân tâm thần, buông tôi ra ——” Tuyết Nhi ra vẻ hoảng sợ hô. lqdlqd

“Nói cho mọi người biết ai là bệnh tâm thần? Nói ——” Đại Ma Vương âm ngoan lạnh lẽo chất vấn Tuyết Nhi, tay bóp cổ Tuyết Nhi vẫn luôn chưa buông ra.

“Hu hu..... Sợ..... Sợ.....” Tuyết Nhi vừa khóc, những người tốt bụng qua đường đều tan nát cõi lòng, nếu cô gái xinh đẹp như vậy xảy ra chuyện, thật đáng tiếc!

Vì thế, mọi người sôi nổi ra hiệu bằng ánh mắt.

Động tác nhất trí đánh úp Đại Ma Vương lại.

Đại Ma Vương không nghĩ tới chân tướng mọi người tin anh là bệnh nhân tâm thần, lại còn mạnh mẽ ấn anh xuống mặt đất.

Làm sao anh lại ngoan ngoãn để bị bắt, ra sức giãy giụa, một đôi mắt lạnh phát hiện cô ngốc đã chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Các người buông tôi ra, tôi không phải bệnh nhân tâm thần, tôi không có bệnh, cô ngốc kia mới là kẻ điên!” Đại Ma Vương không thể dùng ma pháp ở chỗ này, người ở đây quá nhiều, anh chỉ có thể bị những người đó mạnh mẽ ấn xuống mặt đất. Không thắng nổi sức lực của nhiều người, nổi giận gào rống.

Vô cùng chật vật!

Đây là ngày nhục nhã nhất kiếp này của anh, bị người khác xem mình là bệnh nhân tâm thần ấn xuống mặt đất! dienddanlequydon

“Mặc kệ anh ta, đè anh ta lại, đừng để cho anh ta chạy, làm hại người dân thành phố. Chờ một chút nữa nhân viên bệnh viện tâm thần sẽ đến.” Người vây xem hô to, ý bảo đè bệnh nhân tâm thần lại, ngàn vạn lần đừng để cho anh chạy.

“Các người đã hiểu lầm rồi, tôi không phải là bệnh nhân tâm thần, tôi không.....” Lời nói của Đại Ma Vương còn chưa nói xong, liền ăn một châm, tất nhiên là thuốc an thần.

Hiệu quả của thuốc rất lớn.

Mặc dù trong lòng anh rất bất bình, lại nổi giận, đều phát không ra được.

Anh không cam lòng yên lặng, bị nhân viên bệnh viện tâm thần nâng lên xe, xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện tâm thần.

Tới bệnh viện tâm thần rồi, nhân viên nhốt Đại Ma Vương lại, chủ yếu là lo lắng anh lại chạy trốn, đi ra ngoài làm người khác bị thương.

Nhìn thấy nhân viên bệnh viện rời đi, đóng cửa sắt lại, sau đó khóa lại.

Bị ép buộc tiêm thuốc an thần, không biết làm sao nữa, ngay cả ma pháp cũng không dùng được, cả người vô lực, còn cảm giác mềm như bông, lửa giận trong lòng không thể phóng thích!

Luồn vào túi quần, cầm di động.

Đại Ma Vương bị thương, không thấy di động, di động lại không có trong túi quần!

Tìm kiếm toàn thân một lần, vẫn là không có! llqqdd

Vừa rồi vốn tưởng rằng chỉ cần nhân viên công tác rời đi, gọi điện thoại cho con bò cạp, không tới nửa giờ con bò cạp sẽ tới đón anh trở về.

Xem ra phải dựa vào chính mình để đi ra ngoài!

Trên người không có bất kỳ cái gì chứng minh thân phận của mình, hẳn là đều ở trong xe.

Kỳ quái chính là, rõ ràng anh đã cất di động vào túi quần, chẳng lẽ là vừa rồi bị bắt trở về đã rơi rồi?

Đáng chết!

Xui xẻo tột đỉnh!

Cô ngốc kia thật đen đủi.

Gặp được cô một lần xui xẻo một lần!

Đáng giận chính là, gặp được cô một lần còn làm bản thân mình bẩn một lần!

Nhìn lại cả người mình từ trên xuống dưới đều dơ khủng khiếp, vốn dĩ trên người đã có một ít kem, nhão nhão dính dính, lại bị những người qua đường đó ấn xuống mặt đất, trên người lại dính rất nhiều đất, đất và kem dung hợp thành một!!!

Nhanh chóng cởi áo trên và quần ra, hung hăng ném ở một bên.

Lúc này trên người chỉ còn lại có một chiếc áo ba lỗ màu trắng, hạ thân là một cái quần góc bẹt. ddlequydon

Nhìn xem xung quanh, không thể làm gì rồi, nhìn dáng vẻ nơi này chắc là thường xuyên giam giữ người bệnh!

Nghĩ tới những bệnh nhân tâm thần trước kia bị nhốt lại đây, anh hướng về phía cửa lớn hô một tiếng.

“Gọi viện trưởng tới đây, tôi muốn gặp ông ta ——”

“Cắt —— giọng nói của bệnh nhân thật đúng là không nhỏ, lại còn dám gọi viện trưởng tới gặp anh ta. Viện trưởng chúng ta là ai mà anh ta muốn gặp là gặp.” Một nhân viên khinh thường nói.

“Anh, chính là anh, người vừa rồi nói chuyện kia, lại đây cho tôi. Gọi Lý Đức tới cho tôi, lập tức gọi Lý Đức tới. Bằng không tôi sẽ hủy hoại nơi này của các người!” Đại Ma Vương lạnh lẽo quát.

Bên ngoài không có tiếng cười nhạo khinh thường, người kia đi vào, từ trên xuống dưới đánh giá Đại Ma Vương.

Nhìn người đàn ông chỉ mặc quần và giày da, ngoại trừ thân hình cao, cũng không có gì đặc biệt, mặt dơ không thấy rõ khuôn mặt như thế nào?

“Đi, đi hóng mát đi người ngốc kia! Viện trưởng Lý Đức là người anh có thể gọi sao? Anh nhìn xem anh đi, tám phần là ngủ không được với phụ nữ rồi kìm nén đến điên rồi, vừa đi vào nơi này liền cởi quần áo, nghĩ gì mà lại mặc như vậy? Muốn làm gì —— hừ hừ!! Nhìn xem phía dưới anh dựng cao như vậy là muốn làm gì?”

Lão tử (bố mày) còn không có phụ nữ để ngủ đâu! ddleequydon

Anh sao? Cho dù “lão nhị” có dựng đến bầu trời thì cũng không có để ý đến anh đâu!”

Nhân viên nói, làm Đại Ma Vương sửng sốt, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

A —— siêu cấp thịnh vượng, dựng thẳng lên, càng không nghiêng, dựng thẳng 12 giờ.

Đáng chết!

Vì sao lúc anh bị bức đến điên lại dựng thẳng lên?

Chẳng lẽ lại là bởi vì cô ngốc kia!

Đại Ma Vương gần như phần nộ muốn san bằng nơi này, nhưng mà anh vẫn áp xuống, bởi vì anh biết một khi anh tạo nghiệt ở nhân gian, nhất định Ngọc Đế sẽ không bỏ qua cho anh, nhịn một chút về sau còn có thể sinh sống tiêu dao sung sướng ở chỗ này.

Suy nghĩ một hồi, liền ngủ rồi, có lẽ là sức mạnh thần nào đó đang điều khiển anh, cũng có lẽ là sức mạnh thần kỳ nào đó đang âm thầm trợ giúp Tuyết Nhi.

Dưới bậc, Bạch Tuyết mê mẩn xem tất cả những chuyện đang xảy ra, rốt cuộc là ai thôi miên Đại Ma Vương, anh ta bị thôi miên, điều này Bạch Tuyết rất rõ ràng.

Rốt cuộc trong mộng kia có cái gì? ddleqdduyon

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết cũng vô lực nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ đi.

Đây tất cả đều là Ma Vương bị đóng băng ở trong trụ băng nội điều khiển, anh muốn Bạch Tuyết hiểu rõ những chuyện đã xảy ra vào một ngàn năm trước?

Anh muốn Bạch Tuyết biết vì sao anh biến thành Ma Vương bây giờ?

Anh muốn Bạch Tuyết hiểu được đáng vẻ trước kia của Mẫu Đơn Tiên Tử như thế nào?

Cho nên anh mang Bạch Tuyết vào trong mơ, cùng đi để hiểu biết được.....

Ở cảnh trong mơ, một cô gái đang bơi lội.

“Nha, thật nhiều cá nhỏ, thật đẹp.”

Tuyết Nhi vẫn không nhúc nhích ở trong nước, tùy ý để cá hôn da thịt mình. Cô cười khanh khách, rất vui vẻ. Người đàn ông ở một bên thường thức mỹ nhân trước mắt. Anh yêu cô, cô là toàn bộ của anh.

Tuyết Nhi bơi lại chỗ người đàn ông, bọn họ tay trong tay bơi tới chỗ sâu trong biển rộng.

“Lang Vương, mau nói cho em biết, vì sao em có thể hô hấp ở trong nước.” Tuyết Nhi hỏi. lequydonn

Lang Vương thâm tình nhìn cô gái “Đây là thế giới của chúng ta, ở chỗ này em có thể hô hấp ở trong nước, em có thể làm bất kỳ chuyện gì mà em muốn làm.” Cô gái khó hiểu, lại cũng không hề hỏi nhiều.

Lang Vương ôn nhu hôn môi Bạch Tuyết, anh hy vọng cô gái xinh đẹp này vĩnh viễn là của anh cỡ nào, chỉ là, trong đời sống hiện thực cô đã có chồng rồi!

Đi theo Bạch Tuyết tiến vào cảnh trong mơ, sau khi xem đến giờ phút này, rốt cuộc đã hiểu rõ, thì ra Đại Ma Vương nói anh với vợ rằng anh hoài nghi đứa bé không phải là con anh là có lý do, thì ra là như thế này, Tuyết Nhi trên màn ảnh căn bản là không có hôn nhau, cô là bị Lang Vương tiến vào trong mơ của mình, sau đó hai người ở trong mơ cặp với nhau, Tuyết Nhi và Lang Vương yêu nhau ở trong mơ, ở trong đời sống hiện thực lại là một đôi với Đại Ma Vương.

Cho nên Đại Ma Vương hoài nghi người phụ nữ của mình phản bội anh, đến nỗi những ảnh chụp đó nhất định là người ở trong mơ quay chụp, nhưng mà người này không phải là người phạm, là người có ma lực, cũng có thể là yêu, hoặc là ma.

Người tránh ở chỗ tối kia, chụp được hình ảnh cảnh trong mơ của Lang Vương và Tuyết Nhi ở bên nhau, sau đó lấy ra ngoài, đưa tới cuộc sống hiện thực, Đại Ma Vương thấy được tất cả chuyện này, liền nghi ngờ đứa bé trong bụng Tuyết Nhi không phải của anh.

ddllequydon

Nhưng mà vợ của Ma Vương cũng không biết tất cả chuyện đang xảy ra ở trong mơ. Cho nên cô rất hận Ma Vương, Đại Ma Vương giết chết con mình, cho nên Tuyết Nhi hóa thân thành người ngọc trả thù Đại Ma Vương.

Bạch Tuyết ở dưới bậc đang nằm sắp chậm rãi tỉnh lại, Đại Ma Vương bị nhốt ở bệnh viện tâm thần cũng đã tỉnh. Anh khiếp sợ nhìn bốn phía, nhìn chính mình, vì sao giấc mơ vừa rồi lại chân thật như vậy? Giấc mơ kia là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ anh hiểu lầm vợ của mình, người phụ nữ của anh không có phản bội anh, tất cả những ảnh chụp đó chỉ là cảnh xảy ra ở trong mơ?

Anh gần như đã hiểu rõ!

Đêm đó, vợ khóc lóc cầu anh đi tìm bác sĩ, sau đó lại khóc lóc đỡ đẻ con mình xuống dưới, sau đó anh mang con đi, cuối cùng vợ anh đã biến mất, mãi cho đến bây giờ cũng không tìm thấy!

Tiếp tục chuyện xưa.

Trong cô nhi viện. lequydonnnn

Lúc Đại Ma Vương đang nằm mơ, Tuyết Nhi cũng tiến vào cảnh trong mơ kia.

Dưới bậc, Bạch Tuyết nhìn màn ảnh không chớp mắt, rốt cuộc là ai đang điều khiển giấc mơ này, làm cô và Đại Ma Vương còn có Tuyết Nhi cùng nhau đi vào cảnh trong mơ, mục đích là vì cái gì? Chẳng lẽ muốn nói cho bọn họ biết vợ Đại Ma Vương không có thực sự yêu người đàn ông kia, mà là ở trong mộng cùng Lang Vương yêu nhau.

Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết khóc, rốt cuộc cô đã tin tưởng vào duyên phận trời đã định trước, thì ra ở trên thế giới lúc còn chưa có Mẫu Đơn Tiên Tử, tình yêu của Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử cũng đã bắt đầu sinh sôi, nảy mầm.

Bạch Tuyết tin tưởng Tuyết Nhi kia, tương lai nhất định bị vị đại tiên kia mang đi, đưa tới Thiên giới.

Mới có những chuyện sau này.

Nhưng mà, Ma Vương.....

Bạch Tuyết tiếp tục nhìn về phía màn ảnh đang chiếu những chuyện kia.

Trong cô nhi viện, Tuyết Nhi cũng ngủ rồi.

Nhân viên đang đánh thức cô.

“Tuyết Nhi..... Bảo bối, tỉnh đi nào.” diendanlequyddn

Tuyết Nhi mở mắt, hai mắt, nằm mơ, hay là? Hazzi! Đi theo các dì ngồi xuống trước gương, dì bắt đầu chải đầu cho cô như là đang chăm sóc cho những đứa trẻ khác, cô trong gương, chỗ nào là cô gái hai mươi tám tuổi, người đi ở trên đường nói cô mười tám tuổi cũng không quá phận, một đôi mắt to mê người, vừa đen vừa sáng, lông mi thật dài chớp lóe chớp lóe,

một cái miệng nhỏ đã đầy đặn lại hồng nhuận, da thịt trắng như tuyết xinh đẹp động lòng người.

Chải đầu xong, Tuyết Nhi vui vẻ chạy tới trong viện, bỗng nhiên lão đảo té lăn trên đất một cái. Dì nhân viên cuống quýt tới đỡ cô dậy, cô lại cười cười nói: “Cảm ơn dì, con không có việc gì.” Nhân viên giật mình nhìn Tuyết Nhi, cô không ngốc sao? Vì sao vừa rồi lại nói chuyện bình thường như vậy, giọng nói cũng bình thường như vậy. Vì thế bà lại thử nói thêm.

“Sao lại không cẩn thận như vậy n, rất nguy hiểm đó.”

“Dì, con không đau, vừa rồi là không cẩn thận, không có nhìn thấy nơi đó có cái hố, đi thôi.” Sau đó kéo dì nhân viên rời đi, dì nhân viên ngơ ngác bị Tuyết Nhi kéo tới nhà ăn, nhìn Tuyết Nhi ăn cơm, dì nhân viên cuống quýt nói chuyện này cho mọi người, kết quả tất cả mọi người đều sôi nổi lại đây thử Tuyết Nhi, kết quả phát hiện vừa rồi Tuyết Nhi bị ngã như vậy liền trở nên bình thường, không ngốc nữa.

Viện trưởng cao hứng bắt lấy tay Tuyết Nhi, mang theo Tuyết Nhi đi bệnh viện, kiểm tra kết quả mới biết được, Tuyết Nhi chỉ là khôi phục ý thức ngắn ngủi, nói không chừng trong chốc lát nào đó lại choáng váng, hoặc là trong chốc lát lại ngốc. Loại tình huống này cũng không dám nói, không chắc chắn sẽ như thế nào. lequydonnndd

Có lẽ dựa vào tình trạng hoặc là những chuyện xảy ra bên người mới chắc chắn được, cho nên bác sĩ không dám bảo đảm Tuyết Nhi là hoàn toàn tốt, hay là hoàn toàn ngốc.

Viện trưởng nghe được lời bác sĩ nói, cũng có hy vọng, ít nhất hiện tại Tuyết Nhi đang bình thường, đã tốt rồi, nói không chừng có một ngày Tuyết Nhi lập tức sẽ tốt hơn, chỉ cần hiện tại là gián đoạn thời gian phát bệnh, hoặc là về sau sẽ không hề phát bệnh. Tất cả mọi người đều thật vui

mừng, ông trời đã mở mắt, rốt cuộc Tuyết Nhi thiện lương đã giống người bình thường rồi.

Liên tiếp mấy ngày cuối tuần Tuyết Nhi đều là bình thường, cho nên mọi người cũng từ từ cho rằng Tuyết Nhi đã tốt, cho nên cũng bắt đầu để Tuyết Nhi tự mình đi ra phố, dạo siêu thị, cũng không hạn chế tự do của cô.

Thật ra, Tuyết Nhi không biết vì sao, ngày đó sau khi tiến vào trong giấc mơ kia lại có quyết định này, bất quá cô biết còn chưa thể hoàn toàn tốt được, bằng không làm sao trừng trị Đại Ma Vương kia, hiện tại đã tốt rồi, là vì để thuận tiện ra cửa hơn, bằng không mỗi ngày các dì nhân viên đều nhốt cô ở trong cô nhi viện, như vậy thì làm sao cô báo thù cho con trai được. dieendanlequyonn

Cuối tuần, một mình Tuyết Nhi đi dạo trên con đường phồn hoa nhất thành phố, trong miệng ăn kem có hương vị yêu thích nhất.

Hôm nay Tuyết Nhi mặc đồ thể thao một thân hồng nhạt, đỉnh đầu đội nón kết màu trắng, còn kính mát che khuất nửa bên mặt, lộ rõ sự mạnh mẽ. Cô vừa đi dạo vừa thưởng thức món ăn ngon.

“A ——”

Tuyết Nhi bị một bóng đen thành linh nhảy tới đánh ngã trên mặt đất, nón kết rơi trên mặt đất, một đầu tóc đen dài bay xuống dưới. Mắt kính cũng chạy đến phía dưới mũi, thậm chí là mặt đều là kem.

“Anh làm sao thế hả, đột nhiên chạy ra, đi đường mà không nhìn sao?”

Đối phương không lên tiếng, bắn lại ánh mắt lạnh lùng.

Sau một lát sửa sang lại, Tuyết Nhi ngẩng đầu, mắt kính cũng gãy rồi. Trời a! Đây là người hay là quỷ, dáng người cao lớn, dưới chân là ván trượt, khuôn mặt được che lại căn bản thấy không rõ mặt anh ta.

“Hà ——? Có người như vậy sao? Đụng tới người khác mà không biết nói —— rất xin lỗi sao?” lequydonnnlqdlqd

Dưới bậc, Bạch Tuyết nhìn thấy người đàn ông vừa mới xuất hiện, ngỡ ngẩn, anh là..... Lang Vương, Lang Vương trẻ tuổi, Lang Vương rất tuổi trẻ, tuy rằng anh bao mặt lại, nhưng mà cô cứ như vậy tin tưởng người đàn ông này chính là Lang Vương. Bất quá, Tuyết Nhi kia cũng không giống như quen biết anh!

Lại một lần nhìn về phía màn ảnh.

“Hà? Hà? Anh nghe được tôi nói chuyện sao? ——— chẳng lẽ là kẻ điếc?” Tuyết Nhi nghi hoặc đứng ở trước mặt người đàn ông, anh thật sẽ không là kẻ điếc chứ.

Vừa rồi cô vừa mới hạ quyết tâm, nếu thay đổi mặt, nhất định phải đổi tính cách một chút, như vậy mới sẽ không bị Đại Ma Vương nghi ngờ, cho nên hiện tại vẻ mặt rất đanh đá của Tuyết Nhi, thật ra cũng là cố tình giả vờ.

Nhìn người đàn ông này giờ không nói gì, cô bắt đầu có chút đồng tình với người khuyết tật trước mắt này. Phần nộ lúc trước đã trở nên bình tĩnh. Cô hoàn toàn không chú ý tới đối phương đang đánh giá mình.

Lúc này tuy rằng Tuyết Nhi chật vật, lại không mất sắc đẹp. Lang Vương mới tới nhân gian hoàn toàn bị cô gái trước mắt hấp dẫn thật sâu, cô không giống với những cô gái khác, trang điểm dày đặc, vẻ mặt đơn thuần, lộ ra vẻ thuần khiết và khỏe mạnh.

Người này thật ra chính là ba Lang Vương, duyên phận giữa Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử thật ra đã lan tỏa từ lúc lão Lang Vương rồi. Người đàn ông đẹp trai này chính là ba của Lang Vương, nhưng mà Tuyết Nhi kia tương lai cũng chính là Mẫu Đơn Tiên Tử, Tuyết Nhi ở nhân gian nhận hết khó khăn, sau đó cực kỳ nản lòng ngã lòng, cầu xin thượng tiên đã

cứu cô mang cô đi, cô tình nguyện là một loài thực vật cũng không muốn lại làm người, cho nên về sau mới có Mẫu Đơn Tiên Tử. lqdlqd

“Mẹ nó, đây là tôi muốn.” Ba Lang Vương trẻ tuổi nhẹ giọng nói ra tiếng lòng.

“Anh, anh —— có thể nói chuyện, anh nói cái gì?” Tuyết Nhi tò mò hỏi.

“Tôi —— đương nhiên có thể nói chuyện” Ba Lang Vương dò xét hạ thân mặt đối mặt nói chuyện với Tuyết Nhi.

Lúc trước Tuyết Nhi cho rằng người này là người khuyết tật, không nghĩ tới.....

Cô tức giận trừng lớn hai mắt.

“Anh có tật xấu nha? Có thể nói chuyện, vì sao lại đứng ở nơi đó không nói lời nào?”

“Tuyết Nhi..... Em muốn nghe tôi nói cái gì? Dáng người cao của em so với tưởng tượng của tôi còn thấp hơn nha!” Thì ra anh chính là người ở trong mơ, là người đàn ông đó.

“Tuyết Nhi, sao anh biết tên tôi là Tuyết Nhi? Anh là đang gọi tôi sao ——” Tuyết Nhi bị bức điên rồi, dám nói cô lùn, cô phiền nhất chính là người khác xem thường chính mình, cô cao một mét sáu, cũng không cho rằng đây là khuyết điểm.

“Hừm? Nơi này còn có khác người sao?” ddllqqdd

“Thật quá đáng, hiểu hay không lẽ phép?” Tuyết Nhi tức giận đến khuôn mặt nhỏ căng chặt, chuẩn bị muốn bày ra một cuộc chiến kiếm đao vô hình.

“Chủ nhân có điện thoại, chủ nhân có điện thoại.” Đang lúc căng thẳng, di động Tuyết Nhi vang lên.

Điện thoại là do viện trưởng gọi tới, buổi tối bà muốn dẫn theo Tuyết Nhi đi tham gia yến hội sinh nhật của bạn. Thật ra người bạn này chính là ba của con bò cạp, nhưng mà bên cạnh ba của con bò cạp còn có một em bé.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Kiếp Trước Đã Tu Luyện Được Phúc Khí (May Mắn)

Editor: Nguyễn Yên Thương (gửi mn nữa chương trước, mình lu bu quá, ko phân thân ra được, xl mn)

Viện trưởng và ba của con bò cạp là bạn bè, nhưng mà con bò cạp và Đại Ma Vương cũng là bạn bè, xem ra này bữa yến hội sẽ rất náo nhiệt rồi.

Tiệc tối, Tuyết Nhi đã không còn vẻ mặt nhàn nhã ban ngày nữa, tóc lượn quanh đơn giản, để lộ một loại cao quý, trên người mặc một bộ lễ phục dạ hội màu xanh nhạt, dưới chân là một đôi giày cao gót, ông trời đối với cô thật tốt, để cho cơ thể của cô chỗ nào nên mập thì mập, nên gầy thì gầy, quả thực để cho người cùng phái ghen tị, để cho khác phái phát điên.

Lúc này, con trai của viện trưởng cũng đến đây, anh cũng biết bệnh tình của Tuyết Nhi, vẫn cực kỳ đồng cảm với Tuyết Nhi. Nhưng mà lại ngoài ý muốn, anh thật không ngờ Tuyết Nhi lại có thể là một cô gái xinh đẹp như vậy.

"Tuyết Nhi, em đã đến rồi, anh đang ở tìm em, không biết anh có vinh hạnh mời em làm bạn nhảy của anh hay không." Người nói chuyện là con trai của viện trưởng, bọn họ lén đã gặp qua rất nhiều lần.

"Đương nhiên là được." Tuyết Nhi sáng khoái đáp ứng, đối với cô mà nói nhảy với người khác còn không bằng nhảy với con trai của viện trưởng.

Mà đêm nay, nhất định người kia cũng sẽ đến.

Nhưng vào lúc này người chủ trì đi lên sân khấu, Tuyết Nhi thật không ngờ một bữa tiệc sinh nhật lại có thể dàn nhạc đệm như vậy. Mặc dù trước kia lúc đi theo Đại Ma Vương cũng là cảnh tượng như vậy, nhưng mà, bởi vì vậy mà cô cũng thấy rõ ràng mặt mũi của những kẻ có tiền này.

"Chào buổi tối các phu nhân, các vị tiên sinh, hoan nghênh mọi người đã tới tham dự tiệc chúc mừng mười năm của công ty."

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Sau khi Bạch Tuyết và con trai của viện trưởng nhảy xong một điệu nhảy, Tuyết Nhi nói mệt mỏi, cho nên không có tiếp tục nhảy, cô và con trai của viện trưởng đi bên cạnh nói chuyện. Lúc này, bên cạnh lại có vài người đang bàn tán:

"Mọi người có nghe nói hay không, gần đây luôn có một vài đàn ông bị tấn công."

"Tôi nghe nói, mà người tấn công mấy người đàn ông đó lại còn là phụ nữ nữa!"

"Làm sao mà cô biết?"

"Bởi vì có người nghe được lời người phụ nữ kia nói chuyện."

"Thật không biết rốt cuộc là dạng phụ nữ gì, lại có thể đánh Phú Nhị Đại tiếng tăm lừng lẫy, hơn nữa còn nằm viện nữa."

"Gần đây bệnh viện cũng phát đạt rồi."

"Cũng đúng, đều là ông chủ có tiền bạc, những đại thiếu đó đều là đàn ông cả ngày sống phóng túng, đoán chừng Nữ Phi Hiệp kia muốn báo thù những nhị đại này."

"Xem ra còn là người phụ nữ suy sụp tình cảm rồi." lequydon;lld

...

Nghe được lời này, Tuyết Nhi đứng ở một bên, tay bưng rượu đỏ tửu năm thật chặt, cô đâu chỉ là suy sụp tình cảm, cô còn là muốn trả thù cho con trai mình!

Lúc trước vốn tưởng rằng đã cứu về một người đàn ông đẹp trai, thì ra là một ma quỷ, ma quỷ giết người không chớp mắt, ngay cả con trai của mình cũng không buông tha!

"Tuyết Nhi, em làm sao vậy?" Con trai của viện trưởng tốt bụng hỏi, bởi vì nghe mẹ viện trưởng nói qua, đầu óc Tuyết Nhi không được tốt, nói không chừng sẽ có một ngày có thể phát bệnh, cho nên hi vọng anh có thể lưu ý Tuyết Nhi nhiều một chút.

Thật ra người con trai này của viện trưởng cũng không phải con trai ruột của viện trưởng, đây là đứa con mà viện trưởng nhận nuôi ở trong cô nhi viện.

"Em không sao." Tuyết Nhi nói xong cúi đầu, bởi vì cô phát hiện người kia đã xuất hiện, ma quỷ kia xuất hiện rồi.

Gần đây, mỗi khi đến đêm khuya cô đều đi báo thù cho những người phụ nữ bị đàn ông lừa, những Phú Nhị Đại đó, những người đàn ông có tiền đó, những người đàn ông luôn luôn không coi phụ nữ như vòng quay (ý là có thể chia tay rồi quay lại), cô tuyệt sẽ không bỏ qua, gặp thì phải giáo huấn một chút. lequyddn

Mỗi lần cô ra ngoài đều đã hóa trang, chưa ai gặp qua khuôn mặt thật của cô.

Mà mỗi một lần cô đều sẽ không dễ dàng tha thứ cho những người đàn ông này, những người đàn ông này đáng bị ăn đòn, ý vào bản thân có mấy đồng tiền dơ bẩn liền không tôn trọng phụ nữ!

Dựa vào cái gì chứ!

Nhưng mà, người đến không chỉ là Đại Ma Vương, còn có Lang Vương, Lang Vương trẻ tuổi cũng đến đây, anh đã ăn thuốc “yêu” (yêu quái) rồi, ở nơi này không thể phát giác ra anh là yêu quái, sau khi uống thuốc yêu kia liền giống như con người bình thường.

Lang Vương đi tới hội trường khiêu vũ. Những cô gái trên sàn khiêu vũ nhao nhao đầu bấn ánh mắt ái mộ tới, Lang Vương sớm đã có thói quen với những thứ này. Trên Thảo Nguyên rộng lớn có rất nhiều phụ nữ thích anh.

"Hải, thấy sao? Vị soái ca kia rất đẹp trai."

"Nghe nói còn chưa có bạn gái?" Trong đám người bàn luận sôi nổi.

"Làm sao mà cô biết được?"

"Tôi nghe nói, anh ta là hàng xóm nhà tôi, gần đây mới vừa chuyển đến."

"WOW, cô có thể “gần quan được ban lộc” rồi." (ý là ở gần Lang Vương sẽ được hưởng phúc)

"Được cái gì chứ, người trong nhà gần như không ra cửa, mà còn rất ít quan tâm người khác, quá lạnh lùng rồi. Người đàn ông này giống như người ở nước ngoài vậy?"

"Mặc kệ nhà ở nơi nào? Nhất định là thiếu gia nhà giàu có gia thế, cô nhìn cách ăn mặc của anh ta xem, toàn thân đều là hàng hiệu trên thế giới."

Lúc này, ánh mắt Lang Vương tập trung trong khắp ngõ ngách "Cô - - là cô, rốt cục đã tìm thấy cô rồi."

Nhưng mà, lúc này, bởi vì Tuyết Nhi nhìn thấy Đại Ma Vương đang chú ý đến cô, vốn cho rằng che dấu kích động của mình, cô đang không ngừng ăn đồ ăn. Dù sao Đại Ma Vương kia cũng là người đàn ông nguy hiểm, cô căng thẳng cũng là bình thường.

Lang Vương nhìn thấy người lúc này đang ăn như không có việc gì, anh thật không ngờ một cô gái lại có thể ăn nhiều như vậy, giống như bị đói bụng một ngày vậy, ăn thật nhiều.

Thật đúng là như vậy, cả ngày hôm nay Tuyết Nhi đều chưa có ăn được cái gì, ban ngày cô đi điều tra, buổi tối lại chuẩn bị đi dạy dỗ người khác, vốn cho rằng điều tra đại thiếu kia có phải kẻ bạc tình hay không, cô theo dõi người đàn ông kia một ngày, cho nên ngày hôm nay cô gần như chưa ăn được thứ gì đó, hiện tại đang lúc bổ sung dinh dưỡng cho thân thể, cô quá đói, thật sự hưởng thụ thức ăn ngon, hoàn toàn không có chú ý có người đang nhìn cô. llqqddlequydon

Ở trong mắt Đại Ma Vương, cô ngốc này không hơn một kẻ ngốc đáng giận, lại còn là cái máy ăn. Mỗi một lần nhìn thấy người phụ nữ này đều gặp xui, cho nên bây giờ anh chuẩn bị trốn tránh, tốt nhất là trốn càng xa càng tốt!

Còn Lang Vương đứng ở một bên, ánh mắt tò mò của anh biến thành thường thức.

Không nghĩ tới dáng người vật nhỏ lại tốt như vậy, ban ngày mặc đồ thể thao mà lại không thấy lộ ra. Thật sự là cái máy ăn, đi đến chỗ nào cũng đều ăn. Ban ngày lúc gặp được cô, lúc ấy cô đang ăn kem, lúc này cô cũng đang ăn.

Thật ra ban ngày lúc anh nhìn thấy Bạch Tuyết, đó là bởi vì Bạch Tuyết theo dõi người khác, cho nên mới làm cây kem tan chảy, chỉ là thật không

ngờ bị Lang Vương đụng vào, cũng có thể nói là Lang Vương cố ý xuất hiện trước mặt Bạch Tuyết.

"Tuyết Nhi, cho em, đây là bánh vị khoai môn ngon lành mà em thích ăn nhất." Con trai của viện trưởng cẩn thận chăm sóc Tuyết Nhi.

"Cảm ơn anh." Tuyết Nhi cười nói.

Đại Ma Vương sững sốt, này người đàn ông, nụ cười tươi tắn kia sáng lạn như vậy, chẳng lẽ cô ngốc là đang giả trang, không ngốc sao?

Đáng chết! llqqddllqd

Chẳng lẽ người phụ nữ này lại cố ý trêu chọc anh nhiều lần? Nghĩ đến vì cô ngốc mà anh bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, tức giận trong lòng không đánh mà nổi lên.

Tuyết Nhi và con trai của viện trưởng nói nói cười cười, thế nhưng ánh mắt thường thức lúc trước của Lang Vương trở nên phẫn nộ.

"Cô là của tôi." Anh lạnh lùng nói.

"Cháu trai, cháu đã đến rồi, đi, chú giới thiệu cho cháu gặp mặt cô gái nhà Mạnh tổng, chờ chút nữa chú muốn cháu chủ động mời cô ấy khiêu vũ." Người nói chuyện là ba con bò cạp, thì ra Lang Vương đến nơi đây, là có lý do để đến, hiện tại thân phận của anh là cháu của ba con bò cạp.

Tuy nhiên con bò cạp có chút tò mò, nhưng mà, con bò cạp biết ba có rất nhiều bạn bè, đều là xưng anh gọi em, cho nên con trai của những người xưng anh gọi em đều là cháu của ba, cho nên con bò cạp nghe được ba nói như vậy, không có một chút tò mò.

Thật ra, Lang Vương thật đúng là giả mạo một người con trai của bạn bè ba con bò cạp mà tới.

Nhưng mà vẻ mặt Lang Vương vẫn vây quanh Tuyết Nhi, anh bị hấp dẫn sâu sắc, đã vô số lần anh đi vào trong mộng của người phụ nữ này, để cho cô yêu anh, cô là nữ thần trong cảm nhận của anh. llqqdd

Trải qua giới thiệu đơn giản, hai người xem như đã quen biết rồi. Thật ra cô gái Mạnh tổng kia thật rất tốt, các phương diện đều cực kỳ ưu tú, ba con bò cạp cũng là trải qua điều tra, mới dám giới thiệu cho anh quen biết.

Bởi vì Lang Vương giả mạo làm cho trai của người đàn ông kia nên quan hệ cực kỳ thân thiết với ba con bò cạp, người con trai kia một mực ở nước ngoài, thân phận bây giờ của Lang Vương là con trai người đàn ông kia đến chúc mừng. Cho nên ba con bò cạp vui mừng bắt đầu làm bà mối cho con trai của bạn thân.

Lang Vương và Mạnh tiểu thư đều không nói lời nào, hai người đều yên lặng không nói.

Âm nhạc lại vang lên, trải qua thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, điệu nhảy thứ hai muốn bắt đầu, Lang Vương ngẩng đầu nhìn về phía Tuyết Nhi cách đó không xa, chân của hanhăn không nghe sai khiến đi tới chỗ cô.

"Xin chào, nhảy một điệu được chứ?"

Cái tình huống gì đây?

Ba của con bò cạp nhìn về phía con trai của bạn tốt, chẳng lẽ cậu ta thích cô gái kia, đó là cô gái mà viện trưởng đưa đến. lequydonnn

"Thật có lỗi, tôi không - - -" Tuyết Nhi còn chưa có nói xong đã bị một bàn tay to dắt đi, kéo vào sân nhảy, mạnh mẽ nhảy lên múa tới.

"Tiên sinh, anh có vẻ không hiểu rõ rồi, tôi không muốn nhảy."

"Yên lặng, khiêu vũ thôi." Lang Vương trộm vui vẻ ở trong lòng, cô giống như không nhận ra mình.

"Hôm nay thật sự là ngày xui xẻo, đều là đụng phải quái nhân." Tuyết Nhi thở phì phì nói, cô đương nhiên không muốn nhảy với nười đàn ông xa lạ này, mặc dù dáng người anh cao, cảm giác còn có chút quen mắt. Nhưng mà mục tiêu của cô là Đại Ma Vương, cô trở về chính là vì báo thù cho con trai.

"Vị tiểu thư này, tôi không cho rằng như vậy, với tôi mà nói hôm nay cực kỳ rất ý nghĩa."

"Vị tiên sinh này, xin hỏi chúng ta có quen biết sao? Ở đây nhiều mỹ nữ như vậy, vì sao anh lại cứ muốn nhảy với tôi?"

"Tôi là thương cảm cô tìm không thấy bạn nhảy, mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục."

"Cảm ơn bố thí của anh!" Tuyết Nhi quả thực hết chỗ nói rồi.

Tuyết Nhi có chút sốt ruột, trong lòng cũng rất tức giận. Vì muốn nhanh chóng kết thúc màn nhảy múa này, cô cố ý giẫm lên chân Lang Vương, một lần, hai lần, ba lần... ddlequydon

Nhưng mà, người đàn ông này bị giẫm lên chân, ngược lại không có tức giận, anh vụng trộm nhìn người trước mắt, tim của anh lại đập nhanh hơn, cổ họng của anh có chút khô, nơi nào đó trên thân thể bị kích thích đang hành hạ anh. Không hề hay biết mà nâng tay Tuyết Nhi lên rồi.

"Chẳng lẽ em thật sự không nhớ rõ tôi rồi hả?" Lang Vương trầm giọng hỏi, vô số hình ảnh trong giấc mơ kia, bọn họ tay trong tay, vai kề vai, bao nhiêu hồi ức tốt đẹp, cô đã quên sao?

Mặc dù những cái này đều là của giấc mơ của cô, thì cũng có một chút ảnh hưởng chứ?

"Tôi căn bản không biết anh, làm sao lại có thể nhớ rõ anh!" Mặc dù Bạch Tuyết có chút ấn tượng, nhìn giống như đã gặp qua ở nơi nào, nhưng mà vẫn không nhớ được đã gặp qua ở nơi nào rồi!

"Làm sao chúng ta chỉ là quen biết đơn giản như vậy, chẳng lẽ em không nhớ rõ biển lớn kia, chính là bãi biển đó rồi hả?" Lang Vương thấp giọng hỏi.

Tuyết Nhi nâng mắt, nhìn về phía người đàn ông kỳ quái này, vừa nhìn đến anh, người đàn ông này đã nói những lời kỳ quái rồi.

Nhìn thấy Tuyết Nhi nhìn chăm chăm mình, Lang Vương thâm thúy nhìn cô.

Cô... Nghĩ ra rồi? leequydon

"Tiên sinh, tôi đề nghị anh vẫn là nên đi gặp bác sĩ đi, tôi lo lắng nơi này của anh có vấn đề rồi." Tuyết Nhi chia chia vào đầu mình mà nói.

Lang Vương cười tà mị, Tuyết Nhi, lại còn nói đầu óc anh có vấn đề, còn không biết là ai giả ngu giả ngốc gạt người? người nhỏ như cô, lại dám đối nghịch với Đại Ma Vương, thật đúng là nhìn lại cô rồi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Kiếp Trước Đã Tu Luyện Được Phúc Khí (2)

Editor: Nguyễn Yên Thương (lỡ hẹn vs mn r, thông cảm nha)

"Tôi vô cùng bình thường, chuyện duy nhất không bình thường chính là thích em." Lang Vương tự tin nói, Bạch Tuyết dừng lại, rút bàn tay Lang Vương đang nắm về, kinh ngạc nhìn anh, người đàn ông này thật có bệnh, cô căn bản là không biết anh, anh lại còn nói thích cô. lequyddoon

Xem ra đây lại là một kẻ bạc tình, nên đưa anh ta xếp vào danh sách bị đánh hay không đây?

Gần đây trong tay còn có vài người đàn ông đang chờ cô đi dạy dỗ, vẫn nên tạm thời đặt anh ta đến khu an toàn, đợi đến lúc giải quyết xong những người kia, sau đó dạy dỗ anh ta cũng không muộn.

Tuyết Nhi khờ dại, cho rằng bản thân có sức mạnh vô hình thì không lo thiên hạ rồi.

Chẳng cần biết cô xem người đàn ông này là một người bình thường, đây là Lang Vương, sao cô lại biết!

"Tôi mệt rồi." Tuyết Nhi xoay người rời đi, ai ngờ Đại Ma Vương bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt âm ngoan.

"Mẹ nó, cô giả ngốc sao?"

Tuyết Nhi kinh ngạc, lập tức hướng ra ngoài mà đi, cô cũng không muốn dây dưa với người kia ở trong sân nhảy. Đi đến một góc sáng sủa không nhiều người lắm.

"Tiên sinh, mời anh lúc mở miệng nên rõ ràng một chút, tôi căn bản là không biết anh!" Đây là biện pháp mà Tuyết Nhi nghĩ đến, lúc làm bộ người ngốc và cô bây giờ không phải một người, hoặc là cũng có thể nói là hai chị em song sinh.

Chỉ có thể đi một bước nói một bước thôi. llqqddllqd

"Đừng con mẹ nó giả bộ, cô thực sự không biết tôi!" Lúc này Lang Vương cũng đi tới, đứng lại ở trước mặt bọn họ.

"Các người thật sự vô cùng nhàm chán, vừa rồi người này cũng nói cô không nhớ rõ tôi sao? Dựa vào cái gì! Các người đều tự mình nói quen biết tôi, chẳng lẽ khuôn mặt của tôi có thay đổi lớn như vậy! Nhàm chán - - tôi nói cho các người biết, tôi không biết các người! Mời cách xa tôi một chút!"

Nghe được lời Tuyết Nhi nói, Đại Ma Vương kinh ngạc nhìn cô, chẳng lẽ thật sự là anh nhận sai, bất quá trên thế giới này lại có người p hụ nữ giống nhau như vậy, trừ bỏ khí chất, còn có cách nói chuyện, cái khác gần như giống nhau như đúc.

Xem ra là anh nhận sai, người đàn ông trước mặt cũng nhận sai rồi.

"Cô và một người đàn độn có dáng vẻ rất giống." Đại Ma Vương thản nhiên nói.

"Anh mới giống với người ngốc đó!" Tuyết Nhi tức giận liếc anh một cái.

"Thực xin lỗi, vừa rồi là tôi lỡ măng rồi, mong cô tha thứ cho sự vô lễ của tôi."

Đại Ma Vương giải thích với Tuyết Nhi, Lang Vương ở trong lòng ngầm cười trộm, Tuyết Nhi trở nên lợi hại như vậy, lại còn biết nói dối, trước kia là người thiện lương, làm sao Tuyết Nhi đơn thuần lại có thể nói dối, lúc nói dóc lại còn có thể mặt không đỏ tim không đập mạnh được. ddlequyddon

"Quá nhàm chán rồi!" Tuyết Nhi nói một câu, đang chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ba con bò cạp ôm một đứa bé xuất hiện.

Lang Vương cau mày - -

Đây là đứa bé kia, con của Tuyết Nhi.

Có lẽ Tuyết Nhi cũng không biết đứa nhỏ này là của ai?

Vào ngày Tuyết Nhi thụ thai đó, Lang Vương đã thôi miên Đại Ma Vương, nhưng bản thân lại hoàn thành một lần kết hợp tốt đẹp với Tuyết Nhi, một lần kia cũng là lần cô có con, mang thai rồi. Mà ba của đứa bé là ai?!

Đây là vấn đề khó giải thích rõ?

Anh và Bạch Tuyết tri kỷ vô số lần, tại sau cùng lúc anh biết được thân thể Đại Ma Vương hoàn thành thụ thai, nhưng mà, có lẽ ngay cả Đại Ma Vương cũng không biết, anh không thể khả năng thụ thai, vì Ngọc Đế khống chế Ma Giới, bỏ thuốc không thể có thai vào trong giếng nước ở Ma Giới, sau khi đàn ông uống vào, vợ của bọn họ đời này đều sẽ không có con, cho nên Ma Giới sẽ không thay đổi được biến cố lớn, cho nên Đại Ma Vương mới có thể bị đánh bại, rơi vào nhân gian, mới có thể được Tuyết Nhi thiện lương mang về nhà. ddlequydonn

Cho nên đứa nhỏ này là của ai? Tin tưởng mọi người cũng đều biết rõ, chỉ là làm sao Lang Vương có thể để cho Tuyết Nhi mang thai con của anh, làm sao có thể giấu diếm được ánh mắt ngoan độc của Đại Ma Vương? Chỉ là Lang Vương đã có tính toán trong lòng.

Tuyết Nhi nhìn thấy kia đứa bé bỗng nhiên cảm giác đây là con trai của cô, có lẽ là cô quá nhớ con của mình, đứa bé đáng thương kia, bị ba của mình ra tay sát hại rồi!

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, bởi vì Đại Ma Vương ở bên cạnh, cô không thể để anh nhìn ra được.

Nhưng mà, trong lòng Lang Vương cực kỳ kích động, đứa nhỏ này chính là con của bọn họ, con của anh và Tuyết Nhi, anh muốn dẫn nó đi, nó không thuộc về nơi này, nó thuộc về yêu giới, bởi vì trong thân thể nó lưu trữ máu của anh, máu yêu.

Tuyết Nhi và con trai của viện trưởng rời đi, Tuyết Nhi nhìn thấy đứa bé kia trong lòng chịu không nổi! ddiendanlquydon

Nhưng mà, Ma Vương đi đến chỗ đứa bé kia, bé lấy nó, ôm vào trong ngực.

Tay Lang Vương nắm thật chặt, đôi mắt thâm thúy nhìn Đại Ma Vương và con anh.

Nhìn Tuyết Nhi rời đi, Lang Vương không có đuổi theo ra ngoài, anh muốn ở lại, mang con anh đi.

Biểu tình trên mặt anh càng ngày càng lạnh.

Đêm khuya.

Đêm đen kịt, giống như bóng đen vô tận dày đặc nặng nề mà vẽ loạn ở phía chân trời, cũng không có ánh sao sáng nhạt.

Đường phố giống như con sông yên tĩnh không sóng, uốn lượn dày đặc tại bóng cây lý, chỉ có những cơn mưa gió làm sào sạt lá cây, náo nhiệt và bận rộn giống như hồi ức ban ngày.

Đất đai đã ngủ say, trừ bỏ gió nhẹ nhẹ nhàng mà thổi, trừ bỏ ngẫu nhiên một hai tiếng chó sủa kêu, đường phố vắng vẻ yên tĩnh không âm thanh.

Mọi người đều đã ngủ thiếp đi - -

Trong đêm tối, một bóng dáng mạnh mẽ xuất hiện tại trong nhà ba con bò cạp, anh yên lặng không một tiếng động mang đứa bé trắng trẻo mập mạp trở về nhà.

Nhà của anh tất nhiên là yêu giới. ddlequydon

Mẹ của Lang Vương ôm đứa bé, nhìn con trai hỏi: "Đây là con trai nhà ai, vì sao con lại muốn trộm tới đây?"

"Mẹ, đứa bé là con của con và một người phụ nữ ở nhân gian, trong thân thể nó có dòng máu của yêu, cho nên con mang trở lại."

"Lang nhi, làm sao con có thể sinh con với một người phụ nữ ở nhân gian, đây là không phải phép, như vậy đi, vì tránh cho miệng lưỡi mọi người, chúng ta nói với người ngoài đây là đứa bé do con nhặt được, mẹ cho đứa nhỏ này một cái tên đi, gọi là Lãnh Tĩnh được không, gặp chuyện thì bình tĩnh! Con ngàn vạn lần không thể để cho vợ con biết con có con ở bên ngoài, nếu không thì đứa nhỏ này sẽ không sống được."

Dưới bậc, Bạch Tuyết kích động che miệng lại, thì ra đứa nhỏ này là Lãnh Tĩnh. Nói như vậy Lãnh Tĩnh và Lãnh Dạ là anh em ruột.

Xem ra hiện tại có Lãnh Tĩnh, nói như vậy Lang Vương cũng ra đời rồi, trước mắt người đàn ông đang theo đuổi Tuyết Nhi trên màn ảnh là ba của Lang Vương, anh cũng là ba của Lãnh Tĩnh.

Bạch Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến trước kia lúc ở yêu giới, cô luôn luôn phát hiện ba chồng vụng trộm nhìn Lãnh Tĩnh, là đứng nhìn ở rất xa, mà không phải là đi vào xem.

Bạch Tuyết rốt cục đã hiểu rõ, Lang Vương trên màn ảnh là của ba chồng cô, mà Tuyết Nhi là kiếp trước của Mẫu Đơn Tiên Tử.
llqqddlequydon

Kiếp trước Mẫu Đơn Tiên Tử và ba chồng cô yêu nhau, mà cô là hậu nhân Mẫu Đơn Tiên Tử, cô và Lang Vương yêu nhau, đây thật sự là số mệnh, kiếp trước, kiếp này đã tu luyện thành vợ chồng.

Lại một lần nữa nhìn về phía màn ảnh, sau này nhất định sẽ có rất nhiều bí mật được cởi bỏ.

Ngày hôm sau toàn bộ tòa thành thị khiếp sợ vì đứa bé của nhà bò cạp không thấy nữa, bị người ta trộm đi vào đêm khuya, Đại Ma Vương tất nhiên cũng nổi trận lôi đình rồi.

Lúc trước anh nói với vợ là đưa đứa bé cho cá sấu ăn, thật ra anh không có!

Mặc dù anh là Ma Vương, anh cũng không đành lòng đưa đứa bé vừa sinh ra đến cho cá sấu, cho nên anh tạm thời giao đứa bé cho ban bè tốt à con bò cạp chăm sóc.

Chỉ là tuyệt đối thật không ngờ ngay tại lúc anh đang chuẩn bị tiếp nhận đứa bé, bỗng nhiên đứa bé biến mất không thấy nữa, mà còn kỳ quái hơn là, đứa bé lại không có ở nhân gian, anh dùng ma pháp lục soát khắp nơi trên nhân gian, cũng không có tìm thấy tung tích của đứa bé.

Kỳ quái quá!

Mẹ đưa bé không cánh mà bay, hiện giờ đưa bé lại không cánh mà bay.

Đây tới cùng là đã xảy ra chuyện gì? lequydon

Chợt phát hiện chuyện này không đơn giản!

.....

Liên tiếp vài tuần Tuyết Nhi đều đã tốt hơn, viện trưởng lo lắng Tuyết Nhi ở nhà nhàm chán, cho nên sắp xếp cho Tuyết Nhi một công việc, trước để cho cô thích ứng một phen, sau đó quan sát tình hình thân thể của cô một chút, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, đã nói lên bệnh Tuyết Nhi hoàn toàn chữa khỏi.

Phòng họp, Đại Ma Vương mở họp cho mọi người, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía người phụ nữ đang học tập ngồi ở phía sau, người phụ nữ này và cô ngốc kia giống nhau như đúc, ngay cả lúc này cũng giống nhau, lần trước ở trong bữa tiệc, sau khi người phụ nữ này rời đi, thân thể anh lại có phản ứng, chẳng qua là phản ứng ngăn ngủi.

Về sau anh cũng hoài nghi người phụ nữ này và cô ngốc kia là một người, cho nên đi xuống Cô Nhi Viện nhìn xem, lại có thể nhìn thấy cô ngốc kia ở chính chỗ này.

Thật ra, lúc Đại Ma Vương đi đến, vừa hay nhìn thấy Tuyết Nhi và bọn nhỏ chơi trò chơi ở một chỗ, đứa bé đều là nhớ nhung trước kia của Tuyết Nhi, cho nên Tuyết Nhi vì bọn nhỏ vui vẻ mà đùa vui với chúng, cho nên đã cố ý giả ngu, cùng bọn nhỏ đồng khởi làm chơi trò chơi, kết quả đánh bại đánh bại Đại Ma Vương thấy được, cũng bởi vậy anh tin tưởng hiện tại người phụ nữ trong phòng họp thật sự không phải là cô ngốc kia, các cô chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi. llqqdd

Hội nghị kết thúc, những người khác đều đi khỏi, chỉ có Đại Ma Vương và Tuyết Nhi vẫn ngồi ở chỗ kia, trong không khí tràn ngập không khí là lạ.

Tuyết Nhi không biết, lúc này tới nơi này thực tập lại còn có một người, lại còn là Lang Vương, anh cũng đến đây.

Anh không muốn buông tha Tuyết Nhi, anh yêu Tuyết Nhi, tuy nhiên ở yêu giới anh đã có vợ, nhưng mà do tổ tông tuyển chọn vợ cho anh, chỉ cần đáng vẻ khỏe mạnh là được, chỉ cần có thể sinh nhiều con là được.

Cho nên hiện tại anh đã là ba của vài đứa bé, nhưng mà, anh không có quá yêu một người phụ nữ, mãi đến khi gặp được Tuyết Nhi, anh yêu cô, điên cuồng yêu cô rồi.

Con người khi còn sống, có hai loại tiếc nuối và giày vò: Một là không chiếm được người ở trong lòng; hai là người trong lòng không có được hạnh phúc.

Nếu Lang Vương sinh sống ở thế giới không có Tuyết Nhi, so với bất kỳ loại trừng phạt nào thì đều thống khổ hơn! Tuyết Nhi em biết không, đối với anh mà nói, em là người không ai có thể thay thế được.

Dưới bậc, Bạch Tuyết đã sớm rơi nước mắt đầy mặt...

Cô sinh ra mang đến hi vọng cho Lang Vương, mà hi vọng của Lang Vương mang đến hạnh phúc cho Tuyết Nhi.

Lang Vương giấu kín tình yêu dưới đáy lòng, là vì không muốn để đối phương có bất kỳ áp lực tâm lý nào, tình yêu của anh càng là trân quý, là một cách yêu khác, cũng càng quý trọng cảnh tình yêu trong mộng của anh và Tuyết Nhi.

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Thuộc Về Ký Ức 1

Lang Vương vào công ty Đại Ma Vương, Tuyết Nhi cũng thực tập ở chỗ này.

Mỗi một lần Đại Ma Vương tiếp xúc với Tuyết Nhi thì thân thể liền có phản ứng, hơn nữa chỉ cần Tuyết Nhi vừa rời đi, phản ứng của anh liền biến mất. diendanlequydon

Cũng bởi vậy anh càng ngày càng thích tiếp xúc với Tuyết Nhi, nhưng mà làm sao Lang Vương có thể để cho anh có cơ hội tổn thương người phụ nữ này thêm lần nữa.

Lang Vương đi đến phòng làm việc của Tuyết Nhi, vừa vặn nhìn thấy Đại Ma Vương đang hỏi Tuyết Nhi tan tầm có thời gian không, muốn đưa cô đi ăn cơm.

“Cách xa cô ấy ra.” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Lời này nên nói với anh mới đúng, tôi mặc kệ anh là ai, anh tốt nhất nên cách xa Tuyết Nhi một chút, bằng không tôi sẽ không khách khí.” Đại Ma Vương đã sớm nhìn ra người đàn ông này có âm mưu với Tuyết Nhi, nếu không phải thấy anh là do ba của con bò cạp giới thiệu, anh mới không để người đàn ông này làm việc ở chỗ này.

“Chỉ cần một ngày cô ấy còn chưa kết hôn, thì chúng ta đều bình đẳng, tôi sẽ không từ bỏ cô ấy ——.” Lang Vương nói xong rồi đi.

Đại Ma Vương có cảm giác khi người đàn ông cạ lơ phất phơ này nghiêm túc lên, thật đúng là một loại uy hiếp, nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không lùi bước. Trước mắt người đàn ông tự đại này, làm anh tùy thời chuẩn bị tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Mặc dù ở chỗ này không thể tùy tiện sử dụng ma pháp, nhưng mà chỉ cần dựa vào năng lực bình thường của anh cũng sẽ chiến thắng người đàn ông lòng mang quỷ thai này.

Anh không chiếm được, ai cũng đừng nghĩ đến, càng đừng nghĩ cướp Tuyết Nhi đi từ trong tay anh, một ánh mắt âm hiểm bắn lại đây, làm người khác không khỏi sợ hãi.

“Tôi không buông tay cũng không đại biểu chính là của anh.” Đại Ma Vương lạnh giọng nói.

“Ai thắng ai thua vẫn chưa biết được, lời nói như vậy đừng nên nói quá sớm.” Lang Vương bình tĩnh nói.

*****

Lúc này, Yêu giới.

Trên thảo nguyên rộng lớn, một người phụ nữ đang cho đứa bé ăn trong ngực. Đứa bé này chính là Lãnh Tĩnh, Lãnh Tĩnh và Lãnh Dạ lại là anh em cùng cha khác mẹ.

Bạch Tuyết tăng lú lười, chỉ sợ Lãnh Dạ cũng không biết chuyện này!

Ba chồng là ba ruột của Lãnh Tĩnh, nhưng vì sao ba chồng lại không nhận đứa con trai này?

Bạch Tuyết trắng hoang mang nhìn mọi chuyện đang xyax ra trên màn ảnh, vì sao Ma Vương lại muốn cho cô xem cái này?

Đối với không khí cao giọng nói: “Vì sao anh muốn cho tôi xem những thứ này?” Bạch Tuyết biết Ma Vương ở bên cạnh nhất định điều khiển những thứ này.

“Đây là ký ức của tôi vào một ngàn năm trước kia, nhờ có cao nhân chỉ điểm, nói chỉ cần lúc hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử xuất hiện thì tôi mới có thể khởi động ký ức này, hơn nữa một khi mở ra phần ký ức này, thì không thể đóng lại được, chỉ có để ký ức diễn ra hết toàn bộ mới có thể tự động dừng lại. Cô cho rằng tôi nguyện ý xem những ký ức này sao, thì ra..... thì ra ba của tôi đã từng..... Đã từng..... Tại sao lại như vậy —— ba của tôi lại có thể từng là vợ chồng với Mẫu Đơn Tiên Tử! Không —— đây nhất định không phải là sự thật——” Bạch Tuyết nghe ra được Ma Vương rất thông khổ, anh ta cũng bất đắc dĩ không có cách nào đóng lại phần ký ức này!

Có lẽ liền chính anh ta cũng không nghĩ tới một khi ký ức này được mở ra thì sẽ làm lộ ra một ít hiện thực tàn khốc. Thật ra người không thể tiếp nhận đâu chỉ là Ma Vương, ngay cả cô cũng không thể tiếp nhận, kiếp trước Mẫu Đơn Tiên Tử lại có quan hệ vợ chồng với ba của Ma Vương, như vậy rất có khả năng Ma Vương là con của Mẫu Đơn Tiên Tử ở kiếp trước!?

Đây chỉ là suy đoán của Bạch Tuyết, rốt cuộc hình ảnh kia lớn lên giống Tuyết Nhi như đúc có thể tiếp nhận Đại Ma Vương thêm lần nữa hay không, có thể lại vì Đại Ma Vương mà sinh con thêm lần nữa không? Bạch Tuyết không thể biết được.

Chỉ có tiếp tục xem tiếp những chuyện sắp xảy ra. Nếu không thể đóng lại phần ký ức đóng này, thì chỉ có thể dũng cảm xem tiếp.

*****

Trên màn ảnh bây giờ là cuối tuần.

“Leng keng, leng keng, leng keng.....” Truyền đến tiếng chuông cửa.

Tuyết Nhi bị tiếng chuông cửa đánh thức, nhìn đồng hồ một chút, mẹ ơi, 10 giờ rồi.

Nhà cô chính là chung cư trong công ty, nơi này có rất ít khách tới, khẳng định là bạn cùng phòng hồ đồ không mang theo chìa khóa.

Cô đứng dậy, mặc áo ngủ, tóc rơi phân tán, tuy rằng bây giờ là 10 giờ, hơn nữa còn chưa tỉnh ngủ, tối hôm qua cô lại đi dạy dỗ một phú nhị đại, ý vào bản thân có tiền, đùa bốn phụ nữ, đoán chừng hiện tại tên phú nhị đại kia hẳn là ở bệnh viện rồi, gần đây bệnh viện cũng không hẳn là phát đạt, người tới nằm viện đều là phú nhị đại, hơn nữa đều là khoa chỉnh hình, còn là vết thương về xương cốt, đều không quá tốt, cho nên đoán chừng chừng người đàn ông đó phải ở bệnh viện nằm mười ngày nửa tháng, cô mơ mơ màng màng đi mở cửa

“Nói cậu bao nhiêu lần, ra cửa nhớ lấy chìa khóa.” Tuyết Nhi mở cửa, liền quay đầu về phòng ngủ, cô vừa đi vừa oán trách nói. Chỉ là phía sau không có bất kỳ cái âm thanh gì, cô xoay người lại.

“A ——” Tuyết Nhi sợ tới mức kêu to.

“Tiểu thư, lần đầu tiên tôi tới em đã kêu tôi về sau nên nhớ mang theo chìa khóa, vậy nhờ em nhớ rõ đưa chìa khóa cho tôi nha. Hơn nữa, không cần có việc đâu, a —— có được hay không, tôi là người không phải là quỷ.” Người nói chuyện là Lang Vương.

“Sao anh lại như vậy, xuất quỷ nhập thần, anh biết không hả? Anh so với quỷ còn đáng sợ hơn.” Tuyết Nhi đi tới chỗ Lang Vương, cô hoàn toàn đã quên hiện tại là tình huống như thế nào, một thân áo ngủ màu trắng như ẩn như hiện. “Không phải chứ.” Tuyết Nhi bừng tỉnh như mộng, vừa muốn kêu to, đã bị một bàn tay to bịt kín miệng.

“Làm ơn đi tiểu thư, đừng kêu, tôi không muốn bị người ta bắt đi đâu.” Tuyết Nhi cũng thức thời, rút cuộc hiện tại cô mặc thành như vậy, bị người khác nhìn thấy cũng không tốt. Vì thế giọng nói dè dặt rất nhiều.

Phát hiện người đàn ông này đang nhìn thân thể của mình, mặt cô đỏ lên.

“Anh —— còn nhìn, không có việc gì thì đi nhanh lên! Cửa ở chỗ đó, mời, không —— không tiễn.” Tuyết Nhi bởi vì khẩn trương nói chuyện có chút lộn xộn.

Lang Vương không đi, ngược lại đi tới chỗ Tuyết Nhi, nhẹ nhàng hôn một cái ở trên trán cô. “Tôi chính là muốn gặp em, mới đến tìm em, vì sao phải đi.” Anh thâm thúy nhìn Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không thể không thừa nhận người đàn ông trước mắt này đẹp trai đến từng chi tiết, nói thật, cô đã bị hấp dẫn.

“Em đi mặc quần áo đi, nếu không đừng trách tôi không thể bảo đảm kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì!” Tuyết Nhi chạy về phòng ngủ, Lang Vương đi đến phòng vệ sinh rửa sạch mặt một phen, để chính mình thanh tỉnh một chút.

Tuyết Nhi đã mặc quần áo khác ra ngoài.

Tóc dài nhánh tinh tế, luôn xõa lên trên hai vai, lộ vẻ nhu hòa, có khi phân tán vài lọn tóc dài, hiện ra một loại phong thái khác, đột nhiên từ thành thực trở nên đáng yêu, làm người khác sinh ra chút cảm giác yêu thích thương tiếc, làn da trắng tinh giống như trứng gà vừa mới lột vỏ, đôi mắt to chớp chớp giống như có thể nói, môi đỏ nho nhỏ và làn da màu trắng, càng hiện rõ ràng, một đôi lúm đồng tiền phân bố ở đều trên hai sườn mặt, nhẹ nhàng cười, má lúm đồng tiền ở gương mặt như ẩn như hiện, đáng yêu như tiên nữ.

Lang Vương ngồi ở trên sofa nói: “Vừa rồi thực xin lỗi, mỗi một lần đối mặt với em, tôi đều không thể khống chế chính mình, trước khi gặp em,

tôi không có hứng thú với phụ nữ, xin em tha thứ vì tôi lỡ miệng. Chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi!” Anh xấu xa cười nói.

“Được, chúng ta đi ra ngoài đi! Đứng chung với anh ở một chỗ thật sự nguy hiểm. Tôi cũng không phải là hamburger của anh, đói bụng thì có thể gặm, về sau anh đừng quá phận, tôi sẽ không khách khí.” Tuyết Nhi nắm chặt một bàn tay, một bàn tay đi mở cửa, vừa lúc đụng tới Đại Ma Vương đang muốn ấn chuông cửa.

“Tuyết Nhi, em muốn đi ra ngoài? Tôi muốn đưa em đi bơi lội, có rảnh không?” Bỗng nhiên Đại Ma Vương xuất hiện, trong lòng Tuyết Nhi hận đến nghiến răng nghiến lợi, rồi lại không thể biểu lộ ra ngoài, bởi vì cô biết cô không phải là đối thủ của Đại Ma Vương, nhưng mà cô nhất định sẽ dùng một loại phương thức khác để trả thù anh. Chỉ là không biết trả lời như thế nào. Lang Vương ở trong giáo hoạt vườn đầu ra nói “Được đó, chúng ta cùng đi.”

“Sao anh lại ở chỗ này?” Đại Ma Vương rất nghi hoặc.

“Cũng giống như anh thôi, cũng là đến đây tìm Tuyết Nhi, nếu đụng phải, không bằng chúng ta cùng nhau đi!” Lang Vương sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội ở chung với Tuyết Nhi.

“Đi thôi!” Lúc này Tuyết Nhi thật là một người có hai người ba. Đại Ma Vương rất không tình nguyện, nhưng mà muốn duy trì phong độ đàn ông trước mặt Tuyết Nhi, đành phải nhịn. Ba người đều đi lên xe Đại Ma Vương.

“Tiểu tử thúì, ra cửa cũng không lái xe, làm người ta chiếm ưu thế.” Người nói chuyện là mẹ của Lang Vương, bà phát hiện mỗi sáng sớm con trai đều đi ra ngoài, đến khuya mới về Yêu giới, cho nên xuất phát từ tò mò, hôm nay ra ngoài theo dõi con trai.

“Nhanh, nhanh đi theo.” Mẹ Lang Vương thúc giục tài xế, tuy rằng bà không thường tới nhân gian, nhưng mà bà biết phương tiện giao thông nơi này đều là xe.

“Bọn họ đi chỗ nào đây? Phía trước chính là hồ bơi nha!” Mẹ Lang Vương sợ nước nhất, bẩm sinh di truyền, bà cũng coi như là có người thừa kế, Lang Vương trời sinh cũng sợ xuống nước, dính một chút nước liền quáng mắt. lequydonnn

Ông trời —— bọn họ dừng lại, còn đi vào, quả thật là tới bơi lội, Lang nhi phải làm sao bây giờ?” Mẹ Lang Vương bắt đầu lo lắng. Một bên tài xế mặt không biểu tình, anh hoài nghi người phụ nữ trung niên này nhất định là thích lằm bằm lâu bầu nên từ lúc lên xe đến giờ cứ tự mình nói chuyện!

Lang Vương phát hiện bọn họ đi vào hồ bơi, trợn tròn mắt.

Tới hồ bơi rồi, Tuyết Nhi hứng thú bồng bồng chạy tới bể bơi, hồ bơi rất lớn, có ba cái bể bơi. Cô trực tiếp tới khu nước sâu. Rất nhiều người ở phía sau vượt lên trước mà nhảy vào bể bơi, bắn một đóa bọt nước màu trắng, tựa như ếch xanh nhỏ vui sướng, khi thì bơi xuyên qua nước, khi thì lười nhác mà trôi nổi quả bóng ở bên cạnh, khi thì bơi đứng điên cuồng tát nước, anh truy tôi đuổi chơi thật vui. Rất nhiều người mặc áo tắm màu sắc rực rỡ, đội nón bơi màu sắc rực rỡ, nhảy vào trong nước giống như cá cảnh nhiệt đới đủ mọi màu sắc.

Cái trán hơi đổ mồ hôi, bất quá cũng không thể để tiểu tử này tiện nghi, nhìn xuống, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Anh tuyệt đối sẽ không nhượng bộ. Nghĩ thầm: Mẹ nó, đây không phải ông trời đang muốn trừng phạt anh sao? Một điều duy nhất làm anh xúc động, người phụ nữ anh thích, thế nhưng lại thích bơi lội, chỉ là anh..... Anh thấy nước một chút là quáng mắt liền.

Lang Vương liếc mắt nhìn thành bể bơi dùng gạch men trắng xây lên một cái. Một cái ao thật lớn nha, nước ao màu xanh nha, nghĩ đến liền muốn choáng váng, muốn choáng váng!

Tuyết Nhi đi thay quần áo.

Chỉ chốc lát sau, cô mặc một bộ áo tắm màu hoa lan nhạt, rất đáng yêu, cho người ta một loại cảm giác thân thiết. Cố nhảy vào trong nước, không hề để ý tới hai người đàn ông kia.

Lang Vương tròn mắt, một ngày hai lần nhìn thấy Tuyết Nhi gợi cảm như thế, không được, anh cũng muốn xuống nước, không thể để cho bọn họ ở chung một chỗ. Chỉ là anh có chứng sợ nước, sẽ không bơi lội! Nước không giống như rất sâu, hẳn là không nguy hiểm, bà nội nó, liều mạng thôi.....

Mẹ Lang Vương ở gần bể bơi đang uống đồ uống, cũng đã thay đồ bơi lội, cô thoải mái dễ chịu nằm ở ghế tắm nắng.

Đại Ma Vương cũng nhảy xuống, anh và Tuyết Nhi ở trong nước vừa nói vừa cười, Lang Vương chịu không nổi, anh đi qua từng bước một, cố gắng biểu hiện bình tĩnh, anh cũng không dám nhảy, anh bắt lấy tay vịn đi xuống nước. Tất cả chuyện này ngoại trừ mẹ anh để ý, không có người nào chú ý đến Lang Vương, người bên cạnh đều chơi rất vui vẻ.

Con trai xuống nước, phải làm sao bây giờ hả ông trời, Lang nhi xuống nước sẽ choáng váng liền.

Bà thương yêu con trai nhất, chỉ là hiện tại bất lực a! Đành phải yên lặng theo dõi thôi.

“Đến bên này, chúng ta thi đấu, xem ai bơi nhanh hơn.” Tuyết Nhi kêu Lang Vương qua đi cùng nhau bơi.

Con bà nó! Sợ cái gì chứ, bất cứ giá nào. Thần tiên tỷ tỷ cô phải phù hộ cho tôi đó?” Lang Vương cắn răng một cái, đi đến chỗ Tuyết Nhi, trong lòng mặc niệm —— nam mô di đà Phật đừng làm cho tôi choáng váng. Thật dùng được, quả nhiên đi đến bên người Tuyết Nhi. Trời xoay ..... Nước xoay ..... Người xoay ..... Không tốt rồi, thần tiên tỷ tỷ cứu tôi, chậm rồi, Lang Vương muốn hôn mê.

*****

Dưới đài.

Bạch Tuyết cười như không cười nhìn màn ảnh, thật đúng là buồn cười, không nghĩ tới ba chồng lại có thể té xỉu, thì ra lúc ba chồng còn trẻ lại thú vị như vậy.

Tuyết Nhi tò mò, vì sao bên trong này không có mẹ chồng cô, mẹ chồng là yêu, hẳn là ở Yêu giới. leequydonn

Vì sao phần ký ức này không có chuyện về mẹ chồng, cũng không có chuyện của Lãnh Dạ?

Chẳng lẽ trước kia ba chồng không thích Lãnh Dạ?! Không thích con trai của mình!

Hình ảnh Lang Vương là bà chồng, vậy hiện tại Lãnh Dạ hẳn vẫn là tiểu vương tử, hoặc là con sói con đi!

ạch Tuyết từng gặp qua hình thú của Lãnh Dạ, tất nhiên biết khi còn nhỏ nhất định Lãnh Dạ là con sói con.

Lúc té xỉu, Lang Vương còn cố ý nói: “Thiên sứ cứu cứu tôi.” Bởi vì anh nhìn thấy Tuyết Nhi lại đây. Trong lòng rất đặc ý, thầm nghĩ: Choáng váng cũng được, choáng váng nhanh, nhanh choáng váng đi, thiên sứ sẽ tới cứu anh, quả nhiên một đôi tay nhỏ kéo đầu của anh ra khỏi mặt nước.

“Này, anh làm sao vậy? Tỉnh đi tỉnh đi?” Tuyết Nhi sốt ruột hỏi.

“Thì ra là thật sự.” Đại Ma Vương tò mò nói.

“Anh nói cái gì?” Tuyết Nhi hỏi.

“Tôi nghe con bò cạp nói con trai bạn tốt của ba cậu ta có chứng sợ nước, thấy nước liền choáng váng, là sự thật!” Đại Ma Vương nói cho Tuyết Nhi, thật ra đây chỉ do trùng hợp, Lang Vương giả mạo con trai bạn tốt của ba con bò cạp, trăm triệu không nghĩ tới người con trai kia cũng có chứng sợ nước, chó ngáp phải ruồi.

“A! Thì ra là vậy!” Tuyết Nhi nở nụ cười.

Lang Vương tuy rằng choáng váng, bất quá còn có chút cảm giác, đây là mùi của Tuyết Nhi, cô ôm anh? Thì ra cảm giác choáng váng lại tốt như vậy.

Nhưng vào lúc này, Đại Ma Vương bế Lang Vương lên một phen, đưa anh tới trên bờ, anh không muốn để Tuyết Nhi ôm người đàn ông đáng giận này như vậy, lên bờ, anh dùng tay nhẹ nhàng đánh vào mặt Lang Vương, “Tỉnh lại đi”.

“Tuyết Nhi là em sao?” Đôi mắt Lang Vương còn chưa mở, liền thâm tình nói ra lời nói đó. Con người thâm thúy chậm rãi mở, “A ——” Lang Vương kêu to, thì ra anh nằm trong lòng ngực Đại Ma Vương thối này.

“Đừng a, là tôi.”

“Vẫn luôn là anh ôm tôi?” Lang Vương tức giận hỏi Đại Ma Vương.

“Đương nhiên, anh tưởng ai? Là thiên sứ?” Đại Ma Vương tức giận nói. Anh cũng không thể nói cho người này biết Tuyết Nhi ôm nhầm anh ta. Còn không sống chết anh ta!

“A! Không phải là thiên sứ! Là thiên phân!” Lang Vương thất vọng nói, đứng lên đi đến một bên.

Mẹ Lang Vương đang tắm nắng cười cười, bà đội nón kết, còn có kính mát, cho nên Lang Vương đi qua từ bên người bà cũng không có nhận ra là mẹ đến.

*****

Tuyết Nhi lại cười, ba chồng quả thực là quá hậu đậu, thật là không nghĩ tới lúc ba chồng còn trẻ tuổi lại đáng yêu như vậy, còn thiên sứ?! Thiên phân!

Thì ra ba chồng tán gái có thể so với Lãnh Dạ cố chấp như vậy, sợ xuống nước như vậy, lại có thể sẽ vì Tuyết Nhi trên màn ảnh mà xuống nước, thật là quá oai phong.

*****

Lại một lần nữa nhìn về phía màn ảnh.

Lúc này, Tuyết Nhi bưng hai ly đồ uống lạnh đi tới, một ly đưa cho Đại Ma Vương, một ly để mình uống.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn ly đồ uống lạnh kia, hy vọng anh không thấy được bên trong bỏ thêm nguyên liệu đặc biệt ——

Ngoài ý muốn chính là, anh không thấy ly đồ uống lạnh này có vấn đề, chỉ thấy anh thật đúng là khát nước, ừng ực ừng ực uống hết ly đồ uống lạnh đó, còn rất hào phóng lau miệng một phen.

Đoán chừng một lát liền muốn.....

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Thuộc Về Ký Ức 2

Đại Ma Vương uống xong ly đồ uống lạnh có nguyên liệu đặc biệt kia, chưa được bao lâu, cả người ngựa vô cùng, giống như có con rắn bò lên, ở nơi công cộng lại không thể giấu tay cào nơi ngựa, cho nên vẫn luôn cắn răng chịu đựng, bất đắc dĩ không chịu được tra tấn anh liền đi đến phòng vệ sinh để cào ngựa. diendanlequydon

Nhưng mà, thuốc này không phải chỉ cào ngựa đơn giản như vậy, về đến nhà, vào ban đêm Đại Ma Vương vẫn luôn không ngừng cười to, không biết còn tưởng rằng anh có bệnh tâm thần, anh dùng tay che miệng mình lại, nhưng mà vẫn không ngừng cười được, bụng cười đến đau rồi.

Chuyện xảy ra trên người anh, anh hoài nghi là người đàn ông có chứng sợ nước cả ngày quần lấy Tuyết Nhi kia! Cho nên Đại Ma Vương đã có lòng đề phòng với Lang Vương.

*****

Dưới bậc, Bạch Tuyết vẫn luôn nhìn màn hình không chớp mắt, nếu màn ảnh này là một phần ký ức, cô không thể dừng nó lại được, Ma Vương cũng không thể dừng lại được, như vậy cô đành phải nghiêm túc xem, nghiêm túc tìm hiểu chuyện trước kia, nghiêm túc tìm hiểu lúc ba chồng còn trẻ, còn có làm sao Tuyết Nhi trên màn ảnh trở thành Mẫu Đơn Tiên Tử?

*****

Trên màn ảnh.....

Mỗi người đều đang vội, bởi vì công ty muốn ký hợp đồng với công ty E nước Mỹ lớn nhất. Đối phương yêu cầu lấy ra thiết kế vừa lòng nhất, hơn nữa còn muốn nhà thiết kế tự mình giới thiệu về ưu thế của sản phẩm, sau khi vừa lòng mới có thể ký hợp đồng.

Cuối cùng công ty cũng tuyển ra sản phẩm do Lang Vương thiết kế, Lang Vương chưa bao giờ tham gia qua loại cộng việc trong cuộc sống của con người này, một nửa là tò mò, giống như là mới mẻ, anh rất nghiêm túc hoàn thành công việc. Anh thiết kế đồ cho đối phương, đối phương rất vừa lòng. Kế tiếp chính là đi nước Mỹ chuẩn bị ký hợp đồng.

Ngoại trừ muốn lãnh đạo công ty đi qua ký hợp đồng, còn muốn Lang Vương và Tuyết Nhi cùng đi, Tuyết Nhi tất nhiên là đi học tập. Tất cả đã ổn thỏa, cuối cùng quyết định xuất phát vào thứ sáu, đến trước để nghỉ ngơi một chút, có thời gian thích ứng một chút, tầm thứ hai gặp mặt với bên công ty kia.

“Viện trưởng, nhiều nhất thì con chỉ đi một tuần là đã trở lại, không cần lấy nhiều đồ vật như vậy!” Viện trưởng nhìn Tuyết Nhi muốn ra cửa, luôn là không yên tâm, cho nên chuẩn bị rất nhiều đồ vật cho Tuyết Nhi.

“Ở bên ngoài phải tự mình chăm sóc thật tốt, nhớ kỹ mỗi ngày phải gọi điện thoại về nhà, báo bình an.”

“Tuân mệnh.” Tuyết Nhi cười cúi chào với viện trưởng.

Thứ sáu, mọi người tới sân bay đúng giờ, cùng nhau bước lên phi cơ. Không cần phải nói Lang Vương và Tuyết Nhi đã ngồi cùng nhau, chức vụ bọn họ đều là nhân viên, nhưng mà Đại Ma Vương là lãnh đạo, tất nhiên sẽ không ngồi cùng bọn họ, điểm này ngay cả bản thân Đại Ma Vương cũng rất nôn nóng! Nhìn bản thân có cảm giác người phụ nữ không thể chăm sóc

chính mình, lại còn muốn chăm sóc người đàn ông lòng mang quỷ thai kia!
lequydon

Vào buổi tối, Lang Vương chỉ cần nhớ tới sẽ cùng Tuyết Nhi ra cửa, liên hưng phấn đến ngủ không yên, rốt cuộc đã có cơ hội theo đuổi Tuyết Nhi, trước kia cô là vợ của Đại Ma Vương, anh không có lý do gì để chen chân, cho nên mỗi một lần đều là đi vào trong mơ hẹn hò với Tuyết Nhi.

Hiện giờ, Tuyết Nhi đã thay đổi thân phận, thay đổi mặt, anh liền có cơ hội. Mấy ngày kế tiếp của Tuyết Nhi sẽ thuộc về anh, nghĩ đến đây không khỏi ngây ngô cười.

“Ngây ngô cười cái gì?” Tuyết Nhi dùng cánh tay chạm vào Lang Vương một chút.

“Tôi đang cười mấy ngày nữa em chính là của tôi.” Lang Vương không hề che dấu cười nói.

“Đừng chảnh chọe, khi nào thì tôi thành của anh.”

“Đây không nhất định, nói không chừng trở về em chính là người phụ nữ của tôi.” Lang Vương không thuận theo mà nói.

Tuyết Nhi vươn tay tới phóng tới trên cánh tay Lang Vương, vừa mới bắt đầu Lang Vương còn rất vui vẻ, kế tiếp chính là thống khổ, Tuyết Nhi dùng tay mình vạt chặt một miếng thịt trên tay anh, trái vụn phải vụn.

“Nhớ kỹ, về sau thành thật một chút cho tôi, bằng không tôi sẽ không khách khí.”

Tuy rằng rất đau, nhưng mà anh không có ra bất kỳ cái âm thanh gì, bởi vì đây là ở trên phi cơ, yêu cầu yên lặng, nếu là ở trong nhà Tuyết Nhi thì thảm rồi, Lang Vương nhất định sẽ báo đáp cô.

“Tôi thích em không khách khí, bảo bối nhỏ. Lại đến lần nữa, tôi yêu sự cái nhéo của em.” Lang Vương tà mị cười.

“Có bệnh! Anh, không chỉ có chứng sợ nước, còn có chứng yêu thích bị ngược đãi, quả thực là không có thuốc nào cứu được.”

“Không, em sai rồi bảo bối nhỏ, em chính là thuốc của tôi, thuốc giải duy nhất của tôi.”

Lang Vương nghiêm túc nói. Bởi vì trong lòng anh rất rõ ràng, nhiều năm như vậy anh đối không có bất kỳ phản ứng gì với phụ nữ, anh chỉ thích loại cảm giác lúc anh và Tuyết Nhi ở bên nhau, rất đẹp, có lẽ đây là yêu, anh yêu cô gái giống như tuyết này.

“Ngừng lại, về sau không được gọi tôi là bảo bối, tôi muốn nôn rồi, hiểu rõ chứ?” Tuyết Nhi có chút tức giận.

“Không, em với tôi mà nói chính là ——. Em vừa rồi nói cái gì? Muốn nôn? Em biết này đại biểu cái gì sao?” Lang Vương mỗi khi nói chuyện với Tuyết Nhi luôn rất khó đứng đắn, đây là tính nết trước kia chưa bao giờ có, cho đến khi gặp được Tuyết Nhi, tất cả đều thay đổi.

“Thật chịu không nổi anh rồi, tôi muốn ngủ một lát, tới rồi thì gọi tôi.” Tuyết Nhi nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Toàn thế giới cũng chỉ có em mới có thể đầu gối như vậy khi đối mặt với một người đẹp trai!” Lang Vương tự tin tràn đầy nói.

Thật ra, Tuyết Nhi cũng chưa ngủ, cô chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi, lại chuẩn bị hợp đồng sắp kí kia, đây là cô, rất có trách nhiệm với công việc, nếu là học tập, tất nhiên muốn quen thuộc với tất cả công việc.

Biết lần này tới nước Mỹ là để làm gì, ăn nhậu chơi bởi đối với cô mà nói đều không quan trọng, quan trọng là, làm sao để Đại Ma Vương lau mắt

mà nhìn cô.

Chỉ là, bởi vì trời vừa tối cô đã đi ra ngoài dạy dỗ những tên phú nhị đại kia, cho nên thiếu ngủ nghiêm trọng. Cho nên không bao lâu sau Tuyết Nhi đã ngủ rồi, ngủ thật sự ngon, Lang Vương nhẹ nhàng đỡ đầu cô ở phía anh, cố gắng để cô thoải mái một chút. Anh say mê nhìn Tuyết Nhi.

“Đồ ngốc, khi nào em mới có thể hiểu anh đây, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên anh có tình cảm với phụ nữ, vật nhỏ anh sẽ không từ bỏ em đâu.” Lang Vương có một tia ưu thương nhàn nhạt. Ở trong lòng em rất nhớ anh phải không? Gặp được em, cơ thể của em, mùi hương của em đều làm anh mê muội, làm anh xúc động, thậm chí là điên cuồng.

“Vật nhỏ, làm sao mới có thể đi vào trong lòng em đây?” Vẻ đẹp trai trên mặt tăng thêm vài phần ưu sầu.

Ba giờ sau.

“Tuyết Nhi, tỉnh dậy thôi, chúng ta tới rồi.” Mới vừa bị đánh thức Tuyết Nhi rất mê người, Lang Vương không chịu được dụ hoặc, rất nhanh hôn một cái ở trên trán Tuyết Nhi, lần này Tuyết Nhi hoàn toàn thanh tỉnh, “Anh ——” cô trừng lớn hai mắt.

“Xuyt.....” Lang Vương làm thế tay kêu cô đừng âm ỉ, Tuyết Nhi nhìn chung quanh, người trong khoang máy bay đều quay lại nhìn bọn họ, không biết còn tưởng rằng đây là một đôi tình nhân nhỏ, đều mỉm cười nhìn bọn họ hạnh phúc.

“Thật ra chúng tôi không có quan.....” Lời nói còn chưa nói xong, Tuyết Nhi đã bị Lang Vương nắm tay kéo ra ngoài. Máy người Đại Ma Mương đã ra ngoài, đứng ở nơi đó chờ bọn họ.

Nhưng mà, Lang Vương lại vừa đi một bên nói: “Thân ái giải thích nhiều như vậy làm gì, như vậy không phải rất tốt sao, ngoan ngoãn mới đáng

yêu.”

Tuyết Nhi vừa định phản kích, nhìn thấy Đại Ma Vương nhìn bọn họ, hơn nữa bọn họ đã chạy tới trước mặt Đại Ma Vương, không có biện pháp chơi đùa sau lưng, cô dùng giày cao gót hung hăng mà dẫm lên chân Lang Vương, làm bộ không biết bản thân dẫm phải người khác, còn rất vô tội nói: “Tôi sẽ ngoan ngoãn mà.”

Lang Vương và Tuyết Nhi ở bên nhau rất vui vẻ, tuy rằng bị dẫm lên thật sự đau, nhưng mà anh vẫn cứ không thể không vui sướng được. lequydonn

“Thật bị anh đánh bại, kiếp trước tôi thiếu nợ anh sao?” Tuyết Nhi còn nói thêm.

“Có lẽ thật là kiếp trước em thiếu nợ tôi, đời này đến trả nợ, dứt khoát em làm triệt để luôn đi! Chúng ta kết hôn đi?” Lang Vương chân thành nói.

Lại đổi lấy tia lạnh Đại Ma Vương bắn lại đây, tất nhiên Lang Vương làm lơ tia lạnh kia.

“Anh đừng thối nữa” Tuyết Nhi nói xong liền bỏ đi.

Sau khi tới khách sạn, bọn họ trải qua bàn bạc chia làm hai tổ, hai ngày này có thể tự do hoạt động, thứ hai mới gặp đối phương để bàn bạc, cho nên có thể tới chỗ đi dạo chơi một chút.

Lang Vương cố ý chung một tổ với Tuyết Nhi, điểm này trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng, tiểu tử này vẫn luôn lấy lòng Tuyết Nhi, Tuyết Nhi thật không sao cả, dù sao anh cũng sẽ không ăn thịt người.

Nhưng mà, Đại Ma Vương..... Tuyết Nhi suy nghĩ làm sao để trừng phạt anh, nơi này là nước Mỹ, nhất định dễ đối phó hơn với Trung Quốc, nếu có thể ở chỗ này làm anh hoàn toàn biến mất mới tốt, vĩnh viễn đừng để anh lại bước lên lãnh thổ Trung Quốc.

4 giờ rạng sáng là lúc bọn họ ngồi trên phi cơ, đối chiếu thì lúc họ đến nơi đó là giữa trưa, nhưng mà nơi này là nước Mỹ, hiện tại là buổi tối. Tuyết Nhi ở trên phi cơ liền ngủ, hiện tại lại ngủ tiếp, làm sao mà ngủ!

Gọi viện trưởng một cú điện thoại, báo bình an, bụng có chút đói, từ buổi sáng đã chưa ăn được gì.

“Thùng thùng.....” Có người gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Tuyết Nhi là tôi”

“Vào đi!” Lang Vương đi vào.

“Ngủ không được sao! Tôi cũng không buồn ngủ, không bằng đi ra ngoài ăn gì đi?” Lang Vương đề nghị nói.

“Bây giờ —— quá muộn rồi! Lại nói đi nơi nào để ăn đây!” Tuyết Nhi buồn bực nói.

“Tôi biết đi nơi nào ăn cái gì, gần đây có một nhà hàng Trung Quốc, cũng không tồi, chuẩn bị một chút, tôi ở bên ngoài chờ em.” Lang Vương đi ra ngoài trước.

Tìm nơi để ăn, cái này không làm khó Lang Vương được, cho nên anh mới có thể nói như vậy.

Vừa nói đến ăn, bụng Tuyết Nhi kêu lộc cộc lộc cộc, thật đúng là nhịn không được dụ hoặc, không ăn cũng uống, ăn không trả tiền thì ai lại không ăn, đi, thay một bộ quần áo thoải mái rồi ra cửa.

Lang Vương nói không sai, nhà hàng thật sự rất tuyệt, bọn họ ăn ngon ăn no xong. Rồi khỏi nhà hàng, đi trên đường phố xa lạ, hai người đều không nói lời nào, hưởng thụ đêm khuya yên lặng này.

“Cảm ơn anh về bữa tối.” Tuyết Nhi mỉm cười nói.

“Người một nhà mà cảm ơn gì, thật ra, tôi còn có chút đói!” Lang Vương tà mị cười.

“Anh vui đùa cái gì vậy, vừa rồi ăn nhiều như vậy, còn đói sao?” Tuyết Nhi rất nghi hoặc.

“Bụng tôi thì rất no, là tinh thần tôi đói!” Lang Vương rất xấu nói.

Tuyết Nhi biết mình bị chơi, cầm lấy túi xách liền muốn đánh anh, Lang Vương lại nhanh chân chạy đi.

“Anh, người bị bệnh tâm thần này, có thể đứng đắn một chút được không? Nói ba câu anh liền nói lệch lạc, nói cho anh biết, không ai cứu anh đâu!”

“Thần linh ơi —— cứu mạng a, vật nhỏ lại muốn dạy dỗ người khác, chịu không nổi a.” Lang Vương cười ha ha.

“Vật nhỏ? Đã nghe qua ở đâu ta?” Gần đây thật sự là bận quá, Tuyết Nhi nghĩ không ra, lắc lắc đầu không nghĩ, để bản thân thả lỏng một chút đi!

“Nước Mỹ —— tôi đã trở lại.” Tuyết Nhi lớn tiếng kêu gọi, chạy tới phía trước, khoảng thời gian trước cô còn ở nơi này làm giải phẫu.

Sau khi tự sát, lúc tỉnh lại, lại đến nơi xa lạ, sau đó lại thần không biết quỷ không hay nằm ở bệnh viện chỉnh hình nước Mỹ, cho nên cô nói đây tất cả đều là ý trời, là đại tiên kia cứu cô, cho nên cô mới có sức mạnh ghê gớm kia, mới có năng lực dạy dỗ những phú nhị đại kia, dạy dỗ những người đàn ông phụ lòng kia.

Lúc bọn họ đi ngủ đã là 5 giờ rạng sáng, lúc này hai người đang ở trong giấc mơ kia!

Đương nhiên là từng người ở phòng của mình.

Đại Ma Vương vì muốn tách Lang Vương và Tuyết Nhi ra, cố ý sắp xếp cho Lang Vương một bữa tiệc, còn cố ý tìm một vài người ép Lang Vương uống rượu.

Không nghĩ tới bữa tiệc này vừa uống, liền uống tới bốn giờ chiều. Lang Vương trở lại khách sạn đã say bất tỉnh nhân sự. Tuy rằng Lang Vương là yêu, nhưng mà anh cũng sẽ không thắng được rượu, tựa như Tôn Ngộ Không mặc dù lại lợi hại, cũng sẽ có lúc uống say, thật giống như Tôn Ngộ Không uống say ở Hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương, còn chạy tới ăn vụng tiên đan của Thái Thượng Lão Quân.

Tuyết Nhi ở trong phòng nghe có thanh âm liền chạy ra ngoài.

“Vì sao lại uống nhiều rượu như vậy?” Mấy người đàn ông đưa Lang Vương trở về, nhìn cô gái trước mắt. Những người đàn ông này đều là do là Đại Ma Vương bỏ tiền ra mướn, cho nên những người này đều không quen biết Tuyết Nhi.

“Cô chính là Tuyết Nhi?”

“Sao anh lại biết?” Tuyết Nhi hỏi.

Mọi người đồng thời chỉ về Lang Vương đang hôn mê.

“Sau khi tên ngốc này uống say, vẫn luôn gọi Tuyết Nhi, chúng tôi giao anh ta cho cô, chăm sóc tốt cho anh ta.”

Những người đàn ông đó đưa Lang Vương lên trên giường rồi đi, trong đó một người đàn ông quay đầu lại nói: “Anh ta thật sự là người? Lại có thể uống hết một xe tải bia!” Người đàn ông kia không thể tưởng tượng nói, sau đó lắc đầu rồi rời đi.

Tất cả mọi người đi rồi, lưu lại chỉ có yên lặng và căn phòng đầy mùi rượu. Tuyết Nhi đứng ở nơi đó phát ngốc, tình huống gì đây?

Mặc kệ, trước mắt là phải đánh thức cái say người bất tỉnh nhân sự này mới được. Cô gọi điện thoại cho phục vụ, nói cho bọn họ nơi này cần canh giải rượu, nhanh đưa canh giải rượu tới.

Tuyết Nhi nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt anh hy vọng có thể đánh thức anh, uống xong canh giải rượu.

“này? Tỉnh lại đi. Đây? Uống canh đi.”

“Hửm? Hả? Đừng làm phiền tôi?” Lang Vương lại ngủ rồi. Không có biện pháp, Tuyết Nhi lấy khăn lông tới lau mặt cho anh, hy vọng có thể để anh thanh tỉnh một chút.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi.....” Lang Vương lẩm bầm lẩm bầm mà nói, âm thanh không lớn, nhưng mà lại có thể nghe thấy.

“Ừ, tôi ở chỗ này, tỉnh rồi sao? Uống canh đi.” Tuyết Nhi đến gần anh, nhìn anh.

Mùi hương rất quen thuộc, là Tuyết Nhi?

Đúng vậy, đúng vậy không sai, chỉ có mùi hương của cô mới làm anh si mê, vì sao lại không mở mắt ra được, nâng tay lên đi tìm nơi phát ra mùi hương. Đảo một cái đã bắt được cánh tay Tuyết Nhi.

“Đừng đi, vật nhỏ.”

Vật nhỏ? Lại là vật nhỏ, vì sao lại có cảm giác kiểu xưng hô rất quen thuộc?

Thật ra, ở trong những giấc mơ đó, Lang Vương đều là gọi Tuyết Nhi như vậy, gọi cô là vật nhỏ. Chỉ là những giấc mơ đó, Tuyết Nhi còn không

có nhớ tới, cô trăm triệu lần không nghĩ tới những cảnh trong giấc mơ sẽ xuất hiện trong đời sống hiện thực!

Lang Vương yêu Tuyết Nhi, đặc biệt là chỉ có cảnh trong mơ kia.

Rất khó để bắt đầu yêu, nhưng một khi đã yêu, thì càng khó đi ra. Yêu là một đèn sáng vĩnh viễn tối tăm. Nguyên mượn bồ câu trắng bay lượn để yêu em, giương cánh bay cao.

Người còn sống muốn yêu một lần. Sinh mệnh như hoa, tình yêu là mật.

Yêu vĩnh viễn sẽ không ngại muộn màng. Đối với thế giới, em chỉ là một người, nhưng đối với người nào đó, em lại là toàn bộ thế giới. Nơi nào có yêu, nơi đó liền có hi vọng. Em sẽ không bởi vì xinh đẹp mà đi yêu một người phụ nữ, nhưng em sẽ bởi vì người mình yêu mà trở nên xinh đẹp

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Thuộc Về Ký Ước 3—— Vật Lộn

Ngày hôm sau.

Trong phòng hội nghị to như vậy.

Đại biểu hai bên công ty đều đã tới rồi, Lang Vương nghiêm túc giới thiệu sản phẩm mới thiết kế với đối phương, một giờ trôi qua, đối phương yêu cầu nghiên cứu một chút, nửa giờ sau sẽ có kết quả.

Đại Ma Vương lạnh lùng nhìn Lang Vương, trong lòng cân nhắc, chỉ cần lúc này thiết kế không thành công, anh có lấy cố sa thải anh ta. Đến lúc đó bên chỗ con bò cạp kia cũng được rõ ràng, hơn nữa, người đàn ông này rất kỳ lạ, tuy rằng không cảm thấy được không đúng chỗ nào, nhưng mà có cảm giác đứa bé kia mất tích có quan hệ với anh ta, vào bữa tiệc sinh nhật kia, anh rõ ràng nhớ rõ sau khi ba con bò cạp ôm đứa bé ra ngoài, anh ta nhìn chăm chăm vào đứa bé kia, kết quả, buổi tối hôm đó đứa bé đã không thấy tăm hơi.

Thật ra, con của Tuyết Nhi ở Yêu giới còn hạnh phúc hơn so ở chỗ này, đứa bé kia một nửa là yêu, một nửa là người. Cậu càng thích sinh sống và thức ăn ở Yêu giới, cậu cũng rất thích ứng hoàn cảnh nơi đây.

Chỉ là Tuyết Nhi trăm triệu lần không nghĩ tới lúc trước gả cho Đại Ma Vương, vốn tưởng rằng mang thai mười tháng sinh ra con trai là của Đại Ma Vương, bởi vì ở trong trí nhớ của cô chưa bao giờ có làm gì, chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Đại Ma Vương, cho nên cô mới có thể hận

Đại Ma Vương như vậy, hận anh tự mình đưa con đi làm thức ăn cho cá sấu, mà chẳng hề biết hiện tại con trai của cô đang sống rất tốt ở Yêu giới.

Mà đứa nhỏ này..... Cô nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến thật không phải là của Đại Ma Vương, mà là người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô.
lequydon

Nhưng mà, suy nghĩ trong lòng Đại Ma Vương, sao Lang Vương lại không biết, anh tuyệt đối sẽ không để Đại Ma Vương có cơ hội khai trừ anh, thì ra cuộc sống ở thế giới con người lại thú vị như vậy, có thể làm những chuyện kỳ lạ như vậy, dùng giấy và nét bút ghi ra suy nghĩ về hình dạng cấu trúc vật thể ở trong lòng và trong đầu ra, như vậy sẽ được con người tán thành, bởi vậy còn sẽ lấy đồ vật mà anh thiết kế làm ra vật thể thật, cung cấp cho con người sử dụng, bỗng nhiên anh có cảm giác đây là một chuyện rất có ý nghĩa.

Sau nửa giờ, lãnh đạo đối phương đi vào, mặt bọn họ không chút biểu tình ngồi xuống, Lang Vương có chút thất vọng, chẳng lẽ là sản phẩm mình thiết kế không hợp cách.

“Sau khi chúng tôi nghiêm túc nghiên cứu, vô cùng vừa lòng đối với sản phẩm mới của mọi người, cho nên chúng ta có thể ký hợp đồng rồi.”

Đại Ma Vương lập tức sững sốt, rõ ràng anh đã đổi bản vẽ thiết kế rồi, sao lại thế này?

Nhưng mà vẫn là lễ phép đứng lên nói: “Cảm ơn quý công ty đã tín nhiệm chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ không để mọi người thất vọng.” Vì thế, hai bên thuận lợi ký hợp đồng.

Ký hợp đồng rất thuận lợi, đương nhiên là muốn chúc mừng một chút. Sau khi ăn cơm chiều, bọn họ tìm một quán bar không tệ rồi đi vào.

Hiện tại là ban đêm, người thích sống về đêm, thời gian này mới là lúc cuộc sống của bọn họ bắt đầu, hôm nay quán bar có rất nhiều người, trên sàn nhảy ở giữa có các cô gái xinh đẹp muôn hình muôn vẻ không ngừng nhảy theo âm nhạc sôi động, điên cuồng đang đưa thân hình mình, một hình dáng xinh đẹp đang lay động dưới ánh đèn làm người khác chú ý, đầu tóc thật dài đang đưa qua lại trái phải trên dưới. Chỉ một thoáng sau hơi thở say mê bao phủ toàn bộ quán bar.

Chỉ là không nghĩ tới trữ lượng của Tuyết Nhi lại thấp như vậy, mấy ly rượu nhỏ xuống bụng liền không chịu được, cuối cùng Đại Ma Vương và Lang Vương đều muốn đưa Tuyết Nhi trở về.

Tất nhiên Lang Vương phát hiện phía dưới Đại Ma Vương đã nổi lên phản ứng, làm sao anh có thể để cho Đại Ma Vương có cơ hội ức hiếp Tuyết Nhi, cho nên anh xung phong nhận việc muốn đưa Tuyết Nhi trở về, còn rất lễ phép nói: “Giám đốc vất vả, loại việc nhỏ này cứ giao cho tôi là được rồi, tôi bảo đảm tiểu thư Tuyết Nhi sẽ an toàn, bình an đưa về khách sạn, ngài yên tâm.” Nói xong liền đỡ Tuyết Nhi rồi đi ra ngoài.

Khởi động xe, đúng là tới khách sạn, Tuyết Nhi đã đi gặp Chu Công rồi.

“Hừm? Không phải tôi chiếm tiện nghi của em nha, tôi không thể ném em xuống được!” Lang Vương được tiện nghi còn khoe mẽ một bữa Tuyết Nhi lên đi đến khách sạn, dọc theo đường đi còn thỉnh thoảng ngây ngô cười.

*****

Dưới bậc, Bạch Tuyết nhìn ba chồng và người phụ nữ tên Tuyết Nhi kia, cô cũng cười ngây ngô như ba chồng. Thì ra một ngàn năm trước ba chồng đáng yêu như vậy, bướng bỉnh như vậy, còn si tình như vậy.

Hiện giờ ba chồng già rồi, giữ gìn khuôn phép rồi cùng với mẹ chồng quản lý Yêu giới, lúc này đây bọn họ tới Yêu giới vốn là bị Vương Mẫu

nường nường kêu đến tìm hiểu là ai chế tạo Kim Đan để Ngọc Đế uống, chính là k Kim Đan hống chế Ngọc Đế.

Ngọc Đế phát hiện sau nửa năm dùng Kim Đan, tính tình ban r thân có thay đổi rất lớn. Vì thế ông hoài nghi tiên đan này có liên quan đến Ma Vương, cho nên Vương Mẫu nường nường mới có thể mật báo cho Bạch Tuyết, để Lãnh Dạ mang theo bọn họ đến điều tra việc này.

Vốn dĩ một nhà bọn họ đang chạy trốn, vì để cứu Khang Nghị, cô khẩn cầu Ngọc Đế ban cho cô tất cả kiếp nạn, để cô thay Khang Nghị chịu phạt. Cho nên Khang Nghị không có việc gì, cô để Ngọc Đế đưa về Thiên giới.

Nhưng mà, Lang Vương và các con tự mình xông vào Thiên giới lén đưa cô bỏ trốn, cũng bởi vậy cả nhà bọn họ đang trên hành trình chạy trốn.

Trăm triệu lần không nghĩ đến sau một ngày lẩn trốn, bỗng nhiên Vương Mẫu nường nường liên lạc với bọn họ, nói muốn để bọn họ trở về Yêu giới điều tra Kim Đan mà Ngọc Đế dùng có liên quan đến Ma Vương hay không?

Vì thế, Lãnh Dạ đưa con và cô cùng nhau trở về ới Yêu giới, mẹ chồng lén giấu bọn họ ở một nơi bí mật.

Sau đó, sau khi ăn uống no đủ, ban đêm cả nhà bọn họ xuất phát đến cấm địa Yêu giới, chính là nơi đóng băng Ma Vương.

Đi đến mới phát hiện không vào cấm địa được, cửa lớn đã bị Ma Vương niệm chú, chỉ cần bước vào một bước, sẽ bị Ma Vương hút đến trên băng trụ, sau đó biến thành bữa ăn ngon của Ma Vương.

Cho nên bọn họ không có đi vào từ cửa lớn của cấm địa, mà là đi vào trong thân thể một cây yêu già từ bên cạnh, đi vào trong thân thể cây yêu già, bên trong vách tường toàn bộ là máu, bốn phía còn có máu tươi rơi tí tách, vốn tưởng rằng đây là điều khủng bố nhất.

Kết quả, lúc đi qua con đường ngầm thông qua chỗ Ma Vương, bọn họ bị tách ra, rốt cuộc hiện tại bọn họ và mẹ chồng còn có Lãnh Dạ như thế nào rồi?

Vừa rồi nhìn thấy ba chồng như vậy, Bạch Tuyết còn ngây ngô cười. Lúc này, nhìn thấy ba chồng nhớ tới mẹ chồng, nhớ tới mẹ chồng liền nhớ tới Lãnh Dạ, còn có ba đứa con đáng thương kia, rốt cuộc họ ra sao rồi?

..... Ưc Ưc..... Niệm Niệm..... Còn có con gái nhỏ đáng yêu Thiên Tâm.....

Bạch Tuyết ngược mắt nhìn về phía màn ảnh, rốt cuộc khi nào thì phần ký ức này mới có thể đóng lại?! Rốt cuộc khi nào Ma Vương mới có thể thả cô ra?

Rốt cuộc hiện tại người thân của cô có an toàn không?

Chỉ sợ nhiệm vụ Vương Mẫu nương nương giao cho bọn họ không thể hoàn thành rồi, hiện tại bọn họ tự thân còn khó bảo toàn, hơn nữa cô còn lạc khỏi người nhà!

Bọn họ trăm triệu lần không

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Thuộc Về Ký Ước 4—— Mất Tích

Lang Vương không để ý tới anh ta, mở bản thiết kế của mình ra, trình bày về ý tưởng thiết kế cho mọi người nghe, không khí trong văn phòng cực kỳ căng thẳng. Mọi người cũng không dám nói nhiều lời, sợ một khi không cẩn thận liền trở thành nơi trút giận cho hai người đàn ông bị đánh đến mặt mũi bầm dập này.

Thật ra, Lang Vương và Đại Ma Vương hoàn toàn có thể dùng pháp lực của mình chữa khỏi trên mặt thương. Nhưng mà, vì không muốn để đối phương nghi ngờ thân phận bọn họ, nên đều không có sử dụng pháp lực. Để vết thương trên mặt khỏi thuận theo tự nhiên.

Hội nghị kết thúc, những người khác vội vã rời đi, để lại ba người bọn họ, Tuyết Nhi hiểu rõ giữ bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

“Sau khi tan làm, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, gặp ở quán cà phê đối diện.” Tuyết Nhi nói xong đứng dậy rời đi.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, quán cà phê, ba người yên lặng ngồi ở chỗ kia, ai cũng không nói gì, hai người đàn ông to xác giống như đều đang chờ đợi Tuyết Nhi tuyên án.

Nhìn hai người đàn ông bị thương này, một là người đã từng là chồng và hiện tại thành kẻ thù, cô vĩnh viễn sẽ không quên người đàn ông này đã đối xử với cô như thế nào, một đêm cô sinh nở kia, là chuyện tàn khốc nhất mà cô đã trải qua!

Nghĩ đến con trai cô mang thai mười tháng, cô hận không thể ngay lập cầm lấy dao nhỏ giết chết người đàn ông này, ma quỷ này, ma quỷ tàn nhẫn, con trai đáng thương của cô vừa mới sinh ra, còn chưa kịp khóc đã bị anh ta xách đi như xách gà ném vào cốp xe.

Làm sao cô có thể quên!

Con trai đáng thương, là cô vô dụng, không có năng lực bảo vệ cốt nhục của mình.

Nhưng mà, lúc người đàn ông này xông vào cuộc sống của cô, cô không muốn chấp nhận anh ta, cô còn có chuyện quan trọng phải làm, chính là giết Ma Vương báo thù cho con trai.

“Tôi biết các người vì cái gì mà đánh nhau, rốt cuộc muốn tôi làm gì đây, các người mới có thể hoà bình ở chung.” Tuyết Nhi lạnh nhạt nói.

“Tuyết Nhi, tôi đã nói cho anh ta biết quan hệ của chúng ta, còn xin Tổng Giám Đốc không nên chen chân vào giữa chúng ta nữa.” Lang Vương nói.

“Anh nói bậy gì đó, cái gì chúng ta quan hệ? Một lần đó chỉ là ngoài ý muốn!” Tuyết Nhi nôn nóng nói.

“Ngoài ý muốn —— vì sao em không xem nó trở thành trời cao sắp đặt, chẳng lẽ còn thiếu chuyện xảy ra trong cuộc đời sao, chẳng lẽ em còn muốn u mê không tỉnh ngộ, chẳng lẽ em còn chưa thấy rõ bản chất của người nào đó, chẳng lẽ em còn chưa cảm giác được trái tim tôi?” Lang Vương lạnh giọng nói.

“Đủ rồi, anh không cần lại tự tìm lấy cớ. Anh biết Tuyết Nhi cần cái gì? Anh lại có thể cho cô ấy cái gì?” Đại Ma Vương phản nộ.

“Tôi có thể cho cô ấy trái tim của tôi, anh có thể sao? Ngoại trừ làm tổn thương cô ấy, anh có thể làm gì? Có một số việc, có một số nhân duyên đã

bỏ lỡ liền bỏ lỡ, tìm cũng không trở lại, mà nếu là tôi, tôi tuyệt không sẽ vứt bỏ, tôi nhất định sẽ cố hết sức tranh thủ.

Giống như người phụ nữ trước mắt này, tôi yêu cô ấy, tôi muốn mang bình yên đến cho cô ấy, ai cũng đừng nghĩ chia rẽ chúng tôi, bao gồm anh. Hiện tại là thời gian tan làm, chúng ta là đàn ông, không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới, anh không có bất kỳ quyền lợi gì để ngăn cản tôi theo đuổi người phụ nữ mình thích. Nhưng mà anh có chút không quý trọng người phụ nữ của mình, lại tới phá hư nhân duyên của người khác, anh cảm thấy có đạo đức sao!” Lang Vương sắc bén nói.

Ý tứ trong lời nói của anh, Tuyết Nhi bị kích động, anh là ai? Giống như biết một chút chuyện, một ít người không biết chuyện này, chuyện cô đổi mặt, trong nước không có người biết, anh có ý tứ gì?

Chẳng lẽ anh biết cô là ai?

Chẳng lẽ anh đã từng biết cô?

Sao có thể!?

Không có người biết, anh là ai vậy, trừ phi là thượng tiên, còn có bác sĩ trưởng làm phẫu thuật cho cô.

Nhưng mà, người khiếp sợ còn có Đại Ma Vương, lời nói của tên khốn này có ẩn ý, hẳn là ám chỉ cái gì? Vừa rồi anh ta nói những lời đó: ‘Ngoại trừ làm tổn thương cô ấy, anh có thể làm gì? Có một số việc, có một số nhân duyên đã bỏ lỡ liền bỏ lỡ, tìm cũng không trở lại.’ là có ý tứ gì?

Anh ta là ai?

Đã biết chuyện gì?

Những việc này lại có liên quan gì đến Tuyết Nhi?

Sau khi thân thể anh xảy ra biến hóa, anh cũng nghi ngờ Tuyết Nhi có phải trước kia là vợ của anh hay không, bởi vì chỉ cần anh đối mặt với Tuyết Nhi thân thể anh liền bình thường. Chỉ là..... Vừa rời khỏi Tuyết Nhi, thân mình liền khôi phục lại trạng thái trước kia, cho dù anh có cố gắng như thế nào, phía dưới vẫn không lên như cũ!

Vì thế, anh nghi ngờ Tuyết Nhi chính là vợ của anh, khi anh dùng ma pháp kiểm tra rốt cuộc Tuyết Nhi là ai? Lại không có bất kỳ tiến triển gì, Tuyết Nhi chính là Tuyết Nhi, cô không phải là vợ anh.

Hơn nữa Tuyết Nhi lại còn là chị của cô ngốc kia.

Thật là khéo, chị em hai người đều có thể trị bệnh cho anh, lần đầu tiên anh bị cô ngốc dùng pizza đập lên trên mặt, thân thể anh bình thường.

Lúc ấy anh nghĩ bị cô ngốc kia chọc giận nên phía dưới đi lên. Chỉ là, sau đó, anh lại gặp được cô ngốc rồi bị cô làm cho cả người đều là kem, thân thể anh lại có phản ứng, lại còn có rất kiên đỉnh (rất vững chắc, ngay thẳng), mà chỉ cần cô ngốc rời đi thì anh liền xong rồi, không động nữa.

Biết anh gặp được một cô gái ngốc giống như Tuyết Nhi, làm anh lại một lần khiếp sợ. Anh lại bình thường, anh nghi ngờ Tuyết Nhi chính là cô ngốc, anh tự mình đi đến cô nhi viện mới biết được Tuyết Nhi và cô ngốc không phải là một người, mà là hai người, khéo chính là, Tuyết Nhi lại là chị của cô ngốc.

Khó trách anh gặp được hai người chị em thân thể đều có phản ứng, thì ra.

Cho nên anh phải có được Tuyết Nhi, để chính mình trở thành một người đàn ông bình thường.

Chỉ là, ngay lúc này lại xuất hiện một tên cố tình quấy rối, nói Tuyết Nhi là của anh ta, làm sao anh cho phép!

Đến nỗi anh đã từ bỏ việc tìm kiếm người phụ nữ mất tích kia, bởi vì cho dù anh tìm như thế nào đều không tìm thấy, bao gồm đứa bé kia cũng vô duyên vô cớ mà mất tích.

Hiện tại anh không rảnh lo nhiều như vậy, anh chỉ muốn quay lại làm người đàn ông bình thường, mà Tuyết Nhi có thể giúp anh làm chuyện này. Bất quá hiện tại xem ra có chút phiền phức!

Lang Vương nhìn thấy Đại Ma Vương âm ngoan nhìn mình, biết trong lòng anh ta không có nghĩ được chuyện tốt, nhất định suy nghĩ làm sao để trừ bỏ chương ngại vật này của anh ta.

Hừ!

Trước kia Đại Ma Vương không biết quý trọng người phụ nữ này, về sau tuyệt đối sẽ không để cho anh ta có cơ hội ức hiếp Tuyết Nhi.

“Trên thực tế, ở Tuyết Nhi trong mắt anh chỉ là cấp trên của cô ấy, cũng không có suy nghĩ khác. Anh vẫn luôn là người ngoài cuộc vương bận, có lẽ Tuyết Nhi chỉ là xem anh trở thành bạn tốt. Sở dĩ tôi nói cho anh biết cô ấy đã là người có phụ nữ của mình, là hy vọng anh không nên lãng phí sức lực vô ích, lãng phí thời gian, bởi vì thuộc về anh anh sẽ tự tay huỷ hoại cô ấy. Người phụ nữ này không thuộc về anh, bây giờ tôi sẽ cầu hôn với cô ấy.” Lang Vương kiên quyết nói.

“Tuyết Nhi, gả cho anh được không?” Lang Vương rên rỉ khi còn nóng.

Tuyết Nhi nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Đại Ma Vương, xem ra anh rất không muốn cô và nhà thiết kế này đến với nhau, có lẽ đã kích anh ta như vậy cũng không tồi.

Lúc trước anh ta hoài nghi cô không giữ trinh tiết, nói con trai không phải của anh, có lẽ hiện giờ nên dùng loại biện pháp này trả thù anh.

Cô của trước kia đã chết, hiện tại người tồn tại là cô hoàn toàn khác, hiện tại người tồn tại chính là Tuyết Nhi.

Cho nên cô có thể chấp nhận lời cầu hôn của nhà thiết kế.

Thật ra, chính cô cũng không biết vì sao khi nghe đến lời nhà thiết kế nói ‘gả cho anh đi’, trong lòng Tuyết Nhi có loại xúc động nào đó, là xúc động hạnh phúc, loại cảm giác này giống như chờ đợi đã lâu.

Tuy rằng cô không biết chính mình vì sao lại có loại cảm giác này, nhưng mà cô nhìn thấy Đại Ma Vương nôn nóng là thật sự, trong lòng có một cảm xúc muốn báo thù không tên.

Nghĩ đến lần uống say ở nước Mỹ đó, cô lại có thể mơ màng hồ đồ có quan hệ với nhà thiết kế này, có lẽ đây thật sự là duyên phận. Có quan hệ với anh, cô lại có thể không có cảm giác phản cảm và phiền muộn.

Đời người thực sự có thành yêu thứ hai sao?

Thật ra, cảm giác của Tuyết Nhi đều có nguyên nhân từ những cảnh trong mơ kia. Lang Vương ‘nghĩa vô phản cố’ yêu một người phụ nữ loài người. Nhưng mà lại phát hiện bên cạnh người phụ nữ này đã có người đàn ông khác, hơn nữa không thể tưởng tượng được chính là người đàn ông này là Đại Ma Vương chiến bại ở Yêu giới.

‘Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước

Nhưng mà, Đại Ma Vương và Lang Vương cũng không ở một Yêu giới, bọn họ gần như không có liên hệ, không can thiệp vào chuyện của nhau.

Lang Vương rõ ràng biết người phụ nữ này đã kết hôn, lại không thể tự kềm chế được mà yêu cô, cuối cùng cầm lòng không được đi vào trong giấc mơ của cô, cùng cô yêu nhau, hơn nữa còn là yêu nhau sâu đậm.

Cuối cùng, Lang Vương còn tiếp cận cơ thể Đại Ma Vương làm Tuyết Nhi có thai, cho nên Lãnh Tĩnh là con trai của Tuyết Nhi và sói.

Đại Ma Vương căn bản là không có năng lực thụ thai, đây là Ngọc Đế bỏ thuốc không thể có thai xuống giếng nước trong biên giới Ma Vương, vì tránh cho Ma giới trở nên lớn mạnh, tương lai không thể kiểm soát, cho nên đàn ông ở Ma giới đều không thể làm người phụ nữ của mình mang thai con của mình.

Nhìn thấy nơi này, Bạch Tuyết dưới bậc tò mò, đàn ông Ma giới không thể thụ thai, như vậy bị Ma Vương bị cô đóng băng trong trụ băng là do ai sinh?

Bạch Tuyết càng ngày càng tò mò, xem ra trời cao sắp xếp phần ký ức này, nhất định có mục đích của mình, có lẽ một khi chân tướng lộ ra, sẽ làm người khác mở rộng tầm mắt. Hiện tại, Bạch Tuyết đã bị chấn động rồi, Lãnh Tĩnh lại có thể là con trai ruột của ba chồng, là em chồng của cô, là em trai ruột của Lãnh Dạ.

Nhất định Lãnh Dạ không biết sự thật này, vì thế, Bạch Tuyết lại tiếp tục nghiêm túc nhìn về phía ký ức .....

Trên màn ảnh, Tuyết Nhi cũng đang tư tưởng đấu tranh.

Đối với Đại Ma Vương, hiện tại cô chỉ có hận, không có yêu, tình yêu của cô đối với Đại Ma Vương, sớm biến mất từ lúc Đại Ma Vương tận mắt nhìn thấy cô sinh con, Đại Ma Vương để lại cho cô chỉ có hận, không có yêu, tình yêu của cô đã sớm đi theo con trai rồi ——

Nhìn về phía nhà thiết kế vẫn luôn nhìn cô, tuy rằng có đôi khi người đàn ông này rất chộc người đến không muốn gặp, nhưng mà anh lại cho cô cảm giác rất kiên định, rất thân thiết, hoàn toàn không phải cảm giác trước kia lúc cô và Đại Ma Vương ở bên nhau.

Lúc trước cứu Đại Ma Vương, sau khi cô biết anh không phải người, hơn phân nửa là tò mò, mới có thể giả cho anh, hiện tại rốt cuộc cô đã hiểu rõ, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người.

“Được, tôi đồng ý với anh. Giám đốc, rất xin lỗi, anh nhất định sẽ tìm được người tốt hơn tôi.” Tuyết Nhi rất xin lỗi nói.

“Tôi đây chỉ có thể chúc phúc cho em!” Nói xong đứng dậy rời khỏi quán cà phê, nhưng mà, Tuyết Nhi nhìn thấy vẻ mặt tức giận trên mặt Đại Ma Vương, trong lòng Tuyết Nhi có một chút cảm giác, rốt cuộc

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Thuộc Về Ký Ước 5—— Cứu Vớt

Không thấy Tuyết Nhi, Lang Vương rất sốt ruột, cầm lấy di động gọi điện thoại cho một người đồng nghiệp và một người bạn của Tuyết Nhi, đầu tiên thử xem có phải Tuyết Nhi ở với các cô ấy hay không.

“Vâng! Cô ấy không đi với cô sao, làm phiền cô nếu có tin tức của cô ấy thì gọi cho tôi biết trước tiên.” Gọi hết những người có trong điện thoại, đều không có tin tức, Lang Vương bắt đầu lo lắng, cũng biết việc Tuyết Nhi mất tích nhất định có liên quan đến Đại Ma Vương.

Không thấy Tuyết Nhi, đầu tiên Lang Vương liên lạc với mẹ anh, kẻ bắt cóc Tuyết Nhi không phải là người khác, là Đại Ma Vương, anh ta không phải người phạm, cho nên nhất định sẽ khó đối phó. Cho nên gọi mẹ nhờ giúp đỡ.

“Lang nhi, con trước đừng có gấp, chúng ta trước hết nghĩ cách đã, nơi này là nhân gian, chúng ta không thể kinh động con người nơi này, cô gắng xử lý chuyện này nhanh gọn nhất.” Mẹ Lang Vương an ủi con trai.

*****

Tuyết Nhi hôn mê, rốt cuộc đã tỉnh lại, phát hiện tay mình bị trói ở sau lưng, miệng bị bịt lại, cô sợ hãi, khủng hoảng. Tình huống gì đây? Thường xem hình ảnh bắt cóc trong TV, thế nhưng sẽ xảy ra ở trên người mình.

Đầu cô rất choáng váng, cẩn thận nhớ lại một chút, nhớ rõ là sau khi ra khỏi cửa nhà thì bị người ta túm lên xe, sau lại thì không nhớ rõ.

Lúc này cửa mở ra, vài người tiến vào, sau đó đóng cửa lại, trong phòng rất tối, thấy không rõ diện mạo họ lắm, có lẽ là bọn họ sợ Tuyết Nhi thấy rõ mặt bọn họ.

Mắt to Tuyết Nhi ngập nước nhìn về phía trước, tuy rằng cô thấy không rõ mặt bọn họ lắm, nhưng mà cô nhìn thấy bốn người đàn ông tiến vào, Tuyết Nhi thấy rõ ràng khuôn mặt của người đàn ông đứng ở cửa thông qua ánh sáng mỏng manh gần cửa sổ, đây thật là một gương mặt câu hồn, là một người đàn ông cũng rất khó kháng cự, chẳng qua giờ phút này khuôn mặt tuần tú lại diễm đạm đáng yêu.

Miệng Tuyết Nhi bị bịt lại, không thể nói chuyện, nhưng mà cô vẫn là: phát ra âm thanh ưm, ưm, ưm, giống như đang hỏi vì sao lại bắt cô?

“Ai cho các người trói chặt cô ấy, buông ra cho tôi, chúng ta chỉ là lấy tiền thay người làm việc, đi lấy chút thức ăn tối, giữ cửa khóa kỹ.”

Người nói chuyện, lúc nhìn thấy Tuyết Nhi, trong ánh mắt nhiều hơn một tia thương hại, hút thuốc đi ra ngoài. Ở trước mặt anh ta mỗi người cũng không dám nói chuyện, bởi vì khiếp sợ, càng là sợ hãi sẽ nói bậy.

“Đại ca, lão đại đây là làm sao vậy, trước kia bắt người tới đều không như thế này sao, sao bay giờ lại dãi ngộ tốt như vậy!” Người thủ hạ nhìn lão đại đi rồi, mới dám thấp giọng nói chuyện.

“Mẹ anh ta đó, ai biết chuyện gì chứ? Có lẽ là bởi vì lần này mua bán lớn đi! Đừng nói nhiều như vậy, buông ra, buông ra.” Nói chuyện, nơi lỏng dây thừng khỏi người Tuyết Nhi.

“Mẹ của anh ta ơi, ngoan ngoãn cho tôi, lấy được tiền rồi liền thả cô về nhà, cô đừng nghĩ chạy trốn, bên ngoài đều là người của chúng tôi.” Nói

xong, trong phòng liền không có người, đều đi rồi.

Các dì trong cô nhi viện và bạn bè của Tuyết Nhi đều đến một phòng, đều lo lắng Tuyết Nhi xảy ra chuyện.

“Viện trưởng, đã 24 giờ, chúng ta báo án đi?” Dì vẫn luôn chăm sóc cho Tuyết Nhi sốt ruột đứng lên nói.

“Được, báo án.” Viện trưởng rất khổ sở nói.

“Vâng? Cục Công An sao? Tôi muốn báo án.....”

Viện trưởng giải thích kỹ càng tỉ mỉ tin tức Tuyết Nhi mất tích với cảnh sát.

Nhưng mà khiếp sợ chính là, Đại Ma Vương lại có thể cũng giả vờ đến đây hỗ trợ tìm người!

Sau khi Lang Vương biết được giám đốc tới, thực sự bị ngỡ ngàng, vừa ăn cướp vừa la làng?! Đại Ma Vương làm bộ rất khổ sở dường như muốn ở viện trưởng và những dì nhân viên, thỉnh thoảng còn gọi điện thoại tìm sự giúp đỡ. Nhưng mà, Lang Vương cũng tới, tất nhiên là tới chỗ Đại Ma Vương, nhìn các dì ở khắp phòng, Lang Vương không có động thủ, căng răng nhin xuống xúc động muốn đánh anh ta.

Cái tên đàn ông giả vờ này, rõ ràng là anh ta bắt cóc người, còn dám giả mạo người tốt ở chỗ này hỗ trợ tìm kiếm!

Nhưng mà, Đại Ma Vương nhìn thấy dáng vẻ đau đớn muốn chết của Lang Vương, rất đã ghìen.

Thật ra, Tuyết Nhi mất tích, Lang Vương rất sốt ruột, nhưng mà, anh biết chỉ cần Đại Ma Vương ở chỗ này, Tuyết Nhi sẽ không có nguy hiểm. Hơn

nữa mục đích anh ta bắt cóc Tuyết Nhi rất rõ ràng, chính là vì không cho Tuyết Nhi kết hôn với anh.

Tên đàn ông đề tiện vô sỉ, cho rằng như vậy thì có thể được Tuyết Nhi sao!

Nhưng mà, Đại Ma Vương lạnh lùng nhìn chú rể lập tức muốn kết hôn, chỉ thấy anh ta mày ử mặt ê, vẻ mặt nôn nóng, trong lòng anh thực sáng khoái. Người phụ nữ anh không chiếm được, ai cũng đừng nghĩ có được.

Vốn dĩ chuyện còn có thể chuyển biến, không nghĩ tới sau một lần sai, sau khi trở về bọn họ lại cưới chui, lúc này Đại Ma Vương không chiếm được mới bức nóng nảy, thà rằng hủy diệt, cũng không thể tiện nghi tên khốn kia, bắt cóc cô dâu, xem anh ta còn có thể kết hôn với ai đây.

Hazzi! Chuyện không thành, liền hủy hoa, độc, thật độc.

Tuyết Nhi đã mất tích một ngày hai đêm, một đôi mắt lạnh của Lang Vương nhìn chăm chăm Đại Ma Vương.

Trong lòng Tuyết Nhi rất sợ hãi: Nếu đây là giấc mộng thì thật tốt a! Một cơn ác mộng, tỉnh lại thì tất cả đều tốt. Hazzi! Rốt cuộc cô cũng chỉ là người phạm, không phải đối thủ của Đại Ma Vương. Không chỉ có không có tổn thương đến Đại Ma Vương, còn khiến cho chính mình thảm như vậy, nếu như vậy có thể để cho cô đi đến chăm sóc con trai, đây có lẽ không phải là chuyện tốt!

Nhưng mà, lúc Tuyết Nhi đang luẩn quẩn trong lòng, bỗng nhiên một giọng nói của đàn ông ở bên ngoài làm nhiễu loạn cô.

“Vâng, là tôi, rốt cuộc khi nào thì tiền mới đến, chúng tôi chính là có quy tắc, nhiều nhất hai ngày, chuyện đã lớn rồi, đối với ai đều không tốt, tôi mặc kệ các người là vì nguyên nhân gì, quay tắc thức ăn ăn không hết thì

gói đem đi, lão tử cũng không phải là người ăn chay.” Người đàn ông rất âm ngoan nói.

Người này là người đứng đầu bang phái nhỏ, có chút thế lực.

Người đàn ông nói điện thoại xong, từ cửa sổ nói vọng vào, biểu tình lãnh khốc, vẫn không thể che lấp thương hại trong ánh mắt, đây là chuyện chưa bao giờ có.

*****

Tất cả mọi người đều lo lắng cho Tuyết Nhi, Lang Vương nghĩ đến Tuyết Nhi trái tim anh liền đau.

Nhưng mà, Đại Ma Vương bị Lang Vương nhìn chăm chăm thật chặt, không có cách nào gửi tiền cho đối phương, chuyện này chỉ có anh biết, cho nên anh không thể ủy thác bất kỳ kẻ nào đi đưa tiền cho những tên bắt cóc đó, chỉ có thể ở lại đây đưa với tên chú rể này như là bóng dáng.

Thật là kỳ quái, cô dâu mất tích, tên chú rể này không nắm chặt đi tìm người, nhưng vẫn ở chỗ này nhìn chăm chăm anh, chẳng lẽ anh ta biết là anh bắt cóc Tuyết Nhi?

Không thể a, anh làm rất cẩn thận, chuyện này chỉ cần bỏ chút tiền, gần như không có gì quan hệ gì với anh, mặc dù những người đó bị bắt được, cũng không có người biết là anh làm, bởi vì anh vẫn luôn không có lộ diện, toàn bộ là dùng điện thoại liên hệ bên kia, trả tiền cũng là trực tiếp gửi qua là được, hơn nữa anh nói chỉ là hù dọa đối phương một chút, tuyệt đối không thể tổn thương người phụ nữ kia.

Bởi vì vậy nên anh mới có thể yên tâm ở chỗ này ngồi như vậy, nhưng mà, Lang Vương cũng chính là nhìn thấu điểm này, anh biết mục tiêu của Đại Ma Vương là Tuyết Nhi, cho nên anh sẽ không tổn thương Tuyết Nhi, mà là nghĩ làm sao để chia rẽ bọn họ, anh ta mới có được Tuyết Nhi.

*****

Tuyết Nhi bị nhốt lại trong phòng nhỏ.

“Cô gái, tôi đưa cô về nhà.” Một người đàn ông đi vào lạnh giọng nói.

Tuyết Nhi nghĩ thầm: Đây là tên lão đại kia, giọng nói của anh ta tràn ngập sự thu hút, rất đặc biệt. Anh ta không phải là muốn giết cô chứ. Một loại sợ hãi nảy lên trong lòng.

“Các người, thật muốn đưa tôi về nhà?” Tuyết Nhi cẩn thận mà nói.

Người đàn ông nhìn khuôn mặt khiếp sợ trước mắt này, nhin không được muốn ôm vào trong lòng ngực, cho cô an toàn.

“Đừng sợ, cô có thể về nhà.” Người đàn ông tận lực làm giọng nói ôn nhu một chút, sợ lại dọa đến cô. Anh lấy tới một ít quần áo của phụ nữ, đều là mới, hơn nữa đều là siêu hàng hiệu, kỳ quái chính là số đo đều là số đo Tuyết Nhi thường hay mặc.

“Thay nó đi, quần áo của cô đều đã dơ rồi, tôi ở trong xe bên ngoài chờ cô.” Người đàn ông nói xong rồi đi.

Tuyết Nhi rất nghi ngờ, bất quá, nghĩ đến sẽ về nhà, liền chạy nhanh thay quần áo sạch sẽ, quần áo trên người thật sự là quá bẩn.

Đi ra khỏi phòng tối, một chiếc xe dừng lại ở phía trước, thấy cô ra tới, cửa xe mở ra, cô ngoan ngoãn lên xe. Trong xe có bọn họ hai người, xe liền chạy đi.

Tuyết Nhi không dám nhìn người đàn ông trước mắt này, cô sợ bị diệt khẩu, bởi vì cô có thể cảm giác được trên người người này có một loại khí phách, mọi người ở trước mặt hắn, chỉ có phục tùng.

Cứ như vậy hai người ai cũng không nói lời nào. Thay đổi quần áo thì Tuyết Nhi lên tinh thần hơn rất nhiều, trời sinh sắc đẹp không chút nào giữ lại đều toát ra ngoài, quần áo trên người rất thích hợp với cô.

Xe rời đi rồi, hai người vẫn luôn phụ trách trông giữ Tuyết Nhi giật mình nhìn chiếc xe đã đi rất là khó hiểu.

“Đại ca, lão đại đây là sao chứ? Đối phương còn chưa chuyển tiền, sao lại thả người chứ? Lại nói cảnh sát cũng nhúng tay vào chuyện này, cứ như vậy trở về sẽ nhiều nguy hiểm đó!” Một tên côn đồ khó hiểu nói.

“Mẹ anh ta mà, ai biết, trước kia chưa từng có loại tình huống này, tôi, chúng ta cũng đừng quản.”

Thật ra, cảnh sát bên này đã có thể hoàn toàn xử lý người đàn ông lái xe này. Chỉ là lúc này vội vàng vô ích, bởi vì anh ta tự mình thả người, đối phương sẽ không trả tiền, rốt cuộc là vì nguyên nhân khiến anh ta làm như vậy?

Oai phong một cõi mấy năm nay, sớm có thanh danh tàn nhẫn độc ác trên đường này, lúc này đây vì sao lại nường tay?

“Các người nói con bé sẽ về?” Viện trưởng nôn nóng hỏi, đôi mắt đã khóc đến sưng lên.

“Tuyết Nhi sẽ trở về, mẹ yên tâm, con bảo đảm.” Lang Vương bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đại Ma Vương, Đại Ma Vương nghi ngờ nhìn Lang Vương, người đàn ông này thật tự tin, thật bình tĩnh, không thấy cô đau của mình, lại có thể bình tĩnh ngồi ở chỗ này như vậy, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm anh, có ý tứ gì?

Bởi vì như thế, nơi nào anh cũng không dám đi, vẫn luôn không dám liên lạc với bên kia!

Bị tên đàn ông chết tiệt này nhìn chăm chăm gắt gao.

Lúc này, di động Lang Vương vang lên, là mẹ Lang Vương gọi điện thoại tới, thì ra là là Tuyết Nhi đi đến nhà Lang Vương, cũng chính là sắp trở thành nhà mới của Tuyết Nhi.

“Lang nhi, Tuyết Nhi đã trở lại, đang ở bên cạnh mẹ.” Mẹ Lang Vương hưng phấn nói.

Thật ra, ngày này Lang Vương nhìn chăm chăm vào Đại Ma Vương, chủ yếu là bởi vì mẹ anh ở bên ngoài đi tìm Tuyết Nhi, chỉ cần anh nhìn chăm chăm Đại Ma Vương, hành động bên chỗ mẹ sẽ tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, quả nhiên Tuyết Nhi được mẹ mang về tới.

Tuyết Nhi có thể nói là do mẹ Lang Vương cứu, cũng có thể nói là đáng vẻ diễm đam đáng yêu của Tuyết Nhi đã cứu cô. Hai nguyên nhân này đều có, tuy rằng mẹ Lang Vương vẫn luôn không có hiện thân, nhưng mà bà lại tìm được Tuyết Nhi rồi, phát hiện Tuyết Nhi không có nguy hiểm, cho nên vẫn luôn âm thầm quan sát, hơn nữa kích thích nho nhỏ thần kinh tên lão đại đã bắt cóc Tuyết Nhi một chút, cho nên lão đại phát hiện lương tâm, liền đưa Tuyết

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Thuộc Về Ký Ước - - Chân Tướng

Ký ước vẫn mở ra như cũ, lúc Ma Vương và Bạch Tuyết bị vây ở trong ký ước, thần y đầu thai thành ốc sên đang cố gắng giúp Bạch Tuyết tỉnh lại.
dienanlequydon

Ngay cả Đại Ma Vương có pháp lực cao thâm cũng không có cách nào làm ký ước này dừng lại, anh thật không ngờ một khi mở phần ký ước này ra thì không thể đóng lại được, nếu anh sớm biết bản thân sẽ bị vây ở bên trong, dù có nói cái gì anh cũng sẽ không bắt Bạch Tuyết đến để cùng mở ký ước này ra.

Vốn tưởng rằng đây là bảo bối mà lão Ma Vương để lại cho mình, vốn tưởng rằng phần ký ước này có thể giúp anh thoát khỏi trụ băng này, vốn tưởng rằng đây là tiền đặt cược cuối cùng, vốn tưởng rằng anh có khả năng bao vây được nguyên thần của Mẫu Đơn Tiên Tử...

Anh tính sai rồi, đúng là Mẫu Đơn Tiên Tử đã bị bao vây. Nhưng mà, anh cũng... Bị vây ở trong ký ước, loại cảm giác này so với bị đóng băng trong trụ băng cũng rất khổ sở.

Muốn đổi mặt với chuyện trước kia, muốn biết từng chút từng chút chuyện của Lãnh Dạ và lão Lang Vương! Lúc này anh cực kỳ phản cảm, thì ra trước khi Mẫu Đơn Tiên Tử lên Thiên giới đã dây dưa một chỗ với bọn họ.

Thì ra bọn họ thật sự có nợ tình, đều ẩn giấu nhặt nhẻo như họ! Thật lâu thật lâu trước kia cũng đã gieo xuống hạt giống tình, Tuyết Nhi trên màn ảnh kia bởi vì tò mò mà giữ lão Ma Vương lại, nhưng mà, bởi vì qua lại không tin tưởng, về sau mới xảy ra bi thương và hận thù.

Hiện giờ, anh bị Mẫu Đơn Tiên Tử đóng băng ở trong trụ băng đã hơn một ngàn năm, nợ nần của anh nên trả như thế nào đây?

Năm đó, chẳng qua anh muốn xưng bá làm vua, mạnh mẽ khống chế thiên hạ, điều này là sai sao?

Nếu hiện tại thiên hạ là do anh quản lý, thiên hạ đều là con dân của anh, mà không phải là kẻ thù của anh.

Cho nên anh và trời là kẻ địch, với đất là kẻ địch, với yêu giới là kẻ địch...

Hiện tại trong vương quốc của mình anh đã có con dân của mình, có biên giới Thiên Ma Giới của mình.

Anh đã nghiên cứu chế tạo một loại kim đan, để khống chế Ngọc đế, người nào cũng nghĩ đến là ông ta bị Mẫu Đơn Tiên Tử và Lang Vương hại, Lang Vương và Mẫu Đơn Tiên Tử là kẻ thù của ông ta, vốn tưởng rằng Ngọc đế đã bị mình khống chế, anh liền có khả năng mượn tay Ngọc đế giao Mẫu Đơn Tiên Tử cho...

Không nghĩ tới, Lang Vương lại có thể dám lên trời cướp người, Lang Vương lén đưa Mẫu Đơn Tiên Tử đi, bên ngoài là thiên hạ của Ngọc đế, nhưng mà nơi này đúng là do anh định đoạt, anh sẽ không giết chết Mẫu Đơn Tiên Tử, anh muốn để cô trở mắt nhìn anh đánh bại Lang Vương như thế nào, làm cho Lang Vương đau khổ như thế nào.

Anh muốn cho Mẫu Đơn Tiên Tử biết, năm đó cô muốn buông tha lão Ma Vương và lão Lang Vương cũng là sai lầm.

Anh muốn để Mẫu Đơn Tiên Tử hối hận vì quyết định lúc trước của mình.

Còn có Lãnh Tĩnh chết tiệt kia, anh ta lại có thể là nghịch tử của lão Lang Vương và Tuyết Nhi sinh ra, ghê tởm hơn nữa là, Thiên giới lại có thể bỏ thuốc không thụ thai vào trong giếng nước ở Ma Giới, đây là muốn diệt trừ Ma Giới của anh, khó trách năm đó anh nhận được mật lệnh, muốn anh khởi lai nghịch thiên (vùng dậy phản lại trời).

Giờ phút này, rốt cục anh cũng đã hiểu rõ vì sao Chí Tôn(vua) Ma Giới phải làm như vậy. Thực đáng giận, lại có thể muốn tiêu diệt Ma Giới thì cứ quang minh chính đại mà tới, vì sao phải bỏ thuốc ở trong giếng nước, để cho đàn ông ở Ma Giới đều không có khả năng sinh đẻ, mới xảy ra chuyện lão Ma Vương nghi ngờ đứa con trai kia không phải là của ông.

Hiện tại nghĩ kỹ lại, đứa bé kia lại là Lãnh Tĩnh bây giờ, anh ta lại có thể là con trai của lão Lang Vương, anh ta và Lãnh Dạ là anh em cùng cha khác mẹ, như vậy xem ra lai lịch của Lãnh Tĩnh cũng không cao hơn Lãnh Dạ.

Ma Vương trong ký ức đứng một bên nhìn về phía Bạch Tuyết, tuy rằng pháp lực của anh cao thâm, nhưng mà vì ký ức đang hoạt động, anh không có một chút sức lực để có thể hành động, cho nên anh chỉ có thể lạnh lùng, âm ngoan nhìn Bạch Tuyết.

Nhưng mà, Bạch Tuyết lại cảm giác ngón chân của mình giống như có cảm giác ròi. Thật ra, nơi phát ra những biến hóa rất nhỏ này trong ký ức chủ yếu là do ốc sên nhỏ bên ngoài tạo ra.

Bởi vì cô không cẩn thận đầu thai đến trên người ốc sên, hành động cũng chậm chạp hơn bình thường, cho nên cô rốt cục cũng leo lên được trên cổ chân Bạch Tuyết, bắt đầu từng chút từng chút điều trị cho Bạch Tuyết, hi vọng đã thông kinh mạch toàn thân cho cô, để cho cô có thể đứng lên.

Cô nhìn thấy Bạch Tuyết và Ma Vương đều không nhúc nhích gục ở chỗ này, cô đã nghĩ đến bọn họ nhất định là đi một thế giới thần kỳ, chỉ để lại một thân thể ở nơi này, cho nên chỉ cần cô đả thông kinh mạch của Bạch Tuyết, để Bạch Tuyết qua qua lại lại là có thể về rồi.

Còn Đại Ma Vương kia thì cứ để anh ta tiếp tục nằm úp sấp

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CÙNG MÀ HOẢNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Thuộc Về Ký Ước - - Được Cứu Vớt

Ngay lúc Lang Vương mang theo bọn nhỏ tiến sát đến Thiên Ma Giới, bỗng nhiên phía trước truyền đến từng trận tiếng cười.

"Ha ha..."

Người nào đang cười? Cười cái gì?

Tiếng cười này ở trong hoàn cảnh này lại làm cho người ta sởn gai ốc, không trung còn có tiếng quạ kêu, càng tăng thêm vài phần cảm giác âm trầm, nghe được làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

Lang Vương tay trái nắm tay Niệm Niệm, tay phải nắm tay Thiên Tâm, bọn họ đi về phía trước từng bước một, phía trước vẫn tối đen một mảnh như cũ, nhưng mà bọn họ là sói yêu, mặc dù là tối đen một mảnh, cũng có thể nhìn thấy những thứ phía trước, cho nên bóng đen hoàn toàn không thể ngăn cản bọn họ đi đến trước phía.

Lang Vương phát hiện trên mặt đất đen kịt bỗng nhiên tràn ngập một luồng không khí quỷ dị.

Đột nhiên tiếng cười ngừng lại, mặc dù theo đó là một tiếng kêu to thê thảm, tiếng thét chói tai bén nhọn, Lang Vương và các con nghe thấy tiếng thét chói tai, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh không tên.

Lang Vương và bọn nhỏ không nói một lời, nhưng bước chân lại nhanh hơn trước, ba con bọn nhỏ đều đã lạnh lùng nhìn chăm chăm phía trước, một dáng vẻ mặc kệ phía trước là núi đao hay biển lửa thì tư thế cũng đều phải xông.

Lúc này, không có nguy hiểm nào có thể làm bọn họ sợ hãi, không có nguy hiểm nào có thể ngăn cản bọn họ bước tới trước.

Con nghĩ đến chưa biết mẹ sống chết thế nào, nghĩ đến bà nội, bước chân cũng theo Lang Vương đi nhanh hơn trước.

Người Lang Vương lo lắng nhất là Bạch Tuyết, mẹ và Ưc Ưc đều đã biết pháp thuật, hoàn toàn có khả năng tự bảo vệ mình, chỉ là... Tuyết Nhi không có năng lực bảo vệ chính mình, Ma Vương bị đóng băng lâu như vậy, có thể biết được trong lòng anh ta hận sâu đậm thế nào, hơn nữa Tuyết Nhi còn là hậu nhân của Mẫu Đơn Tiên Tử, Ma Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. lequydon

Mục tiêu của Ma Vương là Tuyết Nhi, nhưng mà, nếu Ưc Ưc bị Ma Vương bắt lấy, hiện tại anh ta cũng sẽ không làm Ưc Ưc bị thương được, anh ta nhất định sẽ chờ tóm được hai đứa con của anh nữa rồi mới có thể ra tay.

Anh ta muốn thoát khỏi phong ấn, thì phải tựa vào máu của ba đứa bé dung hợp với nhau mới có thể phá giải phong ấn của Mẫu Đơn Tiên Tử, nếu thiếu một trong ba đứa bé thì sẽ không thể phá giải được, cho nên tạm thời Ưc Ưc sẽ không có nguy hiểm.

Nghĩ đến Tuyết Nhi, Lang Vương hung hăng nhú mày, hận không thể một bước liền đi đến trước mặt Bạch Tuyết, bảo vệ vợ mình thật tốt.

Ba con ba người họ tới vùng đất tối đen kia, mới phát hiện, người vừa rồi cười lại là một cô bé, đương nhiên là một cô bé đặc biệt, ở trong này, do

Ma Vương cai quản, nơi này không có người bình thường, cho nên cũng nên cẩn thận mười phần với đứa nhỏ này mới được.

Lang Vương nhảy bén nhìn về phía đứa bé gái kia, tuy rằng chung quanh tối đen một mảnh, nhưng mà Lang Vương và bọn nhỏ vẫn thấy rõ ràng chuyện đang xảy ra với đứa bé kia.

Chỉ thấy một nửa thân thể của bé gái bị chôn dưới đất, cô bé thỉnh thoảng cười khanh khách, lại thỉnh thoảng hét lớn tiếng, biểu tình trên mặt cực kỳ cứng ngắc, cực kỳ làm người ta thương tiếc, đoán chừng đứa nhỏ này đã bị Ma vương khống chế, chết cũng không thể chết, sống cũng không thể sống được!

Sau khi đứa bé cười xong, nói một chữ thật nhỏ "... Đau..."

Lang Vương nhìn ra ý thức của đứa bé kia khi thì minh mẫn khi thì hỗn loạn, lúc cô bé cười là lúc hỗn loạn, lúc cô bé nói “đau” hẳn là đang mình mẫn.

"Các con..." Lang Vương nhẹ nhàng kêu một tiếng, hơn nữa để cho Thiên Tâm và Niệm Niệm đứng ở một chỗ, anh đi tới. llequydon

"... Đau... Đau quá..." Cô bé ra vẻ vắn vẹo nói.

Lang Vương cực kỳ đau lòng nhìn đứa bé bị chôn dưới đất, Ma Vương chết tiệt, bị đóng băng rồi, vẫn còn làm chuyện ác!

"Tôi giúp cháu có được hay không?" Lang Vương trầm giọng hỏi.

"... Ừm!" Cô bé trầm giọng ừm một tiếng.

Nhưng mà, Thiên Tâm là trẻ con, cô chợt phát hiện có gì đó không thích hợp, vì thế bước nhanh theo sát ba đi đến, từ trong bao mà ông nội Lang cho cô lấy ra một bảo bối, nhanh chóng nhét vào miệng bé gái kia, chỉ thấy

bé gái kia bỗng nhiên há to miệng ra, quở trách, trừng mắt thống khổ kêu to lên, tuy nhiên âm thanh cực kỳ khủng bố, nhưng mà Thiên Tầm vẫn ngồi xồm trước mặt nhìn cô bé đó cũ.

"Ba ơi, cô ấy bị chôn lâu lắm, phần

LANG VƯƠNG TỔNG GIÁM ĐỐC VỢ YÊU ĐƯỢC CUNG MÀ HOÀNG

Hi Vũ Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Đại Kết Cục

Rốt cuộc Ưc Ưc và bà nội phát hiện ra được trong phòng luyện đan có loại kim đan mà Ngọc Đế dùng, quả nhiên là Ma Vương muốn khống chế Ngọc Đế, anh ta đã bị đóng băng ở trụ băng, lại còn muốn thống trị thiên hạ, dã tâm thật quá lớn.

Sau khi Ưc Ưc thu thập tài liệu về kim đan mà Ma Vương luyện chế cho Ngọc Đế, liền cất vào trong túi tùy thân mang theo, những thứ này có thể làm chứng cứ định tội Ma Vương, cho nên cần phải thu thập lại.

Nhưng mà, điều khiến người ta khiếp sợ vẫn còn ở phía sau.

Cuối cùng Ưc Ưc và bà nội cũng chạy ra khỏi phòng luyện đan, hơn nữa mang theo những dược liệu này rời đi.

Lang Vương mang theo Bạch Tuyết còn có bọn nhỏ chạm mặt với Ưc Ưc và bà nội trước căn phòng màu đỏ kia, Ưc Ưc rất nhanh bổ nhào vào mẹ trong lòng, lấy những chứng cứ này giao cho mẹ, hơn nữa nói cho mẹ cậu biết là Ma Vương muốn khống chế Ngọc Đế mới để Ngọc Đế uống loại kim đan được chế tạo đặc biệt này.

Bạch Tuyết cất giữ những chứng cứ này, đôi mắt đẹp nhìn về phía căn phòng màu đỏ kia, lớn tiếng nói: "Bọn nhỏ, lúc này nên giải quyết Ma Vương, chỉ cần có Ma Vương ở đây thiên hạ sẽ rất khó thái bình, cho nên chúng ta phải thay trời hành đạo, diệt trừ Ma Vương."

"Dạ." Bọn nhỏ trả lời cùng lúc, Lang Vương nhìn Bạch Tuyết, Mẫu Đơn Tiên Tử đã trở lại, năm đó là cô đã phong ấn Ma Vương ở nơi này, hôm nay cũng lại là cô tiêu diệt Ma Vương triệt để.

Toàn bộ nhân duyên đều do cô mà có, thì cũng nên để cô kết thúc những nhân duyên này đi.

Bạch Tuyết mang theo các con đi vào, sau đó Lang Vương và mẹ anh cũng theo sát tiến vào. lequydon

Lúc này, Ma Vương vừa mới rời khỏi “phần ký ức” kia, anh ta đưa lưng về phía mấy người Bạch Tuyết.

"Xem ra các người đều đã đến đông đủ rồi."

"Ma Vương, hãy bớt nói lời vô nghĩa đi, hôm nay tôi muốn tiêu hủy nơi này, cho Thiên Ma Giới của anh vĩnh viễn biến mất." Bạch Tuyết lớn tiếng nói.

"Không ngờ sau khi trải qua nhiều chuyện thế này, cô vẫn còn vô tình với tôi như vậy!" Ma Vương vẫn không quay đầu lại như cũ, mắt sắc vẫn nhìn về phần ký ức đang chuyển động ở một bên.

Đến bây giờ anh ta mới hiểu được. Anh ta là ai? Là con trai của ai? Làm sao anh ta lại trở thành Ma Vương.

Tạo hóa trêu người!

Đạo trời không tha!

Vì sao anh ta phải biết toàn bộ chuyện này...

Thì ra sau khi Bạch Tuyết rời khỏi “phần ký ức”, lúc ấy Ma Vương không thể rời khỏi, bởi vậy mới phát hiện một chút bí mật ở sau.

Thì ra anh ta... Vốn không thuộc về Ma giới!

Anh ta không phải là Ma Vương, mà anh ta chân chính là...

Ma Vương thê lương cười to một tiếng, trời cao mở một ngày vui đùa anh ta, anh ta lại có thể là “thiên chi kiêu tử” (con cưng của trời), anh ta lại chính là thiên chi kiêu tử, mà Ngọc Đế...

Nghĩ tới đây, Ma Vương rơi xuống một giọt nước mắt, Ngọc Đế lại có thể là người đàn ông cho anh ta sinh mạng! (Ngọc Đế chính là ba của Ma Vương)

Trong lúc này Ma Vương không thể tiếp nhận được sự thật này, xoay người nhìn Bạch Tuyết, lại nhìn Lang Vương, thì ra hiện thực lại tàn khốc như vậy!

Bỗng nhiên anh ta cảm thấy được việc tồn tại chẳng có gì ý nghĩa cả, hóa ra anh mới chính là đứa ngốc bị người ta chơi đùa, hóa ra toàn bộ chuyện này đều là vì mẹ anh và người đàn ông cao cao tại thượng kia làm chuyện hoang đường, hóa ra anh lại là nghiệt chủng sau câu chuyện hoang đường kia!

Anh sống còn có ý nghĩa gì!

Chết có lẽ là cách giải thoát tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Ma Vương vươn người nhảy vào trong “phần ký ức”, hơn nữa một chương đóng kín lại “phần ký ức” kia, “phần ký ức” và Ma Vương đồng thời biến mất trong không gian, Ma Vương biến mất, thần y ốc sên nhỏ cũng về một tiếng biến trở về thế giới con người.

Cô hưng phấn không thôi, tất nhiên về sau là đi theo Mẫu Đơn Tiên Tử tu luyện rồi.

Bạch Tuyết kéo Lang Vương, mang theo bọn nhỏ, phía sau là mẹ chồng và thần y nhỏ cũng đi theo về Yêu giới.

Hiện tại mọi người rốt cục đã hiểu rõ, sau cùng người nào mới đúng là đáng ghê tởm, khó trách trời cao muốn chọn Bạch Tuyết, hơn nữa khảo nghiệm thế gian tới cùng có chân tình hay không.

Sự thực chứng minh nhân gian đều có chân tình - -

Một ngàn năm gian khổ, ngay bây giờ đã thoát khỏi.

Vượt qua luân hồi mấy đời mấy kiếp, một khúc sao thối bay giấc mộng ngàn năm.

Đã được bảo vệ rồi.

Để cho lương tâm của hoa mẫu đơn xinh đẹp đang ngủ say mà thức tỉnh.

Để cho hứa hẹn vĩnh viễn hóa thành một pho tượng thánh Phật mãi mãi tồn tại trong trái tim.

Để cho đoạn chuyện xưa truyền kỳ này tồn tại vĩnh viễn trong trái tim.

Để cho đoạn tình yêu này lan tràn đến mãi mãi.

*

Đúng là quá ít chuyện hoàn mỹ trong đời người, chúng ta không thể cái gì cũng muốn.

Thật ra, không có tình cảm nào đáng ca ngợi.

Một ngàn năm yêu say đắm, không phải là lâu dài; tình cảm một ngàn năm, không phải là thâm thiết; một ngàn năm, không phải là sang năm tóc anh và em đều trắng xoá.

Đúng vậy, thật sự không tính là gì cả, thật sự cũng không coi là gì cả.

Điều kiện tiên quyết là ở nhân gian còn có chân tình, dù cho có bị người khác tới phá hoại đi chẳng nữa!

Hơn nữa, Bạch Tuyết vẫn còn muốn nói to với Lang Vương cũng như là nói cho chính mình: Trong một ngàn năm yêu anh(Lang Vương) này, không có có một ngày nào là ngày mà em thật sự không vui vẻ.

Có lẽ chúng ta có tranh cãi, có lẽ không có cùng quan điểm, có lẽ đối với tương lai đến ngày mai em và anh đều đã can đảm ôm lấy toàn bộ tín niệm, có lẽ với hiện thực lớn mạnh trước mặt, chúng ta còn chưa bước ra bước đầu

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Con Mồi Của Lang Vương 1

Chương 2: Con Mồi Của Lang Vương 2

Chương 3: Con Mồi Của Lang Vương 3

Chương 4: Mẹ Kế Đánh Người

Chương 5: Trở Lại Hang Sói 1

Chương 6: Trở Lại Hang Sói 2

Chương 7: Lang Vương Tức Giận

Chương 8: Bạch Tuyết Ủy Khuất 1

Chương 9: Bạch Tuyết Bị Ủy Khuất 2

Chương 10: Người Phụ Nữ Của Lãnh Dạ

Chương 11: Vừa Mừng Vừa Lo?

Chương 12: Trái Tim Bạch Tuyết Ngươi Lạnh 1

Chương 13: Trái Tim Bạch Tuyết Ngươi Lạnh 2

Chương 14: Bạch Tuyết Phản Lại 1

Chương 15: Bạch Tuyết Phản Lại 2

Chương 16: Tranh Giành Con Mồi

Chương 17: Tranh Giành Con Mồi 2

Chương 18: Tranh Đoạt Con Mồi 3

Chương 19: Kế Mẫu Ngoan Độc

Chương 20: Nén Đau Để Sống

Chương 21: Lang Vương Đến

Chương 22: Truyền Máu Cho Bạch Tuyết

Chương 23: Kiếp Trước Giống Như Mộng

Chương 24: Gặp Phải Nguy Hiểm

Chương 25: Lãnh Dạ Chảy Máu

Chương 25: Bị Người Tính Kế 2

Chương 26: Lãnh Dạ Muốn Giết Người

[Chương 27: Phiên Toái](#)
[Chương 28: Mẹ Kế Nghi Ngờ](#)
[Chương 29: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến 1](#)
[Chương 30: Tai Họa Bất Ngờ Ấp Đến 2](#)
[Chương 31: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 1](#)
[Chương 32: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 2](#)
[Chương 33: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân 3](#)
[Chương 34: Bị Người Tính Kế 1](#)
[Chương 35: Nữ Nhân Của Lang Vương](#)
[Chương 37: Truyền Thuyết Mẫu Đơn](#)
[Chương 38: Kim Đan](#)
[Chương 39: Chữa Thương](#)
[Chương 40: Lòng Tham Không Đáy](#)
[Chương 41: Xuất Quỷ Nhập Thần](#)
[Chương 42: Đưa Bạch Tuyết Đi Học](#)
[Chương 43: Tâm Mang Ý Xấu](#)
[Chương 44: Âm Hại Sau Lưng 1](#)
[Chương 45: Âm Hại Sau Lưng 2](#)
[Chương 46: Giá Cao Của Cái Ác 1](#)
[Chương 47: Giá Cao Của Cái Ác 2](#)
[Chương 48: Sóng Gió Khi Mang Thai 1](#)
[Chương 49: Phong Ba Khi Mang Thai 2](#)
[Chương 50: Phong Ba Khi Mang Thai 3](#)
[Chương 52: Phong Ba Khi Mang Thai 4](#)
[Chương 52: Phong Ba Khi Mang Thai 5](#)
[Chương 53: Phong Ba Khi Mang Thai 6](#)
[Chương 54: Phong Ba Khi Mang Thai 7](#)
[Chương 55: Ngoài Ý Muốn Thấy Lang Vương 1](#)
[Chương 56: Ngoài Ý Muốn Thấy Lang Vương 2](#)
[Chương 57: Linh Đồng Đầu Thai](#)
[Chương 58: Không Giám Nói Thật](#)
[Chương 59: Nhân Vật Thần Bí](#)

[Chương 60: Nhân Vật Thần Bí 2](#)
[Chương 61: Hướng Dẫn Hôn](#)
[Chương 62: Hoài Nghi Lang Vương](#)
[Chương 63: Tu Luyện Ngàn Năm](#)
[Chương 64: Lang Vương Rời Đi 1](#)
[Chương 65: Lang Vương Rời Đi 2](#)
[Chương 66: Người Thao Tung Phía Sau 1](#)
[Chương 67: Người Thao Tung Phía Sau 2](#)
[Chương 68: Lần Nữa Lại Bị Bán 1](#)
[Chương 69: Lần Nữa Lại Bị Bán 2](#)
[Chương 70: Lần Nữa Lại Bị Bán 3](#)
[Chương 71: Lần Nữa Lại Bị Bán 4](#)
[Chương 72: Lại Gặp Lang Vương 1](#)
[Chương 73: Lại Gặp Lang Vương 2](#)
[Chương 74: Một Ngàn Tuổi](#)
[Chương 75: Một Mực Khăng Khăng 1](#)
[Chương 76: Một Mực Khăng Khăng 2](#)
[Chương 77: Bạch Tuyết Chạy Trốn](#)
[Chương 78: Vừa Chạy Chân Trần Vừa Khóc](#)
[Chương 79: Tự Cầu Thêm Phúc](#)
[Chương 80: Nhân Vật Nguy Hiểm](#)
[Chương 81: Lang Vương Nổi Giận](#)
[Chương 82: Chuẩn Bị Đầu Thai 1](#)
[Chương 83: Chuẩn Bị Đầu Thai 2](#)
[Chương 84: Lang Vương Cười](#)
[Chương 85: Ngàn Năm Có Một](#)
[Chương 86: Giờ Đầu Thai 1](#)
[Chương 87: Giờ Đầu Thai 2](#)
[Chương 88: Đầu Thai Thành Công 1](#)
[Chương 89: Đầu Thai Thành Công 2](#)
[Chương 90: Bạch Lan Hồi Hận](#)
[Chương 91: Lang Vương Hẹp Hòi](#)

[Chương 92: Ngụy Hiểm Tiến Tới Gần](#)
[Chương 93: Yêu Khí Quấn Thân](#)
[Chương 94: Sói Con Ra Tay.](#)
[Chương 95: Chảy Máu Mũi](#)
[Chương 96: Uống Rượu](#)
[Chương 97: Giúp Tôi Ấm Giường](#)
[Chương 98: Đau Lòng Cho Sói Mẹ](#)
[Chương 99: Không Cho Phép Nghe Lén](#)
[Chương 100: Lãnh Dạ Biến Thân](#)
[Chương 101: Sói Con Phát Uy 1](#)
[Chương 102: Sói Con Phát Uy 2](#)
[Chương 103: Sau Lưng Giờ Trò Quỷ](#)
[Chương 104: Đứa Nhỏ Tham Ăn](#)
[Chương 105: Bạch Tuyết Đánh Người](#)
[Chương 106: Dự Cảm Xấu](#)
[Chương 107: Yêu Lãnh Dạ](#)
[Chương 108: Khắc Tinh Của Sói](#)
[Chương 109: Yêu Lãnh Dạ](#)
[Chương 110: Muốn Làm Dã Nhân?](#)
[Chương 111: Nhớ Đến Phát Điên](#)
[Chương 112: Sẽ Phải Ngồi Tù?](#)
[Chương 113: Cầm Tinh Con Chó](#)
[Chương 114: Bạch Tuyết Nôn](#)
[Chương 115: Thay Đổi Khẩu Vị](#)
[Chương 116: Một Cước Giẫm Chết](#)
[Chương 117: Không Biết Sống Chết](#)
[Chương 118: Sói Con Đồng Lòng](#)
[Chương 119: Là Người Hay Là Yêu?](#)
[Chương 120: Di Truyền](#)
[Chương 121: Mất Tích](#)
[Chương 122: Lãnh Dạ Giả Mạo](#)
[Chương 123: Chưa Biết Sống Chết](#)

[Chương 124: Trao Đổi Linh Hồn](#)
[Chương 125: Chuyện Lớn Không Ổn](#)
[Chương 126: Nhảy Xuống Vực Tự Sát?](#)
[Chương 127: Ghê Tởm Chết Người!](#)
[Chương 128: Thả Hố Về Rừng](#)
[Chương 129: Biến Thành Trá Thủ](#)
[Chương 130: Tôi Giết Ông](#)
[Chương 131: Thân Thể Bẩn Thù?](#)
[Chương 132: Có Tiểu Tam?](#)
[Chương 133: Ba Hạt Đậu](#)
[Chương 134: Lang Vương Phúc Hắc](#)
[Chương 135: Chê Tôi Bẩn?](#)
[Chương 136: Nón Xanh](#)
[Chương 137: Cho Tôi Hút](#)
[Chương 138: Nếu Không Thỏa Mãn](#)
[Chương 139: Tiểu Sắc Nữ](#)
[Chương 140: Hết Sức Trêu Người](#)
[Chương 141: Ba Kẻ Dở Hơi](#)
[Chương 142: Tòa Sáng](#)
[Chương 143: Tim Đập Thành Thịch](#)
[Chương 144: Sói Tới](#)
[Chương 145: Kinh Diễm Toàn Trường](#)
[Chương 146: Chưa Kết Hôn Đã Làm Mẹ](#)
[Chương 147: Anh Hủy Hoại Cô Ấy](#)
[Chương 148: Say Không Còn Biết Gì](#)
[Chương 149: Bà Nội Sói Tới](#)
[Chương 150: Bà Nội Sói Đáng Ngờ](#)
[Chương 151: Thuốc Phá Thai](#)
[Chương 152: Thuốc Phá Thai \(2\)](#)
[Chương 153: Bà Nội Sói Xảo Quyết](#)
[Chương 154: Phụ Nữ Có Thai Chạy Trốn](#)
[Chương 155: Em Trai Ma Vương](#)

[Chương 156: Hăm Hai](#)
[Chương 157: Mẹ Con Liên Tâm](#)
[Chương 158: Có Nguy Hiểm](#)
[Chương 159: Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 160: Không Phải Người](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162: Phụ Nữ Mang Thai Trêu Người](#)
[Chương 163: Dã Chung](#)
[Chương 164: Mạnh Mẽ](#)
[Chương 165: Chạy Trốn](#)
[Chương 166: Lãnh Dạ Ghen 1](#)
[Chương 167: Lãnh Dạ Ghen \(1\) Tiếp Theo](#)
[Chương 168: Chơi Đùa Không Dậy Nổi](#)
[Chương 169: Anh Thương Không Dậy Nổi](#)
[Chương 170: Bộc Phát](#)
[Chương 171: Lửa Cháy Đến Nơi](#)
[Chương 172](#)
[Chương 173: Lãnh Dạ Phúc Hắc](#)
[Chương 174: Em Không Sợ Anh](#)
[Chương 175: Động Vật Ăn Thịt](#)
[Chương 176: Bị Nôn](#)
[Chương 177: Bắt Gian](#)
[Chương 178: Tiểu Vũ Trục Bạo Phát](#)
[Chương 179: Sói Mẹ Sắp Sinh](#)
[Chương 180: Thiếu Chút Nữa Bị Ép Chết](#)
[Chương 181: Bạch Tuyết, Em Không Được Chết](#)
[Chương 182](#)
[Chương 183](#)
[Chương 184: Cha Là Sói](#)
[Chương 185: Biết Trước Tương Lai](#)
[Chương 186: Cảm Giác](#)
[Chương 187](#)

[Chương 188: Bị Xóa Đi Ký Ức](#)
[Chương 189: Em Là Người Phụ Nữ Của Tôi, Ai Dám Động](#)
[Chương 190: Cha Đứa Nhỏ Rốt Cuộc Là Ai ?](#)
[Chương 191: Khốn Khiếp! Anh Muốn Trước Sau Giết](#)
[Chương 192: Cứu Người](#)
[Chương 193: Cô Gái Nhỏ, Em Muốn Anh Chết](#)
[Chương 194: Anh Không Phải Người, Mà Là Sói](#)
[Chương 195: Ai Dám Chạm Vào Em, Anh Sẽ Giết Hắn](#)
[Chương 196: Đầu Óc Bị Lừa Đá](#)
[Chương 197: Bị Gieo Ký Ức Ác Ý](#)
[Chương 198: Lãnh Dạ Kinh Ngạc](#)
[Chương 199: Khốn Khiếp, Người Đàn Ông Của Tôi Rất Lợi Hại](#)
[Chương 200: Sói Mẹ Nổi Điên Trong Áo Giáp.](#)
[Chương 201: Tức Giận Hoá Thành Cọp Mẹ Hung Dữ](#)
[Chương 202: Đây Là Muốn Mạng Người A!](#)
[Chương 203: Thôi A, Năm Mà Cũng Bị Trúng Đạn](#)
[Chương 204: Bại Hoại, Dám Ăn Trộm Sữa Của Mẹ](#)
[Chương 205: Ác Chinh Hồ Ly Tinh](#)
[Chương 206: Lãnh Dạ Hồ Đồ Cũng Quá Bi Thảm](#)
[Chương 207: Cô Là Người Mà Anh Ta Mới Cưng Chiều](#)
[Chương 208: Anh Không Bị Kiềm Chế.](#)
[Chương 209: Vô Lại, Lại Ăn Vụng Sữa Mẹ](#)
[Chương 210: Vì Bạch Tuyết Báo Thù.](#)
[Chương 211: Vô Địch Tam Thiếu](#)
[Chương 212: Đùa Giỡn? Đàn Ông Có Tiền Thì Giỏi Sao.](#)
[Chương 213: Lãnh Dạ Bị Hạ Được, Bạch Tuyết Thê Thảm](#)
[Chương 214: Đánh Tráo](#)
[Chương 215 Bị Cường! \(Siêu Cấp Đặc Sắc\)](#)
[Chương 216.1: Lãnh Dạ Khom Lưng](#)
[Chương 216.2](#)
[Chương 216.3](#)
[Chương 216+4](#)

[Chương 216.5: Lãnh Dạ Khom Lưng](#)

[Chương 217](#)

[Chương 222: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cho Phép Người Khác Chạm Vào \(1\)](#)

[Chương 223: Người Phụ Nữ Của Tôi Không Cho Phép Người Khác Chạm Vào \(2\)](#)

[Chương 224+219: Nước Mắt Đã Bán Đứng Em \(1\)](#)

[Chương 219.2](#)

[Chương 220: Cô Gái, Đúng Là Em Muốn Anh Nhịn Đến Nghẹn.](#)

[Chương 221: Lang Vương Là Người Đàn Ông Rất Nguy Hiểm. \(1\)](#)

[Chương 228+221: Lang Vương Là Người Đàn Ông Rất Nguy Hiểm. \(2\)](#)

[Chương 229+222: Diễn Kịch 1.](#)

[Chương 230: Diễn Kịch](#)

[Chương 231+224: Bạch Tuyết Là Vợ Của Sói.](#)

[Chương 232+225: Anh Là Lang Vương?](#)

[Chương 226](#)

[Chương 227: Sinh Con! Em Đã Sinh Ra Trứng.](#)

[Chương 235+228.1: Chuột Chạy Qua Đường](#)

[Chương 236+228.2: Chuột Chạy Qua Đường](#)

[Chương 237+229.1: Tiểu Nhân Nịnh Bợ \(Cầu Ưng Hộ\).](#)

[Chương 238+229.2: Tiểu Nhân Nịnh Bợ](#)

[Chương 239+230.1: Muốn Làm Cha Của Chúng Tôi, Lấy Chứng Cứ Ra](#)

[Chương 240+230.2: Muốn Làm Cha Của Chúng Tôi, Lấy Chứng Cứ Ra](#)

[Chương 241+231.1: Các Bảo Bảo Giáo Huấn Bạch Lan*](#)

[Chương 231.2](#)

[Chương 243: Coi Như Em Ngoan!](#)

[Chương 244: Coi Như Em Ngoan! \(Tt\)](#)

[Chương 245: Kiếp Trước Của Bọn Nhỏ](#)

[Chương 246: Kiếp Trước Của Bọn Nhỏ 2](#)

[Chương 247: Thụ Mẹ Thần Kỳ](#)

[Chương 248: Mắt Bị Mù](#)

[Chương 249: Trúng Tà](#)

[Chương 250: Tiểu Tiên Tử Thần Kỳ](#)
[Chương 251: Là Thần Bảo Vệ Của Mẫu Đơn Tiên Tử](#)
[Chương 252: Phơi Bày Lời Nói Dối](#)
[Chương 253: Tế Bái Thụ Mẹ, Thụ Mẹ Trùng Sinh](#)
[Chương 254: Tổn Thương Tự Ái!](#)
[Chương 255: Lãnh Tinh Rơi Vào Vạc Dấm](#)
[Chương 256: Đàn Ông Tốt Đáng Sợ](#)
[Chương 257: Mời Pháp Sư Đuổi Quỷ](#)
[Chương 258: Biết Rồi Em Sợ Sói, Anh Còn Biến Thân](#)
[Chương 259: Lãnh Dạ Là Lang Vương](#)
[Chương 260: Anh Sẽ Yêu Em Bao lâu](#)
[Chương 261: Anh Sẽ Yêu Em Bao lâu 2](#)
[Chương 262: Cô Gái Nhỏ Tuyệt Đối Là Khắc Tinh Của Anh](#)
[Chương 263: Đoan Mộc Biến Thành Ma Cà Rồng](#)
[Chương 264: Vũ Hội Hóa Trang 1](#)
[Chương 265: Vũ Hội Hóa Trang 2](#)
[Chương 266: Vũ Hội Hóa Trang 2 \(Tt\)](#)
[Chương 267: Vũ Hội Hóa Trang 3](#)
[Chương 268: Vũ Hội Hóa Trang 4](#)
[Chương 269: Cha Ngoại Tình](#)
[Chương 270: Cha Ngoại Tình 2](#)
[Chương 271: Giết Người Không Cần Dao](#)
[Chương 272: Thua!](#)
[Chương 273: Chọc Phải Phiền Phức](#)
[Chương 274: Anh, Không Phải Con Người!](#)
[Chương 275: Sĩ Có Thể Chết Không Thể Nhục](#)
[Chương 276: Chạy Trốn](#)
[Chương 277: Đá Bay](#)
[Chương 278: Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Em](#)
[Chương 279: Lang Vương Là Trẻ Mồ Côi](#)
[Chương 264](#)
[Chương 281: Yêu Nữ Đầu Trí \(2\)](#)

[Chương 282: Đấu Trí Yêu Nữ](#)
[Chương 283: Diên Cuồng Phản Kích \(1\)](#)
[Chương 284: Diên Cuồng Phản Kích \(2\)](#)
[Chương 285: Thay Đổi Rực Rỡ \(1\)](#)
[Chương 286: Thay Đổi Rực Rỡ \(2\)](#)
[Chương 287: Thay Đổi Rực Rỡ \(3\)](#)
[Chương 288: Nhân Nhượng Vì Lợi Ích](#)
[Chương 289: Oan Ưc Được Rửa Sạch](#)
[Chương 290: Khinh Người Quá Đáng](#)
[Chương 291: Đối Đầu Gay Gắt \(1\)](#)
[Chương 292: Đối Đầu Gay Gắt \(2\)](#)
[Chương 293: Đối Chọi Gay Gắt \(3\)](#)
[Chương 294: Phá Kén Chui Ra \(1\)](#)
[Chương 295: Phá Kén Chui Ra \(2\)](#)
[Chương 296: Một Hòn Đá Trúng Hai Con Chim](#)
[Chương 297: Hung Thủ Là Người Khác](#)
[Chương 298: Mượn Dao Giết Yêu](#)
[Chương 299: Một Xác Hai Mạng](#)
[Chương 300: Ông Nội Sói Sống Lại](#)
[Chương 301: Bà Nội Sói Bi Thương](#)
[Chương 302: Xuyên Tới Âm Giới](#)
[Chương 303: Bọ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Núp Đằng Sau](#)
[Chương 304: Tự Tạo Nghiệt Thì Không Thể Sống](#)
[Chương 305: Có Tật Giật Mình](#)
[Chương 306: Nuôi Dưỡng Sói Mẹ】 Hòa Chiến Liên Miên \(Chiến Tranh
Đầy Khói Lửa\)](#)
[Chương 307: 【 Nuôi Dưỡng Sói Mẹ】 Lang Vương Thối, Dám Trêu Hoa
Gheo Nguyệt](#)
[Chương 308: Vượt Qua Ngàn Năm Yêu Em 1](#)
[Chương 309: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Vào Ở Trong Phủ
Lang Vương](#)

[Chương 310: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Sát Hạch Lần Thứ Nhất: Rừng Sâu Núi Thẳm 1](#)

[Chương 311: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Sát Hạch Lần Thứ Nhất: Rừng Sâu Núi Thẳm 2](#)

[Chương 312: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Nhất: Ra Khỏi Rừng Sâu Núi Thẳm 3](#)

[Chương 313: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Hai: Đảo Quái Thú 1](#)

[Chương 314: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Khảo Sát Lần Thứ Hai: Tiễn Anh Về Trời](#)

[Chương 315: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Trẻ Con Đầu Là Quý Tinh Ranh](#)

[Chương 316: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Đám Cưới Sắp Tới](#)

[Chương 317: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Khó Giữ Được Địa Vị](#)

[Chương 318: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Thư Khiêu Chiến.](#)

[Chương 319: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Lang Vương Bị Trúng Độc](#)

[Chương 320: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em —— Phản Bội Lại Lang Vương](#)

[Chương 321: Vượt Qua Ngàn Năm Qua Yêu Em ——Hôn Lễ Thần Bí](#)

[Chương 322: Yêu Không Dễ Đến ——Cơm Ngon Không Sợ Muộn](#)

[Chương 323: Yêu Không Dễ Đến —— Cô Dâu Uống Rượu Say](#)

[Chương 324: Yêu Không Dễ Đến —— Động Phòng Gây Ra Chuyện Cười](#)

[Chương 325: Không Thấy Ông Ngoại](#)

[Chương 326: Cô Là Ai?](#)

[Chương 327: Hoàn Hồn Đan](#)

[Chương 328: Số Phận](#)

[Chương 329: Gặp Thoáng Qua](#)

[Chương 330: Bị Thương](#)

[Chương 331: Tôi Chính Là Người Các Người Muốn Tìm](#)

[Chương 332: Phát Hiện Đầu Mối](#)

[Chương 333: Truy Tìm Đầu Mối](#)

[Chương 334: Cơn Ác Mộng Đã Kết Thúc?](#)

[Chương 335: Trung Thành](#)

[Chương 336: Nên Biến Trở Lại](#)

[Chương 337: Lang Vương Ăn Hơi Nhiều Dấm](#)

[Chương 338: Tiếp Tục Chiến Tranh Lạnh](#)

[Chương 339: Chiến Tranh Lạnh Sẽ Kết Thúc, Bạch Tuyết Phản Kích](#)

[Chương 340: Vợ, Làm Sao Anh Năm Chắc Em Đây](#)

[Chương 341: Em Là Vợ Của Anh, Nhớ Kỹ Cho Anh](#)

[Chương 342: Nghe Lời Vợ Nói Không Sợ Mất Mặt](#)

[Chương 343: Cậu Ta Là Một Mối Nguy Hiểm](#)

[Chương 344: Việc Nhỏ Mà Không Nhịn Được Thì Sẽ Làm Hỏng Việc Lớn](#)

[Chương 345: Bạch Tuyết Bị Đánh Tráo](#)

[Chương 346: Tôi Tin Tưởng Vợ Của Tôi](#)

[Chương 347: Đến Thời Cơ Thích Hợp, Nhổ Cỏ Tận Gốc](#)

[Chương 348: Lang Vương Bị Bắt, Bạch Tuyết Cứu Chồng](#)

[Chương 349: Không Hồ Là Người Phụ Nữ Của Lang Vương, Có Quyết
Đoán](#)

[Chương 350: Thu Thập Chứng Cứ](#)

[Chương 351: Ai Là Bạn Cũ?](#)

[Chương 352: Đóa Đóa Xảy Ra Chuyện](#)

[Chương 353: Người Phụ Nữ Quá Âm Hiểm](#)

[Chương 354: Hàng Phục](#)

[Chương 355: Mẹ Kế Muốn Trộm Nghiên Cứu Tài Liệu Về Ba Sói Con](#)

[Chương 356: Thổ Lộ Tiếng Lòng](#)

[Chương 357: Thu Phục](#)

[Chương 358: Đóa Đóa Biến Trở Về?](#)

[Chương 359: Sống Chết Không Chia Là](#)

[Chương 360: Cứu Mẹ](#)

[Chương 361: Bàn Cờ Biến Thành Bản Đồ](#)

[Chương 362: Tính Mưu Kế](#)

[Chương 363: Cải Tạo Phương Tiện Giao Thông Sau Chạy Trốn](#)

[Chương 364: Bỏ Trốn](#)

[Chương 365: Giáo Huấn](#)

[Chương 366: Chuyển Biến Tốt](#)

[Chương 367: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 368: Nàng Dâu Xấu Hồ Gặp Mặt Mẹ Chồng](#)

[Chương 354](#)

[Chương 355](#)

[Chương 356](#)

[Chương 357](#)

[Chương 358](#)

[Chương 374: Người Phụ Nữ Trên Màn Màn Ảnh Kìa Là Ai?](#)

[Chương 375: Câu Đố Về Thân Thể Của Mẫu Đơn Tiên Tử](#)

[Chương 376: Phụ Nữ Giống Như Một Câu Đố](#)

[Chương 377: Xuất Hiện](#)

[Chương 378: Kiếp Trước Đã Tu Luyện Được Phúc Khí \(May Mắn\)](#)

[Chương 379: Kiếp Trước Đã Tu Luyện Được Phúc Khí \(2\)](#)

[Chương 380: Thuộc Về Ký Ưc 1](#)

[Chương 381: Thuộc Về Ký Ưc 2](#)

[Chương 382: Thuộc Về Ký Ưc 3—— Vật Lộn](#)

[Chương 383: Thuộc Về Ký Ưc 4—— Mất Tích](#)

[Chương 384: Thuộc Về Ký Ưc 5—— Cứu Vớt](#)

[Chương 385: Thuộc Về Ký Ưc - - Chân Tướng](#)

[Chương 386: Thuộc Về Ký Ưc - - Được Cứu Vớt](#)

[Chương 387: Đại Kết Cục](#)